

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்

மயூர, ஆரண்ய, வித்ய பர்வங்கள்

சிதன் ராவியம்

வாணிதாச ராமலிங்காமி சார்வதேவா

ஆண்டி. வாணிதாச

292, நேதாஜி சுபாஷ்சந்திரபோஸ் கோட்

சென்னை-1.

All Right Reserved

உ
கடவுள் துணை

ஸ்ரீ மஹா பாரதம்

சபா, ஆரண்ய, விராட. பர்வங்கள்

வசன காவியம்

இவை

த. சண்முகக்கவிராயரவர்கள்

வசனரூபமாகச் செய்தருளிய பிரதிக்கிணங்க

வரகவி திரு. அ. சுப்ரமண்ய பாரதியாரால்

சுத்தப் பிரதியாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டு

சென்னை 292, எஸ்பிளனேட்,
வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ருலு அண்ட் ஸன்ஸ்
அவர்களால்
ஸ்ரீராமா அச்சியந்திரசாலையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1930.

All Rights Reserved.

PRINTED BY
V. RAMASWAMY SASTRULU & SONS,
AT
SRI RAMA PRESS, TONDIARPET,
MADRAS.—1930.

ஸ்ரீ மகாபாரதம்

விஷய அட்டவணை

ஸ்ரீ மகாபாரத வரலாறு

2. சபாபர்வம்

பக்கம்.

1. இராஜசூயச் சருக்கம்

பாண்டவர்களுக்கு மயன் சபா மண்டபஞ் சமைத்துத் தரல்	4
நாரதமுனிவர் தருமராஜன் சபைக்கு வருதல் ...	8
இந்திரன் சபைச் சிறப்பு	10
இயமன் சபைச் சிறப்பு	11
வருணன் சபைச் சிறப்பு	13
குபேரன் சபைச் சிறப்பு	14
பிரமன் சபைச் சிறப்பு	16
அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக் குரியனான காரண முரைத்தல்	18
இயமன் சபையிற் கண்ட பாண்டுவின் கருத் துரைத்தல்	21
தருமன் கண்ணனை யழைப்பித்து இராஜசூய யாகத் தைக் குறித்து ஆலோசித்தல்	25
ஜராசந்தன் சரித்திரம்	28
கிருஷ்ணமூர்த்தி, பீமசேனன், அர்ச்சுனன் இம்மூவ ரும் ஜராசந்தனிடத்திற்குப் போதல் ...	51
தீர்க்கதமன் சரித்திரம்	52
பீமார்ச்சுனருங் கிருஷ்ணனும் ஜராசந்தனைக் கண்டு அறை கூவல்	56
ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சரித்திரம்	62
ஜராசந்தன் வதை	66
அர்ச்சுனன் உத்தர திக்குவிஜயம் செய்தல் ...	74
பீமன் இந்திர திக்குவிஜயம் செய்தல்	87
சுகாதேவன் தக்ஷிணதிக்குவிஜயம் செய்தல் ...	98
நகுலன் வாருண திக்குவிஜயஞ் செய்தல் ...	114

ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு எழுத் தருளல்	118
வேதவியாஸர் முன்னிலையில் தருமர் யாகதிகைக் பெறுதல்	122
அக்ரபூஜை கொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சிகபா லன் தூஷித்தல்	126
ஸ்ரீ வராக அவதார மகிமை	138
ஸ்ரீ நரசிம்மாவதார மகிமை	139
ஸ்ரீ வாமன அவதார மகிமை	143
ஸ்ரீ பரசுராம அவதார மகிமை	146
ஸ்ரீ ராமாவதார மகிமை	149
ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதார மகிமை	152
நரகாசுரன் வதை	160
துவாரகாபுரிச் சிறப்பு	165
பாணாசுரன் வதை	168
சிகபாலன் பீஷ்மரைத் தூஷித்தல்	173
அன்னபக்ஷி முதலானவைகள் கதை	178
பீஷ்மர் சிகபாலன் வரலாறுரைத்தல்	181
கண்ணன் சிகபாலனுடு யுத்தத்திற்கு ஆயத்த மாதல்	184
நாரதமுனிவர் யுதிஷ்டிரருக்கு உற்பாத லக்ஷணங் கூறல்	186
சிகபாலன் வதை	188
யாக சமாப்தம்	196
தருமராஜனுக்கு வேதவியாசர் பின்வரும் உற்பா தங்களை எடுத்தோதல்	199

2. குதுபோர்ச் சுருக்கம்

துரியோதனன் பாண்டவர் செல்வத்தைக் கண்டு பொருது சகுனியோடு முறையிடுதல்	203
துரியோதனனுஞ் சகுனியும் திரிதராஷ்டிராணிட்டு சென்று ஆலோசித்தல்	207
திரதராஷ்டிரன் விதூரனோடு ஆலோசித்துத் துரி யோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்	214

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனுக்கு இராஜசூயம் டடந்த சிறப்பைக் கூறல்	216
திரிதராஷ்டிரன் துரியோதனன் கருத்தைக் கடிய அவன் அதைக் கேளாது வாதித்தல் ...	225
திரிதராஷ்டிரன் விதூரனைக்கொண்டு பாண்டவரை யழைப்பித்தல்	232
பாண்டவர் அஸ்தினபுரம் வருதல்	235
துரியோதனனும் சகுனியும் தருமருடன் சூதாட ஆலோசித்தல்	237
தருமராஜனும் சகுனியும் சூதாடுதல்	240
திரிதராஷ்டிரனோடு விதூரன் வெறுத்துரைத்தல் .	243
துரியோதனனுக்கும் விதூரனுக்கும் வாது ...	247
தருமராஜனுக்கும் சகுனிக்கும் டடந்த இரண்டாவ தாட்டம்	251
விதூரன் துரியோதனனைக் கண்டித்தல்	256
திரௌபதை துரியோதனன் சபைக்கு வருதல் ...	258
துச்சாதனன் திரௌபதையின் கூந்தலைப் பற்றி யிழுத்தல்	260
திரௌபதை சபையாரை நோக்கிச் சொல்லுதல் ..	262
பீமசேனன் தருமராஜனை வெறுக்க அர்ச்சுனன் தேற்றுதல்	266
திரௌபதைக்காக விகர்னன் பேசக் கர்ணன் சினைத்தல்	268
துச்சாதனன் திரௌபதையின் துகிலுரிதல் ...	272
விதூரராஜன் விரோசனனுக்கும் சுதனுவாவுக்கும் டடந்த சம்வாதங் கூறல்	274
திரௌபதை சபையாரைப் பணிந்து கேட்ட சில வற்றிற்கு பீஷ்மர் விடை தரல்	277
துரியோதனன் தனது தொடையைக் காட்டித் திரௌபதையை யழைத்தல்	279
திரௌபதை சபதம்	282
பீமசேனன் சபதம்	283
அர்ச்சுனன் சபதம்	285
நகுல சகாதேவர் சபதம்	286

தருமராஜன் அர்ச்சுனன் கோபமடங்கச் சமாதா னஞ் சொல்லுதல்	286
திரிதராஷ்டிரன் திரௌபதைக்கு வரங் கொடுத்தல்	288
அர்ச்சுனன் பீமசேனன் கோபமடங்கச் சமாதா னஞ் சொல்லுதல்	289
திரிதராஷ்டிரன் தருமபுத்திரரைச் சமாதானப் படுத்தி மீண்டும் அரசு கொடுத்தனுப்புதல் ...	290
துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று முறை யிடுதல்	293
கார்த்தவீர்யார்ச்சுனன் சரித்திரம்	294
திரிதராஷ்டிரன் மறு சூதாடத் தருமனை வரவழைத் தல்	298
தருமராஜன் மீண்டும் அத்தினாபுரம் வந்து சூதாட் தல்	301
துச்சாதனனாதியர் செருக்கு	303
பீமனாதியர் பராக்கிரமம்	305
தருமனாதியர் வனவாசக் கோலத்தோடு வெளிப் படும்போது பட்டினத்தார் பிரலாபம் ...	308
அந்நகரத்து வேதியர் திரிதராஷ்டிரனாதியரைத் தூஷித்துத் தருமனிடஞ் செல்ல அவர் சமா தானங் கூறியனுப்புதல்	313
திரிதராஷ்டிரனுக்கு விதுரன் பாண்டவராதியர் கருத்துணர்த்த, நாரதர் அது நிச்சயமென்று சொல்லி மறைதல்	314
துரியோதனன் துரோணரை அடைக்கலம்புகுதல்.	317
திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சையன் கடிவதைக் கேட்டுப் பரிதபித்தல்	318

3. ஆரண்ய பர்வம்.

1. பாண்டவர் வனம்புகு சருக்கம்

சூரியபகவான் தருமராஜனுக்கு அக்ஷயபாத்திர மளித்தல்	323
பகாசுரன் தம்பியாகியகிம்மீரணன் வதை ...	328
பாண்டவர்களைப் பந்துக்கள் வந்து காணுதல் ...	331
பாண்டவர்களிடத்தில் விதுரன் வரவு	336

துரியோதனன் அயித்திரிய முனிவரார் சாபம்
பெறுதல் 344

2. அர்ச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்

வேதவியர்சர் பாண்டவரைத் தேற்றி அருச்சுன
னுக்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்து தவஞ்
செய்ய விடுத்தல் 349

அர்ச்சுனன் தவக்கோலங் கொண்டு கைலைக்குச்
செல்லுதல் 351

கைலாசகிரிச் சிறப்போடு அர்ச்சுனன் தவநிலைச்
சிறப்பு 354

இந்திரன் அர்ச்சுனனுடைய தவநிலை யறிதல் ... 357

அர்ச்சுனன் செயலை நாரதமுனிவரா லறிந்த துரி
யோதனன் மூகாசுரனை ஏவுதல் ... 366

கைலாசபதி அர்ச்சுனனிடத்தில் வேடனாக வருதல் 369

மூகாசுரன் வதை 373

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் வாது ... 374

கைலாசபதிக்கு அர்ச்சுனன் தனது குலமுறை
கிளத்தல் 377

கைலாசபதி அர்ச்சுனனை இழிவுகூறிப் பகை கொள்
ளுதல் 378

அர்ச்சுனனுக்கும் கைலாசபதிக்கும் வில்யுத்தம் ... 380

அர்ச்சுனனாற் கைலாசபதி வில்லடி பொறுத்தல் ... 383

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் மல்யுத்தம் ... 385

கைலாசபதி தரிசனங் கொடுக்க அர்ச்சுனன் துதித்
தல் 387

கைலாசபதி அர்ச்சுனனுக்குப் பாகபதாஸ்திர முத
லியவை கொடுத்தல் 391

அர்ச்சுனன் இந்திரனாற் பொன்னுலகத்திற்குக்
கொண்டுபோகப்பட்டு, அவனோடு கொலுவீற்று
உண்டிருத்தல் 393

அர்ச்சுனனுக்கு ஊர்வாகியால் பேடி ரூபம் நேருதல் 395

3. நிவாதகவசர் வதைச் சருக்கம்

தேவேந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு இளவரசுப் பட்டாபி ஷேகஞ் செய்தல்	399
இந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு நிவாதகவசர் கொடுமை யுரைத்தல்	401
அர்ச்சுனன் தோயமாபுரஞ் சென்று தூதனுட்புதல் ...	403
அர்ச்சுனனுக்கும் நிவாதகவசருக்கும் யுத்தம் ...	410
அர்ச்சுனன் அசரீரியால் நிவாதகவசர் நிலையை யுணர்ந்து, பாசுபதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய் தல்	424

4. காலகேயர் வதைச் சருக்கம்

அர்ச்சுனன் காண்டபக் குணத்தொனி காட்டக் காலகேயர் யுத்தத்துக்கு வருதல்	428
காண்டபனுக்கும் காலகேயருக்கும் யுத்தம் ...	431
அர்ச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரம் பிரயோகஞ் செய்தல்	436

5. அர்ச்சுனன் தேவேந்திரபோகச் சருக்கம்

அர்ச்சுனனை அலக்ஷியஞ்செய்த யக்ஷன் பின்பு அடங்கித் துதி செய்தல்	441
அர்ச்சுனன் பரத சாத்திரம் பயிலல்	443

6. உரோமச முனிச் சருக்கம்

நளச் சக்கரவர்த்தி கதை	449
நாரதமுனிவரால் தருமராஜன் தீர்த்த மகத்துவங் கேட்டுத் தீர்த்தயாத்திரை செல்லுதல் ...	507
அகத்திய முனிவர் சரித்திரம்	513
வில்வலன் வாதாபி சரித்திரம்	516
தேவேந்திரன் சரித்திரம்... ..	520
சகரச் சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்	526
விந்த பருவத சரித்திரம்	531
கலைக்கோட்டு முனிவர் சரித்திரம்	533
பரசுராமர் சரித்திரம்	532
சௌநக முனிவர் சரித்திரம்	546
அசுவ மஹாராஜன் சரித்திரம்	546

சோம மஹாராஜன் சரித்திரம்	548
சிபிச் சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்	550
அஷ்டகோண மஹா ரிஷியின் சரித்திரம் ...	553
துல்ய வக்கிரன் சரித்திரம்	556
பிருகுத்துயம் ராஜன் கதை	558

7. பீமசேனனுடைய மந்தார புஷ்ப யாத்திரைச் சருக்கம்

பீமசேனன் அநுமானோடு வாதித்துப் பின்பு சிறை கித்து விசுவரூபத் தரிசித்தல்	564
புண்டரீகன் வதை	569
குபேரனுடைய புஷ்பவனக் காவலாளர் கதை ...	570
குபேரனா லனுப்பப்பட்ட சங்கோடணன் பீமனா லபஜயப்பட்டோடி முறைபிடுதல்	572
குபேரன் தன் குமாரனாகிய உருத்திர சேனனால் பீமனைச் சமாதானப் படுத்துதல்	573
தருமராஜன் கடோற்கஜனோடு சென்று பீமசேன னைக்கண்டு அழைத்து வருதல்	574

8. சடாசுரன் வதைச் சருக்கம்

குபேரனுடைய சேனாதிபதிகள் வதை	583
------------------------------------	-----

9 பீமன் பாரிஜாத புஷ்ப யாத்திரைச் சருக்கம்

மணிமாலன் வதை	587
தருமராஜன் பீமனைத் தேடி விசனப்படுதல் ...	592
தருமராஜன், நகுல சகாதேவர் திரௌபதி இவர்க ளோடு கடோற்கஜன் தேரேறிச்சென்று பீம னைக் காணுதல்	594
தருமராஜன் பீமசேனனுக்குப் புத்திகூறல் ...	596
சேனாதிபதிகள் மாண்டதைக்கேட்ட குபேரன் யுத்தசன்னத்தனாக, அவன் மகன் உருத்திர சேனன் அவனை அடக்குதல்	598
குபேரன் தருமனாதியரை அழைத்துப்போய் விருந் தளித் துபசரித்தல்	602

குரீபரன் தன் பரிபூனத்தோடுவந்து பாண்டவரை
வாழ்வித்தல் 604

10. அருச்சுனன் மீட்சிச் சருக்கம்

இந்திரன் தருமனாதிபைக் கண்டு குலாவ் உரோம
சன்மரை அழைத்துக்கொண்டு போதல் ... 608

அர்ச்சுனன் தான் போய்வந்த செய்தியைத் தரும
னாதிபைக் குரைத்தல் 610

11. நகுஷன் சாப விமோசனச் சருக்கம்

நாகம் பீமன் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து, பாண்ட
வருக்குத் தனக்குமுள்ள பகையைக் காட்டிப்
பயமுறுத்துதல் 614

பீமனைக் காணாமல் வருந்தித் தேடிய தருமன் அவ
னுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தைக் கண்டு நாகத்தைத்
துதித்தல் 616

நாகன் தரும சந்தேகங் கேட்கத் தருமன் விடை
தரல் 618

நாகன் பீமனை விடுத்துத் தருமனையு மவனையும்
வாழ்த்தி விடைபெற்றுச் சொர்க்கலோக
மடைதல் 620

12. மார்க்கண்டேய முனிச் சருக்கம்

பாண்டவரைக் காண மார்க்கண்டேய முனிவர் வரு
தல் 624

நாரத முனிவர் வருதல் 626

மார்க்கண்டேயர் வருணமுறை சொல்லுதல் ... 627

அயராஜன் சரித்திரம் 629

அத்திரி மகாவிஷியின் சரித்திரம் 632

தர்க்கமுனிவர் சரித்திரம் 638

மதுராஜன் சரித்திரம் 631

பிரபஞ்சல யோற்பவம் 646

அத்திரி மகரிஷியின் சரித்திரம்	632
தர்க்க முனிவர் சரித்திரம்	636
மதுராஜன் சரித்திரம்	638
பிரபஞ்சலயோற்பவம்	641
கலிகால முறைமை	645
பரிக்ஷித்தராஜன் சரித்திரம்	648
ஜலன் கலன் என்னுமிவர்கள் சரித்திரம்	652
இந்திரதூய்மராஜன் சரித்திரம்	657
துந்துமார மகாராஜன் சரித்திரம்	661
கௌசிகன் சரித்திரம்	666
ஸ்ரீ கிருஷ்ணதேவர் சத்தியபாமையோடு துவார கைக் கெழுந்தருளல்	686
ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி சரித்திரம்	692

13. சித்திரசேனன் சருக்கம்

விதூரனாற் பாண்டவரின் வன்மைகேட்டுப் பயந்த திரதரட்டிரனைத் துரியோதனன் தன் வன்மை கூறித் தேற்றுதல்	760
பாண்டவர்களை அவமானப்படுத்த துரியோதனாதி யர் ஆலோசித்தல்	770
துரியோதனாதியர் திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று வேட்டைக்குப் போக உத்தரம்பெற்றுப் பிர யாண மாதல்	772
துரியோதனன் அங்கு ஜலக்கிரீடைக்குவந்த கந்தர் வராஜன் படைகளோடு தன்தம்பியர் முதலி யோரை விடுத்து வம்புப்போர்விளைத்தல்	775
சகுனியுங் கர்ணனுங் கந்தர்வராஜனாற் கலங்கித் துரியோதனனைத் தனியே விட்டோடிப் போதல்	777
சித்திரசேனன் துரியோதனாதியர்களையும் ஸ்திரீ களையும் தாமணிப்பிணையலாய்க் கட்டிக்கொ ண்டுபோக, தப்பிய சிலர்ஒடிவந்து தரும ராஜனிடத்தில் முறையிடல்	781
தருமராஜன் துரியோதனாதியரை மீட்கும்படி பீம B	

- னுக்குரைக்க, அவன் தக்க, தாம் சமாதானம்
கூறி யனுப்புதல் 782
- அர்ச்சுனன் பிமன் காலரகா தேவர்களைச் சென்று
கந்தர்வப் படைகளை வளைத்துச் சரக்கடங்
கட்டுதல் 784
- அர்ச்சுனன்வா சித்திரசேனன் வந்து சமாதானஞ்
செய்து கொள்ளுதல் 786
- சித்திரசேனன் அர்ச்சுனன் சொல்லுக்கிசைத்து
தருமராஜனைக்கண்டு சன்மானித்துத் துரி
யோதனாதியரை ஒப்புவித்துச் செல்லுதல் 787
- தருமராஜன், துரியோதனாதியரை விடுவிப்பதும்
பரிதாபப்படுவதும் 789
- தருமராஜன் சகுனியை வெறுத்துக்கொண்டறி
வுறுத்தி, துரியோதனாதியரை உடன்கூட்டி
அனுப்புவித்தல் 791
- துரியோதனன் தயித்தியவனஞ் சேர்ந்து தரும
ராஜன் செய்த நன்றியைச் சகியாது மன
நோதல்; சகுனி தேற்றுதல் 793
- கர்ணன் துரியோதனனிடம் வந்து மீண்டும் போரு
க்கு விடை கேட்க, ஊருக்குப்போக விடை
தந்து தான் தனியே உள்ளறையிற் சென்றி
ருத்தல் 795
- துரியோதனனை பாதலத்தாக்க ரழைத்துப்போய்ச்
சில பரிவுகள் கூறி மிர்த்தியுசஞ்சீவி மந்திர
முபதேசித் தனுப்புதல் 796
- துரியோதனன் அனைவரோடும் அத்தினபுரஞ்
செல்ல, பிஷ்மராதியர் விளைந்தது சொல்லி
விவேகங் கூற அது கேட்டு வருந்துதல் ... 798
- துரியோதனன் இராஜ சூயத்தால் இந்திரனை அவ
மானஞ் செய்யக் கருத பிஷ்மராதியர் மரற்றி
வேறு விதத்தில் நடப்பித்தல் 800

தர்மராஜன் துர்ச்சொப்பனங்கண் டிடம் பெயர்க்க,
வியாசர் வந்து மௌத்கல்ய மகரிஷி சரிதங்
கூறித் தேற்றிச் செல்லுதல் ... 803

14. சயிந்தவன் சருக்கம்

பாண்டவர்கள் வேட்டைக்குப்போய்த் திரௌபதி
தனித்திருக்கும்போது சிந்துராஜன் கண்டு
வர்ணித்தல் ... 807

சிந்துராஜன் திரௌபதியோடு அடாத வார்த்தை
யாடித் துராக்கிருதமாய்த் தன் தேர்மேற்
கொண்டேகுதல் ... 809

திரௌபதி, தன்னைப் பாண்டவர் தேடிவருவதைக்
கண்டு சிந்தைகளித்தல் ... 811

பாண்டவர்கள் சிந்துதேசராஜனோடு அரசர்களை
யெல்லா முறிய வடித்தோட்டுதல் ... 812

சிந்துராஜன் பாண்டவர்களோடு போராட முடி
யாமல் திரௌபதியை நிலத்தி லிறக்கிவிட்டுத்
தேரை விரைவிற செலுத்திக்கொண்டோடுதல் 814

தருமராஜன் பாஞ்சாலியைத் தேற்றி, பீமார்ச்சுன
ராற் சயிந்தவனை உயிரோடு பிடித்துவரச்
செய்தல் ... 815

பீமார்ச்சுனர் சயிந்தவனைப் பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக்
கொண்டு வருதல் ... 817

தருமராஜன் சயிந்தவனைக் கட்டவிழ்ப்பித்துப் பீம
சேனனைச் சிலவினவ, அவைகட்கவன் விடை
தரல் ... 820

சயிந்தவனுக்குத் தருமராஜன் சில தருமங்கூறி விடு
க்க அவன் கைலாசபதியை வேண்டித் தவஞ்
செய்துபாண்டவரை வெல்லம் வரம் பெறுதல் 822

திரௌபதிக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தைக் கருதி வருந்
திய தருமரை மார்க்கண்டேய முனிவர் வந்து
தேற்றிச் சாவித்திரி சரித்திர முரைத்தல் ... 823

15. துருவாசமுனிச் சருக்கம்

தருமராதியோரா வருந்துவதை யுணர்ந்த ஸ்ரீ கிரு
ஷ்ணமூர்த்தி அங்கெழுந்தருளுதல் ... 845

கிருஷ்ணமூர்த்தி துருவாச முனிவர் முதலியோ க்கு விருந்தளித்தல்	846
துருவாசர் தான் வந்தவிதங் கூறி ஆசீர்வதித்துச்... செல்ல, ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியர் துவாரகைக் கெழுந்தருளல்	847

16. இந்திரன் கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங் கவர்ந்த சருக்கம்

இந்திரனுக்குக் கண்ணன் கர்ணன் வரலாறுகூறிக் கவசகுண்டலங்கவர அனுப்புதல்	849
சூரியபகவான் இந்திரன் வருங்காரியத்தைக் கர்ண னுக்கு முன்னதாய்ச் சென்றுரைத்தும் பயன் படாது போதல்	850
இந்திரன் அந்தணரூபியாய்க் கர்ணனிடம் வந்து கவசகுண்டலம் வாங்கி, ஒரு சத்திவேலை அவனுக்குத் தந்து செல்லுதல்	852

17. பழம் பொருந்து சருக்கம்

அர்ச்சுனன் ஆமலகக்கனி வரலாறுணர்ந்து தரும ரிடஞ் சென்று முறையிட அவருந் தவித்தல்	856
பாண்டவர் கிருஷ்ணனைத் தியானிக்க அவர் அவர் களை ஆதரித்தல்	857
தருமநந்தன னுரைத்த மனோநிச்சயம்	859
பீமசேன னுரைத்த மனோநிச்சயம்	860
விஜய னுரைத்த மனோநிச்சயம்	860
நகுல னுரைத்த மனோநிச்சயம்	861
சகாதேவனுரைத்த மனோநிச்சயம்	862
திரௌபதி யுரைத்த மனோநிச்சயம்	862

பாண்டவர்கள் தங்களிருக்கை வந்து சேர்ந்தபின்பு
கிருஷ்ணமூர்த்தி துவாரகைக் கெழுந்தருளல்

18. நச்சுப்பொய்கைச் சருக்கம்

தூரியோதனாதியர் காளமா முனியைக்கொண்டு பாண்டவர்பொருட்டு மாரண ஓமஞ் செய்வித் தல்	865
--	-----

யம தருமராஜன் பிரமசாரியு மாணுமாகச் சென்று பாண்டவரைக் கடும் பாலைவனத்திற் கொண்டு போய் விடுத்தல்	867
யமனா லுண்டான நச்சுப் பொய்கையால் பீமனாதி யர் நால்வரு மிறக்கத் தருமர் உயிர் சோர்தல்.	868
மாரணயாகத் துண்டான பூதம் பாண்டவ நிறந் ததை நோக்கிக் காளமா முனியை வதைத்தல்	870
தருமராஜன் சகோதர நிறந்தது நோக்கித் தாமு மிறக்கத் துணிந்தபோது, யமன் அசுரீரி யாய்த் தடுத்தல்	871
யுதிஷ்டிரரை அசுரீரி தரும சந்தேகம் வினவிச் சுயரூபங் காட்டி, இறந்தவருக் குயிர் தந்து இயன்ற துரைத்தேகுதல்	872
பாண்டவர்களைப் பீஷ்மராதியர் வந்து கண்டுபோதல்	875

4. விராட பர்வம்

1. பாண்டவர் கரந்தூறை சருக்கம்

தருமராஜன் சோகமுறத் தெளமியாசாரியருந் தம்பியருந் தேற்றுதல்	879
தருமராஜன் தம்பியரோடு ஆலோசிக்க அதற்கவர் கள் கூறுதல்	881
பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும், பாங்கர் பாங்கி யரோடுத் தெளமியாசாரியரோடும் விராடபுரம் போதல்	883
தருமராஜன் தமது கொள்கையைக் கூறுதல் ...	885
பீமராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல் ...	886
அர்ச்சுனராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல் ...	888
நகுலராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல் ...	891
சகாதேவராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல் ...	892
திரௌபதாதேவி தன் கொள்கையைக் கூறுதல் ...	893
திரௌபதாதேவிக்குத் தருமந்தனர் சில தருமங் கூறுதல்	894

தௌதியாசாரியர் பாண்டவர்க்குச் சில நீதி கூற ஒளபாசாக்கினி பெற்றுத் தவத்தற் மேருதல் .	896
பாண்டவர்கள் வில் முதலிய பாடகளை வன்னி விருகூத் தடியிற் பதனஞ் செய்துவைத்தல்...	903
பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் வெற்றருக் கொள்ளுதல் தருமராஜன் கங்கப்பட்ட ரென்னு மந்தண சிறை ஷ்டராய் விராடனுக்கு ஆசாரியத்தன்மை பூண்டிருத்தல்	905
பீமார்ச்சுனர், பலாயனனும் பிருகணேயுமாய் அட டிற் றொழிலும் அருடச் செயலும் ஏற்றி ருத்தல்	906
நகுல சகாதேவர் தாமக்கிரந்தியுந் தந்திரபாலனு மாய்க் குதிரைகளையும் பசுக்களையும் பாது காத்து வருதல்	908
திரௌபதாதேவி விரதசாரணியாய் விராடன் மனை வியை யடுத்தல்	910
2. மற்போர்ச் சருக்கம்	912
வெளியூர் மல்லனுக்கும் விராடனார் மல்லருக்கும் யுத்தம்	916
விராடன் தன் மல்லர் பட்டதை யெண்ணி வருந்த, கங்கபட்டர் பலாயனன் திறங்கூறி மகிழ்வித் தல்	917
வாசவனோடு பலாயனன் மற்போராடி வதைத்தல்	919
3. கீசகன் வதைச் சருக்கம்	
கீசகன் விரதசாரணியைக் கண்டு மோகித்தல் ...	922
கீசகனுக்கு விரதசாரணி புத்திகூறிக் கடிதல் ...	924
கீசகன் விரதசாரணிக்குத் தன் பராக்கிரமங் கூறிப் பிரதாபித்தல்	925
கீசகனுக்கு விரதசாரணி சில நீதியுந் தன்னால் நேரு முபாதியுங் கூறி நிந்தித்தல் ...	927
விரதசாரணி சுதகூழ்ணையிடஞ் சென்று கீசகன் செயல் கூற, அவள் சமாதானஞ் செய்ய, அங்கு மவன் வந்து பீடித்தல்	929

- சுதக்ஷணை கீசகனைச் சினந்து கண்டிக்க, அவன்
அவட்குச் சில யயபயங் காட்டிக் கெஞ்சுதல் 931
- கீசகன் சுதக்ஷணையாற் கடிந்து துரத்தப்பட்டுத்
தன் மாளிகை சென்று விரகநோயாற் றவிக்கத்
தாதிய ருபசரித்தல் 934
- கீசகன் மாரண மூர்ச்சை யடையக் கண்ட தாதியர்
சுதக்ஷணைபால் முறையிட்டு விரதசாரணியை
அனுப்பும்படி பலாத்காரஞ் செய்தல் ... 936
- சுதக்ஷணை விரதசாரணியை வருந்திப் பணிந்து கீச
கனைக் கண்டு வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுதல் 939
- விரதசாரணி கீசகனிடஞ் செல்ல, அவன் தொடக்
கிட்டலும் அவள் ஓடி விராடன் சபையில்
அபயம் புகுதல் 942
- விராடன் சபையி லடைக்கலம் புகுந்த திரௌபதி
யையும் அவளைப் பிடிக்க நெருங்கிய கீசகனை
யுங் கண்டு ஆக்ரமித்த பீமனைத் தரும ரடக்
குதல் 949
- திரௌபதி இராஜசபையிலுள்ள விராடனோடும்
பெரியோர்களோடுஞ் சில தருமங்கள் கூறி
முறையிட அவர்கள் தேற்றுதல் 951
- திரௌபதியைத் தருமராஜன் கடிய, அக்குறிப்பறி
ந்து சபையை நீங்கிச் சுதக்ஷணையிடஞ்
சென்று கூற, அவளு மற்றையருங் கேட்டு அவ
லித்தல் 956
- தருமநந்தனர் சில குறைபாடுகளைக் கூறி விராடனைக்
கடிய, அவன் சபை கலைவித்து அந்தப்புராஞ்
சேர்தல் 958
- கீசகன் வரலாறு 961
- திரௌபதி மடைப்பள்ளியிற் சென்று பீமனைக்
கண்டு தன் குறைகூறி வெறுத்துக் கொள்ளு
தல் 963
- பீமன் திரௌபதியைத் தேற்றிக் கீசகனைக் கொல்வ
தற்கான ஒரு சூழ்ச்சியைச் சொல்லி யனுப்
தல் 965

- பாஞ்சாஸி வழங்கப்படி. கந்தவனத்திற்குச் செல்ல,
அங்கே மிண்டுங் கீசகன் வந்து வெண்ட,
அவனை அவள் பீமன் குறித்த இடத்திற்கு
வரச்சொல்லி மிளுதல் 969
- திரௌபதி பீமசேனனைக் கண்டு நடந்த விதங் கூற,
அவனவட்குச் சில திட்டங் கூறி யனுப்பு
தல் 975
- திரௌபதியும் பீமசேனனுங் கீசகனுக்குக் குறித்த
விடஞ் சென்று அவன் வரவுக் கெதிர்பார்த்
திருத்தல் 976
- கீசகன் விரதசாரணி வேடம் பூண்டிருந்த பீமனைச்
சந்தித்தல் 978
- பீமசேனனுக்குங் கீசகனுக்கும் யுத்தம் 980
- பீமன் கீசகனுடலைப் பேய்ப்பதிபோற் சிங்காரித்துத்
திரௌபதிக்குக் காட்டல் 985
- பலாயனன் திரிகர்த்தனை வென்று தன்தேரிற் கட்டி,
உபகீசகர்களிரவி லடவிச் சந்தடி கேட்டு ஐயுற்று
வந்து தமையனுக்கு நேர்த்த சம்பவங் கண்டு
அழுதல் 986
- உபகீசகர் சுதக்ஷணையிடஞ் சென்று தமையன்
செயல் கூற, அவளது கேட்டு நடத்தவேண்டுவ
துணர்த்தி யனுப்புதல் 989
- உபகீசகர்கள் தமையனைத் தகனஞ்செய்ய வரும்
வழியில் விரதசாரணியைக் கண்டு ஐயுற்று
முடுக்க, அவள் அலறிக் கூவுதல் 990
- பீமசேனன் திரௌபதி கூச்சல் கேட்டோடி வந்து,
உபகீசகர் நூற்றுமூவரையும் வதைத்தல் 991
- பீமசேனன் திரௌபதிக்கு ஜயை சரிதங் கூறித்
தேற்றுகிறான். பின் இருவரும் தமதிருக்
கையை யடைதல் 993
- விராடனுஞ் சுதக்ஷணையுங் கீசகர்க்குரிய கடன்களை
முடித்து திரௌபதியைத் தெய்வம்போல்
போற்றிவருதல் 995

விராடராஜன் சீசகனிறந்ததைக் குறித்து விசனப் பட, தருமபுத்திரர் தேற்றி ஆதரவு கூறுதல்...	998
4. தகூழிண நிறைமீட்சிச் சருக்கம்	
துரியோதனன் பாண்டவரிருக்கை யறியத் தூதரை யேவ, அவர்கள் சென்றாய்ந் தவலித்து வரு தல்	1000
கர்ணன் பாண்டவ ரிருக்கை இவ்வாறு இருக்கு மெனக் கூறுதல்	1002
துச்சாதனன் கர்ணனுரையை மறுத்து பாண்டவர் தமக்குட் பகைத் திறந்தன ரெனல்	1003
துரோணாசாரியர் பாண்டவர் நிலைமை கூறித் துச் சாதன னுரையைக் கடிதல்	1006
கிருபாசாரியர் பாண்டவர் பராக்கிரமங் கூறித் துரி யோதனாதிபர்க் கறிவுறுத்தல்	1007
பீஷ்மாசாரியர் பாண்டவருள்ள நகர் இவ்வித இயல் புடையதாமென அறிவித்தல்	1009
கிருபாசாரியர் துரியோதனனைச் சொற்சொர்வு பட லாகாதெனக் கடிதல்	1011
தூதர்கள் துரியோதனனுக்கு மச்சநாட்டு வளமும், அந்நாட்டில் நடந்த விதமுங் கூறுதல்	1013
துரியோதனன் தூதுவர் சொல்லைச் சன்மானித் துச் சபையாரை வினாவுதல்	1014
கர்ணன் மச்சநாட்டிற் பாண்டவரைக் காண்பதற் கேது கூற, திரிகர்த்தன் பூர்வ பகை நாடி அங்குச் செல்லத் துரியோதனன் யுத்த சன் னத்தனாதல்	1015
திரிகர்த்தன் பசுநிறைகளை மடக்குவதைக் கண்ட கோபாலர் அவனோடெதிர்த்து இளைத்தோடி விராடனுக் கறிவித்தல்	1017
விராடராஜன் தன் தம்பிகளோடுந் தனயரோடும் போர்க் கோலங்கொண்டு பிரயாணமாதல்	1020
கங்கபட்டர் விராடராஜனுக்குப் பலாயனனாதிய மூவர் திரங் கூறுதல். பாண்டவர்களும் யுத்த	

கோலங்கொண்டு உடன் செல்ல, உடனே யுத்த மூளுதல்	1023
திரிகர்த்தனா விராடன் ஈட்டுப்பட, அதுகண்ட தனயராதியர் கங்கப்பட்டர் முறைபட, அவர் தம்பியரைச் செலுத்தத் காழுமேகல் ...	1028
விராடராஜனையும் பசுநெய்களையும் மீட்டல் ...	1032
கங்கப்பட்டர் திரிகர்த்தனைக் கட்டவிழ்ப்பித்து விடுத் தல்	1035

6. உத்தரநிறை மீட்சிச் சருக்கம்

கோபாலர் முறையிடக் கேட்டுத் தாயோடு வருந்திய உத்தரன் கருத்தை விரதசாரணி பிரகக்ளைக் கறிவித்தல்	1038
விரதசாரணி பேடிசைய உத்தரனுக்கு ஸாரதியா யமைவித்தல்	1041
உத்தரகுமாரன் யுத்தகோலங்கொண்டு ரதமேறிச் சென்று உத்தரநிசையடைதல் ...	1045
குருசேனையைக் கண்டஞ்சிய உத்தரகுமாரனுக்கும் பிரகந்ளைக்கும் வாது	1048
உத்தரகுமாரன் தேர்விட் டிழிந்தோடக் கண்ட கௌரவாதிய ராலோசித்தல்	1056
உத்தரகுமாரன் தன்னை விட்டுவிடும்படி பிரகந் ந்ளையை வேண்டித்தல்	1059
பிரகந்ளை உத்தரகுமாரனை வவனாக விசைப் பித்து, வன்னித்தரு வருகில் தேர் செலுத்து வித்தல்	1061
ஓற்றைத்தேருந் துற்சகுனமுங் கண்ட துரோண ரும் பீஷ்மரும் வருபவன் அர்ச்சுன னென் றறிந்து சுயோதனனுக் கறிவித்தல் ...	1063
கர்ணன் துரோணர் கூறியவற்றைக் கடிய துரியோத னன் அவனைத் தணித்தல்	1065
பிரகந்ளை உத்தரகுமாரனை வன்னிமரத் தேறி ஆயுதமெடு வென அவனங்கோ ரரவு கண்டஞ் சப் பின்பவனைத் தேற்றி இசைவித்தல் ...	1067

- உத்தரகுமாரன் பிரகக்ஷையின் சொற்படி ஆயுதங்
கண்டதன் வரலாறு கேட்க அதற்கவன்
விடை தரல் 1069
- உத்தரகுமாரன் பாண்டவர்க்கு நேர்த்த சம்பவங்
கேட் டவரெங்குள்ளாரோ வென்று வருந்த
பிரகக்ஷை ரகசியத்தை வெளிப்படுத்துதல் ... 1071
- உத்தரகுமாரன் அர்ச்சுனன் பெயர்களு மவற்றின்
வரலாறுங் கேட்டையந் தீர்ந்து ஆயுதமெடுத்
துத் தரல் 1074
- அர்ச்சுனன் சுயஸூபங்கொண்டு, இந்திராதிய ராலணி
மணிக்கலனோடு அனுமக்கொடி படைத்துப்
படைமுகம் போதல் 1077
- அர்ச்சுனன் வரவைக் கண்ட துரோணர் துரியோ
தனனுக் குணர்த்தி அறிவுறுத்தல் 1082
- துரியோதனன் துரோணர் கூறியதைக் கேட்டு
வெறுத்துக்கொண்டு மற்றயரை யுத்தத்திற்கு
ஆயத்தப்படுத்துதல் 1084
- அசுவத்தாமன் தன் தந்தையை நிந்தித்த துரி
யோதனனைக் கடிந்து தூறுதல் 1087
- கர்ணன் துரோணரும் அசுவத்தாமனுங் கூறி
யதைக் கேட்டு மறுத்துத் தன் பராக்கிரமங்
கூறல் 1091
- கிருபாசாரியர் கர்ணன் கருத்தைக் கண்டித்து உல்
லங்கனஞ் செய்ய அதற்கவ னிந்தித்தல் ... 1093
- பிஷ்மர் ஆசாரியநிந்தை செய்த துரியோதனனை
யுங் கர்ணனையுங் கோபித்து, அவர்கள் பெரு
மையைக் கூறுதல் 1098
- பிஷ்மர் ஆசாரியர் மூவரையும் அபராத மன்னிப்புக்
கேட்டு வணங்க, அதற்கவர்க ளிணங்கி இனி
யாக வேண்டுவ துரைத்தல் 1101
- அக்ரோதவாசத் தவணையி லையுற்ற துரியோதனனைப்
பிஷ்மர் தேற்றி யறிவுறுத்த, அவனதற் கொவ்
வாது தன் கொள்கை கூறுதல் 1104

- துரியோதனன் கருத்துணர்ந்த துரோணர் அவ
னைப் பசுமந்தைகளாடு பாதிசேனையுங் கூட்
டிப் பட்டணமனுப்பி, தாங்கள் படை வகுத்தி
ருத்தல் 1106
- துரியோதனன் செல்வதும் துரோணாதியர் செய்கை
யுங் கண்ட அர்ச்சுனன் பெரியோர்க்கு வந்த
னக்கணையேவ, அவர்களவனை வியந்து பயந்
திருத்தல் 1109
- அர்ச்சுனன் அத்தினுபுரிக்குச் செல்லுந் துரியோத
னனைச் சேனையோடு மடக்கி, பசு நிறைகளை
மீட்டுச் சரக்கூடிட்டு விராட நகரனுப்புதல்... 1114
- மடக்கிய நிரைகள் மச்சநாடு செல்வதைக் கண்டு
ஐயுற்ற பீஷ்மராதியர் துரியோதனனுக்குத்
துணையாகுமுன், அர்ச்சுன நவனைக் கண்டு
இழித்துரைத்தல் 1120
- கர்ணனுக்குங் காண்டபனுக்கும் யுத்தம் 1127
- அர்ச்சுனனுக் கிளைத்துப் புறங்காட்டிப் போகுங்
கர்ணனை அசுவத்தாமன் கண்டேசுதல் ... 1145
- அர்ச்சுனன் தன்னெதிர் நிற்கும் படைக்கணுள்ள
சத்துரு மித்துருக்களை உத்தரனுக் குணர்த்தி
யறிவுறுத்தல் 1148
- துரோணாச்சாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்
தம் 1153
- அசுவத்தாமனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம் ... 1161
- கிருபாச்சாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம்... 1163
- பீஷ்மருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம்... .. 1166
- அர்ச்சுனன் செய்த யுத்த பராக்கிரமச் சிறப்பு ... 1171
- துரியோதனாதியர் மீட்டு மருச்சுனனோடு பொருது
அவனது மோகனுஸ்திரத்தால் மயங்கிச்
சாய்ந்து போதல் 1178
- அர்ச்சுன னேவலா லுத்தராகுமாரன் தன் தங்கைக்
குத் தரணிபர் தலையாடை பறித்துவருதல்... 1183
- மன்னர் யாவரும் மயக்க நீங்கி பீஷ்மரால் தங்கள்
தலையாடை போனதறிந்து உடனே அத்தின
புரிக்குப் பிரயாண மாதல் 1186

- அத்தினபுரிக்குச் செல்லுந் துரியோதனனை அர்ச்ச
னன் அவமானஞ் செய்தனுப்புதல் 1188
- அர்ச்சுனன் அத்தினபுரிக் கேகும் ஆசாரியர்க்கு
அச்சந் தீர வந்தன விடைபெற்று, உத்தர
னோடு வசனித்திருத்தல் 1190
- தக்ஷிணாநிறை மீட்டுவந்த விராடன் உத்தரகுமாரன்
சேதி கேட்டு வருந்தி, பின் கங்கப்பட்டராலுங்
காண்டபன் தூதராலுந் தேறி, அமைச்சராதி
யரை அழைத்துவர விடுத்தல் 1193
- விராடன் தன் குமாரன் வருமளவுங் கங்கபட்ட
ரோடு வட்டாடவிற்புக, அதனா விருவர்க்கும்
வாதாடல் மிக, விரதசாரணி தன் றலைவனுத
லில் வடுவாடல் கண்டு வருந்தல் 1196
- உத்தரகுமாரன் பட்டின மீண்டு கங்கபட்டருக்கு
நேர்ந்த கடுமையைக் கண்டு வருந்துதல் ... 1200
- உத்தரகுமாரன் தன் தாய் தந்தையரோடு கங்க
பட்டராதியர் கரவை வெளிப்படுத்துதல் ... 1202
6. பாண்டவர் வேளிப்படும் சருக்கம்.
தரும நந்தனர் நெற்றியிற் றழும்பு கண்டுடன்
தம்பியரைச் சில தரும வாய்மை கூறித்
தணிவித்தல் 1207
- பாண்டவ ராயுதபாணியராய்ப் பழைய கோலங்
கொண்டு கொலுக்கூடம் வர, விராடன் வரிசை
வைத்து வணங்க, தருமாவனைச் சன்மானித்
தல் 1209
- உத்தரன் வேண்டுகோளின்படி உத்தரையை அபி
மன்னுவுக்காகச் சம்மதித்த பாண்டவர் கருத்
தறிந்து விராடன் பந்துக்களாதியர்க்கு ஓலை
விடுத்தல் 1212
- ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பந்துக்களோடு அபிமன்னனை
யும் சுவேதனையு மழைத்து வருதல் ... 1213
- பாஞ்சாலர் குந்திபோஜர் இவர்கள் முதலாயினோ
ரும், தெளமியாசாரியரும் வருதல் 1216

விராடன் முகூர்த்தநாள் வைத்துப் பாண்டவரை உபலாஸியத்திருத்தி, மணவினக்குரிய தொ ழில் யாவு முடித்தல்	1219
அபிமன்னன் உபலாஸியத்திருந்து விராடபுரத் திற்கு மணக்கோலமாய்ப் போதல்	1221
திருக் கவியாணச் சிறப்பு	1223
ஸ்திரீதனச் சிறப்பு	1225

உ

கடவுள் துணை

ஸ்ரீ மகாபாரதம்

2. சபாபர்வம்

கண்ணன் துதி

பாண்டவர்கள் புரிந்ததவப் பயனாயிங் கவதரித்துப்
பகைத்து மேன்மேன்
மூண்டவினை முழுவதுவு முனைதோறு முரண்முருக்கி
முகில்பு காமற்
காண்டவமுங் கனல்வயிற்றுக் கனறணிய துகருவித்துக்
காக்கு மாறே
பூண்டருளெம் பெருமானைப் போற்றுவா ரெழுபிறப்பு
மாற்று வாரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

[ஓ செளனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின்
முதற்பாகமாகிய ஆதிபர்வத்தைச் சாங்கோபாங்கமாகக் கூறிய
வைசம்பாயன முனிவரை ஜனமேஜய மஹாராஜன் பணிந்
தெழுந்து, “சுவாமி! பிரபஞ்சோற்பத்தி முதல் பூமிதேவி பிரஜா
பாரந்தீரப்பெற்ற வரம் நிறைவேறத் திரிமூர்த்திகளாகிய தோவசு
ரர் பாரதவீரர்களா யுற்பவிக்கும் வரையிற் சூரியசந்திரவம்சத்
தரசர்களுக்கு நேர்ந்த விருத்தி யழியவும், பின்னிச்சந்திரவம்சம்
வேதவியாச ரதுக்கிரகத்தினாற் குருகுலவரசர்களாகப் பிறந்து
அஸ்தினாபுரத்தி லரசியற்றிய திரிதராஷ்டிரன் - பாண்டு இவர்களால்
விருத்தி யடைந்ததும், அக்கால் இளவரசுப்பட்டம் பெற்றிருந்த
பாண்டு சாபத்தா லிறந்ததும், அப்போது இவர்கட் கிருந்த பிள்ளை
கள் நூற்றைவரிற் பாண்டுவின் பிள்ளைகளாகிய ஐவருக்குத் திரித
ராஷ்டிரன் பிள்ளைகளாகிய நூற்றுவர் தீங்கிழைக்கத் தெய்வச்செய

லால் அவர்கள் அத்திங்குகளினின்றும் விடுபட்டதும், யாவரும் தனார் வேதாதிகள் பின்னதும், பின்பு சங்காபுத்திரனாகிய பிஷ்ம ருடைய பிரேரோபனைனால் அப்புத்திரர் நூற்றைவரின் செஷ்ட னாகிய தருமராஜனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கொடுத்த திருதாஷ்டிரான் தனது புத்திரர் போதனைகளால் அப்பாண்டவர்களை வானாவதத்தில் நிறுத்தியதும், அப்பாற்றரியோதனன் அகநுமளிகை சமைத்து அவ்வைவரை அதிவிருத்தித் திரிட அவர்களதென்றும் தப்பி வேத்திரகியத்தில் வேதியர் வடிவாகச் சென்று பாக்கிமத் தோடு பாஞ்சாலன் புத்திரியாகிய திளோபதையைத் திருமணஞ் செய்ததும், பின்பு இராஜபட்டாபிஷேகத்தோடு இந்திராபிஸ்தத் திற் குடிபுகுந்த அவ்வைவரும் நாரதமுனிவரிட ஏற்பாட்டின்படி திரௌபதையைக் கூடி உபபாண்டவ வைவாப் பெற்றதும், அம் முனிவ ரேற்பாட்டை அனிச்சா சங்கற்பத்தினுற் கடந்த விஜயன் தீர்த்தயாத்திரை சென்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தி யங்குலத்தாற் சுபத்திராதேவியை மணந்து அபிமன்யு வென்னும் இராஜகண் டரவத்தைப் பயந்ததும், இதுபோலவே பீமார்க்கு னிருவரும் இன்னும் சில உபபத்தினி மார்களைக் கூடி வெவ்வேறு புத்திரர் களை யின்றதும், கிருஷ்ணார்க்கு னிருவரும் அக்கினிதேவனுக் குக் காண்டவ வனத்தை இரையாக்கியதும், அவ்வக்கினி தேவ னாலும் தேவேந்திரனாலும் அர்ச்சுனன் பல வரங்களும் படைகளும் பெற்றதும் ஆகிய இச்சரித்திரங்களை யெல்லாம் அவ்வவற்றிற் குரிய உபசரித்திரங்களோடுங் கேட்டு ஆனந்த பரவசத்த னாயி னேன். இப்பால் இரண்டாம் பர்வமாகிய சபாபர்வத்தையுந் திரு வாய்மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்று அன்போடுகேட்க, வைசம் பாயன முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.]

தேடிய வகலியை சாபந் தீர்த்ததாள்,
நீடிய வுலகெலா மளந்து நீண்டதாள்
ஓடிய சகடிற் வுதைத்துப் பாம்பின்மே
லாடியுஞ் சிவந்ததா ளென்னை யாண்டதாள்

1. இராஜசூயச் சருக்கம்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே ! இப்படி உலோ கோபகாரமாயும் அதிசயங்களாயுமிரா நின்ற செய்கைகளையுடைய

பாண்டவர்களும் கண்ணனும், கண்முதலாகிய இந்திரியங்களும் மனதும்போற் கலந்து களித்திருக்கு மளவில், காண்டவ வன தகனத்தினின்றும் தப்பிய அந்த மயனானவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்னிலையில் அர்ச்சுனனைப் பார்த்துக் கைகூப்பி, வாய்புதைத்து நின்ற “மகானுபாவராகிய பாண்டுகுமாரரே! நான்செய்த தீவி னையினாலே அனற்சூழ்ந்த காண்டவவனத்தி லகப்பட்டு நடுநடுங்கி எவ்விதத்திலேனுந் தப்பிப் போகவேண்டு மென்று முயற்சி செய்யும் போது, என்னை விட்டுவிட மனதில்லாமல் அக்கினியானவன் கிருஷ்ணனுக்குக் கண்காட்ட, அவர் சக்கிராயுதத்தை யேந்தி என்பேரிற் பாய்ந்துவரும்போது நீரன்றோ எனக்கு உயிர்தந்தீர்? இப்படி உயிரைக் கொடுத்த உமக்கு நானென்ன பிரதியுபகாரஞ் செய்யமாட்டுவேன்? ஆகிலும் ஏதேனுமொரு மரியாதையை என் னிடத்திற் பெற்று என்னைப் புனிதனாக்க வேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட அர்ச்சுனனானவன், “ஐயாமயனே! உமது சிநே கத்தினாலேயே நான் சகல மரியாதைகளையும் பெற்றதுபோலா னேன். இனி எனக்கு வேறு கைம்மாறு வேண்டாம். இப்போ திருப்பதுபோல் எப்பொழுதும் எங்களிடத்தில் அன்பு வைத்திருக்க வேண்டியதே முக்கியம். ஆதலால் நீர் சுகமாய் உமது இடத்திற் போய்ச் சேரும்” என்று சொல்ல, மயன் “ஓ மகாபுருஷனே! நீர் இவ்வாறுசொல்வது உமது பெருமைக்குத் தக்கதேயானாலும், தேவர்களுக்கு விசுவகர்மா வென்பவன்போல் அசுரர்களுக்கு நான் சிற்பியாய்ச் சகல சிற்பங்களிலும் வல்லவனா யிருப்பவனா தலால், எனக்கு உங்களிடத்திலுண்டாகிய அன்பினால் உங்களுக்கு ஒருவாசஸ்தானஞ் செய்யவேண்டுமென்று கருத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அதற்கு உங்களிடம் யாதோ அதனைச் சொல்லவேண் டும்” என்று கேட்க, அர்ச்சுனனானவன் “ஐயனே! நீ ரெப்படி என்னாலே பிராணசங்கடத்தினின்றும் விடுபட்டதாய் நினைக்கிறீரா, அப்படியே நான் உம்மை யொருவேலையுஞ் செய்விக்க லாகா தென்று நினைக்கிறேன்; ஆகிலும் உமது சங்கற்பத்தை வீணாக்க மனமில்லாதவனாய் மிருக்கிறேன். ஆதலால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு இஷ்டமானது எதைத் செய்தாலும் அதுவே எனக்கு மிகுந்த சந் தோஷத்திற்குக் காரணமாகும்” என்ன, மயனானவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியைப் பார்த்து, “சுவாமி கிருஷ்ணா! நான் தேவர்-அசுரர் - இயக்கர் - கின்னரர் - கந்திருவர் - நாகர் - முதலாகிய யாவருக்கும் அசாத்தியமாகிய சிற்பங்களில் வல்லவன். ஆனதுபற்றி சிற்பி

களெல்லாரும், அம்மா! இஃதென்ன சிற்பம்? எந்த உலகத்திலும் இச்சிற்பம்போற் பாம் கண்டதில்லை யென்று ஆச்சரியப் படும்படியான சபாமண்டபமொன்று செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கருத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். ஆதலால் எனக்குத் துறைவேறத் தங்கள் திருவுளத்திற் கிஷ்டமானதைக் கெட்கவேண்டும்” என்ன, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனானவர் மயனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றார்.

பாண்டவர்களுக்கு மயன் சபாமண்டபஞ் சமைத்துத்தரல்

“ஓ சிற்பிகளுக்கெல்லாம் தலைவனாகிய மயனை! என்விஷ்டப் படி செய்யவேண்டுமென்று உமக்கு மனதிருக்கிறபடியினாலே சொல்லுகிறேன் கேளும். நமது தருமராஜனுக்கு நீர் சொல்லிய வண்ணம் ஒரு சபாமண்டபத்தை நிருமிக்கவேண்டும். அது எல்லாவுலகங்களின் சபைகளைக் காட்டிலும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கவேண்டும். தேவராவது அசுரராவது அதைப்போற் செய்ய நினைத்தால் அதுகூடாததாயிருக்க வேண்டும். அதில் தேவமாயா விசித்திரங்களும் அசுரமாயா விசித்திரங்களும் காணப்படவேண்டும். இவ்வாறு சொல்லத் தரமில்லாத விசித்திரங்களோடு கூடிய சபையை நிருமியும்” எனவே, அந்த மயனானவன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடனே “அப்படியே செய்கிறேன்” என, அவர் மயனை மிகவுங் கொண்டாடிச் சபையை நிருமிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். அவர் மொழியைக் கேட்ட அந்த அசுரத்தச்சன், முற்காலத்தில் விருஷபருவ னென்றொரு அசுரராஜனிருந்தான். அவன் தனது தோள்வலியினாலே சகலமான பேர்களுடையும் ஜயித்துக் கப்பமாகக் கொணர்ந்த நட்சத்திரம்போ லொளி வீசா நின்ற பலமணிக் கூட்டங்கள், விந்து வென்னுந் தடாகத்திற்கிடந்தன. அவையாவு மிச்சபைக்கு உபயோகமாகவேண்டும்” என்று சொல்லி, மலைகளைக் காட்டிலுமுறுதியுள்ள தோள்களுடைய மல்லர்கள் அநேகரைக் கொண்டு அந்த நவரத்தினங்களைக் கொண்டு வரச்செய்து, பெரியோர்க ளியற்றிய ஜோதிடப்பிரகாரம் நல்ல முகூர்த்தத்திலே சபாமண்டபம் நிருமிக்க வாரம்பித்தான். அச்சபை நிருமித்த விதமும் அதின் சிறப்பும் ஆதிசேஷனுக்குஞ் சொல்வ தரிதாயிருக்கும். ஆனாலும் கொஞ்சம் சொல்லுகிறேன் கேளும்—

பசும்பொன்னினுற் சுவர்செய்து, அவைகளின்பேரில் ஏழுடுக்கு மெத்தைகள் கட்டி, மரகதரத்தினங்களால் தூண்கள் செய்து

வரிசை வரிசையாய் நிறுத்திச், சிறந்த பவளத்தினு லுத்திரங்கள் பரப்பி, மாணிக்கங்களினுற் கொடுங்கைகள் புரிந்து, வைரங்களினுற் சிகரங்களமைத்து, நீலகொடுமதக புஷ்பராகங்களினுற் கதவுகளும் வாசற்படிகளும் நிறுத்தி, நவமணிகளாற் சுவர்களை விசித்திரமாக இழைத்து, வைநூரி யங்களினாலே சாளரங்கள் செய்து, தேவவிமானம்போலே ஆகாயத்தை யளாவிற்கும்படியாகவும், தேவேந்திரனுடைய சபைபாகிய சுதர்மையிலு மிதுவே முதன்மையென்று சொல்லும்படியாகவும் பல சிறப்புகளமைத்துப், படிகங்களினாலே தளவரிசைகள் திருத்தி, அதில் நீரில்லா விடமெல்லாம் நீராடுவது போலவும் - நீர் தங்குமிட மெல்லாம் நீரில்லாதன போலவும், பல விசித்திரங்க ளேற்படுத்திப், பல வாசல்களும் - பல மண்டபங்களும் - பல சாலைகளும் - பல சோலைகளும் - பல தடாகங்களும் - பல வாசஸ்தலங்களும் - பல வறைகளஞ் செய்து, அவைகளி லெதற் பிரவேசித்தாலும் பிரமை வரும் படியாகவும், போனவழி வந்தவழி தெரியாமற் போகும்படி யாகவும், சில விடங்களில் மேடுகள் பள்ளமாகவும், சிலவிடங்களிற் பள்ளங்கள் மேடாகவுந் தோற்றுமா றியற்றிச், சிலவிடங்களிற் பக விரவாகவும் - சில விடங்களில் இரவு பகலாகவும் - சில விடங் களிற் கார்காலம் கோடை காலமாகவும் - சில விடங்களிற் கோடை காலம் கார்காலமாகவும் காலப் பிரமைவரும்படி, யமைத்துச், சிலவிடங்களில் உயரத்திலிருப்பவர்க்குத் தாழ்விருப்பது போலவும், சிலவிடங்களில் தாழ்விருப்பவருக்கு உயரத்தி லிருப்பது போலவும் தோற்றச் செய்து, சோலைகளில்லாவிடம் சோலை போலவும் - சோலை மிருக்குமிட மஃதில்லாதது போலவும் - பலருங் கண்டு அதிசயிக்கத்தக்க இவ்வித விசித்திர நிருமாணங் களுடனே செய்த அச்சபா மண்டபமானது கோடி சூரியப் பிரகாசமாய் ஆயிரங் கண்களுடைய தேவேந்திரனுக்குங் கண்கள் போதா வென்னுங் குறைவுண்டாக்கும் படியான சீர்மை பொருந் திச், சகல செளக்கியங் களுக்குங் காரணமாய் மகாலட்சுமி விலாச மண்டபம்போல் விளங்கிற்று.

இப்படியாக மனோ நிருமாணத்தினாலும், வேதமந்திர மகிமையினாலும், பிரமதேவனுடைய சிருஷ்டி சாதாரியத்தினாலும், பல கோடி தினங்கள் நிறுமித்தாலும் முடியாத பேரழகும் - உயர்வுஞ் - சிறப்பும் - தகுதியும் உடையதாய், பதினாயிரமுழம் அளவுள்ளதாய், கொடிகள் முதலாகிய சகலவலங்காரங்களும் பொருந்

தியதுமாகிய அப்பெரிய மண்டபத்தை மயன் பதனூன்றி மாதங்களுக்குள்ளாகவே நிறுதித்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவருக்கும் பாண்டவருக்குங் காண்பிக்க, அவர்கள் அளவில்லா லான தரிசா லொழிந்தனர். மயனானவன் சிமச்செனறுக்கு மகாநிறம்பிப் பொழுதிய ஒரு தண்டாபுதமும், அச்செனறுக்கு வெண்ணையாகிய சங்குங் கொடுத்தான். பின்பு யுதிஷ்டிர முதலாகிய பாண்டவர்கள் திரௌபதையுடன் கூட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொற்படி நல்ல முகர்த்தத்திற் பிரயாணமாகி, சகல கலைகளுங்கற்ற வல்லவாகிய அநேகம் பிராமணர்கள் சொஸ்திவாசகஞ் சொல்லிக்கொண்டு குழந்துவரவும், பலவாத்தியங்கள் கணகண லென்று முழங்கவும், கலாணிகைமாதர் தாம்தாமென்ற நாட்டியமாயவும், சைவக பனைவரும் ஜயஜய லென்னவும், சதுரங்க பனைகளுடனே நகர் வலம்வந்து, அச் சுபாமண்டபத்திற் பிரவேசித்துப், பிராமணருக்குப் பல தானங்கள் வழங்கி, அவர்களுடைய ஆசர்வாதங்களைப் பெற்று இஷ்ட தேவதைகளைப் பூசித்து, யாவருக்கும் விருந்திட்டு, மயனுக்கும் வெகுமானங்கள் பலசெய்து வாழ்த்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிச் சிலநாள் போயினபின் கிருஷ்ணன் காண்டவப் பிரஸ்தத்திற்கு வந்து நெடுநாளான படியினாலே தமது தகப்பனாரைப் பார்க்க ஆசைகொண்டவராய்த் துவாரகாபுரிக்குப் போக நினைத்து, யுதிஷ்டிரரோடு இச்செய்தி சொல்லிப் பின்பு தமது நல்லத்தையாகிய சூத்திரதேவியினிடத்துக்கு வந்து நமஸ்காரஞ் செய்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு, தம் தங்கையாகிய சுபத்திரையினிடத்துக்கு வந்து அவளால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டு, அவளுக்கு நன்மையும் இனிமையும் தரத்தக்க சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லி சமாதானப்படுத்தினார். அந்தச் சுபத்திரையும் பரிவுடன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷித்தனள். பின்பு திரௌபதையினிடத்துக்குவந்து, அவளாலும் நமஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டு, அவளிடத்திலும் நல்ல வார்த்தை சொல்லிச் செலவு பெற்றுக் கொண்டு, பாண்டவர்களின் புரோகிதராகிய தெளமிய மகாமுனிவரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுப் பாண்டவரையுங் கண்டு வெகு சமாதானங்கள் சொல்லி விடைபெற்று, மகாயோக்கியர்களாகிய அநேகம் வேதியர்களுக்குப் பலதானம் வழங்கிப் பூசித்து, கந்தபுஷ்பாக்ஷதைகள் முதலாகிய சுபவஸ்துக்களோடுங் கூட அரண்மனையினின்றும் வெளியில் வந்து, சைனியம்*

சுக்ரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம் என்னும் நான்கு குதிரைகள் கட்டிக் கருடக்கொடியுடனே மகாப்பிரகாசமாய் விளங்கா நின்ற திவ்விய இரதத்தின்பேரிலேறினார். அப்பொழுது கிருஷ்ணனுடைய பிரிவாற்றாமையினாலே பாண்டவர்கள் சோர்ந்து தயங்கிநிற்க, கிருஷ்ணன் அவர்களுக்கு வெகு சமாதானங்கள் சொல்லியுங் கேளாமல், இராஜாஜேஸ்வரரான யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணனுடைய தேரின்பேரிலேறித், தாருகனென்னுஞ் சாரதியைக்கீழே இறங்கச் செய்து தாம் அங்கு உட்கார்ந்து குதிரைகளின் கடிவாளத்தைக் கையிற்பற்றிச் சவுக்கையெடுத்துச் சாரத்தியஞ் செய்தார். அர்ச்சுனனும் தேரிலேறிப் பின்புறத்தில் நிற்குகொண்டு, பொற்காம்பு பூண்டிருக்கிற இரண்டு வெண்சாமரங்களை வீசினான். பீமசேனனும் நகுல சகாதேவர்களும் இரதத்தின் பின்புறத்திற் சென்றார்கள்.

இவ்வாறாகப் பாண்டவர்களும் மற்றுஞ் சிலருஞ் சூழ்ந்துவர ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அரைக்காதவழி தூரஞ்சென்று, தேரினின்றி மிறங்கி, யுதிஷ்டிரரையும் பீமசேனனையும் தெண்டனிட்டு, அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, நகுலசகாதேவர்களால் நமஸ்காரஞ் செய்யப்பட்டுப் போய்வருகின்றேனென்ன, யுதிஷ்டிரர் கண்களில் நீர்ததும்பக் கண்ணனை ஆலிங்கனஞ்செய்து, “மறக்கவேண்டாம் கிருஷ்ண” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டு விடைகொடுத்தார். பீமசேனனும் அப்படியே விடைகொடுத்தான். அர்ச்சுனன் பின்னுஞ்சில அடிதூரஞ்சென்று, “கிருஷ்ண! உமது ஆதரவினாலே தான் நான் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இதைவிட வேறே நான் என்ன சொல்ல மாட்டுவேன்” என்று கண்ணீர்சொரியும்படிநிற்க, ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், “அர்ச்சுனா! பயப்படாதே. நான் எங்கே யிருந்தாலும் சமயத்தில் வந்து சேருவேன். நீ எனக்குச்செலவு கொடு” என்று சொல்லி அவனிடத்திலும் இரட்டைப்பிள்ளைக ளிடத்திலும் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, வெகு வேகமுள்ள இரதத்திலேறித் துவாரகாபட்டணஞ் சேர்ந்து, தாய்தகப்பன் - அண்ணன் முதலான பேர்களை நமஸ்காரஞ் செய்து, தம்பிகள் - பிள்ளைகள் முதலான பேர்களை ஆசிரவதித்து, யாவராலும் புகழப்பட்டுச் சுகமாயிருந்தார். பாண்டவர்களும் கிருஷ்ணன் தேர் தெரிகிறவரையிற் பார்த்திருந்து, மறைந்த மாத்திரத்திலே திரும்பித் தங்கள் நகரஞ்சென்று க்ஷேமமாயிருந்தார்கள். மயனும் மகாவிசேஷமாகிய சபையை நிர்மாணம்புண்

ணிப் பாண்டவர்களாலே மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது யதாஸ்தானம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

நாரதமுனிவர் தருமராஜன் சபைக்கு வருதல்

இப்படிக்கிருக்க, ஒருநாள் அந்தச் சபாமண்டபத்திலே தருமராஜன் தம்மிகுமார்களுடனே கூடிச் சிங்காதனத்தி லிருந்து இராஜகாரியம் பார்த்து வரும்போது அச்சபையில் அந்தன் - தேவலன் - சத்தியன் - சர்ப்பமாலி - ஆர்ச்சிகன் - கமித்திரன் - மைத்திரேயன் - வியாசன் - குகன்முதலிய பலமுனிவர்களும், அங்கம் - வங்கம் - கலிங்கம் - காம்போசம் - கருசம் - முதலிய ஐம்பத்தாறு தேசத்தரசர்களும், மற்றும் அநேக பிராமணர்களும், மந்திரி முதலானவர்களும், சங்கீதம் - பரதம் - இவைகளில் வல்லவராகிய பலரும், நானாவித ஜனங்களும் குழ விருந்தார்கள். இவ்வாறு கோலாகலத்துடனேயும் மகாவிபவத்துடனேயும் சபாமண்டபத்திற் கொலுவீற்றிராகின்ற மகாராஜரஜேஸ்வரராயும் - சகல தருமங்களையு மறிந்தவராயும் - சத்தியத் தவறாதவராயும் - நீதி பொருந்திய நடக்கை யுடையவராயு மிராகின்ற தருமராஜனைக் காணவேண்டுமென்று, முற்றுமறிந்த முழுஞானியாகிய நாரதமகாமுனிவர் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி அந்தச் சபாமண்டபத்துக்குநேரில்வர, அதனைக் கண்ட யுதிஷ்டிரர் சகல பரிவாரங்களோடும் எழுந்து எதிர்கொண்டு, சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து சபைக்கு அழைத்துவந்து, திவ்யாசனத்தில் உட்காரவைத்து, அர்க்கியபாத்தியங்கள் முதலாகிய சகலவுபசாரங்களு நடைத்திப், பாததீர்த்தஞ் சேர்த்துப், புனிதராஜோமென்று சொல்லிக் கைகூப்பிப் பூசித்துப் புரோட்சணமுஞ் செய்து கொண்டு, அம்முனிவர்க்கெதிரே வணக்கத்துட னிருந்தார்.

இவ்வாறாகப் பூசிக்கப்பட்ட நாரதமுனிவரானவர் வெகு சந்தோஷத்தோடு பாண்டவரைப் பார்த்து, “ பாண்டுபுத்திரரே! உமக்கு இராஜ்யம் முதலாகிய காரியங்களிலேகூடிமா? ஒரு குறைவுமின்றித் தருமம் நிறைவேறி வருகிறதா?” என்று கேட்க, யுதிஷ்டிரரானவர், “சுவாமி! அடியேனிடத்தில் தேவரீருக்குப் பரிபூரணமாய் அதுக்கிரகமிருக்கிறபோது, எந்த விஷயத்தில்தான் குறைவுநேரிடும்? ஆதலால் எனக்குச் சகல விஷயங்களிலும் க்ஷேமமேயன்றி வேறில்லை. மேலும் எனக்கு மகத்தாகிய நன்மைக்

சூக் காரணமன்றோ தேவர் நிவ்விடம் எழுந்தருளியது. வீணையினது இசையினாலே மிகச் செறப்புப் பொருந்திய இனிமையென்னுமமுதத்தை யுண்டாக்கிக், கடலிற் பிறந்த அமுதத்தினிடத்திலே தேவர்கட்கு வெறுப்புவாச் செய்து, மாணேந்தி, விளங்காநின்ற திருக்கரமும் சந்திரனுலவா நின்ற சடாடவியும் பெற்றுத் திருக்கூத்துப் புரியாநின்ற பாமசிவனுடைய நாட்டியத்துக்குச் சரியாக இசைபாடாநின்ற தத்துவக்கியாவியாகிய நாரதமுனிவரே! தேவரீர் வந்தமையாற் பிரமதேவர் அநுக்கிரகம் செய்யும்படியான தவத்தை என்பால் இவ்வுலகில் யார்தான் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஓ தேவமுனித்தலைவரே! இன்றுதான் அடியேன் பிறவி பயன்பட்டது” என்று கண்களி லானந்த பாஷ்பமும் தெகத்தில் மயிர்க்குச்சுமாகக் கைகூப்பிச் சொல்லக் கேட்டு, நாரதர் யுதிஷ்டிரர் முதலானோரைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுவதானார்—

“ஓ மகாராஜகுமாரர்களே! நீங்கள் வெகு தருமவான்களும் - நீதிமான்களும் - சாட்சாத் நாராயணமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய அநுக்கிரகம் பெற்றவர்களுமானதால், உங்களுக்கு யாதொரு குறையும் நேரிடமாட்டாது. மிகுந்த மேன்மையுந் தீர்த்தியு மடைவீர்கள்” என்று சொல்லக் கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் - “சுவாமி! சந்தோஷமாயிற்று. தேவரீர் பூலோகம் முதலாகிய மேலேழுலோகங்களுக்கும், அதலலோக முதலாகிய கீழேழுலோகங்களுக்கும் போய்ச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கிற மகானுபாவர். அவ்விடங்களில் இந்தச் சபைக்குச் சரியாகிய சபையை அல்லது உயர்ந்த சபையை எங்கேயாகிலுங் கண்டதுண்டா? அப்படிக்கிருக்கும் பட்சத்தில் தேவரீர் அதை அடியேனிடத்திற் கிருபைசெய்து சொல்லவேண்டும்” என்ன, அம்முனிவரும் “ஓ தருமராஜனே! ஆம் நான் சகலலோகங்களிலுஞ் சஞ்சரித்து எல்லாச் சபைகளையுங் கண்டிருக்கிறேன். ஆனால் மனிதருடைய சபைகளில் இப்படிப்பட்ட சபையை நான்-எங்குங் கண்டதில்லை. தேவலோகங்களில் இந்திரன் - யமன் - வருணன் - குபேரன் முதலானவர்களுடைய சபைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் பிரமதேவனுடைய சபையு மிருக்கின்றது. இவைகளை யெல்லாங் கேட்க, அபிப்பிராய மிருந்தாற் சொல்லுகிறேன்” என்ன, தருமபுத்திரர் “சுவாமி! அவசியம் அருளிச்செய்யவேண்டும். அடியேனுக்கும் இச்சபைதனி விராநின்ற யாவருக்கும் அதைக் கேட்க மிக விருப்பு.

மிருக்கின்றது” என்று சொல்லவே, காரதர் அச்சுபைகளின் சிறப்பைச் சொல்ல வாரம்பித்தார்—

இந்திரன் சபைச்சிறப்பு

“ஓ தருமபுத்திரனே ! கேளும் தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுடைய சபையொன்றுண்டு. அதற்குச் சுதந்திரம் யென்றயெர். அது நூறு யோசனை யகலமும், நூற்றைம்பது யோசனை ளுமும் ஐந்து யோசனை உயரமும் உள்ளதாய், ஆரியங் கிரணங்கள் பாப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற சூரியன்போற் பெயொளிபெற்று விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அது இந்தானுக்கு வேண்டிடத்துக்குப் போகும்படி ஆகாசத்திற் சஞ்சரிக்குந் திறமுடையது. அது மிகுந்த புண்ணியஞ் செய்தவர்களுக்கேயன்றிப் பாவிகளுக்கு எள்ளவும் கிடைக்கத்தக்கதன்று. அதை இந்திரன் தானே நிரூபித்தான். அதிற் பல விநோதங்களு முண்டு. அவைகளை இப்படிப்பட்டன வென்று சொல்வதற்கு இயலாது. அதில் அநேக ஆசனங்கள் போட்டு நடுவில் ஒரு சிங்காசன மமைத்திருக்கின்றது. அதில் தேவேந்திரன் சசிதேவியுடனே கொலுவிருப்பான். அப்படியவன் கொலுவிருக்குங் காலத்திற் சப்தமருத்துக்கள் - ஏகாதசருத்திரர் - துவாதசாதித்தர் - விசுவதேவர் - அக்கிலிதேவர் - சப்தரிஷிகள் - பிரகஸ்பதிதேவர் - சுக்கிராசாரியார் முதலாகிய சகல பரிசனங்களும்; கருடர் - கந்திருவர் - சித்தர் - சாத்தியர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - வித்யாதரர் முதலாகிய சகல தேவகணங்களும்; பராசர் - பருவதர் - சாவர்ணி - காலவர் - சங்கர் - விகிதர் - கவுரமுகர் - தூர்வாசர் - தீர்க்கதபர் - யாக்ஞியவஸ்கியர் - உத்தாலகர் - கவேதகேது - தாண்டியர் - பாண்டாயனி - அவிஷ்மான் - கவிஷ்டன் - சாண்டலியர் - கக்ஷிவான் - கௌதமர் - வைகவானரர் - சம்வர்த்தர் - தேவஹோத்திரர் - வான்மீகர் இவர்கள் முதலாகிய அநேக ரிஷிகளும், இன்னுமநேக ஸுகர்மஞ்செய்தவர்களோடு அரிச்சந்திர மகாராஜனும் சூழ்ந்திருக்க, ஒரு புறத்தில் அரம்பை - ஊர்வசி - மேனகை - திலோத்தமை முதலாகிய அப்ஸரஸ்திரீகள் நடனஞ் செய்ய, மற்றொருபுறத்தில் விகவாவசு சித்திரசேனன் முதலாகிய கந்திருவர் யாழிசைத்துப்பாட, ஒரு பாரிசத்தில் முனிவர் செய்யும் ஆசிர்வாத கோஷங்கள் முழங்க, மற்றொரு பாரிசத்தில் அநேகர் அகலியஞ்செய்ய, ஒரு பக்கத்தில் யோகிகளிருந்து வேதவேதாந்தங்களின் தாற்பரியங்களைப் பிரசங்கிக்க, மற்றொரு பக்கத்திற்

சப்தமேகங்களு மொன்றாய்க் கூடியிருந்து முழக்கமிட, ஒரு பால் சிரத்தை - மேதை என்னுந் தேவதைகள் போற்ற, மற்றொருபால் அநேக கன்மதேவர்கள் சூழ்ந்து ஏற்ற, அச்சபையானது மிகவும் மனோரம்மியமாய் விளங்கும். அன்றியும் அச்சபையி லிருப்பவர்களுக்கு மூப்பு - சோபம் - மோகம் முதலாகிய துன்பங்களி லொன்றேனு மிராது. யாவரும் மிகவும் சிறந்த மணிகளிழைத்த திவ்வியா பரண வஸ்திரங்களினால் அலங்காரம் பெற்று திவ்வியகந்தம் திவ்வியமாலையினை யணிந்து, மகாவினோதமாக இருப்பார்கள். இவ்வாறாக இந்திரன் சபையானது பூலோகத்திலிருக்கிற யாவரும் பல தவங்கள் செய்து, மறுமைப்பயனிதுவே யென்று கோரிவரும்படியாகிய சிறப்புடனே விளங்கிக்கொண் டிருக்கின்றது.

இயமன் சபைச்சிறப்பு

“ஓ தருமராஜனே ! இந்திரசபையின் சிறப்புக் கேட்டாரன்றோ? இவிரியமன் சபையின் சிறப்பைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். அந்த யமதர்மனுடைய சபையானது நூறுயோசனை நீளமும், அதற்குத் தக்க அகலமும் உயரமுமுடையதாய், தேசோமயமாய் நாற்புறங்களிலும் பரவாநின்ற ஒளியுடையதாய், மிகுந்த தண்மையுமில்லாமல் மிகுந்த உஷ்ணமுமில்லாமற் சமகுணமுடையதாய், விசுவகர்மவினாலே நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அச்சபையி லிருப்பவர்களுக்குப் பசி - தாகம் - மூப்பு - வியாதி முதலான ஒரு துன்பமு முண்டாகிறதில்லை; எப்பொழுதும் சந்தோஷமுண்டா யிருக்கும். சகல பாக்கியங்களு மதிற்கிடைக்கும். அச்சபையில் யமதர்மராஜன் கொலுவிருக்குமளவில், ய்யாதி - நகுஷன் - பூருமாந்தாதா - சோமகன் - திரதச்யு - உரகன் - கிருதவீரியன் - சுருதசிரவன் - அரிட்டநேமி - சிம்மன் - கிருதவேகன் - கிருமி - நிமி-பிரதர்த்தனன் - சிபி-மச்சியன் - புருதுலாக்ஷன் - பிரகத்திரதன் - பார்த்தன் - மருத்தன் - சாங்காசியன் - சங்கருதி - துபருவன் - சதுராசுவன் - சதசுவன் - ஊர்மி - கார்த்தவீரியன் - பரதன் - சுரதன் - தபோரதன் - சுதன் - நிஷிதன் - நளன் - திவோதரசன் - அம்பரீஷன் - பகீரதன் - விபசுவன் - வக்கிரன் - பிருதுவேகன் - லோமபாதன் - அனரணியன் - லோகிதன் - உத்தவன் - பிரிஷங்கு - விருஷசேனன் - க்ஷுபன் - வயமனன் - புருகுச்சன் - ஆட்டுகேணன் - திலீபன் - புண்டரீகன் - சர்யாதி - சரபன் - அரிட்டன்-வேணு - துச்சந்தன் - சிருஞ்சயன் - சயன் - வாகஸ்கரி - விநோதன் - கரந்தமன் - பாகிலிகன் - பிரதர்

யும்னன் - பிருது - கபோதயாமன் - ககதேவன் - அச்சுக்ஷன் - ஸ்ரீராமன் - லட்கமணன் - அளர்க்கன் - பட்சபசனன் - பாபராமன் - நாபாகன் - சகரன் - பூர்த்துமனன் - பரதாக்கமன் - லனன் - பிருசித்து - ஜனமேஜயன் - ப்ரமதத்தன் - தாகர்த்தன் - உபரிசான் - பிமன் - சாறு - சாரபரட்டன் - கபன் - பத்துமன் - முதகுந்தன் - இந்திரத்தபுமனன் - பட்சனாத்து - அஷ்டான் முதலாகிய அநேக இராஜர்ஷிகளும், பட்சபரட்சிகளில் நூற்றவரும், நீபரில் நூற்றவரும், தீர்தராஷ்டிரரில் நூற்றவரும், என்பது ஜனமேஜயரும், நூறு பிருமதத்தரும், நூறு வரியரும், நூறு பீஷ்மரும், நூறு பீமர்களும், நூறு பிதவித்தியர்களும், நூறு நாகரும், நூறு அயரும்; நூறு பாசாரும், நூறு இராகுசாரும், சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அன்றியும் சந்தனு உங்கள் தகப்பனாகிய பாண்டி - உஷதங்கன் - ஜயத்திரதன் இவர்களும் ஓர்புறத்திலிருந்தார்கள். இவர்களும்ல்லாமல் பிருஷ்டகவ னென்கிற இராஜன்தனது மந்திரிகளுடன் கூட உட்கார்ந்து உபாபித்துக்கொண்டிருந்தான். அன்றியும் அநேக அக்ஷயமேதங்கள் செய்த சதவிர்துவின் குமாரர்கள் அநேகரும் அந்த யமதர்மராஜனை உபாபித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவருமன்றி, அகஸ்தியர் - மதங்கர் - காலன் - மிருத்தியு முதலானவர்க ளோர்புறத்திலும், யாகஞ் செய்தவ ரோர்புறத்திலும், தானசீலரோர்புறத்திலும், நீதிமான்க ளோர்புறத்திலும், தரும விருப்ப முள்ளவ ரோர்புறத்திலும், சத்யசந்த ரோர்புறத்திலும், ஆபத்திற்காத்வ ரோர்புறத்திலும், கோயில் - குளம் - சத்திரம் - சாலை முதலிய தருமஞ்செய்தவ ரோர்புறத்திலும் விற்ப்புருந்து தருமராஜனைப் புகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் சித்தபிருஷ்டரும் - யோகபிருஷ்டரும் - பிதிர்க்கணங்களும் - சோமபரும் - அக்கினிகளும் - காலசக்கிரரும் ஓர்புறத்தில் துதித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தக்ஷணாயனம் - உத்தராயனம் - மிருத்தியு முதலிய காலசோதனை பண்ணும் கிங்கரர்கள் அளவற்றபேர் ஒரு பக்கத்திலிருந்து துதிசெய்துகொண்டிருப்பார்கள். அச்சபையி லிருப்பவர்களைக் கணக்கிடமுடியாது இவ்வளவு பேர்களுக்கும் வெகு விசாலமாகிய இடத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு விளங்காநின்ற அந்தச் சபையினருகில் நாகரத்தினங்களிழைத்து, மரகதத்தூண்கள் நாட்டி, வயிரங்களினு லுத்திரமும் கொடுங்கைகளு மமைத்து, பூரணசந்திரனுடைய சீதளகிரணங்களுக் கொப்பாகிய கார்திகளை விசாநின்ற முத்துப்பந்தலின் கீழே சிங்

காதனத்தின்பேரில் யமதருமராஜன் வீற்றிருந்து, ஆடல் பாடல் முதலிய விநோதங்களினுலே வெகு சந்தோஷமடைந்து, ஒருகரத்திற் பாசமும், ஒரு கரத்திற் கதாபுதமு மேந்தி, பயங்கரமாகிய ரூபத்தைக்காட்டிப், பாதகரை நாகத்திற் றள்ளவும், புண்ணியவான் களைத் தனது சபையிலிருத்தவும், எதிரிற் கைகூப்பி நிற்குங் கிங்காருக்குக் கட்டளை யிட்டிக்கொண்டு, தருமதேவதை - சித்திர ரூப்தன் முதலானோர் புடை சூழ்த்திருக்கத் தனதாளுகையைக் கிரமமாய்த் தரிசிலாகங்களிலுஞ் செலுத்தி வருகின்றான்.

வருணன் சபைச்சிறப்பு

கேளும் தருமபுத்திரா! வருணனுடைய சபையும் யமனுடைய சபைக்குச் சமானமாகிய அளவுடையதாய், வெகு அழகாயும் உயரமாயு மிராநின்ற மதில்களினுலுஞ் சூழப்பட்டு, நவரத்தினங்களிழைத்து, எப்பொழுதும் வெயில் பரப்பி விளங்கிக்கொண்டிருக்கும். அது நீர்களுக்குள்ளே வெகு விநோதமாய் விசுவகர்மாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றிலும் ஜீவரத்தின மயங்களாய் எக்காலமும் பூப்பதும் காய்ப்பதும் பழுப்பதுமாயிராநின்ற பலவகைப்பட்ட மரங்களையுடைய சோலைகளிருக்கின்றன. அன்றியும் அச்சோலைகளில் மிகவினிப்பா யொலிக்காநின்ற பொற்சிறகுடைய பலவகைப் பட்சிகளும் களிப்புடனே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இச்சபையில் மற்றொரு விசித்திரமிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில், அதனிடம் ரத்தினமயமாயிருந்தாலும், தொடும்பொழுது மலர்போல் மெதுவாகியுந் தண்மையாயு மிருக்கின்றது. இவ்வாறாகிய அச்சபையினடுவில் திவ்விய சிங்காசனத்தில் வருணதேவன் வீற்றிருந்து, கையிற் பாசமேந்தி, விலைமதிக்கக்கூடாத தரளங்களாற் செய்யப்பட்ட கிரீட குண்டல கவசமுதலாகிய திவ்விய ஆபரணங்களைத் தரித்து, வெண்பட்டுடுத்து, வெண்மையாகிய பூமாலேசூடி, வெள்ளைச்சாந்துபூசி, வெள்ளைக்குடைகளும் வெள்ளைச் சாமரங்களும் கையிலேந்திய அரம்பையர் சூழ்த்திருக்கக் கொலுவிருப்பான். அப்போது அனேகர் தேவர்கள் நல்ல வஸ்திர ஆபரணங்களையும் திவ்விய சந்தன மாலே முதலானவைகளையும் தரித்து, மிகுந்த பிரகாசத்துடனே அச்சபையிலிருந்து வருணனை யுபாசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அன்றியும் தக்ஷகன் - வாசுகி - அயிராவதன் - கிருஷ்ணன் - லோகிதன் - பதுமன் - சித்திரன் - கம்பலன் - அசுவதரன் - திரிதராஷ்

டி-ரன் - வலாககன் - மணிமான் - குண்டோதான் - கார்க்கோடகன் - தனஞ்சயன் - ஏனாதன் - குண்டகன் - பாகலாதன் - குஷி காதன் - ஜனமேஜயன் இவர்கள் முதலாகிய அக்க இராஜாஜர்கள் நாற்புறங்களிலும் கடர்களைக் கக்காப்பன்ற மகாதத்தினச் சூட்டுப் பொருந்திய விசாலமாகிய வெகு படங்களை அடைபவராய்ப், பல வன்னங்கள் பொருந்திய பளபளப்பாகிய தேகங்களுடனே கூடி அச்சபைபிறகுழ விரும்புபார்கள். இதுவுமன்ற பரிசுக்கீர வர்த்தி - நரகாகரன் - பிரகலாதன் - விப்பாரிதத் - காலகேயர் - சுமன் - சூர்முகன் - சங்கன் - கரோபன் - கமத் - கவனன் - கமோதரன் - மகாபரிசுவன் - விசுபன் - மகாவிான் - தசக்கீர்வன் - வாலி - திரிதரம்பரன் - உடுட்டுபன் - விகடாபன் - சந்திரதாபனன் இவர் முதலாகிய தைத்திரியர்-தானவர் என்னும் பிரவினையுடைய அசுரர்களும் பல அலங்காரங்களோடு சிறப்பாய் அச்சபைபிறிந்து வருணனை உபசரித்துக்கொண்டு இருப்பார்கள். மான்கு சமுத்திரங் கள், நங்கை முதலாகிய சகல நதிகள், மற்றும் தடாகங்கள், குட்டை கள், கிணறுகள் முதலாகிய புண்ணியதீர்த்தங்க ளெல்லாம் திவ் விய தேகங்களுடனே விளங்கி வருணபகவானைத் துதித்துக்கொண் டிருக்கின்றன. மேலும் எட்டுத்திசைகளும் - பூமியும் - மலைகளும் ஒவ்வோர் உருவமாய்த் தேகங்க ளெடுத்துக்கொண்டு சூழ்ந்திருக் கின்றன. இப்படிப்பட்ட சபையினருடனே கூடிக் கந்திருவர் வீணு கானஞ் செய்ய, அப்ஸரஸ்தீர்கள் நாட்டியமாட, நிகவினோதத் துடனே வருணதேவன் சுநாபனென்கிற மந்திரியுடனேயும் தன் குமாரர்களுடனேயும் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு, வாருணதேவி யுடன்கூட அச்சபையில் விளங்கிக்கொண்டு இருப்பான்.

குபேரன் சபைச்சிறப்பு

குபேரன் சபையானது நூறுயோசனை நீளமும் எழுபது யோசனை அகலமு முள்ளதாய் மிக உன்னதம் பொருந்தி, ஆகாசத் தில் தனியே விளங்கும் ஓர் கடர்போன்று நாற்புறங்களிலும் நிலவு வீசிக்கொண்டு மகாரத்தினமயமாய் குகியகர் என்பவர் பலராத் சுமக்கப்பட்டு விளங்காநின்றது. அது குபேரனால் மகாதவப் பெருமைகொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அதைச் சூழ்விருக்கும் பத்தரைமாற்றுத் தங்கமயமாகிய மரங்கள் மணிமயமாகிய கிளைக ளோடும் - பவளமாகிய அரும்புகளோடும் - மரகதமாகிய தளிர்க ளோடுங்கூடி, நித்திய வாசனையுடைய புட்பங்களையும் மதுரமா

கிய பழங்களை யு முண்டாக்கிக்கொண்டு, வினோதமாகிய பல பட்சிகளுக்கு மிருப்பிடமாய் விளங்காநின்றன. அச்சபையிற் சுகத்தை அடையத்தக்க பல விடங்களும் - அவரவர்களுக்குத் தகுந்த பல ஆசனங்களும் - மற்றும் வேண்டிய வஸ்துக்களும் சித்தமா யிருக்கின்றன. அது இவ்விதமான ஆச்சரியப்படத்தக்க சிறப்பினையுடையதாய், ஆகாயத்தில் தவழ்கின்றது. அந்த மகா சபையிற் குபேரன் விசித்திரமாகிய வஸ்திராபரணங்கள் தரித்து, அநேக மாதர்களுடன் சூரியன்போல் வெயிலெறிப்பனவாயும் மிருதுவாயு மிராநின்ற இரண்டு ஆசனங்களில் கால்களை வைத்துக்கொண்டு, சிங்காசனத்தில் வீற்றிருப்பான். அச்சபையி னருகில் மந்தாரச் சோலையினது பரிமளங்களையும், செங்கழுநீர் மலர்களுடைய பரிமளங்களையும், தாமரைமலர்களினது பரிமளங் களையும், சந்தனக்காட்டினது பரிமளங்களையும் வீசிக்கொண்டு, வாயுவானவன் குபேரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவான். அநேகத் தேவர் முதலான பேர்கள் மிகவினோதமாய்க் குபேரனுடனே சம்பாஷித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும் மிசிரகேசி - அரம்பை - சித்திரசேனை - கிருதாசி - மேனகை - புஞ்சி - கர்த் தலை - விசுவாசி - சகசன்னி - பிரமலோசை - ஊருவசி - இளை - இவர் முதல் அனேக அப்ஸரஸ்திரீகள் திவ்விய தாளங் கொட்டிக் கொண்டு, வேணு - வீணை - மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களை வாசித்துக்கொண்டு நர்த்தனஞ்செய்து, குபேரனை யுபாசிக்கிறா ர்கள். கின்னரரென்றும் நரனென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட கந்திரு வரும், மணிபத்திரன் - சுவேதபத்திரன் - காசாரகன் - கண்ட கன் - பிரத்தியோதன் முதலாகிய இயக்கரும், விசுவாவசு - தும் புரு - விசாலகன் - வராக கர்னன் - தாமிரொஷ்டன் - பல பக்ஷன் - பலோதரன் - அங்காருடன் - சிகாவர்த்தன் - ஹேமநேத் திரன் - விபூஷணன் - பூருவானனன் - பிங்களன் - சோணிதாதன் - பிரவாயகன் - விருட்சவாணி - கேதன் - பிரவாசன் முதலாகிய காயகரும், அச்சபையிலிருந்து சங்கீதம் பாடுவார்கள். லோக மாதாவாகிய ஸ்ரீமகாலட்சுமியும் அங்கு பிரஸன்னையாயிருப்பாள். அக்குபேரனுடைய குமாரனாகிய நளகூபரனென்கிறவன், சில யக்ஷகந்திருவர்களோடுகூடி ஒரு புறத்தில் வீற்றிருப்பான். நானும், என்போன்ற அநேக தேவரிஷிகளும், பிரம்மரிஷிகளும், அச்சபையி லிருந்து ஆசிர்வதித்துக்கொண் டிருப்போம். மேலும் அநேக ராக்ஷ தர்களும், பிசாசர்களும், பயபக்தியுடன் உபாசித்திருப்பார்கள்.

அச்சபைரி னொருபுறத்தில் உபாபதியாபும் - பாபதியாபும் - முக்குணனுபு மீராதின்ற உருத்தரபுர்த்தியானவர் ஸைபர் துவமேந்தி, அனேக புதகணங்களும், வாமனர்கள் - விகடர்கள் - கூனர்கள் ஆகிய சிவகணங்களும் சூழ்ந்து பொற் புறம், கந்த முதலாகிய அந்தரங்கபத்தர் உபாபாங்கள் செய்ய கின்ற புது விளங்குவர். அனேக சிங்கார்கள் பல வாபுதங்களைத் தரித்து, அச்சபையைச் சுற்றிக் காத்திருப்பார்கள். ஆகா - ஹு - ஹு என்பதுங்கத்திருவர் முதலாகிய வைணவர் குபேரனருகின்றது பாபவார்கள். இமயம்பாரியாத்திரம் - விர்தியம் - கைலாசம் - மந்தாம் முதலிய பருவதங்களும் தேகங்களுடனே சேவித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. விபீஷணனென்னும் யாக்ஷசாப்தன் தன் பர்வாத்துடனே அண்ணனாகிய குபேரனை அபாசித்துக்கொண்டிருப்பான். சுவரிதிகள் இருபுறங்களிலும் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாறாகிய பரிவாரவிபவங்கள் பொருந்திய யக்ஷராஜனாகிய குபேரன் தீத்தமும் அச்சபைக்குவந்து, மகாதேவனாகிய சிவனைச் சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ்செய்து விடைபெற்றுப், பின்பு கொலுவிருப்பான். அந்தச் சிவனும் குபேரனிடத்தில் வாத்தல்பத்தினால் அங்கேயே யிருந்து அதுக்கிரகஞ்செய்துகொண்டிருப்பார். இவ்வுலகில் ஆதுலர்க்குப் பலதானங்கள் வழங்கின பேர்கள், அச்சபையில் தவ்வியதேக போகங்களுடனே ஸந்தோஷமாக வாழ்ந்துகொண்டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட அந்தச் சபையானது ஆனந்தமே வடிவுகொண்டதுபோல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

பிரமன் சபைச்சிறப்பு

பிரமதேவனுடைய சபையானது ஒருவராலு மிப்படிப்பட்ட தென்று சொல்லக்கூடாதது. அந்தச் சபையானது மனதினாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. முற்காலத்தில் சூரியபகவான் இப்பூலோகத்துக்கு வந்தபோது, இச்சபையின் மகிமையை விஸ்தாரமாகச் சொன்னார். ஆகிலும் அவ்வளவுஞ் சொல்ல எனக்குத் திறமில்லை. ஆனால் அந்தச் சூரியபகவானே நோக்கி, “சுவாமி! அப்படிப்பட்ட பிரமசபையை நான் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அதனைக் காண்பதற்காகிய உபாயமென்ன? அதை அருளிச் செய்ய வேண்டும்” என்று நான் கேட்க, அந்தச் சூரியபகவானானவர் எனக்கு ஒருவிரத முபதேசித்தார். அதாவது, ஆயிரம் வருஷ காலம்வரையில் இந்திரியநிக்ரகத்துடனே பிரமதேவனைக் குறித்

துத் தவஞ்செய்வது தான். அப்படியே நான் இமயமலையின்சாரவி
லுட்கார்த்துகொண்டு தவஞ் செய்தேன். அப்போது அந்தத்
தபோமநிமையாற் பிரமத்தவன் தமதுசபைக்கு என்னை வருவித்
தார். அக்காலத்தில் அந்தச் சபையை யான் பார்த்து, ஒன்றுந்
தெரியாமல் ஸ்தம்பித்துப் பிரமித்து நின்றேன். ஆதலால்
அதினுடைய ரூபம் இப்படிப்பட்ட தென்றும், அதினளவு இவ்வள
வென்றும் நான் சொல்லமாட்டேன். ஓர் உபமானத்தைக்காட்டிச்
சொல்லுவோமென்றாலும், அதற்கு நிகரான வஸ்து ஒன்றுமில்லை.
ஆனாலும் அதிற்கண்ட நில விஷயங்களை மாத்திரஞ் சொல்லுகி
றேன் கேளும்.—

அந்தச் சபையிற் சிதளமென்பது மில்லை. உஷ்ணமென்பது
மில்லை. சித்தோஷ்ணங்கள் வேண்டுங் காலங்களிலும் செளக்கிய
ஹேதுவாகவே யிருக்கின்றன. பசியென்பது மில்லை. தாகமென்
பதுமில்லை. நல்ல உணவுகளையும் பானவஸ்துக்களையும் சாப்பிட்
டாலு மேற்றுக்கொள்ளுகின்றது. எவ்வளவு வருத்தப்பட்டாலும்
வருத்த முண்டாவதில்லை. சூரியன் முதலாகிய பேர்களுடைய
கிரணங்க ளங்கே பரவுகிறதில்லை. நித்தியம் பிரகாசமாகவேயிருக்
கின்றது. அதிலிருக்கிற ஸ்தம்பங்கள்-சுவர்கள்-கதவுகள்-மெத்தை
கள் - மேடைகள் முதலிய வெல்லா வஸ்துக்களும் மகாகாந்தி
பொருந்திய நவரத்தின மயங்களாகத் தோன்றினாலும், தேசோ
மயமாய்க் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அதன் விசித்திரத்தை
யென்ன சொல்லுவேன்? கம்பங்கள் முதலியவைகளினாலே தாங்கப்
பட்டதுபோல இருந்தும், அந்தச்சபை ஒன்றினாலும் தாங்கப்படா
ததுபோலவே காணப்படுகிறது. அது பார்க்கும்பொழுது ஒருவித
மாய்க் காணப்படாமல், ஒருவேளையில் ஒருருவியின்றி வெறுஞ்
சுடர்போலவும், ஒரு வேளையில் ஸ்தம்பம் கபாட முதலிய உருக்க
ளோடு கூடியதுபோலவும், ஒருவேளை வெறும் வெளிப்போலவும்
ஒருவேளை ஆதாரமில்லாதது போலவும், ஒருவேளை ஆதாரமுடையது
போலவும் இன்ன வண்ணமாகியதென்று சொல்லொணாத்
தன்மையுடன் விளங்குகின்றது.

அப்படிப்பட்ட மகாசபையில் ஸ்ரீநாராயணமூர்த்தியினுடைய
நாபிக்கமலத்தி லுதித்த நான்முகக் கடவுளானவர், தேவர்-மனிதர்-
திரியக்கு-தாவரம் என்கிற நான்குவித உலகங்களைச் சிருஷ்டித்துக்
கொண் டிருப்பார். அப்போது தட்சகர் - பிரசேதர் - புலஹர் -
மரீசி - கசியபர் - பிருகு - அத்திரி - வசிஷ்டர்-கவுதமர்-அங்கிரசு -

புலஸ்தியர் - கிருது - பிரசலாதர் - கர்த்தமர் என்கிற உபப்பிர
மாக்களும், அதர்வங்கிரகங்கள் - வாகுதிரி - மரீசி என்கிற
மகாரிஷிகளும், மனம் - அந்தர்க்ஷம் - விதஸ்த - வாயு - தேவ -
பலம் - பூமி முதலானவைகளும், சத்தம்-பரிசர் - நயர்-பசம் -
கந்தம் என்கிற விஷயங்களும், பிரகிந்தி - விகிந்தி முதலாகிய
காரணப்பொருள்களும், அகஸ்தியர்-மார்க்கண்டேயர்-ஆதங்கினி-
சம்வர்த்தர் - தியவனர் - இந்ரியர் ரங்கர் - சனகர் - சனத்தர்-சனத்
குமாரர் - சனத்ஸ்ஜாதர் முதலாகிய யோகிகளும், வியாசரும்,
அசிதர் - தேவவர் - ஜைஷிஷவியர் - இந்நகர்வரியர் - விதசத்துரு-
மணி எனனும் தவசிகளும், எட்டங்கங்களுடைய ஆபுர்வேதமென்
கிற வைத்தியநூலும், கார்த்தர்வ வேதமென்கிற சங்கீதநூலும், தருர்
வேத மென்கிற ஆபுதநூலும், அர்த்த-தந்திர மென்கிற கீதநூலும்,
நான்கு வேதங்கள் - வேதாந்தங்கள் - பதினெண் புராணங்கள் -
தருமநூல்கள் இவை முதலாகிய தேவநூல்கொண் டிராபின்ற பல
நூல்களும், சூரியன் - சந்திரன் முதலாகிய கிரகங்களும், நட்சத்
திரங்களும், சகல தேவகணங்களும், பிதிர்க்கணங்களும், மகத்துவ
மிகுத்த யாகங்களும், க்ஷணம் - முகூர்த்தம் - இரவு-பகல்-பக்ஷம்-
மாதம் - இருது - வருஷம் - யுகம் முதலாகிய காலங்களும், கால
சக்கிரம்-தருமசக்கிரங்களும், தேவமாதர்களும், அக்ரமாதர்களும்,
நாகமாதர்களும், சகலலோகபாலகளும், மதுமுதலாகிய மகாராஜர்
களும், அந்தப் பிரமதேவனைச் சுற்றிலு மிருந்து பயபத்திகளுடனே
துதித்துக்கொண் டிருப்பார்கள். அன்றியும் - கந்திருவர் - வித்யா
தரர் - கின்னரர் - கிம்புருடர் - அப்ஸரஸங்கள் முதலான பேர்க
ளிருந்து, சங்கீதநாட்டியத்துடன் சகல விநோதங்களுஞ் செய்
வார்கள். மேலும் பூலோகத்தில் மகா உக்கிரமாகிய விரதத்
துடனே வேத மோதியவர்களும், தவஞ் செய்தவர்களும், விசேஷ
மாகிய புண்ணியஞ் செய்தவர்களும், மகாதேஜைப் பொருந்திய
அச்சபையில் வாழ்வார்கள். இவ்விதமாகிய சபையார் சூழ்ந்திருக்
கச், சந்தியை - சாவித்திரி - காயத்திரி - ஸரஸ்வதி என்கிற தேவி
மார்களுடனே பிரமதேவர் தீவ்யயிங்காதனத்தில் கொலுவிருக்கு
மளவில், அந்தச் சபையானது வேதகோஷ மயமாகவும், பிரமதே
ஜோமயமாகவும் விளங்கும்.

அரிச்சந்திரன் இந்திரசபைக்குரியனாகாரண முரைத்தல்

கேட்டிரோ தருமபுத்திரரே! இவ்வாறாகத் தேவர்களுடைய
பல சபைகளையும் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் மனிதலோகத்தில்

இச்சபைக்குச் சரியாகிய சபை எந்த இடத்திலும் எக்காலத்திலு
மில்லை. இது மிகவும் மேலானது. இதனால் உங்களுக்கு மகா
வீரசஷங்க ஞாண்டாகும்”—என்று சொல்லிய நாரதமகாமுனி
வரை நோக்கித் தண்டனிட்டித், தருமராஜன் சொல்லுகிறார் “ஓ
சுவாமி! தேவரீர் தேவலோகங்களிலுள்ள இந்திராதிகளுடைய
சபைகளையெல்லா மருளிச் செய்தீர். அவைகளில் தேவேந்திர
னுடைய சபையின் சீர்மையைச் சொன்னபோது, அதில் முப்
பத்து முக்கோடிதேவர்களும், காற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும்,
இன்னுமளவற்ற பரிசனங்களொரு சகல வைபவங்களும்மைந்திருப்
பதாக அருளிச்செய்தீர். ஆனால் இராஜர்களுக்குள்ளே அரிச்சந்
திரன் என்கிற ஒரு மகாராஜனும் அதிவிருக்கிறுனென்று சொன்
னீர். அந்த அரிச்சந்திர மகாராஜன் எந்தப் புண்ணிய விபாகத்தி
னாலே இந்திரசபையில் வாசமாபிடுக்கிறான். அவன் செய்த புண்
ணியங்களின் சிறப்பு எப்படிப்பட்டது? எந்தெந்த நியமங்களை யவன்
அநுஷ்டித்தான்? எந்தப் புண்ணியப் பிரபாவத்தினாலே இந்திர
னுடன் கூட எக்காலமும் வாசஞ்செய்யும் படியான பதவி அவனுக்
குக் கிடைத்தது? அவைகளையுந் தயையசெய்து திருவாய்மலர்ந்
தருளவேண்டும். அன்றியும் இமயசபைக்குத் தேவரீர் எழுந்
தருளியபோது, அங்கிருக்கின்ற என் பிதாவாகிய பாண்டமகா
ராஜனைக் கண்டரே? அவருடன்பேசினீரா? அப்போது அவர்
சொன்னதென்ன? அதையும் அடியேனுக்கு அருளிச்செய்ய
வேண்டும். தேவரீர் இறந்தகாலம் - நிகழ்காலம் எதிர்காலம் -
என்னும் முக்காலங்களில் நடக்குஞ் சரித்திரமெல்லா மறிந்த மகா
ஞானியாகையினாலே, தேவரீரிடத்திற் சகல ரகசியங்களையுங்
கேட்கவேண்டுமென்று கோருகிறேன்” என்று சொல்லிய தருமபுத்
திரரை நோக்கி நாரத மகாமுனிவர் சொல்லத் துவக்கினார்.—

“கேளுமையா தருமபுத்திரரே! நீர் அரிச்சந்திரனுடைய
எந்தப்புண்ணிய விபாகத்தைக்குறித்துச் சந்தோஷத்துடனே
கேட்கிறீரோ அந்தப்புண்ணியங்களையும் அவனுடைய பெருமையை
யும் சொல்லுகிறேன் கேளும்:—இடச்சவாகுசுலத்தில் திரிசங்கு
வென்று மகா தருமநிலையுள்ள ஒரு இராஜனிருந்தான். அவன் கேகய
ராஜனுடைய மகளாகிய சத்யவதியென்கிற பெண்ணை மணந்து,
அரிச்சந்திரனென்கிற ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கினான். அந்த அரிச்
சந்திரன் மகாவீரனாயும், வெகு புத்திசாலியாயும், வெகு உதார
னாயு மிருந்தான். அவனது ஆணையைச் சகலராஜர்களும் சிரத்

தின்மேற்கொண்டு, அவன் பாததாமஸாகளில் வணங்கி வந்தார்கள். அவன் தானொருவனுக்கே தன் பழுவை மார்பினால் கெடிய கடல்குழந்த புவிமுழுதும் ஐயத்து, சத்து நினைந்து பெயரையழித்து, மிகவு மீன்மைபொ ர்த்திய யாகங்களின் முதன்மை யென்று சொல்லத்தக்க இராஜகுமாரர்க்கு செய்தான். அந்த யாகத்திற்குச் சகலதேசபாஜர்களும் வந்து வேதகாணிக்கைகள் கொடுத்து வணங்கிப் போஜனஞ்செய்யும் வேதயுக்தகுப் பாமா மக்தொழில் லிருந்தார்கள். சிலபாஜர்கள் பலவிதமானபாசாபாதத் தொழில்செய்து வந்தார்கள். இவ்வாறாக அவ்வரச்சந்தான் பாதகுயமென்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றி, எல்லாவாசர்களும் எல்லா வேதயுக்தக் கூடி முடிசூட்டச் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகத்தை யடைந்து விளங்கினான். அப்போது யாகஞ்செய்வித்த இந்தவிக்ருகளுக்கும், மற்றமகானுபாவாகிய பிராமணர்களுக்கும், அநேகம் பத்தினுப் பரணங்கள் - திவ்வியவஸ்திரங்கள் - காணுவிதவாகனங்கள் முதலியவைகளோடு, நவமனிகள் படுத்து நல்ல இலக்கணங்களுள்ள நான்கு குதிரைகள்கட்டிய பலகோடி தேர்களையும், சுவர்ணமயமான ஜீனிகள் கட்டி, நவரத்தினங்க ளிழைத்த முகப்பட்டயங்களும் கடிவாளங்களும் அணிந்து, நான்குகால்களிலும் தங்கக்கடகங்களும் சதங்கைகளும் போட்டுக், கழுத்துமயிரில் இரத்தினமிழைத்த குச்சுகள்கட்டி, நெற்றியிற் பொன்மயமாகிய சந்திரப்பிறை யணிந்து, காதுகளுக்கு நடுவில் முத்துக்களாற்செய்யப்பட்ட துராய்கள் கட்டி, கழுத்திற் பல முத்தாரங்களும் போட்டு அவங்காரஞ் செய்யப் பெற்ற அநேககோடி குதிரைகளையும், உத்தமஜாதியிற் பிறந்தவைகளும், மிகுந்த வேகமுடையவைகளும், பெரியபருவதங்களுக் குச்சரியான தேகங்களுள்ளவைகளும், சகல அலங்காரங்களணிந்தவைகளுமாகிய அநேகலக்ஷம் யானைகளையும் கொடுத்தான்; மேலும் அந்தயாகம் ஆரம்பமானது முதல் ஒருவருஷம் வரைக்கும், வந்த வருக் கெல்லாம் தேவாமிர்தத்திலும் அதிசயித்த பாயசமுதலாகிய அன்னங்களை வழங்கினான். இவ்விதமாகப் பலதானங்கள் வழங்கிப் பூசித்த அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனுக்கு வேதியரெல்லாரும் மனகிழ்ந்து, சகல சம்பத்துகளு முண்டாகக் கடவன வென்றும், கீர்த்தி உலகமெங்கும் பரவக்கடவதென்றும், ஒருவராலும் ஜெயிக்கக்கூடாத தேஜசு உண்டாகக்கடவதென்றும், எல்லோரிலும் மேன்மையுண்டாகக்கடவ தென்றும், ஆசிர்வாதஞ் செய்தார்கள். இப்படியாக வெகு சிறப்பாய் இராஜகுமாரர்க்கு செய்தபடியினாலே

அரிச்சந்திரமகாராஜன் தேவேந்திரனுடைய சபையை அடைந்து இந்தானுலே பூசிக்கப்பட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான். கேளுமையா தரும புத்திரரே! இவ்விதமாக யார் யார் இராஜசூயஞ் செய்வார்களோ அவர்களெல்லாரும் இந்திரசபையடைந்து இந்தானுலே பூசிக்கப் படுவார்கள். அன்றியும் புத்தகளத்திற் சென்று முன்வைத்த காலேப் பின்வைக்காமல் புத்தஞ்செய்து மனதிற் கிஞ்சித்தேனும் பயமின்றி உபலாபிக் கிறவர்களும், உக்கிரமாகிய தவங்கள் செய்து அத்தவங்களிலே தேகத்தை விடுகிறவர்களும், அந்த இந்திர சபைக்குச் சென்று அளவற்ற சிறப்பிடமும் வாழ்வார்கள்.

இயமசபையிற் கண்ட பாண்டுவின் கருத்துரைத்தல்

ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! அரிச்சந்திரனுக்கு இந்திரசபை கிடைத்த காரணம் இது. இயமலோகத்திற்குச் சென்றபோது உமது பிதாவாகிய பாண்டமகாராஜன் உம்முடன் சொல்லச் சொல்லி யொருவார்த்தை சொன்னார். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—அந்த அரிச்சந்திரமகாராஜனைப் போல் தாமும் இந்திரன் சபையில் விளங்கவேண்டு மென்கிற ஆசையினாலே நீர் அந்த இராஜசூயமாகஞ் செய்யவேண்டு மென்றும், அப்படிக்குப் புத்திரானாகிய நீர் அந்த மகாயாகத்தைச் செய்தால் அந்தப் பதவிதமக்குக் கிடைக்குமென்றும் சொன்னார். ஆகையால், ஓ தருமபுத்திரரே! அரிச்சந்திரனுடைய சம்பத்தையும் மேன்மையையும் பார்த்துத், தாமும் அப்படியாகவேண்டுமென்று மனதிற் கவலைகொண்டிருக்கிற உமது பிதாவினுடைய கோரிக்கையை நீர் நிறைவேற்றவேண்டும். பூமியெல்லாம் ஜெபித்துச் சகல இராஜாக்களையுங் கீழ்ப்படுத்தியன்றோ அந்த யாகத்தைச் செய்ய வேண்டும்? அப்படிப்பட்ட சக்தி எனக்கில்லையே என்னசெய்வே னென்று நீர் விசாரப்படுவதற்கில்லை. ஏனென்றால், உமக்கு நான்கு திக்குப் பாலகர்போன்ற நான்கு தம்பிமா ரிருக்கிறார்களல்லவா? அவர்கள் உமதாக்களுயைச் சிரத்தில் வகிக்கிறவர்கள். அவர்களைக் கொண்டு சகல பூமண்டலத்தையும் கைவசப்படுத்திக் கொள்ளலாம். இதையுஞ் சொல்லச் சொன்னார். ஆதலால் நீர் அதைக்குறித்து யத்தனப்படவேண்டும். ஆனால் அந்த யாகத்தை நிறைவேற்றுவது வெகு பிரயாசத்தா லாகவேண்டியதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில், மிகவும் பெரிய யாகமாகையினாலே அதற்குப் பல இடையூறுகள் சம்பவிக்கும். அன்றியும் பிரம்மராக்ஷதர் அதில் யாதே

னும் குற்றம் நேரிடுவதையே எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். ஆதலால் மிகவுஞ் சாவதானமாய் நுத்து உறவெற்ற வெண்கம். தருமபுத்திரனே! நீர் கேட்டவைகளைப் பென்னாஞ் சொன்னேன். இவைகளை உன்ரு யோசித்து எப்படி நடத்தொர் அப்படி நடந்து கொள்ளும். இன்னமொன்று சொல்லுகிறேன் சொல்லு. நீர் எப்போதும் ஏமாளுமல அத்தணர்முதலிய நான் தவறாதத்தொடையும் - பிரமசாரி முதலிய நான் த ஆர்வமத்தொடையும் - தத்தம் விதிகளில் வருவாமல் நடக்கும்படியாகவும், பாபநீர் நந்தியுடிகளில் - வெறியர் - காரிகள் முதலானபேர்களிடையே நின்றும் நேரிடாம விருக்கும்படியாகவும், தருமந்த வருவாமல் அசாட்சி செய்துகொண்டு, பொய்ம்மை - பொருமை - வஞ்சகம் முதலாகிய துர்க்குணங்களுக்குக் கனவினு மிடங்கொடாமல் நுத்து கொண்டு, ஜனங்களிடத்திலும் - இனங்களிடத்திலும் - அன்பும் - ஆதரவும்வைத்து, தெய்வத்தினிடத்திலும், பொய்யார்களிடத்திலும் - பயமும் பக்தியுமாக நடந்துகொண்டு சத்துருக்களை யெல்லாம் ஜெயித்து, யாசகருக்கு வேண்டியமட்டும் கொடுத்து, மகானுபாவராய் யாவரும் புகழ்ச் சந்தோஷத்துடனே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும். இனி நான் துவாரகாபுரிக்குப் போகவேண்டும். ஆதலால் செலவுபெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்” என்று நாரதமகாமுனிவர் சொல்லி, அநேக ரிஷிகளுடனேகூடத் துவாரகாபுரிக்குப் போனார்.

பின்பு தருமராஜாவானவர் நாரதர் சொல்லிய இராஜகூயமென்னும் யாகத்தைக் குறித்து மனதில் நெடுநேரம் யோசித்து, “ஓ! ஓ! இந்த யாகத்தை நாம் எப்படிச் சாதிக்கப் போகிறோம்? முற்காலத்திலும் இக்காலத்திலும் மேன்மையோடு விளங்கிய மகாதீரராகிய அரசர்களெல்லாரும் இந்த யாகத்தைச் சாதிக்கமாட்டாமற் போனார்களே, “யானைகளெல்லாம் சுழன்றோடும்படியாகிய காற்றிலே மசுகங்களைக் குறித்துக் கேட்க வேண்டுமோ?” என்கிற பழமொழிக்குச் சரியாய், அப்படிப்பட்டவர்களாலேயும் செய்ய அசாத்தியமான யாகத்தை நாமோ சாதிக்கமாட்டுவோம்? என்ன செய்யலாம்? பிதாவின் மனோபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றமாட்டாத புத்திரனிருந்து பயனென்ன? அந்த யாகமோ பூமண்டலத்திலிருக்கும் சகலராஜர்களும் வந்து வணங்கும்படியான பெருமை பெற்ற வனுக்குச் செய்ய எளிதாகும். நாமெப்படி அரசர்களை யெல்லாம் ஜெயிக்கப்போகிறோம்” என்று மிகுந்த சிந்தையால் வருத்தமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவன்

போல் ஒருவரோடும் மனமகிழ்ந்து பேசாமல், இராஜ்யத்திற்கு இதமான காரியங்களையே செய்ய மனமுடையவராய்ப் பலதருமங்களையும் குறைவின்றி நடத்திக்கொண்டு, பாசகராகிய பிராமணர்களுக்கு எந்த வேளையிலும் குறைவின்றி வேண்டிய அன்னபானங்களையும் வஸ்திராபாணங்களையும் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டு நடத்திவந்தார். இவ்விதமாக நடத்திவருகிற தருமபுத்திரரை நோக்கிப் பிராமணர்முதலிய யாவரும் அருகில்வந்து, “ஓ மகாராஜனே! நீரே இந்தப் பூமண்டலத்தை நெடுங்காலம் அரசாட்சி செய்யவேண்டும். உமக்குச் சகல சம்பத்துகளு முண்டாகவேண்டும். உம்முடைய மனதிலிருக்கும் எண்ணத்தைப் பகவான் நிறைவேற்றவேண்டும். உம்முடைய பகைவரெல்லாரும் வணங்கி உமதாக்கியனைய முடியில் தரிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள்.

இப்படி யாவராலும் தருமராஜன் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு அரசாட்சி செலுத்துமளவில், ஒருவருக்கும் அக்காலத்தில் மிருத்தியுபய முண்டாகவில்லை. யாவருக்கும் தங்கள் பிதாவினிடத்திலுமில்லாத அன்பு இவரிடத்தி லிருந்தது. மாத மும்மாரி பெய்துகொண்டிருந்தது. அவருக்குப் பெரும்பாலும் பகைவரில்லாமற் போன படியினாலே அஜாதசத்துரு வென்று பேருண்டாயிற்று. பீமசேனனும் அர்ச்சுனனும் பகைவரோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொள்வதினாலும், நகுலன் சகலசேனகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் காலங்களில் தப்பாமல் சம்பளம் முதலானவைகளைக் கொடுத்து விசாரித்து வருவதினாலும், சகாதேவன் ஜனங்களுக்கு நடக்கவேண்டிய நியாயங்களையும் மேன்மைகளையும் வழுவின்றி நடத்துவதினாலும், தருமராஜன் அன்பு - பொறை - சத்தியம் - தயை முதலாகிய நற்குணங்களோடுகூடி உலகத்தில் நன்மையைச் செய்து வருவதினாலும், யாவரும் மித்திரராகவே யிருந்தபடியால் அப்பெயர் அவருக்குப் பொருந்தியிருந்தது. அன்றியும் பூமியில் அதிவிருஷ்டி என்கிற மழையில்லாமையும், அக்கினிபயமும், துஷ்டஜந்துக்கள் பயமும், கள்ளர்முதலாயினோருடைய தொந்தரவும், உண்டாகாமலே போயிற்று. இவரிடத்துக்கு ஜனங்கள் சுபசந்தோஷம் சொல்லவும் - ஆசிர்வதிக்கவும் - பார்க்கவும் - பேசவும் - ஆறிலொருகடமை செலுத்தவும் வந்தார்களே யல்லது, ஒருதீங்கு நேரிட்டதென்று சொல்ல வந்ததேயில்லை. இந்த மகாராஜன் குடிகளிடத்தில் ஆறிலொருகடமை வாங்கிவந்தாலும், விஸ்தாரமாய்த் திரவியங்களைத் தருமங்களிற் செலவுசெய்து வந்தாலும், பொக்கிஷமானது

இவருடைய தருமமகிமைரினாலே ஒருபோதும் குறைவின்றி நிறைந்தேயிருந்தது.

இவ்வண்ணமாக நாளுக்குநாள் மென்மையாகப் போகத்தொண்டி விளங்கா நின்ற தருமபுத்திரானவர் ஒருநாள் சபையில் தனிமேல் நின்று, தனது தம்பிமார்களுக்கும் மந்திரிமார்களுக்கும், பாதக இராஜ குய்யாகத்தைக் குறித்துச் சொல்லிய செய்தியைப்பற்றி ஆலோசித் தார். அப்போது மந்திரிகள் மகாராஜனைப் பார்த்துச் சொன்னதா வது—“சுவாமி இராஜாநிராஜனே ! எவ்வுக்தான்றோ கடல்களுஞ் சூழ்ந்த பூமி கைவசப்பட்டு இருக்கிறதோ? எவன் சாத்தி முதலாகிய ஆறுகுணங்களு முடையவனோ எவன் இன்ப அன்பங்களை லட்சியஞ்செய்யாமற் சகிக்கத்தகுந்தவனோ எவன் சகல வேத சாஸ்திரங்களையும் கற்று விதிப்படி வருஷில்லாமல் நடப்பவனோ எவன் மகாயோக்கியதை பொருந்திய நற்குலத்திற் பிறந்தவனோ எவன் பெரியோர்கள் சம்மதிக்கத் தகுந்தவனோ அப்படிப்பட்ட மகாராஜனுக்கு இராஜகுய்யாகஞ் செய்யத் தகுதியுண்டு. அந்தப் புருஷன் தான் சோமபானனென்று பெயர்பெற்றவன். இப்படிப்பட்ட புருஷர்களில் நீர் மிகவும் உத்தமரானபடியினாலே, அந்த யாகத்தை நீரல்லாது மற்றயார் நிறைவேற்றத் தகுந்தவர்? ஆதலால் நீர் அவசியம் அந்த யாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். அதற் கிதுதான் நல்ல சமயம்; ஏனெனில் சகல லோகங்களையும் சுவா தீனம் பண்ணும்படியான சகோதரரும் - நாங்களும் - மற்றும் சேனைத்தலைவர் முதலானவர்களும் - உமது ஆக்கினைக்கு உள் ளடங்கி, உம்முடைய கருத்தைச் சீராய் நிறைவேற்ற எதிர்பார்த் திருக்கிறோம். நீரோ சகல நற்குணங்களுடனே விளங்கி யாவரும் புகழ் அரசு செலுத்திக்கொண் டிருக்கிறீர். எவ்வளவு பொருள் வேண்டியிருந்தாலும் விசாரப்படவேண்டிய தில்லை. எந்த இராஜாவி னிடத்தில் எந்த வஸ்து இருக்கிறதோ அவையெல்லாம் உமது கையி லிருப்பதுபோலவே நினைக்கவேண்டும். ஆதலால், தருமபுத்திர மகாராஜனே ! நீர் எள்ளளவும் யோசியாமல் இராஜகுயத்திற்கு யத்தனஞ் செய்தல் வேண்டும்” என்று மந்திரிகள் சொல்ல, அதுகேட்டுத் தருமபுத்திரர் மனமகிழ்ந்து, யாகத்தை நிறை வேற்றுவதே முக்கியமென்று கருதி, மறுபடியு மொருநாள் ஆஸ்தானத்தில் தம்பிகள் நால்வரும், உபபாண்டவர் ஐவரும், விராடமகாராஜன் - துருபதேயமகாராஜன் - யாதவச் சிரேஷ்டரா கிய சத்தியகமகாராஜன் முதலாகிய சில ராஜாக்களும், வியாசர் -

தௌமியர் முதலாகிய லிஷிகளும், நித்நுயிக்குகளும், வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவாகிய பிராமணரும், மற்றும் மந்திரிகளும், சேனாதிபதிகளும் இருக்குமளவில், யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று அவர்களுையெல்லாம் கூறாக்கி, “ஓ மகானுபாவராகிய லிஷிகளே! ஓ பிராமணர்களே! ஓ க்ஷத்திரியர்களே! ஓ என் தம்பிமார்களே! ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் யாவரும் என் வார்த்தையைக் கேட்டு எனக்குப் பதில் சொல்லவேண்டும். அஃதென்ன வென்றால் சகல யாகங்களுக்கும் சிபோன்மணியோன்ற இராஜசூயமென்னும் யாகத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசையிருக்கின்றது. அதைச்செய்ய எனக்கு யோக்கியதை யுண்டா? அது நிறைவேறுமா? இதை நீங்கள் நன்றாய் ஆலோசித்துத் தெளிவுபெறச் சொல்ல வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

தருமன் கண்ணனையழைப்பித்து இராஜசூய யாகத்தைக்குறித்து ஆலோசித்தல்

அதைக்கேட்ட யாவரும் “ஓ மகாராஜனே! இராஜசூயத்தைக் குறித்து உமக்கே யோக்கியதையில்லாமற் போனால், இனி யாருக்குத்தான் யோக்கியதை யுண்டு? நீர் நினைத்த காரியங்கள் யாவும் எளிதில் நிறைவேறும். உமது புத்தியும் - யுக்தியும் - தருமமும் - ஒழுக்கமும் - யாருக்குண்டு? ஆதலால் நீரே இராஜசூயத்திற்குத் தக்கவர்” என்று சொல்லக் கேட்ட புதிஷ்டிரர்களிப்புற்று, “இந்த மகாயாகத்தை நிறைவேற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வரவேண்டும். அவரில்லாமல் ஒன்றும் நிறைவேற மாட்டாது” என்று, சகல புலனகர்த்தாவாயும், வாக்கிற்கும் மனதிற்கு மெட்டாத பெருமையுடையவனாயும், கருணைக்கடலாயும், அடுத்தவரைக் காக்குந் தன்மையுடையவனாயும் விளங்காநின்ற அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை மனதில் தியானித்துப், பின்பு இந்திரசேன னென்கிறவனைத் துவாரகைக்கு அனுப்பினார். அவனும் தேர்மேலேறி விரைவிலே துவாரகாபுரியை யடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மாளிகைக்குட் சென்று, அவரை வணங்கி நின்று, “சுவாமி, யாதவகுலதிலகரே! தருமபுத்திரமகாராஜன் இராஜசூயஞ்செய்ய எண்ணி, உம்மைக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று இந்திரப் பிரஸ்தத்திற்கு உம்மை அழைத்து வரும்படி என்னை அனுப்பினார்.

தேவரீர் வரவை வெகுவாய்ப் பிரார்த்தித்தி ருப்பதாயும், அவசியம் வந்து இந்தக் காரியத்தை நிறைவேற்றத் தம்மையப்போலிதனாகக் கட்டிச் சிக்கவேண்டுமென்றும், தமக்கு உடக்க வேண்டிய சகல காரியங்களுக்கும் நீரே கதியல்லாமல் வேறுகதி இல்லை என்றதன் சொல்லச் சொன்னார்” என்று. இப்படித் தாதன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட கண்ணன் அத்தக்ஷணமே பாண்டவாடத்திற்குச் செல்ல மனமுடையவராய், தமது பிரதாவாகிய வந்தேவரிடத்திலும் அண்ணனாகிய பலதேவரிடத்திலும் விடை பெற்றதத் தெரிவித்தே, இந்திரப்பிரஸ்த மடைந்து, பாண்டவர்களைக் கண்டு, நமஸ்காரஞ் செய்யவேண்டியவர்களுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, ஆசிர்வதிக்க வேண்டியவர்களுக்கு ஆசிர்வதித்து, பாண்டவரால் மிகவும் பரிவுடனே கொண்டாடிப் பூசிக்கப்பட்டு, விருந்துண்டு இளைப்பாறியிருக்குமளவில், தருமராஜன் அருகில் வந்து உட்கார்ந்து, தமது கருத்தைத் தெரிவிக்க வாரம்பித்தார்—

“ஸ்ரீகிருஷ்ண! இராஜகுய பென்கிற மகாயாகத்தைச் செய்து சம்ராட் என்கிற பெயரைப் பெறவேண்டுமென்ற நினைத்து ஆப்தராகிய யாவரையுங் கேட்டதற்கு, அவரெல்லாம் அவசியம் செய்யலாமென்று சொன்னார்கள். ஆனாலும் எனக்கு அதிமித்திரரும் - மகாபுத்திசாலியும் - எல்லாவற்றிலும் வல்லவருமாகிய உம்முடன் யோசித்துத் தெளியவேண்டுமென்கிற எண்ணம். அதனால் உம்மை இவ்விடத்திற்கு வரச் செய்தேன். ஆதலால் இந்த யாகம் எவ்விதமாய் நிறைவேறுமோ, அதற்குரிய உபாய மென்னவோ, அவைகளை நீரே யோசித்து நடத்தி, எனக்குச் சம்ராட் என்கிற பெயர் உண்டாகும்படி செய்யவேண்டும். உம்மைத் தவிர மற்றையாவரும் எனக்கு இதத்தையே முக்கியமாக நினைத்து, இந்த யாகத்திலிருக்குங் குணதோஷங்களைச் சொல்லாமல், தங்கள் பிரயோசனத்துக்காகவும், முக மாறாட்டத்திற்காகவும் செய்யலாம் செய்யலாமென்று இச்சகமாய்ப் பேசுகிறார்கள். அந்த வார்த்தையில் எனக்கு மனத்திருப்தி யுண்டாகவில்லை. ஆதலால் உமக்கு இதைத் தெரிவித்தேன். நீர் நம்பினவர்களுக்குத் தாக்ஷணிய முதலாகிய குற்றங்களில்லாமல் இதத்தையே சிந்திக்கிறவ ரல்லவோ? ஆனது பற்றி என்மனந் திருப்தியடையும்படி அந்த யாகத்தின் விஷயத்தில் நேரிடும் குணதோஷங்களைக் காட்டிச் செய்யலாம் செய்யக்கூடாதென்பதையும் அது செய்யத்தகுந்த உபாய மின்ன தென்றும் தெரிவித்து, நடத்த வேண்டிய காரியங்களை நீரே முன்னின்று

நடத்த வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன்” என்று தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்ல வாரம்பித்தார்—

“ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! நீர் சகல காரியங்களும் அறிந்தவர்; சகல சாஸ்திரங்களுங் கற்றவர்; பெரியோர்களிடத்திலே வெகு கேள்வி கேட்டவர். ஆகையால் உமக்குத் தெரியாத தொன்று மில்லை. அன்றியும் வெகு மகாத்துமாக்களையும் புத்திசாலிகளையும் இந்த விஷயமாக நீர் வினாவிப்போது, அவர்களெல்லாரும் யுக்தங்களை யோசித்துத்தான் உத்தரஞ்சொல்லி யிருப்பார்கள். ஆனாலும் என்னிடத்திலிருக்கும் அன்பினாலே என்னையுங்கேட்கிறீர். நான் தெரிந்தமட்டும் சொல்லுகிறேன் கேளும்—இந்த இராஜகுய யாகத்தைச் செய்வதற்குத் தகுந்த - குலம் - குணம் - ஒழுக்கம் முதலானவை உமக் கிருக்கின்றன வென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் அவசியம் செய்யலாம். ஆகிலும் அதைக் குறித்து முக்கியமாய் நடத்தவேண்டியதைச் சொல்லுகிறேன். இந்த யாகம் வெகு கடினமானது. ஏனெனில் சகல அரசர்களையும் வெற்றிகொண்டு வெகு பொருளைக் கொணர்ந்து இதைச் செய்யவேண்டும். அப்போது எல்லா மன்னவரும் நீர் சொல்லும் பணிவிடைகளைத் தடைபின்றிச் செய்யவேண்டும். அவ்வளவு சுவாதீனத்தில் அரசர்களைக் கொண்டுவருவது எளிதல்ல. முற்காலத்திற் பூமியெங்கும் இராஜகுடும்பமாகவே யிருந்தது. அப்போது பரசுராமர் மிகுந்த கோபங்கொண்டு அந்த இராஜகுடும்பமெல்லாம் வேரற்றுப் போகும்படி நாசஞ் செய்தார். அதில் தப்பிப் பிழைத்த ஒருவராலே இக்காலத்தில் அரசர்குலங்க ளுண்டாயின. ஆனபடியினாலே முற்காலம்போல் இக்காலத்தில் அரசர்கள் அதிகமாயில்லை. ஆனாலும் இவர்களைத்தான் வெல்வது எளிதா குமோ? அரசர்களை யெல்லாம் வென்று சுவாதீனமாக்குவது பிரயாச மானபடியினாலே தான், முற்காலத்திலும் இந்த யாகத்தைச் செய்தவர் அதிகமில்லை. அரிச்சந்திரமகாராஜன் முதலில் இதைச் செய்ய வாரம்பித்து நிறைவேற்றினான். உங்கள் குடும்பத்திற் புருரவசு என்கிற மகாராஜன் இதை யாரம்பித்து நிறைவேற்ற மாட்டாமற் போயினான். இவ்வாறே அனேகரும் இந்த யாகத்தை நிறைவேற்றமாட்டாமற் போனார்கள். ஆனாலும் உமது தம்பி மார்களுடைய சாமர்த்தியத்தினாலே உமக்கு இது நிறைவேற்றக் கூடுமானதாய்த் தோற்றுகிறது. இன்ன மொருவார்த்தை சொல்லு

கிறேன். நீர் இப்போது இராஜநாசத்திற்காகச் செய்த சங்கப் பத்தை இராஜநாசத்திற்காகச் செய்த சங்கப்பாபம் எனக்கெண்ணும். ஏனெனில் மகாபல பாக்கிரமங்களுடைய இராஜாக்கள் வெகுபேரிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொஞ்சத்திற்கு வாழினப்பட மாட்டார்கள். அதற்காக அன்னம் அக்கிரமம் என்னவென்று யுத்தஞ் செய்பவென்றும். அதற்கு என்ன ஏது என்பதை எதிர்பார்ப்பவர்களால்லவா? ஆறு வகைப்படும். இங்கு அதை உம்மைப்போல் யாவரையும் வெல்லும்படியாகப் செய்தபொழுது இராஜாக்களதிகமாயில்லாவிட்டாலும், நாசத்தென்றது இராஜாதிருக்கிறான். அவனுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் என்றும்.--

ஜராசந்தன் சரித்திரம்

ஐம்பத்தாறு தேசங்களில் மகததேசமென்றது தேசமிருக்கிறது. அது நீவளம் - நிலவளம் - குடிவளம் இவைகளால் மிக மேன்மைபெற்றிருக்கின்றது. அதல் கிருஷ்ணமென்றொரு பட்டணமுண்டு. அது கற்றனும் உயர்ந்த மலைகளால் சூழப்பட்டு ஒரு கோட்டைபோலிருக்கிறது. அந்தப்பட்டணத்தில் ஜராசந்தனென்கிற இராஜன் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு, அந்தமகததேச முழுவதையும் ஒருவனாகவே தருமரீதிகள் வழுவாழ் பரிபாலனம் பண்ணி வருகிறான். அவன் வெகு தருமரீதிகளையுடையவன்; மிகுந்த உதாரகுணமுள்ளவன்; மகாபல பாக்கிரமங்களுடையவன்; தகுந்த சேனாபலமும் ஆயுதபலமு முடையவன். அவனுடன் சேர்ந்தவர்கள் யாராவென்றால் - சேனாதேசத்து இராஜனும், எனக்கு உம்மைப்போல அத்தையின் குமாரனுமாகிய சிகபாலனென்பவன். அவன் மகாபராக்கிரமசாலி. அவன் அந்த ஜராசந்தனுக்குச் சேனாதிபதியாகி, அவனுத்தரவைச் சிறையில் வகித்து நடந்து வருகிறான்; அந்த ஜராசந்தனுடைய சிநேகம் தனக்கிருக்கிற படியினாலே தனக்குச் சமானம் யாரு மில்லையென்று மகா கர்வங்கொண்டு மற்றவர்களை அலக்கியஞ் செய்கிறான். அவனுமன்றிக் கருசுதேசத்து இராஜனாகிய தந்தவக்கிரனென்பவனும் அந்த ஜராசந்தனைக் கூடி, அவனுக்கு ஊழியனாக விருக்கிறான். இவனும் சிகபாலனோடு சமானமாகிய வீரத்தன்மையுடையவன்; வெகு மாயைகளாக் கற்றவன். அம்சன் - டிபிகன் என்கிற இருவர் வெகு பலசாலிகள்; மிகுந்த மாயாவாதிகள். அப்படிப்பட்ட இருவரும் அந்த மகதராஜனுடைய நேசம் தங்களுக்கு இருந்தாற் போது

மென்ம, அவனுடைய சேவகரா மிருக்கின்றார்கள். மேகவாகன
 னென்று ஒரு இராஜ னுண்டு. அவனுக்குத் தலைமே லொரு இரத்
 தின முண்டு. அதனு லவனுக்கு அற்புத மனியென்றும் பெயருண்
 டாயிற்று. அவன் ஒப்பற்ற புஜபல முடையவன். காலயவன
 னென்றொருவன் யவனதேசமென்கிற துருக்கர் தேசத்திற்கு
 இராஜகுமருந்தான். அவன் மகாசூரன். முரனென்று ஒரு அரச
 னிருக்கிறான். அவனுடைய மாயைகளையும் தந்திரங்களையும் ஒரு
 வரும் கண்டு பிடிக்கமாட்டார்கள். இந்த முரனைச் சேனாதிபதியாக
 வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ராகாச நென்றொருவன் மேற்குச்
 சமுத்திர நெயில் மாகிஷ்மதி யென்கிற பட்டணத்தி லிருக்கிறான்.
 அவன் வெகு சூரனும் தீரனுமாய், அஸ்திரபலம் - ஆயுதபலம் -
 வரபலம் - வாகனபலம் இவைகளுடையவன். வெகு கம்பீரன்.
 அவனுடைய குமாரன் பகதத்தெனென்பவன் ; தகப்பனுக்கு விசே
 ஷப்பட்டவன். அவனும் மற்றவர்களும், மேற்சொல்லிய யாவரும்
 அந்த ஜராசந்தனை யடுத்துப், பிதாவினிடத்திற் புத்திரனெவ்வா
 றிருப்பானோ குருவினிடத்திற் சிஷனெவ்வா றிருப்பானோ அரச
 னிடத்திற் சேவகனெவ்வா றிருப்பானோ அவ்வாறு மிகுந்த பயத்
 தோடும் அன்போடும் காத்திருக்கின்றார்கள்.

அன்றியும் பௌண்டரகனென்று மகாதுஷ்டனொருவ னிருக்
 கிறான். அவன் என்னிடத்தில் மிகுந்த பொறாமைகொண்டு,
 என்னைப்போல் வாசுதேவனென்ற பெயரை வகுத்துத் தன் மாயா
 பலத்தினாலே நான்கு கைகளையு முடையவனாய், ஆகாசத்திற் பறக்
 கும்படியாகிய கருடனென்று செய்வித்து, எங்கினாலே சக்கரம்
 முதலாகிய பஞ்சாயுத முண்டாக்கி, அவைகளுக்குச் சுதரிசனம் -
 பாஞ்சஜன்னியம் - கௌமோதசி - நந்தகம்-சார்ங்கம் என்கிற நாமங்
 களை யிட்டு, அவைகளுடனே அந்தக் கருடன் மீதேறிச் சஞ்சரித்
 துக்கொண்டு, இந்திரபோகங்களை அனுபவித்து வருகிறான். அவ்
 னும் வெகு பலவான். அவனுடைய தம்பி இரிதியென்பவ னிருக்
 கிறான். இவன் வெகுபல பராக்கிரமசாலி. என்னுடைய மாமனாகிய
 பிஷ்மகனென்பவனும் - அவன் மகன் உருக்குமி யென்பவனு மிருக்
 கிறார்கள். அவர்களுடைய சாமர்த்திய முமக்கே நன்றாய்த் தெரிந்த
 தல்லவா? அவ்விருவரும், அந்தப் பௌண்டரகரிருவரும், ஜராசந்த
 னுடனே மிகவுநேசமாய்ச் சேர்த்திருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாரும்
 ஒரே குடும்பம்போற் சேர்த்துகொண்டு, ஒருவருக்கு நேரிடுகிற
 சுகதுக்கங்களை யாவரும் பங்கிட்டு அனுபவிக்கிறார்கள். என்

மாமன் மைத்துனனென்னு மவ்வ ருவலாபம் காண் எவ்வளவு அனு சரித்து வந்தாலும், அவர்கள் அகதப் பகஷத்திலேயே தேசமுடைய வர்களன்றி என்னிடத்தில் எள்ளளவும் தேசநாதனை இப்படி மகாபலவான்க ளெல்லா நும் அந்த ஜராசந்தனுடைய சேர்த்திருக் கிறார்கள். இவ்வளவு பெ ருமைபெற்ற ஜராசந்தனுடைய உபத்தி ரவத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் வாடத்தேசத்தா நும், தூதர தேசத்தாரும், பத்திரமுந் என்கிறவர்களும், சாள்வத்தேசத்தா நும் படச்சரரென்பவரும், குளித்தரென்பவரும், குந்தத்தேசத்தரும், மச்சதேசத்தரும், தக்ஷணபாஞ்சால தேசத்தரும் மாளவத்தேசத் தரும், தத்தம் தேசங்களேவிட்டு ஒடிப்போய்க் காடுகளில் ஒளிந்து திரிகிறார்கள். இவர்களிடமேனகர் நம்முடைய துவாரகா கோத்திற் குச் சமீபத்தில் மேற்குச் சமுத்திரக்கரைக் காடுகளில் வாசமா யிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும் பாஞ்சால ரணேகர் அந்த மகத தேசாதிபதியாகிய ஜராசந்தனிடமே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். எத்தர பாஞ்சாலர் அவனிடத்திற் பயத்தினாலே ஒங்கி யிருக்கிறார்கள். ஆகையாலே இப்போ திருக்கிற இராஜாக்களிற் பலவான்களெல்லாரும் அவனுக்கு மித்திர ராகி, அவன் ஆக்கையை அதுசரித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவரெல்லாரும் ஒடி ஒளிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் போஜவாசித்த னாயும் உமக்கு அம்மானாயு மிராசின்ற புருஷித்து என்பவன் தென் னாட்டையும் மேனாட்டையும் பரிபாலனஞ் செய்து வருகிறான். அவனொருவன் மாத்திரம் உம்முடைய பகஷத்திற் சேர்ந்திருக் கிறான். இவையெல்லாம் யோசிக்கும்போது, சகல இராஜாக்களுக் கும் சிரோமணிபோல் மிகவும் சிரேஷ்டனாகிய மகதராஜன், ஜராசந்தனாகவே தோன்றுகிறது. அப்படிப்பட்டவ னிருக்க உமக்கு இராஜசூய மெப்படி நடக்கும்? அதுபற்றி மற்ற இராஜாக்களுங்கூட சுவாதினமாக மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவன் சகல இராஜாக்க ளுக்கும் வேராயிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்தில் அற்பபலமுடைய வரும் அவன் பகஷத்திலேயே சேருவார்கள். ஆனால் உமக்கு வெகு சம்பத்தும்-சேனைகளும்-சூரராகிய தம்பிமார்களு மிருக்கிறார்கள். ஆகிலும் யாகத்தை ஆரம்பித்தபின் கலகங்கள் எள்ளளவும் நடக்க வொட்டாமல் ஜாக்கிரதை செய்யவேண்டியது முக்கியமாதலால், இப்போதே தகுந்த பத்திரஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஜராசந்தனுடைய செளரிய பராக்கிரமங்கள் ஒப்பற்றிருக்கின்றன.

அவைகளை நீனைக்குத்தோறும் என்மனம் நடுநடுங்கிப் போகிறது. அவனுடைய நான் பட்டபாட்டைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—

உக்கிரசேனனுடைய குமாரனாகிய கம்சனிருந்தானே அவன் இந்த ஜராசந்தனுடைய பெண்க ளிருவரைக் கலியாணஞ்செய்து, தனக்கு மகாமேன்மை பொருந்திய மாமனிருக்கிறானென்று அதிக செருக்கடைந்து, தன் பிதாவைக் காவலில் வைத்து, இராஜ்யத் தைத் தானே சுதந்திரமாய் ஆள வாரம்பித்து, தனக்கு விரோதிக ளாகிய விருஷ்ணி-அந்தகர் - போஜர் - குசுரர்-தாசார்கர்-சாத்துவ தர் - மாதவர் முதலாகிய பத்துக்களை யெல்லாம் மிகவும் நிர்ப்பந்தமாகிய ஸ்திதியில் வைத்துத் தொந்தரவு செய்து வந்த படியினாலே, அவர்களெல்லாரும் இவன் கீழிருந்து வாழமாட்டாம லும், இவனை வெல்ல மாட்டாமலும், இன்னவிடமென் றில்லா மல் - தேசத்தேசமாய் ஒடி ஒளித்துக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். தருமபுத்திரரே! அவனுலே எங்கள் மாதாபிதாக் கள் வருத்த மடைந்ததெல்லாம் நீர் கேள்விப்பட்டிருப்பீரல்லவா? இப்படி யாதவரெல்லாரும் பட்ட பாடுகளையும், மற்றும் வேதியர் முதலாகிய பேரெல்லாரும் பட்ட பாடுகளையும், நான் கண்டுங் கேட்டும், என்னைக் குறித்து அவன் செய்த வஞ்சனைகளை நினைத் தும், ஆயச்சேரியைவிட்டு மதுரைக்கு வந்தபோது அந்தக் கம்சனைக் கொன்றேன். என் தமையனாகிய பலராமர் அவன் சகோதரனாகிய சுதர்மாவைக் கொன்றார். இவ்வாறு கம்சன் நாச மடையும்போது அவனுடைய பெண்ண றிருவரும் மாங்கலிய மிழந்த துக்கத்தினாலே பிதாவினிடத்தில் வந்து மாரடித்துக்கொள்ள, அந்த ஜராசந்தன் அதை நோக்கிச் சகிக்கமாட்டாமற், கோபமும் விசனமும் கலந்த மனத்தோடே கடல் பொங்கிவந்ததுபோ லிராநின்ற சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, என்னோடே யுத்தம் பண்ண வேண்டுமென்று மதுராபுரியை வந்து சூழ்ந்து கொண் டான். அப்போது நான் மந்திரிமுதலானோருடனே ஆலோசித் துப் பட்டணத்திற்குச் செய்யவேண்டிய பத்திரத்தைச் செய்து, பலராமருடனையும் இன்னுஞ் சில யாதவருடனையும் வெளியிற் புறப்பட்டு, அந்த வீரனோடு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, அவனுடைய சேனைகளையெல்லாம் சின்னபின்னமாக்கி நாசஞ் செய்தேன். அவன் மறுபடியும் மிகுந்த சேனைகளைக் கூட் டிக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வந்தான். அந்தச் சேனையையும்

நானும் பலராமநாமாகத் துரிசஞ்செய்து விட்டோம். இவ்வாறு நாங்கள் சேனைகளை அழிக்க அழிக்க, அவன் மின்னம் மின்னம் சேனைகளைக்கூட்டிக்கொண்டு வந்து சண்டைசெய்ய வாரம் புத்தான்.

இப்படிப் பதினெட்டுத்தாம் அவனும் ஏழ் எங்கனும் ஏழ் மகத்தான யுத்தம் நடந்து, அதில் அவனுடைய சேனைகளெல்லாம் பாழாய்ப்போய், அவனும் பாடலாவில் மானபங்கமடைந்தான். அவனுடைய சேனைகளில் அனைவர் தனித்தனியே சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு என்னுடைய புத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்களிற் காலயவன நென்பவனை நான் தந்தராமயச் சங்கரித்தேன்; அம்சடிகரையும் அப்படியே நாசஞ் செய்தேன். இந்த யுத்தங்களெல்லாம் அன்னொரு மில்லாமலும் - நித்திராமில்லாமலும் - இராப்பகலோய் வில்லாமல் மூன்றுவருஷ காலம் நடந்தன. இந்த மூன்றுவருஷங்களும் நாங்கள் பெரும்பாலும் நகரத்திற்குப் புறத்திலேயே யிருந்து கஷ்டப்பட்டோம். பின்பு இனி புத்தமில்லையென்று கொஞ்சம் தைரியத்துடனே நகரமிற்பென்று சுகமா இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கையில், எங்களை அழிக்கவேண்டிய காரியத்தில் திராசையடைந்து பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த ஜாசந்தனை அவனுடைய மகளிரிருவரும் மதுபடியும் என்றோடே புத்தஞ்செய்யும்படி நூண்டீவ, அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டு ஜாசந்தன் புத்தத்திற்கு காகச் சேனைகளைக் கூட்டுகிறானென்கிற செய்தி சாரணராலே நானறிந்து, எத்தனைநா ளிவனோடே போராடுகிறது, பொழுது விடிந்தால் சண்டையே தொழிலாயிற்றே, என்னசெய்வோமென்று விசனமடைந்து சிந்தித்து, இனி இந்தப் பட்டணத்தி லிருந்தால் இவன் நம்மைப் பிழைக்கவொட்டானென்று விசுவகர்மாவைக் கொண்டு மேற்குச் சமுத்திர நடுவில் ஒருபட்டண முண்டாக்கிக் கொண்டு, ஒருவருக்குத் தெரியாமல் என் பந்துக்கள் யாவரையும் அதிற் பிரவேசிப்பித்து, மதுரையைவிட்டு நானும் அவ்விடத்திற் போய் வாசஞ்செய்கிறேன். இப்படி நதிச்சமுத்திரத்திற் சென்றும் அவனுடைய பயத்தினாலே மூன்றுயோசனை யளவாய் ஒரு அரண்மனை கட்டி, அதற்கு ஒரே வாசல்வைத்து, அம்மனைக்குப் பதினெட்டு இடங்களில் தகுந்த காவல்களை யேற்படுத்தி, மகாசூரர்களாகிய யாதவர்களைச் சுற்றிலும் வாசஞ்செய்யும்படி செய்வித்து, மகாபலபராக்கிரம சாலிகளாகிய உக்கிரசேனன் புத்திரர்கள் நூற்றுவரையும் நடுவில் ஸ்தாபித்து, சத்தியபாமையின் குமார

இகய சாருதேஷ்ணியன் முதலானோரை ஒவ்வோரிடத் திலும் ஏமாறும் விருக்கச்செய்து, சாத்துவிகி - கிருதவர்மா - அநாதிரஷ்டி - சோமன் - சமீதி - சயந்தன் - பிரத்தியும்னன் - அநிருத்தன் - பாது - அக்குரூன் - சாரணன் - நிசடன் - சாம் பன் - இவர்களுடனையும், விகத்துரு - உத்தவன் - சல்லி - விரே தன் - வசுதேவன் - உக்கிரசேனன் - பிரசேனன் - என்கிற மகா மந்திரிகளுடனையும், நானும் பலபத்திரருமாய் எப்பொழுதும் காவற்காரர்போற் காத்திருக்கிறோம். அன்றியும் சங்கடங்கள் நோட்டால் மகா பலசாலிகளாகிய நீங்க ளிருக்கிறீர்களே, சமயத் தற் கைகொடுத்துக் காப்பாற்றுவீர்களென்கிற தைரியமு மடைத் திருக்கிறோம். ஓ தருமராஜனே! நான் அந்த மகததேசராஜனுடைய சொரூபத்தை நன்று யறிந்து குட்பெட்டிருக்கிறவ னாகையாலே சொன்னேன். இதைச் சொல்லி உம்மைப் பயமுறுத்துகிறே னென்று நீர் நினைக்கவேண்டாம். அவனிருக்கும்போது யாகம் ஆரம் பித்தால் இடையூறின்னி எள்ளளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று சொல்கிறேனே தவிர வேறில்லை. உமக்கு மகாகுரராகிய தம்பிமா ரிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமயத்தில் உங்களாலே யாவது அந்தச் சத்துருவினுடைய பயத்தினின்றும் விடுபட்டுச் சுகப்படலா மென்று நான் நினைக்கிறேன். எது எப்படியாவது ஆகட்டும். அவனை உயிரோடு வைத்து இராஜசூயம் ஆரம்பஞ்செய்வது நன்மையன்று. நீர் எனக்கு ஆப்தராகையினாலேயும் என்னை முக்கியமாய் நாடிக்கேட்டபடியினாலேயும், எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ் சொன்னேன்” என்று சொல்லி க்ஷணகாலம் யோசித்துத் தருமராஜனை நோக்கி மறுபடியும் சொல்ல ஆரம்பித்தார்—

“ஓ தருமராஜனே! இவ்வாறு மிகப் பெருமைபெற்று விளங்கா நின்ற ஜராசந்த னிருக்கையில், யாகம் எள்ளளவும் நிறைவேற மாட்டாதென்று தோற்றுகிறது. ஏனென்றால் நம்முடையவர்களிலேயே பிஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர் - அசுவத்தாமா-துரியோதனன்-கர்ணன் முதலிய வீரரிருக்கிறார்கள். மேலும் ஏகலைவன் - சருனி-சிசுபாலன் - வீஷ்மகன் - ருக்குமி முதலானவர்களு மிருக்கிறார்கள். இவர்களை யெல்லாம் ஜயிக்காமல் யாக மாரம்பிப்பதாமோ? ஒருவேளை பிஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா இவர்கள் உம்மிடத்தில் தையலினாலேயும் பக்ஷதாபத்தினாலேயும் சும்மா விருந்தாலும், கர்ணனும் துரியோதனனும் சும்மா விருப்பார்களா?

அவசியமாய் புத்தத்திற்கு வருவார்கள். அப்போது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிடாமற் போகுமோ? அந்தக்கண்ணென்ன எளிதில் வெல்லக்கூடுமானவனா? மகாபராக்கிரமசாலியும் அஸ்திரபலசாலியுமல்லவோ? இவ்வாறு பூமியில் மகாவீரர்களுடைய பலநீருக்க உள்ளளவும் ஆலோசியாமல் யாகத்தைத் துவக்கலாகாது. எல்லா அரசர்களையும் வெல்வதற்குமுன், ஜராசந்தன் வெல்லவேண்டும். இன்னும் அவன் செய்கையைச் சொல்லுகிறேன். கொளும்—அவன் பூமியில் வெகுதூரம் ஜயபாத்திரையாகப் போய், வெகு இராஜாக்களைத் தனது புஜபலத்தினாலே ஜயித்துப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, தனது நகரத்திற்கு மதில்போல் நின்ற மலைமலையார் புறத்துக்குகையில் சிறை வைத்திருக்கிறான். இனி அவர்களை யெல்லாம் சிரச்சேதஞ்செய்து பலியாக்கி ஒரு யாகஞ்செய்ய யத்தினப் பட்டிருக்கிறான். அது செய்தால் அவளை வெல்வது தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால் அவன் அப்படிச் செய்வதற்கு முன் அவனோடு சண்டைசெய்து, அவளைக் கொன்று, சிறையில் வைக்கப்பட்ட அரசர்களை விடுவித்தால் அவர்களெல்லாரும் இயல்பாகவே நம்மை வணங்கி நமக்கு வேண்டிய ஒத்தாசை செய்வார்கள். மகாபுண்ணியமும் சித்திக்கும். அப்பால் மற்ற மன்னர்களை எளிதில் ஜயிக்கலாம். இப்படிக்கு யாவரையும் கீழ்ப்படுத்தினால் தான் உமது கருத்திற் குடிகொண்டிருக்கிற யாகத்தைச் செய்யலாம். இல்லாவிட்டாற் செய்யக்கூடாது. இதுதான் எனக்குத் தோற்றுகிற அபிப்பிராயம். உமக்கு எப்படி தோற்றுகிறதோ தெரியாது. இனி உமது மனதின்படி எனக்கு இடுங் கட்டளையைச் செலுத்தக் காத்திருக்கிறேன் ” என்று முடித்தார்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட தருமராஜன் கண்ணனை நோக்கி ஒருவார்த்தைசொல்ல வாரம்பித்தார்—“ஓ கிருஷ்ணா! இப்போது நீர்சொன்ன வார்த்தை மிகவும் நியாயமானதாயும் இதமானதாயுமிருக்கிறது. அதனாலே நான் அதிகமாகச் சந்தோஷப்படுகிறேன். மகாபுத்திமானாகிய உம்மைத் தவிர யார்தான் இப்படிக்கூறத் தகுந்தவரிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே தான் இந்தச் சங்கதியை உம்முடனே யோசிக்க வேண்டுமென்று நான் நினைத்தது. லோகத்திலே வெகு அரசர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் சம்ராட் என்கிறபேரை யடையவேண்டுமென்றுதான் நினைத்திருப்பார்கள். ஆனால் அது அசாத்தியமென்று விட்டிருப்பா

களை யல்லது, ஆசையில்லாமல் விட்டிருக்கமாட்டார்கள். இப் பாடிருக்க நாம் மாத்திரம் எப்படி துணிவாய் அப்பெயரைச் சம் பாதிக்க யத்தனப்படலாம்? நீர் சொல்லுகிறபடி பலத்தினாலேயும், குணத்தினாலேயும், விவேகத்தினாலேயும், ஒழுக்கத்தினாலேயும், யாவன் இராஜாக்களையும் உலகத்தாரையும் சுவாதீனப்படுத்துகிற வனோ, அவன்தான் அப்படியாவதற்கு யோக்கியன். முற்காலத் திலும் இப்படிப்பட்ட சீர்மையுள்ள ஐந்தாறு பேர்கள்தான் இராஜ குய யாகஞ்செய்து, சம்ராட் என்கிற பெயரை வகித்தவர்கள். அவர்களில் மாந்தாதா என்கிற மகாராஜனொருவனிருந்தான். அவன் மகாபலசாலி; குணசாலி; உலகமெங்கும் பரவிய புக முடையவன். அவன் தன் சாமர்த்தியத்தினாலே யாவரையுங் கீழ்ப் படுத்தி, அவர்களிடத்தில் வருடந்தோறும் கப்பம் வாங்கி வந்தான். அந்தப்படியே யாவரும் கப்பங்கட்டி வருகையிற், சில நாட்கள் கழி த்த பின்னர் மாந்தாதா அந்தச்சிற்றரசர்களைப் பார்த்து, “இனி நீங் கள் எனக்குக் கப்பங்கட்ட வேண்டுமெதில்லை. அந்தப்பொருள்களை யெல்லாம் நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் மிகுந்த சந் தோஷமாகச் சம்மதிக்கிறேன்” — என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அந்த அரசர்களெல்லாரும் அந்தமாந்தாதாவின் உதாரகம்பீரகுணங் களுக்குச் சந்தோஷித்து, வலுவில் ஒருநாள் அவனைநோக்கி, “ஓ மகாராஜனே! நீர் மகா குணசாலியாதலால், அரசர்களெல்லாரிலும் மேன்மையாகச் சம்ராட் என்னும் பட்டத்தை யாளத்தகுந்தவரா யிருக்கிறீர். ஆதலால் நீர் இராஜகுய யாகஞ்செய்ய வாரம்பம் பண் ணும். நாங்களெல்லோரும் ஓரிடையூறுமின்றி அதை நடத்து கிறோம்” என்று சொன்னார்கள். அப்படியே குடிகளும் அவனு டைய ஆளுகையின் சீர்மைக்குச் சந்தோஷித்து இராஜகுயஞ் செய்யச் சொல்லி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் அன்புவைத்து நடத்த, அந்தவேந்தன் யாகத்தை நிறைவேற்றிச் சம்ராட் என்கிற பெயரை அடைந்து, விளங்கினான். இரண்டாந்தடவையாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுன னென்னும் ஒரு மகாராஜன் முன்வந்தான். அவன் ஒப்பற்ற சாமர்த் முடையவன்; தத்தாத்திரேய ரென்கிற மகாயோகியை நெடுநாள் பூசித்து, அவருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே மகாபல பாரக்கிர மங்களையடைந்து, பூமண்டலமெல்லாம் ஜயங்கொண்டு தனக்கெதிரில் ஒருவனும் வில்லெடுக்காமலிருக்கும்படிசெய்து, அந்தமகாயாகத்தை

நிறைவேற்றிச் சாம்பிராஜ்ய மட்டாபஷைகம்பெற்று மென்மை யடைந்தான். ஆன்றூத்தடவையாகத் துச்சந்தனுடைய தூதரான கிய பரதமகாராஜனும் தன் தோள்விலைமபூதனும் எத்தியின் கூர்மையினாலும் யாவரைப் பிழிப்பதென்ற நாம் சாம்பிராஜ்யம் பெற் றான். நான்கார்தடவையாக மதுத்தென்னும் வெந்தென்னுண்டான். அவன் மிகவும் சிறந்தவன். அவன் செய்த மாகங்களுக்கும் அவைகளில் கொடுத்த தட்சணைகளுக்கும் கணக்கில்லை. அவன் செய்த தரும குண முடையவன். ஆனபடி மிகுந்த அவன் விலைமத்திற்காக அசு ரெல்லாரும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார்கள். அதுபற்றி அவனும் அப் பெரிய வேள்வியை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராஜ்ய ஆளுன். ஐந்தா வந்தடவையாக அரிச்சந்தரன் முன்வந்தான். அவன் மகாசத்திய சந்தன். அவன் பெருமை யாவருக்கும் தெரிந்ததன் போல அவனும் அச்சாம்பிராஜ்ய மடைந்தவன். இப்படிக் கொல்லாரிற் ற, நமக்கு எந்த யோக்கியதை யிருக்கிறதென்று நாம் அந்தப் பெருங்காலைப் படலாம்? ஆகிலும் இராஜாவாமிருப்பவன் மென்மைமாயகிய காரியத் தைக் குறித்து முயலாம லிருக்கக்கூடாது. அப்படியிருந்தாற் செல்லுகளினாலே தினந்தோறும் வளர்க்கப்படாத ஒரு புற்றைப் போலழிந்து போவான் என்று சாஸ்திர மிருக்கிறபடியினாலே, நான் அந்த விஷயமாக ஆப்தராயிருக்கிறவர்களுடன் யோசிக்கிறேனெயல் லது வேறில்லை” என்று தருமபுத்திரர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பீமசேனன் ஒரு வார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினான்—

“அண்ணா! இராஜகுயத்தைச் செய்ய நீர் மனதில் நனைத்து, இப்போது அந்த நனைப்பை யொழிப்பது உம்மைப்போலொத்த மகாராஜனுக்குத் தகுந்ததன்று. உமக்கென்ன குறையிருக்கிறது? மகாநுபாவராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நமக்குச் சகலவித சகாயமுஞ் செய்ய விருக்க, நானும் அருச்சுனனும் காலாலிட்ட கட்டளையைத் தலையாற்செய்யக் காத்திருக்க, உமக்கெந்தக் காரியந்தான் முடியாது? ஜராசந்தனாகட்டும், இன்னும் அவனுக்கு மேற்பட்டவன் தானாகட்டும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய புத்தியின்படி நடந்தால் அவனைக்கொல்வது வருத்தமன்று. இப்போது நீர் அந்த ஜராசந்தனைக் கொன்றுவரும்படி நியமித்தால், நானும் அர்ச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் போய் ஒருநொடியிற் கொன்று வருகிறோம். இதற்காக ஆலோசிக்கவேண்டியதில்லை” என்று சொல்லிக் கண்ணனை நோக்கி, “ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி! எங்களண்ணாராகிய தருமபுத்திரர்

இந்த யாகத்தைக்குறித்து ஏன் விசாரப்படுகிறார்? எங்களுடைய சகலபாரங்களையுந்தாங்கி இரட்சிக்கத்தக்க மகாநுபாவராகிய நீரிருக்கையில், அவர் இவ்வாறு அதைரியங்கொள்ள லாகுமோ? உமது சகாயமிருக்கையில் ஜராசந்தனைக் கொல்வ தெங்களுக்குப் பிரயாசமா? ஆதலால் வேண்டியமுயற்சிகள் செய்து யாகத்தை நிறைவேற்றவேண்டியதே முக்கியம்” என்று சொன்னான்.

இப்படி பிமசேனன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தருமாஜனை நோக்கி “ஓ யுகிஷ்டிர மகா ராஜனே! உலகத்திலே ஒருவனுக்கு ஒருபொருளில் அபேகை யிருந்தால், அந்த அபேகையின் வலிமையினாலே அந்தப் பொருளி லிருக்கும் குற்றத்தையும் குணத்தையும் கண்டறியமாட்டான். அப்படியே நாமும் சாம்பிராஜ்யத்தில் ஆசைகொண்டிருக்கிறோ மாதலால், எதிரிகளுடைய பலாபலம் தெரியாமல் துணிகிறதாய் யோசிக்கவேண்டாம். ஜராசந்தனுடைய பலம் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கிறது; இன்னும் அவனுடைய கருத்தைச் சொல்லுகி றேன்கேளும். தான் ஜயபாத்திரை போனபோது தன்னுடன் மகா வீரராகிய சிலர் எதிர்க்க, அவர்களையெல்லாம், வில்லைப் பூமியிற் போட்டு ஓடிப்போகும்படி செய்து மடக்கப்பட்டித்து, அவர்களில் முன்னர் எண்பத்தாறு பேர்களையும்-பின்னர்ப் பதினான்குபேர்களை யும் கொணர்ந்து சிறைச்சாலையிற் போட்டிருக்கிறான். அப்படியேஇன் னுஞ் சிலரைக்கொணர்ந்து அவர்களையெல்லாம் தன்குலதேவதை யாகிய ஜரை என்கிற பிசாசுக்குப் பலியிட்டு, வேண்டிய வரம்பெற் றுப் பின்பு இராஜகுயஞ்செய்து சம்ராட் ஆகவேண்டுமென்று கினைத்திருக்கிறான். அது அவனுக்கு எளிதிலே முடியும். ஆதலாலே சாம்பிராஜ்யம் பெறக் காத்திருக்கிற அந்த ஜராசந்தனை, பிமசேனன் சொல்லுகிறபடி நாங்கள் மூன்றுபேரும் போய்க் கொன்றுவருகி றோம். நீர் தயைசெய்து கட்டளையிடவேண்டும். நாமே அவனோ டெதிர்க்கப் பயந்தோமானால், மற்றும் யார்தான் எதிர்க்கப்போகிறார் கள்? எப்படியும் கூத்திரியனா யிருப்பவனுக்குத் தைரியபலம் வேண் டுமன்றோ? அதைக் கொண்டு பகைவரோடு யுத்தத்திற்குப் போகு மளவில் ஜயமேநரிட்டாலும் நன்மைதான், மரணம் நேரிட்டாலும் நன்மைதான். அதனால் இவ்வுலகிலும் புகழுண்டு, மேலுலகிலும் கதியுண்டு. அப்படிச் செய்பாமல் அஞ்சிக்கொண்டிருந்தால், இங்கும் அபகிர்த்தி, மறுமையிலும் நற்கதி கிடைக்காது. ஆதலால் எங்களை

ஜராசந்தனோடு புத்தத்திற்குப்போய் வரும்படி. செல்லுகொடுக்க வேண்டும்” என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லியதைக் கேட்ட தருமராஜன், அவரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்—

“ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ண! நான் ஏதத்தனத்தாலே பாபத்தின் தரும் குணதோஷங்களை யோசிக்காமல் சம்மாட் என்றும் விருதை அடையவாசைப்பட்டாலும், நீர் அதைக்குறித்துச் சம்மத்யாமல் துக்க, உங்களை யெப்படி நான் புத்தத்திற்கு அனுப்பத் துணிவேன்? எனக்குப் பீமனும்-அர்ச்சுனனும்-கண்களானபடியினாலும், நீர் மனம் ஆனபடியினாலும், கண்களையும் மனத்தையும்விட்டு நான் எப்படியும் போனே? ஓ கண்ணனே! நீர் ஜராசந்தனுடைய சித்திரத்தைச் சொல்லக் கேட்கும்போதே என் மனது நடுங்குகின்றது. அப்படியிருக்க-அந்த மிருத்துவினிடத்திற்கு உங்களைப் போங்களு என்று சொல்ல என் மனஞ் சம்மதப்படுமோ? அல்லது ஒருவேளை துணிந்துப்பாகச் சொன்னாலும், அந்தச்சூரனோடு சண்டைசெய்து ஆயாசமடவிர்களென்று தோற்றுகிறது. ஆயாசமடைந்தாலும் நீங்கள் அவனை வென்று வருவீர்களென்று எள்ளளவும் நான் நம்பவில்லை. ஆகையால் இப்படிப்பட்ட சாகசகாரியத்திலே உங்களை நான் ஏவ மாட்டேன். இப்போது ஒருபேச்சு சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்: இதுமுதல் இராஜசூயமென்கிற நினைப்பை இழந்து இத்தனை நாள் போலச் சும்மா விருந்தோமேயானால், மனத்திற்கும் வருத்தமில்லை. தேகத்திற்கும் உபாதியில்லை. வாழ்வுக்கும் குறைவில்லை. அப்படிச் செய்யாமல் வீணாய் அதை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதில், மனதிற்கொரு துக்கம் வளர்ந்துகொண்டே வரும். ஆனபடியினாலே சும்மா விருப்பதே நல்லகாரியமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது” என்று சொல்லக் கேட்ட அர்ச்சுனன் இதனைச் சொல்லுகிறான்—

“ஓ மகாராஜனே! இப்போது நீர்பேசிய பேச்செல்லாம் உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்து, சகலமுமறிந்து, மகாபலசாலியாகவு மிருப்பவனுக்குத் தக்கதன்று. அப்படியிருக்க உமக்கேது இவ்வளவு அதைரியமாகியபேச்சு உண்டாயிற்று? உமக்கென்ன குறைவு? காண்டபமென்னும் வில்லேந்தி, அக்ஷயமாகிய தூணீரங்களைத் தோளிற் றுங்கி ஒரு வராலும் வெல்லப்படாத குதிரைகள் சத்துருக்களும் மனமுடைந்து போகும்படி நடனஞ்செய்ய வானரத்துவஜமுங்கட்டி விளங்காநின்ற தேர்மேலேறிச், சகலபுவன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய சகாயத்தைப் பெற்று யாவரையும் வெல்லும்படியாகிய வல்

லமையோடு விளங்கா நின்ற நான், உமது காலாவிடும் பணிவிடையை முடியாற்செய்யக் காத்திருக்கிறேன். இப்படி யிருக்கிறபடியினாலே இந்திராஜ்யத்தை இப்போதே விரும்பினாலும் உமக்குக் கிடைக்கும்படியாய்க் கொடுக்க நாலிருக்கிறேன். இராஜசூயத்தினு லாக வேண்டிய சாம்பிராஜ்யந்தானோ கிடையாது? இதை யோசிக்காமல் என்னபேச்சைச் சொன்னீர்? அண்ணா! உலகத்திலே பலசாலியாக ஒருவனும், தருமசாலியாக ஒருவனு மிருந்தால், அவ்விருவருக்குள் பலசாலியே நிறைந்தவன். ஏனென்றால், பலசாலியா யிருப்பவன் சகலசத்துருக்களையும் ஜெயித்துப்பெருஞ்செல்வம் பெறுவன், செல்வம் பெற்றவனுக்குச் சகலதருமங்களும் தமக்குத்தாமே கிடைக்கும். அப்படியில்லாமல் தருமங்களை மாத்திரம் அனுஷ்டித்து வருபவனுக்கு, ஒருகாரியமுங் கூடிவரமாட்டாது. ஏனென்றால், பலமில்லாமையினாலே எக்காரியத்திலும் பிரவேசிக்க அச்சப்படுவான். பிரவேசித்தாலும் பல இடையூறுகள் சம்பவிக்கும். ஆதலாற் குணதோஷங்களையும் தருமா தருமங்களையும் விசாரிப்பதைப்பார்க்கிலும், துணிவுடனே செளரியத்தைச் செலுத்துவதே நன்மை. அப்படிச்செய்தால் எல்லாக்காரியங்களுங் கூடிவரும். இல்லையென்று அஞ்சினால், தொட்டவிடமெல்லாம் தொந்தரவுதான் வரும். ஆனது பற்றி இப்போது ஒருயோசனையும் செய்யாமல் ஜராசந்தனை எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து கொல்வதே உத்தமமான காரியம். ஜெயத்திற்குக்காரணம் செளரியமேயல்லது, மற்றொன்றுமன்று. கூடித்திரியனுக்கு அச்சமென்பது பெருங்குற்றமல்லவோ? பலசாலியினிடத்து வணங்கி நடக்கவொண்ணாது. ஆனபடியினாலே நாம் இப்போது ஜராசந்தனை யெதிர்த்து ஸம்ஹாரஞ் செய்து, அவனாற் சிறைவைக்கப்பட்ட ராஜாக்களையெல்லாம் விடுவித்து இராஜசூயயாக மாரம்பித்துச் செல்வத்தையும் பெருமையையும் கீர்த்தியையும், பெறவேண்டுமேயல்லது சும்மாவிருப்பது நல்லதன்று. “காற்றுள்ளபோது தூற்றிக்கொள்” என்கிறபடியே நமக்குச் சகலபலங்களும் அமைந்திருக்கிறபோது, பெருமையைக்குறித்து முயலாமல் அஞ்சியிருக்கலாமோ? இருக்கக்கூடாதே: ஆகையினாலே, நான், பீமசேனன், கிருஷ்ணமூர்த்தி நாங்கள் மூன்று பேரும் ஜராசந்தனுடைய ஸம்ஹாரத்துக்காகப் போகிறோம். அதுக்கிரகத்துடனே கட்டளையிட்டு அனுப்பவேண்டும்” என்று அர்ச்சுனன் சொல்லியபின்பு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்—

“ஓமகாராஜனே! இப்போது அர்ச்சனை சொல்லிய வார்த்தை மிகவும் நன்றாகிருக்கிறது. எப்படி என்பதில், பாதவாசிகதலகாசிய உமக்குத் தம்மியாய்ப் காண்டபெண்ணும் தருவாயும், என்றுங்குறைபாத அம்புப்பட்டிலையும் - வாய்பத்தவவந்தத்தார் கடைய திவ்விய ரதத்தையும் அடைந்து பர்வாபந்துடனே எதிர்த்துவந்த தேவேந்திரனே வெற்றிகொண்டு அக்கினிபகவானுள் அந் காண்டவ வனத்தைக் கொடுத்துப் பரிபாற்றிய தருவாய்க்குத் தகுந்ததாகப் பேசினான். ஆனால் பராக்ரமத்தை யே விசேஷமாகப் பெரியதென்னவென்றால், மனிதனுக்குப் பிறக்கும்போதே சாகும் - வாழும் - நிச்சயமாயிருக்கின்றன. அது இன்னகாலத்தில் வரமென்று யாருமறியார்கள். எப்போதானாலும் அவசியம் வர வேண்டியதாகிய அந்த மரணத்திற்கு அஞ்சி, மேன்மைக்குக் காணாமாய் காரியங்களில் இறங்காமலிருக்கக்கூடாதென்கிற கருத்தைக்கொண்டு பெரிய நுக்கினான். ஆனால் எங்கேயுங் குணத்தோஷங்களை ஆராய்ந்தறியாமலே சத்துருக்களோடு சண்டைக்குப் போகலாமாவென்றால், போகக்கூடாது. நன்றாயோசித்துத் தகுந்த உபாயத்தோடு போகவேண்டியதே முக்கியம்; சாகசமாய்ச் செய்வதென்ற குற்றமுண்டு. அற்ப பலமுடையவனும் உபாயத்தோடெதிற்பானே யானால், பலசாலியாயிருப்பவனைக்கூட வெல்லமாட்டுவான். அப்படியிருக்க நாங்கள் உபாயத்தோடு தெரிந்து ஜராசந்தனைக் கொல்வதற்குச் சந்தேகப்பட வேண்டாம். நீங்கள் பலசாலிகளாயிற்றே உங்களுக்கும் உபாயந்தேடவேண்டுமோ வென்றால், எவனுக்கும் உபாயம் வெகு சகாயம் செய்யும். நகத்தாலே கிள்ளத் தகுந்ததைக் கோடரியாலே வெட்டும்படி யாக்குவது மூடனுடைய செய்கையன்றோ? அதுபோல் உபாயமாய்ப்போனால் ஜராசந்தனைக் கொல்வ தெளிதாயிருக்கும். உபாயமின்றிப்போவதிலென்ன பயன்? மேலும் சமானபலசாலிக ளிருவர் ஒருவரோடொருவர் சண்டைசெய்தால், அவரில் ஒருவன் வெற்றிபெறுவனே யல்லது இருவரும் வெற்றிபெறக்கூடா தல்லவா? ஆதலால் எவ்விதமாய் வெற்றிபெறலாமோ அவ்விதமாய்த் தன் குறைபாடுகளைச் சத்துருவுக்குத்தெரிவிக்காமலும், அவன்குறைவுபாடுகளைத் தான் நன்றாய் அறிந்தும், தந்திரமாகவே எதிர்த்துச் செய்வது நன்று. அன்றியும் ஒருகாரியஞ் செய்யவேண்டியதாய் நிச்சயித்தால், அதை விரைவில் நடத்தவேண்டும். இல்லாவிட்டால் பலவிரோதங்கள் நேரிடும். ‘ஆலஸ்யம் அமிர்தம் விஷம்’ என்பதுபோலாம். ஆகையால், நாங்கள் மூவருஞ்சென்று அந்தவீரனை ஜயித்துவருகிறோம்.

றோம். நீர் மனதில் கவலைவைக்காமல் விரைவில் விடைதரவேண்டும்” என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லிய சொல்லைக் கேட்டுத், தருமராஜன் வினாவினார்—

“ஓயது குலசிகாமணியே ! இதுவரையில் யாவனுடைய செளரியதைரிய முதலான குணங்களைப்பற்றி நாம் பேசியிருக்கிறோமோ அந்த ஜராசந்தன் யாருடைய குமாரன் ? எப்படிப் பிறந்தான் ? இப்படிப்பட்ட மேன்மை அவனுக்கு எப்படி கிடைத்தது ? அவனுடைய பராக்கிரமத்திற்கு யாவரும் அஞ்சும்படி இருப்பதற்குக் காரணமென்ன ? உம்முடைய பராக்கிரமமாகிய தீயில், விளக்கில்விழும் விட்டிற்பூச்சிபோற்சாகாமல் அவன் உம்மிடத்திலும்தப்பித்துக்கொண்டு விளங்குகிறது வெகு ஆச்சரியமன்றோ ? ஆதலால் அநேக ராஜாக்களை வென்று சிறையில்வைத்து எல்லா அரசர்களிலும் மேலாய் விளங்கும்படியாகிய பல பராக்கிரமங்களுள்ள அந்த ஜராசந்தனுடைய சரித்திரத்தை நன்றாய்ச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினாவிய தருமபூபதிக்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பதிலுத்தரஞ் சொல்ல வாரம்பித்தார்—கேளும் யுதிஷ்டிரமகாராஜனே ! மகததேசத்திற் பிரகத்திரதனென்று அழகு - செல்வம் - கல்வி - வல்லமை முதலான நற்குணங்களுக்கு இருப்பிடமாய் ஓர் இராஜனிருந்தான். அவன் காசிராஜானுடைய இரட்டையாய்ப்பிறந்த இரண்டுபெண்களைக் கவியாணஞ்செய்து, அவர்கட்குத்தான் எந்தவஸ்துவைக்கொடுத்தாலும் - என்னலாலனை செய்தாலும் - இருவருக்குஞ் சமமாகவே செய்வேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து கொடுத்து, அவர்களுடனேகூடி வெகு போகபாக்கியங்களை அனுபவித்துக்கொண்டு, தயை தாக்ஷணியம் முதலாகிய நற்குணங்கள் பொருந்தி, நீதிவழுவாமற் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். அவனுக்கு நெடுங்காலவரையிலுஞ் சந்ததியுண்டாகாமற்போனபடியினாலே, சந்ததிக்காக வெகுதானங்கள் - தருமங்கள் - யாகங்கள் - தவங்கள் இவைகளைச் செய்தும் பிரயோஜன மில்லாமற்போய் மிகுந்த விசனத்தை யடைந்து, யாவையும் வெறுத்து, இராஜ்யத்தை மந்திரிகள் வசத்தி லொப்புவித்துத், தான் தன்பெண்டிருடனே வனவாசம் போனான். அவனிடத்தில் வைத்திருந்த அன்பினாலே அனேகர் கூடப்போனார்கள்.

இப்படி இராஜன் வனத்திலிருக்கு மளவிற் கூடப்போன ஜனங்கள் இராஜாவைப் பார்த்து “ஓபிருகத்திரத மகாராஜனே ! இவ்

வனத்திற் கௌதமகுலத்திற் பிறந்தவாபியாசுத்தியா செங்கிறவநு
 டைய குமாரர், சண்டகவுசிகொன்றிற் மகாபுத்தியாபவன் இருக்
 கிறார். அவர் மகாஜபாவர். அவரையே ஆதர்ப்பான் அருகி
 ளிருக்கிறது. நீர் இவ்வனத்திற் பிறந்தவரால் தினந்தோறும்
 மொருதரம் அவரிடத்திற்சென்று சாவகாபஞ் செய்ய அது
 வர்த்தி செய்துகொண்டிருந்தால், உமக்கு அவரின் கன்மை
 றிடைக்கும்” என்றுசொல்ல அந்தமான் இது பண்ணிதென்று
 நினைத்துத், தினந்தோறும் அந்த மகாபுத்தியாபவன்மேல் அசுத்
 துக்கொண்டு ஒரு மாமரத்தின் கீழ் ருப்பான். இப்படிநீர்க்க ஒரு
 நாள் அந்த ரிஷியானவர் வந்து இராஜாஸவார்பார்த்து, “ஓ இரா
 ஜனே! நீர் இவ்வனத்திற் துவந்த காரணமென்ன” என்றுகேட்க அந்த
 இராஜன் “சுவாமி அதைச் சொல்லுவதிற் பயனில்லாமற் போன
 லும், தேவரீர் கேட்கிறபடியாலே சொல்லுகிறேன். எனக்கு
 இராஜ்யத்தில் மந்திரிமுதலிய வர்களாலாவது, சத்துருக்களாலா
 வது, ஒருகுறையும் நேரிடவில்லை. மற்றின்றிற் போதாவது அன்பு
 மும் நேரிடவில்லை. ஆனாலும் நானே இராஜ்ய முதலானவை
 களை வெறுத்து வனவாசம் வந்துவிட்டேன். ஏனெனில் - யவ்
 வன மெல்லாங் கழித்து மூப்புவந்து மூடிக்கொண்டது. இதுவரை
 யிலும் சந்ததி யுண்டாகையையாலும், இனிப்புண்டாக மாட்டா
 தாகையாலும், நமக்கு மறுமையிலும் நற்கதியில்லை; இம்மையில்
 இராஜ்ய முதலானவைகளினாலேதான் பயனென்ன வென்று
 வெறுப்புண்டாயிற்று. அதன் மேல் இனி வனத்துக்குப் போய்த்
 தவ முதலாகிய நற்காரியங்களைச் செய்தும், தேவரீரைப்போல்
 பெரியோர்களுக்குப் பணிவிடை செய்தும், நற்கதியைப் பெறுவோ
 மென்று இவ்விடம் வந்தேன். அப்படியே அடியேனுடைய பாக்
 கியத்தினாலே, தேவரீருடைய பணிவிடையுங் கிடைத்தது. அத
 னாற் புனிதனானேன்” என்று அரசன் சொல்லியவார்த்தையைக்
 கேட்ட ரிஷியானவர் அவ்வரசனிடத்தில் மிகவு மிரங்கி, “ஐயோ!
 இவன் பிள்ளையில்லாமையால் மிகவும் விசனத்தை அனுபவிக்
 கிறான். இவன் கவலையைத் தீர்க்கவேண்டும்” என்று நினைத்து,
 இவனிருக்கிற மாமரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து சுவாமியைத் தியா
 னித்துக்கொண் டிருக்கையில், அம்மரத்தினின்று ஒரு பழமானது
 அவர் மடியில் விழுந்தது. பின்பு அந்தச் சண்ட கௌசிக முனியா
 னவர் அந்தப் பழத்தையெடுத்து மகதராஜன் கையிற் கொடுத்து,
 “ஓ அரசனே! உமதுகுறை நீங்கும்பொருட்டுச் சுவாமியே இந்

தப் பழத்தை அதுக்கிரகஞ் செய்தார். இதை நீர் உமது பத்தி
 னிக் குக் கொடும்; நல்ல புத்திரன் பிறப்பான். சந்தேகப்படவேண்
 டாம். பழையபடி இராஜ்யத்திற்குச் சென்று நீதிவழுவாமல் அரசு
 செய்யும்; மனச்சந்துஷ்டியாய் உமது அரண்மனைக்கு போம்' என்று
 ரிஷிசொல்லக்கெட்ட மகதராஜன் வெகு சந்தோஷமடைந்து,
 அம்முனிவரைப் போற்றிப் பணிந்து விடைபெற்றுத் தன்
 பெண்டிருடனும் பரிவாரங்களுடனையும் கிரிவிரசமென்கிற
 தன் பட்டணத்தை யடைந்து, அந்த மாம்பழத்தைத் தான்
 முன் பாதிக்களை செய்தபடி தன்னிரண்டு பாரியைகளுக்குஞ்
 சரியாய்ப் பகிர்ந்து கொடுத்தான். அவ்விருவரும் தெய்வ சங்கற்
 பத்தினாலும், அம்முனிவருடைய தபாபலத்தினாலும், உடனே
 கருப்ப மடைந்தனர். அப்போது தன் மனைவியரைக் கண்ட அந்த
 மன்னவன், நமக்கு ரிஷி ஒருபுத்திரனுண்டாகும்படி யனுக்கிரகஞ்
 செய்துகொடுத்த ஒரு மாங்கனியை நமது புத்தியால் இருவருக்குங்
 கொடுக்க, இருவரும் கருத்தரித்தனான்றே; ஆதலால் நமக்கு
 இரண்டு புத்திரர் பிறப்பார்கள்" என்று வெகு சந்தோஷப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கையில், அம்மாத ரிருவரும் பிரசவித்தார்கள். அவ்
 விரண்டு பிரசவங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒருதேகத்தை நீளத்
 திற் பாதியாகப் பிளந்ததுபோல், ஒவ்வொரு கால் - ஒவ்வொருகை-
 ஒவ்வொருகண் - ஒவ்வொரு மூக்கு - ஒவ்வொரு காது - இப்படிக்கு
 ஒரு பரிசுமாத் திரமே யுடையவைகளாய்ப் பிரேத சரீரங்களாகக்
 காணப்பட்டன.

அவைகளைக் கண்டு அந்தப்புரத்தி லிருந்தவர் மிகுந்த விசன்
 மடைந்து, ஒருவரோடொருவர் பேசவுங்கூட அஞ்சினவர்
 களாகிச் சும்மாவிருக்க, அந்த இராஜஸ்திரீக ளிருவரும் - "ஐயோ
 என்ன பாவஞ் செய்தோம்? நமக்குச் சுபாவத்திற் பிள்ளையில்லா
 மற் போனதினாலே எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் காட்டுக்குப்
 போயும், அங்கே வலுவில் ஒருமுனி அதுக்கிரகஞ் செய்தும், 'கைக்
 கெட்டினசோறு வாய்க்கெட்டாமற் போயிற்று' என்கிறதுபோற்
 கடைசியில் நமது துர்ப்பாக்கியத்தினால் இப்படியாயிற்றே. நமக்குப்
 பெரியவர் அனுக்கிரகஞ் செய்தும் வீணாய்ப் போய்விட்டது. இனி
 நாம் பூமியிலெப்படி யிருக்கலாம்" என்று மிகுந்த துக்கத்தோடும்
 வெட்கத்தோடும் புலம்பிக்கொண் டிருக்கத் தாதிமார்கள் அவ்
 விரண்டு உடற்பாதிகளையுங் கொண்டுபோய் வீதியின் பக்கத்துச்
 சந்தில் எறிந்துவிட்டு, பிள்ளையெப்போது பிறக்கப் போகிறதென்று

மேகத்தைக் குறித்துச் சாதகபகிதி காத்த ரப்பது போல் வாயைத் திறந்துகொண்டொத்திருக்கும் அசனாக் கு இச்செய்தித் தகவீததரீகள். அவ்வரசன் அதைக் கொட்டவுடனே இடி யொலி செய்த அரவம்போல் உறங்கித் தலையைத் தொங்கவிட்டுக்கொண்டு, ஒன்றுத் தோன்றாமற் கைகால்களெல்லாந்தளர்ந்துசொர இடித்தவிடத்திலே யேயழுந்தி “ஐயையோ! இஃதென்ன பிள்ளையார் பிழக்கக் குரங்காய் முடிந்தது! இரண்டு பிள்ளைகட்காலசுபட்ட நமக்கு ஒரு பிள்ளை பிறப்பதும் போயிற்றே! கோடைநில் வறண்டு போகின்ற பழநிக்குத் தற்செயலாய் ஒரு மேகம்வந்து மழைபொழிந்து தரிக்கச் செய்தது போல், புத்திரனில்லாமல் துக்கித்துக்கொண்டிருந்த நமக்கு ஒரு மகாமுனிவர் தெய்வச்செயலால் வந்து அறுக்கிக் கொடுத்தாரே, இனி நமக்குக் குறைவில்லை; நல்ல சந்தானமுண்டாகி வாழ்வோமென் றெண்ணியிருந்தேனே! சாயங்காலத்திற் குவியின்ற தாமரைப்பூவி லகப்பட்ட வண்டானது, இன்னுஞ் சில நேரத்தில் இராதிரியைப் போக்கிப் பொழுதுவிடிந்து குதியன் புறப்பட்டால் இத்தாமரை முன்போல் மலரப்போகிறது. அப்போது நாம் இதனினும் வெளிப்பட்டுத் தேனைபுண்ணி களிக்கப்போகிறோமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க, அத்தாமரையை ஒரு காட்டான வந்து பிடுங்கிக் காலால் துவைத்தெறிந்த கதைபோல் முடிந்ததே” என்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இப்படி நடந்தசெய்திகள் இவர்களைத்தவிர பட்டணத்திலிருக்கும் மற்றொருவருக்குத் தெரியாது. இஃதிப்படியிருக்க, அந்தப்பட்டணத்தை நெருளாய்க் காத்துவரும் ஜரையென்னும் பிசாசுதேவதையானது இராக்காலத்தில் தான் பட்டணத்தைச் சுற்றி வரும்போது, ஒரு புறத்திற் கிடக்கும் அந்தச் சிசுவின் உடற்பாதிகளைக்கண்டு இஃதென்னவோ மாமிசம்போற் காணப்படுவதால் இதைப் புசிப்போமென்று அதனருகிற்சென்று, அவ்வுருக்களையெடுத்துப்பார்த்து, “ஓ! ஓ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? ஒரு சிசுவின் தேக மிடிண்டு பிளவாய்க் கிடக்கிறது. ஆகிலும் உயிரோடிருக்கிறது. இதன் தேஜசையும் வடிவையும் பார்த்தால் மகா புருஷனென்று தோற்றுகிறது. ஆனால் இது நமது நகரத்தின் இராஜனுக்குண்டான பிண்டங்கள்” என்று அறிந்துகொண்டு, தெய்வச்செயலாய் அதைப் புசிக்க நினையாமல் இரண்டுபாதிகளையும் ஒன்றாய்க் கூட்டி, அவ்விரண்டுபாதிகளும் ஒன்றாயிசைந்து, நன்றாயசைந்து மகாசுந்தரமாய் விளங்கின. அப்போது அந்தக் குழந்தை தனது

வலதுகாற் பெருவிரலை வாயில் வைத்துகொண்டு, மேகதொனிபோற் கனத்தகுரல்விட்டழி, அதுகேட்ட ஜனங்கள் “இஃதென்ன பாதி ராத்திரியிற் குழந்தைக்குரல்போல் ஓர் உரத்த அழுகைக்குரல் கேட்கிறது! இஃதெங்கேயோ தெரியவில்லை” என்று பரபரப்புடனே குரல் கேட்டதிசை நோக்கி வந்தார்கள். அப்போது அந்த ஜரையானவள் அந்தக் குழந்தையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு மானிட ரூபங்கொண்டு புத்திரசோகத்தினாலே நித்தினர யில்லாமல்விசனப் பட்டுத்தனித்திராநின்ற அரசனிடத்திற்குவந்து; அவனைப்பார்த்து, “ஓய் அரசனே, நீர் இப்போது சோகப்படுகிற காரணம் தெரியும். அதைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, நான் இந்தக்குழந்தையைக் கொணர்ந்தேன். நீர் ரிஷி சொல்லிய வாக்குக்கு விரோதமாய் அந்தமாங்கனியை இரண்டாகப் பகிர்ந்துகொடுத்தபடியினாலே, இரண்டுபேர் வயிற்றிலும் இரண்டுபாகங்கள்பிறந்தன. அவைகளை வீதியி லெறிந்திருக்க நான் கண்டெடுத்து உம்மிடத்தில் வைத்த தையையினால் ஒன்றாகக்கூட்டினேன். கூட்டவே அதுதெய்வசங்கற்பத்தினாலும் - ரிஷியின் அனுக்கிரக பலத்தினாலும் - உயிர்பெற்றது. இது உமது குழந்தைதான். சந்தேகப் படவேண்டாம். உமதுகருத்து மகிழ்வெய்த வாங்கிக்கொள்ளும்” என்று சொல்லக்கேட்ட, அவ்வரசன் பாலைலத்தில் அசுப்பட்டுத் தவிக்குமனிதன் மணிமழை பொழியக்கண்டு களிப்பதுபோற் களிப்புற்று, மிகவுஞ் சுந்தரமாகிய வடிவுடன் விளங்காநின்ற அந்த ஜராதேவியை நோக்கி, “அம்மே! நீ தேவதாஸ்திரீயோ, நாககன்னிகையோ, அசுரகன்னிகையோ, இயக்கர்குலமகளோ, அல்லது என்பாக்கியமோ—நீயாரோ அறிகிலேன். என் குழந்தையைப் பிழைப்பித்து வலுவிலெனக்குத் தந்த மகா உதாரகுணம் பொருந்திய உனக்கு, நானென்னகைம்மாறு செய்யப்போகிறேன். நெடுநாளாய் மிகுந்ததரித்திரத்தால் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு, வலுவிலொருவன் கொடுத்தபொருளையுங் கைசேர விட்டுப்பலவிதத்தாலும் துக்கங்கொண்டு வேதனைப்படுமோர் துர்பாக்கியனுக்குத், தற்செயலாய்ப் பெருநிதியைக் கொணர்ந்து அளித்ததுபோல லளித்தாயே! இவ்வுபகாரத்திற்கு உன் பாதங்களைக் கும்பிடுவதைவிட, அடியேன் மற்றொன்றுஞ்செய்ய வல்லேனல்லேன். அடியேனிடத்திற் கிருபாகடாக்ஷம் வைத்து உன் வரலாற்றாழிச் சூரல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, ஜரையானவள், “கேளாய் பிருகத்திருந் மகாராஜனே! நான் உன் பட்டணத்துத் தேவதை; ஜராதேவியென்னும் பெயரை யுடையவள். நீ யென்னை

வெகு சிறப்பாய் உற்சவாத் உபபரம்பலாய் உபபரம்பலாய் பூசித்து வந்தாயல்லவோ! அதற் குறிப்பதிலாகப்பன் வாய்க்கெனத்
மென்று சமய மெதிர்பார்த்திருத்தன். தின்மறக்கு அது வாய்த்த
படியினாலே, இரண்பளவாய்ந்த உன் புத்திரன் பாய்ந்த
புனக்குத் தந்தேன். ஆகையால் உபத்தாஷாயிப் புத்திரன்
வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கடவாய்' என்று சொல்லி வந்தது
கொண்டேருக்கையில் மறைந்துப்பயிப்பிப்பான்.

கேட்டபோது புத்திரன் மகாராஜனே, அந்தப் புத்திரனைத்
மறைந்துபோன மாத்திரத்தினே, அந்த மகத்தேசாதிபதியானவன் முழங்
தையைச் சந்தோஷமாய் அந்தப்புத்திரன்கு எடுத்துக்கொண்டு
போய், இச்செய்தியைத் தன் மகன்மார்களுக்குத் தெரிவித்து
தமது புரோகதனையும் பற்று மனேக பிராமணர்களைப் பலமுற்பித்
துப் பிள்ளைக்கு ஜாதகாதிசுரமும் - ஆலயமுதல் கூட்டப்
பட்ட படியால் ஜராசந்தன் என்று காமகாண்டமுஞ் செய்து,
அநேகமான - கோதானம் - பூதானம் - அன்னதானம் - வஸ்தா
தானம் முதலாகிய பலதானங்கள் வழங்கி, மந்திரமுதலான பேர்
களுக்கு வெகுமதிகள் செய்து, பின்பு அந்த ஜராத்தவிக்குரிய
ஆலயமுதலாகிய திருப்பணிகளைச் சிறக்கச் செய்து, அந்த அம்
மைக்குப் பஞ்சாடிர்த அரிஷைகஞ் செய்வித்துத் திய வஸ்தி
ராபரணங்களினாலேயும் - கந்தபுஷ்பங்களினாலேயும் அலங்காரஞ்
செய்வித்துப், பலவகைப் பணியாங்களையும் - பழங்களையும் -
பாயசமுதலாகியவைகளையும் - கைவெத்தியஞ்செய்து மிருத்த கீத
வாத்தியங்களினாலும் உபசரித்து, மிகவும் விசேஷமாய்த் திரு
விழா நடத்தி, இவ்வாறுகவே எக்காலமும் நித்தியோற்சவம் -
பகேஷாற்சவம் - மாதோற்சவம் - வருஷோற்சவ முதலியவைகள்
நடக்கும்படி திட்டம் செய்தான்.

ஜராசந்தனும் நாளுக்குநாள் ஒளிவினாலும் - பலத்தினாலும் -
புத்தியினாலும் சுக்லபக்ஷத்துச் சந்திரனோபால் வளர்ந்துவர,
அதனாலே அவன் பிதாவாகிய மகத்தேசாதிபதியானவன் அளவில்
லாத ஆனந்தமடைந்து வாழுங்காலத்தில், ஒருநாள் அந்தச் சண்ட
கவுசிக ரென்கிற மகாமுனியானவர் தற்செயலாய் அந்த இராஜதானி
க்கு வரக்கண்டு; அவ்வரசன் வெகு பயபக்திகளுடனே பரிவாரங்க
ளைக் கூட்டிக்கொண்டு, எதிர்கொண்டுபோய்ச் சாஷ்டாங்க நமஸ்கா
ரஞ் செய்து, அவரால் ஆசிரிவதிக்கப்பட்டு, அவரை யழைத்துவந்து

ஆரனத்தி ஓட்டாவாவத்து அர்க்கியபாத்திய முதலான உபசாரங்
கள்செய்து, “விஷ்ணுலதிலகமே! அடியேனுக்குக் குலதெய்வமாகிய
தேவரீர இப்போது தற்செயலாய்த் தரிசனஞ்செய்யும்படியாகிய
புண்ணியத்தொடிகள் நான் யாதுசெய்தேனோ, அறிகிலேன்.
இன்றல்லவோ என் பிறவி பயன்பட்டது. தேவரீருக்குத் தவமுத
லான சகலதருமங்களும் இடையூறின், நினைவேறி வருகின்ற
னவா? ஆச்சிரமத்தில் துஷ்டர்கள் வந்து ஏதாகிலும் தொந்தரவு
செய்யாமலிருக்கிறார்களா? அடியேன்செய்த பாக்கியத்தினால் அடி
யேனைச் சகருடும்பமாக அநுக்கிரகஞ்செய்யத் தேவரீர் எழுந்தரு
ளியதன்றி இன்னுமேதாகிலும் அடியேனுக்குக் கட்டளையிடவேண்
டியதற்காக எழுந்தருளியதானால் அதை அருளிச்செய்யப் பிரார்த்
திக்கின்றேன்” என்று சொல்லிக் கைகூப்பி எதிரில் நின்றுகொண்டு,
தன் மனைவிகளையும் புத்திரனையும் அழைப்பித்து, அவர் பாதங்க
ளைப்பணியச் செய்தான். அந்த மகாமுனியானவர் தமது பாதங்க
ளைப் தொழாரின்ற இராஜஸ்திரீகளுக்கும் ஆசிகள் கூறி, அந்த வேந்
தனை நோக்கி, “ஓமகாராஜனே! நீர் புத்திரனில்லாமல் விசனப்பட்
டுக் கொண்டிருக்கக்கண்டு, இரக்கத்தினு லொருபழத்தை யனுக்கிர
கித்துத் தந்தேன். அதை நீர் அவிவேகத்தினாலே பகிர்த்தளித்தீர்.
அதனாற்பிள்ளை இரண்டுபாதியாய்ப் பிறந்து, தெய்வாதீனமாய்
அவைகள் ஜராதேவியாற் கூட்டப்பட்டுக் குமாரனாயினான். இவை
களையெல்லாம் நான் யோகதிருஷ்டியினாலே அறிந்தேன். எப்படி
யாகிலும் தெய்வசங்கற்பத்தினு லுமக்குப் பிள்ளையுண்டானது
பெரிய காரியம். இந்தக் குமாரன் மகாபல பராக்ரமசாலியாய், எல்
லா மன்னவர்களின் முடியின்மீது விளங்குவான். சகலராஜாக்களும்
இவனை யனுசரித்து மன்மையடைவார்கள். இவன் அண்டினபேர்க
ளுக்கு அடிமையாயும், பகைத்தவர்களுக்கு மிருத்யுவாயும் இருந்து
மிருந்த செல்வத்தைப்பெற்று, வெகுதானதருமங்கள் செய்து மகா
கீர்த்தியடைவன்; மேலும் அநேகராஜாக்களைவென்று அநேக தேசங்
களைக் கைவசப்படுத்தி, தருமநீதிகள் வழுவாமற் காத்துவருவான்.
இவனாலே உமது சந்ததியானது நீடித்து வாழும். மேகங்கள் எவ்வ
ளவு மழை பொழிந்தாலும் அதனால் மலைக்கு ஒரு குறைவு
மில்லாததுபோல், மனிதர் - தேவர் - அசுரர் முதலியவர்களெல்லா
ரும்இவன்பேரில் ஆயுதமழை பொழிந்தாலும், இவனுக்கு ஒருகுறை
வும் வரமாட்டாது. இவன் பாக்கியவான். இவன் தவஞ்செய்து
சிவனருள்பெற்று ஷேண்டிய வரங்களு மடைவான். இன்னும்

இவன் பெருமை அனேகமுண்டு" என்று சொல்லித், தாம் போகவேண்டிய இடத்துக்குப் போயினர். பின்பு ஜராசந்தன் அந்த நிஷிசொல்லிய வாக்கின்படி சகல வித்தைகளும் கற்று, மகாவிவேசியாகி, ஆபுதப்படுத்திவிட்டு மொப்பற்றவனாகி, வெகு செளரியமுடையவனாகி, யாவருக்கும் மதிக்கத்தக்கவனாகிய காலத்தில், அவன் தந்தையானவன் கண்டு அவனுக்கு அவராகிய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து, சகல ராஜ்ய பாபங்களையும் அவன் தலைமேல்வைத்துத், தான் தவம் தேவபுரஜை முதலான சத்காரியங்களைச் செய்துகொண்டு சுகமாரிந்து, பின்னுங் கொஞ்சகாலமானபின் தபோவனத்துக்குப் போய்விட்டான். அந்த ஜராசந்தன் பட்டாபிஷேகமாகியபின் பெயரினால் ஓமஞ்செய்ய, அக்கிரி எப்படி விளங்குமோ அப்படி மகாப்பிரகாசத்தோடு விளங்கித் தன் புஜபலத்தினாலும் - சேனாபலத்தினாலும் எல்லாவாசர்களையுங் கைவசப்படுத்தி, மேன்மையுடனே ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து வந்தான். பிருகத்திருதராஜன் தன் மனைவிகளுடனே இவ்வுலக வாழ்க்கையைவிட்டுச் சொர்க்கலோக வாழ்க்கைக்குப் போய்விட்டான்.

கேட்டிரோ தருமராஜனே! இவ்வாறு வெகு மகிமைகள்பெற்ற ஜராசந்தனைக் கண்ட பலவான்களாகிய இராஜாக்களெல்லாரும் அவனோடு நேசித்து, அவன் சொற்படி நடந்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவனுடைய நேசர்களாகிய இராஜாக்களுள், அம்சன் - டிபிகள் என்கிற இருவரையும் நான் வெகு தந்திரமாய் நாசஞ்செய்தேன்; அப்படியே காலயவனையும் மாளவைத்தேன். அவன் மருமகனாகிய கம்சனை நான் கொன்றதுமுதல் என்பேரி லவனுக்கு மிகுந்த பகையுண்டாகிப் பதினெட்டுத்தரம் என்பேரில் படையெடுத்து வந்தான். அதனால் அவனுபத்திரவம்பொறுக்கமாட்டாமல் நான்நடுக்கடலிலே குடிபோனேன். ஒருகால் கம்சன் மனைவிகளாகிய ஜராசந்தன் மகளி ருவரும் பதியைஇழந்தசோகத்தினாலே பக்கத்தில் நின்றுஅழ அவன் அதைச்சகிக்கமாட்டாமல் வெகு கோபத்தினற் பொங்கி அங்கிருந்து ஒரு கதாயுதத்தைச் சுழற்றி மதுரையின்பேரிற் பிரயோகித்தான். ஐயாஅதன் விக்கிரமத்தைக் கேளும்—அந்தக் கதாயுதமானது அவ் வளவு தூரமுந்தாண்டி வந்து விழுந்து, மதுராபுரியைச் சேர்ந்தபாதி இடத்தை நாசஞ்செய்துவிட்டது. அதற்குப்பிறகு தான் நான் அப் பட்டணத்திலிருப்பது மிகவும் அபாயமென்றுயாவரையும் துவாரகா புரிக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். அந்த ஜராசந்தனுடைய

சாமர்த்தியங்கள் உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்தனவல்லவோ? காலய வனன் - அம்சன் - டிபிகன் - கம்சன் - சுதர்மா என்கிற வீரரை ஸம்ஹாரஞ் செய்துவிட்டேன். ஆனாலும் இன்னும் அநேக வீரர்கள் அவனுடனே சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் படைகளெல்லாம் நாசமாய்ப்போனாலும், இன்னு மநேக மூலப்படைகளிருக்கின்றன. ஆனால் முன்னிலும் இப்போது அவனைக் கொல்வது எளிதுதான். ஆனபோதிலும் உபாயமாய்க் கொல்லவேண்டுமே யல்லது, வேறு விதத்தாற் கொல்வது கஷ்டம். அதாவது சேனைகளுடனே யுத்தத்திற்கு வாவென்று அவனை அழைத்தால், அவனை ஜபிக்கத் தேவர்களுக்கும் அசாத்தியமாகும். ஆதலால் அவனோடு பாகு யுத்தஞ்செய்தே வெல்லவேண்டும். அந்தப் பாகுயுத்தத்தில் பீமசேனன் மிகவும் சாமர்த்தியமுடையவனாதலால், அவனே அவனோடு யுத்தஞ்செய்தல்வேண்டும். நானும் அர்ச்சுனனும் அவனுக்குப் பக்கபலமாய் இருந்து காக்கிறோம். இப்படி நானும் அர்ச்சுனனும் உபபலமாய் இருக்க, பீமசேனனுடனே சண்டைசெய்து அவன் வெல்லமாட்டான். ஆனபடியினாலே நாங்கள் மூன்றுபேரும் போகவேண்டியதா யிருக்கிறது. நீர் ஐயப்படவேண்டாம். நான் ஆபத்துக்கள் வரவொட்டாமற் காப்பதினாலும், உமது ஆசிர்வாதத்தினாலும், பீமன் அவசிய மவனை வெல்வான். பீமனுக்கு ஒரு கெடும் தியும் வராது. உமக்கு என்பேச்சில் நம்பிக்கை யிருக்குமேயானால், ஆலோசியாமல் இப்போதே பீமார்ச்சுனர்களை என்னுடன் அனுப்ப வேண்டும்” என்று சொல்லிய கிருஷ்ணன் பேச்சைக்கேட்டுத் தருமபுத்திரர் சற்றாலோசித்து இதனைச் சொல்லுகிறார்—

“ஓ யதுவம்ச சிரோமணியே! ‘நீர் என்பேச்சில் நம்பிக்கை யிருந்தால்’ என்று சொல்ல வொண்ணாது. ஏனெனில் பாண்டவர் ஐவர்க்கும் கிருஷ்ணனன்றான் நாதனென்றும், சேருமிடமென்றும், இரகுகனென்றும், லோகப்பிரசித்தமா யிருப்பதுமன்றி, ஆபத்து சம்பத்துகளில் உமது வார்த்தையைக் கொண்டே சகலத்தையும் நாங்கள் நடத்திவர, இப்போது நீர் அப்படிச் சொல்வது நியாயமோ? லோகநாதனாயிருக்கிற நீர் இருக்குமளவில் எமக்கு ஏதாவது குறைவு நேரிடுமோ? அல்லது எந்தக் காரியமாவது எங்களுக்கு அசாத்தியமாகுமா? எல்லாம் நிறைவேறும். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கை என் மனதில் பூரணமா யிருக்கிறது. ஆனபடியினாலே இப்போதே ஜராசந்தன் கொல்லப்பட்டா னென்றும், சிறையிலகப்பட்ட இராஜாக்

களெல்லாரும் விபெட்டார்க ளென்றும், தூண்டல மெல்லாம்
சுவாதீனமாயிற் றென்றும், இயாதநயம் பெற்றவற்றென்றும் நான்
சாம்பிராஜ்ய பட்டாரிஷ்டகத்தை அடைந்தபொன்றும். என்
னுகிறேன். உம்மிடத்தில் ஐயப்பாடவென்றபா டாரணரில்லை.
ஏனெனில் - புத்திரிளனோடும் மட்டையுக்க மில்லாதவனோடும்,
அயோக்கியனோடும், ஒரு காரியத்தைக் குறித்து யாசித்தால்,
அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நடத்துவதற் சித்தப்பாடவென்றும்.
மகாவீவேதியும் - மகா சமர்த்தரும் - வையு சிவவாணும் - யோக்
கியருமாகிய உம்முடனே யோசித்து அந்தக் காரியத்தில் மறு
படி சங்கைப்படுவது யாநுக்குத்தான் தரும்? இப் பார்த்து வலு
வில், இந்தக் காரியத்தை நடத்தவென்றமென்று சொல்லு
கையில், அதை நடத்தாமல் அடைப்பதற் செய்பவன் யாரென்
றால், எவனுக்கு நன்மைகளும் பாக்கியங்களும் கிடைக்கப் பிராப்தி
யில்லையோ அவன்தானே தவிர வேறொ ருவனும் அப்படிச் செய்
மாட்டான். ஆதலால் என்னை இந்தக் காரியங்களைக் குறித்துக்
கேட்க வேண்டிய தெள்ளளவுநிலை. உமது சித்தத்தன்படி எதை
யெப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படிச்செய்து, எனக்கு மென்மை
வரச் செய்யவேண்டும். இதோ பிமார்ச்சுனரி ரவர மிருக்கறார்
கள். இவர்களைச் சுகமாயழைத்துக் கொண்டுபோம். இவர்களைக்
காப்பதைக்குறித்து யான் சொல்லவேண்டிவ தில்லை” என்று
சொல்லித், தமது தம்பிகளாகிய பிமசேனனையும் அர்ச்சுனனையும்
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கைகிற்பிடித்து ஒப்புவித்து, மறுபடியும் கிருஷ்ண
னைப் பார்த்து, “ஒ கிருஷ்ணா ஒருவன் தன் ஜீவகாலவரையிலும்
யாதொரு நற்காரியமுஞ் செய்யாமல், மரணகாலம் நேரிட்டவள
வில் நரகத்தை கினைத்து எவ்வாறு பரிதவிப்பானோ அவ்வாறு உங்
களைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் நான் பரிதவிக்கிறேனே யல்லது
வேறில்லை. ஆதலாற் போகிறகாரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு
சீக்கிரம்வந்து சேரவேண்டும். இனி ஒரு க்ஷணமும் எனக்கு ஒரு
யுகமாயிருக்கும். தெய்வானுகூலத்தினால் நீங்கள் சகல ஜயமும்
பெற்று வரவேண்டும்” என்று சொல்லி ஆசீர்வதித்தனுப்ப, தம்பி
கள் அந்தத் தருமபுத்திரர் பாதங்களைப் பணிந்து! “தேவரீர்
அஞ்சவேண்டாம். நாங்கள்போய்க் காரியத்தைச் சாதித்துச் சீக்
கிரமே வருகிறோம்” என்று சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு பிரயாண
மாய்ப் புறப்பட்டார்கள்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி, பீமசேனன், அர்ச்சுனன் இம்மூவரும் ஜராசந்தனிடத்திற்குப் போதல்

ஸ்ரீகிருஷ்ணசுவாமி தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, “ஓ மகா ராஜனே! உமது உத்தரவிற்படி உமது தம்பிகளைக் காக்கிறேன். ஐயப்படாமல் அன்போடு விடை கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்ட, அந்தத் தருமபுத்திரர் “நல்லது, போய்வாரும்; ஆனால் நீங்கள் பிரமசரிய விதத்தை முடித்துக் கன்னிகாதானத்திற்குக் காத்திருக்கும் ஸ்காதகர்போல் வேடங்கொண்டு போனால், அவனுடைய அரண்மனைக்குள் எளிதற் பிரவேசிக்கலாம். ஆதலால் அப்படியே போங்கள்” என்றுசொல்ல, அந்தமூவரும் அவ்வேடங் கொண்டு முச்சுடர்கள் போல் விளங்கி, இந்திரப்பிரஸ்தத்தினின்றும் புறப்பட்டுக், கிரிவிரஜ பட்டணத்தை நோக்கிக் காலால் நடந்து போனார்கள். இவ்வாறு மிக வுல்லாசமாய் மூவரும் குருஜாங்கலம் என்கிற தேசத்தின் எல்லேதாண்டி, பதுமஸாஸென்கிற ஓரோடையையும் கடந்து, காளிகூடமென்னு மிடஞ்சேர்ந்து, அங்கிருந்து சரயூ நதியைத்தாண்டிப் பூருவகோசல தேசத்தைச் சேர்ந்து, அயோத்தியா நகரத்தை நோக்கிக்கொண்டேபோய்க் கண்டகேந்தியைத் தாண்டி மிதிலா நகரஞ்சென்று, அங்கங்கேயிருந்து போஜனம் சயன முதலாகிய காரியங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, கங்காநதியையும் சோணமென்னும் நகரத்தையும் கடந்து, கிழக்கு முகமாய்ப் போய் கிரிவிரஜமென்கிற நகரத்தைக் கண்டார்கள். அப்போது இவர்கள் அந்தப் பட்டணத்து மாடுகள் மேய்கிற விடத்தில் தங்கினர். அப்போது கிருஷ்ணபகவான் பீமார்ச்சுனரிருவருக்கும் அந்தப் பட்டணத்தைக்காட்டி, “ஓ பாண்டவசிரேஷ்டரே! இதுதான் கிரிவிரஜமென்கிற பட்டணம். இது குபேரன் பட்டணம்போல் வெகு செல்வத்திற்கு இருப்பிடமாகியது. நீர்வளம் நிலவளமுள்ளபடியால், மிகுந்த செளக்கியத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கும். இதைச்சுற்றிலுமிருக்கிற இடங்களைப் பாருங்கள். வெகு அழகாயிருக்கின்றன. இந்த விடத்தில் வாசஞ்செய்பவருக்குப் பெரும்பாலும் ஒரு வியாதியு முண்டாகிறதில்லை. இதைச்சுற்றிலும் சோலைகளிருக்கின்றன பாருங்கள். இவை எப்பொழுதும் தளிர்ந்தும் பூத்தும் விளங்கும். இங்கே காற்றுக்குளிர்ச்சியுடன் வீசுவதினால் வெகுசுகமாயிருக்கும். இதோ இந்த நகரத்தைச் சுற்றி ஐந்து மலைகள் சூழ்ந்திருக்கின்றனவே; இவைகளுக்கு முறையே வைராகம் - விபுலம்-வராகம் - விருஷபம்-சைத்

தியகம் என்று பெயர். இவைகளின் கிணை நகரத்தாழ்வினாலேதான் இந்தப் பட்டணத்துக்குக் கிரீஷ்ஜமென்று பெயர். இந்தப் பர்வதங்களில் அடர்ந்த மரக்காடுகள் நிறைந்திருக்கின்றன. அந்த நிழலினாலே இப்பட்டணமெங்கும் குளிர்த்து சௌக்கியமாக இருக்கும். இவைகளின் அடிவாரத்தில் முன்னம் ஓர் கதை நடந்திருக்கிறது. அந்த வேடிக்கையான கதையைச் சொல்லுகிறேன் பெருங்கன்” என்றுசொல்லத் தொடங்கினார்.

திர்க்கதமன் சரித்திரம்

முற்காலத்தில் பிரகஸ்பதிக்ருத் தமையனாகிய உசத்திய ரென்கிறவர் இம்மலையடிவாரத்தில் ஓர் ஆச்சிரமத்திலிருந்தார். அவருடைய மனைவி நிறைந்த கருவுற்றிருந்தாள். எக்காலத்திலும் எப்படிப்பட்டவர்களையும் தீயசெய்கை விடுவதில்லை என்பது மாயாமயமாகிய உலகத்தின் இயற்கை யாகையினாலேயும், காமமென்பது கொடிய தீயகுணமாகையினாலேயும், பிரகஸ்பதியானவர் தீவினையின் வலிமையினால் கொடிய காமமடைந்து, அதனால் செய்வன தவிர்வன வென்றுந் தோற்றாமல், கருவுற்றிருந்த மூத்தவன் மனைவியோடு சம்போகிக்க முயலுகையில் கருப்பத்திலிருந்த சிசுவானது அவரைப்பார்த்து, “ஐயனே! தேவரீர் மகாபுருஷன்; மகானுபாவன். நீர் இத்தகைய அக்கிரம வேலைக் குடன்படப் போமா? மேலும் உமது வீரியம் வீணாய் போவதல்ல; எவ்விதத்திலும் ஒரு பிள்ளை யுண்டெண்ணும். நானொருவனாகவே இந்தக்கருப்பத்திலிருந்து வருத்தப் பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் மற்றொரு பிள்ளையும் இதில் உண்டானால் எனக்கு மிகுந்த அவஸ்தை யுண்டாகுமல்லவோ? நான் வெளியிலே வந்துவிடலா மென்றால் இன்னும் காலமாகவில்லை. ஆதலாலே தயைசெய்து இப்போது என் தாயைப் புணராமற் போகவேண்டும்” என்றுசொல்ல, அதுகேட்ட பிரகஸ்பதியானவர் காமா வேசத்தினாலே மிகுந்த கோபாவேசங்கொண்டு, “அடா பிள்ளாய்! காமவேதனையைத் தீர்த்துக்கொள்ளவந்த என்னை நீ வயிற்றிலிருந்துகொண்டு தடுக்கிறபடியினாலே நீ பிறவிக்குருடனாகப் பிறக்கக்கூடவாய்” என்று சபிக்கவே, அந்த ரிஷி குமாரர் அப்படியே பிறவிக் குருடனாய்ப் பிறந்து, தீர்க்கதமன் என்கிற பெயர் பெற்றுச், சகல வேதசாஸ்திரங்களில் வல்லவராய் மகா ஞானி

யாகி, இங்கே யாவருங் கொண்டாடும் படியாக ஓர் ஆச்சிரமத்தி லிருந்தார்.

இப்படி யிருக்குமிவருக்கு ஒரு ரிஷி கன்னிகாதானம் பண்ணி னார். அந்தத் தீர்க்கதமர் அப்பெண்ணை மணஞ்செய்து, அவ்வாச் சிரமத்திலே அவள் பணிசெய்யத் தவஞ்செய்து வந்தார். அவருக் குச் சில புத்திரர் பிறந்தனர். இவ்வாறு நெடுங்காலமானபின் அந் தத் தீர்க்கதம ரிஷியினுடைய மலைவியானவள் அவரை அணைய இஷ்டமில்லாதிருந்தாள். அந்த ரிஷிக்குக் காமமும் மோகமு மிகுந்து, ஒருநாள் தன் பத்தினியிடத்திற்குப் போனார். அந்த அம்மாள் அப்போது சரசமாய்க் கலந்து பேசாமலிருக்கக் கண்டு, “ஓ எனது மனோரம்ய மாதுர்ய வசனமிர்த மின்னே! உன்னு டைய கருத்தென்ன? ஏன் சந்தோஷமா யிருக்கவில்லை?” என்று ரிஷி கேட்கவும் அந்தப் புண்ணியசாவி விசனப்பட்டு, “உம்மைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட அன்றுமுதல் இன்று வரையிலும் உம்முடைய ஊழியத்தில் ஈன்று அயர்ந்து ஓடானேனன்றி, வேறு போகபாக்கியங்களை யனுபவித்தவளல்லள். ஆகையால் நீர் இன்று முதல் என் தொந்தபந்த சம்பந்தங்களை விலக்கி, என் தலைவாயிலே விட்டு நீங்கிப்போவது உத்தமம்” என்று துணிந்து சொன்னாள். அவள் சொன்ன மொழியைக் காதிற் கேட்ட முனிவரானவர் மிகுந்த கோபங்கொண்டவராய், ஸ்திரீகளுடைய படுக்கை யுறவு இவ்வளவு தானே வென்று நினைத்து, “ஓ பெண்பாவாய்! மாற்றுயர்ந்த தங்க மும் - நவரத்தினங்களும் - குலமும் - குணமும் - நல்ல இளமைப் பருவமும் பொருந்தியிருந்தாலும், அவற்றிற்குரிய நாயகன் நீங்கிப் போன பிறகு அவைகள் என்ன பயன் பெறும்? ஆதலால் நானே போகிறபோது நான் கட்டியதாலி உன் கழுத்தி லிருக்கலாமோ? என் முத்திரையை அறுத்தெறிந்துவிடு. நானெடுத்துக்கொண்டு போகிறேன்” என்றார். விதரணையுடைய தீர்க்கதமரானவர் சொன்னவார்த்தை வடவாமுகாக்கினிபோலும் - ஆலால விடத் தைப்போலும் - காதில் நுழையவே, அந்தப் புண்ணியவதி கோபித் துத், தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, “இந்தக் கிழவனைக் கொண்டு போய் எங்கே யாகிலும் வருந்தும்படி வைத்து வாருங்கள்” என்றாள். உடனே அந்தப் பிள்ளைகள் காட்டுமரங்களினால் தெப் பங் கட்டி, அந்தத் தெப்பத்தின்மேல் அவரை யேற்றிக்கொண்டு போய் ஆற்றில் விட்டுவிட்டார்கள்.

இவ்விதமாக அப்பாதக வெல்லாழ்ந்த மோதலில் தயோதி
தண்ணீரில் விட்டுவிட்டே, அந்தத் தீர்க்கதாம முனிவர் மகாமுனி
யானவர் ஒன்றுத் தொன்றாகவாய் ஒ! ஒ! உலகத்தில்
இதுவரையிலும் ஸ்தர்கள் பாதுகொண்டா, அவ்வாறு செய்
தவன் அதிபதமாத்திரமே பென்றார், ஸ்தர்கள் பாடுடன்
சேர்த்தாலும் தொஷரில்லைமென்ற நினைப்பதற்கு மிகவும்
இப்படிப்பட்ட கொஞ்செய்கைக்கு இடமுண்டாக முற்றது. ஆத
லால் இதுமுதல் ஒருத்த கரியானஞ்செய்த அருமன் மூலவாறு
யிருந்தாலும், குஞ்சியா மருத்தாலும், தனவாறு மருத்தாலும்,
தரித்திரனா யிருந்தாலும், அந்த ஸ்தர் அவ்வாறு பின்புஷ்
கூடாது; இகழவுக்கூடாது. இதைமற்றவனாகுந்து மகம் வரக்
கடவது' என்று சபித்தார். கெட்டிக்குண்டா பின்புஷ் கனாகனே!
அதுமுதல்தான் உலகத்தில் இந்த கல்ல ஏற்பாற் உண்டாயிற்று.
அவ்வாறு சபித்த அந்தத் தீர்க்கதாம முனிவர் கங்கையானது ஓட்
டத்திற்கு வசமாய்ப் போகாக்கறை தெப்பத்தற் போய்க்கொண்
டிருக்குமளவில், அவ்வாற்றின் கரையில் வந்திருந்த உர்ப்பனென்
கிற அரசன் பார்த்துத் தன் சேவகரைக்கொண்ட அந்தத் தெப்பத்
தைக் கரையின்க ண்முத்துவிட்டு, அதன்ருத்த பிஷ்குரு கமஸ்
காரஞ்செய்து, “சுவாமி! தேவர் யார்? இப்படி வரவேண்டியது
என்ன” என்று கேட்க, அந்த நிஷி தம் குலம் பேர் முதலானவை
களையும், தன் மனைவியால் தமக்கு இவ்வாறு நடத்ததையும்
சொல்ல, அதைக்கேட்ட அரசனானவன் மகா ஆச்சரியமடைந்து;
அவரைத் தம் தேரின்மே லேற்றிக்கொண்டு தன் பட்டணஞ்
சென்று, அரண்மனையிலே வைத்துச் சகல உபசாரங்களுடனே
பூசித்து வந்தான்.

இப்படிப் பூசித்துக்கொண்டு வருகையில் அரசனானவன் ஒரு
நாள் அவரைத் தெண்டனிட்டு, “ஓ மகாமுனிவரே! நீர் மகானு
பாவர்; மகாதபோமகிமை யுள்ளவர். அடியேனிடத்திற் கிருபை
செய்து ஒரு குறையை நீக்கவேண்டும். அதாவது நெடுகளாயும்
எனக்குப் புத்திரனுண்டாகவில்லை. ஆதலால் என் மனைவிக்குக்
கர்ப்பதானங்கொடுத்து ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கவேண்டும்” என்று
பிரார்த்திக்க, அம்முனிவர் மனமரங்கி ஆகட்டுமென்று ஒப்புக்
கொள்ள, அரசன் தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, மங்களஸ்தானஞ்
செய்து சகல அலங்காரங்களு மணிந்துகொண்டு அம்முனிவரை

முயங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதைக் கேட்ட அந்த ராஜஸ்திப்பானவன் வெகு சுந்தரமும் சொகுசுமுடையவளானபடியினாலும், தனக்குத் தக்க புருஷனோடு புணர்த்து இன்பரசங் கண்டவளாகையாலும், கணவன் சொல்லிய வார்த்தையைப் பொருட்படுத்தாமல், “ஓ! ஓ! இந்தப் புருஷன் பிராமணன்; மேலும் கிழவன்; அழிலுங் குருடன்; இவனை நாம் எப்படி புணருகிறது. பிள்ளையல்லாமற் போனாலும் போகட்டும்; நாம் அவனைப் புணரக் கூடாது” என்று மனதில் நினைத்துத் தீர்மானித்து அரசனுடைய கிர்ப்பந்தத்திற்காகத் தன் தாதிகளில் ஒருத்திக்குத் தன் பணிகளைப் பூட்டி, அம்முனிவரிடத்திற் கனுப்பிவைத்தாள். அவர் அந்தத் தாதியுடன் சேர, அவளிடத்தினின்றும் நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அந்தப் பிள்ளைகளை அரசன் தன் பிள்ளைகளென்று நினைத்துச் சாதகாதி கருமங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது அந்த ரிஷியானவர் அரசனைப்பார்த்து, “அரசனே! இந்தப் பிள்ளைகள் உமது பிள்ளைகள் எல்ல. உமது தாதியினிடத்துதித் தவர்கள். ஆபினும் என் பிரபாவத்தினாலே இவர்கள் பிராமணதேஜசை யடைந்து மேன்மை பெறுவார்கள். நீர் விசனப்படவேண்டாம்; உமக்கும் பிள்ளை யுண்டாக்குகிறேன். ஆனால் நான் விகார ரூபத்தை யுடையவனென்று உம்முடைய மனைவி என்னுடன் சேரச் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனாலும் உமது மனைவியை என்னிடம் அழைத்துவந்தால் என்னுடைய மந்திரசக்தியினால் புத்திரனை யுண்டாக்குகிறேன்” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட அரசன் சந்தோஷத்துடனே தன் மனைவியை முனிவரிடத்து அழைத்துவர, அம்முனிவர் அவள் தேகத்தைப் பரிசித்து மந்திரத்தை ஜபிக்கவே, அவ்வரசமாதா கருவுற்று ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். அங்கத்தைப் பரிசித்துப் பிறந்ததுபற்றி, அந்தப் பிள்ளைக்கு அங்கதன் என்று பெயரிட்டார்கள். அவனாண்ட தேசத்துக்கு அங்கதேசமென்று பேருண்டாயிற்று. அந்த வமிசத்தாரெல்லாரும் அங்கர் என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அதிலே சிலர் பிரிந்து வங்கர் என்று பேருடையவர்களானார்கள். அவ்விரு திறத்தாரும் அம்முனிவரைக் குலமுறையே பூசித்துத் தங்க ளிஷ்ட காமியார்த்தங்களைப் பெற்று வந்தார்கள்.

பீமார்ச்சுனருங் கிருஷ்ணனும் ஜராசந்தனைக்கண்டு அறைகூவல்

இவ்விதமாக மகாமகிமை யோடு கூடிய அந்தத் திருத்தமனென
கிற மகாரிஷி இங்கேதான் ஆச்சரியங்கூட்டிகொண்டிருந்தபோன்று
பீமசேனனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் சொல்லி, அவ்விடத்தைக்
காட்டிக்கொண்டே, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் கிர்விழாமென்னும் பெரிய கோத்
திற்குச் சென்றார். இவ்வாறாகக் கிருஷ்ணனும் பீமார்ச்சுனர்க
ளும் பாதிராத்திரியில் அழகுஞ் செல்வமும் பொருத்தி விளங்கும்
அந்நகரத்திற் பசிரங்கமாகிய வாசனினுலே பிரவேசியாமல், வேறு
வழியாற் பிரவேசித்து, அதினண்டையிருந்த ஒரு பருவத்தின்
மேலேறி, அங்குக்கட்டியிருந்த அழகான ஓர் உப்பரிசையைக்
கண்டு, அதன்பேரிலுமேறி, முன்னே விருஷபருபங்கொண்டு அவ்வி
டத்தில் வந்து தொந்தரவு செப்துகொண்டிருந்த மாம்சாதனென்
கிற ஓர் அகரணைப் பிருகத்திருதமகாராஜன்கொன்ற அவன்தோலி
னாலே செய்துவைத்த மூன்று பேரிகைகளையும் ஏககாலத்திலே
அடித்துக் கிழித்து, அந்த உப்பரிசைபையும் இடித்துவிட்டு
இராஜமார்க்கத்தில் வந்தார்கள். இப்படியிருக்க ஆபத்துக்காலத்திலே
அடிக்கும்படியியமித்திருந்த பேரிகை அகாரணமாக ஒலிக்கக்கேட்ட
ஜராசந்தமகாராஜனும் அவன் மந்திரி முதலானபேர்களும் திகி
கிட்டு எழுந்திருந்து, நூறுயோசனையளவுங் கேட்கும்படி ஒலிக்கும்
பேரிகைகள் வைத்திருந்த விடத்தில் வந்து பார்க்குமளவில் ஒரு
வரும் தென்படாமல், பேரிகைகள் கிழித்திருப்பதையும் உப்பரிசை
இடிந்திருப்பதையுங் கண்டு, இதென்ன உற்பாதம்போ விருக்கிற
தென்று நினைத்து, அப்பொழுதே புரோகிதரையும் மற்றும் பிராம
ணர்களையும் மழைப்பித்துச் சுவஸ்திவாசன முதலிய சாந்திச்சடங்கு
களைச் செய்வித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இங்கே கிருஷ்ணன் முத
லாகிய மூவரும் கிரீடகவசாதிகளும் ஆபுதங்களும்மில்லாமற் பிராம
ணர்போல் அரையிலோர் ஆடைகட்டி, மேலுத்தரீயம் போட்டுக்
கொண்டு, மதயானைக் கன்றுகள்போல் ஒருவரோடொருவர்
விளையாடிக் கடைத் தெருவழியே சென்று, அங்கோர் கடை
யிலிருந்த நல்ல பூமாலையையும், கஸ்தூரி - புழுகு முதலிய
நற்சாந்துகளையுங் கொள்ளையிட்டு, அவைகளால் அலங்காரஞ்
செய்து கொண்டு, அங்கிருந்து மிகுந்த வீச்சடனையும்
இறுமாப்புடனையும் அரண்மனைக்கருகிற் சென்று, மான்கூட்
டத்தைக் கண்டு சிங்கங்கள் எப்படி பயப்படாதோ அப்படி

அவ்வரண்மனைவாசலிலிருந்த ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சமு மஞ்சா மல் உட்புகுத்து, வாசல்வழியாகச் செல்லாமல் மதிலேறிக்குதித்து, மூன்றுகட்டுகளைக் கடந்து, நாலாவதுகட்டில் மங்கலச் செய்கைகளுடன் விளங்காநின்ற ஜராசந்தனை நோக்கிப் புன்னசைபுரிந்து அங்கொரு திரையின் மறைவில் நின்றனவென்று, “மகாராஜனே! நாங்கள் மூன்றுபேர் அத்திகள் உம்மைத் தேடி வந்தோம்” என்று மகாகம்பிரமாதச் சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட ஜராசந்தனுனவன், எந்த வேளையிலானாலும் எந்த ஆச்சிரம தருமத்தை அநுசரித்த பிராமணர்கள் வந்தாலும் அவர்களைப்பார்த்து அவர்களுடைய மனதைத் திருப்தி செய்கிற விரதமுடையவனாகையால் வெகு பரபரப்புடனே ஆசனத்தினின்று மெழுந்து அர்க்ய பாத்யாதிகளினாலும் மதுவர்க்கத்தினாலும் அவர்களைப்பூசித்து, ஆசனங்க ளளித்து “ஓ சுவாமிகளே! தயவுசெய்து உட்காருங்கள்” என்று சொல்ல, அம்மூவரும் அரசன் செய்த பூஜைக்கிணங்கி உட்கார்த்தார்கள். அதைக்கண்ட அரசன் கிருஷ்ணன் முதலானோரை உற்றுநோக்கி ஆலோசித்து, “ஓ அத்திகளே! நீங்கள் யார்? உங்களைப்பார்த்தால் பிராமணரென்று தோற்றவில்லை. உங்களுடைய ரூபமும் செய்கையும், உங்களுடையமனதிலிருக்கும் மோசத்தை நன்றாய் விளக்குகின்றன. எப்படியென்றால் ஸ்நாதகப் பிராமணர்போ லிருக்கிறீர்கள்; புஷ்பங்களுஞ் சந்தனங்களும் நிறையத் தரித்திருக்கிறீர்கள். அன்றியும் உங்கள் மார்பைப் பார்த்தால் பரந்து உயர்ந்து கடினமாகி, கவசமணிந்த வடுக்களோடு காணப்படுகின்றது. அப்படியே கைகள் மதயானைத் துதிகைகள்போலும், உழல் தடிகள்போலும், திரண்டு உருண்டு நீண்டு, மிகவும்வலியவைகளாகி, நாணிநாற் காய்ப்பையடைந்து விளங்குகின்றன. இதுவுமன்றி நீங்கள் வருகையிற் கடைத்தெருவிற் கொள்ளையடித்து, நமது மனைக்கு வாசலினாற் புகாமல் மதிலேறிக் குதித்து வந்தீர்கள். யோசிக்குமளவில் பேரிகைகளை அகாலத்தி லடித்துக் கிழித்தவரும் உப்பரிகையை இடித்தவரும், நீங்களாகவே இருக்கவேண்டும் என்று தெரிகிறது. இவைகளையெல்லாம் பார்த்தால் நீங்கள் பிராமணரல்ல; கூத்திரியர்தானென்று நினைக்கிறேன். பிராமணர் இப்படி உங்களைப் போல் தகாதவைகளைத் தரிக்கிறதும், வலிய செய்கைகளைச் செய்கிறதும், ஆகிய கெட்டநடக்கையை ஒருபோதும் செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் வெகு யோக்கியர். அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட துற் செய்கைகளாலாகவேண்டிய தென்ன ? ஆகையால் நீங்கள் யாரோ,

துஷ்டராஜாக்கள் ; மோசமாய் வந்த ரங்கிரீர்கள். நீங்கள் வெகு அயோக்கியர்களாகக் காணப்படுகிறீர்கள். உன் பரமமனையானால் நான்செய்த பூஜையை உயர்ந்ததொன்றாய் உயர்பார்ப்பா? ஓ வஞ்சகரே! நீங்கள் யார்? உன்மனமையச் சொல்லுங்கள். நீங்கள் கூத்திரிய வமிசத்திற் பிறந்தவர்களானால், உன்மனமையச் சொல்ல வேண்டும். ஆணையிடுகின்றேன். இவள்தான் மாமரவாபாய் என்னகாரியத்திற்காக இவ்விடத்திற்கு வந்தீர்கள்?" என்று சொல்லி, புறிக் குஷ்ண பகவான் புன்கிரிப்போடு சொல்லுகிறார்—

“மகாராஜனே! நீர் எல்லாம் தெரிந்தவர்போலப் பெருகிறீர். சாஸ்திரத்தினது நுண்மை புரங்குத் தெரியவில்லை. நான் குவருணங்களிலும் ஸ்காதகன் ஒபேவிதமான வெஷத்தோடு கடிபிருக் கலாம்; வேறுபட்டிருந்தாலு மிருக்கலாம். புஷ்பம் - சந்தனம் - இவைகளைத் தரிப்பதினால் மங்களத்தையும் மென்மனமையும் அடைவார்கள். அப்படி யாவருமிருந்தால் அரசனுக்கு மங்களங்க ளுண்டாகும். ஆனதுபற்றி நாங்களும் சந்தனபுஷ்பங்களைத் தரித்து வந்தோம். இதை யறியாமல் எங்கோடிகவு மிகழ்ந்துபெடுவீர். இப்படி வாயாலே பேசுவதினால் என்ன பயன்? நாங்கள் கூத்திரிய ரென்று உமக்குத் தோன்றிறேயானால், உமது பூஜபலத்தைக்காட்டி எங்கள்பலத்தையு மறியவேண்டும். மித்திரருடைய கிரகத்துக்குவந் தால் வாசலினால் வரவேண்டும். சத்துருவின் கிரகத்துக்கு வந்தால் வேறுவிதமாகவே வரவேண்டும். ஆகையால் உன்விட்டுக்கு நாங் கள் மதிலேறிக்குதித்து வந்தோம். வந்த காரியத்தைப்பார்க்கவேண் டுமேயன்றி, உன் பூசையினு லெங்களுக்குப் பிரயோசன மென்ன? உன் பூசையை நாங்கள் அங்குகரிக்கவில்லை.” என்று சொல் லிய கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தையைக்கேட்ட ஜாசந்தன் “ஓ வேதியரே! உங்களுக்குமெனக்கு மொருகாலத்திலும் வைரமிருக் கிறதாகத் தோற்றவில்லையே. அப்படியிருக்க ஏன் இப்படி வைர மாய்ப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களை நான் இன்னொருவனு அறியாம லிருக்க, எனக்கு உங்கள் மீது வைரமெப்படி யுண்டாகும்? நீங்கள் ரூபத்தில் பிராமணராகத்தோன்றிப் பேச்சில் கூத்திரியராகத் தோன்றுகிறீர்கள். நியாயமா யெவனையாகிலும் தன் பலச்செருக்கி னால் விரோதியாக நினைத்துத் தொந்தரவு செய்தால், இம்மையி லும் மன்மையிலும் இழிவே யுண்டாவதுமன்றி, மனதிற்கு மகா வருத்தமுண்டாகும். ஆதலால் காரணமில்லாம லென்னைச் சத்

அருவாகினைத்துப் பேசுகிறீர்கள்” என்று சொல்லியதைக் கேட்ட பகவான் சொல்லுகிறார்—

“ஓ இராஜனே! திரிலோகசக்ரேஸ்வரனாகிய இந்திரனுங்கொண்டாடத்தக்க பெருங்கீர்த்தியினையும் பாக்கிரமத்தினையுமுடையமகாபுண்ணியரூர்த்தியாகிய தருமபுத்திரர் பூமண்டலத்துக்கெல்லாம் அதிபதியாகித் தருமநீதிகள் வழுவாமல் அரசாட்சிசெய்து வருவதும், அவருடையபெருமையும், யாவருக்கும் தெரிந்திருக்கின்றனவன்றோ? ஆதலால் இக்காலத்தில் ஒருவனும் அக்கிரமஞ்செய்யக்கூடாது. அப்படியிருக்க, நீ மிகுந்த அக்கிரமஞ்செய்கிறபடியால் உன்னைத் தண்டிக்கும்படி அந்த மகாராஜன் எங்களை அனுப்பினார். நான் என்ன அக்கிரமஞ்செய்தேன் என்கிறாயா? கேள்—பூமியிலிருக்கிற இராஜாக்களையெல்லாம் பிடித்துக் கொணர்ந்து கடுங்காவலிற் போட்டிருக்கிறாய். இதுதருமமாகுமா? மகாயோக்யராயிருக்கிறவர்களை இவ்விதமாக நோகச்செய்வது யோக்கியன்செய்கையென்று கண்டதுமில்லை கேட்டதுமில்லை. மேலும் இனி நீ செய்யப்போகிற செய்கையைச் சிந்தித்தால் மனம்பதைக்கிறதே! அதாவது - இத்தனைபேரையும் ஒரு தேவதைக்குப் பலிகொடுக்கிறதாயல்லவோ சித்தம்பண்ணி யிருக்கிறாய்? ஒ!ஒ! என்ன உன்மனதின் கொடுமை? இப்படிச் செய்வதைக் காட்டிலும் பாதகம் வேறுண்டோ? ஐயோ! நீ இம்மையிற் சில பிரயோசனங்களையடைவதற்காக உனக்குச்சமானமாகிய அநேக இராஜாக்களைக் கொலைசெய்யலாமா? இதற்காக உனக்கு மகத்தாகிய நரகம் கிடைக்கும். வீரனாயிருக்கிறவன் யுத்தஞ்செய்து வென்றாலல்லவோ பெருமை? அதைவிட்டுத் தெய்வவழிபாடுசெய்து அதனாலேவெல்வதிற், பாவமும் பழியுமேயல்லது வேறில்லை. இந்தப்பாவத்தினின்றும் உன்னை விடுவிக்க உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்து ஸம்ஹாரம்பண்ண வந்தோம். வேறுவிதமாகிய பிராயச்சித்தம் உனக்கொன்று மில்லாமையினாலே, நீ யுத்தத்தில் தேகத்தைவிட்டே புனிதனாகி நற்கதி யடையவேண்டும். சேனையும் பலமு மிருக்கின்றனவென்று கர்வமடைந்து துஷ்டர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு துராலோசனைசெய்து, உலகத்தை உபத்திரவிக்க ஆரம்பித்திருக்கிறாய். அற்ப பலசாலிகளுடனே சண்டைசெய்து உபத்திரவிப்பது நல்லதல்ல. சமானமானபலசாலிகளோடு யுத்தஞ்செய்து ஜபிக்க வேண்டும். ஆகையாலே இப்போது உனக்குப் பாக்கிரம மிருந்தால் எங்களோடு யுத்தஞ்செய்யலாம்; இல்லாவிட்டால் தோற்றேனென்றுவணங்கு. நானே சிறந்தவனென்று

எவன் கருவப்படுகிறானோ அவன் எப்படியும் கெத்தியாயும் கருவ பங்கத்தையும் அடைவன். இப்படித் தான் பிற்காலத்திலே தம் போற்பவ னென்கிறவன் மகாகருவமடைந்திருந்து, கடைசியில் ஸ்ரீ நரநாராயணர்களாலே கர்வபங்கமானான். கார்த்தவிர்யர்ச் சனனும் பரகராமராலே செருக்கழிந்தான். பட்டாபிஷேகமா னதுமுதல் இதுவரையில் நீ செய்துவந்த அந்நியங்களினாலே, சீக் கிரத்தில் யமலோகஞ் சேர்ந்து சகலபந்துக்களைக் காணும்படி யான காலம் நேரிட்டது. இப்போதாகிலும் நல்லநிலைப்பை யடைந்தாயேயானால், இம்மை மறுமைகளில் நன்மைகூலடக்கும் சொன்னேன். சம்மத மிருந்தாற் கேள்; இல்லாவிட்டாற் கெட்டுப் போ. நன்மைவேண்டுமானாற் காவலிற்போட்டிருக்கிற இராஜாக்களை விட்டுவிட்டு, எங்களைவந்து வணங்கு. இல்லையானால் சண்டைக்குவந்து யமலோகத்திற்குப் போய்ச்சேர். நாங்கள் உன்னிடத்தில் யாசிக்கவந்த பிராமணரல்ல; கூத்திரியர்தான். நான்கிருஷ்ணன், இவர் பீமசேனன், இவர் அருச்சுனன். யதார்த்தத்தைச் சொன்னோம். ஆதலால் இனி உன்னிஷ்டப்படி நடக்கலாம்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்டு, ஜராசந்தன் கோபாக்கினியாற் பொங்காநின்ற சித்தத்தோடும் சீவந்து சமூலா நின்ற கண்களோடும் - துடியாநின்ற உதட்டோடும் - கிருஷ்ணதேவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான் —

“அடா கிருஷ்ணா! நீயா! தெரிந்தது! தெரிந்தது! நீமோசக்கார னென்கிறது சரியாயிற்று. நீ என்ன வாய்க்கு வந்தபடியொல்லாம் பிதற்றுகிறாய்? என்னை யாரென்று நினைக்கிறாய்? என்னை எவ்வாறு மதிக்கிறாய்? உன் மோசத்துக்கு உட்பட்ட கூத்திரியப்பூச்சிகளின லொன்றாய் என்னை நினைக்கிறாயோ? அப்படி நினையாதே! சகல இராஜாக்களுடைய முடியின்மீ தேறி விளங்காநின்ற ஜராசந்த னென்று நினை. என்னைக், கம்சன் - பிரலம்பன் - பாணன் - முஷ்டிகன் - சாணூரன் - இந்திரதபனன் - கேசி - பூதனை, காலயவனன் இவர்களின லொருவனென்று கருதிப் பிரமியாதே. கொக்கையும்-கோழியையும் - பாம்பையும்-பல்லியையும்- கழுதையையும் - நாயையும் - நரியையும் - கொன்றோமென்று கர்வப்படுகிறாய். அந்தக் கர்வ மிங்கே உதவமாட்டாது. நீயா - யென்னை ஜயிக்கிறவன்? பதினெட்டுத்தரம் என்னால் முறிய அடிக்கப்பட்டுப் பட்டணத்தைவிட்டு நடுக்கடலிற் குடிப்போனதை மறந்தாயோ? நல்லது, என்னோடு சண்டையென்கிற பேச்சை யெடுப்பதற்காவது இராஜா

குலத்திற் பிறந்தவனன்றோ தக்கவன்? நீ கம்சனுடைய மாடுகளை மேய்க்கும் நத்தகோபனுடைய மகனாயிற்றே! அடா! இடைப் பயலே! அதை மறந்தென்ன அட்டகாசஞ் செய்கிறாய். இடையனுக்குத்தக்க முறையோ டிராமல், வீணாக ஏன் மதம்பட்டுத் திரிகிறாய்? 'உயரவுயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகுமோ?' நீ யோடிப் போனாயென்று அலகியமா யிருந்தேன். தெய்வாதீனமாய் என்கண்ணி லகப்பட்டாய். இப்போ துன்னைக் கொன்று, ஏன் மருமகனாகிய கம்சனுடைய கடனைத் தீர்த்துக் கொள்ளுகிறேன். இந்தச் சிறுவ ரிருவரும் அற்பர். திரணத்துக்குச் சமானமானவர். ஆதலால் இவர்களை நான் லட்சியம் செய்யவில்லை. ஆனாலும் உன்னைச் சேர்ந்து உன்னைப்போல் மதம்பிடித்திருக்கிறபடியால், உன்னைக் கொன்றபின், சிங்கமானது மான்களை முறிப்பதுபோல் இவர்களை யு முறித்துவிடுவேன்" என்று கர்ஜித்ததைக் கேட்டு யாவரும் நடுநடுங்கிப்போனார்கள். பீமார்ச்சுனரிருவரும் இவனைக் குறித்துக் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்ன தனைத்தும் உண்மையே யென்று சந்தோஷித்தார்கள்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யானவர் இப்படிச் சொல்லிய ஜராசந்தனைப் பார்த்து, "அடா ஜராசந்தா! ஏன் வீணாய்க் கூவுகிறாய்? இதனா லென்ன பயன்? உனக்கு வல்லமை யிருந்தாற் கையாற்காட்ட வேண்டும். உன்னை ஸம்ஹாரம் பண்ணவேண்டுமென்றே நான் சித்தமாய் வந்திருக்கிறேன். உன்னைக் கொல்ல நான் வேண்டுமெதில்லை. இந்தச் சிறுவரி லொருவனைக் கொண்டே உன்னை யமனுலகிற்கு அனுப்புகிறேன். பதறாதே; விரைவில் எழுந்துவா" என்று சொல்ல, ஜராசந்தன் - "நல்லதடா இடையா! நீ அழைத்தபடி யுத்தத்திற்கு வருகிறேன். உங்களுக்குச் சேனைகள் - வாகனங்கள் - ஆயுதங்கள் வேண்டுமானால் தருகிறேன். அல்லது சும்மா யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். அதிலும் உங்களில் ஒருவனோடு, அல்லது இருவ ரோடு, அல்லது மூவரோடும் நானொருவனாகவே யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன். உங்கள் சம்மதப்படி ஆகட்டும்" என்று சொல்லி, மனதில் இந்த மூன்று எமன்களோடு சண்டை செய்து வெற்றி பெறுவது அசாத்தியமென்று நினைத்துத் தன்னுடைய முக்கிய மந்திரிகளாகிய கௌசிகன் - சித்தரசேனன் என்கிற இருவரையும் அழைத்துத் தன் குமாரனாகிய சகதேவனுக்குச் சீக்கிரம் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட்டு, யுத் தத்திற்குச் சித்தமாயிருந்தான்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணபூர்த்தி ஈர்த்திரம்

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு வந்ததன்வாய்ப்பான் முனி வரைப் பார்த்து ஜனமேஜய மகாபாஜன் “கவாமி! கம்சன் என்கிறவன் யார்? அவனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் என்ன விவாதம் வந்தது? அந்தக் கம்சனைக் கொன்றதற்குக் கொண்டு வந்த கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராசந்தனுக்கும் விவாதம் வந்தது? இந்தச் சாத்தாதத்தை விளங்கச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, ஸ்வாமிப்பாயன் சொல்லுகிறார்—“கேளும் ஜனமேஜய மகாபாஜனே! அந்தச் சாத்தாம் விஸ்தாரமானது. ஆகிலுஞ் சுருக்கம் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன். யாதவ வமிசத்தன் உக்கிரசேனன் ஒருவன் நூர். அவர் விருஷ்ணி - அந்தக் - போஜர் முதலாகிய கூட்டங்களுக்கெல்லாம் இராஜாவா யிருந்தார். அந்த உக்கிரசேனருக்கு நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவன் கம்சனென்கிறவன். அவன் செளரியபாக்கிரமங்களில் அதிகப் பட்டவனாகி, ஜராசந்தனுடைய பெண்களிருவரைக் கல்யாணஞ் செய்து வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்க அந்த உக்கிரசேனனுக்கு வசுதேவனென்று ஒரு யாதவன் மந்திரியா யிருந்தான். அவன் மிகவும் யோக்கியனுனபடியினாலே உக்கிரசேனன் தேவகி என்கிற தன் பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்வித்து, யானைகள் - குதிரைகள் முதலான சகலபரிவாங்களுடனே புருஷன் விட்டுக்கு அனுப்ப, கம்சன் தங்கைப் பிடித்தி லுற்ற பரிவினாலே வசுதேவனையும் தேவகியையும் ஒரு திவ்விய இரதத்தி லேற்றிக்கொண்டு, தானே குதிரைகளின் கடிவாளத்தைப் பிடித்து விரைத்தயஞ் செய்து கொண்டு வெகு சந்தோஷத்துடனே பிரயாணமாகி வீதிவலம் வரும்போது, ஆகாசத்தில் அசுரியானது கம்சனைப் பார்த்து, “அடா கம்சா! இப்போது நீ எவளை வெகு உல்லாசத்துடனே தேரி லேற்றிக்கொண்டு போகிறாயோ அவள் வயிற்றிற் பிறக்கும் எட்டாவது பிள்ளை உன்னைக் கொல்லப்போகிறான்” என்று சொல்லி அடங்கியது.

அதைக் கேட்ட கம்சன் உடனே திடுக்கிட்டு, மனதிலுண்டாகிய சந்தோஷமெல்லா மழிந்து, முகங்கறுத்துச் சற்றே ஆலோசித்து, இவளைக் கொன்றுவிட்டால் நமக்கு அப்பாற் பயமில்லை யென்று நினைத்துத் தமோகுணம் மிஞ்சினவனாகையாற் கத்தியைக் கையி லுருவிக்கொண்டு தேவகியைக் கொல்லவா, அதை

வசுதேவன் கண்டு, “ஓ! ஓ! மோசம் வந்ததே; என்னசெய்
வோம்? தற்காலம் வந்த ஆபத்தை நீக்கினாற் பிற்காலம் பார்த்துக்
கொள்ளுவோம்” என்று யோசித்து, மிகவும் கடினமாகிய வெகுளி
யோடிருக்குங் கம்சனைப் பார்த்து, முகமலர்ச்சியுடன் புன்னடை
புரிந்து, “அப்பா கம்சா! நீ மகா புத்திமானாயிற்றே, ஏதிப்போது
கொஞ்சமும் ஆலோசியாமல் இக்காரியத்திற் பிரவேசிக்கிறாய்? அசு
ரீரியின் சொற்படி இவளா லுனக் கேதாகிலும் அபகாரமுண்டா?
இவளுடைய பிள்ளைகளாலன்றோ உனக்கு அபாயம் நேரிடுமென்று
அசுரரி சொல்லிற்று. அப்படியிருக்கப் பேதையாகிய உன் தங்கை
யைக் கொலைசெய்வது நியாயமோ? நீ பந்துக்களைபெல்லாங் காப்
பாற்றுகிற நற்குணமுடையவனாகி இந்தப் போஜகுலத்துக்குச் சந்தி
ரன்போல் விளங்குகிறவனாயிற்றே! ஆதலால் இவளைக் கொல்வது
நன்மையாக இருக்கின்றதா? அப்பா போஜகுலதிலகனே!
'தன்னைப்போக்கித் தருமமா?' என்றும், 'தன்னைக்கொல்லவந்த
பசுவையுங் கொல்லலாம்' என்றும், சொல்லுகிற பழமொழிப்படி,
தன் பிராணனைக் காக்கவேண்டியதும், அதற்கு விரோதமாயிருப்
பதை நாசஞ்செய்ய வேண்டியதும், முக்கியந்தான். ஆனால் அதற்கு
நானொரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். இவளுக் குண்டாகும்
பிள்ளைகளை யெல்லாம் பிறக்கும்போதே கொன்றுவிடு. கருப்பத்தி
லிருந்து சிசு கீழே விழுந்தவுடனே அதை நான் கொணர்ந்து உன்
கையிற்கொடுக்கிறேன். இப்படிச் செய்வது உன் பெருந் தன்மைக்
குத்தக்கதா யிருக்கும்” என்று சொல்லக் கேட்ட கம்சன், இது சரி
தானென்று ஒப்புக்கொண்டு அக்கொடிய செய்கையினின்றும் திரும்
பினான்.

பின்பு வசுதேவன் தன் மனையாளுடன் மனைக்குட்சென்று
வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அப்போது தேவகி கருப்பந்தரித்துப் பிரச
விக்க, அந்தக் குழந்தையை வசுதேவன் தான் முன்சொன்னபடி
கம்சனுக்குக் கொணர்ந்து கொடுக்க, அவன் “இதனால் எனக்கு ஒரு
தீங்குமில்லை. எட்டாவது பிள்ளை எனக்கு விரோதியாகையால்
இதைக்கொண்டுபோம்” என்று திருப்பிவிட்டான். இப்படியிருக்க
ஒருநாள் நாரத மகாமுனி வந்து இவர்களெல்லோருடைய உற்பத்
திக்கிரமங்களை யறிவித்ததனாற் கம்சன் தன் சுபாவத்தை நினைத்துக்
கொண்டு யாதவரெல்லாரிடத்திலும் விரோதத்தை எண்ணி, வசு
தேவனிடத்தில் திருப்பிவிட்ட குழந்தையை மறுபடியும் அழைப்
பித்துக் கொன்றுவிட்டுத் தனது நடக்கைக் குட்படாத யாதவ

ரெல்லாரையுஞ் சிதற அடித்துத் தன் பிரதாவைத்தள்ளித் தானே சிங்காதனமேறி அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டு, வசுதேவனையும் தேவகியையும் விலங்கிட்டுக் காவலில்லவத்து, கட்டளைக்குக் கல்லாத் திங்குசெய்து வந்தான். பின்பு தேவகி முறையே ஆறு பிள்ளைகளைப்பெற, அவைகளையும் பிறந்தபோதே எடுத்து உயரவெறித்து கத்தியின் மீதேத்திக் கொன்றான். இவன் இப்படியிருக்க, பாபிகளாகிய துஷ்ட ரதிகப்பட்டபடியாற் பூமிதேவி பாரஞ் சங்கு மாட்டாமற் பிரமதேவ ரிடத்திற்குப் போய் முறைபிட, அவர் எல்லாத் தேவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு பாற்கடலிற்சென்று ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைத் தரிசித்துத் துதித்து இச்செய்தியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவர் தேவர்களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லியனுப்பிவிட்டுத் தமது மாயையை அழைத்துத் தமதுபாயலாகிய ஆதிசேஷனுடைய அம்சமும், தமது சங்கர்ஷணரூபத்தின் அம்சமும் கலந்து, தேவகியிடத்தில் ஏழாவது கருப்பமாகிய ரூபத்தையெடுத்து, நந்தகோகுலத்திலிருக்கும் வசுதேவன் மூத்த மனைவியாகிய உரோகினியென்பவள் வயிற்றிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விட்டு, நீ நந்தன் மனையாட்டியாகிய யசோதையின் வயிற்றில் உற்பவிக்கில் உனக்கு மேன்மை கிடைக்கும்" என்று கட்டளையிட அந்தமாயை அப்படியே செய்துவிட்டது. அப்போது தேவகியின் ஏழாவது கருப்பம் காற்றாய்ப் போயிற்றென்று வதந்தி யுண்டாயிற்று. அத்தருணத்தில் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவானவர் தேவகியின் வயிற்றிற் பிரவேசிக்க, தேவகி எட்டாவது கருப்பம் தரித்தாளென்கிற செய்தி கேட்ட கம்சன் உடனே வெகு காவல்களை ஏற்படுத்தி, ப்யத்தினால் எங்கே பார்த்தாலும் விஷ்ணுரூபம் தோற்றப் பித்தம் பிடித்தவன்போலாகி, எப்போது தேவகிக்குக் குழந்தை பிறக்கப்போகிறதென்று காத்திருந்தான்.

இப்படியிருக்க, சுவாமி ஓர் இருட்காலத்துப் பாதிராத்திரியில் அவதரித்துத் தம்மை நந்தகோபன் மனையாளிடத்தில் விட்டு வரும்படி கட்டளையிட, அப்படியே வசுதேவர் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு, காவற்காரரும் மற்றவரும் மாயையின் வலிமையினால் மயங்கி நிற்க, எல்லாக் காவல்களையும் தாண்டி ஒரு தடையுமில்லாமற் கோகுலஞ் சென்று, அங்கு யாவரும் தயங்கி நின்றபடியினால் அவ்வாண் குழந்தையை யசோதையினிடத்தில் விட்டு, அவள் பெற்ற பெண் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து தேவகியினிடத்தில் விட்டு, முன்போல் விலங்குகளைக் காலில்

மாட்டிக்கொண் டிருந்தார். உடனே அப்பெண்குழந்தை குவாகுவா வென் றழிவ யாவரும் விழித்துக்கொண்டு கம்சனுக்குச் சேதி தெரிவிக்க, படுத்துக்கொண் டிருந்த அவனும் திடுக்கிட். டெழுந்து, தலைவிரி கோலமாய் ஓடிவந்து அந்தப் பெண்குழந்தையை யெடுத்து வெட்டப்போகையில் அது ஆகாயத்திலெழும்பி, உன்னைக் கொல்ல வந்தவன் வேறே யிருக்கிறான், என்று சொல்லி விட்டு மாயமாய்ப் போய்விட்டது. அது கேட்ட கம்சன் வெகு சந்தேகமும் துக்கமு மடைந்து, ஆகாயத்தி லெழும்பிய குழந்தை யைக் கண்டுபிடிக்கும்படி வெகுபோர்களை யேவினான். இஃதிப்படி யிருக்க, கோகுலத்தில் உரோகினியின் வயிற்றிற் பிறந்த பலராம னும் - யசோதையின் மகனென்று எண்ணப்பட்ட கிருஷ்ணனும் வெகு சிறப்போடு வளர்த்துகொண்டு வருமளவில், கம்சனால் ஏவப் பட்ட பூதனை - சகடாசுரன் - திருணாவர்த்தன் - தேனுகாசுரன் - வச்சாசுரன் - அகாசுரன் - பகாசுரன் - பிரலம்பன் - கேசி முதலானவர்கள் தந்திரமாய் வந்து கிருஷ்ணனைக் கொல்லப்பார்க்க, எல்லாவற்றிலுள்ளு மிருந்து யாவற்றையு மறிந்திருக்கிற பகவா னாகிய கிருஷ்ணன், அத்தத்தத் தந்திரங்களுக்குத் தக்கபடி அவரவர் களை மாளவைத்து, மருதமரங்களாயிருந்த ளகூபர மணிக்கீரீவ ரென்கிறவர்களுக்கு யக்ஷருடைய சாபந்தீர்த்துக் காளிய னென்னும் சர்ப்பராஜனுடைய செருக்கழித்துக் கோவலரை யெரிக்கவந்த காட் டுத் தீயை விழுங்கிப் பிரமன் பசுவின் கன்றுகளையும் கன்றுமேய்க் குஞ் சிறுவரையும் ஒளிக்க அவைகளுக்குப் பதிலாகத்தாமே அவ்வ ளவு ரூபங் கொண்டு பிரமதேவனை ஆச்சரியப்படுத்திக் கோவர்த் தன மலையாபிருந்து பொங்கலிட்ட சோற்றை வாங்கிப் புசித்து, அந்த மலையைக் குடையாக வெடுத்து இந்திரன் பொழிந்த கன்மாரி தடுத்துக் கருமமே முக்கியமென்று அகங்கொண் டிருந்த வைதிகரு க்கு ஞானம் வருவித்து, அழகினாலும் விளையாட்டினாலும் யாவரையும் தம்வசப்படுத்திக் கோபிகைகளோடு யமுனாநதியின் மணற் குன்றுகளிலும் சோலைகளிலும் கிரீடித்துக்கொண் டிருந்தார்.

இப்படியிருக்கக் கம்சன் இராப்பகல் தூக்கமில்லாமல், கிருஷ் ணனை தனக்குச் சத்துருவென்று சில குறிப்புக்களினால் அறிந்து, அவரை எந்த விதத்தினாலாகிலுங் கொல்லவேண்டுமென்று முயன்று வில்வேள்வியென்று ஒரு யாகஞ் செய்ய ஆரம்பித்து, அந்த யாகத்தைக்கொண்டு இவரைத் தன்னுடைய மனைக்கு அக்குறூர

னென்பவரால் அழைப்பிக்க, அப்படியே ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் மதுராபுரிக்கு வந்து அந்த வில்லை நுழைத்து, அவன் காவற்காரரையடித்து, துவலயாபீடமென்கிற மாதபாளையின் கொம்பைப் பிடிங்கிக் குத்தித்தள்ளி நாசஞ்செய்து, அதன் பாகையடிங் கொன்று, முஷ்டிகள் - சாஸ்திரன் - என்கிற மல்லலாப பொர்ச்செய்து முடித்து, இச்செய்கைகளினாலே கோபங்கொண்டு பாய்ந்த கம்சனைத் தும்சஞ்செய்து, அவன் தம் மொர்க்களையும் நாசஞ்செய்து அவனால் தொந்தாவடைந்துவந்த யாதவர்களையும் தன் மாதாபிதாக்களையுஞ் சமாதானப்படுத்தித், தன் மாதாமகனாகிய உக்கிரசேனனை முன்போற் சிங்காதனத்திலேற்றி உலகத்திற்கு கன்மையைச் செய்தார். பின்பு கம்சன் மனைவிகள் பிதாவிலிடைத்திற் சென்று மாரடித்துக்கொண்டதைப் பற்றி, ஜராசந்தனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் படுனெட்டுத்தாம் சண்டையாயிற்று. இதுதான் கம்சனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் விரோதம் வந்த காரணம். ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே! நீர் கேட்ட சித்திரத்தைச் சொன்னேன். மேல்நடந்த கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் துவக்கினார்—

ஜராசந்தன் வதை

முன்சொன்னபடி ஜராசந்தனுனவன் தன் மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்துத் தான் கச்சுக்கட்டி யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயிருக்க, அதைக்கண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் “அடா ஜராசந்தா! உங்களுக்கு எப்படி யுத்தஞ்செய்ய இஷ்டமென்று கேட்டாயன்றோ? எங்களுக்கு சேனையும் வேண்டாம்; ஆயுதமும் வேண்டாம்; நீ யொருவனாக இவ்விருவரி லொருவரோடு கைச்சண்டை செய்ய வேண்டும். யாரோடு செய்கிறாய் சொல்” என்று கேட்க, அவன் அர்ச்சுனனைச் சிறுபிள்ளை பென்று அலட்சியஞ் செய்து, “பீமசேனனோடு யுத்தஞ் செய்கிறேன்” என்றான். அதுகேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பீமசேனனை யுத்தஞ் செய்யும்படி கட்டளையிட, பீமசேனனும் கச்சுக்கட்டி யுத்தத்திற்குச் சித்தமாயினான். இவ்வாறிருவரும் யுத்தசன்னத்தராகிக் கைகளாகிய கதாயுதங்களோடு விளங்கி வெளிப்புறப்பட்டு யுத்தபூமிக்கு வந்தார்கள். அப்போது பீமசேனனை ஜராசந்தன் நோக்கி, “அடா பீமசேனா! நான் தருமத்தை முன்னிட்டு உன்னோடு யுத்தத்திற்கு வந்தேனாகையால், ஜாக்கிரதையா யுத்தஞ்செய்” என்று சொல்ல, பீமசேனன்

“நானு மப்படியே தருமராஜனைக் கும்பிட்டு வந்தேனாகையால், நீதான் ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும்” என்று சொன்னான். இவ்வாறு நிருவரும் ஒருவரையொருவர் திக்கரித்து மங்கலச் சடங்குகள் செய்துகொண்டு, ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து, மதயானைகள் போல் இடமாகவும் வலமாகவுஞ் சுற்றி, ஒருவனையொருவன் பிடித்துத் தள்ளுகிறதும் - எழும்பிப்படிக்கிறதும் - கீழே விழுகிறதும் - உயர்வெய்கிறதும் - கைபைப்பற்றி யிழுத்துச் சுற்றிச் சுழற்றுகிறதும் - கைகளாற் குத்துகிறதும் - கால்களா லுதைக்கிறதும் மாக நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்பவை இவர்களுடைய கால்களாற் புடையுண்ட பூமியினின்றும் எழும்பிய தூளியானது அந்தகாரம் போல் சூழ்ந்துகொள்ள, இவர்களுடைய அட்டகாசத் தொனிகளினால் எதிரிரைச்சற்போடாவின்ற மலைகளிலிருந்த சிங்கமுதவிய மிருகங்கள் பயந்து விறிட, ஆகாசங்க ளதிர்த்து பிரளயகாலஸ்திதி போலிருக்க முன் தேவேந்திரனுக்கும் விருத்திராசுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைக்காட்டிலு மிது விசேஷமாகியதென்று ஆகாசத்தில் தேவர் - சித்தர் - சாரணர் முதலாகியவர் வியந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்விதமாக யாவரும் ஆச்சரியப்படும்படியாய் பீமசேனனும் ஜராசந்தனும் கார்த்திகைமாசத்திற் கிருஷ்ணபக்ஷத்துப் பிரதமையினன்று யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்துப், பதினைந்து நாள் வரையில் ஓயாமல் யுத்தஞ் செய்துகொண்டு வருகையில், ஒருநாள் யுத்தத்திலே ஜராசந்தன் பீமசேனைச் சமயம்பார்த்துச் சுழற்றித்தள்ளிக், கோடைகாலத்து இடிக்குச்சமானமாக அவன்மார்பி லொரு குத்துக்குத்தவே அந்தபீமன் பதைபதைத்து க்ஷணகாலம்சோர்ந்து மீண்டு மனதில் தைரியத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு, மிகுந்த ஆக்கு ரோஷத்துட னெழும்பி ஜராசந்தன்மேல் விழுந்து, லாகவத்தினால் அவனைக் கீழே தள்ளி மார்பிலொரு குத்துக்குத்த, அக்குத்தினால் வச்சிராயுதத்தினு லடிக்கப்பட்ட பருவதம்போல் ஜராசந்தன் சிதையுண்டு, க்ஷணகாலம் முர்ச்சையடைந்து, மீண்டும் பெருமூச்சுவிட்டெழுந்து கர்ஜித்து, “ஆகட்டுமடா பீமசேனா! இந்த நிமிஷத்திலுன்னை நாசஞ் செய்கிறேன், சற்றே நில்” என்று சொல்லிச் சந்து பார்த்துப் பீமசேனைக் காலேப்பற்றித் தூக்கிச் சுழற்றியெறிய, அந்த பீமனும் ஆகாசமார்க்கத்திற் சுழன்று, லாகவமாய் அவன் தலைக்குச் சரியாய்வந்து மயிரைப்பிடித்து இழுத்துக் கீழேதள்ளிக்கொண்டே தானும் பூமியிற் குதித்து, அச்சத்துருவை யப்படியே பரபரவென்

நிழுத்துக் காகாவென்று சுழற்றியென்று, அவன் சாப்பித்த விருத்த மலைகளிலும் தடங்களிலு மொத்துண்டு காயமடைந்து, மீதகமெல்லாம் உதிரம் பெருக ஒடிவந்து, புளிபோற்பாய்ந்து பானுடையரிடறைப்பற்றி ஷெட்டித்தள்ள, அவன் ஈரலுந்து துட்டிக்கரணம்போட்டுக்கொண்டு விழுந்து, கைகால்கள் லறைபட்டும் வாய் வஞ்செய்யாமல் எழுந்து, “நல்லது நல்லது ஜாசந்தா! நீ வெகு சாமார்த்திய வான்போற் சண்டை செய்கிறாய்! உன்னைப் பிதிர்வோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன் பப்பப்படாதே” என்று பிரவாதஞ் செய்தான். இவ்வாறே தினந்தோறும் தங்கள் சாமார்த்தியங்களையும் பலபாக்கிரமங்களையும் காட்டி, ஒருவனையொருவன் கொல்வதற்குத் தருணத்தேடிக்கொண்டு, இராப்பகல்களில் ஒருகணப்பொழுது மொய்வில்லாமல் யுத்தஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இப்படிப் பதினாந்துதினங்கள் யுத்தஞ்செய்தும் தோற்கெளிப்புகள் காணாம லிருப்பதைக் கண்ட பீமசேனன் அலுத்துக் கண்ணைப்பார்க்க, யாவு மறிந்த அந்த பகவான் “பீமசேனா! இதுதான் நல்ல சமயம். அவன் மிகவும் பலமொடுங்கி ஓய்ந்து நிற்கினான். நீ இப்போது ஓய்வடையாமல் தைரியத்தை முன்னிட்டு யுத்தஞ்செய்ய வேண்டும். உன்னாலேயன்றி மற்றொருவனாலுமீவன் சாகமாட்டான். ஏனென்றால், முன் இவனுக்கும் எங்களுக்கும் யுத்தம் நடந்தபோது, நானும் என் தமையனாகிய பலராமனும் கோமந்த பருவத்தின்மேலேறக்கண்டு, இவன் அம்மலையைக் கொளுத்திவிட்டான். அப்போது நாங்களிருவரும் இவன் சேனையின்ருவோடு சூதித்துச் சேனைகளையெல்லாம் நாசஞ்செய்யவே, அதனால் வெகு கோபத்துடன் எங்கள்மேற்பாய்ந்தான். அதுகண்டு பலராமன் மகா கோபாவேசங்கொண்டு, கலப்பையை இவன் கழுத்தில்மாட்டி யிழுத்துத்தள்ளி உலக்கையாலடிக்க யத்தினைப்படுகையில், ஆகாசத்தில் அசரீரிவந்து, “ஓ பலராமா! நீ ரிவனைக் கொல்லவேண்டாம். இவனை பீமசேனன் கொல்வான்” என்று சொல்லிற்று. அதனாலே யவர் கொல்லாமல் விட்டு விட்டார். அதுபற்றிச் சித்தமாய் உன்னாலேயே இவன் சாகப்போகிறான். நீ யஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய். உன் பிதாவாகிய வாயுபகவானை மனதில் நினைத்துக்கொள். அதனாலே உனக்கு இளைப்பெல்லாம் போய்ப் பலம்மிகுந்த தைரியம் வரும். ஆனபடியினாலே வாயுபகவானை மனதில் நினைந்து சூதித்துக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்” என்று சூதிப்பாய்ச் சொல்லக்கேட்ட, பீமசேனன் தைரியங்கொண்டு, வாயுவை மனதில் நினைத்துத் தியானம்பண்ணி,

ஸ்ரீகிருஷ்ணனையும் தியானித்துத், தன் தமையனையும் நினைத்து, பலமும் உற்சாகமு மதிகப்பட்டவனாகி, தோள்தட்டிச் சிங்கநாதஞ் செய்து பாய்ந்துவருகையில் ஜராசந்தனுக்குக் காலங்குறுகியபடியால் பயந்து செளரிய மழிந்து நின்றான். அப்படியிராக்கின்ற ஜராசந்தனை பீமசேனன் லாகவத்தினுற் கால்களைப் பிடித்துக், கரகர பத்துச்சுற்றுச்சுற்றித், தன் முழங்காலில் வைத்து முறித்துக் காலர் லுதைத்துத் துவைத்துக் கிழித்தான்.

இவ்விதமாக இரண்டு மூன்று தடவை பீமசேனனுற் கிழித் தெறிந்தும், அவனுடல் மீண்டும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து வந்து பல மானபுத்தஞ் செய்பவோ, பீமசேனன் களைத்து இளைத்துக் கண்ணனைப் பார்த்தான். அர்ச்சுனனும் அண்ணனுக்கு அபாயம் வருவதாயிருக்கிறதென்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடன் சொல்லி முறையிட்டுக் கொண்டான். அந்தவேளையிற் பகவான் பார்த்தனுடன் கலந்துபேசி, ஒரு துரும்பையெடுத்து இரண்டாகக் கிழித்துத் தலைமாற்றிப் போட்டுக் காட்டினார். அந்தச் செய்கையைக் கதாயுத நறிந்து, ஜராசந்தனைப் பம்பரம்போ லாட்டிக் கிழித்துத், தலை மாற்றி யெறிந்து சிங்கநாதஞ் செய்தான். அப்படிச் செய்யவே ஜராசந்தன் மூச்சுத்திணி, வாயாலும் மூக்காலும் உதிரத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, கோவென்று கதறித் துடித்து உயிரை வீட்டான். பீமசேனனுற் கிழிக்கப்பட்டுப் பிரானனைவிடும்போது ஜராசந்தன் கதறிய வோசையினாலும், அக்காலத்தில் பீமசேனன் செய்த சிங்க நாதவோசையினாலும், பிரளயகாலத்து மேகத்தின் முழக்கத்தா லெப்படி அண்டங்க ளதிரந்து செவிடுபடுமோ அப்படியே பிண்டங்க ளெல்லாம் நிலைகலங்கினவாய் அதிரந்து செவிடுபட்டன.

பின்பு பீமன் பிரேதமாய்ப்போன ஜராசந்தனை யிழுத் துக்கொண்டு வந்து அரண்மனை வாசலிற் போட்டு, வெகு கம்பீரமான நடையுடனே அரண்மனைக்குட் சென்று, தேர்ச் சாலையினிடத்திற்குப் போய் ஜராசந்தனுடைய தேரைக் கொண்டுவரச் சொல்லி, அதன்மீது கிருஷ்ணர்ச்சுனருடன் கூடத் தானு மேறிக்கொண்டு வெளிப்புறப்பட்டு, சிறைச்சாலை யினிடத்திற்கு வந்திருந்து, அதில் வைத்திருந்த இராஜாக்களெல் லோரையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அநுமதியினால் விடுவித்து அவர் களுக்குச் சமாதானஞ் சொல்ல, அவர்க ளெல்லாரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாயினோரை மிகவும் பூசித்தார்கள். அப்படியவர்களால் பூசிக்கப்

பட்டபின் நவமணிக ளிழைத்த பொற்பட்டங்க ளளிந்து, முத்துச் சரங்களால் லங்கிக்கப்பட்ட வாடிவெக மனோ வெகங்களைப் போன்று ஒம்படியான நான்கு குதிரைகள் கட்டியதும், ஆகாயத்தை யளவி நிற்கும் துவஜநாட்டியதும், வெகு விசித்தரப் பதுமைகள் வித விதமா யமைத்ததும், மேருபர்வதம்போ லி ராஜிந்நதுமாகிய அந்த ரத்தின் மீதில் ஸ்ரீகுருஷ்ணசூர்த்தியானவர் பீமார்ச்சுனர்க ளுடன் ஏறி இராஜவீதியில் வருமளவில், அந்த நகரத்திலிருந்த ஜனங்களெல்லாரும் மும்சூர்த்திகளைப்போன்ற இம்சுவஸாயங் கண்டு, “இவர்களைபோல் கந்தரத்தன்மையும், விரத்தன்மையும், கம்பீரத்தன்மையும், உள்ளவர்களை நாம் எங்கேயுங் கண்டதில்லை. இவர்கள் மகாபுருஷர்கள். இவர்களுடன் நெரித்திருந்தால் நமது ஜராசந்த மகாராஜன் வெகு மேன்மைகளை யடைவான். காலங் குறுகியபடியால் அவனுக்கு இவர்களுடன் பகைவந்தது. இவர்கள் வெகு தருமசீலர்” என்று பேசிக்கொண்டு வியப்புடனையும் சந் தோஷத்துடனையும் பார்க்கச் சென்றார்கள். அந்தத் தேரின் துவஜதுனிபிற் கருடனை வசிக்கும்படி கிருஷ்ணன் கட்டளை யிட்டபடியினாலே, கருடன் அதில் வந்து மகாசிறப்பாய் விளங்கி னான். அப்போது அந்த இரதமானது தேவலோகத்தில் உபேத் திரருடைய ரதம்போற் பிரகாசித்தது. அந்தரதம் வந்த வர லாறு எப்படி யென்றால் சொல்லுகிறேன் கேளும்.—

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! முற்காலத்தில் ஜராசந்த னுடைய குலத்தில் வசு என்று ஒரு மகாராஜ னிருந்தான். அவன் ஒரு காலவிசேஷத்திலே இந்திரனுக்குச் சகாயஞ் செய்தபடி யினாலே, இந்திரன் மிகுந்த விசுவாசத்துடன் தனது இரதம்போல், ஓர் இரதம் நிருமித்துக் கொடுத்தான். அதில் உபரிசரவக னென்கிற மகாபுருஷன் ஏறிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பிற்காலத்தில் அந்தக் குலமுறையாகவே எல்லோரும் அதி லேறிவந்தார்கள். முடிவில் ஜராசந்தன் இதன்பேரிலேறிக்கொண்டு சகல இராஜாக்களை யுஞ் ஜயித்தான். அந்த இரதம் வெகு பிரபாவமுடையது. அதை வெல்வது வருத்தம். வெகுபலமும் காந்தியு முடையது. அப்படிப் பட்ட திவ்விய இரதத்தின்மீ தேறிக்கொண்டு மூவரும் இராஜவீதியில் வந்து ஒரு விசாலமான இடத்தில் நின்றார்கள். அப்போது நகரத்தி லிருந்தவர்கள் காணிக்கைகளுடன் வந்து இவர்களைக் கண்டார்கள். திறையிலிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் இவர்களைப்பார்த்து, “ஓ மகா

னுபாவர்களே! நீங்கள் உலகத்திலே துஷ்டநிக்கிரகம் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்வதற்காக அவதரித்த மகாபுருஷர்களானபடியினாலே தான், மீளாச்சிறையி லகப்பட்டு வருந்தியிருந்த எங்களை விடுவித்து இரக்ஷித்தீர்கள். இது சாதாரணமானவர்களினாலே ஆகத்தகுந்ததோ? ஜராசந்தனை ஜெயிப்பது இந்திரன் - யமன் முதலானவருக்குங்கூட அசாத்தியமாயிற்றே. உங்கள் பெருமையை நாங்கள் சொல்லி முடியுமோ? சாக்ஷாத் பகவானாகிய கிருஷ்ணனும், தேவாம்சரான பீமார்ச்சுனருமாகிய நீங்கள் மூன்றுபேரும் இவ்வுலகத்திற்குப் பிராணனும் நேத்திரமும்போல் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதிலுபகாரஞ் செய்யயாராலாகும்? ஆகிலும் எங்களுக் கிபன்றமாத் திரம் ஏதாகிலு மொரு நன்மை செய்யாவிட்டால், எங்கள் மனத்துக்குத் திருப்திவரமாட்டாது. ஆனதுபற்றி எங்களால் செய்யப்பட்ட சொற்ப உபகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பிரார்த்திக்கிறோம்” என்று சொல்லக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சொல்லுகிறார்.—

ஓ அரசர்களே! எங்களுக்கு நீங்கள் ஒன்றுஞ் செய்யவேண்டு வதில்லை. இப்போது அன்பினுற் சொன்ன வார்த்தையினாலேயே சகல நன்மைகளுஞ் செய்ததுபோ லாயிற்று. ஆகிலும் உங்களுடைய மனத்திருப்திக்காக ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். மகாதருமசீலரும் குணமேருவும் விவேகியுமான யுதிஷ்டிரமகாராஜன் இராஜசூயயாகஞ் செய்ய யத்தனப் பட்டிருக்கிறார். ஆனால் அவருடைய தம்பிமார்கள் மகாகூரர்; எல்லாவற்றையுஞ் ஜெயிக்கத் தகுந்தவர்கள். ஆகிலும் நீங்களும் கூடவிருந்து அந்த யாகத்தை யெவ்விதமாக நிறைவேற்றவேண்டுமோ அவ்விதமாகவேண்டிய சகாயஞ்செய்து நிறைவேற்றவேண்டும். இதையே கோருகிறோம். இந்த நன்மையைத்தான் உங்களாலே பெறக் காத்திருந்தோம்” என்று சொல்லக்கேட்டு, இராஜாக்களெல்லாரும் “மகாபாக்கியம் அப்படியே செய்வோம்” என்று வணக்கத்தோடு சொன்னார்கள். இப்படியிருக்க, ஜராசந்தனுடைய குமாருன சகதேவமகாராஜன் அநேக நவரத்தினபரணங்கள் முதலாகிய உலுப்பைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, மந்திரிகள் - சேனபதிகள் - புரோகிதர் முதலான பரிவாரங்களோடு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாயினோ ரிருந்த விடத்துக்கு வந்து பணிந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப்பார்த்து “சுவாமி! தேவரீர் லோகரக்ஷணக்காவ அவதரித்த பகவானென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அத்தகைய பெரியோராகிய

தாங்கள் கிணைத்தால் எந்தக் காரியம் நெறவேந்து? தேவரீருடைய செய்கைக்குச் சகாயமாகப் பிறத்திருந்த மகாபுரஷானபடிவினாலே, பாண்டவர்களிடத்தில் தேவரீர்க்கு மிகுந்த விகவாசமுண்டாயிருக்கிறது. அதிட்டார் மகாத்மாவான். அவருடைய காரியங்களை யெல்லாம் நெறவேந்தும், அவருக்கு மென்லமைய வருவிக்கவேண்டியது அவசியந்தான். இந்த பிரமாண்டனும் மகாபராக்கிரமசாலிகள். வெகு தருமிஷ்டர்கள். ஆனதுபற்றித் தாங்கள் என் பிதாவைக் கொன்றதைத் துறித்து எனக்கு மனஸ்தாப மெள்ளளவுமில்லை. அப்படியே தாங்களும் என் பிதாவினிடத்திலிருந்த குரோதத்தைவிட்டு, அடைக்கலம் புருத்த என்னுடைய தையயினாலே காத்து வாவேண்டும். இவதான் என்னுடைய முக்கியமான பிரார்த்தனை. இனிமேல் என் பிதாவுக்குக் கருமம் பண்ணும்படி கட்டளைரிட வேண்டும்” என்று சொன்னான்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் அந்தச் சகதேவனை நோக்கி, “ஓ சகதேவா! உன்னிடத்தில் எங்களுக்குச் சந்திதாஷமேயல்லது எள்ளளவும் கோபமில்லை. உன்னிஷ்டப்படி உன்னோடு சினேகஞ்செய்கிறோம். உன்பிதாவுக்கு நடக்கவேண்டிய கருமங்களை நன்றாய் நடத்தும்” என்று சொல்ல, அந்தச் சகதேவன் மனத்திருப்தியுடனே போய்த், தன் பிதாவாகிய ஜாசந்தனைத் தூக்கிப் புழுதி முதலானவைகள் போக்கி, ஸ்நானஞ்செய்வித்து, கவசகிரீட குண்டல முதலாகிய சகல ஆபரணங்களையும் பூட்டி, திவ்ய வஸ்திரம் போர்த்துச் சந்தன புஷ்பாதிகளால் லலங்கரித்து, முத்து மாலைகளாற் கொத்துக்குச்சு விடப்பட்ட பொற்சிவிகையில் மிருதுவான சயனத்தின்மேல் வளர்த்தி, மந்திரிகள் - சேனாதிபதிகள் - சேனைகள் முதலாகிய பந்துஜனபரிவாரங்க ளெல்லாருஞ் சூழ்ந்து பொன்மலர்களையும் - பொரிகளையும் - கந்தப்பொடிகளையும் - இறைத்துக்கொண்டு கண்ணீருடன்செல்ல, சகல வரத்தியங்களும் முழங்க, வெண்குடை வெண்சாமரம் முதலாகிய உபசாரங்கள் விளங்க, புரோகிதர் அக்கினியையும் - யாகபாத்திரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பின்செல்ல, ஸ்திரீகள் தலைவிரிகோலமாய், அழுதுகொண்டுவர, ஒரு திவ்விய உத்தியானத்துக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோய், சந்தனக்கட்டைகள் - அகிற்கட்டைகள் - தேவதாருக்கட்டைகள் இவைகளினுற் சிதையடுக்கி, அதன் மேல் நெய்யில் நனைத்த மெத்தைபோட்டுக், கற்பூரக்கட்டிகளைப் பரப்பி கிருஷ்ணசனம் விரித்து அரசனை அதிற்கிடத்தி அவன் தேகத்தில்

யாகபாத்திரங்களை நிறைத்து, யஜுர்வேதவிதிப்படி சடங்குகள் செய்து, அநேக பிராமணர் வேதமோத யாகாக்கினியாற் சமஸ்காரஞ்செய்து, மறுநாள் பரிசுத்தமான பசுவின்பாலினுற் சஞ்சயன நடத்தி, அஸ்திகளைக் கங்கையிலிட்டுச் சகல சிராத்தங்களையும் விதிப்படி நடத்தி, வேதியர்கட்குக் கோதான பூதான சுவர்னதான வஸ்திரதான அன்னதான முதலாகிய சகல தானங்களும் வழங்கி, கிரியைகளை யெல்லாங் கிரமப்படி முடித்து, அநேக - யானைகள் - குதிரைகள் - தேர்கள் - இரத்தினங்கள் - ஆபரணங்கள் - இவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாயினோ ரிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து, அவர்களைப் பார்த்து, “ஓ மகாபுருஷர்களே! எனக்கியைந்தமாத்திர மிந்தத் திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தேன். இவைகளை மனமகிழ்ந்து பெற்றுக்கொண்டு யுதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய யாகத்துக்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, அதுகேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாகிய மூவரும் மகிழ்ச்சியுடனே அவைகளைக் கைக்கொண்டு, ஜராசந்தன் குமாரனை அரண்மனைக்குச் செல்லும்படி நியமித்துக் காவலினின்று விடுபட்ட இராஜாக்களைப் பார்த்து, “ஓ அரசர்களே! நீங்கள் உங்கள் தேசங்களுக்குப் போய்ப் பின்பு இராஜகுமராகத்துக்கு வாருங்கள்” என்றுசொல்ல, அந்த இராஜாக்கள் நாங்க ளிப்போதே உங்களுடன் கூடவந்து யுதிஷ்டிர மகாராஜாவைக் கண்டு பணிந்துவிட்டு எமது தேசங்களுக்குப் போகிறோம்” என்றார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாயினோர் ஆனாலப்படியே யாகட்டு மென்று அவர்களுடன் கூடவே கோலாகலமாக இந்திரப்பிரஸ்தத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டு நகரம் சேர்ந்து, யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு நமஸ்காரஞ்செய்து நின்றார்கள்.

இப்படி நமஸ்காரஞ் செய்துநின்ற அம்மூவருக்கும், யுதிஷ்டிரர் பல ஆசிகள் கூறித் தழுவி யணைத்துச் சந்தோஷப்பட்டார். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து “ஓ மகாராஜனே! உமது அதுக்கிரகபலத்தினாலே பீமசேனன் ஜராசந்தனைச் சங்காரஞ்செய்து, சிறையிலிருந்த இராஜாக்களை விடுவித்து வெகு திரவியங்களைக் கொண்டுவந்தான். உமது ஆக்கினையின்படி நானும் அர்ச்சுனனும் கூடப் போயிருந்து அவனுக்கு ஒரு தீங்கும் வரவொட்டாமற் காத்து வந்தோம்” என்று சொல்ல, அதுகேட்ட யுதிஷ்டிரர், “ஸ்ரீகிருஷ்ண! உம்முடைய பரிபூரண கிருபையை நாங்கள் பெற்றிருக்கு மளவில் ஒரு குறையும் நேரிடாது. (சகல காரியங் களும் நிறைவேறும். ஆனபடியினாலே ஜராசந்தன் மாண்டது ஓர்

அதிசயமோ? பீமசேனனுடைய அர்ச்சுனனையும் என்னும்? எல்லாம் உமது தேவஜாமபலம் மகத்தாய்வுடையது. இப்பாச அந்தவரைக் காப்பவாகிய உமது பொருள் மன்ற புகழ்த் தக்கதோ? சகல மேன்மைகளும் எனக்கு உண்டாய்வு செய்த உமக்கு என்னால் செய்யத்தக்கது யாதும்? இப்படியே எல்லாவற்றையும் நிறைவற்றிக் காத்த ருளவென்றம்” என்று சொல்லி எழுந்து மார்போர்மார்போர்த்துக் கண்களிலானந்த பாஷ்பம் பெருக நின்றார். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தம் கூடவந்த இராஜாக்களெல்லாரையும் அழைத்து யதிஷ்டிராஜ்ஞர்காட்ட, அந்த இராஜாக்கள் யதிஷ்டிரரைப் பணிந்து அந்நகரம் தருமபுத்திரர் அவரவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைசெய்து தாது காடுகளுக்குச் செல்ல விடைகொடுக்க, அவர்களும் அவரைப்பூசித்து, கிருஷ்ணன் முதலானோரிடத்தில் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பட்டணங்களுக்குச் சென்றார்கள். பின்பு ஏறவும் ஜாசந்தன் குமாரனாகிய சகதேவன் கொடுத்த பதிகளைக் கொணர்ந்து காட்ட, அதைக்கண்ட தருமராஜனுவர் சந்தோஷப்பட்டு, அந்த ஜாசந்தனுடைய மேன்மைபெற்ற இடத்தை :ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு வெகுமதி செய்தார். அந்தத் தேரைக் கண்ணன் வாங்கிக்கொண்டு, பாண்டவரையும், குந்தி - திரௌபதை - சுபத்திரை முதலானவர்களையும், தகுந்தபடி யுபசரித்துச் செலவு பெற்றுக்கொண்டு யாவரும் புகழ் அத்தேர்மே லேறித் துவாரகைக்குச் சென்றார். பீமசேனன் முதலாகிய நால்வரும் சில தூரம் கிருஷ்ணனுடனே போய் வழிவிடுத்து, அவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் தங்கள் நகரத் திற்கு வந்து வெகு மேன்மைபுடனே வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் உத்தரதிக்கு விஜயம் செய்தல்

கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குப் போனபின்பு ஒருநாள் சபையில் மந்திரிகளும் - தம்பிமார்களும் - வியாஸர் முதலிய அநேக ரிஷிகளும் கூடியிருக்கையில், தருமபுத்திரர், நாரதர் சொல்லிப்போன இராஜசூயத்தைக்குறித்து யோசித்து, “ஓ! ஓ! அந்த மகாயாகம் நம்மால் எப்படிச் கிரமமாய் நிறைவேற்றப்போகிறது” என்று மனதிலே மிகவும் வியாகூலத்துடனே இருப்பதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தமையனாரைப் பார்த்து, “அண்ணா! நீரேன் வியாகூலப்படுகிறீர்? ஜாசந்தன் மாண்டதினாலே சத்துருக்களுடைய வேர் அறுக்கப்பட்டது. இனி இராஜாக்களை ஜயிப்பது மிக வெளிதாயிருக்கும். நான்

அக்ஷிபின் அதுக்கிரகத்தினாலே ஒருவராலும் வெல்லக்கூடாத தேவையும், காண்டவமென்னும் வில்லையும், அக்ஷய தூணியையும், வானரக்கொடியையும் பெற்றிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நானே போய் அரசர்களை ஐயித்து வெகு பொருள்களைக் கொணர்ந்து பொக்கிஷத்தை சீரம்பச் செய்கிறேன். அப்பால் அப் பெரும் வெள்வியைச் செய்து, மேன்மையையுங் கீர்த்தியையும் பெறலாம். அதன்பின் நானும் பீமசேனன் நகுலன் சகாதேவனாகிய மூவரும் உமது பாதாவிந்தத்தருகிற் காத்திருக்கக் குறைவென்ன இருக்கிறது? ஆதலால் இனி நாங்கள் ஐயபாத் தைக்குப் போக விடைதர வேண்டும்” என்று கேட்க, அது கேட்ட யுதிஷ்டிரர் மனதற் சந்தேகாஷங் கொண்டிருந்தார். இப்படிக்கம்பீரமாகச் சொல்லிய அர்ச்சுனனை வியாஸமுனிவர் பார்த்து, “குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன் குலத்தின் பெருமைக்கும், நீ கற்றிருக்கிற வில்வித்தையின் அருமைக்கும், தருமபுத்திரர் யோக்கியதைக்கும், தகுந்த பேச்சைச் சொன்னாய். உன்னாலே யாவும் ஐயிக்கப்படு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. உன் பயத்தினாலும், கிருஷ்ணனுடைய நயத்தினாலும், தமது தருமத்தினாலும், யுதிஷ்டிரர் வெகு மேன்மையான செல்வத்தை யடைந்து விளங்குவார். இப்போது நீ வடதிசைக்குச் சென்று எல்லா அரசர்களையும்வென்று வரக்கடவை. வடதிசையில் தேசங்கள் வெகுவா யிருக்கின்றன. பலமுஞ் செல்வமும் பொருந்திய இராஜாக்களும் வெகுபே ரிருக்கிறார்கள். ஆதலால் நீயே அத்திசைக்குப் போதல்வேண்டும். கிழக்குத்திசைக்குப் பீமசேனன் போகட்டும். மேற்றிசைக்கு நகுலன் செல்லட்டும். தென்றிசைக்குச் சகாதேவன் நடக்கட்டும். இவ்வாறு நீங்கள் போய் ஐயித்து வந்தவுடனே யாகத்தை நிறைவேற்றலாம்” என்று சொல்லக் கேட்டு, “அப்படியே செய்கிறோம்” என்று அந்த நான்குபேரும் அவர் வார்த்தையைச் சிரமேற் கொண்டு, அவரையும் தெளமியரையும் தமையனாரையும் பணிந்து, திக்குவிஜயஞ் செய்வதற்குச் சித்தமானார்கள். அப்போது யுதிஷ்டிர மகாராஜன் நல்ல பிராமணரை யழைப்பித்து மங்கலச் சடங்குகள் செய்வித்து, வெகு தானங்கள் வழங்கி, அவர்களால் ஆசீர்வாதம் பெறுவித்துத், தம்பிமாரை நோக்கித் தானும் மங்களாசனஞ் சொல்லி, நல்ல முகூர்த்தத்திலே பிரயாணம் பண்ணி யனுப்பி வித்தார். அந்தப் பாண்டவர்கள் நால்வரும் சதுரங்க சேனைகளோடு புறப்பட்டு, தத்தமக்குக் குறித்த திசைகளை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜே! அவர்களுடைய தக்து விஜயத்தைச் சிறக்கச் சொல்லுகிறேன் மேலும். நடவாது கரை புரண்டு வருவதுபோல மிராநின்ற சதுங்க சேனைகளுடனே அர்ச்சுனன் வடதிசையிற் பிரவேசிக்க, அங்கே ஆண்டிந்த அசர்க ளெல்லாரும் ஒன்று கூடி வந்தெதிர்த்தார்கள். அர்ச்சுனன் அவர்களிடம் மிகுந்த கொபங்கொண்டு வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைச் சந்தானம் பண்ணி வருஷக்க, அந்தப் பாணவருஷத்தைச் சிலநேரம் வரையில் தடுத்துஞ் சிலநேரம் வலாயிற் சகித்தும், அப்பால் சகிக்கக்கூடாமற் போனபடியினால் சிலர் ஒடிப்போனார்கள். சிலர் தங்களுக்குள்ள பொருள்களைக் காணிக்கையாக வைத்து அர்ச்சுனன் பாதத்திற் பணிந்தார்கள். இவ்வாறு பனிமண்டலத்தைச் சூரியன் சிதற வடிப்பதுபோல் அர்ச்சுனன் அந்த இராஜமண்டலத்தைக் கதற அடித்து, வெகு திரவியங்களை வாங்கிக் கொண்டு, குளிர்த்த தேசத்திற் சென்று, அத்தேசத்து அரசரை நிமிஷத்துக்குள்ளாக வென்று, அவர்கள் கொண்டுவந்த பொருளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்களையுங் கூட வரச்செய்து, சாளவதேசத்து இராஜதானிக்குப் போய் அச்சாளவராஜனோடு யுத்தம்பண்ண, அந்த இராஜனும் நெடுநேரம் அர்ச்சுனனோடு யுத்தம்பண்ணி அவன் பல பராக்கிரமங்களைப் பார்த்து, “அப்பா! இவனோடு போராட நம்மால் முடியாது” என்று மனதில் நினைத்து, அர்ச்சுனனோடு சினேகம் பண்ணுவதாகத் தூதனுப்ப அர்ச்சுனனும் அதற்கிசைந்து அவனிடம் வெகு பரிசுகள்பெற்றுக் காசிதேசத்திற்குப் போய், அத்தேசத்து இராஜனையும் மகாபாபாத்துமாவாகிய மிராநின்ற சுநாய னென்கிறவனை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து அவனைத் தனக்குச் சேவகனாக்கி, அவ னரண்மனையைக் கொள்ளையடித்து, அவனுக் குட்பட்ட சில தீவுகளி லிருந்தவர்களையுஞ் ஜயித்து, அவர்களில் முக்கியனாகிய பிரதிவிந்திய னென்கிற இராஜாவையும் அவனுக்கு அமைச்சராய் இருந்தவர்களையும் மற்றவர்களையுங் கீழ்ப்படுத்தி, அங்கிருந்து சகரரால் வெட்டப்பட்ட சமுத்திரங்களினடுவே வடக்குப்பக்கத்திலே உண்டாகிய ஏழு தீவுகளுக்கும் போய், அவ்விடத்து இராஜாக்களைச் சுவாதீனஞ்செய்து வெகு திரவியங்களைச் சம்பாதித்து, ஈசானியதிசையிற் சென்று, அங்கே ஒரு கூட்டமாய் இருந்துகொண்டு நாடுகளைக் கொள்ளையடித்து வருந் திருடர்களோடு யுத்தஞ்செய்து, அவர்களைச் சின்ன பின்னமாய் வெட்டி மடித்து, அநேகங்கோடி பொருளைக் கைக்கொண்டு, காம்போஜமென்

னும், தேசத்து இராஜாவையும் இருஷிக மென்னுந் தேசத்து இராஜாவையும் வெற்றிகொண்டு, நசிச்சமுத்திரத்தி விராநின்ற பிராக்ஜோதிஷ மென்கிற பெருநகருக்குப் போனான்.

அந்தப் பிராக்ஜோதிஷ நகரத்தி லிருந்த நாகாசுரனுடைய குமாரனாகிய பகதத்த னென்கிறவன் ஒரு வெள்ளை யாணையின்மே லேறிக்கொண்டு, வெகு சேனைகள் புடைசூழ அர்ச்சனனோடு யுத் தத்திற்கு வந்தான். அப்போது இருவருக்குங் கொடிய யுத்த முண்டாயிற்று. அந்த யுத்தம் எட்டுநா ளோயாமல் நடந்தது. இரண்டு சேனைகளிலும் அனைக யானைகள் மலைபோற் குவிந்து வீழ்ந்திறக்க வும், அங்கிருந்து அருவிகள்போல் உதிரவாறுகள் பெருகவும், அவை களில் துண்டித்த கைகால்கள் முதலான அவயவங்களும் கத்தி முதலான ஆயுதங்களும் மீன்கள்போல ஓடவும் மண்டையோடு கள் ஆமைகள்போ லசையவும், குதிரைகளுடைய தேகங்கள் உடைந்த கப்பல்கள்போலக் காணவும், மனிதர் தேகங்கள் தோணி கள்போல் மிதக்கவும், யமனுடைய மகிமைகளைத் துதிப்பதுபோற் கூளிகள் கழுக்கள் முதலிய கொடும் பறவைகள் கூவவும், இரத்த ஆறுகளிற் பேய்கள் கும்புகூடி விளையாடவும், அதனாலுண்டான துர்க்கத்தம் வீசவும் இருந்த அந்த, யுத்த பூமியைப் பார்ப்பவருக்குப் பயத்தையும் அருவருப்பையுந் தந்தது. அந்தப் பகதத்தனுக்குச் சகாயமாகக் கிராத தேசத்தாரும் - சீனதேசத்தாரும் இன்னு மநேக தீவுகளி லிருந்தவர்களும் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அவர்களை யெல்லாம் அர்ச்சனன் சரமாரி பொழிந்து, கைவேறு - கால்வேறு - தலைவேறு - உடல்வேறுகக் கண்டங் கண்டமாய்த் துண்டிக்கவே பெருங்காற்றி லகப்பட்ட மேகம்போன்று அவர்களெல்லோரும் அவ னுடைய பராக்கிரமத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், தலைவிரிகோலமா யொருவரை யொருவர் வெறுத்துக்கொண்டு திசைதோறு மோடி னார்கள்.

இவ்வாறு சேனைகளெல்லாம் ஓடக்கண்ட பகதத்தன் வெகு கோபமடைந்து, தன் யானையை அர்ச்சனன் தேருக்குச் சமீபத் தில் விரைவிற் செலுத்தி, வில்லை வளைத்து நானேற்றி நானேனைசை கொண்டு, அம்புகளைத் தொடுத்துப், பிரளயகால மேகமானது மலையுந் துளையும்படி மழை பொழிவதுபோல் அர்ச்சனனுடைய தேர் குதிரை முதலானவைக ளெல்லாந் துளைபட்டுச் சிதறிப் பறந்தோடும்படி அடித்தான். அச் செய்கையால் அர்ச்சனன்

காலாக்கினி உருத்தரன் போல் வெருண்ட ஓர் அம்சமே யுத்தரங்க தத்தனுடைய வில்லை முந்திற்று, ஓயாமல் கவசத்தைக் கீழித்து, நாமப்பினால் அவனுடைய கப்பர்திப மென்றும் யானை அழைக்கையி லடிக்க, அந்த யானை பலதபலத்த தவறிட்டிற் போண்டு, பின்னே திரும்பிப் போடிற் ற. அதுகண்ட அர்ச்சுனன் சம்பாபுத்திதுச் சிங்கநாதஞ்செய்ய, அதனுடைய பகதத்தன் மிகவுங் காண, அர்ச்சுனனுடைய பலபராக்கிரமங்களைச் சகிக்க மாமா லாபாதென்ற மனதில் நிகழ்த்து அவனுக்குச் சம்பபத்தன் வந்து, புன்னலையுடனே அவனைப் பார்த்து, “ஓ அர்ச்சுன! இக்காலவாஸாயல் என்னொரு நின்ற பார்செய்தவன் யா நுமில்லை. உன்னை மொருவனத்தான் நான் கண்டேன். உன்னுடைய பலமும், பாக்கிரமமும், லாகவமும், சாமர்த்தியமும் மிகவுங் கொண்டாடத் தக்கனவா நிற்குகின்றன. இத்தகைய புருஷனொரு நான் போர் செய்யும்படி நேரிட்டதற்கு வெகு சந்தோஷப்படுகிறேன். பாண்டு மகாராஜன் மகாபாக்கியவான். உன்மூலம் இன்றதான் கிர்த்திப்பெற்றது. எட்டுநாள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்தும் இளைப்பில்லாம லிருக்கிற மகாவீரனாகிய உன்னுடனே இனிப் போர் செய்ப எனக்குச் சம்மதமில்லை. இதற்கு முக்கிய காரண மென்னவென்றால், உனக்குப் பிதாவாகிய தேவேந்திரனுக்கு நான் சினேகிதன். எனக்கு மவனுக்கும் பிராதா வென்கிற முறை புண்டு. ஆனபடியினாலே இந்திரபுத்திரனாகிய நீ எனக்கும் புத்திரனாகவேண்டும். புத்திரனிடத்திலே வாச்சல்லியம் பிதாக்களுக்கு இப்பாதலாலும், அப்புத்திரனும் பிதாவும் போர் செய்வது தருமவிரோதமாதலாலும், உன்னோடு இனி யுத்தஞ்செய்ய என்மன மொப்பவில்லை. ஆனால் இதுவரையில் யுத்தம்பண்ணவேண்டிய தென்னவென்றால்; நீ வெகு தைரியத்துடனே எதிர்த்து வரக்கண்டு, உன் சாமர்த்தியத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு மென்று யுத்தஞ் செய்தேன். உன் சாமர்த்தியமறிந்தேன்; இந்திரனுடைய பராக்கிரமத்தை மெச்சுகின்ற நானும் உன்னெதிரே நிற்க வெருவும்படி யிருப்பதைக்கண்டுசந்தோஷப்பட்டேன். நீ வந்த காரிய மென்ன? சொல்லு; அதனை யான் நடத்துகிறேன்” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட அர்ச்சுனன் ஆயுதத்தைக் கீழே வைத்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, “ஐயா மகாராஜனே! என் பிதாவின் சினேகிதராகிய நீர் சந்தோஷப்படும்படி நேரிட்டது என்பாக்கிய வசந்தான். நான் வந்த காரியம் யாதென்றால் என் தமையனாராகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜசூய யாகஞ்செய்து

சம்ராட்டென்னும் பேரையடைய யத்தனித்திருக்கிறார். அதற்காக வடதிசையிலிருக்கும் இராஜாக்களை வென்று கப்பம் வாங்குவதற்காக நான் யுத்த யாத்திரை செய்துவருகிறேன். நீர் இந்த சகாப்தமென்று சொல்லுகிறபடியினாலே உம்மைக் கப்பம் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஆக்ஞாபிக்க வல்லவனல்லேன். ஆனால் தாங்கள் இக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்று சொன்னான். உடனே பகதத்தன், “குழந்தாய்! தருமபுத்திரருடைய காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிய கடமை உனக்கு மாத்திரமன்று; அது எனக்கும் அவசியந்தான்” என்று சொல்லி, அர்ச்சுனனைத் தன் மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய் விருந்துசெய்து கொண்டாட, அர்ச்சுனன் ஒரு மாதம் வரையில் அவ்விடத்திலேயே இருந்து, அந்த ஈசானிய திசையிலிருந்த அநேக தீவுகளை யெல்லாம் வென்று, வெகு திரவியங்கள் சம்பாதித்துப் பகதத்தன் வசத்தில் வைத்து, அந்தப் பிராக் ஜோதிஷமென்னும் பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டுக் காமபுரமென்கிற விடஞ்சென்று, அந்த இராஜாவையும் வசப்படுத்தி, இமயமலையை யடைந்து, அதன் சார்பு மலையாகிய புவனகிரியென்னும் பர்வதத்தையு மடைந்து, அங்கிருக்கும் அராவிலென்கிற இராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொண்டு, அவனாற்கொடுக்கப்பட்ட பொருள்களை அங்கேயே வைத்துப், பின்னும் வடதிசையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அங்கே அசந்தர மென்னுந் தேசத்திற் போய், அத்தேசத்தார் வலுவிற்கொணர்ந்து கொடுத்த பொன் வெள்ளி இரத்தினங்களிவையாவையும் வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்தே பகிர்க்கிரி - உபரிகிரி - என்கிற பர்வதங்களிலிருந்த வேடராஜர்களை வென்று கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, அவர்களை யுங் கூடவே வரச்செய்து குலாதமென்னுந் தேசத்திற்குப் போனான். அந்தத் தேசாதிபதியாகிய பிருகந்த நென்கிறவன் மகாசௌரிய முள்ளவன். கடல்போன்ற சேனைகளுடனே தன் இராஜ்யத்தை அர்ச்சுனன் சூழக்கண்ட அவன் மிகுந்த ஆக்ரோஷமடைந்து, தன் சகல சேனைகளையும் ஸன்னாகப்படுத்திப் பூமியதிரும்படி பட்டணத்திற்குவெளியில் வந்து யுத்தபேரிகையடித்தான். அவ்வோசை கேட்டமாத் திரத்திலே அர்ச்சுனனும் தன் சேனைகளைச் சித்தப்படுத்தி, யுத்தத்திற்குச் சித்தமாய் வந்தான். உடனே இவ்விருவருக்கும் மகா யுத்தமுண்டாயிற்று. அப்போது இருபக்கத்துக் காலாட் சேனைகளுக்கும் சில நேரம் சண்டை நடந்தபின்பு, யானைகளோடு

யானைகள் - குதிரைகளோடு குதிரைகள் - தேர்களோடு தேர்கள் - காலாட்களோடு காலாட்களாக புத்தகடந்தது. அதன் பின்பு வில்லாளிகளோடு வில்லாளிகள் - சுத்திக்காரர்களோடு சுத்திக்காரர்கள் - கதாயுதரோடு கதாயுதராக புத்தஞ் செய்தார்கள். அந்த புத்தமானது பூர்வத்தில் தேவருக்கும் அகரருக்கும் நடந்த புத்தம்போலிருந்தது. அந்த புத்தத்திலே பிருகந்தனுடைய சேனைகள் அர்ச்சுனன் சேனையினாலே அடிபட்டு முன்விற்கமாட்டாமற், பெருங்காற்றி, லகப்பட்ட செத்தைகள் போல் திக்ரத் திக்காய்ப் பறந்தோடின. அது கண்ட பிருகந்த னென்பவன் தன் வில்லை வளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துப், பாண்டவர் சேனையை வெலவெலக்கச்செய்து, தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லிச் சங்கராதஞ் செய்ய; அப்போது அர்ச்சுனன் மிகுந்த உக்கிரத்தோடு சாமரி பொழிந்து அக்குலாத ராஜனுடைய தேர்க்குதிரைகளையுஞ் ஸாரதியையுங் கொன்று, வில்நாணையு மறுத்து, வேகத்தோடு வந்த இரதத்தையும் ஸ்தம்பிக்கச் செய்தான். இங்கிலையைக் கண்ட பிருகந்தன் மிகவும் பயந்து, “இவனோடு போர்புரிவதைவிட்டு வணங்குவதே நன்மை” என்று நினைத்து, வேறு குதிரைமீ தேறிக்கொண்டு பட்டணத்திற்குச் சென்று, வெகு தனபரணதிகளை யெடுத்துக் கொண்டு வந்து அர்ச்சுனனுக்குப் பாதகாணிக்கை வைத்துப் பணிந்தான்.

அதுகண்ட பாண்டவவீரன் அவனிடத்தில் தயவுகொண்டு, “எங்கள் தமையனார் செய்யப்போகிற இராஜசூய யாகத்திற்குவந்து நடப்பிக்க வேண்டும்” என்று சொல்ல, அவ்வரசன் அப்படியே யாகட்டு மென்று தன் தேசத்து மலைகளிற் பிறந்த உயரமும் பலமு முள்ள யானைகளில் அனைகமும் மகா வேகம் பொருந்திய தன் தேசத்துக் குதிரைகளில் அனைகமும் கொடுத்தான். அவைகளை அர்ச்சுனன் அங்கீகரித்து, “இவைகளை நான் போகும்போது கொண்டுபோகிறேன்; அதுவரையில் இவையெல்லா மிங்கேயேயிருக்கட்டும்” என்று வைத்துவிட்டு, அந்தக் குலாததேசத்து இராஜனாகிய பிருகந்தனையுங் கூட்டிக்கொண்டு, சேனாபிந்துவென்னும் இராஜனுடைய தேசத்திற்குச் சென்றான். அந்த இராஜன் இவர்களை வணங்காமல் எதிர்த்தபடியால் அவனைப் பரிவாரத்தோடு தேசம் விட்டுத் துரத்தி, அந்நகரத்திற் புகுந்து அரண்மனையி லிருந்த திரவியத்தைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டு, அத்தேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியை நியமித்து, அங்கிருந்து வாமதேவமென்னுந் தேசத்தையும் - சுநாமாவென்னும் பர்வதத்தையும் தாண்டிப்

போய், உத்திரகுலாத தேசங்களை யடைந்து, அவ்விடத்தரசர்களை வென்று கப்பங்கள் வாங்கி, அந்த இராஜாக்களையுங் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு அதற்குச் சமீபத்திலிருந்த அப்பிரசித்தங்களாகிய ஐந்து தேசங்களுக்குத் தூதரை யனுப்பிக், கப்பங்களழைப்பித்துக்கொண்டு, துவீபப் பிரஸ்தமென்னுந் தேசத்திற்குப் போய் அங்கொரு சேனாபீதுவென்கிற இராஜாவினுடைய பட்டணத்திலே தன்சேனைகளை இளைப்பாறவிட்டுத், தானும் இளைப்பாறி, அந்த வேந்தனால் மிகவும் பூசிக்கப்பட்டு, அங்கிருந்து விஸ்வகஸ்வனென்கிற இராஜாவினிடத்திற்குப் போய், அவனோடு யுத்தஞ் செய்து, வெற்றிகொண்டு, அவனைத் தூரத்தி அவன் நகரத்தைக் கொள்ளையடித்துப், பர்வததேசத்தானாகிய ஒருவனை அவ்விடத்திற்கு அரசனாக்கி, உச்சவங்கேதர் என்று ஏழுகூட்டமா யிருந்த க்ஷத்திரியரை வென்று, காஸ்மீர தேசஞ்சென்று, அத்தேசத்து இராஜாக்களாகிய காஸ்மீரர்க ளென்கிற பத்துக்கூட்டத்தாரையும் வெற்றிகொண்டு, உலகமெங்கும் புகழ்ப்பட்ட அத்தேசத்து வஸ்துக்களை விஸ்தாரம் பெற்றுத், திரிகர்த்ததேசம் - கொங்கண தேசம் - இவைகளை வென்று, அநேக உயர்ந்த முத்துக்களைக் கப்பமாக வாங்கி, அபிசாரதேசத்தை வென்று, கருசுதேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்து இராஜனாகிய உரோசமானனை வென்று, சிங்க புரத்திற்குப் போய், சித்திராயுத னென்கிற இராஜாவோடு யுத்தம் பண்ணி அவனைச் சிரச்சேதப்படுத்தி, அவன் புத்திரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து வெகு பரிசுகள் பெற்று, வங்க தேசத்தை யடைந்தான்; தன்னைக் கண்ட மாத்திரத்திலே அந்த வங்கதேசத்து இராஜன் வெகு மரியாதையோடு கொணர்ந்து கொடுத்த கப்பத்தை யங்கீகரித்து, பாக்லீகதேசம் போனான். அவ்விடத்து இராஜனுடனே யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்க, அவனும் மகா பலவா னாகையினாலே சைனியங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து மகாபராக்கிரமத்தோடு எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தான்.

அந்த இராஜனுக்கும் அர்ச்சனனுக்கும் இரட்டைத்தேர்ச் சண்டை நேரிட, இவன் பாணங்களை யவன் தடுக்கிறதும் - அவன் பாணங்களை இவன் தடுக்கிறதும் - சமயம் பார்த்து இவன் தேரையவன் பின்னோடச் செய்கிறதும் - அவன் தேரை இவன் பின்னோடச் செய்கிறதும் - வில்லை வளைக்கிறதும் - ஈணேறிகிறதும் - அம்பெடுக்கிறதும் - தொடுக்கிறதும் - எய்கிறதும் - இவைகளையெல்.

லாம் எப்போதும் அப்படியப்படியும் இரப்பதென்பால் காணும் படி விசித்திரமாகச் செல்லும் விதத்தைப்போல, நமையே கத்திச்சண்டை சுட்டிச் சண்டைநாளுக்குச் செய்து, துவ்விதமாக நெடுநேரம் யுத்தம் புரிந்தும் வெற்றிபெறாமல் தப்பி, பற்குணன் பிரளயகாலத்து அக்கவிப்பால் வெகு காலபாவமடைந்து, தன் செளரிய முழுமையும் வறவித்துச் சாமரி போட்டு, பாக்கி தேசத்து இராஜன் வெல வெலக்கச் செய்தான். துவ்விதமாக வெகு பிரயாசத்தினாலே அந்த இராஜன் வெற்றிக்கொள்ளவில்லை. அவன் இவனுடைய வீரத்தன்மைக்குச் சந்தாஷமடைந்து யுத்தத்தை நிறுத்தித், தன் மாளிகைக்கு அர்ச்சுனன் அழைத்துக்கொண்டுபோய் மரியாதை செய்து வெகு தீரவியங்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அர்ச்சுனன் வெகு சந்தோஷத்துடனே அந்த இராஜாவைச் சேனைகளோடு அழைத்துக் கொண்டு, தரததேசத்தார் - நெங்கதேசத்தார் - காமதேசத்தார் - இவர்களுள்ளாரையும் வென்ற வெகு தீரவியங்களைச் சம்பாதித்துக்கொண்டு, அநேக வகுப்பாய்ப் பிரிந்திருந்த அருங்குத் தேசங்களுக்குப் போனான்.

அந்தத் துருக்கர் தேசத்தில் வெண்மை நிறமும் - தோற் சட்டையும் - தாடிகளுமுடைய இராஜாக்கள் யாவரும் அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே பயந்து, தங்களுக்குண்டான தீரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பணிய, அர்ச்சுனன் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் இராஜ்யத்திலே யிருந்து செவ்வையாய் அரசாட்சி செய்து வரும்படி திட்டஞ் செய்து, அதற்குச் சம்பமான கிராததேசத்திற்குச் சென்று, அவ்விடத்திய இராஜாக்கள் கர்வத்தினாலும் அகங்காரத்தினாலும் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தபடியால் அவர்களையும் அவர்களுடைய சேனாபரிவாரங்களையும் யமனுலகுக்கனுப்பி, அவர்கள் பொக்கிஷத்தை யெல்லாங் கொள்ளையிட்டு, அங்கிருந்து சமுத்திர வோரத்திலிருந்த ஓர் மிலேச்சதேசத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்திய இராஜாவாகிய ரிஷீகனென்கிறவன் வெகுசேனைகளோடுங்கூடி யுத்தத்திற்கு வர, அருச்சுனனும் தன் சேனைகளைச் சித்தம் பண்ணிக்கொண்டு பயங்கரமான யுத்தஞ் செய்தான். இவ்வாறு இருவருக்கும் நெடுநேரம் யுத்தம் நடக்கவே, ரிஷீகனுடைய சேனைகள் வெகுவாய் மடிந்துபோயின. அதுகண்ட அந்த மிலேச்ச

இராஜன் மனந்தளர்ந்து, தன்னைச் சினேகிக்கும்படி குறிப்பினு லறிவிக்க, அர்ச்சுனன் அப்படியே யங்கீகரித்து, அவனும் கொடுக்கப்பட்ட கிளியின் வயிறுபோற் பச்சை நிறமுள்ள சில குதிரைகளையும்-மயில் நிறமுள்ள சில குதிரைகளையும்-கைக்கொண்டு, இமயமலையின் சமீபத்திற்கு வந்து, தன் சேனைகளை அவ்விடத்தில் நிறுத்தி, அதுவரைக்கும் சம்பாதித்த திரவியங்களை அவர்களுடைய காவலில் வைத்துச், சில சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சுவேத பர்வதத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தில் ருந்த துஷ்டராஜாக்களை வெற்றிகொண்டு, இமயமலை தாண்டிக் கிம்புருஷ பர்வதஞ் சென்று, அப்பர்வதத்திலிருந்த இடங்காடுவமிசத்து இராஜனோடு கொடிய போர்செய்து அவனை வென்று, அவன் கொடுத்த பொருள்களை அவனிடத்திலேயேவைத்து, அங்கிருந்து ஹாடக மென்னுங் தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்திற்கு யுக ரென்கிற தேவஜாத்தியாரோடு நெடுநேரம் போர்செய்து, பின்பு நல்ல வார்த்தைகளாலே யவர்களைச் சுவாதீனம் பண்ணி, வெகு பொருள்களைக் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு மானசமென்கிற தேவமடுவி னருகிற் சென்று, ரிஷிகுடியரென்றும்-ஹாடகரென்றும் - பேர்பெற்ற ஜாதியாரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கந்தர்வரிருந்த தேசத்திற்குப் போய் அவர்களோடு வெகுநேரம் சண்டைசெய்து வென்று அநேகதிரவியங்களையும்-தித்திரி என்கிற பட்சியின் நிறத்தையுடைய சில குதிரைகளையும் - தவளையின் கண்போன்ற கண்களையுடைய சில குதிரைகளையும்-மற்று மனேக வஸ்துக்களையும் பெற்று, ஹேமகூட பர்வதத்திற்குப் போய்ச் சேனைகளை யிறக்கி இளைப்பாறி, ஹரிவருஷ மடைந்து, அதில் வெகு செளக்கியத்திற்கு ஏதுவாகியும் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகியும் அழகாகியு மிராநின்ற - மடுக்கள் - ஆறுகள் - மலைகள் - தோப்புக்கள் முதலானவைகளைக் கண்டு களித்து, செளந்தரியமுள்ள ஸ்திரீகளையும் புருஷர்களையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, நயபயங்களாலே யவர்களைச் சுவாதீனம் பண்ணி, அநேக திரவியங்களைக் கிரகித்து மகாசந்தோஷத்தோடு இளாவிருத வருஷத்திற்குப் போனான்.

அவ்விடத்திலே தேவர்களுடைய வீடு முதலானவைகளைக் கண்டு, ஆச்சரியத்தையும் பயத்தையு மடைந்து, அவர்களை மிகவும் வணக்கத்துடனே கண்டு, "ஓ மகானுபாவர்களாகிய புருஷர்களே! என் தமையனாகிய யுதிஷ்டிரமகாராஜன் இராஜகுய யாகஞ்

செய்ய யத்தினப்பட்டிருக்கிறார். அதனால்தான் வடதிசைநிலுள்ள இராஜாக்களை வென்று கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன். தாங்களும் தயையசெய்து ஏதாடிலும் கப்பம் போற் கொடுத்து அக்காரியத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும்” என்ற கேட்க, அவர்கள் இவனிடத்து அன்புவைத்து, புல்லாகத்தற் றிடையாத உத்தம இரத்தினபரணங்கள்-வஸ்தாங்கள் முதலானவைகளைக் கொடுக்க, வாங்கிக்கொண்டு, மேருவுக்குப் பிரதக்ஷணமாய் வாடக்கே போகவேண்டுமென்று புறப்பட்டு, அவ்விளாவிருத கண்டத்தின் அழகைப்பார்த்து ஆனந்தப்பட்டுக்கொண்டே கத்தப் பொன்மயமாகப் பலாத்த்தினங்கள் நிறைந்த தாழ்வரைகளோடு கூடி வெகு அழகாகிய போலைகள் சூழ்ந்து அக்கினிபோல் வெகு பிரகாசம் பொருந்தப் புண்யவான்களுக்கே யன்றி மற்றவர்களாற் பார்ப்பதற் கரிதான பெருமைபுள்ள தாய், இவ்விதமாகிய தென்று நிதானிக்கக்கூடாமற் பலமும்-மகிமையும் - அழகும் - காந்தியும் பொருந்திய பலவகைப் பட்டிகளுக்கும், மிருகங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் மிருக சஞ்சிவினி-செல்லியகாணி முதலாகிய ஒளஷதிகள் நிறைந்து, தேவர் - கருடர் - கந்தருவர் முதலானவர்களுக்குப் போகஸ்தானமாய், அவர்கள் செய்யாநின்ற நாட்டியம் - கீதம் - போஜனம் - போகம் இவைகளாற் பஞ்சேசத்திரியங்களையுங் கவர்ந்துகொள்ளத் தக்கதாகிய சுவர்னமயமாய் விளங்கும் மகாமேருவென்கிற பருவதத்தைக் கண்டான்.

அம்மாத்திரத்தில் அர்ச்சுனன் ஆனந்தசாகரத்தில் மூழ்கிப் பிரமித்து ஸ்தம்பம்போலாகிப் பின்பு அந்த மகாபருவதத்தினின்றும் பெருகாநின்ற ஜம்புநதியையும்-அதின் கரையிலிருக்கும் உத்தியான வனங்களையும்-அதில் வாசம் பண்ணாநின்ற சித்தபுருஷரையுங்கண்டு அவர்களுக்குத் தான் வந்த சேதியை வணக்கத்தோடு தெரிவித்து, அவர்கள் தயையசெய்து கொடுத்த இரத்தினம் முதலானவைகளை வாங்கிக்கொண்டு, கந்தமாதன பர்வதத்தைக் கடந்து மறுபடி இளாவிருத கண்டத்திற்கு வந்து, மேருபர்வதத்தின் துனியிலிருந்த நாவல் மரத்தின்பழங்கள் கீழே விழுந்து நகங்கி அவைகளின் ரசம் ஜம்புநதி என்கிற பேரோடு பெருகி வருவதையும், அந்த ரசம் பட்ட பூமியெல்லாம் ஒப்பற்ற தங்கமாவதையும், அத்தங்கத்தினாலாகிய பணிகளைச் சித்தபுருஷரும் சித்த ஸ்திரீகளும் தரித்துக் கோடி குரியப்பிரகாசமாய் விளங்கி அவ்வாற்றின் நீரைக் குடிப்பதினால் தேகத்தில் இளைப்பு - மூப்பு-தளர்ச்சி-வேர்வை முதலிய துன்பங்க

ளில்லாமற் காத்தியும் - சுகந்தமும் பொருந்தியிருப்பதையும், அந்த நாவல் மரத்தி னிழலிலே அநேகமாயிரம் முனிவர்கள் சஞ்சலமின் றித் தவஞ்செய்துகொண் டிருப்பதையும் நீர்மலமாகிய அவ்வாற்றின் ஜலத்திற் பொற்றாமரைகள் மலர்ந்திருக்க அவைகளின் தேனைக் குடித்துக் களித்து ஒலித்துக்கொண்டு சுழன்று வராரின்ற வண்டு களைக் கண்டு நயந்து மிகவு மசையாடின்ற கண்களோடு கணவருடன் பிணக்கமுற்ற மாதர்கள் வலுவிற் கணவரைத் தழுவ - அதனா லவர் பேரானந்தமுற்று அவ்வண்டினத்தைத் துதிப்பதையும், சுவர்ணமயமாகி வெகு விசித்திரமாகத் தளிர்ந்துப் பூத்துப் பழுத் துப் பரந்து விளங்காநின்ற சோலைபின் ஒரு புறத்தில் மரத்தினிழ லில் மாதர் மடிமேல் ஆடவர் படுத்துக்கொண்டு கிளைகளிலிருந்து கொஞ்சாநின்ற கிள்ளைகளின் மொழிகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷப் பட்டு நகைத்துக்கொண் டிருப்பதையும்; மற்றோர் புறத்தில் ஊட லுற்ற நாயகிகளைப் பலவிதங்களினால் நாயகர் சமாதானப்படுத்திக் கொஞ்சுவதையும், இன்னுமோர் புறத்தில் தேவர்கள் சபைசேர்த் துக் கந்திருவர் பாட அப்ஸரமாத ராட வேடிக்கை பார்த்துக்கொண் டிருப்பதையும் பின்னுமோ ரிடத்தில் தேவகணங்கள் கள்ளுண்டு களித்து ஒருவரோடொருவர் போர்செய்து வைது அழுது பிதற்றிக் குதித்து நிற்பதையும், ஒரு பக்கத்தில் மகாதபசிகள் சொல்லு முப தேசங்களைப் பக்தியுடன் சிலர் கேட்டுக்கொண் டிருப்பதையும், மற்றொரு பக்கத்திற் கொடிகளுஞ் செடிகளும் படர்ந்த மண்டபங் களிற் புகுந்து காமநூலிற் சொல்லியபடி பலவித கரணங்கள் செய்து ஸ்திரீகளும் புருஷரும் போகித்துக்கொண் டிருப்பதை யும் விசித்திரமாகப் பக்ஷிகள் கூவுவதையும் இப்படிப்பட்ட பல வேடிக்கைகளை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே மந்தர பருவதத்தி னிடத்துக்கு வந்து, அதனருகிற் பெருகாரின்ற சைலோதை என் கிற நதியின் கரையிலிருக்கும் மூங்கிற் காட்டைக் கண்டு, அவனி டத்தி லிருந்த காஷர் - சாஷர் - நத்யோதர் - பிரவதசர் - தீர்க்க வேணுகர் - பசுபர் - குளிந்தர் - டங்கர்-பரடங்கணர் என்கிற மகா வீரராகிய ஜாதிபாரை வெற்றிகொண்டு வெகு பொருள்களைச் சம் பாதித்து, மாலியவத் பருவதம் - நீலபருவதம் - சுவேத பருவதம் முதலாகிய விடங்களுக்குப்போய், அவ்விடத்தினரையும் வென்று கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, சிருங்கி என்கிற பருவதத்தைத் தாண்டிக் குருவருஷத்திற் பிரவேசித்து, அங்கிருந்த கந்திருவர் - கின்னரர் முதலிய பேர்களிடத்திற் சொர்ணமயமாகிய மான்டோஷ்.

முதலான பொருள்களைப் பெற்றதெனக் கொண்டு அப்பாலும் பொக வேண்டுமென்று மனமுடையவனாக விருந்தான்.

இக்கருத்தை அவ்விடத்தில் கவனிக்கத்தக்கதென்பதும் வழியி னிராஜன் காவற்காரராகித்து, அவன் கொடுக்கக் கொஞ்சங் கொபத் துடனே சொல்லியதாவது “ஓர் அச்சு மகாபாலகே! இதோ நாங்கள் காவல்கொண்டிருக்கின்ற இடத்திலே உத்தரகுருவென்று சொல்லப்படும். இதில் மணிதர் பரவெரிக்கக் கட்டாது. இதுவரை யில் நீ வந்ததே அதிசயம். இனிமேற் பொகமாத்தனப்பவது தகாது. அசாத்தியமாகிய காரியத்தை யத்தனித்து அவமானப்படாதே, எதுவரையில் மணிதர் இருக்கிறார்களோ அதுவரைமத்தான் மனு வியலோகம்; அதற்கப்பால் மனுஷ்ய காத் தவர முதலானோ ரிருக்குமிடமும் அத்துடன் சேர்த்ததுதான். அப்பால் தெவநி, ஆகி லும் நீ மகானுபாவஞ்செய்யால் இதுவரையில் வந்தாய். இனி உத் தரகுருவில் எங்கள் வார்த்தையைக் கேட்காமற் பரவெரிப்பாயே யானால், அவ்விடத்தில் ஒருவரைபுங் காணமாட்டாய். உன் கண் களுக்குப் பாழாகத் தோற்றும். அன்றிபும் நீ மனுபடி திரும்பிப் போவது வருத்தமாகும். ஆகையால் நீயென் னின் பிரயாசைப் படுகிறாய்? இவ்வளவு தூரம் நீ ஐயித்து வந்ததற்காக மிகவுஞ் சந் தோஷப்படுகின்றும். உன்னிடத்தில் எங்களுக்கு ஒருவித ஆசை யுண்டாயிருக்கிற படியினாலே, நீ வந்த காரியத்தைச் சொன்னால் அதை நிறைவேற்றுகிறோம்” என்று சொல்லக்கேட்ட, அர்ச்சுனன் கைகூப்பி அந்தத் துவாரபாலகரைப் பார்த்து, “ஓ துவாரபால கரே! நான் தேவர்களினுடைய கட்டளையை மீறி நடப்பவனல் லேன். நீங்கள் அவ்வளவு சொன்னது எனக்கு மிகவும் சந்தோஷ மாகிற்று. நான்வந்த காரிய மென்னவென்றால் என் தமையனா ராகிய யுதிஷ்டிரர் இராஜகுய யாகத்திற்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக் கிறார். அதற்காகத்தான் இவ்வளவு தூரம் ஐயபாத்திரை செய்கி றேன். யாகத்திற்காக நீங்களும் தயையெய்து ஏதாகிலுங் கொஞ்சந் திரவியங் கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்ல அவர்கள் பலவித மான பொருள்களைக் கொடுத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அருமையாகிய அப்பொருள்களைக் கைக்கொண்டு, சந்தோஷத்துடனே தெற்கே திரும்பி, அந்தத் தீவு பூமியெல்லாந் தாண்டி, முன்னே ஐயிக்காம லிருந்த புளிந்த-புலக்கசர்-ஊணர்-ஆபீரர்-கஷர்-மகாயவனர்-மிலேச் சர் முதலாகிய பலரையும் தனதுதோள்வலியினால் வென்று, வெகு

திரவியங்களைக் கப்பமாகப்பெற்று, இப்படியே வருடந்தோறுங் கப்பங் கட்டி வரும்படி அவர்களுக்குத் திட்டஞ்செய்து, அநேக பூபால ருக்கும் அவ்வாறுகவே கப்பங்கட்டி வரும்படி துள்ளச்சீட்டனுப்பி, இமயமலையின் சமீபத்தில் வைத்திருந்த சகல சேனைகளையுங் கூட்டிக்கொண்டு, கப்பமாகவும் பரிசாகவும் பெற்ற யானை குதிரை முதலானவைகளையும் - சுவர்ணம் - இரத்தினம் முதலானவைகளையும் - எடுத்துக்கொண்டு, தனது இஷ்டருஞ் சேனைகளும் சூழ, ஜயபெரிதரும் கட்டியங்களும் பலவித வாத்தியங்களு முழங்க, ஜயக்கொடிகள் ஆகாசத்திற் பறக்கப் பட்டனத்துச் ஜனங்களெல்லாரும் எதிர்கொண்டு வந்து கொண்டாட, இந்திரப் பிபஸ்தம் வந்து சேர்ந்தான்.

பீமன் இந்திரதிக்கு விஜயம் செய்தல்

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வட திசைக்கு எப்போது புறப்பட்டானோ அப்போதே பீமசேனனும் ஓர் அக்ரோணி சேனையுடனே கீழ்க்குத்திக்கைகரேக்கிப் புறப்பட்டு, வழியில் அநேக காடுகள் - மலைகள் - நதிகள் இவைகளைத் தாண்டி; அவ்விடத்து இராஜாவாகிய உரோசமான னென்கிறவனை வென்று, கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, பாஞ்சால தேசஞ் சென்று, மாமனாராகிய பாஞ்சாலனைக் கண்டு பணிந்து வந்த காரியத்தைச் சொல்ல, அவன் அப்படியே கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தாலும் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலரும் அதற்குச் சம்மதிக்காமையினாலே அவர்களுக்கு வெகு சமாதானங்கள் சாற்ற, அதனாலுஞ் சிலர் ஒத்துக்கொள்ளாம லிருக்கக்கண்ட பீமன் தனது பராக்கிரம வலிமையினால் நயபய முறுத்த, அந்நயபயங்களாலே பாஞ்சாலர் யாவருஞ் சம்மதிக்க உடனே கப்பம் வாங்கி அந்தப் பொருள்களை அவ்விடத்திலேயே வைத்துச் சில பாஞ்சாலரையுங் கூட்டிக்கொண்டு விதேகதேசஞ் சென்று, மிதுலை யென்கிற மகாநகரத்திற் பிரவேசித்து யுத்த பேரிகை யடிக்க, அதுகண்ட அந்த விதேகராஜன் வந்து பீமனோடு சினேகஞ்செய்து வெகு பரிசுகள் கொடுக்க, அவைகளையு மங்கே தானே வைத்துவிட்டு தசார்ண தேசத்துக்குப் போனான். அந்தத் தேசத்தில் என்றும் வற்றாத நதிகளோடு ஏரிகள் முதலாகிய பத்து வித ஜலாதாரங்க ளிருப்பதினாலே, அத்தேசத்திற்குத் தசார்ண மென்று பெயருண்டாயிற்று. அத்தேசம் இப்படிப்பட்ட நீர் வளப் பத்தினுற் கொஞ்சம் நிலங்கூடப் பாழில்லாமற் பலவிதப் பயிர்க்

ளேறிச் செழித்திருக்கும்; அன்றியும் இரண்ட்சாலைகள் பலவுஞ் சூழ்ந்து, இசையாய்க் கூவுகின்ற பாப்பன் பொழுத்த, தெசமெங்கும், பொம்மொற்சவம்பொற் பார்ப்பார். அத்தெசத்து ஜனங்கள் சகல பொகபாக்கியங்கள் பெற்று, ஒரு குறைவுமின்றச் சந்தோஷத்துடன் சதாகாலமும் விளங்கக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இவ்வாறு சகலவிதச் சிறப்புகளாந் பென்மைபெற்று விளங்காநின்ற தசார்ண தேசஞ்சென்ற, அசன் வளத்துப்பார்த்துக்கொண்டே தசார்ண நதிபன் சலாபல் வெள்ளை மலைகள் போன்ற மெத்தை விகளின் வரிசைகளாலும் இரூபங்களு மலங்காரம் பொருந்த ஒழுங்காக வைத்திருந்த புஞ்சாலைகளாலும்- அழகிய சாலைகளாலும் பிரகாசித்து, மேடு பள்ளங்க ளில்லாமல் மெதுவாகியும் - அழுத்தமாகியும் - மணல்களோடுங் கூடி கண்டும் பரந்து மிராந்ந பல விதக ளுள்ளதாய், அழகிலும்-செல்வத்திலும்- சாதுரியத்திலும் - கல்வியிலும் - மேம்பட்ட ஸ்திர்களும் புருஷர்களும் நித்திய மகிழ்ச்சிபுடன் ஒருவரொருவர் இடைவிடாத அன்பு கூர்ந்து விநோதமாய் விளையாடிக்கொண்டிருக்கப்பெற்றுக் கடல்போற் சகல பதார்த்தங்களுஞ் சம்பூரணமாய் விற்கின்ற கடைத்தெருக்களோடு கூடி, மேலாகிய செளக்கியங்களுக்கெல்லா மிடமாய் விளங்கிய மதுமதி யென்கிற பட்டணத்தைக் கண்டுகளித்து, தன்சேனைகளை யவ்விடத்திலேயே இறக்கி வியூகங்கட்டி யுத்த ஸன்னாகப்படுத்தி இரணபேரிகை யடிக்கவே; முன்னே கங்கை பின்தொடர்ந்துவரப் பகிரதன் வருவதுபோற் சைனிய வெள்ளம் புரண்டவரப் பீமசேனை வருகிறுனென்பதைக்கேட்ட அப்பட்டணத்து இராஜனாகிய சுவர்மாவென்கிறவன் அந்த இரணபேரியின் சத்தமுங் கேட்டமாத்நிரத்தில் தன் சேனைகளைச் சித்தப் படுத்திப் பட்டணம்விட்டு வெளியில்வந்து, பீமனையும் அவன் சைனியத்தையுங் கண்டு உற்சாகத்துடனே யுத்தஞ்செய்யும் குறிப்பைக்காட்ட உடனே இருவருக்கும் பலமான யுத்த முண்டாயிற்று.

அந்த யுத்தத்திற் பாண்டவ சேனாதிபதியாகிய வொருவன் தசார்ணசேனையிற் பிரவேசித்துக் கலக்கி யடிக்க, அந்தச் சைனியம் அல்லோலகல்லோலமாய் அலைவதைக் கண்ட தசார்ண சேனாதிபதி வெகு கோபங்கொண்டு, பொங்கிவருஞ் சமுத்திரத்தை யணை போட்டுத் தடுத்தாற்போல் தன் புஜபல சாமர்த்தியத்தினுற்

றடுத்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தான். அதைப் பொறும்ற் பாண்டவ
சேனாதிபதி யெதிர்க்க அவ்விருவருக்கும் இரண்டு மதயானைகளுக்கும்
நேரிட்ட யுத்தம்போற் கொடிய யுத்தம் நேரிட்டது. அப்போது
இருதிறச் சேனைகளுந் தங்கள் தங்கள் சேனாதிபதிகளைச் சூழ்ந்து
நின்று தைரியமாய் யுத்தஞ் செய்தார்கள். அந்த யுத்தத்தினாலே
தசார்ணசேனையில் வெகுவாய்ச் சேதம் நேரிட்டது. அதனாலே
தசார்ணசேனாதிபதி மிகுந்த பொறாமைபுற்று, நெருங்கி யிருந்த
மரங்களைப் பெருங்காற்றுப் பிரவேசித்து முறித்துத்தள்ளி வெட்ட
வெளியாக் குவதுபோற் பாண்டவ சேனைகளை முறித்துத்தள்ளி
முடுக்கப் பார்த்தான். அப்போது பாண்டவசேனாதிபதி தன்
இரதத்தை விரைவில் நடத்திச் சங்கம் பூரித்துச் சிங்கநாதஞ்
செய்து, வில்லை வளைத்து நானேறிட்டு நானேசைகொண்டு,
பத்தம்புகளைத் தொடுத்து, ஓரம்பினால் நானே யறுத்து ஈரம்பு
களினுற் சாரதியை யறுத்து, மூன்றம்புகளினுற் குதிரை
களைத் துளைத்து, நான்கம்புகளினால் ரதிகளையும் மார்பிற்றுளைத்
தான். இப்படிச் செய்யவே தன்சாரதி விடவிடத்து மூர்ச்சை
யடையக் கண்ட அந்த ரதிகள் தன் ரதத்தைப் பின்னே போக்கிச்,
சாரதிக்கு மூர்ச்சை தெளிவித்து, வேறு நானே வில்லிற்கட்டி,
மறுபடியும் வந்து வில்லைவளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்துப்,
பாண்டவசேனாதிபதியின் குதிரைகளைக் கழுத்தறுத்துச் சாரதியை
யும் மார்பைப் பிளந்து வில்லையொடித்து அட்டகாசஞ் செய்யும்
போது பாண்டவசேனையில் ஓர் ஆரவாரமும் தசார்ண
சேனையில் ஒரு கோலாஹலமு முண்டாபிற்று.

அதனாலே அந்தப் பாண்டவசேனாதிபதி மனம் பொறாமல்
தேரைவிட்டுக் குதித்து, கத்தியைக் கையி லேந்திக்கொண்டு
தசார்ண சேனாதிபதியின் தேரின் மேற் பாய்ந்து, சாரதியையுங்
குதிரைகளையும் வெட்டித், தேரின் சிகரங்களையுந்துணைகளையுந்
துணித்து வில்லை யொடித்து ரதிகன்பேரிற் பாயவரும்போது
அச்சேனாதிபதியின் உதவித்தலைவர் ஒரு நொடியில் வேறு ரதங்
கொணர்ந்து, அவனை யத்தேரின்மே லேற்றித் தாங்கள் சூழநின்று,
பாண்டவ சேனாதிபதியை வளைத்துக்கொண்டு, அவன் கத்தியைப்
பிடுங்கிப் பத்திரமாய் அவனையுங் கைப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொள்ள
யத்தனப்படுகையில், அச்சேனாதிபதி மனந்தளராமல், அங்கே விழுந்
திருந்த ஒரு தேரி னிருசை யெடுத்துச் சுற்றிச் சூழ்விருந்த போ
ர்களைத் துரத்தினான். இதைத் துரத்திவிருந்து பார்த்த பிழ

சேனன் “ஓ! ஓ! நமது சேனாதிபதி அபாயத்தி லாப்பட்டுக் கொண்டான்” என்று கினைத்து நான் சும்பை விலைவாசியினுள் அவர்கள் ஓடொடிவந்து சாமாதி பொழிந்து, ஆரியன் மொகங்களைக் காய்வதுபோற் காய்ந்து சேனைத்தலைவனை மற்முடிய தெரி லெற்றினர். மறுபடியும் இரங்கத்து விரங்கனும், மொடிய யுத்த முண்டாயிற்று. அப்பொழுது அங்கங்களும் ஆயுதங்களும் மிகக் கச் சில உதிரவாறுகளுண்டாயின. அந்தக் கொடிய சண்டையில் தசார்ண சேனாதிபன் சண்டமா யுதம்போற் பாங்கிளித்துக் கணைகளைப் பொழிந்து, சேனைகள் விலகியோடுமடி யடித்து, உதவியாக வந்த நான்கு வீரர்களின் தலையை யடித்து, அப்பாண்டவ சேனாதிபதிபிணுடையதேரின் குதிரைகளையும் பாக்கையங் கொன்று, இருபது பாணங்களை அவன்மார்பில் விட்டு ஏறச்செய்தான். அச்சேனாதி பதியானவன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் ஏறச்சையோ டிருந்து தெளிந்து, கத்தியைக் கைரிலேந்தித் தசார்ண சேனைய கன் தேரையும் குதிரைகளையும் சாபுகளையுஞ் சூரணஞ்செய்து, அவனையும் ஆயுதஞ்சுனியனாக்கிக் கவசத்தைப் பிளந்து சிங்க நாதஞ் செய்தான்.

அதுகண்ட அந்தச் சேனாதிபதியும் கீழே குதித்துக் கத்தியை உருவிக்கொண்டுவர, இருவரும் சில நேரம் கத்திகளாற் கண்டை செய்தார்கள். அப்போது சமயம் பார்த்துப் பாண்டவச் சேனாபதி எதிரியின் சேனாபதியைப் பிடித்துக் கீழேதள்ளித் தன் கத்தியினால் ஆட்டைக் கழுத்தறுப்பதுபோல் அறுத்தான். அதனாலே தசார்ண சேனைகள் துக்கப்படுவதையும், பாண்டவசேனை களித்திருப்பதையும், அந்தத் தசார்ண தேசாதிபதியாகிய சுவர்ம மகாராஜன் பார்த்து, தன்சேனாதிபதி இறந்ததைக் குறித்து மனதில் துக்கமும் கோபமும் மிகுந்து வளர, பீமசேனனோடு செய்துகொண்டிருந்த யுத்தத்தைவிட்டுத், தந்திரமாய் அவனது சேனாதிபதிமேற் பாய்ந்து, தன் சேனையை நாசஞ்செய்த விடத்திற்கு வந்துகின்ற, பத்து பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனை வெறுங்கையனாகத் தரையில் நிறுத்தினான், பிறகு அந்தச் சேனாபதி ஒரு கதாயுதத்தை யேந்திவர, தசார்ணராஜன் அந்தக் கதாயுதத்தோடு அவன் கையைத் துணித் தான். உடனே அவன் மற்றொருகையால் அந்தக் கதாயுதத்தை யெடுத்து வெகுதீரத்தனமாக எதிர்க்க, அந்தக் கையை யு மவ்வரசன் துணிக்கவே அச்சேனாதிபதி கீழே விழுந்து விட்டான்.

பீமசேனன், அவன் செய்த தந்திரத்தைக் கண்டு வெகு கோபமும் பொறுமைபுங் கொண்டு, வேறு சேனாதிபதியை நியமித்துத், தன் சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு சத்துருவிருந்த விடம் வந்து, கைகளறுந்து வீழ்ந்த தன் சேனாதிபதியைத் தூக்கி மூர்ச்சை தெளிவித்து, அவன் காயத்துக்குக் கட்டுக்கட்டும்படி கூடாரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, வில்லை வளைத்துப் பாணங்களை வருஷித்துச் சத்துருவின் சேனையாகிய பெருங்கடலைக் கலக்கித் தசார்ணராஜனை யெதிர்த்தான். அப்போது இரண்டு இராஜாக்களுக்கும் தொந்தர்புத்த முண்டாயிற்று. அப்படி நெடுநேரம் யுத்தமாகும்போது ஒருவருக் கொருவர் இளைக்காமலும் பயப்படாமலுமே யுத்தஞ் செய்தார்கள். இப்படியிருக்க, அவ்விரு இராஜாக்களும் ஒருவர்க்கொருவர் தேர் - குதிரை - சாரதி - முதலானவைகளை நாசஞ்செய்து கொண்டு, கதாயுத்தஞ் செய்யக் கருதித் தரையிற் குதித்து யுத்தஞ் செய்ய யத்தினப்பட்டார்கள். அப்போது வெகு காலம் யுத்தம் நடந்தும் ஐயா அபஜயங்கள் காணப்படாமலிருக்கவே பீமசேனன் சத்துருவின் பராக்கிரமத்தையும் சாமர்த்தியத்தையுங் கண்டு, மனதில் மிகவும் மதிப்புக்கொண்டு, பின்னிடாமலே யுத்தஞ்செய்து வந்தான். இப்படியிருக்கையில் அந்தச் சுவர்மன் தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கொண்ட டிக்கவர, பீமன் லாவகத்தினால் தன் தண்டாயுதத்தினாலே அவனைக் கீழே விழச் செய்ய, அவன் பின்னிடைந்து மற்றொரு தேரின் பேரி லேற, அவ்வளவுக்குள்ளே பீமன் தன் கதாயுதத்தினால் எதிரி சேனையை யெல்லாம் இருந்த விடத் தெரியாமல் நாசஞ்செய்தான். அது கண்ட எதிரி கோபமடைந்து வந்து ரதாருடனாக எதிர்க்கவே, பீமனும் வேறுரதத்தி லேறிவந்தான்.

இப்படிச் சிலநேரம் சண்டை நடந்தபின்பு, அந்தச் சுவர்மனுன் வன் பீமசேனனுடைய பராக்கிரமத்தை இனிச் சகிப்பது வருத்தமென்று களைத்துப் பீமசேனைப் பார்த்து, “ராஜனே! நீர் மகா சூரனாகையால் உம்மோடு சினேகிக்க மனமுள்ளவனாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, பீமனும் அப்படியே யங்கீகரித்து யுத்தத்தை நிறுத்திச் சினேகஞ் செய்துகொண்டு, மதுமதி பட்டணத்திற்குப் போய் அந்த இராஜாவினாலே கொண்டாடப்பட்டு, அவன் கொடுத்த கப்பங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைத் தன் சேனைகளுக்குத் தலைவனாக விருக்கும்படி செய்து, அவனுடனே புறப்பட்டுப் பின்னுங் கிழக்கே சென்றான். அவ்விடத்தில் அபரோசனமான

னென்கிற இராஜாவை யெளிதில் வென்ற, புனித நகரத்திலிருந்
தின்ற கருமாரன் - கமித்தான் - என்கிற இராவலாயும் போர்
செய்து வெற்றிபெற்று, சாதத்தையஞ்சென்ற, அவ்விடத்து
இராஜனாயும் தனக்குச் சிறிய தாயர் மகனாயிருப்பாரென்ற சிப்பாலன்
பிமசேனன் வருகிறசாதி தெரிந்து, மந்தி முதலானவர்களுடன்
எதிர்கொண்டு வந்து, பிமசேனனைக் கண்டு சாத்தியத்து, ஏதப்
படி வந்தகாரியம் சொல்லவேண்டும்" என்ற போதல், பிமசேனன்
தருமபுத்திர மகாராஜன் இராஜநுபஞ்செய்ய ஆரம்பித்து இராஜாக்
களை ஜயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிவரும்படி தம்மார் எல்வரை
யும் ராஜதிக்ருகளுக்கும் அனுப்பிவிருக்கிற சங்கதியை யவனுக்குத்
தெரிவிக்க, அதுகேட்டுச் சிப்பாலன் மிகவுஞ் சந்தோஷமாயிற்
றென்றுசொல்லிப் பிமசேனனைத் தன் பட்டணத்திற்கு அழைத்
துக்கொண்டு போய் வெகு விநாசமாய் விருந்துசெய்து பல
விதரத்தினுபாணங்கள் முதலாகிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்க, பிமன்
அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடத்திலேயே ஒருமாத இருந்து,
பின்பு அவ்விடத்தில் விடைபெற்றுக் குளித்த நகரத்திற்குப்
போனான்.

அந்த குளித்த நகர்க்குரிய கிரேணிமா நென்கிற அரசு
னிடைத்திலுங் கப்பம் வாங்கிக்கொண்டு, கோசலதேச மடைந்து,
தக்ஷணகோசலாதிபதியாகிய கௌசலிய நென்கிறவனோடும் -
உத்தரகோசல தேசத்தில் அநியாத்தியா நகரத்திலிருந்த தீர்க்கப்
பிரக்கிய நென்கிறவனோடும் - வெகு யுத்தங்கள் செய்து அவர்
களைச் சுவாதீனப்படுத்த, கோபாலநென்கிற அரசனையும் மல்ல
ராஜனையும் ஜயித்து, இமயமலையின் கீழ்ப்புறத்தில் மலைச்சாரல்
களிலிருந்த மகாசூரர்களை வென்று கப்பங்கள் வாங்கிக் குத்தள
தேசத்திற்குப் போய் குக்ஷிமாநென்கிற பருவதத்தில் வாசஞ்
செய்து கொண்டிருந்த சில வீரரைவென்று குத்தளராஜனையுங்
கீழ்ப்படுத்திக் கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு சமீபத்திலிருந்த மகா
சூரனாகிய சுபத்து வென்கிறவன் வணங்காமையாலே அவனோடு
யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவன் சேனைகளைத் தொம்சஞ்செய்து,
அவ்வரசனைக் கைப்பிடியிற் பிடித்து அநேகம் பொருள்களை
யவ்விடத்திற் கப்பமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, சுபாரிசுவ மென்கிற
பருவதத்திற்குச் சென்று, அதிலிருந்த குதநென்கிறவனை வென்று,
அவனுக்குட்பட்டிருந்த அநேக வரசரையும் வென்று வெகு திர
வியங்களைக் கவர்ந்து, மச்சியதேசம் போய் அவர்களையும் வெற்றி

கொண்டு, பின்பு மாளவராஜாவையும் - கயாராஜாவையும் - பெரிய ஆரணியத்தி லிருந்த கிராதாராஜாவையும் - பிருங்கனென்கிற வேட ராஜாவையும் மணிமாலனென்கிற அரணியதேசத்து அரசனையும் கீழ்ப்படுத்தித், திரண்ட பொருள்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அந்தக்ஷணம் மல்லர் - சருமகர்-வருமகர் என்கிற க்ஷத்திரியரைப் போரில் தோற்கச்செய்து, சரிபத்தில் ஏழுவகுப்பா யிருந்த கிராததேசங்க ளுக்குத் தூதரை யனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு சிம்மம்-பிரசிம்மம்-சமக்ஷம் என்கிற மூன்று தேசங்களிற் புகுத்து, அவ்விடத் தரசர்களி னின்றும் வெகு தனங்களைச் சம்பாதித்து, மகததேசத் திற்குப் போய், அத் தேசத்தின் எல்லையி லிருந்த தண்டன் - விதண்டன் என்கிற இருவரையும் தனது பராக்கிரம விருதினாலேயே கீழ்ப்படுத்திக் கிரிவிரச நகருக்குப் போய் ஜராசந்தன் புத்திர னாகிய சகதேவன் எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப்போய்ச் செய்த உபசாரங்களையும் - வெகுமதிகளையும் - சந்தோஷத்துடன் அங்கீகரித்து, அவனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு அங்கதேசத்திற் குப் போய், அதற்கு அதிபதியாகிய கர்னனுக்குத் தான் வந்த சேதி தெரிவித்தான்.

அதுகேட்ட அக்கர்னன் கப்பங்கட்ட மனமில்லாமற் சேனை களைக் கூட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வர, பீமனும் யுத்தத்திற்கு முனைந்தான். அவ்விருவருக்கு மப்போது பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. பூர்வகாலத்திற் பயனென்பவனுக்கும் - இந்திரனுக்கும் நடந்த யுத்தமும் இதற்கு நிகரல்லவென்று, தேவர் - தானவர் - கருடர் - கந்திருவர்-கின்னரர் முதலாகிய யாவரும் தங்கள் மனைவிக ளுடனே விமானங்களி லேறிக்கொண்டு வேடிக்கைப்பார்க்க, அரம் பையரெல்லாரும் இந்த யுகத்தில் நமக்கு நல்ல வீரராகிய கணவர் கிடைப்பார்களென்று சந்தோஷமாய்க் கையில் மந்தாரமாலைகளை வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்க, நாரத மகாமுனிவர் நமது கண் களுக்கு இன்றுதான் பூரணமான உற்சவம் நேரிட்டதென்று மிக வானந்தமுற்று வீணையை மீட்டிக்கொண்டு இருக்க, சூரியனும் வாயுவும் தத்தம் மக்களைக் குறித்து ஆசீர்வாதஞ் செய்துகொண் டிருக்க, கர்னனும் - பீமனும் ஒருவரையொருவர் திக்கரித்துப் பேசுதலும் அட்டகாசஞ் செய்தலுமாகித், தாங்கள் கற்ற கல்வித் திறம் முழுமையும் மறந்துபோயிற்றோ இல்லையோவென்று பரிக்ஷை செய்கிறவர்போல், வில் - கத்தி - தண்டு முதலாகிய ஆயுதங்களி னுலே சகல யுத்தங்களை யுஞ் செய்தார்கள். அவ்விருவருடைய

சேனைகள் கடல்கலந்ததுபோல் ஒன்றோடொன்று கலகலந்து யுத்தஞ் செய்து முடிவில் தத்தம் அபர்ப்பங்கத்தலின்முகொண்டு இடம்மாறாமல் யுத்தஞ்செய்ய, அனங்கராவதம் கெடுகோம் போராடியும் அலுப்பினோடுகளில்லாமல் விளையாடக்கூறவோ விரந்தார்கள். அந்தச் சண்டையில் வாயுதமாயன் வாயுபோலவே பாக் கிரமித்து, எதர் சேனைகளிற் பதவராமம் பாண்டவரும் - திருபதி னுமிரங் குதிரைகளையும் - மாலாபரம் பதங்களைபும்-லக்ஷம் ஜனங்களைபும் ஏறன்று தினங்களில் மடித்தான். சூரியதாமரன் சூரியன் போலவே விளங்கும் வெவ்விதான அம்புகளினாலே எதர் சேனையில் அநேக உயிர்களைத் தவித்துச் சொரும்படிசெய்தான். ஆகிலும் பீமசேனனுடைய முரட்டுத்தனமான புஜபலத்தினாலும் கதாபலத்தினாலும் கர்னனுடைய சேனைக்கெதிரிந்த சேதமுண்டாற்று.

இவ்வாறாகத் தன் சேனைக்கு தேரிட்ட சேதத்தைப் பார்த்துக் கர்னன் கோபங்கொண்டு, தனது காளப்பிட்ட மென்கிற தனுசிற்பலவகைப்பட்ட பாணங்களை அநேக ஆயிரமாகத் தொடுத்துப் பீமனுடைய தேர்-குதிரை-சாரதி-அதிபதி ஒன்றைத் தேரிப் பொட்டாமற் சரக்கூட்டமாக நிறைத்தான். பாண்டவ விரனும் அந்தப் பாணங்களை யெல்லாம் தன் பாணங்களினால் துணித்துத்தள்ளிச் சூரியன் தன் கிரணங்களினுற் கடலைப் பிளந்துகொண்டு சப்தமாப் பூட்டிய ரதத்தோடு வெளிப்புறப்படுவதுபோற் பளிச்சென்று புறப்படவே, தாமரை மலர்கள்போல் அப்பாண்டவ விரனுடைய சேனாஜனங்களின் முகங்களெல்லாஞ் சந்தோஷத்தினால் மலர்ந்தன. இவ்வாறாக பீமன் சரக்கூட்டினின்றும் நீங்கியதைக் கண்ட கர்னன், மறுபடியும் அநேகமாயிரம் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்தான். அந்தப் பாணவருஷத்தினாலே சேனைகளெல்லாம் துளைக்கப்பட்டுக் கண்தெரியாமலும் மூச்சுவிட மாட்டாமலும் பதைபதைப்புடனே பிரமித்து நிற்க, தேர்க்குதிரைகளும் பின்னுக்குப்போக, அதுகண்ட வாயுபுத்திரன் கதையைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு இரதத்தினின்றும் குதித்து, அங்கராஜனுடைய தேரின்கீழே சென்று, தனது கதையை அந்தத் தேரின் இருசிற கொடுத்துச் செண்டுபோல் தூக்கி யெறியவே, அந்தத் தேரானது, மலைகட்குச் சிறகிருக்குங் காலத்தில் உயரப் பறத் தெழுந்தன்மைபோல் ஆகாசத்திற் கிளம்பி, இதென்ன விசித்திரமென்று பூமியிலுள்ளோரும் வானத்திலுள்ளோரும் ஆச்சரியங் கொள்ளவும் சிலர் பயப்படவும், கிரு கிரு வென்று

சுழன்று போகும்போது அதிலிழைத்திருந்த பொற்பட்டங்கள் - ரத்தினங்கள் இவைகளுடைய காந்திகள் சுற்றிலும் வீசுவதைக்கண்டு, பாதளத்திலிருக்கிற அக்கினிதான் பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வருகிறதோவென்று சாரணர்கள் சங்கிக்க, அத்தேரிலிருந்து கீழே விழுகிற சிவப்புக் கொடிகளை ஆகாயத்தினின்றுங் குறைக்கொள்ளிகள் விழுவதாக எண்ணி, யானைகள் வீறிட்டோட, மனிதர் இது அபசகுன மாதலால் யாருக்குப் பொல்லாத காலமோவென்று சங்கையுற்று நிற்க, தேவர்கள் பயத்தினால் ஓடும்போது விமானங்களோடு விமானங்கள் முட்டி உடைந்து ஆகாசமெங்கும் அல்லோகல்லோலமாகி, ஏக காலத்தில் அநேகமாயிரம் பட்சிகள் கூவிக்கொண்டு மூலைக்குமூலை யோடுவதுபோல் அவ்விமானங்கள் பறப்பதினால். வானமெங்கு மிடைவெளி யில்லாமலிருக்க, சேனைகளெல்லாம் மழைக்காலத்தில் பெருங்காற்றெடுத்தால் அதனாலே பல ஆறுகளிற் பெரு வெள்ளங்கள் உடைப்பெடுத்துக்கொண்டு மூலைக்குமூலை சிதறியோடுவது போற் பிச்சிக்கொண்டோட, இப்படிக்கெல்லாம் பிரமாதமாய் விபரீதகாலம்போ விருந்தது.

இவ்வாறு ஆகாயத்தில் ரதமெழும்பும்போதே கர்னன் சாமர்த்தியத்தினற் கிரீடமொரு பக்கத்திலும் - உத்தரீயமொரு பக்கத்திலும் - ஆபுதமொரு பக்கத்திலும் விழும்படியாக ஒருவருக்குத் தெரியாமல் மெள்ளக் குதித்து, அக்கிரீட முதலானவைகளை முன்போலவே தரித்துக்கொண்டு, தைரியசாலிபோல் பீமனுக்கு முன்நின்றான். இதை அறிந்த பீமசேனன் “ஓ கர்னா! நீ வெகு சாமார்த்தியவான்தான்” என்று சொல்லி நகைத்தான். அதனாலே கர்னன் கொஞ்சம் வெட்கமடைந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்திலெறிந்த அந்தரதமானது கீழே விழுந்து சாரதியென்றும் குதிரையென்றும் உருளையென்றும் இருசென்றும் நுகத்தடி யென்றும் கொடியென்றும் உருத்தெரியாமற் பொடிப் பொடியாக ஆயிற்று. அப்போது பீமசேனன் தோள்தட்டிச் சங்கம் பூரித்துச் சிங்கநாதஞ் செய்தான். இவைகளெல்லாம் நடந்தபின் இரண்டு சைனியத்தாரும் இது பீமனுடைய செய்கை யென்றறிந்து, சிலர் ஆச்சரியப்படவும், சிலர் சந்தோஷப்படவும், சிலர் பொறாமைப்படவும், சிலர் விசனப்படவுமாக இருந்தார்கள். அத்தருணத்திற் குருசேனையிற் கோலாகலசத்தமும், அங்கசேனையில் அலங்கோலசத்தமு முண்டாயின. இவற்றை யெல்லாம் பார்த்த கர்னன் தனக்குள் ஒன்றுந் தோன்றாதவனாய், “அப்பா! இப்படிப்

பட்ட பலவானோடு போராடுகிறது வரத்தம். இந்த முட்டேத் தனத்திற்கு அஸ்திபாவகம் ஓர் அட்டிக்கமுதவாகு" என்று நினைத்து, மற்றொரு மதத்தின்போர் வெற்றிக்கொண்டு திரும்பவே, தேவர்கள் புஷ்ப வரஷம் வரஷத்தார்கள். அப்போது கர்ணன் ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் அக்கமாரியம் பொங்களைக் கப்பமாகக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு பீமசேனன் வெகு சத் தோஷத்துடனே வந்தியர்களெல்லாம் புறமு ஓய்போர் யடித்துக் கொண்டு சகல சேனைகளோடுகூட அங்கத்தெயம் விட்டுப் புறப்பட்டுச் சமீபத்திலிருந்துபோர் மகாபர்வதத்திற்குப் போனான்.

அந்தப் பர்வதத்தி லிருந்த சில வீரபையும் அவர்களுடைய ராஜாவாகிய மகோஜக என்கிறவனையும் போர் செய்து, கொன்று அவன் சம்பத்துக்களைக் கொள்ளையடித்துப், பவுண்டரக தேசத்திற்குப் போக அவ்விடத்திலே அந்த தேசத்தரசனாகிய பவுண்டரக வாகுதேவனென்பவன் இயல்பாய் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திலும் அவனை அணுகிறவ ரிடத்திலும் பகைகொண்டவனுன படியினாலே பீமசேனன் ஜயபாத்திரைபைச் சகிக்கமாட்டாமல் மனங்கொதித்து, ஒரு அக்ஷணினி சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். பீமசேனனும் அவனோடுதிர்த்து அவன் சேனைகளை நாசஞ்செய்து அவன் தேரையு முடைத்துக் குதிரைகளையுஞ் சாரதிகளையுங் கழுத்தறுத்துப் பதாதியாக நிறுத்தினான். அதனாலே கோபங்கொண்ட அப்பவுண்டர்கள் வேறு தேரி லேறிக்கொண்டு, தனது வில்லினின்று பொழியுஞ் சாமரியால் பீமன் சேனையைப் பிளக்க, அச்சேனை எதிர்க்கமாட்டாமல் தடுமாறுவதைக் கண்ட பீமன், தன் சேனைகளுக்கு முன் நிற்குகொண்டு, பவுண்டரகன் எடுத்த வில்லை முறித்தான். அவன் வேறு வில்லை எடுத்தான். அதையும் பீமன் முறித்தான். இவ்வாறாக அவன் எத்தனை வில்லெடுத்தாலும் அத்தனையும் ஒடிக்கவே அந்தப் பவுண்டரகன் வெகு கோபங்கொண்டு, சத்தி யென்னுமோ ராயுதத்தையுங்கதாயுதத்தையு மெடுத்து வெகு லாகவமாய்ச் சுழற்றி யெறிந்தான். அது பீமசேனன் சாரதியின் மார்பி லுருவியபடியினாலே அவன் இறந்தான். அந்தக் கதாயுதங் குதிரைகளின் தேகங்களின்மேல் விழுந்தபடியினாலே குதிரைகள் எலும்பு முறிந்து செத்தன. இவ்வாறாகவே பீமன் மகா வீராவேசத்தோடு மலையின் குகையினின்று சிங்க மெழும்வதுபோல் அந்தத் தேரினின்றி மெழும்பிக், கர்ச்சித்துக்கொண்டே பவுண்டரகன் தேரிற் பாய்ந்து, அந்தத் தேரி

லிருந்த வெகு கூர்மையாயும் வலிமையாயுமிருந்த சத்தியென்கிற வேலாயுதத்தை யெடுத்துச் சத்துருவின் மாப்பிற குத்தவே, அந் தப்பவுண்டரகன் வேலினுற் குத்துண்டு வெலுவெலுத்தும் பதை பதைத்ததும் அந்தத் தேரின் தட்டிலேயே விழுந்து மூர்ச்சித்தான். அது கண்ட அவனுடைய சாதி யானவன் தேரைப் பின்னுக்குக் கொண்டுபோய் இராஜனுக்குச் சீதோபசாரஞ் செய்தான். அது கண்டு பீமன் சங்கம் பூரித்தான்.

அந்தப் பவுண்டரகன் ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்குப் பின் மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து, இன்றைக்கு நமக்கு மறுபிறப்பென்று நினைத்து, அனேக வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள் - ஆபரணங்கள் முத லான வஸ்துக்களைப் பீமனுக்குக் கப்பமாகக் கொணர்ந்து கட்டி, மகாசந்தோஷத்தோடு அவனிடத்திற் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போனான். பீமசேனனும் பவுண்டரகன் கொடுத்த பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு, அத்தேசம்விட்டுக் கிழக்குச் சமுத்திரக் கரையி லிருந்த பவுண்டரகனுடைய மித்திரானுகிய கௌசிகனென்னும் இராஜனை வென்று, முறையாக வங்கதேசத்து இராஜனையுங் கவிங்க தேசத்து இராஜனையுங் கீழ்ப்படுத்திச் சிங்கள தீபத்திற்குப்போய், அவ்விடத்தரசனையும் கிழக்குச் சமுத்திரக்கரையி லிருந்த பதினெட்டு மிலேச்ச ஜாதியாரையுங் கொன்று, காலில்விழுந்த சில ரைமாத்திரம் விட்டுவிட்டு, வெகு பணங்களைக் கொள்ளையடித்துப், பின்பு புருஷாதர் என்கிற இராக்கத ரிருக்குந் தேசத்திற்குச்சென்று அநேகங்கோடி இராக்கதரை வெட்டி, அவர்களி லுட்பிரிவாகிய கர்ணப்பிராவரணர், காமுகர் - திரணமூலர் - ஓஷ்டகர்ணகர் - என் கிற பலஜாதியாரையுஞ் சிதைத்து, அவர்களுக்குள் லிருந்த அதிசய வஸ்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, லோகத்திய மென்னுந் தேசத்திற் குப்போய், அதின் இராஜாவாகிய ஒரு மிலேச்ச ஜாதியானுக்குத் தான் வந்த சேதி தெரிவித்து, அவன் மரியாதையோடு எதிர்கொண்டு வந்துகொடுத்த அநந்தம் பொன் வெள்ளிகளையும், பச்சைக்கற்பூரம் குங்குமப்பூ முதலிய அவ்விடத்து வஸ்துக்களையும் வாங்கிக் கொண்டு, மற்றும் அந்தப் பக்கத்தி லிருந்த யாவரையுங் கீழ்ப்படுத்தி அளவற்ற பொருள்களை யெடுத்துக்கொண்டு, வருடத்தோறுங் கப்பங் கட்டி வரும்படி யாவருக்குந் திட்டஞ்செய்து திரும்பி, வெகுவிலாச உல்லாசங்களோடு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்து யுதிஷ்டிரரைப் பணிந்து நடந்த சேதியெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

சகாதேவன் தசுக்ஷணதிக்கு லீஜயப் செய்தல்

கேளுமையா ஜனமேஜய மகாராஜனே! அளவற்ற செனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு தென்றலசரம் சென்ற சகாதேவன் குரசேன தேசத்திற்குப் போய், அவ்விடத்தையிராஜாக்களை வென்று மகத தேசத்தையும் வென்று, கர்நா தேசத்திற்கு வரசித்து, அதற்கு அதிபதியான தந்தவக்கா என்கிற மத்த விபினோடு நெடுநேரம் புத்தஞ்செய்து ஜயித்து, வெகு தளங்களை வாங்கிக் கொண்டு, அபரமச்சியமென்கிற தேசஞ் சென்ற, அவ்விடத்திலிருந்த பாடச்சரர் என்கிற ஜாதியானையும் அவர்களின் தலைவனாகிய தூர்ப்பா என்கிறவனையும் வென்ற கப்பம் வாங்கி, அப்பால் ஒரு வேடதேசஞ் சென்ற அவ்விடத்தில் மாவலையுஞ் சுவாதினமாக்கி, கோவிந்தங்க மென்னும் பரவதத்தின் இராஜாவையும் நவசாஷ்டிர தேசத்து இராஜாவையும் வணங்கச் செய்து, குந்தி போஜனுடைய தேசத்திற்குப் போனான். அந்தக் குந்திபோஜன் சகாதேவன் வந்த சேதி கேட்டு, மிகவும் பரிவுடனே தன் தெளகித் திரனாகிய அந்தச் சகாதேவனை மனைக்கு அழைத்துப்போனான்.

சகாதேவனும் பாட்டன் மாமன் முதலானோரை நமஸ்கரித்து அவர்கள் ஆசிபெற்று, அனைகநாள் செளக்கியமாக அங்கேயிருந்து, அவர்கள் கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சர்மண்வதியென்கிற நதியின் கரையிலிருந்த ஜம்பகனென்கிற இராஜாவின் மகனைக் கண்டு, அவனைப்போரில் வென்று தன் வசமாக்கித் தெற்கேசென்று, மோகம் - பரமமோகம் என்கிற தேசங்களுக்குப் போய், அத்தேசத்தாரையுங் கப்பங் கட்டச்செய்து, அவர்களைக் கூட அழைத்துக்கொண்டு நருமதை யென்கிற நதிபினருகில் அவந்தி தேசத்து மன்னவராகிய விர்தன் - அருவிர்தன் என்கிற இருவரையும் யுத்தத்திற்கு அழைக்க, மகாபலசாலிகளாகிய அவ்விருவரும் சதுரங்க சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள்.

அப்போது அவ்விரண்டு சுத்தவீரரோடு சகாதேவ னொருவனாகவே செய்த சண்டையின் விசித்திரஞ் சொல்ல முடியுமோ? எதிரிக ளிருவரும் பலத்தினாலும், சௌரியத்தினாலும், சாமர்த்தியத்தினாலும், மிகவும் புகழ் பெற்றவர்கள். அத்தகைய வீரர்கள் பிரமித்துப் போகும்படியாகப் பாணங்களை யெடுக்கிறதும், வில்லில் தொடுக்கிறதும், பிரயோகிக்கிறதும், இவ்வாறென்று அறியமுடியாத

வேகத்துடனே இச்சிறுவன் செய்துகொண்டிருந்த யுத்தத்தை ஆகாயத்தினின்று வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்த தேவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டுப் புஷ்பமாரி பொழிந்தார்கள். சகாதேவன் தொடுத்த அம்புகளெல்லாம் ஆகாயத்திற்குளம்பி சூரியனை மறைக்க, பூமியிலுள்ளோர்கள் “இஃதென்ன ஆச்சரியம்! இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் மாலைப்பொழுது வந்தது” என்று திகைத்தார்கள். இவ்வாறு சகாதேவன் பொழிந்த பாணங்களை விந்தாநுவிந்தர் தங்களுடைய கதாபுதங்களினாலே சூரனுஞ்செய்து வேகு வேகமாய்த் தண்டாபுதத்தைச் சுழற்றி யெறிய, அதின் வலிமையினாலே சகாதேவனுடைய தமமானது நெட்டித் தள்ளப்பட்டதுபோற் பின்னே வெகுதூரமிடைந்து தடுமாறிக் கவிழ்ந்து வீழ்ந்தது. அதனாலே குதிரைகளுக்குஞ் சாரதிக்குங் கைகால்கள் முறிந்து இரதமும் உடைந்துபோக, சகாதேவன், முன்னமே அதிலிருந்து குதித்துக் கோபாக்கினியின் வெந்தழல்களாவென்று சங்கையுறும்படி இரண்டு கண்களுஞ் சிவந்து சுழலமிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க விந்தாநு விந்தரைப்பார்த்து, “ஓ அவந்தி ராஜாக்களே! உங்களுக்கு முடிவுகாலம் நேரிட்டது. பிதர்லோகத்திலிருக்கு முங்கள் பந்துக்களைச் சீக்கிரங் காண்பீர்கள். பயப்படவேண்டாம்; பயம் வீரருக்குத் தகுதியன்று; தைரியமாய் நில்லுங்கள். இதோ உங்களைப் பிதர்லோகத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும்படியான தூதரையனுப்புகிறேன்” என்று வீரவாதஞ்செய்து, யமனுடைய பற்களுக்குச் சமானமாகிய மகாதீக்ஷண்யமுங் கொடுமையுமுள்ள முப்பத்திரண்டு பாணங்களைத் தனுசிற் சந்தானஞ்செய்து பிரயோகித்தான்.

அந்தப் பாணங்கள் வெகு வேகமாய் இரைந்துகொண்டு கிருஷ்ண சர்ப்பங்கள்போல் வந்து விழுந்து, அவந்தி ராஜர்களுடைய தேர் - குதிரை - சாரதி - கொடி-ஆயுதம் எல்லாவற்றையுஞ் சின்ன பின்னமாக்கி, அவர்களையும் மூர்ச்சிக்கச் செய்தன. அத்தருணத்திற் பாண்டவசேனை வெகு பராக்கிரமத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து, யானைக்கூட்டத்திற் சிங்கக்கூட்டம் புகுந்ததுபோல் அவந்திசேனையிற் போய் விழுந்து, நாசஞ் செய்துவிட்டது. இப்படியிருக்க, அவ்வரசர்க ளிருவரும் மூர்ச்சைதெளிந்து, கைகால்கள் வெலவெலத்து, மெல்லக் கண்களைத் திறந்து, சேனைகள் நாசமடைந்ததையும் பாண்டவன் பராக்கிரமத்தையும் பார்த்துச் சிந்தித்து, “இப்போது நாம் மறுபடியும் யுத்தஞ் செய்வோமா? கப்பங்கட்டி விடுவோமா? இன்னுஞ் சிலநேரம் யுத்தஞ்செய்தாலும் இத்தரு

ணத்தில் நாம் ஐயப்பது அன்று. ஏனென்றால் தருமபுத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலும், இந்தச் சகாதேவனுக்குப் பலமும் பாக்கொடமும் விரத்தயடைந்திருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இப்போது கம்மாவிரத்தயடைந்தான்” என்று ஒருவரோ டொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டு, வேறு இடத்தின்மேல் லேசும் சிவபாணங்களை யெய்து, செளகன்யம் பெறும் படிக்கொய்து, சங்கத்தொனியெய்து, இடத்தலைதக்கெட்டிக்கொண்டிருந்து புன்சிரிப்புடனே சகாதேவனைப் பார்த்து, “ஓ சகாதேவ, மகாராஜனே! நீர் மகாவரன், சந்தேகமில்லை. அதனாலெங்களுக்கு மகாசந்தோஷமாயிற்று. மேலும் தருமமே ஓர் உருக்கொண்டவதரித்த தென்று சொல்லத்தக்கவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜன் விஷயத்திற் பாடுபட வேண்டியகடமையுங்களுக்கு மாத்திரமேயன்று. அக்கடமை எங்களுக்குமே இருக்கிறபடியினாலே நீரேன் வினா யுத்தம் பண்ணுகிறார்? சற்றே பொறும்; சில நிரவியங் கொடுக்கிறோம்; வாங்கிக்கொண்டு போம்” என்று சொல்லிச் சமாதானப்படுத்தி அனைக தனங்களைக் கொடுக்க, அவைகளைச் சகாதேவன் வாங்கிக் கொண்டு விடைபெற்று வெகு உல்லாசத்துடனே சகல சேனைகளோடு அந்தத்தேசம் விட்டு விதர்ப்பதேசத்திற் பிரவேசித்துப் போஜகடமென்னும் நகரத்துக்குப் போனான்.

அந்தப் பட்டணத்தி லிருந்த உருக்குமி யென்கிறவன் சகாதேவன் வந்த சேதி கேட்டு வெகு பொறுமைகொண்டு, பெருவெள்ளம்போன்ற சேனைகளோடு வெளிப் புறப்பட்டு, வெகு உக்ரமாக யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தான். சகாதேவனும் தன்சேனைகளைச் சன்னாகப்படுத்தித் தைரியமாயும் பலமாயும் யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, ஒன்றோடொன்று கலந்த அவ்விரு சேனைகளினால் உண்டாக்கப்பட்ட துகளானது ஆகாயத்திலெழும்பிக் கம்மிக் கொள்ள இந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வருவதுபோல் வந்தசூரியன் “இதென்ன ஆச்சரியம்? நாம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்க எங்கிருந்து இருள் வந்து கம்மிக்கொண்டது?” என்று மயங்கி, இரணகளத்தி லிருந்த வீரர்களுடைய வேல் கத்தி முதலாகிய ஆயுதங்களின் காந்தி கள் மின்னல்போல விளங்கக்கண்டு, “நம்மை மறைத்தது மேகமன்று, அந்தகாரமன்று” என்று நினைத்துத் தன் பக்கத்திலிருக்கும் வாயு வுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் தன் வீரதலினாலே ய்தைத் தூர்த்த, அது துகளின் கூட்டம் நீங்கி இரணகளம் விளங்கவே, அங்குள்ள வீரர்கள் முன்னம் ஒருவருக்கொருவர் முகந்தெரியாமையாலே தன்னுடைய

வன் பிறருடையவ னென் றநியாமல் அடித்ததின லுண்டாகிய காயங்களைப்பார்த்து, ஒருவருக்கொருவர் சமாதானஞ் சொல்லிக் கொண்டார்கள். இப்படிச் சிலநேரம் யுத்தம் நடந்தபின் சேனாதிபதிகள் வகுப்பு வகுப்பாய்ப் பிரிந்து யுத்தஞ் செய்யும்போது, பாண்டவசேனாதிபதியும் அவனுக்கு உதவியாயிருந்த பன்னிரண்டு ரதிகருங் கொலைசெய்யப்பட்டார்கள். சேனாநாயகரில்லாமற் போன படியினாலே பாண்டவசேனகள் முறையின்றி யுத்தஞ்செய்து, எதிரிகளுடைய சேனகளாலே முறிய அடிக்கப்பட்டுக் கைபோன தும் - கால்போன தும் - கவசம் பிளந்த தும் - வில்லொடிந்த துமாகி நிற்கமாட்டாமல் திசைதோறு மோட, ஒரு ரதிகனாகவே நின்ற சகாதேவன் உருக்குமி பார்த்து, “அடா பாண்டவப் பயலே! நீயேன் வீணாய் உயிரை விடுகிறாய்? விரைவில் ஓடிப்போ” என்று சொல்லி நகைத்து ஆரவாரஞ்செய்து, வில்லில் மிக உக்கிரமாகிய கணைகளைத் தொடுத்து, மூச்சுவிடவொட்டாமற் பிரளயகால மேகம்போல் வருஷித்து அவனை வாணங்களும் ஆயுதங்களும் இல்லாமல் வறிய னாக்கிப் பூமியில் சிறுத்தினான்.

அப்போது சகாதேவன் ஊக்கத்தைவிடாமற் சமீபத்திற்கிடந்த ஒரு கத்தியை யெடுத்துக்கொண்டு வஸ்திரத்தைவிசித் தன் சேனைகளைக் கூப்பிட, அவர்கள் தமது அரசன் ஒருவனாய் நிற்பதைக் கண்டு, “ஓ! ஓ! இன்றைக்குப் பஞ்சபாண்டவர் சதுஷ்பாண்டவராக வேண்டிய காலம் வந்தது” என்று துக்கித்துக்கொண்டே திரும்பி வர முயன்றாலும், எதிரிகளுடைய ஆயுதவேகத்தினால் வரக்கூடாமல் தடுமாறி நிற்பதைக்கண்ட சகாதேவன் மனதினால் ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானைப் பணிந்து, தன் தமையனருடைய பாதங்களையும் நினைத்துக் கோடைகாலத்துக் கொண்டல்போல் கர்ப்பங்கலங்கும் படி கர்ஜித்து, உருக்குமியைப் பார்த்து, “அடா மூடா! முன்னம் நீ எவனால் தோர்க்காலிற் கட்டப்பட்டும் ஐந்துகுடிமி வைத்து முண்டனஞ் செய்யப்பட்டும் ஓடிவந்து குண்டின பட்டணம்போக வெட்கத்தினாலே இப்பட்டணத்தை யுண்டாக்கி வாசம் பண்ணுகிறாயோ, அந்த மகாதுபாவனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இங்கே யில்லை யென்று நினையாதே. இதோ என் மனதிலிருக்கிறார். வீணாய்த் துள்ளாதே” என்று சொல்லி, ஒரு துள்ளுத்துள்ளி அவனருகிற் குதித்துக், குதிரை ஸாரதிகளை வெட்டிச் சண்டப்பிரசண்டமாகப் பந்துபோற் குதித்துக்கொண்டு வந்து, அவனுடைய வில்லைத் துணித்து, அவன் இரதத்தி லிருந்து ஒரு குண்டாந்தடி யெடுத்துக்

கொண்டு இரண்டாகவழிவழி மீளப்படுத்தப்பட்டுச் சென்களிணிவிற் புதுத்து மர்த்தத்தும் கணப்பொருளாக் குத்தி, பாவரை யுந் திசைத்து கற்கச்செய்து சங்கபதம பவனாவை, முடிபுமகாச முங் கிடுக்கென் றகற்கினை. இப்படி மர்த்தப்பாது சென்களும் உடன வந்துவடி முன்பால் வாகுதத்தங்ளச் சித்தம் பண்ணினமையால், சகாதேவன் தன்னமையான பந்தமர இரத்த துன்மே லேறிக்கொண்டு மர்த்தபயப் பார்த்து, “இப்போதென்ன சொல்கிறாய்? ஸ்ரீகிருஷ்ணரார்த்த பார்ப்பது என்னக் கொல்ல மனமில்லாதவராய் மன்னித்துவாட்டாப்பா அபயராய் நானும் ஸ்ரீகிருஷ்ணி தேவியன் தாகுண்பத்தினால் உன்னக் கொல்ல மனமில்லாதவனாக இருக்கிறேன், பார்ப்படாதே! இப்போதாகிலும் வனங்கிக் கப்பங்கட்டிப் பிழைக்கும்வகை தெரிக்கொள்” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட பொஜகாதிபத்யானவன் ஆகுந் பண்ணப் பட்ட அக்கினிப்பாற் சொலித்து வெறு இரத்தத்த லேறிக்கொண்டு மதுபடி யுத்தஞ்செய்ய, சகாதேவன் ஒரு கரிஷத்தல் அவனை வாகனமும் ஆபுதமுமில்லாதவனாக்கிச் சங்கம் பூக்க, அந்த உருக்குமி தேவியினுங் குறித்து வெறு இரத்தமேறவதற்குள் ளாகப் புலிபோல் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்ந்து பிடித்துக்கொண்டான். அப்போது உருக்குமி அவனுக்கு வெகு கப்பங்களைக் கட்டித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டான். சகாதேவனும் அவன் கொடுத்த கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, தன் சேனையிற் குறைந்து போன ஜனங்களுக்குப் பதிலாய் அவன் சேனையினிற் சில ஜனங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு குண்டின பட்டணம் போய் ஸ்ரீகிருஷ்ண னுடைய மாமனாராகிய பீஷ்மக மகாராஜனிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிப் பிராக்கேடக மென்கிற தேசத்தையும் வென்று அங் கிருந்து பாலகயர் - ஐரம்பர் - தைத்திரர் - அர்த்தவாலர் - சம்பரர் என்கிற ஜாதியாரை வென்று வெகு பொன் சம்பாதித்துக் கரந்தம மென்னுந் தேசத்து இராஜனோடு யுத்தஞ்செய்து ஜயித்து அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் காடுகளையும் பர்வதங்களையும் பார்த்து, சந்தோஷித்துக்கொண்டே ரிசியமுக மென்கிற பருவத்தி னிடத் திற்கு வந்து, அவ்விடத்திற் பெருகாநின்ற பம்பாநதியைக் கண்டு முன்னம் அவ்விடத்திலே நடந்த ஸ்ரீராம சரித்திரங்களை நினைத்து மனதில் மிகவு மானந்தப்பட்டுத் தோத்திரஞ் செய்து, சமீபத்தில்

இருந்த கிஷ்கிந்தை யென்கிற நகரத்துக்குவந்து பட்டணத்தைச் சுற்றிச் சேனையை இறக்கினான்.

இந்தச் சேதி தெரிந்தவுடனே அந்தப் பட்டணத்தில் அதிகாரஞ்செய்துகொண்டிருந்த, மைத்தன் - துவிர்தன் என்கிற வானர ராஜ ரிருவரும் மலைகளிலுங் காடுகளிலு மிருந்த தங்கள் சேனைகளை யெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் அழைப்பித்து மரங்களுங் கல்லு களுமாகிய ஆபுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அப்போது சகாதேவன் அந்த வானரச் சேனைகளையும், அவர்களுடைய தேகத்தின் பலம் லாகவம் முதலானவைகளையும் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்து, “முற்காலத்தில் இராவணன் முதலானோர் இவர்களாலே அழிந்தார்களன்றோ? அப்போது அவர்களுக்குச் சகாயமாயிருந்த சுவாமி நமக்குஞ் சகாயமாய் இருக்கிறார். ஆனபடியினாலே, நாம் இப்போது தருமகாரியத்தைக் குறித்துத் தைரியத்துடனே முயலலாகும்” என்று நினைத்துத், தன் சேனைகளை ஜாக்கிரதையா யுத்தஞ் செய்யும்படி கட்டளை யிட்டுத், தானும் இரதத்தின்மீ தேறி, மனதினால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாதார விந்தங்களையும், தருமபுத்திரரையும் தநுர்வேத ஆசாரியரையும் நினைந்து பணிந்து, பின்பு சிங்கம்போற் கர்ஜித்து வில்லில் நாணைப்பூட்டி அம்புகளைத் தொடுத்துச் சித்திர விசித்திரமாகிய விதங்களை யெல்லாங் காட்டி, எதிரிகளுடைய சேனைகளைக் கண் விழிக்கவொட்டாமற் செய்தான். அப்போது அந்த வானரங்கள் மலைகளையும் கற்களையும் மரங்களையும் வருஷித்து முன்பு இராவணனோ டெதிர்த்ததைக் காட்டிலும் அதிகமாக எதிர்த்தும் ஒரு பயனுமில்லாமற் போனதையும், சகாதேவன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்கிற சாமர்த்தியத்தையும் பார்த்து, வானரராஜ ரிருவரும் ஆச்சரியப்பட்டு, இவையெல்லாங் கால பலத்தினாலும் தரும புத்திரருடைய தருமபலத்தினாலும் நடக்கிற படியினாலே நம்முடையபராக்கிரமத்தினால் ஒரு பிரயோசனமு மில்லை. ஆதலால் சும்மா இருப்பதே கௌரவமென்று நினைத்துச் சகாதேவனுக்கு எதிரேவந்து “ஓ ராஜனே! நீர் யாது காரியத்திற்காக யுத்தஞ் செய்கிறீர்” என்கேட்க, சகாதேவனும் அதற்கு விடைகொடுக்கக்கேட்டு, வானராதிபர்” ஓ! ஓ! இந்தக் காரியத்திற்காக நீர் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டுவதென்ன? எப்படியும் உங்களுக்கு நாங்கள் தாழ்ந்தவர்கள்தானே? உங்களை நாங்கள் என்ன செய்யமுடியும்? ஒன்றும் செய்ய முடியாது, ஆகையால் எங்க

ஞக் கியன்றவைகளைத் தருகிறீர்கள்; வாங்கிக்கொண்டு போங்கள்" என்று சொல்லி அனைக உயர்ந்த பொருள்கள் மதுபாழள்ள கவிகள் பற்பல தேன்கள் தேர்த்தியான மான் தோட்டின் வர்னமான புலித்தோல்கள் புலி கைங்கள் யானைத்தந்தங்கள் முதலிய வஸ்துக்களைக் கப்பமமாகக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் வெகு சந்தேதாஷமாய்ச் சிஷ்டிக்நைதையை விட்டுப் புறப் பட்டுக் காடு மலைகளைத் தாண்டி, எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் இருப்பிடமா விராஜின்ற மாகிஷ்பாதி யென்னும் பட்டணத் திற்குப் போனான்.

அந்த மாகிஷ்பாதி ராஜஞ்சுகிய நீலனென்பவன், மாரிகாலத்து வெள்ளம் போல் மிகவும் ஆரவாரத்துடன் விராஜின்ற பாண்டவ சேனைகளையும், அதின் தலைவனாகச் சிங்கம்போற் கம்பீரமாக கோக்கிக்கொண்டு வரும் சகாதேவனையும் பார்த்து இவ்வளவுதானா வென்று அற்பமாக நினைத்து, தனது எண்ணிறந்த சதுரங்க பலங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு புத்தத்திற்கு வாய், இருவருக்கும் மட்டில்லாத சண்டை புண்டாபிற்று. அதில் அவ்வீர நிருவரும் ஒருவர் சேனையை யொருவர் முன்னின்று நாசஞ்செய்ய வேண்டுமென்கிற கருத்தினுற் கையோயாமற் சமாரிபொழிந்தார்கள். ஆகிலும் தலைவருடைய பாதுகாப்பினால் சேனைகளிரண்டும் ஒரு குறையும் அடையவில்லை. இப்படியிருக்கச் சகாதேவன் கோபாவேசங்கொண்டு, நீலனைப் பாணப்பிரயோகஞ் செய்யவொட்டாமல் அடித்து அவன் சேனையையும் பஞ்சுபோற்பறக்கவடித்தான். பின்பு நீலன் மூர்ச்சைபெற்றெழுந்து நான்கு திக்கும் ஒடித் தன் சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லி நிறுத்தி, வெகு தைரியங்கொண்டு வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்ததுமன்றி, அக்கினிபகவானையும் நினைத்தான். அப்படி அவன் நினைத்த மாத்திரத்தில் அக்கினி தன் முழு ஜ்வாலையோடு களோடுங்கூடிப் பாண்டவசேனையிற் பிரவேசிக்கச் சேனையெல்லாங் காடுபோற் பற்றிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டது. அப்போது அப்பாண்டவ சைனியமானது மிகவும் ஹாஹாகார மடைந்து கரிந்து பொரிந்து, “ஐயோ ஐயோ!” என்று கூவிக்கொண்டு தடுமாறிற்று. அத் தருணத்தில் இரதங்க ளெல்லாம் தளிர்ந்த சல்லகி யென்கிற மரங்களைப் போன்றிருந்தன. யானைகளுக்குத் துதிக்கைகளறுத்த போதிலும், அத்துதிக்கைகளின் அடியினின்று மொழுகாரின்ற உதிர நீர்களினுற் கால்களிற் பற்றிக்கொண்ட அக்

கினிஜ்வாலை யணைந்து ரேகையாய்ப் புகைகள் பம்பியதுபற்றி அவ்வானைகள் துதிக்கையோடு கூடியவை போலவே காணப்பட்டன. குதிரைகள் வால்களிலுங் கொய்புளைகளிலுந் தீபம் பற்றிக்கொண்டு ஜொலிப்பதினால் ஒருவித அலங்காரஞ் செய்யப் பட்டனபோல விருந்தன. பதாதிகளுடைய மூக்கு முதலாகிய அவயவங்கள் அற்றுப்போய் விகாரப்பட்டு நிற்க, அவைகளைப் பார்த்துச் சிலர் பிணந்தின்னவந்த பிசாசங்களாக நினைத்துத் திக்குக்கு ஒருவராய்ச் சிதைத்துப் பயந்தோடினார்கள்.

இப்படிச் சொல்லத் திறமில்லாத விபத்தை யடைத்து, ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்குள்ளே தங்கள் தங்கள் பந்துக்களை நினைத்து அழுது, இராஜாவை மீறித்து மூர்ச்சித்து, எரிந்துகரிந்து, சேனையிலுள்ளோரெல்லாரும் நாசமாய்ப் போனார்கள். இதைப் பார்த்த பாண்டவ குமாரன் தைரியமிழந்து பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு கடலெல்லாந்தாண்டிக் குளப்படியில் வீழலாயிற்றேயென்று மிகவும் விசனப்பட்டுக் கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைச்சிந்தித்து, வருணஸ் திரத்தைப் பிரயோகித்து, அக்கலை அவிக்க யத்தினப்பட, அவ்வஸ்திரத்தினால் அவ்வக்கினி கொஞ்ச மவிந்தும் புகைகுழ்வதினால் முன்னைக்காட்டிலும் அதிகமாய்ச் சேனைகளை வதைத்து மறு படியும் பற்றிக்கொண்டே யிருந்தது. இப்படிச் சகாதேவனுடைய முயற்சியெல்லாம் வீணாய்ப்போய்ப் படையெல்லாந் தவிக்கப் சகாதேவன் ஒன்றுந்தோற்றாமற் சித்தமழிந்து மரம்போல் நின்று விட்டான் - என்று சொல்லிய வைசம்பாயனரை ஜெனமே ஜயன் பணிந்தெழுந்து “சுவாமி! அக்கினிபகவான் பாண்டவ ராலே உபகாரம் பெற்றவராயிற்றே, அப்படிப்பட்டவர் தரும காரியத்திற்காகப் புறப்பட்ட சகாதேவனுக்கு விரோதஞ்செய்ய லாகுமோ? அஃதிருக்கட்டும் இவனுக்கு விரோதஞ்செய்து நீலனுக்குச் சகாயஞ்செய்யவேண்டிய கடமை அக்கினிக்கு என்னு டாயிற்று? இந்தப் பெரிய சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்ய வேண்டும்” என்று கேட்க வைசம்பாயனர் செய்யத் தொடங்கினார்—

கேளுமையா மகாராஜனே! அந்த மாகிஷ்மதீ ராஜனாகிய நீலனென்கிறவன் வெகு தரும சிந்தைபுள்ளவன் வேதங்கள்; விதித்த யாகங்களை இடைவிடாமற் செய்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு

சுதரிசனை யென்கிற பெண்ணே றுத்தி வந்தாள். அவளுடைய அழகை கம்மால் வர்ணிக்க முடியாது. தேவதாஸத்தின் கத்தருவ ஸ்திரீகள் இயக்கஸ்திரீகள் பகவான்விடமின் தீவரன் மாவரும் அவளழகுக்கு மகாகயாட்டபாகன். இப்படிப்பட்ட பெளஷத்தரிய ரூபலாவணியங்களுள்ள பெண்ணே அக்கினிதேவன் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டான். அதனாலே அந்த இராஜன் காந்தமலைமலில் அக்கினி மொத்திந் செய்வ தற்காக எவ்வளவு ஜோஷக்கச் செய்தாலும் அக்கினி ஜோஷிக்கிற தில்லை. அந்தப் பெண் வந்து ஜோஷிக்கச் செய்தால் ஜோஷிக்கிறது; தன் ஜ்வாலையாகிய கைகளால் குளிர்ந்தி ருந்தும்படி அவளைப் பரிசிக்கிறது. இப்படிப்பட்ட சொஷ்டைகளை அந்த இராஜன் கண்டு கோபங்கொண்டு, அக்கினியைச் சரிக்க யத்தனிக்கையில், அந்தக் குறிப்பறிந்த அந்தத் தேவன் பிராமண வொடங்கொண்டு, அந்த இராஜாவின் முன்னிலையில் வந்து, கையெடுத்து ஆசர்வாதஞ் செய்து, “ஓ மகாராஜனே! உமது பெண்ணாகிய சுதரிசனை யி னிடத்திலே அக்கினிதேவன் மிகவும் மையல்கொண்டிருக்கிறான்; அதுபற்றி அவரிடத்திற் றில சேஷ்டைகள் செய்கிறான். நீர் அது நிமித்தம் அத்தேவனை யேன் வினாய்ச் சரிக்க யத்தனிக்கிறீர்? அதனால் உமக்குப் பயனென்ன? பெண்ணே யாருக்காகிலும் கொடுக்கவேண்டியது அவசியந்தானே? அந்தத் தேவனோ மகானு பாவன்; அவளைக்காட்டிலும் உமக்கு வரன்வென்ற கிடைக்கமாட் டான். ஆகையால் உமது கன்னிகையை அவனுக்குக் கொடுத்துக் கலியாணஞ் செய்வியும்” என்றுசொல்லி மறைந்து போனான்.

இராஜன், இவர்தான் அக்கினி பகவானென்று தீர்மானித்துமறு படி அவனை நினைக்க, அவனும் முன்போல உருக்கொண்டவர தன் மகளை அந்த மகாதேவனுக்குக் கலியாணஞ் செய்து கொடுத்தான். பின்பு அக்கினி மிகவுஞ் சந்தோஷமாய் இராஜாவைப் பார்த்து, “உமக்கு வேண்டிய வரங்களைத் தருகிறேன்; கேளும்” என்று சொல்ல, அது கேட்ட நீலன்” ஓ தேவனே! என்பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு சத்துருக்களை இதில் வரவொட்டாமல் எனக்குச் சகாயம் செய்யவேண்டும்” என்று கேட்க, அப்படியே யாகட்டு மென்று வரங்கொடுத்தான். அது முதல் அக்கினி அந்தப் பட்டணத் திலே வாசஞ்செய்கிறான். இந்தச் சேதிதெரிந்து அனைக இராஜாக் கள் அவன் பட்டணத்திற்குப் போகிறதில்லை. இந்தச் சகாதேவன்

இவ்விதமாகக் கடினவிரதஞ் செய்யவே அக்கினிபகவான் சேனை
களைவிட்டு நீங்கி, நல்லரூபத்தோடு சகாதேவனுக்கு முன்பு வந்து
“ஓ ராஜனே! நீயேன் இப்படிப் பிரயோபவேசமாகப் படுத்துக்கொண்
டாய்? நான் இந்த நீலனென்கிற இராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தபடி
நிறைவேற்றவேண்டியவனாகையால் உன் சேனையைத் தகித்தேன்”

ஆனால் தருமபுத்திரருக்குச் சகலவிதத்தாலும் சகாயஞ்செய்ய வேண்டியதுதான். மேலும் அவர் மத்தனம்பாடி ருக்மித காரியம் தேவகாரியம். நானதற்கு விபாதஞ் செய்யத்தகாதது. ஆனாலும் அந்த இராஜாவுக்குக் கொடுத்தவாக்குத் தப்பாய் ருக்க வேண்டிய தற்காகவும், உன் மனவுமதுபைச் சொதக்க வேண்டி மத்தர்களாகவும், சேனைகளைத் தகித்தேன். இப்போது நீ என்னாக் குத்திவசச் செய்த தவத்தினாலும், தோத்திரத்தினாலும் நான் மிகவுந் சந்தோஷப்பட்டேன். இனி உன் சேனையைத் தகிப்பதில்லை; பார்ப்பாடாதே. உலகங்களுக்கெல்லாம் காரணக்கடவுளாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபுர்த்தி தரும புத்திரருக்கு இராஜசூயத்தை நிறைவேற்றிச் சாம்பிராஜ்யம் வருவிக் சப்பிராணமாகிய அபிப்பிராயங் கொண்டிருக்கிற பழமனால், எல்லாக் காரியங்களுங் குறைவின்நி லைவெமம்” என்று சொல்லி அக்கினி தேவன் மறைந்து போகவே, சகாதேவன் வெகு சந்தோஷ மடைந்து, சேனைகளுக்குச் சமாதானஞ் செய்து முன்போலச் சித்தப்படுத்தினான். இந்தச் செய்தி அக்கினி தேவனால் தெரிந்து கொண்ட நிலன், சகாதேவனுக்குச் சகல உபகாரங்களும் பண்ணிச் சமாதானஞ் செய்து கொண்டு கப்பங்களைக் கொடுத்தான்.

அவைகளை வாங்கிக்கொண்ட சகாதேவன் அந்தப் பட்டணத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுத் தெற்கே சென்று, திரைபுரமென்கிற பட்டணத்துக்கு வந்து, அமிதோசனென்கிற இராஜனை வென்று போதனராஜனையும் - கைகிகாசராஜனையும் - கராஷ்டிரராஜனையும் - இராஜதபருவதத்தின் ராஜாவாகிய திமிங்கிலனென்பவனையும் - சமுத் திரநதித்தீவி லிருந்த ஒற்றைக்காலரையும் - ஒட்டை முகரையும் - சஞ்சயந்திராஜனையும் - விபுண்டரகரவாடமென்னுந் தேசத்தாரையும் - பரசவர் - குலதர் - அகமகர் - கர்த்தரர் - மூலகர் முதலான வர்களையும் வென்று வெகு திரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஒட்டிரதேசம் - தெலுங்கு தேசம் - தக்ஷண மகாராஷ்டிர தேசம் - கர்ணாடதேசம் முதலாகிய தேசங்களுக்குப்போய் அவ்விடத்து ராஜாக்களை யுத்தத்தினால் வென்று வெகு கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு, அங்கிருந்து தெற்கே திரும்பித் தொண்டை நாட்டிற்குப்போய் அந்த இராஜாவை வென்று தக்ஷண கொங்கணமென்கிற கொங்கு நாட்டை வென்று சோழதேசம் புகுந்து, அங்குப் பலவிதச்சோலை சூழ்ந்து இருகரைகளும் மிகவுந் தெளிவாகிய நீரும் பலவகைப் பட்சிகளும் தாமரை அல்லி முதலாகிய புஷ்பங்களும் பொருந்திக்,

கண்களுக்கு மிகவிநோதமாகவும் சந்தோஷமாகவு மிராநின்ற காவேரி யென்கிற மகாநதியைக் கண்டு, நாடோறும் அதில் ஸ்நானஞ்செய்து கரையில் ஜபதபாதிகள் முடித்து வேதசாஸ்திரம் ஒதிக்கொண்டிருந்த பிராமணரையுங் கண்டு சந்தோஷத்தை யடைந்து, சேனையை அக்காவிரிக் கரையில் இறக்கி அந்த வேடிக்கைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அக்கால் அத்தேசத்தாரெல்லாருஞ் சகாதேவன் வந்திருக்கிறென்று கேட்டமாதிரத்திலே அவனைப் பார்க்க வொண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையினாலே வந்து பார்த்துக் களித்துச் சரசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தச் சோழதேசத்து இராஜன் சகாதேவனனுப்டிய தூதனாலே சகலமுந் தெரிந்துகொண்டு, வெகு திரவியங்கள் ஆபரணங்கள் முதலானவைகளை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து, சகாதேவனைக் கண்டு மரியாதையுடனே கப்பமாகக் கொடுத்தான். அவைகளைச் சகாதேவன் ஆதரவுடனங்கீகரித்து, அந்தத் தேசத்தின் வளத்தையும் அழகையும் காவிரியின் விநோதத்தையும் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு, மந்திரிகளை நோக்கி, “ஓ மந்திரிகளே! இந்த நதியின் அழகும் பரிசுத்தமுங் கங்கைக்கு நிகரா யிருக்கின்றன. ஆனபடியினாலே இவ்விடத்திற் பத்துநாள் தங்கி யிருந்து போவோம்” என்று சொல்ல, அவர்களும் அப்படியே யாகட்டுமென்று சம்மதித்தபடியினாலே அங்கே பத்து தினங்கள் வேடிக்கையாய் வாசஞ் செய்து, அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் பாண்டிநாட்டிற்குப்போய் சேதுவைக்கண்டு சந்தோஷித்து, மணலூர்ப் பட்டணத்திற்குப் போனான். இவன் வந்த சேதிக்கேட்ட சித்திரவாகன னென்கிற மலயத்துவஜ பாண்டியன் பரிவாரங்களோடு எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப்போய் வெகு பிரீதியுடனே சகல உபசாரங்களும் பண்ணி விருந்து செய்வித்தான். சகாதேவன் அந்தப் பாண்டியனோடு வெகு பரிவுடனே பேசி, பின்பு தன் தமையன் மனையாட்டியாகிய சித்திராங்கதையைக் கண்டு நமஸ்கரித்து அவளாலும் வெகு உபசாரங்கள் செய்யப்பட்டுக்ஷேமங்களை வினாவிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், அவன் குமாரனாகிய பப்பருவாகன னென்கிறவன் வந்து நமஸ்காரஞ்செய்ய, அவனை யெடுத்துத் தழுவி உச்சிமோந்து கண்களி லானந்த பாஷ்பத்துடனே அவனுக்குப் பல பூஷணங்கள் கொடுத்து, சிலநாள் அவ்விடத்திலேயே சுகமாயிருந்து, அந்தப் பாண்டியனால் வெகுமதியாகவுங் கப்பமாகவுங் கொடுக்கப்பட்ட,

புங்கள்” என்று சொல்லி, அவர்களும் இச்சேதியை விபீஷணருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் உள்ளே வரும்படி கட்டளையிட்டதினாலே அவ்விராக்ஷதர் வழிகாட்ட, நெவிவிருந்த வேடிக்கைகளையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டே போய், மகாசபையில் நவரத்தினமயமாகிய திவ்விய மண்டபத்திற் பரிசனங்கள் கூத்தரசாமராதி உபசாரங்களைச் செய்ப மந்திரிகள் புடைசூழ்த்திருக்க சேனா நாயகர் மகாசேனையோடு வாய்புதைத்துக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத் தேவர்கள் சபையிற் பிரமதேவன் விளங்குவதுபோல், திவ்விய சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து விளங்காநின்ற தருமவடிவமாகிய விபீஷணரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து, “சுவாமி! அடியேன் யுதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய தூதன் கடோற்கஜனென்கிற நாமமுடையவன். அவராலனுப்பப்பட்டுத் தேவரிடத்திற்கு ஒரு சங்கதி சொல்லவந்தேன்; கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லக் கேட்ட விபீஷணர் இவனுடைய தேஜசையும் - வடிவையும் - புத்தியையும் - தைரியத்தையும் - வணக்கத்தையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, “அப்பா! நீயார்? நீ வந்த காரிய மென்ன? அதனை விவரமாகச் சொல்லு” என்று சொல்லவே கடோற்கஜன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“சுவாமி இராக்ஷசராஜனே! பூமியில் மகாபெருமை பொருந்திய சந்திரவம்சத்து இராஜாக்களின் சிரோமணியாகிய பாண்டு வென்னு மகாராஜனுடைய மூத்த குமாரர் யுதிஷ்டிரரென்கிறவர் ஒருவர். அவர் தருமம் உருவா யவதரித்ததென்று சொல்லத் தக்கவர்; பொறுமையிற் பூமியையும், தைரியத்தில் மேருவையும் - நீதியில் யமனையும் புத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும் சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனையும் தேஜசில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர்; மகானுபாவர். குருகுட்டுக்கு இராஜனாயிருந்து எல்லாவரசர்களுஞ் சிரசின் மேற் கொள்ளும்படியாகிய செங்கோல் சீர்மையுள்ளவர். அவருடைய தம்பி பீமசேனென்கிற பேருடையவர்; அவருக்குச் சமானமாகிய பலசாஸி மூவுலகத்திலு மில்லை. அவர் பதினாயிரம் யானை பலமுடையவர்; கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற் புகுந்தாற் காலதண்டந்தரித்த யமனுக்கு நிராகத் தோற்றுவார். அவருக்கும் இடம்பென்கிற இராக்ஷசன் தங்கையாகிய இடிம்பி யென்கிறவனுக்கும் பிறந்தவன் நான். அவருக்கு நேரினையு வர் அர்ச்சுனென்கிற நாமதேயமுடையவர்; வில்லாளிகளுக்குச்

மிகவுஞ் சிறந்த முத்தவச்சாங்கரமாய் பற்றிய அந்நாள் தாவியங்
களை யும் பெற்றது, அந்த இராஜனிடத்திலே அத்தாபர்வம் த-பப்பிரு
வாகளின் பரதவாதி ஏகமத்தத்திற் கொண்டு வந்தவனாகத் தென்
மதுரைக்குப் போனான். அங்கு அது காலத்திலே நாயகமான
பெதசஞ்சென்றது, அங்கு அத்தாபர்வம் வந்ததன் காரணம் வாங்கிக்
கொண்டு, பெதச முத்தவச் சாங்கரமாய் தன்முடிவாதிக்கு
மழைகையும் கட்டித் தந்து மழைகையும் பார்த்தான். அந்த மார்த்திக
மேளம் போசனம் செய்து களிப்பாற்றிய பின்னர்தான், அந்த
மாத் தாத்தலை அந்தக் காலத்திலே அந்த சாங்கரமாய் பாப்பா
நின்ற கட்டகவச குண்டலத்தினால் தாத்தா, மழைத் துயிலும்
இந்நுழங்களைச் சாங்கரமாய் வளம்பெற்று வந்தவன். அங்கு கவர்ண
தாதுக்கள் பரவ வளங்களை நன்றிப்பாடுவான். அந்த கந்தை
யுடைபவனும், பரங்காமான வறண்டன தனது சமய நம்பன்
எதிரில் வந்து காண்காங்கு செய்து, தாங்கள் என்னவாந்த காரிய
மென்னிட கட்டளைபட வேண்டும்” என்று வினப்பத்தொடுக்கக்
சகாத்தவன் அவனுக்கு ஆய்வாதஞ்செய்து சொல்லுகான்—

அடா துழத்தாய் கமழடைய அண்ணலாய் தருமபுத்திர
மகாராஜன் இராஜநாயகஞ்செய்து சம்பாட் என்னும் பெரைப்
பெற யத்தினம்பட் புருக்கிரார். அதனுலே தக்குவிடையஞ் செய்வ
தற்கு நாங்கள் நால்வரும் காற்றிசைகளுக்கும் புறப்பட்டோம்.
அதில் நான் இத்தென்றிசைகளுள்ள யாவையுஞ் செரித்துக்
கப்பங்களை வாங்கி வந்தேன். ஆனாலும் இலங்கையினுக்கும் விபி
ஷணரிடத்திற்குப் போவது எங்களுக்கு அசாத்தியமானபடியினாலே
நீபோய் இச்செய்தையைச் சொல்லி, இவையெல்லாம் ஸ்ரீசிறுஷ்ண
பகவானுடைய பலம்பெற்று நடந்து வருகிறதென்றாக் தெரிவித்து
அவர் கொடுக்கிற கப்பங்களை வாங்கிக்கொண்டு வா” என்று கட்
டளையிட, அவ்வார்த்தையை இரம்பிமகன் சிரமேற்கொண்டு நமஸ்
காரஞ்செய்து புறப்பட்டு, முன்பு அனுமான் எழும்பிப் பாய்த்தது
போல் எழும்பிப் பாய்த்து கடலைத் தாண்டி இலங்கையிற் பிர
வேசித்து, அங்கிருந்த மகாபலசாலிகளாகிய இராஷ்டிர ஆபுதபாணிக
ளாய்க் கூட்டங்கூட்டமா யிருக்கையிலுங் கிஞ்சித்தும் அச்சமில்லா
மல் உட்புகுந்து, அரண்மனை வாசலி லிருந்த காவற்காரரோடு குரு
வமிசத்தி லுதித்த தருமபுத்திரமகாராஜனுடைய தூதன் உம்மைக்
காணவேண்டி வந்திருக்கிரார் என்று உங்கள் இராஜனுக்குத் தெரிவி

யுங்கள்” என்று சொல்லி, அவர்களும் இச்சேதியை விபீஷணருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் உள்ளே வரும்படி கட்டளையிட்டதினாலே அவ்விராக்ஷதர் வழிகாட்ட, நெவிவிருந்த வேடிக்கைகளையும் அளவற்றச் செல்வங்களையும் பார்த்து அதிசயப்பட்டுக் கொண்டே போய், மகாசபையில் நவரத்தினமயமாகிய திவ்விய மண்டபத்திற் பரிசனங்கள் கூத்தரசாமராதி உபசாரங்களைச் செய்ப மந்திரிகள் புடைசூழ்த்திருக்க சேனா நாயகர் மகாசேனையோடு வாய்புதைத்துக் கட்டளைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கத் தேவர்கள் சபையிற் பிரமதேவன் விளங்குவதுபோல், திவ்விய சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்து விளங்காநின்ற தருமவடிவமாகிய விபீஷணரைக் கண்டு நமஸ்காரஞ் செய்து, “சுவாமி! அடியேன் யுதிஷ்டிர மகாராஜனுடைய தூதன் கடோற்கஜனென்கிற நாமமுடையவன். அவராலனுப்பப்பட்டுத் தேவரிடத்திற்கு ஒரு சங்கதி சொல்லவந்தேன்; கட்டளையிட்டால் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லக் கேட்ட விபீஷணர் இவனுடைய தேஜஸையும் - வடிவையும் - புத்தியையும் - தைரியத்தையும் - வணக்கத்தையும் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, “அப்பா! நீயார்? நீ வந்த காரிய மென்ன? அதனை விவரமாகச் சொல்லு” என்று சொல்லவே கடோற்கஜன் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“சுவாமி இராக்ஷசராஜனே! பூமியில் மகாபெருமை பொருந்திய சந்திரவம்சித்து இராஜாக்களிற் சிரோமணியாகிய பாண்டு வென்னு மகாராஜனுடைய மூத்த குமாரர் யுதிஷ்டிரரென்கிறவர் ஒருவர். அவர் தருமமே உருவா யவதரித்ததென்று சொல்லத் தக்கவர்; பொறுமையிற் பூமியையும், தைரியத்தில் மேருவையும் - நீதியில் யமனையும் புத்தியிற் பிரகஸ்பதியையும் சத்தியத்தில் அரிச்சந்திரனையும் தேஜசில் சூரியனையும் நிகர்த்தவர்; மகானுபாவர். குருகுட்டுக்கு இராஜனாயிருந்து எல்லாவாசர்களுஞ் சிரசின் மேற் கொள்ளும்படியாகிய செங்கோல் சீர்மையுள்ளவர். அவருடைய தம்பி பீமசேனனென்கிற பேருடையவர்; அவருக்குச் சமானமாகிய பலசாஸி மூவுலகத்திலு மில்லை. அவர் பதினாயிரம் யானை பலமுடையவர்; கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற் புகுந்தாற் காலதண்டந்தரித்த யமனுக்கு நிராகத் தோற்றுவார். அவருக்கும் இடம்பெனென்கிற இராக்ஷசன் தங்கையாகிய இடம்பி யென்கிறவளுக்கும் பிறந்தவன் நான். அவருக்கு நேரினையவர் அர்ச்சுனனென்கிற நாமதேயமுடையவர்; வில்லாளிகளுக்குச்

சிரோமணிபோன்றவர்; அவருடைய சௌர்ய அதர்ய பாக்கிர மங்களுக்கு உவமான மெக்ஷையாது.

ஸ்ரீ காராயணவதாரமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணபார்த்திற் அர்ச்சனன் மிருத்த கேசர்; அவருடைய உடல் தந்தவளாகிய கபத்தியையைக் கலியாணன் செய்குகொண்டவர்; சூரபத்தி என்பதனுக்குச் சமானமானவர். அவருக்கு மருவன் சகாதேவன் என்னும் பெயரையுடைய இரண்டு இளையர் உளர். அவர்களும் பலத்தில் தம் தமையன்மார்களுக்குத் தாழ்த்தவர்களினர். இவ்வாவரும் பஞ்ச பாண்டவர்களுள் ஏழாவது பாகவதனாகியும் பிரதித்தமான வர்கள் இந்த மகாபாபாவர்களுடைய புகழ்பெற்ற சர்த்திங்கள் பல வுண்டு, இவர்கள் எல்லோரும் மகாத்ரிஷ்டர், மகாதாப், மகாந்தி மான்கள், மகாசாமர்த்தியவான்கள். இவர்கள் தங்களுடைய பல பரம்பரையாய் வந்த இராஜதானியாகிய அஸ்திஷு கபத்தையும் அதைச் சேர்ந்த சகலாப்ய சம்பத்துக்களையும் தங்கள் பெரிய தகப்பனாகிய திருதாஷ்டிர மகாபாபனுக்கும் கொடுத்துவிட்டு, தங்கள் காடாய்க்கிடந்த ஓர் இடத்திலே இந்தியப் பிரஸ்தமென்றொரு நகரத்தை புண்டாக்கிக்கொண்டு செங்கொல் செலுத்தி வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணபார்த்தி சகலசகாயங்களுஞ் செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறார். அதனுலேதான் முன்னம் அர்ச்சனனென்கிறவர் இந்தியன் முதலாகிய தேவர்களை வென்று, காண்டவ வனத்தை அக்கினிக்கு ஆபரமாகக் கொடுத்துச் சத்துருக்களால் வெல்லக்கூடாத நான்கு குதிரைகள் கட்டி வாரணத்துவச முடைய இரதத்தையும் காண்டவ மென்னும் வில்லையும், அக்ஷய தூணீரங்களையும் பெற்றார்.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பலத்தைக் கொண்டு ஜராசந்தனை என் தகப்பனார் ஜபித்தார். இப்போது மூத்தவராகிய யுதிஷ்டிரர் இராஜசூயஞ் செய்யவேண்டுமென்று யத்தினப்பட்டு, எல்லாவரசரிடத்திலுங் கப்பம் வாங்கிவரும்படி தமது தம்பிமார் நால்வருக்குங் கட்டளை யிட்டதினாலே, நால்வரும் நான்குதிக்கு களுக்குப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களிற் சகாதேவனென்கிறவர் தென்றிசைக்கு வந்து யாவரையுஞ் செயித்துக் கப்பங்களை வாங்கிக் கொண்டு, சமுத்திரக்கரையில் இஃதொரு சமுத்திரமென்னும்படியாகிய சேனைகளுடனே வந் திறங்கித் தேவரீரிடத்திற்குப்போய்

இச்சேதி தெரிவித்துவரும்படி அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்ட படியினாலே அடியே லிவ்விடம் வந்து, தேவரீரைப் பணிந்து இச்சேதிக ளெல்லாவற்றையும் விண்ணப்பம் செய்ந்தேன்” என்று சொன்னான். கட்டோற்கஜன் வார்த்தையைக் கேட்ட விபீஷணர் சந்தோஷித்து, “அப்பா கட்டோற்கஜா! நீ நம்முடையவ னானபடியினாலும், அவர்கள் மகாதருமவான்க ளென்கிறபடியினாலும், ஆரம் பித்தகாரியம் வெகு மேன்மையான தருமகாரியமானபடியினாலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதினாலும், நான் கப்பங்கொடுக்கச் சம்மதித்தேன்” என்று சொல்லி அருமையான அநேகம் பொன் வெள்ளி இரத்தினங்களாற் செய்த பூஷணங்கள் - பாத்திரங்கள் - ஆசனங்கள் - இன்னும் யானைத் தந்தங்களாகிய வஸ்துக்கள் - வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள் - தோல்கள் முதலானவைகளையும், பதினான்கு பொற்பனை மரங்களையுங் கொடுத்து, இவைகளைக் கொண்டுபோய் சேர்ப்பதற்காக எண்பத்து நான்கு இராக்கூதரை யனுப்பிவித்தார். கட்டோற்கஜன் அவைகளை யெல்லாம் அந்தராக்கூசர் தலைமேல் வைத்து, விபீஷணரைத் தெண்டனிட்டு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு ஒரு முகூர்த்தத்தில் அப்பெருங்கடலைக் கடந்து, சகாதேவனுடைய சமீபத்தி லிறங்கி நமஸ்கரித்துத், தான் போய்வந்த சேதிகளைச் சவிஸ்தாரமாகச் சொன்னான். இந்தக் கட்டோற்கஜன் ராக்கூசரோடுகூட ஆகாசத்தினின்று இறங்கும்போது, இவர்களுடைய ரூபத்தைப் பார்த்துப் பயந்து சேனைகளெல்லாம் ஓட அதுகண்ட சகாதேவன் யாவரையுங் கூப்பிட்டுப் “பயப்படாதேயுங்கள்” என்று சமாதானஞ் சொல்லி, “நமது குமாரன்கட்டோற்கசன் இலங்கையிலிருந்து இராக்கூதர்களோடு திரவியங்கொண்டு வருகிறான்” என்றுகூறி அவர்களை நிலைநிறுத்தினான்.

இப்படிக்கட்டோற்கஜன் கொணர்ந்த பொருள்களை யெல்லாம் பார்த்துச் சந்தோஷித்த சகாதேவன், அங்கிருந்து மலையமென்கிற பொதியமாமலைக்குப் போய், அதிலிருந்த மகானுபாவரும் மகாதபோநிதியும் சகலவேத சாஸ்திரங்களு மறிந்தவருமாகிய அகஸ்தியமா முனிவரைக் கண்டு பணிந்து, அவரிடம் ஆசிரவாதமடைந்தான். பின்பு சற்றுநேரம் பொறுத்து அவரிடம் விடைபெற்றுச் சகிய பர்வதம்போய் அவ்விடங்களின் விசிட்

திரங்களையெல்லாம் கண்டு, அங்கே ரத்த வெடாளரை
 வென்று, யாவரையும் வருத்தித் தாங்கள் கப்பலாட்டிப்படி யி
 மித்துத் திரும்பி, அங்கே யான்களின் மீதும் ஒட்டகங்
 களின் மேலும் தான் சம்பாதித்த பொருள்களை யெல்லாம்
 நிறைத்துக்கொண்டு தன்னுடன்கூட திரத்த தாழியையெல்லாம்
 வெகுமானஞ் செய்துப் பிட்டுத், தன் கொள்களுடனே
 பேரிகைகள் படகங்கள் காகனங்கள் முதலாகிய பல கப்பலாத்
 தியங்கள் முழங்கப் புறப்பட்டு, வந்தயெல்லாம் விருது
 சொல்லிக் கட்டியங்கற வெந் வெறுக்கையாய் சென்றுபமாகிய
 வரிசையத் தாண்டி, இந்தியப் பிரதேசஞ் சென்று யாவராலுங்
 கொண்டாடப்பட்டு, மகராஜாவைக் கண்டு பணிந்து செதி யெல்
 லாஞ் சொல்லித் தான் கொண்டந்த பொருள்களையும் விசேஷமாய்
 விபீஷணர்கொடுத்த பொற்புகளையுமாய் முதலானவைகளையுங்
 காட்டி, அவைகளையெல்லாம் புதிஷ்டியர் பார்த்து வெந் பந்தேதாஷ்
 மடைத்து சகாதேவனை இருகைகளினாலும் கட்டிக்கொண்டு, கண்
 களில் ஆனந்தபாஷ்பம் விட்டார்.

நகுலன் வாருணதிக்கு விஜயஞ் செய்தல்

இவ்விதமாகவே அளவற்ற படைகளோடு நகுலன் மேற்றி
 சைக்குச் சென்று, அங்கே சுப்பிரமணியருக்கு மிகவு மிஷ்ட ஸ்தா
 னமாயிருக்கிற ரோகிதக் கிரம மென்கிற தேசத்திற்குப்போய், அத்
 தேசத்தாராகிய மயூரகர் என்கிற ஒருவித கூத்தநியரோடு
 சொல்லத் தரமில்லாத போர் செய்துவென்று கப்பத்தைப் பெற்று
 அங்கிருந்து மரு என்னும் தானியக மென்றும் பேர்பெற்ற தேசங்
 களுக்குப் போய், சைரிஷிகா என்கிறவர்களையும் வைரமகர்
 என்கிறவர்களையும் தன் வல்லமையால் வருத்திக் கப்பம்பெற்று அங்
 கிருந்துபோய் லீலந்தரர் வடதானர் என்கிற வனவாசிகளோடு
 தேவாசுர யுத்தத்திற்குச் சமானமான யுத்தஞ்செய்து, அவர்க
 ளில் அநேகரை வெட்டி மடித்து, அவர்கள் புதைத்து வைத்
 திருந்த பொருள்களைக் கொள்ளை யடித்துப் புறப்பட்டு, ஐந்து கூட்
 டத்தாராகிய சிபிதேசத்தார் த்ரிகர்த்ததேசத்தார் அம்பஷ்டதேசத்
 தார் மாளவதேசத்தார் கர்ப்பதேசத்தார் இவர்களோடும், மத்
 திய நிகாயர், அபுபவிருதர் இப்படிப்பட்ட இராஜாக்களோடும் புஷ்கரா
 இரணிய மென்னு மிடத்தி லிருந்த சில வேடராஜாக்களோடும் ஓய்

வில்லாமற் சண்டை செய்து, சிலரைக் கழுத்தறுத்துச் சிலரை கைகால்க ளற்றவர்களாக்கிச் சிலரைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்து, யானைப் பிணங்களையும் குதிரைப் பிணங்களையும் மனிதப் பிணங்களையும் மலைமலையாய்க் குவித்து, உதிரவாறுகள் பல வோடச் செய்து, அந்தப் பூமிகளைச் சுடுகாடுகள் போலாக்கிப், பூதங்களுக்கும் பேய்களுக்கும் கழுதுகளுக்கும் நரிகளுக்கும் நாய்க ளுக்கும் மகா விருந்துசெய்வித்து, ஆங்காங்கிருந்த வெகு பொருள் களைக் கவர்துகொண்டு, காலில்விழுந்தவர்களைப் பொருள்கொடுத்து இரட்சித்து ஜயஸ்தம்பம் நாட்டினான்.

பின்பு அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுச் சிந்துவென்னும் நதியின் கரைக்கு வந்து, சிந்துதேசத்து இராஜனிடத்திற் கப்பம் வாங்கிக் கொண்டு குற்சர தேசத்துக்குப் போய், அவ்விடத்திருந்தவரோடும் போர்செய்து வெற்றிபெற்று, மற்றும் அந்தப் பக்கங்களி லிருந்த தேசங்களை வென்று ஸரஸ்வதி நதியின் கரைக்குவந்து அங்கே கூட்டங் கூட்டமாயிருந்த சூத்திரர் - ஆபிரர்-பார்வதேயர் என்கிற வர்களைக் கப்பங்கட்டச் செய்து, பஞ்சநதம் - மித்திரபோசம் சிம்மநதம் - அபரபத்தனம் என்கிற இடங்களைச் சுவாதீனஞ் செய்துகொண்டான். பின்பு அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு உத் தரச் சுயோதிஷ மென்கிற விடஞ்சென்று அவ்விடத்தரசனைக் கீழ்ப் படுத்தி மிகுந்த திரவியங்களை வாங்கிக்கொண்டு ரமணர் என்கிற கூத்திரிய ஜரதியாரை வென்று, சமுத்திரத்தின் நடுவி லிருந்த சில மிலேச்ச தேசங்களுக்குப் போனான். அவர்கள் இவன்வருஞ் செய்திகேட்ட மாத்திரத்திலேயே எதிர்கொண்டுவந்து கப்பமாய்ப் பல பொருள்களையுங் கொடுத்தார்கள். அவன் அதை வாங்கிக் கொண்டு இப்பாலிரா நின்ற ஹுணதேசத்துக்குப் போனான். அங்கிருந்த ஹுணர் மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடனே வெகு சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தார்கள். அப்போது நகுலனுடைய சேனைகளுக்கும் ஹுணசேனைகளுக்குப் ஒரு முகூர்த்தகாலம் யுத்தமுண்டாயிற்று. அந்த யுத்தத்தில் ஹுணசேனை அதிகமாய் மடிந்ததைக் கண்ட ஹுணசேனாதிபதி எதிரே வராமல் தந்திரமாய்ப் பாண்டவ சேனையை மடிக்கத் தலைப் பட்டார்கள். அதுகண்ட நகுலன் கோபங்கொண்டு பாணவருஷம் வருஷித்துத் தோலாடைகளுங் கம்பள வாடைகளுந் தரித்திருந்த

அவர்களுடைய தேகங்களைத் துண்டித் துண்டிப்பதில் சிலைத்துக் கோட்டைகளையும் இடித்து நாளஞ்செய்தான்,

இப்படி வெகுபேர் மடித்தபின் மீதுத்த சிலை ஒன்றைப் பிரபுக்கள் ஓடிவந்து, நகுலன் பாதங்களில் விழுந்து அநேக பொருள்களைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தார்கள். அதனுடன் நகுலமகாராஜன் தனையகொண்டு அவர்களை விட்டு விட்டு, அதன் அருகிலிருந்தசில நீவுகளுக்குத் தூதரையனுப்பிக் கப்பங்களை வருவித்துக் கொண்டு மறுபடி கடற்கரைக்கு வந்து, ஆனர்த்தத் தேவத்தவிருத்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அதிகாரிகளோடு பேசித், துவாபலகக்குத் தூதரை அனுப்பிவித்தான். அந்தத்தூதர் துவாபலகக்குச்சென்று நகுலமகாராஜன் வந்திருக்குஞ் செய்தியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அது கேட்டபாத்திரத்திலே கண்ணன் தன் தமயனாராகிய பலராமருக்கும்-உக்கிரசேனன் முதலாகிய மற்றையாதவருக்கும் இச்சேதி சொல்லிப், பாண்டவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையுஞ் சாமர்த்தியத்தையும் புகழ்ந்து பேசி, கப்பங்கட்டுவதற்குச் சம்மதிக்கச்செய்து, திரள்திரளான பொன் - வெள்ளி - இரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - வாகனங்கள் - இவைகளை யெல்லாம் எடுப்பித்துக்கொண்டு, தாமே பரிவாரத்தோடு வந்து நகுலனைக் கண்டு சந்தோஷத்துடன் கொடுத்தார். நகுலன் கிருஷ்ணனைக் கண்ட மாத்திரத்திலே யெழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து ஆசனங்கொடுத்து, அவர் உட்கார்த்தபின் தான் உட்கார்ந்து, தான் திக்கு விஜயத்திற்குப் புறப்பட்டு வெற்றிபெற்ற விதங்களை யெல்லாஞ் சொன்னான்.

அப்போது கண்ணன் நகுலனைப் பார்த்து, “ஓ பாண்டவ வீரனே! நீங்கள் வெகு பல பராக்கிரமங்களும் அஸ்திரவித்தியா சாமர்த்தியங்களு முடையவர்கள். ஆதலாலே உங்களுக்கு எங்கும் ஜயம் வருமே யல்லது வேறில்லை. அந்த மகானுபாவராகிய தருமபுத்திரரைத் தவிர இராஜகுயஞ் செய்ய வல்லவர் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? இப்படிப்பட்ட தம்பிமார்களுடைய அவருக்கே இந்த யாகந் தகுமல்லது மற்றவருக்குத் தகாது. நான் ஏதோ கொஞ்சம் பொருள் கொடுத்தேன். இதைப் பெரிதாயெண்ணும்படி தருமபுத்திரருக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட நகுலன், கைகூப்பி, “ஓ கிருஷ்ணமூர்த்தி! நீர்

எங்களைப் பரிசாசஞ் செய்கிறார். ஏனென்றால் - அளவற்ற மகிமை பொருந்திய உமது கிருபாகடாக்ஷ மில்லாமற்போனால் எங்களுக்குப் பலமேது? செளரியமேது? சாமர்த்தியமேது? ஜயமேது? புகழேது? ஒன்றுங் கிடைக்கமாட்டாது. உமது சகாய பலத்தைக் கொண்டு தருமபுத்திர மகாராஜா இந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்தாரே யல்லது வேறில்லை. நாங்க ளடைகிற மேன்மைகள் யாவும் உம்முடைய கிருபாதிசயமே. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய புஜபலத்தைப் பெற்ற இந்தத் திசையை நான் வெல்லமாட்டுவேனோ? ஆதலால் எல்லாப் பொருள்களும் நீர் கொடுத்தவையே யாம். இனி யாகம் நிறைவேற வேண்டியதும் உம்மாலேயே யாம். ஆயினும் தேவரீர் இத்தரப்பிரஸ்தத்திற்குச் சீக்கிரம் வரவேண்டும்” என்று சொல்ல, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் நல்லதென்று வெகு சந்தோஷமாய் நகுலனைக் கட்டிக்கொண்டு, “இன்னுஞ் ஜபிக்கவேண்டிய சில இராஜாக்களையுஞ் சீக்கிரத்திலே ஜபித்து உனது நாட்டுக்குத் திரும்பு” என்று சொன்னார்.

அதுகேட்ட நகுலன் வெகு பிரீதியோடு அவர் கொடுத்த வஸ்துக்களை வாங்கிக்கொண்டு விடைபெற்றுப் புறப்பட்டு, மத்திர தேசஞ்சென்று, தன் நல்லம்மானாகிய சல்லியமகாராஜனைக் கண்டு பணிந்து தான் வந்த சேதி சொல்ல, அந்த மத்திரராஜன் கேட்டு வெகு பொருள்களைக் கொடுக்க, நகுலன் அவைகளை வாங்கிக் கொண்டு சிலநாள் அங்கேயே இளைப்பாறிப் பின் சல்லியனிடத்திற் செலவு பெற்றுப் புறப்பட்டுக் காந்தாரதேசஞ்சென்று, திரிதரா டிர மகாராஜன் மாமனாகிய சுபலமகா ராஜனைக் கண்டு பணிந்து வந்தசெய்த்சொல்ல, அந்தச் சுபல மகாராஜன் கேட்டு நகுலனுக்கு வெகு மரியாதையோடு விருந்திட்டுப் பலவிதமான பொருள்களைக் கொடுக்க, அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ்விடம் விட்டு உல்லாசத்தோடு திரும்பி, சமுத்திரப்பிராந்தத்தி லிருந்த - சாக்குவர் - பப்பரர் - என்கிற ஜாதியாரிடத்திற்குத் தூதரை யனுப்பி, அபரி மிதமாய்க் சுப்பங்களை வருவித்துக்கொண்டு, லாடதேசம் - கவுட தேசம் - இவைகளுக்குப் போய், மகாவீரராகிய அந்த ராஜாக்க ளுடனே வெகு காலம் யுத்தஞ் செய்தான். அத்தேசத்தார் இவ னுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுத் தங்களைச் சிறேகிக்கும்படி அறிவிக்க அவ்வாறே அவர்களோடு இவன் நேசஞ் செய்து வெகு திரவியங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, மிகுந்த களிப்பும்

பெருமிதமுள்ள நால்வகைச் செனைகளுக்கு முழு - பல வாத்தியங்
களு முழங்க - வெகு பெருமையோடு இந்திரப்பிரஸ்தம்
வந்து சேர்ந்து, தருமபுத்திரருக்குத் தண்டனிட்டிக் தான்
போய்வந்த செய்திகளைச் சொல்லி, அநேகங் கொண்டு வருதலை
ளின் மேலும் - ஒட்டகங்களின் மேலும் கொண்டு வந்த சகல
சம்பத்துக்களைக் காட்டி, தருமபுத்திரர் வெகு சந்தோஷப்பட்டு
நகுலனை மகா ஆனந்தத்தோடுங் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டு
வெகு ஆர்வாதங்கள் கூறினார்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு எழுந்தருளல்

கேளுமையா ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்விதமாகத்
தருமபுத்திர மகாராஜன், தம்பிமார் நால்வரும் நான் குதிக்குக்களை
ஜபித்துக் கொண்ட திரவியங்களும்-குதிரை முதலான வாகனங்
களும் அபரிமிதமாகி, அவ்வளவுங் கணக்கி லடங்காம லிருப்பதை
யும் - அநேக பொக்கிஷவீடுகள் பிடியாமலிருப்பதையும் - உலக
மெங்கும் புகழ் பிரகாசிப்பதையும் பார்த்து மட்டில்லா ஆனந்த
மடைந்து, திக்குவிஜயத்திற்காகப் போயிருந்த சேனாஜனங்களுக்
குஞ் சேனாநாயகர்களுக்கும் அளவற்ற வெகுமதிகளும் - மற்று
மனேக தானதருமங்களுஞ் செய்து, மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயி
ராய் நினைத்து நீதிவழுவாமல் அரசாட்சி செய்து வருகையில்,
தேசமெங்கும் மாத மும்மாரி பெய்து, அதிவிருஷ்டி முதலாகிய
ஈதிபாதைக ளொன்று மில்லாமல், அக்கினிபயம் - வாயுபயம் -
சேர்ரபயம்-வியாதிபயம் இவைகளொன்று நாடாமல், பூமியிற் சகல
பயிர்களும் விருத்தியடைந்து சுபகேசுமம் நிரைந்திருந்தது. ஜனங்க
ளெல்லாருந் தங்கள் தங்கள் வருணச்சீரமமுறை பிறழாமலும்
மரியாதைகளைக் கடவாமலும் தருமங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டு,
அரசனைப் பிதாவைப்போலவும் புத்திரனைப்போலவும் பாவித்து
வெகு விசுவாசமா யிருந்தார்கள். அப்போது மூடனும், தரித்திர
னும், துஷ்டனும் கிடையாமற் போனார்கள். தேவாலயங்களுக்
கும் பிரமாலயங்களுக்கும் ஒரு குறைவு மின்றிச் சகல சிறப்புக்
களு நடந்துவந்தன.

இவ்விதமாகக் கிருதயுகத்திலும் நடவாத தருமராஜ்யஞ்
செய்து யாவரும் புகழ் விளங்கா நின்ற தருமபுத்திரமகாராஜனை

ஒருநாள் மந்திரிகளும் பந்துக்களுஞ் சேர்ந்து, “ஓ மகாராஜனே ! நீர் நெடுநாளாய் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற மகாயாகத்தை நிறைவேற்றும்படியான காலம் இதுதான். சகல இராஜாக்களும் உமக்கு வசப்பட்டிருக்கிறார்கள். இராஜ்யம் வெகு சுபக்ஷேமமாக யிருக்கிறது. குபேரனுடைய பொக்கிஷத்திலு மதிசயிக்கத்தக்க பொக்கிஷங்கள் சேர்த்திருக்கின்றன. இப்படி இடம் - பொருள் - ஏவல் - மூன்றும் அமைந்திருக்கின்றபடியினாலே யாகத்தை ஆரம்பஞ் செய்யலாம்” என்று சொல்லக் கேட்ட தருமபுத்திரர் செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டு, யாகத்திற்கு யத்தனப்பட்டார். அந்தத் தருணத்தில் உலகங்களையெல்லாம் படைத் தளித் தழிப்பதற்குக் காரணானவனும், தத்துவஞானிகளின் உள்ளத்தில் இடைவிடாம விருப்பவனும், முக்காலத்துப் பொருள்களுக்கும் அதிபதியானவனும், ஆதியும் அந்தமு மில்லாப் பெருஞ்சோதியாய் விளங்குபவனும், நான் மறைகளாலுஞ் சொல்லொணாப் பெருமைபுடையவனும், சகல தேவர்களுக்குத் தலைவனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தம்மை ஆசிரித்தவரிடத்தி லிருக்கும் பேரன்பினாலே தாமே சகல பரிவாரங்களோடு கூடி, வெகு இரத்தினங்கள்-பொன்கள் - வஸ்திரங்கள் - முதலாகிய எல்லாவற்றையும் வரிசையாகக்கொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வர, இச்சேதிகேட்ட பாண்டவர்கள் நகரத்தையும் அந்த நகரத்திலுள்ள மாடமாளிகைகளையும் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிட்டு, வெகு விபவங்களுடனே அவரை எதிர்கொண்டு தக்கபடி உபசாரஞ்செய்து அழைத்து வரலானார்கள்.

அப்போது அந்தநகரத்துஜனங்களால் வாசனைகட்டியதண்ணீர் தெளித்து, மலர்களுந் தளிர்களுந் தூவித், தோரணங் கட்டி, வீடுகடோறும் பதாகைக ளுயர்த்தி, தீபவரிசைக ளேற்றி, இன்னும் விதவிதமான அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டு விளங்காநின்ற இந்திரப்பிரஸ்த நகரின் வீதிகளில் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண்டவர்கள் சமேதராய் வருமளவில், ஸ்திரீகளும் புருஷரும் மஞ்சனமாடிக்கொண் டிருந்தவர் மஞ்சனமாடியபடியே, அலங்காரஞ் செய்துகொண்டிருந்தவர் அலங்காரஞ் செய்தபடியே, போஜனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தவர் போஜனம் பண்ணியபடியே ஆவலோடு ஓடிவந்து, வாசந்நிண்ணைப் புறத்திற் சிலரும்-உப்பரிகைகளின் மீதிற் சிலரும் - பதாகைகளினருகிற் சிலரும் கொடுங்கைகளின்மேற் சிலரும் - சுவர்களின்மேற் சில

ரும் - மரங்களின்மேற் சிலரும் - விதிகளிற் பலநாடு, ஸ்திரீ
 ளென்றும் புருஷரென்றும் பாராமல் ஒருவர்மே லொருவர்
 விழுந்து நெருங்கிக்கொண்டு, வஸ்திரங்கள் ஆபாஸிதங்கள் முத
 லானவை விழுந்து போனதுத் தெரியாமற் புணர்ந்தான் போன்ற
 வதனமும் - நிலவின் தோற்றம் போன்ற புன்முகமும் - அன்று
 பூத்த செந்தாமரை மலர்போன்ற கண்களும் - பவளக்கடிகை
 போன்ற அதரமும் - நீலப்பமை போன்ற மார்பும் - யானைத்
 துதிக்கைபோன்ற கைகளும்பொருத்தி, திவ்விய பத்ஞபாணங்களா
 லலங்கரிக்கப்பட்ட மாகதக் குன்றபோ லிவரின்ற திருமேனி
 யுடனே பீதாம்பரமும் - வனமாலையும் - கவுஸ்துவமும் - சங்கு
 சக்ர முதலிய பஞ்சாயுதங்களுந் தரித்து, கோடிமன்னாத கந்தரனாய்
 விளங்காரின்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, கண்களி லானக்த பாஷ்
 பந் ததும்பவுந் தேகமயிர்க் கூச்சடையவு மோகித்து, சிலர் கட்டிக்
 கொள்வது போலவும், முத்தமிட்டுக் கொள்வது போலவும்,
 சிலர் ஸ்ரஸஸல்லாபஞ் செய்வதுபோலவும், சிலர் திருவடி
 வருடுவது போலவும் சிலர் உபசரிப்பது போலவும், சிலர்
 உடனிருந்து விளையாடுவது போலவும், யாருக்கு எப்படி மனோரத
 மோ அப்படிக்கெல்லாம் பாவித்து ஆனந்தக்கடலி லாழ்ந்தார்கள்.
 மாதர்களெல்லாரும் மன்மதபாணங்களுக்கிலக்காகி மனத்தளர்ந்து
 மெய்சோர்ந்து, கஞ்சுகங்கிழிந்து முலைகள் விம்மவும் - அரையின்
 ஆடைய விழ்ந்து விழவும்-பெருமூச்சுக ளுண்டாகவும் கொண்டை
 யின் சொருகவிழ்ந்து மலர்சொரியவும் - உடம்பெல்லாம் வியர்வை
 விட்டு நடுக்கமுறவும் பரவசபட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு ஸரஸ
 மாடும் பாவனைகளாலே பக்கத்திலிருப்போரைத் தழுவுவதுமுதலா
 கிய செய்கைகளைச் செய்து, பைத்தியம் பிடித்தவர்போலுங்
 கள்ளுண்டவர்போலு மாணர்கள்.

இவ்விதமாகக் கண்ணன், சகல ஜனங்கள் நெருங்கிய விதிகளிற்
 பிரவேசித்துப் பாண்டவர்புடைகுழ வருவதைப் பெரியோர்கள்
 கண்டு ஆகிரவதிக்க, முதுமைபொருந்திய மாதர்கள் பொரிகளி
 றைத்து வாழ்த்த, மெள்ள மெள்ள அரண்மனைக்குட் சென்று
 குந்திதேவி - திரௌபதை - சுபத்திரை - முதலாயினோரையுங்
 கண்டு, தகுந்தபடி உபசாரத்துடனே யோககேசுமங்களை வினவி
 அவர்களால் மிகவுங் கொண்டாடப்பட்டுச் சந்தோஷமா யிருந்தார்.

அந்தக் கிருஷ்ணன் வந்தபோது அப்பட்டணத்தார் நெடுநாள் வெள்ளினால் வறண்ட பயிர்கள் மேகம் வருஷிக்கக் கண்டதைப் போலவும் அளவற்ற நாள் இருண்ட குகையி லிருந்தவர்கள் சூரிய னைக் கண்டதுபோலவும் அவரைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள். பின்பு தருமபுத்திர மகாராஜன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்து “ஓ கிருஷ்ண! நீர் எங்களிடத்திற் பரிபூரண கிருபைவைத்துச் செய்த சகாயத்தினாலே சகல ராஜாக்களுங் கீழ்ப்பட்டார்கள்; பூமிமுழுதும் நமது சுவாதீனத்தி லிருக்கிறது; தனங்கள் அளவற்றவை களா யிருக்கின்றன; யாவரும் வியக்கத் தகுந்த மேன்மையும் புகழு முண்டாயிருக்கின்றன. இனி ஒரு குறையுமில்லை. ஆனபடியி னாலே இந்தரத்ன முதலிய தனங்களை யெல்லாம் பிராமணர் விஷ யத்திலும் அக்கினி விஷயத்திலும் உபயோகித்துக் கிருதார்த்தனாக வேண்டும்” என்று நினைக்கிறேன். இதற்கு நீர் கட்டளையிட்டுக் கூட வேயிருந்து சகல காரியங்களையும் நிறைவேற்றவேண்டும். எக்காலத்தி லும் எக்காரியங்களுக்கும் எங்களுக்கு உம்மைவிட கதி வேறில்லை. ஆகையால் எனக்கு இராஜசூய யாகத்திற்காகக் கட்டளையிட்டு, என் தம்பிமார்களைக் கூடவைத்துக்கொண்டு ஆகவேண்டிய காரியங் களை அமைதிபெறச் செய்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று விரயத் தோடு தருமபுத்திரர் கேட்டுக்கொண்டார்.

இவ்வாறு தருமபுத்திரர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் “ஓ மகாராஜனே! உமது நன்னெறியினுற் சகல முங் கூடிவரும். அந்தச் சாம்பிராஜ்யத்திற்கு நீரே தகுந்தவர். வேறு யாறுமில்லை. ஆதலாலே அவசியம் நீர் இப்போது யாகத் தைத் தொடங்கவேண்டும். ஒரு குறையும் நேரிடாது. நீர் எந்தக் கட்டளையிட்டாலுஞ் சிரத்தில் வகித்து நடத்தக் காத்திருக்கிறேன். உமக்கு வரும் மேன்மைதான் எங்களுடைய மேன்மை; உமக்கு இந்தக் காரியம் நிறைவேறிய பின்புதான் நாங்களெல்லாருங் கிரு தார்த்தராவோம். ஆனபடியினாலே விசாரப்படாமல் யாகத்தை ஆரம்பித்து நடத்தவேண்டும்” என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொல்லி யதைக் கேட்ட யுதிஷ்டிரர், வெகு சந்தோஷப்பட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ண னைப் பார்த்து, “ஓ கிருஷ்ண! எங்களிடத்தில் வைத்த அன்பி னாலே கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்க மிகவு மானந்தமா யிற்று. அந்தப் பிரகாரமே சகல பாரங்களையும் வகித்து யாகத்தை

நிறைவேற்றவேண்டும்' என்று சொல்லித் தராமலா அழைத்து யாகத்திற்கு வேண்டியவைகளைச் சித்தப்படுத்தும்படி கட்டளைிட்டார். அப்போது தமையனிட்ட கட்டளைப்படி பாரதேவனுனவன் யாகத்துக்குவரும் பிராமணர் முதலியவர்களுடைய புகளும் வேண்டிய சகல பதார்த்தங்களையும் சித்தம் பண்ணும்படிக்கும் யாகஞ் செய்கிறவர்களைத் தக்கபடி விசாரக்கும்படிக்கும், தங்கள் ஸாரதிகளுக்குத் திட்டஞ்செய்து, தெளமிய மகாமுனிவரின் சொற்படி நல்ல பூமியில் வெகு விசாலமாகவும் - அழகாகவும் - பலமாகவும் - சாஸ்திர விதிக்கு ஒத்ததாகவும் - யாகசாலையை நிறுமித்தார். அன்றியும் வரும் ஜனங்களுக்கு வாஸஸ்தலமாக ஸ்நானமண்டபம் - பூஜாமண்டபம் - அலங்காரமண்டபம் - ஆரோகியமண்டபம் - போஜனசாலை - ஆபாணசாலை - அமளிச்சாலை அருந்தவச்சாலை முதலிய வெகு மண்டபங்களுஞ் சாலைகளும் அளவற்ற சித்திர விசித்திரங்களோடு கண்டவர்கள் பாடும் களிக்கும் படியாக நிருமானஞ் செய்வித்தான்.

வேதவியாஸர் முன்னிலையில் தருமர் யாகதீக்ஷை பெறுதல்

இப்படி யாகத்துக்கு வேண்டிய காரியங்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கையிலே, ஸ்ரீ வேதவியாஸ மகாமுனிவர் அவ்விடம் எழுந்தருளினார். அவரை யுதிஷ்டிரர் நமன்காஞ் செய்து, “ஓ எங்கள் குலகுருவாகிய சுவாமி! தேவரீர் முன்னம் ஆத்ராபித்திருந்த படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே சகல இராஜாக்களையும் ஜயித்து வெகு திரவியங்களைக் கொணர்ந்து, இராஜகுய்யாகத்துக்கு ஆரம்பஞ் செய்திருக்கிறேன். தேவரீர் அதைஎப்படி நடத்த வேண்டுமோ தயை கூர்ந்து அவ்வாறு நடத்தும்படி கோருகிறேன்” என்று சொல்லக்கேட்டு, அப்படியே யாகட்டுமென்று அங்கீகரித்து, யாகத்துக்குவேண்டிய ரித்துவிக்குகளை ஏற்படுத்தினார். யார் யாரை எவ்வெப்படி ஏற்படுத்தினாரென்றால் - கசர்மா என்கிற மகாமுனிவரை உத்காதாவாகவும், பைலவ முனிவரையும் தெளமிய முனிவரையும் ஹோதாக்களாகவும் யாகஞ்செய்வல்கிய முனிவரை அத்துவரியுவாகவும், சைப்பிய முனிவரை பிரமாவாகவும் நியமித்துத் தாமும் பிரமாவாக இருக்க ஒப்புக்கொண்டார். இந்த ரிஷிகளுடைய புத்திரர்-பௌத்திரர்-இவரெல்லாரும் அந்த நான்கு ரித்துவிக்களுக்குக் கணங்களாக

நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவ்விதமாக வேதவியாஸர் சிஷ்ய பரம் பரையோடுங்கூட வைதிகச்சடங்குகளை நடத்தச் சித்தமாயிருந்தார். பின்பு மகாராஜாவினுடைய ஆக்ஷேபினாலே சகாதேவன் சகலதேசத்து இராஜாக்களையும் அழைத்து வரும்படி தன் நூதரை யனுப்பினான். அன்றிலும் தங்கள் தேசத்திலும் மற்றுமுள்ள ஆச்சிரமங்களிலும் இருந்த பிராமணர் - க்ஷத்திரியர் - யாவரையும் அழைத்துவாத் தகுந்தவரை யேவினான்.

இப்படிச் செய்யவேண்டிய சகல காரியங்களையும் ஜாக்கிரதை செய்து தமையனுடத்திற் சென்று “தங்கள் கட்டளையின்படி எல்லாஞ் சித்தமாயின” என்று சொல்ல யுதிஷ்டிரர் திருப்தியடைந்து, தெளமிய மகாமுனிவரையும் வியாஸர் முதலானவர்களையும் பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு, “சுவாமிகளே! யாகத்துக்குவேண்டிய காரியங்க ளெல்லாஞ் சித்தமாயின; இனி அடியேன் செய்யவேண்டிய வேதவிதியைக் கட்டளையிட வேண்டும்” என்று சொல்ல வேதங்களே மூர்த்திகரித்து வந்தன வென்று சொல்லத்தக்க முனிவர்கள் அதுகேட்டு, புண்ணியாஹ வாசனஞ் செய்து யாகசாலையைச் சுத்திபண்ணி வேதிகைகள் போட்டு, இராஜாவைப் பார்த்து, “இனி நீர் தீக்ஷயிற் பிரவேசிக்கலாம்” என்று சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் நகுலனை யழைத்து, “நீ அத்தினுபுரத்திற்குப் போய் பீஷ்மர் முதலானவர்களை அழைத்துக் கொண்டு வா” என்று கட்டளையிட்டு, ரிஷிகளைப் பார்த்து “ஸ்வாமிகளே அடியேன் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்று சொல்ல, அந்த மகரிஷிகள் கேட்டை நட்சத்திரத்தின் நாலாம்பாதத்தோடு கூடிய நன்முகூர்த்தத்திலே யுதிஷ்டிர மகாராஜனுக்குப் பூரணமாகிய கிருஷ்ணஜனம் போர்த்து, மான்கொம்பைக் கையிற் கட்டி, விதிப்படி தீக்ஷை செய்வித்தார்கள். அந்த மகாராஜனும் அவர்களால் தீக்ஷை வகித்து, மகானுபாவராகிய வெகு பிராமணர் சொஸ்தி வாசனஞ் சொல்லிச் சூழ்ந்துவர யாகசாலையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது பீமாச்சனர்கள் மந்திரிகளோடுகூடி யாகசாலைக்கு வந்து வெகுவாகப் பூரிகொடுத்தார்கள்.

இப்படிபிருக்க காந்தேசங்களில் நுந்து பிராமணர் முதலானவர்கள் வரத் தலைப்பட்டார்கள். அந்தனுபாயம் நுந்து குரியோதனனுனவன் துச்சாதனன் முதலிய தம்மங்களுடனே வெகு காணிக்கைகள் கொண்டு வந்தான். பிஷயர் - விதுரர் துரோணர் - அசுவத்தாமா - பாக்கிகள் - சோமதத்தன் - பூரி - பூரிசிரவன் - முதலாயினோரும் உரிதமாக அங்க தளங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். இவர்களை மெல்லாம் பிரமர்சுனாதியர் கிருஷ்ணன் முதலாயினோர் சேர்ந்து எதிர்கொண்டு வந்து தகுந்தபடி மரியாதை செய்ய, அவர்களும் இராஜாவைக் கண்டு சர்வ சுதந்தரமாய் யாகத்திற்கு வேண்டிய சன்னாகங்களில் நுந்தார்கள். இவர்களும் மனதிக் கர்ணன் - சல்லியன் - சகுனி - பலராமன் - துருபதன் - முதலான சகல இராஜாக்களும் புத்தியுதித்தி களத்திராதிகளுடனே வந்தார்கள். பாண்டியமகாராஜன் தன் மகனையும் பேரனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். இவ்வாறு வந்த இராஜாக்களுக் கெல்லாஞ் சுகாதேவன் தனித் தனியே வித்திகளைச் சித்தப்படுத்தி வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்தான். அப்போது அந்த இந்திரப்பிரஸ்த நகரமானது இரத கஜ துரக பதாகங்களாகிய நால்வகைச் சேனைகளால் நிறைந்து கடல்மீபால் இரைச்சலடைந்து, இது வேறொரு உலகமென்னும்படி விளங்கிற்று. வந்த இராஜாக்களெல்லோரும் அனேக இரத்தினங்கள் முதலாகிய காணிக்கைகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து மகாராஜாவைப் பார்த்துச் சந்தோஷ மடைந்தார்கள். அந்த யுதிஷ்டிரர் யாவராலுஞ் சூழப்பட்டு ஆகாசத்திற் சகல கிரகங்களு மொய்த்துக்கொண்டிருக்க ஒரு சந்திரன் நடுவி லிருந்தா லெப்படியோ அப்படி விளங்கினார். அந்த யாகசபையில் ஒருபக்கத்தில் வேதகோஷ்டமும், ஒருபக்கத்தில் வித்வான்களுடைய பிரசங்ககோஷ்டமும், ஒருபாரிசத்தில் வந்திகள் விருதோதுங் கோஷ்டமும், ஒருபாரிசத்தில் வாத்திய கோஷ்டமும், நாதகோஷ்ட மனைத்து மொன்றாய் வியாபித்ததுபோலுமிருந்தது.

இப்படிப்பட்ட யாகசாலையிலே யாகம் நடக்க ஆரம்பமாயிற்று. அப்போது தருமபுத்திரர் விதுரரைப் பார்த்து, “ஐயா! தேவரீர் சகல மங்களவஸ்துக்களும் ரஸவர்க்கங்களும் எடுத்து யாவருக்குங் கொடுத்து வாறும்” என்று சொல்லியும் அஸ்வத்தாமாவையுஞ்

சஞ்சயனையும் வந்த பிராமணரை விசாரிக்கச் சொல்லியும் உயுச்சு என்கிறவனையும் பீமசேனனையும் சாத்தகியையும் மடைப்பள்ளியிற் சமையல் விசாரிக்கச் சொல்லியும் திட்டஞ் செய்து, பீஷ்மத் துரோணதிகளை எல்லாவற்றையும் மேல்விசாரணை செய்யும்படிக்கும், துச்சாதனனைப் பிந்தி விசாரிக்கும்படிக்கும் துரியோதனனை அவரவர்களுக்குச் செய்பவேண்டுமென வஞ்சகமான வஸ்துக்களைச் சித்தப்படுத்தும் படிக்கும், கிருபாசாரியரை வரிசைவருகிற தினுசுகளுடனே வஸ்திராதி திரவியங்களை வாங்கிவைக்கும் படிக்கும், சகுனியை யாகதிரவியங்களையும் நெய் முதலியவற்றையும் வேண்டும் போது கொடுக்கும் படிக்கும், இன்னும் அந்தந்தக் காரியங்களிலே அவரவர்களை நியமித்தார். அப்படியே யாவருந் தங்கள் தங்களுக்கிட்ட பணிவிடையை ஜாக்கிரதையாய் நடத்தி வந்தார்கள். குந்தி-சுபத்திரை முதலாகிய ஸ்திரீகள் யாகத்திற்கு வந்த பிராமணக்ஷத்திரிய ஸ்திரீகளுக்குச் சகல உபசாரங்களுஞ் செய்து பூசிப்பதற் சித்தமாயிருந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வேதியர்க்குப் பாதப்பிரக்ஷாளனஞ் செய்கிற காரியம் தம்முடைய தென்பதா யேற்றுக்கொண்டு மிகவும் அன்போடு அந்த நற்செய்கையைச் செய்துவந்தார். நகுலன் சந்தன புஷ்ப தாம்பூலங் கொடுத்து வந்தான். இவைகளினாலே வந்தவர்களெல்லாரும் மிகுந்த திருப்தியடைந்து “இப்படி யொரு காலத்திலும் ஓரிடத்திலும் போஜன முதலாகியவைகளின் விசாரணை நடந்ததில்லை. இவ்வித சட்ருசியு மிருந்ததில்லை. நாங்கள் இத்தகைய மேலான செல்வமுங் கண்டதில்லை” என்று புகழ்ந்தார்கள். அன்றியும் அந்தப் போஜன சாலையிற் “கொடுங்கள் கொடுங்கள்” என்றும் “புசியுங்கள் புசியுங்கள்” என்றும் பாண்டவர்களுடைய ஜனங்கள் சொன்னது, பெருங்கடலோசைபோற் கூச்சலுண்டாக்கிற்று.

இப்படி ஒரு குறைவுமின்றி அந்த இராஜசூயம் நடந்து வருகையில், ரித்துவிக்குகள் விதிப்படியே காருகபத்தியம் - ஆகவநீயம் - தக்ஷணாக்கினி - ஸப்பியாக்கினி - ஆவசதாக்கினி - தாரியாக்கினி என்கிற ஆறு அக்கினிகளையும் வளர்த்துப் பூஜைகள் செய்து, அநேக சமித்துக்களாலும் நெய் முதலானவைகளாலும் ஆகுதி செய்தார்கள். வேதியர்கள் நான்கு வேதங்களையும் பாராயணஞ் செய்து வந்தார்கள். இந்த யாகத்தில் வானத்திலிருக்குத் தேவர்களும் - பூமியிலிருக்குத் தேவர்களும் - பூரண

திருப்தியடைந்து மகிழ்ந்து வார்த்தையாள். உட்படிப்பைக்
சுத்தியை யென்கிற ஒருவித யாகச் சடங்கு செய்யவேண்டிய
நாள் வந்தது. அன்று மாசபைக்குப் படை வைப்பவேண்டிய
தானபடியினாலே, நாரதர் முதலான தெவரிஷிகள், விபாலர்
முதலான பிரமரிஷிகள், கௌடிகர் முதலான திராவிடர்கள்
இன்னு மிருந்த அறிவுடையோர்களான எல்லாவற்றைத்துப் பெரி
யோர்களுஞ் சபையில் நிறைந்திருந்தார்கள். அப்படிப்பட்ட சபை
யையும், அதில் வந்திருந்த மகா புருஷர்களையும் பார்ப்பதன் பாத
தைத் தீர்ப்பதற்காக அவதரித்திருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் பாத
மகா முனிவர் பார்த்து, “இப்படிப்பட்ட சபையைப் பார் பிடமலோ
கத்திலும் கண்டதில்லை” என்று வெகு ஆச்சரியத்தையும் சக்
தோஷத்தையு மடைந்து, “இக்கிருஷ்ணமூர்த்தி என் இன்னம்
துஷ்ட சங்காரஞ் செய்யவில்லை” என்று நினைத்தார். இந்த நிலைப்
பைச் சுவாமி யறிந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது
யாகத்தைப் பார்க்க வந்தவர்களெல்லாரும் அந்தச் சபைக்கொரு
நாயகம்போல் விளங்கி நெவில் ஒரு பொற்படத்தில் நிலமலைபோன்ற
திருமேனியும், கிருபாரசம் பொடியாகின்ற தாமரை மலரோ
டொத்த கண்களும், கவுஸ்துபம் வனமலை சங்கு சக்கர முதலிய
வைகளுமாய்க் கோடி சூரியப் பிரகாசத்துடன் உட்கார்த்திருந்த
அவரைப் பார்த்து, சிலர் இவருடைய வடிவழகுக்கும்,
சிலர் இவருடைய மகிமைக்கும், சிலர் சாமர்த்தியத்திற்
கும், சிலர் அடுத்தவரைக் காப்பாற்றும் தன்மைக்கும், சிலர் இவ
ருடைய தீவ்விய குணங்களுக்கும், சிலர் இவருடைய சடவுட்டன்
மைக்கும் வசப்பட்டுப் பலவாறுகத் துதித்து மனமகிழ்ந்தார்கள்.
தரும் புத்திரரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சபையில் விற்றிருந்த
உல்லாசத்தைக் கண்டு, நம்முடைய சகல பிரயோஜனங்களும்
நிறைவேறின வென்று நினைத்து ஆனந்தப் பெருங்கடலில் ஆழ்ந்
திருந்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அவரவர் நினைப்புக்குத்
தக்கபடி அவரவர்களைக் கடைக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்.

அக்ரபூஜைகொண்ட கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சிசுபாலன் தூஷித்தல்

இப்படிக்குத் தேஜோமயமாய் விளங்கிக்கொண்டிருந்த சபை
யிலே, சுத்தியாகம் என்னும் நாளிலே பிராதச்சவனம், மாத்தியந்

தினசவனம் என்கிற இரண்டு காலச் சடங்குகளுமான பின்னர் சாயம் சவனமென்கிற சடங்குகளுக்கு ஆரம்பமாகும்போது பீஷ்மர் தீக்ஷதாரிடமின்றி தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, “அப்பா தருமபுத்திரா! இப்போது முன்னே சபையைப் பூஜிக்கவேண்டும். ஆனபடியினாலே அந்தந்த வருணத்தாரையுந் தனித்தனியே பூஜைசெய்யவேண்டும். அந்நகர அர்க்கிய பாத்தியாதிகள் கொண்டுவந்து நடத்து” என்று சொல்லக் கேட்டு, அப்படியே பூஜாவஸ்துக்களை அழைப்பித்து, கோஷ்டியில் நிற்குகொண்டு பீஷ்மரைப் பார்த்து, “நவாமி துநுல பிதாமகரே! யாருக்கு முதற்பூஜை செய்யவேண்டியதோ அதைக் கட்டிவிட வேண்டும்” என்று கேட்க, பீஷ்மர் இந்தச் சபையிலிருக்கும் யாவருக்கு நடுவில் அனைக கோடி நட்சத்திரங்களுக்கு மத்தியிற் சந்திரன் போலவும் வவக்கிரகங்களின் நடுவிற சூரியன் போலவும் யார் சிறிஷ்டராய் விளங்குகிறாரோ; பலம் சவுரியம் சாமர்த்தியம் புத்தி தைரியம் தேஜசு கம்பீரத்தன்மை தபைய பொறுமை அறிவு வியம் இப்படிப்பட்ட சகல நற்குணங்களும் யாரிடத்திற் குடிபிருக்கின்றனவோ எவருடையமகிமை சொல்லத் தரமில்லாததோ எவருடைய தேஜோ பலத்தைப்பற்றி இந்த யாகம் நிறைவேற்றற்றோ அந்தப் பகவானே அதற்குத் தக்கவர். அவரையன்றி அந்த அக்கிர பூஜைக்குத் தகுந்தவர் யார்? ஆதலால் அவரையே பூஜிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லச் சரிதானென்று ஸ்ரீ வேதவியாசரும் ஒப்புக்கொள்ள, அப்போதே சகாதேவனை அர்க்கிய முதலியவைகளை யெடுத்துக் கொண்டு வரச்சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சமீபத்திற் சென்று நமஸ்காரஞ்செய்து அவருடைய திருவடித் தாமரைகளை இரத்தின மயமாகிய பீடத்தில் வைத்து, திவ்விய பரிமளங்கள் சேர்ந்த தண்ணீரினால் சுத்திசெய்து, கந்த புஷ்ப தூப தீபாதி சோட சோபசாரங்களாலும் பூஜித்து, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தைச் சிரத்தின்மேற் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு, புனிதானேன் என்று கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகத் தேகம் புளகமுற்றுக் களித்து நின்றார்.

இவ்விதமாக ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு முதற் பூஜை நடத்துவதைக் கண்ட தேவரிஷிகள் பிரம்மரிஷிகள் இராஜரிஷிகள் யாவரும் தகும் தகுமென்று சொல்லி, பீஷ்மரையுந் தருமபுத்திரையுந்

கொண்டாடினார்கள். கூத்திரியிற் சிலர் பொழுமைகொண்டு, உள்ளம்வெந்து சகிக்கமாட்டாமற் பெருவுச்சு விட்டுக்கொண்டு ஒன்றுஞ்சொல்லத் தைரியமில்லாமல் கான்று பங்கங்களையுஞ் சும்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் பிறப்பை யறிந்த சுகாதேவன் “ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூஜை நடத்தியதற்காக யாவரும் பொழுமைப் படாதீர்கள்” என்றான். அதுகாலைப் செந்தேசத்து இராஜனாகிய சுகபாலன் பிறந்ததுமுதற் கிருஷ்ணாவிடத்திற் கொடிய பகை கொண்டவ னானபுஷ்பினுலை, மனங்கொண்டு முகங்குறுத்துக் கண் சிவந்து, உதடு துடிக்கச் சபையைப் பார்த்து, “ஓ இராஜாக்களே! இந்தச் சபையிற் சகல இராஜாக்களுக்கு அவமானமும் இடையனுக்குப் பூஜையுங் கிடைத்தது சரிதான். இச்சபையில் அநேக பெரியோர்கள் வந்திருக்கிறார்களே குறைவுண்டா வென்கிறீர்களோ? உண்டு. எப்படியென்றால், இந்த யாகத்தை நல்ல சற்குலத்திற் பிறந்த கூத்திரியன் செய்யத் தகும். இந்த யுதிஷ்டிரனோ பாண்டு மகாராஜனுடைய பெண்சாதியாகிய குந்திதேவிக்கு விபசாரத்தாற் பிறந்தவன். முதலிற்றானே யாக கர்த்தாவின் செய்தி இப்படியாயிற்று. இவனுக்குத் தரும உபதேசித்தானே அவன் எப்படிப்பட்டவ னென்றால் குலதருமமாயிருக்கிற இராஜ்யாதி பத்தியத்தைத் துறந்து, பிரமசரியாகித், துரியோதனன்கீழ் சோற்றுக்குக் காத்திருக்கிறவன்; அன்றியுங் காசிராஜன் மகளை வாழ்வொட்டாமற் கெடுத்த மகாபாவி, குருவாகிய பரசுராமன் சொல்லைக் கேளாமல் அவரோ டெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த குருத்துரோகி. இவனுடைய தாயோ கூத்திரியர்க் கன்னிகையல்லள்; சாபத்தினுற் பிறந்தவள்; பிள்ளைகளைக் கொன்றவள். இவன் தகப்பனோ அவள் சிசுஹத்தி செய்தாலுஞ் செய்யபட்டும், நமது போகத்துக்கு உரியவளாக இருந்தாற் போதுமென்று ஒப்புக்கொண்டிருந் த மகாகாமி இவனோ வேஷம் போட்டுக்கொண்ட ஆசாமி. இதுசரிதானென்று ஒத்துக்கொண்டவன். மீன்வாணிச்சி வயிற்றிற் பிறந்த யோக்கியன். அக்ர பூஜையை யடைந்தவன் யாரென்னில் ஜாரசோர சிகாமணியாகிய இடையன். இப்படிப்பட்ட யோக்கியர் கூடிய சபையில் கூத்திரியர்களுக்குப் பூஜை யெப்படி கிடைக்கும்? கிடைக்காது” என்று சொல்லியபின் பிஷ்மரைப்பார்த்து “ஓ பிஷ்மா! நீ கூத்திரியனென்றும் வெகுபுத்திமானென்றும் பேர்பெற்றுப் பூஜைக்கு யோக்கியனைக் கண்டுபிடித்து

நன்றாய்த் தெரிவித்தாய்! இவ்வளவு நாளும் நீ விவேகியென்று
 நினைத்திருந்தேன். உன்னைப்போல நியாதவனை நான் கண்டதில்லை.
 ஆனால் கிழத்தனம் வந்தபடியினாலே புத்தி மாறிப்போய் இருக்கும்.
 கோபாலனுக்கு இப்படி வாய்த்தது அவனுடைய அதிர்ஷ்டவசந்
 தான். நல்ல திருக்கட்டும். நீதான் மதிமயங்கிச் சொன்னாலும், இச்ச
 பையிலிருந்த புத்திசாலிகளுங்கூட ஊமைகள்போல இருந்தார்களே!
 அவர்களுக்கும் புத்தி மயங்கிற்றோ? அல்லது அந்த மாயாவியாகிய
 கோபாலன், அறிவை மயங்கிவிட்டானோ" என்று சொல்லித் தரும
 புத்திரரைப்பார்த்து, "ஓ தருமபுத்திரா! நீ இந்தச் சபையை யுற்று
 நோக்கவில்லைபென்று தோற்றுகிறது. நோக்கியிருப்பாயேயானால்
 முக்குலத்தரசர் முதலியோரைப்பார்த்திருப்பாயே; பார்த்திருந்தால்
 இந்த இடையனைப் பூஜிப்பாயோ? மகாபுத்திமான்களெல்லாருமிருக்க,
 ஒரு மூடக்கிழவன் பேச்சைக் கேட்டு இவ்வளவு இராஜாக்களையும்
 அவமானம் பண்ணினாயே, இது உனக்குத் தகுமா? நீ விவேகி
 யென்று பேர்பெற்றது யுத்தமன்று; நல்லது. நீ பூஜிக்கத் தொடங்
 டியவன், குலத்திலே உயர்ந்தவனா? செல்வத்திலே உயர்ந்தவனா?
 புத்தியில் உயர்ந்தவனா? நடக்கையில் உயர்ந்தவனா? ஒரு விதத்திலும்
 உயர்வில்லாத ஓர் அற்புரிடத்தில் உனக்கு மதிப்புண்டானது
 காலபலந்தான். ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? மகாமண்டலாதிபதிக
 ளெல்லாருமிருக்க, இராஜ்ய பட்டாபிஷேகமின்றித் திரிகிறவனுக்கு
 வெகுமானம் வந்ததே. ஓ! ஓ! வயதினால் பெருமையை நோக்கி
 னால், அவனுடைய பிதா வசுதேவனிருக்கிறான்! ஆப்தபந்துத்
 தன்மையை நோக்கினால், துருபதமகாராஜ னிருக்கிறான்; ஆசாரிய
 னென்றால், தனுர்வேதமே மூர்த்திகரித்ததுபோலத் துரோண
 சாரிய னிருக்கிறார்; மகாத்மாவென்றால், சாக்ஷாத் நாரதமுனிவர்
 எழுந்த நளிரிருக்கிறார்; குலவிருத்தன் என்றால் பிஷ்ம னிருக்
 கிறான். செளரியத்தைப்பற்றி பென்றால், ஆசாரிய புத்திரராகிய
 அசுவத்தாமா இருக்கிறார். அன்றியும் கிம்புருடருக்கெல்லாம் ஆசா
 ரியனாகிய மகாபாராக்கிரமசாலி யென்னுந் துருமனிருக்கிறார்.
 இன்னுஞ் செளரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் மிகுந்தவரை நோக்கி
 னால், அர்ச்சுனனோடு சமானனாகிய ஏகலவியனென்னும் வேட னி
 ருக்கிறான்; பகதத்த னிருக்கிறான். ஐயத்தேன னிருக்கிறான்; பிருகத்
 பலனிருக்கிறான். இவர்களை யெல்லாம் விட்டு, இந்தக் கறுப்பனை
 என்ன காரணத்தினால் பூசித்தாய்? இன்னும் பந்துக்களிற் பாண்டிய

ராஜன் வந்திருக்கிறார். சல்லிய னி ருக்கிறார்; பாக் கெ னி ருக்கிறார். இவர்களை யெல்லாம் அவமானம் பண்ணுவதாகாது. அன்றியும் பரசுராமர் சிஷ்யனாய்த் தனுவேத பாரங்கதருகிய கண்ணையும் லக்ஷ்யஞ் செய்யாமற் போனதற்குக் காரணமென்ன? எனக்கு அவனிடத்திலேதான் இஷ்டமானதால் அவனோடு பூஜிப்பேனென்றால் அதற்கு இத்தகைய மகாராஜாக்களை யாகத்திற்கு வரவழைக்க வேண்டியதென்ன? அல்லது உன் விட்டிலே அவனுக்கு வேண்டியபடி பூஜை செய்யாமல் மண்டலாதிபதிகள் முன்னே சேவகனுக்குச் சமானமாகிய அவனைப் பூஜிப்பது உனக்குத்தகுமா? நீ உனக்கு யாவரும் பயந்து கப்பங்கட்டியதாகக் கர்வத்திருக்கிறாய்! அப்படி நினைப்பாதி! நீ தருமசிலனு ிருப்பதைப்பற்றிக் கொடுத்தார்கள்; இல்லாவிட்டால் இங்கே வந்திருந் திரருக்கு நீ எவ்வளவு? ஒரு மூடக் காகத்தைப் பற்றி அன்னங்களோடு பகைப்பதுபோல், கிருஷ்ணனைப்பற்றி மகாராஜாக்களோடு பகைக்கிறாய் இப்படிச் செய்வது உனக்கு வெகு சிக்கிரத்தில் தீமையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும். உன் குலத்திற்கேற்ற புத்தி உனக்குண்டாயிற்று. ஒரு குணமு மில்லாத அற்பனைப் பூஜிப்பதற்குப் பயன் சிக்கிரத்திலேயே கிடைக்கும்” என்று சொல்லி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கி “அடா கிருஷ்ண! அவர்கள்தான் தெரியாமற் பூஜித்தாலும், நீ இவ்வளவு மகா புருஷருடைய சபையில் அச்சமில்லாமலும் - உன் குலம் நடத்தை முதலியவற்றை யோசிக்காமலும் அப் பூஜையை யேற்றுக்கொள்ளலாகுமா? பெரியோர்களுக்காகச் சமைத்துவைத்த சோற்றை நாய் தின்னக்கூடுமா? அந்தப் பூஜையை யேற்றுக்கொள்ள உனக்கு வெட்கமா யிருக்கவில்லையா? உலகத்திலே ஒருவன் தனக்குத் தகாதனவற்றை அடைவதினால் அவமானமே யல்லது, வெகுமானஞ் சம்பவிக்கமாட்டாது. அடா பயித்தியக்காரா! அடா மூடா! நீ பூசனைபெறுவது நகைப்புக்கிடமென்றறியாமற் போனாயே! துரியோதனாதியர் சிரிக்கிறார்களே! ஆனால் இந்தச் சபையிற் பாண்டவர்களும் பிஷ்மனும் நீயுந்தான் இருக்க யோக்கியரே யல்லது, மற்றொருவரும் யோக்கியரல்லர்” என்று சொல்லி மற்ற இராஜாக்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் இந்தச் சபையிலிருப்பது நன்றாயிருக்கவில்லை. ஆதலால் விரைவில் எழுந்திருங்கள்” என்று அழைத்துத், தான் சரேலென்று ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்து சபைக்குப் புறம்பாகப் போனான். அப்போது தருமபுத்

திரர் பின்னாலே யோடி, அவனை அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, “அப்பா சிசுபாலா! நீ கோபித்தல் யுக்தமன்று. பொருமையாலும் - அறியாமையாலும் - கர்வத்தினாலும் - வாயில் வந்தபடி பேசுவது புத்திமானுக்கு லக்ஷணமா? நீ நிந்தித்ததுபோல் இவ்வளவு காலமாகப் பீஷ்மரையும் - வேதவியாசரையும் ஒருவனும் நிந்தித்ததில்லை. அவர்களை அறிவில்லாதவர்க ளென்று எவனுஞ் சொல்லத் துணியமாட்டான். நீ இந்தச் சபையில் யாராரைப் பெரியோர்களென்றும் விவேகிகளென்றும் நினைத்துச் சொன்னாயோ அவரெல்லாரும் பீஷ்மர்சொல்லியதுசரியென்றுங் கிருஷ்ணனே பூசிக்கத் தக்கவரென்றும் ஒப்புக்கொண்டு சந்தோஷத்துட னிருக்க, உனக்கு மாத்திர மேன் வினாய்க் கோப முண்டாயிற்று? முற்று மறிந்த பெரியோர்கள் சொல்வதை நாம் பொருமையோடு அங்கீகரிக்கவேண்டும் நமது புத்திக்கு அது சரியாகத் தோற்ற வில்லையென்று அவர்களை நாம் நிந்திப்பது நியாயமன்று. பீஷ்மரோ மகானுபாவர், எல்லாமறிந்தவர், அவர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையை முற்றும் அறிந்திருப்பவர். ஆனால் நீ அறியமாட்டாய்! அன்றியும் இச்சபையிலிருக்குந் தேவரிஷிகள்-பிரமரிஷிகள்-இராஜரிஷிகள் யாவரும் பீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு, இவர் மகாவிவேகியாதலால் சரியாய்ச் சொன்னாரென்று சந்தோஷித்துக் கொண்டாடினார்கள். அப்படியிருக்க உனக்கு மாத்திரம் ஏன் வீணான ஆத்திரம் வருகிறது? வேண்டாம்; அந்தக் கோபத்தை விட்டுவிடு. பெரியோரை நிந்தித்துப் பெரும் பாவியாகாமல், நற்குண நற்செய்கைகளோடு கூடியாகம் முற்றுப்பெறுகிற வரையி லிருந்து சந்தோஷமாய்ப் போ” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், பீஷ்மர் தருமபுத்திரரைப் பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“அப்பா தருமபுத்திரா! இந்தத் துராத்மாவுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லலாமோ? சொன்னாலும் பிரயோசனப் படமாட்டாது. இவனுடைய துர்ப்புத்திபைப் பார். லோகநாதனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குச் செய்த பூஜையைச் சகிக்காமல் அகங்காரப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட துஷ்டன் வேறொருவனு மில்லை. லோகத்தில் கூத்திரியருக்குள் ஒரு தரும முண்டு. அஃதென்ன வென்றால், யுத்தத்தில் எவனை யெவன் ஜயித்துப் பிராணனோடு விடுகிறானோ அவனுக்கு அவன் குருவென்பதுதான் தருமம். ரெடியகடல்குழிந்த இப்பூமண்ட

லத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுலே ஜயிக்கப்படாதவர் யார்? இந்தச் சிகபாலனும் உருக்குமிணி விவாகத்தின் பொது ஜயப்பட்டவன்தான்ல்லவா? அப்படி விருக்க அதைக்கட விவாயற் குதிக்கிற இந்த மூடனுக்கு நல்லவார்த்தை உதவாது. இவன் குருத்துரோகி யாகிறான். எப்படியாயினும் இந்த இராமமண்டலத்தைச் சோதிக்குமளவில், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கே யாவரும் தாழ்த்தவாகக் காணப்படுகிறார்கள். இதுவே தகுந்ததென்றதான் இச்சபையில் இருக்கும் பெரியோர்கள் சம்மதித் திருக்கிறார்கள். இந்த மூடனுக்குச் சம்மதமில்லாமற் போனால் கெந்த மென்ன? இப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இச்சபையி லிருக்குமவர்கட்குட் சிறந்தவ ரென்று சாதாரணமாய்ச் சொன்னேன். யதார்த்தமாய் அவர் மகிமையைச் சொல்லத் தொடங்கினால், ஆதிசேடனுக்கும் அசாத்தியமாய்விடும். அவர் இந்தப் பூவுலகத்திலிருப்பவர் மாத்திரம் புத்திக்கத்தக்கவரல்லர்; சகல லோகங்களிலுள்ளவரும் புத்திக்கத் தகுந்தவர். இவருடைய சரீரத்திலே சகல சராசரங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவரிடத்தி லிருந்துதான் யாவு முண்டாயின. இனி பொருங்குவது மிவரிடத்திலேயே. எல்லா வஸ்துக்களுடைய சக்தியும் அதிசயமும் இவருடையவைகளே. இவரது கிருபைரினாலே உலகங்களுக்குச் சகல மேன்மைகளு முண்டாயின. இப்படி எல்லாவற்றிற்குங் காரணமும் ஈசுவரனுமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்யாமல், மற்ற யாருக்குப் பூஜைசெய்வது? இந்தச் சிகபாலனைக் காட்டிலும், வயதிலும்-பராக்கிரமத்திலும்-புத்தியிலும்-மேன்மையிலும்-சிறந்தவ ரநேகர் இச்சபையி லிருக்கிறார்கள். அவரெல்லாருஞ் சந்தோஷித்திருக்க, இந்தப் பாவிக்கேன் இவ்வளவு கர்வமும், அகங்காரமும், உண்டாயின? இவன், பெரியோர் நடந்தவழி நடப்போ மென்று நினைக்காமல், நிலத்தில் வீழ்ந்த நெல்லிக்காய் போல் ஏன் குதிக்கிறான்? இத்தகைய பாவிக்கு நாம் சமாதனஞ் சொல்லலாமோ? தகுந்த சிகைஷ செய்தா லல்லவோ புத்திவரும்? நான் வெகு ஞானிகளுக்குப் பணிவிடை செய்திருக்கிறேன். அவர்கள் என்னிடத்தில் அநுக்கிரகம் வைத்துத் தத்துவஞானம் போதிக்கு மளவில் அப்பொருள் இவர்தானென்றும், இவர் அவதாரமானதுமுதல் இவர் செய்த மகாசரித்திரங்கள் இவைபென்றுஞ் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அவைகளை நான் கேட்டிருந்தவ னானபடியி னாலே அக்கிரபூஜை இவருக்குச் செய்யச் சொன்னேனே யல்லது

தாக்கூணியம் - பயம் - சிவோகம் - பிரயோஜனம் - இப்படிப்பட்ட காரணங்களாலே செய்யச் சொல்லவில்லை. இவை யிருக்கட்டும். லோகரீதியாய்ப் பார்த்தாலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே உத்தமன். எப்படியென்றால், வேதியர்க்குள் ஞான மெவனுக்கு அதிகமோ அவன் பெரியன்; க்ஷத்திரியருக்குள் பலமெவனுக்கு அதிகமோ அவன் பெரியவன்; இந்தக் கிருஷ்ணனிடத்தில் மேலாகிய ஞானமும் பலமு மிருப்பதுபோல, வேறு யாவிடத்தி லிருக்கின்றன? யாவரி லுஞ் சிறந்தவனென்னும் புகழ் யாபடைந்திருக்கிறார்கள்? இவை பெல்லாம் உலகத்தை நன்றாய்ப் பரிசோதித்தால் தெரியும். அப் படியின்றிக் கிணற்றி லிருக்கும் ஆமைபோல் இருப்பவனுக்குத் தெரியுமோ? நல்லது ஆகட்டும். வேதவேதாந்த ஞானங்களி லும், தனுவேத இரகசியங்களிலும், இச்சபையி லிருப்போரைப் பரீக்ஷித்தால் அப்போது தெரியும். சௌரியம் புத்தி பொறை முதலாகிய நற்குணங்களையும் அப்படியே பரீக்ஷை செய்து அறியலாம்.

இப்படிக்குச் சகல விதத்திலும் பெருமையுடையவராய், பிரமன் முதலாகிய தேவர்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவராயிராநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை, நியாயமாகவும் தருமமாகவும் நாம் பூசித்திருக்க, இந்தத் துஷ்டன், “இவனென்ன ஆசாரியனா? ஞானியா? குல குருவா? இஷ்டபந்துவா?” என்று கேட்டானன்றோ? ஆம் எல்லாம் இவர்தான்; இதற்குச் சந்தேகமில்லை. இப்போதென்ன சொல்லுகிறான்? ‘கலசத்திற்குத் தெரியுமோ கற்பூரவாசனை?’ என்பதுபோல், மகாபுருஷர் மகிமை பிறவிக்குருடனுக்குத் தெரியுமோ? இனியாவது அந்த மூடன் தெரிந்து கொள்ளட்டும். பிருதிவி முதலாகிய பூதங்கள் - தன்மாத்திரைகள் - பிரகிருதி - மகத்து - அகங்காரம் - இந்திரியங்கள் - அந்தக்கரணங்கள் - இவையாவும் ஸ்ரீகிருஷ்ண னாலேதான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, அளிக்கப்பட்டு, அழிக்கப்படுகின்றன. சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனும், சங்கார கர்த்தராகிய சிவனும், இந்திரன் - அக்கினி - இயமன் - வருணன் வாயு - சூரியன் - சந்திரன் - இவரெல்லாரும் இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவனே. சகல ஆத்துமகோடிகளும், பல அண்டங்களும், பல பல அதிசயங்களுமாயிருக்கின்ற யாவும் இவரே. இவரல்லாது தெய்வமில்லை. லோகத் தாரை அதுக்கிரகிக்கவேண்டு மென்று, மனிதருக்குள் மனிதனாய்

இவர் அவதரித் திருக்கிறார். வேத வேதாந்தங்க ளெல்லாம் இவர் பெருமையைப் பேசுகின்றன. யோகிகளும் தேவர்களும் இவரையே தொழுகின்றனர். வேதியரெல்லாம் இவரைத் தயாவித்தே வேள்வி செய்கின்றனர். சுருக்கமாக யாவுஞ் சொன்னேன். இந்தப் பேதையாகிய சிசுபாலன் இவைகளைமெல்லா மறியாதவ னுனபடியி னாலே, அவரிடத்தில் மிகவும் அபசாரப்பட்டான். இப்போதாகி லும் மெய்யை யறிந்து அவரைத் தொழுது வெண்டிக்கொண்டாற் கடைத்தேறுவான். இல்லாவிடிற் சிக்கிரத்திற் கெட்டுப்போவான். நாம் சகல லோகநாதனாகிய கிருஷ்ணனுக்குச் செய்தபூஜை அரியாய் மென்று இந்த மடையனுக்குத் தேற்றினால், நாமென்ன செய்யலாம்? இப்போது அவன் எல்லாரைப் போலும் நியாயத்தை நினைத்து இந்தச் சபையி லிருக்க மனமுண்டானு லிருக்கட் டும். சம்மத மில்லாவிட்டாற் போகட்டும். அல்லது இன்னும் என்னசெய்ய வல்லமையிருக்கிறதோ அதைச் செய்யட்டும். அவனை நீர் சமாதானஞ் செய்யவேண்டாம்; வாரும் தருமந்தனா” என்று பீஷ்மர் சொல்லக் கேட்ட சிசுபாலன், காற்றினு லெழுப்பப்பட்ட கனல்போற் கோபத்தினுற் சொலித்தான். அப்போது அவனைப் பார்த்துச் சகாதேவன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்—

“ஓ சிசுபாலா! நீ குணங்களையுந் தோஷங்களையும் எள்ளளவும் விசாரிக்காமல், வினாபக் கோபித்துக் கொள்வதிற் பயனென்ன? எல்லா அரசரும் - ரிஷிகளும் - பெரியோரும் - ஒத்துக்கொள்ளும் படிக்கும், உனக்கும் எனக்கும் மற்றவருக்கும் நன்மைபுண்டாகும் படிக்கும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குப் பூஜை செய்யலாயிற்று. இவ்விஷயத்தில் நீ அறியாமையாலும் - பொறாமையினாலும் - பெரியோரை நிந்திப்பது மிகவு மிழிவான செய்கை. நீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை ஆழ்த்து நோக்காமற்போனாலும், அவர் உலகத்தி லிருக்கு மாசர்க் கெல்லாம் அதிகமான பலபராக்கிரமங்க ளுடையவ ரென்பதை ஏன் நினைக்கவில்லை? நான் இப்போது ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள். இந்தக் கண்ணனுக்கு முதற் பூஜை நடந்ததைக் குறித்து யார் பொறாமைப்படுகிறார்களோ அவர்கள் வில்லேந்தி என்னுடன் போர்செய்ய வரட்டும். அவர்களின் தலைமேல் இதோ இந்த இடது காலை வைக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் காலைத் தூக்கினான்.

இவ்வாறு சகாதேவன் யாவரும் கேட்கும்படி சொல்லிக் காலேத் தூக்கிக்காட்டவே, ஒருவரு மொன்றுஞ் சொல்லாமற், சிலர் சந்தோஷத்தையும் - சிலர் மனவருத்தத்தையும் அடைந்தார்கள். தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்தார்கள். இவைகளை யெல்லாம் பார்த்த சிசுபாலனுக்குக் கோபமானது ஆகுதி செய்யப்பட்ட அக் கினிபோல் ஜொலித்து, கண்கள் இரத்தக் குமிழிகள்போலச் சிவந்து சுழலமிட, உதடு படபடவென்று துடிக்க, தேகமெல்லாம் வியர்வையறும்பி நடுக்கமுறப் பிரளயகாலத்து உருத்திரன்போல் இருந்தான். அப்போது பீஷ்மர் சிசுபாலனையும் மற்றையவர்களையும் பார்த்து, “யாவரும் இந்த வார்த்தையைக் கேளுங்கள், என்னவென்றால்: சகாதேவன் இப்போது சொல்லிய வார்த்தை மெய்யாயும் நியாயமாயு மிருக்கிறது. இதன்மேல் யாருக்காவது ஏதாகிலுங் குற்றஞ் செரல்லத் துணிவிருந்தாற் சொல்லாம்; அல்லது வலிமையைக் காட்டத் திறமிருந்தாற் காட்டலாம்” என்றார். அதற்குப் பெரியோர்களெல்லாரும் “சரிதான். சரிதான். ஒரு குற்றமு மில்லை” என்று கொண்டாடினார்கள். இவைகளை யெல்லாங் கேட்ட தருமபுத்திரர், மனக்களிப்புடனே பீஷ்மரைப் பார்த்துக் கைகூப்பிக் கொண்டு “ஐயா குருகுலபிதாமகரே! நீர் யாவு மறிந்த மகானுபாவ ரன்றோ? அன்றியும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரித்திரமும் மகிமையும் பல வுண்டென்று சொன்னீர். அவைகளைச் சவிஸ்தரமாகக் கேட்க ஆசைகொண் டிருக்கிறேன். ஆதலால் இங்கிருப்பவர்கள் யாவரு மறியத் தயை செய்து நன்றாய்ச் செல்லவேண்டும்” என்று தருமபுத்திரர் அன்போடு கேட்க, கங்காபுத்திரர் அவ்வாறே அங்கு இருந்தோர் யாவரும் மனதொருமித்துச் சிரவணனந்தமாகக் கேட்கும்படி சொல்லத் தொடங்கினார்.—

ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அவதார மகிமை

“ஓ தருமபுத்திர மகாராஜனே! இந்தப் பகவானாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினுடைய அவதார மகிமைகளை நீ கேட்கிறபடியால் நானுஞ்சொல்ல விருப்புற்றிருக்கிறேன். அச்சரித்திர மகிமைகளை இச்சபையிலிருக்கும் பெரியோர் பலரு மறிவர்; அறியாச் சிலமாந்தருக்கும் ‘நெல்லுக் கிரைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடிப் புல்லுக்கு மாங்கே புசியுமாம்’ என்கிறபடி இது கேள்வியாகி ஜன்மசாபல்யமுண்டாகட்டும். இதோ அருள் சுரக்கும் நோக்கத்தோடு

காளமேகம்போல் சபைக்கொரு நாயகமாய் விளங்குகின்ற மஹா புருஷன்தான் சகல வேத வேதாந்தங்களிலுள்ள அப்யக்த மென்றும் அக்ஷரமென்றும், பாபமென்றும் தீரமென்றும், காரணமென்றும், காரியமென்றும், காரணத்தமென்றும், சத்தென்றும், அசத்தென்றஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள். அவருடைய சொரூபமும் செய்கையும் மகிமைபும் வாக்குந் தானதந்த மெட்டாதவை. அவை இன்னபடியென்று யாதும் நிச்சயிக்க வல்லவரல்லர். ஆகிலும் ஆதிகாலத்திற் சிவங்க ளாயிரம் காங்க ளாயிரம் கால்க ளாயிரங் கண்க ளாயிரம் இப்படிப்பட்ட சொரூபத்தைப் படைத்து, சகல பிரமாண்டங்களும் மயிர்க்கால்களி னுழலும்படி அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசமாய் அளவற்ற சொரூபத்தோடு விளங்கினார். அக்கடவுளுடைய ரூபம் ஒருபோது இருந்தபடி மறுபோது இராது; பல விசித்திரமாயிருக்கும். அவருக்கு ஆதியு மந்தமு மில்லை. எல்லாவற்றிற்கு மவரே யாதியா யிருப்பர். அவர் பிரகிருதியென்றும் மாயையென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவுக்கு மேற்பட்டவர். அந்த வஸ்துவும் அவரிடத்திலேயே யிருக்கும். ஆனாலும் அதிற் பற்றற்றவர். அவர் உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்க நினைத்து முன்னே நீரையுண்டாக்கி, அதன்மேல் தான் கண்வளர்க்குகொண்டிருந்தார். அதனாலே அவருக்கு நாராயணனென்னும் நாம முண்டாயிற்று. இவ்வாறு யோகசித்திரையி லிருந்து பிரமனை யுண்டாக்கி, அவனைக் கொண்டு உலகங்களை யெல்லாம் படைப்பித்துக் காத்துப் பிரளய காலத்தில் படைக்கப்பட்ட யாவையும் உட்கொண்டு, தாமொருவராகவே ஒரேரூபமாக இருந்தார். அப்போதவர் விசுவரூபியென்று சொல்லப்பட்டார். ஏனெனில் உலகங்களெல்லாம் அவருடைய ரூபமாய்க் காணப்படுமளவில் மேலாகிய சொர்க்கம் அவருக்குச் சிரமாகவும் ஆகாசம் நாபியாகவும் பூமி பாதமாகவும், அசுவனி தேவர் செவிகளாகவும், சூரிய சந்திரர் கண்களாகவும், இந்திராக்கினிகள் முகமாகவு மிருந்தன. ஒவ்வொரு தேவர்களும் ஒவ்வொரு உறுப்பாகவிருந்தார்கள். மற்றைச் சராசரங்க ளெல்லாம் அங்கமாக இருந்தன.

இவ்வாறு தாமே யாவுமாய் எல்லாவற்றி னுள்ளும் உறைபவருமாய், நாராயணனென்று திருநாமம் பெற்றும், முற்றும் அந்தகாரமாகவே இருப்பதைக் கண்டு தாமே பிரமரூபியாகி அண்

டத்தை யுண்டுபண்ணி, தமது சங்கற்பத்தினாலே யெல்லா உலகங்களையும் அவைகளின் வரன் முறைகளையும் படைத்து, அகண்டாதிபதியா யிருந்தார். ஜனகர் முதலிய யோகிகளும், உருத்திரமூர்த்தியும், சப்தரிஷிகளும் அவராலே சிருஷ்டிக்கப்பட்டார்கள். அன்றியும் தக்ஷர் முதலிய பிரஜாபதிகளையும் படைத்தார். அவர்கள் அநேகரைச் சிருஷ்டிசெய்து உலகங்களைப் பெருக்கிப் பகவானுடைய விலையை நிறைவேற்றினார்கள். இவ்வாறாக எத்தனைதரமோ பிரபஞ்ச சிருஷ்டி வெவ்வேறு விதமாய் அவராற் செய்யப்பட்டது. எத்தனையோ பிரளயங்களு மாயின. சக்கரஞ் சுழல்வதுபோற் சிருஷ்டிப் பிரளயங்கள் ஒய்வில்லாமல் மாறிமாறி வந்துகொண்டே யிருக்கும். ஆனாற் காரணனாகிய இந்நாராயணன் மாத்திரம் என்றும் ஒரேவிதமா யிருப்பார். முன்னுரைத்தபடியே தமது அமிசத்தினாலே பிரமதேவனைப் படைத்து அண்டாதிபதியாக்கித் திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டு அங்கு யோகரித்திரையிலிருந்து அதுக்கிரகஞ் செய்துவந்தார். பிரளயத்தில் உருத்திர மூர்த்தியைக் கொண்டு யாவையும் அழிக்கச் செய்தார். இப்படியே மறுபடியும் பிரமனாயிருந்து சிருஷ்டித்து, வெகுகாலம் யாவஞ் சுகாதிகளை அதுபவிக்கும்படி இரட்சித்து, காலாக்கினி உருத்திர ரூபியுமாகி அழித்தார். அப்படி அழித்ததுபற்றி இவர் ஹரியென்கிற திருநாம மடைந்தார். அந்தத் தேவன் எந்த வேளையில் எப்படி என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நினைப்பாரோ அதற்குத் தடையொன்று மிராது. தம திச்சையின்படி அநேக ரூபங்களைக் கொண்டு ஜகத்தை அழிப்பார். அப்படிப்பட்ட அவதாரங்க ளினுள் வரையில் எத்தனையோ ஆயின. இனி யெத்தனையோ ஆகும். இவைகளை முற்று மநிய யாரால் தரம்? யான் பெரியோர் சொல்லினால் அறிந்தமட்டுஞ் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன் கேள்.—

முன்னம் நீரை யுண்டாக்கி அதில் அண்டத்தைச் சிருஷ்டித்தாரே, அது கோழிமுட்டைபோல் நீரில் மிதந்து நீரினால் நிறைந்திருந்தது. அதில் தாம் பிரவேசித்து ஆவிலையிற் பள்ளிகொண்டு தமது நாயியிலே ஒரு தாமரைப்பூவையும் அதிற் பிரமனையும் படைத்து அவனில் தாம் அதுப்பிரவேசித்துப் பதினாறு பிரஜாபதிகளையும் சப்தரிஷிகளையும் கபிலமகாமுனியையும் ஏகாதச ருத்திரரையும் துவாதசாதித்தரையும் பதினான்கு மதுக்களையும்

ஜனகர் முதலிய யோகிகளையும் சந்த மந்திரங்களையும் அஷ்ட வசுக்களையும் இந்திராதிகளையும் பந்தத் தேவர்களையும் நிர்வாணத்தார். அன்றியும் பிரகிருதியின் கல்பிஷாபரிசுத்தியைச் சாத்தவரின் றும் மதுகைடவரென்கிற இரண்டகரணம் நிர்வாணத்தார். அவர்கள் பலபராக்கிரமங்களின் மிருதம்முற் சேதங்கடந்து வெதங்களைக் கவர்த்துபோனார்கள். அப்போது அந்தப் பகவான் செஞ்ஞன் அவ் வசுரரோடு போர் செய்து சங்கரித்து, அவர்கள் டெட்ட வரத்தின்படி அவர்களுடைய தேகங்களை நிர்த்துப் பெருகித் தோய்ந்த மேதஸ் என்கிற கொழுப்பினால் மோதலி என்கிற பேரோடுங்கூடிய இப்பூமியை அண்டாக்கி, மகாபடிபும் பிபாமனுக்கு வேதங்களை உபதேசித்தார். இவ்வாறாக அந்தந்தத் தேவர் முதலானவர்களிடத்திலுந் தாம் அந்தந்த அரிசுத்தியைப் பிரவேசித்து சிருஷ்டி திதி சங்காரமென்னு முத்தொழிலையும் நடாத்தினார். இவ்வவதாரத்திற்குப் பவுஷ்கரப் பிராதுர்ப்பாவம் என்று பெர்.

ஸ்ரீவராக அவதார மகிமை

பின்பு ஒரு காலத்தில் இந்தப் பூரியானது ஜலத்திலே முழு கிப்போகக் கண்டு, தேஜஸும் பலமும் மகிமைபும் பொருந்திய ஒரு பெரிய பன்றியாகி, தமது கொம்பினால் பூமியைத் தாக்கிவந்து நிறுத்தினார். அதற்கு யக்கிய வராகவதாரம் என்று பெர். ஏனெனில் யக்கியங்களே அவருக்கு வடிவா யிருந்தன. எப்படியெனில் நான்கு வேதங்களும் நான்கு பாதங்களாகவும், நுபஸ்தம்பங்களே தந்தங்களாகவும், அக்கினிப் பிரதிஷ்டை செய்கிற குண்டமே முகமாகவும், அவ்வக்கினியே நாவாகவும் குகைகளே உரோமங்களாகவும், உபரிடதமே சிரசாகவும், இராப்பகல்களே கண்களாகவும், பெய்யின் தாரையே மூக்காகவும், சுருவையென்பதே வாயாகவும் சாமவேத கானமே சத்தமாகவும், சத்தியமும் தருமமும் சொருபங்களாகவும், யாக மந்திரங்களே எலும்புகளாகவும், பசுக்களே முழந்தாள்களாகவும், யாக சாலையே தேகமாகவும் தக்ஷணை இருதயமாகவும், இப்படியே யாகத்தினுறுப்புகளெல்லாம் அவருக்கு உறுப்பாயிருந்தன. இப்படிக்கு மார்க்கண்டேயர் பார்த்து ஆச்சரியப்படும் படிக்கு மகா வராகரூப மெடுத்து, பூமியைக் கொம்பினு லேந்தி, பிறைதாங்கிய நீலமலைபோல் விளங்காகின்ற அந்த நாராயணமூர்த்தியைத் தேவர்களும் முனிவருந் துதித்தார்கள். பெரியோர்கள் முறைபிறழாமல் யாகங்களைச் செய்து பூசித்தார்கள். சுவாமி

வராகவதாரஞ்செய்து பூமியை கிலைநாட்டிப் பிரமனை ஓர் இடையூறு
பின்னிச் சிருஷ்டிக்கச் செய்தபடியால், இக்காலத்திற்கு வராக கல்ப
மென்று பேராயிற்று. இந்த வராக கல்பத்திற்கு முன்னாகியது
பாத்மகல்பம். இவைகள்போல் ஆதிபில் எத்தனையோ கல்பங்க
ளாயின.

ஸ்ரீநரஸிம்மாவதார மகிமை

இன்னும் நரஸிம்மாவதாரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள். இர
ணியகசிபு என்று ஓர் அசுரனிருந்தான். அவன் பலத்திலும் வீரத்
திலும் செளரியத்திலும் சிறந்தவன். அவன் ஒருகாலத்தில் மகா
ஆரணியத்திற் சென்று ஆகாரம் சித்திரை முதலியவைகளில்லாம
லும், வெயில் காற்று மழை பனி இவைகளைச் சகித்துக்கொண்டும்,
பதின்னாமிராத் தைந்நாறு வருஷம் பிரமதேவனைக் குறித்துத்
தவஞ்செய்தான். அந்தத் தவத்தினாலே மிகுந்த சந்தோஷமடைந்த
பிரமதேவன் சகலதேவர்களுஞ் சகல முனிவர்களுஞ் சூழ்ந்துவர
அவ்வனத்திற்குச்சென்று, மலைபோல் அசைவற்றும் உபவாச முத
லிய விரதங்களினாலே மெலிந்தும், பகலிகள் முதலாகிய ஜந்துக்க
ளின் மலங்களினாலும் வண்டுகளினாலும் நிறைந்து விகாரப்பட்ட
தேகத்தோடுங்கூடித் தபோநிட்டையில் உறுதியா' யிராநின்ற அவ்
வசுரனைப்பார்த்து “ஓ அசுரகுலசிகாமணியே! உன்தவத்தினால் நான்
சந்தோஷித்தேன். உனக்கு என்னவாம் வேண்டுமோ அதைக்கேள்
தருகிறேன்” என்றுசொல்ல அதைக்கேட்ட இரணியகசிபு தவத்தை
நிறுத்திப் பிரமதேவனை வலம்வந்து பணிந்து, கிரமேற் கைகூப்பி
நின்று “ஓ சுவாமி! ஓ சகலலோக பிதாமகரே! என்னிடத்திற் கிரு
பைவைத்து வரந்தர வந்தபடியினாலே கேட்கிறேன். தப்பாமல் தர
வேண்டும். அவ்வர மென்ன வென்றால், தேவர்களாலும் கருட
கந்தருவ சித்த சாத்திய வித்தியாதர யக்ஷ கின்னர கிம்புருஷ
குடியகர் முதலிய சகல தேவமக்களாலும், அசுரர் தானவர்
தைத்தியர் இராக்ஷசர் நாகர் முதலானவர்களாலும், மனிதராலும்
முனிவருடைய சாபங்களினாலும், சிங்கம் புலி கரடி யானை முத
லான மிருகங்களினாலும் பகலிகளினாலும், இன்னும் பலவிதமான
மரங்கள் கொடிகள் செடிகள் கற்கள் முதலாகிய தாவரங்களினாலும்
பூதப் பிரேத பிசாசங்களாலும், அபிசாரங்களினாலும் இராப்பகல்
களாலும், எவ்வித ஆயுதங்களினாலும், சகலவிதப் பூச்சிகளாலும்
எனக்குச் சாவில்லாம விருக்கும்படி வரத் தரவேண்டும்” என்று

கேட்டான். பிரமதேவர் “அப்பா அடியை இப்போது! நீ சொட்டவாம் மிகவுங் கடினமானது. ஆகிலும் தந்தேன்” என்று சொல்ல, திரணிய கசிபு வெகு சந்தோஷத்தோடு அந்தத் தேவனாகாஸ்பாஸ்து செய்து விடைபெற்றுத் தன்பதி புதுத்தான். நான் முக்கடவுள் சகல தேவரோடும் முனிவரோடும் தமது லோகம்போய் போய்தார்.

அப்போது தேவரெல்லாரும் பிரமதேவனைப் பார்த்து, “சுவாமி! சுபாவத்திலேயே தேவர்களைத் தொத்தரை செய்பவ னும் வெகு பலபராக்கிரமங்களுடையவனுமாகிய அடியைக்கு ஒரு விதத்திலுஞ் சாவில்லாவரங் கொடுத்து விட்டேனே. இவியாவன்செய்யும் உபத்திரவங்களை எப்படி யனுபவிப்போம்? எங்களுக்குக் கதியென்ன?” என்று கேட்க, அவர் அதற்கு “ஓ தேவர்களே! நாமென்ன செய்யலாம்? தவத்திற்குத் தக்க பலன் கொடுக்கவேண்டியது கடமையாதலால் வரங்கொடுத்தேன். ஆகிலும் பகவான் அதற்கும் ஓர் உபாய மேற்படுத்தினார்” என்று சொல்லத் தேவர்கள் சமாதான மடைந்தார்கள். அந்த இரணியகசிபனுனவன் தனக்குச் சாவில்லாவரங்கிடைத்ததனாலே வெகு கர்வமடைந்து, பூலோகத்தி லிருக்கும் ராஜாக்களையும் தவஞ்செய்ய முனிவரையும் உபத்திரவப்படுத்திப் பின் தேவர் - தானவர் - இயக்கர் - நாகர் - முதலியவர்களையும் வருத்தப்படுத்தி, யாவுந்தனக்குச் சுவாதீனமாகவே இனித்தானே தேவனு யிருக்க வேண்டுமென்று நீனைத்து, அஷ்டதிக்குப் பாலகர்களையும் - மற்றமுள்ள தேவர்களையும் - அந்தந்த அதிகாரங்களி னின்று நீக்கித், தானே அநேக உருவங்களெடுத்து அவ்வவ்விடங்களிலும் தானே யிருந்து அதிகாரஞ் செலுத்த முயன்ற, யாவருந் தன்னையே கும்பிடவேண்டு மென்றும், தன்னைக் குறித்தே வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்யவேண்டுமென்றும் அவிர்ப்பாகங்களை அசுரரே வாங்கவேண்டு மென்றும்; தேவர்களுக்கு யாதொரு சிறப்புங் கூடாதென்றும்; அவர்களைக் கண்டவிடத்திற் கொல்லவேண்டிய தென்றும் - இவ்வாக்கிளையைக் கடந்து யார் நடக்கிறார்களோ அவர்களைச் சித்திரவதை செய்வேனென்றுங் கட்டளையிட்டு, வைதிகச்சடங்குகள் யாவையு மறுத்து, தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பலவிதமான தீமைகளைச் செய்தான். இந்த நிர்ப்பந்தத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவர் முதலாயினோர் திக்குத்திக்கா யோடவும், எந்தத்திக்கி லோடினாலும் அசுரர் பின்னொடர்ந்து பிடித்துக் கொலைசெய்யவுமாகி, சகல லோகங்

களும் இவனிடங்கொண்ட பீதியினால்? மிகுந்த துன்பத்தை யடைந்தன.

இவ்வாறு மூன்று லோகங்களிலுந் தேவர்கள் நிலைநிற்கமாட்டாமற் பிரமலோகஞ் சேர்ந்து முறைபிட்டுக்கொள்ள, அவரும் “பொறுங்கள் காலம்வருகிறது” என்று சமாதானஞ் செய்தார். இப்படிக்குத் தேவரெல்லாரும் ஒடிப்போய் மற்றயாவருந் தன் கட்டளையை மீறாமல் தனக்கே தேவோபசாரம் பூஜைமுதலியவைகளைச் செய்துவர, அவன் மூவுலகவாட்சியு மேற்று எதிர்மில்லாமல் மகாமகிமையோடு ஐந்து கோடி அனுபத்தொருலகைத் தறுபதினாயிரம் வருஷம் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான். இவ்வாறு தேவர் முனிவர் முதலானவர்களைப்போலவே தரும் சத்திய முதலானவைகளும் மிகச் சிறுமையடைந்து, அசுரர் - தைத்தியர் முதலானோரைப்போல, அதரும் - அசத்தியம் முதலானவை பெருமையடைந்து இருந்த காலத்தில், சகல தேவர்களும் பிரமாவை முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற் கடலுக்குப்போய், அவ்விடத்தில் அநேகங்கோடி சந்திரமண்டல காந்திபொருந்தி நூற்றிசைகளிலும் வெயில் பரப்பாநின்ற மணிச் சூட்டுகளோடு கூடிய ஆயிரஞ் சிகரங்களை யுடைத்தாய், சூரியரைத் தாங்கு மாயிரங்கொடி முடிகளையுடைய வெள்ளிமலையோ டொத்து விளங்காநின்ற ஆதிசேடனாகிய சிறத்த பாயலின்மீது, லோகரக்ஷணக்காக யோக நித்திரை பொருந்தி, அப்பாற்கடலினகடெல்லாங் கருநெய்தற்காடுபூத்த தென்னும்படி பாவாநின்ற திருமேனி காந்தி யடைந்து, கருணாரச நிறைந்து, குளிர்ச்சி பொருந்திய கடைக்கண் பார்வைகளென்னு நீர்த்தாரைகளைப் பொழிந்து, சனகாதி மகாயோகிகளாகிய சாதகப்புட்களின் மனங்களைத் திருப்தி யடைவித்துக்கொண்டு, இலக்குமியாகிய அழிவில்லா மின்னற் கொடியோடுகூடி, சார்ங்கமென்கிற விசித்திரமான வில்லைத் தரித்து விளங்காநின்ற லோகநாயகனாகிய காளமேகத்தைக் கண்டு களித்து, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து, சிரமேற்கைகூப்பி நின்று கொண்டு, “ஓ சகலபுன கர்த்தாவே! ஓ முதலுமுடிவு மில்லாப் பொருளே! ஓ வேதகங்களாலுங் காணக்கூடாத பெருமையுடைய குணக்குன்றே! ஓ நச்சினுர்க்குக் கற்பகமே! ஓ நண்ணுர்க்குக் காஞ் சிரமே! ஓ கருணாகரக் கடவுளே! ஓ மகாதுபாவா! ஓ தாமரைக்கண்ணா! ஓ காயாம்பூவண்ணா! ஓ சக்ராயுதபாணி! ஓ

நாராயணமூர்த்தி! உமது திருவடித் தாமசத்தினிற் சரணம் புதுத்த எளியெங்களைக் கட்டாதுவந்தது. அந்த நளவேண்டும்” என்று துதித்துப் போர்த்தக்க, பகவான் “ஆ தேவர்களே! நீங்கள் இரணியனுடைய வாதை எப்போட்டாமல் வந்தீர்கள். அது எனக்குத் தெரிபுடும். நீங்கள் எப்போட்ட வேண்டாம். அந்த அசுரனைச் சங்கரிக்க நேன். நான் அதற்குத் தனி யொரு குறைவு மில்லை” என்று அந்நிச்செய்யப் பட்ட மாவநர் போரந்தமடைந்து தீழே விழுந்து நமஸ்காஞ் செய்தான். அப்போது பிரமனும் நமஸ்கரித்து, “கவா! கெளடாபதி! உதமழந்து சுகமிழந்து வாதைப்படுகிற இத் தேவர்களிடத்திலும் அந்நியை னிடத்திலுங் கிருபைவைத்து, துரிதமாக அன்வயனைச் சங்கரிக்க வேண்டும்” என்று வேண்ட, கவாயானவர் “அப்படிச் செய்கிறேன் போங்கள்” என்று கூறினார். தேவர்கள் பகவானைப் பற்பல விதங்களாகத் துதித்துத் திரும்பி வந்து விட்டார்கள்.

இப்படியிருக்க அந்த இரணியனுக்குப் பிரகலாத னென்னு மகாதுபாவனாகிய ஒரு புத்தான் பிறந்தான். அவன் பிறந்தது முதற் பகவானுடைய திருவடிகளையே துதிப்பதும் பூஜிப்பது மியல்பாகிய செய்கையாகக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சகலகலைகளையுங் கற்பிக்கும்படி உபாத்தியாயரிடத்தி லொப்புவிக்க, அந்த உபாத்தியாயரும் அவ்வசுரராஜனுடைய கட்டளைப்படி அவ் விரணியனையே தெய்வமென்றும் - மனைவாக்குக் காயமென்கிற திரிகரணங்களாலுஞ் செய்யவேண்டிய பூஜைகளெல்லாம் அவனுக்குத்தான் செய்யவேண்டு மென்றும் - உபதேசிக்கக் கேட்டு, மகா ஞானியாகிய பிரகலாதன் அவ்வசனங்களை யெல்லாங் கண்டித்து வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிற ஸ்ரீநாராயண மூர்த்தியைக் கட்டினான். திரிகரணங்களாலு மவனையே பூஜிக்கவேண்டிய தென்னுஞ் சொல்லி அதையே பள்ளியிலோதும் பிள்ளைகளுக்கும் போதிக்க, இச்செய்தியை அவ்வுபாத்தியாயர் அசுரராஜனுக்குத் தெரிவிக்க, அம்மாத்திரத்தில் மிகவுங் கோபித்துத் தன் மகனைக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளையிட, அப்படியே அவ்வசுரனுடைய சேவகர்கள் பலவாயுதங்களினால் வதைத்தும் - தீயிற்கொளுத்தியும் - மலைமேலிருந்து உருட்டியும் - கடலில் அமிழ்த்தியும் - இன்னும் பலவிதத் துன்பங்களைச் செய்தும் பிரகலாதன் சாகாமெய்ந்து, ஆச்சரியத் துடன் இச்செய்தியை இரணியனுக்குத் தெரிவிக்க, அவன் நேரில்

மகனை வருவித்து, “அடா பிதூர்த்துரோகி! பிஞ்சியிற் பழுத்து யாரோ பொருவன் இருக்கிறதாய்ப் பிதற்றுக்கொயே. அவனெங்கே யிருக்கிறான்?” என்றுகேட்க, அதற்கு அந்த மகாநுபாவன் அவனிளுக்கு மிட மின்னதென் னில்லை. தூணிலு மிருப்பன் துரும் பிலு மிருப்பன்” என்று சொல்லக் கேட்டு, “ஆனால் இத்தூணிற் காட்டு பார்ப்போம்” என்று கோபாக்கினி ஜொளிக்க வெகு வேகத்துடனே எழுந்து, அருகிலிருந்த தூணைக் காவின லுதைத் தான். உதைக்கவே அத்தூணிவின்றும் அடியாரைக் காக்குங் கட மையுடைய பகவான் முகத்திற் சிங்கரூபமூர் தேகத்தில் மனித ரூபமுமாகி நரசிங்காவதாரஞ்செய்து, பிறைபோன்ற தந்தங்களும் - பேழைபோன்றவாயும் - பார்த முகமும் - அனலைக்கக்கும் விழிக ளுமாக மிகவும் பயங்கரமாகிய உருவத்தோடு, திகைத்து நிற்கு மசுரனைக் கோபத்தோடு பார்த்து, துதித்துக்கொண்டு நிற்கு மவன் புத்திரனைக் கருணையோடு பார்த்தார். இவ்வாறு இரு வகைப்பார்வையாற் பார்த்துக்கொண்டு வந்த பகவானைக் கண்ட அசுரன் கத்தி கேடயங்களோடு யுத்தத்திற்கு யத்தனப்பட, அப் படியே கொஞ்சநேரம் யுத்தஞ்செய்து, காலமாயிற்றென்று மனதில் நினைத்துச் சரேலென்று அந்த இரணியனைப் பிடித்து பாபரவென்றிழுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பகலுக்குமிரவுக்கும் நடு வாகிய சாயங்காலத்தில் வீட்டிற்கும் வெளிக்கும் நடுவாகிய வாயிற் படியில் நின்றுகொண்டு, அவனைத் தொடைமேல் வைத்துத் தமது நுகங்களினுலே வயிற்றைப் பீறிக் கொண்டு, பிரகலாதனுக்கு அவ் வசுரராஜ்யத்தை யளித்து நன்மையோ டிருப்பாயென்று அநுக் கிரகஞ்செய்து, தேவர்களுக்கும் அவரவர்பதிகளைக் கொடுத்து, சகல லோக பயத்தையுந் தீர்த்துத் தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இவ்வித மாய் இந்தக் கண்ணன் முன்பு நரசிங்காவதார மெடுத்துத் துஷ்ட சங்கராஞ் செய்தார்.

ஸ்ரீ வாமன அவதார மகிமை

கேளப்பா தருமபுத்திரா! முன்பு திரேதாயுகத்திற் பவியென்று ஓர் அசுரராஜனிருந்தான். அவன் யாரென்றால் இப்போ துரைத்த பிரகலாதனுடைய மகனாகிய விரோசனனென்கிறவனுக்குப் புத்தி ரன்; வெகுபல பராக்கிரமங்களுடையவன்; மகாகூரன்; கற்பக மும் நிகராகாத கொடையாளி; அப்படிப்பட்ட அந்த அசுரன் சகல அசுரரோடுங் கூடிக்கொண்டு சொர்க்கலோகம்போய், இந்திரனையும்

மற்றத் தேவர்களையும் யுத்தத்திலே ஐந்தித்து, அவர்களையெல்லாம் இராஜ்யத்தினின்றுத் தூத்தவிட்டான். இவ்வாறு தேவர்களெல்லாரும் அந்தப் பலியென்பவனுலே நிகவும் உபத்தாவத்தையடைந்து, பிரமணை முன்னிட்டுக்கொண்டு பாற்கடல் சென்று சுவாமியைத் துதிக்க, அவர் தாம் கசியபருக்குப் புத்திராய் அவதாத்துக் காக்கிறேனென்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட தேவர்கள் யாவருஞ் சந்தோஷத்துடன் வந்துவிட்டார்கள். சுவாமியானவர் உடனே காசிபப் பிரஜாபதிக்கு அதிதி யென்கிறவன் வரிற்றிற் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து, இந்திரனுக்குத் தம்பியாகி, விஷ்ணுவென்றும் உபேந்திர னென்றுத் திருநாமங்களைத் தரித்து விளங்கிக்கொண்டிருக்கையில், அந்தப் பலியென்னும் அசுரராஜன் புன்று லோகங்களையும் வென்று, மகாசக்கிரவர்த்தி பென்று பீப் பெற்று, அசுவமேதஞ் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தயாகத்தைச் செய்து கொண் டிருக்குந் தருணத்திலே உபேந்திரன் குள்ளப் பிராமணப் பிரமசாரி ரூபமெடுத்து, வெள்ளிக் கம்பிபீபான்ற முப்பரிதூல் மார்பி லிலங்க, முண்டனஞ் செய்யப்பட்ட சிரத்திற் கறுத்த குடியி விளங்க, அரையிற் கௌபீனமும் முஞ்சியும் பிரகாசிக்க வாயிற் பலாசதண்டம் பிடித்து, வேதத்தை வாயிலுற் சொல்லிக் கொண்டு, பிரமதேஜஸே இவ்வடிவெடுத்ததோவென்று ஐயமுறும் படி அந்தப் பலிச்சக்கிரவர்த்தியின் யாகசாலைக்குட் பிரவேசித்து ஆசிரவதித்தார். அதுகண்ட பலிச்சக்கிரவர்த்தி எழுந்து வந்து, அர்க்கியபாத்திய முதலியவை கொடுத்து அவரைப் பூசித்து, “சுவாமி எழுந்தருளிய காரியத்தைத் திருவாய்மலரவேண்டும்” என்று கேட்க, வாமனப் பிரமசாரியானவர் “ஓ அசுரமகாராஜனே ! நீர் மகா தாதாவென்று கேள்வியுற்று ஒரு பொருள் யாசிக்க வந்தேன். அதைத் தரவேண்டும்” என்ன அவன் “அப்படியே தருகிறேன்” எனன்வாமனர் “எனக்கு மற்றொன்றும் வேண்டாம். உட்கார்ந்து ஜபஞ்செய்வதற்கு என் அடியால் மூன்றடி நிலம் வேண்டும்” என்ன அதுகேட்ட அப்பலிச்சக்கிரவர்த்தி “ஐயோ ! வெகுவாய்க் கேட்கக்கூடாதா ! இவரென்ன பபித்தியக்காரர் ! அற்பத்தைக் கேட்டார் !” என்று அசமாதானத்துடனே “வெகு நிலங் கொடுக்கிறேன்” என, அவர் “எனக்கு அதிகம் வேண்டாம். சுவாதீனமாக உட்கார் மூவடி நிலந்தான் வேண்டும். அதுவே எனக்கு மூன்று லோகமாகும்; கொடும்” என்ன, அசுரராஜன் புன்னகையுடனே

“உமதடியாலே மூவடி நிலத் தத்தேன்” என்று தாரதத்தஞ் செய்தான். இப்படித் தானஞ் செய்த பின் வாமனர் ஒரு நொடியிற் பிரமாண்டம்போல் வளர்ந்து, மூவுலகங்களையும் மூன்றடிகளாற் கவர்ந்து கொள்ள, பரிச்சக்கிரவர்த்தி மிகவும் நாணி வியப்படைந்து நிற்க, அவனுடைய மந்திரிகளாகிய விப்பிரசித்தி முதலான அசுரர், சூரிய சந்திரர் தமது மார்பிற்குச் சரியாய் வரும் படிக்கும் மலைகள் முழந்தாட்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கும்படிக்கும் வளர்ந்த ரூபத்தைக் கண்டு; “இவன் வெகு மாயாவி, இவனைக் கொலைசெய்ய வேண்டும்” என்று பருவத சமானமாகிய தேகங்களோடுங் கூடிய அவர்கள், கைகளில் ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தி லெழும்பிச் சுவாமியினுடைய தேகத்திற் பிரயோகிக்க, அவர் அவ்வசுரர்களைத் தமது மூச்சுக் காற்றினாலேயே சின்ன பின்னமாகச் சிதற வடிக்க, அதுகண்ட பரிச்சக்கிரவர்த்தி, இவர் தேவனென் றெண்ணித் துதிக்க, சுவாமி அவனைப் பாதாளத்தி லோரிடத்தில் இருக்கச் செய்து, சொர்க்க முதலாகிய லோகங்களை இந்திரன் முதலானோருக்குக் கொடுத்தார். அந்தச் சுவாமியின்மே லெதிர்த்த அசுரர் எப்படிப்பட்ட வர்க ளென்றால்: கடலைக் குடிக்கவும், பூமியைச் சுருட்டவும் மலைகளைச் செண்டாடவும், கனலை விழுங்கவும், கிரக நகூத்திரங்களைப் பெயர்க்கவும், நினைத்த ரூபங்க ளெடுக்கவும் வல்லமை யுள்ளவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்களே மூச்சுக்காற்றிற்பட்டு அங்கங்கள் சிந்தப் பறக்கும்போது, அவர் வல்லமையை யாற்சொல்ல மாட்டுவார்? இவ்விதமாக வளர்ந்து மேலொரு திருவடியைத் தூக்குமளவில், அதனால் அண்டச்சுவர்பிளந்து, அதைச் சூழ்த்திருந்த நீர் அப்பிள வின் வழியாய்க் கீழே சத்தியலோகத்தில் விழ பிரமதேவன் முதலானோர் அதைப் பாத தீர்த்தமாகக் கொள்ள, பின்னும் கீழாகப் பெருகிச் சந்திரமண்டல முதலாகிய விடங்களில் வியாபித்துத் தேவர் கின்னரர் முதலானோர் துதித்துப் பூசிக்க, மந்தாக்கினி யென்கிற பெயர் வகித்துச் சொர்க்கலோகத்திற் றங்கியது. அதனாலே அதற்கு ஆகாசகங்கை யென்றும், சொர்க்கலோகநதி யென்றும் பேர்களுண்டாயின. பின்பு அது உலகத்தாருடைய பாக் கிய வசத்தினாலே பூமியில் வந்து, கங்காநதியென்று பேர் பெற்றுச் சகலபாபங்களையும் போக்கிக்கொண்டு விளங்குகின்றது. இவ்விதமாக இந்தப் பகவான் முன்னம் வாமனாவதாரஞ் செய்து

வளர்ந்து மூவடிகளால் உலகத்தைத் தவிர்த்தபடியினாலே சகல தேவர்களாலும் திருவிக்கிரமனென்றவர் திருப்பரவிலி அழைக்கப் பெற்றார்.

ஸ்ரீபரகாம அவதார மகிமை

பின்னருகாலத்தில் வேதங்கள் வைதிகக் கிரியைகள் யாகங்கள் சத்தியம் தயை பொறுமை தானங்கள் தவங்கள் முதலாகிய சகல தர்மங்களும் முழுசிப்போக, அதர்மத் தலைபெய்க்க, அத்தனாலே உலகம் நாசமடைந்திருக்கக்கண்ட இந்தச் சுவாமி; அத்ததியென்கிற மகாமுனிக்குப் புத்திராக, தத்தாத்தியேயென்று பெயர் பெற்று, முழுசிப்போயிருந்த வேத வைதிக தர்மங்களை முன் போல் விளங்கச்செய்து, உலகத்திற்கு மகிமைத்தை உண்டபண்ணினார். இந்தத் தத்தாத்தியேயரை நேறுறுயதேசத்து இப்பாற்போகார்த்த விரியார்ச்சனன் குருவாகவடைந்து நெடுநாள் பணிவிடை செய்ததினாலே, அந்தமுனிவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து “உலகம் என்ன வேண்டும்” என்று கேட்க, அவன் தனக்கு ஆபாயங்களைநாண்டாக வேண்டுமென்றும், மனிதர், விலங்குகள், மரங்கள் முதலாகிய யாவும் தன் ஆக்களைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் தேவர்கள் ரிஷிகள் பிதிர்த்தெய்வங்கள் பிராமணர் இவர்களுக்குத் திருப்திவரும்படி தான் யாகங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், மூவுலகங்களிலும் எவனுக்குச் சமானமாக ஒருவனுங் கிடக்க மாட்டானோ அப்படிப்பட்ட புருஷனாலே தனக்கு மாணம் வர வேண்டியதென்றும், கேட்டான். அம் முனிவர் அப்படியே கொடுத்தார்.

அந்தக் கார்த்தவிரியன் வரங்கள் பெற்று வெகு பிரபாவ மடைந்து ஏழு தீவுகளோடுகூடிய பூமியை வென்று, ஒருவருந் தரு மத்தைக் கடக்கவொட்டாதபடி தன் ஆணையைச் செலுத்தி, நான்கு தேகங்க ளெடுத்துக்கொண்டு ஒரு தேகத்தினால் அரசாட்சிசெய்து, மற்றொரு தேகத்தினால் சேனைகளைக் காத்துச் சத்துருக்களைத் தும்சஞ்செய்து, மூன்றாவது தேகத்தினால் யாகமுதலாகிய வைதிகக் கிரியைகளைச் செய்து நான்காவது தேகத்தினாலே அந்தப்புரத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்துவந்தான். அவன் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் திருடர்பயம் வியாதிபயம் முதலாகிய சகல பயங்கலும், அதர்மசின்தையுஞ் சிறிது மில்லாமற் போயின. அத

னுடைய பிரபாவம் அநேக முண்டு. அதிலொன்று சொல்லுகிறேன். அவன் சமுத்திரத்தி லிறங்கி நடப்பான். அப்போது சமுத்திரம் அவனுக்குப் பயப்பட்டு எவ்வளவுதூரம் அவன் போனாலும், அவன் வஸ்திரமானது நீயாமல் அதற்குக் கீழாகவே போய்விடும். இவ்விதமாகப் பல மகிமைகளையுந் தத்தாத்திரேய மகாமுனிவருடைய அநுக்கிரகத்தினால் பெற்று, பத்துலக்ஷம் வருஷம் மாசிஷ்டி யென்கிற பட்டணத்தி லிருந்தான்.

இவன் இப்படியிருக்க ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவானவர் பிருகுமுனிவர் வமிசத்திற் பிறந்த ஜமதக்கினியென்கிற மகாமுனிவருக்குப் புத்திரராய் ராமனென்கிற திருநாமத்தோடு அவதரித்தார். அவர் வெகு பல பராக்கரமமும் அஸ்திரவித்தியா சாமர்த்தியமு முடையவரானார். பரசு என்கிற கொடரியைக் கையி லேந்தியபடியால் பரசுராமரென்று பெர் பெற்றார். அன்றியும் வேதசாஸ்திரங்களையும் நன்றாய்க் கற்றுப் பிதாவுக்குப் பணிவிடையும் வைதிகதருமங்களையுஞ் செய்து கொண்டு வந்தார். அந்த ஜமத்தக்கினிக்கு ஒரு காமதேனு வுண்டு. அது வசிஷ்டருடைய காமதேனுவைப்போல் வேண்டியவைகளைக் கொடுக்கும். அந்தப் பசுவினால் தம்மிடம் வருகிறவர்களுக்கு நன்றாய் விருந்து செய்வித்துக்கொண் டிருப்பார். இப்படியிருக்க, அந்தக் கார்த்தவீரியன் வேட்டைக்கு வந்தவிடத்திற் சேனைகளை வெகுதூரத்தில் நிறுத்திவிட்டு, ஜமதக்கினியின் ஆசிரமத்திற்குவந்து அம் மகாமுனிவரைத் தொழ, அவர் இன்றைக்கு “நீ உன் சேனைகளுடனே நம தாச்சிரமத்தில் விருந்துண்டு போகவேண்டும்” எனக் கேட்க, அவன் அப்படியே அங்கேசுருக்க, அம்முனிவர் காமதேனுவைக் கொண்டு அரசனுக்குஞ் சேனைகளுக்குந் தேவருக்கு மரிதாசிய விருந்து செய்வித்தார். அதைக் கண்டு அவ்வரசன் ஆச்சரியமடைந்து, அம்முனிவரை நமஸ்காரஞ்செய்து, “இக் காமதேனுவை பெனக்குத் தரல்வேண்டும்” என்று வற்புறுத்திக் கேட்டான். அதற்கு அவர் சம்மதிபாமையாலே, அவன் தன் மனதில் விசனமாய்ப் போனான். இவையெல்லாம் அந்த இராஜாவின் புத்திரர் அறிந்து, ஒரு நாள் பரசுராமனில்லாத வேளையில் அவ்வாச்சிரமத்திற் புருந்து ஜமதக்கினியை நிராகரித்து அக்காமதேனுவை ஒட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். அதற்கு ஜமதக்கினி வருந்திச் சும்மாவிருந்தார். அது கண்ட அவருடைய மாணாக்கன் மனஞ்சகிக்காமல், சமித்துக்காகக் காட்டிற்குப் போய்வந்த பரசுராமருக்கு இச்செய்திகளைத் தெரிவிக்க,

அவர்கோபாக்கினியே மூர்த்திகர்த்தது. பாலாகிக் கையில் ஆயுதத் தையெடுத்துக்கொண்டு மாகிஷ்மதி பட்டணத்திற்குப்போனார். அப்போது கார்த்தவிரியன் இவர் வருகிற வெகத்தைப்பார்த்து, அவர் சமாதானத்துக்கு உட்பட மாட்டாரென்ற நினைவு, தானும் தன்புத்திரரும் மந்திரிகள் முதலானவர்களோடு எண்பதுக்ஷாகினி சேனைகளுடனே சமுத்திரங் கரைப்புறந் வருகிறதெனவென்று சொல்லும்படி யுத்தத்திற்குச் சன்னத்தொடு வந்தான். அப்போது இருவருக்கும் பலமான சண்டை நடந்தது. அந்தச் சண்டையிற் பரசுராமர் மிகுந்த கோபாவேசமடைந்து, தானு கோடாரியினாலே அவ்வளவு சேனைகளையும் வெட்டி மடித்துக் கார்த்தவிரியனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் துணித்துத் தேர், குதிரை, பதாகை, வில், கவசம், கிரீடம் முதலானவைகளையுஞ் சூணுஞ் செய்து, முடிவிற சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினார். இப்படிக்கு அரசன் மடியக்கண்ட அவன் புத்திரநிற் சிலர் இரணகளத்திற் கிரையாவதற்குப் பயந்து புறங்காட்டி போனவிடம் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விட்டார்கள். அந்தப் பரசுராமர் சத்துருசங்கராஞ் செய்து வெற்றி பெற்றுத் தமது தகப்பனுக்குத் தண்டனிட்டிச் சுகமாக விருந்தார்.

இப்படியிருக்க அந்தக் கார்த்தவிரியனுடைய புத்திரர் ஒருநாள் பரசுராமர் ஆச்சிரமத்தி லல்லாத வேளையி லோடிவந்து, தவஞ்செய்துகொண் டிருந்த ஜமதக்கினியின் தலையை வெட்டி விட்டு ஓடிப்போனார்கள். இதை யறிந்த அவருடைய பிரிய மனைவி வெகு துக்கத்தை யடைந்து, கோவென்று கதறிக்கொண்டு தலைவிரிகோலமா யோடிவந்து காட்டிற் சமித்து ஓடித்துக்கொண் டிருந்த பரசுராமரைப் பார்த்துக் கூவி இச்செய்தியைச் சொல்லி, இரண்டுகைகளாலுந் தன் வயிற்றி லிருபத் தொருதர மடித்துக்கொண்டாள். அதைக்கண்ட பரசுராமர் அளவற்ற துக்கமுங் கோபமு மடைந்து, இருபத்தொரு தலைமுறை இப்பூமியில் கூடித்திரியரைக் கொல்லவேனென்று அங்கேயே சபதஞ்செய்து, அதுமுதல் வீராவேசத்தோடு கூடித்திரியப் பூண்டு பூமியில் தரிக்கவொட்டாமல் நாசஞ்செய்ய ஆரம்பித்து, அநேக மாயிரம் வீரரை மடித்தார். அப்போது கூடித்திரியர் யாவரும் நிலை நிற்கமாட்டாமல் திக்குத்திக்காய் ஓடியொளித்தும் அவர்களைப் பின்னொடர்ந்துபிடித்து வெட்டியதால் கூடித்திரிய வமிசங்கள் பெரும்பாலு மற்றுப்போயின. இவ்வாறு நாற்கடல் சூழ்ந்த பூமி

முழுவதையுஞ் சுவாதீனமாக்கி அநேக அசுவமேதங்களையும் நாமேதங்களையுஞ் செய்துவந்து, தம்மை யாசித்த காசிபருக்குப் பூமிமுழுவதையுந் தத்தஞ் செய்தார். அப்போது அக்காசிபர் என் “பூமியில் நீர் இருக்கவேண்டாம்” என்று சொல்ல, அதைக் கேட்டு அப்படியே நல்லதென்று மேற்குக்கடலின் கரைக்குப் போய்ச் சமுத்திரத்தில் தம்முடைய ஆபுதமாகிய கோடாரியை யெறிந்து அக்கோடாரி விழுந்தமட்டுஞ் சமுத்திரத்தை யொதுங்கிப் போகும் படி கட்டளையிட்டு, அப்பூமியில் நாளதுவரையிற் சிரஞ்சீவியாய்த் தவஞ்செய்துகொண் டிருக்கிறார்.

ஸ்ரீ ராமாவதார மகிமை

பின்பு இந்தப் பகவான் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்ததைச் சொல்லுகிறேன்கேள். இந்த வைவச்சுதமனுவந்திரத்திலே இருபத்து நான் காவது சதுர்யுகத்தில், இட்சுவாகுவமிசத்தனாகிய தசரத னென்றொரு மகாராஜ னிருந்தான். அவனுக்கு வெகுநாள்வரையிற் புத்திர ருண்டாகாம லிருக்க, அந்த இராஜன் புத்திரர் நிமித்தம் அசுவமேதயாகஞ் செய்தான். அப்போது நான்முகன் முதலாகிய தேவர்கள் நாராயணனைப் பணிந்து, “பகவானே, பூமியில் இராவண னென்றொரு இராக்காசனிருக்கிறான். அவன் வெகு சாமர்த்திய பலங்களும் வரபலங்களு முடையவன். அதனாலே அவன் செருக்கடைந்து தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் துன்பப்படுத்துகிறான். அத்துன்பத்தைச் சொல்ல எங்களால் இயலவில்லை. அவனைத் தேவரீர் சங்கரித்து எங்களைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, சுவாமியானவர், “ஓ தேவர்களே! நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம். நான் மனிதனாக அவதாரஞ்செய்து அவனைச் சங்கரிக்கிறேன்” என்று சொல்ல, தேவர்கள் அதைக்கேட்டு மனக்களிப் படைந்தார்கள். சுவாமி தாம் சொல்லிய வாக்கின்படி நான்கு ரூபமாகி, தசரதனுக்குப் புத்திரராய்வதரித்தார். எப்படியென்றால், அந்தத் தசரதனுடைய மூத்தமனைவியாகிய கௌசலைக்கு இராமனென்று திருநாமமுடைய ஒரு குமாரனாகவும், மூன்றாவது மனைவியாகிய கைகேயியென்கிறவளுக்குப் பரதனென்னுந் திருநாமமுடைய ஒரு குமாரனாகவும், இரண்டாவது மனைவியாகிய சுமித்திரை யென்பவளுக்கு இலட்சுமணன் சத்துருக்கன் என்கிற இரண்டு குமாரர்களாகவும் அவதரித்தார்.

இவ்வாறு நான்குபத்திர்ப்பந்தமையால் தபதபாபன் வெகு சந்தோஷத்தை யடைந்த நூத்தான். அதன் பிற்பாபன் வரூஞ் சகல கலைகளிலும் வல்லவராக வளங்கொண்ட நூத்தன் காலத்திலே, விக்ரமித்திரமகா முனிவர் வந்து தபதபாபன் விக்ரகண்டு தமது யாகத்திற்கு இராக்ஷஸ் வந்து தொந்தரவுசெய்யாம லிருக்கும்படி காப்பதற்காக இராம லட்சுமணன் அனுப்பவேண்டு மென்று கேட்க, அவரு மனுப் புகைக் கண்டிரண்டு தபதபாபன யும் அழைத்துக்கொண்டுபோய் யாகத்தை ஆரம்பஞ் செய்தான். வில், சுபாஹு, மார்ச்சன், தாடகை முதலிய அநேக நிபந்தனப் பிரஜைகள் வந்து தொந்தரவு செய்தார்கள். அப்போது இராம லட்சுமணர்கள் சுபாஹு, தாடகை முதலானவர்களைக் கொன்று, மார்ச்சனைக் கடலில் விழச்செய்து யாகத்தைக் காத்தான். அத னாலே விக்ரமித்திரமுனி சந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீராமர் பிறந்து அநேக அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மிதலாடிவந்து அழைத்துக் கொண்டுபோனார். அந்த ஸ்ரீராமர் அவ்விடத்தில் ஜனசாமந்தன் சல்கமாக வைத்திருந்த வில்லை வளைத் தொடிக்கவே, அவ்வரசன்தன் மகளாகிய சீதாதேவியை அவருக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்வதாக நிச்சயஞ்செய்தான். பின் விக்ரமித்திரருடைய வார்த்தையாலே இலட்சுமணருக்கு ஊர்மீளையென்பவளையும், பாத சத்துருக்கள ருக்குத் தன் தம்பியின் பெண்களாகிய மாண்டவி, சுருதிபீர்த்தி யென்கிறவர்களையும் கன்னிகாதானஞ் செய்வதாக ஜனகமகா ராஜன் நிச்சயஞ்செய்து தசரதனுக்குச் சொல்லி யனுப்ப அவ்வரசன் பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு வந்துசேர, கல்ல முகூர்த்தத்தில் நால்வருக்கும் விவாகம் நடந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீராமர் தாமுக் தம்பிமார்களுமாய் விவாகஞ் செய்துகொண்டு, அயோத்திக்குப்போய்ச் சிலகாலஞ் சுகமா யிருந்து பின்பு கைகேயினுடைய வாக்காகிய கயிற்றூற் கட்டுண்ட பிரதா வின் சொற்படி, சகல போகத்தையும் இழந்து மரவுரிபடுத்து, பாதசாரியாய் சீதையுடனையும் இலட்சுமணனுடனையும் காட்டுக் குச் சென்று, சிருங்கபேரபுரத்திற் குகனென்பவழிநாடு மருகித்து சித்திரகூட பருவதம்போய்ச் சிலநாளிருந்து, இராஜ்யத்திற் குத் திரும்பி வரும்படி பிரார்த்தித்த பரதனுக்குத் தனது பாதுகை களை யளித்துத், தண்டகாரணியஞ் சென்று விரோதனென்பவனைச் சங்கராஞ்செய்து, அங்கிருந்த ரிஷிகள் பிரார்த்தித்தபடி இராக்ஷ

தரைச் சங்கராஞ் செய்கிறேனென்று பிரதிக்கினைசெய்து பஞ்ச வடியென்னும் மிடத்தி னிருந்தார். அப்போது இராவணனுடைய தங்கையாகிய சூர்ப்பணகி யென்னு மிராக்ஷஸ் வந்து கோடி மன்மத சுத்தராயிராவின் ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து, மையலடைந்து ஸீதை அவரை மணந்திருப்பதால் தன்னைச் சேரமாட்டாரென்று நினைத்து அவளை விழங்கப்படுபாக, அதை இலட்சுமணர்கண்டு ஓடிவந்து கத்தியி னால் அவள் பூங்கையுங் காதையு மரிந்துவிட்டார். அதனாலே அவள் மிகுந்த துயரமுடையவளாகி, ஜனஸ்தான மென்னு மிடத்திலிருக் குந் தன் உடன்பிறந்தவனாகிய கரன் என்பவனோடு முறை யிட, அவன் பதினாலாயிரம் இராக்ஷஸ் சேனையுடனே சண் டைக்குவா ஸ்ரீராமர் தாமொருவராகவே அவ்வளவு சேனை களையும் அதன் தலைவராகிய கரன், தூஷணன், திரிசிரன் என் கிறவர்களையு மொரு முகூர்த்தகாலத்திற் சங்கரித்து வெற்றிமாலே குட, அதுகண்ட சூர்ப்பணகி கோபம், விசனம், பொறாமை இவைகளாற் கலங்கிய உள்ளத்தோடு இலங்கைக்கு ஓடி இராவண னுக்கு இச்சேதியெல்லாம் சொல்லிப் புலம்ப, அவன் மாரீசனென் பவனை மானாய் விளையாடும்படி கட்டளையிட, அந்த மாரீசன் விசித்திரமாகிய மானாகி ஸீதையிருக்கு மிடத்திற்கு வந்துவிளையாட அதுகண்ட ஸீதை, அதைத் தனக்குப் பிடித்துக் கொடுக்கவேண்டு மென்றுகேட்க, ஸ்ரீராமர் வில்லெடுத்துக்கொண்டு அந்த மாணைப் பின்பொடர, அந்த மான் கையிலகடப்படாமல் நெடுந்தூர மிவரை இழுத்துக்கொண்டு போயிற்று.

அந்தத் தருணத்தில் இராவணன் ஸந்தியாஸியாக வந்து ஸீதையைத் தூக்கித் தேர்மேல் வைத்துக்கொண்டுபோய் இலங் கையிலே தனது உத்தியானவனத்திற் சிறைவைத்தான். பின்பு இரா மர் ஸீதையைக் காணாமல் தம்பியுடன் புலம்பிக்கொண்டே தேடிப் போகும்போது வழியிலிருந்த கபத்தனென்பவனைக் கொன்று, அவன் சொற்படி பம்பையென்னு மாற்றின் கரையிற் போய் அனுமான் முகாந்தரமாய் ரிசியமுகத்தி லிருந்த சுக்கிரீவனோடு சிநேகஞ் செய்து, அவன் தமையனாகிய வாலியை ஒரே அம்பினால் மடித்து, வானர இராஜ்யத்தைச் சுக்கிரீவனுக்குக்கொடுத்தார். அந்தச் சுக்கிரீவ னுடைய கட்டளையினாலே அநேக வானரர் ஸீதையைத் தேடும் பொருட்டுத் திக்குதிக்காய்ச்சென்று ஓரிடத்திலுங் காணாமல் திரும்ப, அனுமானென்னும் வானரன் கடலைத்தாண்டி இலங்கையிலே ஸீதை

யைக் கண்டு அச்செய்தியை இராமருக்குத் தெரிவிக்க, இராமர் தம் அநேகமாயிரம் வானரப்படைகளோடு புறப்பட்டுச் சமுத்திரத்தி லணைகட்டி இலங்கையிற் புகுந்து, இராவணனுடைய சகல சேனை களையும், சேனாதிபதிகளையும், மந்திரிகளையும், புத்திரனையும், தம்பி யாகிய சும்பகர்னனையும், அந்த இராவணனுடைய சங்கரத்துத் தேவ ரும், முனிவரும் புகழ் விபீஷணனுக்கு இலங்கா இராக்ய பட்டாபி ஷேகஞ் செய்வித்து, ஸீதையோடு புஷ்பக விமானத்தின் மீற் சகல பரிவாரங்களுஞ் சூழ ஏறி, அயோத்தியா நகரத்தில் வந்து பட்டா பிஷேகம் பெற்று, தேசங்களிலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஒரு திங்குமில் லாமல் தருமம் நான்கு பாதங்களினாலும் வளரும்படி இராக்ய பரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். இவ்விதமாய் அந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தி தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், சகல உலகங்களுக்கும், செளக் கியத்தைச்செய்ய பதினான்கு வருஷம் தண்டகாரணியத்தி லிருந்து, இராக்ஷஸ் முதலானவரைச் சங்கராஞ்செய்து, அப்படியே பட்டா பிஷேகமானபின், இலவணாகரன் முதலானவர்களைத் தம் தம்பி மாரைக்கொண்டு கொல்வித்து, அநேக அசுவமேதங்களைச் செய்து தருமத்தை நிலைநாட்டினார். இப்படியவர் செய்த சரித்திரங்க ளைத் தனையோ விருக்கின்றன. அவதாரங்களு மனந்தமா யிருக்கின்றன.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணாவதார மகிமை

அப்பா யுதிஷ்டிரா! இந்தப் பகவானுடைய மற்றொரு மனுஷ யாவதாரமகிமை சொல்லுகிறேன் கேள் : இதோ எழுந்தருளியிருக் கும் அவதாரந்தான் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரமென்று சொல்லப்படும். இவ்வவதாரத்திற்குக் காரண மென்னவெனில் - முன்பு கிருதயுகத் திலே விரோசனன், யமன், தாரன், வராகன், சுமேதன், லம் பன் - கிசோரன் - சுவர்ப்பானு - அரிஷ்டன் - கூரன் - விப்பிர சித்தி - பிரலம்பன் - விருத்திரன் . சம்பன் - வலன் - நமுகி - காலநேமி முதலாகிய அசுரருக்கும், இந்திரன் - அக்கினி - யமன் - வருணன் - வாயு ஏகாதசருத்திரர் - துவாதசாதித்தர் - சப்த மருத்துக்கள் - விசுவதேவர் - அசுவனிதேவர்கள் - சாத்தியர் முதலாகிய தேவர்களுக்கும், யுத்தமுண்டாயிற்று. அது தாரகாம்ய மென்று சொல்லப்பட்டுச் சகலலோகங்களிலுஞ் சகல சாஸ்திரங் களிலும் பிரசித்தமானது. அதற்குச் சமானமாகிய யுத்தம் மூன்றுலகங்களிலுங் கிடையாது. பார்த்தவர்களுக்கு மாத்திர

மேயல்ல, கேட்டவர்களுக்கும் மனநடுக்கமுண்டாகும். அந்த மகா புத்தத்தில கத்தியினால் வெட்டுண்டவரும், ஈட்டியினால் குத்துண்டவரும், குடாரங்களினால் பிளப்புண்டவரும், அம்பினால் துளைப்புண்டவரும், காலற்றவரும் - கையற்றவரும் - மார்பு பிளந்தவரும் தோள்கள் சரிந்தவரும் - தலையறுந்தவரும் - ஆபுத மொடிந்தவரும் வாகனமற்றவரும் இரண்டு கக்ஷியிலும் அநேகமாபிரம் பேர். இப்படியாக இணைகள் முழுதும் மலைமலையாய்ப் பிணங்கள் குவித்திருந்ததையும் உதிரவாறுக னோடினதையும் பார்க்க மகாபயங்கரமாயிருந்தது.

இவ்வாறு யுத்தம் நடக்கையில் அசுரராலே தேவரெல்லாரும் முறிய அடிக்கப்பட்டு ஒடிப்போய், ஸ்ரீ நாராயணனைத் தியானித்தார்கள். இவர்கள் தியானித்த மாத்திரத்திலே கருணைக்கடலாகிய அக்கடவுள் சங்கு - சக்கரம் - தண்டு - வாள் - வில் - என்னுமைந்தாயுதங்களுடனே கருடன்மே லேறித் தேவர்களுக்கு முன் தோற்றக்கண்டு, தேவரெல்லாரும் பணிந்து வெகு சந்தோஷமடைந்து அசுரரை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் மீண்டு மவ்வசுரரோடுபோரிடத் தொடங்கினார்கள். அதுகண்ட அசுரர் இவர்களெல்லாருமிவனுடைய பலத்தாலன்றோ மறுபடி யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். ஆனபடியினாலே இவனைத்தான் முன்னே கொல்லவேண்டும்” என்று வெகு ஆக்குரோஷத்துடனே யெதிர்த்து விஷ்ணுவின் பேரில் வெகு ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். அப்போது இந்திரன் முதலாகிய திக்குப்பாலகர் வெகு உற்சாகமடைந்து எதிர்த்துவந்த அசுரரைப் பறந்தோடும்படி யடித்தார். அதனாலே அவர்கள் தேவருக்கு முன் நீர்கமாட்டாம லோடுவதைக் காலநீர்மயென்னும் அசுரத்தலைவன் கண்டு “ஓ அசுரரே! இஃதென்ன இப்படி யோடுகிறீர்கள்? நாம் இந்தத் தேவப்பூச்சிகளுக்குப் பயந்தால், இவ்வளவு நாளாய் சம்பாதித்திருந்த கீர்த்தியும் பெருமையும் வீணாய்ப் போகுமே; திரும்பவாருங்கள். நானொருவனே இவர்களையும் இவர்களுக்குப் பலஞ்செய்யவந்தவனையும் ஒருநொடியில் இருந்தவிடந் தெரியாமலடித்துப் போடுகிறேன். என்சாமர்த்தியத்தைச் சற்றிருந்து பாருங்கள்” என்று கூவி யழைத்து, மறுபடியுஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சண்டைக்குச் சித்தனாகி மகாவிஷ்ணுவுக்கு எதிரில் வந்து சின்ருன்.

அவனெப்படிப் பட்டவனென்றால் இரும்பு மலையைப் மொரு தாக்கிற் பொடியாக்கத்தகுந்த பலமும், அஞ்ஞாபருவதற் பொன்ற தேகமும், சூரியமண்டலம்போன்ற கிட்டங்களைத் தாத்த நூறு சிரங்களும், அனற்பொழியுங் கண்களும், பிறைகள் பொன்ற தத்தங் களும் அக்கினிச் சுவாலையோன்ற நாவும் வென்வெறு ஆபுதங் களை யேந்திச் செளரிய லட்சுமிக்ஞச் சிங்காதனங்களால் ஆச்சா மரங்கள்போல் விளங்காநின்ற இருநூறுகைகளும் சொற்றொழி முள்ளுகள்போ ளிராநின்ற மிசைதாடி களொந்நங்கடி பட்டங்கமான வடிவும் உடையவன். அவன்தன் காசினுதைரினும் முரியையும், த்லையின் தாக்குதலினாலே சொர்க்கத்தையும் உடைத்தத்தவன்; சூரியசந்திராதிக்களைக் கையினுற்பற்றி யெறியத்தக்கவன். அப்படிப் பட்ட அவன், தன் கண்கள் இரத்தக்குமிழிகள் போலாகச் சிவங்கொ ண்டு பிரளயகால மிருத்துவைப்போல் ஓடிவந்து பெருமயம்முனது செத்தைகளைத் தூக்கி யெறிவதுபோல் இந்திராதி சகல தேவர்களை யும் விளையாட்டாய்த் தூக்கி யெறிந்து திக்குதிக்கப்பப் பறக்கச் செய்து, தோள்தட்டிச் சிங்கம்போல ஆர்த்து, விஷ்ணு எங்கே யிருக்கிறு னென்று ஆரவாரித்துக்கொண்டே ஓடிவந்து, அந்நாரா யணமூர்த்தியோடு யுத்தஞ்செய்ய வாரம்பித்துத் தனது இருநூறு கைகளிலிருந்த ஆபுதங்களினாலே தன்பலமுள்ளமட்டும் அடித் தான். அப்போதே விப்பிரசித்தி முதலாகிய சகல அநாத்லை வருந் தங்கள் தங்கள் சக்தியுள்ளமட்டும் ஆபுதங்களினு லடித்தார் கள். இவ்வளவு அடிபட்டும் விஷ்ணுவானவர் ஒரு மகா பருவதமா னது மேகங்களெவ்வளவு மழைபொழிந்தாலும் அதனால் ஒரு திங்கு மடையாததுபோல் ஓர் உபத்திரவமு மின்றிச் சிரித்துக்கொண்டே நிற்க, அது கண்ட காலநேமி வெகு அகங்கார மடைந்து, பொற் பட்டங்கள்கட்டி மேருபருவதத்திற்குச் சமானமாகிய பலமும் ரூபமுமுள்ள ஒரு கதாயுதத்தை இருநூறு கைகளினாலும் பற்றிச் சுழற்றிக், கருடன் மார்பிலும் விஷ்ணுவின் மார்பிலும் அடித்தான்.

அந்த அடியானது ஒரு மலையின்மேல் மற்றொருமலை விழுந்த துபோலும், கோடைகாலத்தில் இடிவிழுவதுபோலும், யாவருடைய மனமும் நடுநடுங்கும்படி கிடுகிடுன்ற இறைச்சலோடும் வீழ்ந்தது. இத்தாலும் அந்தத் தேவன் எள்ளளவேனும் உபத்திரவ மடையாமல் அசைவற்று நின்றார். ஆனால் அந்த அடியினாலே கருடனுக் குக் கொஞ்சம் வருத்தமுண்டாக, அதை அவர் நோக்கி வெகு

கோபமடைந்து, பிரளயகால சூரியன்போற் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆபிராம் அரங்களோடு கூடியிராநின்ற சுதரிசன மென்னுந் தமது சக்கரத்தைப் பிரயோகஞ் செய்து, அந்தக் காலநேமியினுடைய இருதூறு கைகளையும், நூறு தலைகளையும், அவனோடுகூட வந்த அசுரருடைய தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளினார். ஆனால் அப் போது தலையறப்படாதவர்கள் மூவரே. அவர் யாரென்றால், விரோசனன், மயன், சுவர்ப்பானு என்னும் இம்மூவர்கள்தான். இப்படி இவர் சத்துருக்களைத் தும்சஞ் செய்து, தேவர்களை முன்போல் அவாவர் பதிகளிலேயே நிலைநிறுத்திச் சகல லோகங்களுக்கும் கேஷமத்தை உண்டுபண்ணி, யாவரும் பூஜிக்கப் பிரமலோக மெழுந்தருளித், தமது கோபிற் புகுந்து பாம்பணைமேற் கண்வளர்த்துக் கொண்டு நின்றார். இப்படிச் கிருதயுக ஆதியிற் படுத்துக் கொண்டவர் துவாபரயுகத்தின் கடைசியில் தேவர்களும் யோகிகளும் திருப்பள்ளி யெழுப்ப, எழுந்திருந்தார். அதுவரையிலும் வருஷங்கள் முப்பத்தாறு லக்ஷங்க ளாயின.

இவ்வாறு நித்திரையினின்றும் எழுந்திருந்து, மகா மேரு பருவத்தி லிராநின்ற ஒரு தேவலோகத்திற்கு எழுந்தருளி லோக கேஷமத்தை விசாரிக்கு நிமித்தம் அங்குள்ள தேவசபைக்கு வந்தார். மற்றும் பிரமன் முதலாகிய தேவர்களும் அச்சபைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படியிருக்குமளவில் பூமிதேவியானவள் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர் வடிய அந்தச் சபைக்கு வந்து, தேவர்களையும் அத் தேவர் நடுவில் இருந்த மஹாவிஷ்ணு வைபுங் கண்டு பணிந்து, “சுவாமி லோகநாதா! பூமியில் அசுர ரெல்லாரும் இராஜாக்களாய்ப் பிறந்து, அநேகஞ் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு, தருமவிரோதிகளாய் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அதனாலே எனக்குப் பாரம் அதிகமாகி, மிகவும் வருத்த முண்டாயிருக்கின்றது. ஆதலால் அவர்களைச் சங்காரஞ்செய்து என் வருத்தத்தைத் தீர்க்கவேண்டும்” என்று சொல்ல, அது கேட்ட பகவானுள் வர்தாம் பூமியில் மனிதனாய் அவதரிக்க வேண்டுமென்று நினைத்து, அப்படியே அவதரித்தார். முன் இவராலே கொல்லப்பட்ட காலநேமி முதலானவர்கள்தான் கம்சன் முதலானவர்களாய்ப்பிறந்தார்கள். இவர்களைச் சங்கரிப்பதற்காக பகவான் இந்தக் கிருஷ்ணாவதார மெடுத்தார்; அதன்படி துஷ்டரைச் சங்கரித்துப் பூமிபாரம் நீக்கி வருகிறார். இதற்கப்பால் கல்கியென்று ஓர் அவதாரஞ்

செய்யப்போகிறார்” என்று சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் பிஷ்மரைப் பார்த்து, “கவாமி! இந்த அவதாரத்தின் புண்ணிய சரித்திரங்களை ஆதமுதற் சர்வஸ்தாராயாகச் சொல்ல வேண்டும்” என்றுசொல்ல, பிஷ்மர் மறுபடி புஞ் சொல்லுகார்.

கேளப்பா தருமபுத்திரா! அந்த லோகநாதராகிய நாராயண மூர்த்தி தாம் கிளைத்தபடியே எல்ல காலத்தில் சகல தேவர்களும் ஆகாசத்தில் கிதவாத்தியங்கள் முழங்கிப் புஷ்பவ நுஷர் வருஷித் துத் துதிக்க, யயாதிவரிச திலகனாகிய வசுதேவனுக்குத் தேவகி தேவியின் வயிற்றில் அவதரித்தார். முன்னம் இவருடைய கட்டளையினாலே சகல தேவர்களும் அப்ஸரஸ்க்களும், யாதவர் ளர்களும் கோபாலர்களாகவும் பிறந்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிறந்த மாதத்திரத்தில் நந்தகோபனுடைய மனையை முடைத்து வெகு ஓற்பாய் வளருங்காலத்திலே ஒருநாள் யசோதை ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தொட்டிலில் விட்டு வேறு காரியத்திற் றிருந்தாள். அப்போது அந்தத் தொட்டிலின் சமீபத்தில் ஒரு சகட மிருந்தது. அதில் ஓர் அசுரன் பிரவேசித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கொல்லச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அது தெரிந்த பகவான் கால்களை உதைத்துக்கொண்டமும்போது, அந்தத் திருவடி தாக்கி அச்சகட முடைய, அதிற் பிரவேசித்திருந்த அசுரன் சொருபத்தோடு மரித்துப் பூமியில் விழுந்திருக்கக்கண்டு, யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். மற்றொரு நாள் பூதனை யென்கிற ஓர் இராக்ஷஸி தாய்வடிவமாய் வந்து கிருஷ்ணனைப் பரிவோடு முலைகொடுக்க எடுக்கின்றவள்போல் எடுக்க அக்கருத் தறிந்த கண்ணன் முலைப்பாலோடு அவளுயிரையு முண்ண அவள் மரித்துத் தனது நிஜரூபத்தோடு பிசாசுபோல் பூமியில் விழக்கண்டு, யசோதை முதலானவர்கள் ஆச்சரியமடைந்து கிருஷ்ணனை எடுத்துக் காப்பிட்டார்கள். இன்னுஞ் சிலகாலத் திற்குப் பின் ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பலராமனுங் கூடித் தவழ்ந்து கொண்டே ஆய்ச்சியர் தயிர்கடையும் இடங்களுக்குப் போய்த் தயிர் பால் முதலானவைகளை வாங்கிப் புசிக்கிறதும், கன்றுகள் பசுக்கள் இவைகளின் பின்ன லோடுகிறதுமாகப் பலவிதக் குழந்தைச் செய்கைகளைச் செய்து, யாவருக்கும் பரமானந்தத்தை யுண்டாக்கி வந்தார்கள். ஒருநாள் கிருஷ்ணன் ஓர் ஆய்ச்சியின் மனைக்குள் அவளில்லாத சமயத்திற் சென்று, அங்கிருந்த தயிர் வெண்ணெய் களைத் திருடித் தின்று, மிகுந்தவைகளைப் பூனைக்குங் குரங்குக்

குங் கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையில் அதைக் கண்ட கோபிகை அச்சேதியை யசோதைக்குச் சொன்னாள். தினம் இவ்வாறாகக் கோபியரிடம் குறைகளைக் கேட்கச் சகியாமற் கண்ணனைப் பிடித்து ஓர் உரலிற் கயிற்றினுற் கட்டித் தான் வேறு காரியத்தி லிருந்தாள். கண்ணன் அந்த உரலை இழுத்துக் கொண்டே வாசலி லிருந்த இரட்டை மருதமாங்களின் ரவிவே நுழைய, அம்மாங்க ளிரண்டும் முறிந்து நளகூபாமணிக்கிர்வ னென்கிற இயக்கராகிக் கண்ணனைத் துதித்துப் பணிந்துசெல்ல, அதைப் பார்த்த கோபாலர் முதலான வர்களெல்லாரும் மிகவும் விபப்படைந்தார்கள்.

இப்படி இவர் செய்த பாலலீலைகள் எத்தனையோ உண்டு. ஒவ்வொன்றும் மிக அற்புதமா யிருக்கும். பின்பு கன்று மேய்க் கும் வயது வந்தவுடனே அநேகம் ஆயர்மக்களோடுங் கன்றுகளை ஒட்டிக் கொண்டுபோய் மேய்த்துத் தண்ணீர் குடிப்பித்து, சாயங்காலத்திலே விடுகொணர்ந்து சேர்த்துக்கொண் டிருப்பார். ஒருநாள் அப்படியே காகபக்ஷங்கள் தலையின் இருபுறங்களிலும் விளங்க, நெற்றியிற் கஸ்தூரிதிலகம் பிரகாசிக்க, மயிற்றோகையி னுற் கட்டப்பட்ட செண்டுகள் சிரத்திலுங் காதினு மிலங்க, அரையிற் பீதாம்பரமும் கையிற் புள்ளாங்குழலும் பிரம்பும் தோளில் தயிர்ச்சோற்றின் சிக்கமும் விளங்க, தோழரோடுகூட, விநோத மாய் விளையாடிக்கொண்டு, யமுனையாற்றின் கரைக்குப் போய்க் கன்றுகளை மடக்கி மேயவிட்டுப், பிள்ளைகளோடுகூடச் சிலநேரம் படுத்துக்கொள்ளுகிறதும் சிலநேரம் உலாவுவதுமாகப் பல லீலைகளையுஞ் செய்து, அவ்வாற்றின் கரையி லிராநின்ற பாண்டிர மென்னும் ஓர் ஆலமரத்தின் நிழலில் விளையாட நினைத்து, அங்கே போய்ச் சில பிள்ளைகள் பாடச் சிலராடச் சிலர் தாளங்கொட்டச் சிலர் உபசாரஞ்செய்யத் தாம் இராஜாவைப்போ லிருந்து விளையா டினார். இப்படியே தினந்தோறும் விளையாடிக்கொண் டிருக்கையில் ஒரு நாள் நியவன மென்னுமிடத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்து, அந்த யமுனையினுடைய ஒரு மடுவிலே காளிய னென்கிற கொடிய சர்ப்ப மிருப்பதினாலே அந்த மடுவின் நீர் யாவருக்கும் உபயோக மில்லாமற் போனதுற் தவிர உபத்திரமாகவு மிருந்ததைக் கண்டு, அந்தப் பாம்பைத் துரத்தவேண்டுமென்று மனத்தில் நினைத்து அதிற் குதித்து அப்பாம்பைப் பிடித்து அதின் தலைமேற் கூத்தாடி, அந்த நாகராஜனுடைய பத்தினிகள் துதித்ததினாலே அவனை

உயிரோடு விட்டு, அவன் அவ்வாற்றைவிட்டு அப்பாற் போதும்படி
கட்டளைவிட்டு நீரைப் பரிசுத்தமாக்கினான்.

ஒருநாள் கிருஷ்ணன் கன்றுபோல் வந்த தர் அகலிபுரத்திற்
விளாமரத்திற் சாடி, உதிர்ந்த விளாவின் கவிமலைத் தொழுதொடு
கூடப்பிசித்தார்; ஒரு பனங்காட்டிற் கழுதைவடிவங் கொண்டு நின்ற
தேனுகனென்னும் அகாலையும் அவன் பரிவாரங்களையும் எளிதற்
கொன்று மிக்கநு வையுள்ள பனம் பழங்களைத் தமது தொழுநுக்குக்
கொடுத்து மனத்திருப்தி செய்வித்துத் தாமும் புசித்தார். இவையன்
யன்றி அவர் விளையாட்டில் நடத்திய வெறுக்கக்கூறாததன்மையோ
விசித்திரமாக யிருக்கின்றன. என்னுற் சொல்லத் தாமில்லை. கொஞ்
சங் கொஞ்சஞ் சருக்கமாகச் சொன்னேன். இன்னுஞ் சொல்லு
கிறேன் கேள்:—ஒருநாள் கோபாலவல்லாரும் வழங்கப்படி இந்திர
னைக் குறித்துச் செய்யும் பூசனைக்கு யத்தினப்பட, அவர் அதைத்
தடுத்துக் கோவர்த்தன மலைக்குச் செய்யும்படி பொத்தனா, அந்தப்
படி அவர்கள் செய்யும்போது தாம் தமது கற்றத்தாடொடுங்கூட
இருந்து கொண்டே பருவதத்திலும் ஒரு தேவனுப்பாடி, கோவலர்
படைக்கும் அன்னங்களை வாங்கிப் புசித்து, அவர்களுக்குத் தாம்
சொன்ன பேச்சில் நம்பிக்கைவரச் செய்தார். இப்படியிருக்க இந்
திரன் தனக்குப் பூசைசெய்யாமையால் யிருந்த கோபமடைந்து,
சப்தமேகங்களையுங் கொண்டு பெருங்காற்றோடுஞ் சிலைகளோடுங்
கூடிய மழை பொழிவித்து ஆயர்சேரியை யல்லோல கல்லோல
மாக்க, பசர்களும் ஆயர்களும் பயந்துமனங்கலங்கி, உடல்சிறைத்து,
நிற்க இடமில்லாமல் தத்தளித்துக் கோவேன்று கதறிக்கொண்டு “ஓ
கிருஷ்ணா! நீயே காக்கவேண்டும்” என்று சரணமடைய அது
கண்ட அடியார்க் கெளியவனாகிய சுவாமி அந்தக் கோவர்த்தன
பருவதத்தை ஒரு கையா லெடுத்துக் குடைபோற் றுங்கி, அதின்
கீழே கோக்களையுங் கோபாலரையும் இருக்கச் செய்து ஒரு குறையு
மின்றிக் காத்தருளினார். இவ்வாறு ஏழுநாள் வருஷித்துங் கிருஷ்
ணன் மலைக்குடையின் கீழே வைத்துக் காத்தபடியினாலே அவ்
விடை யருக்கு ஒரு குறைவு மில்லாமை கண்ட இந்திரன்,
ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமைக்குப் பயப்பட்டு, பூமியி றெங்கு
வந்து அவர் பாதங்களைத் தொழுது, தன் பிழையைப் பொறுக்க
வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, சகல கோக்களுக்கும் நாயகனான

படியினாலே கோவந்தனென்னுந் திருநாமத்தைச் சாத்தி விடை பெற்றுத், தன்படியாகிய அமாவதி போய்ச் சேர்ந்தான்.

பின்பு விருஷப ரூபமாய் வந்த ஓர் அசுரனையும், குதிரைரூப மாய் வந்த கேசியென்னு மசுரனையும், கணப்பொழுதிலே சங்கரித் துப் போட்டார். இவைகளை யெல்லாங் கேள்விபுற்ற கம்சன் பல ராமனையும் கிருஷ்ணனையும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி அக் குநானென்பவன் யனுப்ப, கிருஷ்ணன் அவனோடும் தமைய னுடன் தெர்மே லேறி மதுரைக்கு வந்து, நல்ல வஸ்திரம் - மாலை - சந்தனம் - இவைகளைத் தரித்து வில்லை முறித்துக், கம்சனால் வாச் சில் தந்திரமாய் வைக்கப்பட்டிருந்த குவலயாபீட மென்கிற யானை யின் தந்தத்தைப் பிடுங்கி அதனு லதனைச் சாகச்செய்து, அதின் பாகனையும் கொன்று கம்சன் சபைக்குச் சென்று, முஷ்டிகன் - சாணூ ரன் என்னு மல்லரைக் கைப்போரினால் முடித்து, அந்தக் கஞ்சனை யும் அவன் தம்பிமார்களை யும் எளிதிலே சங்கரித்து, உக்கிரசேன னுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தமது தாய் தந்தையரைப் பணிந்து, உபநயன முதலானவைகளைப் பெற்று யாதவரெல்லாரும் போற்ற விளங்கினார். பின்பு அவந்தேசத்திற்குச் சென்று, சாந்திபினியென்னு மாசாரியரிடத்தில் அறுபத்து நான்கு வித்தை களையும் நன்றாய்க் கற்று, முடிவிற குருவைப் பணிந்து தக்ஷண யாதுவேண்டுமென்ன, அவ்வாசாரியன் வெகு காலத்திற்கு முன் கடலில் விழுந் திறந்துபோன தமது புத்திரனைக் கொணர்ந்து தர வேண்டுமென்று சொல்லக் கேட்டு, அப்படியே அந்தப் புத்திரனைக் கொணர்ந்து கொடுக்க, அவர் இவரைத் தெய்வமென் றெண்ணி யளவில்லா ஆரந்த மடைந்தார். கேட்டாயா தருமபுத்திரா! காலநேமிபினுடைய அம்சத்தினுற் பிறந்து அரசரெல்லாரும் நடுங் கும்படியான பராக்கிரமத்தோடு கூடி வெகு சேனாபலமுடைய வனாகிய கம்சனையும் மற்று மநேகரையுஞ் சங்கராஞ்செய்து உலகத் துக்கு நன்மை புரிந்து வருமளவில், ஜராசந்தனோடு யுத்தம் நேரிட்டது. அந்த யுத்தத்தில் அவன் சேனைகளை வெருவாய் மடித்து, அவனையும் அவமானஞ் செய்து, ஒரு காரணத்தால் மதுராபுரியை விட்டுத் துவாரகாபுரியில் வாசஞ் செய்து, அவ் விடத்திலும் வெகு அற்புதச் செயல்களையும் துஷ்ட சங்காரத்தையு ம் நடத்திக்கொண் டிருக்கிறார். அதில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.—

நரகாசுரன் வதை

சமுத்திர மத்திற் பிராக்ஷோதிட மென்றொரு பட்டணத்தில், நரகாசுரனென்னும் ஓர் அசுரன் இருந்தான். அவன் யானொன்றும் பூர்வத்தில் இந்த மகாவிஷ்ணு வாகாவதாடு செய்த பொது பூமி தேவியி னிடத்திற் பிறந்தவன்; ஒப்பற்ற செளரிய உதயிங்க னுடையவன்; அளவற்ற சேனைக ளுடையவன். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நாமெல்லாருஞ் சொல்லி முடியாது. அவனுக்கு அயக்கீரீவன்-பஞ்சசனன் - கிகம்பன்-மூடன் என்னும் நான்கு மந்திரிக ளிருந்தார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் உலகத்தை விழுங்கத்தக்கவர்கள். இப்படிப்பட்ட பாக்கிரம முடையவனாகிய அசுரன் உலகத்தில் முனிவர்களைப் பிடித்து அடிக்கிறதும், அக் கினி குண்டங்களை இடிக்கிறதும், யாகங்களைக் கெடுக்கிறதும், ஜோவித்துக்கொண் டிருக்கிற ஒமாக்கிலியை அவிக்கிறதும்மாக, வெகு உபத்திரவங்களைச் செய்துகொண் டிருந்தான். அன்றி யும் சொர்க்கலோகத்தில் துவஷ்டா வென்பவனுக்குக் கசேரு என் றொரு பெண் மிக அழகுடையவளா யிருந்தாள். அவளை யிவன் மதயானை ருபத்தோடு போய் தூக்கிக்கொண்டு வந்து, அவனுக்கு மூவுலகங்களிலு மிருக்கும் உத்தம வதுஸ்க்களைக் கொணர்ந்து தருகிறேனென்று பிரதிக்கினை செய்து கரியாணஞ் செய்துகொண் டான்; அதற்காகச் சகல லோகங்களையும் கொள்ளை யடித்துத் தொம்சஞ் செய்தான். அல்லாமலும் அநேக இராஜகன்னிகைகள் - தேவகன்னிகைகள் - யக்ஷகன்னிகைகள் - வித்தியாதர கன்னிகைகள் - நாக கன்னிகைகள் இப்படிப் பதினாறுபிரத தொருநூறு கன்னிகைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, இந்திரனுடைய கிரீடா பருவதமாகிய மணிகூட மென்கிற இரத்தின பருவதத்தை வலுவிற் கவர்ந்து, அதிற் சிறைவைத்து, தன் மந்திரியாகிய முரனென்பவ னுடைய குமாரர் பதின்மரையுங் காவலாக வைத்தான்.

இதுவுமல்லாமல் ஒரு காலத்திற் சொர்க்கத்திற்குப்போய், இந்திரனுடைய தாயாகிய அதிதி யென்பவள் காதிலணிந் திருந்த திவ்விய குண்டலங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்தான். இப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களைச் சகிக்கமாட்டாமல் தேவேந்திரன் நாரதரோடு சொல்லி அனுப்ப, அதுகேட்ட இக்கண்ணன் அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்துப் பலராமன் முதலாகிய

யாதவர்களைப் பின்னாலே வரச்சொல்லிவிட்டு, தாம் முன்னே கரு
டன்மேற் சத்தியபாமையுடனேறி அந்த நகரத்திற்குச் சமீபத்திற்
செல்ல, அங்கே பட்டணத்தைச் சுற்றி முரனென்பவன் சூரிக்கத்தி
போன்ற முனைகளையுடைய சக்கரங்களாலே நிறைந்திக்கிற ஆபிரம்
பாசங்களை வலைபோற் சுற்றிவைத் திருக்கக்கண்டு, தமது சக்கரத்தி
னால் அவைகளை யறுத்து உள்ளே பிரவேசித்து, வெகு சேனை
களோடெதிர்த்த முரணையுஞ் சக்கரத்தினாலே மூலத்தொம்சஞ்
செய்து, அப்பா லிந்த மலைக்கோட்டையி னிடத்திற்சென்று, தனது
கௌமாதகி யென்னுங் கதைபினாலே அதை யிடித்துப் பொடி
செய்து, அதிலிருந்த சிகம்பனென்கிறவனையும் அவன் சேனைகளை
யுஞ் சாம்பராக்கிப் பின்பு பஞ்சசனன் - அயக்ரீவன்-விருபாக்ஷன்
என்னும் வீரரோடு வெகுவாக யுத்தஞ்செய்து சங்கரித்து, அப்
பாற் பாதாளத்திற்குச் சென்று சூரியன் போல் ஒளிப்பாருந்திய
நரகாசுரனைக் கண்டு யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்து, அவனுடன் கூடி
வந்த மகாபலபராக்கிரமசாலிகளான எட்டு லக்ஷம் அசுரரையும்
ஒருவனுடைய தாக்குதலால் மற்ருருவன் அங்கஞ் சிதைந்து மடி
யும் படியாய்ச் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புகளைத் தொடுத்து
எய்து நாசம் பண்ணி, மூர்த்திகரித்த கோபாக்கினிபோற்
ஜொலிக்காநின்ற நரகாசுரனோடு நெடுநேரஞ் சண்டைசெய்து,
முடிவிற் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து அவன் தலையைச் சகலரும்
துதிக்கும்படியாகத் துணித்துத் தள்ளினார்.

இவ்வாறு ஜகத்திற்குக் கண்டகனாகிய நரகாசுரனைச் சங்
கரிக்கவே தேவர்கள் புஷ்பவருஷம் வருஷித்துத் துந்துபி வாத்தி
யங்க ளடித்தார்கள். பூமிதேவியானவள் உடனே அதிதியினுடைய
அந்தக் குண்டலங்களைக் கைக்கொண்டு வந்து கிருஷ்ணனைப்
பணிந்து, “ஐவாமி! தேவரீர் அதுக்கிரகத்தினாலே பிறந்தவனைத்
தேவரீரே சங்கரித்தது எனக்கு துக்கத்திற் கேதுவாயிருக்கிறது”
என்று சொல்லக்கேட்டு, “ஓ பூமிதேவீ! நீ துஷ்டராலே எனக்கு
மிகுந்த பாரமுண்டா யிருக்கிறதென்று சொல்லி, இப்போதிப்படி
சொல்லுகிறது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது. இந்த நரகனோ
உலகங்களுக்கெல்லாம் உயிர்க்கழுவா யிருந்தான். அதனாலே அவ
னைச் சங்கரித்தேன்” என்று சமாதானஞ் சொல்லி நிற்குமளவில்,
ஆகாசத்திலிருந்து இந்திரன் சகல தேவபரிஜனங்களுடனே இறங்கி
வந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டு வெகுவாய்த் துதித்துக் கொண்டாட

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக் கருடனிடம் போய், "கருடனே! இவ்வளவு காலமாக
 அநிதிக்குந் கொடுக்காமல், இவ்வளவு காலமாக இவ்வளவு காலமாக
 யடைந்து, அந்த பாகவதம் மட்டும் கொடுக்காமல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
 னுடனே கூடப்போகான். மட்டும் கொடுக்காமல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
 பாரீக்ருமனளில், உயர்ந்த பாகவதம் கொடுக்காமல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
 துய்யம்மட்டும் கொடுக்காமல், ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
 பட்ட சரபத்தின் மீது போன தந்தையின் மீது போன தந்தையின் மீது போன தந்தையின்
 பத்யானைய தேவபாஜனிடத்திலிருந்து அப்பாள் அங்கங்கே
 மிருந்த சிறந்த வஸ்துவைத் தேர்ந்தெடுத்த தந்தையின் மீது போன தந்தையின்
 தன்றோ? அவைகளைப்பார்த்த இந்தராயங்குடி மருவதத்தையின் மீது போன தந்தையின்
 கிருன்—

“ஓ கிருஷ்ணா! நீர் பகவானுகையால் இந்த பாகவதம் சந்த
 கரித்திரே யல்லது, மற்றொருவருக்குச் சாத்தியமன்று. இதோ
 பாரும் இவ்விடத்தில் எங்குமிராத சிறந்த பாகவதங்களாற்
 செய்யப்பட்ட திவ்வியபரணங்க ளெத்தனாவத மிருக்கின்றன.
 திவ்வியமாகிய கட்டில்கள் மெத்தைகளோடு, வர்ண வையநீரிய
 கோமேதக புஷ்பராகங்களினு லியற்றிய திவ்விய நாகங்களும் பாத்
 திரங்களு மிருக்கின்றன. இன்னும் ஆசனங்க ளிருக்கின்றன. மேலும்
 திவ்விய வஸ்திரங்கள்-வெகு மழமழப்பும் பளபளப்புமுள்ள கம்
 பளங்கள் - ஆயுதங்கள் - இஷ்டமானபடி பாடத்தக்கவைகளும்
 பேசத்தக்கவைகளுமாய் விசித்திரமான வர்ணங்களோடு கூடிய
 பலவிதப் பட்சிகள் - விநோதமாக யிராமின்ற மான் முதலிய மிரு
 கங்கள் இன்னு மநேக வஸ்துக்களு மிருக்கின்றனவே, இவையெல்
 லாம் உமக்கே தகும். ஆதலால் இவைகளைத் துவாரகைக்கு
 அனுப்பி வைக்கிறேன். தாங்கள் தையயுடன் அங்கேயுக்க வேண்டும்”
 என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து, அவைகளை யெல்லா மனுப்பிக்
 கருடன் மீதில் அந்த மணிகூடமென்னும் பருவதத்தையும்
 ஏற்றினான்.

கேளப்பா தருமநந்தனா! அந்தக் கருடன்மேல் அம்மணிகூட
 மடங்கியதுமன்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடனே உட்காரு
 வதற்கான விசாலமாகிய இடமு முண்டாயிருந்தது. அப்படிப்
 பட்ட மகாசத்தி சாமர்த்தியங்களுடைய கருடன் இவருக்கு

வாகனமாபிநுத்தால், இவர் நாராயணமூர்த்தி யென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன?

இவ்விதமாய்ச் சகல சம்பத்துக்களையுங் கருடன்மே லேற்றிக் கொண்டு, தாமு முட்கார்ந்து சத்தியபாமையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கந்திருவர் பாட-அரம்பைய ராட-தேவ சித்த சாரணதீயர்கள் ஜயஜயவென்று ஆதிக்க வெகுவைபவத்தோடு துவாரகைக்கு வந்து, அந்தச் செல்வங்களை யெல்லாம் உக்கிரசேனனிடம் ஒப்பு வித்து, விந்தையான மணிகூட பருவதத்தை உருக்மிணியின் மனையிற்கொண்டுபோய் வைக்கும்படி கருடனுக்குக் கட்டளை யிட்டிப் பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்து பருவதத்தைப் பார்த்து, அதில் உருக்மிணியோடுகூட ஏறினார். அந்தப் பருவதம் எப்படி இருந்ததென்றால் - தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்த சில தாழ்வரைகளோடு கூடிய தாய், மகா அம்புதமாய், கற்பகங்களுக்கு நிகராய், வெகு காந்திகள் பொருந்திய சோலைகளுடையதாய், நவரத்தின மயமான அநேக வீடுகளும் பவளங்களா லியற்றப்பட்ட படிக்கட்டுவரிசைகளு முள்ள தாய்ச், சொல்லத்தரமில்லாத வேட்கைகளோடுங்கூடி, அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருத்தி யிருந்தது. அதைக் கண்டு பகவான் வெகு சந்தோஷத்தோடு அதன்மே லேறிச் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அதிற் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளெல்லாருங் கோடிமன்மத சுந்தானாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்க்க அந்த மாளிகைகளிலிருந்து வெளியிலே வந்து, தாங்கள் நெந்நாளாகச் சிறையிலிருந்து வருந்தி மெலிவடைந்திருந்த மேனியெல்லாம் பருத்துவிளங்கவும் - தனங்கள் பூரிக்கவும். புள்கமரும்பவும் - காவித்துகில்களைக் களைந்து வெண்பட்டுடைகளை உடுத்துக்கொண்டு, காளமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியையுடைய கண்ணனைக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்.—

“சுவாமி! எங்களுடைய மகாபாக்கியத்தினால் தேவரீர் அவதரித்து மீளாச் சிறையை மீட்டருளினீர். நாங்கள் செய்த பெருந்தவத்தினாலே எம் கண்கள் களிக்கத் தேவரீருடைய திருமேனி தரிசனங்கிடைத்தது. முன்னமே நாரத மகாமுனியை நாங்கள் தண்டணிட்டு, “ஓ முனிவரே! எங்களுக்கு இச்சிறை எப்போது

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக் குண்டலங்களை இந்திரன் கைநிற் கொடுத்து அதிதிக்குக் கொடுக்கும்படி சொல்ல, இந்திரன் வெகு சந்தோஷ மடைந்து, அந்த நரசனுடைய மாணிக்யப் பாரங்க ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடனே கூடப்போனான். கண்ணன் அந்த கிட்டில் மூழ்கிப் பார்க்குமளவில், நவரத்தின ராசிகள் முதலான அளவற்ற சம்பத்துக்களைக் கண்டு வெகு வியப்படைந்தார். ஏனென்றால் அப்படிப்பட்ட சம்பத்து குபேரனிடத்திலு மில்லை. முடிசாங்குமற்ற மதிபதியாகிய தேவராஜனிடத்திலு மில்லை. அவ்வளவு அங்கங்கே யிருந்த சிறந்த வஸ்துவைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டவன் யெவர்த்த தன்றோ? அவைகளைப்பார்த்த இந்திரனுங் கிருஷ்ணனோ சொல்லுகிறான்—

“ஓ கிருஷ்ண! நீர் பகவானுடையால் இந்த நாராயணச் சங்கரித்தீரே யல்லது, மற்றொருவருக்குச் சாத்தியமன்ற. இதோ பாரும் இவ்விடத்தில் எங்குமிராத சிறந்த மடங்கொள்ளாற் செய்யப்பட்ட திவ்வியபரணங்க ளெத்தனைவித மிருக்கின்றன. திவ்வியமாகிய கட்டில்கள் மெத்தைகளோடு, வஸ்திப வைநீரிய கோமேதக புஷ்பராகங்களினு லியற்றிய திவ்விய நாரங்களும் பாதத் திரங்களு மிருக்கின்றன. இன்னும் ஆசனங்க ளிருக்கின்றன. மேலும் திவ்விய வஸ்திரங்கள்-வெகு மழமழப்பும் பளபளப்புமுள்ள கம்பளங்கள் - ஆயுதங்கள் - இஷ்டமானபடி பாடத்தக்கவைகளும் பேசத்தக்கவைகளுமாய் விசித்திரமான வர்ணங்களோடு கூடிய பலவிதப் பட்சிகள் - விநோதமாக யிராமின்ற மான் முதலிய மிருகங்கள் இன்னு மநேக வஸ்துக்களு மிருக்கின்றனவே, இவையெல்லாம் உமக்கே தரும். ஆதலால் இவைகளைத் துவாரகைக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன். தாங்கள் தையுடன் அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து, அவைகளை யெல்லா மனுப்பிக், கருடன் மீதில் அந்த மணிகூடமென்னும் பருவதத்தையும் ஏற்றினான்.

கேளப்பா தருமநந்தனா! அந்தக் கருடன்மேல் அம்மணிகூட மடங்கியதுமன்றி ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சத்தியபாமையுடனே உட்காருவதற்கான விசாலமாகிய இடமு முண்டாயிருந்தது. அப்படிப்பட்ட மகாசத்தி சாமர்த்தியங்களுடைய கருடன் இவருக்கு

வாகனமாபிநுத்தால், இவர் நாராயணமூர்த்தி யென்பதற்குச் சந்தேகமென்ன?

இவ்விதமாய்ச் சகல சம்பத்துக்களையுங் கருடன்மே லேற்றிக் கொண்டு, தாம முட்கார்ந்து சத்தியபாமையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கந்திருவர் பாட-அரம்பைய ராட-தேவ சித்த சாரணதீயர்கள் ஜயஜயவென்று துதிக்க வெகுவைபவத்தோடு துவாரகைக்கு வந்து, அந்தச் செல்வங்களை யெல்லாம் உக்கிரசேனனிடம் ஒப்பு வித்து, விந்தையான மணிகூட பருவதத்தை உருக்மிணியின் மனைபிற்கொண்டுபோய் வைக்கும்படி கருடனுக்குக் கட்டளை யிட்டுப் பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்தப்புரத்திற்கு வந்து பருவதத்தைப் பார்த்து, அதில் உருக்மிணியோடுகூட ஏறினார். அந்தப் பருவதம் எப்படி இருந்ததென்றால் - தங்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் செய்த சில தாழ்வரைகளோடு கூடிய தாய், மகா அம்புதமாய், கற்பகங்களுக்கு நிகராய், வெகு காந்திகள் பொருந்திய சோலைகளுடையதாய், நவரத்தின மயமான அநேக வீடுகளும் பவளங்களா வியற்றப்பட்ட படிக்கட்டுவரிசைகளு முள்ள தாய்ச், சொல்லத்தரமில்லாத வேடிக்கைகளோடுங்கூடி, அநேக கோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருந்தி யிருந்தது. அதைக் கண்டு பகவான் வெகு சந்தோஷத்தோடு அதன்மே லேறிச் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அதிற் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த கன்னிகைகளெல்லாரும் கோடிமன்மத சுந்தரனாய் விளங்காவின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்க்க அந்த மாளிகைகளிலிருந்து வெளியிலே வந்து, தாங்கள் நெடுநாளாகச் சிறையிலிருந்து வருந்தி மெலிவடைந்திருந்த மேனியெல்லாம் பருத்துவிளங்கவும் - தனங்கள் பூரிக்கவும். புளகமரும்பவும் - காவித்துகில்களைக் களைந்து வெண்பட்டுடைகளை உடுத்துக்கொண்டு, காளமேகம்போற் கறுத்த திருமேனியையுடைய கண்ணனைக் கைகூப்பிக் கும்பிட்டுக் கூறத்தொடங்கினார்.—

“சுவாமி! எங்களுடைய மகாபாக்கியத்தினால் தேவரீர் அவதரித்து மீளாச் சிறையை மீட்டருளினீர். நாங்கள் செய்த பெருந்தவத்தினாலே எம் கண்கள் களிக்கத் தேவரீருடைய திருமேனி தரிசனங்கிடைத்தது. முன்னமே நாரத மகாமுனியை நாங்கள் தண்டனிட்டு, “ஓ முனிவரே! எங்களுக்கு இச்சிறை எப்போது

நீங்குமோ அதை யருளிச்செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டா, அதற்கு அவர் - “ஓ பெண்களே! ஸ்ரீநாராயணன் அம்சமாகிய கிருஷ்ண மூர்த்தி முரன்-அயக்ரீவன் - முதலாதினாலா மெல்லாநஞ்செய்து உங்கள் சிறையை மீட்டு உங்களைக் கலியாணஞ் செய்யப்போகிறார்” என்றார். அவர் சொன்னபடி எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்களுடைய கோரிக்கை, இன்று தான் நிறைவேற்றம். ஆதலால் அடியேங்களிடத்திற் கிருபைசெய்து எங்களை மணஞ்செய்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்ன, அதுகேட்ட சுவாமியானவர் வெகு சந்தோஷமடைந்து, அப்படியே யென்று அங்கீகரித்து மணஞ் செய்துகொண்டார் - என்றார்.”

இப்படிச் சொல்லாநின்ற பிஷ்மரைத் தருமபுத்திரர் பார்த்து, “சுவாமி பிதாமகரே! இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அந்த ஸ்திரீகளை ஏன் கொணர்ந்தார்? அந்தக் கருடன்மேல் யானே குதிரை முதலியவைகளையும் இந்த ஸ்திரீகளையும் ஏற்றலாமோ? இவைகளுக்கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டா, பிஷ்மர் “கேளப்பா தருமபுத்திரா! அநேகமான தீவ்ய வஸ்துக்களை யெல்லாம் யானே குதிரை ஒட்டகங்களின்மேல் லேற்றி அவைகளைக் காலாட்சேனைகளின் வசமாகத் துவாரகைக்கு அனுப்பி வைத்துப், பின்பு மணிகூட பருவதத்தைப் பார்க்க ஏறுமளவில் அதில் நரகாசுரன் தான் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கொண்டுவந்து சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்களெல்லாருங் கிருஷ்ணனைப் பார்த்தாவாகும்படி கோரியபடியினாலே, பக்தபராதினராகிய அவர் அப்படியே வாக்குத்தத்தஞ் செய்தார், ஆனபடியினாலே அந்தப் பெண்களைப் பகவானுடைய பத்தினிகளென்று கருடன் சுமந்தார். ஆனால் நரகாசுரன் அவர்களை இதுவரையில் கலியாணஞ் செய்யாதிருந்த காரணமென்ன வென்று கேட்டால்; அவன், இவர்கள் மணஞ் சம்மதிக்கக் காத்திருந்தான். அவர்களோ நாரதர் சொல்லிய உறுதியினால் கிருஷ்ணன் வருங்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சம்மதிக்காம லிருந்தார்கள், அதனாலேதான் அந்த ஸ்திரீகளைக் கிருஷ்ணன் விவாகஞ் செய்துகொண்டார். இவ்வாறு அந்த ஸ்திரீகளோடு மணிகூடத்தைக் கருடன்மேல் லேற்றிக்கொண்டு சொர்க்கலோகம்போய் அதிதியைப் பணிய அவள் வெகு ஆசிகள்கூறி, தனியே ஸத்தியபாமைக்கும் “நீ யென்று மூப்படையாம லிருக்கக் கடவை” என்று ஆசிர்வதித்

தாள். இந்திரானியும் சத்தியபாமையை அழைப்பித்து, வெகு பூஷணவஸ்திர முதலானவைகளைக் கொடுத்தாள்.

துவாரகாபுரிச் சிறப்பு

இந்தப்படி தேவலோகத்தில்ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் தாமும்சத்தியபாமையுமாய் வெகு சிறப்புகளைப்பெற்றுத் துவாரகாபுரியைச் சுற்றிப்பார்த்து, அதன் சிம்மையைக்கண்டு தானே வெகு ஆச்சரியமும் சந்தோஷமு மடைந்தார். அந்தப் பட்டணம் அப்படிப்பட்ட அழகுடையதாகிவந்தது. அஃதெப்படியெனில் கைலாச பருவதம் போ லிராகின்ற உன்னதமாகிய மாளிகைகளால் வரிசை வரிசையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வெகு அழகாய் மிராகின்ற விதிகளோடு உயர்ந்த மதில்களாற் சூழப்பட்டு, மிகுந்த ஆழமுள்ள அகழ்களாலும் வளைக்கப்பட்டு, கடல்குழந்த பூலோகம்போல விளங்கும். அன்றியும் அது தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது ஆகாசத்தில் ஒரு தேவவிமானஞ் சஞ்சரிப்பதுபோலிருக்கும். ஒரு புரத்தில் பொன்னிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒருபுறத்திற்கருகிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒரு புறத்திற் சென்னிறமுள்ள மாளிகைகளும் - ஒரு புறத்தில் வெண்ணிறமுள்ள மாளிகைகளும் விளங்குவதால், பலவர்ண முடைய மேகவரிசைகள் சூழ்ந்த ஆகாசம் போலிருக்கும் வீடுகடோறும் வரிசையாய்த் தோரணங்களும் பதாகைகளுங் கட்டி விசித்திரமான பதுமைகளாலும் அலங்காரஞ் செய்யப்பட்டிருக்கும். எல்லாவீடுகளும் ஐந்தாறு கட்டுகளும் ஆறேழு கட்டுகளும், பாதாள அறைகளு முடையவைகளாயிருக்கும். இவையுமன்றிச்சோலைகளும் வாவினா முள்ளவைகளாய் இன்பமாகக் கூவாநின்ற பறவைகளோடு கூடிய புழைக்கடைகளுடையனவாயிருக்கும்.

அரசருடைய மாளிகைகளோ அநேகங்கள், பொன்னினாலும் வெள்ளியினாலுஞ் செய்யப்பட்டு, மிகவும் பளபளவென்று விளங்காநின்ற சிகரங்க ளுள்ளவைகளாய், முத்துச்சரங்கள் சுற்றிலுங் கட்டிப் பொற்படங்களால் மேல்விரி கட்டி நல்ல தூபங் கமழ்கின்ற பல மண்டபங்களோடு கூடியவைகளாய் மரகத மாணிக்கங்களாற் செய்யப்பட்ட அநேகம் இடங்க ளுள்ளவைகளாய்ப் பவளங்களாற் செய்யப்பட்ட படிக்கட்டுகள் பொருந்திச் சொல்லத்தரமில்லாத பேரழகுடன் விளங்கும். விசுவகருமாவினுடைய நிர்மாண

மாகிய அதின் விசித்திரத்தன்மையும் அதற்கும் செல்வமும் மகா
கவிகளுடைய எல்லாக் கற்பனைகளும் எந்தும் அப்படித் தரும்
கும். ஆதலால் நானெவ்வளவு சொல்லப் போகிறேன் : அந்தகரி
யைச்சுற்றிலும் பல உத்தியான வளங்களும். அவைகளிற் பிர
தானமாய் நான்கு திசைகளிலுஞ் சொர்க்கத்தைச் சுற்றி வந்தனம் -
மிச்சரகம் - சைத்திராதம் - வைப்பிராடம் - என்கிற நான்கு உத்தியா
னங்களிருப்பதுபோல் நான்கு உத்தியானங்களும் இருக்கும். அவை
களிற் பல மரங்களும் - பல செடிகளும் - பூக்களும், பன்னாறு பூப்
பதும் - காய்ப்பதும் - பழுப்பதும் - தளிப்பதும். தலையாடாமா
யிருக்கும். செந்தாமரை - வெண்டாமரை - செவ்வாளை - கருங்
குவளை முதலிய புஷ்பங்களா லலங்காரம் பொருத்த, சக்கிர
வாகம் - அன்னம் - முதலிய நீர்ப்பறவைகள் மனோஞ்சித
மாய்ச் சப்திக்கப்பெற்றுப் பறக்கின்றனாலும் சந்தாகாந்தங்களாலும்
படித்துறைகள் கட்டிய வானிகள் பொருத்திருக்கும். அந்தத்
தோட்டங்களி லிலலாத வஸ்துக்கள் எவ்வகத்திலு மில்லை.

இப்படியே காற்புறங்களிலும் நான்கு மடுக்களுண்டு. முதலாம்
சாலைகள் - யாளைச்சாலைகள் - தேர்ச்சாலைகள் - ஆபுதச்சாலைகள் -
நார்த்தன சாலைகள் - மீபாஜனசாலைகள் - சபாபண்டபங்கள -
பசுச்சாலைகள் முதலானவை எத்தனையோ உண்டு. இவைமன்றி
அந்தப் பட்டணத்தின் இருப்புறங்களிலும் விசாலமாகவும் மேடுபள்
ளங்க ளில்லாததாகவும் எங்கும் ஒரேசமமாகவும் நான்கு வரிசை
யாகச் சேனைகள் போவதற்கு விசாலமாயிராகின்ற எட்டு இராஜ
வீதிகளும், சகலவஸ்துக்களும் நிறைந்த எட்டுக்கடைத் தெருக்களு
முண்டு. உன்னதமாகிய கோபுரங்களோடு விசாலமாய் விளங்கா
நின்ற நான்கு கோட்டை வாசல்களும் வெகு சூரமாய் சேனை
களாற் காக்கப்பட்ட மதில்களும் மதிலின் இருப்புறங்களி லிருக்
கும் அலங்கங்களில் வெகு தீக்ஷண்யமாகிய ஆபுதயந்திரங்களும்
பிரங்கிகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அன்றியும் வாய்க்காளி லெல்
லாம் விசித்திரமாகிய இரும்புச் சக்கரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.
அவைகளைத் திருப்பிவிட்டால் எப்படிப்பட்டவரும் கிட்ட நாடக்
கூடாமலிருக்கும். அதின் தந்திரத்தை மற்றொருவராலு மறிய
இயலாது. இவ்வளவுமல்லாமல் மதில்மேலே சுற்றிலும் சகல
ஆயுதப்பிராணமாகிய இரதங்கள் மகாகுருடன்கூட வைக்கப்பட்

டிருக்கும். வெளிப்புறங்களிலும் பலவிடங்களில் பலவிதச் சேனைகள் கூட்டங்கூட்டமாய் ஆபுதங்களோடு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும்.

அந்தப் பட்டணத்தின் நீளம் பன்னிரண்டு காதமாகவும், அகலம் எட்டுக்காதமாகவு மிருக்கும். ஆதலால் சுற்றளவு நாற்பது காதமாயிற்று. இதுவுமன்றிப் பட்டணத்துக்கு நாற்புறங்களிலும் இருபத்துநான்கு காதம்வரைக்கும் இடைவிடாமல் ஜனங்கள் வீடுகளுந் தோட்டங்களு முண்டாக்கி வாசஞ்செய்து வருகிறார்கள். ஆதலால் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் இந்த ஒரு பட்டணமே பெரிய ஒரு புலோகம்போற் காணப்பட்டது. அல்லாமலும் அந்த நகரிக்கு ஏழு வியூகங்க ளுண்டு. அவை என்னென்ன வியூகங்ளென்றால் - பத்மவியூகம் - சகடவியூகம் - சியேன வியூகம் - சூசிவியூகம் - காருடவியூகம் - சக்ரவியூகம் . வச்சிரவியூகம் - என்பவைகளாம். இந்த வியூகங்களுக் கெல்லாம் எட்டிடங்களிலே வழிகளும் பதினா ரிடங்களிலே பிலங்களும், சேனைநடக்க எட்டுவீதிகளும், மற்ற வர் நடக்க ஏழுவீதிகளுமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட டிருக்கும். இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய திருமாளிகை மாத்திரம் ஒரு காதவழி சுற்றளவாய் மேரு பர்வதம்போ லிருக்கும். அதைச் சூழ்ந்து சிற்ற கழி யொன்றிருக்கும். அதன் கரையில் ஒரு தோட்ட முண்டு. அதில் ஒரு சிறுமலையும் அதினின்று மொரு சிற்றாறுமுண்டா யிருக்கின்றது. கிருஷ்ணனுடைய சபாமண்டபமொன்று நடுவி லிருக்கி றது. அது நான்கு நாழிகைவழி சுற்றளவுள்ளதாய் ஆறுபனை உயரத் தோடுகூடிப் பார்ப்பவர் கண்களைப் பறிக்குந் திறமையுடன் விளங்கும்.

இப்படிப்பட்ட அநேக வண்மையுற்று விளங்காநின்ற அந்தத் துவாரகாபுரிக்கு, சொர்க்கலோகமும் நிகரென்று சொல்லத்தகாது” அதின் சமீபத்தில் ரைவதக மென்றொரு பருவத மிருக்கிறது. அது மிகுந்த அழகுடையது. இந்தப் பட்டணத்தை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பார்த்து, இதை யுண்டுபண்ணின் விசுவகருமாவை மிகவும் புகழ்ந்து, கூடவந்த தேவேந்திரன் முதலானோரை வெகுவாய்ப் பூசித்து, விடை கொடுக்க, அவர்கள் யாதவ சபைக்கு வந்து யாவரையு நோக்கி, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பகவானென்பதையும் அவர் அவதரித்த காரணங்களையுஞ் சொல்லித் துதித்துப்போய்த் தங்கள் தங்கள் பதவிகளிற் சேர்ந்தார்கள். அப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தப் பதி னுயிரத் தொருநூறு கன்னிகைகளையும் விவாகஞ்செய்து கொண்டு,

அவர்களுக்கெல்லாம் தனித்தனியே விடுமுதலானவைகளை யேற்படுத்தி, வெகு சிறப்பாய்ப் பாராட்டிவந்தார். இப்படி இருக்குமளவில் நரகாசுரனுடைய பட்டணத்தி லிருந்து கொண்டுவந்த விசித்திர வஸ்துக்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பட்டணத்திலுள்ள அந்தணர் கூத்திரியர் முதலானவரும் இருந்தாவனத்தி லிருந்த கத்த கோபர் யசோதை முதலானவரும், ஒருபுன் சபைக்கு வந்தார்கள். அப்போது பலராமனுங் கிருஷ்ணனும் கந்தன் யசோதை இவ்விருவரையும் பாதவந்தனஞ் செய்ய, அவர்களும் வெகு சந்தோஷத்துடன் கட்டி யணைத்து மடியில்வைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டு, கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் விட்டார்கள். யசோதையின் மகளாகிய ஏகாநங்கை யென்பவளைக் கண்ட இராமனும் கிருஷ்ணனும் மிகவும் பரிவுடன் கைப்பிடித்து எடுத்து மடியின்மீது வைத்துக் குலாவி, தங்கள் சிங்காதனத்தி னடுவி லிருத்தி, இருபுறங்களிலுந்தாமுட்கார்த்தார்கள். அதனால் அப்பெண்ணாசி இரண்டு மத யானைகள் நடுவில் மகாலட்சுமி யிருந்தா லெப்படியோ அப்படி விளங்கினாள். இவ்வாறு விளங்காநின்ற அப்பெண்ணி னழகைப் பார்த்து, யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தம் தங்கைக்கு வெகு வஸ்திராபரணங்கள் கொடுத்து, தாய்மாரையும் மற்று மநேகரையும் பணிந்து விடைபெற்றார். அப்பால் ஒருநாள் சொர்க்கலோகத்திற்குப் போய், இந்திரனுடைய கந்தவனத்தி லிருந்து பாரிஜாதமரத்தைப் பிடிங்கிக்கொண்டு தேவர்க ளெல்லாரையும் வென்று வந்து, ஸத்தியபாமையின் உத்தியானத்தில் அந்த விருகூத்தை ஸ்தாபித்தார். இந்த மகாபுருஷன் செய்கை ஒவ்வொன்றும் மிக ஆச்சரியமாக விருக்கும்.

பாணசுரன் வதை

அப்பா தருமந்தனா ! நரகாசுரன் விஜயங்கேட்டாயே, பாணசுரன் விஜயமுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள் : பரிச்சகக்கிரவர்த்தியினுடைய மகன் பாணசுரனென்றொரு வனிருந்தான். அவன் சிவ பெருமானை மிகவும் பூசித்து, அவருடைய அதுக்கிரகத்தினால் வெகு பராக்கிரமங்களையும் ஆயிரந்தோட்களையும் பெற்றுத், தேவரையெல்லாம் வென்று, அந்தச் சிவனைப் பரிவாரத்தோடு தன்பட்டணத்திற்குக் காவலாக இருக்கும்படி பிரார்த்தித்து, அக்கினியைத் தன் கோட்டையைச் சூழ்ந்திருக்கும்படி வைத்து, இவர்களுடைய

சகாயத்தினாலே ஒருபயமுல்லாமல் இறுமாப்புடன் அசுராஜ் யத்தை ஆண்டுவந்தான். அவனுக்கு உஷை யென்று ஒரு பெண்ணிருந்தாள். அவள் ஒருகாலத்தில் இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய புத்திரனாகிய பிரத்துய்மனனுடைய புத்திரனாகிய அனிருத்தனென்பவனைக் கனாவிற் கண்டு தனக்கு நாயகனாக எண்ணி விழித்துக் கொண்டு, அவனைக் காணாமையாலே மிகுந்த துக்கத்தை யுடையவளாய், அன்னபானங்களும் நித்திரையும் இல்லாமற் பிரமை கொண்டு மெய்மெலிந்திருக்க, அவளுடைய உயிர்ப்பாங்கியாகிய சித்திரலேகையென்பவ ளொருத்தி அவளை வினவ, அவளுந் தன் மனோவியாதியின் காரணத்தைச் சொல்ல, அதன்பின் பூலோக முதலான சகல லோகங்களி லிருக்கும் யௌவன புருஷரைப் படத்திலெழுதிக் கொணர்ந்து அந்தச் சித்திரலேகை உஷைக்குக் காட்ட, அவள் அதில் துவாரகாபுரியி லிருக்கும் அனிருத்தனைக் காட்டி, கனாவிற்கண்ட சீமான் இவர்தா னென்று தெரிவிக்க, அந்தச் சித்திரலேகை மகாமாயாவதியாகையால் ஒருநாள் அந்தப்புரத்திற் கட்டின் மேலே தூங்கிக்கொண் டிருந்த அவ்வனிருத்தனை ஒரு வருளுக்குத் தெரியாமற் கட்டிலோடு தூங்கிக்கொண்டுபோய் உஷையினிடத்தில் விட, அவள் அந்தச் சுந்தரபுருஷனைக் கண்டு பேராநந்தமடைந்து இரகசியமாய்த் தனது மாளிகைக்குள்ளேயே வைத்து அவனுடன் ஸரஸ் காமபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இப்படியிருக்க அந்த உஷைக்குக் கருவுண்டாயிற்று. அது மேன்மேலும் வளர்ந்து வரும்போது, பாணசுரன் அச்செய்தியறிந்து அந்தப்புரத்தைச் சோதிக்க, அங்குக் கேளிலிசமா யிருந்த யாதவதிலகனைக் கண்டு வெகு கோபமடைந்து, அவனைப் பிடித்து வருணபாசங்களினுற் கட்டிக் காவலிற் போட்டுவிட்டான். இச்செய்தியை யெல்லாம் நாரதர் சொல்லக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பலராமரோடும் - பிரத்துய்மனன் முதலானவரோடும் - வெகு சேனைகளோடும் - பாணசுரனோடு யுத்தத்திற்காகப் புறப்பட்டுக் கருடன்மேலேறி, அந்தப் பாணனுடைய இராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்குச்சென்று கோட்டை மதில்போற் சுற்றிக்கொண்டிருந்த அக்கினியைச் சின்னப்பின்னமா யடித்துத் தூரத்தி, பின்பு பாணனுக்கு உபபலமாய் வந்த சிவன் - சுப்ரமணியர் - விநாயகர் - நந்தி - முதலானோரைச் சாரங்க வில்லினின்றுங் கிளம்பா நின்ற

அம்புகளினாலே புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய, உருத்திரசுரத்தி மிகுந்த கோபாவேசங் கொண்டு, தமது பந்தனைக் காக்கவேண்டிய கடமையாற் பிரளயகாலத்தில் எத்ப்பதுபோல் உங்கோமான சங்கராருபத்தை எடுத்துக் கண்கள்முன்யும் அனலைச் செய்ய உலகத்தின் உயிர்களைக் கொள்ளையடித்த தீர்நுஷத்தையும் தினுக மென்னும் வில்லையுங் கைபிலேந்தி யெதிர்த்துவா, ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்குஞ் சிவனுக்கும் மகாபயங்கரமான யுத்த முண்டாபிற்று. அந்த யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் வில்லை வளைத்து நாணேற்றி நானேசைகொண்டு, அம்புகளையும் - சிறு கத்தகளையும் - வேல்களையும் மற்று மநேக ஆயுதங்களையும் பல அஸ்திரங்களையும் ஒரு வர்மே லொருவர் பிரயோகிக்கிறதும், ஒரு வரைபொருவர் ஸ்தம்பிக்கச் செய்கிறதும், ஒருவரை பொருவர் இகழ்கிறதும், ஒரு வரைபொருவர் தடுக்கிறதமான பலவிதமாகிய போர்முறைகளை நடுக்கீடாக நடாத்திவந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையில் அன்பர்க் கெளியான அந்தச் சங்கர மூர்த்தியானவர் தமது சக்தி முழுவதையுங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்தும், அக்கிருஷ்ணனும் நிரந்தர பத்தனாலால் அவனுக்கு ஒரு குறைவு மில்லாமல் போனதுமன்றி அவனுடைய ஆயுத வேகத்தினால் வெகு உபத்திரவத்தையடைந்து சகிக்கமாட்டாதவர்போற் பின்னிட்டுப்போக, அவருடைய சகல சேனைகளும் ஓட ஆரம்பித்தன. அதுகண்ட யாதவசேனை துரத்த, உருத்திரசேனை திக்குத் திக்காய் மிரண்டோட, உடனே பாணசரன் வெகு மனஸ்தாபமுங் கோபமு மடைந்து யுத்தத்திற்கு வந்தான். கிருஷ்ணன் பாஞ்சஜன்னிய மென்னுஞ் சங்கத்தைப் பூரித்து அட்டகாசஞ் செய்து அவன் வருகிற வேகத்தைத் தடுக்கவே, அவனுக்குக் கோப மிரட்டித்துச் சரங்களைச் சரஞ்சரமாய்த் தொடுத்து மூச்சுவிடவொட்டாமலடித்தான். அதனாலே கிருஷ்ணன் எள்ளளவும் வேதனையடையாமல் அவன்விட்ட சரங்களைப் பொடியாக்கிச் சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் கைகளை யெல்லாம் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தினால் மலைகளின் சிறகுகளைச் சரித்ததுபோற் சரித்துத்தள்ள அவ்வசுரராஜன் பதைபதைத்துக் கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்து மகாவேதனை யடைந்தான். அப்போது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தமையனார் முதலானோருடன் அரண்மனைக்குட் பிரவேசித்து, தமது பேரனைக் காவலினின்றும் விடுவித்து, அவனுடைய மனைவியாகிய

உஷையையும் அழைத்துக்கொண்டு அவன் சம்பாதித்த சகல சம்பத்துக்களையும் கொள்ளையாடி கருடன்மே லேறி ஜயகோஷத் துடன் பட்டணத்துக்கு வெளியில் வந்து, சேனைகள் சந்தோஷத் துடன் சூழ்ந்துவரவும் தேவர்கள் மலர்களைச் சொரிந்து கொண் டாடவுமாகத் துவாரகா புரிக்குவத்து, யாதவர்களுக் கெல்லா மொரு சந்திரனாக விளங்கினார்.

இப்படித் தேவராலும் வெல்லக்கூடாத பாணசுரனை இரண்டு கைகளோடு சாதாரணமாக நிறுத்திச் சிவன் முதலானோரையுஞ் ஜபித்தவர் நாராயண னல்லாமல் வேறு யாராயிருக்கலாம்? இன்னு மெத்தனையா வீரர்களை இவர் ஜபித்திருக்கிறார். அவர்கள் யார்யா ரென்றால் : சைம்பியன்-சத்துனுவா-இந்திரத்தும்னன் - கசேருமா னென்கிற யவனராஜன் : சவும்பராஜனாகிய சால்வன் - கிருத் தனுவா - வெகு பருவதத்துர்க்கங் களுடையவனு யிருந்த தியுமத் சேனன்-வருணனுடைய சேவகர்களாகிய கோபதி தாலகேதுக்கள்- ஹேமந்த பர்வதவாசிகளாகிய மகாசூரர், சுராஷ்டிர தேசத்து இராஜ ரிருவர் - இவர்களெல்லாரும் வெகு பிரசித்தமானவர்கள். துர்க்க பலம் - ஆபுதபலம் - சேனாபலம் - புஜபலம் - வரத்தீன்பலம் - இவைகளாற் சிறத்தவர்கள். ஒவ்வொருவருந் தேவர்களையே அலக்ஷி யஞ்செய்து வெகு செல்வங்களுடனே நெடுங்காலம் இராஜ்யபரி பாலனஞ் செய்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை யெல்லாம் போரில் இக்கிருஷ்ணன் எளிதிற் கொன்றார். வஜ்ராயுதத்தாலும் பிளக்கக் கூடாத பர்வத துர்க்கங்களைச் சக்கரத்தினுற் பொடிப்பொடி யாகச் சிதைத்தார். இதுவுமன்றிக் காசிராஜன் தம் விஷயத்தில் அபராதஞ் செய்ததற்காக அந்தக் காசிப்பட்டணத்தைக் சுட் டெரித்து, அந்த இராஜனையுஞ் சமூலமாக நாசஞ்செய்தார். இந்திர னுடைய சுதர்மையென்னுஞ் சபையைப் பூமிக்குக்கொணர்ந்து துவாரகையில் ஸ்தாபித்தார். காந்தார தேசத்தூராஜன் மகளைக் கலி யாணஞ் செய்வதற்காக நூற்றொரு மகாராஜ வீரரைச் சிரச்சேதஞ் செய்து, அப்பெண்ணைச் சகல வைபவத்தோடுங் கலியாணஞ் செய்துகொண்டார்.

இவையெல்லா மிருக்கட்டும் ; ருக்மிணீதேவியைத் தமது பலத்தினாலே பகிரங்கமாய் வந்து தூக்கித் தேர்மேலேற்றிக்கொண்டு போகும்போது சகல அரசர்களும் பல்லைத் திறந்துகொண்டு சும்மா,

நின்றார்களே யல்லாமல், யாராகிலும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கச் சக்தியுடையவர்களாக இருந்தார்களா? அவர்களிடமிடம் இந்தச் சிசுபாலன் ருக்மிணியைக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ள வேண்டிப் பிரமசாரி விரதங்களைவதற்காகக் கூவாஞ் செபித்துக்கொண்டு மணக்கோலத்துடனிருந்தானே! இவன் தனக்காக யெடுத்திருந்த கன்னிகையைக் கிருஷ்ணன் தூக்கிக்கொண்டு போகிறபோது மானத்திற்காகவாவது கொஞ்சம் முயன்றானா? கையால் வில்லை யெடுத்தால் யமன் தன்னை யடுப்பனென் றஞ்சிக் குறம்பாடு போல் தலையை வணங்கிக்கொண்டு நிகுந்த பொருமைமால் இதயங் கன்றி னானே யல்லது வேறில்லை. இப்படிப்பட்ட பஞ்சைக்கு இப்போது கேடுகாலங் கிட்டினபடியால் தாறுமாறாகப் பிதற்றுகிறான். இந்த மசக மெவ்வளவு? இஃதிருக்கட்டும்; மகாவீரனென்று கிர்த்திபெற்ற இந்த அர்ச்சுனனும் - துரோணசாரியரும் - அக்வத்தாமனும் - கர்ணனும் - பீமசேனனும் - துரியோதனனும் - ஓருகாலத்தில் பலாபலம் பார்க்கவேண்டுமென்று கிருஷ்ணனை வேடிக்கையாய்ச் சண்டைக்கு அழைத்தார்கள். பகவான் அக்கருத்தமித்து அப்படியே அவர்களோடு விளையாட்டுச் சண்டைசெய்து, குந்திதேவியின் கண் ணெதிரிலேயே அவர்க ளெல்லாரும் வெல வெலத் தோடும்படி யடித்து ஜயித்தார்.

இப்படிப்பட்ட இவருடைய மகிமைகளைக் கண்டுங் கேட்டு முள்ள மன்னவரெல்லாரும் இவர் பெயரைக்கேட்ட மாத்திரத்திலே சிங்கத்தைக் கண்ட யானைகள்போல் நடுங்குவார்கள். இந்தப்பா வியுமப்படி நடுங்கினவன்தான். இன்று கேடுகாலங்கிட்டி இப்படித் துள்ளுகிறான். இந்தக் கிருஷ்ணன் இனிமேலும் இம்முடனாகிய சிசுபாலன் முதலான வெகு துஷ்டரைச் சங்கராஞ்செய்து, தாம்அவ் தரித்த காரியத்தையும் நிறைவேற்றி, முடிவில் துவாரகாபுரியைக் கடலுக்கிரையாக்கித் தமது லோகத்திற்கு எழுந்தருளப்போகிறார். துவாரகையைக் கடலடித்துக்கொண்டு போகும்படி செய்வானே னென்றால், பரமத்துமாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யெழுந்தருளி யிருக்கிற நிமித்தமாய், விசுவகருமா சொர்க்கலோகத்திற்கும் அரு மையான சிறப்புக்களுடன் இந்நகரையை நிரூமித்தான். இவர் மகி மையால் அது வெகுசெல்வமுஞ் சிறப்பும்பெற்று விளங்குகின்றது; இப்படிப்பட்ட நகரத்தில் மற்றொருவன் வாசஞ்செய்யத் தகாதா கையால் அதை யழிக்கப்போகிறார். ஓ தருமநந்தனா! இவருடைய

மகிமைகளும் - செய்கைகளும்-முற்றுஞ் சொல்லத் தரமில்லாமை யாற் கொஞ்சங்கொஞ்சமே சொன்னேன். முடிவான வார்த்தையைக் கேள். இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் உலகங்களையெல்லாம் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப்பொருளாகிய ஸ்ரீஹாராயணன். துஷ்டரைச் சங்கராஞ் செய்து சிஷ்டரைப் பரிபாலனஞ் செய்ய அவதரித்திருக்கிறார்; அவதாரகாரியங்களிற் சிலவற்றை முடித்தார்; சிலவற்றை முடிக்கப்போகிறார்” என்று யாவருங் கேட்கும்படியாகப் பற்பலவிதத்திலுஞ் சொல்லிப் பின்பு வாயை மூடிக்கொண்டார்.

சிசுபாலன் பீஷ்மரைத் தூஷித்தல்

இவ்வாறு பீஷ்மர் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்டு அந்தச் சபைபிலிருந்த யாவருஞ் சந்தோஷித்தார்கள். சகாதேவனுனவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய மகிமையைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் அதிக ஆனந்தமடைந்து யாவரையும் நோக்கி, “ஓ மகாமுனிவர்களே! ஓ மகாராஜாக்களே! இப்போது குருகுலபிதாமகராகிய பீஷ்மர் சொல்லியது யாவருக்குத் தெரிந்ததன்றோ! இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பகவானுனபடியினாலும், சௌரியம் தீலம் - செய்கை - மேன்மை - நற்குணம் - இவைகளாற் சிறந்தவ ராகையாலும், இவரே பிதா - மாதா - குரு - பந்து - தெய்வம் - இராஜன் - மற்ற யாவரு மென்றெண்ணி முதற்பூசை செய்தோம். அது பெரியோர்களுக்கெல்லாஞ் சம்மதமா யிருக்கிறது. இதிற சம்மதமில்லாமற் பொறுமைகொண்டவ னெவனோ அவன் ஆண்மை யுள்ளவனுயிற், கையி லாயுத மெடுத்துச் சண்டைக்குப் புறப்பட்டும். எவன் அப்படி புறப்படுகிறானோ அவன் தலையை நான் மிதிக்கிறேன் பாருங்கள் என்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறேன். அப்படி யிருந்தும் இன்னும் அவனோடு பேச்சென்ன?” என்று சொல்லி முடித்தான். இவ்வாறு சகாதேவராஜன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட மகாமுனிவரும் - இராஜரிஷிகளும் - தேவர்களும் - வெகு சந்தோஷ மடைந்து கொண்டாடினார்கள். நாரத மகாமுனிவர் இந்தச் சிசுபாலனுக்கு முடிவுகாலங் கிட்டியதென்று வீணைமீட்டிக் கோலாகலஞ் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்தச் சிசுபாலன் பீஷ்மர் பேச்சையுஞ் சகாதேவன் பேச்சையுங் கேட்டு, யுகார்த காலாக்கினிபோல் மிகுந்த கோபத்தை யடைந்து முகம் படபடத்துகிற்க, அவனைச் சார்ந்த அரசர்களெல்லாரும் முகங்

குன்றி ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட அரசர்களை நோக்கிச் சிவபாலன் தான் யுத்தஞ் செய்வதற்குச் சித்தமாயிருப்பதை மறிவிக்க மற்ற மாவநங்கிருஷ்ணனோடு யுத்தஞ்செய்ய அயிர்வுபட்டார்கள். அதை மறித்த பகவான் சும்மாவிருந்தார். அந்தச் சமரத்தவன் பண்பு முறையே பிராமணர் கூத்திரியர் முதலாகிய மாவபாடி முதலுத்தபடி பூஜித்து, அந்த யாகச்சடங்கை நிறைவேற்றி வந்தான். அதைக் கண்ட சிவபாலன் வெகு பொருமைகொண்டு, தன் மூன்று மணங்கிய அரசரை நோக்கி, “ஓ இராஜாக்களே! உங்களை அஞ்சுகிறீர்கள்? நீங்களோ வெகு சாமர்த்திய முள்ளவர்கள். நான் உங்களுக்குத் தகுந்த சேனாபதியா யிருக்கிறேன். ஆனபடியினால் நம்மையெல்லாம் அவமானஞ் செய்த பாண்டவர்களுடும் - அவர்களைச் சார்த்தவர்களையும்-பீஷ்மன் முதலான துஷ்டரையும்-இங்கேயே கொன்று கீழே வீழ்த்தி யாகத்தையுங் கெடுத்துவிடுவோம்” என்று சொல்ல, அதைக் கேட்ட துஷ்ட அரசர்களெல்லாருஞ் சண்டைக்கு யத்தினப்பட்டு ஆரவாரஞ்செய்ய, தருமபுத்திரர் தமது யாகத்திற்கு இடையூறு நேரிட்டதென்று மனங் கலங்கி, மிகுந்த பபத்துடனே பீஷ்மாசாரியைப் பார்த்து, “ஓ பிதாமகரீ! இப்போது இராஜமண்டலம் மிகவும் கோபித்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இதனாலே வெகு பேர்கள் வீணாய் நசிக்கிறதும், நம்முடைய யாகத்திற்கும் இடையூறு வருகிறதுபோற் காண்கிறது. ஆதலால் இப்படிக்கெல்லாம் நேரிடாமலிருக்கும்படி நான் செய்ய வேண்டிய உபாயம் யாதோ அதனை நீர் உரைக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, அந்தக் குருகுல பிதாமகர் சொல்லுகிறார்—

“ஓ தருமபுத்திரா! நீ யொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்னுஞ் சிங்கம் அதோ யிருக்கிறது பார். அச் சிங்கம் இவ்வளவு இராஜ கோலாகலத்திலும் ஏதாகிலுஞ் சற்று அஞ்சிக் கண்ணெடுத்திப் பார்க்கின்றதா? அலக்ஷியமாகவே நனைத்துப் பன்னகைகொண்டு விளங்குகின்றது. இந்த நாய்க்கூட்டங்கட்குக் காலங் கிட்டியபடியால் வீணாய்க் குலைக்கின்றது. சுகமாய்க் குலைக்கட்டும். அதனால் யாருக்கென்ன? கிருஷ்ணன் இந்தப் பாவிகளை யெல்லாம் ஒரு நொடியிற் சங்கரிக்கப்போகிறார். ஆனபடியால்

நீர் யோசிக்கவேண்டாம்” என்று சொல்லக் கேட்ட தருமபுத்திரர் சமாதானமாபிடுக்க, சிசுபாலன் அந்தப் பீஷ்மரைப் பார்த்து, “அடா சிழவா, உனக்கேது புத்தி இப்படிக் கெட்டது? இத்தனை நாளும் நீ வெகு விவேகமுள்ளவ னென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது நீ சொல்லிய பேச்சைக் கேட்டாற் சிறுபிள்ளைக்குங் கீழ்ப் பட்டவனாகத் தோன்றுகிறது. அல்லது உனக்குப் பரித்தியந்தான் பிடித்ததோ? அல்லது காலங்குறுசியபடியால் தாறுமாறாகப் பிதற்றுகின்றனையோ? அடாபாவி! உனக்குக் கொஞ்சமுங் குலாபிமான முஞ் சூராபிமானமு மில்லை. தைரியசாலிகளாகிய இராஜாக் களையுங்கூடப் பொய்சொல்லி யேன் பயமுறுத்துகிறாய்? இதில் உனக்கு வெட்கமுண்டாகாமற் போனதற்கு யான் ஆச்சரியப் படுகிறேன். நீ இழிகுலப் பிறப்புடையவ னாதலால், அற்பனாகியும் அயோக்கியனாகியு மிருக்கு மொரு இடையனைப் புகழ்ந்தாய். ஐயோ! ஏனிப்படி உன்பிழைப்பு வீணாய்ப்போயிற்று? இப்படிப் பட்ட மகாமூடனாகிய உன்னிடத்தில் தருமோபதேசங் கேட்க வந்த பாண்டவர்களுக்கும் அது தகுதிதான். இல்லாவிட்டால் அந்தக் கடைக்குட்டிப்பயல் காலேத் தலைமேல் வைக்கிறேனென்று பிதற்று வானா? அவன் அற்பனென்று அலக்ஷியஞ் செய்தேன். இல்லா விட்டால் நீதான் எனக்கெவ்வளவு? இந்தப் பாண்டவர்கள் தான் எவ்வளவு? மற்றவர்தானெவ்வளவு? ஆகிலும் பாம்புக்குட்டிகளைக் கண்டவிடத்தில் தலையை நசுக்கவேண்டு மென்று பெரியோர் சொல்வது போல், உங்களையெல்லாம் தலையெடுக்க வொட்டாமல் அடிக்க வேண்டியது அவசியந்தான். அதற்கு இத்தனைநாளங் காலம் நேரிடாமற் போயிற்று. இப்போது நேரிட்டபடியால் அப்படியே செய்கிறேன். இவை யெல்லா மிருக்கட்டும். நீ எவனைப் புகழ்ந்தாயோ அதைக் கேட்டு இந்தக் குண்டகர் எவனைப் பூசித்தார்களோ, அவன் அற்பனென்றும், மோசக்காரனென்றும், துடுக்க னென்றும் யாவரும் அறிவார்கள்; நீயும் அறிவாய். அறிந்திருந்துங் கெடுமதியினாலேயோ கர்வத்தினாலேயோ மயக்கத்தினாலேயோ சிறப் பித்துச் சொன்னாய். நீ சொல்லிய சரித்திரங்களிற் பெரும் பான்மை பொய்தான். எனினும் அவைகளாலும் இவனுக்கு மிகுந்த பெருமையைக் காணேன். ஆனால் நீ இவனைத் தெய்வமாகச் சொன்னாயல்லவா? நான் இவனுடைய துஷ்ட நடத்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்” என்று சிசுபாலன் சொல்லுகிறான்—

“அடா சிழப்பிணமே! இவன் வெண்ணெய்க் கும்பாலுக்கும். தயிருக்கும்-ஆய்ச்சியர் மத்தினால் மொத்துண்டதும், திநடி யகப் பட்டுக் கட்டுண்டதும், கோவலநங் கோடியநம் இட்டபணி செய்து கோணக்கூத்தாடி இரந்துண்டதும், நிறர் மனவிபாநகிய கோபி கைகளோடு கூசாமற் காமகங்களை அபுபவித்ததும், நெடுந்த அவர் கள் வஸ்திரங்களை யெடுத்து மரத்தின்மீது வைத்துக்கொண்டு அவர்களை நிர்வானமாக வரும்படி செய்ததும், வினையாடல்களில் தோற்று இடைப்பயல்களைச் சுமந்ததும், பலவித மோசஞ் செய் ததும், இன்னும் பல செய்கைகளினாலும் தெய்வத்தன்மை நன்றாய் விளங்குகின்றது. அடா மடையா! ஒரு பொத்தல் வண்டியைக் காலா லுதைத்து ஒடித்ததையும், சொத்தை மருதமரங் களை முறித்ததையும், நத்தைதின்னும் பாம்பை நக்கியதையும், பீத்தையாகிய கொக்கின் வாயைப் பிளந்ததையும், கழுதையைக் கொன்றதையும், கன்றைக் கொன்றதையும், எருதையுங் குதிரையையும் இன்னும் பல மிருகங்களையும் பகழிகளையுங் கொன்றதையும், பல அரசர்களும் அறிவார்கள். இவைகளை யொரு பெருமையாக நினைக்கிறாயோ? ஒரு காலும் இவை பெருமையாக மாட்டா. ஏனெனில் - அந்தச் சகடம் ஏதோ வேறு காரணத்தாற் கீழேவிழுந்து உடைந்தது. காகதாளீயமாய் இவன் காலுமதிற் பட்டிருக்கும். மரங்களு மப்படியேதான் முறிந்திருக்கும். மற்றைப் பகழி மிருகங்களைக் கொன்றது சாதாரணமாகிய வேடனுக்கும் எளிதான செய்கையே யல்லது வேறன்று. அன்றியும் பகவின் கன்றைக் கொன்றதும், எருதைக் கொன்றதும், கோவதை யாயின. இது சண்டாளனு டைய செய்கையே யல்லது மற்றொருவன் செய்கையன்று. இதை நீ மறக்காமல் எடுத்துச் சொல்லி விட்டாயே; ஐயோ! அது அவன் தலையை வணக்குகின்றதே. இதுவுமன்றி இவன் செய்து வந்த பாவச்செய்கை ஒன்றா இரண்டா? ஒரு கோடியுண்டு. தாய் வடிவாக வந்து முலைகொடுத்தவளைக் கொன்றானே! இதைக் காட்டிலுங் கொடிய செய்கை வேறுண்டோ? தன் குடும்பத்துக் கெல்லாம் அன்னமிட்டுக் காப்பாற்றிய அம்மானாகிய கம்ஸனைக் கொலை செய்ததைச் சண்டாளனாகிலும் அங்கீகாரஞ் செய்வானா? அது நிமித்தம் ஜராசந்தனாலே துரத்தப்பட்டு ஒடி யொளித்தது எத்தனையோ தரமுண்டு. காடுகளிலும் - மலைகளிலும் - ஏதேது இரகசியமுள்ள இடங்களுண்டோ அவைகளெல்லா மிவனுக்கு நன்

றாய்த் தெரியும். ஐயோ! நற்குலத்திற் பிறந்த மகாராஜனாலே துரத்தப்பட்டோடியது இவனுக்குப் பெருமையேயல்லது வேறல்ல. ஒரு மிலேச்சனால்துரத்தப்பட்டு நெடுநூரமோடினானே இவனு பராக்கிரமசாலியும் - வீரனும் - மானியுமாவன்? மிலேச்சனுக்குத் தோற்றவன் மறுபடி இராஜமண்டலத்தில் வரத்தான் தகுமோ? வெட்கமில்லாதவனாகையால் வருகிறான். இவனைப் பெரியவ னென்று நீ சொல்லியது சரியே. ஏனென்றால் வெட்கங்கெட்ட வன் ஊருக்குப் பெரியவனென்று உலகத்தி லொரு வதந்தி யிருக்கின்ற தன்றோ? இவன் பிறந்த தெங்கே? வளர்த்ததெங்கே? என்ன ஜாதி? யாரறிவார் இவைகளை? ஓ! ஓ! சகல வேதங்களும் முறையிடுகிறபடி இந்திரனுக்குச் செய்யும் பூஜையைத் தடுத்து மலைக்கிடம்படி செய்தா னென்றாயல்லவோ? அதனா லிவன் தெய்வத் துரோகியும் - வேதத்துரோகியும் - குலத்துரோகியு மானான். இப்படிப்பட்ட பாவிமுகத்தைப் பார்ப்பதும் மகாபாதகமா கும். நல்லது இவன் பூமியி லொரு ரூபத்துட னிருந்து, மலையி லொரு ரூபத்துடன் சோற்றைத் தின்றா னென்றாய். அதனால் மாயாவி யென்றுஞ், சோற்றுக்கு வெஃகிய பஞ்சை யென்றும் விளங்கிற்று. கோவர்த்தன மென்பது மாடுகள் மேயும்படியான ஒரு சிறு மேடு. அதை எடுத்ததினால் ஒரு மகிமை யுண்டோ? இவை யெல்லா மிருக்கட்டும். மகாகூரனாகிய ஜராசந்தனிடத்திற் கடும் பகை வைத்து, தன் கையி லாகாமல் இப்பாண்டவச் சிறுவ ரிரு வரைக் கொண்டு கொல்வித்தானன்றோ? அதில் நடந்த சூதுகள் அளவற்றவைகள். எப்படி யென்றால் - முன்னமே தமது இயல்பா கிய வேடத்தை விட்டு, பிச்சைக்காரப் பார்ப்பார் வேடங்கொண்ட தொன்று; பகிரங்கமான வாயிலிற் போகாமல், மதிலேறிக் குதித்த தொன்று. பின்பு அவன் தருமவினைப்பினற் செய்த பூஜையைத் திரஸ்காரஞ் செய்த தொன்று. யுத்த மிருவருக்கும் நடக்கும் போது அந்த மகாவீரனால் அடிப்பட்டுச் சோர்ந்துபோன பாண்டவ னுக்கு, இரகசியமாகக் குறிப்பித்த தொன்று. இப்படிப்பட்ட மோசங்கள் நற்குலத்திற் பிறந்து சூரத்தன்மையும் விவேகமும் பொருந்திய மகாராஜ னொருவனுஞ் செய்யமாட்டான். இவனோ, இழிகுலத்தானும், பல மில்லாதவனும், மூடனு மாகையால் காரியம் நிறைவேறுவதற்காக மனம்போனபடி நடந்தான். இல்லாவிட்டால் அந்த வீரனுடைய புஜபலத்திற்கும் இப்பாண்ட

வர் ஒரு விஷய மாவார்களோ? இப்படி இவன்சொப்த காரியங்க ளெல்லாம் மோசமேயல்லது, ஒன்றும் பொய்யானது இவ்விதமாக வஞ்சகனும் - சுவாமித்துரோகியும் - தெய்வத்துரோகியும் - குலத்துரோகியும் - வேதப்புட்டனும் - கள்ளனும் - பிற மாத ரைப்புணர்பவனும் - மானம் மில்லாதவனும் - பொய்யனும் - இழிகுலத்தோனுமாகிய இவன் அழகந்த கழிப் பாயபாவிதான். உன் முகத்தையும் பார்க்கக் கூடாது. நீ தரும மறிந்தவனென்று பேர்மாத்திரத்தான் பெற்றாய். அதிலென்றால் தாய்ம. கலாயும் உனக்கு வீணாகவே விருக்கின்றது. அப்படி மன்றத் தரும மறிந்தவனானால், பாவியைத் துதித்து மாதாறுபாவனை அவமானஞ் செய்வாயோ?

அன்னப்பகூழி முதலானவைகள் கதை

அடா விருத்த விலங்கே! முன்னே ஒரு சிறு அன்னம் சமுத் திரக்கரையி லிருந்தது. அது சில பட்டிகளைப் பிடித்து வினாபிளையும் கூவி, ஒருவனையும் வஞ்சிக்கலாகாது, பொய்சொல்லலாகாது, கொலை செய்யலாகாது என்று தருமங்களை உபதேசித்துக்கொண்டிருந்தது. எல்லாப்பட்டிகளும் அவ்வுபதேசத்தை மெய்யென்றும் மெட்டு, அத னிடத்திற் குருவென்கிற அபிமானத்தையும் அபிமானஞ்செய்ய மாட்டாதென்கிற நம்பிக்கையையும் வைத்திருந்தன. மேலும் அந்த அன்னத்திற்குத் தினந்தோறும் இரைகொண்டுவந்து கொடுத்து அதை யெங்கேயுஞ் சஞ்சரிக்க வொட்டாமற் செய்தன. இப்படி யிருக்க ஒருநாள் எல்லாப் பட்டிகளுந் தங்கள் முட்டைகளை அவ்வனத்திலேயே வைத்துவிட்டு, இரை சம்பாதிக்கப் போயின. அந்த அன்னம் அந்த முட்டைகளைக் காப்பாற்றி அந்தப் பட்டிக ளெல்லாம் வந்தவுடனே கொடுக்கவே, அப்பறவைகள் இது மிக வுந் தருமநடத்தை யுடையதென்று சந்தோஷித்துத், தினந் தோறும் தமது முட்டைகளை அதன் வசத்திலேயே வைத்துக் காப்பாற்றும்படி சொல்லிப் போய்க்கொண்டிருந்தன. அவ் வன் னமோ அந்த முட்டைகளில் தனக்கு வேண்டியமட்டும் உடைத் துக் குடித்துக்கொண்டே யிருந்தது. அதனாலே தினந்தோறும் முட்டைகள் குறைவுபடக் கண்டு, ஒரு பறவை சந்தேகப்பட்டுப் பறவைக ளெல்லாவற்றோடும் இரைக்குப் போகிறதுபோற் காட்டில் ஓரிடத்தில் மறைந்திருந்தது. அப்போது அந்த அன்னம் வழக்கம் போலே சில முட்டைகளை யுடைத்துத் தின்னக்கண்டு, எல்லாப்

பறவைகளுக்கு மிச்சேதி தெரிவிக்க, அவைகளெல்லாம் மிகவுங் கோபங் கொண்டு, அந்த வஞ்சகப் பகலியை அடித்துத் தூத்திக் கொன்றுவிட்டன.

அப்படி நீயுந் தருமத்தை உபதேசிக்கிறவன்; வயது சென்ற வன்; சத்தியசந்தனென்று சொல்லும்படி அடையித்து, இப்போது எல்லாவாசனையுங் கெடுக்க நினைத்தாய். ஆகையால் உன்னைக் கொல்லவேண்டும். நல்லது நீ பிரமசரிய விரதத்தைப் பூண்டது தான் தரும சிந்தையினாலேயோ? அன்று; மற்றெதனாலென்றால் நபஞ்சகத் தன்மையினாலேதான். நீ இவ்விரதத்தை அங்கீகரிக்காமற் போனால் உலகத்தில் மிகவும் பரிசாசஞ் செய்யப்படுவாய். நீ பாவிதனோடு சம்பந்தப்படுதல் மகாபாவமென்று அன்னியருக்கு உபதேசித்து வந்து, நீ இப்போது அப்படிப்பட்ட காரியத்தைச் செய்வதைப்பார்த்தால், ஒரு குலிங்கப் பகலியானது ஒரு மாத்தின் கிளைபிலுட்கார்த்து, சிங்கம் - புலி முதலாகிய மகா மிருகங்களுக் கெதிரில் “சாகசஞ்செய்யாதீர்! சாகசஞ் செய்யாதீர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, தான் அந்த மகாமிருகங்கள் கோட்டாவி முதலாகிய நிமித்தங்களினால் வாயைத் திறக்குமளவிற்கு பற்களிற்ப் பற்றி யிராநின்ற மாமிசங்களைக் கொத்தித் தின்னும்படியான கொடுஞ் செய்கைபோ லிருக்கின்றதே. ஐயையோ! என்னடா பீஷ்மா உனக்கிப்படி புத்தி விபரீதப்பட்டது! நான் முன்னுரைத்தபடி அன்னப்பட்சி குலிங்கப்பட்சிகளின் கதைகளின்படி சகல பாவச் செய்கைகளுக்கும் இருப்பிடமாகிய ஒரு இடையனைத் தெய்வ மென்று மூடருக்குச் சொல்லி மோசஞ் செய்வதுபோல் என்னை யும் மோசஞ் செய்ய நினைத்தாயே அது சாயுமா? இந்த இடையன் காருடவித்தை கற்றவன். அதனாலே சில அற்புதங்களைக் காட்டி யிருப்பான். அவைகளைக் கண்டு நீ நன்றாய் மயங்கினாய்! நாம் மயங்கமாட்டோம். தெய்வமாகிற் பேரறிவு, பெருந்திறம், பரிசுத்த நடத்தை, பெருந்தன்மை இப்படிப்பட்ட மகாகுணங் கெல்லா மிருக்கவேண்டுமே! இவைகளி லொன்றேனு மில்லாமல் மாயப்பொடி போட்டு மயக்குகிற அவனைத் தேவனென்று புகழ் உனக்கு வாயெழுந்ததே! மெத்த ஆச்சரியம்! இவன் ஜாலத்தால் மயங்கினது நீ மாத்திரமோ, சில பெரியோர்களும் மயங்கி யிருக்கிறார்கள். ஏனெனில் அவர்கள் கபடமற்றவர்களானபடியினாலே

இந்தக் கபடசேஷ்டைகளை மெய்யென்றே நம்பினார்கள். அடா கிழவா யாவரையும் அவமானம் செய்வதற்கு ஏலகாரணமாகிய வனும், இப்பாவியைப் புகழ்ந்தவனும் நீ பாதலன், முன்னம் உன்னைக் கொன்று, பின்பு மற்றவரைக் கொல்வான்” என்று சிசு பாலன் வெகு ஆத்திரத்துடனே பேசியெழுந்திருந்தான்.

அதைக் கண்ட பீமசேனன் வெகு கோபாவேச மடைத்து சுபாவமாய்ச் சிவந்திருக்குங் கண்களிரட்டிப்பாய்ச் சிவக்கக் கையிற் கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, யமன்போற் சிசுபாலனைச் சங்கரிக்கிறேனென்று ஆசனத்தைவிட்டுச் சரேலென் நெழுந்து புறப்பட்டான். அப்போது பீஷ்மர் தாமே எழுந்தோடி அந்த பீமசேனனை இரண்டு கைகளாலும் அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, “அப்பா பீமசேனா! நீ ஏன் வினாய் அவனைக்குறித்துக் கோபிக்கிறாய்? அவனுக்கு முடிவுகாலமாகையால் அவன் வாயில் தாறு மாறான சொற்கள் புறப்படுகின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் பகவா னிருக்கிறார். நீ சும்மாவிரு” என்று சமாதானஞ் சொல்லியவ, பீமசேனன் அவர் பேச்சிற் குருத்துவம் வைத்தவ னுனபடியினாலே உடனே அந்தக் கோபத்தை விட்டுத் தன் ஆசனத்திற் போய் உட்கார்ந்தான். அதைப் பார்த்த சிசுபாலன் “ஆஹா! ஆஹா!” என்று சிரித்துப் பீஷ்மரைப்பார்த்து, “அடா பீஷ்மா! மகாகூரன் புறப் பட்டானே, இனி உலகம் அழிந்துபோகுமென்று அவனைத் தடுத்தாயோ, நீ தடுக்கவேண்டாம்; சும்மா அவன் குதித்து, செய்ய வேண்டியதைச் செய்யட்டும். அவனாலென்னாகும்? மாடுமேய்க் கிறவன்போற் கையிற் பெரிய தடியை வைத்துக்கொண்டு, ஆள் உயரமும் பருமனுமாக இருக்கிறானென்று மலைக்கிறாயோ? அதற்காக நாம் அஞ்சோம்! நீ தடுத்து அவன் சும்மா விருந்ததாக ஒரு பெருமை வேண்டாம். சாமர்த்திய முண்டானால் வந்து பார்க்கட்டும் உலகத்திலே ‘யதார்த்தவாதி வெகுஜன விரோதி’ என்கிற பழமொழிப்படி நான் உன்னுடைய சுபாவத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய சுபாவத்தையும் எடுத்துச் சொன்னபடியினாலன்றோ அவன் கோபத்திற்குப் பாத்திரானேன். ஆனாலென்ன ஒரு குறைவு மில்லை. நீயும் அவனுக்கு உபபலமாகச் சண்டைக்கு வந்தாலும், வா. நான் சாகச் சித்தமாயிருக்கிறேன்” என்று சொன்னான்.

பீஷ்மர் சிசுபாலன் வரலாறுரைத்தல்

அப்போது பீஷ்மர் தருமபுத்திரனையும் பீமசேனனையும் பார்த்து, “வாஃர் பாண்டவச் சிரேஷ்டர்களே! இந்தச் சிசுபாலன் எந்தத் தைரியத்தினாலே அஞ்சாமல் இப்படிப் பேசுகிறான், யுத்தத்திற் கழைக்கிறான், உங்கட்குத் தெரியுமா? அதன் காரணத் தைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் : சேததேசத்து இராஜனாகிய, தமகோஷ னென்பவனுக்கு மூன்று கண்களும் நான்கு கைகளும் உடம்பும் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அப்படி வேறு ரூபத்தோடு பிறந்த சிசுவைப் பார்த்த அந்த மகாராஜனும் அவன் மந்திரிகளும் “இது இராஜ்யத்திற்குக் கேட்டகுறியான படியினாலே இதை யெங்கே யாகிலும் எறிந்துவிடவேண்டும்” என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில், ஆகாசத்தில் அசுரீரி வந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிற்று. அஃதென்னென்றால் “ஓ தமகோஷ இராஜனே! இந்தச் சிசுவை நீங்கள் எறியவேண்டாம். இதுதான் உமது வமிசத்திற்கு மேன்மையைத்தரப் போகிறது. இந்தப் பிள்ளைக்கே நீ பட்டங்கட்டலாம்” என்று சொல்லியது. அதைக் கேட்ட அரசன் வெகு சந்தோஷ மடைந்திருந்தான். இப்படியிருக்க அவன் மனைவியாகிய சாத்வதீ யென்பவள், “எந்த அசுரீரி தேவதை இப்போது இவ்வாறாகச் சொல்லிற்றோ அந்த தேவதையை நான் சாஷ்டாங்கமாகக் கும்பிடுகிறேன். என் மீதில் அந்த தேவதை தயைவைத்து, இந்தப் புத்திரனைக் குறித்து மறுபடியும் சொல்லவேண்டும்” எனக் கேட்டு வந்தித்தனள். அப்போது அந்தத் தேவதை “ஓ சாத்வதீ! இந்தப் பிள்ளை எவன் மடியி லிருக்கும்போது அதிகமாகிய ஒரு கண்ணும் இரண்டு கைகளும் மறைந்துபோகுமோ அவன்தான் இவனுக்கு மிருத்து. மற்றொருவனாலு மீவனுக்குப் பயமில்லை” என்று சொல்லிப் போயிற்று. அதைக் கேட்ட அந்தச் சாத்வதீ மிகுந்த சந்தோஷமடைந்திருந்தாள்.

இப்படியிருக்கத் தமகோஷனுக்கு மூன்று கண்களோடும் நான்கு கைகளோடும் பிள்ளை பிறந்ததென்று கேள்விப்பட்டு, இந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்கச் சகல தேசங்களிலு மிருந்து இராஜாக்கள் முதலாகிய யாவரும் வந்து வரிசைமுதலியன தந்தார்கள். அவர்களைத் தமகோஷன் பூசித்து, அவரவர்களின் மடிகளிற் குழந்தையை உட்காரவைத்தான். அதனாலே அக்

குழந்தையின் விகாசரூபம் மாறவில்லை. பின்னர்ப்பாதவாசகங்கள் எல்லாருடையமடியின்பேரிலும் உட்காபவைத்த மாந்தரத்தின் அடிகமான கண்ணும் அதிகமாய் ருத்த கைகளும் மறைந்துபோய்விட்டன. அதைப் பார்த்து அந்தச் சாத்வதயானவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனிடத்திற்கு வந்து, மிகவுந் தோத்திரஞ்செய்து, “பாண்டவர் வந்தா வேண்டம்” என்று கேட்டான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவனைப் பார்த்து, “அத்தாய்! நீ ஏன் இவ்வளவு தோத்திரஞ் செய்கிறாய்? என்னால் ஆகாவேண்டியதற்குத் தடைமில்லை” என்று சொல்லி, அதைக் கேட்ட அந்தச் சாத்துவந் “அப்பா கிருஷ்ணா! அதன்வ சங்கற்பத்தினால் என் மகனுக்கு நீ மிடுத்துவாக இருக்கும். ஆனபடியினாலே நீ என் மகன் செய்யும் அபராதங்களில் நான் அபராதங்களைப் பொறுக்க வேண்டம். இதுதான் நான் வேண்டம் வரம்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனானவர் “அத்தாய்! அப்படியே உன் மகன் செய்யும் பிழைகளில் நான் பிழைகளைப் பொறுப்பேன். சந்தேகப்படாதே! அஞ்சாதே!” என்று வரங் கொடுத்தார். இப்படிப்பட்ட சங்கதியினாலே இந்தச் சிகபாலன் யார் சண்டைக்கு வந்தாலு மென்ன பயமில்லையென்று கையியங்கொண்டிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே கம்மில் ஒருவரும் அவனைச் சண்டைக்குப் போக வேண்டாம். அவனுக்கு வைரி சுவாமியிருக்கிறார்” என்று பிஷ்மர் சொல்லிய சொல்லைக்கேட்ட பாண்டவர் மனக்கலக்கத் தீர்ந்தவர்களா யிருக்கும்போது, அந்தப் பாண்டவர்களைப் பார்த்து பிஷ்மர் மதுபடியும் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.—

“ஓ பாண்டவர்களை! இந்தச் சிகபாலனுக்கு ஆயுள் நெடுகா ளிருக்கிறதென்று நினையாதேயுங்கள். இன்னும் ஒரு முகூர்த்தத் திற் கதிகமில்லை. அதற்கு அடையாள மென்னவென்றால் கண்ணினாலே தனக்குச் சாவென்று தெரிந்திருக்கையிலும் அவரையே தூஷித்துச் சண்டைக்கு அழைக்கிறானன்றோ? காலபாசங் கழுத்தில் விழாவிட்டால் இப்படித் தன்னைத் தான் மறப்பானோ? ஆதலால் ஒரு முகூர்த்தத்திற்குள் இவன் யமலோகத்திற்குப் போகப் போகிறான்” என்று சொன்னார். உடனே சிகபாலன் பிஷ்மரைப் பார்த்து முன்போலவே அநேக தூஷணங்களைச் சொல்லி, “அடா பிஷ்மா! நீ எவரையேனும் வந்தியர்போல் துதிக்கவேண்டுமென்று இச்சித்தாயேயானால் ஐயோ மிகவும் வறியனுந் துஷ்டனுமாகிய

இடையனையா துதிக்கவேண்டும்? இச்சபையில் சூரரும் தீரரும் கம்பீரமும், பெருஞ்செல்வம் பெரும்புகழ் பெருந்தன்மையுடைய வர்களுமாகிய மகா ராஜாக்கள் எத்தனையோபேர் இருக்கிறார்களே! அப்படிப்பட்டவர்களை பெல்லாம் விட்டுவிட்டு, ஒரு மூடனைத் துதித்து வாயை யென் கெடுத்துக்கொண்டாய். அடா மூடா! நீ இவ்வளவாக எங்களை யெல்லாம் அவமானஞ் செய்து நிந்தித்த பிழைக்கு நாங்கள் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினாலே நீ பிழைத்திருக்கின்றாயே யல்லது, ஏதோ உன் சாமர்த்தியத்தினால் பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதே” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட அக்குருகுலபிதாமகர் புன்னகைகொண்டு யாவரையும் பார்த்து, “ஓ இராஜாக்களே! உண்மையான பேச்சு ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். இந்தச் சபைப் பிழைக்கிறவர்களில் யார் மகாசூரனென்று தங்களைத் தாங்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அவர்களை நான் ஒரு திரைமென்று நினைக்கிறேன். ஆன படியினாலே இந்த நிமிஷத்திலேயே இவனையும் இவனைச் சார்ந்த யாவரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன். ஆனால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அந்தக் காரியத்தில் முனைந்திருக்கிறபடியால், அவர் கருத் தெவ்வாறோ வென்று சும்மாவிருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்டுச் சிலர் நன்று நன்றென்று புகழ்ந்தார்கள். சிலர் மனது வெகுண்டு வெப்பங்கொண்டு சும்மா விருந்தார்கள். சிலர் மனக்களிப்புடனே வாயைத் திறக்காம விருந்தார்கள். சிலர் “ஓ! ஓ! ஓ! இந்தக் கிழவனுக்கு இவ்வளவு வயதாயுஞ் சாந்தகுணம் பிறக்கவில்லை. இச்சிசுபாலனோ சுபாவத்தில் துஷ்டன். வெகு கருவமுள்ளவன். இவனுக்கும் பொறுமை யெள்ளளவேனு மில்லை. ஆதலால் இவனைக் கொல்லவே வேண்டும். அதனாலே தோஷமில்லை” என்று சொன்னார்கள். இவைகளைக் கேட்ட பிஷ்மர் “ஓ இராஜாக்களே! நீங்களேன் என்னை நிந்தனை யாகப் பேசுகிறீர்கள்? உங்களை நான் லட்சியஞ் செய்யாமாட்டேன். ஆனால் என்ன செய்கிறேனென்றால் - உங்கள் பலத்தைப் பார்த்து உங்கள் தலைமே விரண்டு காலங்களையும் வைக்கிறேன். நீங்களுக்குச் சிசுபாலனோடு கூட யமலோகம்போகச் சித்தமாயிருக்கிறீர்கள். ஆதலால் அதற்குக் காரணமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனைச் சண்டைக்கு அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார்.

உடனே சேதிதேசத்தாசனாகிய சிசுபாலன் கொபமென்னும் அனலானது திருதிமென்று ஜோலிக்கக் கண்ணைப் பார்த்து, “அப்பனோடு பிறந்த அத்தையைப் புணர்ந்த பாவிரி யல்லவா? அடா குடிகேடான இடையா! இந்திஷத்தி லெழுந்து என்னோடு சண்டைக்கு வா; வரும்போது உன்னை மகாசிஷ்டனென்று துதிசெய்கிற இந்தக் கிழவனையும் அந்தப் பாண்டவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வா. சீக்கிரத்தில் உன்னையும் பாண்டவரையும் சங்கரித்து, இந்த பீஷ்மனையும் கொன்று, இங்கு வந்திருக்கிற அரசர் மனதைத் திருப்தி செய்கிறேன்” என்று சொல்லிய சொல்லைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவான் கொஞ்சம் புன்னகைகொண்டு, தாருகனென்னுஞ் சாரதியைத் தேர்கொண்டு வரும்படி கியமிக்க, அவன் சைனியம் - சக்ரீவம் - மேகபுஷ்பம் - வலாகம் என்கிற நான்கு சூதிரைகள் கட்டி, கருடத்துவஜம் நாட்டி, வெகு பிரகாச மாய் விளங்காரின்ற இரதத்தைக் கொண்டு வந்து தித்தப்படுத்த, மகாசந்தோஷத்துடனே சுவாமி பார்த்துப் பெரியோர்களெல்லாருந் துதிக்கப் - பாண்டவர் ஜயஜய வென்று கூற - பீஷ்மர் கைலாகு கொடுக்கச் - சபையை விட்டு வந்து அத்திவ்விய இரதத்தின்மே லேறினார். சிசுபாலனும் இரதத்திலேறித் தன் பரிவாரத்துடனே சபையை விட்டு யுத்தம் பண்ணும்படியாகிய இடத்திற்கு வந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் சகல அரசர்களோடும் அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தார்.

கண்ணன் சிசுபாலனோடு யுத்தத்திற்கு

ஆயத்தமாதல்

இவ்வாறாக அந்த யுத்தபூமியில் உதய பருவதத்தின் சிகரத்திற் சூரியன் உதித்தா லெப்படியோ அப்படி திவ்விய இரதத்திலேறி விளங்காரின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்த சகல ஜனங்களும், அவர் தேஜசுக்கு அஞ்சி, “இவர் சாக்ஷாத் நாராயண மூர்த்திதான்! சந்தேகமில்லை! இந்தச் சிசுபாலன் இனி பிழைக்கமாட்டான்!” என்று நினைத்து, சுவாமியைக் கும்பிட்டார்கள். சத்துருக்களும் அந்தத் தோற்றத்தை நோக்கி மனங்கலங்கினார்கள். அப்போது பாண்டவர்களும் மற்று மநேக அறிவுள்ள இராஜாக்களுந் சுவாமியைச் சூழ்ந்துநிற்க, அவர்களைக் கண்ணன் பார்த்து, “ஓ மகாராஜர்களே! நீங்கள் விலகியிருந்து யுத்தவேடிக்கையைப்

பாருங்கள். நெருங்கவேண்டாம். இந்தச் சிசுபாலன் சுபாவத்தில் எனக்கு விரோதியாகி, நமக்கு இதமானவர்களை யெல்லாம் வீணாய் உபத்திரவஞ் செய்ய வந்தான். நான் நரகாசுரனைச் சங்கரிக் கப் போனபோனது, இவன் சேனைகளோடு சூழ்ந்துகொண்டு துவார கையைச் சுற்றிலும் நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தினான். ரைவதப் பருவதத்தில் யாதவர்கள் வேடிக்கையாய் இருக்குங்காலத் தில், அங்கே போய் அவர்களைப் பிடித்து அடித்துக் கயிறுகளாலே கட்டித் தனது நகருக்குக் கொண்டுபோய்க் காவலிற் போட்டுவிட் டான். என் பிதவாகிய வசுதேவர் அசுவமேதஞ் செய்ய ஆரம்பித் துத் தகுந்த காவலாளிகளோடு குதிரையை விட்டிருக்க, யாகத் தைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று நினைத்து அந்தக் குதிரைப் பிடித் துக் கட்டினான். சவ்வீரமென்னும் நாட்டிலே யிருந்த பப்புரு வென்னும் யாதவனுடைய மகா பதிவிரதையாகிய மனைவியை, வலுவில் தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான். அன்றியும் - கம்சனை யன்றி எனக்கு மற்றொரு அம்மானுண்டு; அவன் மனைவியையுந் தந்தவக்கிர னென்பவனுக்காக மாயைபினால் மறைந்தெடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். இதுவுமன்றி என் பிதாவாகிய வசு தேவர் தாம் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளுவதற்காக விசால னென்னும் அரசன்மகளை நியமித்திருந்தார். அவளையும் இந்தத் துஷ்டன் கட்டாயப்படுத்திக் கொண்டுபோய்விட்டான். இன்னும் இவன் நாமில்லாத வேளைகளிலே நம்முடையவர்களாகிய - விருஷ்ணிகர் - குகூரர் - தாசாரகர் - சாத்துவதர் - யாதவர் - முதலானவர்களிருக்கு மிடங்களிலே பிரவேசித்து, கணக்கற்ற ஆடவர்களை வெட்டிப்போட்டான். எண்ணிறந்த ஸ்திரீகளைக் கொண்டுபோய் விட்டான்; அளவற்ற பொருள்களைக் கொள்ளை யடித்தான்.

இப்படிக்கு இவன் ஜராசந்தனோடு சேர்ந்துகொண்டு நேராக என் விஷயத்திலேயே செய்த அபராதங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவைகளி லொவ்வொன்றும் இவனைக் கொல்வதற்குக் காரணமாகி யதுதான். ஆனாலும் என் அத்தைக்கு நான் கொடுத்திருந்த வரத் தைப் பரிபாலனம் பண்ணுவதற்காக இவ்வளவும் பொறுத்திருந் தேன். அப்படிக்கு நான் பொறுத்த குற்றங்கள் நூற்றுக் கதிக மாய்விட்டன. ஆகையால் இனி இவனைக் கொல்லாம லிருக்கமாட் டேன். ஆனால் இவன் என்னைத் தூஷித்தவைகளையும் - என்னைக்

குறித்துச் செய்த அபராதங்களையும் - நான் கஷ்டப்படுத்து கணக்கிடவேயில்லை. வேறென்னவென் றால் - தபால்தொடராமாய் உலகத்திற்குச் செய்த அபகாரங்களையும் விசேஷமாக என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் செய்த திங்குகளையும் நான் கணக்கிட் டேன். அவைகளும் எத்தனை யோ ஆறின். இன்னும் நான் மன்னிக்க லாமோ, இவைகளெல்லா மிருக்கட்டும். இப்பொழுது இவன் செய்த அநேக விரோதங்களில், இரண்டு மாத்திரங் கொற்றமும் பொறுக் கத்தக்கவையன்று. அவைஎன்னவெனில் இந்தயாகத்திற்கு இடை யூறுசெய்ய முயன்றது ஒன்று; பிஷ்மரையும் பாண்டவர்களை யுந் தூஷித்தது மற்றொன்று. இவ்விரண்டைப்பற்றிப்ப இவன் இந்த நிமிஷத்திலேயே நான் சங்கரிக்க வேண்டுகிறேன் ” என்று ஸ்ரீகிருஷ் ணன் சொன்னார். இதைச் சிசுபாலனோடு குழந்திநடுத்த அநேக அரசர்கள் கேட்டு நடுநடுங்கி, ஒவ்வொருவராய் நடுவினார்கள். அதைப் பார்த்துஞ் சிசுபாலன் லட்சுமிபஞ் செய்யாமல், சகல ஆயுதங்களி னாலும் நிறைந்த மகாரதத்தின்மே லிருந்து, வானமிடிப்பது போற் கர்ஜித்து அட்டகாசம் பண்ணினான். இவ்விதமாக இருவரும் யுத்தத்திற்கு முனைந்திருக்க, யுதிஷ்டிரர் நாரதமகா முனிவரை வணங்கி, “ஓ சுவாமி! இராஜாக்களுக்கு விநாசகாலத்திற் பூரிவிலும் ஆகாசத்திலும் என்னென்ன சகுனக் குறிகள் காணுமோ, அவை களை அடியேனுக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டு, அவர் சொல்லுகிறார்—

நாரதமுனிவர் யுதிஷ்டிரருக்கு

உற்பாத லக்ஷணங் கூறல்

ஓ யுதிஷ்டிரமகாராஜனே! கேளும் அரசர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்போது சூரியன் முதலிய கிரகங்களுடைய கிரமத்தையும், வழியையும், சம்பந்தத்தையும், சத்துருமித்துரு பாவத்தையும், உச்ச நீசங்களையும், ஒளியோ டிருப்பதையும், ஒளியிழந் திருப்பதை யும், உதயத்தையும், அஸ்தமனத்தையும், சோர்வையும், இறுமாப் பையும், ஸ்தானபீடையையும், காட்சிக்குப்புலப்படுவதையும், புலப் படாமற் போவதையும் இவைகளை யெல்லாஞ் சோதிடசாஸ்திர மறிந்தவர்களைக் கொண்டு அறிந்து, நன்மை தீமைகளை நிச்சயித் துக் கொள்ளவேண்டும். அந்தக் கிரகங்களுடைய வக்கிர முத லான கதியினால் உற்பாதங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளிற்

பூமியிலுண்டாகும் உற்பாதக்குதிகள் யாவையெனின் வெயிலில் நடக்கும் ஜனங்களுடைய நிழலும், மரங்களுடைய நிழலும், கீழே காணாமற் போய்விடும். தேவாலயங்களிலும் - நதிக்கரைகளிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கிற அரசு முதலிய பரிசுத்த மரங்களெல்லாம் இருந்தாற்போலிருந்து பட்டுப்போம்; எரிந்துபோம்; முறிந்து போம்; இலை யுதிர்ந்துபோம்; அன்றியும் நாட்டிலுள்ள மரங்கள் - கொடிகள் - செடிகள் இவைகளுக்குள் எதாகிலும் ஒன்றில் பூமேற்பூ பூத்தாலும், காயோடு காய் ஒட்டிக்கொண்டு காய்த்தாலும், தத்தம் பருவகாலங்களிற் பூக்காமலும் காய்க்காமலு மிருந்து அகாலத்திற் பூத்தாலும், காய்த்தாலும் இவைகளெல்லாம் அதற்குரிய அரசனுக்குக் கேட்டைத் தரும். அல்லாமலும் அந்த இராஜ்யம் அக்கினியினாலாயினும், வாயுவினாலாயினும், நாசமடையும்.

இதுவுமன்றித் தேவர்களுக்கு திருவிழா நடாத்தும்போது விக்ரமங்கள் தவறிக் கீழே விழுந்தாலும், கொடிகள் - குடைகள் முதலியவை முறிந்து பூமியில் விழுந்தாலும், மண்டபங்கள் - இபதங்கள் இவைகள் காரணமின்றி நாசமடைந்தாலும், இராஜாவுக்கு அவமானம் நேரிடும். மலைகள் நடுங்கினாலும், பதுமைகள் சிரித்தாலும், அழுதாலும், அவைகளுக்கு வெயர்வை யுண்டானாலும், தேவாலயத்திலாகிலும் - இராஜ கிரகத்திலாகிலும் - ஆயுதச்சாலையிலாகிலும் - வாகனச்சாலையிலாகிலும் - பொக்கிஷ அறையிலாகிலும் - ஆஸ்தான மண்டபத்திலாகிலும் - தேன்கூடு கட்டினாலும், கனிகளைக் கொடுக்கும் மரங்களினின்று உதிரம் பெருகினாலும், யானைத் தந்தங்கள் - மாட்டின் கொம்புகள் இவைகளினின்று உதிரங் கண்டாலும், அரசனுக்கு நாசம் நேரிடும். அரசனுக்குப் பிடிக்குங் கவிகை முதலானவைகள் முறிந்து விழுந்தாலும், தவறிப்போனாலும், அரசனுக்கு மரணம் வரும். தேவரினங்கள் தேசாந்தரத்திலிருந்து வந்து ஒரு புறத்தி லொளிந்திருந்தால், அந்த இராஜ்யம் ஆறு மாதங்களுக்குமேல் நாசமடையும். பூமி காரணமின்றி இரண்டாய்ப் பிளந்தாலும், அதில் ஓசையுண்டானாலும், சலித்தாலும், தவளைகள் பாம்புகளை விழுங்கினாலும், ஒரு ஜாமப்பொழுது வெந்துஞ் சோறு பதமாகாமற் போனாலும், கிணற்றுநீர் பொங்கினாலும், கால் - கை - கண் இவைகள் விகாரவிதமா யிராநின்ற பிள்ளைகளை ஸ்திரீகள் பெற்றாலும்; யானைகள் ஒட்டகங்களையும் - எருமைகள்

கழுதைகளையும் - பசுக்கள் பன்றிகளையும் பெற்றதும் உடனே அவ்வரசனுக்கு மிகுந்த கேடுவரும்.

ஆகாசத்தின் உற்பாதங்கள் எவ்வென்றால் இவ்வில் வான வில்லுண்டாம். பகலில் நகரத்தார்தெர்பும் அகாலத்தற் கிரகண முண்டாகும். சூரியன் ஒளிர்ந்தும் மின்னும். இப்படிப்பட்ட தீய குறிகளைச் சோதிடத்தின்படி கொட்களுடைய காலமாகிய வேண்டும். இவ்வளவு உற்பாதங்களுக்கும் கிரகணங்களாகாரண மாயிருக்கிறார். எப்படியென்றால் யாவரும் மென்மையாகிலும் தாழ்மையாகிலும் அவர் தமது சித்தத்தின்படி முண்டாக்குகிறார். ஆதலால் இந்தக் கிரகங்களுக்கும் அவரே காரணம். அவர் நன்மை தீமைகளுக்குக் குறியாக அந்த உற்பாதங்களை முண்டாக்கி, அந்தக் கிரகங்களுடைய சாரத்தினால் மிதித்தம் அறிபச்செய்கிறார்; ஆனபடியினாலே தமது அன்பருக்கு நன்மையையும், பகைவருக்குத் தீமையையும் முண்டாக்குவதற்காக அங்கங்கே நற்குறிகளையும் தீக்குறிகளையும் உண்டாக்குவார்” என்று கூறியார். ஓ ஜனமே ஜயனே! நாரதர் சொல்லியதற்கேற்ப அத்தபூரீயில் நிற்குஞ் சிசுபாலனுக்குச் சில அபசகுனங்க ளுண்டாயின. அவைகளைச் சொல்லு கிறேன் கேளும்; கொள்ளிவாய் நரிகள் அவலைச் சுற்றி ஊளை யிட்டன. பூமி நடுங்கிற்று. எதிர் முகமாகப் பெருங்காற்று வசிற்று. வெறு வானத்தினின்றும் இடிகள் விழுந்தன. குறைக்கொள்ளிகள் விழுந்தன. பூமியிற் பயங்கரமான ஓசையொன்று உண்டாயிற்று. பெளர்ணமி அல்லாத, பகலிலேயே இராகு சந்திரனை மறைத் தது. அவன் தேரிற் கட்டியிருந்த கொடியினது துனியிற் கழுகு வந்து உட்கார்ந்தது. இன்னும் மாமிசந்தின்னும் பலவகைக் கொடும்பறவைகளும் அவன் தேரைச் சுற்றிச் சஞ்சரித்தன.

சிசுபாலன் வதை

இவ்விதமாக அநேக உற்பாதங்கள் உண்டனதைக் கண்டும் சிசுபாலன் லக்ஷியஞ் செய்யாமற் கவசமுதலானவைகளைப் பூண்டு, கையில் வில்லெடுத்துக்கொண்டு கர்ஜனை செய்து நின்றான். பீஷ்மர் பாண்டவர் முதலானவர்கள் இந்த உற்பாதங்களைக் கண்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டார்கள். மற்றுஞ் சிலர் பயப்பட்டார்கள். இப்படியிருக்கச் சிசுபாலனானவன் உதடு துடிக்கக் கிருஷ்ணனை நோக்கி “அடா கிருஷ்ணா! எனக்கு நீ யொருவனே முக்கிய சத்துரு;

உன்னைக் கொன்று நாற்கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியைச் சத்துருவினுபத் திரவமில்லாமல் ஆளுகிறேன். எனக்கு வெகுநாளாய் இந்த அபிப்பிராயமிருக்கிறது. அதற்கு இன்றைக்குத்தான் தெய்வாதீனமாய் நல்ல காலமுண்டாயிற்று. இப்போது எங்கேயும் ஓடாமல் நில்லு - சீக்கிரத்தில் உன்னைச் சங்கராஞ்செய்து, அப்பால் இந்தக் கிழப்பாவியையும் மூடப் பாண்டவர்களையுங் கொன்று திருப்தி யடைந்து, அரசர்களின் அபகீர்த்தியைப் போக்கடிக்கிறேன்” என்று சொல்லிக் கையெழுந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றி நானேசைகொண்டு, கூர்மையுடையவைகளும் கணுக்குறுகியவைகளும் பொற்பட்டங் கட்டியவைகளும் வெகு பளபளப்போடுங்கூடியவைகளுமாயிரா நின்ற அநேக பாணங்களை ஒருவர் கண்ணுக்குந் தெரியாத வேகத் தோடு கண்ணன்மீதில் கோடைகாலத்து மழை சொரிவதுபோற் சொரிந்தான். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவைகளை அங்கீகரித்து, தமது சாங்க வில்லில் அநேக பாணங்களைத் தொடுத்து, சிசுபாலனை நோக்கி “அடா சிசுபாலா! நீ இத்தனை நாழிகை சரங்களை வருஷித்தாயே; இப்போது நான் உன்பேரிற் சில சரங்களை விடுகிறேன்; அவைகளின் திறத்தைப் பார்!” என்று சொல்லிப் பத்து இருபது நூறு முதலிய எண்ணிறந்த கூட்டங் கூட்டமாய்ப் பாணங்களைப் பிரயோகித்தார்.

அந்தப் பாணங்கள் இடிவிழுந்தாற்போல் தன் மார்பின்பேரில் விழவே அந்தச் சேதிராஜன் ஒரு முகூர்த்தகாலம் நெருப்பில் விழுந்த புழுவைப்போற் றடித்து, மறுபடியும் மனவலிமையோடு உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு குரூரமாகிய பாணங்களை வருஷித்தான். கிருஷ்ணன் அவைகளை யெல்லாம் துண்டித்து, அவன் மேல் மறுபடி நூறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவைகளைச் சிசுபாலன் கிட்ட வரவொட்டாமற் றடித்துத் தள்ளி, ஆறுபாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவ்வாறு பாணங்கள் மேலே விழுந்த மாத்திரத்திலே கண்ணன் வெகு கோபமடைந்து, ஆக்கிரேயம் பர்ச்சன்னியம், வாயவியம் முதலாகிய சில அஸ்திரங்களை விடுத்தார். சேதிராஜன் அந்த அஸ்திரங்களை யெல்லாம் பதிலஸ்திரங்களினாலே தடுத்து, கிருஷ்ணனுடைய தேர் குதிரை கொடி சாரதி சக்கரம் இவைகளி லொன்றுந் தெரியாமலிருக்கும்படி அம்புகளைச் சொரிந்து சிங்கநாதஞ்செய்து, கண்ணனைக் கூவி, “அடா கிருஷ்ண இதோபார் ஒரு பாணத்தை விடுகிறேன். இதுதான் உன்னை

யமலோகத்திற்கு அனுப்பப்போகிறது. நீ மார்புள்ளித் திழ விழ, இந்த பீஷ்மனும் பாண்டவர் முதலிய யாவரும் துக்கத்து உடனே நீ போகுமிடத்திற்கு வரப்போகிறார்கள். இப்படி நான் செய்து கம்ஸன் ஜராசத்தன் பாகன் முதலானவர்களுக்கு மித்திரனாக யிருந்த கடனைத் தீர்த்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லித் திஷ்ணயமான ஒரு நாராசபாணத்தைப் பார்ப்பதற்கு, இந்திர ஜித்துவைப்போல் மாயாபலத்தினாலே தெய்வானை ஆகாயத்தில் மறைத்திருந்து, ஓயாமற் சரமார் பொழிந்தான். யாதவ சிரோமணி! அந்த நாராச பாணத்தையும் மற்றும் அவன் விட்ட பாணங்களை யும் பொடிப்பொடியாகச் சிதைத்துத் தள்ளிச் சகபாலனைக் கூவி, “அடா சேதிபதிகளில் அதமஞ்சய பேதாய்! ஓடாமல் மீன்று உன் சூரத்தனத்தைக் காட்டு. நீ வெகு குணசாலியானபடி மினுலே தான் ஜராசத்தன் முதலான சிங்கத்திற்குக் கடன் தீர்க்கிறேனென்று புறப்பட்டாய். நீ அஞ்சாதே. இப்படிக் கடன் தீர்ப்பதைக் காட்டிலும் அவர்களிருக்கு மிடத்திற்குப் போய்ச் சேருவது நன்மையாதலால், அவ்விடத்திற்கு உன்னை ஒருநிமிஷத்தல் அனுப்புகிறேன்” என்று சொல்லித் தாமும் அவனைப்போலவே மாயையில் மறைத்து நின்று அநேக அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தார்.

இவ்விதமாக இருவரும் மாயையால் ஆகாசத்தில் மறைத்து, இரண்டு சிங்கங்கள் ஒன்றோடொன்று போராடுவது போல் யுத்தஞ் செய்துகொண்டிருக்க, பூமியிலிருந்தவர்க ளெல்லாரும் வீரரைக் காணாமல் அம்புகள்மாத்திரம் திழே விழக்கண்டு ஆச்சரி யப்பட்டு ஜயாபஜயம் ஒன்றுந் தெரியாமையாலே திகைத்து, மனதில் தங்கள் தங்கள் பகைத்திற்கு நன்மை கோரிக்கொண்டிருந் தார்கள். அப்படியே ஆகாசத்தில் தேவர் முதலியவர்களெல்லா ரும், “ஓ! ஓ! இப்படிப்பட்ட அதிசய யுத்தத்தை நாம் இதுவரையிற் கண்டதில்லை. வெற்றியுந் தோல்வியும் இருக்கட்டும்; சண்டையைப் பார்க்க வந்த நமக்கு அவர்களைப் பார்ப்பதே அரிதாயிற்று” என்று சொல்லித் தாங்களும் மாயையினால் அந்த மாயா யுத்தத் தைக் காண முயன்றார்கள். இப்படியிருக்கச் சிசுபாலன் மூன்று நாராச பாணங்களினாலே கிருஷ்ணனை யடித்தான். அவரும் மூன்று நாராசங்களினாலே அவைகளைத் துண்டித்து, வேறிரண்டு நாராசங் களை அவன் மார்பில் அடித்தார். அப்படி அடிக்கப்பட்டுஞ் சிசுபாலன் கண்ணனை ஏழு பாணங்களாலே ஒருதர மடித்து, மற்றொரு

நாரசத்தினாலே மார்பைத் துளைத்து, வேறு நான்கு பார்ணங்க ளாலே நான்கு குதிரைகளையும், ஐந்து பாணங்களினாலே சாரதியை யும் அடித்து அட்டகாசஞ்செய்தான். இப்படியிருவரும் நெடுநேரம் போர்செய்கையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அநேக அம்புகளைப் பொழிந்து சிசுபாலனுடைய தீர்த் குதிரை சாரதி முதலானவைகள் மறைந்து போகும்படியாகவும் அவன் மெய் சோரும்படியாகவும் அடித்துக் கர்ஜனை செய்யவே, அந்தத் தமகோஷ புத்திரன் மிகுந்த ரோஷ மும் பொருமைபுங் கொண்டு இனிப் பாணங்களினால் நாம் சண்டை செய்யத் தாமில்லை யென்று நீனைத்து மகாதீக்ஷண்யமாகிய ஓர் அம்பில் ஆக்கியே அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான். அதைக் கண்ணன் வருணஸ்திரத்தினாலே தடுத்தார். அவன் குபே ராஸ்திரப் பிரயோகம்பண்ணினான். அதையும் அவர் மற்றொரு குபே ராஸ்திரத்தால் தடுத்தார். அவன் யமாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய் தான். அவர் யமாஸ்திரத்தினாலேயே அதைக் கெடுத்தார். அவன் காந்திருவாஸ்திரம் பிரயோகித்தான். அதை அவ்வஸ்திரத்தினாலேயே அவர் போக்கடித்தார். மறுபடி அவன் மானவாஸ்திரம்விட அவர் அதையும் அதனாலே மறுக்க, வாயுவஸ்திரத்தை விடுக்க, அதையும் வாயுவாஸ்திரத்தினால் நிறுத்த, பின்பு அவன் உருத்திராஸ்திரம் விடுத்தான். அதைக்கிருஷ்ணன் மற்றொரு உருத்திராஸ்திரத்தால் மடித்தார். உடனே அவன் இந்திராஸ்திரத்தை விட, அவ்விந்திராஸ்திரத்தை இந்திராஸ்திரத்தினாலேயே யழித்து, பின்பு அவன் வைணவாஸ்திரம் பிரயோகிக்க, அதையும் அவர் மற்றொரு வைணவாஸ்திரத்தாற் குறைத்தார்.

இவ்வாறு சிசுபாலனுங் கிருஷ்ணனும் பிரயோகாஸ்திரங்கள் ஐந்துறும் உபசம்ஹாராஸ்திரங்கள் ஐந்துறும் - பிரயோகிக் கவே, அவ்வஸ்திரங்களெல்லாம் ஒன்றை யொன்று அழிக்கிற நிமித் தம் வியாபித்தவினாலே உலகமெல்லாம் தீமுட்டப்பட்டதுபோல் தவித்து நின்றது. அப்போது சிசுபாலன் தான் பிரயோகஞ்செய்த அஸ்திரங்களெல்லாங் கிருஷ்ணனுடைய அஸ்திரங்களாலே நாச மடையக் கண்டு, ஒரு மாயையை விடுத்தான். அந்த மாயையி னாலே காதாயுதங்கள் - குண்டாந்தடிகள் - கத்திகள் - சுருட் கத்தி கள் - சிறுகத்திகள் - பட்டாக்கத்திகள் - ஈட்டிகள் - ஏறி ஈட்டிகள் - வல்லயங்கள் - வேலாயுதங்கள் - சூலங்கள் முதலாகிய சகல ஆயு தங்களும் நாலு பக்கங்களிலிருந்து பலசாலிகளாகிய வீரரால் ஏறி

யப்பட்டா லெப்படியோ, அப்படி ஒய்நில்லாமற் கிருஷ்ணன்மேல் வந்து வீழ்ந்தன. அப்போது பூமிநிலுள்ளோரும் வானத்திலுள்ளோருங் கிருஷ்ணனுக்கு அபாயம் சேரிட்டதென் றஞ்சினார்கள். அந்தப் பகவானோ, அவ்வளவு ஆயுதங்களையும் தம்மீது வீழ்வொட்டாமல் அம்புகளினால் தடுத்தது துண்டத் துண்டமாக துண்டித்துப் பூமியிற் றள்ளினார். பின்பு சேதபாஷன் மற்ருரு மாயையைப் பிரயோகித்தான். அதனாலே வெகு உயரத்திலிருந்து அளவற்ற பெரிய பாராங் கற்கள் வெகு வேகமாய்க் கண்ணன் தேர் மேல் வந்து வீழ்ந்தன. அவைகளைபுங் கிருஷ்ணன் வந்தபாஸ்திரப் பிரயோகம் பண்ணிச் சூரணமாக்கினார். இப்படி அதுவும் வீணாய்ப்போகவே அவன் மறுபடியும் ஒரு மாயையை விடுத்து, ஊழிகாலத்தி லெப்படி ஊற்றுமோ, அப்படி அவாறு இரதத்தின் மேல் மழைபொழியச் செய்தான். அதை யவர் வாடிவாஸ்திரத்தி னாற் சிதற அடித்தார்.

இவ்வண்ணமாகக் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சிசுபாலனுடைய சகல மாயையும் வினாக்கிச் சிங்கம்போல் ஆரவாஞ்செய்தார். அப்போது கிரகணம் விட்ட சந்திரனைக் கண்டா லெப்படியோ? அப்படித் தேவர்கள் கண்ணனைக் கண்டு களித்து மலர்களைச் சொரிந் தார்கள். கிருஷ்ணன் கர்ஜித்ததைக் கேட்டும் தன் முயற்சிகள் யாவும் வீணாய்ப் போனதைப் பார்த்தும், சிசுபாலன் பொறுமை மிகுந்து, மறுபடியும் மாயையில்லாமல் யாவருங் காண வில்லெடுத் துக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். யாதவசிகாமணியும் அப் படியே வில்லெடுத்து ஒரு முகூர்த்தகாலஞ் சண்டை செய்தார். பின்பு சிசுபாலன் அளவில்லாமல் வெகுண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி, “அடா இடையா! அடா மூடா! அடா திருடா! அடா மோசக் காரா! அடா வறியா! அடா அற்பா! நீ இனிமேல் இவ்வுலகத்தை விட்டு லோகாந்தர மடைந்து புண்ணிய புருஷர் அனுபவிக்கும் மேன்மைகளையும், பாவச்செய்கைகளுக் கீடாக உனக்குக் கிடைக் கும் பயன்களையும் பார்த்து, வயிறெறிந்து நெஞ்சுலர்ந்து மெய் சோரப் பலதுன்பங்களையும் அனுபவி” என்று உதடு துடிக்கவும் முகம் படபடக்கவும்பேசி, பலவித அம்புகளையும் வில்லிற்ருடுத்து விடுத்தான். அந்த அம்புகளினாலே கண்ணனுடைய திருமேனி யெல்லாஞ் சல்லடைக் கண்கள்போல் துளைக்கப்பட்டுப் புண்ணாகி உதிரம்பெருக, மறுபடியும் அப்புண்களிலேயே மேன்மேலும் அம்புக

ளேற, அக்கண்ணனுக்குக் கண் திறக்கக்கூடாமலும் மூச்சுவிடக் கூடாமலும் போனதுமன்றித் தேரென்றுங் குதிரையென்றும் ஒன்றுந்தெரியாமல் முழுவதும் அம்புகளாகவே காணப்பட்டன. அதனாலே சுவாமி சோர்ந்து, தமதுதேரின் கம்பத்தைக் கைகளாற் பிடித்துக்கொண்டு மெய்ப்பதைக்க் விருந்தார். இதைக் கண்ட சிசுபாலன் அட்டகாசஞ் செய்து, “கிருஷ்ண போய்விட்டாயா” என்று ஆரவாரித்தான். இவற்றையெல்லாம் பார்த்த யாவரும் “ஐயையோ!! என்ன அபியாயம்” என்று கண்களினின்று நீர்வடியக் கதறினார்கள்.

இப்படியாக அன்பர் கதறுவதையும் பகைவன் களித்துப் பேசுவதையும் சுவாமி சோர்ந்திருப்பதையும் பார்த்த, அவருடைய சாரதியாகிய தாருகன் அவரை நோக்கி “சுவாமி! தேவரீர் மகாமகாசூரர்கள் எத்தனையோபேர்களுளோடு யுத்தஞ்செய்ததைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு யுத்தத்திலுந் தேவரீர் இப்படிக்களைப்படைந்ததில்லை. அடியேன் இப்படிப்பட்ட யுத்தமும் பார்த்ததில்லை. இந்தப் பாவியோ யாவரிலும் அதிசயித் திருக்கிறான். இவ்வென்ன ஆச்சரியம்? இப்போது நானும் - குதிரைகளும் - தேவரீருடைய மகிமையினாலே உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோமே யல்லது, எங்களுடைய சக்தியினால் அல்ல. இனிமேல் உயிர் நிற்பதும் அரிதாயிருக்கிறது. தேவரீருடைய அன்பர் யாவருங் கதறுகிறார்கள். ஏன் இப்படிப் பாசாங்கு செய்கிறீர்? தேவரீருடைய பிரபாவத்திற்கு இவனொரு பொருளோ? தாங்கள் இப்படிச் செய்வதை நோக்கினால் இதுவும் ஒரு லீலையென்றே காண்கிறது. ஆனால் உமதுலீலைக்கு இது சமயமன்று; இந்தப்பாவியை இப்போதே சங்கரிக்கவேண்டும்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாரதியைப் பார்த்து, “அடா தாருக! நான் இப்போது விளையாடவில்லை. அவனுக்கு ஆயுளின் முடிவாகிய முகூர்த்தத்தை எதிர்பார்க்கிறேன். முன்னங் கிருதயுகத்திலே இரணியகசிபுவா யிருந்து, பின்பு திரேதா யுகத்தில் இராவணனாயிருந்து, ஸ்ரீராமனாகிய என்னாலேயே கொல்லப்பட்டவனெவனோ, அவன்றான் இவன். ஆதலினாலேதான் இவனுக்கு இவ்வளவு செளரியமும்-பலமும் - செருக்கும் இருக்கின்றன. இவன் வைகுந்தத்திலிருக்குந் துவாரபாலகரி லொருவன். தூர்வாச மகாமுனிவரின் சாபத்தினாலே பூமியிற் பிறந்து, எனக்கு, மித்திரனாயிருந்து வெகுகாலம் பூமியிலிருப்பதைக் காட்டி

லுஞ், சத்துருவாயிருந்து கொல்லப்பட்டாற் சிவத்தில் திவ்விய லோகஞ் சேரலாமென்று சத்துருவாகப் பிறப்பதற்கு ஒப்புக் கொண்டு, மூன்று ஜனனத்திலுஞ் சத்துருவாக வந்து பிறந்தான். இந்த முகூர்த்தத்திலே அந்தச் சாபம் விமோசனமாகி, நற்கதி அடையப் போகிறான். யாவரும் யார்க்கப்போகிறீர்கள். ஆகையால் இதோ அவனைச் சங்கரிக்கிறேன் ; அஞ்சாதே” என்று சொல்லி, உறங்கிக்கொண்டிருந்த சிங்கம் விழித்தவுடன் எவ்வாறு பிடிமயிர்களைச் சிலிர்த்து நிமிர்ந்து கர்ஜிக்குமோ, அவ்வாறு இத்தத்தின் தட்டில் இறுமாப்புடனுட்கார்ந்து அட்டகாசஞ்செய்து, சங்கத்தை யெடுத்து ஆகாசமுந் திசைகளும் பிளந்து போதும்படி தொனித்தார். அப்போது யாவரும் மனக்களிப்படைந்து “ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜயம்! ஜயம்!” என்று கூறினார்கள்.

அந்த மங்களகோஷத்தைக் கண்ணன் கேட்டு, வெகு சந்தோஷத்தோடு சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரத்தைக் கைப் பினைத்துப் பிரயோகித்தார். பிரயோகிக்கவே அந்தச் சக்கரமானது அநேக கோடி சூரியர் உதித்ததுபோன்ற பிரகாசத்தோடு தனது ஆயிரம் கரங்களிலிருந்து ஆயிரஞ் சுவாலைகள் எழும்பி, ஊழிகாலத்தில் பிரளயகால உருத்திரன் அநேகம் வாய்களைத்திறந்து நாக்குகளை நீட்டிக் கொண்டு வருவதுபோற் பயங்கரரூபத்தோடு ஜொளித்துக்கொண்டு தேவர்களும் முனிவர்களும் போற்றப் புறப்பட்டது. அதைக்கண்ட சிசுபாலன் தைரியத்தை விடாமல், தன் வன்மை முழுவதையுங் கொண்டு இன்னதென் நில்லாமற் சகல ஆயுதங்களையுங் கூட்டங் கூட்டமாய் வருஷித்தான். அவைகளை யெல்லாம் அந்தச் சக்கரம் விழுங்கிக்கொண்டே சமீபத்தில் வருவதைக்கண்ட சிசுபாலன் மற்று மநேக சரங்களைப்பொழிய, அவைகளாங் காய்ந்த இரும் பில் தோய்ந்த நீர்த்துளிகள் போல் அச்சக்கராயுதத்திற் சுவறிப் போயிற்று. அதைக்கண்ட யாவரும் இனிச் சிசுபாலன் பிழைப்ப தில்லை யென்று கோலாகலமாகப்பேச, அப்பேச்சைக் கேட்டு, சிசுபாலன் அந்தச் சக்கரத்தின்மேல் பொறாமை கொண்டவனாகி, அதைத் தடுப்பதற்குப் பிரயத்தினஞ் செய்துகொண் டிருக்கையில், அந்தத் திவ்விய ஆயுதமானது சிசுபாலனுடைய சிரத்தை யறுத்துக் கீழே தள்ளிவிட்டது. வஜ்ராயுதத்தினால் வெட்டப்பட்ட பெரிய மலையின் சிகரம்போல் அந்தத்தலை கிரீடகுண்டலங்களோடு கீழே விழுந்தபோது, மற்றச் சத்துருக்களுடைய கண்ணீர்த்துளி

களுங் கீழே வீழ்ந்தன. உடனே ஸ்ரீகிருஷ்ணன்மேல் எல்லாருடைய பார்வையாகிய மலர்களோடு தேவர்கள் சொரிந்த கற்பக மலர்களும் வீழ்ந்தன. இவ்வாறு உலகத்திற்கே மாப்பி லடித்த ஆணிபோ லிருந்த சிசுபாலன் சங்கரிக்கப்பட்டதைக்கண்ட தேவர்களும் முனிவர்களும் அரசர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தோத் திரஞ் செய்தார்கள்; தேவதுத்துபி முதலிய வாத்தியங்களு முழங் கின; அபஸ்ரமாதர்கள் ஆடினார்கள்; கந்தர்வர் பாடினார்கள்; பாண்டவர் முதலாகிய இஷ்டர்கள் வந்து ஆலிங்கனஞ் செய்தா ர்கள்; பகைவர் பற்கடித்துக், கையடித்துப், பெருமூச்சுவிட்டுத் திய விழித்து நோக்கினார்கள்.

இப்படி அல்லோலமா யிருக்குங் காலத்தில் அந்தச் சிசுபால னுடைய தேகத்தினின்றும் ஒரு சோதியானது யாவரும் பார்த்துக் கொண் டிருக்கையிலேயே கிளம்பி, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வலமாக வந்து அவர் திருவடியிற் கலந்து மறைந்தது. அதைக்கண்ட எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் திப்பிரமைகொண்டு, “ இஃதென்ன அதிசயம். இவ்விதக் காட்சியை எங்கும் எக்காலத்திலும் எவருங் கண்ட திலலை. ஆதலால் பீஷ்மாசாரியர் சொல்லிய அனைத்துஞ் சரிதான். இக்கண்ணன் சகல சராசரங்களையும் படைத்து அளித்து அழிக்குங் காரணப்பொருள்தான் ” என்று யாவரு நினைத்து, மனோவாக்குக் காயங்களினுலே சுவாமியை வணங்கி, பீஷ்மர் முதலானோரையுந் துதித்தார்கள். அன்றியும் யோகிகளும்-முனிவர்களும் வேதங்களி னுலே தோத்திரஞ் செய்தார்கள். கின்னரர்-கிம்புருடர் - கந்திரு வர் முதலானோர் யாழிசைத்துப் பாடினார்கள். சித்தர் - சாரணர் முதலியோர் விருது கூறினார்கள். இப்படியிருக்கத் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கண்டு, ஆனந்த பாஷ்பத்துடனே துதித்து, அவர் முகக்குறிப்பினுலே தன் தம்பியாகிய சகாதேவனை நோக்கி, சிசுபாலனுக்குச் செய்யவேண்டிய பிரேதக்கிரியைகளைச் செவ்வை யாக நடத்தும்படி ஆக்யாபித்தார். அப்படியே அந்தச் சகாதேவ னும், பீமாச்சுன நகுலரும் அந்தச் சிசுபாலனுக்கு அவன் புத் திரனாகிய திருஷ்டகேது என்பவனைக்கொண்டு சாமக்கிரியைகளை வெகு சிறப்பாய் நடாத்தினார்கள். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் பாண்ட வர்களும் அந்தத் திருஷ்டகேதுவுக்குச் சேதிராஜ்ய பட்டாபி ஷேகஞ் செய்வித்தார்கள்.

யாகசமாப்தம்

இவ்விதமாகச் சத்துருசங்கரா மானவுடனே தருமபுத்திரர் சகல முனிவர்கள் 1- முறையோர்கள் - அரசர்கள் முதலானவர்களுடனேகூட யாகத்தை நிறைவேற்றி, பூரி நஷ்டனையுடைய முதற் பூசை செய்தபின் முறையே நாரதர் - பருவதர் - விமலர் - தெளமியர் - பைலவர் - சுமந்து - சைமுனி முதலான பெரியோர்களோடு எனக்கும் பாகிலிகள் சோமதத்தன் முதலான அரசர்களுக்கும் வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் தருந்தபடி பூசை செய்து, பல தானங்களுக்கும் தகஷணைகளுக்கும் கொடுத்து, யாவருக்கும் அருகவைகளேர்கூடிய சிறந்த அன்ன முதலியவற்றை இவ்வித்தார். அந்த யாகத்தில் அன்னங்களும் கறிகளும் - பலகாரங்களும் - மலைமலை யாகக் காணப்பட்டன. நெய் தயிர் பால் முதலானவைகள் மடுமடு வாகத் தேங்கின. வந்த ஜனங்களெல்லாரும் தருமவான்களும், கல்வியுடையவர்களும், நல்லொழுக்க முடையவர்களுமாகவே யிருந்தார்கள். வேதியரெல்லாரும் நான்கு வேதங்களைப்படி, ஆறு அங்கங்களையும் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றவராகவே யிருந்தார்கள். மேலும் அவ்வேதியர் முதலானோர் கன்னியப் புசித்து, மனக்களிப்புடனே ஒருவரோடொருவர் சாஸ்திரங்களிற் கட்டுசொல்லிப் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த யாகத்தில் லக்ஷம் பிராமணர் புசித்தால் அதற்கடையாளமாகச் சங்கத்தை ஒருதரம் ஊதுகிறதுண்டு. அப்படிச் சங்கமுதியதற்குக் கணக்கில்லாமலிருந்தது.

அன்றியும் மகாராஜாக்களெல்லாரும் பெருமையும் நாணமும் விட்டுத் தாங்கள்தானே மனக்களிப்புடன் புசிப்போர்க்கு அன்ன முதலியவைகளைப் பரிமாறுவதும் உபசரிப்பதுமாக இருந்தார்கள். யாகத்திற்கு வந்த யாவரும் தத்தமக்கு இஷ்டமானவைகளைப் பெற்று, வெகு சந்தோஷத்துடன் நல்ல பூஷணங்களினாலும் - வஸ்திரங்களினாலும் அலங்காரம் பொருந்தி, ஒவ்வொருவரும் தேவர்கள்போல் விளங்கினமால், அந்த யாகசாலை சொர்க்க லோகத்தோ டொத்திருந்தது. அவ்விடத்திற் சகல காரியங்களுக்கும் வெள்ளிப் பாத்திரங்களும் பொற்பாத்திரங்களுமே உபயோகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தன. யூபஸ்தம்பங்களும் - வேதிகைகளும் அதின் சாமான்கள் யாவுஞ் சொர்னமயமாகவும், இரத்தினமயமாகவு

மிருந்தன. அந்த யாகசாலையைச் சுற்றி இலங்கையிலிருந்து கொண்டுவந்த பொற்பனைகளை நாட்டி, அவைகளில் முத்துத் தோரணங்களும் பவளத் தோரணங்களுங் கட்டப்பட்டிருந்தன. தானத்திற்காகக் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்பட்டிருந்த காமதேனுவுக் கொப்பாகிய அநேக பசுக்கூட்டங்களும், திரவியங்களின் குவியல்களும், மற்றும் வஸ்திர பூஷணங்களின் இராகிகளும், அந்த யாகசாலைக்கு ஆபரணம்போலிருந்தன. இப்படிப்பட்ட பல சிறப்புடனே அந்த மகாயாகத்தை ரித்துவிக்குகள் வேத விதிப்படி ஒரு குறைவுமின்றி ஐந்து தினங்களிலே நிறைவேற்றினார்கள். பின்பு தருமபுத்திரர் முன்புபாலவே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முதலாகிய யாவருக்கும் பூஜைசெய்து பத்மணை வாத்நியங்கள் முழங்க, கந்தர்வர் முதலானோர் வீணாவாசிக்க, அப்ஸரமாதர்கள் நடனஞ்செய்ய, வந்திகளபுகழ், வேதியர்கள் சொஸ்திவாசனஞ் சொல்லி சூழ்ந்துவர, அசர்களுல்லாருஞ் கூத்திரம்-சாமரம்-முதலாகிய பணிவிடைகள் செய்துவர, ஸ்திரீகளும் - புருஷரும் - மங்கல வஸ்துக்களைக் கையி லேந்திக் கோலாகலத்துடன் வர, நால்வகைச் சேனைகளும் பதாகைகளுடன் சுற்றிக்கொண்டு வர, தமது பத்தினியுடனே யாகசாலையினின்றும் புறப்பட்டு, பரிசுத்தமாகிய நதியில் அவபிரத ஸ்நானஞ்செய்து, வெகுதானங்கள் வழங்கி, யாவரும் சம்ராட்டென்று புகழும்படி விளங்கினார்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்விதமாக அந்த இராஜசூய யாகமென்னும் பெருங்கடலைக் கண்ணென்னுங் கப்பலினாலே கடந்து, தருமமும் புகழ்மாகிய பொருள்களைத்தேடி வெகு சிறப்புப் பொருந்தி விளங்காநின்ற தருமபுத்திரமகாராஜன் யாவரையும் நோக்கி, “உங்களாலே நான் இப்பெருமை பெற்றேன்” என்று உபசாரமாகச் சொல்லி, அவரவருக்குத் தக்கபடி பரிசுகொடுத்தனுப்பினார். பின்பு பிஷ்மாசாரியர் - துரோணசாரியர் - கிருபாசாரியர் - அசுவத்தாமா - பாசுலிகன் - சோமதத்தன் - பூரிச்சிரவன் - சல்லியன் - துரியோதனன் - அவன் தம்பிமார்கள் - திரிதராஷ்டிரன் விதுரன் - சகுனி - கர்ணன் முதலானவர்களுக்கெல்லாம் வெகு சிறப்பாக பூஜைகள்செய்து கொண்டாடி உபசரித்து, அநேக யானைகள் - குதிரைகள் - ஆடைகள் - ஆபரணங்கள் முதலாகிய பரிசுகள் கொடுத்து அனுப்பினார். அப்படியே பலராமர் - வசுதேவர் - அக்குருரர் - பிரத்தியுமனன் - அனிருத்தன் - சாழ்

பன் - கதன் - சாருதேஷ்ணன் முதலான யாதவர்களுக்கும் பூசை செய்து பரிகொடுத்தனுப்பினார். பொதுவான பாதன் - பிஷ்மகன் - பாண்டியன் - பகதத்தன் - விபாடன் - சாத்தவன் - திருஷ்டகேது முதலானோருக்கும் பரிசளித்தனுப்பினார். அன்றியும் தமது தம்பிமார்கள் நால்வரையும், சாத்தன் - திருஷ்டதம்பமணன் - முதலானவர்களையும் தங்கள் தேசங்களுக்குப் போன்ற அரசருக்கு வழிவிட்டு உபசரித்து வரும்படி சட்டளை பிடித்தார். அதன் படியே அவர்களும் அவ்வாசர்களோடாகடி. கொது நாமப்பாய் வழிவிட்டு உபசரித்து, அவர்களிடத்தல் விடைபெற்ற வந்தார்கள். அன்றியும் நாரதர் - பருவதர் - தெளமியர் முதலான மகாமுனிவர்களுக்குத் தேவோபசாரஞ் செய்து, தாமே கூடப்போய் உபசரித்து வழிவிட்டு வந்தார்.

இவ்வண்ணமாகச் சகல தேசங்களையும் ஐயித்துக் கொணர்தவைகளும் - யாகத்திற்கு உலுப்பையாக வந்தவைகளும் - பொக்கிஷத்தி லிருந்தவைகளுமாகிய எல்லாப் பொருள் களையும் யாகத்திற்காகச் செலவு செய்து, அந்த யாகத்தைக் குறித்து வந்திருந்த யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு தேர்ன்மே லேறி நகர்ப்புறத்தை யடைந்து வீதியை வலமாகவந்து மாளிகை செர்ந்து களித்திருந்தார். தருமபுத்திரர் இப்படியிருக்கையில் கிருஷ்ணன் அவரைப் பார்த்து, “ஓய் இராஜாதிராஜனே! நீர் மகாநுபாவரான படியினாலே இந்தப் பெரிய யாகத்தை நிறைவேற்றிச் சத்துருக்களில்லாமல் அகண்டமண்டலாதிபராய் உமது பிதாவின் குறையை யும் நீக்கி விளங்குகிறீர். நானும் இவ்விடம் வந்து நெடுநாளாயிற்று. உற்சவங்களையெல்லாங் கண்களிக்கப் பார்த்தேன். துவாரகைக்குச் செல்ல விடைதரல் வேண்டும்” என்று சொல்ல, தருமபுத்திரர் - “கிருஷ்ண! நான் கேவலம் அசேதனத்தோ டொத்தவன். எனக்கு அல்லது என் தம்பிமார்களுக்கு, அல்லது மற்றவருக்குத்தான் மகிமை ஏது? உமது கிருபாகடாக்ஷம் பெற்ற மகிமையொன் றிருந்த படியினாலே மேன்மைகளெல்லாம் வந்தன. உம்மைப் பூசிப்பதற்கும் துதிப்பதற்கும் உமது பெருமையைப் புகழ்வதற்கும், நான் வல்லவனோ? ஓ கிருபாசமுத்திரமே! உம்மைவிட்டுப் பிரிந்து நான் இருக்கமாட்டேன். ஆனாலும் உம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத் தடுக்கவுமாட்டேன்” என்று சொல்லிக் கண்களில் நீர்ததும்ப எழுந்து ஆலிங்கனஞ் செய்து உடல்புளகமுறும்படி ஸ்தம்பம்போல்

நின்றார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவருடன் கூடக் குந்தியினிடத்திற்குப் போய்த் தெண்டனிட்டு, “அத்தாய், நீ புத்திரரால் வெகு சிறப்பு பெற்றாய்! இனிநான் போய்வருகிறேன்” என்று சொல்லி அவளிடத்தில் ஆசீர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்று மற்ற பத்துக்களிடத்திலும் விடைபெற்று, கிருதவர்மன்-சாத்தியசி முதலிய யாதவர்களுடனே பாண்டவருஞ் சூழ்ந்துவரத் தேர்மேலேறிப் புறப்பட்டு, சில நூரம்போனபின் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து “மகாராஜாவே! இராஜ்யத்தைச் செவ்வையாய் ஆண்டு யாவரும் புகழும்படியிரும்” என்று புத்திசொல்லித் துவாரகாபுரிபோய்ச் சேர்ந்தார். தருமபுத்திரர் தம்பிமாருடனேயும் - மற்ற பரிஜனங்களுடனேயும் - பட்டணத்திற்குத் திரும்பி வந்துவிட்டார்.

தருமராஜனுக்கு வேதவியாசர் பின்வரும் உற்பாதங்களை

எடுத்தோதல்

அப்பால் ஒருநாள் தருமபுத்திரமகாராஜன் சபையிலிருக்கும் போது ஸ்ரீ வேதவியாச மகாமுனிவர் மாணுக்கரோடு எழுந்தருளக்கண்டு, தம்பிமார்களுந் தாமும் எதிர்கொண்டு வழிபாடுசெய்து ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து, அவருடைய அனுமதியினாலே, தானும் ஆசனத்தி லுட்கார்ந்தார். பின்பு வியாசமகாமுனியானவர் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, “ஓ குருவமிசதிலகனே! தெய்வாதீனமாய் இராஜசூயயாகம் நிறைவேறிற்று. பகைவரெல்லாரும் மாண்டார்கள். எல்லா ஜனங்களுங் கொண்டாடும்படியாகச் சம்ராட்டென்னும் பேர் பெற்றீர். இப்படிப்பட்ட விபவத்துட னிராநின்ற உம்மைக் கண்ணாலே கண்டேன்; உம்மாலே வெகுவாகப் பூசிக்கப் பட்டேன். இனி நான் போகிறேன் செலவு கொடும்” என்றுகேட்க, தருமபுத்திரர் அவரை நமஸ்கரித்து “ஓ சுவாமீ! அடியேன் மனதில் ஒரு சந்தேக மிருக்கிறது. அதாவது நாரதமுனிவர் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் - சில உற்பாதங்களுண்டாகுமென்றும் அவைகளுக்குப் பலன் இன்னதென்றுஞ் சொன்னார். அப்படியே இப்போது உண்டாகிய உற்பாதங்களுக்குச் சிசுபாலன் மரித்ததே பலனா? இன்னும் வேறுண்டா? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ, வியாசர் அருளிச்செய்கிறார்—

“கேளும் தருமபுத்திரரே! இப்போது கண்ட உற்பாதங்களின் பயன் இவ்வளவோடு போகவில்லை. இன்றுமுதல் பதினான்கு வருஷ

மளவு மிருக்கிறது. பூமியிலிருக்கிற சகல இராஜாங்கங்களுக்கும் தங்கள் பரிவாரத்தோடு நாசமடையப்போகிறார்கள். அதற்கும் காரணம் கீர்தான். உம்முடைய தம்பிரமார்களுடைய ஸைவானுவேசியைப் பெரும்பான்மையரும் மடியப்போகிறார்கள். இவ்வளவுக்கும் முதற்காரணம் துரியோதனனுடைய கெடுகிறாய்தான். அப்படி க்ஷத்திரிய விநாசம் வருவதற்கு முன்னமே, கீர், சிவன் விருஷப்பத்தின் மீதேறிப் பூதப்பிரேத பிசாசங்களுடனே தென்றிலைசெய்துக்கொண்டு போவதாகக் கனவு காண்பீர். அப்போதே க்ஷத்திரிய மக்கள் மிகுந்த கேசிவந்ததென்று நீளையும். ஆனால் இவைகளுக்கெல்லாம் காம் காரணமாயினோமே என்று விசனப்படவேண்டாம். இவையெல்லாம் நடக்கவேண்டிய விளைதான். ஆனபடியினாலே கீர் சந்தோஷமாய் இராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் என்று சொல்விச் சீஷருடனே கூடத் தவத்திற்குப் போய்விட்டார்.

பின்பு தருமபுத்திரர் வியாசர் சொன்னதைக் கேட்டு மனக் கலக்கத்துடனே இராஜ்யத்தைத் தருமவழுவின்றிப் பரிபாலனஞ் செய்துவந்தார். மேலும் அவர் வெகு பயபத்திகளோடு வேத சாஸ்திரங்களையும் - உலக நடையினையும் - நீதி நெறிகளையும் - நன்றாய்க் கற்றறிந்து சரியாய் நடக்கத்தக்க வேதியர்களைத் தமது சபையில் நிரந்தரமாக இருக்கச் செய்து, அவர்களின் அனுமதிப் படியே குடிகளுடைய யோகக்ஷேமங்களை நடத்தி வந்தார். இப்படியிருக்கும்போது அந்தந்தக் காலங்களில் தப்பாமல் மழை பெய்து வந்தபடியாற் பூமியெல்லாம் பரிர் நிரம்பியது. அதனால் யாவருங் குறைவற்ற செல்வமடைந்து, தத்தம் நெறிகளில் வழுவாது நடந்து வந்தார்கள். இப்படிக்கிருதயுகமென்னும்படி தருமத்தைப் பூரணமாக நடத்திச் சொல்லத்தரமில்லாத செல்வச்சிறப்பு போடு தருமபுத்திரர் தமது அரசாட்சியைச் செய்து வந்தார்.

2. சூதுபோர்ச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

அங்கையி னேமி சங்குவா டண்டோ
டடற்சரா சனந்தித் தருள்வோன்
சங்கையின் மறைக ளாபிரங் களுக்குஞ்
சாற்றுதற் கரியதத் துவத்தோன்
கங்கையி னறலுங் காளியன் முடியுங்
காளிந்திக் கரையுமே கமழும்
பங்கய மலர்க ளிரவுநன் பகலும்
பணிந்துபா டுதுமவன் புகழே.

ஓ ஜனமேஜய மஹாராஜனே !

“ முன்குலத் தவர்க்கு முனிசுலத் தவர்க்கு
மும்மதக் கைம்மதக் களிற்று
மன்குலத் தவர்க்கும் வான்குலத் தவர்க்கும்
வரம்பிலா வகைக்கலை தெரியு
நன்குலர்த் தவர்க்கும் பொருளெலா நல்கி
நாடொறும் புகழ்மிக வளர்வான்
றன்குலக் கதிர்போற் றேய்ந்தொளி சிறந்தான்
றண்ணளித் தருமனா மரசன்.”

இப்படியிருக்க, துரியோதனனானவன் அத்தருமபுத்திரருடைய இராஜசூயயாகங் கழித்தவுடனே ஒருநாள் அவருடைய சபையைப் பார்க்கச் சகுனியோடுகூட வந்து, தான் தனியே சென்று அதனுடைய உயர்வையும் - சிறப்பையும் - பிரகாசத்தையும் - நவமணி மயமாகிய வேலைப்பாடுகளையும் - விசித்திரமான விலாசத்தையுங்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அதின் ஒரு புறத்தில் படிக்கல்லாற் செய்த ஒரு தாமரைத் தடாகமிருக்க அதில் நீரிருப்பது தோன்றாமல் நிலம்போற் காணப்பட்டபடியினாலே அவ்விடத்திற் சாதாரண

மாகடந்து அந்த நீரில் அமிழ்த்துபோனான். அதைக்கண்ட அந்தச் சபையின் காவற்காரராகிய மயனல் ஏற்படுத்தப்பட்டவர்கள், சிரித்து மகாராஜாவுக்குத் தெரிவிக்க, அந்தத் தருமபுத்திரர் வந்து அவனை யெடுத்து உலர்ந்த வஸ்திரத்தைக் கொடுத்து கட்டிக்கொள்ளச் சொன்னார். அவனும் அது ஆடையை அவிழ்த்துப்போட்டு உலர்ந்த வஸ்திரத்தை உடுத்திக் கொண்டு போகும் அளவில், அச்சபையி லிருந்த தபௌபதையும் - பீமசேனனும் - அர்ச்சுனனும் - இரட்டைப் பிள்ளைகளும் மற்றும் அநேகரும் நகைத்தார்கள். மறுபடியும் துரியோதனன் வெறுவழியாய்ப் போகுமளவில், அங்கொருபடிக்கல் பூமியிலிருந்தது. அது நீருள்ள தடாகம்போல் தோற்றினபடியினாலே வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, அதைக்கண்டு பீமன் அர்ச்சுனன் திரௌபதைமுதலானோர் சிரித்தார்கள். துரியோதனன் மறுபடியும் போகும்போது விசித்திரமாகச் சிற்கில ஸ்தம்பங்களிருந்தும் இல்லாதவையாகக் காணப்பட்டபடியால், தெரியாமல் அவைகளி லிடத்துக் கொண்டான். அப்போதும் யாவருங் கல்லென்று சிரித்தார்கள். பின்பு அவன் சபையின் உட்புறமென் றெண்ணி ஓடித்திற்குச் சென்றான். அது சபைக்குப் புறம்பான விடமா யிருந்தது. அங்கே போய்த் தயங்கி நிற்கக்கண்ட யாவரும் நகைத்தார்கள். மறுபடி துரியோதனன் சபைக்குள் வந்து, அதில் ஏறுகிற படிவரிசையைச் சாதாரணவிடமாக நினைத்து நடந்துபோமளவில், படி தடுக்கி விழக்கண்டு யாவருஞ் சிரித்தார்கள். இப்படிக்குத் தட்டிகொட்டுத் தடுமாறி அந்தச் சபைக்கு ஏறிவந்து யாவரையுங் கண்டு, போய்வருகிறே னென்று சொல்லி விடைபெற்று, மனதிற்கோபமும் பொறாமையும் பூரணமாய்நிற்கச் சகுனியுடனே கூடி அத் தினுபுரத்திற்குச் சென்று, தருமபுத்திரருடைய செல்வத்தையும் சிறப்பையும் மேன்மையையும் - பிரபுத்தன்மையையும் நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, உன்மத்தம் பிடித்தவன் போல் ஒருவரோடு பேசுவதையும் விட்டு விசனத்தினால் தவித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கிற துரியோதனனைப் பார்த்துச் சகுனியானவன் “ஓ துரியோதனா! நீ என்ன காரணத்தினாலே ஒருவரோடு பேசாமலும் களித்திராமலும் எதையோ சிந்தித்து விசப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? அதை யெனக்குச் சொல்லு. நீ வீணாய் மனதில் மாத்திரம் வைத்து அழிந்துபோக வேண்

டாம்” என்று நல்லம்மான் சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனனாவன் சொல்லுகிறான்.—

துரியோதனன் பாண்டவர் சேல்வத்தைக்கண்டு போருது

சதுனியோடு முறையிதேல்

“ஓ மாமா! என்னுடைய விசனத்தின் காரணத்தை என்ன வென்று சொல்வேன்? அருச்சுன நெருவனாலே பூமிமுழுவதும் ஐயிக்கப்பட்டேச் சகல இராஜாக்களுஞ் சுவாதீனமாகிக் கப்பங்கட்டத் தருமபுத்திரன் ஏகசக்ராதிபதியாய் அரசாள்வதும், அவனுடைய சபையிலே தேவர்கள் - தேவரிஷிகள் - யக்ஷர் - கின்னரர் - கந்தர்வர் - முதலானோ ரெல்லாரும் வருகிறதும், யாவருந் தருமபுத்திரனுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருக்கிறதும், கிருஷ்ணன் அவர்களிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களை நிறைவேற்றுகிறதும், பூமியி லிருப்போரெல்லாரும் பாண்டவர்களுக்கு மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்று வாழ்த்துகிறதும், யாவரும் அவர்களுக்கே அன்புடன் அடங்கியிருக்கிறதும், அவர்களுக்குச் சகல சம்பத்துகள் அளவற்றுக்கிடக்கிறதும் இவைகளை யெல்லாங்கண்களினாலே பார்த்து நானெப்படி சகிப்பேன்? இவைகளெல்லாமிருக்கட்டும். யானே குதிரை முதலியவைகளை விற்கவந்தவர்களும் அவர்களிடத்திற்கேபோய், நானழைத்தாலும் வராமலிருந்த வயிற் றெரிச்சலை என்ன வென்று சொல்லுவேன்! இப்படியே இரத்தினம் முதலான பொருள்களை விற்கவந்தவர்களும் என்னைப் பொருட் படுத்தாமல் போனார்களே. நான் வாங்கத்தகாதவனென் றல்லவா சிந்தித்தார்கள்? இந்தக் குருவமிசத்தில் நானும் பிறந்தேன், அவர்களும் பிறந்தார்கள். மேலும் - நான் மூத்தவருடைய புத்திரன். ஆனபடியினாலே நியாயப்படி அதிக மேன்மை எனக்கு வரவேண்டியது. அப்படி வராமற்போனாலுஞ் சமமாகவாவது வரக்கூடாதா? அல்லது கொஞ்சங் குறைவாயாகிலு மிருக்கக்கூடாதா? நான் இன்னும் எதற்கெதற்குத்தான் வயிறெரியுவேன்; புகழ்பெற்ற சகல மகாராஜாக்களும் இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்தின் வாசலிற் காணிக்கைகளை வைத்துக்கொண்டு, மகாராஜாவினுடைய தரிசனங் கிடைக்குஞ் சமய மெதுவென்று விசாரித்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்களே! அந்த நகரத்தில் எப்போதுந் தேசாந்தரங்களி லிருந்து வருகிற இராஜாக்களுடைய குதிரைகளும் - யானைகளும் - நிறைந்திருக்கின்

நனவே! எந்தத் தேசத்திலும் பாண்டவர்களின் முகமே விராபித் திருக்கிறதே! மண்டலங்க ளெல்லாம் அவர்களுடைய ஆங்குணக் குட்பட் டிருக்கின்றனவே! அவர் யாகத்திற்குப் பலவுசெய்த பொருள்களை ஆதிசேடனுங் கணக்கிற் பாட்டான்! அப்படிச் செய் தும் அளவற்றபொருள் வந்து குவித்திருக்கின்றதே! அதைக் கணக் கும்போது என் வயிறு பசிபென்று பற்றிக்கொள்ளுகின்றதே.

ஓ மாமா! ஆதரவற்றுச் சென்ற அவர்களுக்கே இவ்வாண்மை யுண்டாயிருந்தால், நமக்கெல்லாம் இவரி ஆண்மை பெங்கே யிருக் கின்றது? ஏனென்றால் நானிருக்க, நீயிருக்க, அங்குதே பதிபராகிய அண்ணா கர்ணனிருக்க, மற்ற மந்தக விராபிருக்க, யாவருக்கும் எதிரிலேயே நம்முடைய நேசனாகிய கெபாலனாக் கண்ணன் அலட்சியஞ் செய்து சங்கரித்தானே! ஆண்மைமிருந்தால் யாரா வது எழுந்திரார்களா? அப்படிப்பட்ட கண்ணன் அவர்களுக்கு வேலைக்காரன்போற் காத்திருக்கிறானே! இவைகளை யெல்லாங் கண்களினாலே பார்த்து, நானெப்படி சகித்திருப்பேன்? ஒரு குலத் திற் பிறந்த இருபகுப்பாரில் ஒரு பகுப்பார் அவ்வகைப்பட்ட சிறப் படைய, மற்றொருபகுப்பார் தகுதின்னி உயிரை வைத்துக்கொண்டு பிழைத்திருப்பதினால் என்ன நன்மை? அதனாலென்ன சர்தோஷம்? நானுங் குருவமிசத்தானென்று வெளியில் வர வெட்கமா யிருக் கிறதே! நான் யாரோடு என்ன பேசுவேன்? ஆதலால் தீயிற் குதித்தாகிலும், பாராங்கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு தண்ணீரில் விழுந் தாகிலும், விஷத்தைக் குடித்தாகிலு மிறந்தால் அப்போது தான் என் சித்தங்குளிர்த் து சௌக்கியமாயிருப்பேனே யல்லதுவேறில்லை. நான் இப்போது பிழைத்திருக்கிறதாய் நினையாதேயும். அந்தச் செல் வத்தைப் பார்த்து அவருக்குச் சரியா யிருக்கிற எவன் தான் உயிர் வைத்துக்கொண் டிருப்பான்? நான் இப்போதிருக்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஒரு விதத்தாலும் நான் பிழைத்திருக் கிறவனு மல்லேன்; மரித்தவனு மல்லேன்; மனிதனு மல்லேன்; மிருகமு மல்லேன்; சரமு மல்லேன்; அசரமு மல்லேன்; இவைகட் கெல்லாம் நான் வேறாகவே யிருக்கிறேன். இவ்வளவு தானே எனது வயிற்றெரிச்சலுக்குக் காரணம்; மற்றும் அநேக முண்டு. அவைகளையுங் கேளும். என் சகோதரர் முதலானவர்களையும் எம் மையும் உம்மையும் ஊழியக்காரரைப்போல் யாகத்தில் வேலைசெய் யச் சொன்னானே; அதுவுமன்றி நீருங் கூடவருகையிற் சபையில்

நான் நான் விவாகமும் உலகத்தை நீராகவுங் கண்டு மயங்கின தன்றி, இன்னும் பலவாற்றால் மயங்கி வீழ்த்தற்குக் காவற்காரர் முதல் யாவருஞ் சித்தித்தது தெரியுமே! அது ஒன்றுக்கே நான் உடிரைவிட வேண்டாமோ? அப்படிப்பட்ட சபை தேவர்களுக்கு மில்லையே! இப்படிக்கொல்லா நிரூக்கிறபடியினாலே நான் இனி உயிரை வைத் திருக்கமாட்டேன். மரணத்திற்கே சித்தமாயிருக்கிறேன். நீரும் அநுமதிசெய்யும். திருதராஷ்டிர மகாராஜாவுக்கும் இச்செய்தியைத் தெரிவிப்பும்” என்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான். இந்த வார்த்தையைச் சூதுரி கேட்டு, அவனைப் பார்த்துச் சொல்லு கிறான்—

“அடா குழந்தாய்! நீ தருமபுத்திரனுடைய சம்பத்தைப் பார்த்து வினாய் ஏன் பொறாமைப்படுகிறாய்? அவர்கள் செய்த புண்ணியத்திற்கு ஈடாக அவ்வளவு செல்வம் அவர்கட்கு வந்தது. உன் புண்ணியத்திற்கு ஈடாக இவ்வளவு கமெல்லாம் உனக்கு வந்திருக்கிறது. இப்படியே ஒவ்வொருவருந் தம் தம் நல்வினைப் பயனுக்குத் தக்க பலனை அநுபவிக்கின்றார்கள். இது இயல்பென் றறிந்தும் வினாய் ஏன் மனஸ்தாபப்படுகிறாய்? நீயும் ஆதிமுதல் அவர்களை யடக்கி மேலாகவேண்டுமென்று, வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்தாய். அவைகள் பயன்படாமற் போயின. அவர்கள் எந்தெந்த ஏதுக்களினாலே பெருமை யடைந்தார்களோ, அந்தந்த ஏதுக்களைக் குறித்து நீயும் யத்தினப்பட்டாய்; அவை யென்றும் பலிக்கவில்லை. அதற்கென்ன செய்யலாம். நீ திரௌபதையை மணஞ்செய்ய முயன்றாயே அது சித்திக்காமற்போனது தெய்வத்தின் யத்தினத் தானே? அவர்கள் விவாகஞ் செய்ததினாலே துருபதன் முதலாகிய அநேகர் அவர்களுக்குச் சகாயமானார்கள். கிருஷ்ணனோ அம் மான்பிள்ளை. ஆகையினால் அவன் அவர்கள் அதுசரிப்பினாலும் அடக்க முடைமையினாலும் சகாயனானான். அவனோ வெகு புத்தியும் - பராக்கிரமமும் - புகழும் - சாமர்த்தியமு முள்ளவன்; தேவர் - தானவர் முதலானோரையும் ஜயிக்கவல்லவன்; ஒருவனாலும் வெல்லப்படாதவன். அவனுடைய துணையைப் பற்றி அவர்களுக்குச் சகல மேன்மைகளும் வருகின்றன. இதற்கு நாமென்ன செய்யலாம்? அநியாயமாய் அவர்கள் ஒருவருடைய இராஜ்யத்தை அடித்துப் பறிக்கவில்லை; நியாயமாய்த் தகப்பனாருக் குண்டான பங்கையே அடைந்தார்கள். ஆளுகைசெய்கையிலும் ஒரு அநியாய

முஞ் செய்யவில்லை ; யாவருக்கும் நன்மையாகவா படக்கூடுங்கள். காண்டவவனத்தை, இந்திரன் முதலானவர்களை வளம் அக்கினி பகவானுக்குக் கொடுத்தபடியால், அச்சுனன் அந்நிதமான தேர்-குதிரை - வில் முதலானவைகளைப் பெற்று, அதனால் உலகத்தை ஜயித்தான். அக்காட்டுத் தியானிக்கும் மயனை விமோசனஞ் செய்ததுபற்றி, அவனிடம் கற்பனையாகிய உற்பனச் சபையொன்று பெற்றான். இவை யெல்லாம் அத்ருஷ்டத்தால் நேரிட்டவைகள். நமக்கு அப்படிப்பட்ட அத்ருஷ்டமில்லை. உனக்கும் பீஷ்மர் - துரோணர்-கிருபர் - அகவத்தாமன்-கர்ணன் முதலான வீரர் சகாயமா யிருக்கிறார்கள். இருந்துத் தெய்வபலமில்லாமையினாலே ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. ஆனபடியினாலே வன்னாய்ப் பொறுமைப்பட்டு மனம் வருந்துவதை விட்டுக் கிடைத்திருக்கிற மட்டிற் சந்தோஷத்தோ டிருப்பது நன்மை. அல்லாமல் அந்தச் செல்வத்தையே பெறவேண்டுமாயானால் அவர்களை எவ்விதத் தந்திரத்தினாலேனும் வெல்லவேண்டும். அதற்கு பீஷ்மர் துரோணர் முதலான வீரர் உனக்குச் சகாயமா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களைக் கொண்டு ஜயிக்க யத்தினப்படலாம். ஆயினும் இப்போது அவர்களைப் போர்முகத்தில் வெல்வது அசாத்தியமென்று தோன்றுகிறது. அப்படி யிருந்தாலும் நான் ஒருவகையில் அவர்களுடைய சகல சம்பத்துக்களையுங் கவரமாட்டுவேன். அவ்வித நடத்தையில் உனக்கு மனமிருந்தாற் செய்கிறேன். நீ ஏன் விசனப்படுகிறாய் ?” — என்று கூறிய சகுனியின் பேச்சைக் கேட்டுத் துரியோதனன் சிறிது மனந்தேறிச் சொல்லுகிறான்—

“வாரீர் மாமாவே ! பாண்டவர்களை எளிதிற் ஜயித்து அவர்களுடைய செல்வங்களை யெல்லாம் அபகரிப்பே னென்று சொன்னீரே, அப்படி நம்முடையவர்களி லொருவனுக்கும் உபத்திரவ மில்லாமல் அவர்களை எளிதில் வெல்லும் உபாயம் யாது ? அதைச் சொல்லவேண்டும்” என்று துரியோதனன் கேட்க, உடனே சகுனியானவன் அவனைப் பார்த்து “கேளப்பா துரியோதனா ! தருமபுத்திரருக்குச் சூதாவதில் மிகவும் பிரியமுண்டு. ஆனால் அதை நன்றாய் ஆடுவதற்கோ அவருக்குத் தெரியாது. எனக்கோ அதில் ஒப்பற்ற சாமர்த்திய முண்டு. அவரோ சூதாடுதற் கழைத்தால் வராம லிருக்க மாட்டார். அந்த ஆட்டத்தில் அவர் மெத்தப் பிரேமையுடையவர். ஆனபடியினாலே நான்

அவருடைய சகல சம்பத்துக்களையும் சூதினால் ஜயித்து உனக்குக் கொடுக்கிறேன். ஆனால் அதைக்குறித்து உன் பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் சம்மதம் வேண்டும். ஆனதால் நீ இதை அவருடைய சொல்லி அனுமதி அடைவாயானால் சந்தேகநில்லாமல் அச்செல்வங்களை யுனக்குத் தருகிறேன்” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட துரியோதனன் “ஓய் மாமா! நீரே இச்செய்தி அவருக்குத் தெரிவியும்” என்று சொன்னான்.

துரியோதனனுஞ் சகுனியும் திரிதராஷ்டிரனிடஞ்

சென்று ஆலோசித்தல்

தருமத்தில் வருவாது நடப்பவராகிய தருமபுத்திர மகாராஜருடைய செல்வங்களைக் கண்டு பொறாமைகொண்டு மனம் வெதும்பித்துக்கத்திற் புரண்டு கிடந்த துரியோதனனுக்குச் சமாதானங் கூறிய சகுனியானவன், தன் மனதில் சூதினால்லது வேறு வகையில் அவர்களை வெல்லக்கூடாதாகையாற் சொக்கட்டானுட்டத்திற் பந்தயமாய்ச் சகல செல்வங்களையும் வைக்கச்செய்து கவர்ந்து துரியோதனனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்கிற உறுதிக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் மனைக்குட் சென்றான். அஃது இனி, பூமியிலுள்ள சகல இராஜாக்களுங் கௌரவ வமிசத்தாரும் எல்லாப் பரிவாரங்களோடு நாசமடையும்படியாகிய ஏதுவைச் சொல்லப்போனதாக நினைக்கப்பட்டது. அப்படி அவன் மனைக்குட் சென்று இராஜாவின் சமீபத்திற் போய்த் தன்னை யறிவித்து நமஸ்கரித்து, பக்கத்திலிருந்த ஓர் ஆசனத்தி லுட்கார்ந்து மகா இரகசியமாய் மெள்ள இதனை மொழியலாயினான்.—“ஐயா மகாராஜாவே ! உமது மூத்தபிள்ளையாகிய துரியோதனன் சிலநாளாய் மனதில் பெரிய விசனங்கொண்டு, ஆகார கித்திரைகளு மில்லாமல் உடம்பு மெலிந்து நாளுக்குநாள் அபாயத்திற்கிடமாகிய நிலையிலிருந்து வருகிறான். இப்படியிருக்க நீர் அதை விசாரித்து அவன் மனோவியாதியைப் போக்காமலிருப்பது உமக்கு நியாயமா? மூத்த மகனாகவும் இளவரசாகவுமிருக்கும் அவனைக் கவனியாது இருக்கலாமா?” என்று சொல்லியதைக் கேட்ட குருடனாகிய இராஜன் மகனை அழைப்பித்து மிகவும் பரிவுடனே சொல்லுகிறான்—

“குழந்தாய் துரியோதனா ! நீ மிகுந்த துயரத்தை யடைந்து மெய்மெலிந்து சோருகிறதாகத் தெரிகிறது. அதற்குக் கார

ணமோ ஒன்றுத் தெரியவில்லை. உனக் கொன்ன துறை? என்னுடைய இராஜ்யமுமுதும் உன் வசத்தினையே இருக்கிறது. வெகு இராஜாக்கள் உனக்குக் கீழ்ப்படிந் திருக்கிறார்கள். நீயே அரசாட்சி செய்கிறாய். உன் தம்மீமாரெல்லாரும் உன் வசத்தின் இருக்கின்றார்கள். மகாவீரர்களெல்லாரும் உன் சொற்படி நடக்கக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் பொருள்களும் மற்றும் அநேகவித வஸ்துக்களும் நல்ல குதிரைகளும் யானைகளும் வாகனங்களும் சேனைகளும் அளவற்றதிருக்கின்றன. தேவஸ்திர்களுக் கொப்பாகிய வெகு மங்கையர்களும் இருக்கிறார்கள். இப்படி உனக்குச் செல்வத்திலும் போகத்திலும் ஒரு குழைவுங் காணப்படவில்லை. நானும் உன் தாயாரும் நீ கொடுத்த அன்னவஸ்திரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சுகமாயிருக்கிறோம். மற்றும் உன் பந்துக்கள் யாவரும் உனக் கடங்கியே யிருக்கிறார்கள். உனதாக்கியே மறுப்பாரொருவருமில்லை. அன்றியும் நீ எட்டு வியாகரணங்களையும் மற்று மநேக கல்விகளையும் நன்றாய் ஒதி புணர்ந்து, எல்லா வித்து வான்களாலும் புகழ்ப்பட்டிருக்கிறாய். குடிகளையுஞ் செவ்வையாய்க் காத்து அவர்கள் துதிக்கும்படி யிருக்கிறாய். துரோணசாரியர் கிருபாசாரியர் பலராமர் இவர்களிடத்தில் அஸ்திரவித்தை நன்றாய்க் கற்றுமிருக்கிறாய். இவ்வாறாக எல்லாப் போகபாக்கியங்களும் பெருஞ்செல்வமும் புகழும் பெற்றுத் தேவீவந்திரன் போல் விளங்கா நின்ற உனக்கு இப்படிப்பட்ட விசனம் வருவதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியவில்லை? ஆகையால் அதை நீ எனக்கு இப்போது நன்றாய்த் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று பிதா சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன், மிகுந்த சோர்வுடனும் அலக்ஷியத்தோடும் சில வார்த்தை சொல்லுவதாயினான்.

“ஐயனே! உண்பதும் உடுப்பதும் பூண்பதும் யாருக்குத் தான் கிடைக்காது? இவையெல்லாம் ஒரு சந்தோஷத்திற்கேதுவா? ஆனால் இவையெல்லாம் அற்பருக்குச் சந்தோஷ ஹேதுக்கள்தான். நீர் சொல்லியபடி இராஜ்ய சம்பத்து முதலானவை இருந்தும் எனக்கு அந்த அற்பருக்கிருக்கிற அவ்வளவு சந்தோஷமுமில்லை. சந்தோஷமில்லாமை மாத்திரமேயன்று. அதற்குத் துணையாய் அளவற்ற துக்கமு முண்டாயிருக்கிறது. ஏனென்றால் பாண்டவர்களுடைய சம்பத்தையும் பெருமையையும் புகழையும் பார்க்குமளவில் எனக்கு மிகுந்த பொருமையுண்டாகி அதனாலே மனந் தகிக்கப்பட்டு

மகா வியாதி பிடித்தவன்போலும் பரித்தியம் பிடித்தவன்போலும் வருத்தப்பட்டுத் தடுமாறிக்கொண்டிருக்கிறேன். அந்தச் ஸம்பத் தைப் பார்த்தபின்பு, நீர் முன் சொல்லிய இராஜ்ய முதலியவைகளை யெல்லாஞ் ஸம்பத்தென்று சொல்லத் தகாதென நினைக்கிறேன். அவர்களின் சேவகர்கள் உண்டு உமிழ்ந்ததற்கும் ஒப்பாயிருக்க வில்லை. எதிரியைக் காட்டிலும் மிகுந்த மேன்மை பெறவேண்டுமென வன் எதிர்க்குச் சொல்லக்கூடாத பெருமை நேரிட்டிருப்பதைப் பார்த்து எப்படிச் சகிப்பான்? பொறுமையும் தயையும் சாந்தமும் ஸம்பத்தைக் கோரியிராவின்ற அரசனுக்குத் தகுமோ? இவையெல்லாம் புருஷனுடைய ஸம்பத்தை நாசஞ்செய்யும். துறவிக்கு இக் குணங்க ளிருக்கவேண்டுமேயல்லது, மற்றவருக்குக் கூடுமோ? எவனுடைய செல்வத்தைக்கண்டு எவனுக்குப் பொறுமை யுண்டாகி றதோ அவன் அவனை உடனே கொன்று அதைப் பறிக்கவேண்டுவது தான் கூத்திரியனும் புத்திசாலியும் ஆண்மையுள்ளவனுமா யிருப்பவனுக்குத் தகுதி. அப்படியல்லாமல் எதிரியின் பாக்கியத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறவன் மூடர்களில் உயர்ந்தவனாக எண்ணப்படுவான். அதைக் கவரச் சக்தியில்லாதவன் மரித்தவன் தான். நானுமப்படியே காலகதியைப் பார்த்துச் சகித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனபடியினாலே நான் செத்துப்போனவனே; வல்லுயிர் போகாமையாலேதான் இப்படித் தினந்தோறும் விசனமென்னும் அக்கனியில் வீழ்ந்து தவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இனி என்னை மரிக்கத் துணிந்தவனென்றே யோசியும். அவருடைய சம்பத் தென்ன அவ்வளவு சிறந்ததென்கிறீரா? கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்.—

என்னருமைத் தந்தையே!

இந்திரன் முதலா யுள்ள விமையவர் சிறப்புச் செய்யச் சுந்தரப் பொற்றோள் வேந்தர் தொழில்புரிந் தேவல் செய்ய மந்திர முனிவர் வேள்வி மறைநெறி முறைபிற் செய்யத் தந்திர வெள்ளச் சேனைத் தருமனே தலைவ னானான்.

மேலும் அத்தருமன் இப்போது ஒருவராலும் நிறைவேற்ற இயலாத இராஜகூயமென்னும் மகாயாகஞ் செய்தானே, அதில் வந்த காணிக்கைகள் எண்ணக்கூடுமானவையோ? தினந்தோறும் அவன் எண்பத்தெண்ணாயிரம் மகா பிராமண குடும்பங்களுக்கும், பதின

யிரம் ஸன்னியாசிகளுக்கும், பஞ்ச பக்ஷ பாமான்னங்களுடே போஜனமிட்டு வருகிறான். அதனாலே அவனுக்குண்டாபிருக்கிற சிறப்பொன்றே போதுமானதா இருக்கிறது. அந்தக் குடும்பங்களிலே ஒவ்வொன்றிற்கும் முப்பது பேர் பரிசாக இருக்கிறார்கள். அன்றியுங் காம்போஜ தேசாதிபதியாகிய கதக்ஷண மகாராஜன் பற்பல வர்ணங்களில் விசித்திரமான மேன்மைமும் பளபளப்பும் பெற்று ஆச்சரியப்படத்தக்கவையா பிராசின்ற மான் தோல்களில் அநேகமாயிரமும், அப்படிப்பட்ட கம்பளங்களில் அநேகமாயிர முங்கொணர்ந்து கொடுத்தான். அன்றியும் பொற்பணியுண்ட நான்கு குதிரைகள் கட்டிய இரதங்களிற் பதினொன்றும், அப்போது கன்று போட்டவைகளுங் குடும்பால் கறக்கத்த நுத்தவைகளாகிய பதினொலாயிரம் பசுமாடுகளும், சிந்து சௌராஷ்டிர முதலாகிய தேசங்களிற் பிறந்து மகாவேகத்தோடு கூடிய பதினொன்ற குதிரைகளும், அழகும் சாதாரியமும் உள்ளவர்களாகிய மங்கைப் பருவமுள்ள பதினொலாயிரங் கன்னிகைகளும், அநேக லக்ஷம் ஒட்டகங்களின் மீதிற் பலவித இரத்தினங்கள் ஆபரணங்கள் முதலாகியவைகளும் கொடுத்தான். இவ்விதமாகவே சகல இராஜாக்களும் வந்து காணிக் கைகளைக் கொடுத்துப் பணிந்துபோனார்கள். அந்த யாகத்தில் வந்த பொருள்கள் எவ்வளவோ அவ்வளவு பொருள்கள் குபேரனிடத்திலுங் கிடையாது. இந்த விஷயத்திற் சந்தேகமிருந்தால் உமது மத்திரியாகிய சஞ்சயனைக்கேளும்.

அந்த யாகத்திற்கு வந்த பிராமண ரெல்லாரும் வேண்டிய இரத்தினங்கள் - வஸ்திரங்கள் - பொருள்கள் - பசுக்கள் - இன்னும் பலவற்றையும் பெற்றுக் களித்துப் போனார்கள். தேவலோகத்திலுங்கூட இவனைப்போல் யாகஞ்செய்தவர்களும், பற்பல மேன்மையடைந்தவர்களு மில்லையென்று, நாரதர் முதலாகிய பெரியோர்களும் மிகப்புகழ்ந்தார்கள். அன்றியுஞ் சில அரசர் வெகு ஒட்டகங்களின்மேற் பொருட்பொதிகளைப் போட்டுக்கொண்டு யுதிஷ்டிரனைக் காணச் சமயங்கிடையாமல், அரண்மனை வாசலில் நெடுநேரங் காத்திருந்து அநேகரிடம் சொல்லி யனுப்பிப் பின்பு அவனைக் கண்டு பணிந்து பலவிதப் பொருள்களையும் - பொற்கலசங்கள் முதலான அநேக பாத்திரங்களையும் - பாற்கடலிற் பிறந்த வெண் பொன்னினுற்செய்யப்பட்டிக், கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்தி இரதனுக்கு அப்ஸரஸ்திரீகள் காமதேனுவின் பாலேக் கொடுக்கும்படி

யான திவ்வியபாத்தாங்கள் போன்ற பலவற்றையும் பாதகாணிக்கை யாக வைத்தார்கள். அவைகளையெல்லாம் பார்த்த எனக்கு, உண்டான வயற்றெறிச்செல்லுந் துக்கத்தையுஞ் சொல்லிமுடியாது. அன்றியும் யுதிஷ்டிரன் குச் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்வதற்காகச் சமுத்திரங்களிலின்று தீர்த்தம் வரவேண்டுமென்று புரோகிதர் சொன்னமாத் தித்தலே, இராஜசராஜராகிய சிலவீரர் நவரத்தினங்க ளிலழைத்த குடங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்திலெழும்பி ஒருகணப்பொழுதில் எல்லாக்கடல்களின் நீரையுங் கொலாந்தார்கள். இப்படி மற்றொருவனுக்கு நடக்குமா? மனிதரைத் தன்னும்படியான இராஜசூரர் அடிமைபோல் காத்திருக்கிறார்களே! இவ்விதமாய் அவர்களுக்கு நடக்குஞ் சிறப்பைச்சொல்ல என்னாலாகுமோ? ஐயா! எல்லாவற்றிலும் பெரிதானதோர் வயிற் றெறிச்செலக் கேளும்.—

அவர்களுக்கு மயனென்பவன் ஒரு சபை நிருமித்திருக்கிறான். அது தங்கத்தினாலும் மணிகளாலுஞ் செய்திருப்பதுமன்றி, சொல்லத்தரமில்லாத விசித்திரங்களுக்கும் அது இருப்பிடமா யிருக்கின்றது. அதில் நானொருகாற் போகும்போது ஒருபுறத்திற் படிக்கத்தினற் செய்து தாமரை பூத்த தடாகம்போற் காணப்பட்டபடியினாலேயும் தாமரைத்தடாகம் வெறுந்தரையாகத் தோன்றினபடியினாலேயும் நீரில்லாவிடத்தில் துணியைத் தூக்கிக்கொண்டும், நீருள்ளவிடத்தில் துணியை விட்டுக்கொண்டும் போய்த் தடுமாறினேன். அப்போதென் னைப் பார்த்த காவற்காரரெல்லாருஞ் சிரித்தார்கள். அதைக்கண்டு எனக்கு உலர்ந்த வஸ்திரங்களை யுதிஷ்டிரன் கொடுத்தான். அவை களை யுடுத்துக்கொண்டேன். அதனாலே நான் செத்தவனையல்லது பிழைத்திருக்கிறவனல்லேன். பின்பு மற்றொருவிடத்திற் கம்பங்க ளிருந்தும் இல்லாதவைபோலிருந்தன. வாயில்களில்லாதவிடங்களில் இருப்பதுபோல் காணப்பட்டன. நான் இவ்விடங்களிலெல்லாம் போய் முட்டிக்கொண்டு காயங்களை யடைந்தேன். இப்படிப் பலவிதமாக மயங்கி வழி துறைதெரியாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருக்குமள வில், பீமசேனன் பார்த்து நகைத்து, “இதோ வழி, இதோ வழி” என்றும், “இப்படி வரலாம், இப்படி வரலாம்” என்றுங் கூப்பிட்டான். அச்சொல் என் கழுத்தை அறுப்பதுபோ லிருந்தது. எனக்குச் சக்தி யிருக்குமானால் அக்கணத்திலேயே அவனைக் கொல்லுவேன்; இல்லாமையாலே பிணம்போலே சும்மா யிருந்தேன். அப்போது

திரௌபதையும் மற்றுமநக ஸ்திரீகளும் என்னைப் பார்த்து, 'இவர் தந்தைக்குத்தான் கண்ணில்லை; இவருக்குங்கண்ணில்லையா?' என்று நகைத்தார்கள். இன்னும் கம்பங்களிலுள்ள இடங்களிற் கம்பங்களிருப்பதாக வெண்ணி யொதுங்கிச் சபையெய்துவதற்கானபடி வரிசை தெரியாமல் அவர்களுடைய மணிதர் வந்து வழிகாட்டி அழைத்துக்கொண்டு போக அதிற் போய், பின்பு தலைநகர்க்குக் கொண்டே சிலநேரமிருந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன்.

இப்படியெல்லாமிருக்க எனக்குச் சுகமேது? சிறப்பேது? நான் செத்தாலன்றி வயிற்றெரிச்சலாநமோ? நல்ல நிலைமையி லிருக்கும் பங்களிகளுக்கு முன்னே தாழ்மையடைந்து வாழ் வதைவிடச் சாதலே நன்மை. அப்படி அவமானப்பட்டபோதே உயிரை விட்டுவிடவேண்டும். ஆனால் உம்மையுந் தாயையும் நினைத்து, வலுவி லுயிர்விடுதல் பாவமென் றெண்ணி அப்படிச் செய் யாமற் போனேன். ஆதிலும் அந்தத் துக்கம் பொறுக்கக்கூடாமை பற்றி, உயிர்விடுவதற்கே இப்போதுத் துணிந்திருக்கிறேன். இன்ன மொரு அதிசயங் கேட்டீரோ? அவருடைய யாகசாலையில் ஒரு சங்கிருந்தது. அது நூளுயிரம் பிராமணர் புசித்தா லொருநா றுமொலிக்கும். அப்படிப்பட்ட சங்கம் ஒவ்வொரு நாட்களிலும் அநேகந்தர மொலிக்க நான் கேட்டிருக்கிறேன். இவ்வாறு அள வில்லாமற் பிராமணர் புசித்துச் சந்தோஷப்படுமளவில் எனக்கும் புளகமுண்டாயிற்று. அந்தப் பிராமணர்கள் புசிக்கும்போது பெரு நில மன்னராகிய இராஜாதிராஜர்களும் பெருமையும் நாணமும் விட்டுப், பரிசாரகர்போலப் பரிமாறி உபசரித்தார்கள். நாம் கேட்டுமறியாத தேசத்து மன்னரெல்லாரும் வந்து காத்திருந்தா ர்கள். அவர்கள் கண்டு சந்தோஷிக்கும்படியாக ஒவ்வொருவரும் பற்பல ஏவற்பணி செய்துவந்தார்கள். தேவர்கள் - ரிஷிகள் - கந்திருவர் முதலானவரும் வந்திருந்தார்கள். இவர்களெல்லாரும் அவர்களையும் அவர்கள் செய்யும் யாகாதிகாரியங்களையும் வெகு வாய்ப் புகழ்ந்தார்கள். நான் அவர்களி லொருவனாக இருந்தேனே யல்லது வேறில்லை. ஆதலால் என்னுயி ரிருக்குமளவில் அவர் களோ டெதிர்த்துப் போர்செய்கிறேன். ஜயித்தால் அந்தச் செல் வத்தை யனுபவிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் பிராணனை மாய்த் துக்கொள்கிறேன். இவ்விரண்டு மின்றிச் சும்மாயிருந்தால் என் துக்கந் தீர்த்து" என்று சொன்னான்.

இப்படிச் சொல்லிய துரியோதனனைப் பார்த்துச் சகுனி சொல்லுகிறான்—“கேள்வா துரியோதனா! பாண்டவர்கள் வெகு பராக்கிரமசாலிகளாகி, தங்கள் புஜபலத்தினால் இப்படிப்பட்ட ஐசுவரிய மடைந்தார்கள். அதைக் கண்டு நீ வீணாய்ப் பொறுமைப் படுவதும், யுத்தத்தினாலே அதைக் கைவசப்படுத்தி நினைப்பதும், கொஞ்சமும் கண்ணிருக்கவில்லை. எட்டாத பெரிய மரத்தினுமிடமிருக்கும் பழத்தை எட்டமுயலும் குள்ளன்போல் விண்ணமுயற்சியை நீ யோசிக்கிறாய்! இப்போது தேவர்களெல்லாரும் ஒன்றுகூடி வந்தாலும், அந்தப் பாண்டவர்களை வெல்வது அசாத்திய மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆனபடியினாலே நீ சொல்வது சரியல்ல. ஆனால் அதைக் கவருவதற்கு ஒரு உபாயமுமில்லையோ வென்றால் உண்டு. அஃதென்னவெனில், சொக்கட்டா னுவதில் எனக்கு மிகுந்த பாண்டித்திய மிருக்கிறது. ஏனெனில் நான் அக்ஷ இருதயமென்னும் வித்தை கற்றிருக்கிறேன். அதனாலே எந்தச் சமயத்தில் எந்தப் பந்தயம் வேண்டுமோ அதை விழச்செய்வேன். காய்களை ஆடுவதிலும் மிகுந்த சாதுர்யமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஆகையால் எனக்குச் சமானமாக அவ்வித்தை தெரிந்தவன் பூலோகத்திலொருவனுமில்லை. தருமபுத்திரனுக்கோ இவ்விதைத் திறமைகள் ஒன்றுமில்லாதிருந்தாலும், இந்த ஆட்டத்தில் மாத்திரம் அவனுக்கு மிகுந்த விருப்பமுண்டு. பந்தயம் போடவுந் தெரியாது; ஆடவுந்தெரியாது; ஆட அழைத்தால் வரமாட்டேனென்று ஓடவுந் தெரியாது. ஆதலால் அவ்வாட்டத்திற்கு அவரையழைத்துச் சகல சம்பத்துக்களையும் பந்தயமாக வைக்கச் செய்து, அவைகளை யெல்லாம் எளிதிலேயே கிரகிக்கமாட்டுவேன். அப்படிக்கிரகித்து உனக்குத் தருகிறேன். சிந்தைப்படாதே. சம்மதமானால் அதற்கு யத்தினப்படு” என்று திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் முன்னிலையிற் சகுனியானவன் சகல இராஜாக்களின் விநாசமாகிய மரத்திற்கு விதைபோலிராநின்ற பேச்சைச் சொன்னான்.

அப்போது துரியோதனன் பிதாவை நோக்கி, “ஐயா மாமாவாகிய சகுனி சொல்லியதைக் கேட்டீரன்றோ? அந்தப்படி இவரைக்கொண்டு தருமபுத்திரனைச் சூதாடச்செய்து அவன் செல்வத்தையெல்லாம் கவருகிறேன். அதற்குத் தாங்கள் அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன், தன் மகனைப்பார்த்து “குழந்தாய், நீ சொன்ன காரியத்தை யோசித்துச்

செய்யவேண்டும். அதற்காக விதுரனை யழைப்பித்து, அவனோடு உசாவி, காரியத்தின் குணகுணங்களை நன்றாய் ஆராய்ந்து சொல்லுகிறேன். அவன் வெகு புத்தசாஸி; சுகல தரமங்களைப் புறந்தவன்; வெகு யோக்கியன்; பாண்டவர்களுக்கும் உங்களுக்கும் பகஷ்பாதமில்லாமல் நன்மையைச் செய்திப்பவன். ஆனபடியாலே அவனோடு இதைக் கூறவேண்டும்” என்று சொல்லக்கேட்ட துரியோதனன், மனம் பொங்கி, “கேளும் பிதாவே! நீர் விதுரனோடு இந்தச் சங்கதியைச் சொன்னால், அவர் சம்மதக்கப்படுமா? நல்லே. மற்றென்ன சொல்லுவா ரென்றால், சொக்கட்டான் முதலாகிய சூதுகளை யாடுதல் நல்லகாரிய மன்றென்றும், பாண்டவர்களுடைய இராஜ்யத்தை அபகரிப்பது நியாய மன்றென்றஞ் சொல்லுவர். அதுவே உமக்கு புத்தமாமகத்தோன்றும். அதைக் கேட்டவுடனே நான் உயிரை விடுவேன். இவ்வாறாக நான் இறத்ததின் நீரும் விதுரருமாகச் சுகமாயிருங்கள். நான் ஒருவன் போவதனால் உங்களுக்கென்ன குறை? ஆகையால் நான் உயிரை விடுவதே நன்மை” என்று பிதாவின் பக்கத்திலிருந்து துன்பப்பட்டான்.

திரிதராஷ்டிரன் விதுரனோடு ஆலோசித்துத் துரியோதனனுக்கு அறிவுறுத்தல்

கேளும் ஜனமேஜயமகாராஜனே! இப்படி சகுனியின் போதனையினாலே அநீதியைச் செய்யாநின்ற மகனைப் பார்த்துத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் மனதிற் சிறிது இரக்கமுற்று, மந்திரிகளை நோக்கித் துரியோதனனுக்குப் பிரியமாகும்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான்—“ஓ மந்திரிகளே! நீங்கள் இப்போது சொர்னங்களும் இரத்தினங்களும் பதித்த, ஒரு சபாமண்டபத்தைக் கட்டி வையுங்கள். அது ஆகாயத்தை யளாவி, சந்திரனுடைய காந்திக்கு நிகராகிய காந்தியையுடையதாய், யாவருங் கைலாசமோ, மேருவோ என்று மயங்கத்தக்கதா யிருக்கவேண்டும். அநேக ஸ்தம்பங்களும் - விசித்திர வளைவுகளும் உடைத்தா யிருத்தல்வேண்டும். மேலும் அது வெகு விநோதமாயும் அருமையாயு மிருப்பதல்லாமல், அதில் அநேக தாமரைத் தடாகங்களும் - வாழிகளும் - சலசூத்திரக் கூடங்களும் உடைத்தா யிருக்கவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டு யாவரையும் அனுப்பிவிட்டு, விதுரனை அழைத்துக்கொண்டு வரும் படி தூதரை அனுப்பினான். ஏனென்றால் புத்திரன் மீதுள்ள

ஆசை ஒருபக்க மிழக்கவும், தரும் சாஸ்திரங்கள் சூதாடுவதைத் தடுக்கவும், இவ்விண்ணுக்கும் நடுவே அகப்பட்டுக் கலங்கிய ரிந்தையை, விவேகத்திற் சிறந்த விதுரனால் தெளிவிக்கும் பொருட்டு அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி உத்தரவு செய்தான். தூதர்போய்த் தெரிவித்தவுடனே விதுரன் தன்னை அழைப்பதற்குக் காரண மறிந்துகொண்டு, இனி இந்த வமிசத்தாருக்கும் பூமியிலுள்ள அரசுக்கும் விநாசகாலங் கிட்டிவிட்டதென்று நினைத்துச் சிக்கிரமாக அரண்மனைக்கு வந்து இராஜாவைக்கண்டு தெண்டனிட்டு, அவனாக்கினைவினால் உட்கார்த்து, “மகாராஜாவே! உம் முடைய மனதிலிருக்கும் அபிப்பிராயத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அது மிகவும் நன்றாயிராமைபினாலே சந்தோஷப்படாமலிருக்கிறேன். எப்படிப்பட்டவனுக்குஞ் சூதாடுதல் இழிவாகிய செய்கை. மேலும் அது கலகமென்னுஞ் செடிக்குக் கிழங்காயிருக்கின்றது. அப்படிச் சூதாடுவதினால் பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் மிகுந்த விரோத முண்டாகி, யாவருக்குச் தீங்குநேரிடும்” என்று சொல்லக்கேட்ட குருட்டு இராஜாவானவன், “விவேகத்திற் சிறந்த விதுரா! நியாயமாய்ச் சூதாடினால் கலகம் வரவேண்டுவதென்ன? மேலும் நானும் பீஷ்மரும் பக்கத்திலிருக்கக் கலகம் வருமா? ஒரு காலும் வராது. அப்படி நேரிடாமலிருக்கும்படி தகுந்த முயற்சி செய்வோம். தேவர்களும் அதுக்கிரகஞ் செய்வார்கள். அப்படியுங் கலகம் வரவேண்டி யிருந்தால், அது நாம் தடுத்தால் நிற்குமா? வந்துதானே தீரவேண்டும்? ஆனபடியினாலே இந்த விஷயத்தில் நீ என் பேச்சை மறுத்துப் பேசாதே. இந்நிமிடத்திற் போய் யுதிஷ்டிரனை அழைத்துக்கொண்டு வா” என்று பிடிவாதமாய்ப் பேசுவதைக் கண்ட விதுரன், “மகாராஜனே! சித்தத்தின்படியே நடக்க என்னைக் கேட்க வேண்டுவதில்லையே? நீ ரென்னசெய்வீர்? சீக்கிரத்திற் புத்திரரையும்-பந்துக்களையும் - செல்வத்தையும் இழந்து துயரப்படவேண்டிய காலம் உமக்கு நேரிட்டிருக்கையில், ஒருவருடைய பேச்சும் இதமாய்த் தோன்றுது. ஆதலால் தெய்வச் செயலின்படி யாவு் நடக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சரேலென்றெழுந்து பீஷ்மருடைய மனைக்குச் சென்றான். அங்கே பீஷ்மர் விதுரனைப் பார்த்து, வந்த காரிய மென்னவென்று கேட்க, விதுரன் திரிதராஷ்டிரன் கருத்தைச் சவிஸ்தாரமாய் அவருக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இங்கே திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுனவன், சூதாநிவதற்கு விதரன் சம்மதியாமற்போகவே, மனந்திட்டுப் பிழையாயால் ஏகாந்தத்திலுட்கார்ந்து துரியோதனனைப் பார்த்து “அடா துரியோதனா! நீ சிறுவனுனபடியினாலே யோசிர்காமற் பிழுவாதம் செய்கிறாய். என் பேச்சைக்கேள். எப்போதும் மனிதன், நன்மைக்கு எதுவான காரியமே செய்யவேண்டும். சொக்கட்டாளுநெற விஷயத்தில் விதரனுக்கு எள்ளளவும் சம்மதமில்லை. அதனாலே வெகு நேரங்கள் வருமென்றும், இம்மைமறமைகளிற் கேடுவருமென்றுஞ் சொல்லுகிறான். அவனோ மகாதீர்க்கதரிசி; சகலமும் தெரிந்தவன்; அவனுக்குச் சமானமான அறிவாளி கிடையாது. தேவராஜாவாகிய இந்திரனுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த நீதிகள் யாவுந்தெரிந்தவன். யாதவர்களுக்கு உத்தவன் எப்படி நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறானோ, அப்படி நமக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறவன். அவன் பேச்சுக்குப் பல திருஷ்டாந்தங்களைக் கண்டிருக்கிறேன். ஆதலால் அவன் சம்மதத்தை மீறி நடப்பது நன்மை யாகத் தோற்றவில்லை. நீயோ பிழுவாதம் பிடித்துச் சோகப்படுகிறாய். அப்படிச் சோகப்படவேண்டாம். உனக்கென்ன குறையிருக்கிறது? நம்முடைய பூர்வீகர் எந்த இராஜ்யத்தை ஆண்டார்களோ, அந்த இராஜ்யத்தை நீயும் ஆளுகிறாய். அவர்களுக்கெல்லாங் கிடையத் திராத செல்வமும், கெடிஸ்தலாதிபதிப் பட்டமும் உனக்கிருக்கின்றன. சகல போகபாக்கியங்களு நிறைந்திருக்கின்றன. நீ சகல கலைகளு மோதி யிருக்கிறாய். உனக்குச் சமானமானவன் மற்றொருவனுமில்லை. வீணாய் மனத்தில் ஒரு அசந்துஷ்டியை வைத்துக் கொண்டு தவிக்கிறாய். அதைவிட்டு உனக்கிருக்கிற போகபாக்கியங்களை அனுபவித்துச் சுகமாயிரு. இந்த விஷயத்தில் நீயே விதரனைக் கேள். அவன் உனக்கு இதத்தைச் சொல்லுவான். அதன்படி நடப்பாயானால் மேன்மேலும் கேஷமங் கிடைக்கும்” என்று பிதா சொல்லியதைக் கேட்ட துரியோதனன் பெருமூச்சுவிட்டுச் சொல்லுகிறான்.

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனுக்கு இராஜத்யம்

நடந்த சிறப்பைக் கூறல்

“கேளும் என் தந்தையே! எப்படியாகிலும் வயி நுவளர்த்தாற் போதுமென் மெண்ணுகிறவனுக் கன்றோ சோறுந் துணியுந்

கிடைத்தாற் பெருமை? அவ்விதமாய் எயும் வபிறு வளர்க்கிறது. அப்படி இரிவாக வபிறு வளர்ப்பதைக்காட்டிலும் பிராணனை விடுவது உத்தமம். எதிரிக்களைக்காமற் பிழைப்பதன்றோ பிழைப்பு? அதிலுஞ் சூரனாகவும் மானியாகவு மிருப்பவன், சத்துரு பெருமையடையப் பார்த்து நுப்பது சியாயமா? நீர் எனக்கு வெகு செல்வங்களைக் கொடுத்திருக்கிறீர். ஆகிலும் இவைகளெல்லாம் பாண்டவர்களுடைய செல்வங்களுக்குமுன் அற்பமாகத் தோற்றுகிறபடியால் சந்தோஷகரமா யிருக்கவில்லை. அவர்களுடைய சம்பத்துக்களின் அதிசயத்தை இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். இராஜசூய யாகத்தில் வருகிற காணிக்கைகளையும் - மற்றுமிருக்கிற பொருள்களையும் - விசாரித்து வாங்கிவைக்கும்படி எனக்குப் பொக்கிஷத்தில் அதிகாரங் கொடுத்தார்கள். அதனாலே நான் பூரணமாய்க் கண்டிருக்கிறேன். என்பார்வை எவ்வளவுதூரம் சென்றதோ, அவ்வளவு தூரமும் பொருட்குவியல்களாகவே காணப்பட்டன. வரவுக்குஞ் செலவுக்குங் கணக்குவைக்கக்கூடாமற் போயிற்று. பொக்கிஷத்துக்காக விஸ்தாரமான பல வீடுகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தும், அவைகளி லடங்காமல் அதின் புறங்களிலெல்லாம் மழை பெய்தபோது ஆலங்கட்டிகள் விழுந்திருந்தா லெப்படியோ, அப்படி இரத்தினங்களும் - பொன்களும் - மற்றுமுண்டான அளவற்ற பொருள்களும் இறைந்திருந்தன.

இப்படிக் கொள்ளாமலிருக்கும்போதும், ஓய்வில்லாமல் நாலு திக்குகளிலு மிருந்து அளவற்ற பொருள்கள் ஆற்றின் வெள்ளம் போல் வந்துகொண்டே யிருந்தன. அவைகளைப் பார்க்குமளவில் யார்தான் ஆச்சரியப்படமாட்டார்கள்? தேவேந்திரன் - குபேரன் - முதலானவர்களும் பொருமைப்படாம விரார்கள். வேலைக்காரர்களுக்கும் எனக்கும் வந்த வஸ்துக்களை வாங்கி வைத்துக் கைகள் சோர்ந்தன. இன்னவிடத்தில் இன்னதையைபுங்களென்றுசொல்லிச் சொல்லி என் வாயுஞ் சலித்தது. அந்தச் சம்பத்துக்களுக்கு முன்னமது இராஜ்ய சம்பத்துக்களெல்லாம் நிகராகுமோ? சபாமண்டபத்திற்குப்போய் நான் தடுமாறினேனே அந்தப் படிக்களுளம் விந்து சரஸென்னும் தேவதடாகத்திலிருந்த இரத்தினங்களினுற் செய்யப்பட்ட படியினாலே உண்மையான தாமரைப் பூக்கள் போலவும் - மீன்கள் போலவும் - மற்றும் நீர்ப்பறவைகள் போலவும்-தெளிந்து அசைந்துகொண்டிருக்குந் தண்ணீர் போலவுந் காணப்பட்டது.

இவ்வாறாகச் சொல்லத் தரவில்லாத அநேகமான விதித்தாங்க ளுண்டு. இஃதெல்லாமல் யானை - குதிரை - பசுக்கள் - முதலானவை களும்; ஆசனங்கள் - சயனங்கள் - முதலியவைகளும் அளவற்றவை வந்தன. வந்த இராஜாக்கள் யாவரும் வெகு காலங்களாகளைக் கொணர்த்தார்கள். ஆனால் அவைகளை விவரமாகச் சொல்ல எணக் குத் தெரியாது. அதிலுஞ் சிலவற்றை குராமமுள்ளவரையிற் சொல்லுகிறேன் மேளும்—

காம்போஜராஜனும் - திரைகளுவரும் - கொணர்த்த பொருள் களை, முன்னங் கூடியவரைவிறச் சொன்னெனல்லவா, மற்றொரு வகை அரசு வகுப்பினர், தித்தியென்னும் பசுவிப்பாற் பஞ்சவர்ணங்களுடைத்தாகிய தேகமுங் கெளரியுக்கு அன்னமாகிய முகமுமுள்ள அநேகங் குதிரைகளையும், கலமாளை கன்னாய்ச் சுமக்கத்தக்க பல்லாயிரம் ஒட்டகங்களையும் பலவகைப்பட்ட வஸ்திராதிகளையும் கொணர்த்து இராஜதரிசனமில்லாமல் வெகு காலங் காத்திருந்தார்கள். இமயமலையி லிருந்து ஒரு சுவதயன் சங்க மொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அது பெரிய உருவத்தோ டுங்கூடி நல்ல இலகூணங்களுள்ளதாய்ச் சந்திர மண்டலத்தை யொத்துப் பொன்னு அல்லங்கர்க்கப் பட்டிருந்தது. அதை யுதிஷ்டிரன் அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் அதைவாங்கி ஊதினான். அந்த ஓசையைக்கேட்ட இராஜாக்கள் யாவரும் மூர்ச்சை யடைந் தார்கள். பாண்டவர் ஐவர் - த்ருஷ்டத்துய்மன் - ஸ்ரீகிருஷ்ணன் - சாத்யகி ஆகிய இந்த எட்டுப்பேர்கள் மாத்திரம் மூர்ச்சை யடையவில்லை. நானும் மூர்ச்சையடையக் கண்டு பீமனும் அர்ச்சுனனும் நகைத்தார்கள். நான் மானமில்லாதவனானபடியினாலே அவர்களைக் கொல்லமாட்டாமற் போனதுமன்றி, பிழைத்து மிருக்கிறேன். அந்தப் பிராமணனுக்குத் தருமபுத்திரர் கிரேஷ்டமான ஐந்தாறு, விருஷபங்களையும், வெகு பணங்களையும் வெகு மதி செய்தார்.

சுமுகனென்பவனும் - குளிந்த நென்பவனும் - நானைய மாய்ப் பொற்சரிகை போட்டிருக்கிற அநேகவகை ஆடைகளையும், பொற்குடங்களில் நிறைத்த அருமையாகிய தேன்களையும், பல பூஷணங்களையும் பணங்களையும் கொணர்த்து கொடுத்துப் பணிக் தார்கள். யவனதேசத்து இராஜாக்கள் பருவததேசத்துக் குதிரை

களிற் பலவற்றையும், மழமழப்பும் - கிகிகிப்பும் - பொருத்தி
மெல்லிதாபராதின்ற விலையுயர்ந்த கம்பளங்களையும் பலவகைப்
பட்டிவஸ்தரங்களையும் கொணர்ந்தார்கள். கனிங்கதேசாதிபதியா
கிய சருதாபு என்பவன் விலையுயர்ந்த மணிகளையும் திவ்யாலங்காரம்
பொருத்தப் பத்தாயான பல மங்கையரையும் கொணர்ந்து காத்
திருந்து கொடுத்தான். வங்கதேசாதிபதி நவரத்தினங்க ளிழைத்த
கட்டில்கள்-ஆசனங்கள்-பல்லக்குக்கள் முதலானவைகளைக்கொணர்ந்
தான். பாண்டியராஜன் தொண்ணூற்றுறு பார எடையுள்ள நல்ல
சந்தனக்கட்டைகளையும் அவ்வளவு நற்சங்குகளையும் சந்திரகிரகணம்
போன்ற அநேக முத்துமாலையையும் கொணர்ந்து சமயம் பார்த்
திருந்து கொடுத்துப் பணித்தான். சோழதேசத்தரசனும்-கேரள
மென்கிற மலையாள தேசத்தரசனும் - அகிற்கட்டைகளில் அநேக
பாரங்களும், ஹரிச்யாமமென்கிற ஸ்ரீகந்தக்கட்டைகளில் அநேக
பாரங்களும், யானைத்தந்தங்களில் அநேக பாரங்களுங் கொடுத்தார்
கள். அச்மக னென்பவன், கொம்பு குளம்புகளுக்குப் பொற்பணி
பூண்டு கழுத்தில் நல்ல ஹாரங்க ளணிந்து பார்க்க வெகு அழகாய்
ஒரு குடம்பால் கறக்கத்தக்க தலைபீற்றுப் பசுக்களிற் பதினாயிரங்
கொடுத்தான். சிந்துதேசத்தரசன் பிறந்து மூன்றுவருஷங்களான
வைகளும் சுபலக்ஷணங்க ளுள்ளவைகளும் முத்துஜாலர்கள் கட்டிப்
பொற்சரிகைகளினாலும் உயர்ந்த பட்டினாலுஞ் செய்த சீனிகள்
போட்ட இருபத்தையாயிரங் குதிரைக்குட்டிகளைக் கொணர்ந்து,
கொடுக்கச் சமயங்கிடையாமல் வாசலிலேயே வெகுநேரந்
தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான்.

சவ்வீர தேசத்தரசன் நான்கு யானைக்குட்டிகள் கட்டியதாய்
முழுவதும் பொற்பட்டங்க ளணிந்து, நவரத்தினங்களு மிழைத்து,
முத்து சரங்களும் - பவளசரங்களும் - பொற்சதங்கைகளுஞ் -
சுற்றிக்கட்டி, திவ்யமான குடைமுதலாயுள்ள பதாகைகளிட்டுச்
சூரியமண்டலம்போல் விளங்காவின்ற முப்பது தேர்களைக் கொணர்
ந்து நெடுநேரங் காத்திருந்தான். அவந்திராஜன் விலையுயர்ந்த பற்பல்
மணிகளாற் செய்த விநோதமான கிரீடகவசகுண்டல கேயூர
முதலிய பணிகளையும், அநேக தாசிகளையும் வருந்திக் கொடுத்தான்.
தசார்ணதேசாதிபன் - சேதிதேசாதிபன் - சூரசேன தேசா
திபன் - இம்மூவரும் பணப்போதிகளைக் கொணர்ந்து காத்திருந்
தார்கள். காசிராஜன் எண்பதினாயிரம் பசுக்களையும் பதினாயிரங்

குதிரைகளையும் எண்ணூறு யானைகளையும், பலவண்ணப்பட்டாடைகளையும் கொண்டுவந்தான். வித்தகாஜனுடைய சித்தக்ஷணனும் கோசலராஜனுடைய பிஞ்சுதம்பலனும் - பதவியார் ஆட்டக் குதிரைகளையும் ஒருபாரத் தங்கத்தையுங் கொடுத்துக் காத்தருந்தார்கள். சப்பிய நென்பவன் பொற்சரிகையினால் செய்து தலைப்புகளில் முத்துசரங்களும் - இரத்தினசரங்களும் - தொங்கவிட்ட வஸ்திரங்களில் லநேகங் கொடுத்தான். திருகர்த்தபாஜன் அழகும் பலமும் பொருந்திய காளைகள் கட்டிய பொற்பட்ட மணிக் த இடங்களில் ஆயிரமும் பலவகைத் திரவியமும் கொடுத்தான். பாநாச்சனென்பவன் உயர்ந்த முத்துமாலையளும் சந்திரஹார முதலியவைகளும், பருத்திக்காட்டிற் பிறந்து நல்ல யவ்வனமும் - நீண்டதேகமும் - கூந்தல்களுமுள்ள அநேகமாயிரத் தாசிகளையுங் கொணர்ந்து வாசலில் அலைந்துகொண் டிருந்தான்.

தென்மேற்கிலுள்ள சில வேடராஜாக்கள் அந்தணருக்கு உபயோகமான ஆட்டுமயிர்களினால் செய்த கம்பளங்களையும் இரத்தினக் கம்பளங்களையும் பல்லாயிரத் தேன்குடங்களையும், நெய்க்குடங்களையும், சுவையுள்ள மின் சுவைகளையும் அநேக ஒட்டகங்களையும் கொணர்ந்து காத்திருந்தார்கள். காசியாளென்போரும் அப்படியே காத்திருந்தார்கள். மற்றொரு வேடராஜன் மேற்குக்கடலினடுவிலுந் தெற்குக்கடலினடுவிலு மிருக்கு மலைகளுட் பிறந்த பவளங்களிற் பலவற்றைக் கொணர்ந்தான். விநாயகன் அநேக வைபுரியக் கட்டிகளையும் மரகதக் கட்டிகளையும் கொணர்ந்தான். பகதத்தன் உயர்ந்த யானைகள் - குதிரைகள் முதலிய வாகனங்களோடு, கத்திகள் - ஈட்டிகள் முதலான ஆயுதவகைகளையும் இன்னும் பல திரவியங்களையும் கொடுத்துச் சேவகன்போல் காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஒற்றைக்கண்ணர் - ஒற்றைக்கையர் - ஒற்றைக்காலர் - முக்கண்ணர் - முக்கையர் - முக்காலர் - முதலான இராசகுடர்களில், உட்டிணீசர் - அபயர் - பிரபாகுதர் என்று சொல்லப் படுவோர், யானைத்தந்தங்கள் - மான் கொம்புகள் - கட்கங்கள் - புலி நகங்கள் - சாமரங்கள் - காட்டுக் குதிரைகள் - காட்டு யானைகள் - காட்டெருமைகள் - காட்டெருதுகள் - பலவகை மான்கள் இன்னும் விசித்திரமாகிய அநேக மிருகங்கள் - பட்சிகள் முதலியவைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். சிங்களத்தேசத்தரசன் கோசீர்ஷக மென்றும்

பத்துமமென் மம் - அபசியாமமென்றுஞ் சொல்லப்பட்ட பல வகைச் சந்தனங்களும், மற்றும் வாசனை வஸ்துக்களுங் கொடுத்தான். மற்றொரு நூலின் அசன் இலவங்கம் - ஏலக்காய் - ஜாதிப்பூ - ஜாதிக்காய் - இன்னும் பலவிதவஸ்துக்களோடு, சிலவகை இரத்தினக் கட்டிகளுங் கொடுத்தான். புண்டரிகரும் தாமஸித்தரும், பச்சைக்கர்ப்பூரம் குங்குமப்பூ - கோரோசனம் - அசல் - தக்கோலம் - இலவங்கம் - ஜாதிக்காய் முதலானவைகளைக் கொண்டுவந்தார்கள்.

ஈனார் - ஹுணர் - கஷர் - காசர் இவர்களெல்லாரும் கடலிலகப் படத்தக்க பல விசித்திர வஸ்துக்களையும், மலையிலுள்ள விசித்திர வஸ்துக்களையும். ஆநம்படியாகவும் பாடம்படியாகவும் வாத்தியங் கொட்டும்படியாகவுஞ் செய்த அநேக பதுமைகளையும் விசித்திரமான கண்ணாடிகளையும், அழகாய் வேலைசெய்த தோற்களிற் பலவற்றையுங் கொண்டுவந்து வாசலில் நிற்கக்கூட இடமில்லாமல் தடுமாறினார்கள். காஸ்மீரராஜன் உயர்த வஸ்திரங்கள் - கம்பளங்கள் - கஸ்தூரி முதலிய வாசனை வஸ்துக்கள் - பலவகைமான்கள் - இவைகளோடு, இன்னும் வெகு பணங்களுங் கொண்டுவந்துகொடுத்தான். மாளவதேசத்தரசன் பல்லாயிரங் கலங் கோதுமைகள் - கடலைகள் - தாலியங்கள் - இன்னும் போஜனத்திற்கு வேண்டிய பல வஸ்துக்கள் - இவைகளைக் கொடுத்தான். சுராட்டிரராஜன் இருபதினாயிரங்குடம் நல்லெண்ணெயையும் ஆயிரம்வண்டி வெள்ளை வெல்லமும், சர்க்கரை - கற்கண்டு - இவைகளை யெல்லாங் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். இப்படியே சகல இராஜாக்களுங் கொண்டுவந்த பொருள்களுக் களவில்லை. இத்தனைபேரும் அரண்மனை வாசலில் வெகுபோது காத்திருந்துஞ் சமயங் கிடைக்காமற்போய், மறுபடியும் வந்து நான்முன்னே நீ முன்னே யென்று மேல் விழுந்து தருமபுத்திரனைக் கண்டு வந்தனம் பண்ணினார்கள். அப்போது வந்த குதிரைகளை யொரு கணக்கிட்டேன். அப்படி கணக்கிட்டதிற் கோடியிருக்கலா மென்று தோன்றிற்று. மற்றவைகளை யெண்ணக்கூடவில்லை. இப்படிக்கு மகாபெருமை பெற்றுத் தருமபுத்திரன் விளங்க, நான் அவனுடைய சேவகரில் ஒருவன் போல் அங்கே அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தேன். இளாவிரத கண்டத்தி விருப்போரும், உத்தராகுருவி விருப்போருந் தவிர, மற்றையாவருங் காத்துக் கிடந்தார்கள்.

ஐயா! இன்னமும் கேளும்: சித்திராங்கதன் முதலாகிய கந்திருவர் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஓய்ந்தன மேன்கிற பொற்கட்டிகளையும், தேவலோகத்து தூபத்தனங்களிற் பலவற்றையும், அநேக சங்குகளையும், பற்பல விரித்தாம்பல வஸ்தாங்களையும், சிறகுள்ளவைமான பஞ்சவர்ணக் குதலங்களில் நூறும், பச்சைக்குதிரைகளில் நூறும் கொணர்வந்து கொடுத்தார்கள். அப்படியே சில ஜயக்கர் முதலானவர்கள் பல பணிகளையும், ககந்த முள்ள பொற்றாமலைகளையும், வாயுத செங்கழந்தி மாலைகளையும், மற்ற மனேக புமலைகளையும் கொடுத்தார்கள். இன்னுமிந்தப் பூமண்டலத்து லுள்ள கவகண்டங்களிலும் மற்ற மனேக வருஷங்களிலும் - திவுகளிலும் மலைகளிலும் காக்களிலும் நிற்கிற, ராஜாக்கள் - மிஸைச்சர் - பில்லர் - ஸாடர் - சிராதர் - நயலுணர் - புற்கசர்-தேவஜாதியர் முதலானவர்களும் தங்கள் தங்களுக்குடுத்த சிறப்புப் பொருள்களைக் கொணர்வந்து கொடுத்தார்கள். சில ஜாதியார் வெள்ளையாண்க் கண்களில் ஆப்பங் கொடுத்தார்கள். சிலவேடர் எப்போதும் அழகாதவைகளாயும், இசைமற்றுப் போகாதவைகளாயும், ககந்தமும் கவையும் விசேஷப் பட்டவைகளாயுமிராகின்ற பழங்கலையுங் குழங்குகளையும் கொணர்வந்துகொடுத்தார்கள். இன்னுஞ் சில வேடர் அருமைமான மாநிசங்களையும், பாணங்களையும் கொணர்வந்தார்கள். அநேகர் உலோகங்களிற் பலவற்றையும், ஓஷதிகளிற் பலவற்றையும் கொணர்ந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காணிக்கைகளைக் கொணர்வந்த யாவரும் வாசலிற் காத்து, காவற்காரருக்குப் பற்பல பொருள்களை ஈந்து நல்ல வார்த்தை சொல்லி உட்புகுந்து, மகாராஜாவைக் கண்டு பணிந்து காணிக்கைகளை வைத்தார்கள். அங்குவந்த திரவியமாத்திரம் நூறு கோடிக் கதிகமிருக்குமென்று எண்ணுகிறேன். அத்தருமனோ அவ்வளவு பொருளையும் லட்சியஞ் செய்யாமல் நல்ல பிராமணருக்கு அவையனைத்தையுந் தானஞ்செய்து விட்டான். அந்த யாகத்திற்கு வந்தவர்களி லொவ்வொருவனும், இந்திரன் குபேரன் முதலானோரைக் கூட மதியாம லிருக்கும்படியானார்கள். அவ்விடத்திலே யான் ஒருவனுக்கும் லட்சியமின்றி யிருந்தேன், இதைக்காட்டிலும் எனக்குத் துக்கம் வேறுளதோ? நானோ இராஜவமிசத்திற் சிறந்ததாகிய குருகுலத்திற் பிறந்து, இந்த இராஜ்யத்திற்கு முதன்மையாகிய இராஜாவா யிராகின்ற உமக்குப்

புத்தினானி, சால விதங்களிலும் உயர்ந்தவனு யிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்டவன் பயன்றவன் போ லிருக்க - இராஜ்யத்திற்கு உரிய ராஜாவாகாமல் உமக்குத் தம்பியானது பற்றிச் சிறப்படைந்த பாண்டுவின் குமாராய, காட்டிற் பிறந்து திரிந்தலைந்து பிச்சை யெடுத்த அவர்கள், அகண்ட சாம்பிராஜ்ய சம்பத்தை அனுபவிக்க நேரிற் பார்த்து, மானமுள்ள நான் உயிர்வைத் திருக்கலாமா? இது தலைமுடியன் னொரு இருக்கிறது? இப்படிப் பெருஞ்செல்வ யிருந்த படியினால் உத்தமருக்குப் பலதானங்கள் செய்தான். அதனாலே அவர்கள் இவர்கட்குச் சத்துருக்கள் நாசமடைந்து சம்பத்துகள் மேன்மேலும் வளருகவென்று ஆசைவதித் திருக்கிறார்கள். அவர்க ளாகிர்வாதத்தால் தேஜஸ் - மேன்மை - சுகம் - தருமம் - நற்கதி - புகழ் முதலியனயாவும் அவர்களுக்குக் குண்டாகின்றன. ஆனபடியி னாலே எல்லாவற்றிற்கு முதற்காரணஞ் செல்வமே யாகின்றது. அஃதில்லாத எனக்கு என்ன தான் கிடைக்கும்?

எந்தையே! அவ்விடத்தில் நடந்த மற்றொரு சிறப்பைக் கேட்டீரா! யாகமுடிந்து அவபிரதமான வுடனே. நாரதர் - பருவதர் - வசிட்டர் - பராசரர் - வியாசர் - தெளமியர் முதலான மகரிஷிகளும், வேதசாஸ்திரங்களை முற்றுங் கற்று - அஸ்திர பாண்டித்தியத்திற் சிறந்து - விவேக குணங்களினு லுயர்ந்து - அநேக யாகங்களைச் செய்து பேர்பெற்ற - நல்லொழுக்க முடையோராகிய பலபராக்கிரமங்களில் ஒப்பில்லாத மகாராஜாக்கள் பலருங் கூடி, தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகஞ் செய்ய முயன்று, கிழக்கு - தெற்கு - மேற்கு என்னும் இம்முத் திரைக் கடலினின்றும், ஐநூறு மகாநதிகளினின்றும் தீர்த்தங்களை வருவித்து, திவ்விய ஓஷதிரசஞ் சேர்த்து அபிமந்திரித்து, திவ்விய சிங்காதனத்தி லுட்காரவைத்து, பதினெண் வாத்தியங்கள் முழங்க- நாற்பத் தெண்ணூற்ற முனிவர் சுவஸ்திவாசகஞ் சொல்ல அபிஷேகஞ் செய்தார்கள். அப்போது தருமபுத்திரன், கட்டுவதற்குங் கற்பி பதற்குமான வெள்ளியினாலாகிய அணிகயிறோடும் பொன்பாத் திரங்களோடும் பத்துலக்ஷம் பசுக்களும், மற்றும் வெகு பொருள்க ளுந் தானம் பண்ணினான். பின்பு வீதிவலம் வரும் பொருட்டுப் பாக் லிகராஜன், வாகனச்சாலையி லிருந்து தானே நவரத்தினகசித மான தேரைக் கொண்டுவந்தான். சுதக்ஷணமகாராஜன், அந்தத் தேரில் நான்கு குதிரைகளைக் கட்டினான். சுனீதராஜன் அத்

தேரின்மே லேற யுதிஷ்டிரனுக்குக் கைலாசு கொடுத்து வந்தான். சேதிராஜன் துவஜங்கொண்டு வந்தான். தகஷாபிராஜன் திவ்விய கவசத்தை அவர் தேசத்திற் பூட்டினான். மகதராஜன் மகா கிரீடத்தை அவர் முடிபி லலங்கரித்துப் பூமாதிகளைபுஞ் சூட்டினான். வசுதானராஜன் பட்டத்து யாழையை அலங்கரித்துக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தான். ஏகலைவன் மணிகளிழைத்த பாதுகைகளைக் கொண்டு வந்து அவர்பாதங்களிற் பூட்டினான். அவந்திராஜன் பூரணகலச மெடுத்துக்கொண்டு வந்தான். சேகிதானன் அம்புப் பூட்டில்களைக் கொணர்ந்து வைத்தான். காசிராஜன் வில்லெடுத்துக் கொண்டு வந்தான். சல்லியராஜன் மணி மயமாகிய பிடிபோட்ட கத்தியை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வைத்தான்.

இப்படி யாவரும் பலவந்தமாய் மேல்விழுந்து ஒவ்வொருணழியஞ் செய்தார்கள். இதை யோசித்தால் அடித்துக்கொண்டு வந்து தேரிற் கட்டவேண்டிய குதிரைகள், தாமே ஓடிவந்து நுகத்தடியைக் கழுத்திற் பூட்டிக்கொண்டதுபோ லிருந்தது. பின்பு அந்தத் திவ்விய இரதத்திலேறி விளங்கிய தருமபுத்திரனுக்குச் சாத் தகி வெண்குடை பிடித்தான்; அர்ச்சுனன் விசித்திரமான வெண் சாமரை வீசினான்; பீமசேனன் வாசனையா பிராசின்ற சிற்றூல வட்டம் வீசினான்; நகுலசகாதேவர் பின்புறத்தில் நின்று சாமரம் போட்டார்கள். முன்னம் ஒரு பிராமணன் மகாசங்கமொன்று கொண்டுவந்து கொடுத்தானென்று சொன்னேனே, அந்தச் சங்கத்தை அர்ச்சுனன் ஊதினான். அந்தச் சங்கத்தின் வரலாற்றைக் கேளும்: பூர்வம் அது பிரமலோகத்தி லிருந்தது. அதைப் பிரம தேவன் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் வருணனிடத்தில் வைத்திருந்தான். தருமபுத்திரனுக்குச் சாம்பிராஜ்ய பட்டா பிடிக்க மாகிறபோது இந்திரன் வருணனிடத்தி லிருந்து வாங்கி, வெகு இரத்தினங்களோடு உலுப்பையாகக் கொடுத்தனுப்பினான். அக்குறிப்பை யுதிஷ்டிர னறிந்து அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தான். இவ்வண்ணமாக அவனுக்குச் சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிடிக்கம் நடந்தது. மனு-மாந்தாதா - அரிசந்திரன்-பிருது முதலானவர்க ளுக்கும் இப்படிப்பட்ட சிறப்பு நடக்கவில்லை யென்று பெரியோர்க ளெல்லாரும் பேசிக்கொண்டார்கள். அதனால் அவன் பூலோக தேவேந்திர னென்று சொல்லும்படி விளங்கினான். இவற்றை யெல்

லாம் பார்த்து என் வயிறுங் குடலும் மண்டி எளிகிறது; மனத் தவிக்கிறது; ஆகார நித்திரைகள் இல்லை. இந்தத் துக்கத்தை உம்முடனே சொல்லவேண்டுமென்று வந்தேன்; சொன்னேன். இனி உயிரை வைத்திருக்க எனக்கு மனமில்லை” என்று மகன் சொல்லிய வசனங்களைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் மகா வருத்தத்தோடு அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.—

திரிதராஷ்டிரன் துரியோதனன் கருத்தைக் கடிய

அவன் அதைக் கேளாது வாதித்தல்

“அடா துரியோதனா! உன் யோக்கிதையையும் உன் கருத்தையும் நோக்கினால் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டிருக்கின்றது. நீ எல்லா நூல்களையும் குறைவறக் கற்றவன்; அவைகளின் உட்கருத்தையும் நன்றாயுணர்ந்தவன்; உலகநீதிகளையும் நன்றாயறிந்தவன்; நற்குணங்களு முடையவன். இப்படி எல்லாவற்றிலும் வெகு கிரேஷ்டனாக விருந்தும், உனக்குப் பிராதாக்களாயும், தருமநிஷ்டையுடையவர்களாயும், வணக்க மொடுக்க முதலிய நற்குணங்க ளுள்ளவர்களாயும், உன்னிடத்திலே அன்புள்ளவர்களாயு மிருக்கிற பாண்டவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறுமைப் படுவது தகாததன்றோ? பொறுமையினாலேயே அவர்களை நீ பகைக்கிறாயல்லது, வேறுகாரண மொன்றுமில்லையே? அவர்களைப் பகைப்பது வெகு அநியாயமல்லவோ? இதை நீ யேன் உணராம லிருக்கிறாய்? நல்லது ஆகட்டும். இப்போது நிரேதுவாய் நீ கொண்டிருக்கும் பகையினாலே பயன் ஏதாகிலுமுண்டோ? அதனால் உனக்கு வரப் போகிற சுகம் யாதேனு மிருக்கிறதா? இல்லையே. இப்படி நீ கொண்டிருக்கிற எண்ணத்தால் மரணந்தமாகிய பொல்லாங்குதா னுண்டாகும். அநியாயமையாலே அவர்களின் பகையை நீ சம்பாதிப்பதினால் இப்போதிருக்கிற செல்வத்தையுஞ் சுகத்தையும் இழந்து போவாய்; வேண்டாம். எப்போதும் நல்வழியிற் செல்ல நீனை. அப்போது செல்வந் தனக்குத்தானே வளரும். உள்ளநாள் வரைக்கும் உன் னுடைய அபிவிருத்தி உயரக்கோருபவனாகிய என் புத்தியைக் கேள். அவர்கள் யாகமொன்று செய்தார்களே யென்றால், நீயும் ஒரு யாகஞ் செய். அவர்களுக்கு அரசர் கப்பங்கட்டினார்களே யென்றால், அவர்களிடத்திற் பயத்தினுற் கொடுத்தால்; உன்னிடத்திற் பிரீதியினுற் கொடுப்பார்கள். சந்தேகமில்லை; சபை வேண்டுகிறது.

மென்றாய், அதையும் வெகு விரித்திரமாய் நெருக்கச் சொன்னேன்.

இந்தப் பூமி அரசருக்கெல்லாம் பாரியை. இதை விரியரில் லாதவன் அநுபவிக்க மாட்டான். காரிய புத்தியையுடைய விரிய சாவிக்கு நல்ல பெண்டிரைப்போல் இது இன்பத்தைத் தரும். நீயோ வெகு விரியமுடையவன். உனக்குப் பூமி வெகு பண்களைக் கொடுக்கும். மேலும் உனக்கு அநேக விரர்கள் சகாயமா இருக்கிறார்கள் ; மிகுந்த சேனைக ளிருக்கின்றன. ஆனபடி நிறுவே இந்தப் பூமிமுழுவதும் உனக்குச் சுவாஜீனமானதுதான். உன்னுடைய பூமியைத்தான் சகல இராஜாக்களும் ஆளுகிறார்கள். ஆகையால் உனக்குக் கப்பங்கொடாமற் போகமாட்டார்கள். உனக்கென்ன குறை யிருக்கிறது ; ஆனதுபற்றி நீ எல்லாவிஷயத்திலுஞ் சந்தோஷப்பட வேண்டுவதுதான். பாண்டவர்களைப்போல் நீயும் உன் புஜபலத்தினுற் பூமியினின்று வெகு தனங்களைச் சம்பாதித்து, இஷ்டப்படி செலவுசெய்ய வேண்டாமென்று யார் சொல்லுகிறார்கள் ? அப்படிச் கல்லாமல் அயலாருடைய சம்பத்தைப் பார்த்துப் பொருமை கொண்டு, அதை அபகரிக்க யத்தனப்படுவதினால், இம்மையில் அபகீர்த்தியும் - அசௌக்கியமும் அடைவதல்லாது, மறுமையில் இழிவும் நரகமுங் கிடைக்கும். அப்பா துரியோதனா ! நான் உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுவேனே யல்லது; தீமையைச் சொல்லமாட்டேன். நீ இதை நன்றாய் புணர்ந்து, அயலார் செல்வத்தின்மேலுள்ள பொருமையைத் துறந்து, உனக்குள்ளதை வளர்த்துக்கொண்டு, ஜனங்களை நியாயமாய்ப் பரிபாலனம் பண்ணி, சகல போகங்களோடு ஸ்திரீகளை அநுபவித்துக்கொண்டிரு. நீ இராஜ காரியங்களிற் செய்யவேண்டியதை விதுரன் முதலான மந்திரிகளின் யோசனைப்படி நடந்து, புஜபலத்தினால் வேண்டிய சம்பத்தைப் பெற்று, யாக முதலாகிய தருமங்களைச் செய்து, அதில் அப் பொருள்களைச் செலவழி; நல்லவர்களைப் பகையாதே. இப்படிச் செய்வது உனக்கு மிகவும் நன்மை” என்று தன் பிதாவாகிய துரிதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்ட துரியோதனன் கொஞ்சமும் சமாதானப்படாமல், அவனை நோக்கி நிந்தையோடு கூடிய பேச்சைச் சொல்ல வாரம்பித்தான்.

“ஓ இராஜனே ! நீர்சொல்லிய பேச்சுக்களெல்லாம் படித்தவன் விவேகமிழந்து சொல்லுஞ் சொற்களைப்போ விருக்கின்றன. இப்

படிப்பட்ட பெச்சுக்களை நீர் சொல்வதற்குக் காரணம் அவிவேகமோ, எங்களை மோகிப்பிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தோ, எனக்கொன்றுத் தெரியவில்லை. இவ்வாறு நீர் உபதேசிக்க ஆரம்பித்ததினால், இனி நாங்களெல்லாரும் நாசமடையுங்காலம் நேரிடுமென்று நினைக்கிறேன். நீர் இனி வரப்போகிறதை எள்ளளவுஞ் சிந்திக்காமலே பேசுகிறீர். உமக்குச் சுயமான புத்தி யில்லை. அன்னியருடைய புத்தியைப் கெட்கவேண்டுகிறீர். அந்த அன்னியனோ, சத்துரு பகைத்திருக்கும் விதூரன். அவன் பேச்சைக் கேட்டு நீர் எனக்கு புத்திசொல்லத் துணிந்தால், நாங்க ளெப்படி முன்னுக்கு வருவோம். ஆனால், நான் என்ன சுத்த மூடனா, தருமங்களறியாதவனா, என்கிறீரா? இல்லை. நீர் புத்திமான்தான். ஆனால் உம்முடைய வார்த்தை தருமவிருத்தத்தை அநுசரித்ததும், இராஜ விருத்தத்தை விரோதித்ததுமாக விருக்கிறது. பிரகஸ்பதி செய்த நூலைப் பாரும். அதில் தருமவிருத்த மென்றும்-இராஜவிருத்த மென்றும்-இரண்டுவகைப்பட்ட சரித்திரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதில்தருமவிருத்தம் வேதியர் முதலாயினோருக்கேயன்றி, அரசருக்கு முக்கியமல்ல. இராஜவிருத்தமே அரசருக்கு முக்கியம். ஆனபடியினால் சத்துருவின் செல்வத்தைக் கவருவது நியாயமானாலும் அநியாயமானாலும் தருமந்தான். எப்போது எவனைக் கொல்ல வேண்டுமோ, அப்போ தவனை எவ்விதத்தினாலாகிலும் கொல்ல வேண்டும். அப்படிச் செய்யாமற்போவது பெருங் குற்றம். சத்துரு வளர்ந்துவருவதைப் பார்த்து உபேகைசெய்பவன், தன்தேகத்தில் வியாதி வளர்ந்துவருவதை உபேகிப்பவன்போ லாகிறான். அரசனுக்குச் சத்துருவென்பவன் யாரென்றால் - தனக்குச் சரியா யிருப்பவனும், தனக்கு மேம்பட்டவனும் சத்துருவாவன். இதுவன்றி அபகாரஞ் செய்தவனென்பது லோக விருத்தமாகும். ஏனென்றால் - எல்லாரினும் மேலான பதவியைக் கோர வேண்டுவது அரசர்களின் தன்மை. அதற்கு அவ்விருவரும் விரோதிகளா யிருப்பவராதலால் சத்துரு வெனப்படுகிறார்கள். ஆகையினாலே அப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வகையிலேனுங் கீழ்ப்படுத்தி, அவர் செல்வங்களை ஆக்கிரமித்து அநுபவிக்கவேண்டும். அதுவே இராஜதருமமன்றி, அதில் நியாய அநியாயங்களைச் சிந்திப்பது தப்பிதம். எப்போதும் அரசர்கள் தமது செல்வத்தைக் கண்டு திருப்தியடையக் கூடாது. பொருளின்மீது மேன்மேலும்

விருப்பமுடையவனாகவே இருக்கவேண்டும். சத்துரு நூலாஜாபிப்பதில் யுத்தமே உபாயமன்று; வஞ்சனையும் உபாயந்தான். முன்னம் இந்திரன் பிரகஸ்பதிரின் நீதிகளைக் கெட்காமல் தருமப்படி நடந்து வந்தான். அப்போது அவன் இராஜ்யத்தை நழுவென்னும் அகரன் அக்கிரமித்தான். அதன்பின் பிரகஸ்பதிரின் ந்தையைக் கெட்டு அவ்வசுரனோடு சிலகாலம் நேசித்துச் சமாதானமா யுந்து, பின்பு அவனைச் சமயம் பார்த்துக் கொன்று விட்டான். இப்படித் தேவேந்திரனே அரசர் நடக்கவேண்டிய நடையைத் தான் நடந்து காட்டியிருக்க, அதற்கு மாறுபாடாய் நடப்பது தருமமாகாமற் போவதுமன்றி வறுமையைபுங் கொடுக்கும். சத்துரு அற்பபல முள்ளவனு யிருந்தாலும், உபேகைச் செய்யவொண்ணாது. அந்த உபேகையானது மரத்தின் வேரில் வைத்த புற்றைப்போல் நாசத்திற்குக் காரணமாகும். முன்னிருந்த இராஜாக்களுடைய சரித்திரங்களை நன்றாய்ச் சிந்தித்துப் பாரும். எல்லாவற்றையும் அறிந்த உமக்கு இப்படிப்பட்ட புத்தியுண்டானது எங்களுடைய துர்ப்பாக்கியந்தான். எனக்கு எல்லாவிதத்திலுஞ் சத்துருக்களாகிய பாண்டவர்களின் செல்வம் வளர்கிறதைப் பார்த்து, நெருப்பை மிதித்தா லெப்படியோ அப்படித் துடித்துக்கொண்டு எவ்விதமாய் அதை அபகரிப்போமென்று நீர் முயலாமல், எங்களைக் கெடுக்கத்தகுந்த பேச்சைச் சொன்னீரே! இது நியாயமா? இப்போதொன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். எதிரிகளுடைய சம்பத்தை யதிகரித்து அதுப வித்துக்கொண் டிருக்கவேண்டும். இல்லையாகில் அவர்களாற் கொல்லப்பட்டுச் சாகவேண்டும். இந்த இரண்டு மில்லாமல் அவர்களின் மேன்மையைக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண் டிருக்கமாட்டேன். இது நிச்சயம்” என்று பிடிவாதமாய்ச் சொன்னான்.

அப்போது சகுனி துரியோதனனைப் பார்த்து, முன்சொன்னதுபோல் மறுபடி சொல்லுகிறான். “கேளப்பா துரியோதனா! நான் சூதினால் அவர்களுடைய செல்வத்தையெல்லாங் கவர்ந்து கொடுக்கிறே னென்றதை நீ நம்பு. அதில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகம் வேண்டாம். இதை விட்டு வீணாய் யுத்தம் பண்ணித் தேகமெல்லாங் காயமடைய வேண்டியதில்லை. பொருள்களும் படைகளும் அழிந்து கெடவேண்டுவதில்லை. சுலபமாய்ச் சூதாகிய உபாயத்தினாற் றுயிர்க்கிற வீரன் நானிருக்கிறேன். சொக்கட்டானுட்டத்தில் ஏற்படுத்துகிற பந்தயமே வில். பாச்சிகைகளை உருட்டுவதே அம்பு

கள். அக்ஷ இந்நயத்தை அறிந்திருப்பதே நாரி. அந்தக் காய்
களை வைப்பதற்குப் பூமியில் பாப்பப்பட்டிருக்கும் ஒரு பலகையே
இரதம். இவைகளை மெல்லாமுடைய நான் ஒருவீரன், யாவரை
யுஞ் ஜயித்துத் தருகிறேன், என்று உரைக்கக்கேட்டும், நீ வீணான
ஆலோசனை மெல்லாம் என் செய்கிறாய்?" என்று சகுனி சொல்லி
யதைக் கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப் பார்த்து, "ஐயா! இந்த
மாமா சகுனி, சூதாடுவதில் வெகு வல்லமை யுடையவராதலால்
அதைக்கொண்டு அவர்களை ஜயிப்பார். அப்படிச் செய்யும்படிக்கு
நீர் அதுமதி செய்யவேண்டுமே யல்லது, மற்றொன்றும் போசிக்க
வேண்டாம். ஐயோ! ஒருவனுக்கு எவனாலாகிலும் மேன்மை
கிடைக்கிறவழி பொன்றிருந்தால், அதை அங்கீகரிக்காம விருக்க
லாமா? இதை ஏன் சிறிதும் நீர் யோசிக்கவில்லை?" என்று
சொல்லக்கேட்ட துரிதராஷ்டிரன் "அடா துரியோதனா! நீ
யெனக்கு முதத்தபிள்ளை; மேலும் எனக்கு எல்லாரிலும் நீ மகா
பிரியமானவன். ஆனபடியினாலே உனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்
பேனேயல்லது, விரோதத்தைச் சித்திக்க மாட்டேன். அன்றியும்
நான் ஒருவர் பேச்சையுங் கேளேன். ஆனால் விதூரனுடைய
பேச்சைமாதிரம் முக்கியமாய்க் கேட்பேன். ஏனென்றால் -
அவன் எனக்குத் தம்பி; சகல தருமங்களுந் தெரிந்தவன். தரும
விருத்தம் - உலகவிருத்தம் - இராஜவிருத்தம் என்கிற யாவும்
அவனுக்கே தெரியும். பக்ஷபாதமில்லாமற் பேசுகிறவன்; உள்
ளும் புறமு மொத்து நடக்கிறவன். ஆனபடியினாலே என்னகாரிய
மிருந்தாலும் அவனைச் சொல்லுவேன். அதற் கவன் எப்படிச்
சொல்லுவானோ அப்படியே நடப்பேன். நான் அவன் வார்த்தைக்கு
மாறுபாடாய் நடக்கமாட்டேன். நீ இப்போது சொல்லுகிற இந்தக்
காரியத்தைக் குறித்து அவன் சொல்லுகிறபடியே நடக்கவேண்டுமே
யல்லது, உன் சொற்படி நடக்க எனக் கிஷ்டமில்லை" என்று
சொல்ல, அதைக் கேட்ட முடிவில்லாத அகுலையையுடைய
துரியோதனன் சொல்லுகிறான்--"ஐயா! ஸ்ரீவேதவியாசரைப்
போலவும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் போலவும், விதூரரும் புத்திமான்
தான். ஆனாலும் இந்த சங்கதியை அவரோடு நீர் சொல்லுவீரோ
யானால், அவர் ஒருபோதுஞ் சம்மதிக்கப் போவதில்லை. தருமத்
திற் கிசைந்த பேச்சையே சொல்லுவார். அது இராஜதந்திரத்திற்
கிசையாது. ஆனதுபற்றி நீர் சொந்த ஆலோசனையினால் இந்தக்

காரியத்தை நடத்தவேண்டுமென யல்லது, ஒருவருடைய யோசனையைக்கேட்டு நடத்தக்கூடாது. உமதெண்ணப்படி இலையத்தக்கவனெருவனிருந்தால் அவனோடு சொல்லலாம். விதுரர் கம்பிஷ்டத்திற்கு இசையமாட்டார். உலகத்தில் ஒருவன் சித்தம்போல் மற்ருருவனுக்கு காது. அன்றடும் விதுரருக்குப் பாண்டவர்கள் மீது பிரியம் அதிகமாக இருக்கிறது. எங்கள் மீது அவ்வளவு இல்லை. ஆனபடியினால் இதற்கவர் சம்மதிக்கப் போகிறதில்லை. நிச்சயந்தான். ஒரு புருஷனுக்கு உன்மை எந்த உபாயத்தினால் வருமோ அதைக்குறித்து விரோதஞ் செய்பவனிடத்தில் ஆலோசிக்கவுங் கூடாது; அவனுக்குத் தெரிவிக்கவுங் கூடாது. அப்படியன்றி ஒருவன் சம்மதம்பேண்டு மென்ற காத் திருந்தால், அதற்குள்ளாக வியாதியும் - இயமனும் - மீறிட்டுவந்து, இவன் இழுத்துக்கொண்டு போகும்படியான காலம் மீறிட்டுவிடும். ஆகையார் சம்பாதித்து அநுபவிக்கவேண்டும். பொருள்களைச் சமயம் வாய்த்த போது ஏமாறாமற் சம்பாதித் தநுபவிப்பவனை புத்திசாலி. நீர் விதுரருடைய சம்மதியை எதிர்பார்த்தால், அதற்குள்ளே நம்முடைய வாழ்நாள் வீணை வழுவி விடும்போலிருக்கிறது” என்று சொன்னான்.

அவையனைத்தையுங் கேட்ட பிதாவானவன் புத்தியைப் பார்த்து “அப்பா மகனே! உனக்கு பலவான்களாகிய பிராதாக்களோடு ஒருநாளும் விரோதம் வேண்டாமடா! அது மிகுந்த கேட்டுக்குக் காரணமாகுமடா! அப்படிப்பட்ட தீமையாகிய காரியத்தை நீ நல்லதாக நினைக்கிறாயே! விஷம் பார்வைக்கு ஜலம்போற் குளிர்த்திருக்கும்; அது ஒன்றைப் பற்றிக்கொள்ளுமானாற் பிரமாதத்திற்கிடம்பண்ணுமே! தீர்க்க ஆலோசனை செய்து பாரடா! மகனே நீ செய்கிற யோசனை அநேகரைக் கெடுக்கும்போலிருக்கிறதே! கடைசியில் அது பிராணனை ஆயுதங்களுக்கு இரையாகக் கொடுக்குமே! ஆனபடியினாலே அந்தக் கருத்தை அகத்திற்கொள்ளாது விட்டுவிடா என்னருமைச் செல்வனே” என்று சொன்னான். மகன் தந்தையை மறுத்து, “பிதாவே! உமக்கு ஏன் மிகுந்த பயம் பிடித்திருக்கிறது? சூதாடவேண்டு மென்றால் நீர் அதற்கேன் விரோதஞ் சொல்லுகிறீர்? உலகத்தில் சூதென்பது ஏன் உண்டாயிருக்கிறது? நம்போன்றவர்கள் வேடிக்கையாய்ப்பொழுதுபோக்குவதற்கன்றோ அதைப் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தி யிருக்

கிறார்கள் ? அதை நம்முன்னோர்களில் அநேகர் ஆடினார்களே அதனாலே யாடுக்கென்ன கேடுவந்தது? இக்காலத்திலும் அநேகர் ஆடுகின்றார்களே அவர்களுக்குள்ளேதான் ஏதாகிலும் விரோதம் இருக்கிறதா? அதுவென்ன ஆபத்தங்களைக் கையி லெடுத்துக்கொண்டு சண்டைபோடுகிறவியாபாரமா? அதுவேடிக்கையான ஆட்டந்தானே. ஆனால் அதிற் சிலருக்குப் பொருட்சேதம் வரும். சிலருக்குப் பொருள் விருத்தியாகும். அப்படி நமக்குக்கொஞ்சம் போனால்தான் என்ன லக்ஷியமா? சாதாரணமானவர்களுக்கன்றோ அது லக்ஷியம். அப்படி எனக்கு ஒருகாலுந் தோல்விவராது. ஏனென்றால் என்னுடைய அம்மானாகிய இச்சகுனியின் உதவி யிருக்கிறது. இவருடைய சாமர்த்திய மெப்படிப்பட்டதென்றால் எதை மனதிலுத்தேசித்துப் பாச்சிகையை உருட்டுகிறாரோ, அந்தப் பந்தயம் விழும். ஆனபடியினாலே பாண்டவர்களை இராஜ்யத்தைப் பந்தயமாய் வைக்கச் செய்து உபாயமாய் அபகரிக்கிறேன். இதுவே யன்றி சண்டை போடுகிறதில்லை. அண்ணலே! விரைவில் என் அபிப்பிராயப்படி செய்ய அநுமதி கொடுக்கவேண்டும்” என்றான்.

இதைக்கேட்ட தந்தை மிகுந்தவெறுப்புடனே மகனைப்பார்த்து “மகனே! உனக்குச் சுயபுத்தியுமில்லை, ஒருவர் சொன்னாலுங்கேட்கிறதில்லை. ஒரேபிடிவாதஞ் செய்கிறாய். இதன் பிரயோசனம் உனக்குப் பிற்காலத்தில் தெரியப்போகிறது. அப்போது தவிக் கப்போகிறாய். உன்னாலே அநேக கலகங்கள் விளையுமென்று தீர்க்கதரிசியாகிய விதுரன் வெகுநாட்களுக்கு முன்னே சொல்லியிருக்கிறான். அது சரியாய் வந்தது. போ! போ! உன்னிஷ்டம். நான் என்ன சொல்லியும் உன் துர்க்குணத்தைச் சிறிதும் விடாவிட்டால் அதற்கு நான் யாதுசெய்வேன்? தெய்வச்செயலை யாராலே தடுக்கக் கூடும்? நடக்கவேண்டியது நடந்தேதீரும்” என்று நினைத்து விசனமடைந்து, சபையைச் செவ்வையாய் நிருமாணம் பண்ணும் படி திட்டஞ்செய்து, விதுரனை அழைத்து வரும்படி தூதரையனுப்பினான். மந்திரிகள் சிற்பிகள் இவர்களெல்லாருஞ் சபையை நன்றாய் நிருமித்து அச் செய்தியை அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அப்போது விதுரனுந் தூதன் பேச்சைக் கேட்டவுடனே அரண்மனைக்கு வந்து, இராஜாவைப் பணிந்து உட்கார்த்தான். அவனைப் பார்த்துக் குருட்டரசன் சொல்லுகிறான்—

திரிதராஷ்டிரன் விதூரனைக்கொண்டு பாண்டவரை யழைப்பித்தல்.

“தம்பீ! நீ இப்போதே இந்தப்பிரஸ்தத்திற் துன்போய் இந்த நகரில் நாம் புதிய சபையொன்று நிறுத்தும் பண்ணியிருக்கிறோமே இதைப் பார்ப்பதற்கும், இதற் பிரதாக்களாகிய துரியோதனனாகளோடு விளையாடுகிறதற்கும், சகல பரிவாங்களுடனே இவ்விடத்திற்கு வரும்படி நான் சொல்லியதாகச் சொல்லிப் பாண்டவர்களைச் சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வா” என்று திருமுகமெழுதிக் கொடுத்தான். அதுகண்ட விதூரன் “ஓ மகாராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் ஒருவனுக்குப் பின்னே கெடுவருவதாயிருந்தால் முன்னே புத்தி கெடுமென்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிற வாக்கியப்படி இப்போது உமக்குப் புத்தி கெட்டிருக்கின்றது. அதனாலேதான் இப்படிச் சொன்னீர். உமது வார்த்தையைக் கேட்டதினால் எனக்கு மிகுந்த விசன முண்டாகிறது. அவர்களை நீர் மனமறிய மோசஞ்செய்வதற்கன்றோ அழைத்துவரச் சொல்லுகிறீர்? இதை உமது மனம் ஒப்புக்கொண்டதற்கு ஆச்சரியப்படுகிறேன். இப்படி நீர் வஞ்சனை செய்வதினால் அவர்களுக்கொருகுறைவு முண்டாகப்போவதில்லை. உமக்குத்தான் குலநாசம் வரப்போகிறது. இதற்கு எள்ளத்தனையுஞ் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுடைய செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறுமைகொண்ட உமது புத்திரன், அச்செல்வங்களை யெல்லாம் அபகரிப்பதற்காக மோசமாய்ச் சூதாட யத்தினப்பட்டிருக்கிறான். ஆனபடியினாலே அவர்களுக்கும் உமது புத்திரருக்கும் வெகு விரோதம் உண்டாகும். அவர்கள் பலவான்களானபடியினாலே பல ஹீனரான உம்முடைய பிள்ளைகளைப் பரிஷ்காரமாய்க் கொல்லுவார்கள். இது இப்போதில்லாவிட்டாலுங் கொஞ்சகாலங் கழித்தா தாவது நடக்கும்; அப்பால் நீர் புத்திரசோகத்தில் வீழ்ந்து தவிப்பீர். ஆகையாலே இந்த யோசனையை விட்டுவிட்டால் சேஷமப்படலாம்” என்று சொல்ல, திரிதராஷ்டிரன் “ஓ தம்பீ. விதூரா! நாம் சூதாடும் படி நியமிக்கிறோமேயன்றி, யுத்தஞ்செய்ய நியமிக்கவில்லையே. அப்படியிருக்கக் கலக மெப்படி வரும்? நாமும் பீஷ்மர் முதலானவர்களும் பக்கத்திலேயே இருப்போமன்றோ? ஆனபடியினாலே வித்தியாசம் ஒன்றும் வராமற் பார்த்துக்கொள்ளுவோமே யல்லது, கலகம் வரப்பார்ப்போமா? தெய்வம் நமக்கு அனுகூலமாயிருக்கப் பகூத்தில், ஒருகேடும் வரப்போகிறதில்லை. அது பிரதிகூலமாயிருக்க

கிறபகூத்தில், வரவேண்டிய கேட்டை மறுக்கக்கூடுமோ? பிரமன் முதற் பிரலோக வரைபிலுள்ள சகல ஸ்வாத்மாக்களுக்கும் உண்டான கருதுக்காதிக ளாவதுத் துத் தெய்வத்தின் வசத்தி லிருக்கின் றனவே யல்லது நமது சுதந்தரமல்லவே. ஆனபடியினாலே என்பேச் சை மறுக்காமற் போய் யுதிஷ்டிஷை அழைத்துவா” என்று சொன்னான்.

கண்ணில்லா வரசன் இப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்ட விதுரன் தெய்வத்தின் செயலைத் தடுப்பது கூடாதென்று நினைத்து, வருத் தத்தோடு புறப்பட்டு இரதமேறிக்கொண்டு இந்திரப் பிரஸ்தத்திற் குப் போய், அவ்விடத்திலிருந்தவர்களாலே தகுந்தபடி யூசிக்கப் பட்டு, சூதுபோனுடைய மனைக்குச் சமானமான யுதிஷ்டி ருடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவன் வந்தசெய்தி தெரிந்த மாத்திரத்திலே யுதிஷ்டி ரர் எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப் போய் தகுந்த மரியாதைசெய்து அர்க்கியபாத்திய ஆசமனீய மதுபாகங்கள் கொடுத்து “ஐயா விதுரரே! உம்மைப் பார்த்தால் விசனமுற்றவரைப்போற் காணப்படுகிறது. அப்படித் தோன்று வதற்குக் காரணம் என்னமோ தெரியவில்லை. நமது பிதாவும் அவருடைய புத்திரரும் க்ஷேமமா யிருக்கிறார்களா? அவர்களெல் லாரும் பிதாவுக்கு அதுகூலமா யிருக்கிறார்களா? நீர் அவர்களால் தீங்கில்லாமல் வந்தீராயினும் நீர் சந்தோஷமா யிராத காரணஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க விதுரன் “கேளும் யுதிஷ்டி ர மகாராஜனே! உமது பிதாவும் ஞானக்கண்ணை யுடையவராயு மிராநின்ற திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவும் அவருடைய சகல பந் துக்களும் க்ஷேமமாய் இருக்கிறார்கள். அவருடைய குமாரர்களும் அவருக்குப் பணிவிடைசெய்து வருகிறார்கள். அவர் உம்முடைய க்ஷேமத்தை விசாரிப்பதற்காகவும், தாம் உமது சபைக்கு நிகராய் நிருமித்திருக்கிற புதிய சபையை நீங்கள் கண்ணினுற் பார்த்துக் களித்து அதில் இஷ்டர்களோடு சூதாடுவதற்காகவும், உம்மை அழைத்து வரும்படி எனக்கு நியமித்தார். மேலும் நீர் வருகிற போது தம்பிமார்களோடும் பாரியைகளோடும் மற்றுஞ் சகல பந்துக்களோடும் - அச்சபைக்கு வரவேண்டுமென்று தமக்கு வெகு ஆசையிருக்கிறதென்றுஞ் சொல்லச்சொன்னார். இப் போது அந்தச் சபையிலே சகலமானவரும் வந்திருக்கிறார்கள். சூதாடுபவர்களுஞ் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். நீர் வரவேண்டுமென்று

தொன்றுதான் குறை. இவ்வாறு அவர் சொல்லாப்படி ஆக்கியா பித்த வண்ணஞ் சொன்னேன். அப்பால் உமது சித்தப்படியே நடவும்” என்று கூறக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் “விதுரே! சூதாடவ தற்காக என்னை இராஜா வரும்படி கட்டளைப்பட்டா, அப்படியே நான் அவ்விடம் வந்து சூதாடுவேனெனல் நமக்கும் அவர்களுக்கும் மிகுந்த கலகம் நேரிடுமன்றோ? ஆனபடியினாலே அப்படிப்பட்ட காரியத்தை நானெப்படி அங்கீகரிப்பேன்? நல்லது, உமக்குச் சம்மதியானால் செய்கிறேன். எப்போதும் நீர் சொல்வதைக் கேட்டு நடக்க எனக்கு மிகவும் விருப்பம். ஆனபடியினாலே! நீரே சொல்லும். என்ன அதற்கு விதுரன் “யுதிஷ்டிரே சூது எல்லாப் பொல்லாங்குகளுக்கும் மூலகாரணமென்பதை யறிந்து தான், இம்முயற்சி வேண்டாமென்று நான் மகாராஜாவுக்கு வெகு வாய்ச் சொன்னேன். அவர் அதைக் கேளாமல் உம்மை யழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். நீர் சகலமும் தெரிந்தவானபடியி னாலே, எவ்வாறு செய்வது நன்மையோ அப்படிச் செய்யலாம்” என்று கூறியதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் “ஓ விதுரே! அச்சபைபிற் சூதாட்டத்தில் வல்லமையுடையவர்கள் யாராரிருக்கிறார்கள்? என் னோடுகூட யாவராடப்போகிறார்கள்? இவைகளை விபரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்” என, விதுரன் அந்தச் சபைபிற் காந்தாரதேசத்து இராஜனாகிய சகுனி யிருக்கிறான். அவனோ, தனக்கு வேண்டிய விருத்தம் போடவல்லவன். அவனுக்குச் சரியாய்ச் சூதாட வல்லவர் ஒருவரு மில்லை. அவன்தான் தலைவன். அன்றியும் விவிம்சதி - சித்திரசேனன் - சத்தியவிரதன் - புருமித்திரன்-ஐயன் இவ்வைவரு மிருக்கிறார்கள். இவர்களுஞ் சூதில் வல்லவர்கள். இவ் வறுவரையன்றி மற்றெல்லோரும் வேடிக்கைப்பார்க்க வந்திருக்கிற வர்கள்” என்று கூறக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர், விதுரனைப் பார்த்து, “ஐயா! அவர்களெல்லாரும் வெகு மாயாவிகள். கபடமாய்ச் சூதாடி மோசஞ் செய்கிறவர்கள். அவர்களுடனே சூதாடல் மிகவும் அயோக்கியமான காரியம். ஆனாலும் அதைக்குறித்து எனக்குத் தோற்றுகிற தென்னவென்றால், திரிதராஷ்டிரமகாராஜா பெரிய பிதாவாகையால் எனக்குக் கேட்டை நினைக்கமாட்டாரன்றோ, அவரே இச்சூதாடும்படி இட்ட கட்டளையை மீறி நடப்பது நன்மை யுல்லவே; ஆனபடியால் வருகிறேன்; சூது மாடுகிறேன். ஆனால் சகுனியோடே ஆடச் சம்மதியில்லை. ஆகிலும் ஆட வாவென்றழைத்

தால் மாட்டெனென்ற சொல்ல வல்லவனல்லேன். எனக்கு அது ஒரு விபரம். வாயெண்டியது வழிநிற் றடைப்படாதாகையால் அதனால் என்ன வந்தாலுஞ் சரிதான்” என்று சொல்லித், தமது சேவகர்களை மொக்கி, “அஸ்திபுரிக்குப் பொகவேண்டுமெதற்காக வாகனங்களையும் செலாகளையும் சன்னாகப் படுத்துங்கள்” என்று கட்டளைப்பட்டார். அவர்களும் - அப்படியே சகலசேனா பரிவா ரங்களும் சன்னாகப்படுத்தி, இரதங்களையும் கொண்டுவந்து நிறுத் தித் தருமராஜாவுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

பாண்டவர் அஸ்திபுரம் வருதல்

பின்பு தருமபுத்திரர் புரோகிதரை முன்னிட்டு வேதியர்களைப் பணிந்து ஆசிர்வதிக்கப்பெற்று, திவ்விய கவசகீடகுண்டல கேயூர ஹார முதலான ஆபரணங்களைப் பூண்டு அரண்மனை வாசலில் வந்து, இராஜசூயத்திற் பாக்ஷிகதேசத்தரசன் கொடுத்த ஒப்பற்ற அநேகவித அலங்காரங்களாலே விளங்காநின்ற இரதத்தின்மேலேறி னார். கங்காப் பிரவாகம் போன்ற வெண்சாமரை இருபுறங்களில் வீசவும், எதிரிற் பதினெண் வாத்த்தியங்கள் முழங்கவும், ஆலவட்டங் கள் - பதாபைகள் - மகரதோரணங்கள் முதலான விருதுகள் முன்னும் பின்னும் விளங்கவும், வந்தியர் துதிக்கவும், வானவர் விருது கூறவும், நால்வகைச் சேனைகள் புடைசூழ்ந்துவரவும், அநேக வீரர்கள் ஆயுதங்களை யேந்திச் சுற்றிலுங் காத்துவரவும், முன்புறத் தில் பீமசேனனும், பின்புறத்தில் அர்ச்சுனனும், இரண்டு பக்கங் களிலும் நகுலனும் சகாதேவனும், ஆகிய நால்வரும் தனித்தனியே ஒவ்வொரு இரதத்தின்மீது ஏறிக்கொண்டு காத்துவரவும் மகா வைபவத்துடனே புறப்பட்டார். திரௌபதை முதலான மாதர்கள் தனித்தனிச் சிவிகைகளிலேறி, அநேக குதிரைவீரர்கள் சூழ்ந்து வரப் புறப்பட்டார்கள். இப்படித் தேவேந்திரன், சகல தேவர்களா லுஞ் சூழப்பட்டு ஐராவதத்திலேறிப் புறப்படுவதுபோற் பாண்டவ ராஜன் சகல பரிவாரங்களோடும் புறப்பட்டு வழிகளிலுள்ள நதி களையும் காடுகளையும் மலைகளையும் தாண்டி, அஸ்திபுரிக்குச் சமீ பத்தில் வந்து, சமபூமியாய் நீர் வளமுதலிய சகல வளங்களு மமைந்த ஓர் இடத்திற் சேனைகளோடு தங்கி அன்று அங்கேயே இருந்தார். அப்போது விதுரன் இவருடைய சற்குணங்களை நினைத்து வெகு ஆனந்தமடைந்து “ஐயோ இப்படிக் கபடில்லாமற் பிதாவின் ஆணையென்று வராரின்ற சுகுணநிதியாகிய இவரை வஞ்

சிக்கக் குருட்டாசன் அழைக்கின்-றான். இது என்ன அடியாயம்!" என்று மனஸ்தாபப்பட்டு, புத்திழந்து போனவாருளின் பொருமைப் பட்டதும் திரிதராஷ்டிரன் அவனுக்காகச் சதுரீயைக் கொண்டு சூதாடுவித்துச் செல்லக்கூடாது யத்தனப்பட்டிருக்கிறதும், ஆகிய எல்லாக் சங்கத்களை யுடன் மறப் போனான்.

அதைக் கேட்டதும் உண்டான பிரஸத்த த நமஸ்திரர் அடக்கிக்கொண்டு, விதுரனைக் கொக்கி, "ஐயோ விதுரே! இவ்வளவு உபதத்தை மனதில் வைத்து இராஜா யென்னை அழைப்பித்தாரன்றோ, ஆனாலும் நான் விசனப்படவில்லை; ஏனென்றால், உலகத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் மனம் வெவ்வேறுக இருக்கிறது; அதற்குத் தக்கபடி யவனவன் செய்கிறான்; நமக்குத் தோற்றியபடி நாமுஞ் செய்பலாமே. மஹம் இராஜா வரவேண்டுமென்று அழைக்கமாட்டுவரேயன்றி, வரிலைமறி லொன்மஞ் செய்யமாட்டாரே? அவரழைத்தபடி நான் வராமற்போனாலும், வந்து சூதாடாமற்போனாலும், அவர்களுடைய எண்ணம் வினாசுரான் றோ? இவ்வளவுதானே யிருக்கிறது. ஆகையால் இது ஒரு யோசனையா? ஆனால் ஒன்றிருக்கிறது. சூதாட அழைத்தால் வரமாட்டேனென்று சொல்லக்கூடாத விரதமொன்று எனக் கிருக்கிறது. அதனாலேதான் வந்தேன். இல்லாவிட்டால் தீமையை விளைவிக்கும்படியான சூதை ஆடுவதற்கு நான் வரமாட்டேன். இனி ஆடித்தான் தீரவேண்டும். அதில் நன்மை வந்தாலும் சரி, தீமைவந்தாலும் சரி. தெய்வச் செயலன்றோ பெரிது? நாம் செய்வதென்ன? ஆனால் ஜனங்களுக்கும் - பிராமணருக்கும் - கோக்களுக்கும் - மங்களமுண்டாக வேண்டுமென்பது மாத்திரத்தான் நம்மால் கோரத்தக்கது" என்று சொல்லி, மஹாட் காலையில் நால்வகைச் சேனைகளுடனே புறப்பட்டுப் போகையில், விதுரனைப் பார்த்து, "ஐயோ! சூரியன் தன்னைப் பார்ப்பவர்களின் கண்ணைப் பழுதுறச் செய்வதுபோல், தெய்வமானது சங்கடம் வரவேண்டிய காலத்தில் மனிதனுடைய புத்தியை அழிக்கும். யாவும் தெய்வத்தின் வசத்தி லிருக்கின்றனவேயன்றி நம்முடைய வசத்திலும் - நம்முடைய சுதந்திரத்திலும் - ஒன்று மில்லை. ஆனபடியினாலே இப்போதெனக்குச் சூதாடும்படி நேரிட்டது தெய்வச்செயலென் றெண்ணுகிறேன். ஏனென்றால், சூதாட வினால் ஹருவது கேடென் றறிந்திருந்தும் அதை விலக்குவோமென்றால் தக்கதை சொல்லாத தடுப்பது அதிலும் பெருங்கேடா யிருக்க

கின்றது. காணென்ன செய்வன்? வருவதை அதுபவிக்கிறேன்” என்ற சொல்லிக்கொண்டே யாவருஞ் சூழ்ந்துவர நகரத்திற்குட் சென்று அண்ணம்மாக்குப்போய் திர்தராஷ்டிரன் - பிஷ்மர் - துரோணர் - கற்பர் - அக்ஷத்தாமா - சோமதத்தன் - கார்தாரி - முதலிய பெரியோர்களைக் கண்டு தெண்டலிட்டு, அவர்களா லாகிர் வதிக்கப்பட்ட ஆரியோதனன் முதலானோரையுந் கண்டு யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்து மற்றவர்களையும் அவாவர்கட் குத் தகுந்தவாறு விசாரித்து அவாவர்களாலுந் தக்கபடி பூசிக் கப்பட்டார். பின்னான் முதலாமினோரும் அப்படியே பெரி யோர்களைப் பணிந்து ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, மற்றவர்களை யுந் தகுந்தபடி உபசரித்தார்கள். திளையோதனையும் மாமியார் முதலானோரைப் பணிந்து ஆசிர்வாதம் பெற்றுத் துரியோதனன் முதலானோருடைய மனைவிகளைக் கண்டு க்ஷேமம் வினவினான். அவர்கள் இவனுடைய செல்வப்பெருக்கைப் பார்த்துப் பொரு மைப்பட்டார்கள். பின்பு பாண்டவர்கள் தமது பத்தினிகளோடு கூட தவ்வியமான ஒருமாளிகைக்குச் சென்று, இராஜாவின் அநும திப்படி ஸ்ரான முதலானவைகளை முடித்துக்கொண்டு எல்லாரோ டெங்கூட அமிர்தத்தைப் போன்ற அன்னத்தைப் புசித்து, சந்தன முதலிய சுகந்தங்களைப் பூசி வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண் டிருந்து, இராத்நிரியில் வீணமுதலான இனியவாத்தியங்களைப் பாடக் கேட்டுக் களித்துச் சயனித்திருந்தார்கள்.

துரியோதனனும் சகுனியும் தருமருடன் சூதாட ஆலோசித்தல்

யுதிஷ்டிரர் தம்பிரமாரோடு பொழுதுவிடிந்த உடனே எழுந் திருந்து, நித்தியாதுஷ்டானங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றித், திரித ராஷ்டிரனை வந்து பணிந்து அவனுடைய உத்தரவின்படி சபைக் குப் போனார். அங்கே மோசஞ் செய்வதற்காகச் சகுனியுடன் சித்த மாயிருக்குந் துரியோதனனானவன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து “அண்ணா இச்சபையைப் பாரும். இதில் நம்முடைய இஷ்டர்களெஸ் லாரும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்கள்; நீரும் வந்து சேர்த்தீர். இனி யொரு குறைவுமில்லை; ஆனால் எனக்கொரு எண்ணமிருக்கிறது. அஃதென்னவென்றால் : இஷ்டர்களெல்லாருஞ் சேர்ந்திருக்கிறபடி யினாலே நாம் போஜனத்திற்குப் போகும்ளவும் பொழுதுபோக்க வேண்டியதாகையால், கள்ளங் கபடு சூது வாதுகளி லொன்று மறியாத மனத்தினையுடைய எனது மாமனும் நீருமாகச் சொக்கட,

டானூடவேண்டுமென்பது. இவ்விதப்பத்தம் நீர் உரைவெற்ற வேண்டும். ஆனால் அதிலான் திருத்தம் - அதாவது, ஆடவேண்டிய ஆட்டம் இவ்வாறு என்பதும், அவ்வாட்டத்திற்குப் பந்தயம் வைப்பது இது வென்பதும், ஒரு கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டியுதிஷ்டிரர் “அநியாதனா! சூதாபவத்திருத்தம்; அநியாயஞ்சனையாக ஆவது பெருங்குற்றம்; க்ஷத்திரியர் ஒருவரை மாயாநாயர் வெல்லுவது பராக்ரமத்தால்வென்றிருத்தலால் வெல்வது தராமன்று; இராஜநீதியுஞ் சூதை விலக்கியிருக்கின்றது. இப்படி என்ன சாஸ்திரங்களாலும் விலக்கப்பட்ட பாவத்திற்கும் பழிக்கும் காரணமான சூதாட்டத்தை விடவே அதிகக்குயர்; பொய்யார்கள் இதற்குள்ளுள்ளவுஞ் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். ஆனபடியினால் எனக்குஞ் சம்மதமிலலை. நல்லது கம்மா வொழிக்கையா யாருவோமென்றால் நீங்கள் வஞ்சனையாக ஆடுகிறவர்கள். அப்படி என்ன வஞ்சிப்பது உங்களுக்கு நியாயமன்று” என்று சொல்லக்கூடக்கூடுவானவன், தருமராஜனைப் பார்த்து “உலகத்தில் சிவகிதனால் இலாபம் கிடைத்தாலும் - நஷ்டம் நேரிட்டாலும் - சிவகிததைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டுமேயல்லது, இலாப நஷ்டங்களைப் பார்க்கலாகாது. அப்படிப்பட்ட நேசமுடையவர்கள்தான் ஒருவரோடொருவர் சூதாடலாம். இப்போது நீர் உரைப்பதைப் பார்த்தால் எங்களை மோசக்காரரென்று நினைத்து, இவர்களை ஒரு ஆடினால் நாம் ஏமாறுவோம்; அதனாற் பொருள் செலவழித்து போகும்; என்று பயப்படுகிறதாய்க் காண்கிறது. அப்படி பயமிருந்தால் நீர் ஆடவேண்டாம். ஆடவந்தால் சரியாய் ஆடித்தீரவேண்டும். அதிற்பந்தயம் வைக்காமற் கம்மா ஆடுவது நன்மையல்ல. ஆடுமளவும் தோல்வியும்வெற்றியும் ஒருவன் பங்கல்ல. இருவருக்கு மிரண்டும் நேரிடும். அதில் உமக்குத் தைரியமிருந்தால் ஆடவாரும். இல்லாவிட்டால் வேண்டாம்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர் “ஓ சகுனிராஜனே உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். முன்பு அசிதரும்- தேவலரும் சொல்லியிருக்கிற தென்னவென்றால், க்ஷத்திரியனுக்குச் சொர்க்கத்தில் ஒரு வாசலுண்டு; அஃதென்னவெனில், தருமமாய் யுத்தம்பண்ணிச் சம்பாதித்து இராஜ்யத்தைச் சத்தியத்துடன் ஆள்வது. அப்படியே நரகத்திலும் ஒரு வாசலுண்டு. அதாவது வஞ்சனைசெய்து எதிரியின் இராஜ்யத்தை அபகரித்து அதை

தருமனோதராய் யாவது. அன்றியும் கூத்திரியன் தருமபுத்தஞ் செய்து ஐபித்தாலுஞ் நகமுண்டு; செத்தாலுஞ் சொர்க்கமுண்டு. கபடத்தினால் புத்தஞ்செய்து ஐபித்தாற் பழியுண்டாவதன்றிச் செத்தாலும் நாகம். சூதாடுவது மிகவுங் கெட்ட செய்கை. அதனால் நாகமுண்டு.” என்று அந்தப் பெரியோர்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆனபடியினாலே நமக்குள்ளமட்டும் இராஜ்யத்தைத் தருமமாய்ப் பரிபாலனஞ் செய்து பிராமணரைக் காக்கவேண்டும். இவ்வளவுதான் என்னிஷ்டம். இதுவேயன்றி அநியாயமாய் ஒரு இலாபத்தையும் நான் இச்சிக்கமாட்டேன். இப்படிப்பட்ட என்னோடு நீ வஞ்சனையாய்ச் சூதாடவேண்டாம். எனக்கு வஞ்சனையாய் ஆடத் தெரியாது. அப்படி வஞ்சனையாய்ச் சூதாடி எதிரியின் இராஜ்யசம்பத்து முதலானவைகளைக் கிரகிக்க எனக்கு மனதில்லை” என்று உரைத்ததைக் கேட்ட சகுனி, “உலகத்தில் யோக்கியன் அயோக்கியனோடு விவாதஞ் செய்யவில்லையா? வித்துவான் மூடனோடு தருக்கிக்கவில்லையா? அப்படியே நன்றாய்ச் சூதாடத் தெரிந்தவன் ஆடத்தெரியாதவனோடும் ஆடுவான்; பந்தயங்களையுஞ் ஜயிப்பான்; சந்தோஷமும் படுவான். அந்த வஞ்சனையென்று சொல்லலாமா? இந்நவர் சேர்ந்து ஒருபாயஞ் செய்யுமளவில் ஒருவன் சமர்த்தனாயிருப்பான். ஒருவன் கொஞ்சந் தாழ்ந்தவனாயிருப்பான். அதனாலே ஒருவனை யொருவன் வஞ்சனை செய்தானென்று யார் சொல்லுவார்கள்? அப்படித்தான் நீரும் நானுஞ் சூதாடினால், அதில் வஞ்சனை யுண்டென்று எப்படிச் சொல்லலாம். ஆனால் நீர் பயப்படுகிறபடியினாலேயும், பொருள் போய்விடுமென்னும் பீதி உமக்கிருக்கிறபடியினாலேயும், நானறிந்தமட்டும் நீர் வெகு நாளைய உலோபியானபடியினாலேயும், என்னோடு நீர் ஆடவேண்டாம் போம்” என்று கடுகிடுத்துக் கூறினான். அப்படிச் சொல்லியதைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் “சகுனிராஜனே! உலகத்தில் யாருக்காயினுஞ் சூதாடுதல் நன்றன்று, என்று பொதுவாகச் சொன்னால் உனக்கென்ன அதில் மனஸ்தாபம்? நானு உலோபி? நானு பயமும் பீதியுமுடையவன்? அப்படி ஒருபோதும் நினைக்கவேண்டாம். யாராயினும் ஒருகாரியார்த்தமாய் என்னைவேண்டி அழைப்பார்களானால் அக்காரியம் எனக்குப் பழுதினைத் தருமாயினும் உடன்படாம லிருக்கமாட்டேன். அது என் விரதம். ஆனபடியினாலே உன் சொற்படி இப்போது ஆடுகிறேன். அதனாலே என்ன வருமோ அதையும் அதுபவிக்கிறேன். தெய்வ

மிருக்கின்றது. அது நித்தொழிலென்று சொல்லிப் பேசாவிட்டால், நான் என்ன செய்யமாட்டுவான்? ஆனால் இவ்விடத்தில் யாரோடே யாராடவேண்டிவது? யார் பந்தயம் வைக்கவேண்டிவது! இதைச்சொல்” என்று சொல்லிய தருமபுத்திரன் பேசுக்கித் துரியோதனன் “ஓ அண்ணா! தனங்களிலும் இரத்தினங்களிலும் ஏதேதுவேண்டுமோ அதையெல்லாம் பந்தயம் நான் வைக்கிறேன். எனக்காகச் சகுனி உம்மோடு சூதாடுவார். ஆதலால் நீங்களிருவரும் மனஸ்தாபமில்லாமல் ஆடுங்கள்” என்று சொல்ல, தருமபுத்திரர் “அப்பா துரியோதனா! ஒருவன் பந்தயம் வைக்கிறதும் ஒருவன் ஆடுகிறதும் நன்றாயிருக்கவில்லை. ஒருவனாகக் மற்றொருவனாடக்கூடாது. நீயே பந்தயம் வை; நீயே ஆடு” என்றரைக்கக் கேட்ட துரியோதனன் “ஓ அண்ணா எனக்கு வெடிகைகளைப் பார்க்க இச்சையேயன்றி ஆட்டத்திற் பிரவேசிக்க எனக்கு இச்சையில்லை” என்றான்.

தருமராஜனும் சகுனியும் சூதாடுதல்

இவ்வாறு ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு சொக்கட்டா னுடச் சித்தமாயிருக்குந் தருணத்தில் திரிதராஷ்டிரன் விதூரன் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலானவர்கள் மனதில் மிகுந்த வெறுப்புடனும் துயரத்துடனும் அச்சபைக்கு வந்து வெவ்வேறு ஆசனங்களிலுட்கார்ந்தார்கள். அச்சபையானது வேத சாஸ்திரங்களை முற்றுங் கற்ற அநேக மகா புருஷர் சேர்ந்தபடியினாலே தேவசபையைப்போல் விளங்கிற்று. இவ்வாறு யாவருஞ் சேர்ந்த பின்பு தருமபுத்திரர் “துரியோதனா! எனக்கு அநேக இரத்தினவகைகளுஞ் சொர்ணவகைகளுங் கணக்கில்லாம லிருக்கின்றன. அவைகளை நான் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீ என்ன வைக்கிறாய் சொல்?” என்கேட்க, துரியோதனன் “அண்ணா! எனக்கும் வெகு பொருட்கூட்டங்க ளிருக்கின்றன; இரத்தினக் குப்பைகளு மிருக்கின்றன. பொருட்சொல்வ முடையவர்களுக்குள் நானே சிறந்தவன். அவைகளை யெல்லாம் பந்தயமாய் வைக்கிறேன்” என்று சொல்ல, தருமபுத்திரர் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டார்.

இப்படி இருவரும் பந்தயம்வைத்தபின்பு, சகுனியானவன் கையில் பாச்சிகைகளை எடுத்துக்கொண்டு சபையிலிருந்தோரைப் பார்த்து “ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களே! நீங்கள் யாவரும்

என் பேச்சைக் கேளுங்கள். துரியோதனனுக்காக நான் ஆடுகிறேன். என்னோடு தருமபுத்திர ராடுகிறார். இருவராலுஞ் சில பந்தயங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. என்கையிலிருக்கும் பாச்சிகைகளை எந்த விருத்தம் வேண்டுமென்று உருட்டுகிறேனோ அந்த விருத்தமே விழுந்து நான் ஆடுவேனெனயானால் நான் ஜயித்தவன். இல்லாவிட்டால் தோற்றவன். தோற்றவன் வைத்திருக்கும் பந்தயங்களை ஜயித்தவன் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது. இந்த ஏற்பாட்டையாவரு மறித்திருங்கள்” என்று சொல்லிக் கையிலிருந்த பாச்சிகைகளை யுருட்டினான். இவன் எந்தெந்த விருத்தத்தைப் போடுகிறேனென்று வாயாற்சொல்லி உருட்டினானோ அந்தந்த விருத்தங் தங்களே அந்தப் பாச்சிகைகளில் விழுந்தன.

இப்படி ஆடி ஜயித்துத் தருமபுத்திரரை நோக்கி “இராஜனே! உமது பந்தயத்தை எடுத்துக்கொண்டேன்” என்றான். தருமபுத்திரர் அதைக்கேட்டு “ஓ சகுனி! சரிதான். நான் இப்போதுவைத்த பந்தயத்தை நீ ஜயித்து எடுத்துக்கொண்டாய். அதுபோனாலும் அநேகம் பொற்பாத்திரங்கள் வெள்ளிப்பாத்திரங்கள் இரத்தினப் பாத்திரங்கள் ஆபரணங்கள் இவைகளை யெல்லாஞ் சேர்த்து ஒருபந்தயம் வைக்கிறேன்” என்று சொல்லிவைத்தார். சகுனியும் முன்போல் பாச்சிகை போட்டு ஜயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் சிரித்து, தேசத்திற் பிறந்த மகாவிவேகமுள்ள எவ்வெட்டுக் குதிரைகள் கட்டி, பொற்றகடுகளினாலும் பொற்சலங்கைகளாலும் அலங்கரித்துப் புலித்தோல்களா லாசனம்போட்டு, யுத்தங்களுக்குத் தகுந்தவைகளாக வெகு சிறப்பாய் விளங்காநின்ற ஆயிரந்தேர்கள் என்னினிடத்திலிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயம் வைக்கிறேன்” என்றார். சகுனியும் பாச்சிகையைக் கையாலுருட்டி ஜயித்தேனென்றான். பின்பு தருமபுத்திரர் மலைகளுக்குச் சமானமாய் எப்படிப்பட்ட ஆயுதங்கள் தாக்கினாலும் லக்ஷயஞ் செய்யாதன வாய் நுகத்தடிகள்போன்ற தந்தங்களுள்ளவைகளாய் அருவியின் ஜலம்போல் மதப்பெருக்கோடு கூடியவைகளாய் மகா வீரதீரர் ஏறத்தகுந்தவைகளாய்ப் பொற்பணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டன வாய், உயர்ந்த பட்டினாலாகிய விரிப்பு போர்த்தவைகளாய் விளங்கும் ஆபிரம் ஆண்யானைகளும் ஆயிரம் பெண்யானைகளு மிருக்கின்றன. அவ்விரண்டாயிரம் யானைகளையும் பந்தயம் வைக்கிறேன்”

‘என்றார். வெகு சூதனாகிய அந்தச் சகுனியும் என் போலவே பாச்சி கையாற் சொன்ன விருத்தம் போட்டு ஜரித்தேன்’ என்றான்.

அதன்பின் தருமபுத்திரர் பொல்லாத விதிவாத்தாற் பேய் பிடித்தவர்போல் அச்சுதில் ஓர் ஆவேசங்கொண்டு, “ஐயா சகுனி ராஜனே! என்னிடத்தில் லக்ஷந்தாசிகளிடமிருந்தார்கள். அவர்களெல்லாரும் பதினாறுவயதுள்ள மங்கைப்பருவ முடையவர்கள்; ரூபலாவண்ய செளந்தரியங்களில் மிகவுஞ் சிறந்தவர்கள்; நற்குணங்களினாலுங் தீர்த்திபெற்றவர்கள்; மெருகிட்ட தங்கம்போன்ற மெலியுடையவர்கள்; உயர்ந்த பணிகளும் வஸ்திரங்களுந் தரித்திருக்கிறவர்கள்; சுகந்தமுடைய தேகமுள்ளவர்கள்; சங்கீதத்திலும் பாதத்திலும் வெகு சாமர்த்தியமுடையவர்கள்; எனக்கும் எனோடுகூட போஜனம் பண்ணுகிறவர்களுக்குஞ் சுகலவிதமான சட்வர்க்கங்களைப் பரிமாறுகிறவர்கள்; அப்படிப்பட்ட அந்த லக்ஷந்தாசிகளையும் பத்தயம்வைத்தேன்” என்ன, அதைக்கேட்ட சகுனியும் பாச்சிகையாடி ஒரு நொடியில் ஜயித்தேனென்றான். யுதிஷ்டிரர் மறுபடியும் “சகுனி இராஜனே! இந்தத் தாசிகளையெல்லாஞ் ஜரித்தாயே நல்லது என்னிடத்தில் முன்சொல்லிய தாசிகளைப்போல் ஆடவருக் கிருக்க வேண்டிய சுகல சகுணங்களையு முடையவராய் ஆண்டையினிடத்தில் விசுவாசத்தோடு பண்ணெய்த் தக்கவர்களுமா பிராநீன்ற இலக்ஷந் தாசர்க ளிருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் பந்தய மாங்கு கிறேன்” என்ன, கார்தாரராஜன் மனக்களிப்புடனே பாச்சிகையை யுருட்டி ஜயித்தேனென்றான்.

பின்பு யுதிஷ்டிரர், யுத்தத்திற்கு உபயோகமானவைகளாய்ச் சுகலவித அலங்காரங்களையும் பெற்று விளங்கும் நல்ல குதிரைக் குட்டிகளில் நன்னுன்கு கட்டப்பட்டு மலைகள்போலிராநின்ற தேர்கள் இலக்ஷமிருக்கின்றன. அந்தத் தேர்களின் சாரதிகள் வெகு சூரர்கள்; வெகு யோக்கியர்கள். நான் அவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கு வருஷத்தில் ஆயிரம் பொன் சம்பளங்கொடுத்து வருகிறேன். அப்படிப்பட்ட பாகர்களோடுகூடிய அந்த இலக்ஷந்தேர்களையும் பந்தயம் வைத்தேன்” என்றார். அதைக்கேட்ட சகுனி “யுதிஷ்டிரரே, இதோ பாரும் அந்தத் தேர்களெல்லாம் என்னுடையதாயின” என்று சொல்லி ஆடி ஜயித்தான். மறுபடியும் தருமராஜனாவர் முன்பு சித்ரங்கதனென்னுங் கந்தர்வராஜன் அர்ச்சுனனுக்கு உலுப்பையாகத்

கொடுத்த தித்திரிப்பகழிபோற் பலவித நிறமுள்ள நூறு குதிரைகளைப் பந்தயமாக்கினார். அவைகளையுஞ் சகுனி அட்டகாசத் துடனே ஐயித்தான். மறுபடியும் பாண்டவராஜாவானவர் தமக்கிருந்த தெர்கள் சகநிகள் சிவிகைகள் முதலான சகல வாகனங்களுக்கும் ஒரு பந்தயமாகவும் நானூறு கடாரங்களில் நிரம்ப வைத்திருந்த பொருள்களை ஒரு பந்தயமாகவும் வைக்க அவைகளையுஞ் சகுனி இரண்டதாம் பாச்சிகையை யுருட்டி ஜயித்தான்.

திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் வெறுத்துரைத்தல்

இவ்விதமாய்ப் பாண்டவராஜன் வெகு செல்வங்களைப் பந்தயமாக வைத்துத் தொற்றதையும் சகுனி அவைகளைக் கபடமாய்ப் பாச்சிகையாடி மனதி லெள்ளளவு மிரக்கமில்லாமல் ஜயித்ததையும் கண்ட விதுரன் மனம் பொறாமல் திரிதராஷ்டிரனைப் பார்த்து “ஓ இராஜாவே! நானொரு வார்த்தை சொல்லுகிறேன். அதை நீர் ஏற்றுக்கொள்வது வருத்தந்தான்; ஏனென்றால் வியாதி முதிர்ந்து சாகப்போகிறவனுக்கு நல்ல மருந்தைக் கொடுத்தால், அவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டானன்றோ? வலுவில் வாயிற்போட்டாலும் உமிழ்ந்துவிடுவான். அதுபோல் நான் சொல்லப்போவது உம்முடைய மனதிற்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கும். ஆனாலும் உம்மிடத்திலிருக்கும் பரிவினாலே அதைச்சொல்லாம லிருக்கக் கூடவில்லை. நீர் என்னிடத்தில் தயைசெய்து அதை அங்கீகரிக்க வேண்டும். அஃதென்னவென்றால் உம்முடைய குமாரனாகிய துரியோதனன் பிறந்தபோது நரிபோற் கூவினானே, அதனாலே அவனை அப்போதே கொண்டுபோய்க் காட்டிலெறிந்து வரவேண்டுமென்றும் அவனிருந்தாற் அநேக கலகங்களும் அநேக அநர்த்தங்களுங்குலத்திற்குண்டாகி உடனே கேடுவருமென்றுஞ் சொன்னேன். அதைக் கேட்காமற்போனீர். பின்பு அவனை இராஜ்யத்திற்குச் சுதந்தரனாக்கவேண்டாமென்று சொன்னேன். அதையும் யோசிக்காமற்போனீர்; பின்பு சூதாடுவது வேண்டாமென்று சொன்னேன்; அதுவும் உமக்கு அரோசிகமாகப்போயிற்று. நீர் துரியோதனைப் புத்திரனென்று நினைக்கிறீர். அப்படி நினைக்கக்கூடாது. கொள்ளிவாய் நரியென்று நினைக்கவேண்டும். அவனிருக்கிறவிடஞ் சுகொடாய்ப் போவதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவனை இராஜ்யத்தில் வைத்ததினாற் சுகமுண்டென்று நினையாதேயும்; பெருங்கேடுதான் வரப்போகிறது.

நீர் விவேகியா யிருந்தும் அவன் பேச்சைக் கேட்கிறார். அனாதலே அதருமமும் அபகீர்த்தியும் வராமற் போகமாட்டாது. ஓ மகா ராஜனே! ஒருவரும் போகக்கூடாத மலைச்சிகரத்தில் தேனீ, கூடுகட்டி இருப்பதைப் பார்த்த ஒருவன், அதன் கவையை நினைத்து, முள்ளிலும் கல்லிலும் விழுந்து காயமுங் கிலேசமும் பட்டுப் போயும், அந்தத் தேனை யுண்ணாமல் தவறி விழுந்து புவிக்கு இரையானுலெப்படியோ அப்படியே இந்தத் துரியோ தனனும் பஞ்சபாண்டவர்களின் இராஜ்யத்தை அபகரிக்கப் பழிக்குேதுவாகிய காரியங்களில் முயன்று, முடிவில் அதைச் செவ்வையாய் அதுபவிக்காமல் நசிக்கப்போகுகான். இராஜநீதியி லுந் தருமசாத்திரத்திலுஞ் சொல்லியபடி, பராக்கிரமத்தைக் கொண்டு ஐயித்தால் நியாயம். மோசம் செய்வதினால் அபகீர்த்தி யும் நரகமுங் கிடைக்கும். ஆகையாலே, ஓ அண்ணாவே! இப்படிப் பட்ட முயற்சிகளை விட்டுவிடும். நன்மைக்குக் காரணமான வழி யில் நடவும். உமது புத்திரனை நம்பாதேயும். அவன் மகா பழிகாரன். செளரியமில்லாதவன்; அகந்தையும் பொருமையுங் குடிக்கொண்டவன். இவன் பாண்டவராஜ்யத்தைக் கவர நினைத் தாற் கொடுப்பார்களா? தலையை வெட்டிப் போடுவார்கள். இப் படிப்பட்ட துஷ்டன் பேச்சுக்கு நீர் சிறிதும் இடங்கொடாமல், யாதவர்கள் தங்கள் குலத்திற்கு விரோதியாகிய கம்சனை ஸ்ரீகிருஷ்ண னைக்கொண்டு கொல்வித்துத் தற்காலத்தில் யாவரும் அவரவர்களு டைய புத்திரமித்திராதி வர்க்கங்களுோடு எவ்வாறு சுகமாயிருக் கிறார்களோ அவ்வாறு நாமுந் துரியோதனை அர்ச்சுனனைக்கொண்டு நிக்கிரகஞ் செய்து சுகமாயிருப்போம். உலகத்தி லிப்படியுஞ் செய் வதுண்டா என்கிறீரா? இதற்கு நியாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஒருவனாலே ஒரு குலத்திற்குக் கேடுவருமானால் அவனைத் துறக்க லாம்; கொல்ல வேண்டுவதானாலுங் கொல்லலாம். பாவமுமில்லை பழியுமில்லை. ஒரு குடும்பத்தினாலே ஒரு கிராமத்திற்குக் கேடு வருமானால், அக் குடும்பத்தையுந் துறக்கலாம்; ஒரு கிராமத்தினால் ஒரு நாட்டுக்கே கேடு வருமானால், அக்கிராமத்தையு மழிக்கலாம். ஒரு நாட்டுக்குக்காகப்பூமி முழுவதையு மிழக்கலாம்” என்று சக்கிரா தருமத்துக்காகப்பூமி முழுவதையு மிழக்கலாம்” என்று சக்கிரா சாரியர் அசுரருக்கு நீதிசொல்லி யிருக்கிறார்.

ஆனபடியினாலே நீர் இந்தத் துரியோதனைத் துறந்து பாண்டவரைச் சேர்ந்து கேஷமத்தை யடையும். வீணெண்ணங்

சூதாடி வெகு செல்வங்களைத் தேடிக்கொண்டான், என்று சந்தேகித்தாஷப் பங்கிதர். அப்படி சந்தேகித்தாஷப்பட வேண்டாம். அவன் தேடிக்கொண்ட பொருளெல்லாம் பொருளன்று; துன்பத்திற்கு வித்து. இனி இதனாலே மகா கலகம் உண்டிட்டு, உமது மக்கள் ஒருவருடையவனாய் மரிக்குஞ் செய்திகேட்டு அக்கப்படுவேண்டியதும். என் பெச்சை பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், அகுவத்தாமா, விவிம்சத, பாக்கிசன், சோமதத்தன், பூரி, பூரிச்சிரவன் இவர்கள் யாவரும் கெட்கட்டும். ஜொலியா நின்ற தீயில் உளமநியப்போய் விழ்வாருமென்றோ? உலகத்தில் இந்த அஜாதசத்துருக்களாகிய புதிஷ்டான், பீமசேனன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் இவ்வையரும் பஞ்சாக்கினிகளென்று நினைக்கவேண்டும். அவர்களுக்குத் துமோகஞ்செய்கிறவர் ஒருபோதும் முன்னுக்கு வரமாட்டார்கள். ஆகையால் ஓ மகாராஜனே! வீணாய்க் கலகத்தை வளர்க்கவேண்டாம். உமக்கென்ன பொருளில்லையா? உமது அதுக்கிரகம் பெற்றவனெல்லாரும் மகாராஜாவாகிறானே. அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பொருளின்மேல் இவ்வளவு ஆசை எதற்கு? உமக்கிருக்கிற செல்வத்தைப் பூரணமாய் அதுபவிக்க ஆபுகண்டா? ஆனபடியினாலே இருக்கிறமட்டில் நியாயமாய் உண்டாயிருக்கிற செல்வத்தை அதுபவித்துக்கொண்டு ஷேமமாயிரும். அதிக ஆசைவேண்டாம். அந்தப் பொருள் உமக்கொரு விஷயமா? அப்பொருளைத் தேடிவைப்பதினாலே உமக்கு ஒரு நன்மையுமில்லை. பாண்டவர்களாகிய பொருள்களைத் தேடிவைப்பிரேயானால், நன்மையும் மேன்மையும் செளக்கியமுங் கிடைக்கும். இந்தச் சகுனி சூதில் வல்லவனாயிருந்து ஜயிக்கிறானென்று நினைக்கிறானோ? இஃதெல்லா மிங்கே உதவாது. காசிராஜனெருவ னிருக்கிறான். பர்வதராஜ நெருவனிருக்கிறான். இவர்கள் இருவரும் சூதாட்டத்தில் வல்லவர். அவர்களோடுகூட ஆடி ஜயிப்பானேயானால், அப்போது தான் இவன் சாமர்த்தியவான். அவ்வாட்டர் தெரியாதவரோடு ஆடுவதிற் பயனென்ன? சமான் எதிர்த்து ஜயிப்பவன்தான் சுத்தவீரன். அவன்தான் அறிவுடையவன். அப்படியின்றி வழியடித்துப் பறிப்பவர்போல் மோசஞ்செய்வதை, நீரொரு சாமார்த்தியமென்று நினைக்கவேண்டாம்” என்று திரிதராஷ்டிரனோடு விதுரன் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட துரியோதனனானவன், மிகுந்த கோபத்தை யடைந்தவனாக

கிக் கண்கள் சிவக்க உதடு துடிக்க வி துரணைப்பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினான்.—

துரியோதனனுக்கும் விதுரனுக்கும் வாது

“ஓய் விதுரே! அன்னியருடைய கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து நம்மைத் தூஷிக்கிறதே உமது தன்மையா யிருக்கிறது. எப்போதும் எம்மைப் பார்ப்பதற்கு உமக்கு இஷ்டமில்லை. நீர் நமக்கு தீத்திய சத்துருவா யிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலே தான் எம்மைப் பாலகரைப்போல் எண்ணி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுகிறீர். நாம் பலதரமும் பொறுத்து இருக்கிறோம். இப்போது சபையிலே பயமில்லாமல் எம்மை அலக்ஷியஞ்செய்து பேசினீர். உம்மைச் சொல்ல வேண்டிவதில்லை. ஒருவர் தனக்கெதிரியின் பகஷத்தி லிருப்பவனுடைய குணங்களை யறியாமல் அவனைச் சேர்ப்பதினால் மிகுந்த இடையுறுகள் நேரிடும். இவைகளுக்கு நீரே திருஷ்டாந்தம். எப்போதும் இவ்விதமான பேச்சுக்களாலே என்னையும் என் தந்தை முதலானோரையும் மயக்கி, என் பகஷத்துக்கு வருஞ் சீரை யெல்லாங் கெடுத்து வருகிறீரன்றோ? உம்மாலே எங்களுக்கு ஒருகாலும் கேஷமமில்லை. அறியாமையினாலே ஒருவன் தன் மடியில் சர்ப்பத்தையெடுத்து வைத்துக்கொண்டதுபோல், உமது மூபத்தைப் பார்த்து நல்லவரென் றெண்ணிச் சேர்த்ததற்குப் பயன் எனக்கும் என்னைச் சேர்ந்தோருக்கும் நன்றாய்க் கிடைத்தது. இன்னமுங் கேளும், பூனையை வீட்டில் வளர்த்தால் அந்தப் பூனை ‘இவ்வீட்டிலிருக்கிற வர்களெல்லாம் எப்போது கண்ணை மூடுவார்கள்! பால் தயிர் முதலானவைகளைப் பயமின்றி என்றைக்குக் குடிப்போம்’ என்றெண்ணுமாம். அதுபோல் நீர் அன்னங் கொடுத்துக் காப்பவர்களை நாசமடையும்படி கோருகிறீர். ஆனபடியினாலே நீர் சுவாமித் துரோகியானீர். உமது சுபாவம் இவ்விதமா யிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட உமது துர்க்குணங்களை யறியாமல் உலகம் உம்மை நல்லவரென்று நினைத்திருக்கிறது. அந்தத் தைரியத்தினாலே தான் வாயில்வந்தபடி யெல்லாம் பிதற்றுகிறீர். நீர் பேதையென்று இராஜாவை உபேகஷ்செய்து வருகிறபடியினாலே அவரிடத்திற் பேச நிர்ப்பயமா யிருக்கிறீர். அந்தமட்டும் நீர்செய்த உபகாரம் போதும். இனி யொன்றுஞ் சொல்லவேண்டாம். பாண்டவர்களை நாங்கள் ஜயித்ததும், அவர்களுடைய சொத்துக்களை

ஸம்பாதித்ததும், இவ்விரண்டும் கூத்தியிய நியாயத்தான். நீரேன் அநியாயமென்று சொல்லுகிறீர்? என்ன அநியாயத்தைக் கண்டீர்? உம்முடைய பேச்சைக்கேட்க எனக்கு விரும்பவில்லை; வாயை மூடிக் கொள்ளும்: சத்துறப்புகூத்திற்று இதமாய்ப் பேசவேண்டுமென்று உமக்கு மனமிருக்கிறதே, அதை அன்னியருக்குத் தெரியாமலாகிலும் பேசுகிறீர்! மூடருக்குத் தெரியும்படியாகத்தானே பேசுகிறீர். இப்படிப்பட்ட உம்மைப் புத்திசாலியென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? நம்மை அடுத்தவராயிற்றே யென்று நான் கும்மா விருக்கவிருக்க நீர் கர்வத்தை யடைந்து, எல்லாஞ் சயசக்தியாலே நடக்கிறதாய் நினைக்கிறீர். நீர் கொஞ்சமும் புத்தியில்லாதவர். பெரியோரையடுத்துப் புத்தி கேட்டுக்கொண்டு வாரும். இத்தனைநாள் அரசனிடத்திற் சேவித்துப் பெற்ற கொஞ்சங்கூர்த்தியையும் போக்கிக்கொள்ளாதேயும். புத்திமான் நான் ஒருவன்தான் எனன்று செருக்கடைந் திருக்கிறீர். அதை விட்டுவிடும். அநியாயஞ் செய்ய வேண்டாம். செவ்வையாய்ப் பிழையும். இனி நான் உம்மைக்குணதோஷங்கள் கேட்பது மில்லை; நீர் ஒருபேச்சுஞ் சொல்லவும் வேண்டாம். யாவருக்கும் புத்தியை ஈச்வரனே இயல்பாயுண்டாக்கினார். எனக்கு மப்படியே புத்தி கொடுத்திருக்கிறார். அந்த ஈச்வரன் விதித்தபடியன்றி வேறு நடவாது. உமது சொல்லைக் கேட்டா நான் முன்னுக்கு வரப்போகிறேன்? வயிற்றிலிருக்குஞ் சிசவுக்குப் பால் முதலியவைகளைக் குடிக்கும்படி நீரா கற்றுக் கொடுத்தீர்? ஆனபடியினாலே தெய்வம் அவனவனுக்குக் கொடுத்த புத்தியைக்கொண்டு அவனவன் பிழைக்கும்போது நீரேன் வீணாய்க் கத்துகிறீர்? வெகுதூரம் பொறுத்தேன். இனிமேலு மிப்படிப் பேசவேண்டாம்” என்று துரியோதனன் சொன்னான்.

விதுரன், பொறுமையுடன், “அப்பா துரியோதனா! நீ சொன்ன பேச்சுக்களெல்லாம் பெரும்பாலும் யதார்த்தந்தான். எனக் கொருவனும் புத்திசொல்ல வேண்டா மென்றாய். அது சரியே. உலகத்திலே ஒருவன் மலையைத் தலைபிலே முட்டித் தள்ள முயலுகிறான். மற்றொருவன் கைநகத்தாலே பூமியைப் பறிக்க நினைக்கிறான். அவ்விருவருக்கும் புத்தி மற்றொருவராலுஞ் சொல்லத்தகாது. அவர்க ளொருவருக் கொருவரே சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். அவர்களுக்குப் புத்திசொல்ல முயலுகிறவன் மூடனேயாவான்; பகைவனுமாவான். நீ பூமியை நகத்தினுள்

பறிக்கிறவன். சகுனி மலையைத் தலையால் முட்டுகிறவன். உங்களுக்குப் புத்திசொல்ல வந்த நான், முடனுஞ் சத்துருவு மானேன். ஆனாலும் நீமாத்திரம் என்னைச் சத்துருவாக நினைத்தாயே யல்லது, நாணுனனோ அப்படி நினைக்கவில்லை. நீ கேஷமப்பட வேண்டுமென்றே இதத்தைச் சொன்னேன்” என்று சொல்லக் கேட்ட துரியோதனன், மறுபடியும் மிகுந்த கோபத்தோடு விதூரணப் பார்த்து “ஓய் விதூரணே! நீர் இத்தனைநாள் காரியங்களிலே விரோதஞ் செய்தாலும் மேலுக்கு இதமாக இருந்தீர். இப்போது வெளிப்படையாய்ப் சத்துருவைப்போல் நின்று பேசத்தலைப்பட்ட படியினாலே, இனி இவ்விடத்தி லிருக்க யோக்கியரல்லீர். விபசாரஞ் செய்யும் பெண்ணுக்கு பந்துக்கள் எவ்வளவுநாள் புத்தி சொல்லி அடக்குவார்களென்றால், வெளிப்படையாகிற வரைக்குந்தான். பின்பு துரத்தவேண்டுவதுதான். ஆனபடியினாலே நீர் இப்போதே இவ்விடம்விட்டு உமக் கிஷ்டமான இடத்திற்குப் போய்ச் சேரும்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட விதூரன் “அடா துரியோதனா! நீ என்னைத் திரஸ்காரமாய்ப் பேசிப் போகச்சொல்லியபடி நான் போகிறேன். அஃதிருக்கட்டும். உலகத்திலே ஒருவன் இதத்தைச் சொல்லு வானேயானால், அவனை பெல்லாவகையாலும் பூசிக்கவேண்டும். அதுதான் கைம்மாறாகும். நீயோ அப்படிச் செய்யாமற்போனது மன்றி, அவனைக் கோபித்துத் துரத்த யத்தனப்பட்டாயே! நீயே வெகு யோக்கியன்! இப்படிப்பட்ட உன் நட்பு இல்லாமலிருப்பது எனக்கு நன்மைதான். அன்றியும் உத்தமராஜாக்களுங்கூட ஒருவ னிடத்திலும் பிரீதியை ஸ்திரமாய் வைக்கமாட்டார்கள். வாயினால் மெதுவாய்ப் பேசிக்கொண்டே யிருப்பார்கள். சமயத்தில் தலையை யும் வெட்டி விடுவார்கள். அது அவர்களுடைய இயற்கை. இப்படி யிருக்க - நீ தூர்க்குணங்களெல்லாம் வாசஞ்செய்கிற புல்லரசன். ஆனபடியினாலே உன் நட்பை விடுவதே நன்மை. என்னை இத்தனைநாளும் யோக்கியனென்று கொண்டாடி வைத் திருந்து, இப்போது அயோக்கியனென்றும், புத்தியில்லாதவ னென் றுஞ் சொல்வதினாலே, நீயே புத்தியில்லாதவ னாகிராய். எப்படி யென்றால்: அரசன் தன்னிடத்திற் சேர்க்கத் தக்கவர்களை நன் றாய் ஆராய்ந்து, அவர்களுடைய குண குணங்களை யறிந்து சேர்க்கவேண்டுமென்றோ? அடா துரியோதனா! நீ அரசுபுரிந்து

வெகு செல்வங்களை அநுபவிக்கவேண்டுமென்று நினைத்த அபி
 லாஷையுள்ளவனு மிருக்கிறாயே! ஐயோ! இவற்றையெல்லாம் அநு
 பவிக்காமற் சிக்கிரத்தில் நசிக்கப்போகிறாயே! என்று மரிதாபத்
 தினாலே உனக்குப் புத்தி சொன்னபொழுது வேறில்லை.
 இந்த நற்புத்தி உனக்கு இனிக்கவில்லை. விபசாரிக்குப் பதிவிரதா
 தருமங் கேட்க விருப்பமிராது. உனக்குமாத்தான்; உன் பிதா
 வுக்கும் அது விருப்பமில்லை. ஏனென்றால் கிண்களெல்லாம் நசிக்க
 வும், அக்காலத்தில் அவர் பெருந்துய் அநுபவிக்கவும், கருமங்
 கள் காத்திருக்கின்றன. சாகப்போகிறவனுக்கு நல்ல அஷ்ட
 தம் வேண்டியிராது. நான் சொன்ன பேச்சுக்களெல்லாம் குமாரி
 யைப் பார்த்துக் கிழவனைப் புணர்ச்சொன்னு லெப்படியோ அப்
 படியாயின. இஃதெல்லாம் தெய்வத்தின் செயல்தான். என்
 னைக் கெட்டவனென்று நினைத்தாய். மடமைபுள்ள மாதரையும்
 பாலகரையும்-பேதைகளையுங் கேட்பாயேயானால், நான் நல்லவனோ,
 கெட்டவனோ, அதை அவர்க ளுனக்குச் சொல்லுவார்கள். உலகத்
 தில் முகஸ்துதியாகச் செவிக்கின்பமாய்ப் பேசுகிறவர்கள் அநேகர்
 கிடைப்பார்கள். அந்தப் பேச்சுக்கள் இம்மை மறுமைகளில் நற்
 பயனைத் தராமற் போவதுமன்றி, கேட்டையுந் தரும். சிலர்
 உரிமையோடு கடுமையான சொல்லைச் சொல்லுவார்கள். அச்
 சொல்லே இரண்டிடங்களிலும் நன்மையைப் பயக்கும். 'சிரிக்
 கச் சொல்வார் சிறியர். அழச்சொல்லுவார் அறிஞர்' என்று
 பெண்டிர்களுஞ் சொல்லுவார்களல்லவா? ஆனால் அப்படிச் சொல்லு
 கிறவர் கிடைப்பது அருமை. அதைக் கவனிப்போடு கேட்பவன்
 கிடைப்பது மிகவு மருமை. அடா துரியோதனா! இன்னுஞ்
 சொல்லுகிறேன் கேள். எவன் முகஸ்துதியாய்ப் பேசாமலும்
 'உற்றதைச் சொன்னால் அற்றது உறவு' என்பதை அறிந்து
 அந்த நியாயத்தையே திடசித்தத்தோடு கூறுகிறானோ, அவன்
 தான் உலகானும் இராஜனுக்கு மித்திரன்; அவன் தான் பந்து;
 அவன்தான் குரு; அவன்தான் தெய்வம். அப்படிப்பட்ட மந்
 திரியினுடைய பேச்சைத் தடையின்றிக் கேட்பவனே புத்தி
 சாலி; நன்மைக்கும் பாத்திரன்; எல்லாவிதத்திலுங் குண
 சாலி. அப்படியல்லாதவன் மூடனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.
 உலகத்தில் யாருக்கும் ஆப்தருடையபேச்சு எப்படி யிருக்குமென்
 னால், முதலில் கசப்புந் தூக்கந்தமு முடையதாய், முடிவில்

வியாதியினால் வரும் உபத்திரவத்தைப் போக்கித் தேகத்திற்குப் பலத்தையும் - தேஜஸையும் - பயக்காநின்ற திவ்விய ஒளஷதம்போ லிருக்கும். புத்திமான் அந்த ஒளஷதத்தைச் சாப்பிடவேண்டும். அதனை நாவிற் குச்சுவையில்லையென்று மறுப்பானானால் மரணத்தை யடைவான். அதைப்போற் செவிக்கு இன்பமாயிராமலும், தருமத் திற்கும் - நீர்த்திக்கும் - வாழ்வுக்கும் ஏதுவாயுமிராதின்ற நண்ப ருடைய பேச்சைக் கேட்டு, கோபதாபங்களில்லாமற் பொறுமை யோடு நடந்தால், ஓர் ஆபத்தையு மடையாமற் சுகத்தை யடைய லாம். நண்பரைத் திரஸ்காரஞ் செய்வது நன்மையன்று. உன் வாழ்வைக் குறித்தே இவ்வளவும் நான் சொன்னேன். வேண்டா மென்னும்போதும் வலுவிற்கொல்லுவது ஏனென்றால், மகாராஜா வாகிய திரதராஷ்டிரருக்கு ஒரு துன்பமும் நேரிடாம லிருக்க வேண்டுமென்கிற அபிப்பிராயத்தினாலேயும் எனக்குத் தமையனாரும் இரகசுகருமான அவருக்கு வருங்குறைவு என்னுடையதானபடியி னாலேயும், நீ திரஸ்கரித்து கேட்காமற்போனாலுஞ் சண்டை யிட்டுச் சொன்னேன். பின்னும் பின்னும் நூறுதரஞ் சொல்கிறேன். அதன் பிறகு உங்கள் இஷ்டம். யார் கெட்டா லென்ன? யார் வாழ்ந்தா லென்ன?" என்று விதூரராஜன் சொல்லக்கேட்ட துர்புத்தியும் அகந்தையு முள்ள துரியோதனன், அதை லக்ஷியஞ் செய்யாமல் மறுபடியுஞ் சூதாட ஆரம்பித்தான்.

தருமராஜனுக்கும் சகுனிக்கும் நடந்த இரண்டாவதாட்டம்

அப்போது சகுனியானவன் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “ஓய் இராஜாதிராஜனே! இதுவரையிலும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீரே. இவ்வளவுதானே உம்முடைய செல்வங்கள்? தம்பிமாரைக்கொண்டு பூமியெல்லாஞ் ஜயித்து வெகு திரவியங்களை ஸம்பாதித்தீ ரென் றும், இராஜசூயயாகத்தில் உலுப்பையாக வெகு திரவியங்கள் வந் தனவென்றும் புகழுண்டா யிருக்கிறதே! அவையெல்லாம் இவ் வளவுதானா? அல்லது தோற்கப்போகிறோ மென்கிற பயத்தினற் சூதாட மனமில்லையா? அப்படிப் பயமிருந்தால் ஆடவேண்டாம். தோற்றது போதும். ஆனால் நீர் பணத்தை லக்ஷியஞ் செய்ய மாட்டீரே. இப்போது ஏது அப்படிப்பட்ட உலோபகுணம் உமக்கு உண்டாயிற்று?” என்று வஞ்சனையாகவும்-பரிசாசமாகவும் கூறினான். அதைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் பழவினையின் தூண்டுதலினாலே மறு

படியு மாட நினைத்துச் சகுனியைப் போட்டு, “ஆப்பா சகுனி! என் செல்வங்களுக்காகக் கணக்கிடப்போகாது. என்னிடத்தி ளிருக்கும் பொருள்களின் கணக்கு எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் இலகூம்-கோடி - பத்துகோடி - அற்புதம் - பெருதம் - பார்த்தம் என்று கணக்கிடப்பட்ட பொருள்க ளி ருக்கின்றன. அவைகளையெல்லாம் பந்தயமாய் வைக்கிறேன், ஆடு பார்க்கலாம்” என்றார்.

அதைக்கேட்ட சகுனி, வெகு கர்வத்தோடு “இதோ! இதோ! ஜயித்தேன் பாரும” என்று பாச்சிகையைப் போட்டான். அதைக் கண்ட யுதிஷ்டிரர் “ஓ சகுனிராஜனே! எனக்கு அளவற்ற பதக்களும்-ஆடுகளும் - யாடிகளும் - குதிரைகளும் காக்களி ளிருக்கின்றன. அவைகளைப் பந்தயமாக்கினேன்” என்ன அவன் “அவைகளையுஞ் ஜயித்தேன்” என்றான். மறுபடியும் தருமபுத்திரர் “எனக்கு வெகு கிராமங்களும் பட்டணங்களும் ஆங்காங்குப்பல அரண்மனைகளு மிருக்கின்றன. அவைகளில் தேவதாயம் பிரமதாயம் தவிர மற்ற யாவையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களோடு கூடப் பந்தயம் வைக்கிறேன்” என்றார். அதைக் கேட்டுக் காந்தாராஜன் மோசத்தை ஆசரித்து, “இதோ பாருமையா நான் வாயாற் சொன்ன விருத்தம் போட்டேன்” என்று சொல்லி ஜயித்தான். பின்பு தருமபுத்திரர் “ஆ! ஆ! சகுனி! மகாராஜகுமாரர்கள் அணியத்தக்கவையான குண்டலங்கள் தோள்வளைகள் பதக்கங்கள் மணிமாலைகள் முத்து மாலைகள் கடகங்கள் மோதிரங்கள் இப்படிப்பட்ட சகல ஆபரணங் களும் பந்தயமாக வைக்கப்பட்டன” என்றார். சகுனியும் பாச்சி கையையுருட்டி ஜயித்தே னென்றான்.

இவ்விதமாய் இவர் பந்தயம் வைக்கவைக்க, அவன் அகூதத் துவ மென்னும் வித்தை யறிந்தவ னாகையாலே தனக் கிஷ்டமான விருத்தர் தனக்கு விழும்படியாகவும், அவரிஷ்டப்படி அவருக்கு விழாம ளிருக்கும்படியாகவும் மோசஞ்செய்து ஜயிக்கவே, தரும புத்திரரானவர், மறுபடியும் பந்தயம் வைக்க ஒரு சொத்து மில் லாமை கண்டு, “பூமிகள் பட்டணங்கள் முதலான ஸகல சம்பத் துக்களையுந் தோற்றோமே: இது வரைபில் என்ன தரும மிருந் தது? இனி நாமும் தம்பிமாருந்தானே மிஞ்சினோம்? போனது போச்சு, இன்னமும் பார்ப்போம்” என்று மனதில் நினைத்துச் சகுனியைப் பார்த்து இதனைச் சொல்லுகிறார்—

“ஓ காத்தா தெசாதபதி! இத்தா பார், என்னுடைய கடைசித் தம்பி, சகாதெவனென்கிறவ லிருக்கிறான் இவன் எப்போதும் தருமபரிபாலனஞ் செய்கிறவன்; வெகு ஞானவான்; எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். இவன் யொரு பந்தயமாகவும்; இவனுக்கு மூத்தவனாகிய நகுலன் மகாசமர்த்தன்; குலங்களில் அதிகப்பட்டவன்; அவன் யொரு பந்தயமாகவும் வைத்து ஆடுகிறேன்” என்று சொல்லிக்கட்ட, சகுனி “அப்படியா சத்தோஷம்” என்று சொல்லிப் பாச்சிகையை யெடுத்தாடி யுதிஷ்டிரரை நோக்கி, “ஓய் பாண்டவராஜனே! நீர் பந்தயம்வைத்த தம்பிமா றிருவரையுஞ் ஜயித்தேன். இலரிமேல் உமக்கொன்றுமில்லை. மற்றிருவர் தம்பிமா றிருக்கிறார்களே யென்றால், அவர்கள் மகாபலசாலிகள்; சுத்த வீரர்கள்; உமக்குச் சுவாதீனருமல்லர். இவர்களோ, மாற்றாந்தா யின் மக்களானது பற்றியும், உம்மைவிட வேறே கதியில்லாதவர்க ளானது பற்றியும், நீர் பந்தயம்வைக்க இசைந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் இசைவார்களா? மேலும் உமக்கு அவர்களிடத்தி லிருக்கிற அன்பைப்போல் இவர்களிடத்தி லிருக்கமாட்டாது. ஆகையால், இலரி நீர் எதைவைத்து ஆடப்போகிறீர்?” என்று கேட்டான். அதைக்கேட்ட தருமபுத்திரர் “அடா சகுனி! நீ யேன் மித்திர பேதமான பேச்சைப் பேசுகிறாய்? இதனாலே ஒன்றும் பயனில்லை. நீ கற்ற வஞ்சனைவித்தையைத் தையையின் நி முற்றிலுஞ் செலுத்து” என்று தருமர் சொல்ல, அதற்குச் சகுனி ‘ஐயா தருமபூபதி! மூடன் நீரில் விழுந்தால் முழுகிப்போவான்; சமர்த்தன் கரை யேறுவான். வாயாலே பேசுவதில் பயனென்ன? நீர் பெரியவர் தான். ஒரு மனிதன் சொப்பனத்திற் காணும் பொருளை நித்திரையின் முடிவிற்காணாமற் போகுமென்று நினைக்கிறானா? அப்படி நீர் செய்கிற காரியங்களில் நிச்சயப்புத்தி யில்லாதவரா யிருக்கிறீர். நல்லது உமக்கு நமஸ்காரம். மேலே நடக்கவேண்டுமென தென்ன?” என்றான்.

யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டு, “ஓ எனது சத்துருக்களில் சிறந்த சகுனிராஜனே! எந்தத் தம்பி எங்களை வெகு ஆபத்துக்களில் கரையேற்றத் தக்கவனோ, எவன் சகல சத்துருக்களையும் ஜயிக்க வல்லவனோ, எவன் உத்தரகுருவரையிற் போய் யாவரையும் வென்று வேண்டிய தனங்களைக் கொண்டுவந்தவனோ, எவன் தனஞ்ஜயனென்கிற பேரைப்பெற்றவனோ, எவன் வலக் கையினாலும் இடக்

கையினாலும் பாண்பிரயோகஞ் செய்து வன்மலாதி என்கிற பேரைப் பெற்றவனோ, அப்படிப்பட்ட அச்சனின் பந்தயம் வைக்கிறேன்” என்றார். சகுனி “அவனையும் துடித்தேன்” என்றான். அதற்குப்பின் தருமபுத்திரர் “இதோ யாருக்கு என்னுடைய நேரினாயவன், இவன் ஒப்பற்ற பலமுடையதாய்-பாக்கிரமமும் பெற்றவன்; கதாபுதத்தலை யாவருக்குஞ் சொஷ்டன்; மதயானைக் கன்றுபோற் கம்பிரமான ஜபமுடையவன்; புத்தமென்றால் அலக்ஷியஞ்செய்து முன்னே புறப்படுகிறவன்; அபத்தினாலேயே சத்துருக்களுடைய மனத்தை நடுங்கச்செய்யத் தக்கவன். ஆதலால் இந்தப் பிரமசேனனையும் பந்தயம்வைத் தாக்கிறேன்” என்றார். அதைக்கேட்டதும், சகுனியானவன் மிகுந்த இரமரம் புடனே பாச்சிகையை யாடி ஜயித்து, அங்குள்ள யாவரையும் கொக்கி, “ஓ சபையோரே! பாருங்கள். இப்போது யுதிஷ்டிரருடைய இராஜ்ய முதலான செல்வங்களையல்லாமல், உலகப் பிரதித்தராகிய அவர் தம்பிமாரையுஞ் ஜயித்தேன்” என்று சொல்லி மீண்டும் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து “இராஜ்யமுதலான சகலசொத்துக்களையும் ஒப்பற்ற தம்பிமாரையும் பந்தயம் வைத்தாடித் தோற்றீர். இனி உமக்கென்ன இருக்கிறது? இன்னமேதானிலும் ஆஸ்தி வைத்திருந்தால் அதையும் வைத்தாடும். ஒருவேளை ஜயிப்பீர்” என்று செருக்கோடு கூறினான். அதைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் “நல்லதாகட்டும். இன்னமும் உன் மோசமெவ்வளவோ, அவ்வளவையுங் காட்டு. என்னையே பந்தயமாகவைக்கிறேன்” என்று சொன்னார். அப்போது சகுனி, பாச்சிகையை யெடுத்தாடி “இதோ ஜயித்தேன் பாரும் யுதிஷ்டிரரே” என்று சொல்லிச் சபையாரைப் பார்த்து “கேளுங்கள் சபையாரே! பாண்டவர் ஐவரும் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டார்கள். இனி அவர்கள் எங்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் ஏவலாளரானார்கள். இதை நீங்கள் யாவரும் அறிந்திருங்கள்” என்று மனதிறச் சந்தோஷம் பொங்க உரத்துக்கூறி, பின்பு தருமராஜனைப் பார்த்து “பயித்தியக்காரரே, எல்லாப் பொருளையுந் தோற்ற பின்பன்றோ உம்மைப் பந்தயம் வைக்கவேண்டும். அப்படியல்லாமல் முன்னமே நீரேன் அடிமையானீர்? உமக்குப் பந்தயம் வைக்க இன்னுமோர் சொத்திருக்கிறதே, அதை ஏன் பத்திரமாய் வைத்து விட்டீர்? அது யாதென்று கேட்கிறீரோ, பாஞ்சால

ராஜனுடைய மகளாகிய திரௌபதை இருக்கிறாளே, அவளை வைத் தடாக்கடாதா? மற்றது போனீரா? போகட்டும். இப்போதாகி லும் அவளை வைத்தாடும். அவளாலேயாகிலும் ஜயத்தை யடையலாம்” என்று துரியோதனாதியரெல்லாரும் புன்னகை கொண்டிருக்கப் பரிசாசமாகப் பேசினான்.

அதைக்கேட்ட மகாபுத்திமானாகிய யுதிஷ்டிரரும் ஊழின் வலி யாற்செய்வினை தோற்றமற் சகுனியைப் பார்த்து, “சகுனிராஜனே! அப்படியே யாகட்டும். இரதிபோற் கொஞ்சங் கருகிறமுள்ளவனும், மிகவும் உரயமுங் குள்ளமு மில்லாதவனும், சகலலக்ஷணங்களு மமைந்து, வெகு சுந்தரமான தேகமுடையவளுமாகிய திரௌபதை யைப் பந்தயம் வைத்தேன்” என்றார். உடனே அச்சபையிலிருந்த வர்களெல்லாரும் “சீ! சீ! இந்த யுதிஷ்டிரருக்கு புத்திஎன்ன இப்படி.க் கெட்டுப்போயிற்று? ஐயோ! மிகவும் மூடராயிருப்போருங் கூட இப்படிப் பந்தயம் வைக்கமாட்டார்களே” என்றார்கள். சிலர் “இதென்னவிதி இவருக்கு” என்றார்கள். சிலர் “சகுனி செய் யும் வஞ்சனை மிகக்கொடியது” என்றார்கள். பீஷ்மர்-துரோணர் முதலானவர்கள் தாங்கொணாத் துயரமுற்று உடல் பதற இருக்கை யைவிட் டெழுந்து நின்றார்கள். விதுரர் மிகுந்த துக்கத்தோடு தலையை வணங்கி நின்றார். கர்ணன் அட்டகாசஞ் செய்துகொண் டிருந்தான். துரியோதனன் சந்தோஷமிகுதியினால் ஆசனத்திற் பொருந்தாமல் துள்ளிக்கொண்டிருந்தான். துச்சாதனன் மனக் களிப்போடு கர்ஜித்துக்கொண்டிருந்தான். திரிகராஷ்டிரன் - “குழந்தாய் துரியோதனா! என்ன என்ன ஜயித்தாய்?” என்று சந்தோஷத்தோடு வினவிக்கொண்டிருந்தான். இப்படி அச்சபை துக்கத்தையுஞ் சந்தோஷத்தையும் பொருந்தி இருக்கூறு யிருக்கச், சகுனியானவன் பாச்சிகையைக் கையிலெடுத்து “யுதிஷ்டிரரே! இது தான் முடிவான ஜயம் பாரும” என்று பாச்சி கையை யுருட்டி, “திரௌபதையையுஞ் ஜயித்தேன்” என்று யாவ ருங் கேட்கச் சொன்னான். அப்போது துரியோதனன் முதலானோர் திரௌபதை ஜயிக்கப்பட்டாளென்று கைதட்டிக் காக்கைபேற்ற் கதறிச் சொன்னார்கள். மற்றவரெல்லாரும் விசனக்கடவி லாழ்ந்து நின்றார்கள்.

விதூரன் துரியோதனனைக் கண்டித்தல்

கேளும் ஜனமேஜயமகாராஜனே! இக் கெடமையைக் கண்ட சபையோர்கள் யாவரும், இஃதென்ன விபர்தமென்று தத்ளித்துக் கொண்டிருக்கையில், பொருமையே ஓர் உறுக்கொண்டது போலிருக்கும் துரியோதனன், பாண்டவர்களுடைய சகல சம்பத்துக்களையும் அவர்களையும் திரௌபதையையும் ஒழித்தோமென்ற கர்வத்தினால், விதூரனேரோக்கி “ஓ விதூரனே! பாண்டவர்களுக்கு இஷ்ட நாயகியாகிய திரௌபதை நமக்கு முறியானாள். ஆகையால் அவளை இப்போதே இவ்விடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு வா. அங்ஙனம் நமது அரண்மனையில் மற்றுமுள்ள வெள்ளாட்டிகளோடு வீட்டைத் துடைப்பத்தால் விளக்குதல் முதலான பரிவிடைகளைச் செய்வது நமக்கு மிகவும் இஷ்டம்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட விதூரனாவன் வெகு விசனத்தையுங் கோபத்தையு மடைந்து, துரியோதனனைப் பார்த்து “அடா துரியோதனா! நீ, இதுவரையில் எப்படிப்பட்ட கொடுமையுள்ளவருஞ் செய்யாத செய்கையைச் செய்ய முயலுகிறாய். அதைக் குறித்து உனக்கு எள்ளளவும் மனங் கூசவில்லை. ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? இயமனுடைய பாசங் கழுத்திற் சுற்றிக்கொண்டபடியினாலே உனக்குப் புத்தி விபரீதப் பட்டது. இவ்விதமான பாவச்செய்கையினால் உடனே நரகக்குழியில்விழுகிற உன் உயிரைக் காத்துக்கொள்ளச் சற்றேனும் உனக்கு அறிவில்லை. மேலும் ஒரு அற்பமிருகமானது தனக்கு வரும் அபாயந்தெரியாமல் தூங்கிக்கொண்டிருக்குஞ் சிங்கத்தைக் கிட்டிச் சேட்டை செய்வதுபோல், நீ பாண்டவர்கள் விஷயத்திற் செய்கிறாய். பாண்டவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா? கோபமாகிய விஷமும், பாணங்களாகிய தீக்ஷண்யமான பற்களு முடைய கொடிய சர்ப்பங்களென்று நினை. சர்ப்பங்களைக் கோபிக்கச் செய்தால் மரணம் உடனே வரும்! வேண்டாம். கொடிய செய்கை செய்யாதே; உயிரை இழக்காதே; நரகில் விழாதே? திரௌபதை உனக்குத் தாசியாகவில்லை. எப்படி யென்கிறாயா? முன்னம் யுதிஷ்டிரர் தம்மைத் தோற்றுப் பின்னாலே திரௌபதையைப் பந்தயம் வைத்தார். அப்படிச் செய்ய அவருக்கு அதிகார மில்லை. இந்தத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவானவர் அநியாயம் நடப்பதை விலக்காமல் அபேகை செய்கிறார். மூங்கிற்காடு

ஒன்றோடொன்று இழைந்து தீப்பற்றிக்கொண்டு நாசமடைவது போல், இந்தக் கௌரவ குலமெல்லாம் ஒன்றோடொன்று கலக்கப் பட்டு அழியும்படியான காலம் நேரிட்டது. இந்தத் திரிதராஷ்டிர ராஜன் மகாபாவி. ஏனென்றால்! தன் மகன் செய்யும் அதருமத் திற்குச் சம்மதித் திருக்கிறானே? ஆதலால் அவனுக்கு மிகுந்த விசன மனப்பாவிக்கும்படியான விதி யிருக்கிறது. உலகத்தில் எவனும் எப்படிப்பட்டவனாயுங் குஞ்சுமான சொல்லால் வையக்கூடாது. அம்பாலெய்வதைக் காட்டிலுஞ் சொல்லா லெய்வது வெகு கொடுமை. அம்பு மாட்டிலே தைக்கும்; சொல் மனதிலே தைக்கும். அம்பாற்பட்டபுண் ஆறும், சொல்லாற்பட்ட மனப் புண் ஆறாது. ஆகையாலே நீ பாண்டவர்களுக்குச் சகிக்கக் கூடாத கொடுமையுள்ள சொல்லைச் சொல்லாதே; உனக்குத் தகாது. அதனால் இம்மையுமன்றி மறுமைங் கெடும். பாண்டவரே மகா புருஷர். அவர் எங்கு எப்படியிருந்தாலும் மேன்மையுள்ளவர்கள் நீறுபூத்த நெருப்பினைப் போன்றவர்கள். அவர்களிலும் யுதிஷ்டிரர் மகாநுபாவர்; நல்லொழுக்க முடையவர். அப்படிப்பட்டவருடைய மனங் கொதிக்கும்படி செய்யாதே. அவர்களைப் பார்த்து இகழ்ச்சியான சொற்களைச் சொல்வது மலையைப்பார்த்து நாய் இகழ்ப்பதுபோலிருக்கிறது. அடா துரியோதனா! நீ இப்படிச் செய்வதெல்லாம் பெருமையென்று நினைக்கிறாய். அப்படியல்ல, இயமதூதர் வெகு நரகங்களைச் சீர்படுத்தி வாசலைத் தடையின்றித் திறந்து, வைத்துக்கொண்டு நீ, புத்திரர்-மித்திரர் - பந்துக்கள் முதலானவர்களோடு எப்போது வருவாயென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். அது உனக்குத் தெரியவில்லை. உனக்குத் துணைப்பட்டவர்களும் உன்னோடுகூடவே வருவார்கள். அடா மூடா! வீணில் ஏன் கெட்டுப் போகிறாய், கர்வப்படாதே. எப்படியும் அவர்கள் மேம்படுவார்கள்; நீதான் கெடுவாய். தூண்டிலி னுணியிலிருக்கும் மாமிசத்திற்கு ஆசைப்பட்டு மீன் உயிரை யிழப்பதுபோல், நீ பாண்டவருடைய செல்வத்திற் காசைப்பட்டு நாசமடையப் போகிறாய். என்ன சொன்னாலும் உன் காதில் நுழையாததுபோல் உன் பிதாவுக்கும் நுழையவில்லை. அவரைப்பற்றி இந்த வமிசம் நாசமடையப் போகிறது. ஐயோ! மகாபெருமையுள்ள இந்தக் குலத்துக்கு இப்படிப் பட்ட கேடு வரலாமாவென்று நான் அல்லும் பகலும் விசனத்தீயில் விழுந்து தவிக்கிறேன். என்பேச்சைக் கேட்பா ரொருவரையும்

கானேன். வரவேண்டுவது வந்தேதி ரும். யானென்ன செய்யலாம் !” என்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

அதைக்கேட்ட துரியோதனன் கோபதாபத்தினால் திகமெல்லாம் புழுங்கி, “ஈ ! ஈ ! இந்த விதுயன் என்னைக்கும் நமக்குச் சத்தரு ; இவன் வெரு அஷ்டன். இவன் பிழைப்பைச்சுடவேண்டும். இவன் நமக்குண்டாகுஞ் செல்வத்தைக்கண்டு சகிக்கமாட்டான். இவன் கெட்டான். இவன் முகத்திலும் விழிக்கலாகாது” என்று சொல்லிப் பின்பு தன் சாரதியாகிய பிரதிகாமி யென்பவனைப் பார்த்து, “அடா பிரதிகாமி ! நீ போய் திரௌபதையை இச்சபைக்கு அழைத்துக்கொண்டுவா. பாண்டவர்களுக்கும் பபப்பட்டாதே ; விதுரன் பேச்சைக் கேட்காதே. அவன் நமக்கு விரோதி. அவனுக்கு அவர்களிடத்திற் பகஷ்பாதமுண்டு. ஆதலால் நீ சீக்கிரம்போய் அழைத்துக்கொண்டுவா” என்றான். அந்தச் சாரதி அப்பேச்சைக்கேட்டு, மனதில் மகாதுயரத்தோடு திரௌபதை யிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே ! மகாபராக்கிரமசாலிகளாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள், அந்தத் துரியோதனன் முதலானோருடைய கொடிய செய்கையையும், தங்களுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தையும், திரௌபதைக்கு வந்த ஆபத்தையும், அக்காலத்தி லெப்படி அதுபவித்தார்களோ தெரியாது ; எனக்குஞ் சொல்ல வாயெழவில்லை. ஆகிலும் முக்கியமாய் நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—என்று வைசம்பாயனர் சொல்லி மேல் நடந்தவற்றைச்சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

திரௌபதை துரியோதனன் சபைக்கு வருதல்

ஓ அரசனே ! அந்தப் பிரதிகாமி யென்னுஞ் சாரதி, திரௌபதை இருக்குமிடஞ் சென்று, திரௌபதையைப் பார்த்து, “அம்மா ! உமது கணவனாகிய யுதிஷ்டிர மகாராஜன் சூதாடத்தொடங்கி அதில் ஆசை தலைமண்டைகொண்டு, இராஜ்யமுதல் எல்லாப் பொருளையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்று, மறுபடியு மொழியாமல், முறையே தம்பிமார் நால்வரையும் தம்மையுந் தோற்றுப், பின்பு உம்மையும் வைத்துத் தோற்றார். யாவரையுந் துரியோதனன் ஜயித்தான். நீரும் அவனாலே ஜயிக்கப்பட்டபடியினாலே, சபைக்கு உம்மையும் அழைத்துவரும்படி என்னை அனுப்பினான். நான் அவன் கட்டளையை மீறமாட்டாமல் வந்தேன்” என்றான். உடனே

திரௌபதை யானவள், திடுக்கிட்டு “அப்பா பிரதிகாமீ! நீ சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டேன். உலகத்தில் யராகிலும் பெண்சாதினையப் பந்தயம் வைத்துச் சூதாவோர்களா? மகாபுத்திமா னாகிய யுதிஷ்டிரர் என்னைவைத் தாடியது மிகவும் ஆச்சரியமா யிருக்கிறது; இருக்கட்டும். அவர் எதையாவது கண்டு பிரமித்து அறிவுமயங்கி என்னாப் பந்தயம் வைத்தாரா, அல்லது துரியோதனனுதரர் ஏதாநிலும் மோசஞ் செய்தார்களா? அதை எனக் குத் தெரியச் சொல்லுவாய்” என்று கேட்க, அச்சாரதி “கேளம்மா பாஞ்சாலராஜன் புத்திரியே! அதிகமாய் அவர்கள் வஞ்சனை செய்யவில்லை. இவரே ஆவேசங்கொண்டு யாவரையுந் தோற்று உம்மைபுந் தோற்றார்” என்று சொன்னான். அதைகேட்ட திரௌபதை அவளைப் பார்த்து, “அப்பா சாரதி! நீ போய் ‘உம்மைப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றபின் என்னைப் பந்தயம் வைத்தீரா? அல்லது என்னை முன்னாலே பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீரா?’ என்று அந்த யுதிஷ்டிரரைக் கேட்டறிந்துவந்து சொல். பின்பு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போகலாம்” என்று சொல்ல, அந்தச் சாரதி சபைக்கு வந்து தருமபுத்திரரைப் பார்த்து, திரௌபதை சொன்னதைச் சொல்ல, அவர் துயரம் மேலிட்டவராய் ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமல் தலைகுனிந்தவண்ண மிருந்தார்.

அப்போது துரியோதனன் சாரதியைப் பார்த்து, “அடா பிரதிகாமீ! இன்னமும் அவளுக்கு அந்தப்புரமோ? இங்கே வந்து யாவரு மறியச் சொல்ல வேண்டுவதைச் சொல்லிக் கேழ்க்க வேண்டுவதைக் கேழ்க்கட்டும். சீக்கிரம் அழைத்துக்கொண்டு வா” என்ன, சாரதி மறுபடியுந் திரௌபதையி னிடத்திற்கு வந்து, விசனத்தினால் வாயெழாமல், அவளைப் பார்த்து, “அம்மா! நானென்ன சொல்லுவேன்? உன் பர்த்தா செய்த காரியம் அப்படிப் பட்டதா யிருக்கிறது. ‘எது கேட்கவேண்டுமானாலுஞ் சபையில் வந்து கேட்கட்டும். அழைத்துக் கொண்டுவா’ என்று துரியோதனன் சொன்னான். உன் பர்த்தா ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் தலை குனிந்துகொண் டிருக்கிறார். அந்தத் துரியோதனன் சகல பந்துக்களோடும் நாசமடைவனே யல்லது, இனிச் செல்வத்தை அதுபவிக்க மாட்டானென்று தோற்றுகிறது. கேகோலங்கிட்டின படியினாலேதான் இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி அவனுக் குண்டா

யிற்று” என்று சொன்னதைக் கேட்ட பாஞ்சால புத்திரியானவன்,
 “சூதாடினால்தான் என்ன? அதிலும் தரமாதரங்க ளிரண்டு
 மில்லையோ? அவ்விரண்டில் எவன் தரமத்தைவிடாமற் காத்து
 வருகிறானோ அவன் என்னைக் காப்பான். இதற் சத்தேகமில்லை.
 ஒருவர் பேரிலுங் குற்றமில்லை. என் பொல்லாத விதி அப்படி
 யிருக்கிறது. நான் பாவத்தைப் பண்ணிப் பெண்ணாய்ப் பிறந்தால்
 வந்ததையெல்லாம் அநுபவிக்க வேண்டுமேயல்லது வேண்டா
 மென்றும் போகுமோ? அப்பா சாரதி! சகல இராஜாக்களும்
 பெரியோர்களு மிருக்கிற சபையில் நான் எப்படி வருவேன்”
 என்று சொல்லி, மிருகந்த விசனத்தினால் முகங்களிற் கண்களில்
 நீர் ததும்ப நிற்குமளவில், யுதிஷ்டிரர், திரௌபதையைச் சபைக்கு
 வரும்படி தமது கண்பன் ஒருவனிடம் சொல்லியனுப்பினார். அவன்
 வந்து திரௌபதைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்த மாத் திராத்
 தில், திரௌபதை விசனசாகரத்தி லாழ்ந்து, உடல் வேயர்த்து
 நடுக்கமுற்று, தலைமேற் கையைவைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டு
 “ஐயோ! இஃதென்னகாலம்? தருமம் இப்படியிருக்கிறதா?
 ஆகிலும் பர்த்தா வார்த்தையைப் பரிசுரிக்கலாகாது” என்று
 சொல்லி, அப்போது புஷ்பிணியா யிருப்பதுபற்றித் தரித்திருந்த
 ஒருவஸ்திரத்தோடேயே நாணத்தினால் அங்கமெல்லாங்கூச
 அழுதுகொண்டு, மாமனாராகிய திரிதராஷ்டிரன் முதலாயினோ
 ரிருக்குமிடத்தில் வந்து நின்றான்.

துச்சாதனன் திரௌபதையின் கூந்தலைப் பற்றி யிழுத்தல்

இப்படிக் கண்களினின்றும் முத்துக்கள் போல் நீர்வடிய
 வெட்கத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு திரௌபதை சபைக்கு
 வரவே, யாவரும் உள்ளம் நொந்து, துரியோதனனை மனதிலேயே
 வைதார்கள். பாண்டவர்கள் ஒன்றுந்தோன்றாமல் தலையிறக்கிக்
 கொண்டிருந்தார்கள். அவளை ஒருவரும் கண்திறந்து பார்க்க
 வில்லை. துரியோதனன், முதலான நான்கு துஷ்டர்களும் பார்த்துச்
 சிரித்துப் பரிகாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி
 இருக்கிற துரியோதனன், பிரதிகாமியைப் பார்த்து, “அடா சாரதி!
 அவள் அங்கே ஒதுங்கி நிற்பானேன்? என்னிடத்திற்கு அழைத்
 துக்கொண்டுவா. அவள் வினாவேண்டுவதை யாவரும் அறிய வினா
 வட்டும். யுதிஷ்டிரரும் இங்குவந்தே அதற்கு விடைதரட்டும்;

அவ்வநுவரும் பேசுவதை யாவரும் பார்க்கவேண்டும் ஆதலால் அவளை இவ்விடத்திற்கு வரச்சொல் ” என்றான். அதைக்கேட்ட அந்தப்பிராதிகாரி, மனதில் வெகு துக்கத்தை யடைந்து, அவள் சபிப்பாள் என்று பபந்து, ‘இந்த பீஷ்மர் முதலான பெரியாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே : ஐயோ ! இஃதென்ன அரியாயம்’ என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டு சும்மாவிருந்தான். அதைக் கண்ட துரியோதனன், தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனை நோக்கி, “தம்பி துச்சாதனா ! இந்தச் சாரதி, பீமசேனனுக்காகப் பயந்து அவளை யழைத்துவரமாட்டாம லிருக்கிறான். நீ அவர்களுக்குப் பயப்படாதவ னல்லவா ? பராதீனராகிய அவர்கள் நம்மை என்ன செய்வார்கள் ? நீயோ வெகுதீரன் ; ஆனபடியினாலே அவளை யிங்கே இழுத்துக்கொண்டு வா ” என்று சொல்லவே, மகா பாவியாகிய அந்தச் துச்சாதனன் “அப்படியே செய்கிறேன் அண்ணா ” என்று சொல்லி எழுந்திருந்து, திரௌபதையினிடத் திற்குப்போய் சற்று மஞ்சாமல் அவளைப் பார்த்து “அடி திரௌபதி ! என்ன தலைகுனிந்து நிற்கிறாய் ? உனக்கு மானமோ ? என்னைக் கண்டு வெட்கப்படவேண்டாம். நீ எங்களாலே ஜயிக்கப்பட்டபடியினாலே, எங்களுக்குத் தாசியானாய். துரியோதன மகாராஜாவை வந்து கண்டு பணி. அவர் உன்னைத் தமது சம்பத்தில் வரவழைக்கிறார். இந்தக் கௌரவர்களுக்குள் நீ யாரை விரும்புகிறாயோ அவர்களைச் சேரலாம்” என்று சொல்லிச் சிரித்துக்கையினாற்பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கினான். திரௌபதை மனம் பொருமற் கோவென்று கதறி அழுதுகொண்டு, கைகளில் முகத்தை மூடினவளாய், மாமி மார் முதலானவர்க ளிருக்கு மிடத்தை நோக்கி ஓடினாள். அதைக் கண்ட அந்தப்பாவி பின்னொடர்ந்து, “அடி ஐவரைப்புணரும் அவிசாரி ! உனக்கு மானமென்ன ? ஈனமென்ன ? வெட்கமென்ன ? ஏன் என் பேச்சைத் தள்ளிவிட்டு ஓடுகிறாய் ? ஓடாதே. எங்கள் வெள்ளாட்டியாகிய உன்னை இழுத்துக்கொண்டுபோய் எங்கள் இஷ்டமானபடி செய்வோம்” என்று பலகடுஞ்சொற்களைச் சொல்லி ஆரவாரித்துக் கொண்டேபோய், கருமுகில்போற் கறுத்து மயிற்றோகைபோல் நீண்டு கருமணலைப்போல் காந்திபெற்று கடலினலைபோன்று படிப்படியாக வளைந்து விளங்காநின்ற அவளுடைய கூந்தலைப்பற்றி இழுத்தான். இராஜகுயமாகி சாம்பிராஜ்யப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்யும்போது சகல புண்ணிய தீர்த்தங்களினின்றுங்

கொண்வெந்து திவ்விய ஒஷதிரசங்கொள் செய்து அபிமந்திரிக்
கப்பட்ட மகாதிர்த்தங்களைப் பெரியார்கள் எத்தக் கூத்தலின்
மீதிற் புரோகூழித்தார்களோ அப்படிப்பட்ட கூத்தல் அந்தக்
கொடும்பாவி கைகூசாமற் பற்றி இழுக்குமளவில், சகல ஸ்திரீ
களும் ‘ஆ! ஆ!’ வென்று கையைப் பிசைத்து மார்பு லறைத்து
கொண்டு, ‘இது அடியாபம்! இது அடியாபம்!’ என்று கூவினார்கள்.
பீஷ்மராதியோர் மனம் பதைக்க முகங்கறக்க ஏதக்கன்பத்தில் விரலை
வைத்துத் திகைத்து, “இதென்ன விபர்தகாலம்! இதென்ன
கொடுமை!” என்று சொல்லித் தங்களுக்குள்ளாகவ் தாங்கள்
தாங்கொணு வருத்தங்கொண்டிருந்தார்கள்.

திரௌபதை சபையாறை நோக்கிச் சொல்லுதல்

இவ்விதமாய்ச் செல்வமும் ஆயினும் நாசமடைபுடும்படி துச்
சாதனன் சகல விதத்தாலும் பூசிக்கத்தக்க மகாராஜ பத்தினி
யாகிய பாஞ்சாலியை இழுக்கவே, அவள் தன் தேகத்தை மறைத்
திருந்த வஸ்திரம் விலகிற்று. உடனே அவள் நாணத்
தினால் மெய்குன்றிக் கைகளினாலே அவயவத்தை மறைத்துக்
கொண்டு கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருகக் கோவென்று கூவி,
யழுது அவனைப் பார்த்து, “அடாபாவி! என்னை இழுக்காதே.
நான் இப்போது புஷ்பிணி; ஒற்றை வஸ்திரம் தரித்திருக்கிறேன்.
அரியாயஞ் செய்யவேண்டாம். காலமுள்ளமட்டும் நரகம் அது
பவிக்கவேண்டும். லோகநாதராகிய எனது நாயகரை இப்படி
அலக்ஷியஞ்செய்து என்னைச் சபையினடுவி லிழுப்பது உனக்கு
நன்மையன்று; உனக்குக் குலமானமாகிலு மில்லையா?” என்று
சொல்லக்கேட்ட அந்தப் பாதகன் “அடி துஷ்டச் சிறுமீ! ஏது,
கொஞ்சமும் பயமில்லாமற் பேசுகிறாய்? நீ ஐவரைப் புணரும்
வேசியாயிற்றே! உனக்கு மானமென்ன நாணமென்ன? நீ வெகு
கொழுத்தவளல்லவா? பத்திரம் பிதற்றாதே. நீ எங்களுக்குத் தாசி
யானாய். எங்கள் உத்திரவின்படி நடக்காமற் போனால் உனக்குச்
சிகைக்கிடைக்கும் பதறாதே. வெள்ளாட்டியைப் புஷ்பிணியென்று
பார்ப்பதுமுண்டா? நீ ஒற்றை வஸ்திரத்தோ டிருந்தாலென்ன
வஸ்திரமில்லாமல்தா னிருந்தாலென்ன? அடிவேசீ! நாங்கள் இரா
ஜாக்கள்; எப்படிவேண்டுமோ அப்படிச் செய்வோம். எங்களைத்தடுப்
புவர் யாரிருக்கிறார்கள். இப்போது கிருஷ்ணனையும்-வியாசனையும்-

பீமார்ச்சுனர் முதலானவர்களையுங் கூவி யழைத்துக் காக்கச் சொல்லடி. தாயியாகிய நீ துரியோதனமகாராஜன் அழைக்கையில், வந்து அவர் பேச்சைச்சேக்கேட்டு அவரிஷ்டப்படி நடக்கவேண்டாமா? அதோ பாரடி. வெள்ளாட்டி, உன் புருஷர்கள் குறும்பாடுகள்போல் தலையைக் குனிந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். அவர்களும் எங்கள் காலாவிட்ட வேலையைத் தலையால் கிறைவேற்ற வேண்டிய முறிக ளானார்கள். இன்னு முனக்கென்ன இறுமாப்பு?" என்று மனம் போனபடி பிதற்றவே, அவள் நடுநடுங்கி யொன்றுந் தோன்றாமல் அவிழாநின்ற கூந்தலைக் கையாலணைத்துக்கொண்டு, காந்தாரியாகிய மாநியைக் கூவியழைத்தாள். அவ்வாறு பலதரம் கூவியழைத்தும் ஒருவரும் வராமையினாலே, தொண்டையும் வரண்டு, ஒன்றுந் தோன்றாதவளாய் அந்தச் சபையி லிருந்தவர்களை நோக்கி மெள்ள ஒரு வார்த்தை சொல்லுவதாயினாள்—

“ஐயோ! இந்தச் சபையி லிருக்கிறவர்க ளெல்லாரும் வேத சாஸ்திரங்களை நன்றாய்ப் படித்தவர்கள்; யாவருந் தருமவான்கள்; மகாகுரர். இப்படிப்பட்டவர்கள் முன்னிலையில் இந்தப் பாத கன் என்னை இப்படி அநியாயஞ்செய்து இழுக்கிறானே! இந்தக் காலத்தில் இவ்விதமாய்ப் பெரியோர்களிடத்தில் நான் வரலாகுமா? இக்கொடிய செய்கையை யொருவருந் தடுப்பாரில்லையா? இது வீணாய்ப் போகாது. இவனுக்குத் தேவேந்திரன் சகாயமாய் வந்தா லும் பாண்டவரிடத்தினின்றும் இவன் தப்பமாட்டான். அவர்களின் ஆயுதத்திற்கு இவன் இரையாகப் போகிறான்; சந்தேகமில்லை. இப்போது அவர்கள் தருமமென்னுங் கயிற்றினாற் கட்டுண்டு சும்மாவிருக்கிறார்கள். தருமத்தின் சூக்ஷ்மம் அவர்க ளறிந்தவ ரென்பது பெரியோர்களுக்குத் தெரியும். அவர்கள் சும்மாவிருந் தாலுஞ் தெய்வஞ் சும்மாயிராது. இப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தை நான் அடைவதற்குக் காரணம் என் பொல்லாத விதியேயென்றி வேறன்று. ஒருவர் மீதிலும் பழியில்லை. இல்லாவிட்டால் அசகாயகுரராகிய பாண்டவர்களின் இஷ்டபத்தினியாகிய என்னை, ஒரு அற்பன் சபை நடுவி லிழுக்கும்படி யிருக்குமா? இந்தத் துராத் துமாவினுடைய பலத்தை யார் புகழ்வார்கள்? ஓ! ஓ! இவனையும் இவனை ஏவி இப்படிச் செய்யச் சொன்னவனையுஞ் சுடவேண்டாமா? பாத குலத்தில் கிலைபெற்றிருந்த தருமம், இன்றுதான் நாசமுடைந்தது;

இராஜதருமமும் பாழாயிற்று; சூலத தருமென்னும் கடலுங் கரையைக் கடந்தது. அல்லாடிவில் மகாதுபாவாபிப பிஷ்மரும். துரோணரும் சத்தியத்தைக் கடனும் சிறப்பார்களா? திரிதாஷ்டிரருஞ் சும்மாவிரப்பாரா? ஓ! ஓ! இச்சபையில் தருமமறிந்தவர்கள் ஒருவரு மில்லையென்று நோக்கவண்டியதா யிருக்கிறது. தருமவான்கள் இருந்தால் இவ்வரியாயத்தைத் தடுக்கமாட்டார்கள்? தாங்களை சொல்ல மனமில்லாதவர்களா யிருந்தாலும் யான் ஒன்று வினவுகிறேன். அதற்கு விடையாகிடுஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரலாபித்துப் பின்னுஞ் சபையாளைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்—

“ஓ சபையிலிருக்கும் பெரியோர்களை! ஓ ஆசாரியர்களை! ஓ தருமவான்களை! ஓ ஞானவான்களை! இவர்களால் நான் ஜயிக்கப்பட்டேனா, ஜயிக்கப்படவில்லையா? இதைத் தருமத்திற்கு ஒத்த படி சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லி விசனாக்கினியிலு மிரட்டித்த கோபாக்கினிப் பொருந்தி யிருக்குந் தன் கணவரை, வெகுநீக்ஷண்யமான கடைக்கண்ணுலே நோக்கினான். அந்நோக்கம் பட்ட மாத்திரத்திலே பாண்டவர்களுக்கு இராஜ்யமுதலான செல்வங்களைப் போக்கடித்தபோதும் உண்டாகாத மகாதுக்கமொன்று பொங்கிப் பாயவே, நெய்யாகுதி செய்யப்பட்டதுபோற் கோபாக்கினியானது திகுதிகென்று ஜொலித்தது. அப்போது துச்சாதனன் இவள் நோக்கிய குறிப்பையும் அவர்கள் வெகுண்ட நெறிப்பையும் மறிந்து, திரௌபதையை “ஓ! வாடி வெள்ளாட்டி. தருமமும் சத்தியமும் உனக்கேது? என்னமோ மயக்குகிறாய்; வாடி யிங்கே” என்று பிடித்திழுத்துக் கல்லென்று கிரித்தான்.

அப்போது கர்ணன் “அடா துச்சாதனா! சரி: சரி: நன்றாய்ச் செய்தாய்” என்றான். சகுனியானவன் “இவனுக்குச் சமானமான தைரியசாலி கிடையாது. இவனே புத்திசாலி” என்றான். துரியோதனன் “துச்சாதனா! இப்போதுதான் நீ எனக்குத் தம்பியென்று மெச்சினேன்” குருடன் முகமலர்ச்சியோடு புன்னகை கொண்டிருந்தான். மற்றையரெல்லாரும் விசனக் கடலிலாழ்ந்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில், பிஷ்மர் திரௌபதையைப் பார்த்து, “அம்மா சௌபாக்கியவதியான பெண்ணரசே! நாங்கள் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாதவர்களா யிருக்கிறோம். இப்

போது நீ கேட்ட வினாவுக்குத் தருமசூக்குமத்தை நோக்கி, ஒன்றுஞ் சொல்லச் கூடவில்லை. அஃதென்னவென்றால், ஸ்திரீயாயிருக்கிறவன் தந்தைத்தலையாகாமற் பர்த்தாவுக்குச் சொத்தாயிருக்கிறான். அந்தப் பர்த்தா ஐயிக்கப்பட்டபோதே அவனாஞ் ஜயிக்கப்பட்டவள்தான். யுதிஷ்டிரனோ, எதைத் துறந்தாலுந் தருமத்தைத் துறக்காதவன். ஆகிலும் இதில் ஏதோ ஒரு இரகசியமிருக்கிறது. அஃதெனக்கு இப்போது தோற்றவில்லை. ஆனபடியினாலேதான் ஒன்றுஞ் சொல்லாம லிருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட த்ரௌபதை சொல்லுகிறாள்—

“கேளுங்கள் சபாபரிலிருக்கும் பெரியோர்களே! யுதிஷ்டிரமகாராஜா வலுவில் வந்து சூதாடவில்லை. அவர் தமது இராஜ்யத்திலிருந்து தருமபரிபாலனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், அவருடைய செல்வங்களைக் கவரவேண்டுமென்று, துஷ்டரும் - வஞ்சகரும்-அசத்தியவான்களுமாகிய இவர்களெல்லாரும் துராலோசனை செய்து, மந்திரியைக்கொண்டு அழைப்பித்து, சூதாடுவதில் இஷ்டமில்லாதவரும் அதிற் சாமர்த்திய மில்லாதவருமாகிய அந்தத் தருமராஜாவை வலுவில் லாடவைத்து, மோசத்தினால் சகலசம்பத்தையும் அபகரித்து, மனமறிய அநியாயஞ் செய்தார்கள். அவருக்கோ சூதாட நன்றாய்த் தெரியாது; இப்பாவிகளோ அதில் வல்லவர்கள். அவரோ கபடில்லாதவர்; இவர்களோ கபட்டின் அவதாரங்கள். அவரோ சத்தியசந்தர்; இவர்களோ பொய் பேசுகிறவர்கள். அவரோ அவ்வாட்டத்தில் விருப்பமில்லாதவர்; இவர்களோ அதேவேலையாடிரூப்பவர்கள் இப்படி ஒருதன்மையாலும் பொருத்தமில்லாமலிருக்க, அவரோடு இவர்கள் சூதாடியது நியாயமா? இப்படிப்பட்ட நியாயத்தை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளுமா? தருமந்தான் ஏற்குமா? போகட்டும். பொருள்களையும் இராஜ்யத்தையும் பறித்தது போதாமல், அப்பொருள் முதலியவற்றை வைத்தாடிய அவரையும் வெற்றி கொண்டோமென்று சொல்லி இப்படிப்பட்ட கொடிய அநியாயஞ் செய்கிறார்களே! இதுவுந் தருமந்தானா? இது மனித ரொருவரு மில்லாத காடல்லவோ! சகல தருமங்களையும் நியாயங்களையு மறிந்த பெரியோர்களின் சபையல்லவோ? இத்தன்மையான சபையில் தருமாதருமமும் - நியாயநியாயமும் - தேருமற்போனால், மற்றெங்கேதான் தேறும்? இங்கே இருக்கிறவர்களெல்லாரும் மக்களைப்பெற்று பெண்டிரோடுகூடி எல்லாச்சுகதுக்கங்களே

யும் அறிந்தவர்களேயன்றி, ஒன்றாகத் தெரியாதவர்களல்லவோ? நீங்கள் எல்லாரும் பெரியோர்களாகையால் என் கொள்விக் கு உத்தரவு கொடுக்கவேண்டும் ; இல்லாவிட்டால் திச்சபையாடும்பெரும்பாவம் வரும். இவ்விஷயத்திற் பெரியோர்கள் சொல்லிய சாஸ்திரத்தைக் கேளுங்கள். அஃதாவது: 'எந்தச் சபையில் அறிவினால் முதிர்த்தவர்களில்லையோ, அது சபையன்று ; எவர்கள் தருமத்தைச் சொல்லாமலிருப்பார்களோ, அவர்கள் அறிவினால் முதிர்த்தவர்களல்லர் ; எதிர் சத்திய மென்பதில்லையோ, அது தருமமன்று ; எது மோசத்தோடு கூடியதோ, அது சத்தியமல்ல' என்பது. இந்த வசனத்தின்படியான்கேட்ட தரும விசாரணைக்கு மறுமொழி சொல்லாமற்போனால், இது சபையுமல்ல ; இவர்கள் பெரியோர்களுமல்ல ; நடந்த சரித்திரம் தருமமுஞ் சத்தியமு முள்ளதல்ல. ஆதலாற் காரணத்தை நன்றாய்ச் சோதித்து, தாக்ஷண்யப்படாமலும் - பயப்படாமலும் - தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையு நோக்கி உத்தரவு சொல்லுங்கள்'' என்று பாஞ்சாலி சொல்லிக்கொண்டே மீண்டும் கடைக்கண்ணாற் கணவரை நோக்கினான்.

பீமசேனன் தருமராஜனை வேறுக்க அர்ச்சுனன் தேற்றுவதல்

இவ்வாறு கூறியபோது, மகாபாவியாகிய துச்சாதனன், யாவராலுஞ் சொல்லக்கூடாத வசை மொழிகளால் துரோபதையை வைத்து, ஆடையைப்பற்றி யிழுத்து அலங்கோலப் படுத்தினான். இத்தகைய துன்பத்தை அநுபவிக்குந் திரோபதையைக் கண்ட பீமசேனன், அடங்காக்கோப முடையவனாய்ச் சமீபத்திலிருந்த தமையனாரைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்து உதடு துடிக்கச் சொல்லுகிறான்—

“ஓ அண்ணா! நீர் எல்லாந் தெரிந்தவராயிருந்தும், மூடருடன் கூடிச் செய்யாத செய்கைகளைச் செய்தீர். உலகத்திலே சூதாடுகிறவர்கள் அநேகருண்டு. அவர்களெல்லாரும் பொருள் - இரத்தினம் வாகனம் முதலானவைகளை வைத் தாடுவார்களே யல்லது, தங்களுடைய தாசிதாசர்களைக்கூட வைத்தாடமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு, தங்களை அடுத்தவர்களாகிய தாசிதாசரிடத்திலிருக்கிற அவ்வளவு மானமும் தயையும் பாணிக்கிரகணஞ்செய்த பத்தினியினிடத்தில் உமக்கில்லாமற் போயிற்று. கொண்ட பெண்சாதியைப் பந்தயம் வைத் தாடியதைக் கண்ணாற் பார்த்ததுமில்லை ; காதாற் கேட்டது

மில்லை. நாம் திக்குவிஜயஞ் செய்து சேகரித்துவந்த பொருட் குவியலையும், பல அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொடுத்த திரவியங்கள் - இரத்தினங்கள்-வஸ்திகள்-உபகரணங்கள் வாகனங்கள் முதலானவைகளையும், கொட்டை - வீடு - வாசல் - தோட்டம் - சபை முதலியவைகளையும் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றீர். அதனாலே எனக்கு உள்ளளவும் விசனமில்லை. ஏனென்றால், இப்படி அநேக பொருளை நினைத்தபொதே சம்பாதிக்கலாம். எங்களைத் தோற்ற தனாலுந் துக்கமில்லை; நாங்களோ சூரர். இராஜாதிராஜராகிய உம்மைத் தோற்றதற்குக் கிஞ்சித்து விசனப்பட வேண்டுவதாயிருக்கிறது. இவையெல்லா மிருக்கட்டும், திரௌபதை ஸ்திரீசாதி, மகாராஜகுமாரி, நம்மைக் கைப் பிடித்தவள்; நம்மையே நம்பினவள்; அப்படிப்பட்டவளை, இந்தப் பாதகர்கையி லொப்புவித்தீரே; இதைக் குறித்து உமக்குக் காலபலத்தினுற் புத்திகெட்டதென்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள், நமது உயிரிலுஞ் சிறந்தவளாகிய பாஞ்சாலியை வேண்டியபடி மானபங்கஞ் செய்யவும், நாம் எதிரிற் கும்மா பார்த்திருக்கவும், பெரியோர்களெல்லாரும் வருந்தி எதுவும் பேசாமற் கும்மாயிருக்க நேரிட்டதைக்காட்டிலும் நமக்கு வேறு துக்கமுண்டோ? நீர் மகாராஜா; சகலத்திற்குஞ் சுதந்தரர்; எந்தச் சொத்தை எப்படிச் செய்யவேண்டுமானாலுந் தடுப்பார் யாரும் இல்லை. ஆகிலும் நெடுநாளாய் வேள்விக்கு உபயோகப்பட வைத்திருந்த நல்ல பசுவைக் கோவதைசெய்யுஞ் சண்டாளர்கையி லொப்புவித்தது மிகுந்த அதர்மம். நீர் இப்போது செய்த காரியமெல்லாம் பாவத்திற்குக் காரணமான காரியமேயன்றி நற்செய்கையன்று. நீர் தரும மறிந்தவரு மன்று, திரௌபதையைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்த நிமிஷத்திலேயே அந்தப்பாதகரைக் கையிலேந்தியகதாயுதத்தினாலே இருந்தவிடந் தெரியாமற் போகும்படி செய்வேன்; ஆனால் என்னைப் பராதினனாக்கிவிட்டீர். என் கோபத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் இந்தச் சபையிலுபயோக மாகாதபடி பாழாக்கினீர். ஆகிலும் என்னால் சகிக்கக்கூடவில்லை. இப்போதென்ன செய்யவேண்டு மென்றால், நீர் எந்தக் கையினாலே பாச்சிகையை யுருட்டினீரோ அந்தக் கையைத் தீயிற் கொளுத்திச் சாம்பராக்கவேண்டும்” என்று சொல்லிக் கோபாவேசங்கொண்டு, சகாதேவனை நோக்கி, “ஓ சகாதேவா! நீ இப்போதே போய் நெருப்புக்கொண்டுவா, இந்தக்கெட்ட கையைக் கொளுத்திப் போடுகிறேன்” என்று திரஸ்காரமாய்ச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன், பரிசொன்றைப்பார்த்து, “அண்ணா நீயேன் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் மகா மகாபாஹுமம் பார்த்து மூத்தவராயும் மகாதருமரீலாயும் பிற்பிற பிறத்தொழுகை நந்தத்துக் கொடுமையாய்ப் பெருக்குப்? ஒர்ப்பாடும் பிற்பிறச் சொன்ன தில்லையே! இப்போது உன் மத்தர் நற்றநிலை; கயக்குள்ளே ஒரு வருக்கொருவர் பகையாக வணங்குகின்ற சத்துநடிகள் உனக் கிப்படிப்பட்ட கோபம் வரும்படிசெய்ததனால், நீ அதன்படி நிறைவேற்ற முயன்றாய். ஏதேது வர வணங்கி மகா அனாவெயல்லாம் வந்து தானே தீரும்! ஆகிலும் நீ பதறிச் சத்துநடிகளின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றாதே. தருமத்தின் மீது திருஷ்டிவைத்து இனியாகிலும் வாயை மூடு. இதைக் கேட்டால் நாமது பகைவர் கைகப்பார்கள். மகாநுபாவராகிய தமையனாரைத் தாண்டிவாஞ் செய்யாதே. இந்தத் துஷ்டர், வேறு தருமரீலருஞ் சத்திய சந்தருமாகிய நமது தமையனாரை வலுவிற்குதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து எல்லா வற்றையும் பறித்துக் கொண்டார்கள். இதனாலே கமக்கு அவமான மில்லை; கையிலாகாமற் பற்கொடுத்தால் அதுதான் அவமானமாகும். இவர் தருமத்தையுஞ் சத்தியத்தையும் பெரிதா யெண்ணிச் சகலத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். இது அவருடைய பெருமையைத் தெரிவிக்கிறது. நாமும் அப்படியே அவரைப் பின்பற்றவேண்டுமே யல்லது, மற்றலாகாது” என்று சொன்னான். பின்பு பீமன் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, “நீ சொல்லிய தெல்லாஞ் சரிதான்; எனக்குத் தெரியும்; ஆனாலும் திரௌபதையைப் பந்தயம்வைத் தாடிய கைகள் சுடத்தக்கவையே யல்லது, பூசிக்கத் தக்கவை யல்ல, என்கிற கருத்தைக்கொண்டு இப்படிச் சொன்னேன்” என்று சொன்னான்.

திரௌபதைக்காக விகர்னன் பேசக் கர்ணன் சிதைத்தல்

இஃதிப்படி யிருக்குமளவில், சபையை நோக்கித் தருமத்தை வினாவுந் திரௌபதையை, நீசனாகிய துச்சாதனன் கொடுமையாய்ப் பற்றி யிழுத்துக்கொண்டு போகிறதையும், சபையார் ஒன்றுஞ்சொல்லாம விருக்கிறதையும் பார்த்த, திரிதராஷ்டிரன் புத்திரரில் ஒருவனாகிய விகர்னனென்பவன், அதைக்கண்டு சகிச்சக் கூடாதவனாய் சபையினிருந்த பிஷ்மர் முதலான பெரியோர்களைப் பார்த்து மிகுந்த வீரத்தோடு எழுந்து “ஓ சபையோரே! நீங்கள் திரௌபதை

கேட்ட கேள்விக்கு ஏன் பிரதிபுத்தரஞ் சொல்லாம லிருக்கிறீர்கள் ? அவ்வைகத்தினால் உங்களுக்குச் சொல்லாமல், உங்களைப்பார்த்து நாங்களுக்குச் சொல்லாம லிருந்தால், யாவருக்கு மிப்போதே நாசம்வருமன் ? பிஷ்மரும் திர்தராஷ்டிரமும் - புத்திமான்களுட் சிறந்த வராகிய விஷ்ணும் - மற்ற கௌரவரும் - ஒன்றுஞ் சொல்லாம லிருக்கிற நாளை மென்ன ? இவர்க ளிருக்கட்டும் பிராமணோத்தமரும் ஆசார்யருமாகிய துபோணரும் - கிருபரும் எத்தத் தாக்ஷண்யத்தினால் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ? இவர்களு மிருக்கட்டும், பல தேசத்தரசர்களும் ஏன் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ? இத்தனை நாழிகை சும்மா விருத்தது போதும். இனி, யாவரும் அச்சம் - அபிமானம் - தாக்ஷண்யம் - குரோதம் - முதலியவைகளை விட்டுத் தங்கள் தங்கள் புத்திக்கெட்டிய வரைக்கும் யோசித்துக் கூறுங்கள் ” என்று பலதரம் விகர்னன் சொல்லியும் ஒருவரும் பேசாம லிருந்தார்கள். அதைக் கண்ட விகர்னன் மிகுந்த கோபங்கொண்டு ஒரு கைமேல் மற்றொருகையை வைத் தறைத்து சபையைப் பார்த்து மறுபடி சொல்லுகிறான்—

முறையோவென் றவனிதல முழுதுமுடையான் முடித்தேவி
நிறையோடழிந்து வினவவுகீர் நினைவுற்றிருந்தீர் ; நினைவற்றோ ?
இறையோன்முனியு மெனநினைந்தோ ? இருந்தாலுறுதி யெடுத்தியப்பல்
குறையோ ? கண்கண் டதுநாளும் குலத்துப்பிறந்தோர் கூறாரோ ?

தன்னேரில்லா நெறித்தருமன் றனதென்றுரைக்கத் தக்கதெல்லா
முன்னேதோற்றுத் தங்கனையு முறையேதோற்று முடிவுற்றான்
சொன்னேருரைக்குத் தான்பிறர்க்குத் தொண்டாய்விட்டுச் சுரிசுழலைப்
பின்னேதோற்க வுரிமையினற் பெறுமோவென்று பேசாரோ ?

“ஓ சபையோரே ! நான் இப்போது தருமத்தைக் கேட்டால் சும்மா விருக்கிறீர்களா ? நல்லது. நீங்கள் சொல்லா விட்டாலும் எனக்குத் தோன்றியதைச் சொல்லுகிறேன், அதையாவது கேளுங்கள்—

உலகத்தில் அரசருக்கு நான்கு பெருங் குற்றங்க ளுண்டு. அவை, ஓயாமற் கட்டுடித்தல், ஓயாமல் வேட்டையாடல், ஓயாமல் சூதாடல், ஓயாமல் மங்கையரைப் புணர்தல். இவைகளுக் குட்பட்டவன் தருமா தருமங்களை யறியான். அநியாயத்திற்கே உடன் படுவான். உலகத்தாரும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் விருக்கிறார்

கள். இந்தச் சகுனியோ எப்போதுந் நுதாந் தொழிலுடையவன். அவனுக்கு வேறுகாரியமொன்றுமில்லை. ஆனதுபற்றி அவன் தருமத்தைக் கொஞ்சமு மறியான். இப்போது அவன் அப்படியே பான்டவர்களை வலுவிற நுதாட அழைத்து மோசஞ்செய்து எல்லாச் செல்வங்களையும் கவர்த்துகொண்டு அவர்களைபுஞ் ஜபித்ததாக ஏற்படுத்திவிட்டான். இந்த ஏற்பாடு மோசச் செய்கையா லுண்டானதேயன்றி நியாயப்படி புண்டானதல்ல. இதென்படியிருக்க, இவ்வளவோமே நிற்காமற், பாஞ்சாலியை வைத்து ஆடம்படி அவருக்குப் போதித்து, அவளைபுஞ் ஜபித்ததாய்ப் பாக்கிரமித்தான். அவரோ அச்சுநில் வெறிபிடித்து அவன் மோசத்திற் குட்பட்டுத் தருமமாய் ஆடினார். இவையெல்லா மிருக்கட்பம். திரௌபதையைப் பந்தயம் வைக்க அவருக்கு அதிகாரமில்லை. அவர் முன்னமே தம்மைத்தேற்றார்; ஆகையால் அவளை ஜபித்தேனென்றது சத்தியமன்று. இச்சபையில் ஒற்றையாடையோ டிருக்கிற அவளை, அநியாயமா யிழுத்துவந்தது தருமமன்று” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்டுச் சபையிலிருந்தவர்கள் ‘விகர்னன் சொல்லியது சரிதான்’, என்று அவனைத் துதித்துச் சகுனியைத் தூஷித்தார்கள். அப்போது சிலநேரஞ் சபையானது ஆரவாரத்தோடிருந்தது. அந்தச் சந்தடி ஓய்ந்தபின், கர்ணன் விகர்னனை நோக்கி “அடா விகர்னா! உனக் கெப்போதும் இப்படிப்பட்ட வெறிக்குணமுள்ளது தானே! இன்றைக்குப் புதிதல்லவே. தேகத்தி லிருக்கும் நோயானது அந்தத் தேகத்தின்க ணுள்ள ஆத்துமாவுக்கு - துக்க முண்டாகும்படி செய்வதுபோல், நீ கூடப்பிறந்தவனாகிய துரியோதனனுக்குக் கேடுவரும்படி யத்தனிக்கிறாய். மேலும் அந்த விபாதி தேகத்திலேயே பிறந்து அதை யழிப்பதுபோலவும், ஆரணியத்தில் பிறந்தவன் அந்த ஆரணியத்தை யழிப்பது போலவும், நீ தீரிதராஷ்டிரருக்குப் புத்திரனா யிருந்து, அவரைத் துக்கக்கடலிலமிழ்த்த முயலுகிறாய். உனது கெட்ட சுபாவத்தையே நீ காட்டுகிறாய். பீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அஸ்வத்தாமர் - பாகிஸிகர் - சோமதத்தர் - பூரிச்சிரவர் - பூரி - விதுரர் - திரிதராஷ்டிரர் - காந்தாரி முதலான தருமவான்க ள்நேகர் இச்சபையி லிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரு மறியாத தருமத்தையா நீ யறிந்திருக்கிறாய்? அவர்களுக்கெல்லா மில்லாத நற்குண முனக்கிருக்கிறதா?

அவர்களையன்றோ திரௌபதை வினாவினாள்? அவர்களே விடைதரா மற்ருக்க, நியைன் சொல்லப் புறப்பட்டாய்? அவர்களெல்லாருந் திரௌபதை தருமமாய் ஜபிக்கப்பட்டாளென்று சொல்லியிருக்க, நீ வேறு ஏதோசொல்லுகியே, உனக்கென்ன தெரியும்? நீ சிறுவன் ஆன படியினாலேதான் பெரியோர்களுக்குமுன் கூச்சமின்றித் தருமத்தை அதருமமென்று சொல்லுகியாய். அன்றியும் சகுனி, யுதிஷ்டிரர் மன மொப்பிவைத்த பந்தயங்க ளனைத்தையும் ஜயித்ததுபோலவே இந் தத் திரௌபதையைபுன் ஜயித்தான். யாவரும் பார்த்துக்கொண்டு தானே யிருக்கிறார்கள்? பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டுதானே யிருந்தார்கள்? இப்படியிருக்க உனக்கு மாத்திரம் அவள் ஜயிக்கப்பட வில்லையென்றும், அது அநியாயமென்றும், எப்படித் தோன்றிற்று? ஒற்றையாடையோ டிருப்பவளைச் சபையில் இழுத்து அவமானஞ் செய்வது அநியாய மென்றாய். அதைக்குறித்துச் சொல்லுகிறேன் கேள். கடவுளானவர் பெண்களுக்குப் பர்த்தாவே தெய்வமென்று நிருமித்து, ஒரு பெண்ணுக்கு ஒரு புருஷனே யிருக்கும்படி கட்டளை யிட்டிருக்கிறார். அதன்படி உலகத்திற் சகலபெண்களும் ஒரு புருஷனையே யடைந்திருக்கிறார்கள். மற்றொருவனைக் கண்ணினாற் பார்த்தாலும் விபசாரதோஷ முண்டு. அப்படியிருக்க, இந்தத் திரௌபதை ஐவருக்கு மனைவியானாள். இத்தகைய பெண்ணுக்குத் தருமமெங்கே யிருக்கிறது? வேசிபோல வருடத்திற்கொரு வைப் பாளனோடு இருக்கப்பட்டவள்; ஐவரைச் சேர்ந்தாலென்ன, ஐம் பதுபேரைச் சேர்ந்தாலென்ன? எப்படியும் இவள் பொதுமகள்தான். இவளைச் சபையில் வரவழைப்பது குற்றமன்று. மேலும் இவ ளுடைய பர்த்தாக்களும் நம்மால் ஜபிக்கப்பட்டார்கள். அதனா லேயே இவளும் ஜபிக்கப்பட்டாள். தனியாகவும் நமக் கடிமை யானாள். இந்த வெள்ளாட்டியைக் குறித்துத் தருமாதருமங்களை விசாரிப்பது முண்டோ? இவள் ஒரு வஸ்திரத் தரித்திருந்தாலுஞ் சரிதான்: நிருவாணமா யிருந்தாலுஞ் சரிதான். இவளை யெது வேண்டுமோ அது செய்யலாம். இதில் எள்ளளவேனும் பாவ மில்லை” என்று சொல்லித் துச்சாதனை நோக்கி, “அப்பா துச்சாதனா! இந்த விகர்னன் என்றைக்கும் இப்படித்தான் பிதற்று வான். இவன்பேச்சைக் கேட்பாரில்லை. இப்போது நீ பாண்டவர் தரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தையும், திரௌபதை தரித்திருக்கும் வஸ்திரத்தையும் அவிழ்த்துக்கொண்டு வா” என்றான்.

துச்சாதனன் திரௌபதைமீன் துகிலுரிதல்

“ஓ ஜனமேஜய மகாராஜா! ஆபத்தடைந்த மாத்திரத் திலே அத்துச்சாதன னென்று மகாபதன் செய்யப்புகுந்த கொடுமைகளைச் சொல்ல வேனக்து காவெழுவில்ல. ஆகிலுஞ் சொல்ல வெடுத்த சரித்திரத்தைக் கழறவுபடாமற் கூறவேண்டிய வியதியைப்பற்றி, மகாபதிவிரதைமீன் மகத்துவத்தையும் ஸ்ரீவேத வியாச ஸூர்த்தியினுடைய திருவடிமையும் சித்தித்துச் சொல்லுகிறேன் கேளும்: பாண்டவர்கள், கர்ணன் கூதமனுப்பிய வார்த்தையை, அதற்குத் தக்கபடி துரியோதனதுபற்றிச் சொல்வதுடன் கொண்டிருக்கிற கருத்தையும் அறிந்து கொண்டவர்களாய், உடனே தாங்க னுடுத்துக்கொண்டிருந்த வஸ்திதங்களைக் களைந்து எறிந்து விட்டார்கள். இப்பால் கிதிஷ்ட கிரோமணியாகிய துச்சாதனன் அஞ்சாமல், திரௌபதைமீன் துகிலே புரிய ஆரம்பித்தான். அப்போது அந்தத் திரௌபதை தனது கையாற் கலையைப் பற்றிக் கொண்டு, அளவற்ற விசனத்தை யடைந்து கண்ணிர் சொரிந்து, தன் மனதைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு கூறலாபினான். “ஓ மனமே! முன்னே வசிஷ்டர் சொல்லிய வாக்கிய மொன்றைப் பெரியோரிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அஃதென்னவெனில், ‘மனுக்களுக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் நேரிட்டாலும் பகவானாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவைச் சிந்தித்தால் அவ்வாபத்தை நீக்கிக் காப்பாற்றுவார், மற்றொருவராலு மாகாது’ என்பது. அஃதிப்போது எனது நினைவுக்கு வந்தது. ஆதலாலே அப்படியே செய்கிறேன். இனி இப்பந்துக்கள் பர்த்தாக்கள் முதலானோரால் நடக்கப் போகிற காரியம் ஒன்றுமில்லை” என்றுசொல்லி, அந்தத் திருமகள் கேள்வனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய திருவடித் தாமரைகளை நினைத்துத் துதிப்பதாயினுள்—

“ஓ ஸ்ரீகிருஷ்ண ! ஓ கோவிந்தா ! ஓ நாராயண ! ஓ ஆபத் தென்று வந்து சரணம் புகுந்தோருக்கு அபயங்கொடுப்பவனே! ஓ சகல லோகங்களுக்குஞ் சிருட்டி கர்த்தாவாகிய சதுர்முகன் ற்தையே! ஓ சர்வேஸ்வரா! செந்தாமரைக்கண்ணு! இப்போது என் பர்த்தாக்களும் பிஷ்மர்-துரோணர்-முதலானோர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் என் மானங்காக்கச் சத்தியில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். யாவையுந் துறந்தேன்; உம்மையே சரணடைந்தேன் நீரல்லாது

குதுபோர்ச் சருக்கம்

வேறுகதிரில்லை. யாவரும் நீரே இரகசகர். உமது திருவடிகளைப் பற்றியேனாக்துத் திங்கு செய்கிறவர்களைத் தண்டிப்பேனென்று திகைஷ்வகித்து சங்கு - சங்கரம் - கதை முதலான ஆபுதங்க ளோடு துவாரகாபுரம் லெழுந்தருளி யிருக்கும் கடவுள் நீரன்றோ! ஓ என்றும் அழிவில்லாத மகாநுபாவா! ஓ பிரமன் முதலானோர்களுக் கும் ஆபத்து வந்தபொழுது அகாரைக் காய்த்து வேத முதலான வைகளை மீட்டியத்திக் காத்த பகவானே! ஓ மெய்க்கடவுளே! உமது திருவடிகளையே நம்பிய அடியானைக் காத்தருளும். ஐயோ! நான் இந்தக்கொடிய பாவியினால் மானபங்கஞ் செய்யப்படுகிறேன். ஓ சுவாமீ! ஓ துவாரகைபைப் பதிபாய்க்கொண்ட கருணைக்கடலே! ஓ யாதவகுல சிகாமணி! தேவர் எங்கே யிருக்கிறீர்? நின்னடியா ளாகிய யான் இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் துயரப்படவிட்டு உபே கைஷ்செய்வது நியாயமோ? இராஜசிங்கம்போன்ற நீர் எனக்கு நாதனா யிருக்க, என்னை நாதனற்றவளாக வெண்ணி இந்தப் பாதகன், கௌரவர் முதலானோருக்கு முன்னிலையில் என் வஸ்திரத்தை அவிழ்க்கிறானே! இவ்வாபத்தினின்று மென்னைக் காத்தருள வேண்டாமோ? ஓ கிருஷ்ண! என்று பகவானை சகஸ்த்ரநாமங்க ளால் மனோவாக்குக் காயங்க ளொருமித்துத் துதித்துப் பணிந்து கூவினாள்.

அப்போது தமதடியாளுக்கு நேரிட்ட துயரத்தை நீக்கவேண்டு மென்று, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் தமது கருணையென்னுங் கடலின் அலைகள் போன்ற திவ்விய வஸ்திரங்களை அவளிடையில் நிருமா ணஞ் செய்தருளினார். அது தெரிந்தவுடனே திரௌபதையானவள் வஸ்திரத்தைப் பிடித்திருந்த கையையுந் தேகாபிமானத்தையும் விட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனையே துதித்துக்கொண்டிருந்தாள். அதைக்கண்ட துச்சாதனன் இனிச்சுலபமாய் இவள் துகிலை யுரியுலாமென்று நினைத்து, விவேகிகளாயினோர் தங்கள் வல்வினைகள் நீங்கிச் சொர்க் காதிபோகங்க ளடையவேண்டித் தேவாலயத்தை எவ்வாறு பல முறை சுற்றிச்சுற்றி வலம் வருவார்களோ, அவ்வாறு இம்மகாபாத கனுந் தனது வல்வினைகள் நீங்கி நரகாதிபோகங்களை யடையவேண் டித் திரௌபதா தேவியை வலம்வருவதுபோற் சுற்றிச்சுற்றி மகா அட்டகாசத்தோடு துகிலை யுரிவதானான். இவ்வாறு சுற்றிச்சுற்றி அவிழ்க்க அவ்வஸ்திரத்தினுள்ளே மற்றோர் வஸ்திரங்காண அதை யுங் களைய மறுபடியு மொன்றுதோன்ற இதுவுமொருலாபந்தா னென்று நினைத்துச் சந்தோஷத்தோடு அதையு மவிழ்த்தான். இப்

படியே அவிழ்க்குத்தோறும் பற்பல வர்ணங்களில் ஒரவரும் ஒருசு
 ளங்கண்டறியாததாய் தேவஸ்திரிக் குத்தத்திப்பாள்ளத்தக்கவை
 யாய் அங்கிருந்த யாவராலும் ஆர்ச்சியமாடத்தக்கதானதா யிரா
 நின்றபலவஸ்திரங்கள் அவ்விடைபற் றெடுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்
 விதமாய் ஒய்வில்லாமல் உண்டான வஸ்திரங்களைமேல்லாக் துன்
 மார்க்ககிரோமணியாகிய துர்ச்சாதனன் அவிழ்த்து, மலமலையாய்க்
 குவித்துக் கைசோர்ந்து பெருகுச்சுவிட்டு வெட்கப்பட்ட முகங்
 குன்றி நின்றாவிட்டான். அப்போது சபைபயி ருந்த பீஷ்
 மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும் ஆசாரியர்களும், பின்னு
 முண்டான விதுரராஜன் முதலிய சில மன்னவரும், சர்பமேல்லாம்
 நடுக்குற்று நாவறண்டு, நண்களில் நீர்ததும்ப இடகாங்களையுஞ் சர
 மேற் கூப்பிக்கொண்டு “ஓ! ஓ! துரியோதனன் செய்வது மிகுந்த
 அரியாயம்! அரியாயம்! ஐயோ!! திட்டலாகத்திலுங் கற்பென்று
 சொல்லும்படியான மேலான பொருளுக்கும் இக்குருவாமிசத்திற்
 கும், இந்தப் பதிவிரதா கிரோமணியை தெய்வம். இதற்கு உள்ள
 யுஞ் சந்தேகமில்லை. சீ! சீ! இப்பாவிகட்து ஏதோ பழுதுபடுங்காலஞ்
 சம்பவித்திருக்கின்றது ” என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டார்கள்.
 இவ்வற்புதத்தை அந்தரத்தி னின்றாங் கண்டுகொண்டிருந்த தேவர்
 களெல்லாரும் ஆகாயதுந்துமி வலம்புரிச்சுங்கு முதலியவைகளை
 முழக்கி, கற்பகத்தினளாகிய இத்திரௌபதையின்மீது கற்பகத்தின்
 மலர்களை வாரிவாரி இறைத்தார்கள். அப்போது அச்சபையில் ஒரு
 பெருங்கூச்ச லுண்டாகத் தலைப்பட்டது.

விதுரராஜன், விரோசனனுக்கும் சுதனுவாவுக்கும் நடந்த
 சம்வாதங் கூறல்

இப்படியிருக்க, விதுரனானவன் யாவரையுங் கூச்சற்போட
 வொட்டாமல் விறுத்திப் பேசத்தொடங்கினான். “ஓ சபைபயிருக்கும்
 புண்ணியபுருஷர்களை! நமக்கெல்லாங் கட்டளையிடத் தக்கவளாகிய
 திரௌபதை, சில யோக்கியர் இச்சபையி லிருக்கிறார்களென்றும்,
 அவர்கள் தருமங்களை யறிந்தவர்களென்றும், பகஷ்பாதமின்றி நடுநிலை
 கூறுபவர்களென்றும் நினைத்து, ஒரு கேள்விகேட்டாளே ; அந்தக்
 கேள்வி, ஜொலித்துக்கொண் டிருக்கும் அக்கினிக் கொப்பானது.
 அது உங்கள் மீதில் விழுந்திருக்கிறது. அதை நீங்கள் அவிக்கா
 மற் போனால் அது உங்களை அழிக்கும். அதைச் சத்திய வாக்கென்
 னுந் தண்ணீராலன்றோ அவிக்கவேண்டும்? அப்படிச் செய்

யாமற் கர்மாவிருக்கின்றார்களே, நீங்களெப்படி தருமவான்களாவீர்கள்? மறு சொல்லியபடி தருமமற்ற பெரியோர்களை யொருவன் தருமசத்தகங் கேட்டு அதற்கவர் விடைதராம விருந்தால், பொய் சொல்லுவானைக் குண்டாகும் பாவத்திற் பாதிபெறுவார்கள். யதார்த்தஞ் சொல்லாமற் போவார்களேயானால், முழுப்பாவத்தையும் பெறுவார்கள். இதைப் பற்றிய விசுநன் தன் புத்திக்குத் தொற்றியபடி சத்தியத்தைச் சொன்னான். அப்படி நீங்களுந் தருமத்தைச் சொல்லவேண்டும். சத்தியத்தை அநுசரிக்கவேண்டும். ஒருவகையாலும் பக்ஷபாதஞ் செய்யக்கூடாது. இவ்விஷயமாய் முற்காலத்திற் பிரகலாதபுத்திரனாகிய விரோசனனுக்கும் - சுதனுவாவென்பவனுக்கும் நடந்த சம்வாதத்தைப் பற்றிய சரித்திரமொன்றை நான் பெரியோர்க ளிடத்திற் கேட்டிருக்கிறேன். அதைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ” என்று சபையாரை நோக்கிச் சொல்லலுற்றான்.—

“ ஒ சபையோர்களே! பிரகலாதன் புத்திரனாகிய விரோசனனும் - சுதனுவாவென்னும் பிராமணனும் ஒரு ஸ்திரீயினிமித்தம் ‘நீ பெரியவனா? நான் பெரியவனா?’ என்று விவாதப்பட்டு, ‘நமக்குள் யார் பெரியவனோ அவனுக்கு மற்றொருவன் தன்னுயிரைக் கொடுத்துவிடவேண்டும்’ என்று பந்தயம் போட்டுக்கொண்டு, இதைக் குறித்து யாரை வினாவுவோ மென்றார்கள். அதற்குச் சுதனுவாவானவன் ‘நாம் பிரகலாதரையே வினாவுவோம். அவர் சத்தியசந்தர். அவர் சொல்லுவதே நம்மிருவருக்குஞ் சம்மதம்’ என்றான். அதை விரோசனன் ஒப்புக்கொண்டபடியினாலே இருவரும் பிரகலாதனிடத்திற்குப்போய், ‘வாரீர் பிரகலாதரே! எங்க ளிருவரில் யார் பெரியவன்? அதை நீர் சொல்லவேண்டும்’ என்றார்கள். அதைக் கேட்ட பிரகலாதன் பயமடைந்து, சுதனுவாவின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்தப் பிரகலாதனைச் சுதனுவாவென்பவன் பார்த்து, ‘ஓய் பிரகலாதரே! நீர் இப்போது பக்ஷபாதஞ் சொன்னாலும், ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் சும்மா விருந்தாலும் உமது தலை ஆயிரஞ்சுக்கலாய் வெடிக்கும்’ என்றான். அவன் இவற்றையெல்லாங் கேட்டுப் பெருங்காற்றில் ஆடும் அரகிலைபோல் தேகமெல்லாம் நடுக்கமுற்று, இவ்விஷயத்தைக் குறித்துக் கசியப்பப் பிரஜாபதியைக் கேட்கவேண்டுமென்று அவரிடத்திற்குப்போய், அவரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். ‘சுவாமி கசியப்பரே! தேவரீர் சகலமானவருக்குங் குருவா யிருக்கிறீர்; எல்

லாத் தருமங்களையும் அறிந்தவர்; ஆகையால் தெவ்வை அடியேன் ஒரு சந்தேகங் கேட்கிறேன். தருமம் போட்ட போளியிக்கு உண்மையான பதில் உரைக்காவிட்டால் எந்த உரைங் கிடைக்கும்? பதிலளிக்காது கம்மாவி ர்த்தம் எந்த உரைங் கிடைக்கும்? அதை அடியேனுக்குத் தெரியச் சொல்லவேண்டும்' என்று வினாவியதைக் கேட்ட கசியபப்பிரஜாபத்யானவர் சொன்னார்:—

“வாரீர் சோகலாதபோ! சபைப்பிரஜானும் மற்றொருவிடத்திலானாலும் தருமத்தெரிந்திருக்க, எவன் போட்டவனுக்குத் தருமஞ் சொல்லாம விருக்கிறானோ அவன், வரணபாசங்களில் ஆயிரம் வருஷத்திற்குத் தன்னுத்துமானைக் கட்டிவிட்டுச் செங்கொண். பயம்பகூபாதம் முதலிய எந்தக் காரணங்களிலாலாகினாலுஞ்சரியே, அந்தப் பாசங்களினுற் கட்டுண்டே திரவெண்டும். ஆனால் அவைகளை நிவர்த்திசெய்துகொள்ள வேண்டியவனுக்குச் சாஸ்திரஞானிகள் ஒரு பிராயச்சித்த மேற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அஃதென்னவென்றால், கோகர்ணசிதிலம் என்கொரு விபதமுண்டு. அதையொரு வருட மதுஷ்டித்தால் அந்தப்பாசங்களி லொன்று நீங்கும். ஆகையாலே அவ்விபதத்தை ஆயிரம்வருஷம் அறுஷ்டிக்கவேண்டும். சத்தியத்தைச் சொல்லாமற்போனால் இதைவிட இரண்டு மடங்கு அதிகப்பாவங் கிடைக்கும். ஆனதுபற்றித் தருமத்தைக் கேட்டாற் சத்தியமாய்ச் சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்லாதபோது அந்தப்பாவத்திற் பாதி அரசனையும், காற்கூறு சபையாரையும், காற்கூறு செய்தவனையுஞ் சேரும். அந்த நியாயியங்களையுந் தருமாதருமங்களையுந் கண்டுபிடித்து அநியாயஞ் செய்தவனுக்குத் தகுந்த சினைச் செய்தால் சபையாருக்கும் அரசனுக்கும் பாவமில்லை. அன்றியுஞ் சத்தியமாய்த் தருமஞ் சொல்லாமற் போகிறவனுக்கு அசுவமேத முதலிய யாகங்களையும், தேவாலயம் அக்கிராரம் - தடாகம் முதலான தருமகாரியங்களையுந் கெடுத்தவனுக்கு எந்தப் பாவமுண்டோ அந்தப்பாவம் வருமென்று வேதத்திலிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்டவன்தனக்கு முன்னேழு தலைமுறைகளையும் பின்னேழு தலைமுறைகளையும், முடிவிற் நன்னையும் நாகத்தி லமிழ்த்தத்தக்கவ னாகிறான்.

அன்றியும், அப்படி அநியாயத்தைச் சொல்லியவன் சகல சொத்துக்களைப் பற்கொடுத்தவனுக்கும், மூத்தமகனைச் சாகக் கொடுத்தவனுக்கும், பகைவர்கையி லகப்பட்டவனுக்கும், அநியாய

மாய்க் காவலிற் போடப்பட்டவனுக்கும், நல்லபருவத்தில் கணவனை யிழந்தவனுக்கும், வழங்காடிப் பொய்சாக்ஷி பலத்தினால் நியாய மிழந்தவனுக்கும் உண்டாகுந் துக்கமெதுவோ? அத்துக்கத்தைத் தடைபின்றி யடைவான்” என்று கலியபர் சொல்லக்கேட்ட பிரக லாதன் விபோசனனுஞ் சுதனுவாவு மிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, தனது மகனாகிய விபோசனைப் பார்த்து, ‘அப்பா மகனே! உன் னைக் காட்டிலுஞ் சுதனுவாவே உயர்ந்தவன். என்னைக்காட்டிலும் அவன் பிதா உயர்ந்தவர். உன் தாயைக் காட்டிலுஞ் சுதனுவாவி னுடைய தாய் உயர்ந்தவன். இது சத்தியம். ஆகையாலே உன் னுடைய உயிர் சுதனுவாவினுடையதுதான்’ என்று சொன்னான். இப்படிப் புத்திரனைன்கிற பக்ஷபாத மில்லாமற் சத்தியத்தைச் சொல்லக்கேட்ட சுதனுவாவானவன் வெகு சந்தோஷமடைந்து, பிரகலாதனைப் பார்த்து, ‘ஐயா! நீர் பக்ஷபாதமின்றி சத்தியத்தைச் சொல்லியபடியால், உமக்கு உமது புத்திரனைக் கொடுத்தேன்’ என்று சொல்லிப்போனான். ஆகையால் கேட்டீர்களா சபை யோர்களே! இப்போது நீங்களுந் திரௌபதை கேட்ட வினாவுக்குத் தருமத்தை யோசித்து விடைகொடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் வருண பாசமென்பது ஒருவரையும் ஒருகாலும் விடாது” என்று வினா ரன் சொல்லியும், அச்சபையி் விருந்தவர்க ளெல்லாருஞ் சும்மா விருந்தார்கள்.

திரௌபதை சபையாரைப் பணிந்துகேட்ட சிலவற்றிற்கு

பீஷ்மர் விடைதரல்

இப்படியிருக்க, கா்ணன் துச்சாதனைப் பார்த்து, “தாதி யாகிய இந்தத் திரௌபதையை மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போ” என்றான். அதைக்கேட்ட அவனுஞ் சபைநடுவிற்பிடித்திழுத் தான். அப்படி யிழுக்கும்போது திரௌபதையானவள், “ஓ சபையி லிருக்கும் பெரியோர்களே! இவன் என்னை இழுத்துத் தொந்தரை செய்தபடியினாலே, இங்கே வரும்போது செய்யவேண்டுவதாகிய பெரியோர்களின் திருவடி வந்தனத்தைச் செய்யாம விருந்தேன். அதை இப்போது செய்கிறேன், அதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி வந்தனஞ் செய்தாள். அதைப் பார்த்த யாவருந் துயரப்பட்டார்கள். அப்பாவிபோ அப்போதும் அவளை யிழுத்து உபத்திரவித்தான். அவள் அப்போது “கேளுங்கள் இச்சபை யிலிருக்கும் கௌரவகுலாதிபரும் மற்ற இதரதேச

இராஜாக்களுமா விருக்கின்ற பிழைக்கின்ற! என்ன யாவரும் பரிசுங்கமாய்க் கண்டது உயர்வா மரிப்பதில் வந்தபோதே பொதிய அதற்கு முன்னுரிக்க; முன்னுரிக்க இப்போது நான் யா ருங்மனச் சபையில் வந்து நின்றுப் போட்டது. இது நான் செய்த திவின பையல்து ஒழிந்த அதன் குற்றமில்லை. அந்தப் பிழை விருக்கைப் பற்றியும் வாழும் பையல்து ளாகிய என்னைச் செய்கக்கூறத் சாதபனமாய் பார்த்தும்படி கேட்டது. அதை என் பார்த்தாக்களும் பிழைப் முதலானோரும் பார்த்துச் சுமாவிற்ப்பது வெகு ஆர்வமாய் பருக்கின்றது. இதுவும் ஏதோ ஒரு காலகதநான். திவ்வானிடால் மருமக ளாகிய நான், இப்படிக்கிலைசப்படப் பார்த்து உபேகை செய்வார்களா? நான் கேட்ட கேள்விக்கு ஒன்றைச் சொல்லாம விருப்பார்களா? அந்தப் பிழை விருக்கத்தக்க விதிப்பைச் சபையி லிழுத்த பின் அபசருக்குத் தருமமென்ப தெங்கிருக்கின்றது? இவ்வேறு மில்லை யென்பது நிச்சயமாகிற்று. எப்போ தருமமில்லையோ இனி அதருமத்தாற் சகலரும் அறியவேண்டும். ஒ கண்ணியவான் களை! பிஷ்மர் முதலானோருக்கு மருமகளும், சத்திபசுத்தனாகிய பாண்டவர்களுக்கு மனையாளும், துருபதலுக்கு மகளும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அன்பனும், அக்கினிபிற் பிறந்தவளுமாகிய யான், இவ்விதமாய்ச் சபையில் வர கேரிட்டபோது, உலகமரியாதையென்றுங் குலமரியாதை யென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற இவ்விரண்டும் நாசமடைந்தன. நான் பேதை, என் சொல்லமாட்டுவேன். இராஜ குப யாகஞ்செய்து சாம்ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெற்ற மகாராஜா வின் பத்தினியாகிய என்னைத் தேர்ப்பாகன் குலத்தில் வளர்ந்த இந்தக் கர்ணன் அடிக்கடி வெள்ளாட்டி வெள்ளாட்டி என்கிறான். இது நியாயந்தானா? இவன் முதுகிலிருக்கும் புண்ணை இவனறியாமல் மற்றவர்களை இகழச்சியாய்ப் பேசுவது தகுமா? நான் வெள்ளாட்டியோ? அல்லவோ? இதையாகிலும் நீங்கள் தயைசெய்து சொன்னால், வெள்ளாட்டியானால் அதற்குரிய பணிசெய்கிறேன். அல்லேனாகில் அதற்கேற்றபடி நடக்கிறேன்” என்றான்.

பிஷ்மர் “ஆ! பெண்மணியே! நீ கேட்ட கேள்விக்கு முன்னமே நான் சொன்னேனே, தருமகுகூடம் அறியக்கூடாதது. இந்தச் சபையி லிருக்கிறவர்களில் ஒருவரும் நீ கேட்ட கேள்விக்கு உத்தரஞ்சொல்லச் சக்தி யுள்ளவர்களல்லர், நானும் அதன் துட்பந்தெரியாமற் சுமமா விருக்கிறேன். அடி அம்மா

பாக்கியவதி? எப்போதும் உனக்கொரு குறைவிலலை. இவர்களில் ஒருவர் தப்பாமல் நாசமடையப் போகிறார்கள். நீ பதிவிரதை யென்னும் புயற் பெற்றும், ஆனால் நீ எங்களைக்கேட்ட விஷயத்தை உன் பர்த்தாவாகிய யுதிஷ்டிரரைக்கேள், அவரே அதற்கு உத் தரஞ் சொல்லத்தக்கவர்” என்றார்.

தூரிபோதனன் தனது தோடையைக் காட்டித்

திரௌபதையை யழைத்தல்

அப்போது யாவராலும் துடைகாலனென்று துதிக்கும்படி யாகிய தூரியோதனனானவன் வருத்தமுற்றுப் புலம்பாநின்ற பாஞ் சாலியை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டு, “அடி திரௌபதி! முன்னமே நீ சபையாரைக் கேள்வி கேட்டதற்கு ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமற்போனார்களே! மறுபடியும் அவர்களை ஏன் கேட் கிறாய்? உன் பர்த்தாக்களாகிய பீமார்ச்சுன நகுல சகாதேவர்களைக் கேள்; அல்லது யுதிஷ்டிரரைக் கேள். அவர்கள் நீ தாகியல்ல வென்று சொல்லுவார்களானால் சும்மாவிறு; இல்லாவிடில் பணி விடைசெய். சபையார் ஏன் சொல்லவில்லை யென்றால், பாண்ட வர்களுக்குக் கஷ்டம் நேரிட்டதே, நாம் இவ்விஷயத்தில் எது சொன்னாலும் அவர்களுக்கே தீங்காகுமென்று வாயை மூடிக்கொண் டிருக்கிறார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்ட இராஜாக்களெல்லாருஞ் சிறிது முகவாட்ட நீங்கினவர்களாகி, யுதிஷ்டிரர் என்னசொல்லப் போகிறாரோ வென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாறிருக்க, பீமசேனனானவன் எழுந்து, “கேளுங்கள் பெரி யோர்களே! இந்த மகாராஜாவாகிய தருமபுத்திரர் எங்களுடைய தேகங்களுக்கும்-பிராணன்களுக்கும் தலைவரானபடியினாலே, அவர் தாமே ஜயிக்கப்பட்டோமென்று ஒப்புக்கொண்டபோதே, நாங்க ளும் ஜயிக்கப்பட்டவர்களாயினோம். இல்லாவிட்டால் இவர்கள் செய்யும் அரியாயத்தைப் பொறுப்போமா? திரௌபதையின் கூந்தலைக் கையினுற் பரிசித்தவனை இவ்வளவுநேரம் பிழைத்திருக் கும்படி பார்ப்போமா? கதாயுதங்கள்போன்ற எனது புஜங்களின் நடுவி லகப்பட்டவன் தேவேந்திரனானாலும் உயிரோடு பிழைப்பானா? நான் தருமமென்னுங் கயிற்றாற் கட்டுண் டிருக்கிறபடியினாலும், யுதிஷ்டிரரிடத்து நாங்கள் வைத்திருக்குங் குருத்துவத்தினாலும், அடிக்கடி அர்ச்சுனன் செய்கிற சமர்தானத்தினாலும், இத்தகைய

கொடுமைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று கூறினான்.

அப்போது அந்த பிரதேசத்தைப் போய் கொபத்தைப் பார்த்தும், அவன் பேச்சைக் கேட்டும், பிஷ்பர் - ஆப்போஸ்தர் முதலானோர்கள் சமாதானஞ்செய்ய, அவன் கொபத்தை அடைந்திக்கொண்டான். அப்போது திவானைப்போய் போக்கிக் கர்ணன் "மேளா திவானபதி உலகத்திற் கதந்தியாகாதவர் ஏவருங்கள். அவர்கள் யாரானால் முறியானவர்கள், மாணுக்கர், பெண்டாள்கள். இவர்களில் முறிகளுக்கு எந்தச் சொத்திருந்தாலும் அவர்களின் யஜமானர்களுடையதே யல்லது, அவர்களுடையதாகாட்டாது. இப்போது பாண்டவர்களெல்லாரும் எங்களுக்கு முறியானார்களாகையால் அவர்களுடைய சொத்தாகிய நீ, எங்களுடைய சொத்தானாய். ஆனதுபற்றி உன்னைத் தாடி என்பதற் குற்றமில்லை. அடிபெண்ணே! உனக்கு நன்மையைச் சொல்லுகிறேன் கேள். என்னிடத்தில் வெகுபேர் தாசர்க ளிருக்கிறார்கள். அவர்களில் யாரிஷ்டமோ அவ் லது கௌரவரில் யாரிஷ்டமோ அவரைக் கணவராக ஏற்படுத்திக் கொள். ஆனால் இப்போது பாண்டவர்களைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்டதினாலே வெள்ளாட்டியானாயே, அப்படி யாகாமலிருக்கும் படி சேர். உன்னைப் பந்தயம்வைத் தாடித் தோற்றபோதே யுதிஷ்டிரர் உனக்குப் பர்த்தாவுமல்லர் நீ அவருக்குப் பாரியையு மல்லே. இப்படிப்பட்ட காரியஞ் செய்தவருக்கு இன்னமும் ஆண்மை யிருக்கிறதா? பெண்ணே! நீயேன் சும்மா நிற்கிறாய்? துரியோ தன மகாராஜாவின் அரண்மனையிற் சென்று பணிவிடை செய்" என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட பிரதேசனன் கோபாக்கினியினுற் கர்ணனை யெரிக்கிறவன்போற் பார்த்துப் பெருமூச்சுவிட்டுப் பிறகு யுதிஷ்டிரரை நோக்கி "அண்ணா! என்னகாரியஞ் செய்தீர்? அற்ப ரெல்லாரும் இப்படி இகழ்ச்சியாய்ப் பேசவும், நாம் அதைக்கேட்டுக் கொண்டு சும்மாவிருக்கவுஞ் செய்திரே; உம்மை வைத்தாடாம லிருந்தால் ஒன்றுமில்லையே" என்று விசனத்தோடு சொன்னான். அப்போது துரியோதனன் "ஓ தருமபுத்திரரே! பாரும்; உம்மு டைய தம்பிமார் நால்வரும் உமதாக்கினைக் குட்பட்டு நின்றார்கள். உமது மனைவியாகிய இவள் மாத்திரம் மீறி நடக்கிறாள். அவளுக் குத் தெரியச்சொல்லும். நீர் அவளை வைத்தாடித் தோற்றதுண்டா

இல்லையா?" என்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, விதுரன் அவனைப்பார்த்து, "அப்பா துரியோதனா! உனக்கு அவர் உத்தரஞ் சொல்லும்படியாயில்லை. வினாயப் பழியைச் சுமந்துகொள்ளாதே. இனியாகிலும் விட்டுவிடு" என்றான். அதைக்கேட்ட துரியோதனன், "கேளும் விதுரே! அவரில்லாவிடினும் பீமசேனன் முதலாகிய நால்வருஞ் சொன்னால் திரௌபதை வெள்ளாட்டியாக வேண்டாம்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் "கேளுங்கள் பெரியோர்களே! எங்களெல்லாருக்குத் தருமபுத்திரர் யஜமான ரென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அவர் எங்களைப் பந்தயம்வைத் தாடியது நியாயந்தான்; ஒப்புக்கொண்டோம். ஆனால் அவர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதினரானபின்பு மற்றொருவரை வைத்தாட யோக்கியதையுடையவரா, அதை நீங்கள் சொல்லுங்கள்?" என்றான். அர்ச்சுனன் சொல்லியதைக் கேட்ட கர்ணன், துச்சாதனை நோக்கி, "ஓ துச்சாதனா! நாம் சூதாடினோம் ஜபித்தோம்; பாண்டவருந் திரௌபதையும் முதியானார்கள். இனி அவர்களோடு நாம் வழக்கிட வேண்டுவதென்ன? இவளை இழுத்துக்கொண்டுபோய் அரண்மனையில் வேலைசெய்யச் சொல்" என்றான்.

அதைக்கேட்ட துச்சாதனன் - "ஓ கர்ணா! நீ சொன்ன பேச்சுக்குச் சந்தோஷப்பட்டேன்" என்று சொல்லித் திரௌபதையை "வாடி வெள்ளாட்டி" என்று இழுத்தான். இழுக்கவே, அவள் கதறிக் கூவி, அங்கிருந்த காங்கேயன் முதலிய பெரியோர்களைப் பார்த்து, "ஓ பாண்டவருக்குங் கௌரவருக்கும் பாட்டனாகிய பீஷ்மரே! ஓ ஆசாரியராகிய துரோணரே! ஓ கிருபரே! ஓ சகல தருமங்களையுமறிந்த விதுரரே! ஓ மாமனாகிய திரிதராஷ்டிரரே! ஓ மாமியாராகிய காந்தாரிதேவீ! ஓ குந்திதேவீ! இவ்விதமாய்த் துயரப்படும் உங்கள் மருமகளாகிய என்னை யாராகிலுங் காக்கக் கூடாதா? ஓ தருமராஜனே! ஓ வாயுபகவானே! ஓ தேவராஜனே! அசுவினி தேவர்களே! நீங்களாகிலும் என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். ஐயோ! என்னசெய்வேன்" என்று பலவாறு புலம்பினான்.

அதைக்கண்ட விதுரன் ஆற்றமாட்டாத விசனத்தை யுடைய வாய் "அம்மா பதிவிரதா சிகாமணியே! நானென்ன செய்வேன்! என் பேச்சை இந்தத் துரியோதனன் அல்லது திரிதராஷ்டிரன் ஒருவருங் கேட்கவில்லையே! நீ கேட்ட கேள்விக்கு உன் கணவர் களும் ஒன்றுஞ் சொல்ல வில்லையே! ஆகையினாலே கொஞ்சநேரம்

நீ துக்கத்தைப் பொறுத்தீர். பகவான் உன்னைக் காப்பார்; அடியாயஞ் செய்தவரைத் தண்டிப்பார்” என்ற சொல்லைத் துரியோதனனைப் பார்த்து “அப்பா துரியோதகா! அடியாயஞ் செய்தது போதும். இனியாகிலும் அதைமொழிந்த உன்மையாய் நட. வீணாய்க் கெடவேண்டாம். மிகவு மதிகமாய்ப் பாவஞ்செய்தாற் சிக்கித்தீர்பவிற்கும். முன்னமும் ஒரு முறை சொல்லியிருக்கிறேன்; இப்பவுஞ் சொன்னேன். ஆகையால் திய செய்கையை விட்டுவிடு” என்றுரைத்துத் திரிதராஷ்டிரனைப்பார்த்து “ஓ இராஜாவே! நீரும் உமது பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து அடியாயஞ் செய்கிறார்களவா? இதனால் வெகு துக்கத்தை யறுபவிப்பீர். நல்ல சிந்தையோடும். உமது பிள்ளைகளைத் தண்டியும்; இந்தக் குலத்தைக் கெடுக்கா தேடும்; இவனைச் சமாதானப்படுத்தும், கொஞ்சநாளாகிலும் வாழலாம்” என்று கூறினான்.

இப்படிச் சொல்லக்கேட்டும் குருடன் ஊமையாபிருந்தான். துரியோதனனோ அத் திரௌபதையைப்பார்த்து, “அடியாயஞ்சாவி! அங்கே ஏன் அறற்றுகிறாய்? இதோ யானைத்துதிக்கையைப்போலிராநின்ற எனது தொடையில் எல்லாருயிரையும் கொள்ளை கொண்டு உண்ணும்படியான யமனுடைய அம்சங்கொண்ட உனது சிரேஷ்டபர்த்தாவைப்போல் இன்னொரு பர்த்தா இருக்கின்றார். ஆதலால் அவரும் உனக்கு இந்த ஐவரோடு அறுவரா யிருக்க வேண்டி ஆசையிருந்தால், இவ்விடத்தில் வந்து உட்காரு, சவுக்கியப்படுவாய்” என்று அடிக்கடித் தனக் கங்குள்ள உயிர்நிலையைத் தானேகாட்டுவான்போல் வஸ்திரத்தை மடக்கித் தொடையைக் காட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திரௌபதை சபதம்

அப்போது திரௌபதையானவள் வெருவாய் மனக்கொதிப்பை யடைந்து, “அடா பாதகா! கொஞ்சமாகிலும் பயமில்லாமல் எந்தத்தொடையைக் காட்டி என்னை உட்காரச்சொன்னாயோ அந்தத்தொடையில் உன் வாக்கின்படியே உனக்கு மிருத்யு உண்டாகும். இதுவல்லாமல்,

“அரசவையி லெனையேற்றி அஞ்சாமல் துகில்தீண்டி யளகந் தீண்டி விரைசெயனி யினம்படிதார் வேந்தரெதிர் தகாதனவே விளம்பு வோரைப் பொருசுமரின் முடிதுணித்துப் புலனாறு வெங்குருதி பொழிய வெற்றி முரசுறையும் பொழுதல்லால் விரித்தகுழி லினியெடுத்து முடியேன் கண்டார்”

“ஒசபையோர்களை! அளவற்ற பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும் மகராஜாக்களும்-இன்னுமுண்டான பல பிரமுகர்களு மிருக்கின்ற இந்த மகாசபையில் என்னைக் குலப்பெண்ணென்று சற்றும் யோசிக்காமலும் தன் மானம் பிறமான மென்ப தில்லாமலும், தருமாதருமத்தை நோக்காமலும், இந்தப் பொல்லாத் துஷ்டப்பாதக னாகிய துச்சாதனனால் அக்கிரமமாக என்னை யழைப் பித்து, மகராஜாபுத்திரியென்று சிறிதுமதிக்காமல் அச்சம் என்பது அலுவேனு மில்லாமல் அடியாயமாய் எனது அளகத்தையுந் துகிலே யும் பலவாறு அலைய இழுத்துக்களைந்து, தகாதவார்த்தைகளெல்லாங் கூறி, பஞ்சகர்த்தாக்களுந் கொப்பாகிய எனது பர்த்தாக்களெதிரில் ஆக்கிரமித்து அக்கிரமஞ்செய்யத் தலைப்பட்ட அற்பர்கள் யார் யாரோ அவர்களையும், அப்போது கூடவிருந்து அவைகளை உபேக்ஷிசெய்தவர்களையும் நான் கேட்டகேள்விக்கு விடை கொடுக்காமலும் அக்கிரமத்திற் குட்பட்ட துஷ்டர்களை அடக்கிவைக்காமலும் ஊமைபோலொன்றும் பேசாமற் சும்மாவிருந்த பாவிக்களையும், இனி நடக்கப்போகின்ற யுத்தகளத்தில் அவரவர்களுடைய முடிகளெல்லா மறுபட்டுச் சிதறி நாற்றிசையினும் உதிரவாறுகள் பெருகுகையில், பாண்டவர்களுடைய ஐயமுரசைக்கேட்ட பிறகே இக்கூந்தலை வாரிமுடிப்பனையல்லது இந்திராதிகள் முதலிய தேவர்களெல்லாருங் கூடிவந்து எவ்வித சமாதானஞ் செய்தாலும் ஒருகாலும் இதனடுவில் நான் கூந்தலை முடியேன். இதைச் சத்திய சபதமாக இங்குள்ள சகலமானபேருங் கெட்டியாய் நம்பக்கடவீர்கள்” என்று சொன்னான்.

பீமசேனன் சபதம்

அதைக்கேட்ட பீமசேனன் தானும் உடனே வெகுண்டவனாய் அச்சபை நடுங்கும்படி யெழுந்து,

“வண்டாருங் குழல்பிடித்துத் துகிலுரிந்தோ னுடற்குருதி வாரியள்ளி யுண்டாகங் குளிர்வதன்முன் னிக்கரத்தாற் புனலுண்ணேன் ஒருகாலென்கைத் தண்டால்வெம் புனலெற்றி மீதெழுந்து விழுந்திவலை தண்ணீ ராகக் கொண்டாவி புரந்திவென் இதுவிரத மெனக்கறிமின் கோட்டி யுள்ளீர்”

இதுவரையிலும் இனிமேலும் ஒருவருஞ் சொல்லாமலுஞ் செய்யாமலு மிருக்கும்படியான பேச்சொன்று சொல்லுகிறேன்; அதைச்சொல்லியபடி நிறைவேற்றுவேன். இந்தத் துராத் துமாவாகிய துச்சாதனன் கொஞ்சமாகிலும் மானம்-வெட்கம் - பயம் - இரக்கம்.

ஒன்று மில்லாமல் திரௌபதையைச் சபையினரில் இழுத்துப் பலவிதமாக உபத்திரவித்தானல்லவோ? ஆனால் நான் யுத்தத்தில் என் கதைநிலை அவன் பாண்டியன் என்று அந்த வழியிற் பெருகும் உத்தரத்தைக் குடிப்பேன்; இதமையால் ஜலத்தைக் கையிலெடுேன். ஒருநாள் தாகமேற்பட்டால் தீர்தான் என்கறிவிருக்கும் தண்டாயுதத்தினால் ஜலத்தைப் பறித்து, அப்போது மேலே மூம்புந் துளிகளை அங்காந்து என் தகவால் உட்கொண்டு உயிரைக்காத்திருப்பேன். இது சத்தமாய் பரதகரீனா அன்றியும் இந்தத் துரியோதனன் எந்தத் தொடைபைக்காட்டித் திரௌபதையை யுட்காரச் சொன்னானோ, அந்தத் தொடையை யுத்தத்திற் கதாயுதத்தினால் நென்னென்னமாய்ப் பிளக்கப்படவேன்! அப்படிச் செய்யாமற் போவேனாகில் இக்குருகுலத்தோர் சேர்த்த புண்ணியலோகஞ் சேராமல் நரகில் விழக்கடவேன்” என்று சொல்லி முகத்திற் கோபாக்களிச் சுவாலைக ளொழும்பும்படி நின்றான்.

அப்போது சபையி லிருந்தோர்ந் சிலர் பீமனைப்பார்த்து “ஓ மாருதிசுமாரா! நன்றாய்ச் சொன்னாய்; தரும் தரும்” என்று சொல்லித் துரியோதனனையும் துச்சாதனனையும் “ஓ! ஓ!” என்று இகழ்ந்தார்கள். உடனே விதுரன் பீமனைக்காட்டிச் சபையாரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். “மேளீர் கனவான்களே! முன்னம் பலிச் சக்ரிரவர்த்திக்கு விஷ்ணுவின் ஆக்கினையால் வருணபாசக்கட்டு நேரிட்டதுபோல் இந்த பீமசேனனாலேயே உங்களுக்கெல்லாம் யமபாசக்கட்டு நேரிட்டதென்று நினையுங்கள். எங்காலத்திலும் இக்குலத்தில் இத்தகைய அநியாயமுண்டான தில்லை. இப்போது பாவச் செய்கையில் உங்களுக்குப்புத்திவந்து சூதாட யத்தினப்பட்டு ஸ்திரீயைச் சபையிலிழுத்து அநியாயம் பண்ணினீர்களா என்றோ? இதனாலே உங்களுக்குச் சகல சவுக்கியங்களும் அழிந்தன. நீங்களெல்லாரும் திரௌபதையை ஜயித்ததாய் நினைத்திருக்கிற தெப்படியிருக்கிற தெனில் கனவிற்கண்ட பொருளை யொருபேதை தனதென்று நம்பிக் களிப்பதுபோ லிருக்கிறது. ஏனென்றால் தருமபுத்திரர் தம்மைத் தோற்றுப் பராதீனரானபின், திரௌபதையை வைத்தாட யோக்கியதையில்லாதவரா யிருக்கிறார். அப்படிப்பட்டவர் பந்தயம் வைத்தாடினதினால் அவனை நீங்கள் ஜயித்தேனென்பது சத்தியமன்று. இவையெல்லாஞ் சகுனி செய்த மோசம். இனி அவைகளைக்

குறித்துப் பேசுவதில் என்ன லாபம்? கௌரவக் குலத்திற்குக் கெடுதி கௌரவமே சம்பவித்துவிட்டது. 'அரசமரத்தைப்பிடித்த சனி அதன் நீழள்ள ஐயனார் முதலிய அனைவரையும் பிடித்தது' என்கிற பழமொழியோ லாபிற்று, இப்போது திரௌபதையும் பீம சேனனுஞ் செய்துகொண்ட சபதம்" என்று சொன்னான்.

அர்ச்சுனன் சபதம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்விருவர் சபத மிவ்வாறாக,

பகலவன் தன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக் கவர்வனென்பார்த்தன் சொன்னான் நகுலனுமற் நென்கரத்தாற் செளபலநா யகனுயிர்க்கு நாசமென்றான் சகுனிதனை யிழைப்பொழுதில் சகாதேவன் றுணித்திடவேன் சமரிலென்றான் இகனிருப ரிவர்மொழிகேட் டெளிதோவிக் கொடுப்பழியென் நேங்கினாரே.

உடனே அர்ச்சுனன் கெம்பிரமாய்ப் பீமனைப்பார்த்து ஒரு வார்த்தை சொல்லுகிறான். "வாராய் பீமசேனா! இவர்களில் ஒருவருந் தப்பிப் பிழைக்கப் போகிறதில்லை. உன்னுடைய கோபத்திற்கு இலக்கானபோதே நசித்தார்களென்று நினைக்கவேண்டும். இவர்களெல்லாரும் யுத்தத்தின் பெருமையறியாதவர்கள். வீட்டிலிருந்து கறிகளையும் - சோற்றையும் - மற்ற முண்டான உணவுகளையும் - உருசிபார்த்துத் தின்றன்கொண்டு வேடிக்கையாய்ப் பேசி விளையாடுகிறவர்கள். அதனால்தான் நீ பிரதிக்கினை செய்ததைப் பார்த்திருந்தும் அஞ்சாம லிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய தேகத்திலுள்ள உதிரத்தைப் பூமிதேவி கொஞ்ச காலத்திற் பானம் பண்ணுவள். இன்னுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும் அண்ணா" என்று பின்னுஞ்சொல்லுகிறான். "இப்போது நீ பிரதிக்கினை செய்தபடி மிகவுந் துஷ்டனும் அகங்காரம் பிடித்தவனுமாகிய கர்ணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையுஞ் சங்கரிப்பேன். இந்தத் துரியோதனனுக்கு உபபலமாய் வருகிறவர்களெல்லாரையு முடிப்பேன். இமாலயபருவதம் அசைந்தாலும் அசையும்; சூரியன் ஒளி மழுங்கினாலும் மழுங்கும்; சந்திரன் குளிர்ச்சியைத் துறந்தாலுந் துறப்பன்; நான்சொல்லிய பேச்சோ, ஒருநாளும் வீண்போகாது" என்று இராஜகண்டரவம்போற் கர்ஜித்து நின்றான்.

நகுல சகாதேவன் சபதம்

பிறகு நகுலன் சொல்லுகிறான், “கேளுங்கள் சபையோரே, திபௌபதைையைக் கஞ்சித்து மஞ்சளால் வாய், வந்தடி கடுஞ் சொற்களைப் பேசியவர்களாகிய அபயோதனனுடைய தம்பிமார் களையும், இந்தச் சூதாடும் வஞ்சகனுடைய பத்திபாசை உலாகிய யுஞ் சங்கடக்காமற் போகமாட்டேன். ஓர்வெண் அப்படிச் செய்யாமற் போவேனாகில் எனக்கு மரத்தவர்களுடைய கதி கிடைக்காமற் போகட்டும்” என்று சொல்லியான் சகாதேவன் சொல்லுகிறான் - “யாவரும் கேளுங்கள்: இந்தப்பாவிபாகிய சகுனி, வேசியானவள் தனவான்களுக்குத் தனது ஸ்தனமுதலாகிய வைகளைக் காட்டி மயக்கி அட்படுத்திப் பணம் பறிப்பதுபோல், சூதாட்டத்தினால் மயக்கிப் பறிக்கிறவன். இவன் திருடருக்குச் சமானமானவன். இவனுக்குப் பாச்சிகையைக் கைநிலைத்துக் கர்ஜிக்கத் தெரியும். அம்பென்றால் அது வம்பென் னோடுவன். இப் படிப்பட்ட வஞ்சகனைச் சமாளில் கூர்மையுள்ள அம்புகளினாலே தூக்கி நரகக்குழியிற் போடுவேன். அப்படிச் செய்யாமற் போனால், வீரருடைய லோகத்தை யடையாமற் போகக்கடவேன்” என்று பிரதிக்கினைசெய்து நின்றான். அப்போது ஆகாயத்தினிருந்து புஷ்ப வருஷம் விழுந்தது. அதைப் பார்த்த யாவரும் ஆச்சரியப்பட்டுத் திரௌபதையையும் பாண்டவர்களையும் துதித்தார்கள். துரியோ தனாதிபதிகளை வெகுவாய்க் கண்டவர் கண்டபடி நித்தித்தார்கள்.

தருமராஜன், அர்ச்சுனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ் சொல்லுதல்.

இப்படியிருக்க அர்ச்சுனன் மீண்டும் வெகுண்டு “கேளுங்கள் சபையோரே! துரியோதனன் எவனுடைய தைரியத்தினாலே அதிக கருவத்தை யடைந்து சகல அநியாயங்களையுஞ் செய்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட கர்ணனையும் - அவன் மக்களையும் - நேசரையும் - விசுவாசரையும் இப்போதே கொல்லுவேன். இப்போ தெனக்கு அண்பெடாத கோப முண்டாகின்றது. இக்கோபமாகிய அக்கினி யாஸ்திரத்தை இங்கிருக்கிற மகா துஷ்டர்மேல் இப்போதே விட்டு யாவரையும் நாசம்பண்ணிப் போடுவேன். மகாதயானு வாகிய இந்த மகாராஜாவினால் அதற்குத் தடையுண்டா யிருக்கி றது. இல்லாவிட்டால் இது வரையிலும் இவர்கள் உயிரோ டிருக்கமாட்டார்கள்” என்று சொல்லிக் கோபமென்னு மக்கினிச்.

சுவாலையுள் முகத்திற் பிரகாசிக்க, கண்கள் சுழல, உதடு துடிக்க, கண்ணினாலே யாவரையுந் தகிப்பதுபோல் பீஷ்மர்முதற் சகல மானபெரையும் பார்த்துக்கொண் டிருந்தான்.

அப்போது சபையிலிருந்தவர்க ளெல்லாரும் நடுநடுங்கி, ஒன்றும் பேசாம லிருந்து விட்டார்கள். அந்த அர்ச்சுனன் அதிக மாய் வெகுண்டு பெருமூச்செறிந்து அடிக்கடிச் சபையாரைப் பார்க்கிறதும், வில்லைப் பார்க்கிறதும், உறுமுகிறதும், தமையனாரைப் பார்க்கிறதும்மாக இருந்தான். அப்போ தவனைத் தகஷப்பிரசாபதி யின் யாகத்தை நாசம் பண்ணிய உருத்திரமூர்த்திக்குச் சமானமாக நினைத்து, யாவரும் நடுநடுங்கி, ‘இனி எவ்வாறு முடியுமோ! யுதிஷ்டிரர் ஒருவேளை சங்கரிக்கும்படி அநுமதிபண்ணு வாரோ! அர்ச்சுனனால் நாமெல்லாரும் பிராணனை யிழப்போமோ! என்னவோ?’ என்று நினைத்துப் பிணங்களைப்போற் கைகால்களை அசைக்கமாட்டாம லிருந்தார்கள்; பூமியும் நடுங்கிற்று; ஆகாயத் திற் சஞ்சரிக்கிறவர்களும் ஸ்தம்பித்துப் போனார்கள்; காற்றும் விசமாட்டாமற் போயிற்று.

இவ்வண்ணமாய் உலகமெல்லாம் நடுங்கும்படி காலாந்தகன் போல் நிற்கிற அர்ச்சுனனைப் பார்த்த பீமசேனன், தானுங் கோபா வேசங்கொண்டு யுத்தசன்னாகத்தை யடைந்தான். இவ்விருவரும் இவ்வாறிருப்பதைக் கண்ட பாஞ்சாலி, மனதிற் களிப்பை யடைந் தான். இப்படிப் பிரளய காலக்கினியைப்போற் கோபத்தி னாலே ஜொலிக்காநின்ற அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, யுதிஷ்டிரர், “குழந்தாய் அர்ச்சுனா! உன்னைப்போன்று ஒருவரும் இப்படிச் சகாயஞ் செய்யமாட்டார்களே, நீயேன் கீர்த்தியை வீணாக்குகிறாய்? எல்லாந் தெரிந்த நீயே பாலகன்போல் கோபத்திற் கிடங்கொடுக்க லாமா? நான் நினைத்தால் இந்தப் பாவிகளை யொருநொடியில் நாசஞ் செய்யமாட்டேனா? தெய்வச் செயலாய் அவர்களுக்கு நாசம் வரட்டும் என்று பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறேன். அப்படி நீயும் பொறுக்கவேண்டும்” என்று சொல்லக் கேட்டு, அர்ச்சுனன் சாந்தமாயிருந்தான். அதைக்கண்டு சபையி லிருந்தவர்கள் ஒருவாறு தைரியமா யிருந்தார்கள். பீமசேனன் மாத்திரம் ‘நாம் சத்துருக்களை இப்போதே நாசஞ்செய்யக் கூடாமற்போயிற்றே’ என்று விசனப்பட்டான்.

திரிதராஷ்டிரன் திரௌபதைக்கு வரங்கொடுத்தல்

இங்கே இப்படியிருக்க, திரிதராஷ்டிரனுடைய அக்கினிச் சாலையிலே நரிகள் வந்து ஊளையிட்டன ; கழுதைகள் கதறிக் கூவின. இன்னும் வெகு அபசருனங்கள் காணப்பட்டன. இவைகளை விதுரனுங் கார்தாரியுங் கண்டு பீஷ்மர் முதலானவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அவர்களும் மிகுந்த வருத்த முற்றார்கள் ; இச்செய்தியைத் திரிதராஷ்டிரனுங் கேட்டு மிகவும் பயந்து துரியோதனனைப் பார்த்து, “அப்பா மகனே ! உனக்குக் கேடுகாலங் கிட்டித் தான் பாண்டவர்களுடைய பத்தினியைச் சபைபி லிழுத்து அவமானஞ் செய்தாய். பாண்டவர்களுடைய பாரியை ஒரு சாதாரணமானவளானாலும், இப்படிச் செய்யத்தகாது. ஆனால் இந்தத் திரௌபதையோ, சகல குணங்களிலுஞ் சிறந்தவள் ; அக்கினியிற் பிறந்தவள் ; மகா மகிமைபெற்றவள். இப்படிப்பட்டவளை அஞ்சாமல் அவமானஞ் செய்தபோதே நீங்கள் மரித்தீர்களென்று நினைக்கிறேன். இனியாகிலுஞ் சும்மாவிருங்கள் ” என்று சொல்லித் திரௌபதையை நோக்கி, “அம்மா எனது குலபாக்கியமே ! நீ எனக்கு முந்திய மருமகள் ; குலதருமத்திற்கு முக்கிய ஆதாரமானவள் ; எல்லாவிதத்திலுஞ் சிறந்தவள். இப்படிப்பட்ட உன்னை மூடர் தெரியாமல் அவமானஞ் செய்தார்கள். ஆகிலும் என்னாலே கொண்டாடத் தக்கவளாயிருக்கிறாய். ஆகையினாலே உனக்கொரு வரந்தருகிறேன் கேள் ” என்று சொன்னான்.

அப்படிச் சொல்லக்கேட்ட திரௌபதையானவள் “ஐயா என் மாமனாகிய மகாராஜனே ! உமக்கு வரங்கொடுக்கத் திருவுளமானால், சகல இராஜாக்களுக்குஞ் சிரோபூஷணமும்-சாம்பிராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பெற்றவரும் - சகலகுணங்களை யுடையவருமாகிய யுதிஷ்டிர மகாராஜாவை நாயினுங் கடைபட்டவர்கள் முறியென்று சொல்லுகிறார்கள். அவருடைய குமாரனும் ஒப்பற்றவனுமாகிய பிரதிவிந்தியனைத் தாசி புத்திரன் என்று சொல்லுகிறார்கள், ஆகிய இவ்விரண்டு சொற்களு மில்லாம லிருக்கும்படி வரந்தரவேண்டும்” என்றான். அதற்கு அந்த இராஜனும் “அப்படியே யாகட்டும். உனக்கு இவ்வொரு வரமாத்திரங் கொடுப்பது போதாது. மற்றொரு வரமுந் தருகிறேன் கேள்” என்றான். மறுபடியும் பாஞ்சாலியானவள் “ஐயா ! அங்ஙனம் திருவுள மிருந்தால், பீமசேனன் முதலிய நால்வரும் அவர்களுடைய குமாரரும்

முறித்தன்மையினின்றும் விடுபட்டு, வாகனங்களோடும் ஆயுதங்
களோடுஞ் சுதந்திரராக வேண்டும்” என்று வேண்டினான். அவ்
வரசனும் “அப்படியே யாகட்டும். இன்னொரு வரமுந் தருகி
றேன் கேள்” என்றுசொல்ல, அந்தப் பாண்டவர் தலைவி “ஐயா!
எவருக்கும் அதிக ஆசை யாகாது. அது வெகு கேடுகளைப் பயக்
கும். தனக்குத் தருமானமட்டும் விரும்பலாகுமே யல்லது, கரும்பு
உருசியா யிருக்கிறதென்று வேரோடு பிடுங்கலாகாது. உமது சித்தத்
திற்படி இரண்டு வரங்களைப் பெற்றேன். என் கணவர்களின்
அடிமைத்தனம் தீர்த்ததே போதும். இனியவர்கள் உலகமெல்லாம்
வெல்லவல்லவர்கள். மேலும் வைசியர் ஒருவரத்தை வேண்டலாம்.
அரசர் இரண்டு வரங்களை வேண்டலாம். வேதியர் நூறுவரங்களை
வேண்டலாம். ஆனதுபற்றி அடியாள் மூன்றாவதுவரம் வேண்டு
வது தகுதியன்று” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு யாவருஞ்
சந்தோஷித்தார்கள்.

அர்ச்சுனன், பீமசேனன் கோபமடங்கச் சமாதானஞ் சோல்லுதல்

அப்போது கர்ணன், துரியோதனனைப் பார்த்து “கேட்
டாயோ துரியோதன மகாராஜனே! உலகத்தி லநேக சூப்
வதிக ளுண்டு. அவர்களுடைய திறமைகளைப் பார்த்து
மிருக்கிறோம்; கேட்டு மிருக்கிறோம்; ஆயினும் இவளைப்போலே
திறமை யுள்ளவர்களொருவரு மில்லை. பாண்டவர்களை நாம் அவமா
னம் பண்ணிக்கொண் டிருக்கும்போது வெகு பொறுமையா
யிருந்து, பிறகு எப்படியோ மாயஞ்செய்து மயக்கிக் கிழவ
ரிடத்தில் வரம்பெற்று, துக்கமென்னுங் கடவி லாழ்ந்த தன் பர்த்
தாக்களுக்கு ஓடம்போலானான். இவ்வளவு சாமர்த்தியமுள்ள மனை
வியை அடைந்தபடியினாலேதான் அவர்களும் இவ்வாபத்தினின்றும்
கரையேறினார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்ட பீமன், அர்ச்சுனனை
நோக்கி, “அர்ச்சுனா! கேட்டாயா, நமக்குப் பெண்சாதியே
ஒரு கதியாயினுளென்று இந்தத் தேர்ப்பாகன் பிதற்றுவதை?
இவன் நாவை அறுக்கவேண்டும். ஆயினும், உனக்கு என்ன
சிகைஷ்செய்யலாமென்று தோற்றுகிறது சொல்? அப்படியே
செய்கிறேன்? மனிதனுக்கு மூவகை வீர மிருக்கவேண்டும்.
அஃதாவது போரில் முன் வைத்த காலிப் பின்வைக்காம
விரும்பதும், ஒரு வீரன் சண்டைக்கு அழைத்தவுடனே சந்
தோஷமாய்ப்போவதும், தன்மனைவியை அயலான் தொடரால்

அவனைத் தண்டிப்பதுமாம். இம்முன்று மில்லாதவன் அற்பன்: அதையும் நாம் செலுத்தக்; கூடாமலி ருக்கும்படி. நம் முடைய மகாராஜா நம்மை அடிமையாக்கினார். ஆகிலும் என்னசெய்யலாஞ் சொல் ” என்று கேட்க அர்ச்சுனன், பீமனைப் பார்த்து “ அண்ணலே! நீ சொல்லியது சத்தியந்தான். உலகத்தில், ஒருவனுக்கொருவன் சத்துருவாயிருந்தால் அநேக வித மாய்ச் சொல்வதுஞ் சகஜந்தான். மேலும் அந்தக் கர்ணன் இயல்பாய்த் துஷ்டன். உள்ளிப்பூண்டுக்கு எத்தனை வாசனை யூட்டினாலுந் துர்க்கந்தத்தையே வீசும். எதிரிகள், பலத்தினாலே ஜயிக்க, நாம் கையிலாகாமல் அவமானப்பட்டுக்கொண்டிருந்தால் அப்போது நமக்கு இகழ்ச்சி; மேலும் அவர்கள் மாத்திரம் நம்மைச் சத்துருக்களென்று நினைக்கிறார்கள். நாளை அப்படி நினைக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் - நமக்கு மிகவுந் தாழ்ந்தவர்களை உபேக்ஷிக்கவேண்டுமெனவே நியாயமல்லவோ? துஷ்டப் புச்சிகள் கடிக்கிறபோது அவைகளை நசுக்க எவ்வளவுநேரம் பிடிக்கும். ஆகிலும் நமது மகாராஜாவின் கருத்தை அநுசரித்து நாம் துயரின்றி யிருக்கவேண்டும் ” என்று சொன்னான். அதற்கு பீம சேனன் “ அர்ச்சுனா! இந்தப் பாவிகள் விஷயத்தில் நியாயா நியாயங்கள் கூட விசாரிக்கவேண்டுமா? ஆயுதத்தை யெடுத்து நிமிஷத்தில் தொம்சஞ்செய்து போடுவோம். அதனால் பாவம் வராது. வீணாய்க் கிலேசத்தை அனுபவிப்பதேன்? இவர்களைப் பரிவாரங்களோடு நாசஞ்செய்து இராஜ்யத்தை மகாராஜாவுக்குக் கொடுத்துவிடுவோம் ” என்று சொல்லித் தம்பிமார்களுடனே தன் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுக்க முயன்றான். அதைக்கண்ட அர்ச்சுனன் ‘இந்தச் சமயத்தில் இவனைத் தடுக்காமற் போவோமானால், யாவரையும் இந்நிமிஷத்தில் இங்கேயே நாசஞ்செய்து போடுவான்’ என்று வெகு விதமாய்ச் சமாதானஞ் செய்தான். ஆகிலும் பீமசேனன் அடங்காமல், முகத்திற் சுவாலைகள் எழும்ப, தேகமெல்லாம் வேர்த்து நடுங்க, உதடுதுடிக்கப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டிருந்தான்.

திரிதராஷ்டிரன் தருமபுத்திரரைச் சமாதானப்படுத்தி மீண்டும் அரங்கோடுத் தனுப்புதல்

இப்படி யிருக்க, யுதிஷ்டிரரும், பீமனுக்குக் கோபஞ் சாந்தமாகும்படி வெகுவாய்ச் சமாதானங்களைச் சொல்லி, திரிதராஷ்டிர

னிருக்கு மிடத்திற்கு வந்து கைகூப்பி நின்றார். அந்தத் திரிதராஷ்டி
 ரன் இவருடைய வணக்க முதலான குணங்களைக் கண்டு, இவர் விஷ
 யத்திற்குச் செய்த தீங்குக்காக நானும் விசனமு முற்றுச் சும்மா விரு
 க்க, அவர் மீண்டும் அப்பெரிய தகப்பனரை, நோக்கி “ஐயா மகாரா
 ஜாவே! உமது கட்டளை பின்படி அடியேன் இவ்விடம் வந்து செய்ய
 வேண்டியவைகளைச் செய்தேன். இன்னுமேதாகிலுஞ் செய்யவேண்
 மொகில் சுகமாப் கட்டளைபிடலாம்” என்றுரைத்தார். அதைக்
 கேட்ட குரட்டரசன் “ஓ குழந்தாய் அஜாதசத்துருவோ உனக்கு
 எல்லா நன்மைகளும் உண்டாகும். நீ சூதினால் தோற்ற இராஜ்ய
 முதலியவைகளை மறுபடியு முனக்குத் தந்தேன். ஆனபடியினாலே
 நீ தம்பிகளோடும் பத்தினியோடும் இரதக்ஜதரக பதாதிகள்கூழ்
 இராஜ்யத்திற்குப்போய் தருமபரிபாலனஞ் செய்து கொண்டிரு.
 ஜப்போது நானொரு பேச்சு சொல்லுகிறேன், அதைக்கேட்டு அப்
 படியே நீ நடக்கவேண்டும். அதனாலே உனக்கு மேன்மேலும் நன்
 மையுண்டாகும். உனக்குத் தெரியாததல்ல. நீ சகல தருமங்களையு
 மறித்தவன்; வெகு பெரிபோர்களிடத்திற் பணிவிடைசெய்து தரும
 சூக்குமங்களைக் கேட்டவன்; வணக்கமொடுக்க முதலான சகல
 நற்குணங்க ளுமைத்தவன். ஆனபடியினாலே உனக்குச் சொல்ல
 வேண்டுவதில்லை. ஆகிலும் சொல்லுகிறேன்கேள்; நீ பீமன்முத
 லான தம்பிகளிடத்தில் எப்படி அன்புடையவனு யிருக்கிறாயோ,
 அப்படியே துரியோதனன் முதலானோரிடத்திலு மிருக்கவேண்டும்.
 கொஞ்சமுங் கோபஞ்செய்யாம ளிருக்கக் கோருகிறேன். உலகத்
 திலே ஒருவன் அபகாரஞ்செய்தால் அவன்மேற் கோபமுண்டாகா
 மற் போகமாட்டாது. ஆனாலும் அதைப் பாத்திரா பாத்திர மறிந்து
 விடவேண்டும். அவனே புத்திமான்; அவனே தருமசீலன். மேலுங்
 கோடரியானது எதன்மே லெறியப்பட்டாலும் அதைப் பிளக்கும்.
 ஆனால் கல்லின்மேல் போட்டாற் கைகளுக்கு வெகுசிரமமுண்
 டாவதுமன்றி, கல்லும்பிளவாது; கோடரியும் கூர்மமுங்கிப்போம்.
 அதுபோலவே கோபமென்னுங் கோடரியைப் பந்துக்களென்
 னுங் கல்லின்மீது போட்டாற் பின்பு வெகுவிசனத்திற்கு இடமுண்
 டாகுமேயன்றி அவர்களுக்கு அதனால் அபாயம் நேரிடாது.
 ஏனென்றால், இந்தக் கோபமாகிய கோடரி அவர்கள்மேல் எறியப்
 படும்போதே கூர்மமுங்கிப் போகின்றது; அல்லது ஒருவேளை மழுங்
 காமல் அபாயத்தை உண்டாக்கினாலும் இவனுக்கு அதனால்
 தீராத பழியும் பாவமும் வராமலிருக்கமாட்டா. மேலும் பெரி

யோர்கள் அபகாரியினிடத்திலும் நன்மையையே சிந்திப்பார்களால்
 'லவா? என்புத்திரர் வெகுமுடர்; அகங்காரம் பிடித்தவர்; ஆனது
 பற்றி உன்விஷயத்திற் செய்யத்தகாத பொல்லாங்கைச் செய்தார்
 கள். அதை எள்ளளவுஞ் சிந்திக்கவேண்டாம். அந்தகனும் கிழவனா
 யும் இருக்கிற என்னையுங் காந்தாரியையும் பார்த்து எத்தனை
 அபராதங்க ளிருந்தாலும் பொறுக்கவேண்டும். நாங்க ளிருவரும்
 உங்களுக்கு நன்மையைச் சிந்தித்துக்கொண் டிருக்கிறவர்கள்.
 இத்தகைய கலகம் இதில் நேரிடுமென்று தெரிந்திருந்தால் இக்காரி
 யத்தை ஆரம்பிக்கமாட்டேன். புதிய சபையொன்று விசித்திரமாய்க்
 கட்டினோமே அதில் நமது குழந்தைகள் வேடிக்கையாய் விளையா
 டட்டுமென்று நினைத்து உங்களை அழைப்பித்தேன். யாருக்கும் வர
 வேண்டவது வழிபிறற்றங்காது. இவன் உங்கள் விஷயத்திற் செப்த
 பிழைபினாலே பீமசேனனுடைய கோபத்திற்கு யாவரும் இப்
 போதே இலக்காவார்கள். ஆனால் நீயிருந்தபடியினாலே அதைத்தடுத்
 தாய்! மேலும் எப்போதும் எனக்குக் குறைவில்லையென்று நான்
 எண்ணிக்கொண் டிருக்கிறேன். ஏனென்றால் - என்பிள்ளைகள் துஷ்
 டரானாலும் அவர்களுக்கு ஒரு தீங்கும்வராமற் காப்பாற்றவும்
 குழிகளுக்குக் கொஞ்சமுங் குறைவில்லாமல் இராஜ்ய பரிபாலனஞ்
 செய்யவும் நீ யிருக்கிறாய். நன்மைதீமைகளை யறிவிக்க விதுரனிருக்
 கிறான். நீயோ தருமசீலன்; உன் தம்பிகள் வெகுபராக்கிரமமுடைய
 வர்கள். இரட்டைப்பிள்ளைகளோ வணக்கமுதலிய சுகுணங்களுடை
 யவர்கள் ஆனதுபற்றி உனக்கு எப்போதும் எல்லா நன்மைகளும்
 உண்டாகும். அப்பா யுதிஷ்டிரா! நீ சகல கேஷமசந்தோஷத்தோடு
 உன் பட்டணத்துக்குப் போய்வா" என்று பிதா சொல்லியதைக்
 கேட்ட யுதிஷ்டிரர், பிதாவைப்பார்த்து "ஐயா! உமது கட்டளையை
 மீறி நடப்பவனல்லேன்" என்று சொல்லி நமஸ்காரஞ்செய்து,
 சகல பரிவாரங்களோடும் இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்குப் போகப் பிரயா
 ணமானார்.

இவ்வாறு கூறிய வைசம்பாயன முனிவரைநோக்கி ஜன
 மேஜய மகாராஜன் வினாவுகிறான் "சுவாமி வைசம்பாயன மகா
 முனிவரே! திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் கபடமாய்ப் பாண்ட
 வரையழைப்பித்துத் தன் பிள்ளைகள் முதலாயினோரைக் கொண்டு
 சூதாடுவித்து, எல்லாப் பொருள்களையும் பறித்துத் திரௌபதை
 யையும் வேண்டியபடி அவமானஞ்செய்தவன், பின்பு அவர்க

ளுடைய மகிமையைக் கண்டும் அபசகுனங்களைப் பார்த்தும் பயந்து மறுபடியுஞ் சகல சம்பத்துக்களோடு இராஜ்யத்துக்குப் போகும்படி செய்தானே, அப்போது துரியோதனன் முதலாயினோருடைய சித்த மெப்படி யிருந்தது? அவர்கள் என்னசெய்தார்கள்? இவைகளை யருளிச் செய்யவேண்டும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

துரியோதனன் திரிதராஷ்டிரனிடஞ் சேன்று முறையிடல்

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! திரிதராஷ்டிரன் பாண்டவருக்கு யாவையுங் கொடுத்து அனுப்பியதைக் கண்ட துச்சாதனன் முகங் கன்றி, அண்ணலிடத்திற்குவந்து, அண்ண! கீழவனாகிய நமது பிதா செய்ததைக் கேட்டாரா? நமக்குக் கனுவிலுஞ் ஜயித்தற்கரிதாகிய பாண்டவர்களின் செல்வத்தை எவ்வளவோ தந்திரஞ் செய்து சம்பாதித்தோமே! அவர்களுடைய ஒப்பில்லாத பராக்கிரமத்தைப் பயன்படவொட்டாமல் தருமமான வழியென் றொரு எல்லை ஏற்படுத்தி, அவர்களே இராஜ்யத்தை யெல்லாம் விட்டுத் தங்கள் தேகம் மாத்திரஞ் சுவாதீனமாற்றப்போதுமென்று நம்மை வேண்டிக்கொள்ளும்படி செய்தோமே ‘சூயவனுக்குப் பலநாள் வேலை தடிக்காரனுக்கு ஒருநொடிவேலை’ என்கிறபடி அத்தனை வருத்தத்தையும் பாழாக்கி, மறுபடியும் அவர்களுக்கு இராஜ்யத்தைக் கொடுத்தனுப்பினார். இனிநாம் பிழைப்பதேது? அவர்கள் நாளைக்கே வந்து புகுந்து கொல்லுவார்களே! அப்போது நாமெல்லாம் என்னசெய்வோம்” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட துரியோதனனானவன், கர்ணன் - சகுனி-துச்சாதனன் முதலிய மூவருடன் யோசித்துச் தந்தையினிடத்துக்கு வந்து, “ஐயா! என்ன காரியஞ்செய்தீர்? சத்துருக்களுக்கு மேன்மையுண்டாகப் பார்க்கலாமா? நீர் மகாராஜாதான். ஆகிலும் இராஜநீதி எள்ளளவு மறியீர். சாமதானபேத தண்டமென்னு நான்குபாயங்களில் எதனாலாகிலுஞ் சத்துருவைத் தாழ்த்தவேண்வெது அரசருடைய கடமையென்று பிரகஸ்பதி சொல்லியிருக்கிறதை நீர் உணரவில்லை. எவ்வகையால் தேடினால்தா னென்ன? செல்வஞ் செல்வமாகாமற்போகுமா அல்லது சுகத்தை யுண்டாக்காதா? எப்படியாவது பாண்டவர்களின் இராஜ்யத்தை அபகரித்து அரசரையெல்லாஞ் சுவாதீனராக்கி, பூமிமுழுவதையும் ஏகசக்கராதிபதியாய் ஆளலாமென் றெண்ணிச் செய்து சுகிவந்த காரியத்தைக்

கெடுத்தீரே, தன்மக்களுக்குக் கேடுகளைப்பாடுண்டோ? அச்செல்லவ
மெப்படியாகிலுமிருக்கட்டும். நாளைக்கு இவ்வியோதங்கனையெல்
லாம் உள்ளத்திலேயே வைத்துக்கொண்டிருந்து வந்து எங்களை
வேரோடு நாசஞ்செய்வார்களே! ஐயோ! இனி இதற்கென்ன
செய்கிறது?" என்று துக்கத்துப்பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்—

“ஓ என்பிதாவே! சுபாவமாய் அவர்கள் நமக்குச் சத்துருக்கள்;
மேலும் வெருவாய் அபகாரஞ்செய்யப்பட்டார்கள்; ஆனபடியி
னாலே இனி எங்களை உயிரோடு வைக்கமாட்டார்கள். ஆனால் உம்
மைமொன்றுஞ் செய்யார்கள். அதனாலே நீர் அவர்களை ஆதரவு செய்
தீர். கொடுவிஷமுள்ள பாம்பைப்பிடித்து மறுபடியும் விடலாகாது;
விட்டால் வெகுதிங்குகள் நேரிடும். பிடித்தவுடனே நசுக்கிப்
போடவேண்டும். நீர் உமது மக்களைக் கடித்துக் கொல்லுவே
னென்று நினைத்திருக்கிற குரூரமான சர்ப்பத்திற்குப் பாஞாட்டி-
வளர்க்கிறீர். இப்படிப்பட்ட செய்கையைப் பரித்தயக்காரனுஞ்
செய்யான். அவர்களில் நால்வர் சும்மாவிருந்தாலு மிருப்பார்கள்.
அர்ச்சுனன் சும்மாவிருக்கமாட்டான். அவன் சுபாவத்திற் பாகுபல
முள்ளவன்; செளரியமுள்ளவன்; ஆபுதவித்தையில் வல்லவன். அவ
னுக்கு யாராலும் வெல்லக்கூடாத தேர் - குதிரை - கொடி - வில் -
அம்புப்புட்டில் முதலான சாதனங்களு மிருக்கின்றன. ஆயிரங்கை
கள் படைத்த கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் செய்யுஞ்செய்கையை இவன்
இரண்டு கைகளினாலே செய்கிறான். நம்மிடத்திலிருக்கிற பீஷ்மர் -
துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - கர்ணன் - சகருனி - சோம
தத்தன் முதலான வீரரெல்லாரும் ஒருமித்துச் சண்டைசெய்
தாலும் அவனால் வெல்லப்படுவார்களேயன்றி, அவனைக் கொல்ல
மாட்டார்கள். அவனுடைய சாமர்த்தியம் நிகரில்லாதது. அப்படிப்
பட்ட பெருந்தீயில் எங்களை விழச்செய்தீர்; என்னசெய்வோம்”
என்று மிகவும் விசனத்துடனே சொன்ன மகனுடைய பேச்சைக்
கேட்ட திரிதராஷ்டிரன், அம் மகனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறான்—

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் சரித்திரம்

“ஓ என்னருமை மகனே! ஆயிரங்கைகளோடுங்கூடிய கார்த்த
வீரியார்ச்சுனனென்கிறவன் யார்? அவன் எத்தன்மையானவன்?
அதைச்சொல்” என்று கேட்டான். அப்போது துரியோதனன்
சொல்லுகிறான்—“ஐயோ! மகாவிஷ்ணுவின் உந்தித்தாமரை
மலர்நிமிடத்தி லுதித்த பிரம் தேவனுக்கு அத்திரிமகரிஷி

யென்கிற புத்திர லொருவ ருண்டானார். அவரிடத்தினின்றுஞ் சந்திரனுண்டானான்; அவன் மகன் புதன். அவன் மகன் புரோவன்; அவனுக்கு ஆபுவென்னும் புத்திரன் பிறந்தான். அவன் புத்திரன் நகுஷன்; அவன் புத்திரன் யயாதி; அவனுக்கு மூத்தகுமாரன் யதுமஹாராஜன்; அவன் குமாரன் சகசிரோகன்; அவன் புதல்வன் சக்கிரதாசன், அவரிடத்தினின்றும் ஹேமயயன்; அவரிடத்தினின்றுந்த யயன்; அவனுக்குக் கார்த்தன்; அவன் புத்திரன் கிருதவீரியன், அவனுடைய குமாரன் அர்ச்சுனன்; இவனே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன். இவன் தத்தாதத்திரேயரென்கிற மகாயோகியை நோக்கப்பதினாயிரத்தைநூற்று வருஷமளவும் உக்கிரமான தவஞ்செய்து அவருடைய அருங்கிரகத்தினால் ஆபிரங்கைகளையும் மற்றுஞ் சில வரங்களையும்பெற்று உலகத்தைத் தன் சுவாதீனமாக்கி நிகரில்லாமல் ஆளுகையெய்தான். இப்படியிருக்க, ஒருகாலத்தில் அந்த இராஜன் நருமதாநதியில் ஸ்திரீகளோடு ஜலக்கிரீடை செய்யப்போய், ஆற்றிலிருக்கிற ஜலம் போதாமையால் ஐந்துறுகைகளால் ஆற்றினீரையோடவொட்டால் மறித்து மற்ற ஐந்துறுகைகளால் ஸ்திரீகளுடைய சூயாசலங்களைத் தழுவி விளையாடிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது இலங்கைக்கு அரசனாகிய இராவணன் இவனை ஜயிக்கவேண்டுமென்று யுத்தத்திற்கு வந்து இவனிருக்கிற கோலாகலத்தைக்கண்டு “நல்லது, இவன் சலக்கிரீடைசெய்துவரட்டும்; நாம் அதற்குள்ளாகச் சிவபூஜை பண்ணிக் கொள்ளுவோம்” என்று ஸ்நானஞ்செய்து, நிர்த்திகைலிங்கம் பிடித்துப்பற்பல புஷ்பங்களை சாத்திப் பூசித்துத் ததேதாத்தியானத்தி லிருக்க, அப்போது கார்த்தவீரியன் விளையாட்டு முடிந்து, நீரைத்தடுத்திருந்த கையை யெடுத்துவிட்டு ஸ்திரீகளுடன் பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான். அவன் கைகளால் அடைபட்டிருந்த ஜலமானது பெருவெள்ளம் வருவதுபோல் இருகரையு மொருகரையாய்ப் புரண்டுவந்து, இராவணனையும் அவன் பூசித்த மணல் இலிங்கத்தையும் வாரிக் கொண்டு போய்ச் சமுத்திரத்திற் போட்டுவிட்டது. அதனால் இராவணன் மெத்தவும் வருத்தப்பட்டு வெட்கமுற்று, இன்று மறுஜனனமெடுத்தோ மென்று கினைத்து, இலங்கைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். அப்பா லொருநாள் அந்த இராவணன் எவ்விதத்திலேனும் இக்கார்த்தவீரியனை வெல்லவேண்டு மென்று ஆலோசித்தவனுய், உடனே அவனிடைத்து வந்து சண்டைசெய்யும்படி அழைக்க,

கார்த்தவீரியன் மிகவும் வெகுண்டு, அந்த இராவணனோடு யுத்தஞ் செய்து அவனைத் தன் வில்நாரியினற் கட்டிக் காவலிற் போட்டான். அச்செய்தியைச் சாரணராற் கேள்விபுற்ற அந்த இராவணனுடைய பட்டானுராகிய புலஸ்தியர், கார்த்தவீரிய லிடத்திற்கு வந்து வேண்டிக்கொண்டு தன்பேரனை விடுவித்தார்.

இத்தகைய செளரிய முடைய கார்த்தவீரியன், மற்றொரு காலத்திற் சமுத்திரத்தின்மேற் சரமாரி பொழியவே, அச் சமுத் திரராஜன் புருஷருபமாய் வந்து, “அப்பா மஹாராஜாவே! நான் உனக்கு ஓர் அபராதமுஞ் செய்யாமலிருக்க, நீயென் வீணாய் என்னை யுபத்திரவப் படுத்துகிறாய்?” என்று கேட்டான். அதைக் கேட்ட அவ்வர்ச்சுனனானவன் “நீ யென்னோடு போர்செய்ய வரவேண்டும், அல்லது என்னுடன் போர்செய்யத் தகுந்தவ னின்னானென்று உரைக்கவேண்டும்” என்றான். அப்போது சமுத்திரராஜன் “நான் சாமர்த்திய மில்லாதவன். உன்னோடு யுத்தஞ்செய்ய மாட்டேன். ஜமதக்கினி யென்பவருடைய குமாரர் பரசராம ரென்கிறவரிருக்கிறார். அவர் மஹாசௌரியசாஸி. ஆத லால் அவரோடு நீ யுத்தஞ் செய்யலாம்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட கார்த்தவீரியன் உடனே அவராச்சிரமத்திற்குவந்து, அவருக்குக் கோபம் வரும்படிசெய்து அமோகமான யுத்தஞ்செய்யு மளவில், அவரால் அவன் கொலை செய்யப்பட்டான். அவன் ஆயிரங் கைகளினாலும் ஐந்துறு விற்களைப்பிடித்து எத்தனை அம்புகளை எய்தானோ, அத்தனை அம்புகளை இந்த விஜயன் இரண்டு கைகளால் ஒருவிற்பிடித்து எய்கிறான். இன்னுமிந்த அர்ச்சுன னுடைய சாமர்த்தியங்களைச் சொல்லுகிறேன் ஞாபகமாய்க் கேளும்—

ஆதிபிற் குருதக்ஷணைக்காகப் பாஞ்சாலராஜனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக் கைப்பிடியாகப் பிடித்துத் தேரிற்கட்டிக் கொணர்ந்தான். பின்பு திரௌபதை சுயம்வரத்திற் சல்லியன் - ஜராசந்தன்-நான், கர்ணன் முதலானோரும் வளைக்கமாட்டாமற் போனவில்லை, விளை யாட்டாய் வளைத்து நானேற்றி, வெகு பிரயாசமும் அசாத்தி யமுமாயிருந்த குறியையுமடித்துத், திரௌபதையால் மாலைசூட்டப் பட்டான். அப்போது நானுங் கர்ணன் முதலானோரும் எதிர்த் தோம். லக்ஷியஞ்செய்யாமல் துரத்தியடித்துக் கர்ணனைப் புறங் காட்டி யோடச் செய்தான். எங்களைடுகூட வந்த அநேக

இராஜாக்களை வெகுவாய்ப் பங்கப்படுத்தினான். பின்பு தீர்த்தயாத் திரை செய்தபோது துவாரகையில் வந்து கிருஷ்ணனுடைய தங்கையாகிய சுபத்திரையை ஏகாந்தத்திற் கலியாணஞ்செய்து, அதற்காக எதிர்த்த சாம்பன், சாருதேஷ்ணியன் முதலான யாதவவீரரையும் அம்புகளினுற் கண்விழிக்க வொட்டாம லடித்து ஜயித்தான். இப்படி அவன் செய்த காரியங்கள் எத்தனையோ உண்டு. இவையெல்லா மிருக்கட்டும். சாக்ஷாத் தேவேந்திர னுடைய காண்டவவனத்தைக் கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தினாலே அக்கினிதேவனுக்கு உணவாகக் கொடுத்து, அதனிமித்தஞ் சண்டைக்கு வந்த இந்திரன் - வருணன் முதலான சகல தேவர் களையுஞ் சொல்லாம லோடும்படி யடித்தான். எல்லாத்தேவர் களும் ஓடியபின் இந்திரன் தனித்து வெகுவாய் யுத்தம்பண்ணி அநேக மலைகளையுங் கற்களையும் வருஷிக்க, அவைகளை யெல்லாம் ஒரு நொடிப்போதிற் சூர்ணமாக்கிப்போட்டான்.

அன்றியும், அவ்வனலை அவிக்கும்பொருட்டுச் சப்தமேகங் களும் பொழிந்த மழையில் ஒரு துளியும் அதில் விழவொட்டாமற் சரக்கூடு கட்டினான். அதைக்கண்டு தேவர்கள் வெகு சந்தோஷ மடைந்தார்கள். இவ்விதமாய்த் தேவர்களை ஜயித்து துஷ்ட மிருகங்கள் - பக்ஷிகள் - அசுரர் - பிசாசர் - இராக்கதர் முதலா னோரை அவ்வனலிற் றள்ளி யெரித்தான். இவ்வாறு அக்கினிக்குத் திருப்தி செய்தபடியினாலே அக்கினி திவ்விய இரதமுதலானவை களைக் கொடுத்தான். மேலும் மயனென்பவனை அவ்வாபத் தினின்றிங் காப்பாற்றியபடியினாலே அவன் சிறந்த ஒருசபையை யுண்டாக்கிக்கொண்டான். பின்பு திக்குவிஜயஞ் செய்யும்பொருட்டு வடதிசையிற் சென்றபோது, இந்தப் பாரத வருஷமே யன்றிக் கிம்புருட வருஷம் - பத்திராச்சுவ வருஷம் - கேதுமால வருஷம் - இரமியக வருஷம் - ஹரி வருஷம் - குரு வருஷம் - இளாவிருத வருஷம் இவைகளுக்கும் போய், அங்கிருந்தவரை யெல்லாம் ஜயித்துக் கப்பம் வாங்கிவந்தான். இத்தகைய மகா பலபராக்கிர மங்க ளுடையவனாகிய அர்ச்சனை நனைத்தால், என் இதயம் நடுங்குகிறது. இரவில் தூக்கத்திலுங் காண்டவமென்னும் வில் லுடனே அவனைக் காணும்போது பாசத்தோடுகூடிய இயமனைக் காண்பதுபோ லிருக்கிறது. அவனில்லாம லிருக்கையிலும், எத் திசையிலும் அவனிருக்கிறதாகவே தோற்றுகிறது. அகரத்தை

முதலெழுத்தாயுடைய நாமங்களைக் கேட்கும்போ தெல்லாம் என்ரு அவன் நினைப்பே யுண்டாகிறது. ஆகையாலே இனி நாமங்கள் பிழைப்பதில்லை. நீயே சுகமாய் அரசாளலாம்” என்று சொல்லி விசனப்படக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் சொல்லுகிறான்.—

“அடா துரியோதனா! நீயே இப்படி அர்ச்சனனுடைய சக்தியை அறிவாயல்லவா? ஆனபடியிலுலே அவனோடு பகைக்காதே. இதுவரைக்கும் அவர்களுக்கு நீ செய்த திங்குக்காக, அவர்கள் உன்னை ஒன்றுஞ் செய்யாம விருக்கும்படி நான் செய்கிறேன்; பயப்படாதே. இனி யவர்களைப் பகைக்காதே. அப்பா! நீ இதுவரையில் அவனுடைய பராக்கிரமத்தையும் மற்றவர்களுடைய சாமர்த்தியங்களையும் அறியாமலே போராடுகிறாயென்றிருந்தேன். இப்போது நீ சகலமும் அறிந்தவனாயிருக்கும்போது, அவனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் விகற்பமில்லாமல் நேசித்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படியிருக்க, நீ யவர்கள் விஷயத்தில் அபகாரங்களைச் செய்ய நினைப்பது நியாயமா? இனியாகிலும் அவர்களை விரோதிக்காமற் சும்மா இரு” என்று கூறக்கேட்ட துரியோதனன் பிதாவைப் பார்த்து “ஐயா! நாம் அவர்களுக்கு வெகுவாய் அபகாரங்களைச் செய்திருக்கிறோமாயினால், நமக்கும் அவர்களுக்குஞ் சினேகமுண்டாகமாட்டாது. மறுபடியும் வஞ்சனைசெய்து அவர்களின் செல்வத்தை யெல்லாம் பறிக்க வேண்டுமே யல்லது, சும்மாவிருக்கக் கூடாது” என்றுசொல்ல, பிதாவானவன், “அடா குழந்தாய்! உனக்கேன் இந்தத் துர்ப்புத்தி யுண்டாகின்றது? இனி அதை விட்டுவிடு. நீங்கள் செய்த பிழைகளை அவர்கள் மனதில் எள்ளளவும் வைத்திருக்கவில்லை. தருமத்தையே பெரிதா யெண்ணி உங்களுக்கும் நன்மையைத்தான் சிந்திக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களை நீங்கள் விரோதிப்பது பாவத்திற் கிடமாகும். சகல பந்துக்களோடும் இன்னுஞ் சிலகாலம் பூமியில் வாழவேண்டுமென்கிற கருத்திருந்தாற் பாண்டவர்களை நேசித்திருங்கள். ஒருகுறையும் நேரிடாமல் சுகமா யிருக்கலாம்” என்று சொன்னான்.

திரிதராஷ்டிரன் மறுகுதாடத் தருமனை வரவழைத்தல்

அதைக்கேட்ட துரியோதனன் சம்மதமில்லாமல், மீண்டுந் தன் தந்தைக்கு மனந் திரும்பும்படியான பிரயத்தனத்துடனே

தொழுதெழுந்து, முன்போல் அவர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், அதனால் தங்களுக்கு ஆபத்துவரு மென்பதையும், எவ்வகையிலாகிலும் பணவரை அடக்கவேண்டுமென இராஜநீதியின் கருத்தென்பதையுஞ் சொல்லி, ஆன லிப்போதென்ன செய்யவேண்டுமென்றால், முன்போலவே வஞ்சனையாய் அழைத்து, அதில் முன்னம் ஒருதடவை தோற்றுத் தங்களாற் பெற்றுக்கொண்ட இராஜ்ய முதலான சுகல சம்பத்துக்களையும் மீண்டும் பந்தயமாக வைக்கச் சொல்லுவோம். மறுபடி தோற்றால் அவைகளை அவர்கட்கு ஒப்புவிக்க - மரவுரி மான்தோல் தரித்துப் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்ய வேண்டுவதென்று யேற்படுத்தித் தந்திரமாய்த் துரத்திவிடுவோம். இதில் அவர்கட்கும் மற்றையர்க்கும் கம்மேற் சொல்லவேண்டிய தோஷம் ஒன்றுமில்லாமற்போம். இப்படித் தற்காலத்தில் ஓர் ஏற்பாடு செய்துவிடவேண்டுமே யல்லது, சும்மாவிருக்கக் கூடாது. நானே, சதுரபின் சகாயத்தினால் தோற்கமாட்டேன். ஒரு வேளை அந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களுங் கழித்து வந்தால், அப்போது யுத்தஞ்செய்வோம். அக்கால் அவர்கள், நெடுநாள் காட்டிலிருந்தபடியினாலும் அன்னமுதலான செளக்கியக் குறைவினாலும், சேனைமுதலான பலங்க ளில்லாமையினாலும், சுலபமாய் ஐபிக்கப்படுவார்கள். நாம் அதற்குள்ளே யாவருக்கு மேலான வசதி பெற்றிருப்போம். அப்படிச் செய்ய நீர் எவ்விதத்திலேனும் மனமுவந்து அநுமதிசெய்யவேண்டும்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட அப்பிறவிக்குருடன் சம்மதித்து, தருமபுத்திரர் பாதிவழி போயிருந்தாலும் அழைத்துக்கொண்டு வரும்படி பிரதிகாமி யென்னுந் தூதனை யேவினான்.

அப்போது பீஷ்மர் - துரோணர் - சோமதத்தன் முதலானவர்க ளெல்லோரும் மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட காரியம் வேண்டாமென்று வெகுவாய்த் தடுத்துச் சொல்லியும், அந்தத் திரிதராஷ்டிரன் கேளாமல் வாயை மூடிக்கொண்டிருந்தான். துரியோதனன், “பீஷ்மர் முதலாயினோரை நோக்கி, “நீங்கள் இதற்கு விரோதமாய் ஒன்றும் பேசவேண்டாம். நான் உங்களை ஒன்றும் வினவவில்லை; உங்கள் காரியத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருங்கள்” என்று சொன்னான்.

அக்கால் திரிதராஷ்டிரன், அக்ஷொடுஞ் செய்கைக்குச் சம்மதித்துப் பாண்டவரைச் சீக்கிரத்தி லழைத்துவரும்படி நிக விரைவாய்த் தூதனுக்குக் கட்டளை யிட்டதைக்கண்ட காந்தாரியானவன் தன் கணவனை நோக்கிக் கூறலானான்—“ஓமகாராஜா! இத்தத் துரியோதனன் பிறந்தபோது கொள்ளிவாய் நரிபோற் கூவியதைக் கண்ட மகாபுத்தமானாகிய விதுரர், இவன் இத்தக் குலத்தை நாசஞ்செய்யத் தக்கவனென்றும், இவனை உபரோக வைத்திருக்க லாகாதென்றும், அப்போதே நமக்குச் சொல்லி இருக்கின்றார். நாம் அவர் பேச்சைக் கேளாமற் போனோம். அஃதிருக்கட்டும், இப் போது அந்தத் துஷ்டன் பேச்சைக்கேட்டு நீர் பழிப்புக் கிடமாகிய சொக்கட்டா னாட்டத்தை ஆடவைத்து வெகு அனர்த்தங்களை யுண்டாக்கினீர். இவ்வளவுபோதாதா? மறுபடியும் அப்படிப்பட்ட காரியத்திற் கேன் முயலுகிறீர்? பீஷ்மர் முதலாகிய பெரியோர்க ளுடைய பேச்சைக் கேளும். இக்குலம் நசிப்பதற்கு நீரே காரண மாக வேண்டாம். கெடுதையை விட்டுவிடும்.

மேலும் இப்போதுதான் அவர்கள் பலர் முன்னிலையிலும் அவமானப்பட்டு உம்மால் அடங்கிச் செல்கிறார்கள். அப்படி அடங் கியிருக்கிற அக்கனியை ஏன் மறுபடியும் ஊதிப் பற்றும்படி செய் கிறீர்? நீரே இக்கொடுமைக்குக் காரணமென்று தெரிந்தும் அப் பாண்டவர்கள் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வர்களுக்குத் துரோகஞ் செய்வதைக்காட்டிலும் வேறு பாதக மில்லை. நீரோ! சகல கலைகளையு மோதி யுணர்ந்தவர்; பெரியோர்க ளிடத்தில் வெகு கேள்வி கேட்டவர்; வயதில் முதிர்ந்தவர்; தரும வான்களுடைய குலத்திற் பிறந்தவர்; அநியாயஞ் செய்கிற வர்களைத் தண்டிக்கத்தக்கவர். இத்தகைய பெரியவராகிய நீரே அநி யாயஞ் செய்தால் உமக்கு யார் புத்திசொல்லத்தக்கவ ரிருக்கிறார் கள்? இவ்விடத்தில் கிர் ஒருவனுடைய தண்டனைக்கு உட்படாமற் போனாலும் இயமனுடைய தண்டனை விடாது. சகலமும் தெரிந்த உமக்கு, நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்? உமது புத்திரரென்றும் பாண்டு புத்திரரென்றும் பேதமெண்ணிப் பகஷ்பாதஞ் செய்ய வேண்டாம். நான் சொல்வதற்குக் கோபிக்க வேண்டாம். இதுவரையிலும் துரியோதனனைக் கொடுமையுள்ளவ னென்று சொன்னார்கள். இனிமேல் அந்தச் சொல் உம்மையே தொட ரும். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன், எப்படி

யாகிலும் பாண்டவர் விஷயத்தில் வஞ்சனை செய்யவேண்டாம்” என்று காத்தாரி சொல்லியதைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் “கேளடி காத்தாரி! நீ சொல்லியது சரிதான். நானென்ன செப்தேவன்? உன் மகன் வெகுவாய்த் தொந்தரைசெய்கிறான். இதனாலே பாவம் வந்தாலும் சரி, புண்ணியம் வந்தாலும் சரி, குலம் நசித்தாலுஞ்சரி, குலம் வளர்ந்தாலுஞ்சரி, யார் செத்தாலுஞ்சரி; யார் பிழைத்தாலுஞ்சரி. இவன் ஒரே பிழுவாதமாய்ச் சூதாடவேண்டுமென்பதை நான் வேண்டாமென்று சொல்லமாட்டேன். தெய்வச்செயலால் வரவேண்டுவதெல்லாம் வரட்டும்” என்று சொல்லி வாயை மூடிக்கொண்டான்.

தருமராஜன் மீண்டும் அத்தினாபுரம் வந்து சூதாடேல்

இப்படியிருக்க, திரிதராஷ்டிரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனாகிய பிரதிகாமியானவன், இந்திரப் பிரஸ்தத்தின் வழியிற் சென்று கொண்டிருந்த பாண்டவர்களைக் கண்டு, திரிதராஷ்டிரன் சொல்லிய படி யுதிஷ்டிரரோடு சொல்ல, யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டு, ‘காலகதியினால் நடக்கவேண்டி யிருப்பதை நாம் தடுக்கக்கூடுமோ? இச்சூது கெட்டதென்பதும், இதனால் நமக்கு வரப்போகிற கதி இவ்வகைப்பட்டதென்பதும், சகுனியின் வஞ்சனையும், துரியோதனனுடைய பொறாமைபும், திரிதராஷ்டிரனுடைய கபடமும், இவ்வகைப்பட்டவைகளென்று தெரிந்திருக்கின்றன. ஆகிலும் நாமென்ன செய்யலாம்? வரத்தக்க நன்மைதீமைகளை அநுபவித்தே தீரவேண்டும். யாரென்ன சொன்னாலும், என் பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜாவின் வார்த்தையைத் தாண்டமாட்டேன். அவரே மீண்டு மழைத்தாற் போய்த்தான் தீருவேன்’ என்று சொல்லித் தம் பிமார் முதலானவர்களோடு திரும்பி, அத்தினாபுரிக்கு வந்து சபையிற் பிரவேசித்தார். அப்போது அவரைக் கண்ட விதுரர் முதலானவர்கள் மிகவும் விசனப்பட்டார்கள். சபையிலிருந்தவரிடமிருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இவ்வாறு இராஜசபை ஓசையற்று நிற்குமளவில், சகல இராஜ குடும்பங்களுக்கும் துரியோதனனாகிய சகுனியானவன் தருமபுத்திரரைப் பார்த்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறான்—

“கேளும் யுதிஷ்டிர மகாராஜனே! முன்னே நான் உம்மோடு சூதாடி ஜயித்த சகல சம்பத்துக்களையும் திரிதராஷ்டிர மகாராஜா, அவர் மனதின்படி உமக்குக் கொடுத்துவிட்டார். ஆனபடியினாலே நான் ஜெயித்ததற் கென்னபயன்? மறுபடியும் உம்மோடாடிச் சில செல்வங்களைச் சம்பாதித்தாலும் அவைகளையும் இராஜா உமக்குக் கொடுத்துவிடுவார். மேலும் தரித்திரனுக்குச் சில பொருள் வந்தாற் சந்தேகாஷ முண்டாகும்; சில பொருள் போனால் துக்கமுண்டாகும். நமக்கோ வந்தாலும் போனாலும் இது ஒரு விஷயமல்ல. ஆனபடியினாலே நாம் இனிமேல் இப்படிப்பட்ட பந்தயங்களை வைக்கக்கூடாது. மற்றென்ன வென்றால், தோற்றவன் திராஜ்யத்தை விட்டுத் தவசிபோல் மரவுரி மான்தோல்களைத் தரித்துக்கொண்டு பன்னிரண்டு வருஷமளவும் வனவாசஞ்செய்து பின்பு ஒரு வருஷம் இன்னவியடத்தில் இன்னபடி யிருக்கிறார்களென்பது தெரியாமல் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டும். இதுவே பந்தயமா யிருக்கட்டும். உமக்குச் சம்மதமானால் என்னை இது மறுபடியும் ‘ஆடலாம்’ என்று சொல்லக்கேட்ட தருமபுத்திரரானவர் சகுனியைப் பார்த்து, “ஓ கார்தார ராஜனே, நீ சொன்னது சரிதான். நானே! ‘சூதாட அழைத்தால் போகாமலிருக்கக்கூடாது’ என்கிற விரதமுடையவனாகையால், இப்போது பின்னடையாமல் அப்படியே யாடுகிறேன். நீ பின்னாலே நாசத்தையடையாமல் க்ஷேமப்படவேண்டுமே, அதையோசித்துக்கொண்டு ஆடு” என்று சொன்னார். அதைக்கண்ட சபையோர்கள் யுதிஷ்டிரர் நன்மைக்கும் சகுனியின் கொடுமைக்கும் விசனப்பட்டார்கள். அப்போது துரோணசாரியரானவர் அரசனது கருத்தை அறிந்தவராய் யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்—

“கேளும் தருமராஜனே! இப்போது சகுனி சொல்லிய பிரகாரம் நீர் மறுபடியும் ஆடித் தோற்பீராகில், நீங்கள் எனைவரும் திரௌபதையும் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்யவேண்டும் என்றும் அந்த அஞ்ஞாதவாசத்தில் ஒருவர்கண்ணுக்கும் அகப்படாம லிருக்கவேண்டுவதென்றும் அப்படி அகப்பட்டால் மறுபடியும் பதின்மூன்று வருஷம் வனவாசஞ் செய்யும்படி அனுப்பப்படவேண்டியதென்றும், துரியோதனராஜன் சொல்ல, அதற்குத் திரிதராஷ்டிரமகாராஜன் சம்மதித்து மறுபடியும் உம்மைச்சூதாட அழைத்ததேயன்றி வேறில்லை. ஆகையால் இவ்வாட்டத்தில் ஒருவேளை நீர் தோற்றாலும், இப்

போது அவரெண்ணப்படியே வனம்போய் வந்து, பிறகு உங்க ளிராஜ்யத்தை நீங்க ளடையலாம். முன்னம் ஸ்ரீராமமூர்த்தியான வர் வனவாசஞ்செய்து பிறகு அயோத்திமாநகரை யாளவில்லையா? அதைப்போல் நீங்களும் வனம்போய் வருவதே உத்தமம்” என்றார். அப்போது திரௌபதையானவள் “ஐயா துரோணரே! நாங்க ளடிமைப்பட்டு வனம் போவது தகுதியன்று. ஆனால் இந்த அடிமைத்தனம் தீரவே இன்னமொருதரஞ் சூதாடத் துத்தமம்” என்று சொன்னாள். இவ்வாறு திரௌபதை சொன்ன சொல்லைத் தரும ராஜன் கேட்டு “அடிமைப்பட்ட நாங்கள் வனம்போய் வந்து எங்க ளிராஜ்யத்தைக்கேட்டால், அடிமைப்பட்டவர்களுக்கு இராஜ்யம் ஏதென்று வழக்குச் சொல்லவேண்டிவரும். ஆகையால் அடிமைத் தனம் தீர இன்னமொருதரஞ் சூதாட வேண்டும்” என்று சொன் னார். அச்சபையில்ிருந்த பிஷ்மர் துரோணர் முதலிய சகலருஞ் சரிதானென்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்போது அதைச் சகுனி யானவன் கேட்டுக் கலகலவென்று நகைத்து, “ஓ தருமராஜனே! அடிமைத்தனம் தீர இப்போது நீரென்ன பத்தயம்வைத் தாடப்போகிறீர் சொல்லும்” என்றான். அதைக்கேட்ட தருமராஜன் “ஓ சகுனி ராஜனே! நான் செய்த புண்ணியங்களைப் பத்தயமாக வைக்கிறேன். நீ ஜயித்தால் புண்ணியமெல்லாம் உன்னுடையது; நான்ஜெயித்தால் எங்க ளடிமைத்தனம் நீங்கிவிட்டது” என்று சொல்ல அதற்குச் சபையாருஞ் சகுனியும் ஒப்புக்கொள்ள, இருவரும் விருத்தங்களைப் போட அவ்விருத்தங்களில் தருமர் ஜயித்தார். அம்மாத்நிரத்தில் முன்சொன்னபடி தருமர் அடிமைச்செயலை அகல்வித்துக்கொண்ட வராய் உடனே வனத்திற்குப்போகச் சித்தமாக இருந்தார். அரியோ தனாதியருந் திரிதராஷ்டிரனுங் கைகொட்டிச் சிறித்தார்கள். மற்ற யாவருங் கண்ணீ ருகுத்தார்கள்.

துச்சாதனனாதிபர் சேருக்கு

இப்பால் பாண்டவர்கள் தாங்கள் தரித்திருந்த கவசக்கிரீட குண்டலாதிகளைக் களைத்துவிட்டு மரவுரி முதலானவைகளைத் தரித்து வனத்திற்குச் செல்ல நிசியித்து நிற்குமளவில், துச்சாதனனானவன் மிகவும் இறுமாப்புடனே “ஆரடா இங்கே யிருக்கிற சேவகன்! ஓடிவா. பாண்டவருடைய கவசக்கிரீடாதிகளையும் நல்ல வஸ்திரங்களையும் வாங்கு. மற்றொரு சேவகனாரடா! இவர்த

ளுக்கு மரவுரிகளும் கிருஷ்ணஸனங்களும் விரைவிற் கொணர்ந்து கொடு” என்று கட்டளையிட்டு, சபையாரைப் பார்த்து “கேளுங்கள் சபையோரே! இன்றுதான் பாண்டவர்கள் சகல சம்பத்துக்களையுஞ் - சுகங்களையும் - பெருமைகளையு மிழ்தார்கள். இன்றுதான் துரியோதனமகாராஜன் ஏகசக்கிராதிபதியானார். அன்றியும் மூத்தவர் குமாரர் கிரேஷ்டராகவும் இளையவர் குமாரர் நிகிருஷ்டராகவும் ஆனதால் இப்போதுதான் நியாயமென்பது உலகத்திற்கு ஏன்நின்று. இனிப் பாண்டவர் நெடுநாள் துக்கத்தை அநுபவித்து நசிக்கப்போகிறார்கள். அவர்களாலே பயத்தையடைந்தவரெல்லாரும் இனிச் சந்தோஷத்தை அநுபவிப்பார்கள். வெகு நாட்களாய் வளர்ந்த சத்துருவென்னும் பூண்டை வேரோடு களைந்து எறிந்தோம். சூதாடிக் குலதருமத்தை இழந்துபோனதால் அவர்களுக்கு இம்மை மறுமை இரண்டுங் கெட்டது. அரசர்களுக்குள் துருபதமகாராஜன் மிகவும் அகங்காரமுள்ளவன். அவன் இந்தப் பேதைகளை வெகு சூரரென்றெண்ணி அருமையாய்ப் பெற்றதன் மகளைக் கொடுத்தான். அப்படிப்பட்டவளை இந்தச் சபையிலிழுத்து அவமானஞ் செய்தோமே அதை யாவரும் பார்த்துக் கொண்டதானே இருந்தீர்கள்? வெகு மானிகளென்றுஞ் சூரரென்றுங் கர்வத்தை யடைந்திருந்த இந்த ஐவரும் பார்த்துக்கொண்டு தானே யிருந்தார்கள்? இதைக் குலமுறையி லடிமையா யிருக்கிறவனும் பார்த்துச் சகிக்கமாட்டான். இவர்கள் வீரியமில்லாதவர்களானதுபற்றிச் சும்மாவிருந்தார்கள்” என்று சொல்லிப் பின்னுத் திரௌபதையைப் பார்த்து, அத்துஷ்ட சிகாமணியாகிய துச்சாதனன் சொல்லுகிறான்—

“அடி திரௌபதி! உன் பர்த்தாக்கள் ஐந்துபேரும் நபுஞ் சகர்; வெளிக்கு ஆடவர்போல் அட்டகாசஞ் செய்கிறார்கள். அவர்கட்குச் செளரிய தைரிய வீரியங்களென்ப தெள்ளளவுமில்லை. இருந்தால் அவர்கள் பிரிய நாயகியாகிய உன்னை நாங்கள் சபையிற் பலவகையால் அவமானஞ்செய்ததைப் பார்த்துச் சும்மா விருப்பார்களா? ஆடுகளைப்போல் தலையை வளைத்துக்கொண்டு தானே நின்றார்கள். ஆகையாலே-அடிபேதாய்! உனக்கு நன்மை யொன்று சொல்லுகிறேன்கேள். இந்த அலிகளைச் சேர்ந்து கானக மடைந்து மிகுந்த துக்கத்தை அநுபவிப்பதைவிட துரியோதன மகாராஜாவைச் சேருவையேயானால் உனக்கொரு குறைவு முண்

டாகாது, மேன்மையையுஞ் சுகத்தையும் அடையலாம்; அல்லது கர்ணனையாகிலும் கலியாணஞ் செய்துகொள்; அல்லது இன்னும் யாரையாகிலுஞ் சேர். யாரைச்சேர்ந்தாலும் பாண்டவர்களைச் சேர்ந்து துக்கத்தை அதுபவிப்பதுபோலிராது. ஆண் பொம்மைகளைப் போலிராநின்ற இப்பாண்டவருக்கு வஸ்திரங்கூட இல்லை; அன்ன முயில்லை. மரவுரி யுடுத்துக்கொண்டு காய்கிழங்குகளைத் தின்னப் போகின்றார்கள். அவர்கள் காகங்கள்போல் ஒருமித்துச் சேர்ந்திருந்தாலுஞ் சமயத்தி லுபயோகமில்லை. ஆனபடியினாலே நீ சௌக்கியப் படும்படியான வழிதேடு” என்று சொல்லி மகாகர்வங்கொண்டு, சபையிலிருந்தவர்களிற் சிலர் சபாஷ் என்று மெச்சவும், சிலர் சீச்சீயென்று துச்சவும் பிதற்றினான். அதைக்கேட்ட பீமசேன னானவன் பொறாமையுங் கோபமு மடைந்து, சகுனியையும் துச்சாதனையும் அதட்டிச் சொல்லுகிறான்.—

பீமனாதிபர் பராக்கிரமம்

“அடா துராத்துமாவே! சூதாடி மோசஞ்செய்தமாத் திரத்திலே வெகு சமர்த்தனாக நினைத்து ஏன் கத்துகிறாய்! இதனாலே சூரனாவாயோ? நாங்கள் தருமத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கிறதே உனக்குச் சௌரிய ஏதுவாக இருக்கிறது. உன்னைப்போலே இப்போது நான் வாயினாலே சொல்லமாட்டேன். ஆனால் யுத்தத்தில் உன்னைக் கொல்லும்போது நீ சொன்ன சொற்களையும், செய்த செய்கைகளையுஞ் சொல்லிக் காட்டி சினைச் செய்வேன். உன்னை அடுத்துக் கர்ஜிக்கிறவர்க ளெல்லாரையும் உன்னோடு கூடவே யமலோகத்திற்கு அனுப்புவேன். இதுவரையில் நீங்கள் நடத்தி வந்த துரோகங்களில் ஒன்றேனும் வீணாகப் போகுமென்று நினைக்கவேண்டாம்” என்று பீமசேனன் சொன்னதைக் கேட்ட துச்சாதனனானவன் லக்ஷியஞ் செய்யாமல், அவனுக் கெதிரிலே அவன் சொன்னவைகளை யெல்லாஞ் சொல்லிச் சொல்லிப் பரிகாசஞ்செய்து கூத்தாடி, துரியோதனனைப் பார்த்து, “ஓ அண்ணா! இதோ ஒரு மாமிசமலை நிற்கிறதே, இது உள்ளே சாரமற்றது. இதற்கு பீமசேனனென்று பேர் சொல்லவொண்ணாது; இரண்டு கால் மாடென்று சொல்ல வேண்டியது” என்றான். அதைக்கேட்ட பீமன் அக்கினிபோற் கண்கள் சிவக்க அத்துச்சாதனனை நோக்கி, “அடா மனிதப்பதரே! உனக்கு மோசஞ் செய்யவும் வாயாற

பிதற்றவுந் தெரியுமே யல்லது; மற்றொன்றுத் தெரியாது. ஆயுத சங்கதியும்-யுத்தசங்கதியும்-கொஞ்சமும் அறியாய். உண்மையில் சூரனா யிருக்கிறவன் வாயினு லொன்றுஞ் சொல்லான். ஆகிலும் நான் சொன்னசொல் வீணாகாது. நான் முன் பிரதிக்கினைசெய்தபடி உன் மார்பின் உதிரத்தைக் குடிக்காமற் போகமாட்டேன்; உன் சகோதரரையும் இக்கதையினாலே பரலோகஞ் சேர்க்காம லிருக்க மாட்டேன். உன்னோடு பேசுவதி லென்ன பயன் ” என்று சொல் வித் திரும்பினான்.

உடனே துரியோதனன் “ அடா பீமா! நீ மிகவுஞ் சூரனே, சந்தேகமில்லை. கொண்ட பெண்சாதியைச் சபையில் மாணபங்கஞ் செய்யும்போது உன் செளரியம் வெளிப்பட்டது; யாவருக்குந் தெரியும். இன்னும் ஏன் வீரம் பேசுகிறாய்? நீ சொல்லிய பேச்சு நடக்கமாட்டாது. மற்றென்ன நடக்குமென்றால் : உன் சகோதரரை நான் கொன்று, உன்னை அந்தத் துக்கசாகரத்தில் தவிக்கும்படி செய்ய நினைத்திருக்கிறேனே, அதுதான் சந்தேக மின்றி நிறைவேறும். போடா பித்தியக்காரா ” என்று துரியோத னன் பரிகாசமாய்ச் சொல்ல, அதை பீமசேனன் கேட்டு, ஆகுதி செய்த அக்கினிபோல் ஜொலிக்கின்ற கோபமானது முகத் தில் வீச நின்றான். அதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் - நகுலன் - சகாதேவன் இம்மூவருந் திரௌபதையும் அடக்கிக்கொள்ளக் கூடாத கோபத்தையுடையவர்களாய், ஒவ்வொருவருந் தாங்கள் முன்பு செய்துகொண்ட சபதங்களை யொல்லாம் மீண்டுஞ் சபை முன்னிலையிற் சொல்லி, “ ஆ! ஆ! என்ன மமதை? ஓ தந்தை முதலிய பெரியோர்களே! நாங்கள் முன் ஆட்டத்திற் செய்த அக்கிரமத்தைப் பொறுக்காமல் கூறிய சபதங்களனைத் தும் இவ்வாட் டத்திற் செய்த ஒருவித ஏற்பாட்டினுற் போய்விட்டதென்று நினைக்கவேண்டாம். சூரியசந்திராதிகளுடைய நிலை ஒருகால் மாறினாலும், நாங்கள் கூறிய சொற்களிலுள்ள எழுத்துக்களில் ஒன்றேனுந் திரிமூர்த்திகள் முதலிய பல மூர்த்திகள் வந்து மாறச்செய்யினும் மாறாது. இது உறுதிமொழியாய் நம்பக்கடவீர் கள் ” என்று சொன்னார்கள். பின்பு யுதிஷ்டிரர், மகாகோபத்தோ டிருக்கின்ற தம் தம்பிமாரை அழைத்துக்கொண்டு பெரிய தகப்பனா டிடத்திற்கு வந்து, “ ஐயா மகாராஜாவே! உமது கட்டளையின்படி வனவாசஞ் செய்யச் சித்தனா யிருக்கிறேன், தாங்கள் அனுமதி

செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டு, முறையே பிஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தாமா - பாகிவிகன் - சோமதத்தன் - பூரி - பூரிச்சிரவன் - விதூரன் - சஞ்சயன் - உயுச்ச - காந்தாரி முதலானோரிடத்திலும் விடைபெற்றுப் பிரயாணத்திற்குச் சித்தமாயினார். அப்போது இவர்களில் ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாமல் மனதினாலே மாத்திரம் அவர்களுக்குச் சுபமுண்டாக வேண்டுமென்று கோரினார்கள். ஆனால் விதூரன்மாத்திரம் ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அதாவது : “ஓ யுதிஷ்டிரரே ! நீர் தரும நிஷ்டரானபடியினாலே உமது பிராதாக்களோடுஞ் சுகுண பத்தினியோடும் வனத்துக்குப் போகவேண்டுவது நியாயந்தான். இந்தக் குத்தி மூப்புடையவன் ; பிறந்ததுமுதல் வெகு சுகுமாரமாயிருந்தவன். இவளும் அவ்வனத்தில் வந்து கஷ்டப்படவேண்டுமென தென்ன ? வேண்டாம். இம்மனையிற் சுகமாயிருக்கட்டும். நான் வேண்டிய உபகாரங்களைச் செய்கிறேன். நீங்கள் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களுங் கழிந்தவுடனே சுகமாய் வந்து மேன்மையடைவீர்கள் ” என்றுசொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்.

“கேளும் யுதிஷ்டிரரே ! நீர் தருமரகசியங்களை யறிவீர். சத்துரு சங்கராஞ்செய்ய முபாயத்தைப் பிமசேனன் அறிந்தவன். யுத்தத்தின் நுட்பங்களை அர்ச்சுன னறிந்தவன். பொருளைத் தேடு முபாயத்தை நகுல னறிந்தவன். தத்துவ நிச்சயத்தைச் சகாதேவன் நன்றாயறிந்தவன். புரோகிதராகிய தெளமியர் எல்லாவற்றையும் நன்றாய்த் தெரிந்தவர். உங்கள் பாரியையாகிய திரௌபதை மகாபுத்திசாலி ; சகலகுணங்களு முடையவள். இப்படி இருக்கிறபடியினாலே உங்களுக்கு ஒரு குறையும் நேரிடாது. எல்லா நன்மைகளுந் தானே வரும். இப்படிப்பட்ட சன்மார்க்கங்களோடிருக்கிற உம்மை இந்திரனுஞ் ஜயிக்கமாட்டான். இமாசலத்தில் மேருசாவர்ணி யென்பவர் உமக்கு வெகு தருமங்களையும் நீதிகளையும் உபதேசித்திருக்கிறார். வாரணவத்திலே வியாசர் வெகு தருமங்களை உமக்குச் சொன்னார். பிரபுச்சந்தமென்னு மிடத்திலே பரசுராமர் உமக்கு அநேக தரும சூக்குமங்களை யறிவித்தார். திருஷ்த்துவதியின் கரையிலே சிவன் சகல தருமங்களையும் உபதேசித்திருக்கிறார். அசிதருஞ் சில தருமங்களை உபதேசித்தார். இப்படி அநேக பெரியோர்கள் உபதேசித்தவைகளை உணர்ந்தவருக்கு என்ன குறைவு வரும் ? மேலும் நாரதமகாமுனியிடத்திலும் பற்பல

தருமங்களைக் கேட்டிருக்கிறீர். ஆதலால் நீர் ஒன்றற்கும் விசனப் படவேண்டவே தில்லை. இந்தப் பூமிமுழுவதும் உமக்கு நிலைத்த மாத்திரத்தில் வரும். இப்படி உணர்ந்த உமக்கு எதிலே சுகம்? எதிலே துக்கம்? புத்திசத்தி - தருமநிட்டை - இந்திரஜயம் - கொடை - ஆளுகைத்திறம் - பொறுமை முதலாகிய சகல நற் குணங்களினால் யாவரினும் மேலாயிருக்கிறீர். ஆனபடியினாலே, அஞ்சாமற் சுகமாய்ப் போய்வாரும்” என்று விதுரன் சொல்லியதைக் கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் சந்தோஷத்துடன் புறப்பட்டார்.

தருமனாதியர் வனவாசக்கோலத்தோடு வேளிப்படும்போது பட்டினத்தார் பிரலாபம்

அப்போது நகரியிலிருந்தவர்க ளெல்லாரும் பாண்டவரைப் பார்க்க வெகு அபேகை யுடையவர்களாய், ஒருவேளை அவர்கள் சொல்லாமல் இரகசியமாய்ப் போவார்களோ என்னமோ வென்று சந்தேகமுற்று, வீடுகள்மேலும் - மதில்கள் மேலும் - கோபுரங்கள் மேலும் - சுவர்கள் மேலும் - வீதிகளிலும் - விளிம்புகளிலும் - கூட்டங் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள். அப்போது பாண்டவர்கள் ஒரு பூஷணமு மில்லாமல் இடையில் மரவுரிகளைத் தரித்து, மேலே மான்தோ லுத்தரீயங்களைப் போர்த்துக்கொண்டு, வறிஞர் போற் காலாலே நடந்து வீதியில் வந்தார்கள். அதைக் கண்ட ஜனங்க ளெல்லாருஞ் சோகத்தையும் - மோகத்தையும் அடைந்து “ஓ! ஓ! என்னகாலம்! எந்த யுதிஷ்டிரரை இரதகஜ துரகபதாதி களும் - சேனாபதிகளும் விருதுகூறுவோரும் - வாத்திய முழக்கு வோரும் சூழ்ந்துவருவார்களோ? அப்படிப்பட்ட மகாராஜாவாகிய யுதிஷ்டிரர் தம்பிமார் நால்வரோடு புரோகிதர்மாத்திரம் பின் தொடர, வெண்குடை வெண்சாமரை முதலானவையிலல்லாமலும், பூஷணமுங் கவசகிரீடாதிகளு மில்லாமலும், நல்ல வஸ்திரங்களில்லாமலும் ஏழைகளாய் வீதியில் வருகிறாரே. ஐயோ! எவளை ஆகாச சஞ்சாரிகளுங் கண்டிருக்கமாட்டார்களோ, அப்படிப் பட்ட திரௌபதாதேவி யாவருங் காணச் சாதாரணமாய் வரும் படியாயிற்றே. மகாமேன்மையுஞ் சுகந்தமுமுள்ள சாந்துபூசி, நாண்யமான வஸ்திராபரணங்களை யணிந்து, பஞ்சணையிலும் படுக்கும்ளவிற் கன்றும்படியான இம்மங்கையரசின் மேனி, வெயிலிலுங் காற்றிலு மடிபட்டு, முள்ளிலுங் கல்லிலு முராய்ந்து

தூளிகள் படிந்து வாடி யொளி மழுங்கும்படி நேரிட்டதே. இது மிகவு மாச்சரியம்.

மேலும் இப்படிப்பட்ட மகாவீரரைப் பெற்று ஒப்பற்ற மரு மகளைப் படைத்த குத்திதேவியானவள் வெகு தைரியசாலியாயி னாள். இல்லாவிடில் இவர்க ளிவ்வாறானதைக் கண்டு மன முடைந்து மார்பு பிளந்து மரிக்கமாட்டாளோ? அவளிருக்கட்டும். நாமெல்லாரும் மகாபாவிகள். ஆகையாலேதான் உலகத்துக்குத் தந்தைபோலவும் - தாய்போலவும்-மக்கள்போலவும் - சகலவகையி லும் நன்மையைப் பயக்கும் மகாராஜர் இவ்வண்ணஞ் செல்லப் பார்த்து உயிர்வைத்துக்கொண் டிருக்கிறோம். ஐயோ! என்ன செய்வோம்? இந்தத் துயரத்தை எப்படிச் சகிப்போம்? அருள் - பொறை - நன்றியறிதல் - பெரியோரை வழிபடுதல் - கல்வி - அறிவு - செளரியம் - சத்தியம் முதலிய நற்குணங்களால் அலங் கார முடையோராகிய இந்த மகானுபாவரை வஞ்சித்து, பற் பலவகையிலுந் துன்பப்படுத்திக் காட்டுக்குப் போகும்படி திரித ராஷ்டிரன் முதலான பாதகர்கள் செய்தபடியினு லன்றோ நாமெல் லாருஞ் சுகமிழந்து பெருந்துயரென்னுங் கடலி லாமும்படி யாயிற்று. ஆதலால் இக்கொடிய செங்கோல் மன்னனது நாட்டில் நாமிருப்பது தகுதியன்று. ஒரு மரம் வேரற்றபின் அதிலுள்ள கிளைகளும்-இலைகளும் - மலர்களும் - வாடாமலிருக்குமோ? இந்த உலகமென்னும் மரத்திற்கு யுதிஷ்டிரமகாராஜா வேர்; நாமெல்லாருங் கிளைமுதலானவை. அன்றியும் இவ்வுலகமாகிய மடுவுக்குத் தண் ணீர்போன்றவர் பாண்டவர்; நாம் அம்மடுவி லுறைபு மீன்கள். நீர் வற்றியபின் மீன்க ளெப்படிப் பிழைக்கும்? ஆதலாற் பாண்டவர் போகுமிடத்திற்கே நாமும் போகவேண்டும். அப்படிச்செய்யாமல் இப்பாவியினது நாட்டில் இருப்போமேயானால் சுகங்கெடுவது மாத் திரமன்றி, நரகமுங் கிடைக்கும்.

அன்றியும் இப்பாவிப்பட்டணத்தில் நமக்கு வீடுகளும் வேண்டாம்; நிலங்களும் வேண்டாம்; செல்வங்களும் வேண்டாம்; வாகனங்களும் வேண்டாம். இப்போதே மைந்தரோடும் மனைவிக ளோடும் பாண்டவரைப் - பின்தொடருவோம். பாண்டவர் வாசஞ்செய்யுங் கானகம் நாடாகட்டும்; இந்நகரங் காடாகட் டும். நாமெல்லோரும் விட்டு நீங்குவதினாலே இங்குள்ள

எல்லா வீடுகளும் பாழ்த்து, வைதிகஹோமங்களும் மங்கலச் சடங்குகளு மில்லாமல், மயானம்போற் காகங்களங் கழுகுகளும் வட்டமிட ; நாய்களும் - நரிகளும் - பேய்களும் தெருக்களிலுலாவ; இப்பட்டணம் ஒளியற்று நாசமடையட்டும்” என்று பலவகையாய் ஜனங்கள் பேசுகிறதைக் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர்கள் போரு மளவில், நால்வகைச் சாதியாருஞ் சககுடும்பமாகப் பின்னொடர் தார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாருந் திரௌபதை ஒற்றை யாடையோடு கூத்தல் விரிந்து பின்புறத்திற் புரளக் காலால் நடந்து போவதைக் கண்டு, ‘ஹா! ஹா!’ என்று கூவி மார்பி லடித்துக் கொண்டு, துரியோதனாதியரை வைதார்கள். அதுகாலைப் பில் அரண் மணியிலும் அழுகைக் கூச்ச லுண்டாயிற்று. இவ்வகையாய் யாவ ரும் வருந்தும்படி கானகத்திற்குப் புறப்பட்ட பாண்டவர்களோடு பெரியோர்களை யெல்லாம் வந்தனஞ்செய்து விடைபெற்று விதியில் வராரின்ற திரௌபதையைக் குத்திதேவி றோக்கி, கண்ணீர் வடியக் குரலிட் டழுதுகொண்டு, “அடி பாவாய்! அடி. என் கண் மணியே! உன்னைப் பிரிந்திருக்குங் காலம் நேரிட்டதே என்ன செய்வேன்! ஆகிலும் இன்றிமையாது வருவனவற்றிற் புத்தியுடையோர் சேரலாகாது. நீயோ சகல தருமங்களு முணர்ந்தவள்; மகாபுத்தியுடையவள்; நன்னடையுடையவள். உனக்கு உப தேசிக்க வேண்டு வதொன்றுமில்லை. ஆயினும் எனது மனக்குறை தீரச் சிலவற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளடி என் செல்வச் செழுந்திருவே” என்று சொல்லுகிறாள்—

“ஓ எனதருமை மருமகளே! நீ பர்த்தாக்களையே தெய்வமாக வெண்ணி, அவர்களோடுகூட இருந்து பணிவிடை செய்வதே தரும மென்றுஞ் சுகமென்றும் நினைத்து, வனவாசஞ் செய்வதில் துக் கப்படாம லிரு. உனக்கொரு குறைவும் வராது. உன் குணத்தில் இரண்டு குலங்களும் விளக்கமுற் திருக்கின்றன. நீ வெகு பொறுமை யுள்ளவள். இல்லாவிட்டால் அந்தத் துராத் துமாக்கள் உன்னை அவ மானஞ் செய்தபோதே அவர்களைச் சாபத்தினாற் சாம்பராக்கி இருப் பாய். நீ பொறுத்ததே நன்மை. ‘பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்’ என்று பெரியோர் சொல்லுவார்கள். மற்றொன்று சொல்லுகிறேன் கேள். சகாதேவன் என்னால் மிகவு மன்பாய் வளர்க்கப்பட்டவன்; பால கன். அவனை நீ வெகுபரிவாய்ப் போஷிக்கவேண்டும். என்னை

அவன் நினைக்காம லிருக்கும்படி நீ செய்யவேண்டும். உனக்கென்ன பாக்கியங் குறைவு? இப்போது குறைநீரிட்டதாய் நினையாதே. விரைவிற் சுகமடைவாய். ஆதலாற் சுகமாய்ப் போய்வா” என்று சொல்லி மருமகளைக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் உகுத்தாள். அந்தத் திரௌபதையும் வெகுவாய்க் கண்ணீருகுத்துத் துக்கித்து, மாமியாரை வலம் வந்து அடிதொழுது விடைபெற்றுப்போக, அந்தக் குந்தியுஞ் சிலதூரம் பின்றொடர்ந்து வந்து, தன் புதல் வரைக் கண்டு அளவில்லாத துக்கத்தினால் புலம்பலாயினாள்.

“ஆ! ஆ! இஃதென்ன காலத்தின் விபரீதம்! தருமத் தவறாமல் நடக்குங் குணவான்களாகிய என் புத்திரர் இப்படித் தாழ்ந்துபோக வும், தருமத்தைப் பகைக்குந் துஷ்டர்கள் மேன்மையடையவு மாயிற்றே. அது அவர்களின் விதியுமல்ல; தெய்வத்தின் கொடு மையுமல்ல. மற்றென்னவென்றால்: நான் செய்த தீவினையேதான். இந்தக் கதி வருமென்று தெரிந்திருந்தால், நான் ஆதியிலேயே காட்டி லிருந்து இவ்விடம் வரமாட்டேன். அங்கேயே யிருந்தால் இத் தகைய துன்பத்தை அதுபவிக்க வேண்டுவதில்லையே! இந்தத் துக்கங் களை யெல்லா மனுபவிக்காமல் மக்களுண்டானுரென்கிற களிப்போடு அந்தப் பாண்டமகாராஜன் சொர்க்கமடைந்தார். மாத்திரையான வள் மகாஞானவதி, வருவதை யறிந்துதான் பதியுடன் சஹக மனஞ்செய்து சுகப்பட்டுப் போனாள்; ஆனால் அதை யெனக் குச் சொல்லாமல் வஞ்சித்தாள். நான் துக்கப்படவே பெண்பிறந் தேன். ஓ குழந்தைகளே! உங்களைப் பிரிந்து நான் எப்படி யிருப் பேன்? இவ்வளவு துக்கத்தைச் சகித்துக்கொண் டிருக்கிற என் நெஞ்சு கல்லோ இரும்போ அறிகிலேன். நானுங்கூட வருகி றேன் அல்லது சகாதேவனாவது இவ்விடத்தி லிருக்கட்டும். நீங்கள் வனத்திற்செய்யுந் தவப்பயன் அவன் இங்கிருந்து எனக்குப் பணி விடை செய்வதினாற் கிடைக்காமற் போகாது” என்றிப்படி வெகு வாய் அரற்றி யழுது மூர்ச்சித்த தாயைக் கண்டு, பாண்டவர் மகா துக்கத்தோடு எடுத்துக் கட்டிக்கொண் டழுது, பற்பல விதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்கள்.

இப்படியிருக்க, விதுரன் அவர்களருகில் வந்து, பாண்டவருக் குங் குந்திக்கும் அநேக தேறுதல் சொல்லி, குந்தியை மிகவு முப சாரத்துடனே வீட்டுக் கனுப்பிவித்தான், அப்போது அந்தப்புரத்

தில் ஸ்திரீகளெல்லாரும் வாய்விட்டு டமுதார்கள். வீதிகளில் ஜனங்களு மழுதார்கள். அவ்விரண்டு ஓசையும் ஆகாயமெல்லாம் பரவிற்று. இந்த இறைச்சலைக் கேட்டுக்கொண்டே பாண்டவர் தலை குனிந்து செல்லுமளவில், ஸ்திரீகள் ஒரு பிரிவாயும் புருஷர் ஒரு பிரிவாயும் கோவென் றழுதுகொண்டு சூழ்ந்து சென்றார்கள். அந்த ஜனங்களையெல்லாம் பார்த்த யுதிஷ்டிரர், மிகவும் விசனப்பட்டு, அவர்களைத் திரும்பிப் போகும்படி பலவிதத்திற் சொல்லியும் அவர்கள் திரும்பாமற் சூழ்ந்துவா, அவர்களோடு, வர்த்தமானமென்று சொல்லப்பட்ட பட்டணத்தின் வாசலி னிடத்திற்குப் போனார். அவ்விடத்திலும் ஜனங்கள் தொடர்ந்து வரக்கண்ட யுதிஷ்டிரர், சற்று நின்று, அவர்களை நோக்கி மகாவணக்கமாய் அவரவரிடத்திற்குப் போய்ச் சேரும்படி சொல்லியும், அவர்கள் கேளாமல் யாவருஞ் சங்கேதமாய் நாம் இவரைவிட்டுப் பிரியாம லிருக்கக் கடவோம்” என்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக் கொண்டு மிகவும் விசனப்பட்டார்கள்.

மேலும் சிலர், தருமராஜனுடைய நற்குணங்களையும், சிலர் பீமனுடைய பராக்கிரமத்தையும், சிலர் அர்ச்சுனனுடைய சாமர்த்தியத்தையும், சிலர் நகுலனுடைய நற்புத்தியையும், சிலர் சகாதேவனுடைய விவேகத்தையும், சிலர் திரௌபதையினது கற்பையும் புகழ்ந்தெடுத்துப் பேசி, இவர்களை நாம் எப்படிப் பிரித்திருப்போமென்று அழுதார்கள். இவ்வாறாக விசனப்படாநின்ற ஜனங்களை யுதிஷ்டிரர் பார்த்து, “ஓ ஜனங்களே ! நீங்களெல்லாரும் எனக்கு வெகு பிரியமானவர்கள். எனக்கு நன்மையைச் சிந்திப்பவர்கள். ஆயினும் என் பேச்சைக் கேட்டுத் திரும்புங்கள். உலகத்திலே மனிதன் தருமத்தைப் பரிபாலனஞ் செய்யவேண்டும். ஆதலால் என் பிதாவாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜா கட்டளையிட்டதை நான் மீறலாகாது. அவர் என்னிடத்தில் மிகுந்த பரிவுடையவர் ; எப்போதும் இதத்தையே செய்கிறவர். ஆனதுபற்றி அவர் கட்டளையின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வன வாசமும், ஒருவருஷம் அஞ்ஞாத வாசமுஞ் செய்து புனிதனாய் இவ்விடம் வந்து உங்களைக் காண்கிறேன், விசனப்படவேண்டாம். எங்களுக்கு நன்மையுண்டாகவேண்டுமென்று சிந்தித்துப் பரிவுடனே விடைகொடுத்து, அவரவர்களிடம் போய்ச் சேருங்கள்” என்று வெகுவிதமாய்ச் சமாதானஞ் சொன்னார்.

அந்நகரத்து வேதியர் திரிதராஷ்டிரனாதியரைத் துஷித்துத்
தருமனிடஞ் சேல்ல அவர் சமாதானங்கூறி யனுப்புதல்.

இவ்விதமாய் ஜனங்கள் சூழ்ந்து விசனப்பட்டுக்கொண் டிருப் பதையும், சூந்தி முதலானோர் துக்கப்படுவதையும், பாண்டவர்கள் மகா ஏழ்மையோடு செல்வதையும், துரியோதனனாதியராகிய பகை வர் வேடிக்கையாய்ப் பார்த்து நகைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அதைக் கண்ட பிஷ்மர் - துரோணர் முதலானோர் தாக்ஷண்யத் தினால் ஒன்றுஞ் சொல்லமாட்டாமல், பாண்டவர்களுக்காக விசனப் பட்டுக்கொண் டிருந்தார்கள். சில பிராமணர்கள் மாத்திரம் அஞ்சா மல் துரியோதனனாதியருடைய துர்க்குணங்களை யெடுத்துரைக்கத் தலைப்பட்டார்கள்—“வாரீர் மகா பெரியோர்களும்-ஆசாரியர்களும்- செங்கோல் மன்னவருமாகிய பிரமுகர்களே! யாவருங் கேளுங்கள். இந்தத் துரியோதனனாதியர் மிகவும் பொல்லாதவர்கள். மனமறிய பாண்டவர்களை மோசமாய் அழைப்பித்துச் சூதாடி யாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டதுமன்றி, அவர்களைப் பலவகையிலும் அவமா னஞ் செய்து, சபையிலே ஸ்திரீயைக் கொணர்ந்து மானபங்கம் புரிந்து அதுவும் போதாமல் மறுபடியுஞ் சூதாடி; அவர்களைக் காட் டிற்குத் தூரத்திவிட்டார்களன்றோ? இவர்கள் நெடுநாள் வாழ்மாட் டார்கள்; சீக்கிரத்தில் மரித்து நரகமடைவார்கள். இவ்வகையான துஷ்டப்பிள்ளைகளின் மனதின்படியே வயது முதிர்ந்த திரிதராஷ் டிரானும் நடக்கத் தலைப்பட்டானல்லவா? அவனுக்குப் பெருந்துயர் அதுபவிக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் இப்படிப் பட்ட துர்ப்புத்தி யுண்டாயிற்று. பாலகனுக்குங்கூட இப்படிப் பட்ட மடமை பிராது. தமோகுணமே இவ்வுருக்கொண்டு பிறந் ததோ? இவன் வெளியில் எப்படிக் குருடனோ, அப்படியே உள் ளுங் குருடனாயிருக்கிறான். இந்தப் பாவி யொருவன் பிறந்ததனாலே இக்குலமும் மற்ற - அரசர்களும் தம் பரிவாரங்களோடு கெடும் படியாயிற்று. மேலும் கல்விகளைக் கற்றுணர்ந்து, வயதுமுதிர் ந்து, பெரியோர்களோடு பழகி, அரசாட்சி செய்யாநின்ற அக் குருடன், அறிவில்லாமை - பொறுமை - கொடுமை முத லிய சகல துர்க்குணங்களும் பொருந்திய தன் பிள்ளைகளு டைய பேச்சைக் கேட்டு, தூரத்துமாவாகிய சகுனியினு டைய வஞ்சனைக்கு நற்குணக்கடலாகிய யுதிஷ்டிரரை யுட்

படுத்திக் காட்டுக்குத் தூத்தினுனே; இப்படிப்பட்ட அடியாய்த் தை யார் செய்வார்கள்? இவனிருக்கட்டும், ஆதிலே தன்பிள்ளைகளைப்போலே ஜனங்களைக் காத்துப் பின்பு தம்பியாகிய விசித்திர வீரியனைக்கொண்டு காக்கச்செய்து, தருமத்தைப் பிரதானமாகக்கொண்ட இந்த பிஷ்மரும், பிராமண குலத்திற் பிறந்து சகலகலைகளையு மோதியுணர்ந்து, இருதிறப் பிள்ளைகட்கும் வில்லாசிரியராயிருந்தவராகிய துரோணரும், கிருபரும், தருமம் வழுவாமல் நடக்கிறவனாகிய சோமதத்தன் முதலானோரும், இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்துத் தடுக்காமற் சும்மாவிருந்தார்கள் எல்லவா? இவர்கள் எல்லாவகைகளினாலும் தடுக்க வல்லமையுள்ளவர். அப்படியிருந்தும், அக்கொடுங்குண அரசர் கஷ்டங்கண்டளிக்குஞ் சோற்றையும் சோமனையுமே பெரிதா யெண்ணித் தாகஷண்யப்பட்டு, அதருமத்திற்கு உள்ளானார்கள். அதனாலே இவர்களும் பாபத்தைப் பங்கிட்டுக்கொண்டார்கள். இவர்களுக்கும் விராசகாலம் நேரிட்டபடியினாலேதான் விபர்தபுத்தி யுண்டாயிற்று. ஓ! ஓ! இஃதென்னவோ காலக்கொடுமை. இந்த மகாபாவியாகிய திரிதராஷ்டிரனது இராஜ்யத்தில் நாமிருப்பது நல்லதன்று. பாண்டவர்களோடு காட்டுக்கே போவோம். அவர்களோடுகூடவே யிருப்போம்” என்று சொல்லி நிந்தித்துக்கொண்டே வந்து யுதிஷ்டிரரோடு கலந்தார்கள். அதைக் கண்ட யுதிஷ்டிரர், அவர்களைப் பார்த்து “ஓ பிராமணேத்தமர்களே! நீங்கள் என்னிடத்திற் பரிவுள்ளவர்களாகையால் என் பேச்சைக் கேட்கவேண்டும். இவ்விடத்தினின்றும் நீங்கள் குடும்பங்களோடு திரும்பி அவரவர் மனைக்குச்சென்று எனக்கு நன்மையைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களுங் கழிந்த உடனே உங்களைக் கண்டு சந்தோஷிப்பேன்” என்றுசொல்லி யாவரையுஞ் சமாதானஞ் செய்தனுப்பிக் காட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டார்.

திரிதராஷ்டிரனுக்கு விதூரன், பாண்டவராதியர் கருத்துணர்த்த

நாரதர் அது நிச்சயமென்று சொல்லி மறைதல்

இவ்வண்ணமாய் யுதிஷ்டிர மகாராஜன் காட்டுக்குச் செல்ல சகலமான ஜனங்களும் - பந்துக்களும் - ஊழியக்காரரும் - அரசரும் - முன்பு ஸ்ரீராமர் அயோத்தியைவிட்டுக் காட்டிற்குப் போகும்மளவில் அந்த நகரத்தாரெல்லாரும் ஏப்படி விசனப்பட்டார்களோ

அப்படி ஆறுதவிசனத்தினர் கண்ணீர் பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு வாய்விட்டழுதுகொண்டே சிலதூரம் பின்னொடர்ந்துபோய், அக் கால் அயோத்தியா நகரத்து ஜனங்கள் கைகேயியை நிந்தித்தது போல் திரிதராஷ்டிரனை நிந்தித்து, உயிரிழந்தவர்போல் ஒளியிழந்து திரும்பினார்கள். அப்படியிருக்க, திரிதராஷ்டிர மகாராஜன் பாண்டவர்களின் மகிமையையும், அவர்கள் பிரதிக்களைச் செய்ததையும் யோசித்து, மனதிற்பயமுண்டாகித் திகிலடைந்து பரதவித்து விதூரனை யழைப்பிக்க, அவனும் வந்து பக்கத்திலுட்கார, அவனைப் பார்த்து, “அப்பா விதூரா, நம்முடைய பாண்டவர்கள் வனத்துக்குப் போகின்றார்களே, அவர்களுந் திரௌபதையுந் தெளமியரும் எப்படிப் போனார்கள்? என்ன சொன்னார்கள்? என்ன நினைத்துக்கொண்டு செல்கிறார்கள்? இவைகளை விளங்கச் சொல்; நான் கேட்க வேண்டும்” என்று கூறக்கேட்ட விதூரன் “கேளுமையா மகாராஜாவே! யுதிஷ்டிரர் கிருஷ்ணசலத்தினால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடு போனார். ஏனென்றால்: உமது துஷ்டப்பிள்ளைகள் பலவகையில் அபராதஞ் செய்திருக்க அதை எள்ளளவும் மனதிலும் நினைக்காமல், தருமநோக்குள்ள கண்களால் அவர்களைப் பார்த்தால் அவர்கள் எரிந்து போவார்களென்று முகத்தை மறைத்துக்கொண்டும் போனார். இப்பால் பீமசேனனோ? தனது மிகுந்த விரமும் அழகும் பொருந்திய கைகளைத் தொங்கவிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். அஃதேனென்றால்: இந்தக் கைகளினாலே தருமபுத்திரருக்கு விரோதிகளைச் சீக்கிரத்திற் சங்கரிக்க வேண்டுமென்னுங்கருத்தினு லவ்வாறுபோனான். அர்ச்சுனன் கால்களால் மணலை இறைத்துக்கொண்டு போனான். அதற்குக் காரணம் யாதென்றால்: இந்தக் காலினால் மணலை யிறைக்குமளவில் அது எப்படிச் சிதறி நாற்புறமும் வியாபிக்கிறதோ அப்படியே திரிதராஷ்டிர சேனையிற் சரங்களை யிறைப்பேனென்கிற கருத்தேயாம். நகுலன் தன்னுடம்பெல்லாம் புழுதிபடிந்து மாறுபட்டிருக்கும்படி போனான். அதன்கருத் தியாதென்றால், நமது வடிவை மங்கையர் கண்டு மயங்குவார்கள். அப்படி ஆகக்கூடா தென்பதேயாம். சகாதேவன் கைகளாலே முகத்தை மூடிக்கொண்டு போனான். அதற்கு ஏது வென்னவென்றால்: முகத்தி லுதியாகின்ற கோபாக்கினி வெளியிற் பரவவேண்டாமென்கிற எண்ணமேயாம். பாஞ்சாலியுஷ்

பிணியாக ஒற்றையாடையோடு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு சென்றாள். அவள் கருத் தென்னவெனில், இப்போது நான் எப்படிப்போகிறேனோ, அவ்விதமாகவே இதற்குப் பதிகான்காவது வருஷத்திலே துரியோதனாதிபரின் மனைவிபர் தங்கள் கணவரும் மக்களும் யுத்தத்தில் மடிய, அவர்மீதில் வீழ்ந்தபூது, அவ்வுதிரங்களாடைகளிற்பட்டுத் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு துயரப்படுவார்களென்பதுதான். புரோகிதராகிய தெளமியர் தருப்பைகளைக் கையிலேந்தி, யமசாமத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு, இதற்குப் பதினான்காவ தாண்டிலே மடிந்த அரசர்களுக்கு மிகுந்திருப்பவர் கிரியை செய்வார்களென்று எண்ணிக்கொண்டே போனார். அன்றியும் அந்தப் புரோகிதர் பதினான்காம் வருஷத்திற் குருடன் சந்ததியற்றுப் போவானென்றும் உரைத்தார் ” என்று.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் பயந்து, “விதூர! ஜனங்க ளென்ன சொன்னார்கள் ?” என்று வினவ, விதூரன் “ஓ மகாராஜாவே! ஜனங்களெல்லாரும் பாண்டவர் வனம்போக மனம்பொறாமற்றமும் குடும்பத்தோடு வெகுதூரங் கூடவேபோய், அவர்களாற் பலவகையாற் சமாதானஞ் செய்யப்பட்டு, கன்றுகளை விட்டுப் பிரிந்தபசுக்கள்போற் கதறிக்கொண்டே தங்கள் மனைகளைச் சேர்ந்து, உம்முடையவும் உமது புத்திரர் முதலானோருடையவுமாகிய பல தூர்க்குணங்களை யெடுத்துப் பழிப்பதும் பாண்டவர்களின் நற்குணங்களை யெடுத்துப் புகழ்வதுமாக மிகுந்த விசனத்தை அனுபவித்துக்கொண்டு, அன்னகாரமில்லாமல் இவ்விராஜ்யத்தி லிருக்க மனமில்லாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆதலால் பலவித அபசகுனங்கள் தோன்றுகின்றன; மேகங்கள் உதிரத்தைப் பொழிகின்றன; வானத்தினின்றுங் குறைக்கொள்ளிகள் வீழ்கின்றன; வீதிகளில் நரிகள் வந்து ஊளையிடுகின்றன; கழுகுகளும் பருந்துகளும் வட்டமிடுகின்றன. இந் நகரமானது ஸ்ரீராமர் வனவாசம்போகும்போது திரு அயோத்திமாநகர் எப்படி யிருந்ததோ அப்படி யிருக்கின்றது இப்போது ” என்று சொன்னான். இப்படி யிருக்க, நாரத மகாமுனியானவர் அநேக முனிவர்குழாங்கள் இருக்க, திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து அவனா லுபசரிக்கப்பட்ட சூழத் திரிதராஷ்டிரனிடத்திற்குவந்து அவனா லுபசரிக்கப்பட்ட பின் அவனைப் பார்த்து, “ஓ அரசனே! உனது துராலோசனையினாலும் உன் புத்திரருடைய கொடுஞ் செய்கைகளினாலும் - பதினான்

காவ தாண்டிலே உன் வமிசம் நாசமாய்ப்போம் ” என்று சொல்லி மறைந்துவிட்டார்.

துரியோதனன் துரோணரை அடைக்கலம்புதுதல்

இவ்விதமாய் விதூரனும் - நாரதரும் - சொல்லக்கேட்ட திரித ராஷ்டிரனும் மற்ற யாவரும், பயந்து திகிலடைந்து ஒன்றுந் தோன்றாம லிருந்தார்கள். துரியோதனனுனவன் துச்சாதனன் - கர்ணன் - சகுனி இவர்களோடு துரோணசாரிய ரிடத்திற்கு வந்து நமஸ்காரஞ் செய்து “ஐயா ஆசாரியே! அடியேனையும் இவ்விராஜ யத்தையுந் தேவரீர் திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தேன். இவ்விரண்டை யும் பகைவர்கையி லகப்படாவண்ணங் காத்தருள வேண்டும்” என்று கைகூப்பிப் பிரார்த்தித்தான். அதைக்கேட்ட துரோணர் “கேளப்பா துரியோதனா! பாண்டவர் ஒருவராலுஞ் சங்கரிக்கப்படமாட்டார் கள். ஆதலால் அவர்களை ஜபிக்க என்னு லாகாது. ஆனாலும், நீ என்னைச் சரணமாக வந் தடைந்ததுபற்றி உன்னையுங் காக்கவேண் டும். அதற்காக ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள்—என்னுயி ரிருக்கிற வரையில் உன்னைச் சத்துருக்கள் கையி லகப்படவொட்டாமல் காப் பாற்றுவேன். எனக்கோ முன்னமே மிர்த்துண்டா யிருக்கிறது. அஃது யாதென்றால்: துருபதமகாராஜன் என்னிடத்தில் உண்டான விவிராதத்தினால் யாஜோபபாஜரை யனுசரித்து, அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுக்க ஒரு பெண்ணையும், என்னைக் கொல்ல ஒரு பிள்ளையையும் பெற்றான். அந்தப்பெண்ணை திரௌபதை, அந்தப்பிள்ளையே திருஷ்ட தத்துய்மனன். அவன் கவசகுண்டலங்களோடும் வில்லோடும் அக் கினியினின் றுதித்தான். அவனை நினைத்தால் என் மனம் பதைக் கின்றது. அவனோ பாண்டவர்களின் பக்ஷத்தி லிருக்கிறான். ஆன படியினாலே அவனால் நான் கொல்லப்படுவேன். உங்களுக்குங் காலங் குறுகிற்று. அன்றியும் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷங்களை யும் ஒரு கணப்பொழுதாய்ப் போக்கிப் பாண்டவர் உங்களிடத் திற்கு வந்து இராஜ்யத்தைக் கேட்பார்கள். நீங்கள் தூர்ப்புத்தியி னாற் கொடுக்கப்போகிறதில்லை. அதனாலே யுத்தமுண்டாகும். அதில் அவர்கள் தங்கள் தங்கள் பிரதிக்கிளையை நிறைவேற்றுவார் கள், சந்தேகமில்லை. விதிவசத்தை யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள்? பாண்டவர்களது செல்வம் உன்கீட்குச் சதமன்று. ஆதலால் அச் செல்வங் கைவிட்டுப் போகாமுன்னமே மறுமைக்கு வேண்டிய தருமங்களைச் செய்யுங்கள். நீங்க ளிதுவரையில் வெகுபாவங்களைச்

செய்திருக்கிறீர்கள். அவைகளைத் தருமஞ்செய்து போக்கடித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன், மிகுந்த விசனமடைந்து புத்திரனைப் பார்த்து, “அடா துரியோதனா! என்ன விபர்தங்களை யுண்டாக்கிவிட்டாய்? ஐயோ! இனியேனும் அத்துரீக்த குணங்களை யெல்லாம் விட்டு, பாண்டவர் கோபம் நம்மை நாசஞ்செய்யு மென்று சொல்லுகிறபடியினாலே, நீ இப்போதே விதூரண யனுப்பிப் பாண்டவரை வனம்போகாமல் வருப்படி சொல். அப்படி யவர்கள் திரும்பாவிடில் அநேக இரதகஜ தூகபதாதிகளையும் - இரத்தினங் களையும்-சொர்னத்தையும் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துச் சமாதானம் பண்ணியாகிலும் வரச்சொல்” என்று சொன்னான். இப்படியாகச் சொல்லி மனம் நிலைபெறாமல் திரிதராஷ்டிரன் தவித்துக்கொண்டிருக்க, சஞ்சயன் அவ்வரசனிடத்திற்கு வந்து பணிந்து, தன்னை யறிவித்து, அவன் அதுமதிப்படி யுட்கார்ந்து, அவனைப் பார்த்து கூறலானான்.

திரிதராஷ்டிரன், சஞ்சயன் கடிவதைக் கேட்டுப் பரிதபித்தல்

“ஓ மகாராஜாவே! நீரே உமது பிள்ளைகளின் ஆலோசனைக் குட்பட்டு, பாண்டவரை வஞ்சனையாற் சூதாடச்செய்து, பலவித மாய் அவமானப்படுத்தி, அவர்கள் செல்வங்கள் யாவையும் பறித்துக்கொண்டு, மரவுரி மான்சேரூல்களோடு காட்டிற்குத் தூரத்திவிட்டார். நீங்கள்கொண்ட கோரிக்கை நிறைவேற்றிற்றே, இன்னமேன் விசனப்படுகிறீர்? இன்னும் என்ன அவர்களிடத்தி னின்றும் பறித்துக் கொள்ளவேண்டியபொருள்களிற் குறைவுபட்டதென்று பரதவிக்கிறீர்? உமது எண்ணத்திற்கும் உமது பிள்ளைகள் அபிப்பிராயத்திற்கும் என்னகுறை வுண்டாகியதென்று பெருமூச்செறிகிறீர்? இன்னுமென்ன செய்யவேண்டும்?” என்று சஞ்சயன் சொல்ல, அதற்கு அவ்வரசன் “ஓ சஞ்சயனே! சூரரும், வெல்லப்படாதவரும், யுத்தத்தில் வல்லவரும், தருமவான்களும், வெகுசகாய சம்பத்தோடு கூடியவருமாகிய பாண்டவரோடு பேதைகளாகிய என் மக்களுக்குப் பகை கேரிட்டிருக்க, அதை நான் எப்படிச் சிந்திக்காமலும் விசனப்படாமலு மிருப்பேன்?” என்றுரைக்கக் கேட்ட. சஞ்சயன் “ஓய் ராஜாவே! நீர் மனமறிய அநியாயத்தைச் செய்து பாண்டவர்களோடு புகை சம்பாதித்துக்கொண்டு இப்போதேன் விசனப்படுகிறீர்? விச

னப்படவேண்டிய காலம் இன்னும் இருக்கிறது. அப்போது விசனப்படலாம். புஷ்பினியாபிருந்த பாஞ்சாலியைச் சபைக்கு இழுத்து வரச்சொல்லி உமது மூத்தமகன் ஏவ, இளையவ னப்படியே இழுத்துத்தகிலுரிய, பீஷ்மர் துரோணர் முதலானோர் வேண்டாமென்று சொன்னதைபுங் கேளாமல் மனம்பூரித்துச் சும்மாவிருந்தீரே, அதற்குப் பயனாய் அந்தத் துச்சாதனன் மார்பை பீமன் கதாயுதத்தினால் பிளந்து உதிரபானஞ்செய்யப் போவதைக் கேட்கப் போகின்றீரே அப்போது வேண்டுமானமட்டும் விசனப்படலாம். பாண்டு புத்திரர் விரோதம் ஆகாதென் றுமக்குத் தோன்றியிருந்தால், அன்று விதூரர் சொன்னதையும், பீஷ்மர் முதலானோர் சொன்னதையும் கேட்கமாட்டீரா? வீணாய் இப்போதென் சிந்தைப்படுகிறீர்” என்று.

அதைக்கேட்ட குருட்டரசன், “ஓ சஞ்சயனே! தெய்வம், எவனைக் கெடுக்க நினைக்கிறதோ அவன் விவேகத்தை முன்னமே பறித்துவிடுகிறது! யாரை விருத்திசெய்ய நினைக்கிறதோ, அவனைக் குணசாலியாக்குகிறது. காலமும் புத்தியைக் கெடுத்து நசுக்கச் செய்கிறதே யல்லது, ஆயுதத்தை யெடுத்துக் கொல்லுகிறதில்லை. அப்படித்தான் எனக்கும் நேரிட்டது” என்று சொல்லக்கேட்ட சஞ்சயனாவன் “ஓய் இராஜாவே! வந்துவிட்டது பயம். இனித் செய்யத்தக்க தொன்றுமில்லை. இல்லாவிட்டால் உம்முடைய குமாரர் கர்ணனோடு சகுனியோடுங் கூடிக்கொண்டு, கற்புடைய மங்கையர்க்குச் சிறோமணியாகிய திரௌபதையைச் சொல்லத் தகாதவைகளைச் சொல்லிச் செய்யத் தகாதவைகளைச் செய்து அவமான் படுத்துவார்களா? இராஜாதிராஜராகிய பாண்டவரை அடிமைகளென்றும் நபும்சுகரென்றும் பலவாறாய்த் தூஷிப்பார்களா? நீர் இவ்வளவு செய்தும், அவர்கள் தருமத்திற் கட்டுப்பட்டு உமது கட்டளையை மற் காட்டிற்குச் சென்றார்களே! அந்தப் பொறுமை யென்னுந்தீயே பகைவரைச் சுடும்” என்று சொல்லக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரான், அச் சஞ்சயனோடு பின்னுஞ் சிலவற்றைச்சொல்லிப் பரதவிக்கிறான்—

“ஓ சஞ்சயா! துஷ்டப்பிள்ளைகள் என்பேச்சைக் கேட்கவில்லை. சூது வேண்டாமென்று தடுத்தேன்; பின்பு திரௌபதையைச் சபையிலிழுக்கும்போது காந்தாரி முதலானோர் மிகவும் விசனப்பட்டு என்னோடு சொன்னார்கள்; அநேக அபசகுனங்களு முண்டாயின;

இவற்றையெல்லாங் கண்டு நான் அவளுக்கு இஷ்டமான வரங்களைக் கொடுத்து, பாண்டவர்களுக்குச் செல்வங்களை முன்போற் கொடுத்து இராஜ்யத்திற்கு அனுப்பினேன். அவர்களை மறுபடியும் இந்தத்துஷ்டர் அழைப்பித்து இப்படிச் செய்தார்கள். அப்பா சஞ்சயா! நானென்னசெய்வேன்? இதனாலே துருபதமகாராஜனுங் கிருஷ்ணன் முதலானோரும் நமக்குப் பகையாளிக ளானார்க ளல்லவா? சஞ்சயா நானென்ன செய்யப்போகிறேன்? இனி துருபதமகாராஜனும், பிஷ்மருக்குச் சத்துருவாகிய சிகண்டி, துரோணருக்குச் சத்துருவாகிய திருஷ்டத்துய்மனன் முதலான துருபதகுமாரரும், விருஷ்ணிகள் - அந்தகர் - போஜர் - குரூரர் - தாசார்கர் - சாத்துவதர் - வாதவர் முதலானோர்களும் புடைசூழ, இந்திரதனுக்கொப்பாகிய காண்டிவத்தை வளைத்து நானேற்றி நானேசைகொண்டு அர்ச்சுனன் வருவானே! காலதண்டம் போன்ற கதையைக் கையிலேந்தி பீமன்வருவானே! இவர்கட்கெதிரில் நின்று யார் தடுக்கமாட்டுவார்கள்? நானு மெத்தனையோதடவை பாண்டவர்பகையாகாதென்று சொல்லியுங் கேட்காமற் போனானே! அரசார்க்குள் பலசாலி ஜராசந்தன்; அவன் பீமன்கையால் அழிந்தான். இவைகளையெல்லாம் அன்றே விதுரனுஞ் சொன்னான். அதைக் கேளாமல் புத்தியினனாகிய நான் ஆபத்தைக் கொணர்ந்து விட்டுக்கொண்டேன்” என்று திரிதராஷ்டிரன் சஞ்சயனோடு சொல்லி வெகுவாய் விசனப்பட்டானென்று வைசம்பாயன முனிவர் ஜனமேஜய மகாராஜனுக்குச் சொல்லி நிறுத்தினார்.

சபாபர்வம் முற்றிற்று.

3. ஆரண்யப்ர்வம்

கண்ணன் துதி

ஒருதலத்திடை யவதரித்தணி பொதுவர்கிற்குடி லுறைவதேதார்
மரகதப்புய றனையெடுத்தொரு மகவெனத்தன திருதியால்
அரிதுபற்றிய வலகைசெற்றிட அணிமுலைப்பய நுகர்வுறு
மருதிடைத்தவழ் பொருவில்வித்தகன் மலரடித்துணைவழுத்துவாம்.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சௌனகாதி முனிவர்களே! இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின்
இரண்டாம் பாகமாகிய சபாபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்பாயன
முனிவரை ஜனமேஜயமகாராஜன் பணிந் தெழுந்து, “சுவாமீ;
காண்டவவன தகனத்தினின்றுந் தப்பிவந்த மயனென்னுஞ் சிற்பி
யால் இந்திரப்பிரஸ்தத்திற் சமைத்துத் தந்த சபாமண்டபத்தில்,
நமன் சபையு ளிருக்குந் தந்தையின் கருத்தை நாரதமுனிவரர்
லுணர்ந்த யுதிஷ்டிரன், கண்ணன் விதேராதிகளாகிய ஜராசந்தனை
யுஞ் சிசுபாலனையுஞ் சங்கரித்து, தம்பியர் நால்வர் திக்குவிஜயத்
தாற் கொணர்ந்த பொருளைக் கைக்கொண்டு, வியாசராதியர்
முன்னிலையில் இராஜசூய முடித்துச் சம்ராட்டாகி, பெரிய
தந்தையின் கருத்தைப் பரிபாலனஞ்செய்யவேண்டி அத்தினு
புரஞ் சென்று சூதாடி அத்தோஷந்தீரத் துரோணசாரியர் நிய
மித்த பன்னிரண்டுவருட வனவாசமும் ஒருவருட அஞ்ஞாதவாச
மும் உள்ளக்களிப்போடு வகித்து, உடனே தம்பிமார் நால்வரும்
பாஞ்சாலியுஞ் சூழப் புறப்பட்டு வரப்பெற்ற சரித்திரங்க ளனைத்
துஞ் சாங்கோபாங்கமாகக் கேட்டு, ஒரு பாற் சந்தோஷமும் மற்றொருபால்
தீரா விசனமும் அடைந்தேன். இப்பால் மூன்றும்பாக
மாகிய ஆரண்யப்ர்வத்தை அவ்விசனந்தீர அதுக்கிரகிக்க வேண்டு
மென்று கேட்க, வைசம்பாயனமுனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1. பாண்டவர் வனம்புது சருக்கம்

தாயாய் மகவாய்த் தனியாய்ப் பலவாய்
நீயா யானாய் நீற்கு மொருவன்
மாயா மயனாய் மாயைக் கணுக
வாயா தவனென் மனநீங் கிலனே

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே ! ஐவர்களில் பீமன் அர்ச்சுனன் நகுலன் சகாதேவன் பின்னும் பாஞ்சாலி இவர்கள் கூறிய கடுஞ் சபதத்தைக் கேட்ட துரிதராஷ்டிரன் மெய்நடுங்கி, பாஞ்சாலியை வணங்கிக் கோபத் தணிய நல்வசனங்கூறி, “ உன் பார்த்தாக்களாகிய பாண்டவர்கள் அகமகிழ்ச்சியாகச் சூதில் தோற்ற நாடு நகரங்கள் முதலிய எல்லாவற்றையும் தந்தேன் தந்தேன் ” என்றுரைத்து, அவனைச் சமாதானப்படுத்தி, பின்பு பாண்டவர்களை யும் அழைப்பித்து ‘நீங்கள் ஐவருஞ் சிக்கிர மெழுந்து மாதிரோ மணியான பாஞ்சாலியை அழைத்துக்கொண்டு உங்கள் நகரத்துக்குச் செல்லுங்கள் ” என்று சொல்ல, அதை யறிந்த சகுனி துரியோ தனனுக்குத் தெரிவித்துச் சில துர்ப்போதனைகளைச் செய்தான். அதனால் துரியோதனன் “ பிதாவின் வாக்கின்படி உங்கள் நாடு நகரத்தைக் கொடுத்தோமே யல்லது, அடிமைத்தனத்தை மாத்திரம் விடுவியோம் ” என்று துச்சாதனைக்கொண்டு தெரிவிக்க, அதைக் கேட்ட துரிதராஷ்டிரன், மனவருத்தங்கொண்டு வில்லாகிரியரைப் பார்த்துத் தன் கருத்தையும் பிள்ளைகளின் கருத்தையும் எடுத்துக் காட்டி ‘இதற்கொரு தீர்ப்பு கொடும்’ என்று கேட்டான். வில்லாகிரியராகிய துரோணசாரியர் ஸ்ரீராமன் கதையை எடுத்துக் கூறிப் பஞ்சவர்க்கு அதிக நலமுண்டாகவுந் துரியோதனனுக்கு மகிழ்வுண்டாகவும் யோசித்துப் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ் செய்து ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசமா யிருந்து வருகின்றது நன்மையென்றும் அந்தப்படி செய்து வந்தபின்பு நீர் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தின்படி முன்போலவே பஞ்சவர் நாடுநகர முதலியவற்றைப் பெறுதல் தகுதியென்றுரைத்தார். துரியோதனன் கிஞ்சித் தாலோசித்து, ‘ தீர்மானித்த இப்பதின்மூன்று வருஷத் துக்குள் அஞ்ஞாதவாசமாகிய ஒருவருஷத்தில் இவர்களை எவ்விதத்திலாவது கண்டுபிடித்து முன்போலவே வனவாசஞ்செய்ய அனுப்புவோம் ’ என்று எண்ணி மகிழ்ந்து அவ்வெண்ணத்துக்

கொத்துக்கொண்டான். பாஞ்சாலி 'அரசருள் அடிமையில்லை' ஆதலால் அடிமையை மீட்டுக்கொள்ள ஓர் ஆட்டம் சூதாடக் கட்டளை யிடவேண்டும்" என்று பெரியோர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு தரும ராஜனை நோக்கி, 'நானே நீமாக இருந்து ஓர் ஆட்டஞ் சூதாடும்' என்று கூற, தருமராஜன் அக்கருத்துக் கிணங்கிச் சான்றோர்கள் முன்னிலையில் தான் செய்த தருமத்தைப்பந்தயமாக வைத்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியைத் தியானித்து சகுனியுடன் ஓர் ஆட்டம் சூதாடி வெற்றியடைந்து, அடிமைத்தனத்தை மீட்டுக்கொண்டு பெரியோர்கள் முதலானவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுச் சபையை விட்டுத் தாமுத் தம் சகோதரரும் பாஞ்சாலியோடு புறப்பட்டு நகரத்தைக் கடந்து சென்றார். அப்போது தங்களைக்கண்டு விசனப் படுங் குடிகளுக்குத் தருமபுத்திரரானவர் "நான் பன்னிரண் டாட் டஞ் சூதாடிப் பல ஆபரணங்களையும் - இரதங்களையும் - கஜங்களையும் - துரகங்களையும் - பதாதிங்களையும் - நாட்டையும் - நகரத்தையும் - அரசுரிமையையும் - சித்திராங்கதன் கொடுத்த அசுவங்களையும் - போக ஸ்திரீகளையும் மற்றமுள்ள எல்லாச் செல்வங்களையும் பாஞ்சாலி முதலிய எங்களையும் ஒவ்வொரு ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாகவைத் துத் தோற்றபடியாற் பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்செய்து அந்தப் பாவத்தைப் போக்கி, அடிமையை நீக்கிக்கொள்ள ஆடின ஓர் ஆட்டத்திற்கு ஒரு வருஷம் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் அஞ்ஞாத வாசமிருந்து பதின்மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாட்க ளாக நினைத்துக் கழித்துவருகிறேன்" என்று திடஞ்சொல்லித் தாமுத் தம் சகோதரர்களும் பாஞ்சாலியுமாக வனத்தை நோக்கி வெளிப்பட்டார்களன்றோ? அதுவே பிரயாணமாக வந்து செளனக முனிவருடைய வனத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

சூரியபகவான் தருமராஜனுக்கு அக்ஷயபாத்திர மளித்தல்

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பால் தருமராஜன் முதலிய ஐவரும் பாஞ்சாலியும் வனத்துக் கேகின செய்தி, பாண்ட வர்களுடைய சேனைகட்குத் தெரியவந்தது. பாண்டவவீரர் அனலி லிட்ட மெழுகைப்போல் மனம் உருகி, "ஐயையோ!! தெய்வமே! தருமசொருபியாகிய நம்முடைய அரசனுக்கு இட்டடிப் பட்ட வருத்தம் நேரிடுகிறதானால், இனி என்ன இருக்கின்றது? தன்பிராணனைப் போல் மற்றப் பிராணிகளையுங் காப்பாற்றுவ தில் அன்புகொண் டிருக்கின்ற தம்பிமார்களை யுடைய அரசனே

வனவாசஞ் செய்யப்போனாரென்கிற சொல்லைக் கேட்டு, இன்னும் நமதாவி யிருக்கின்றதே” என்று வெருவாய்த் துக்கித்துப் புலம்பி, சேனைத்தலைவர் - அணித்தலைவர் - வியூகத்தலைவர் - அர்த்ததாதர் - சமரதர் - பட்டவர்த்தனர் - மருடவர்த்தனர் இவர்களெல்லாருஞ் செளனகமுனி வனத்துக்கு வந்து, அங்கிருந்த தங்க ளரசனாகிய தருமராஜனைக் கண்டு, வேரற்ற மரம்போல் விழுந்து புலம்பித் துக்கித்தார்கள். ஆனால் தருமராஜன் துன்பமுண்டான போதும் இன்ப முண்டானபோதும் ஒரே சிந்தையை யுடையவராயிருந்தபோதிலும் பிரஜைகளினுடைய கோஷ்டத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் மனவருத்தமுற்று, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் இனிய வசனஞ் சொல்லி, யாவரையுஞ் சந்தோஷிக்கும்படி சில சாஸ்திரங்களைச் சொன்னார். அதற்கு யாவருந் தருமராஜனை வணங்கிச் சொல்லுகிறார்கள்—

அவர்கள் “ஓ சுவாம்! பொறை - வீரம் - நீதி இவையியல்லாத அரசனிடத்திலிருந்து அஷ்ட ஐச்வரியத்தைப் பெற்று வாழ்கிறதைப் பார்க்கிலும் அப் பொறை-வீரம்-நீதி இவைகளையுடைய அரசனிடத்திலிருந்து அஷ்டதரித்திரத்தை யடைந்து வாழ்வதே மேலாகும். ஆதலால் தங்களைப் பிரிந்து நாங்க ளிருக்கமாட்டோம்” என்று சொல்ல, தருமராஜன் புன்கிரிப்புக்கொண்டு “ஓ சற்சனர்களே! நீங்களேன் வருத்தப்படுகிறீர்கள்? செல்வம் நிலையல்ல. யானையின் பிடரியில் இந்திரனைப்போலப் பொருந்தி பூரணசந்திரப் பிரகாசம்போன்ற தவளகூதர நீழலிற் செல்லுவோ ராயினும், பொல்லாதகாலம் நேரிட்டாற் பிராணநாயகியையு மிழந்து, அலைவரென்று மறைகள் முறையிடுகின்றன. ஆதலால், நாங்கள் ஒரு காரணமிமித்தம் பெரியோர்களுடைய வாக்கின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்ய வேண்டும். இந்தப் பதின்மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாட்களாக நினைத்துக் கழித்து வருகிறோம். அதுகாறும் எங்கள் தாயாரும் எங்கள் பிள்ளைகளும் இங்குத்தானே யிருக்கிறார்கள். நீங்களெல்லாரும் அவர்களை எங்களைப்போலப் பாவித்து, அவர்களிடத்தே நீங்கள் சகல சம்பிரமத்தோடும் இருங்கள்” என்றுரைத்தார். அதைக்கேட்ட யாவருந் தங்களரசன் கட்டளைக் கிசைந்து, அவரையும் மற்ற யாவரையும் வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு,

அப்பாண்டவர்களுடைய புத்திரரிடம் வந்து சகல சம்பிரமத் தோடுங் கூடி வாழ்ந்துகொண் டிருந்தார்கள்.

இப்பால் அத்தருமராஜனை இடைவிடாம லிருந்த பன்னீராயி ரம் வேதியர்கள், தருமராஜன் வனத்துக்குச் சென்றதைக் கேள்விப் பட்டுக் கனவருத்தமுற்று, “ஓ! ஓ! நமது அரசன் ஜேஷ்டபிதா வின் சமுகங் கண்டு வருவாரென்றல்லவோ யெண்ணியிருந்தோம். இப்போது மின்னாமல் இடி இடித்ததுபோல், நமக்குத் தெரியாமல் அரசன் வனத்துக்கு யேகின காரணம் என்ன?” என்று ஏக்கங் கொண்டு, தெளமியருடன் யாவரும் பிரயாணப்பட்டுச் செளனக முனிவர் வனத்துக்கு வந்து தருமராஜனைக் கண்டார்கள்.

தருமராஜன் தம்பியருடன் அவர்களை எதிர்சென்று வணங்கி அழைத்துவந்து இருக்கச்சொல்லி, பிதாவின் சமுகங் காணப் போனதுமுதல் வனத்துக்கு வந்தது வரையில் நடந்த வற்றைக் கூறினர். வேதியர்கள் தருமராஜனைப் பார்த்து, “ஓ மகாராஜனே! எந்தெந்தக் காலத்தில் எதை எதை அநுபவிக்கவேண்டுமோ, அதை அநுபவிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் உம்மைவிட்டுப் பிரிந்திருக்க எங்களுக்கு மனமில்லை. நாங்களோ, நீருண்டானபோது ஏரியை இடைவிடாம லிருந்து, நீரில்லாக்காலத்தில் ஏரியை விட்டுவிடும் பறவைகளை யொத்தவர்க ளல்லர். ஆனால் அவ் ஏரியில் நீருற்ற போது செழித்திருந்து, நீரற்றபோதும் ஒட்டி வளர்த்திருக்கின்ற கொட்டியையும் - ஆம்பலையும் ஒத்திருக்கின்றவர்க ளாதலால், எங் களைக் கைவிடாதிருக்க உம்மை வேண்டுகிறோம்” என்று கூற, தருமராஜன் அந்த வாக்கியத்தை மறுப்பதற்கு அவ்வேதியர் களின் நடக்கையே தடை செய்தமையால், அக்கருத்துக் கிசைந்து யாவரையுந் தம்மிடத்தி லிருக்கும்படி உத்தரவுகொடுத்தார். வேதி யர்கள் யாவரும் மனமகிழ்ச்சியோடு தருமராஜனை அகலாதிருந் தனர்.

பின்பு தருமராஜன் பெரிய தந்தையின் வாக்கியத்தைப் பரி பாலனம் பண்ணவேண்டிச் சூதாடியதையும் அக்கால் தமது தம்பி மார் தம் வாக்கின்படி அடங்கிப் பூனைபோ லிருந்ததையும், பாஞ் சாலி பலவிதத்தால் அவகோலப்பட்டதையும் எண்ணி எண்ணிக் கனவருத்தமுற்றார்; பின் அதற்கு அதிக வருத்தமுறாமல் மன தைத் தேற்றிக்கொண்டாராயினும், தம்முடன் வரும் அந்தணர்

கஷ்டத்திற்குள்ளாய் வருந்துவார்களே என்றெண்ணிக் கொடிய, வெயிலி லகப்பட்ட பாம்புபோல மனம்பதைத் திருந்தனர். அத்தருணத்தில் வனத்துக்கு அதிபதியாகிய செளனகர், பஞ்சவர் காட்டில் வந்திருப்பதை யுணர்ந்து, “ஓ! ஓ! மகா பண்ணியவானாகிய தருமராஜன் ஏதோ சில காரணத்தால் நமது வனத்துக்கு வந்திருக்கிறபடியால், நாம் போய்க் கண்டு மனம் தளர்த்திடுங்கும். அத்தருமனுக்குத் தேறுதல் சொல்லவேண்டும்” என்று எண்ணித் தகஷணம் புறப்பட்டுத் தருமர் இறங்கி யிருக்கிற திருநோக்கி வருவதாயினர். அப்போது காவிகாம்பர தண்டு கமண்டல சடாதாரியாகிய அச்சௌனகர் வரவை நெடுந்தூரத்தி லிருந்த தருமராஜன் கண்டு, “ஓ! ஓ! இந்த வனம் முனிவர்களது ஆசிரமமாயிருக்கின்றது. அதோ ஒரு மகா பெரியவர் வருகிறார். ஆதலால் அவரை நாம் முன்னதாகச் சென்று எதிர்கொள்ளவேண்டும்” என்று கருதி தட்சணாத்மது தம் சகோதரர்களுடன் எழுந்து எதிர்கொண்டிப்பாய் அவரைக் கண்டு வணங்கி அழைத்துவந்து, அங்கொரு தருப்பாசனமிட்டு இருக்கச்செய்து, பலவாறு புகழ்த்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து நின்றனர். செளனகர் தருமராஜனுடைய நல்லொழுக்கத்தைக் கண்டு உளம்பூரித்து “ஓ தருமரந்தனா! உன்னுடைய பெயரையும், உன்னுடைய நல்லொழுக்கத்தையும் பலமுனிவர்களாற் கேட்டு ஸ்ரீமந்தாராயணனது திருநாமத்தை நினைத்தவுடன் எவ்வாறு மகிழ்வுண்டாகுமோ, அதுபோல் உனதுபெயரை நினைத்து நினைத்து மகிழ் வடைந்திருந்தேன். தற்காலத்திற் சூரியனைக்கண்ட தாமரையைப்போலவும் - மேகத்தைக்கண்டு மகிழு மயிலைப்போலவும் இன்று உன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்தேன்” என்று பல ஆசிகள் கூறிப் பின்னும் “ஓ தருமரந்தனா! நல்லொழுக்கத்தை யுடையவனெவனோ, அவனுக்கு நாட்டைவிடக் காடு மகாசிறந்தது. ஏனென்றால் நல்லொழுக்கத்துக்கு இருப்பிடமானது வனம். ஆதலாற் பெரியோர்கள் வனவாசஞ்செய்து, க்ஷேத்திர விசேஷத்தாலும்-தீர்த்த விசேஷத்தாலும்-மூர்த்திகள் விசேஷத்தாலும்-ஒழுக்கஞ் சிறந்து, மறுமைப் பயனை அதிகமாக அடைவர். ஆதலால் நீ வனத்துக்கு வந்தது எனக்கு மாத்திரமல்ல, உனக்கும் நலமாகத்தானிருக்கின்றது. அப்பாடிப்பட்ட கருத்து உனக்கிருந்தும், அக்கருத்தை ஏதோ ஒரு துன்பம் மேலிட்டு வாதிக்கின்றது. அது உன் முகக்குறியிற் றெரிகிறது” என்று திவ்யக்கியானியாகிய செளனகர் கூற, தருமரா

ஜன் மறுபடியும் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ ! உலகிலுள்ள உயிர்க ளனைத் துக்கும் ஆதாரமான ஸ்ரீமஞ்ஞாராயணன் தலைமையாக இருந்தபோதிலும், ஒருவர் மூலமாகப் பலருக்கும் பலர் மூலமாக ஒருவருக்கும் ஸீவனம் நடந்து வருகிறது. என் ஒருவனால் என் சகோதரரும் நெருப்பிற் பிறந்த பாஞ்சாலியுஞ் சுகமிழந்தனர். ஆகிலும் அது எனக்குப் பெரிதான வருத்தத்தைக் கொடுக்கவில்லை. இப்போது என்னை யடுத்திருக்கின்ற பன்னிராயிரம் வேதியர்கள் பசிப்பிணிக்குள்ளாகி வருந்துகிறார்கள். அவர்கள் கொண்டிருக்கிற வருத்தம் என்னை வருத்துகின்றது. அதற்கு யாதொரு வகையுமறியாமல் மயங்கி வருந்துகிற தமிழேனுக்கு வாடும் பரிருக்கு மழை வந்ததுபோற் றுங்கள் வந்தீர்கள். ஆதலால் என் மனவருத்தம் நீங்கத் தேவரீர் அடியேனுக்கு ஒருவழி காட்டவேண்டும்” என்று வினவ, செளனக முனிவர் சொல்லுகிறார்—

“ஓ தருமநந்தனா ! தீயவர்களுக்கு அணு வளவு துன்பம் வந்தபோதிலும் உதவி செய்பவர்க ளில்லாவிட்டால், அத்துன்பம் மலைபோலாகும். நல்லவர்களுக்கு வருந் துன்பம் மலைபோல இருந்தாலும், அது தெய்வ கடாக்ஷத்தினற் சூரியனைக் கண்ட பணிபோல் நீங்கும். ஆதலால் உனக்கு நேரிட்ட துன்பம் நீடித்திராமல் விரைவிற் கெட நானொரு மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறேன். அந்த மந்திரத்தை யுச்சரித்து ஆதித்தனை நோக்கி மூன்றைமுக்கால் நாழிகை தவத்தி லிருந்தால், உன் மனங் களிப்புறச் சூரியபகவான் வருவார். அவரிடத்து உனது குறையைச்சொல். அவர் அக்குறையை அகற்றுவார்” என்று கூறித் தருமராஜனை நோடி வரச்சொல்லி, ஒரு மந்திரத்தை உபதேசித்துத் தருமராஜனிடத்து விடைபெற்றுத் தமதிருப்பிடத்திற்குச் சென்றார். பின்பு தருமராஜன் அம் முனிவர் கூறிய மந்திரத்தை யுச்சரித்து, ஒரு முகூர்த்தம் ஆதித்தனை நோக்கித் தவத்தி லிருந்தார். ஆதித்தன் தருமராஜன் செய்யுந் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து, ஒரு வேதிய னுருவத் தரித்துத் தருமன் கண்ணுக்குத் தோன்றினன். தருமராஜன் அவ்வேதியனுக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து வணங்கித் துதித்தார். வேதியனாகிய சூரியபகவான், தருமராஜனை வாழ்த்தி, “ஓ தருமநந்தனா ! உனக்கு வேண்டியது யாது ?” என்று வினவ, தருமராஜன் “ஓ சுவாமீ ! அடியேனை யடுத்திருக்கிற பன்னிராயிரம் வேதியர்களும் பசிவேதனை யடையாதிருக்கக் கிருபை புரியவேண்டும்” என்று கூற

அந்தச் சூரியன் மகிழ்ந்து அவரவர்க ளெண்ணப்படி மிகுந்த சுவையுள்ள பதார்த்தத்தோடு உண்டியை உதவுகின்ற ஒரு அக்ஷய பாத்திரத்தைத் தருமன் கைபிற் கொடுத்து “ஓ தரும நந்தனா! இந்தப் பாத்திரம் நினைத்தபடி உணவு கொடுக்கும். நீங்கள் வனத்திலிருக்கிற பரியந்தம் வைத்திருந்து, நகரத்துக்குச் செல்லும்போது இதை என்னிடத்திற் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கூறிப் போயினன்.

தருமராஜன் அந்தப் பாத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு மன மகிழ்ச்சியோடு வேதியர் கூட்டத்துக்கு வந்து வணங்கி, பாத்திரத்தை அவர்கள் கையில் கொடுத்து “ஓ சுவாமிகளே! உங்கள் கருத்தின்படி இந்தப் பாத்திரஞ் சகல உண்டிகளையு முதவும். இதனை நீங்கள் வைத்துக்கொண்டு யாதொரு குறைவுமின்றி ஜீவனஞ் செய்துவாருங்கள்” என்று சொன்னார். அவ்வேதியர் அந்தப் பாத்திரத்தால் தங்கள் தங்கள் கருத்தின்படி சந்தோஷமாய் ஜீவனஞ் செய்து வந்தார்கள். பின்பு தருமராஜன் முதலான ஐவரும் பாஞ்சாலியுங் காட்டிலுள்ள கந்தமூல பலாதிகளை யுண்டு பசி தணிந்து, அன்றையதினம் அங்கிருந்து மறுநாள் உதயத்தில் எழுந்து நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, வேதவேதியர்களோடு பிரயாணப்பட்டுச் செளனகமுனி வனத்தை விட்டுக் காடு மலைமுதலிய வனத்திரத்திற் சஞ்சரித்து, மத்தியானப் பொழுதில் ஒரு வனத்தில் இளைப்பாறி, மறுபடியும் பிரயாணப்பட்டுக் காட்டு வழியாக வருகிறபோது சூரியன் பாண்டுமக்களின் வருத்தத்தைக் காண மனங்கூசப் போனவன்போலத் தன் கிரணங்களையெல்லா மொடுக்கிக் கொண்டு போய் மேற்றிசைக் கடலி லாழ்ந்தான்.

பகாசுரன் தம்பியாகிய கிம்மீரணன் வதை

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! சூரியன் அஸ்தமித்த வுடன் பன்னீராயிரம் வேதியர்களோடு ஐவரும் ஒரு காட்டிற் புகுந்தனர். அக்காடு பகாசுரன் தம்பியாகிய கிம்மீரணனுக்கு வாச புருந்தனர். அக்காடு பகாசுரன் தம்பியாகிய கிம்மீரணனுக்கு வாச புருந்தனர். அவனோ மகா பராக்கிரமசாலி. பகாசுரனுக் கினையவனென்று வயதாற் பேர்பெற்றாலும், வல்லமையிற் பகாசுரனுக்கு இனையவ னல்லன். அவனைத் தேவர்கள் கண்டால் யமதெரிசுனஞ் செய்தவர்களைப்போ லாவார்கள் என்றால், அவன் ஆற்றலை நீரே அளவிட்டுக்கொள்ளும். மேலுந் தன் தமைய னிறந்தசெய்தி

தனக்குத் தெரிந்தவுடனே 'என் தமையனைக் கொன்றவனை நானே கொல்லுகிறேன்' என்று வஞ்சங்கொண்டு, அவ்வாறு கொன்றவன் பாண்டு புத்திரரில் ஜேஷ்டனுக்கினையோனாகிய பீமனென்று தெரிந்து, காலம் பார்த்துக்கொண் டிருக்கிறவனாதலால், தன் வனத்தில் மனிதர் அரவமுண்டானதைக் கண்டு ஒரோடியும் வந்து பாண்டவரைக் கண்டான். கண்டதும் "ஓ! ஓ! இந்த ஐவரும் பாண்டுபுத்திரர்களாக இருக்கின்றனர். இவர்களில் கறுத்துயர்ந் திருக்கின்றவன்றான் நமது தமையனுக்கு யமனாக இருந்தவன். இவனைக் கொல்ல நாம் நெடுநாளாக வஞ்சம் வைத்திருக்கிறோம். இன்று அந்த வஞ்சம் நிறைவேறுங்காலம் நேரிட்டது" என்று கருதி அவர்களை அணுகி அவர்கள் பக்கத்தி லிருந்த பாஞ்சாலியைக் கண்ணுற்று, "ஆ! ஆ! இந்த மானு மகாருபவதியா யிருக்கின்றான். நாம் எண்ணியபடி பீமனோ டெதிர்ப்போமானால் ஐயா பஜயம் ஒருவர் பங்கல்ல. நமது தமையனைக் கொன்றவன், ஒருவேளை நம்மையுங் கொன்றுவிடுவான். நாம் சாகாமுன்னம் இந்த மாதின் நலத்தை அதுபவிக்க வேண்டும்" என்று கருதி, இருளா யிருப்பதோடு பின்னும் அதிக இருளுண்டாக ஒரு மாயை செய்து, அந்த இருளில் ஒரு பாய்ச்சல் பாய்த்து, பஞ்சவர்க்கும் வேதியர்க்கும் மத்தியிற் கனவருத்தத்தோடு நடந்துவருகிற பாஞ்சாலியைத் தூக்கிக்கொண்டு, மின்னலோடு மேகங் கர்ஜித்து வானத்திற் செல்வதுபோலக் கிம்மீரணன் அந்தரத்திற் றுவினான்.

பாஞ்சாலி கிம்மீரணன் கைபி லகப்பட்டுக்கொண்டு பெருமூச் செறிந்து, பஞ்சவரைக்கூவி 'ஓ' வென் றரற்றினான். அந்தச் சத்தஞ் செவ்வையாய்க் கேட்குமுன்னமே பீமன் அதிகச் சினங்கொண்டு, கதாயுதத்தைப் பூமியி லுன்றி ஒரே பாய்ச்சலாய்ப் பாய்த்து, அந்தரத்திற் செல்லுங் கிம்மீரணன் மார்பி லுதைத்துக் காலேப் பற்றிப் பூமியி லிழுத்தான். மிகுந்த ஆற்றலையுடைய பீமனுதைத்த உதையினாற் கிம்மீரணன் சாம்பவமூர்த்தியின் காலாலுதைபட்ட யமனைப்போல் மனவருத்தமுற்று, பாஞ்சாலியை எறிந்துவிட்டுப் பூமியிற் குதித்தான். பாஞ்சாலி பூமியில் விழுமுன் அர்ச்சுனன் தாவிப்பிடித்து, தேகவருத்த மில்லாமற் பூமியி லிறக்கினான். கிம்மீரணன் பூமியில் வந்து நின்று, அண்டகடாகமனைத்தும் வெடித்தி டும்படியாகக் கடுகடுத்த ஒரு கர்ஜனைசெய்து, இடியேற்றைப்போலச் சென்று பீமனை யொரு குத்துக் குத்தினான். பீமன் அக்குத்

தைத் தட்டித் தன் இரண்டு கைகளாலும் அவன் முகத்தி லறைத் தான். அந்த அறை பட்டமாத்திரத்திற் பொற்கலங்கினவனாக இருந்தபோதிலும், அதிக பராக்கிரம சாலியாகையால் ஒரு மலையைப்பிடுங்கி பீமன்மே லெறிந்தான். பீமன் தன் கதையினால் அம் மலையைப் பொடிப்பொடியாக்கி, அவன் தோள்புளிரண்டும் முறிய ஓர் உதை உதைத்தான். கிம்மீரணன் அந்த உதைக்கு அஞ்சாமல் வந்து மேல்விழுந்து இறுகப்பிடித்தான். பீமன் அவனை நன்றாக இறுகப்பிடித்து வாரித்தூக்கிப் பூமியி லறைந்தான். அதனால் அக் கிம்மீரணன் உடல்பிளந்து சின்னபின்னமாயும், அவன் மனஞ் சற்றுங் கலங்காமல் இடையிலிருந்த உடைவாளை யுருவி வெட்டினான். பீமன் அந்த வெட்டைக் கதையினால் தட்டி, அவ்வாளை அநேக துண்டுகளாக ஒடித்துப் பொடிப்பொடியாக்கினான். உடனே கிம்மீரணனும் ஒரு கதையைக் கையிலேந்தி அட்டகாசஞ்செய்து, கொக்கரித்து, ஓடோடியும்வந்து ஒரு மோதுமோதி அடித்தான். பீமன் அந்த அடியைத் தன் கதையினால் தட்டி, அவன் கதையையும் ஆயிரம் சுக்கலாய்ப்போகும்படி பொடியாக்கினான்.

அக்கால் கிம்மீரணன் தனது வாளாயுதமுங் கதாயுதமும் போய் நிராயுதனாகியும் அஞ்சாமல், மல்புத்தஞ்செய்ய யத்தனித்துத் தோள்தட்டி ஆர்த்தான். பீமன் தன் கதையை அரைபிலிருக்குங் கச்சையிற் பூட்டிவிட்டு, தானும் மல்புத்தத்துக்கு ஆரம்பித்தான். உடனே இருவரும் எதிர்த்து ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றியடைய வேண்டுமென்று வீராவேசங்கொண்டு, இரண்டு சிங்கங்கள் எதிர்த்ததுபோ லெதிர்த்து ஒரு முகூர்த்தகால பரியந்தம் போர் செய்தார்கள். அப்போது பீமன் கடுஞ்சின மடைந்து, 'இந்த அசுரனோடு இவ்வளவுநேரம் போராடுகிறதா?' என்று அவனைப் பிடித்தெடுத்து அந்தரத்திலெறிந்தான். அப்படி யெறிந்த வேகத்தாற் கிம்மீரணன் சப்தமண்டலங்கட்கு மப்பாற் சென்று மீண்டும் பூமியில் விழுந்து அவயவங்களெல்லாஞ் சிதைந்தவனாயிருந்தும் இராப் பொழுதாகையால் வன்மை குறையாமல் மறுபடியும் வந்தெதிர்த்தான். உடனே பீமன் மகா உக்ரகாரத்தோடு அக்கிம்மீரணனைச் சேர்த்துப் பிடித்துப் பகாசுரனுடைய தலையைத் திருகி யெறிந்தது போல் அவன் தலையைத் திருகி யெறிந்து, அவனுடலை இருபிளவாகக் கிழித்துத் தலைமாற எறிந்துவிட்டு, தமையனாகிய தருமராஜனை வந்து வணங்கினான். தருமராஜன் முதலான நால்வரும் -

பாஞ்சாலியும் - வேதவேதியர்களும்-தௌமியமுனியும் சொல்லத் தரவில்லாத மகிழ்வடைந்து பீமனைப் பலவாறு புகழ்ந்தார்கள்.

அப்பால் அன்றிரவி லோரிடத்திலுந் தங்காமல் நடந்து பரிதி வனத்துக்கு அவர்கள் வந்தார்கள். ஐவர் அப்பரிதிவனத்துக்கு வரவே, சூரியன்யெதிர்வந் தழைப்பதுபோல் உதயமானான். அந்தப் பரிதிவனத்தின் விநோதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வனத் தைக்கடந்து, தைதவனத்துக்கு வந்து, அங்கு நீர்வள மிகுந்திருந் தமையால் தங்கிக் காலேக்கடன முடித்துக்கொண்டு சற்று இளைப் பாறி, மறுபடியும் பிரயாணப்பட்டிக் காடுமலைகளிற் போய்ச் சஞ்ச ரித்து, மேகங்கள் கர்ஜித்துக்கொண் டிருக்கும் நெருங்கிய சோலை களையுடைய காடியவனத்துக்கு வந்து அங்கும் நீர்வள மிகுந்திருந்த மையால், அந்த வனத்தின் செழிப்பைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து, அந்த வனத்தில் ஐவரும் பாஞ்சாலியும் தங்கி ஸ்நானஞ்செய்து, பூஜை முதலிய நித்தியானுஷ்டான விதிகளை முடித்துக் கந்தமூல பலாதிகளை யருந்திச் சுகித்திருந்தனர். பன்னீரார்பிரம் வேதியரும் - தௌமிய முனிவரும் - ஸ்நானஞ்செய்து பூஜைமுடித்து, அக்ஷய பாத்நித்தி லுண்டான அறுசுவையோடு கூடிய உண்டியைப் புசித்து தருமராஜனிடத்து வந்து, சத்காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண் டிருந்தனர்.

பாண்டவர்களைப் பந்துக்கள் வந்து காணுதல்

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே ! அக்காமியவனமானது நைமிசாரணியத்திற்கும் கந்தமாதனத்திற்கும் ஒப்பாயிருந்தது ; சொர்க்கமத்திய பாதலமென்னும் முப்புவனத்தி லிருப்பவர்களும் இச்சிக்குந் தன்மையைப் பொருந்தி, சந்தனம் - பாரிஜாதம் - கோங்கு - பலா - பாதிரி - மந்தாரம்-ஷண்பகம் - அசோகு - மல் லிகை - முல்லை - இருவாட்சி-புன்னை - கமுகு - தேமா - வாழை - முதலியவற்றைப் பெற்று, வெங்கதிரைத் தண்கதிராகச் செய்யுங் குளிர்ச்சியை யுடையது. அப்படிப்பட்ட வனத்தில் ஐவருஞ் சென்ற மாத்திரத்தில், மேற்சொன்ன விருக்ஷாதி புஷ்பச்செடி கள் அதிகமாகப் புஷ்பித்தும் - காய்த்தும் - பழுத்தும் - மிகுந் தனவன்றி, அவ்வனத்தி லிருந்த - சிங்கம்-யானை - புலி - மான் - பாம்பு - கீரி முதலிய மிருகங்களும் ஒன்றோடொன்று விரோ மிதன்றிச் சினேகித்து விளையாடிக்கொண் டிருந்தன. ஐவரும்

அவ்வனத்தின் விநோதங்களையும் மிகுந்த ஒற்றலையுடையவர்கண்டு மகிழ்த்திருந்தார்கள். அப்போது ஐவர் வனவாசஞ்செய்யச் சென்ற செய்தி உலகெங்கும் பரவினதோடு, தூதுவர்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் அரசர்களுக்கு அறிவித்தார்கள். உலகிலுள்ள அரசர்கள் அதைக் கேள்விப்பட்டு மனவருத்தமுற்றத் தங்கள் தங்கள் பரிஜனத்தோடு காமிய வனத்துக்கு வந்தார்கள். பாஞ்சாலன் பஞ்சவர் காடடைந்ததைத் தூதுவரா லுணர்ந்ததுமன்றித் தன் குமாரத்தையத் துச்சாதனன் சபையி லிழுத்து வந்ததையும் கேள்விப்பட்டு, நெருப்பில் நெய்யைவிட்டாற்போல் கோபத்தி லொழிக்க எழுந்து போர்க்கோலங்கொண்டு இரதாருடனாயினன். திருஷ்டத்தூர்ப்பனன்-மந்திரிமார்பட்டவர்த்தனர்-மகுடவர்த்தனர்-அணத்தலைவர் - விபூகத்தலைவர்-படைத்தலைவர் - இவர்கள் யாவரும் இரதகஜதுரகபதாத்களோடு வந்து அரசனைக் கலந்தார்கள். பாஞ்சாலன் மஹா உக்கிரத்தோடு பிரயாணப்பட்டு, 'எனது மருகர்கள் எந்தவனாதி விருக்கிறார்கள்? பார்த்துவாருங்கள்' என்று தூதுவர்களை நாற்றிசையினு மனுப்பினான். உடனே தூதுவர்கள் சென்று ஐவரிருக்கின்ற வனத்தைக் கண்டு அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் சகல பரிஜனங்களோடும் ஐவரிருந்த காமியவனத்தை நோக்கி வந்தான்.

இப்பால் சித்திரவாகன பூபாலபாண்டியன், ஐவர் வனவாசஞ் செய்யச்சென்றதை ஆதியோடந்தமாகத் தூதுவரா லறிந்து, அவனுக்குத் தனது இரதகஜதுரகபதாதியோடு ஐவரிருந்த வனத்தை நாடி வந்தான். விராடன் - சல்லியன் - மகாதபதி முதலான அரசரும், பஞ்சவர்களின் சொந்த ஜனமாகிய சுபத்திரை - குந்திதேவி - அபிமன்னன் - இளம்பஞ்ச பாண்டவர் - இவர்கள் முதலான உள்ளிட்டாரும் ஆற்றமாட்டாதவர்களாய், அனலிலிட்ட மெழுகுபோல மனது உருகிக் காமியவனத்தை நாடி வந்தார்கள். சில தூதுவர் மதுராபுரிக்குச் சென்று ஐவர் வனவாசஞ் சென்றதையும், அப்படிச் செல்வதற்குண்டான காரணத்தையும், தெரிந்துத் தெரியாதவர்போ லிருக்கின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கும் அறிவித்தார்கள். அதைக் கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அப்போதுதான், தேள்கொட்டினவர் போலத் துடிதுடித் தெழுந்து, "ஓ! ஓ! கள்ளங்கபடரியாத தருமராஜனைத் துரியோதனனாதிபர் ஏமாற்றினார்களா? இனி யென்ன செய்கிறது? நாம் சென்று ஐவருக்குத் தேறுதலைச் சொல்லாவிட்டால் நல்லல்ல" என்று வாயாற் சொல்லிக்கொண்டு, தம் பரிஜனத்தை

யெல்லாம் வரும்படி கட்டளையிட்டு, அப்பரிஜனத்தோடு தாமும் ஓர் அரசனைப்போலக் காமியவனத்தைத் தேடி வருகிறார். அங்க வங்க கலிங்க காஸ்மீர காந்தாரதேசத்திலுள்ள அரசர்களெல்லாரும் பஞ்சவரைக் காணக் காமியவனத்துக்கு வந்தார்கள். அவர்களையெல்லாம் தருமராஜன் தமது தம்பியரோடும் வந் தெதிர்கொண்டு, வந்த அரசர்களுக்கெல்லாம் தகுந்த உபசாரஞ் சொல்லி, குந்திதேவிக்கு வந்தனஞ் செய்து, சுபத்திரை-அபிமன்னன் - இளம்பஞ்சபாண்டவர் முதலானவர்களை அன்போடாதரித் திருக்கச்செய்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி வரவைக் கண்டு எதிர்கொண்டார். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி தருமராஜனுக்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, மற்றை நால்வரையும் பாஞ்சாலியையும் ஆதரித்தார். தருமராஜன் அவருக்கு எதிர் நமஸ்காரஞ் செய்து அழைத்து வந்து, இருக்கச்சொல்லித் தாமும் தமது தம்பியருமாக அருகிலிருந்து, இந்திரப்பிரஸ்தம்விட்டு அத்தினபுரிக்குச் சென்று வனமடைந்தமட்டும் நடந்ததை ஆதியோடந்தமாக எடுத்துரைத்தார்.

அதனைக்கேட்ட பாஞ்சாலன் - பாண்டியன்-விராடன் - முதலான அரசர்கள் கடுஞ்சின மடைந்து சொல்லுகிறார்கள்—“ஓ தருமபூபதி! உலகிலுள்ள அரசர்கள் தங்கள் பகைஞரை வெற்றியடையக் கருதுவார்களானால் நால்வகைச் சேனையோடு சென்று நியாயமாகப் போர்செய்து வெற்றியடைதல் நலம். போர்செய்து வெற்றியடைதற்கு வல்லமை இல்லாதவர்கள், சிலர் உதவியைப் பெற்றுப் பகையை முடித்துக்கொள்ளுவர். உதவியாலும் வெற்றியடையாத காலத்து, நஞ்சிடுதல் - படுகுழிபாய்ச்சல் - சூதாடல் முதலிய கொடிய பாதகச் செய்கையால் வெற்றியடைவர். இவ்விடத்தில் துரியோதனன் உங்களைச் சூதில் வெற்றியடைந்தான். அதை ஒருபகைத்துக் கொடுத்துக்கொண்டோம். ஆபினும் மாதுசிரோமணியாகிய திரௌபதையைச் சபையி லிழுத்துவர நியாயமுண்டா? அதை நீங்கள் எவ்வாறு பார்த்திருந்தீர்கள்? அந்த மாதுசிரோமணியைப் பிடித்து இழுத்துவந்த துச்சாதனையும் படுபாவியாகிய துரியோதனனையும், துரியோதனன் சொல்லுக்கு மாறுபடாமல் உதவியாகப் பேசிவருகிற துன்மார்க்கனாகிய கர்ணனையும், சூதாட்டத்தில் உங்களைவெற்றியடைந்த துராத்ருமாவாகிய சகுனியையும் இந்நிமிடத்தில் யமதண்டனைக்குள்ளாக்கும்படி இதோ எங்கள் கையிலிருக்குங் கார்முகத்திலிருந் துண்டாகும் பாணத்திற்குக் கட்ட

டனையிடுகிறோம். தாங்கள் இந்தவேளை தடைகூடும் விருக்கவேண்
டும்” என்று சொல்ல, சிலர் ஆர்ப்பரித்தெழுந்தனர், சிலர் தங்கள்
தங்கள் கையிடுந்த வில்லை அங்கேயே வளைத்து டங்கார ஒசை
யெழுப்பி, ஒருகணையை வில்லிற் பூட்டி, இந்தக் கணையினாலேயே
கௌரவர்களை யமலோகத்துக் கணுப்பிவிடுகிறோம்” என்று கூறி
னர். இவ்வாறு அரசர்களெல்லாநூர் தங்கள் தங்கள் சேனாக்களை எச்
சரித்துப் போருக் கெழுந்தார்கள். பீமன்-அர்ச்சுனன் - நகுலன்-
சகாதேவன் ஆகிய நால்வரும் போருக்கெழுங் கருத்திற் கிஞ்
சித்து விருப்பமுற்றார்கள். அரசர்கள் போருந் கெழுந்ததையும்,
பீமன் முதலான நால்வரின் கருத்தையும், ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி
கண்டு, தாமுங் கோபங் கொண்டவர்போ லினிதித்து அரசர்களைப்
பார்த்து, “ஓ அரசர்களை! உங்கள் கருத்து எவ்வாறிருக்கின்
றதோ அவ்வாறே என் கருத்து மிருக்கின்றது. ஆனால் போருக்
கெழுவதற்கு ஒரு சங்கட மிருக்கின்றது. அஃதென்னெனில்: தரும
ராஜன் ஒன்றுந் தெரியாதவ ரல்லர் பீமன் - அர்ச்சுனன் - நகுலன்-
சகாதேவன் ஆகிய நால்வரும் அற்பமானவர்க ளல்லர்; மேலும் அள
க்கரிய ஆற்றலைப் பெற்றவர்கள். அவர்கள், தமைபன் வாக்குக்கு
மாறுபடாம லடங்கிக் கலகஞ் செய்யாமல் வந்துவிட்டார்கள். தரு
மராஜனே நீதிக்கு விரோதப்படார். வில்லாகிரியராகிய துரோ
ணசாரியின் தீர்ப்பின்படி பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ்
செய்து, ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ்செய்து வந்தபின்பு, வில்லா
சிரியர் முதலான பெரியோர்களின் கட்டளைப்படியே துரியோ
தனன் நாடுகர முதலியவற்றைக் கொடுத்தால், கலகமில்லாமல்
முன்போ விருப்போம். துரியோதனன் பெரியோர்களின் கட்டளை
யை மீறி நாடுகர முதலியவற்றைக் கொடுக்காமல் மாறுபடுவானு
னால், அக்காலத்தில் தற்காலத்திற் கொண்ட கோபத்தைக் காட்டிப்
பஞ்சவர்க் குதவிசெய்யுங்கள்” என்று அரசர்களின் கினத்தைத்
தணித்து, தருமனைப்பார்த்து, “ஓ தருமநந்தனா! நீங்கள் மன
வருத்த முறாமல் வில்லாகிரியர் கொடுத்த தீர்ப்பின்படி பதின்
மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாட்களாகப் பாவித்துக்
கழித்து நகரம்வந்து சேருங்கள். துரியோதனன் பெரியோர்களின்
கட்டளைப்படி நாடுகர முதலியவற்றைக் கொடுக்காமற்போனால்,
அக்காலத்தில் இந்த அரசர்களின் உதவியைப் பெற்று உங்கள்
பகையை முடித்துக்கொள்வீர்கள். அதுவரையிலும் உங்கள் சுய

ஐனங்களில் இளம் பஞ்சபாண்டவரைப் பாஞ்சாலனிடத்தும், உமது தாயை விதுரராஜனிடத்தும் அபிமன்னனையும்-சுபத்திரையையும்- பலராமரிடத்தும், சித்திராங்கதையைப் பாண்டியனிடத்தும் அனுப்பிவைத்து, நீங்கள் வனவாசஞ் செய்யுங்கள்” என்று கூற, தருமன் அக்கருத்துக் கிசைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியின் கட்டளைப் படி தங்கள் தங்கள் புத்திரர் முதலானவர்களை அவ்வண்ணமே சென்றிருக்கும்படி ஆதரித் துரைத்தனர். பின், அன்னையை ஐவரும் வணங்கி, “ஓ எங்கள் மாதாவே! நாங்கள் தேவரீர் வயிற்றிலுதித்த நாள் முதல் இதுவரைக்குத் தங்களைவிட்டுப் பிரிந்ததறியோம். அப்படியிருந்த எங்களுக்கு உங்களைப் பிரியும்படி காலகதி நேரிட்டது. நீங்கள் அதைக்குறித்து வருத்தமுறாமல், பதின்மூன்று வருஷத்தையும் பதின்மூன்று நாட்களாகப் பாவித்து, எங்கள் சிறிய பிதாவாகிய விதுரராஜன் அரண்மனையி லிருங்கள்” என்று கண்ணீர் ததும்ப நின்றுரைத்தார்கள்.

அம்மக்களின் வார்த்தையைக் குந்திதேவி கேட்ட மாத்திரத்தில் மனம் வெதும்பி, “ஓ மைந்தர்களை! உங்களைவிட்டு இமைப் பொழுதும் பிரியாமலிருந்த என் மனம் எவ்வாறிருக்கும்? ஐயையோ!! உங்களையும், அனிச்சப்பூவையிதிக்கக் குழையும் பாதத் தையுடைய திரௌபதையாகிய இக்குலவிளக்கையுள், எவ்வாறு விட்டு என்னுயிர்தரித்திருப்பேன்? காலகதியை நோக்கித் துணிவு கொண்டாலும், உங்கள்மீது வைத்த அன்பானது என்னை உருக்கி விடுகிறதே” என்று மக்களையும் மருமகளையுங் கண்ணீரால் ஸ்நானஞ் செய்வித்து விசாரப்பட்டாள். அப்போது பாஞ்சாலி கண்ணீர் ததும்ப நின்று “ஓ மாமீ! எல்லாந் தெரிந்தவர்களே கண்ணீர்விட்டால், ஒன்று மறியாத பேதையாகவும் இளந்தையாகவு மிருக்கும் என்மனம் மென்ன கல்லா? என்னம்மணீ! தங்கள் புத்திரர்களின் வாக் கின்படி அத்தினபுரத்துக்குச் சென்று, என் அம்மான் மகனாகிய விதுரராஜன் அரண்மனையிற் சிறிதுநாள் மனம் பொறுத்திருங்கள்” என்று கூறினாள். இவையனைத்துங் கேட்ட குந்திதேவி காலகதியை நோக்கி, ‘இனி நாம் வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லை’ என்று கருதி, புத்திரர் கருத்திற் கிசைந்து விதுரன், அரண்மனைக்குச் சென்றாள்.

அப்பால் சித்திராங்கதை - சுபத்திரை முதலான தேவிகளும் இளம்பஞ்ச பாண்டவர் முதலிய புத்திரர்களும் வந்து வணங்கி,

தேகமெல்லா நனையும்படியாகக் கண்ணிர் பெருக்கி நின்றனர். அப்போது அவர்களை ஐவரும் பாஞ்சாலியும் அதிக ஆறுமையோடு தழுவி, இனிய வசனங்கள்கூறி, “யார்யாஸா எந்தெந்த இடங்களிலிருக்க எம்பெருமான் நியமித்தனரோ அவரவர் அந்தந்த இடத்திலிருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு அனுப்பிவைத்தனர். வந்த அரசர்கள் தருமராஜன் முதலானவரை வணங்கி விடைபெற்று, தங்கள் நகரம்போய்ச் சேர்த்தார்கள். பாஞ்சாலன் இளம் பஞ்ச பாண்டவர்களோடு தன் நகரம் வந்து சேர்த்தான். பாண்டியன் கித்திராங்கதையை அழைத்துக்கொண்டு தன் நகரத்திற்குச் சென்றான். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி சுபத்திரையை அழைத்துக்கொண்டு தம் நகரத்திற்குச் சென்றார். பஞ்சவர் சேனைகள் இளம்பஞ்சவரிடத்தும், அபிமன்னனிடத்தும், பிரிவற்றிருந்தார்கள். தருமன் முதலான ஐவரும் பாஞ்சாலியுங் காட்டையே நகரமாக எண்ணிக் காமியவனத்திலிருந்தனர். கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இனி இரண்டு கண்ணில்லாதவன் தன் சகோதரனாகிய விதுரராஜனோடு யோசித்ததையும், அதற்கு விதுரன் கூறியவற்றையும், அப்போது துரிபோதனன் செய்ததையும் எடுத்துக் கூறுகிறேன் கேளும்—

பாண்டவர்களிடத்தில் விதுரன் வரவு

ஓ மஹாராஜனே! பஞ்சவர் வனத்திற்குச் சென்றமாத் திரத்தில் துரியோதனன் மேல்வருங் கெடுதியை நனைக்காமல் அதிக மகிழ்ச்சியோடு, சபாமண்டபத்துக்கு வந்து சிங்காசனத்திலிருந்து, பீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - விதுரர் முதலான பெரியோர்களையும், மற்றுமுண்டான மந்திரிமார் முதலானவர்களையும் அழைப்பித்து “ஓ பெரியோர்களே! என் கருத்தின்படி பஞ்சவர் பஞ்சையாகிக் காட்டிற்குச் சென்றனர். இனி அவர்களின் நாட்டை நாம் ஆளவேண்டும். இந்திரப்பிரஸ்தம் அரசுக்கு யோக்கியமாக இருப்பதுமன்றி, அங்கே மயன் புதுக்கிய சபை மகாவீனோதமாக இருக்கின்றமையால், என்னரசை அங்கிருந்து செலுத்தக் கருதியிருக்கின்றேன். ஆதலால் தங்கள் கருத் தென்ன?” என்று வினவ, விதுரன் சற்றாலோசித்து, “அட்டா!! இவன் இராக்கூத அம்சம். ஐவர் தேவர் அம்சம். இவனுக்கு இந்திரப்பிரஸ்தம் தகாது. இவனோ இந்திரப்பிரஸ்தம் செல்லக் கருதியிருக்கின்றான். இக்கருத்தை ஒருவிதமாக மறுக்கவேண்டும்” என்று கருதி “ஓ துரியோதனா! இந்த அத்தின

புர முண்டான நாள்முதல், இதுவரைக்கும் அநேக அரசர்கள் இந்த நகரத்திலேயே யிருந்து அரசாட்சி செய்துவந்தார்கள். நீ இந்த சமஸ்தானத்தை விட்டு மற்றோரிடத்திலிருந்து அரசுசெய்வது தகுதியல்ல. மஹாமண்டலேஸ்வரருக்கு எக்காலும் இருப்பிடமாகிய இந்தச் சமஸ்தானத்திற்குத் தற்காலத்தில் நீயே மஹாமண்டலேஸ்வரனாகியபடியால், நீ இந்தச் சமஸ்தானத்திலேயே யிருந்து அரசுசெய்து, வில்லாசிரியராகிய துரோணசாரியரை இந்திரப் பிரஸ்தத்துக்கு அனுப்பிவைத்து, அவ்விடத்தில் நடக்க வேண்டிய வற்றை அவரால் நடப்பித்துக்கொள்” என்று மகாபரிவுடன் சொல்பவனைப்போற் கூறினான்.

துரியோதனன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, வில்லாசிரியரை நோக்கி நமஸ்கரித்து “ஓ சுவாமீ! தாங்கள் இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சேர்ந்து அங்கு நடக்கவேண்டியவற்றைக் கிரமப்படி நடத்தி வாருங்கள்” என்று கூறினான். வில்லாசிரியர் அக்கருத்துக் கிசைந்து, தன் பரிஜனத்தோடு இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்று, அங்கிருந்துகொண்டே தனக்குந் துரியோதனனுக்கும் ஆகவேண்டிய இராஜகாரியங்களை நடத்தி ஒவ்வொருவேளை துரியோதனனையும் திரிதராஷ்டிர மஹாராஜனையும் வந்து கண்டுகொண்டு இந்திரப்பிரஸ்தத்தி விருந்தார்.

தருமராஜனைக் காணப்பெறாத நாடுநகங்க ளெல்லாஞ் சூரியனைக் காணாத நாள்போ லாபின; நீர்வளம் நிலவளமுதலியவைகளு மழிந்தன. துரியோதனன் மனக்கவலையற்றவனாக எங்குந் தன் அரசுசெலுத்தி, பஞ்சவர்களின் சொத்துக்க ளெல்லாவற்றையும் அபகரித்துக்கொண்டு இன்பக் கடவி லாழ்ந்து சுகித்திருந்தான். திரிதராஷ்டிரன் பஞ்சவர்கள் பஞ்சையாகி வனத்திற்குச் சென்றதையும், அவர்கள் கூறிய சபதத்தையும் மனதில் நினைத்து, தன் புத்திரர்களின் கடின சித்தத்தையும் - சொற்ப பலத்தையும் - ஐவரின் தருமசிந்தையையும் - அளக்கரிய ஆற்றலையும் - சீர்தூக்கி, தமது புத்திரர் கெடுவதற்கு ஐயமில்லை யென்று தீர்மானித்து, இதற்கென்ன செய்யலாமென்று தனக்குள் ஆலோசித்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் தமது சகோதரனாகிய விதுரனால் இக் கவலையை மாற்றவேண்டுமென்று கருதி, அருகிலிருந்த தூதுவர்களை நோக்கி, “விதுரராஜனை அழைத்து வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். தூதுவர்கள் விதுரராஜன் அரண்மனைக்கு வந்து விதுரனைக் கண்டு

வணங்கி, அரசன் வரும்படி கட்டளைப்பட்டதை எடுத்துரைத் தார்கள்.

விதுரன் தக்ஷணம் தமையனிருக்கு மிடத்துக்கு வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி எழுந்து, தன் பெயரை யெடுத்தோதினன். திரிதராஷ்டிரன் தம்பியைத் தழுவிப் பல ஆரிகள் கூறி, அருகிலிருக்கும்படி சொல்லி, “தம்பி விதுரா! என் சகோதரனாகிய பாண்டுவின் புத்திரர்கள் நெடிய கடல்கூழ்ந்த பெரும்புலியாசையைக் கைவிட்டு, கொடிய வெம்பரற் காட்டை அடைந்தனர். அவர்கள் வில்லாசிரியராகிய துரோணசாரியார் கூறிய தீர்ப்பின்படி, பதின்மூன்று வருஷத்தையுந் தொலைத்து வருவார்களா? அல்லது நகரத்தில் அதிக செளக்கியத்தையடைந்த அவர்கள், வனத்திற்கென்று பசிப்பிணி முதலிய தேகவுபாதியை யடைந்து இறந்துவிடுவார்களா? ஒருவேளை நாட்டிலிருப்பதிற்பயனென்ன? மறுமைலாபத்துக் கேதுவானது துறவறமாயிற்றே. அத்துறவறத்தை அது சரித்துக் காட்டில்தானே இருப்போமென்று இருந்துவிடுவார்களா? இதனைச் சீர்தூக்கிச் சொல்” என்று கூற, விதுரன் குறுநகைகொண்டு ‘ஓ மகாராஜாவே! அந்த ஐவர், துரோணர் விதித்த கட்டளைப்படி பதின்மூன்று வருஷத்தையும், பதின்மூன்று நாட்களாக எண்ணிக் கழித்து வருவார்கள். செல்வத்தி லிருந்தவர்கள் வெம்பரற் காட்டிற்குச் சென்றால், தேகஞ்சுட்கிப் பலஹின்பட்டு வியாதிக்குள்ளாகி வருந்தி இறந்துவிடுவ ரென்பதை மறந்துவிடும். ஏனென்றால், தரும சிந்தையும் தெய்வபக்தியு முடையவர்க் கிடையூறு வராது. மேலுந் தருமராஜன் வடவைத்தீயைப்போல வெப்பத்தைக்கொடுக்குங் கொடிய வெம்பரற்காட்டிற் பாதத்தை வைப்பானாகில், அக்காடு குபேரனுடைய சிங்கார வனம்போற் குளிர்ச்சிபெறும்; பூக்காத தெல்லாம் பூத்துக், காய்க்காததெல்லாங் காய்த்துப் பழுக்கும் என்றால் ஐவருக்குத் தேகமெலிவு எந்த விதத்தால் வரக்கூடும்? ஒருகாலத்தும் வராது” என்று விதுரராஜன் சொன்னான்.

திரிதராஷ்டிரன் மனவருத்தமுற்று “தம்பி விதுரா! தருமராஜன் தருமசிந்தையை யுடையவ னென்பதற்கும், தெய்வபக்தியுடையவ னென்பதற்கும் ஐயமில்லை. ஐவர் வனவாசஞ்செய்ய இந்த நகரத்தைவிட்டுப் போகும்போது, துரியோதனன் முதலானவர்கள்மேல் வஞ்சம் வைத்துச் சென்றார்களா அல்லது இது

நமது விதிவசமென்று கருதிச் சென்றார்களா? இதனை நீ யறிந்திருந்தால் ஒளிக்காமல் எனக்கு உரை” என்று வினவினன். அதற்கு விதுரன் “ஓ மகாராஜாவே! ஐவருள் தருமராஜன் தவிர, மற்ற பீமன்-அர்ச்சுனன் - நகுலன் - சகாதேவன்-பாஞ்சாலி இவர்கள் முன்னஞ் சபையிலுள்ளவர்கள் திடுக்கிட் டேங்கச் சபதஞ் செய்தபோதே, மனதில் வஞ்சம்வைத்துவிட்டார்களென்று விளங்குகின்றது. தருமராஜன் தன் வாயினால் ஒன்றுங் கூறாமல் மேலுக்குச் சாந்தமுள்ளவன்போ லிருந்தாலும், அவன் உமது புத்திரர்மேற் கொண்ட கோபத்திற்கு அளவில்லை. அப்படி அந்தக் கோபக்குறியை அறியவேண்டிய கருத்திருந்தால், அந்தத் தருமராஜன் முதுகிலே பிடி எள்ளைப்போட்டால், பளபளவென்று அவ்வெள் உடனேபொரிந்துபோகும். இதற்கு எள்ளளவுங்கூடச் சந்தேகமில்லை. மகாராஜனே! இனிப் பலப்பலவாகச் சித்திப்பதிலும், வருத்தப்படுவதிலும் பயனில்லை. ஐவரையும் அழைப்பித்து முன்போல் அவர்கள் நாடுநகர முதலியவற்றைக் கொடுத்து விடுவீரானால், உமது புத்திரர்க்குக் கெடுதிவராதிருப்பதோடு நம்மை யொத்த அரசரெல்லாரும் மதித்துப் புகழுவார்கள். இந்த யோசனைக்கு மேலான யோசனை வேறில்லை” என்று கூற, திரிதராஷ்டிரன் “தம்பி விதுரா! இந்த யோசனையை ஆகியிலேயே நான் நினைத்துச் சபையில் அவ்வைவரையும் அழைத்து, அவர்கள் இழந்த நாடுநகர முதலியவற்றை மீண்டுங் கொடுத்ததற்கு, பாவியாகிய என் புத்திரன் தந்தை வாக்கியமென்று மதிக்காமல் மறுத்துவிட்டது, உன்கருத்தறிந்ததுதானே? ஆதலால் அதைக் குறித்துப் பேசுவதற் பயனில்லை. மேல் நடக்க வேண்டியதற்குத் தகுந்த யோசனை கூறு.” என்று வினவ, விதுரன் “ஓ மகாராஜனே! தற்காலத்தில் துரியோதனன் கடின சித்தத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், பஞ்சவர்கள் அப்பதின்முன்று வருடமும் வனவாசஞ்செய்து இவ்விடம் வந்து, நாங்கள் முன்கூறிய தீர்ப்பின்படி வனவாசஞ்செய்து வந்தோமாதலால், எங்கள் நாடுநகர முதலியவற்றைக் கொடுங்கள் என்று கேட்பார்கள். அக்காலத்திலும் இக்கொடும்பாவியாகிய துரியோதனன், நாடுநகர முதலியவற்றைக் கொடான். நாமெல்லோருங் கூடிச் சொன்ன போதிலும் நமது வார்த்தையையுங் கேளான். அதன்மேல் ஐவர் மீறிச் சபையிற் கூறிய சபதப்படி பீமன், துரியோதனன் முதலான நூற்றுவரையும், அர்ச்சுனன் கர்ணனையும், நகுலன் சௌபலனையும்,

சகாதேவன் சகுனியையுங் கொன்று, திரௌபதையின் கூந்தலை முடிப்பித்து, தங்கள் வெற்றிமுரசை அறைவித்து, இருளைச்சிதற வடித்து உலகத்திற் பிரகாசிக்குஞ் சூரியனைப்போல் தருமராஜன், நமது புத்திர பௌத்திராதிகளென்னும் பொருளனைத்தையும் அத மாக்கி உலகத்திற் பிரகாசிப்பான் ” என்று கூறினான்.

இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் நாவலர்ந்து, நெஞ்சந்தளர்ந்து, மெய்நெங்கி, வாய்முழறி நெடுமூச் செறிந்து, “அப்பா விதூரா! நீ சொல்லும்போதே என்மனம் நிலைதளர் வுற்று அதிக துன்பத்தை அடைகின்றதே! ஐவர் மீறி என்மக்களை அதமாக்குங் காலத்தில் என்னுயர் உடலில் தரிக்குமா? தரித்திருக்காதே! ஆகையால் அவ்வகையான கெடுதி நேரிடாதிருக்க ஒரு தந்திரஞ் சொல் ” என்று கூற, விதூரன் “ஓ மகாராஜனே! இனி ஒரு தந்திரந்தா னிருக்கின்றது. அதைவிட வேறொரு தந்திரமுமில்லை. அஃதென்னவெனில் உமது புத்திரர்கள் நூறுபேர், பாண்டு புத்திரர்கள் ஐந்துபேர். ஆக நூற்றைந்து பேர்களில் உமது சிரேஷ்ட புத்திரனாகிய துரியோதனன்தான் குலபாதகன். அவனொருவ னில்லாவிட்டாற் குருகுலம் வாழையடி வாழையாக விளங்கிவரும். அவனிருந்தாற் குருகுலம் நாசமாகும். ஆதலால், உடலில் ஒரு புரைக்குழல் தோன்றினால் அதனைக் கத்தியா லறுத்துவிடுவதைப்போல் குலநாசஞ் செய்பவந்த அப் புத்திரனைக் கொன்றுவிட்டாற் குலநாச மாகாதிருப்பதுமன்றி, நூற்றி லுறு புத்திரரை நீர் கண்ணாற் காணாவிட்டாலும் அவர்களின் வசனங்களைக் காதினால்கேட்டாவது மகிழ்ந்திருப்பீர். ஆதலால் துரியோதனனைக் கொன்றுவிடுவதே நலம் ” என்று கூறினான்.

இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன், இரண்டு கரங் களையுஞ் செவியில் வைத்து “ஐயையோ! தெய்வமே! தெய்வமே!” என்று ஒவென்றலறிப் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்து, மீண்டு மவ் விதூரனால் உபசரிக்கப்பட்டு, மூர்ச்சைதெளிந்து எழுந்து உட்கார்ந்து, வடவாக்கினிபோலக் கோபத்தி் ஜொலிக்கவும் - வாயினின் றும் புகை யெழவும்-விதூரனை நோக்கி “அடா விதூரா! என்ன வாக்கி யத்தை வழங்கினே? ஐயையோ! பெற்ற பிள்ளையைக்கொன்ற அரசர் களும் உலகத்தி் விருக்கின்றார்களா? இதுவரைக்கும் நான் உன்னை அறிவிற் சிறந்தவனென்று ஆப்தமான மந்திரியாக வைத்துக்கொண்

டதற்கு, நல்லயுக்தி சொன்னாய். உன்னைப்போலச் சில மந்திரிக ளிந்தச் சமஸ்தானத்தி விருப்பார்களானால், இந்தச் சமஸ்தானங் கெடுவதற்கு ஐயமில்லை. அடா பாவி! பெற்ற பிள்ளையைக் கொல்ல வாயினுற் சொன்னாயே! உன் முகத்தில் விழிக்கலாமா? சீ! சீ! இனி நீ, என் சமுகத்துக்கு வரவேண்டியதில்லை. உடனே இவ் விடத்தை விட்டுச் செல்” என்றுகூறி முகத்தைத் திருப்பினான்.

உடனே விதூரன் கடுஞ்சினமடைந்து சொல்லுகிறான்—“ஓ மகாராஜனே! மேல் விளைவதைக் கண்டு நலம்பெற நடுவுநிலைமை யான வாக்கியத்தை எடுத்துரைத்தேன். அது உமக்குப் பொல் லாத சொல்லாக இருக்கின்றமைபால், மேல் வருங் கெடுதியை நீரே அநுபவத்திற் கண்டுகொள்ளும்” என்று கூறி, தமையனை விட்டு நீங்கி, இனி அரைமாத்திரைப் போதாவது இந்தச் சமஸ் தானத்திலிருக்கொணுது” என்று மனவெறுப்புற்றுத் தனதிரும்பிடத் திற்கு வந்து, தனது சுயபரிஜனஞ் சூழ்ந்துவர இரதமேனிப் பஞ்சவ ரிருக்குங் காமியவனத்தைத் தேடிச் சென்றான்.

விதூரமகாராஜன் வரவைக் கண்டமாத்திரத்தில் ஐவரும் எழுந்து எதிர்சென்று வணங்கி அழைத்துவந்து, ஓர் ஆசனத்தி லிருக்கச்சொல்லிச் சோடசோபசாரமுஞ் செய்து நின்றனர். விதூ ரன், ஐவருக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் பல ஆசிகள் கூறி, வேதவேதியர் களை நமஸ்கரித்து, அவர்கள் கூறிய ஆசியை யேற்றுப் பஞ்சவரை நோக்கித் தனக்குத் திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கும் நடந்த விருத் தார்த்தத்தைக் கூறி, “இனி நான் நகரத்திலிருந்து உயிர்வாழ்வதை விடக் காட்டிற்குச் சென்று மறுமை லாபத்தை யடைய நற்றவம் புரிவதே நலம் என்று கருதி வனவாசஞ்செய்ய வெளிப்பட்டேன். உங்களைக் கண்டு போகலாமென்று வந்தேன்” என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட தருமராஜன், சிறிய பிதாவாகிய விதூரனுக்கு மகிழ்வுண்டாகவும், பெரிய பிதாவின்மேற் கொண்ட கோபத் தணிய வும், சில இனிய வசனங் கூறிக்கொண்டு அவ்விதூரனோடும் தம்பி மாருடனும் அக்காமியவனத்தி லிருந்துவந்தார்.

இங்கே திரிதராஷ்டிரன் தனது தம்பியாகிய விதூரன் கூறிய கடுஞ்சொல்லைக் கேட்டுக் கனவருத்தமுற்று, மேல்விளையும் விப ரீதத்தையும் அறிந்துகொண்டு, விதூரன்மேற் கொண்ட கோபத் தணிந்து, மீண்டுந் தன்னருகிலிருந்த தூதுவரை அழைத்து, என்

சகோதரனாகிய விதுரராஜனை அழைத்து வாருங்கள் ” என்றுன். உடனே அத்தூதர்கள் ஓடோடியும்வந்து விதுரன் அரண்மனைக்குச் சென்று அங்கிருக்குங் காவலாளிகளை விசாரிக்க, அக்காவலாளிகள், விதுரராஜன் காமியவனத்திற்குச் சென்றிருத்தலைக்கூற, தூதுவர் வந்து, திரதராஷ்டிரனை வணங்கி, “சுவாம்! தங்களிடத்திற்கு வந்து அரண்மனைக்குச் சென்றவுடனே விதுரராஜன் தன் பரிஜனத்தோடு ஐவரிருக்குங் காமியவனத்துக்குச் சென்றதாகக் காவலாளிகள் கூறினர்” என்று சொன்னார்கள். இவ்வார்த்தையைக் கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் இடிவிழுந்த மரம்போல் ஏங்கி மனம் தளர்ந்து, “ஓ! ஓ! உண்மையான கருத்தை எடுத்துரைத்த விதுரனை நீதியின்மீது புத்திரவாஞ்சையால் வெறுத்துக்கொண்டோம். இதை அறிந்த விதுரன் நம்மீது வெறுப்படைந்து ஐவரிடத்துச் சென்றான். ஐயையோ! தெய்வமே! ஐவர்களோ சத்தியசொருபிகள்; அதிக வல்லமை யுடையவர்கள். அவர்களுக்குப் பலராமரின் சகோதரனாகிய கபடநாடக சூஸ்திராவதாரியாகும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி உதவியா யிருக்கிறார். அந்த உதவியோடு திரிலோகத்தை யும் ஒரு முகூர்த்தத்தில் வெற்றிபெறும் பராக்கிரம வியாக்கிரமமாகிய விதுரனுஞ் சேர்ந்துகொண்டால் காற்றும் நெருப்பும் வேறே வேண்டுவதில்லை. இனிச் சொற்ப வல்லமையைப் பெற்றிருக்கிற நமது மக்கள், எவ்வாறு உயிரோடிருப்பர்? ஆதலால் அரைமாத் திரைப்போதாவது விதுரராஜனை ஐவரிடத்தி லிருக்கவொட்டாமல் நமதிடத்தி லிருக்கும்படி செய்துகொள்ளவேண்டும்” என்று கருதித் தக்ஷணம் தூதுவரை நோக்கிச் சஞ்சயனை அழைத்துவரக் கட்டளை யிட்டான்.

அத்தூதுவர் சஞ்சயனுக்கு அரசன் கருத்தைத் தெரிவித்தனர். சஞ்சயன் தக்ஷணம் திரிதராஷ்டிரனிடத்து வந்தனன். திரிதராஷ்டிரன், சஞ்சயனுக்கு உபசாரவார்த்தை சொல்லி, விதுரனுக்குத் தனக்கும் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்து, தற்காலத்தில் ஐவரிடத்திலிருக்கிற விதுரனைச் சமாதானஞ்செய்து, இவ்விடம் அழைத்துவாவென் றனுப்பினன். சஞ்சயன் அரசன் கட்டளைப்படி காமியவனத்துக்கு வந்தான். தருமராஜன் முதலான ஐவரும், சஞ்சயன் வரவை யுணர்ந்து, உடனே எழுந்தெதிர் சென் றழைத்துவந்து இருக்கவைத்து உபசாரஞ் செய்தனர். சஞ்சயன் தருமராஜனையும் விதுரனையும் நோக்கி “ஓ அரசர்களே!

உங்களுக்குத்தெரியாத நியாயமொன்றில்லை. இந்த விதுரமகாராஜன் சந்திரகுலத் தரசனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனுக்கு முதன் மந்திரி. அரசன் ஒருவேளை வெறுத்துக்கொண்டால் அதனை நீப மாகவைத்துக்கொண்டு வெறுத்து வந்துவிடுகிறது தகுதியா? நீங்கள் யோசியுங்கள். தற்காலத்தில் மகாராஜா விதுரராஜன் வரவுக் கெதிர்பார்த்திருக்கிறார். அவர் கருத்து மகிழ்வெய்தும் வகையை நாடுங்கள்” என்று கூற, தருமராஜன் விதுரராஜனுக்குச் சில இனியவசனங்களைக் கூறி, மகாராஜனிடத்திற்குச் செல்லுங்களென்றனர். விதுரன் தான் கொண்ட கோபத் தணிந்து, தன் பரிஜனஞ் சூழ்ந்துவரச் சஞ்சயனோடு அஸ்தினபுரத்துக்கு வந்து, தன் தமையனாகிய திரிதராஷ்டிர மகாராஜனை வணங்கித் தன் பெயரை யெடுத்தோதினான். திரிதராஷ்டிரன் விதுரனை அழைத்துவந்த சஞ்சயனுக்கு அதிக உபசார வார்த்தைகளைச் சொல்லி விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, தம்பியை மார்புறத் தழுவி அதிக ஆறுமையோடு சொல்லுகிறான்—

“ஓ தம்பி விதுரா! கடல்குழந்த நெடிய இவ்வுலகத்தை ஆளும் அரசர்களுக்கு உயிர்த்துணையாக இருப்பவர்கள் மந்திரிகள். அந்த மந்திரிகள் அரசனுக்கு ஓர் இக்கட்டு வந்த காலத்து, அரசன் வெயர்வை சிந்தினை விடத்துத் தமது உதிரத்தைச் சிந்தச் செய்வதோடு, சமயம் வந்தபோது நல்ல நீதிகளை எடுத்தோதி, அரசனை நல்வழியில் திருப்பவேண்டும். அரசன் மந்திரிகள் சொல்லை மீறிக் கடுஞ்சின மடைவானாகில், மந்திரிகள் அக்கோபத்துக் குள்ளாகித் தங்கள் உயிரை அவ்வரசனுக்குத் தத்தஞ்செய்வார்களேயன்றி, அரசனைவிட்டு வெளியிற் செல்லார்கள். நீ இந்தச் சமஸ்தானத்தி விருக்கும் எல்லா மந்திரிகளுக்குந் தலைமையான மந்திரியாக இருக்கிறதமன்றி, இந்தச் சமஸ்தானத்திற்குத் தலைமைபெற்றிருக்கிற எனக்குச் சகோதரனாகவுமிருந்து நான் கடுஞ்சினமடைந்து தெரிந்துத் தெரியாமையுமாக உன்னை இகழ்ந்தால், அதற்கு மனவருத்தமுற்று என்னை வெறுத்ததுவுமன்றி, இந்த நகரத்தையும் வெறுத்து, ஐவரிடத்துச் சென்றனையே இதுதகுதியா? எல்லாந் தெரிந்த உனக்கு நான் சொல்லவேண்டிய தென்ன இருக்கின்றது! மேலும் அறிவுடையோர்களுடைய இலக்கணம், அறிவினிகளுடைய பிழையைப் பொறுத்தல்தான்” என்று பற்பல இனியவசனங் கூறினான். விதுரன் தமையனிடத்துண்டா

கிய கோபந்தணிந்து, அன்றுமுதல் தமையனைவிட்டகலாம லிருந்தான். மேல்நடந்த விருத்தாந்தத்தையுஞ் சொல்லுகிறேன்கேளும்—

துரியோதனன் அயித்திரிய முனிவராற் சாபம் பெறுதல்

ஓ மகாராஜனே ! விதுரன், திரிதராஷ்டிரனை வெறுத்துக் காமியவனத்துக்குச் சென்று பின்பு சஞ்சயனால் மறுபடியும் திரிதராஷ்டிர னிடத்து வந்து சேர்ந்ததைத் தூதுவரால் துரியோதனன் கேள்வியுற்றுக் கடுஞ்சின மடைந்து, அன்றையதினம்போக மறுநாளுதயத்தில் எழுந்து காலேக்கடனை முடித்துக்கொண்டு போஜனஞ் செய்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கண மகுடமுதலிய வற்றையணிந்து, நல்ல பீதாம்பரம் உடுத்து, தாம்பூலாறிகள் தரித்து, தன் சகோதரர்களோடு கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தான். மற்ற மந்திரிமார் - பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - அணித்தலைவர் - வியூகத்தலைவர் - வேதவேதியர் - கிருபாசாரி - பீஷ்மாசாரி - துரோணசாரி - அச்வத்தாமா - கர்ணன் - சகூனி முதலானவர்களும் வந்தார்கள். துரியோதனன் யார்யார்க்கு எந்தெந்தவிதமாக மரியாதை செய்யவேண்டுமோ அந்தந்த விதமாக மரியாதையைத் தாழ்வின்றிச் செய்து, யாவரையும் தகுந்த சிங்காதனத்திலிருக்கச் சொல்லி “ஓ சபையாரே ! நான் சொல்லுஞ் சொல்லுக்கு யாவருங் கிஞ்சித்துச் செவிகொடுத்துக் கேட்டு ஒரு தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டும். அஃதாவது : இந்தச் சமஸ்தானத்தில் நடந்து வருகிற கெடுதியைப்போல் எந்தச் சமஸ்தானத்திலும் நடந்ததில்லை. பஞ்சவரில் பீமார்ச்சுனர் இருவரும் கெட்டவர்கள். அவர்களைக் கொல்லப் பற்பல தந்திரஞ்செய்தும் இந்தச் சமஸ்தானத்திலிருக்கிற பெரியோர்களால் அந்தத் தந்திரம் நிறைவேறவில்லை. முடிவில் என் குலகுருவாகிய சகூனிமாமாவின் கிருபா கடாஷுத்தால், ஐவரையும் இலேசாக வெற்றியடைந்தேன். இப்போது ஐவரும் என் அபிப்பிராயப்படி காட்டிற்குச் சென்றனர். இஃதீப் படியிருக்க உயிருள்ளளவும் இந்தச் சமஸ்தானத்தின் பொருளைச் சொந்தமாய் அநுபவித்து, தனக்கு வழிபடுவோர்க் குதவாமல் அயல்வீட்டுக் காரர்க் குதவிசெய்யும் முடத்தென்னமரம்போல், பகைவராகிய ஐவர் பக்ஷமிருக்கின்ற விதுரன், அவ்வைவர்க்காக இதுவரையில் நீதியுணர்ந்தவன்போற் பாரபக்ஷமாகப் பேசிவந்

தது மல்லாமல், அவர்கள் காட்டிற்குச் சென்றபின்பும் என்பிதாவுக்குச் சில தூர்நியாயங்களை எடுத்துக் கூறி, அத்தூர்நியாயத்தை எந்தை கடிந்துகொண்டதின்மேல் ஐவரிடம் சென்றானும். என்பிதா மறுபடியுஞ் சஞ்சயனால் அவனை அழைப்பித்துக் கொண்டாராம். இஃதென்ன அநியாயம்! சமஸ்தான மந்திரிகளுக்குத் தலைவனாகவும், என்பிதாவுக்குச் சகோதரனாகவு மிருக்கிற விதூரனுக்கு, இது தகுதியா? என்று கூறினன். இவ்வாறு துரியோதனன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட சபையார் அனைவரும் மனவருத்தமுற்று, ஒருத்திரவுமின்றித் தேனிலே விழுந்த ஈயைப்போல் மயங்கி யிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கிற தருணத்தில் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்து நான்கு கலைக்கியான முதலியவற்றையெல்லாம் ஐயமின்றி யுணர்ந்து, நல்ல நெறியினின்று, பிரமத்தின் நிச்சயத்தை யறிந்து, தபோசிரேஷ்டர்க ளெல்லாரும் மதித்துத் துதிக்கத் தகுந்த சிறப்பினை வகித்த அபித்திரிய முனிவர் காவிகாம் பர தண்டு கமண்டலதாரியாய்த் தீர்த்தயாத்திரை செய்து வருகிற போது, ஐவர் வனவாசஞ் சென்றதைக் கேள்வியுற்று மனவருத்தமடைந்து, பஞ்சவர் பஞ்சையானதற்குக் காரணம் துரியோதனனாதலால் அத்துரியோதனைச் சமாதானஞ்செய்து, முன்போலப் பாண்டவர்களையும் கௌரவர்களையும் நேசஞ்செய்விக்கக் கருதி, அஸ்தினபுரி யடைந்து துரியோதனனுடைய கொலுமண்டபத்துக்கு வந்தார்.

அதைக்கண்ட துரியோதனன் உடனே எழுந்தெதிர்கொண்டு போ யழைத்துவந்து, பொற்பிட மளித்து இருக்கச்சொல்லி உபசாரஞ்செய்து, “ஓ சுவாமிகளே! அடியேனிடத் தன்புவைத்து இங்கு வந்த காரண மென்ன?” என்று வினவ, அபித்திரிய முனிவர், துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி, அவனைச் சிங்காதனத்தி லிருக்கச்சொல்லி “ஓ துரியோதன மகாராஜனே! நான் புண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்யக்கருதி வெளிப்பட்டுப் புண்ணியகூத்திரங்களிலிருக்கிற திவ்விய தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வருகிறபோது, காமியவனத்தில் உன் சிறிய பிதாவின் புத்திரர்களாகிய பஞ்சவர் பஞ்சைபோல வனவாசஞ் செய்கிறதை யறிந்து தீர விசாரித்தேன். அவர்கள் வனவாசஞ் சென்றதற்குக் காரணம் நீ என்றே என்புத்திக்குப்பட்டது. அதைக்குறித்து உன்னைச் சமாதானப்படுத்த இங்குவந்தேன். நான் சொல்லுவதை நன்றாகக் கேள்.

உலகமே நிலையல்ல. அப்படியிருக்க அவ்வுலகிலுள்ளவை நிலைத்து இருக்குமோ? அதிலுங் காயம் நீர்மே லெழுத்தா; இளமையோ நீர் மேற் குமிழி. செல்வங் கடவி ன்லையைப்போல் மா, மமா, மி வருவது ஆதலால் உலகத்தில் மானிடதேக மெடுத்தவர் புகழுடம்பைச் சம்பாதிக்கவேண்டும். நீ தருமராஜனுக்கு வியோதியல்ல, சகோதரன் தான்! அப்படியிருக்க, உனக்கு அவர்கள் மேற் பகையென்ன? அந்தப் பாண்டவர்களை பகைப்பவர்கள் ஒருவருமில்லை. ஒருகால் யாராவது பகைப்பார்களானால் அவர்களின் நன்னடத்தையே அப்பகையை வெல்லும் என்றால், அவர்களது வல்லமையை ஒருவர் வாயா லுரைக்கக் கூடுமோ? மேலும் ஐவர்கள் மானிடரோடு மானிடராக விருந்தாலும், தேவரேயன்றி மானிடரல்லர். அவர்களுக்கு மிகுந்த பராக்கிரம மிருந்துஞ் சத்தியத்துக்கு மாறுபடாமல், பெரியோர்களின் கட்டளைப்படி அடங்கிக் காட்டுக்குச்சென்றனர். இந்த ஒரு செய்கையே அவர்கள் சத்தியவான்களென்பதைப் பரிஷ்கார மாக விளங்குகின்றது. ஆதலால் இனி, நீ ஐவர்மேல் வஞ்சம்வைக்காமல் அவர்களை அழைப்பித்து, அவர்களது அரசரிமை முதலியவற்றைக் கொடுத்துவிட்டு, உனக்குரிய பூமியில் நீ யிருந்து செங்கோல் செலுத்தினால், நீயும் மேன்மை யடைவாய் அவர்களும் நன்மையடைவார்கள்” என்று பற்பல வியாயங்களை யெல்லா மிகவுங்கனிவோடு எடுத்தோதினார்.

இந்த வாக்கியங்களைக்கேட்ட துரியோதனன் சபையைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கடுஞ்சின மடைந்து “ஓ சபையோர்களை! இந்த முனிவரைப் பார்த்தீர்களா? இவர் மொழிந்த சொற்களை நன்றாகக் கேட்டீர்களா? முழுதுந் துறந்த பெரியோராக இருக்கிறவர்க்கு உலகிலுள்ளவர்கள் எக்கேடுகெட்டா லென்ன? இந்த மகாமுனி தாம் கருதியபடி தீர்த்தயாத்திரை செய்யாமல், ஐவரையு மென்னையுஞ் சம்மதிக்கச் செய்யவேண்டியதென்ன? அப்படித்தான் நாங்களிருவருஞ் சம்மதித்தால், அதனால் இவரடையும் பயன் என்ன? ஒன்று மில்லை. இவர் வழங்கிய சொற்களை நன்றாக உய்த்து நோக்கினால், விதுரன் பஞ்சவரிடத்துச் சென்றிருந்தபோது இப்படியொரு குடில யுக்தி செய்துவைத்து வந்திருப்பானென்று தெரிகிறது. ஐவர் விதுரன் வாக்கியத்தை நம்பி, இந்தச் சுவாமியைத் தூதாக அனுப்பி வித்தார்கள். ஐயையோ! பஞ்சவர் புத்தியை என்னென்று மதிக்கிறது? வில்லாசிரியரையும் என் பிதாவையும்விட இந்த முனிவர்

சிறந்தவரோ? இவர் மொழியைக் கேட்டு மகிழ்ந்து நான் சம்மதிக்கிறவனோ? ஆ! ஆ! இது நன்றாயிருக்கின்றது” என்று முனிவரைப் பார்த்து “முனிவரே! நீர் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டல தாரியாக வந்தமையால் அந்த வேடத்துக்காக உமக்கு உபசாரஞ்செய்தேன். ஐவர் விடுத்த தூதுவரென்று கிஞ்சித்து முன்னர் தெரிந்திருக்குமானால், உம்மை இந்தக் கொலும்ண்டபத்தி ளிருக்கச்செய்யேன். நீர் முன்ன மெழுந்து இச்சபையைவிட்டகலும்” என்று கடுஞ்சினத்தோடு கூறினன். துரியோதனன் வழங்கிய மரியாதைத் தாழ்வான வார்த்தையை அபித்திரியமுனிவர் கேட்டமாத் திரத்திற் கடுஞ்சினமடைந்து “அடாபாவி துரியோதனா! பொருட்செல்வங்-கல்விச் செல்வம்-வீரச்செல்வம் - இவைகளை யுடையோர் முக்கியமாக அடக்கமுடைமையை வகிக்காவிட்டால் முதற்கூறிய மூவகைச்செல்வ மிருந்தும் பயன்படாமற் கெடும். நீ மூவகைச்செல்வத்தையும் பெற்றிருக்கிறோமென்று மமதை கொண்டிருக்கிறாய். அந்த மமதை உன்னுயிர்க்கு வாளாக இருக்கின்றது. அதிலும் நீ அடக்கமுடைமையின் இலக்கணத்தை யறியாதவனதலால், என்னையொரு துரும்பாகப் பாவித் திகழ்த்தனை. நீ ‘துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு’ என்கிற பழமொழி கேட்டதில்லையா? நியாயத்தை எடுத்துரைத்த என்னை, நீ அவமதித்தாய். மேல்விளையுஞ் சமர்க்களத்தின் முடிவில் பீமனால் உன் துடை முறிக்கப்பட்டு பூமியில் விழுந்து நீ சாகக்கடவை” என்று சபித்துவிட்டுத் தமக்கஷ்டமான விடத்துக்குச் சென்றனர்.

துரியோதனன் முனிவர்கொடுத்த சாபத்துக்கு அஞ்சாத நெஞ்சனாகிச் சபையை நோக்கி “சபையோர்களே! பஞ்சவர் பஞ்சையாகி வனத்திற்குச் சென்றும் இன்னும் அவர்கள் குறும்பு நீங்கவில்லை. ஒரு முனிவரை யனுப்பி என்னைச் சாபத்துக்குள்ளாக்கினர். இனி அரைமாத்திரைப்போதாவது ஐவரையும் உயிரோடிருக்கச்செய்யேன். பெரியோர்களா யிருக்கிறவர்கள் என்னை இந்தவேளை தடுக்காதிருக்கவேண்டும்” என்று கூறி, அருகிலிருந்த துச்சாதனன் - கர்ணன் - சகுனி இவர்கள் முகத்தை நோக்க, அவர்கள் அரசன் முகக்குறியை அறிந்து நால்வகைச் சேனைகளுக்கும் போர்க்கோலங்கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டுத், தாங்களும் அளவற்ற ஆயுதங்கள் முதலான சின்னங்களை என்னொப்படுத்திப் போர்க்கோலங் கொண்டார்கள்.

2. அர்ச்சுனன் தவநிலைச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி

மேவரு ஞான னந்த வெள்ளமாய் விதித்தோ னுதி
மூவரு மாகி யந்த மூவர்க்கு முதல்வ னாகி
யாவரும் யாவு மாகி இறைஞ்சுவா ரிறைஞ்சப் பற்பல்
தேவரு மாகி நின்ற செங்கண்மா லெங்கள் கோவே.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! துரியோதனன் போர்க்கோலங்கொண்டு அந்நால்வகைச் சேனையோடு கலந்து, துச்சாதனன் சகுனி காணன் இவர்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவரத் தேரேறிச் சென்றான். நால்வகைச் சேனைகளுஞ் சேனைத்தலைவர்களும், முரசு டங்கா பேரி காளம் எக்காளம் துத்தாரி சின்னம் இவை முதலிய வாத்தியங்கள் அஷ்டதிக்கு மொலிக்க வீராவேசத்தோடு சென்றனர். பதாதிகளி னெலியும் யானையின் கர்ச்சனையும் குதிரைகளின் கனைப்பும் தேரோசையும் கடலொலிக் கொப்பாக இருந்தன. அப்போதிருந்த சேனைகளின் ஆரவாரத்தை ஒருவரார் சொல்லத் தக்கதல்ல. அவ்வளவு வீராவேசத்தோடு துரியோதனன் சேனைகளை நடத்திக் காமியவனத்தை நோக்கிச் செல்லுகிறபோது, பெரியோர்களாகிய பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் அச்வத்தாமா முதலானவர்கள் மனவருத்த முற்றவர்களாகி “இனி நம்மாலாகும் செயல் ஒன்றுமில்லை. இத்துரியோதனன் தற்காலங் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டுத் திரும்பாமற் காமியவனத் திற்குச் செல்வானாகில், அவ்வனமே அவனுக்குத் தகனஞ் செய்யும் வனமாகும்” என்றெண்ணி யிருந்தார்கள். சிலர் “ஐயையோ! யாதொரு உதவியுமின்றிப் பஞ்சைகள்போலக் காட்டிலிருக்கிற ஐவர்மீது பகைகொண்டு படையெடுத்துப்போகிறானே! இது தகுதியா?” என்று மனம் நொந்திருந்தனர். இப்படி நகரிலுள்ளவர்கள் சஞ்சலப்படச் சேனையை நடத்திச் செல்கின்ற துரியோதனன் கண்ணுக்கு, வேதவியாசர் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாக வந்து தோன்றினர். அவரைத் துரியோதனன் கண்டமாத் திரத்தில் தேரைவிட் டிழிந்து வணங்கி நின்றான். வேதவியாசர் துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறார்—

“அப்பா துரியோதனா! நீ சகலகலை வல்லவனாக இருந்தும், மூடரைப்போற் சினங்கொண்டு காலமல்லாத காலத்திற் பஞ்ச வற்மேற் பகைகொண்டு போருக் கெழுந்தாயே! உனக்குத் தெரியாத தருமசாஸ்திரம் ஒன்றிருக்கின்றதா? எல்லாக் தெரிந்துந் தெரியாதவர் போலச் சினங்கொண்டால், உனக்குப் பகுதிகட்டும் அரசர்கள் உன்னை வணங்குவார்களா? வணங்கமாட்டார்கள். ஆதலால், சற்றுப் பொறு. துரோணசாரியின் தீர்ப்பின்படி பதின்மூன்று வருஷத்தையும் கழித்துவாட்டும். அதன் பின்பு உன்கருத்திற் கிசைந்தபடி செய்” என்று தடுத்தனர். வமிச பரிபாலனராயுங் குருவாயும் விளங்கும். வியாசர் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் அபித்திய முனியாற் சாபமேற்ற துரியோதனன் அவ்வாக்கை மறுப்பதற்கு அஞ்சி வணங்கி, தன் தேரிலேறித் தேரை அஸ்தினாபுரத்துக்குத் திருப்பினான். மற்றச் சேனைகளுஞ் சேனைத்தலைவர்களும், கர்ணன் சகுனி துச்சாதனனாதியர்களு முடனே திரும்பினார்கள். துரியோதனன் அஸ்தினாபுரத்துக்கு வந்து சேர்ந்து, முனிவரிடட் சாபத்தை நினைத்து மனவருத்த முற்றவனாகப் பஞ்சவர்மீது தணியாக் கோபம் வகித்துத் தன்னரசு செய்திருந்தான். கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! மேல் நடந்தவற்றைக் கூறுகிறேன்கேளும்.

வேதவியாசர் பாண்டவரைத் தேற்றி அர்ச்சுனனுக்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்து தவஞ்செய்ய விடுத்தல்.

கேளும் மகாராஜனே! எனது குருவாகிய வேதவியாசர் துரியோதனன் கண்ணுக்குத் தோன்ற, அவன் கொண்ட தணியாக் கோபத்தைத் தணித்து, அவனை அஸ்தினாபுரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டு, ஐவரிருக்குங் காமியவனத்துக்குச் சென்றார். ஐவரும் பாஞ்சாலியும் வேதவியாசரின் வரவைக் கண்டு, சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம் பொங்குவதுபோல் உள்ளம் பூரித்து, எதிர்சென் றழைத்துவந்து தருப்பாசனத்தி லிருத்தி, சோட சோபசாரமுஞ் செய்து வணங்கித் துதித்து நின்றனர். அவர்களை வேதவியாசர் பல ஆசிகள்கூறி, இருக்கக் கட்டளையிட்டார். தருமராஜன் வியாசரை ழோக்கி, “ஓ எங்கள் ஆண்டவரே! இந்திரப்பிரஸ்தத்தி லிருந்த எங்களை அஸ்தினாபுரத்துக்கு வரவழைத்துச் சகுனியோடு சூதாடும்படி வேண்டிய முயற்சி செய்து

முடிவில் வனம்போகச் செலவு கொடுத்தார்கள். நாங்களும் பெரியோர் வாக்கியத்தைத் தடுக்காமல் வனத்துக்கு வந்துவிட்டோம். என் ஒருவனால் என்னுடைய சகோதரரும் பாஞ்சாலியுங் கனவருத்த மடைந்து வருகின்றார்கள்” என்று இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிருந்து அஸ்தினுபுரத்துக்கு வந்து சூதாடி வனஞ்சேர்ந்தவரையில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை விவரமாக எடுத்தோதினார். உடனே வியாசர் “ஓ தருமநந்தனா! நடந்துவிட்டதை நினைத்து வருத்தப்படுகிறவனும் - இனி வரப்போகிறதைக் கருதி மகிழ்கிறவனும் - மனிதருள் பதராவான். தற்காலத்தில் அனுபவிப்பது சஞ்சலத்துக் கிடமாக - இருந்த போதிலும் அதனை நன்மையாகப் பாவித் திருக்கிறவன்தான் புருஷோத்தமனென்றும், மனிதருள் தேவனென்றும் மதிக்கப்படுவான். ஆதலால், உனக்குத் தெரியாத நியாய மொன்றில்லை சூதில் நாடு - நகர முதலியவற்றை இழந்து, பஞ்சைகள் போல வனத்துக்கு வந்து விட்டோமென்று வருத்தப்படாதே. முன்பு தன் நன்னெறியினால் சக்கரத்தை நடத்திச் சக்கரவர்த்திகளோடு தானு மொருவனாக விருந்த நளச்சக்கரவர்த்தி யென்பவன், புஷ்கரராஜனென்பவனோடு சூதாடித் தனது நாடு நகர முதலியவற்றைத் தோற்றுக் காட்டிற்குச் சென்ற கதையை நீ கேட்டிருக்க வில்லையா? என்று கூறிப் பின் “ஓ தருமநந்தனா! யயாதிமுதல் உங்கள் தலைமுறை வரைக்கும் இந்தச் சந்திர வமிசத்திலிருந்த அரசர்கள் கொலை - களவு - கள் - காமம் - சூது - வாது - அக்கிரமமென்பனவற்றைக் கனவிலும் நினைக்காமல் அரசாட்சியை நடத்தி வந்தார்கள். துரியோதனன்காலத்தில் முற்கூறிய பாபங்கள் சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வருகின்றன. ஆதலால், இனி நடக்கும் விபரீதத்தைச் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் சுகப்படுகிறவர்களாக இருப்பீர்களானால் நான் சொல்லும் வாக்கியத்தின்படி நடந்து, உங்கள் பகையை முடித்து, முன்போலச் சுகித்திருங்கள்” என்று கூறினார்.

தருமராஜன் வணங்கி “ஓ சுவாமி! எங்களுக்கு வயதில் முதிர்ந்தவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கள் சொல்லும் வாக்கை, இதுவரையிலும் நாங்கள் தடுத்தறியோம். உங்கள் வாக்கியத்தையா நாங்கள் தடுக்கப் போகிறோம்? ஓ பரமதயாளுவே! தற்காலத்தில் தெய்வாதினத்தி லிருக்கிற நாங்கள், எங்கள் குலதெய்

வமாகிய தேரீவரை மீறுவோமா? தாங்கள் கிருபைகூர்ந்து மேல் நடக்கப் போகின்றதையும் அதற்கு நாங்கள் முன் ஜாக்கிரதைப் பட வேண்டியதையும், திருவுளங் கனிந்து கூறவேண்டும்” என்று பணிந்து கேட்டுக்கொள்ள, வியாசர் “ஓ தருமநந்தனா! துரியோதனன் அசத்தியன். துரோணசாரி கொடுத்த தீர்ப் பின்படி நீங்கள் பதின்மூன்று வருஷத்தைக் கழித்து வந்து உங்கள் நாடு நகரத்தைக் கேட்டாலும், பிம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன் என்கிற மூவரைக்கொண்டு சொல்லு வித்தாலும், அக்கொடும்பாவி மனமிரங்கிச் சிறிதுங் கொடுக்கப் போகிறதில்லை. அவன் அவ்வளவு கெடுதியை யுடையவன். மேலும் அவன் சுயபலத்தோடு துணைவர்கள் பலமும் பெற்றவன். அவனை இலேசாக எண்ணக் கூடாது. ஆதலால் உங்களுக்கு அந்தத் துரியோதனனை வெற்றி பெறக் கருத்திருந்தாற், சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கித் தவம் புரிந்து, அந்தச் சாம்பவமூர்த்தியின் கரத்திலிருக்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறவேண்டும். அந்த அஸ்திரத்தைப் பெற்றால் துரியோதனனை இலேசாக வெற்றியடையலாம். அந்த அஸ்திரத்தைப் பெறத்தக்கவன் உங்களி லொருவனாகிய அர்ச்சுனனையாவன் அவன்தான் தவத்துக்குச் செல்லவேண்டும்” என்று கூறினார்.

அர்ச்சுனன் தவக்கோலங் கொண்டு

கைலைக்குச் செல்லுதல்.

அதனை யருகிலிருந்து கேட்டிருந்த அர்ச்சுனன், உடனே எழுந்து வியாசரை வணங்கி “ஓ சுவாமீ! தங்கள் திருவாக் கினால் என்னைத் தவத்துக்கு யோக்கியனென்று சென்னதே என் பூஜாபலமாகும். தங்கள் திருவாக்கின்படி சாம்பவ மூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரப் பூரண கடாக்ஷம் வைத்து விடைகொடுங்கள்” என்று கூற, வியாசர் அர்ச்சுனனை ஸ்நானஞ்செய்து வரச்சொல்லி, அவன் காதில் ஒரு மந்திரத்தை யுபதேசித்து, இதை யுச்சரித்துத் தவஞ்செய்து சாம்பவமூர்த்தியைக் கண்டு பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுவரக் கடவை” என்று ஆசிகூறி, தருமராஜனை நோக்கி “ஓ தருமநந்தனா! உன் சகோதரனாகிய அர்ச்சுனன் சிவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று வருவான். நீ சஞ்சலப்பட வேண்டாம். உலகிலுள்ள அரசர்கள், தமக்கொரு பொல்லாத கெடுதியை

வேறொருவர் செய்தால், அதை மனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, நல்ல சமயம் பார்த்துத் தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தி, தமக்கு இடையூறு செய்தவரைத் தகடிநாங் கெடுப்பர். நீ அதனைக் கைவிட்டு, யார்வருகிறார்களோ அவர்களுடத் தெல்லாம் உன் குறையைச் சொல்லிச்சொல்லி முறைநிதிகளாய். அது அரசர்க்குத் தகுதியல்ல. அதிலும் நீ அரசருட் நிறந்த அரசனாதலால், இதற்குத் தளர்வுறுதிருத்தல் வேண்டும்” என்று கூறி, தமது கருத்துக் கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார்.

இப்பால் தருமராஜன் முதலான நால்வரும், அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, “ஓ பார்த்திபா! சாக்ஷாத் விஷ்ணு சொரூபமாகிய வேதவியாசரால் நீ தவத்துக்குச் சிலாக்கியனென்று மதிக்கப் பெற்றாய். உன் பாக்கியமே பாக்கியம். அவர் கட்டளைப்படி தவம் புரிந்து பரமனைக் கண்டு பாகபதாஸ்திரம் பெற்று வாருவாயாக” என்று கூறினர்.

அம்மாத்திரத்தில் தவமென்றால் தரணியேழும் பெற்றவனைப் போற் களிக்கும் அர்ச்சுனனுடைய மனம் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்ததுபோலாகி, நவரத்தின முடியை நீக்கிச் சடைமுடி தரித்து, வெண்பட்டாடைகளை விலக்கி மரவுரி யுடுத்து, மரகதம்போற் பிரகாசிக்குந் தன் தேகத்தைக் கோமேதகம்போற் பிரகாசிக்கத் திருநீறணிந்து, அக்கினிபகவானுற் கொடுக்கப்பட்ட காண்மபமென்று பெயர்வதித்த வில்லைக் கரத்திலேந்தி, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற் றுங்கி, எல்லாப் புண்ணியங்களுக்கும் இருப்பிடமாகிய தசரதமகாராஜன் மைந்தனாகும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைப்போல்விளங்கி, இரண்டு தமையன்மார்களையும் வணங்கி, அவர்கள் கூறிய ஆசியையேற்று, மற்ற இரண்டு தம்பிமாருக்கும் பாஞ்சாலிக்கும் இனிய வசனங்கள் கூறி, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் விடைபெற்றுக் காமிய வனத்தை விட்டு, இருபுறமும் ஊசிறுழைவதற் கிடமில்லாமல் நெருங்கி யிருக்குங் கொடிய கடும்பரற் கானில் நுழைத்து, அங்குத் தோன்றுங் கொடிவழியைப் பற்றிக்கொண்டே காடு-மலை-வனம்-வனந்திரங்களிற் சென்று, அங்கங்கிருந்த விநோதங்களையும் ஆங்காங்குச் சஞ்சரித்திருந்த பூதபைசாசங்களையும் மற்றுமுள்ள ஏழ்வகைப் பிராணிகளையுங் கண்டு, வியத்து, பரமன் திருவடியிற் கருத்தைச் செலுத்தி வடதிசையிற் சென்று, அப்ஸ்ரஸ்திரீகள் மனமகிழ்ச்சி யோடு விளையாடித்திரியும் இமவத்பர்வதச்சாரலுக்கு வந்து, அதின்

வளப்பத்தையும் அங்கிருந்த மிருகங்களின் நன்னடக்கையையும் பார்த்து மகிழ்ந்து, அங்குத் தவஞ்செய்ய முனிவர்களைக் கண்டு வணங்கி, அவர்களுடைய கிருபை பெற்று, தேவர் - கருடர் - கந்தர்வர் - சித்தர்-வித்தியாதரர் முதலாகிய அந்தர வாசிகளும், வேதவிதி பிசகாமல் தவத்திலிருக்கும் பெரியோர்களும், மற்றுமுண்டான தேவஜீவ உயிர்கள் நெருங்கியிருக்கும் அவ்விமய மலையைக் கடந்து, இரவென்றும் பகலென்றும் குறிக்கக்கூடாத வனந்தரங்களி லெல்லாஞ் சென்று, யானையோடு யானை போர் செய்ய அந்த ஓசையைக்கேட்டுச் சிங்கம் பாய்ச்சல் கொள்வதையும் - புலியும் புலியும் போர்செய்ய அந்த அரவத்தைக் கேட்டுச் செந்நாய்கள் பாய்ச்சல் கொள்வதையும் - பன்றியும் பன்றியும் பாய்ச்சல் கொண்டிருக்க அதனைக்கண்டு வேடர்கள் பதுங்கி, வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுக்கிறதையும், இன்னுமிப் பேர்ப்பட்ட அளவிறந்த விநோதங்களையெல்லாங் கண்டு, பின்னுங் காட்டேறி முதலாகிய துர்ப்பிசா சாதிகள் ஆரவாரித் தலைகின்ற சப்தத்தையுங் கேட்டு வியந்து, அவ்வாரவாரிப்பைக் கேட்டதோஷத் தீர்ப் பஞ்சாக்ஷரத்தை மனனஞ் செய்துகொண்டு, பிரம்ம விஷ்ணுவுக் கிருப்பிடமாகிய மகாமேருவையும் வைகுந்தத்தையுங் கண்டு துதித்து, அப்பால் எவ்வுயிர்க்குந் தலைவனாக விளங்கும் பரமசிவன் இமயமலையளித்த பார்வதியோடு வீற்றிருக்கும் புண்ணிய சொரூபமாகிய கபிலாசகிரியைச் சேர்ந்து, அக்கைலாச கிரிக்கு நாற்றிசையு மிருக்கின்ற கணித்தற்கரிய அற்புதங்களை பெல்லாங்கண்களிக்கப் பார்த்து, சாம்பவமூர்த்தியினது திருவுருவத்தைப் பாவனைசெய்து மனதாரத்துதித்து, அங்குத்தவஞ்செய்ய மகாமுனிவர்களிருக்கின்ற வனத்திற்புகுந்தான்.

அங்குச் சிலர் நீரினின்றும், சிலர் பாதத்தினின்றும், சிலர் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தும், சிலர் பதுமாசனத்தி லிருந்தும், சிலர் தலைகீழாக இருந்தும் சிலர் இரண்டு முழந்தாளையும் இரண்டு கரத்தையும் பூமியிலுன்றித் தலையெடுத்த தாகாயத்தை நோக்கியிருந்தும், சிலர் திகம்பரியாக இருந்தும், இன்னும் பற்பல கோலாகலங்களோடு ஆதிமத்யாந்த ரகிதராகிய சாம்பவமூர்த்தியைத் தியானித்துத் தவஞ்செய்தலைக் கண்டு வியந்து, அங்குள்ள யாவரையும் வணங்கி, வனத்தின் பெருமையையுங் கைலாசகிரியின் பெருமையையுங் கண்டு மனவருத்தம் நீங்கி, தானுந் தவஞ்

செய்ய விருப்பங்கொண்டான். ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அந்தக் கைலாசகிரியின் பெருமையை யாவரா ளளவிடக்கூடும்? சொர்க்கமத்திய பாதாளமேன்னும் முப்புலனங்களுக்குத் தலைமை யாகிய கடவுளுக்கு அஃது இருப்பிடமாக இருக்குமானால், அதனது மாட்சிமையை யெடுத்த துரைப்பவர் யார்? ஆகிலும் என்னுற் கூடிய மட்டுங் கிஞ்சித் துரைக்கிறேன் கேளும்.

கைலாசகிரிச் சிறப்போடு அர்ச்சனன் தவநிலைச் சிறப்பு

ஓ அரசனே! அந்தக் கைலையங்கிரியானது வேதாகமவிதி பிசு காமற் பொருளைச் சம்பாதித்து, பிரமசாரி - வானப்பிரஸ்தன் - ஸன்யாஸி - ஆதாரமானவராலே துறக்கப்பட்டவன் - தன்னிடத்தில் வந்திரந்தவன் - இரப்போர் - தென்புலத்தோர் - தேவர்கள் - விருந்தினர் - சுற்றத்தார் என்னும் பதின்மருக்கும் அப்பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்துத் தானுமொரு பங்கேற்றுப், பொருமை-பேராசை - கடுஞ்சொல் - கோபம் என்பனவற்றை விலக்கி, தருமஞ் செய்தோருடைய புகழைப்போல் வெளுத்தும் காலேபிலு மாலைபிலும் வேதாகம புராணங்களைச் சிந்தித்துக் கைலாசபதியாகிய சாம்பவ மூர்த்தியின் ஸன்னிதானத்தில் நின்று அவரது துஷ்டஜன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலன மென்னும் அறக்கருணை மறக்கருணைகளைப் புகழ்ந்துரைத்து, இவ்வாறு மனங்கலிந்து தொழும் அடியார்களின் கண்களில் நின்றிழிபும் ஆனந்த பாஷ்பம்போல் அருவி சொரிந்தும், பஞ்சாக்ஷர சொரூபியாகிய பரமசிவன் தன்னை அடைந்தவரைத் தன் மயமாக்கிக் கொள்வதுபோல, தன்னை யடைந்தவரைத் தன்னைப்போல வெண்ணிறமாக்கியும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர் - நாற்பத்தெண்ணூற்றிர முனிவர் - கருடர் - கந்தர்வர் - சித்தர் - வித்தியாதாரர் - சிவகணங்கள் - பிரம்மா - விஷ்ணு இவர்கள் முதலான அளவற்ற அந்தரவாசிகள் வலஞ் செய்து வணங்கித் துதித்து வழிபட, சிவனடியார்களுக்குஞ் சிவனடியாரைப் பூசித்தவர்களுக்குங் காணியாட்சியாக விளங்கியும் வெள்ளியங்கிரி யென்று பெயர்வகித்து யாவராலுந் துதிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றது.

அக்கைலமலையின் தென்பக்கத்தில் அர்ச்சனன் தவநிலை யொன் நியற்றி, அங்குள்ள திவ்யநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, குற்றமற்ற வேதவிதிக்கு எள்ளளவேனுங் குறைவுபடாமல், சகலவினைகளை

யுந் தகிக்குந் திருநீற்றை யெடுத்து, உச்சி - நெற்றி - மார்பு-உந்தி-
 இருமுழந்தாள் - இருதோள் - இருமுழங்கை - இருகணுக்கை-இரு
 செவி - கண்டம் ஆகிய இவ்விடங்களில் அவ்வவ்விடத்துக்குரிய மந்
 திரங்களை உச்சரித்து அணிந்து, பஞ்சாக்கினியை வளர்த்து, மத்தி
 யில் ஒரு தானைப் பூமியில்வைத்து, மற்றொதானை ஊன்றிய
 தொடையில் மடித்துந், கமலங்களானவை சூரியனைத் தாவுவது
 போல் தன்னிரண்டு கரங்களையும் ஆகாயத்திலேந்தி நின்று, இரண்டு
 விழிகளையும் ஆதித்தனைப் பருகுவதுபோல் விழித்துநோக்கிப் பவ
 ளக்கொழிகள்போலப் பிரகாசிக்குஞ் சடைகள் நாற்றிசையும் புரள,
 காண்டபமும் - அம்புபுட்டிலும் - தோளிற்றிரகாசிக்க, கயிலாச
 பதியை இதயகமலத்தில் நிறுத்தி, “ஓ உம்பர்கள் பரவிய உயர்
 கைலாசா! அம்புஜபாதா! அடியவர்கேசா! நம்பினவென்மன
 வாலயவாசா! சம்போ சம்போ சகலலோகேச! சர்வஜீவ உத்
 தாரா! சனகராதியர்மகிழ் சீரா! ஹரஹாசிவசிவ சம்போசங்கர,
 பரிபுய வுபய பதம்போகந்தர, ஒரு சரண்முயலகன் மேலிலும்-மற்
 ரொரு, உயர்சர ணும்பர்கள் தம்புவிபாலும், தூக்கி கிர்த்தமிடு
 கர்த்த சுத்தாத்வித, வாக்கியசிற்சொருப நித்யவித்தியாஸ்பத, பரம
 பரம பாமார்த்த மலரகித, தருமதரும உயர்மோக்ஷ சுகசகித,
 தற்பர விற்பன சற்குணருக்கருள் சுவாமீ! சுவாமீ!” என்
 றேலமிட்டுத் துதித்துச் சித்திரப் பதுமையைப்போற் சற்று
 மசைவில்லாமல் நின்றனன்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் தவஞ்
 செய்தானென்று வாயினாற் சொல்லுவது மாத்திரமேயன்றி, தவத்
 தினது அருமையையும்-அவன் சிந்தை யொருமித் திருந்ததையும்-
 என்னால் மாத்திரமல்ல, ஆபிரம் பணுமுடியை யுடைய ஆதிசேட
 னாலுஞ் சொல்லத்தக்கதன்று. அவனைச் சூழ்ந்திருந்த பஞ்சாக்
 கினியானது தொலைவி லிருந்த மரமுதலியவற்றைக் கருக்கிச்
 சாம்பராக்கினவென்றால் மத்தியிலிருந்த அர்ச்சுனன் எவ்வா
 றிருந்திருக்கவேண்டும்? அதனை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். அவ்
 வகையான தீயின் மத்தியிற் பஞ்சாக்ஷரமூர்த்தியின் கிருபையி
 னாலேயோ அல்லது அர்ச்சுனனாற் பசிதணியக் காண்டவவனத்
 தைப்புசித்த அக்கினிபகவான் நன்றியறிந்த தன்மையினாலேயோ
 அர்ச்சுனன் அந்தப் பஞ்சாக்கினிக்கு வருத்தப்படாமல் ஜலக்
 கோட்டையி லிருப்பவன்போ லிருந்தான். அங்குள்ள மாதவ

சிரேஷ்ட சிகாமணிகள் யாவரும் வந்து வந்து, பவளக்கோட்டை போற் பிரகாசிக்கும் பஞ்சாக்கினிக்குள், முத்தைப்போற் பிரகாசிக்குத் திருநீற்றை, மரகதம்போற் பிரகாசிக்குத் தேகத்திற்பூசி, செம்மணிபோற் பிரகாசிக்குஞ் சடைகளைவிரித்து, வச்சிரக்கட்டுடனே பிரகாசிக்குங் காண்டபத்தைத் தோளி லணிந்து, பஞ்சரத்தினக் குன்றுபோற் பிரகாசிக்கும் அவ்வர்ச்சுனன், வெள்ளியங்கிரியின் பிரகாசத்தால் தாவள்ளிய நிறமாகிப் பிரகாசித்து நிற்கின்றதை, அவ்வவர்கள் கண்டு பிரமித்துச் சிலர் மரகதக்குன்றென்பர்; சிலர் பவளமலை யென்பர்; சிலர் காட்டுத்தீ யென்பர்; சிலர் காலாக் கினியே யென்பர்; சிலர் உய்த்துநோக்கி ஒரு பால் வெண்ணிறமும் ஒருபால் மரகதநிறமாகிய அவயவ லக்ஷணத்தாற், பர்வத ராஜன் மனைவியாகிய மேனே அளித்த பச்சைநிறப் பார்வதி சமேத னாகிய பால்வண்ணச் சாம்பவமூர்த்தி யென்பர். அவ்வாறு அங் குள்ள சகல முனிவர்களுந் தயங்கி மயங்கி வியந்து நயந்துரைக்கத் தவஞ் செய்தனன் விஜயகாண்டபமென்னும் வில்லைக் கைபிலேந் திய விஜய மகாராஜன்.

ஓ அரசனே! ஒரு காலத்தில் எனது குருவாகிய வேதவியாசர், இவன் செய்த தவத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவரும்போது குரியகுலத் தரசரிற் பகீரதன் முதலான அரசர்களிலும், சந்திரகுலத்தரச ரில் யயாதி முதலான அரசர்களிலும், இந்த அர்ச்சுனனைப்போலத் தவம்புரிந்தவ ரொருவரு மில்லை என்றும், மற்ற மனவுறுதியை யுடைய அரசருள்ளும், தேவர்களுள்ளும், மனுக்களுள்ளும், இந்த அர்ச்சுனனைப்போல் மனவுறுதி கொண்டவர்க ளில்லை என்றுங் கூறியிருக்கின்றனர். ஆகையால் அத்தவத்தின் மாட்சிமையை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். இப்படியாக அர்ச்சுனன் பரமசிவனது உபய சரணாவிந்தங்களை இதயமலத்தி லிருத்தி, அப்பரமசிவனது ஆற்றலையுங் குணதிசயங்களையும் பலவாறு எடுத்தோதி, இரண்டு விழிகளிலும் ஆனந்தநீர் பெருகி அருவிபோலச் சொரிய என்பரு கிப்புளகாங்கிதனாகி, நெடுங்காலத் தவநிலையுற்றனன். இந்த அர்ச்சுனனைப் பெரிய கல்லென்று கருதி, யானைகளும் யானைப்பேடுகளும் யானைக்கன்றுகளும் உடலிலுண்டாகிய தினவுக்கு உராய்ந்துகொள் ளும். செவிகளைப் புற்றின் வாயென்று நாகங் கருதிப்போய்க் குடியிருக்கும். சடைகளைக் கொடியென்றும், அர்ச்சுனனைக் கொடியோடு கூடிய மரமென்றுங் கருதி, பறவைகள் வந்து கூடுகட்டி

வாமும். வெய்யிலுக்கு மெலியாமலும், மழைக்குச் சலியாமலும், காலனும் கஞ்சாமலும், பணிக்குப் பரிவுறாமலும், இராப்பகலென்பதை யறியாமலும் நெடுங்காலமாக அர்ச்சுனன் இப்படிப்பட்ட அகோரமான தவத்தி லிருந்தான். இவன் இப்படிப்பட்ட அகோர தவஞ்செய்ய இவனுக்கு நேரிட்ட துன்பமென்னவென்றால், இவனுக்கு ஒரு குற்றமு நேரிடவில்லை. வேதவியாசரின் கருத்தின்படி தவம்புரியவேண்டுமென்று நீனைத் தநினைப்பென்று என் புத்திக்குத் தோன்றுகிறது. சந்திரகுலத் தரசர்களுட் சிறந்த அர்ச்சுனன் தவம் புரிதலைக் கண்ட சூரியனுனவன், இவன் பெருமையை எண்ணி மகிழ்ந்து, இவனளவில் தண்மைபுடைய சந்திரனைப்போ லாயினானென்றால், அர்ச்சுனன் செய்த தவத்துக்கு வேறொரு திருஷ்டார்தம் வேண்டுமோ? அவன் அக்கினியால் அக்கினியைத் தகித்து, அதன லுண்டாகும் வருத்தத்தை வாயுவால் நீக்கி, துவாதசாந்தத்தலத் துதிக்கும் அமுதத்தாற் குளிர்ச்சி யடைந்தவனாகி, இதமாக நானுக்குநான் மனதை யடக்கி, தற்பரஸ்வாஜபவியின் சித்தம் போற்றழைத்து நின்றான்.

இவ்வாறு தற்பர நிச்சநிலை யுற்றோரைப் போல் சித்தஞ்சலிக்கா திருந்தவனுயிருந்தாலும், பரமசிவனது பெருமைபொருந்திய அஷ்ட லக்ஷணத்தைக் குறித்து மாறாம லறிவாற் புகழ்ந்துரைத்து மகிழ்ந்து இரவும் பகலும் ஒழிவில்லாத பக்தியோடுங் குழைந்து, கடினமான வைராக்கிய சிந்தையோடு சற்று மசைவில்லாமல் நின்று, தன் பகை வரை அதமாக்கும் பாசபதாஸ்திரத்தை விரும்பி, அக்கணையைத் தரல்வேண்டுமென்று இருகரங்களை யேந்தித் துதித்திருந்தனன் அவ்விஜய காண்டப தானென்னும் அர்ச்சுனமகாராஜன்.

இந்திரன் அர்ச்சுனனுடைய தவநிலை யறிதல்

கேளும் மகாராஜனே! குருகுலாதிபனாகிய அர்ச்சுனன் தவஞ் செய்கிறதை அந்தரவாசிகளாகிய சாரணர்க ளறிந்து, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் - அஷ்ட வசுக்கள் - கருட - கந்தருவ - சித்தவித்தியாதார முதலிய சகலரும் இருபுறமு நெருங்கியிருக்க, சாம்பவமூர்த்திக் கொப்பாகிய வியாழ பகவான் வலப்பக்கத்தி லிருந்து பல ஆசிகள் கூற, இடப்பக்கத்தில் அயிராணியிருந்து புளகமுற, கற்பகச்சோலையின் மத்தியி லிழைத் திருக்கும் நவரத்தினமயமாகிய சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்து,

அரம்பை திலோத்தமை பாட, மேனகை ஊர்வசி ஆட, அதைக் கண்ணுற்றிருக்கும் இந்திரனைக் கண்டு வணங்கி, அர்ச்சனை தவஞ் செய்யுந் திறத்தை யெடுத்தோதினர். இந்தியன் அர்ச்சனை செய்யுந் தவத்தின் சிறப்பைக் கேட்டு உள்ளம் பூரித்து, அருகிலிருக் குங் குலகுருவாகிய வியாழபகவானைப் பார்த்து அஞ்சலி வந்தனஞ் செய்து “ஓ சுவாமீ! ஆணவம் - மாயை - காமியம் என்று சொல் லப்படுகின்ற மலங்கள் மூன்றில் ஒன்று ஒருவனிடத்திருக்கின், மற்ற இரண்டுந் தன்னோடு விர்த்தியாவதற் கிடஞ் செய்யும். இப் போது சாரணர் வந்து கூறிய அர்ச்சனையை அரசர் குலம்; அரசர் குலத்திலுஞ் சந்திரகுலத் தரசன்; மேலும் எனது அம்சமா யிருக்கிறவன். குணம் - கல்வி - ஒழுக்கம் - தைரியம் - வீரம் - சத்தியம் முதலியவை யெல்லாருக்குமே யுரை. இவற்றுள் எவர்க் குஞ் சிற்சிலவே யுண்டாயிருக்கும். அவர்கள் மும்மலத்திற் சிக்கிப் பயனடையாமல் நானென்று கர்வித்து வருத்தமுற் றழிவர். இந்த அர்ச்சனையை அவையனைத்தையும் பெற்று மண்டலாதிபர்களை யெல்லாம் வெற்றியடைந்ததுவு மன்றி என்னையும் புறங்கண்டான். அவ்வளவு ஆற்றலைப் பெற்ற மஹானுபாவன், இப்போது ஆணவம் - மாயை - காமியம் என்னு மிவைகளைப் பகைத்து வெற்றிகொண்டு தவஞ்செய்யுந் திறத்தை, யான் சோதித்தபி ய விருப்பக்கொண் டிருக்கிறேன். ஆதலால் இது விஷயத்தைப் பற்றித் தங்கள் கருத் தென்ன?” என்று வினவினான்.

வியாழபகவான் குறுகை கொண்டு “ஓ தேவராஜனே! அர்ச்சனையை மானிட னென்றும் - தேவனென்றும் - உனது அம்ச மேற்றவனென்றுஞ் சொல்லது, சொல்மாத்திரமேயாம். அவன் தேவனுமல்லன், மானிடனுமல்லன், மற்றதுவுமல்லன். உருத் திராம்சமாக வந்தவனென்றும், தேவபக்தி விசுவாச மென் பதையே உயிராக வகித்தவனென்றுஞ் சொல்லவேண்டும். அவன் தவம் உன்னாலும், உன் கட்டளைக் குட்பட்டவர்களாலும் அழியத் தக்கதல்ல. ஆதலால் உன் கருத்தின்படி சோதிக்கலாம்” என்று கூற, இந்திரன் மகிழ்வடைந்து, தன் சபையிலிருந்த மேனகை-ஊர் வசி - அரம்பை - திலோத்தமை என்கிற நால்வரையு மழைத்து, “ஓ மாதர்களே! நீங்கள் இதுவரைக்கும் அநேக தவசிரேஷ்டர் களை மயக்கி, அவர்கள் தவநிலையை அழித்து, யாவராலும் புகழ்ந் துரைக்கப்பட்டீர்கள். தற்காலத்திற் சந்திரகுலத்தரசனாகிய பாண்டு

புத்திரர்க ளைவரில் நடுப்பிறந்தோனாகிய அர்ச்சுனன், வெள்ளியங்கிரி யின் தென்றிசைபில் தவஞ்செய்கிறான். அத்தவத்தை அழித்து வருவீர்களானால் அதுதான் உங்களுக்கு மேலான சிறப்பு” என்று கூறினன்.

அதை அந்நான்கு ஸ்திரீகளுங் கேட்டுக் குறுகையோடு ஒரு வர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு, இந்திரனை நோக்கி “ஓ சுவாமீ! இளமைபிலேயே துறவறத்தைப்பூண்டு, யவ்வனத சைக் குரிய குற்றங்களி லழுந்தாமல், மனதையடக்கித் தவஞ் செய்து சிறப்புற்று, சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியம் விளங்கும் மகா முனிவர்களுையெல்லாம் எங்களில் ஒவ்வொருத்தி மயக்கிவிட்டன ளென்றால், காமோபாதையுட் சிக்கி, அக்காமன்வசமாகி, சித்திராங் கதை சுபத்திரை முதலான காந்தையரைக்கண்டு காமமுற்று, அவர்களை யெல்லாம் மணம்புரிந்த ஒரு மனிதனை, நாங்கள் மயக்கு வது எங்களுக்குப் பெருமையோ? எங்களிலொருத்தியே அர்ச்சு னன் தவத்தை அழிக்கப் போதும். ஆனால் மகாராஜாவின் வாக்கி யம் பழுதுறாமல் நாங்கள் நால்வருஞ் சென்று, தங்கள் கருத்து மகிழ்வடைவதையே எங்களுக்குச் சிறப்பாகக்கொண்டு, இப்போதே அவ்வர்ச்சுனன் தவத்தை அழித்து வருகிறோம்” என்று கூறினர்.

அதைக்கேட்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து விடைகொடுக்க, அவ் விடையை யேற்ற நான்கு மாதர்களுந் தங்க ளரண்மனைக்கு வந்து, ஆகாயநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசைமுடித்து, நல்லவஸ்திர முடுத்து, சைவலத்தையும் நீர் கொண்ட மேகத்தையும் வென்ற நெருங்கிய கரியகூந்தலை வாரிமுடித்து, பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலைகளையும் பாரிஜாத புஷ்பங்களையும் புனைந்து, நெற்றியிற் நிலத் மிட்டு, கண்ணுக்கு மையெழுதி, சந்தனம்-புனுகு - கஸ்தூரி - கர்ப்ப பூரம் - ஜவ்வாது - குங்குமம் முதலிய வணிந்து, வட்ட மிட்ட பயோதரமென்னுஞ் சக்கரவாகப் பக்ஷியானது பறந்து போகா வண்ணம் நவரத்தின மாலைகளாகிய வலையை மார்பாகிய இடத்திற் பரப்பி, நாகரத்தினங்கள் பதித்த கைக்கடகங்களை யணிந்து, இருவர்களி லொருவரைக் கண்ட மாதவ முனிவர்கள் காமவெறிகொண்டு ஒலமிடுவதுபோல் ஒலிக்கும் நூபுரங்களைக் காலிற்புனைந்து, பூலோகத்திலுள்ளவர்க ளெல்லாருங் காமவெறி

கொள்ள வெளிப்பட்டு, தங்களுக்குச் சகாயபுருஷனாகிய மதவேளை யெச்சரித்துக் கைலையைச் சேர்ந்தார்கள்.

அம்மதவேளார் தன்னை அழகில் வென்ற அர்ச்சனனை வெற்றி பெறுங் கால மிதுதானென்று கருதி வெளிப்பட்டான். வசந்த காலமு மொத்துக்கொண்டது. மரங்களெல்லாம் தளிர்ந்தும் - தழைத்தும் - அரும்பியும் - மலர்ந்தும் - காய்த்தும் - பழுத்தன. மலர் வார்க்கமெல்லாம் வண்டினங் களிக்க மதுவைச் சொரிந்தன. தடாகத்திலிருக்குந் தாமரைகள் மலர்ந்து அன்னங்களுக்குப் பஞ்சணைகளாயின. வண்டுகள் பாழொலிபோ லொலிக்க, குயில்களுங், கிளிகளும்பாட, மயில்களாடின. எத்திசை நோக்கினாலும் மல்லிகை-முல்லை - இருவாட்சி - சண்பகம் - கோங்கு - மந்தாரை முதலிய மலர்களின் வாசனையாக விருந்தன. நற்குண நற்செய்கைகளைப் பெற்று, இராஜவமிச பரம்பரையிற் றேன்றி, வாழ்வுமிகுத்து, இள வயதுடைத்தாகி, கருப்பவதியாகிய ஓர் இராஜகன்னிகை பத்து மாதத்தில் நடக்கும் நடைபோல, சாம்பவமூர்த்தி ஸன்னிதானத்திற் றமீழோதிய கும்பமுனிக் இருப்பிடமாகிய பொதிமலையிலிருக்குந் தென்றலானது சந்தன வனத்திற் சஞ்சரித்து, மலர்களிற்படிந்து, அச்சாம்பவமூர்த்தியின் சடாபாரத்தி லிருக்குங் கங்கையும் - வெள்ளியங்கிரியில் நீன்றிழியும் அருவியும் - சந்தன வாசனை யுற்று மணக்க மெல்லென நடந்து வந்தது.

அப்போது மாராணுவன் முன்னமொருதரங் கைலைக்கு வந்து உருவழிந்ததை எண்ணிக் கண்ணிய மனத்தனாக இருந்தபோதி லும், இமயமலையிற் பிறந்த இமையாக்குயிலுக்கினமாகிய கோகிலங் கள் தனக்குத் துணையாகி இருக்கிறதென்ற கருத்தினாலும், தவஞ் செய்கிறவன் மானிடன்னுனே யென்கிற அலக்ஷியத்தினாலுங் கிஞ் சித்துத் தைரியங்கொண்டு, கைலையைச் சார்ந்து, மகாமேருவை வில்லாகப் படைத்த சாம்பவமூர்த்தியை வெற்றிபெற்ற தன் கருப்பு வில்லை யெடுத்து நிறுத்தி வளைத்துப் பிடித்து, வண்டாகிய நாணையேற்றி, வனங்களெங்கும் மலர்க்கணை மாரியாய்த் தயங் கும்படி சுப்பிரயோகம் விப்பிரயோகம் சோகம் மோகம் மரணம் என்னுமவத்தைகளைத் தரத்தக்க, உன்மத்தம் மதனம் சம்மோகம் சந்தாபம் வசீகரணம் என்னும் பெயர்களுடைய வனசம் சூதம் அசோகு முல்லை நீலம் என்கிற மலர்ப்பகழ்களை அமோகமாகத்

தூவி, அங்குள்ள உயிர்களனைத்துஞ் சொல்லும் நினைவும் வெய்துயிர்த்திரங்கலும் வெதுப்புத் தெவிட்டலும் அழுங்கலும் பிதற்றலும் அயர்வும் மயக்கமும் ஆகிய செயல்களையடையத் தன்னரசு செய்துகொண்டு வருகிறான். அப்போது முன்பு கைலையைச் சார்ந்த மேனகை ஊர்வசி அரம்பை திலோத்தமை என்னும் நால்வரும் அக் கைலையங்கிருக்குத் தென்பக்கத்தை நோக்கி அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யும் வனத்துக்கு வந்து தங்கள் மேனியி லணிந்த வாசனை, யோசனை தூரம் நாற்றிசையிலும் வீச, நான்கு சந்தனமரத்தடியில் நின்றனர். மாரனும் அந்த வேளை வந்து ஒத்துக்கொண்டான்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! மனுநெறி முறைப்படி செங்கோல் நடாத்தும் வீர தீர உதார காம்பீர சூரியகுல சிரேஷ்டராகிக் கௌசிக மகாராஜ னென் றியற்பெயரை வகித்த விசுமித்திரரானவர் ஒரு திவ்வியதினத்தில் மிருகவேட்டை யாடும் பொருட்டுத் தனது சேனாசமூகங்களோடு குருநாவனாத்திரத்துட் பிரவேசித்துக் கோர மிருகங்களைக் கண்டதுண்டஞ் செய்து வரும் வழியில் ஜலம் நலம் மடம் தடம் சாலை சோலை இவையில்லாத உக்ரதீக்ஷணயா ரண்யத்து ளகப்பட்டு, அந்தக்ஷேத்திர தீக்ஷண்யத்தினால் தானுந் தன்னுடைய வீரசைனியங்களும் மிகுந்த இளைப்புங் களைப்பும் பொருந்தி அன்னபான பலாதிகள் யாதொன்றுங் கிடையாமல் மிகுந்த கிலேசசாகரத்தி லாழ்ந்தி தவித்துத் தள்ளாடி மெய்சொர்ந்து மயங்குங்காலையில், பிறவிக் குருடனுக்குத் தெய்வங் கண் கொடுத்ததுபோல், அநேக தபோ முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து ஆத்மக்கியான வாசிகளாக மலரடி வணங்க திரிபுண்டர குண்டல திரிதண்டு கமண்டல காவிகாம்பரமானது பசுபதியைப் போ விலங்க, சத்வ விசாரணா கோஷமானது முழங்க, ஒரு பர்னகா சிரமத்திலே வீற்றிருக்கும் பிரம்மக்கியானியாகிய வசிஷ்ட மகா முனிவரைக் கண்டு தீர்க்கதெண்டஞ் சமர்ப்பிக்க, அவர் வணங்கி நின்ற அரசனையும் அவனுடைய சேனைகளையுங் கண்டமாத்திரத்தில் தமது கியான நேத்திரத்தினால் இவர்களனைவரும் இன்னொன்றும், இவர்கள் வந்த காரணம் இன்னதென்றுங் கண்டுணர்ந்து கொண்டு, உடனே காமதேனு வென்னுந் தெய்வப்பசுவை வரும்படி நினைக்க, அது வந்து வசிஷ்டரை வணங்கி அவரது கட்டளைப்படி அந்தக் கௌசிகமகாராஜனுக்கும் அவன் சைனியங்களுக்கும்

விடுதிமுதலிய செளக்கியத்தையும் உபசாரமிகப்பெற்ற திவ்யபோஜனத்தையும் மீண்டு களைதவிர்த்துப் புளகிதமுறச் செய்தது.

இப்படிச் செய்த அவ்வற்புதத் தெய்வப் பசுவைக் கண்ட கௌசிகராஜனும் படைகளுங் களிகூர்ந்து, நாம் இப்பசுவைப் பிடித்துக்கொண்டு போகாமல் இராஜ்யபாரத்தை நாம் பாசிப் பதில் நமக்கென்ன இலாபம்” என்று கருதி வசிஷ்டர்பாற் சென்று வணங்கி “ தவசிரேஷ்டரே இந்தப் பசுவை எமக் களிக்கவேண்டும்” என்று கூற, வசிஷ்டர் “ அது எனக்குச் சொத்தமல்ல, தேவர்களின் பொது” என்றுரைக்க, அம்மொழியை மறுத்து, அரசன் அப்பசுவைப் பலவந்தத்திற் பிடிக்கும்படி தன் சேனைக்குக் கட்டளை யிட்டான். அப்போது அப்பசுவானது இராஜ சைன்யங்களை யதாகதஞ்செய்து தெய்வலோகம் போய்விட, அக்காரண மறியாத கௌசிகராஜன் தனது படை அதமானதற்குக் காரணம் வசிஷ்டரேபென்று கருதி, அவருடனே ஆயுதவர்க்கங்களாற் கொடும் போர்புரிய, அதுகண்ட வசிஷ்டமுனிவர் தமது யோகதண்டத்தைத் தமக்கெதிரே நாட்டிவைத்துவிட்டுத் தமது தபோவீஷ்டையி லிருக்க, அரசன் தான்விடுத்த ஆயுதங்களை யெல்லாம் அந்தத் தண்டங் கவளிகரித்துக் கொள்ளுவதால் அம்முனிவரை மேற்கொள்ளச் சக்தியில்லாமைகண்டு ‘ அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்’ என்பதையும் ‘ துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பு’ என்பதையும் கருதித் தனது இராஜ்யத்தை வெறுத்து, படைகளை நகருக்கனுப்பி, வசிஷ்டர் வாழினால் பிரமரிஷியாக வேண்டுமென்று மிகுந்த பக்தி முக்தி வைராக் கியத்தினால் யாவருந் துதிக்கத் தவம்புரிந்து பிரமசிருஷ்டிக்குப் பதிற் சிருஷ்டிசெய்து சாபானுக்கிரக சாமர்த்தியமும் பெற்ற அவரையும், மேனகையென்பவள் தன்னுடலிற் பூசிய பரிமள வாடையிற் சொக்கச்செய்து தவத்தை யழித்தனள்.

ஒருவரா ளளவிடத்தக்கதல்லாத சுந்தரமுடைய நிலோத் தமை யென்பவளோ, சுந்தோபசுந்தாளென்று பெயர்வகித்து மூன்றுலோகத்தையும் தங்கள் வசமாக்கிக்கொண்டு சக்கிரவர்த்திகள்போலிருந்தவர்களை மயக்கிவிட்டதுமன்றி, அவர்களுக் கவர்களை விரோதித்து ஒருவர்கையில் ஒருவரை மடியும்படி செய்து விட்டனள். பெருமைக்கு அளவில்லாத ஊர்வசியென்பவளோ, தன் அவயவக் குடியாற் சதானந்தரை மயக்கிவிட்டவள். அரம்பையோ, பாரத் துவாசரை மயக்கிவிட்டவள். இந்த நால்வருக்குஞ் சகாயமான

மாரதே அளக்கரிய ஆற்றலைப் பெற்றிருப்பது மன்றிக் கலங்கா நெறியையுடைய சாம்பழர்த்தியின் யோகத்தை அழித்தவன் ; மகா பாக்கிரமசாலி. அவனுங் தனது பஞ்சபாணங்களில் முல்லை முதலிய நான்கு பாணம் வரைக்கும் எய்து, அதற் குதவியாக மற்ற மலர்வாளிகளையும் பிரயோகித்தான். மேருவில்லியாகிய பரமசிவனது யோகத்தை நீக்கிய மலர்வாளிகளானவை அர்ச்சுனனளவி லொரு பயனு மடையாமல் முகமலர்ந்து கண்ணீர்சிந்தி வாடிப்போயின. இவ்வளவு ஆரவாரத்திற்கும் விழித்தகண் விழித்தபடியிருக்கும் அர்ச்சுனன் சந்தையானது எள்ளளவேனுங் கலங்கவில்லை. மேனகை முதலாகிய நான்கு ஸ்திரீகளும் அர்ச்சுனன் தவத்தின் திறத்தை நோக்கி, தாம் தொலைவினிருப்பதற் பயனில்லை யென்று கருதி, விழித்த கண்ணுட னிருக்கும் அர்ச்சுனன் முகத்துக் கெதிரிற் றோன்றுஞ் சூனையருகில் வந்து ஸ்நானஞ்செய்பவர்கள்போல் அபிநயித்தும், உடுத்தியிருந்த வஸ்திரங்களை அவிழ்த்து அவயவந் தோன்ற நீண்டும், நிருவாணிகளாக வஸ்திரங்களைக் கரத்திற்பிடித்து உலர்த்துந் தன்மையாய்ச் சற்றுநேர முலாவினார்கள். அதிலும் அர்ச்சுனன் சித்தங் கலங்கவில்லை. அதைப் பார்த்துப் பின்னும் நெருங்கி அர்ச்சுனன்முன் பந்தடித்தும், பூமாலையையும் புஷ்பங் களையும் அவன்மீது எறிந்தும், புருஷன் எதிரிலிருக்கிறானென்று எள்ளளவேனும் நாணங்கொள்ளாமல் தங்கள் வஸ்திரங்களை அவிழ்த்து விடுகிறவர்கள்போல் எதிரிலின்றும், இன்னும்வ்வாறான பற்பலமாயாமோகன மதனாமிர்த ஜாலவினோதவித்தைகளை யெல்லாஞ் செய்து வந்தார்கள் ; இத்தனை கோலத்திற்கும் அர்ச்சுனன் கண்விழுத்திருந்தும், அவர்கள் செய்கையை யறிந்தவனுமல்லன் அவர்கள் உருவத்தைக் கண்டவனுமல்லன் அவர்கள் அரவத் தைக் கேட்டவனுமல்லன்.

அதனால் நான்குமாதரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்து “ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது. இதுவரைக்கும் நாம் தனியே அநேக முனிவர்களை மயக்கிப் பெரிதான சிறப்புற்றிருந்தோம். நாம் நாஸ் வரும் ஏககாலத்தில் ஒரு நரனை மயக்கவந்து, நாமே இந்தத் தென்ற லாலுங் தவஞ்செய்வோனது தேக சௌந்தரியத்தாலுங் காமமீறி மனவருத்தமுறலாயிற்று. இனி நமக்கென்ன சிறப்பிருக்கின்றது? தேவரிஷிகளையும் பிரம்ம ரிஷிகளையும் வென்ற நாம், ஒரு மானிட இராஜரிஷியை வெல்லாமல் தேவராஜனிடத்திற் செல்வோமானால்,

நமக்கென்ன பெருமை கிடைக்கும்? பின்பு நம்மையார்தான் மதிப்பார்கள்” என்று ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொண்டு, முடிவில் ‘எதற்கு முருகாதவன், இசைக்கு உருகுவான்’ என்கிற பழமொழியை நினைத்து, இசையால் இந்த இராஜரீதியை நமது மனதுக் கிசைவிப்போமென்று கருதி, அரம்பை திலோத்தமை இருவரும் மகரயாழ்களை எடுத்து ஏழிசை நரம்புகளை ஏழிசைக்குஞ் சரியாக இறுக்கி இசைகூட்டிப் பாடினர். மேனகைபு மூர்வசியும், அவ்விசை குறைவுபடாமல் திவ்விய அபிரய ரசத்தோடு நிர்த்தனஞ் செய்தனர். அந்த இசையைக் கேட்ட மிருகங்களும் பரவசமாகி நின்றனவென்றால், அந்த இசையினது பெருமையை என்னுலுரைக்க வல்லதோ! இவ்வாறு நான்கு மாதர்களுந் தங்கள் தங்கள் சாதுரிய சமர்த்தாற் பற்பல விநோதங்களைச் செய்தும், அவற்றுள் ஒன்றும் பயன்படாமற் காட்டிற் காய்ந்த நிலவை ஒங்கவே, மனந்தளர்வுற்றுக் காமவெறியுற்றனர். பஞ்சாக்கினி இல்லாவிடில் அவர்கள்கொண்ட காமவெறியுற் றார்ச்சுனன்மேல் தாங்காமல் விடாது. அவ்வளவு காமவெறியுற் கொண்டவர்களாகியும் அர்ச்சுனனை நெருங்குவதற்குப் பயந்து சில ஜாலவித்தைகள் செய்தார்கள். அதற்குத்தக்கபடி மாரணம் மலர்வாளிகளைத் தனது கருப்புவிடில்லிற் றொடுத்தெய்யச் சாவகாசமில்லாமல் கொண்டது கொண்டமட்டிற் கையோயாமல் வாரிவாரியுந் தூவினான். அதனாலும் அவன் கலங்காமற்போகவே அந்நான்கு மாதர்களுஞ் சக்தியற்றவர்களாகி, இனிநம்மால் அர்ச்சுனன் மயங்கானென்று கருதி மனவருத்தமுற்று, வந்த வழியை நோக்கி இந்திரலோகஞ் சென்று, தங்கள் நாயகனாகிய இந்திரனை வணங்கிப் புஷ்பித்த மரம்போ லிருந்தனரேயன்றி, ஒருமொழியுங் கூறினவரல்லர். அதனை இந்திரன் கண்டு, “ஓ மாதர்களை! நினைத்துப்போன கருமம் நிறைவேறிற்றோ” என்று வினவினான். அதற்கவர்கள் மனவருத்தத்தோடு தலைவளைத்து, மிகுந்த நாணத்தோடு இல்லையென்று கூறி விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்க ளிருப்பிடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன்மேலெதிர்த்த மாரன், தன் கார்முகமாகிய கருப்புவிடில்லில் திவ்விய மலர்வாளிகளைத் தொடுத்தும், கைகொண்டமட்டும் வாரிவாரி யெறிந்தும், யாதொரு பயனுமடையாமல் மனங்கலங்கி “ஓ! ஓ! சாம்பவமூர்த்தியை யெதிர்த்தகாலத்து அவரால் நமது தேகமொழிந்தாலும் நாம் நினைத்துப்போன கருத்தை நிறை

வேற்றிக் கொண்டோம். தற்காலத்தில் இந்த மானிடன்மே லெதிர்த்தும் அவனது தவம் அழியவில்லை. இனி நாம் நிற்போமானால் இந்த மகாத்துமாவால் நமக்கென்ன கெடுதி நேரிடுமோ” என்று கருதி, சாம்பவமூர்த்தியின் யோகநிலையை யழிக்க வந்து தன் தேகத்தை யிழந்த அம்மாரணுவன், அவர் பக்தர் நிலையை யழிக்கப் புதுத்தால் தனது சீவனும் போய்விடுமென்று கருதிச் சூடுண்டபூனை யோடுவதுபோல் தன்னிருப்பிடத்திற்குச் சென்று துன்பசாகரத்தி லுழந்தினான். அவனைப்போலவே சூரியனுந் தனக்குள்ள சபாவகாந்தி இவனுடைய தபாக்கினிக் கார்தியா லழிவுறு மெனக் கருதிப் பயந்துமே மற்றிசைக்கடலி லாழ்ந்தான். இப்பால் இத் திரன் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனன் தவவுறுதியைக் கண்டு மகிழ்வடைந்து “நாமே உருமாறிச்சென்று அர்ச்சுனன் மனவுறுதியை அறியலாம்” என்று கருதி, தக்ஷணங் கைலைக்கு வந்து தன்னுருவை மாற்றிப் பிராமண ஸன்யாசி வேடந்தரித்து, காவிசாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகி, மான்தோல் புவித்தோல் தோளிற் பிரகாசிக்க, அர்ச்சுனன் தவநிலை சேர்ந்து, அவன் செய்யுந் தவத்தின் திறத்தை யுந் திடச்சித்தத்தையுந் கண்டு வியந்து, அத்தவநிலையருகிற் சென்றான். அர்ச்சுனன் தவசொரூபியாகிய வேதியரைக் கண்டு சித்தத் தைச் சிவனிடத்திற் செலுத்திவந்த தவசிக்கு மனமகிழ வந்தனை செய்தான். அப்போது வேதியனாகிய இந்திரன் சொல்லுகிறான்—“ஓ தவசீ! நீ நெடுநாளாக இந்தவிடத்தில் தவஞ்செய்கிறாய். ஆதலால் நீ கருதிய தென்ன” என்று வினவினான். அதற்கு அர்ச்சுனன் “ஓ சுவாமி! இந்தக் கைலாசபதியை என் கண்ணுற் காணத் தவம்புரிகிறேன்” என்றான். அதற்கு இந்திரனாகிய பிராமணத்தவசி நகைத்துச் சொல்லுகிறான்.

“ஓ தவசீ! நீ இந்த வனத்துக்கு வந்தநாள்முத லிதுவரைக்கும் நீ தவஞ்செய்ததைப் பார்த்து வருகிறேன். ஐந்துவருட கால மாயிற்று, உன் மனக்கருத்து நிறைவேறவில்லை. ‘கிட்டாதாயின் வெட்டென மற’ என்கிற வேதவாக்கியத்தை நீ கருதாமல், கிட்டாப் பொருளைக் கருதித் தவநிலை சேர்ந்தவனாக என் கருத்துக்குத் தோற்றப்படுகிறது. ஐயையோ! கிட்டாப்பொருள் கிட்டுமோ? இஃதென்ன புத்தி? உன் வடிவத்தைப்பார்த்தால் இராஜவடிவமாக இருக்கிறது. தவசிரேஷ்ட சிலாக்கியர்களாகிய முழுதுந் துறந்த பெரியோர்களுக்குங் காணவொண்ணாப் பரமனை, அரசனாகிய நீ

காண்பையோ? தேவர்கட்கும் அநுமையானவர் உனக்கு எளிதில் தரிசனங் கொடுப்பாரோ?" என்று கூறினான். சிவனிடத்திற் கருத்தைச் செலுத்திய அர்ச்சுனன், எதிரில் உள்ள கௌரவண்ணுந் தவசியைப் பார்த்து, "ஓ சுவாமி! 'எண்ணிய வெண்ணப் பயன் படும்' என்றும் 'எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துவர், எண்ணியர் திண்ணியராகப் பெறின்' என்றும் வேதங்கள் முறைபடுகின்றமையால், நான் நினைத்த கருமம் நிறைவேறுநிற படியுத்தம் இத் தவ நிலையை விட்டகலேன். காயம் அர்த்தப் பமென்பதாகல், காலம்வந்து காயமழிந்து விகிறபரியத்தம் இத்தத் தவத்தை விடேன்" என்று கூற, இந்திரன் மகிழ்ந்து மாறுபுரத்தை மாற்றித் தன் சுய ரூபத்தைக் காட்டி, மைந்தனைப் பலவாய் புகழ்ந்து, "அப்பா அர்ச்சுனா! நீ சாம்பவமூர்த்தியைக் கண்டு தடுக்கித் துக் கருதப்படி பாசுபதாஸ்திரத்தைப் பெறக்கடவாய்" என்று பல ஆசிகள் கூறி, தன்னிருப்பிடத்துக்குச் சென்றான். அர்ச்சுனன் கங்கையையும், மூன்றும்பிறையையும் தரித்த முடியையும் மதனையெடுத்த விழியையும், புரத்தைக்கொளுத்தி நகைத்த முறுவலையும், விஷத்தை யடக்கிய கண்டத்தையும், மேருவை வில்லாக வளைத்த புஜங்களையும், யானையை யுரித்த காங்களையும், புவித்தோலை வாரிநுகட்டிய இடையையும், பார்வதி கலந்த திருவுருவத்தையும், யமனை யுதைத்த பாதத்தையுங் கருத்திற் பாவனைசெய்து துதித்து, கந்தலைபோல ஐந்துவருஷகாலம் தவத்தி லிருந்தான்.

அர்ச்சுனன் செயலை நாரதமுனிவரா லறிந்த துரியோதனன்

முகாசுரனை ஏவுதல்

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! கைலையங்கிரியில் அர்ச்சுனன் செயல் இவ்வாறிருக்க, அஸ்திஸூபரியிற் கௌரவகுலதலைகளுன துரியோதனன், ஆறுலக்ஷத்து அறுபத்துநாலாயிரம் பட்டவர்த்தனரும், மூன்றுலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் மகுடவர்த்தனரும் - பௌரோகிதர் - பண்டிதர் - மந்திரமார் - தண்டத்தலைவர் - வியூகத்தலைவர் - அணித்தலைவர் - படைத்தலைவர் - சேனைத்தலைவர் - வேதவேதியர் - பிஷ்மர் - கிருபர் - துரோணர் - அஸ்வத்தாமா - விதுரன் - கர்ணன் - துச்சாதனன் முதலானவர்களும், இன்னுமுள்ள பரிவார ஜனங்களுந் தன்னைப் புடைசூழ்ந்திருக்க, சபாமண்டபத்திலிருக்கும் நவரத்தின சிங்காதனத்தில் பூலோக தேவேந்திரனைப்போல் இனிது வீற்றிருந்தான். அத்தருணத்தில்,

இசையில் வல்லவராகிய நாரதமகாமுனிவர் வந்தார். நாரதர் வரவைக் கண்ட துரியோதனன், எழுந்து எதிர்சென்று அழைத்து வந்து பொற்பீட்டித் திருத்தி, சோடசோபசாரமுஞ் செய்து வணங்கினான். நாரதர், வணங்கிய துரியோதனனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறிச் சங்காதனத்திற் றிருக்கக் கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே துரியோதனன் சங்காதனத்திற் றுந்து, பஞ்சவரைப் பஞ்சைகளாக்கிக் காட்டில் துரத்திவிட்டு மிகுந்த மமதைகொண் டிருக்கிறவனாகலால், பஞ்சவர்க்குத் தரிசனந்தர வந்த நாரதரைப் பார்த்து “ஓ சுவாமி! தங்களைப்போன்ற மகாமுனிவர்களுக்கெல்லாம் பூஷணமாகி யிருந்த பாண்டி புத்திரர்கள் இந்திரப்பிரஸ்தத்தைவிட் டிங்கு வந்து, எங்கள் கல்லம்மானாகிய சகுனிராஜனோடு வலியச் சூதாடி, நாடுகர முதலியவற்றைத் தோற்றுப் பேரியோர்களுடைய கிருபையை அதிகமாகப் பெற்றிருந்தும், அப்பஞ்சவர் பஞ்சைகளாகி வனத்துக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் செய்தி ஏதாவது தெரிந் திருந்தால் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்” என்று வினவ, திரிலோகசஞ்சாரியாகி யாவருடைய மனதைபுங் கண்டு தெளிந்திருக்கிற மகாத்துமாவாகிய நாரதமுனிவர், சற்றுலோசித்து, “அடடா!! இவன் கொடிய துன்மார்க்கன். நம்மை இழிவுபடுத்தாததுபோல் இழிவிடுத்த ‘தங்களைப்போன்ற பெரியோர்களுக்குப் பூஷணமாகிய பஞ்சவர்’ என்று ஐவரைச் சிறப்பித்துப், பின்பு பஞ்சவர் பஞ்சையாயின ரென்று குறித்தான். இப்படி இவன் பெரியோர்களை இழிவு படுத்தினான்ல்லவா” என்று தமது கருத்தில் மதித்து, இத்தருணத்தில் உண்மையை வெளிப்படுத்தினால் இறுமாப் படைந்த இவனுக்குக் கிஞ்சித்து அச்சமுண்டாவதோடு, தேவர் கண்டகனான மூகாசுரனும் நாசமடைவானென்று கருதி, துரியோதனனைப் பார்த்து, “அப்பா துரியோதன! பஞ்சவருள், தருமன் பீமன் - நகுலன் - சகாதேவன் - பாஞ்சாலி இவர்கள் செய்தி எனக்குத் தெரியாது. அவருள் நடுப்பிறந்தோனாகிய அர்ச்சுனன், கைலாசகிரிக்குச் சென்று, தன் பகைவரை முடிக்கப் பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டிப் பரமசிவனை நோக்கித் தவத்திலிருக்கிறான். இந்தச் செய்தி மாத்திரம் எனக்குத் தெரியும். இதனைக் குறித்து, நீ முன் ஜாக்கிரதைப்படுவாயென்று உனக்குச் சொல்ல வந்தேன்” என்று கூறி, தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார்.

இப்பால் துரியோதனன், நாரதர் வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தில் இடியைக்கேட்ட நாகம்போல் நடுக்கமுற்றும், மனவருத்த முறாதவனைப்போல பிடுங்கித்துக் கொலுக்கலைத்து, அரண்மனைக்குச் சென்று, மனோவியாதிபிடித்து, இதற்கென்ன செய்கிறதென்று பல வாறு யோசித்துப் பூர்வஜன்மத்தில் இவன் அசுரராஜனாகையால் தன்னினமான மூகாசுரனென்கிற அசுரனை நினைத்தான். தக்ஷணன் துரியோதனன் ஏவலுக்கெதிர்பார்த்திருக்கும் அசுரர்களிடமிருந்து விலகிய அம்மூகாசுரன், அவன் கண்ணுக்குத் தோன்றி வணங்கி நின்றான். அவனைத் துரியோதனன் கண்டு ஆவிக் கனங்களைச் செய்து பலவாறு புகழ்ந்தான். மூகாசுரன், வணங்கிய பிரத்தனாகி “ஓ மகாராஜனே! என்னை நினைத்த கருமம் என்ன? அதனைத் திருவுளங் கணிந்து கூறவேண்டும்” என்றுரைத்தான். அதற்குத் துரியோதனன் “ஓ எனது அன்பிற் சிறந்த நன்பனே! எனக்குப் பகைவனாகிய அர்ச்சுனன், என்னைக் கொல்லப் பாசுபதாஸ்திரம் விரும்பிச் சாம்பசிவமூர்த்தியை நோக்கித் தவஞ்செய்கிறானாம் நீ ஒரு பன்றிரூப மெடுத்துக் கைலைக்குச் சென்று, தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் அவ்வர்ச்சுனனைக் கொன்று வரவேண்டும்” என்றான்.

தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவருவதை யறியாத மூகாசுரன், அக் கருத்துக் கிசைந்து, விடைபெற்று அத்தினபுரத்தைக் கடந்து, தன்னருவத்தை மாற்றிப் பன்றிரூப மெடுத்தான். அப்பன்றியினது பெருமையை என்ன லுரைப்பதற் கருமையாயினுங் கூடிய மட்டு மெடுத்துச் சொல்லுகிறேன் கேளாம். “ஓ மகாராஜனே! அப்பன்றியின் தேகம் - சொர்னகிறம், நகங்கள் - வெள்ளி நிறம், கண்டம் - உயர்த்த புஷ்பராகம், கால்கள் - பவளநிறம், கண்கள் - செம்மணிகள், முகம் - பச்சை, செவிகள் - நீலம், பற்களுங் கொம்பு களும் - வச்சிரம், காத்திரம் - பர்வதாகாரம், அது நடக்கும்போது அஷ்டகுல பர்வதங்களும் அஷ்ட கஜங்களும் அசையும். சுவாசம் விட்டு வாங்கும்போது அளவில்லாத மிருகஜந்துக்கள் மடியும், வயிற்றினுற் கடல்குழந்த நெடிய விலகத்தை மறைக்கும். இப் படிப்பட்ட பன்றி எவற்றைப்போல விருந்ததென்றால் முன்னொரு போது ஒரு கொம்பினால் ஈரேழு லோகத்தையுந் தூக்கிய திருமால் கொண்ட வராகம்போலும், அரிச்சந்திரனை வெற்றிபெற விஸ்வாமித்திரன் தவத்தால் சிருஷ்டித்த வராகம்போலுமிருந்தது.

மேலும் பாசக்கயிறு கொண்டு உலகிலுள்ள உயிர்களைக் கொள்ளை கொள்ளும் யமனும், இப்பன்றியின் சுவாசத்தைத் தன்னுயிர்க்குக் கெடுதிவிளைக்கும் பாசக்கயிறென்று கருதி அஞ்சி யொதுங்கிப் போவானெனில், அதனது பெருமையை யாவரா லுரைக்கக்கூடும்? இப்பன்றியானது இடியைப்போ லுறுமிக் காற்றைப்போல் நடந்து, காடு - மலை முதலிய பல வனாந்திரங்களைக் கடந்து, வெள்ளியங்கிரியைச் சேர்ந்து, நடந்துவந்த இளைப்பாற ஒரு பெரும்புதரி விருந்தது.

கைலாசபதி அர்ச்சுனனிடத்தில் வேடனாக வருதல்

இங்கே அர்ச்சுனன், மெய் - வாய்-கண் - மூக்கு-செவி இவற்றின் வழியாகிய ஐம்புலன்களையு மடக்கிப் பரமசிவனைத் தியானித்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்று தவம்புரிகிறான். சகலலோக கர்த்தனாகிய யாவருள்ளத்து மிருக்கின்ற சாம்பவமூர்த்தி, அர்ச்சுனனுடைய தவத்தின் திறத்தையும்-மனவுறுதியையும் அறிந்து, உள்ளம் பூரித்து, யாது முணராதவர்போ விருந்தனர். அத்தருணத்திற் பார்வதியாரின் பணிப் பெண்கள் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாக அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யுந் திசைக்கு வந்து, அவன் நிலையைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து, தங்கள் யஜமானியாகிய பார்வதியாரிடத்து வந்து வணங்கி, அர்ச்சுனன் தவத்தின் திறத்தை யோதினர். பார்வதி தேவியார் கேட்டு, உடனே ஞான திருஷ்டியாற் பார்த்து மகிழ்ந்து, தமது கணவனாகிய பரமசிவனிடத்து வந்து வணங்கி நின்று, “ஓ சுவாமீ! எப்புவனங்களினு முள்ள ஜீவராசிகளுக்கெல்லாம் பிதாவைப்போல் விளங்கி, யாவர்களுத்தையும் ஒரு கணத்தில் அளந்தறிக்கின்றவராயும் சகல தேவர்களுள்ளுஞ் சிறந்து, மஹாதேவனென்னும் பெயரை பெற்றவராயு மிருக்கிற தாங்கள், ஏதுமறியாதவர்கள்போல் வெள்ளியங்கிரியைவிட்டகலாமலும், அடுத்தவரை யாதரியாமலு மிருக்கின்றது தகுதியா? சந்திரகுலத் திலகனாகிய அர்ச்சுனன் தவத்தின் பெருமையைத் தங்கள் சித்த மறியாதா? கிருபைகூர்ந்து அர்ச்சுனன் மகிழும்படி தரிசனங் கொடுத்தருளும்” என்று வேண்டினாள்.

சாம்பவமூர்த்தி குறுகைகொண்டு “ஓ பெண்கள் சிகாமணியே! அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்தலை நீ இன்றுணர்ந்தாய். நான் முன்னமே தெரிந்துகொண்டேன். அவன் தவஞ்செய்ய ஆரம்

பித்து மாணிவருஷத்தில் ஐந்து வருஷகாலமாகிற்று. இதில் தேவேந்திரன் தன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்ட மீனகை-அரம்பை-ஊர்வசி - திலோத்தமை என்னும் நான்குமாதரை விடுத்து, அர்ச்சுனன் தவத்தை அழித்துவரக் கட்டளையிட்டான். அந்த நான்கு மாதர்களும் தங்களாற் கூடியமட்டுஞ் ஜாலவித்தைசெய்தும் அந்த ஜால மொன்றும் பயன்படாமல் நாணமுற்றப்போயினர். பின்பு தேவேந்திரனே மாறுவேடங்கொண்டு அர்ச்சுனன் நெதையைக்கலக்கச் சிலவற்றைக் கூறினன். அதற்கும் அவன் மனத்தளரவில்லை. அதுகண்ட இத்திரன் சந்தோஷச் சித்தனாய் வாழ்த்திப்போயினன். நாரதன், அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்கிறதைத் துரியோதனனுக்குத் தெரிவிக்க, துரியோதனன் இந்த அர்ச்சுனனைக் கொல்ல மூகாசுரனை யழைத்துப் பன்றியாகச் செல்லென்று கட்டளையிட்டான். மூகாசுரன் பர்வதாகாரமாகப் பன்றிரூபங்கொண்டு நமது மலைச் சாரலில் வந்து, நடந்துவந்த இளைப்பை ஆற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். இளைப்பாறினவுடனே அர்ச்சுனனைக் கொல்ல வரப்போகிறான். இனி நாம் சும்மாயிருக்கலாகாது. அந்த மூகாசுரன் அதிகபராக் கிரமசாலி. மிஞ்சி அர்ச்சுனனை நெருங்கினால் மோசம் வருதலோடு, நமக்கும் பழிவந்தடையும். அந்த மூகாசுரன் முந்தாமுன்னம் நாம் வேடுவரூபம் தரித்துக்கொண்டு பன்றியைத் தேடிச் சென்று கண்டு, அதனைக் கொன்று அர்ச்சுனனை மகிழ்ச்செய்வோம். நீ வேடுவச் சிறுமியாகுக ” என்று கட்டளையிட்டுத் தமது கைலைக் காவலாளராகிய நந்தியெம்பெருமானை நினைத்தருளினார்.

உடனே நந்திதேவர் வந்து வணங்கி நிற்க, சாம்பவமூர்த்தி “ஓ நந்தீ! நாம் வேடுவர்உருவந்தரித்துப் பன்றிவேட்டையாடிப் பாண்டு புத்திரனாகிய பார்த்தீபனுக்குத் தரிசனங்கொடுக்க விருப்பங்கொண்டோம். நமது சிவகணங்களை வேடராக வரச்செய்வதோடு நான்கு வேதத்தையும் நாயாக்கி, வேடர் செய்கைக்குத் தக்க வலைமுதலியவற்றைச் சேகரித்துக் கொண்டு ஜாக்கிரதையாக இரு” என்று கட்டளையிட்டார். நந்தி தேவர் அக்கருத்துக் கிடைத்து வணங்கித் தன்னிருப்பிடத்துக்கு வந்து “சிவகணங்களெல்லாம் மிங்கு வரக்கடவன” என்று தன் கருத்தில் நினைத்தார். உடனே சிவகணங்களெல்லாம் நந்தியெம்பெருமானைக் கண்டு வணங்கித் துதித்து நிற்க, நந்தியெம்பெருமான் யாவரையும் பார்த்து “ஓ சிவகணங்களே! நமதாண்டவன் வேடர் உருவம்

தரித்து வரப்போகிறபடியால், நீங்கள் யாவரும் வேடர்களாகுங்கள்” என்று கூறி, தாமும் வேடர் உருவம் தரித்து, நான்கு வேதங்களையும் நாய்களாக்கி, ஆறுசாஸ்திரங்களைச் சங்கிலிகளாக்கி, அச்சங்கிலியை அவற்றின் கழுத்திலணிந்து கரத்திற்றிடித்து யஜுமான் வரவுக் கெதர்பார்த் திருந்தனர். சிவகணங்கள் யாவும் வேடர் உருவம் தரித்து, வளை - வில் - வாள் - கதை முதலிய ஆயுதங்களை யேந்தி, தத்ஜாதி வேடரைப்போல் கத்தியெம்பெருமானைச் சூழ்த்திருந்தனர்.

கேளும் மகாராஜனே! பரிமளமிகுந்த கொன்றைமாலையைப் புனைந்த ஐடாமகுடத்தையுடைய பரமசிவன் தனது சடைகளைப் பின்னலாக்கிப் புறத்திற் றொங்கவிட்டு, மயிலிறகினாலும் - பற்பல நிறத்தையுடைய பறவைகளி லிறகினாலும் செய்யப்பட்டுப் பல கரைகளையும் - வக்கா மணிகளையும் புனைந்திருக்கிற வேடர் மகுடத்தை நேத்திரத்தையுடைய நெற்றிமறையச் சிரத்தில் முடித்து, குழைகளையுடைய செவிகளில் திவ்யமலர்களைச் சொருகி, நீலம் போலப் பிரகாசிக்கப் பலகரைகளை அதிகமாகப் புனைந்து, மார்பினில் தந்தங்களாற் செய்யப்பட்ட சிறிய மணிகளைக் கோத்திருக்கின்ற மாலையைத் தரித்து, இரண்டு புயாசலங்களிலும் வச்சிர ஒளிபோற் பிரகாசிக்கும் பக்ஷி இறக்கைகளின் வடிவமுள்ள இப்பியினத்தாலாகிய வாகுவலயங்களைப் புனைந்து, ஒளிதங்கிய தந்தக்கங்கணங்களை முன்கையி லிட்டு, இடையிற் புலித்தோற் சல்லடமிட் டிறுக்கி, புலித்தோற் கச்சையால் அதை வரிந்துகட்டி, கடலிற் பிறந்த பலகரைசரங்களை இரண்டு தொடைகளிற் புரளப் புனைந்து, மண்டியிடும்போது முழங்கால் வருந்தாதிருக்கத் தோலணிந்து, உடைவாளை அரைக்கச்சையில் தரித்து, பாதத்திற் குச் செருப்பணிந்து, வீரகண்டாமணி காலிற் புனைந்து, வில்லைக் கரத்திலேந்தி, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றாங்கி, படிமம்போல் வெண்ணிறமான தமது திருவுருவத்தைக் கருகிற முகில்போலாக்கிக் கொண்டு வெளிப்பட்டார்.

உமாதேவியார் கறுத்த அளகத்தை வாரிப் பின்னி, குறிஞ்சி நிலத்துக்குரிய கோட்டுப்பூக்களை முடித்து, தந்தத்தாற் செய்த குழைகளைக் காதி லணிந்து, பலகரைமாலையைக் கழுத்திற் புனைந்து, தந்தக்கடகத்தை முன்கையி லணிந்து - அத்தந்தங்களாற் செய்யப்

பட்ட வளையங்களைக் காலி லணிந்து, இடைபிற் பலகரை சரங்களைப் புனைந்து, வாசனையுள்ளதழைகளையும் மலர்களையுங் காதிலுங்கழுத்திலுமணிந்து, இரண்டுபேயாதரங்களிலும் பால்கரத்துவிம்மச்சூரபத்மன் முதலான அசுரர்குலத்தை நாசஞ்செய்யும் வேலாயுதக்கடவுளை இளங்குழந்தையாக்கிக் கரத்தி லேந்தி, சாம்பவழர்த்தியின்பின்சென்றார். சாம்பவழர்த்தி நந்தியெம்பெருமானோடு கலந்து, பன்றி வந்திருக்குங் திசையைக் குறித்துக் காட்டி அத்திசையிற் செல்லும்படி கட்டளையிட்டார். நந்தியெம்பெருமான் பூதகணங்களாகிய வேடர்களை எச்சரித்து, தாம் முன்னதாக நடந்தார். வேடர்கள் ஆடல் பாடல்களோடு கைகொட்டி ஆவலித்து, காளம் - எக்காளம் - துடி - தம்பட்டம் - சின்னம் - துத்தாரி முதலிய வாத்தியங்க ளொலிக்க வலைகளைக் கட்டி, நாற்றிசைபிலுமிருக்கும் மிருகங்களெல்லாம் மனங்கலங்கித் திகைத்து ஒரு திக்குல் வந்துசேர ஆர்ப்பரித்துச் சென்றனர். சாம்பவழர்த்தியாகிய வேடர் தம் கையிலிருந்த வில்லையெடுத்து நிறுத்தி வளைத்துக் குணத்தொனி செய்து, தமக் கெதிர்ப்படு மிருகங்களைக் கடுங்கொலை புரிபவர்போ லபிநயித்துக் கண்தொடுத்துக் கொண்டு, தேவர்கள் தேடியுங்காணொணாத திருவடிகள் வருந்த மூகனென்னும் அசுரனாகிய பன்றிபைநாடி, வேடுவர் கூட்டத்தின் மத்தியில் விரைவாகச் சென்றனர்.

இப்பால் பார்வதிதேவியாராகிய வேடச் சிறுமி இளங்குழந்தையைக் கரத்தி லேந்தி, அன்னமில்லாது அருந்தவர் செய்யுந்தவத்திற்கு மகிழ்ந்து தரிசனங்கொடுக்க அன்னம்போல் நடந்து வரும் என்தாய், அவ்வன்ன நடையை மறந்து, ஆள்நடைக்கிசைய அவர்பின் நடந்தார். மூகனென்னும் அசுரன் பரமசிவன் பாணத்தினாலன்றி மற்றொருவர் பாணத்தினு லிறக்கிறவனல்லன். அவ்வளவு பராக்கிரமம் பெற்ற அரசன் பன்றியாகி அர்ச்சுனனைக் கொல்ல வந்திருக்கின்றமையால், எங்கே மிஞ்சி அர்ச்சுனனைக் கொன்று விடுவானோ வென்று ஐயமுற்று அன்பர்க் கெளியனாகிய பரமசிவன் அப்பன்றியின் அடிச்சுவடுகளைக் கண்டு அவ்வழியே சென்று அதிக வேகமாகத் தொடர்ந்து தேடிவருகிறபோது, அளக்கரிய வேதங்களினுருவாகிய சுவானங்கள் நாற்றிசைகளிலும் மேகம் உறுமுவதுபோல் உறுமிக்கொண்டு, சிறுபுதல் பெரும்புதல் மலையடிவாரம் சூகை காணாது பள்ளம் மேடு இவைமுதலிய விடங்களிற்

தேடிக்கொண்டு வருகின்றன. பூதகணங்களாகிய வேடுவர்கள் வலைகளை வீசி, எங்கெங்கும் நெருங்கிக் கைகொட்டிப் பார்த்து அப்பன்றியைத் தேடிக்கொண்டு வந்தனர். இவர்களைக் கண்ட அந்தரவாசிகள் “ஓ ஓ இனி இந்தப் பூவுலகம் ஆதிசேஷ்ணற் சுமக்கப் படுவ தரிதாகும்” என்று ஏங்கித் தளர்வெய்தினர். சாம்பவமூர்த்தி யானவர் பன்றியை நாடி, அஃதீருக்கும் இடத்துக்குச் சமீபத்து வந்தார். வேடர்களு மப்பன்றியை நெருங்கினர். நாய்கள் யாவருக்கு முன்னமே கண்டுகொண்டு, அப்பன்றி யிருக்கும் புதரைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

முகாரூரன் வதை

அப்போது பன்றியாகிய மூகன் தானிருக்கு மிடத்தை நாய்கள் சூழ்ந்ததையும் வேடர் தலைவன் வளைத்தவில்லுந் தொடுத்த பாணமுமாக வருதலையுங் கண்டு மனநடுக்கமுற்று, உடல்தளரக் கனவருத்தமடைந்து “ஓ ஓ நாம் துர்யோதனன் மகிழ அர்ச்சுனனைக் கொன்று வருகிறேனென்று சொல்லிவந்து வேடுவராலும் நாய்களாலு மடிவோமானால் அரசனாகிய துர்யோதனன் வருத்தமுறுவது மன்றி, நம்மினத்தாராகிய அசுரரெல்லாரும், வேடுவரால் மடிந்தா னென்று இழிவு கூறுவர். இனி அரைமாத்திரையில் அர்ச்சுனனை வதைக்கிறதே பெரும்பயன். அர்ச்சுனன் நம்மா லிறந்தபின்பு நாம் இறந்துவிட்டாலும் இழிவில்லை” என்று கருதினவனாய்த் தக்ஷணம் அண்ட கடாகமு மிடிந்திடக் கடுகடுத்துக்கொண் டிடிக்கு மிடி போல் உறுமி எதிரேறிப் பாய்ந்து, வேடர்களும் நாய்களும் கலங்கிப் பிரமித்து விலகச் சக்கிராகாரமாகச் சுழன்றுகொண்டு வாயுவேகத் துக்கும் அதிகமாகவே நடந்து, அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்யு மிடத்தை நெருங்கி, மேகங்களும் அஷ்டகஜங்களுந் தத்தளிக்க உறுமிப் பாய்ச்சல்கொண்டு தாவி நின்றது. அதைப் பராக்கிரமசாலி யாகிய அர்ச்சுனன் கண்டு, தவத்துக்கு இடையூறு வருமென் றஞ்சித் தனது திடசித்தத்தால் தவநிலை விடாமலே நின்று நோக்கி, தன் காண்டபத்தை விரைவி லெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து வச்சிராயுதத் துக் கொப்பாகிய ஒருகணையை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தான். அக்கால் தொண்டரை இரகுகிக்கும் பரமசிவனானவர் தமது வேடர் கூட்டமும் நாய்களும் பின் செல்ல மனோவேகத்தோடு தாம் முன்

சென்று, வாயுவேகத்தோடு முன்செல்லும் பன்றியின் முகம்பிளக்கத் தமது அழகிய கார்முகத்தில் ஒருதிவ்விப கணையை யெடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தார்.

இவ்விருவருடைய பாணங்களில் அர்ச்சுனன் விட்ட பாணம் நெற்றியிற் தைத்துப் பின்புறத் துருவிற்கு. சாம்பவமூர்த்தி தொட்ட பாணம் பன்றியின் பின்புறத்திற்பட்டு முகத்தைப் பிளந்தெறிந்தது. அர்ச்சுனன் தன்கணையினு ள் றத்தென்று கருதி முன்போல் தவ நிலையுற்றான். சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர்பெருமான்ச் சூழ்ந்து வருகின்ற வேடுவர்கள் கைகொட்டி ஆவனித்து, தவஞ்செய்யும் அர்ச்சுனனைச் சூழ்ந்து, “ஆர்காணுர் தவசி! எங்கள் தலைவன் குறிவைத் தெய்யும் பன்றியை, நீ எப்படி எய்தாய்? வில்லாளிக ளானவர் ஏதாவதொன்றைக் குறிவைத்து எய்யும்பொது, அதனைத் தாமு மெய்வது உலகிலுண்டோ? தபசுமாக இருக்கிற உனக்கு இது தகுதியல்ல” என்று கூறி நூற்றிசையிலு ர்ன்று ஏசினர். அர்ச்சுனன் கேட்டுச் சினங்கொண்டு “ஓ வேடர்களே! அப்பன்றியா னது என் தவநிலையில் வந்து உறுமி ஆரவாரஞ் செய்தது. தவத் துக்கு இடையூறுவராமலிருக்க என் கணையை விட்டு நான் அதனைக் கொன்றேன். நீங்க ளஃதுணராமல் ‘எங்கள் தலைவனெய்த பன்றியை நீ யெய்வது தகுதியா’ என்று தாறுமாறாக உளறுகிறீர் கள். உங்கள் தலைவனெய்தது உண்மையாக இருக்குமானற் பாணம் பட்ட இடத்திலேயே விழாதா? போம்போம் பரித்தியம்பிடித்த வர்களே: உங்களை யார் கண்டார்? உங்கள் தலைவனை யார் கண்டார்?” என்று கூறலும், பழமையாக இருக்கின்ற வேதாகம புராணதிகளின் சொரூபனாய் விளங்குஞ் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர், விராதன் முதலாகிய அசுரரை வெற்றிகொண்ட ஸ்ரீராம மூர்த்திபோல் விளங்கும் விஜயகாண்டபதரனாய் அர்ச்சுனனை அணுகிச் சொல்லுகிறார்.

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் வாது

“ஓ தவசி! இந்தப் பன்றியை நான் நெடுந்தூரத்திற் கண்டு தூரத்தில்கொண்டு வந்து, இங்கு அந்தப் பன்றியின்மேல் என் கணையை விட்டேன். அக்கணை பன்றியின் சிரகிற்பட்டுப் பின் புறத்தி லுருவிற்கு. இஃதா என் பாணக்குறி. திருஷ்டாந்தமாகக் குறிக ளிருக்க, வேடர்கள் அதைக்குறித்து வினவினால் முன்பின்

யோசிக்காமல், ஆணவம் மாயை காமிய மென்பனவற்றை நீக்கித் தவசியாக இருக்கிற நீ, நானென்கிற கர்வத்தினாலேயோ ; அல்லது அப்பன்றியை நாமே எய்தோமென்கிற வில்லாண்மைபற்றியோ? சிந்து மதிக்காமல் வசனிக்கிராய்” என்று கூற, அர்ச்சுனன் “ஓ! வேடர்தலைவா! சபாஷ்! நன்றாகச் சொன்னாய். கிராதனென்கிற சொல்லில இரக்கமில்லா தவரென்று பொருள்கொடுக்கும். இரக்க மில்லாதவனுக்கு விவேகமில்லை. நீ கிராதருக்கெல்லாந் தலைவனாக யிருக்கிறவன். உனக்கு விவேகமிருக்குமா? இப்பன்றியை நெடுந் தூரத்திற் கண்டு தூரத்திக்குகொண்டு வந்தேனென்கிராய். இதனால் நீ வில்லாளியல்லவென்று விளங்குகின்றது. வில்லாளியாக இருக்கிறவன் தன் குறிக்குப்பட்டது மிஞ்சிச்செல்லுமானால், அது பத்துயோசனை தூரஞ் சென்றாலும் இருந்த இடத்தி லிருந்தே அப்பால் அதைச் செல்லாதிருக்கும்படி செய்யவல்ல சரக்கூடிட்டு நெருங்கி லக்ஷியப்பட்ட அவ்வுயிரைக் கொல்லுவான்.

அல்லது பத்துயோசனையுஞ் செல்லாதபடி நின்றவிடத்தில் தானே நின்று அதனை வெல்லுவான். இந்த இரண்டு விதத்தில் ஒருவிதமுஞ் செய்யாமற் பன்றியுடனே பின்சென்றோடிவந்து, பாணந்தொட்டே னென்று நாணமில்லாமல் என்னுடன் சொன்னதுமன்றிப், பன்றியின்மேல் என்பாணம் பட்டதென்று வழக்கிட்டு என்னை இழிவு கூறினை. நான் தவநிலையிருப்பதால் இந்த வசனஞ் சொன்ன நீ இன்னமுமுயிரோ டிருக்கிராய். தவநிலையுந் திராம லிருந்தாற் பன்றி யடைந்த கதியை உன்சேனை யடைவது மன்றி, உன்னுயிர்க்குஞ் சேதம் வரும். இனி அரைப்போதாவது இந்த விடத்தில் நிற்காமல், தெய்வங் கூட்டிவைத்ததென்று கருதி இறந்த பன்றியைச் சுமந்துகொண்டு தொலைவிற் சென்று நீயும் உன் இனத்தவருங் கூடிப் புசியுங்கள். தபசியானவர்கள் சருகருந் துவரென்று சொல்லுவார். நான் அந்தச் சருகையு நீக்கி யிருக்கிற வனாதலால் இப்பன்றியுணவு எனக் குதவாது. ஆதலால் நீயே யெடுத்திச் செல்” என்று கூற, சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடுவர் கைகொட்டி “ஓ தபசி! சபாஷ்! சபாஷ் உன் தைரியமும் - உன் வீரியமும் நன்றாக இருக்கின்றன. வில்லாளிபென்பவன் நீ தான். உருத்திராக்ஷப் பூனையின் கதையொன்றுண்டு. அக்கதை உன்னளவில் திருஷ்டாந்தமாயிற்று. அஃதெவ்வா நெனில், நாட்டிலிருந்து ஜீவனஞ்செய்யச் சக்தியில்லாமற் காட்டிற்கு வந்து

சுயரூபத்தோடு சஞ்சரித்தால், எங்களை பொத்த வேடரால் இடையூறுவருமென் றஞ்சி, தவரூபங்கொண்டு பஞ்சாக்கினி மத்தியில் தவஞ்செய்கிறது போல் அபிநயித்து, எங்கள் காட்டிலுள்ள மாதூரியமான தசைகளையுடைய மிருகங்களை வதைத்து ஜீவனஞ் செய்கிற நீ, எங்களைப் பார்த்தவுடனே அச்சமுற்று, எதுவோ ஒரு சாக்குச்சொல்லி, சுத்தவீரர்களாகியும் வில்லாளிகளாகியும் மிருக்கிற எங்களுக்குச் சிலகுற்றமுங் கற்பித்து, முடிவிற சருகும் புசிக்காத எனக்குப் பன்றி யுதவுமா வென்று கூறிப், பன்றியை யெடுத்துக்கொண்டு தொலைவிற செல்லென்றுங் கூறினே. இது உனக்கு நன்றாக இருக்கின்றதோ? “பலநாள் திருடன் ஒருநாளி லகப்பட்டுக் கொள்வான்” என்கிற பழமொழிபோல், நீ இன்று எங் கள் கையிலகப்பட்டுக் கொண்டனே. நீ உண்மையான தபசியாக இருந் தால், உன்மனம் நீ நாடிய கடவுளின்கண் சென்றிருக்கவேண்டும். உனக்கொரு அழிவுவராமல் அக்கடவுள் காக்கவேண்டும். நீ கபட ஸன்யாசி ஆகையால் கடவுள்பாற் கருத்தைச் செலுத்தாமல், எங்கே நல்லமிருகம் வருகிறதோ வென்று கண்விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டு, எங்களுக்குப் பயந்தோடி இந்த வழியாக வரு மிருகங்களைக் கொன்றுதின்கிராய். இனி நான் உன்னை விடுகிறதில்லை” என்று கடு கதித்துக் கூறினார்.

இவ்வாறு மகாதேவர்கூறிய வசனங்களை அர்ச்சுனன் கேட்டுச் சித்தத்தைச் சிவனிடத்திற் செலுத்தினவனாக இருந்தாலும் வேடர் தலைவன் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திற் கலகல வென்று நகைத்து, “அடா வேடர்தலைவா! நான் இங்குள்ள வேடர்க்குப் பயந்து துறவி வேடங்கொண்டு உங்களுக்குப் பயந் தோடிவரு மிருகஜத்துக்களைக் கொன்று ஜீவனஞ்செய்கிறவ னென்றும், கபடஸன்யாசி யென்றும் உரைத்தனே. அப்படி உரைத்த வாயி லுதிரங் கக்கும்படி உன்னுயிரை வாங்குவேன். நான் உண்மை யான தபசியாதலால் மனம்பொறுத்தேன். இப்போதும் நீ இந்தப் பன்றியைச் சுமந்துகொண்டு யாதொன்றும் வசனியாமல் உன் சேனையோடு விரைவிற செல்லாமல் முன்போல் ஏதாவது இன் னும் வசனிக்க வருவையானால், உன் சேனைகளின் தலைகளைச் செடிக்கொன்றாகச் சிதறக் கணைதொடுப்பதுவுமன்றி, உன்னுயிர்க்

சுங் கெடுதி வர வைரவாளிகளை விடுவேன், பத்திரம். இங்ஙிமிடத்திலேயே இங்கு நிற்காமற் செல்” என்று கூறினான். அதைக் கேட்ட வேடர்பெருமான் புன்சிரிப்புக்கொண்டு சொல்லுகிறார்—

கைலாசபதிக்கு அர்ச்சுனன் தனது குலமுறை கிளைத்தல்

“அடா தவசி! உன் பேச்சும் வீச்சுங் கண்டால் நீ வில்லாளியல்ல வென்று கண்ணாடியிற் றோன்றும் பொருள்போல் தோன்றுகின்றது. நல்லது உன் மனதின்படி என்னையும் என் சேனையையும் வெற்றிபெறுவாய்; அந்த இலக்ஷணத்தைச் சிறிது பார்க்கலாமென்றால், எனக்கு உன்னுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்வதற்குக் கிஞ்சித்துச் சந்தேகம் நேரிட்டிருக்கின்றது. உன் குலத்தையும் வரன்முறையையு மறிந்து, பின்பு என் கைத்திறத்தைக் காட்டவேண்டும். ஆதலால், நீ மறையவனோ அல்லது தேவாசுரர் முதலியோர்களுடைய வமிசத்திலோர் சார்பினனோ? அதனைச் சொல்” என்று கூற, அர்ச்சுனன் அதைக் கேட்டு மகிழ்வடைந்து, ‘இத்தருணத்தில் நமது குலத்தையும் பெயரையும் எடுத்துரைத்தால் மாட்சிமைபெற்ற நமது திறமும் வெளிப்படும். அதைக் கேட்ட இவ்வேடன் அச்சமுற்று அடங்கிச் செல்லுவான்’ என்று மனதில் மதித்து “ஓ வேடராஜனே! என் குலத்தையும் வரன்முறையையுங் கூறுகிறேன். உன்கருத்தை மற்றோரிடத்திற் செலுத்தாமல் உற்றுக் கேள். ஆதியில் திருமாலுந் தேவருங் கூடித் திருப்பாற்கடல் கடைகிறபோது மந்தரகிரியாகிய மத்துசூழலத் தான்தறியாகி, விஷந்தோன்றினபோது அவ்விஷத்தின் சுவாலை யடங்க அமுதத்திற் றேன்றி, உலகங் குளிர்ச்சிபெறத் தனது சோடசகலைகளை வீசி எங்கும் பிரகாசித்து, பரமன் சடாடவியி லினிதுவீற்றிருக்கும் மிகவுஞ் சிறப்புற்றோங்கிய சந்திரனுண்டே அவனுடைய குலம் நான். ஆதியிற் சந்திரனுக்குப் புதன் பிறந்தான். புதனுக்குப் புரூரவன்பிறந்தான். புரூரவனுக்கு ஆபு பிறந்தான். ஆபுவுக்கு நகுஷன் பிறந்தான். நகுஷனுக்கு யயாதி பிறந்தான். யயாதிக்குப் புரூரவன் பிறந்தான். புரூரவனுக்கு ஜனமேஜயன் பிறந்தான். ஜனமேஜயனுக்குப் பிராதீனன் பிறந்தான். பிராதீனனுக்குச் சையாதி பிறந்தான். சையாதிக்குச் சார்வபூமன் பிறந்தான். சார்வபூமனுக்கு ஜயசேனன் பிறந்தான். ஜயசேனனுக்கு நயுதன் பிறந்தான். நயுதனுக்குக் குரோதன் பிறந்தான். குரோதனுக்குத் தேவாபி பிறந்தான். தேவாபிக்கு உரிசகன் பிறந்தான். உரிசகனுக்கு அரிசகன்பிறந்தான்.

அரிசகனுக்கு மதிவாகன் பிறந்தான். மதிவாகனுக்குத் திடன் பிறந்தான். திடனுக்கு நீலன் பிறந்தான். நீலனுக்குத் துஷ்யத்தன் பிறந்தான். துஷ்யத்தனுக்குப் பாதன்பிறந்தான். பாதனுக்குப் பெளமன் பிறந்தான். பெளமனுக்குச் சுகோத்திரன் பிறந்தான். சுகோத்திரனுக்கு அஸ்தன்பிறந்தான். அஸ்தனுக்கு நிகும்பன்பிறந்தான். நிகும்பனுக்கு அரசர்மீளி பிறந்தான். அரசர்மீளிக்குச் சவ்வருணன் பிறந்தான். சவ்வருணனுக்குக் குரு பிறந்தான். குருவுக்குப் பரிக்ஷித்துபிறந்தான். பரிக்ஷித்துக்குப் பிரதிபன் பிறந்தான். பிரதிபனுக்குச் சந்தனு பிறந்தான். சந்தனுக்குச் சித்திரசேனன்-வித்திரவீரியன்-என்றிரண்டு புத்திரர்கள் பிறந்தார்கள். இவர்களில் விசித்திரவீரியன் காசிராஜன் குமாரத்திகளில் அம்பிகை - அம்பாலிகை - என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளை மணந்திறந்தான். அந்த அம்பிகை அம்பாலிகை இருவரும் வேதவியாசர் அநுக்கிரகத்தினால், அம்பிகை திரிதராஷ்டிர மகாராஜனையும் - அம்பாலிகை பாண்டுமகாராஜனையும் பெற்றார்கள். திரிதராஷ்டிரன் காந்தாரியை மணந்து துரியோதனன் முதலான நூற்றுமூன்று பெற்றான். பாண்டுமகாராஜன் குந்திதேவி - மத்திராதேவி என்கிற இரண்டு கன்னிகைகளை மணந்து குந்திதேவியினிடமாகத் தருமராஜனையும், பீமராஜனையும்-என்னையும் பெற்றான். மத்திராதேவியினிடமாக என்சுகோதரர்களாகிய நகுல சகாதேவர்களைப் பெற்றான். என் பெயர் அர்ச்சுனென்று சொல்லுவார்கள்—” என்று தன் மரபை எடுத்துக் கூறச் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர்பிரான் கைகொட்டிச் சிரித்துச் சொல்லுகிறார்.—

கைலாசபதி அர்ச்சுனனை இழ்வுகூறிப் பகைகொள்ளுதல்

“ஓ அர்ச்சுனா! நீ பாண்டுபுத்திரனா? ஆ! ஆ! சபாஷ்! சபாஷ்! இதுவரைக்கும் நீ வழங்கிய வாக்கியங்களை வைராக்கிய வாக்கியமென்றும், வாக்கியத்திற்குச் சரியாகச் செய்கையிலு மொத்திருப்பாயென்றும் நினைத்திருந்தேன். உன் மரபையும் பெயரையும் கேட்ட மாத் திரத்தில், உன் ஊழல்கள் வெளிப்பட்டது. நீ வில்லினது திறமையைக் கிஞ்சித்தேனு மறிந்தவனல்ல. அஃதெப்படி விளங்கு திறதென்றால், துரியோதனன், தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனை விட்டு உங்களைவாக்கும் மனைவியாகிய திரௌபதியை இழுத்து வந்து சூபையில் மாண்பங்களு செய்யும்போது, நீ வில்லாளியாக இருப்பாயானால் அந்தத் துரியோதனனையும் மற்றுமுள்ள துராத் து

மாக்களையும் செய்த தென்ன? வில்லாளிகளல்லாத சில எளிய அரசரை வெற்றிபெற்று இறுமாப்படைந்து விஜயனென்று பெயர் வகித்துக் கொண்டதாய்த் தோன்றுகிறது. இல்லாவிட்டால் பஞ்சாக்கிரியில் பிறந்த பாஞ்சாலி உங்கட்குத் தவப்பேறுகக் கிடைக்கப்பெற்றும், அவளை அரசர் சபையிலே தோற்று, அவமானஞ் செய்விப்பாபா? அப்போது அவளை நனைத்தால் அவ்வஸ்தினா புர்யனைத்தும் அந்நீர்மீட்த்திற் சாம்பராகுமே! பர்த்தாக்களாகிய நீங்கள் பக்கத்திற்குநீனை இருக்கின்றீர்களென் றல்லவோ சும்மா விருந்தாள். அந்த அவக்கேடு அப்படி யிருக்கட்டும். உன் குலத்தின் திறத்தை நோக்குங்கால் எனக் கதிக நகைப்புக் கிடங்கொடுக்கின்றது. ஏனென்றால்: உன் பிதா மனைவியைச் சேர்ந்தால் தலைபிளங் திறக்கக்கடவதென்று ஒருமுனி சாபமிட்டிருந்தான். அந்தச் சாபத்தை நனைத்து அரசரிமையை நீக்கித் தன்னிரண்டு மனைவியரும் பணிவிடைசெய்யத் தபசியாகி, எங்களுக்குரிய காட்டிற் சஞ்சரித் திருந்தனன். அவனுக்கு ஐந்து புத்திரர் பிறந்தாரென்று சொல்வது அபத்தம். நீங்க னைவருந் தருமசந்தான புத்திரர்களே யொழிய அவனுக்குச் சுயபுத்திரரல்லர். அதுவு மிருக்கட்டும். ஒருவன் பலமாதரைப் புணரலாம்; நீங்களைவரும் ஒருவனைப் புணர்ந்து வருகிறீர்கள். உங்கள் குலமும் உங்கள் நடத்தையும் உங்களுக்கே சரியல்லாமல், காட்டில் திரிகிற எங்களையொத்த வேடருக்குஞ் சரிப்படாது! இழிவான குலமும் இழிவான நடத்தையு முள்ள உன்னை எதிர்த்துக் கொல்வது தகுதியல்லாததாக இருந்தாலும், உன்னைக் கொல்லவேண்டுமென்று நெடுநாளாக நனைத்திருந்தேன். அதற்குக் காரண மென்னவென்றாற் சொல்லுகிறேன் கேள்—

முன்னொருபோது தன்னைப் பங்கப்படுத்தின பாஞ்சாலனைக் கட்டித் தன் சமூகத்துக்குக் கொண்டு வரக் கருதிய துரோணர், உனக்கும் உன் சகோதரர்களுக்கும் வில்வித்தை கற்றுக்கொடுக்கிற காலத்தில், எங்கள் குலத்துக்கோர் திலகனுன ஏகலைவ னென்கிற வேடன், துரோணரையடுத்து வில்வித்தையைக் கற்பிக்கச்சொல்லி வேண்டிக்கொண்டான். அதற்குத் துரோணர் தனக்கு ஒழிவில்லை யென்று சொல்ல, அதனைக் கேட்ட ஏகலைவன், தன் னிருப்பிடத் துக்குச் சென்று துரோணரைப்போல் ஒரு திருவுருவம் சமைத்து, அந்த உருவின் மூலமாக வில்வித்தை அனைத்தையுங் கற்றுக்

கொண்டான். அக்காலத்தில் நீ வேட்டைக்குச் சென்றாய். உன்னுடன் வந்த நாய் ஏகலைவன் செய்துவைத்திருந்த துரோணர் திருவுருவத்தின் மேடையில் நீர்விட்டது. அதைக்கண்டு ஏகலைவன், தன் வில்லில் ஒரு பாணத்தைத் தொடுத்தான். அப்போது ஒரு விநோதத் தால் நாலு பாணமாய் நாயின் நெற்றியில் நாற்புறத்துத் தைத்துருவிற்று. அத்துடன் அந்நாய் ஓலமிட்டு உன்னிடத்தில் வர, அதைக்கண்டு நீ வியந்து அந்நாயால் அந்த ஏகலைவன் சிலம்பக்கூட்டத்தைக்கண்டு அங்குச் செல்ல, அப்போது ஏகலைவன் வந்து வணங்கி உனக்குப் பசாரஞ் செய்தான். அப்போது நீ அவனைப் பார்த்து, “ஓ! ஏகலைவா! இந்த நாயை எய்தவன் யார்” என்று வினவினே. ‘நான்தான்’ என்று ஏகலைவன் கூறினான். ‘உனக்கு வில்லாசிரியன் யார்’ என்று நீ வினவினே. ‘எனக்கு வில்லாசிரியர் துரோணர்’ என்று ஏகலைவன் கூறினான். அதனைக்கேட்ட நீ, உடனே அத்துரோணரை அழைத்துவந்து, அந்த ஏகலைவன் வில்திறத்தைக் கண்டு அவனை வில்லாளியென்று மதித்து, அவன் வில்வித்தைகள் பயன்படாதிருக்க மனதிற்பலவாறு யோசித்தனே. அப்போது திவ்யக்கியானியாகிய துரோணர் ஏகலைவனை யழைத்து, ‘நமக்குத் தக்ஷணையாக உன் கைப்பெருவிரலைக் கொடு,’ என்று வினவினார். ஏகலைவன், கைப்பெருவிரலை அறுத்துக் கொடுத்துவிட்டுச் சிலநாளி லிறந்தான். எங்கள் குலதிலகனுன ஏகலைவ னிறந்ததற்குக் காரணம் நீதான். இஃதன்றி, ஒரு பிராமணனுக்காக நீ அநேக வேடர்களைக் கொன்றனே. காண்டவ வனத்தைத் தகனஞ்செய்தபோது அவ்வனத்திலிருந்த வேடர்களை மங்கள் மனைவிகளோடு நாசஞ்செய்தாய். ஆகையால், நீ யெனக்குச் ஜன்மப் பகையாளி. இனி நான் உன்னை விடேன்” என்று கூறித் தமது கையிலிருந்த வில்லை வளைத்து நானேற்றி டங்கார ஓசை பெழுப்பித் திவ்ய கணைகளி லொன்றை நாணிற் சேர்த்துக்கொண்டு, பின்னும் அன்பனாகிய அர்ச்சுனராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்—

அர்ச்சுனனுக்கும் கைலாசபதிக்கும் வில்யுத்தம்

“அடா அர்ச்சுனா! குருதக்ஷணைக்காக அக்கினி வைசிய நீடத்தில் வில்வித்தை சற்ற பராக்கிரமம் பொருந்திய பாஞ்சாலனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலிற் கட்டியவன் நீயேயானாலுமாகுக. அக்கினிபகவானிடத்தில் அழியாத தேரும் ஒடியாத வில்லும் அருதநர்ணியும் பெற்றவன் நீயேயானாலு மாகுக. எதோ என்

ஸிடத்தில் உன் வீரத்தன்மையைக் காட்டு பார்ப்போம்” என்று சொன்னார்.

இச்சொற்களைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் அனலிஷிடு மெழுகு போல் மனமதுஉருகிக் கடுஞ்சினமடைந்தாலும், சித்தத்தைச் சிவன் பால் நிறுத்தி, நின்று வழக்கிதம் வேடுவனோடு யெதிர்த்து “அடா வேடா! சற்று நில், ஒடிப்போகாதே. அரைமாத்திரைப்போதில் உன் னைக் கொல்லுகிறேன்” என்று கூறி, தன் வில்லை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார ஓசை யெழுப்பி, வச்சிராபுதத்துக் கொப்பாகிய ஒரு திவ்ய கணைபைத் தொடுத்து, வேடராஜன் மார்புக் கிலக்காக விடுத்தான். வேடராஜன் அக்கணை வருகிற குழிபைக் கண்டு, தன் கைக்கணைபி லொன்றை விடுத்து, வரும் பாணத்தை நடுவது பாதியி லறுத்துவிட்டு, உடனே இரண்டு கணைகளைத் தொடுத்து விட்டார். அக்கணைக ளிரண்டும் அர்ச்சுனன் மார்பிற் பட்டுப் பின்புறத்தி லுரு விப்போயின. அப்போதும் அர்ச்சுனன் சிந்தை கலங்காமற் சித் தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி, மார்பிற்பட்ட காயத்திற்குக் கிஞ்சித் தேனு மஞ்சாமல், அர்த்தசந்திர பாணத்தில் மூன்று பாணத்தை யெடுத்து காணியில்வைத்து, வேடராஜன் தோளுக்கும மார்புக்கும் பீலிமுடிக்கும் இலக்காக எய்தான். வேடர்பிரான், அந்த மூன்று பாணங்களையும் பதின்மூன்று பாணங்களாற் கண்டித்து, பின்னுஞ் சில கணைகளைத் தூண்டி, அர்ச்சுனனை நோக்கச்செய்தார். அர்ச் சுனன், மறுபடியும் கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். மறவர் ஏறுகிய மகாதேவன் அக்கணைகளைக் கண்டித்துவந்தார். அர்ச்சுனன் கடுஞ்சின மடைந்து, “ஓ! ஓ! இந்த வேடன் வில்லிற் கிஞ்சித்துத் திறமுடையவன். நாம் இலக்குவைத்து எய்கிற கணைகளைக் கண்டிக் கிறான். இவனை ஏமாற்றி நாம் நினைத்த லக்ஷிபத்தைச் சாதிக்க வேண்டும்” என்று கருதி, இரண்டிரண்டு மும்மூன்றாக அடுக்கடுக் காய்ப் பாணந்தொடுப்பவன்போலச் சில பாணங்களைத் தொடுத்து, அவற்றின் சந்தில் தன் விநோத வித்தையால் வேறு மூன்றுபாணங் களைத் தொடுத்துவிட்டான். பித்தனென்று பெயர்படைத்த கை லைக் கரசனாகிய வேடன், அவற்றை அலக்ஷியமாக எண்ணி, மூன் னம்விட்ட கணைகளை மாத்திரங் கண்டித்துவிட்டு, வேறு பாணத்தை யெடுத்து வில்லில் மாட்டி விடுவதற்கு முன்னே விநோத வித்தை யால் அர்ச்சுனன் விட்ட மூன்று பாணங்களில் இரண்டு பாணங் கள் மார்பிலுந் தோளிலும்பட்டன. மற்றொரு பாணம் பீலிமுடி

யைப் பிளந்தெறிந்துவிட்டது. அதைக்கண்ட கைலேவேடர் ஆச்சரியமானார்.

கேளும் மகாராஜனே! இவ்வாறு ஆச்சரியப்பட்ட சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர் “ஓ! ஓ! நாம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும் போதே பாணம் வந்தது தோன்றாமற் போய்விட்டது. இவன் வில்விழைதத்திற் சிறந்தவ னாகையால் நம்மை ஏமாற்றினான்” என்று உள்ளம் பூரித்து, வெளியில் அதிகச் சினங் கொள்பவர்போற் கோபங்கொண்டு, வில்லிற் சில கணைகளைத் தொடுக்க எண்ணங் கொண்டார். பீலிமுடி பிளக்கவே அங்குள்ள கங்கையும் மதியும் நடுக்கமுற்றன. வேலாயுதக் கடவுளை இளங்குழந்தையாகக் கரத்திலேந்தி நிற்கும் பார்வதியார் திடுக்கிட்டனர். பக்கங்களிற் சூழ்ந்திருந்த வேடர்கள் தங்கள் தலைவனுடைய பீலிமுடி அறப்பட்டதைக் கண்டமாத் திரத்தில், யுகாந்தகாலத்து மேகங்களைப் போலக் கர்ஜித்து, அர்ச்சுனன் மீது கவிந்து, “அடா தபசி! அடா தபசி! இதோ உன்னைத் தென்றிசைக் கனுப்புகிறோம்” என்று கூறித் தோள்தட்டி ஆர்த்து வந்தார்கள். பார்வதியார் தமது கணவராகிய வேடரிறையைப் பார்த்து “சினங் கொள்ளாதீர்” என்று சைகை செய்தனர். அதைக் கண்ட ஐயன் அர்ச்சுனன்மேற் செல்லும் வேடர்களை அதட்டி நிறுத்தி, தாம் முன்னம் வில்லில் தொடுத்திருக்கிற கணைகளை ஒன்றன்பி னொன்றாகச் செல்லும்படி வம்புக்கு விட்டார். அர்ச்சுனன் அக்கணைகளைத் தைபுங் கண்டதுண்டமாக்கி, தன் வில்லினுஞ் சில கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். வேடராஜன் அக்கணைகளை யெல்லாம் வெட்டிச் சில வேறு கணைகளைத் தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோக்கச் செய்தார். அர்ச்சுனன் அதற்குங் கலங்காமல் ஒன்று பத்து நூறு ஆபிரம்பதினாபிரம் லக்ஷம் கோடி சதகோடி சங்கம் மகாசங்கம்-இப்படியாக வளருந் திவ்ய கணைகளைத் தொடுத்துவிட்டான். அக்கணைக ளொன்றோடொன் றுராய்ந்துகொண்டு அக்கினிச்சுவாலைபாகவந்தன. வேடர்கள் கண்டு நடுக்கமுற்றனர். சரமாரியால் அருகிலிருந்த பார்வதியார் தமது கணவராகிய வேடராஜனைக் காண்கிலராகிக் கிஞ்சித்து வருத்த முற்றனர். வேடராஜன் சரமாரியை நோக்கி, அவன் விற்நிறத்தை மதித்து மகிழ்ந்து மேல்வருங் கணைகளின்மேல் திருக்கணவைத்த மாத் திரத்தில், அர்ச்சுனன் விட்ட கணைகளெல்லாம் தம்மேற் படாமற் சுற்றி வேலிவிட்டதுபோல் விழுந்தன. அதை அர்ச்சுனன் கண்டு,

“ஓ! ஓ! இந்தவேடன் சில ஜாலவித்தைகளைக் கற்றவனாக இருக்கிறான்” என்றெண்ணி, பர்வதங்களைப் பொடியாக்குந் திவ்ய கணைகளை மாரிபோற் சொரிந்தான். இவைகளுங் கிட்ட நெருங்காமல் வேலி யிட்டதுபோலாயின. பின்பு வேடர்பிரான் சில பாணங்களைத் தொடுத்து அர்ச்சுனனை நோக்கச்செய்தார். அர்ச்சுனன் அதிகச் சினங்கொண்டு, ஒரு திவ்விய கணையை எடுத்துத் தன் வில்லிற் றொடுத்தான். தொடுத்தகணை அவன் வில்லி லிருந் தெழும்பி வெளிப்படுமுன் தமது கணையால் அதனை உடனே வெட்டி எறிந்த னார். அதைக்கண்ட அர்ச்சுனன் காலாக்கினி உருத்திரனைப் போலச் சீறி, ஓரிடேவேல் முகக்கணை - ஈரிடேவேல்முகக்கணை - மூவிடேவேல் முகக்கணை - பிறைமுகக்கணை முதலியவற்றை மணலேவாரி இரைத் தாற்போலச் சொரிந்து வேடுவனைக் கைகா லாடவொட்டாமற் செய்தான்.

அர்ச்சுனனாற் கைலாசபதி வில்லடி பொறுத்தல்

கேளும் மகாராஜனே! வேடனாக இருக்கிறவர் சாம்பமூர்த்தி யாகையால், அர்ச்சுனன் கணைகள் வழக்கோரஞ் சொல்பவர் வாழ்வைப்போல் நாசமுற்றன. வேறுயாராவது இருப்பாராகில் ஒரு கணைக்கு நிர்வகிக்கமாட்டார்கள். அந்தவேளையிற் சாம்பவமூர்த்தி யாகிய வேடர், “இனிச் சும்மாவிருப்போமானால் வரவா விபரீதப் போருண்டாகும்” என்று கருதி, “இதுவரையிலுஞ் செய்தபோரால் அர்ச்சுனன் சிறிதும் மனங்கலங்காமல் நம்மிடத்திற் கருத்தைச் செலுத்திவருகிறான். இன்னும் பலமாக அடித்தால் அப்போது இவன் கருத்தெவ்வாறிருக்குமோ அறியவேண்டும்” என்று சில திவ்ய கணைகளை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தார். அக்கணைகள் அர்ச்சுன னுடைய தோளிலும் மார்பிலும் நெற்றியிலும் பட்டுருவிப்போயின. அப்போது கலங்காச்சிந்தையை யுடைய அர்ச்சுனன் கலங்கி, தன் சித்தத்திலிருக்குஞ் சிவனிடத்திற் முறையிட்டு, “ஓ சுவாமீ! ஒரு வேடனால் நான் அவமானமடைகிறதாக இருக்கிறதே” என்று அறிவாற் புலம்பி, இருதொடையும் நடுக்கமுற்று, மடித்த காலைப் பூமியில்வைத்து, தவநிலை இடத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்தில் வந்து நின்று, துன்பசாகரத்தி லமூர்த்திப் பிரமித்து நின்றனன். பார்வதிதேவியார் அது கண்டு, “ஓ சுவாமீ! கலங்கா மனதையுடைய அர்ச்சுனன் மனங்கலங்கியும் நம்மை மறக்கவில்லை. ஆதலால் அவனுக்கு விரைவிற் கிருபை புரியும்” என்று கூறினார். உடனே

சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனுக்கு வீரமூந் தைரியமு முண்டாகக் கிருபாநோக்கம் வைத்து, அதிகச் சினங்கொள்பவர்போல் வெகுண்டு அர்ச்சுனன்மேற் சென்றார்.

அர்ச்சுனன், தான் அடைந்த வருத்தம் நீங்கி, யானையைக் கண்ட சிங்கஞ் சீறவதுபோலச் சீறி, வில்லில் அநேக திவ்ய கணைகளைத் தொடுத்தான். வேடர்பெருமான் தமது வில்லிற் சரமாரி பொழிந்தார். இவ்விருவர் சரங்களும் கைலங்கிரி முழுமையு நிறைந்தன. தேவர்களிலும் மண்டலத்தரசர்களிலும் - இவ்விருவர் போர்செய்ததுபோ லொருவருஞ் செய்ததில்லை. இவ்வாறு இருவரும் ஒரு முகூர்த்தகாலஞ் சரவருஷம் ஓயாமற் பொழிந்தனர். அதைக்கண்ட தேவர்கள் மகிழ்ந்தனர்; வேடர்கள் தயங்கினர்; தபசிகள் மயங்கினர்; பார்வதிதேவியார் அர்ச்சுனன் கரவேகச் சரவேகத்துக்கு மகிழ்ந்தனர். இவ்வாறவ்விருவருங் கையோயாமற் சரவருஷம் பொழிந்து, முடிவில் வேடர்பிரான் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, “அடா தபசி! அருதநாணியை யுடைய வில்லைப் பெற்ற மையால் என்னுடன் இதுவரைக்கும் போர்செய்தாய். இதோ அந்நாணியை அறுக்கிறேன் பார்” என்று ஒரு கணையில் நாணியை அறுத்துவிட்டார். ஆக்கல் - காத்தல் - அழித்தல் என்னு முத் தொழிற்கும் வல்லவர் சொன்னவாக்குப் பழுதர்காமல் வில்நாணி அறவே, வில் நிமிர்ந்தது. அதை அர்ச்சுனன் கண்டு, “ஆ! ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்? தேவர்களாலும் மற்ற அசுரர்களாலும் அருதநாணி, ஒரு வேடனால் அறுந்ததே! இனி யோசிப்பதிற்பயனில்லை” என்று கருதி வீராவேசங் கொண்டு, நிமிர்ந்த வில்லைக் கரத்திற் பற்றிக் கதாயுதத்தைச் சுற்றுவதுபோற் சுற்றிக்கொண்டு ஓடோடியும் வந்து, தன் வலி கொண்டமட்டும் ஒங்கி வேடராஜன் முடியிற் புடைத்தனன். அந்த அடியைப் பட்ட சாம்பவமூர்த்தி யாகிய வேடன், ஐம்புலன்களை யொடுக்கிய சனகர் சனற்குமாரர் முதலான நால்வர்க்கும் நிச்சயப் பொருளை யறிவிக்க யோகத்தில் நின்ற பான்மைபோல, சித்திரப் பதுமைபோல் சற்று மசை வில்லாமல், விழித்தகண் விழித்தபடி நின்றனர். அப்போது முடியி லிருந்த கங்கை வாய்விட்டலறி அந்தரத்தி லுற்றனள். சடை முடியி லிருந்த மூன்றும்பிறையும் புலம்பி மேற்றிசையில் விழுந் தது. நாகாபரணங்கள் நாற்றிசையிலுஞ் சிதறிப்போயின. பார்வதிதேவியாரும் அச்சமுற்று நின்றனர்.

கேளும் மகாராஜனே! சர்வஞ்ஞத்துவம்-சர்வேச்சுரத்துவம்-
சர்வநியத் தத்துவம் - சர்வாதர்யாமித்துவம் - சர்வகற்பிதத்து
வம் - சர்வ சக்தித்துவம் முதலியவைகளோடு, வரம்பில்லாநம்-
வரம்பிற்காட்சி - வரம்பிலின்பம் - வரம்பிலாற்றல் - நாமமின்மை -
கோத்திரமின்மை - ஆயுமின்மை - இடை-யூமின்மை-கர்த்தத்துவம்
என்னு மளவற்ற பிரபுத்துவ சாமர்த்திய குணங்களையும் வகித்த
சாம்பவமூர்த்தியின் முடியில் வில்லடி பட்டதென்று நான் இலே
சாய்ச் சொல்லுவதிற் பயனில்லை. ஏனென்றால் :

வீண்ணிலுறை வானவரி லாரடி படாதவர் விரிஞ்சனரி யேமுதலினோர்
மண்ணிலுறை மானவரி லாரடி படாதவர் மனுக்கண்முத லோர்களதலக்
கண்ணிலுறை நாகர்களி லாரடி படாதவர்கள் கட்செவி மகீபன்முதலோர்
எண்ணில்பல யோனியிலு மாரடி படாதன விருந்துழி யிருந்துழியரோ.

வேதமடி யுண்டன விரிந்தபல வாகம விதங்களடி யுண்டனவொரைம்
பூதமடியுண்டன விநாழிகை முதற்புகல்செய் பொழுதொடுசுலிப்பில் பொருளின்
பேதமடி யுண்டன பிறப்பிலி யிறப்பிலி பிறங்கலர சன்றன்மகளார்
நாதனம லன்சமர வேடவடி வங்கொடு நரன்கையடி யுண்டபொழுதே.

என்றால், அந்த அடி சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனங்
களி லுள்ளவர்க்கும், பிரம்மா - விஷ்ணு - இந்திரன் முதலானவர்
களுக்கும் பட்டதுமன்றி, வில்ங்குகள்-பறவைகள்-ஊர்வன-நீர்வாழ்
வன என்னும் தாவரமென்பவற்றிற் கெல்லாம் பட்டன. வேதா
கம புரானகலைகளு மடிபட்டன. பூதவேதாளகணநாதரு மடிபட்
டனர். அர்ச்சுனனுடைய தைரியத்தையும் புஜபலத்தையும் யாவ
ரால் அளவிடக்கூடும். அன்பர்க் கெளியனான சாம்பவமூர்த்தியின்
பேரருளுடைமையின் இலக்ஷணமே லக்ஷணம்!

கைலாசபதிக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் மல்யுத்தம்

இப்பால் வேடச்செம்மல் வில்லடியுண்டு வெகுள்பவர்போல்
வெகுண்டு, “அடா தபசி” என்று கூவி, “உன்னை இந்நிமிடத்தில்
அதமாக்குகிறேன் பார்” என்று உக்கிரங்கொண்டவர்போற் பராக்
கிரமங் கொண்டார். அப்போது அருகிலிருந்த பார்வதிதேவி
யார் சுவாமிக்கு கிருபை பெருகும்படி இனியவசனங் கூறினர்.
சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர் அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, “ஓ தபசி!
நாணி இருக்கிற பரியந்தம் விற்போரிட்டாய்! அந்நான் அற்றவுடன்
வில்லையே கதையாகக்கொண்டு என் தலையில் மோதி யடித்தனை!

இவ்வளவுக்கும் நான் அஞ்சவில்லை. இனி உன்னுடன் விற்போர் புரிவது தருமமல்ல. நீயும் நானும் மல்புத்தம் புரிவோம் வா” என்று அழைத்தார்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே ! அந்தச் சுத்த சாட் குண்யமூர்த்தியாகிய கைலாசபதிக்கு அவ்வ ருச்சுனனிடத்தி லுண்டாகிய கிருபையின் பெருக்கை என்னென்று சொல்லுவேன்? முன்ன மளவற்ற தேவாசுரர்கள், தம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்தடைந்த வரச்செருக்கினால் அக்கிரமித்தபோதெல்லாம் அவர்களை ஒரு பொருட்படுத்தி எதிர்த்து அவர்கள் பராக்கிரம மனைத்தும், யாவரு மறிய வெளிப்பட்டொழியும் வரைபிற போராடி முடிவிலவர்க்கு முத்திப்பயனு முதவுப்படியான துஷ்டஜன நிகரகமென்னு மறக்கருணையை வகித்த மகாதேவமூர்த்திக்கு அச்செருக்கொன்று மின்றி அன்பே உருவாயமைத்து, உட்கரணங்க ளனைத்தையும் அவ்வுடையானிடஞ் செலுத்தி, புறக்கரணங்களாற் புங்கவருங் கொண்டாடப் போர்புரியும் விஜயனிடத்திற் சிஷ்டஜன பரிபாலன மென்னும் அறக்கருணையை வகித்தல் அருமையோ? அதனற்றான் அவன் எத்தனை தர முறிய அடிக்கினும், தந்தையாபிணை தன தருமைச் சிறுவர் ஊடிச்செய்யுஞ் சிறு குறும்புகளைப் புத்திர வாஞ்சையாற் சகித்து, முன்செய்த ஆபுதச்சமரை வெறுத்து, அவனோடு ஆலிங்கனச் சமர்செய்யத் தமக்குள் ஆவலித்து மீண்டு மீண்டும் அழைக்கலாயினார்.

இவ்வாறு அழைத்ததும் அர்ச்சுனன் அக்கருத்துக் கிசைந்து, புலித்தோல் - தட்டி-சல்லடம் இவைகளை இருக்கிக்கட்டித் தோள் தட்டி ஆர்த்தான். வேடர் பெருமானும் புலித்தோல் - தட்டி - சல்லடம் இவற்றை இறுக்கிக்கட்டித் தோள்தட்டி ஆர்த்தார். இருவரும் ஓரடி - ஈரடி-மூன்றடி-நான்கடி என்னுங் கணக்கிற் பாய்ந்து, முன்னிடி - பின்னிடி - மேலிடி - கீழிடி என்னும் விதிமுறைப்படி எதிரெதிர்ப்போந்து, எட்டிக் கரங்களைப் பற்றிப் பிசைந்து அடிக் கிரத்தோடு, தட்டிப் புஜங்களைக் கட்டிப் புரண்டு மிகவிக்கிரமத் தோடு ஒருவராலொருவர்படுங் குத்துக ளத்தனையும் பூச்செண்டு களாற் படும் மொத்துகளாகப் பொறுத்துப் போராடுங் காலையில், மத்தகஜத்தை யுரித்தவனைப் பேச்சினி விடாய்கொண்டு, தத் த்ளிக்க அர்ச்சுனன் மிகப் பொத்தினன். அத்தனைக்கும் உத்தமன்.

மகிழ்வுற்றனன். மீண்டும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் வாரித் தூக்கி எறிவார்; ஒருவரையொருவர் மோதிப் போக்கி யறைவார். அவருக்கவர்கள் பின்னலிட்டுக் கொண்டு வரிசையில் உருளுவர். அதில் என்னையன் தன்னிடத்துப்பெண் தயங்க மறுபடி வருவர்; ஓடி ஓடி காட்டில் மரங்களைப் பிடிங்குவார்; சாடி சாடி மேட்டிற்கெ ழும்படித் தொடங்குவார்.

இப்படி ஒருமுகூர்த்தம் இருவருஞ் சலியாமல் போர்புரிந் தனர். அதை இவ்விதமென்றெப்படி விரித்துரைப்பேன்? வேடர் களும் பார்வதிதேவியும் இவ்விருவர்செய்யும் பெரும்போரைக் கண்டு ஒருவேளை மகிழ்வடைவர்; ஒருவேளை வருத்தமுறுவர். இத்திரன் முதலான தேவர்கள் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப இரண்டு கரங்களைச் சிரமேற் குவித்து, “ஓ பக்தரக்ஷகா! ஓ பரம தயாளா! ஓ சாம்பவமூர்த்தீ! உன் திருவிளையாடலை யாவரா லறி யக்கூடும்?” என்று பலவாறு துதித்தனர். அத்துதிகளைக் கேட்டும் இன்னுமவ் வர்ச்சுனனோடு போராடவேண்டுமென்னும் ஆவ்லுடைய வராய், அவனை இவர் அறைய இவரை அவன் அறைய ஒருவர்க் கொருவர் கட்டிக்கொண்டு, தலையோடு தலையும்-நெற்றியோடு நெற் றியும்-கண்ணோடு கண்ணும்-மூக்கோடு மூக்கும்-வாயோடு வாயும் - மார்போடு மார்பும் - தோளோடு தோளும் - தாளோடு தாளுந் தாக்கி, அஷ்டகுல பர்வதங்கள்-அஷ்டதிக்குக் கஜங்கள்-அஷ்டமா நாகங்கள் - அஷ்டதிசைப் பாலகர்கள் தத்தளிக்க, ஆதிசேஷன் முடிமாற்ற, அம்புவிமாதா அயர்ந்தேத்த, இருவரும் ஒருவரை யொருவர் விடாது உருண்டு சுருண்டு புரண்டு யுத்தஞ்செய்து, முடி விற் சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடன், தன் காற்பெருவிரலால் அர்ச் சுனனை மேலேதூக்கி எத்தினர். அர்ச்சுனன் அந்த எத்தின விசை யினால் வாயுமண்டலம் மேகமண்டலங் கடந்து சூரியமண்டலம் நெருங்கச்சென்று மறுபடியும் பூமியை நோக்கி வருகிறான்.

கைலாசபதி தரிசனங்கோடுக்க அர்ச்சுனன் துதித்தல்

அப்போது இந்த அர்ச்சுனன் தன் முதுகு சத்துருவுக்குத் தெரியாம லிருக்கவேண்டுமென்று கருதி முதுகை மறைத்துப் பரம சிவனிடத்துக் கருத்தைச் செலுத்தி வேடன்மேல் ஆராத கோபங் கொண்டு அந்தரத்திலிருந்து வரும்போது, அவ்வர்ச்சுனன் பூமியில் விழுமுன் பார்வதிதேவியார் தமது கணவனை நோக்கி, “ஓ

சுவாமீ ! அடிமையாகிய அர்ச்சுனனைக் காப்பாற்றவேண்டும்” என்று வேண்டினார். உடனே சாம்பவமூர்த்தியாகிய வேடர், திருவுளங்கனிந்து யாதொரு வருத்தமும் அர்ச்சுனனுக்கு நேரிடாமலிருக்கக் கிருபை புரிந்தனர். அர்ச்சுனன் ஒரு வருத்தமு மடையாமற் பூமியிற் குதித்து, மறுபடியு மல்புத்தஞ்செய்ய யத்தனித்துத் தோளையுந் துடையையுந் தட்டி நிமிர்ந்து வேடனை நோக்கினான். எதிரில் நின்ற வேடர் தலைவனும், பாலசுப்ரமண்யரைக் கரத்திலேந்தியிருந்த வேடச்சிறுமியும், பக்கங்களிற் சூழ்ந்திருந்த வேடர்களும் மாயமாக மறைந்தனர். அப்போது அர்ச்சுனன் நிகைத்து நாற்றிசையிலுஞ் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துப் பதைத்து நிற்கும்போது, அந்தரத்தில் தேவதுத்துமி முழங்க, மந்தாரபார்ஜாதமலர் சொரிய, அப்ஸரஸ்திரீகளுந் தேவர்களும் ஜபாவிஜபிபவா வென்று வாழ்த்திப் பல ஆசிகள் கூற, அம்சவாகனத்திற் பிரமனும், கருடவாகனத்தில் திருமாலும், அபிராவதத்தில் இந்திரனும், மற்ற அக்கிலி - இயமன் - நிருதி - வருணன் - வாயு - குபேரன் - ஈசானன் - அஷ்டவசுக்கள் - உருத்திரகணங்கள் - கணபதி - மயில்வாகனக்கூடவுள் - நந்தியெம் பெருமான் - பூதவேதாளமாதி சிவகணங்கள் மற்றுமுள்ள முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்கள் - நாற்பத்தெண்ணுபிர முனிவர்கள் - கருடகந்தர்வர் - சித்தவித்தியாதரர் முதலான அந்தரவாசிகளும் புடைசூழ, வேடனாக இருந்த சாம்பவமூர்த்தி மழவிடைமேற் பார்வதிசமேதராக எழுந்தருளி அர்ச்சுனன் கண்ணுக்குத் தோன்றினார்.

அப்போது அர்ச்சுனன் அகமுகத்தாற் கண்டிருந்த காட்சி போற் பகிர்முகத்தும் புலப்பட்ட கடவுளைக் கண்டமாத் திரத்தில் இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தநீர் சொரிந்து, இரண்டு கரங்களை யுஞ் சிரமேற் குவித்துத் தேகமுழுதும் புளகாங்கிதமுற நின்று தொழுவான் ; அழுவான் ; எழுந்திருப்பான் ; விழுந்திருப்பான் ; பாடுவான் ; ஆடுவான் ; பணிவான் ; பரதவிப்பான் ; தன்னை மறந்து நிற்பான் ; உள்ளம் பெருகுவான் ; உருகுவான் ; மயங்குவான் ; தயங்குவான் ; பதைப்பான் ; குதிப்பான் ; தான் போர்புரிந்ததை எண்ணி யெண்ணி நடுங்கி ஒடுங்கி கனிந்த சிந்தையுடையவனாகி, “ஓ சுவாமீ ! இருவினைப்பந்தங்களினுற் கட்டுண்டு மெய்சேர்ந்து பிறவிக்கடலி லழுந்தி வருந்துகிற நாய்க்குங் கடையான எளி டியனை, பாதுகாக்கக் கருதி மிகுந்த பிரகாசத்தையுடைய மாணிக்

கங்களை உச்சியிற் பெற்றிராநின்ற சர்ப்பாபரணாதிகளையுங் கங்கையையுந் தரித்த சடாமகுடத்தை மறைத்து வந்ததென்ன நியாயமோ? இஃதோர் மாயமோ? ஓ என்னையனே!” என்று சொல்லித் துதிப்பதாயினான்.

“சம்போ சங்கர கௌரீசா சாம்பசதாசிவ கைலாசா
தந்திர மந்திர யெந்திரபாதா சங்கர சங்கர சங்கரநாதா
சகலகலாண்ட சராசரகாரண சகுணசிவாண்ட பராபரி பூரண
அந்தண அங்கண அம்பரபோகா அண்டர்கள் சூழ்தரு மம்பிகைபாகா
அரிபிரமாதியர் தேடியநாதா அரகர சிவசிவ அருள்தரு பாதா
சதபரி சதஷுப சதமத விதபவ சிதபரி கதபத சிவசிவசிவசிவ
அரகரவரசுப கரகர பவபவ கிரபுர சுரபர சிவசிவசிவசிவ.

அங்க சங்க மங்கை பங்க ஆதி ஆதியே
அங்க புங்க வங்க லிங்க ஜோதி ஜோதியே
அத்த முத்த பத்தர் சித்த ஆதி ஆதியே
சுத்த சித்த சப்த நிர்த்த ஜோதி ஜோதியே
பாசநாச பாபநாச பாசதேச வீசனே
வாசவாச தாசர்நேச வாசநாச பேசனே.

அகில புவன வுயிர்கள் தழைய அபய முதவு மமலனே
அயனு மரியு மரனு மகிழ அருளுநடன விமலனே
சபாசிவா மகாசிவா சகாசிவா சிகாசிவா
சதாசிவா சதாசிவா சதாசிவா சதாசிவா
வாசிவா சதாசிவா மகாசிவா தயாசிவா
வாசிவாசி வாசிவாசி வாசிவாசி வாசிவா.

அருட்பிரகாசா பரப்பிரகாசா அகப்பிரகாசா சிவப்பிரகாசா
நடப்பிரகாசா தவப்பிரகாசா நவப்பிரகாசா சிவப்பிரகாசா
சங்கர சிவசிவ மகாதேவா எங்களை யாட்கொள வாவாவா
அரகர சிவசிவ மகாதேவா அருளமு தந்தர வாவாவா
சம்போ சங்கர கௌரீசா சாம்பசதாசிவ கைலாசா ”

என்று துதித்து, ஸ்ரீஜய ஜயாவிஜயீபவா! தேவ தேவ பிர்
மாண்ட திவ்ய சர்வபர்வோன்னதா! கிருஷ்டி திதி ஸம்மார திரௌப
வானுக்கிரகா! அண்டரண்ட பகிரண்ட உத்தண்ட காலப்பிரசண்ட
சீர்கொண்ட கண்டகண்டகா! அந்தகாசுர சம்ஹாரா! திரிபுரார்

தகா! இந்திராதிபர்க்கருள் பத்மவிலோசனா! திவ்ய மகாகுண்டல
ஆரகேயூர கடகங்கணதரா! சங்கரா! தற்பரா! அகண்டிதா லங்
கிரத கிருபாசமுத்திரா! நேத்ரகுத்ர சாத்ரகோத்ர பூசிதா! அங்க
தங்க துங்க லிங்க மஹேச்வரா! பிரானேச்வரா! பரமேச்வரா!
சர்வேச்வரா! தேவா! ஆவா! காவா! மகானுபாவா! என்னை
யாதரி! மாதரி! வீரி! மகேஸ்வரி! அரியபரமேஸ்வரி! அகிலாண்ட
கோடி பிரம்மாண்ட நாயகி! காலபிரிவி! அகோரபிரிவி! அகோர
வீரேஸ்வரி! வீரபத்திரி! ஆமி! மகம்மாயி! தேவி! அமுதகாதவி!
ஆதிசத்தி! ஆனந்தத்தாண்டவி! அகோரத்திரிகுவி! கபாலி!
சுடர்மழுவேந்தி!” என்று ஆனந்தக்கூத்தாடி.

“ ஆதியே யண்டமு மனைத்து மாயொளிர்
சோதியே கொன்றையத் தொங்கன் மௌலியாய்
வாதியே மரகத வல்லி யாளொரு
பாதியே பவளமாம் பரம ரூபியே.

பையரா வணிமணிப் பவள மேனியாய்
செய்யவாய் மரகதச் செல்வி பாகனே
ஐயனே சேவடி யடைந்தவர்க் கெலா
மெய்யனே யெங்குமாய் விளங்குஞ் சோதியே.

முக்கணு நிலவெழ முகிழ்த்த மூரலுஞ்
சக்கர வதனமுந் தயங்கு வேணியு
மைக்கயன் மரகத வல்லி வாழ்வுறு
செக்கர்மெய் வடிவமுஞ் சிறந்து வாழியே.

விழுந்தரு வினையினின் மெலிந்து நாயினு
மழுந்திய பிறவியி னயரு வேன்முனஞ்
செழுஞ்சுடர் மணிப்பணித் திங்கண் மௌலியாய்
எழுந்தரு ளியவிஃ தென்ன மாயமோ.

அன்புறு தருமனுக் கருச னாயினேன்
நன்பரம் பொருளுக்கு நண்பு மாயினேன்
பொன்புரை மேனியாய் போற்றி னேனுனை
என்பெருந் தவப்பயன் யார்பெற்றார்களே ”

என்று மீட்டுந் துதித்து, கைலாசபதியோடு வந்திருக்கின்ற கணபதி - வேலாபுதக்கடவுள் - நந்தியெம்பெருமான் - திருமால் - பிரமன் - இந்திரன் முதலான சகல தேவர்களையும் துதித்து வணங்கினன்.

கைலாசபதி அர்ச்சுனனுக்குப் பாசுபதாஸ்திரமுதலியவை கொடுத்தல்

இவ்வாறு மனம் - வாக்கு - காயம் என்னுந் திரிகரணங்களா லுஞ் சாம்பவமூர்த்தியை வணங்கிய அர்ச்சுனனை வாரித் தமது திருமேனியிலழுந்தப் புல்லினர். சாம்பவமூர்த்தியின் திருமேனி யில் தன் தேகம் பட்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனனுக் குண்டாகிய - பசி - தாகம் - சோகம் - மெய்வருத்தம் - யாவும் நீங்கிப் பரமானந் தத்தை அடைந்தான். அப்போது சாம்பவமூர்த்தி “ அர்ச்சுனா ! முன்னம் நாம் வேடர் உருவந்தரித்து உன்னுடன் போர் செய்த னம். அப்படி வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் : உன் பெரிய பிதாவின் புத்திரனாகிய துரியோதனன் உங்க ளோவர்களின் நாடுகர முதலியவற்றைச் சூதினாற் பறித்துக்கொண்டது மன்றி, உங்களைக் காட்டிற்குத் தூரத்திவிட்டனன். நீங்கலாவரும் பெரியோர் கள் வாக்கின்படி வனத்துக்குவர, நீ தனித்துத் தவஞ்செய்யக் கைலைக்கு வந்தனை. நீ கைலைக்கு வந்து தவஞ்செய்தலை நாரதர் துரியோதனனுக்குக் கூற, துரியோதனன் மூகனென்னும் அசுரனை அழைத்து உன்னைக் கொல்லப் பன்றியாக அனுப்ப, அப்பன்றி உன்னைச் சேதஞ் செய்ய வந்ததால் நாம் வேடனாகி அப்பன்றி யைக் கொன்று உன்னோடு விளையாட்டாகப் போர்புரிந்தனம். அதினாலும் உன் மனம் நம்மைவிட் டகலவில்லை. ஆதலால் உனது பத்தி நிலைமைக்கு யாம் மகிழ்வுற்றுத் தரிசனமாயினோம். உன்னைப் போல் திடச்சித்தன் உலகவில்லை, இனி உனக்கு வேண்டிய வரத் தைக் கொடுப்போம். நீ கருதிய பொருளைக் கேள் ” என்று கூறினார்.

இந்த வசனங்களைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் சாம்பவமூர்த்தியோடு போர்புரிந்தோமே என்கிற அபசாரத்தை மனதிற் கருதி ஏக்க முற்றுச் சோர்ந்து, உடல் நடுக்க முறவும் - வாய் குழறவும் - சொல் தடுமாறவுங் கலங்கி “ ஓ சுவாமீ ! அடியேன் வேடனென்று அலக்ஷியமாக எண்ணிப் பலவாறு தூஷித்ததுமன்றி, என் பாணத்தி னாற் பீலிமுடியைப் பிளந்தேன், வில்லாற் சிரசில் மோதினேன்,

மல் யுத்தத்தில் அடித்தேன், உதைத்தேன், இடித்தேன், பொல்லாத அபசாரம் புரிந்தனன்; இனி என் காயத்தை வைத்திருக்கேன்” என்று பலவாறு புலம்புகிறபோது சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனை ஆதரித்து “அப்பா அர்ச்சுனா! நீ வழங்கிய துர்ப்பாஷைகளெல்லாம் நமக்குச் சாமவேதம்; நீ விட்ட பாணங்களோ மலர்வாளி; உன் வில்லடி வில்வமாலே; ஆதலால் அது பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம்” என்று கூற, அர்ச்சுனன் “ஓ சுவாமீ! தரும சொரூபியாகிய தருமராஜனுக்குத் தம்பியானேன்; மகாதேஜோ மயத்தோடுங்கூடிய சொர்னநிறமுள்ள தேவரீர் திருமேனியினழகை என் கண்ணாரக் கண்டு துதித்தேன். தவசிரேஷ்ட சிலாக்கியரடையும் இன்பத்தை நான் அடைந்தேன். என் தவப்பயனே பயன்” என்று கூறிப் பின்னும் “சுவாமீ! உமது திருவிளையாடல் பிரமாதிகேவரா லளவிடத்தக்க தல்லவென்றால், எளியவனா லுரைக்கத் தக்கதோ? உமது உபயசரணா விர்தத்தைக் கண்ணாரக் கண்டவர் மற்றொரு பொருளையும் இச்சிப்பாரோ? என்னுண்டவனே? எளியேன் என் பகைவரை நாசஞ்செய்ய உமது திருநாமத்தோடு விளங்கும் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று இரந்தனன்.

சாம்பவமூர்த்தி உளமகிழ்ந்து, உமையவனா மற்றவர்களுங்களிப்புற அதிக வலிமையையும் - ஒடியாதவில்லும் - அருநதாணியும் - மாளாத அம்புப்புட்டிலும் - அழியாத கவசமும் - ஒழியாத வச்சிரமுடியுந் தாமே திருவுளங் கணிந்து கொடுத்ததன்றி, அவன்கேட்டுக்கொண்ட பாசுபதாஸ்திரத்தையுங் கொடுத்து மந்திரோபதேசமுஞ் செய்தனர். அப்போது-உமையவள்-கணபதி - முருகக் கடவுள் - திருமால் - புரமன் - இந்திரன் - தேவர்கள் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் நாமதேயத்தால் விளங்கும் அஸ்திரங்களைக் கொடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்தார்கள். சாம்பவமூர்த்தி அர்ச்சுனனை நோக்கி “அப்பா தனசஞ்ஞா! இந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொஞ்சம் பலத்தையுடைய மானிடர்பேரில் விடாதே. தேவர்கள்மீதும் அசுரர்கள்மீதும் விடுவாய்” என்று கூறி வாழ்த்தி, தமது பரிஜனத்தோடு கைலைக் கைமுந்தருளினர். அர்ச்சுனன் ஆராவின்பக்கடலி லாழ்ந்து மகிழ்வுற்றனன். கேட்டிரோ ஜனமேஜய மஹாராஜனே! மேல் நடந்தவற்றையுங் கூறுகிறேன் கேளும்.

அர்ச்சுனன் இந்திரனுற் பொன்னுலகத்திற்குக் கொண்டோபோகப்பட்டு
அவனோடு கொலுவீற்று உண்டிருத்தல்

ஓ மஹாராஜனே! சாம்பவமூர்த்தி தன் பரிஜனத்தோடு
கைலைக் கெழுந்தருளின பின்பு, திருமாலும் பிரமனுந் தமதிருப்
பிட்டுச் சென்றார்கள். இந்திரன் தன் பரிஜனத்தோடு துந்துமி
முழங்கப் பூதலத்தில் தங்கிய தன் மைத்தனாகிய அர்ச்சுனனை
நெருங்க, அர்ச்சுனன் பிதாவாகிய இந்திரனுக்குச் சரஷ்டாங்க
மாக நமஸ்காரஞ் செய்ய, அப்படி வணங்கிய மைத்தனை வாரித்
தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறி, “அப்பா புத்திரசிகாமணியே! சாம்பவ
மூர்த்தியோ டெதிர்த்து வில்புத்தம் மல்புத்தம் செய்த விஜயப்
பிரதாபா! நீ அருமையாகச் செய்த தவம் நானுக்குநான் அழிவின்
வளரக்கடவது. நீ பெற்ற வில் - அம்புப்புட்டில் முதலானவை
களோடு, அரன் கொடுத்த பாசுபதாஸ்திர முதலியன விர்த்தியாகி
வாழக்கடவன. பரமசிவன் திருமேனியி லமுத்த மல்புத்தம் புரிந்த
உன் துய்ய திருமேனி நீழிகாலம் வாழக்கடவது” என்று பலவாறு
புகழ்ந் துரைத்து, புத்திரனை யெடுத்துத் தன்னுடைய இரதத்தின்
மேல் வைத்துக்கொண்டு மாதலியை யெச்சரித்தான். அவன்
தேரை விண்ணுலகத்துக்குத் திருப்பி நடத்தி, அந்தரலோகங்
களை யெல்லாங் கடந்து சொர்க்கலோகத்துக் கருகிற் சென்றான்.
தேவசாரதியாகிய மாதலி செலுத்தும் பெரிய ஓர் இரதத்தில்
இரண்டு மரகதமலை இருந்தனபோல் இந்திரனும் அர்ச்சுனனு
மிருந்து, அங்கிருந்த அந்தரலோகத்தின் மாட்சிமைகளை இந்தி
ரன் கூற, அவற்றை அர்ச்சுனன் கேட்டுக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்
தனன். இரதமும் பொன்னுலகத் தோரண வாசலையடைந்தது.
முற்காலத்தில் திருமாலானவர் வாமன ரூபங்கொண்டு மாவலியி
னிடத்தில் மூன்றடி யிடங்கேட்டு, ஓர் அடியாற் பூமியை அளந்து
விட்டு மற்ருரு அடியால் அந்தரலோகத்தை அளக்கக்கூடிய பாதத்
துக்குச் சரியாகத் தோன்றிய அந்தரலோகமானது விண்ணவரையும்
முனிவரையும் பெற்றுப் பொன்னிறமாகிய ஆகாயஞ் சேர்ந்திருந்த
லால், அர்ச்சுனன் கண்ணுக்குச் சாம்பவமூர்த்தியின் திருமேனி
போல் தோன்றிற்று. இவ்வளவு சிலாக்கியம் பெற்ற பொன்னுலகில்
இந்திரனும் அர்ச்சுனனும் வந்து, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் -
நாற்பத்தெண்ணூயிர முனிவர்கள் - கின்னர் - கிம்புருடர் - கருடர் -
கந்தர்வர் - சித்தர் - வித்தியாதரர் - மேனகை - அரம்பை ஊர்

வசி - திலோத்தமை-தேவமாதர்கள் முதலிய யாவரு மகிழ, ஒளி யிற் சிறந்த பெரியமுத்துக்களைப் பெற்ற சங்கதி - பதுமதி - சிங் தாமணி-கற்பகவிருகூழ்-காமதேனு முதலியவைகள் விளங்கியிருக் கின்ற கொலு மண்டபத்தில் ஒளிமிகுந்த நவரத்தின சிங்காதனத் தில் இருவரும் இனிது வீற்றிருந்தனர்.

அதைக்கண்ட தேவதூதுவர் உடனே அரண்மனைக்குச்சென்று இந்திரன் மனைவியாகிய புலோமிசையை வணங்கி, “அம்மணி! தங்களுடைய நாயகன் கைலையங்கிருக்குச் சென்று வருகிறபோது ஒரு மானிடனைத் தமது தேரி லெடுத்துவைத்துக்கொண்டு நமது சிங்காதனத்தி லவனைச் சமமாக வைத்துத் தாமுமவனோடு வீற் றிருக்கின்றார். அவன் உருவத்தில் மானிடனாக இருந்தபோதி லுந் தேவாம்ச மேற்றவனாகி, நம தாசனைப் போலவே திருவுருவ லக்ஷணம் பொருந்தி யிருக்கின்றான். மேலும் அவன் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டால் திருமாலவதாயமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யின் சகோதரியாகிய சுபத்திரைக்கு மணவாளனாகவும், அந்த விஷ் ணுவுக்கு மைத்துனனாகியும் திருபுவனங்களை ஒப்பொடிய வழிக் கும் பராக்கிரம வியாக்கிரமாகியும், நமது மன்னவனுக்குப் புத்திர னாகியு மிருக்கிறவனென்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று கூற, புலோ மிசை கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அந்தப் புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டு மென்று அந்தப்புரத்தை விட்டுத், தாதிமார் புடைகுழி முத் துச்சிவிகையிலேறிக் கொலுமண்டபத்தில் வந் திறங்கினள். கரும் பிற்கும் அமுதத்திற்கு மினிமையூட்டுஞ் சொல்லையும் மீன்போ லொளிநு மிடையையுமுடைய புலோமிசையின் வரவைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தன்னன்னை யென்று கருதி, கலிந்த மனத்தனாகிச் சிங்காதனத்தை விட் டிழிந்துவந்து, தாயின் உபயசாரணரவிந்தத் தில் தன் முகாரவிந்தத்தை வைத்து வணங்கினன். புலோமிசை வணங்கிய மைந்தனை வாரித் தழுவிப் பழை ஆடுகள் கூறி “அப்பா னன் புத்திரசிகாமணியே! விஜயப்பிரதாபனாகி, உன் மகேதாவின் செல்வத்துக் குரியவனாகுவை” என்று வாழ்த்தி, இந்திரனுடைய குயிராகிய அவள், அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றாள். அர்ச்சுனன் முன் போல் பிதாவுடன் கொலுவிருந்தான். ஒருபக்கம் அந்தர துந்துமி யொலி - ஒருபக்கம் வேதாகம ஒலி - ஒருபக்கம் வீணையொலி - இருபக்கம் உச்சைசிரவங்களி னொலி - ஒருபக்கம் கிராவதங்களி னொலி - ஒருபக்கம் மேகவொலி, ஒருபக்கம் தும்புருந்ததரிசை

யொலி, ஒருபக்கம் மந்தாரமலர்களின் தேனைக்குடித்துலவும் வண்டுகளி னொலி, ஒருபக்கம் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரிகளாகிய அகத்தியர் - புலத்தியர் - வசிஷ்டர் முதலான சப்தரிஷிகள் கூறும் பல ஆசிகளொலி, ஒருபக்கம் அஷ்டவசக்கள் - உருத்திர கணங்கள் முதலான தேவர்குழாம் வாழ்த்தெடுக்குமொலி, ஒருபக்கம் மேனகை - ஊர்வசி - திலோத்தமை - அரம்பை என்னும் நான்கு மாதர்களில் இருவர் நடக்க இருவர் பாடுமொலி, இப்படிப் பார்ப்பதற்கு அருமையாகிய விநோதங்களையுடைய தேவராஜன் சபையை அர்ச்சுனன் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்வடைந் திருந்தான்.

அர்ச்சுனனுக்கு ஊர்வசியால் பேடிருபம் நேருதல்

கேளும் மகாராஜனே! இவ்வாறு மகிழ்ச்சிகொண்ட நரேந்திரனுந் தேவேந்திரனுங் கோடிகுரியப் பிரகாசமாய் வரத்தின சிங்காதனத்தில் நீலகிரிக ளிரண்டு கொலுவிருந்தனபோலவிருந்தார்கள். இருமருங்கும் உபயசாமரை இரட்ட, சந்திரனை நாணச்செய்யும் வெண்பட்டுக் குடைகள் கவிய, மந்தாரமலரில் வண்டுகள் நீங்கார ஒசையுடன் வந்து விழுந்து தேனைக் குடித்து முகத்தில் வந்து சூழ, வேதகோஷ்டம் அதிகரிக்க, தேவர்கள், புடைதாவ வியாழபகவான் வலப்பக்கத்திலிருந்து சுரர்விர்த்தி அசுரர்நாஸ்தியென்று முக்காலுங் கூற, மேனகை - அரம்பை - ஊர்வசி - திலோத்தமை - யென்கிற நான்கு மாதருள், திருமால் தொடையி லுற்பத்தியாகி ஊர்வசியென்று காரணப்பெயர்கொண்டு தெய்வலோகக் கணிகை மாதர்க் கெல்லாந் தலைமையா யிருக்கின்றவள், தனது பரதசமர்த் தைத் தெரிவிக்க முந்தி வந்து சபையில் நின்று, மற்ற மூன்று கணிகைமாதரும் இசைபாடத் தான் நடனஞ் செய்தனள்.

ஊர்வசி செய்த நடனத்தின் திறம் என்னொரு நாவால் சொல்லத் தக்கதல்ல. இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேஷன் தான் சொல்லவேண்டும். அர்ச்சுனன் அவள் செய்துவரும் நடனத்திலுள்ள பாவங்கள் - அராகங்கள் - தானங்கள் முதலிய பலவற்றுள்ளும் இரதமான இடங்களிற் சிரக்கம்பஞ்செய்து, அபிரயாசத்தை யுண்டு மகிழ்ந்து, “இவனைப்போல் நடப்பவரும் அஸ்தம்பிடிப்பவரும் - இரண்டிற்கும் சரியாகப் பாடுவோரும் ஒருவருமில்லை” யென்று மனதிற்குள் மதித்திருந்தான். இந்திரன், தன் மைந்தனைப் பார்த்து “இந் நாடகச்சீர் எப்படி யிருக்கின்றது?” என்று வினவ, அர்ச்சுனன் பணிவுடையவனாகி, “ஐயா!

வசி - திலோத்தமை-தேவமாதர்கள் முதலிய யாவரு மகிழ், ஒளி யிற் சிறந்த பெரியமுத்துக்களைப் பெற்ற சங்கரத் - பதுமரத் - சிங் தாமணி-கற்பகவிருகூடம்-காமதேனு முதலியவைகள் விளங்கியிருக் கின்ற கொலு மண்டபத்தில் ஒளிமிசுந்த நவரத்தின சிங்காதனத் தில் இருவரும் இனிது வீற்றிருந்தனர்.

அதைக்கண்ட தேவதூதுவர் உடனே அரண்மனைக்குச் சென்று இந்திரன் மனைவியாகிய புலோமிசையை வணங்கி, “அம்மணி! தங்களுடைய நாயகன் கைலயங்கிருக்குச் சென்று வருகிறபோது ஒரு மானிடனைத் தமது தேரி லெடுத்துவைத்துக்கொண்டு நமது சிங்காதனத்தி லவனைச் சமமாக வைத்துத் தாமு மவனோடு வீற் றிருக்கின்றார். அவன் உருவத்தில் மானிடனாக இருந்தபோது லுந் தேவாம்ச மேற்றவனாகி, நம தரசனைப் போலவே திருவுருவ லகூடணம் பொருந்தி யிருக்கின்றான். மேலும் அவன் பெருமையைக் கேள்விப்பட்டால் திருமாலவதாரமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி யின் சகோதரியாகிய சுபத்திரைக்கு மணவாளனாகியும், அந்த விஷ் ணுவுக்கு மைத்துனனாகியும் திருபுவனங்களை ஒருநொடியி லழிக் கும் பராக்கிரம வியாக்கிரமாகியும், நமது மன்னவனுக்குப் புத்திர னாகியு மிருக்கிறவனென்று சொல்லுகிறார்கள்” என்று கூற, புலோ மிசை கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அந்தப் புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டு மென்று அந்தப்புரத்தை விட்டுத், தாதிமார் புடைகுழ முத் துச்சிவிகையிலேறிக் கொலுமண்டபத்தில் வந் திறங்கினள். கரும் பிற்கும் அமுதத்திற்கு மினிமையூட்டுஞ் சொல்லையும் மீன்போ லொளிநு மிடையையுமுடைய புலோமிசையின் வரவைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தன்னன்னை யென்று கருதி, கனிந்த மனத்தனாகிச் சிங்காதனத்தை விட் டிழிந்துவந்து, தாயின் உபயசாரனாவிரந்தத் தில் தன் முகாரவிந்தத்தை வைத்து வணங்கினன். புலோமிசை வணங்கிய மைத்தனை வாரித் தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறி “அப்பா என் புத்திரசிகாமணியே! விஜயப்பிரதாபனாகி, உன் பிதாவின் செல்வத்துக் குரியவனாகுவை” என்று வாழ்த்தி, இந்திரனுபிரக் குயிராகிய அவன், அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். அர்ச்சுனன் முன் போல் பிதாவுடன் கொலுவிருந்தான். ஒருபக்கம் அந்தரதுந்துமி யொலி - ஒருபக்கம் வேதாசுர ஒலி - ஒருபக்கம் வீணையொலி - ஒருபக்கம் உச்சைசிரவங்களி னொலி - ஒருபக்கம் ஐராவதங்களி னொலி - ஒருபக்கம் மேகவொலி, ஒருபக்கம் தும்புருநாரதரிசை

யொலி, ஒருபக்கம் மந்தாரமலர்களின் தேனைக்குடித்துலவும் வண்டு களி னொலி, ஒருபக்கம் காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரிகளாகிய அகத்தியர் - புலத்தியர் - வசிஷ்டர் முதலான சப்தரிஷிகள் கூறும் பல ஆசிகளொலி, ஒருபக்கம் அஷ்டவசுக்கள் - உருத்திர கணங்கள் முதலான தேவர்குழாம் வாழ்த்தெடுக்குமொலி, ஒருபக் கம் மேனகை - ஊர்வசி - திலோத்தமை - அரம்பை என்னும் நான்கு மாதர்களில் இருவர் நடிக்க இருவர் பாடுமொலி, இப்படிப் பார்ப்பதற்கு அருமையாகிய விநோதங்களை யுடைய தேவராஜன் சபையை அர்ச்சுனன் பார்த்து மிகுந்த மகிழ்வடைந் திருந்தான்.

அர்ச்சுனனுக்கு ஊர்வசியால் பேடிநுபம் நேருதல்

கேளும் மகாராஜனே! இவ்வாறு மகிழ்ச்சிகொண்ட நரேந்திர னுந் தேவேந்திரனுங் கோடிசூரியப் பிரகாசமாய் நவரத்தின சிங் காதனத்தில் நீலகிரிக ளிரண்டு கொலுவிருந்தன போலவிருந்தார்கள். இருமருங்கும் உபயசாமரை இரட்ட, சந்திரனை நாணச்செய்யும் வெண்பட்டுக் குடைகள் கவிய, மந்தாரமலரில் வண்டுகள் நீங்கார ஓசையுடன் வந்து விழுந்து தேனைக் குடித்து முகத்தில் வந்து சூழ, வேதகோஷ்டம் அதிகரிக்க, தேவர்கள், புடைதாவ வியாழபகவான் வலப்பக்கத்திலிருந்து சுரர்விர்த்தி அசுரர்நாஸ்தியென்று முக் காலுங் கூற, மேனகை - அரம்பை - ஊர்வசி - திலோத்தமை - யென்கிற நான்கு மாதருள், திருமால் தொடையி லுற்பத்தியாகி ஊர்வசியென்று காரணப்பெயர்கொண்டு தெய்வலோகக் கணிகை மாதர்க் கெல்லாந் தலைமையா யிருக்கின்றவள், தனது பரதசமர்த் தைத் தெரிவிக்க முந்தி வந்து சபையில் நின்று, மற்ற மூன்று கணி கைமாதரும் இசைபாடத் தான் நடனஞ் செய்தனர்.

ஊர்வசி செய்த நடனத்தின் திறம் என்னொரு நாவால் சொல் லத் தக்கதல்ல. இரண்டாயிரம் நாவைப் படைத்த ஆதிசேஷன் தான் சொல்லவேண்டும். அர்ச்சுனன் அவள் செய்துவரும் நட னத்திலுள்ள பாவங்கள் - அராகங்கள் - தானங்கள் முதலிய பலவற்றுள்ளும் இரசமான இடங்களிற் சிரக்கம்பஞ்செய்து, அபிநயரசத்தை யுண்டு மகிழ்ந்து, “இவனைப்போல் நடிப்பவரும் அஸ்தம்பிடிப்பவரும் - இரண்டிற்கும் சரியாகப் பாடுவோரும் ஒருவருமில்லை” யென்று மனதிற்குள் மதித்திருந்தான். இந்தி ரன், தன் மைந்தனைப் பார்த்து “இந் நாடகச்சீர் எப்படி யிருக்கின்றது?” என்று வினவ, அர்ச்சுனன் பணிவுடையவனாகி, “ஐயா!

இந்நாடகம் புதிதாக இருப்பதுவு மன்றி, அதிக இரசமாக இருக்கின்றது” என்று புகழ்ந் துரைத்தான். இந்திரன் கேட்டு மகிழ்ந்தனன். ஊர்வசி, அர்ச்சுனன் கல்வித்திறத்தைக் கண்டு களிப்புற்று, அவ் வர்ச்சுனன்மீது தன்னுள்ளே நீங்காத காதல்கொண்டனள். இத் திரன் கணிகைமாதருக்கு நல்ல பரிசுகொடுத்தனுப்பி, தேவர் முதலானவரைத் தம்மிருப்பிடத்துக்குச் செல்லும்படி கட்டளை யிட்டுக் கொலு கலைந்து தானுந் தன் புத்திரனுடன் அரண்மனைக் குச் சென்று, வானநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து பூசை முடித்துப் போஜனச்சாலைக்கு வந்து புதித்துத் தாம்பூலத்தரித்து, பரிமளக் கலவைச் சாந்துகள் பூசி, மலர்மாலையு புனைந்து இனி திருந்தனன். சூரியனும் மேற்றிசைக்கடவி லாழ்ந்தான். உடனே சந்திர னுதய மாபினான்.

அப்போது இந்திரன் சில ஏவலாளிகளை அழைத்து, “நம தரண்மனையி லிருக்கும் பள்ளியறைகளி லொன்றை நன்று யலங் காரஞ் செய்து எனதுபுத்திரனாகிய அர்ச்சுனனை அப்பள்ளி யறைக்கு அழைத்துப் போங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவர்கள் ஒரு பள்ளியறையைத் திறந்து நன்று யலங்காரஞ் செய்து திருவிளக் கேற்றி, அர்ச்சுனனை அழைத்துப்போய் அவ்வறை யிற் சேர்த்தனர். அர்ச்சுனன் அதிற் சயனித்திருந்தனன். அர்ச் சுனன்மீது காதல்கொண்ட ஊர்வசி நடுஜாமத்தி லெழுந்து, ஆடையாபரணதிக ளுணந்து, பரிமள கந்தங்களைப் பூசித் தனது காதற்றோழியைத் துணையாகக்கொண்டு, அர்ச்சுனன் படுத்திருந்த பள்ளியறைக்குள் வந்தாள். அவள் வரவைக் கண்ட அர்ச்சுனன், திடுக்கிட்டெழுந்து எதிர்சென்று சாஷ்டாங்க மாக வணங்கி, “அம்மணி! எங்கள் மூதாதையாகிய ஆயுவென்ப வார்க்கு மனைவியாகி உயிர்க்குயிராக இருந்த என் தாயாகிய நீர், இந்நேரத்தில் இங்கு வந்த காரண மென்ன?” என்று வினவினன். அர்ச்சுனன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட ஊர்வசி தன் எண்ணம் வீணாயினதை நோக்கி, அனலிலிடு மெழுகுபோல் மனமிக வருகி, ஒரு நாழிகை பரியத்தம் ஒன்றுந் தோன்றாமல் மயங்கியிருந்து, பின்பு தெளிந்து கடுஞ்சினமடைந்து “அர்ச்சுனா! நான் இன்று பகல் இந்திரசபையில் நடனஞ்செய்தபோது உன் வடிவத்தைக் கண்டு காதல்கொண்டு, பகற்பொழுது எப்போது நீங்குமென்று வருத்தமுற்றிருந்து, இராப்பொழு தடைந்த உடனே வராமல்

ஒருவருமறியாமலிருக்கவேண்டுமென்று கருதிநடுஜாமத்திலெழுந்து உன் பள்ளியறைக்குவந்தால், நீ என் மனமகிழத் தழுவாமல் 'மூதாதைக்கு மனைவியாயிருந்த என் தாய்' என்று தாய்முறைகொண்டு என் ஆசையை நிராசையாக்கினே. மேலுந் தாசிகளுக்கு முறையிலலை. நான் விரும்பி வலியவந்தால் நீ அணையவேண்டும். தருமசாஸ்திரத்தில் தாயானவளுங் காமமுற்று வலிய வந்தால் தழுவச் சொல்லி விதியிருக்கின்றது. இதனை நீ யுணர்ந்திருந்துஞ் சுத்தமூடனைப்போல் என்னைப் பங்கப்படுத்தினே. இப்படிச் செய்தது உன் தவச்செருக்கா? பராக்கிரமத்தின் கருத்தா? அல்லது நம் தமிழுக்கு இவள் ஒப்பானவள் அல்ல என்று அவமதித்தனையா? நல்லது எந்தவிதத்தினாலேயோ என்னை நீ பங்கப்படுத்தினே. உன்னை நான் பங்கப்படுத்தாமல் விடேன். இதோ உன்னைச் சபிக்கிறேன் பார்" என்றுகூறி, "நீ இன்றுமுதல் பேடியுருவமாகக்கடவை" என்று சபித்துவிட்டுத் தன் இருப்பிடத்துக்குச்சென்றாள்.

அர்ச்சுனன் பள்ளியறை சேர்ந்தான். உடனே ஊர்வசியிட்ட சாபம் வந்து பற்றிக்கொண்டது. அதனால் தன்னுடைய திருவுருவ மாறிப் பேடி.ரூபமாயிற்று. அந்த உருவத்தைக்கண்ட அர்ச்சுனன் "ஐயையோ! தெய்வமே! எனக்கு இவ்வுருவம் வருமென்றறியேன். இவ்வுருவத்தைப் பெற்ற நான் எப்படி உயிர்தரிப்பேன்?" என்று பலவாறு புலம்பிப், பிறரறியாம லிருக்கத் தன் உடல் முழுவதையும் வஸ்திரத்தால் மூடிக்கொண்டு வருத்தமுற் றிருந்தான். அர்ச்சுனன் வருத்தமுறுதலை மனம்பொருமல் அவ்வருத்தத்தைத்தீர்க்கஇந்திரன் வருவதுபோற் சூரியன் கீழ்த்திசையிற் றேன்றினான். கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! மேல் கடந்த வற்றையுங் கூறுகிறேன் கவனமாய்க் கேளும்.

3. நிவாதகவசர்வதைச் சருக்கம்

கண்ணன்துதி

வேதன் சகலவி னோதன் கோபியர் நாத னருள்பிரக் கியாதனைம் பூத னின்மல போதன் றத்துவ தீதன் பங்கய பாதன்றேர்ச் சூதன் கமலைச மேதன் மெய்க்கு மதீதன் றுர்ச்சனர் பேதன்சங் கீதன் பஞ்சவர் தூதன் சரண்மலர்த் தாதென் நெஞ்சக லாதன்றே.

இப்பால் சூரியோதயமானபின் இந்திரன் எழுந்து காலைக் கடனை முடித்து ஸ்நானஞ்செய்து பூஜையை நிறைவேற்றி, ஆடை

யாபரணாதிக ளணிந்து தன் பரிஜனத்தோடு கொலுமண்டபத்
துக்கு வந்து, எதிரிலிருந்த தூதனை யழைத்து, “என் புத்திர
னாகிய அர்ச்சுனனை அழைத்துவா” என்றனுப்பினான். தூதன்
அர்ச்சுனனிருக்கும் பள்ளிபறைக்குட் சென்று அழைக்க, அர்ச்சு
னன் தனக்குற்ற சாபத்தைக் கூற, தூதுவன்கேட்டு ஒடோடியும்
வந்து இந்திரனை வணங்கி, ஊர்வசியால் அர்ச்சுனனுக்குச் சாப
நேரிட்டிருப்பதைக் கூறினான். அதைக்கேட்ட இந்திரன் சோகமுற்று
ஆபிரங்கண்களிலும் நீர்த்ததும்பப் புலம்பி, அங்குள்ள தேவர்க
ளொடுங்கூடி அர்ச்சுனன் பள்ளியறைக்குட் சென்று, அவனைத்
தழுவிக்கனவருத்தமுற்று, அவனுக்குச் சில தேவதலைச்சொல்லி,
உடனே தூதுவரை அழைத்து ஊர்வசியை அழைத்துவரக் கட்
டனாயிட்டான். தூதுவர் ஊர்வசியைக் கண்டு அரசன் வரும்படி
கட்டளையிட்டதைத் தெரிவித்தார்கள். ஊர்வசி தனக்குள்ள்தானே
அதிக அச்சமடைந்தவளாகி, இந்திரன் சமுகத்துக்கு அதிக விரை
வுடன் வந்தாள். இந்திரன், தேவர்கள் முகத்தை நோக்க, அக்
குறிப் பந்தத் தேவர்கள் ஊர்வசியைப் பார்த்து “ஓ கணிகையர்
சிகாமணி! நீ கொண்ட காதலுக்குக் கெடுதி நேரிட்டதென்று
பூலோக இந்திரனாகிய அர்ச்சுனனைச் சபித்துவிட்டாய். அர்ச்சுனன்
தன் மூதாதையின் மனைவி யென்று மதித்து மறுத்தான். ஸ்திரீ
கள் வலிய இச்சித்தால் அந்த ஸ்திரீ யாராரிருந்த போதிலும் புணர
விதியிருக்கின்றது. அர்ச்சுனன் அதனை யுணர்ந்தவனாக இருந்தும்
உன்னளவில் அந்த விதியை மறந்து அவநியடைந்தான். நமது
அரசனால் அர்ச்சுனன் இந்த சொர்க்கலோகத்துக்கு வந்தான்.
அவனுக்குக் கெடுதேநேரிட்டால் நமதரசனுக்கு இழிவுவரும். நாமே
நமதரசனுக்கு இழிவுவரச் செய்வது தகுதியில்ல. ஆதலால் நீ
அவன்மீது கொண்ட கோபத்தை மாற்றி, அந்தப் பேடிவடிவம்
நினைத்தபோது வரும்படி மறுசாபங் கொடு” என்று வேண்டினார்
கள். அதைக்கேட்ட ஊர்வசிமகிழ்ந்து, அந்தப்படியே அவன் நினைத்
தபோது அச்சாபம் வாக்கடவது. மற்றவேளை வராதிருக்கக்
கடவது என்று பிரதிசாபங்கொடுத்தாள். அர்ச்சுனன் பேடியுருவம்
நீங்கி முன்னுருவமடைந்து, மாசற்றமணியைப்போலப் பிரசாசித்
தான். இந்திரன் மகிழ்ந்து ஊர்வசியைப் பலவாறு புகழ்ந்துரைத்து
விரைவிற் கொலுமண்டபத்துக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டு, அர்ச்
சுனனை அழைத்துக்கொண்டு தேவருடன் கொலு மண்டபம்வந்து
சேர்ந்தான்.

தேவேந்திரன் அர்ச்சுனுக்கு இளவரசப்பட்டாபிஷேகஞ் செய்தல்

கேளும் மகாராஜனே! பேடிருபத்தித்த அர்ச்சுனனுனவன், அந்த ரூபம் நீனைத்தபோது வரும்படி வாங்கொடுத்த ஊர்வசியாகிய அன்னையைப் பணிந்து, பிதாவாகிய இந்திரனோடு கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்தி லினிதுவீற்றிருந்தான். அப்போது இந்திரன், தன்பட்டத்தைப் பிள்ளையாகிய அர்ச்சுனுக்குக் கட்டவும், தனக்குப் பிரமன் கொடுத்த மகுடத்தை அவனுக்குத் தரிக்கவும் எண்ணங்கொண்டு; அக்காரிய மாகவேண்டியதற்காகத் தேவர் முதலான யாவரையுஞ் சம்மதிக்கச் செய்யவேண்டுமாதலால், அர்ச்சுனனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அவனால் நமக்கு வரும் நன்மையையும் எடுத்தோதினார் சம்மதிப்பார்களென்று கருதி, தேவர்களை நோக்கி “ஓ தேவர்களே! ஓ முனிவர்களே! இதோ என்னருகி லிருக்கிற அர்ச்சுனன் நானும் இருந்தாலும், இவன் நானல்ல. இவன் தேவாம்சம் பெற்றவன். நமக்கிடையூறு விளைத்துப் போர்முகத்திலிளைத்து விறிட்டோடச்செய்யும் அசுரரை வெற்றி கொள்ளும்பராக்கிரமசாலி. நாமெல்லாரும் பார்த்திருக்கச் சாம்பவ மூர்த்தியோடு வில்புத்தம் மல்புத்தம் புரிந்தவன். இவன் வல்லமை ஆதிசேஷனுஞ் சொல்லத்தக்கதல்ல. பசிரோய்கொண்ட அக்கிளிபகவானுக்கு நமது காண்டவ வனத்தைத் தானஞ்செய்து அழியாததேரும் - ஒடியாத வில்லும்-அருத நாணியும் - அக்ஷயத் தூணீரமும் பெற்று, நம்முடனு மெதிர்த்து, நம்மையும் நம்மாலே வரப்பட்டமேகத்தையுங் கர்வபங்கஞ்செய்து, நம்மையெலாம் வீறிட்டோடும்படி போரிட்ட பராக்கிரமசாலி. ஆதலால் நான் பிரமன் கையிற் பெற்ற மகுடத்தை இவனுக்குச் சூட்டி என் பட்டத்துக்கு இளவரசராக வைக்கவேண்டுமென்று கருதி யிருக்கிறேன். அதற்கு உங்கள் கருத்தென்ன?” என்று வினவினான். இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட தேவரு முனிவரும் வியப்படைந்து, அர்ச்சுனனைத் தங்கள் கண்மளாகிய மலர்களினால் அர்ச்சுனை செய்பவர்போல் அவனிடத்தில் திருக்கண்ணோக்கம் வைத்துத் தேவேந்திரனை விளித்து, “ஓ மகா ராஜனே! தாங்கள் வழங்கிய சொற்களும் இந்த மகானுபாவன் செய்கையும் ஒத்திருக்கின்றமையால் உங்கள் கருத்துக்கு நாங்களும் இசைந்தோம்” என்றார்கள்.

அதுகேட்டு இந்திரன் மகிழ்ந்து, தக்ஷணர் தன்னருகிலிருந்த பெரியோர்களுக்கு வானநதி கொண்டுவரக் கட்டளையிட்டு,

அந்நதியால் அர்ச்சனனுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்து, வேதவிதிப்படி சிங்காதனத்தி லிருத்தி, ஆடையாபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்து, சந்தனம் - புனுகு-சவ்வாது-கஸ்தூரி-கர்ப்பூரம்-குங்குமம் முதலானவைகளை யணிந்து, பரிமளமிசூத்த நறுமலர் மாலைகளைப் புனைந்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடகங்கண் முதலாகிய இராஜ பூஷணங்களைத் தரித்து, தேவரும்-முனிவரும் மற்றுமுள்ள யாவரும் ஜயாவிஜயீபவாவென்று பல ஆசிகள் கூறிக் கற்பகப் பூமாரி தூவ, அந்தரத் தூந்துமி முழங்க, எக்காளம் - சின்னம் - துத்தாரி முதலியவைகள் பூரிக்க, மற்ற வாத்திய ஓசை எத்தெந்த உலகத்திலுங்கேட்க, இந்திரன் பிரமனாற்பெற்ற கோடிசூரியப் பிரகாசம்பொருந்திய மகுடத்தை எடுத்து அர்ச்சனன் கிரகில் தரித்து 'கிரீடி கிரீடி கிரீடி' யென்று மூன்றுதரத் தன் வாயாற் சொல்லிப் பலவாறு வாழ்த்தினான். மற்றத்தேவர்களு முனிவர்களும் பலவாறு வாழ்த்தி, இந்திரனுக்குச் செய்யும் மரியாதைகள் எத்தன்மையவோ, அத்தன்மைய மரியாதைகளையெல்லாம் அர்ச்சனனுக்குச் செய்து மகிழ்த்தார்கள். மற்ற அரம்பாஸ்திரீகளும், யக்ஷர் - கருடர் - கந்தர்வர் - சித்தர் - வித்தியாதரர் முதலான யாவரும், இந்திரனுக்குச் செய்யும் மரியாதைசெய்து மகிழ்த்தார்கள். இந்திரன் அர்ச்சனனுக்கு மந்திரவான் தேவாஸ்திர முதலியவை கொடுத்து, யாவருக்கும் விருந்தளித்து, தானுந் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சனனும் ஒரு கலத்தி லுண்டார்கள். அந்த வேளையில் அபிராணி கண்டு மனம்பொருதவளாகி, "ஓ! ஓ! நமதரசனென்ன புத்தி மயங்கி யிருக்கிறார்? நரனுடன் தாமும் ஒருகலத்தி லமுதுண்கின்றாரே" என்று சினங்கொண்டு, தன் கணவனைப் பார்த்து, "ஓ மகாராஜனே! நீரோ விண்ணுலகாதிபதி; உம்புடன் புசிப்பவனோ மண்ணுலகாதிபதி. இருவரும் ஒருகலத்தி லமுதுண்டால் யார்தான் நகையார்" என்றுரைக்க, அதை இந்திரன் கேட்டுக் குறுநகைகொண்டு "ஓ மாதுசிரோமணீ! இந்த அர்ச்சனன் நானாக இருந்தாலும், அவன் உருவத்தால் நரனையென்றிச் செய்கையால் நானல்ல. நமக்குச் செய்கை சிறந்ததே யன்றிக் குலஞ் சிறந்ததல்ல. மேலுமிந்த அர்ச்சனன் திருமாலுக்கு மைத்துனன்; கைலாசபதியோடு போர்புரிந்தவன்; எனக்குப் புத்திரன்; வேதவிதிக்கும் பிசகாத நன்னெறியையுடையவன்; பராக்கிரமசாலி. ஆதலால் அவனோடு நான் ஒருகலத்தி லுண்பது யாதொரு விரோதமு

மில்லை” என்று கூறியதைக் கேட்ட அருகிருந்த தேவர்கள், அயிராணியை நோக்கி “ஓ அம்மணீ! திருமாலுக்கு மைத்துனனென்ற போதே வேறொரு உறுதி வேண்டுவதில்லை. அந்தத் திருமால் நமது லகிலுள்ள கற்பகவிருக்ஷங்களைப் பூலோகத்தில் நாட்டினவர். அவரே இந்த மஹானுபாவர்க்கு மைத்துனனானால், நமதரசன் இவரோடு ஒரு கலத்தி லுண்பதற்கு நாம் வேறு நினைக்கக்கூடுமோ? ஆனால் இந் தப் புருஷோத்தமன் இங்குவந்ததற்கும் ஒருகாரண மிருக்கும்” என்று கூற, புலோமிசை மனமகிழ்ந்தான். புலோமிசை கூறிய வற்றையுந் தேவர்கள் கூறியவற்றையுங் கேட்ட அர்ச்சுனன், இந்திரனைப் பணிந்து “ஐயா! தாங்களோ தேவராஜசிகாமணி. நானே நான். நாமிருவரும் ஓர் ஆசனத்தி லிருப்பதும், ஒருகலத்தி லுண்ப அந் தகுமா?” என்றான். இந்திரன் புத்திரனைத் தழுவி “அப்பா கிரீட! சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னும் முப்புவனங்களி லுன்னை விடப் பராக்கிரமசாலிக ஞண்டோ? காண்பதற்கு அருமையான முதலான கடவுளருடைய கிருபையையும் பெற்றிருக்கின்றனை. மேலும் நீ கிடைத்தற்கரிய பாகுபதமுதலிய திவ்யாஸ்திரங்களைப் பெற்ற மகானுபாவன். உன்னுடன் நான் சிங்காதனத்தி லிருப்ப தும் ஒருகலத்திற் புசிப்பதும் அருமையோ?” என்று சொல்லிப் புத்திரனை மகிழ்ச்செய்தனன். அர்ச்சுனன் மனமகிழ்ந்து, இந்திரனோடு புசித்துத் தாம்பூலம் தரித்துக் கொலு மண்டபத்திலிருக் குஞ் சிங்காதனத்தி லினிதுவீற்றிருந்தான்.

இந்திரன் அர்ச்சுனனுக்கு நிவாதகவசர் கோமே யுரைத்தல்

கேளும் மஹாராஜனே! இவ்வாறு சிலநாள் கழிந்தபின் இந்திரன், தனக்கு ஜன்மப்பகையாகிய நிவாதகவசரை அர்ச்சுனனால் அதமார்க்கக் கருதி, அவனைப் பார்த்து “அப்பா என் புத்திரசிகாமணீ! நான்குவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநான்கு கலைக்கி யான முதலியவற்றைக் கற்றுணர்ந்து யாவர்க்குங் கற்பிக்கவல்ல பெரியோர்களாயினோர், தங்களுரியோர்களுக்கு உன்னைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளாற் பெருஞ்செல்வ மடையவேண்டு மென்று கூறுவார்கள். நான் உனக்குப் பிதாவாகவுங் குருவாகவு மிருந்தா லும், உன்னால் நான் இன்னும் பெருஞ் செல்வமடையவேண்டு

மென்று கருதி யிருக்கின்றே னாதலால், நீ என்மீது மனமகிழ்ந்து எனக்கொரு வரங்கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூற, அர்ச்சுனன் வணங்கி “ஐயா! தாங்களோ சொர்க்க மத்திய பாதாளலோக மென்னு முப்புவனங்களுக்கும் அரசரிமை பூண்டவர்; நானோ நான். என்னுல் தங்களுக்கு வரும் பெருஞ்செல்வ மென்ன இருக்கின்றது? அப்படி என்னுற் செல்வம் வருகிறதாக இருந்தால் திருவுளங்களிற் துரைக்கவேண்டும்” என்று கூற, இந்திரன் “அப்பா அர்ச்சுனா! இதற்கு மேற்றிசையில் நிவாதகவசரென்று சொல்லப்பட்ட பொல்லாத பாவிகளாகிய மூன்றுகோடி அசுரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்கள் திருப்பாற்கடலில் அஷ்டலட்சுமி சமேதனாகப் பன்னகசயனத்தின் மேல் அறிதுயிலி விருப்பவனாகிய திருமாலும் - பிரமனும் - உருத்திரனும் - ஒன்றுகூடி வந்தெதிர்த்தாலும் அந்நியாத நெறியையுடைய மேலானவர்கள். இம்மூவரு மழிந்தாலுந் தாங்களழியாதவராகி, மூன்றுலோகத்திலுள்ள யாவரையும் போர்முகத்தில் வீறிட்டோட அமர்செய்யுந் திறத்தி லுயர்ந்தவர்கள். கோழிக்கொடியோனாகிய சுப்பிரமணியருக்கும் பின்னடையாத பராக்கிரமசாலிகள்? கெடாத கவசத்தை யுடையவர்கள்; அதிக தவப்பலத்தை யுற்றவர்கள்; வில்லில் வல்லவர்கள்; தங்களுடைய மூச்சினால் திரிலோகத்தையுந் தத்தளிக்கச் செய்பவர்கள்; எக்காலமும் விதண்டவாதம் புரிபவர்கள்; எந்நேரமுங் கடுஞ்சினமடைந்திருக்கிறவர்கள்; கிருபையை அநியாதவர்கள்; எப்போதும் நீங்காமற் கவசத்தை யணிந்திருக்கிற காரணத்தினால் நிவாதகவசரென்று நாமம் படைத்தவர்கள்; பொல்லாத பாவிகள். அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஜன்மப்பகை. அவர்கள் என்னை ஒரு துரும்பாகப் மதிக்கிறவர்கள். எவ்வகைப்பட்டவர்க்கும் வெற்றிபெறுதற்கு அசாத்தியமானவர்கள்; மாயையில் வல்லவர்கள்; அவர்கள் உன் பாணத்தினுலன்றி மற்றவா பாணத்தினால் மடியார்கள். ஆதலால் என்னிடத்தி லன்புவைத்து, நான் பெருஞ்செல்வமடைய அம்மூன்றுகோடி அசுரரைக் கொல்லுகிறேனென்று வாக்குக்கொடு” என்று வினவ, போரென்றற் பூரிக்கும் புயாசலங்களையுடைய அர்ச்சுனன் உடனே அகக்கமலமும் முகக்கமலமு மலர்ந்து, உடல் புளகம்போர்ப்ப இந்திரனை வணங்கி “ஓ ஐயா! தங்கள் கிருபாகடாட்சம்பெற்ற என்னை அந்நிவாதகவசர் மேல் மாத்திரமல்ல, இன்னும் யார்பேரிற் போருக்கு அனுப்பினாலும் அவர்களை ஒரு மாத்திரையில் வெற்றிபெறுவேனாதலால், தங்

கள் கருத்துக் கிசைந்தேன். இனித் தாமதஞ்செய்யாமல் தங்க ளுக்கு ஜன்மப்பகைவர்களாகிய நிவாதகவசர்மேற் போருக்கு அனுப் பும்” என்று கூறினான்.

இந்திரன் மகிழ்ந்து, தக்ஷணத் தன்னருகி லிருந்த மாதலியை நோக்கி, “சாரதி! நமக்கு ஜன்மப்பகைவராகிய முக்கோடி அவுண ரையும் வெற்றிபெறும் இந்த விஜயப்பிரதாபனுக்கு நீ இரதசாரத் தியஞ் செய்பவேண்டி யிருப்பதால், இதுவரையில் இரதத்துக் குப் பூட்டி வந்த குதிரைகளைப் பூட்டவேண்டாம். வாயுவேக மாகச்செல்லும் வேகத்தை யுடைத்தாகி, கோபத்தி ஜொலிக்கும் நயனத்தைப்பெற்று விளங்கி நல்லஜாதியாக இருக்கிற குதிரை களைப் பூட்டி அவை மேற்றிசை யெவ்வளவோ அவ்வளவுஞ்சென்று வருவதோடு, மேகமும்-யமனும் நடுங்குதற் சஞ்சரிக்கும்” என்று கூற, இந்திரன் சொற்படி மாதலி அர்ச்சுனனுக்கு இரதசாரத்தி யஞ் செய்ய ஒத்துக்கொண்டு, இந்திரன் கூறிய குறிக்கொத்திருக் கிற குதிரைகளை இந்திரனேறுந்தேரிற் பூட்டி, அத்தேரை முருக் கம்பூ நிறம்போல் அலங்காரஞ்செய்துகொண்டு வந்தான். உடனே அர்ச்சுனன் போர்க்கோலங்கொண்டு, தந்தையாகிய இந்திரனை வணங்கி விடைகேட்டனன். இந்திரன் மகிழ்ந்து, அழியாத கவச மளித்து, வாழ்த்தி விடைகொடுத்தான். அர்ச்சுனன் இரதத்தி னருகிற் சென்று தேரை வலம்வந்து ஏறி, ஆயிரந்தட்டுக்குமே லிருக்குங் கோடிகூரியப் பிரகாசமாகிய நவரத்தின சிங்காதனத்தி லிருந்து, மாதலியை நோக்கி, “ஓ மாதலி! எனது பிதாவாகிய தேவராஜனுக்கு நாடோறு மிடையூறு செய்துவருகிற பாவிகளாகிய நிவாதகவசர்க ளிருக்கிற திசைக்கு இரதத்தை நடத்து” என்று கூறினான்.

அர்ச்சுனன் தோயமாபுரஞ் சேன்று தூதனுப்புதல்

மாதலி “ஓ ஐயா! நிவாதகவசர்களுடைய பராக்கிரமம் என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்க தல்ல. மகா பராக்கிரமசாலி கள். அவர்களிருப்பது மேற்றிசை. அம்மேற்றிசைக் கடலரு கில்தோயமாபுர மென்னொரு நகர மிருக்கிறது. அந்நகரத்தி லவர் கள் தங்கள் பராக்கிரமத்தைச் செலுத்திக்கொண் டிருக்கிறார்கள். நாம் தன்னந்தனியே செல்லுகிறோம். நாம் போருக்கு வந்தசெய்தி அவர்களுக்குத் தெரிவ தெப்படி? சித்திரசேனனையாவது கூட

அழைத்துச் சென்றோமானால் நாம் வந்த செய்தியைத் தெரிவிப்பான்” என்று கூற, அர்ச்சுனன் அக்கருத்துக் கிடைத்து, சித்திரசேனனை அழைத்துத் தன்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டு இரதத்தை நடத்தும்படி மாதலியை எச்சரிக்க, அவன் தேரை நடத்தி வருகிறான். தேவமாதர்களிற் சிலர் மாதலியையும் மாதலி விடும் இரதத்திலிருக்கும் அர்ச்சுனனையும் பார்த்து, “ஓ! ஓ! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - திக்பூப்பாலகர் - உருத்திரகணங்கள் முதலான தேவவீரர்களாலே வெற்றிபெறக்கூடாத நிவாதகவசரை இந்த மானிடனோ வெல்பவன்” என்று நகைத்தார்கள். “சிலர் ஜெயாபஜெயம் ஒருவர் பங்கல்ல. இந்த நாளைப் பார்த்தால் நமது நாட்டுக்கு அரசனாகிய இந்திரனைப்போல் இருக்கின்றது. இந்த மகானுபாவன் முகமலர்ச்சியோடு செல்கிறதினால் வெற்றி பெறுவான் என்று நினைக்க வேண்டியதாக இருக்கின்றது” என்றனர். அங்கங்கிருக்குத்தேவர்கள் இரதத்தைக் கண்டு இந்திரன் வருகிறானென்று கருதி அரசனைக் காணவந்தார்கள். அருகில் வந்தமாதிரதத்தில் இந்திரனில்லாதிருக்கக் கண்டு மாதலியை நோக்கி, “ஓ தேவசாரதி! நமது அரசனுக்குரிய இந்த இரதத்தின்மேலொருவருமேறக்கூடாதே! அந்த ரதத்தின்மேல் யாரோ ஒரு மகானுபாவரிருக்கின்றாரே. அவர் யார்?” என்று வினவினர்.

மாதலி, “ஓ தேவர்களே! இந்த மகானுபாவர் பூலோகாதிபதி; மகா பராக்கிரமசாலி; சாம்பவமுர்த்தியோடு விற்போர் மற்போர் புரிந்தவர்; தவசிலாக்கிய சிகாமணி; பரமசிவனிடத்து யாவராலும் பெறுதற்கரிய பாசபதாஸ்திரத்தைப் பெற்றிருக்கிறவர்; நமது அரசனுக்குப் புத்திரர்; நம்மையாளு மவ்வரசனுக்குப் பிரமன் கொடுத்த மணிமகுடத்தைத் தாங்கியிருக்கிறவர்; இவரை நமதரசன் நிவாதகவசர்மேல் போருக் கனுப்பினார். ஆதலால் நாங்கள் போருக்குச் செல்லுகிறோம்” என்று கூறினன். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட தேவர்களேவரும் மகிழ்வுற்றுப் பல ஆசிகள்கூறி, “வெற்றிபெற்று வரக்கடவது” என்று வாழ்த்தி அர்ச்சுனனைப் பார்த்து “ஓ மகானுபாவா! முற்காலத்தில் இராவணன் கும்பகர்னனென்று இரண்டு இராக்கதருண்டாகி உலகங்களை நாசப்படுத்தினது மன்றி, சொர்க்கலோகத்திலும் வந்து உமது பிதர் வர்க்கிய இந்திரனைப் புறங்கண்டார்கள். இப்படி யாவராலும் அபஜயப்பட்டாதிருந்த அவ்விராவண கும்பகர்னாதிகள், தசரதராஜ புத்

நிரனுகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் நாசமடைந்தார்கள். அதுபோல் உம்மால் நிவாதகவசர் நாசமடைவார்கள். இதற்குச் சந்தேகமில்லை” என்று கூறித் தாங்கள் பெற்றிருந்த வேதத்தை அளித்துப் போயினர். பராக்கிரமசாலியாகிய அர்ச்சுனன் மனமகிழ்ந்து வந்த தேவர்களெல்லாருக்கும் வந்தனஞ்செய்து மாதலியைப் பார்த்து “ஓ தேவசாரதி! என் பிதாவாகிய இந்திரனுக்குத் தேரை எவ்வாறு நடத்துவையோ அவ்வாறு நடத்து” என்று கூற, மாதலி மகாப் பிரசாதமென்று புரவிகளை எச்சரித்து, அந்தரத்தில் தேரை நடத்துவதிற சிலநேரங் குலாலன் சக்கரம்போலவும் சிலநேரம் ஜலவேகம்போலவும் சிலநேரம் பாம்பூர்வதுபோலவும் நடத்தினான். அர்ச்சுனன் அதைக் கண்டு, வெகு சந்தோஷத்துடன் மாதலியை மெச்சினான். மாதலியானவன் தேரை நடத்தி அந்தரலோகத்தைக் கடந்து, மேற்றிசைக் கடலருகிற் கொண்டுவந்தான். அப்போது அர்ச்சுனன் மாதலியைப் பார்த்து “ஓ மாதலீ! கடல் மத்தியிற் கோடிகூரியப் பிரகாசமாக மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களோடு ஒரு நகர மிருக்கின்றதாகக் காண்கிறதே. அந்நிலிருப்பவர்களுடைய இயல்பை எடுத்துச்சொல்” என்று கூற, மாதலி “ஓ மண்டலாதிபதி! அந்த நகரந்தான் தோயமாபுரமென்பது. அதிற்றான் அந்த நிவாதகவசர்களிருக்கிறார்கள். அந்த நிவாதகவசத்தாருடைய பெருமையையும் பராக்கிரமத்தையும் மும்மூர்த்திகளாலேயுஞ் சொல்லுதற் கருமையென்றால், என்னால் அவர்களுடைய பெருமையைச் சொல்லத் தக்கதோ? மண்டலாதிபதியாக இருந்து தேவராஜனுக்குப் புத்திரனாகிய தாங்கள் வினாவிய படியால், என்னாற் கூடியமட்டும் அந்த அசுரர்களுடைய பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும், மகாராஜனே! அந்நகரத்தில் மூன்றுகோடி அசுரர்களுண்டு. யமனை நனைத்து அநேக கற்பகாலம் அருமையான தவஞ்செய்து, யாவராலும் பெறக்கூடாத அருமையான வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, தங்களுக்குப் பகைவராகிய தேவர்கள்பேரி லெதிர்த்து, அவர்களைத் தங்கள் பாணக்கினியால் தகிக்கிறது இவர்கள் தொழில். இது கண்டு தேவராஜன் வந்தெதிர்த்தால், அந்தத் தேவராஜனை முதுகிட்டோடும்படி அடிக்கிறது. அப்படியே தேவராஜன் பலதடவை முதுகு காட்டினான். அதனால்தான் மூன்றுகோடி அசுரரும் இறுமாப்படைந்து, தங்களுக்கெதிரில்லையென்றும், எதிரியாக யாராவது வந்தெதிர்த்துப் பாணங்களைப்

பிரயோகித்தாலும், அந்தப் பாணந் தாங்கள ணிந்திருக்கிற கவசத் தைப் பேதிக்காதென்றுங் கருதி எள்ளளவேனு மதிப்பில்லாமல் இருக்கிறார்கள். இனிய சொல்லைக் கணவிலும் வசனியாமல் எப் போதுங் கடுஞ்சொல்லையே கலனாகக்கொண்டு வசனிக்கின்றவர்கள். அன்றியும், இவர்கள் வடவாக்கினியு நடுங்கிப் பதுங்கிப்போகும் படி தங்கள் கண்களிற் கோபாக்கினியைக் கொட்டுகிறவர்கள். உகர்த மேகங்களைவிட அதிகமாகக் கறுத்த தேகத்தை யுடையவர்கள். பர்வதங் கால்கொண்டு நடந்தாற்போல் நடக்கு மாட்சியை யுடையவர்கள். பிலத்துவாரங்களைப் பழிக்கும் வாயையுடையவர்கள்.

இஃதன்றியும், பிருதிவி - அப்பு - தேயு - வாயு ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்களையும் ஒருவொடியில் வெற்றிபெறுபவர்கள் ; இருளையும் எண்ணெய்யையுங் கலந்து உருட்டி ஓர் உருவு செய்தது போன்ற வடிவத்தை யுடையவர்கள். உயர்ந்த பர்வதங்களுக்கொப்பாக இருக்கின்ற புஜங்களினாலும், பூமியைவிட அகன்ற மார்பினாலும், ஆதிசேஷன் தன் முடியால் வருந்திச் சுமக்கப்பட்ட பூலோகத்தை, இவர்கள் வருத்தமில்லாமற் சுமக்கத் தக்கவர்கள் ; கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிரமனையும்-திருப்பாற்கடலிற் கண்வளருந் திருமாலையும் - வெள்ளியங்கிரியில் வீற்றிருக்குஞ் சிவனையும் பார்த்து அற்பவாழ்வை யுடையவரென்று ஏளனஞ்செய்பவர்கள் ; சுவாசத்தினால் ஊழிக்காற்றின் வல்லமையை யடக்குபவர்கள் ; வாயுபந்தனஞ் செய்து அநேக ஊழிக்காலம் அருமையான தவத்தைச் செய்யுங் கலங்கா சிந்தையை யுடையவர்கள் ; இந்தக் கடலைக் காலால் ஆழம் பார்ப்பவர்கள் ; வில்-வான்-கதை-சக்கரம்-தோமரம்-பிண்டிபாலம்-ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களை எப்போதுங் கைவிடாதவர்கள் ; இந்த ஏழு சமுத்திரமூத் திரண்டு வருவதுபோற் சேனாசமுத்திரத்தோடு வருபவரை யெல்லாங் கடலைக்குடித்த அகத்தியர்போல் அரைவொடியில் நாசப்படுத்திச் சத்துருக்களையும் புறங்காண்பவர்கள். அவர்கள் பேசும் ஒலியானது நமது உயிரைக் கொள்ளைகொள்வதுபோ லிருக்கும் ; இயமனும் ஆரபாரமென்னுங் கோடைகாலத் திட்யென்றும் நினைப்பான். எப்போதுங் தேவர்களைப் பகைத்து அதிகமாக வருத்தப்படுத்துகிறவர்கள். அவர்கள் எந்தக் காலத்திலும் போர்முகத்திற் பின்னடையாமல் இந்திரனைப் புறங்கண்டு வருகிறவர்கள் ; சப்தமேகங்களி லொன்று சீறி வெளிப்பட்ட

டாலே அதற்கஞ்சி உலகம் நடுங்கும். ஊழிமேகங்கள் வெளிப்பட்டால் யார் தானஞ்சார்கள்? அதுபோல் இவர்கள் வெளிப்பட்டால் மூன்றுகோடி ஊழிமேகங்கள் வெளிப்பட்டனபோ லிருக்கும் என்றால், சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனங்கள் என்ன பாடுபடும். அதனை நீரே யோசித்துக்கொள்ளும். அவ்வளவு பராக்கிரமத்தையுடைய இவர்களை வெற்றிபெறுவது அசாத்தியம்” என்று கூறினான்.

அர்ச்சுனன் கேட்டுக் குணங்கொண்டு சித்திரசேனனைப் பார்த்து “ஓ சித்திரசேனா! நாம் நிவாதகவசர் பேரிற் போருக்கு வந்தோம். நாம் வந்தசெய்தி அவர்களுக்குத் தெரியாது. நீ போய் நான் வந்திருக்கிறதைத் தெரிவித்துப் போருக்கு வரும்படி சொல். உன்னை யவர்கள் வளைத்துக்கொண்டு கொல்லாதிருக்க, நீ போகும் போதே தூதன் தூதனென்று சொல்லிக்கொண்டு செல்” என்று கூறிச் சித்திரசேனனை அனுப்ப சித்திரசேனன் மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களோடு கூடிக் கோடிகுரியப் பிரகாசம்போற் பிரகாசியா நின்ற தோயமாபுரத்தை நோக்கி வருகின்றனன். அர்ச்சுனன் அந்தரத்தில் வருகின்ற இரதத்தைப் பூமியில் தாழ்த்தி, தோயமாபுரத் தருகில் வந்து, தான் வந்த செய்தி நிவாதகவசருக்குத் தெரியத் தன் கையி லிருந்த ஆபிரங்கலப் பாரமுள்ள காண்டிபமென்னும் வில்லை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து நானேற்றி, அஷ்டதிக்குஞ் செவிடுபடும்படி டங்கார வோசை செய்தான். இந்த ஓசை தோயமாபுரத்திலிருந்த அவுணர்களின் செவியிற் பட்டுச் சிலர்திடுக்கிட்டனர். சிலர் தாமரையிலைச் சலம்போல் தத்தளித்தனர். சிலர் உள்ளந் தமொறி ‘ஒருநாளாங் கேட்டறியாத குணத்தொனி இன்று கேட்கவந்த காரண மென்ன’ என்று மயங்கினர். சிலர் மரண மூர்ச்சை யடைந்தனர். நகரமெல்லாம் அவகோல மாயிற்று. மூன்றுகோடி அவுணரும் இந்த ஓசையைக் கேட்டு ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பார்த்து, “இந்த வில்லின் நானொலி ஏது? இந்திரன் பயந்து அடங்கிப் போய்விட்டனன். பிரமன் முதலான மூவருக்கும் நமக்கும் விரோதமில்லை. மற்ற யார் நமது நகரத்துக்கு வருவார்கள்” என்று ஐயமுற்று நிற்கிற தருணத்தில், தூதாகச் சென்ற சித்திரசேனன் அந்த மூன்றுகோடி அசுரர்க்கு முன்பாகச் சென்று, “ஓ நிவாதகவசர்களே! நான் பூலோகமண்டலாதிபதிகளுக்கெல்லாஞ் சிறந்த குலாதிபதியாகிய அர்ச்சுன மகாராஜனுடைய தூதுவன்.

என்பேர் சித்திரசேனன். நான் வந்த காரண மென்னவெனில்: திக்குவிஜயஞ் செய்து யாவராலும் நிறைவேற்றக்கூடாத இராஜகுய யாகத்தை நிறைவேற்றி, தேவராஜனுக் குறிக்குயிராகிய காண் டவவனத்தை அக்கினிபகவானுக்குத் தத்தஞ்செய்து தகிக்க விடை கொடுத்து, அவ்வக்கினிபகவானுக்கு இடையூறுவராமல் தேவர் களைப் புறங்கண்டு, சப்தமுகிலையுந் தன் பாணக்கினியாற் கருக்கி, யாவராலும் காணக்கூடாத கைலாசபதியோடு போரிட்டுத் தவ சிரேஷ்ட சிலாக்கியனாகி, ஒருவராலும் பெறக்கூடாத பாசுபதாஸ்திர முதலான சகல அஸ்திரங்களையும் பெற்று, தன்னோ டொப் பாரு மிக்காரு மில்லாமல் ஏகசக்கராதிபதியாக விளங்குவோர் அர்ச்சுனமகாராஜன். அவர், நீங்கள் தேவர்களை வருத்துகிறதைக் கேள்வியுற்று, உங்களை யமதண்டனைக் காளாக்கத் தன் கணைக் ளாகிய காவலாளிகளையி லொப்புவித்துத் தென்றிசைக் கனுப் பக்கருதி, உங்களிடத்திலவர் யுத்தப்பிச்சை கேட்கவந்திருக்கின்றார். அந்தச் செய்தியை யுங்களுக்குத் தெரிவிக்க என்னை அனுப்பினார்” என்று சித்திரசேனன் கூறினான்.

இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட நிவாதகவசர்கள் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போலச் சீறி, இரண்டு கண்களிலுந் தீப்பொரி பறக்க ஆர்ப்பரித்துக் கைகொட்டி, அண்டம்பிளக்க நகைத்து “ஓ சித் திரசேனா! ஒரு சிறிய பூனையானது அளவிடக்கூடாத பராக்கிர மத்தையுடைய புலிக்கூட்டத்திற் பிரவேசித்து, யாவையும் வெல் லுவேனென்று சொல்லிக்கொண்டு வந்ததுபோல, நரனாகிய ஒரு வனோ தேவர்களாலும் மற்றையாவர்களாலும் வெல்லக்கூடாத எங் களை வெற்றி பெறுகிறேனென்று வந்தான்? ஆகா! இஃதென்ன அநி யாயம்! மஹாபராக்கிரமசாலியாகிச் சபாநுக்கிரக சாமர்த்தியமுள்ள மகாமுனிவர்களுக்கெல்லாந் தலைவனாக விளங்கும் இந்திரனே எங்க ளுடன் வந் தெதிர்த்துப் போரிட்டு அநேகந்தரம் முதுகு காட்டினன். தற்காலத்து ஒரு நான் போருக்கு வந்தானென்றால் இது எங்களுக்கு அதிக நகைப்பாக இருக்கின்றது” என்று கூறி, பின்னும் அவனைப் பார்த்து “ஓ சித்திரசேனா! கைலாசபதியாகிய சாம்பவழர்த்தியா லும், கமலாசனக்கடவுளாகிய பிரமனாலும், திருப்பாற்கடலிற் பள்ளி கொண்ட திருமாலாலும் வெல்லக்கூடாத எங்களை, உலகங் களிற் றுழந்த மண்ணுலகாதிபதியான ஒரு நான் வெல்லுவனோ? தனுசொன்று நாங்கள் பெயர்கொண்டிருக்கப் போருக்குச்

வோமா? ஒரு மனிதன் எங்களி லொருவனுடைய சேனாதிபதி எதிரில் அரைமாத்திரை யிருந்து போர்புரிவனோ? நல்லது. வந்த வன் வில்லாளியா? அப்படி வில்லாளியாக இருப்பானாகில் தன் பெரிய பிதாவின் மகனும் நாகக்கொடிக்குத் தலைவனுமாகிய துரியோ தனனுக்கு நீதியின்றித் தனது நாடு நகரமுதலியவற்றை விடுத்த தல்லாமல், தன் மனைவியைச் சபையினிழுத்துப் பங்கப்படுத்தும் போது பார்த்திருந்த வீரனா, எங்களோடு யுத்தஞ்செய்யவந்தவன்? சபாஷ்! சபாஷ்! நன்றாயிருக்கின்றது. இந்த அர்ச்சுனன் இந் திரனா லேவப்பட்டவனாதலால் முன்னம் இவனைக் கொன்றுவிட்டு இனி எப்போதும் இந்திரன் தலைபெடுக்காதிருக்க நன்றாயடித்து, அவன் வாழ்வனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டு, அவனையு முன் போல் விட்டுவிட்டாமல் அகலாச் சிறைபி லடைத்துவைக்கிறோம்” என்று சபதங்கூறிப், பல்லை நெறநெற வென்று கடித்துக் கோபச் சிரிப்பு சிரித்து, “அடா சித்திரசேனா! நீ தூதுவனாதலால் உன்னை உயிரோடு விட்டோம். நீ அரைமாத்திரைப்போதாவது இவ்விடம் நிற்காமல் நரனிடத்திற் சென்று, ‘மூன்றுகோடி அவுண ரும் போர்க்கோலங்கொண்டு வருகிறார்கள்’ என்று சொல்” என்று கூறிவிட்டுத் தங்கள் தங்கள் சேனாதிபதிகளின் முகத்தை நோக்கி னார்கள். உடனே சித்திரசேனன் அர்ச்சுனனிடத்துக்கு வந்து, அவுணர் கூறியவற்றைக் கூறித் தேரி லொருபக்கத்தி லிருந்தனன்.

அவ்வசுரர் சேனாதிபதிகள், தங்கள் யஜமானர்களின் முகக்குறியைக் கண்டு, தகஷண மெழுந்திருந்து தங்கள் தங்கள் கட்டளைக் குட்பட்டிருக்கிற நால்வகைச் சேனைகளையும் போர்க்கோலங்க ளுடன் வரும்படி கட்டளையிட்டு, தாங்களும் போர்க்கோலங் கொண்டு வாகனாநுடராகி, அளவிறந்த சேனைகளோடு நகர்ப்புறத்து வந்திருந்தனர். அப்பால் இராஜாக்களாகிய முக்கோடி அவுணர் களுந் தங்கள் தங்கள் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து பூஜைமுடித்துப், பலவகை மாமிசம் மது முதலானவைகளை உண்டு தாம்பூலத் தரித்துப் பரிமள கதம்பங்கள் பூசி, உடலிலிருக் குங் கவசத்தின் மேல் வச்சிர கவசத்தையுந் தரித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயுர கடக கங்கண மகுட முதலியவைகளை யுணிந்து மலர்மாலை புனைந்து, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றாங்கி, பதினாயிரக் கல பாரமுள்ள வில்லைக் கரத்திலேந்தி, உடைவாள் - கதை - சூலம் - சக்கரம் - மழ - தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களைத்

தாங்கி, வீரலட்சுமி சமேதராகி, போருக்கழைத்த நான் எங்கிருக்கிறேனென்று ஆர்ப்பரித்து, ஆபிரத்தட்டுகளோடு அண்டமுகட்டைப் பரிசிக்குங் குடைகள்கூடிய சிகரத்தையுடைய உன்னத ரதாநூட ராகி, நகர்ப்புறத்திருக்கும் நால்வகைச் சேனையோடு வந்து கலந்து சேனாதிபதிகளை எச்சரித்தனர். சேனாதிபதிகள் சேனைகளைப் பிரயாணமாகும்படி கட்டளையிட்டனர். இரதகஜ துரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச்சேனைகளும் அண்டம்பிளக்கக் கைகொட்டி ஆரவாரித்து, மகர உக்கிரத்தோடு பிரயாணமாயினர். பேரிகை-டங்கா-டமாரம் தம்பட்டம் - துடி - காளம் - எக்காளம் - பேய்க்காளம் - சின்னம் - துத்தாரி முதலிய வாத்தியவொலி முழங்க, யானைவீரர் யானைகளை எச்சரித்தும், குதிரைவீரர் குதிரைகளை எச்சரித்தும், காலாட்கள் கடுகிவரவும் நடத்திக்கொண்டு பிரயாண மாயினார்கள்.

அர்ச்சுனுக்கும் நிவாதகவசருக்கும் யுத்தம்

கேளும் ஜனமேஜயமகாராஜனே! நால்வகைச் சேனைகளின் அளவைப் பிரமனாலும் ஆதிசேடனாலுஞ் சொல்வதற் கருமையென்றால், நான் எப்படிச்சொல்லுவேன்? காலாட்கள் பூமியில் நடப் பவராயிருந்தாலும் அவர்கள் சிரமுங்கரமும் அண்டமுகட்டைத் தடவிவரும், அவர்கள் இரண்டு கரத்தையும் விரிப்பார்களாகில் நாற்றிசையளவுஞ் சரியாக இருக்கும். அவர்கள் தேகம் பர்வதத் துக் கொப்பாக இருக்குமென்று உவமை சொல்லுவதல்லாமற் பர்வதங்களும் அவர்கள் தேககாத்திரத்திற் கொப்பாகாது. அவர்கள் பாதம் எடுத்துவைக்கும் போதெல்லாம் ஆதிசேடன் கள் வருத்த மடைவான். அவர்கள் குதிரைகளோ இமைதட்டு முன் அஷ்டதிக்குப் பதினாறுகோணமாகிய புவனத்தை வலம் வரும், அந்தரத்திற்றாவும், மலைபிற்றாவும், மதுபடியும் முன்னிருந்த விடத்திலவந்து நிற்கிறதுபோலிருக்கும். பின்னும் அந்தரலோகத் தையெல்லாஞ் சுற்றிவரும். அவர்கள் யானைகளோ? நீர்கொண்ட மேகங்கள் காஜனையிட்டு மழையைச் சொரிந்துகொண்டு பூமி யிற் செல்வதுபோற் செல்லும். கால்களையெடுத்து வைக்குமிட மெல்லாம் பிலத்துவாரம்போ விடிவிழுந்துபோம். அவர்கள் ஏறி நடத்துந் தேர்களோ அண்டமுகடுபட வளர்ந்து அஷ்ட திசைகளி னிடத்தையு மடைக்குங் காத்திரமாக இருக்கும். தேர் உருளையினால் உண்டாகும் பள்ளம் பெரிய மடுப்போலாகும் என்றால் அந்த அவுணர் சேனைகளி னளவை யாவும்

ராலுரைக்கக்கூடும்? ஆதலால் அவர்களின் திறத்தை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். இப்படியாக நால்வகைச் சேனைகளோடு மூன்றுகோடி அசுரரும் குன்றுபோ லொற்றைத் தேருடனிருக்கிற அர்ச்சுனனிடத்துக்கு வந்து, அந்த அர்ச்சுனைப் பார்த்து அண்டம் பிளக்கச் சிரித்து, மீசைமுறுக்கி, புஜந்தட்டி, “அட்டா! இந்த நரனா நம்மைப் போருக்கழைக்கிறவன்!” என்று கடுஞ்சின மடைந்து, முக்கோடி அசுரருந் தங்கள் தங்கள் சேனாதிபதி களையுஞ் சேனைகளையும் பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள். “ஓ சேனாதிபதிகளே! ஓ நால்வகைச் சேனைகளே! நம்முடன் போர்புரிய வந்தவன் பூலோகாதிபதி. ஏதோ கிஞ்சித்துத் தவப்பலத்தால் இந்திரலோகம் வந்தான். வந்தவிடத்தில், (ஊமைக்கு உளர்வாயன் உற்பாதபிண்டம்) என்கிற பழமொழிபோல் நமக்கு முதுகுகாட்டி ஒடிப்போன இந்திரன் இவனைப் பலசாலி என்று கருதி, இவனுக்கு பூஜைசெய்து பெருமைப்படுத்தினானாதலால், இவன் மகிழ்ந்துவிட்டான். அந்த மகிழ்ச்சியில் நம்மை அலட்சியமாக எண்ணி, (பொரிமாவை மெச்சினான் பொக்கைவாயன்) என்பதுபோல் தன்னை மெச்சி இந்திரன் கூறியபடி நம்மேற் போருக்கு வந்தான். இவன் அனுப்பிய அத்துதுவனுடைய சொல்லாற் பிரமித்து நல்ல யுத்தம் நேரிட்டதென்று ஆசைகொண்டு இரண்டொருத்தராய் வராமல், நாமெல்லாரும் ஏககாலத்திற் கூடிப் போருக்கு வந்து விட்டோம். இவன் நரனாதலாற் பயந்தோடிப் போவான். அவன் ஒடிப்போகாதிருக்க அவனைச் சுற்றிலும் வளைத்துச் சக்கர வியூகம் வகுத்துக்கொண்டு, உங்கள் கருத்தின்படி யுத்தஞ்செய்யுங்கள். நாங்கள் நாற்றிசையிலும் வளைந்து போர் புரிகிறோம்” என்று கூறி, முன்னதாய் முக்கோடி அசுரரும் நாற்றிசையிலுஞ் சுற்றிக்கொண்டு நின்றனர். சேனாதிபதிகள் நால்வகைச் சேனைகளை எச்சரித்து, ஒரு சண்பகப் பூங்கொத்தை அநேக வண்டிகள் சூழ்ந்து வளைத்துக்கொண்டா லெப்படியோ அதுபோலும், முன்னொருபோது பெரும்போர்செய்த பிரமனையு மாலையும் பின்னடையச்செய்ய மத்தியில் தோன்றிய அக்கினி மலையைத் தணிக்க மேகங்கள் தோன்றினு லெப்படியோ அதுபோலும், ஒரு சொர்ன ரதத்திலிருக்கிற அர்ச்சுனைச் சூழ்ந்து வளைத்துச் சக்கரவியூகங்கட்டி, அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை யெடுத்து அதிர்த்து, அஷ்டதிக்குந் தத்தளிக்க அட்டகாசஞ்செய்து, சூலம்

சக்கரம் - வேல் - வாள் - ஈட்டி - கட்டாரி - குடோரி இவைகளை எடுத்துத் தெறித்தனர். வில்லாளிகளானவர் தங்கள் தங்கள் கையிலிருக்கும் வில்லைவளைத்து நானேறிட்டுக் கூரம்பு - முள்ளம்பு - முதலியவைகளை யெடுத்து மழைபோற் சொரிந்தனர். குதிரை வீரர் குதிரைகளை எச்சரித்து நீண்ட ஈட்டிகளைக் கரத்திலேந்திக் கடலிற் றிரை தாவிவருதல்போல் வந்தனர். யானைவீரர் யானைகளை எச்சரித்துச் சூலமுதலிய ஆயுதங்களை யெறிந்து ஆர்ப்பரித்தனர். முக்கோடி அவுணரும் நாற்றிசைமிலும் பரவிநின்று மணலை வாரி யிறைத்தாற்போற் சரமாரி பொழிந்தனர்.

அக்காலையில் தேவசாரதியாகிய மாதவி விடும் இரதத்திலிருந்த அர்ச்சுனனானவன், தன்னை எதிர்க்கவந்த அவுணர் சேனைகளனைத்துந் திடுக்கிட்டுப் புத்தி மயங்கும்படியாக வில்லை வளைத்து நானேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து, முக்கோடி அவுணர்களுஞ் சேனைகளும் விட்ட பாணங்களும்-பலவித ஆயுதங்களும் - பொடிப் பொடியாகி யுதிரச் சில கணைகளைக் தொடுத்து அம்முக்கோடி அவுணர்களையும் பார்த்து “ஓ அவுணர்களே நானோ, ஒருவன். அதிலும் நான். என்னொருவன்மேல் அளவற்ற சேனையோடு கவிந்து போர்செய்ய வந்தீர்கள். ஆகிலும், நீங்களல்ல, இன்னுமிந்த வுலகத்திலும் அண்டப்புறத்திலுமிருக்கிற அசுரர்களல்ல, இன்னும் எத்தனைபேர் வந்து எதிர்த்தபோதிலும் அவர்களையெல்லாம் அரைமாத்திரையில் வெற்றிபெறுவேன். நீங்கள் மாத்திரம் ஒடிப் போகாமல் வந்து சற்றுநின்று போர்செய்யுங்கள்” என்று கூறி, தன் அம்புப்புட்டிலிற் கரத்தை வைத்துச் சில பாணங்களை எடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விட்டான். அக்கணைகள் வில்லில் தொடுத்தது சொற்பதொகையா யிருந்தாலும், நல்லோர்க்குச் செய்தது சொற்ப உதவி உலகமெல்லாம் பரவுகிறதுபோல், ஒன்று பல கோடிகளாக வளர்ந்து, அளவிறந்த ஆகாய முழுவதும் பரந்து, அவுணர் சேனையிற் புகுந்து, ஒரு கணப்போதில் அளவற்றபேர்களைச் சின்னாபின்னங்களாகத் தொளைத்து நாசப்படுத்தினமையால் வந்த சேனைகளில் பதினாறி லொருபங்கு நாசமடைந்தன. அதை அவுணசேனாதிபதிகளுஞ் சேனைகளுங் கண்டு மனம்பொங்கி, ஏழு கடலும் ஆர்ப்பரித் தெழுந்தனபோற் சீறி யெதிர்த்து, இடியைப்போல் ஆர்த்து, அளவிறந்த கணைகளை ஏவினார்கள். அவுணராஜர்கள் அர்ச்சுனன் கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்

தில் நெருப்பில் நெய்யைவிட்டாற்போலக் கோபத்தி ஜொவிக்க ஆரவாரித்து, தங்கள் தங்கள் கைவில்லில் அநேக கணைகளைத் தொடுத்து, கோவர்த்தன கிரிமேற் சொரிந்த சோனைமாரியைப் போற் சொரிந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் தன் வில்லிற் சில திவ்விய கணைகளைத் தொடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விடுத்தான். அக்கணைகள் ஒன்று-பத்து - நூறு - ஆபிரம் - பதினாபிரம்-லக்ஷம்-பத்துலக்ஷம் - கோடி - கோடா கோடிகளாகி, அவுணர்கள் விட்ட பாணங்களை கண்டதுண்டங்களாக நடுவதுபாதிபிற் கண்டித்து, அந்த அவுணர்களையுங் கால் வேறு-தலைவேறு - குடல்வேறு-நீணம்வேறு என்று சொல்லும்படி செய்தன. ஒரு தேர்விரனாகிய அர்ச்சுனன் விட்ட கணைகளால் இரதகஜ துரகபதாதிகள் கால்வேறு தலைவேறாக அற்று விழு கின்றவையைக் கண்ட சேனாதிபதிகள், “ஆ! ஆ! நாம் இப்பாரி லேற்பட்டு இன்னாள் வரையும் விண்ணுலகத்தி லுள்ளவரை யெல்லாம் ஒவ்வொரு கணத்தில் முதுகு காட்டி யோடும்படி செய் தோம். இதுவரைக்கும் நமது சேனைகள் கணைகள் பட்டறியாது. அப்படிப் பாதுகாத்து வந்த நமது சேனை ஒரு நரனாற் கலங்கித் தாமரையிலே ஜலம்போலத் தத்தளிக்கின்றது. இனி நாம் சும்மா இருப்பதற் பயனில்லை” என்று சேனாதிபதிக ளனைவருந் தங்கள் தங்கள் இரதங்களை முடுக்கி நாற்றிசையிலும் வந்து வளைத்துக் கொண்டு, தங்கள் தங்கள் கார்முகத்தைக் குனித்து, ஒவ்வொருவ னும் மணலைவாரி இறைத்ததுபோற் சரமாரிகளை அபரிமிதமாகப் பொழிந்தான். சேனாதிபதிகள் எல்லாரும் முனைந்து போர்செய்வ தைக் கண்ட சேனைகள், காயம்பட்டவையும் மரணமடைந்தவையும் போக மற்றவைகளெல்லாந் திரண்டு, மதுராபுரியை அழிக்கக் கடல் புரண்டு வந்ததைப்போலச் சிகரங்களோடு கூடிய தேவரதத்தி லிருக்கிற அர்ச்சுன னொருவனை வளைத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் கையிலிருந்த ஆயுதங்களை எறிந்தன. ஏககாலத்திற் சேனைகள் திரண்டு தன்மே லெதிர்த்ததைக் கண்ட அர்ச்சுனன், புன்சிரிப் புக்கொண்டு, தன் காண்டிபத்தில் இந்திரன் - அக்கினி - யமன் - நிருதி - வருணன் - வாயு - குபேரன் - ஈசானன் - அஷ்டவசுக்கள் - பதினொருருத்திரர் என்று சொல்லுகின்ற தேவர்களாற் கொடுத்த திவ்வியாஸ்திரங்களை எடுத்து நாணியிற் பூட்டி அபிமந் திரித்து தூபதீப முதலியவைகளால் மானசபூஜைசெய்து வில்லிற்

பூட்டி நாணைக் காதளவும் வாங்கி, விராவேசத்தோடு நாற்றிசையிலும்விட்டு மாதலியைப் பார்த்து, “ஓ மாதலி! இந்த அவுணர்சேனைகள் படம் அவஸ்தையைச் சற்றுப்பார்” என்று கூறினன். மாதலியும் அந்த அஸ்திரங்கள் செல்கிற விநோதங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டு இரதசாரத்தியஞ் செய்துவந்தான்.

கேளும் மகாராஜனே! முன்னமே இந்த அவுணரோடு இந்திரன் முதலான அஷ்டவசுக்களும் பதினோ ருருத்திரகணங்களும் நேராக நின்று போரிட்டினைத்தார்களே, அவர்கள் பெயர் கொண்ட அஸ்திரங்கள் அவுணரை என்ன செய்யும், என்று இலேசாக நினைக்காதீர். கேஷத்திரபலத்தால் முனை நன்றா யுரவிச் செழிப்பதுபோல, கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கருணையைப் பெற்ற அர்ச்சுனனாலே வரப்பட்டதாகையால் அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்கு அதிக வல்லமையுண்டாகி, அந்தரத்தி லெழும்பி, வடவாக்கினிபோலத் தீயைக் கக்கிக்கொண்டு ஒருபக்கங் காற்று - ஒருபக்கம் மழை - ஒருபக்கம் மின்னல் - ஒருபக்கம் இடி முதலியவைகளை உண்டாக்கி எல்லாப் பக்கமுஞ் சூரியகாந்தியைப்போல் ஒளிவிச அவுணர்சேனையிற் பாய்ந்து சேனாதிபதிகளின் வில்லை முறித்து, கவசத்தைப் பொடியாக்கி, மகுடத்தை உடைத்து, சாரதிகளை அதஞ்செய்து, தேர்களைக் குத்துக்கால - கொடுங்கை - கொடி மரம் - குடை முதலிய சின்னங்களோடு தவிடுபொடியாக்கி, யானைகளைப் பிளந்து, குதிரைகளை வெட்டி, காலாட்களைக் கால்வேறு தலைவேறுக்கி, அவுணர்சேனைகளாகிய இருளை அரைநொடிப்போதில் ஓடச்செய்து, முன்போல் அந்த அஸ்திரங்க ளெல்லாம் அர்ச்சுனனுடைய அம்புப் புட்டிலில் வந்திருந்தன. இதனைப் பார்த்திருந்த மாதலி, உள்ளம் மகிழ்ந்து, ‘இவ்வளவு பராக்கிரமத்தையுடைய மஹானுபாவனை நாம் இலேசாக நினைத்தது, நமது அறியாமையே’ என்று மிகவும் மனவருத்த முற்று, அது முதல் அர்ச்சுனனைத் தேவராஜனிலு மேலாகப் பாவித்து அடங்கி, மஹா எச்சரிக்கையாக சாரத்தியஞ் செய்து வந்தான். மூன்றுகோடி அவுணர்கள் தங்கள் சேனைகளுஞ் சேனாதிபதிகளும் நாசமானதைக் கண்டு காலாக்கினி உருத்திரரைப் போலச் சீறி, அண்டம்பிளக்க ஆரவாரித்து, “ஓ! ஓ! நமது சேனைகளனைத் தும் நமது கண்முன்னே நாசமாயின. நாம் இவனை நரனென்று இலேசாக நினைத்து முன்பின் யோசியாமற் சேனைகளை அனுப்பினோம். காயம்பட்ட நியாத நமது சேனாதிபதிகளுஞ் சேனாவீரர்களும்

நாசமடைந்து விட்டனர். இனி ஏககாலத்தில் நாமெல்லாரும் ஒன்றுகூடத் திரண்டு வளைத்து, நமது பாணத்துக்கு நானேப் பலிகொடுப்பதே நலம்” என்று கருதினவராகி, தங்கள் தங்கள் சாரதிகளை எச்சரித்து, தங்கள் தங்கள் இரதத்தை அர்ச்சுனனுக்கு அருகிற் செலுத்தி, “அடா நானே! எங்கள் சேனைகளை அதமாக்கினதற்கு மமதை கொள்ளாதே. இதோ அரைமாத்திரையில் உன்னைக் கொன்று உன்னைப் போருக்கனுப்பிவைத்த இந்திரனைப் பிடித்துச் சிறைச்சாலையில் வைக்கிறோம் பார்” என்று கூறி, சக்கிரவாளிகரி வளைந்ததுபோல் அர்ச்சுனனை வளைத்துக்கொண்டு, தங்கள் தங்கள் வில்லை வளைத்து நானேற்றி டங்காரவோசை யெழுப்பி, ஒவ்வொருவரும் ஏககாலத்தில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து விட்டார்கள்.

அப்போது அர்ச்சுனன் மாதலியை நோக்கி, “ஓ மாதலீ! ஒரு முகமாக வந்தெதிர்க்காமல் வலையிட்டதுபோல் வந்து வளைந்து போர்செய்கிற அசுரர்களை, நான் இப்போது ஒரேமுகமாக வந்து போர்செய்யச் செய்கிறேன் பார். நீ இதுவரையில் தேரை நடத்தினதுபோல் இப்போது நடத்தாதே. குலாலன் சக்கரம்போல் இரதத்தை நடத்து. வந்தெதிர்த்த அவுணர்திறத்தையுந் திடச்சித்தத்தையும் ஒரு மாத்திரைப்போதிற்பறக்க அடிக்கிறேன்” என்று கூறி, தன் காண்டபத்தில் ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லக்ஷம், பத்துலக்ஷம், கோடி, பத்துக்கோடி, சங்கம், மஹாசங்கமாகக் கணைகளைத் தொடுத்து, வில்விநோதவித்தையால் அந்தப்பாணங்களே ஒவ்வொன்றுங் கோடியாகப் பரவிச்சென்று தைக்கும்படி மந்திரோபதேசஞ் செய்து விட்டான். மாதலியுந் தேரைக் குலாலன் சக்கரம் போலச் சுழல நடத்தினான். தேர் சுழலவே அர்ச்சுனன் விடுத்த பாணங்கள் யார் யார் எந்தெந்தப் பக்கத்தில் எந்தெந்தத் திசுக்கில் நின்று பாணங்கள் தொடுத்தார்களோ அவரவர்கள் தொடுத்த பாணத்தை யெல்லாங் கண்ட துண்டங்க ளாகக் கண்டித்து, அவரவர்கள் தேரிற் கட்டிய சிங்கங்களுையுஞ் சாரதிகளையும் நோக்கச் செய்து, அவுணர்களுையும் பிரமிக்கச் செய்தது. அதை அவுணர்கள் கண்டு, “ஓ! ஓ! ஏதோ மோசம் வந்திருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் நம்மிலொருவன், அல்லது இருவர், அல்லது மூவர் மிஞ்சிப்போய் எதிர்த்துப் போர்செய்தால் இந்திராதி முதலிய தேவர்களும் - உருத்திர கணங்களும் மற்றமுள்ளவர்களும் நமது கரசரவேகத்

துக்குத் தத்திக் கெட்டுத் தடுமாறித் திப்பிரமைகொண்டு சித்திரப் பதுமையைப்போல் கைகா லசைவின்றி இறந்தவர்போ லாவார்கள். இந்த நரன் ஒருவனா யிருந்தாலும், அவன் தொடுக்கிற பாணம் நாம் விடும் பாணங்களை யெல்லாம் அதமாக்கிய தன்றி நம்முடைய சாரதிகளையும் இரதத்திற்பூட்டிய சிங்கங்களையும் நேர்கச்செய்ததைப் பார்த்தால், இவன் வில்வித்தையிற் கிஞ்சித்து வல்லவனாக இருக்கிறான். அதனற்றான் இந்திரன் இந்த நரனை, நம்மேற் போருக்கு விடுத்தான். ஆகிலும் இவன் நரன்; நாம் அவுணர். இவன் கைக் களைக்கிற்று கனவிலு மில்லை. ஒரு ஞாடியில் இவனுடைய தேரையும்-சாரதியையும் குதிரைகளையும் அதமாக்கி, இவன் அணிந்திருக்கிற கவசத்தைப் பிளந்து உயிரைக் கொள்ளுகொள்ளுவோம்” என்று கருதி, மகா உக்கிரங்கொண்டு, ஒவ்வொருவருங் கோடி கோடியாகப் பாணங்களைத் தொடுத்துச் சிங்கநாத அட்டகாசங்களைச் செய்து, பின்னும் ஓரிலைவேல்முகக்களை - ஈரிலைவேல்முகக்களை - மூவிலைவேல்முகக்களை - முள்ளம்பு முதலியவைகளை யெடுத்துத் தொடுத்து, சத்தி - சூலம் - கதை முதலியவைகளையு மெடுத்தெறிந்து ஆர்ப்பரித்தார்கள்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இந்த அவுணராஜரில் ஒவ்வொருவரும் யுகாந்தகால உருத்திரனுக் கொப்பானவரா யிருப்பதன்றி, இவர்கள் விடும் பாணங்களும் மூன்று லோகத்தையும் அதமாக்கு மென்றால், ஒரு சிறிய ஒற்றைத்தேரி லிருக்கிற அர்ச்சுனன் தேவாம்சத்திற் றோன்றியவனாகியும், வில்வித்தையில் அதிக சாதாரிய முள்ளவனாகியும், அதற்குத் தகுந்த மந்திரோப தேசங்களைப் பெற்றவனாகியும், அதிக தபோபலத்தையும் பெற்றிருக்கிறவனாகியு மிருப்பதால்; அவுணர் விடுத்த கணைகள் வருகிற நேர்மையைக் கண்டு கிஞ்சித்தேனு மஞ்சாமல், தன்வில்லிற் கழுகிறகு பூண்டு மின்னலைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற திவ்விய கணைகளை யெடுத்துத் தொடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விட்டான். அதனால் அந்தக் கணைகள் ஒவ்வொன் றநேகமாகப் பெருகி, பர்வதத்தை மூடிய பனியைப்போல் வந்து, அவுணர் கணைகளெல்லாஞ் சூரியனை நாடிய பனியைப்போல் நீங்கக் கண்டதுண்டங்களாக நடுவதுபாதியிற் கண்டித்து, சாரதிகளையுந் தேரிக் கட்டிய சிங்கங்களையும் இரத்தமயமாக்கிவிட, பின்னும் அவ்வகரர் கடுஞ்சின னுடைந்து சோனைமாரிபோல் ஏககாலத்தில் யாவரும் ஒருமுகூர்த்த

காலஞ் சரமாரிபொழிந்தனர். இந்தச் சரமாரியால் விண்ணும் மண்ணுமே மறைந்தன வென்றால், ஒற்றைத் தேர் வீரன்மேல் வந்த கணைகளை நீரே அளவிட்டுக் கொள்ளும். அர்ச்சுனனும் நிவாதகவசருஞ் செய்யும் போரைக் காண விருப்பங்கொண்டு வந்து அந்தரத்தில் நின்ற தேவர்க ளனைவருந் தாங்கள் நிற்க இடமில்லாமல் எங்கும் பாணமயமாய் நிறைந்திருக்கிறதையும், அர்ச்சுனனை மூடிய கணைகளையுங் கண்டு, திடுக்கிட்டவராகி மனக்கலக்கமுற்று “ஓஓ! வந்தெதிர்த் திருக்கிறவர்கள் முக்கோடி அவுணர்கள். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் திரிலோகங்களையுந் தகிக்கத்தக்கவர்கள். அவர்களோ டெதிர்த்தவனோ ஒருவன்; அவனும் நரன்; அவன் ஒருகையால் தொடுஞ் சரங்கள் மூன்று கோடி அவுணர் விடுத்த அளவற்ற கணைகளை யென்ன செய்யும்? நமது தேவராஜன் இதுவரைக்கும் இருந்ததுபோ லீராமல், இந்த நானால் வெற்றிபெறலா மென்று கருதி இவனைப் போருக் கனுப்பிவித்தனன். புலிக்கூட்டங்களி லகப்பட்ட மாணப்போல், நரன், மத்தியிலகப்பட்டுக் கொண்டான். அவுணவீரர்கள் விடுத்திருக்குஞ் சரமாரியால் நானிருக்கிறவிடமே தெரியவில்லை. இனி என்ன செய்வோம்” என்று மனவருத்தமுற்று. மேல் நடக்குங் காரியங்களையும் அறிவோமென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது அர்ச்சுனன் கிஞ்சித்தேனும் அஞ்சாமல், தன்காண்டபத்தில் திவ்விய கணைகளைக் கணக்கில்லாம லெடுத்துத் தொடுத்து, தன்மேலும் - குதிரைகள்மேலும் - சாரதிமேலும்-தேரின் மேலும் வந்த கணைகளை அறுத்துவிட்டு, பின்னுந் திவ்வியகணைகளை யெடுத்து மாரிபோல் தூவி, அவரவர்கள் இரதத்தைக் கிஞ்சித்தேனு மசையாம விருக்கச் சாச்சூடுகட்டி, அவர்கள் நாட்டிய வெற்றிக்கொடியை யறுத்து, குத்துக்காலை வெட்டி, கொடிக்கம்பத்தை முறித்து, தேறிற்கட்டிய சிங்கங்களைக் கொன்று, சாரதிகளை அதமாக்கி, மகுடங்களைப் பிளந்து, வாகுவலயங்களைத் தள்ளி, வில்லை வெட்டி, நாணியை யறுத்து, அவரவர்களுடைய மார்பில் தைக்க ஆயிரமாயிரம் பாணங்களை விட்டுத் தேவதத்தமென்கிற சங்கத்தை யெடுத்து வாயில் வைத்து, பம்-பம்-பம் என்று ஊதினான். இதைக் கண்ட தேவர்கள் புகழ்ந்தனர்; அசுரர்கள் விடுத்த கணைகளுக்கஞ்சி நடுங்கியிருந்த மாதலி நடுக்க நீங்கி, அர்ச்சுனனுடையகரவேக சரவேக பராக்கிரமத்துக்கு மகிழ்ந்து உடல் பூரித்து,

அதிகபயபக்தியோடு இரதசாரத்தியஞ் செய்துவந்தான். சித்திர சேனன் மனசஞ்சல நீங்கினன். அர்ச்சுனன் பாணத்தினால் அவகோ லப்பட்ட அவுணர்கள் சங்கத்தொனியைக் கேட்டமாத்நிரத்தில் நெருப்பில் நெய்யைவிட்டதுபோல் எரிந்து, அக்கிளிப்பொறி பறக் கக்கண்ணை உருட்டி விழித்துப் பற்களைக் கடித்து, கரங்களோடு கரங் கள் தட்டி, மகாவீராவேசத்தோடு தங்களுக் குதவியாக வந்திருந்த தேர்களிலேறி, வில்லையெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்காரவோசை யெழுப்பி, அண்டம்பிளக்கக் கொக்கரித்து மேலிட்டார்கள். தனி வீரனாகிய அர்ச்சுனன் அவுணர்கள் மீண்டும் வேறு தேர்களி லேறி மேலிட்டு வந்ததைக் கண்டு தக்ஷணன் தன் அம்புப்புட்டிலிற் கரத்தை வைத்து, கமலாசனக் கடவுளின் பெயரால் விளங்கும் பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்துக் காண்டபத்திற் றொடுத்து, அதற் குத் தூபதீபநவேத்திய முதலியவைகளை மனதாற் செய்து விட்டான். அந்தப் பிரம்மாஸ்திரங் குபீரென் றந்தரத்தி லெழும்பி, தன் மகத்துவத்தால் அஷ்டதிக்குப் பாலகரையும் - உருத்திர கணங்களையும் - அவரவ ராயுதங்களோடு உண்டாக்கி, வடவாக் கினி நடுங்நிப் பதுங்கத் தீப்பொறிகளைச் சிதறி, நான்கு முகத் தோடு பிரகாசித்து அவுணர்க ளுள்ளந் தடுமாற வந்து, அர்ச் சுனனை எதிர்த்து அமர்செய்யும் ஒருகோடி அவுணர்களையும்; வளைத் துக்கொண்டு அழியாத கவசத்தை அழித்து, மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடககங்கண முதலிய ஆபரணங்களை அறுத்து, வில்லை முறித்து, நாணியை நறுக்கி, அவ்வொருகோடி அவுணராஜர் களின் தலைகளை அறுத்துவிட்டுத் திருப்பாற்கடலிற் ஸ்நானஞ் செய்து முன்போல் அம்புப்புட்டிலில் வந்து சேர்ந்தது.

அந்தப் பிரம்மாஸ்திரத்தால் அர்ச்சுனனுக்குமுந்திநின்ற போர் கொடுத்த ஒருகோடி அவுணருந் தேர்களோடு நாசமாகவே, மற்ற இரண்டுகோடி அவுணருங் கண்டு; “ஓ! ஓ! ஒரு நரனால் அளக்கரிய ஆற்றலைப்பெற்ற மஹா சகோதரர்களில் ஒருகோடிஜனங்கள் மடிந்து விட்டார்கள். இனி நாம் சும்மாயிருப்பதற் பயனில்லை” என்று கருதி வீராவேசங் கொண்டு, இறந்த சேனையோடு சேனாதிபதி களையும் ஒருகோடி அவுணர்களையும் எழுப்பிக்கொண்டு, யுகாந்த காலத்தில் ஊழிமேகங்கள் வெளிப்பட்டு ஒருமலையைக் கவிந்தது போல் அர்ச்சுனனை வளைத்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் கையி லிருந்த ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் மழைபோற் சொரிந்

தார்கள். தேவர்கள் நடுக்கமுற்றனர்; மாதலி அச்சமுற்றனன்; மகாபராக்கிரமசாலியாகிய அர்ச்சுனன் அதிராமல் பதறாமல், சஞ் சலப்படாமல், இவரோ நமக்கீடெனச் சினந்து, காற்றாடிபோற் சுழலுங் கணக்கற்ற கணைகளை ஒவ்வொருவர்மீதும் இலக்குப்பார்த்துத் தொடுத்து, அவுணர்கள் விடுத்த ஆயுதங்களையும் பாணங்களையும் பொடிப்பொடியாக்கி, யார் எந்தெந்தத் திக்கிலிருந்தார்களோ அவரவர்க ளுடலை யெல்லாஞ் சல்லடைக் கண்கள்போலத் தொளைத்து சேனைகளையெல்லாம் வளைத்துக்கொண்டு கால்வேறு - கைவேறு-தலைவேறு-தொடைவேறு - இடைவேறு - முடிவேறுகச் சின்னாபின்னஞ் செய்து உதிரக்கட லுண்டாக்கினன். அந்த அவுணர்களுடைய உதிரக்கடலால் உவர்க்கடல் சிவந்தநிற மாயிற் றென்றால், இறந்த சேனையின் தொகையை நீரே அளவிட்டுக் கொள் ளும். இவ்வாறு அர்ச்சுனன் தன்னை டெதிர்த்த அவுணர்களைக் காலாக்கினி உருத்திரனைப்போல் நாசப்படுத்துவதைக் கண்ட அவுணராஜர்கள் கடுகடுத்து, “சபாஷ்! சபாஷ்! இவன் நரனா யிருந்தாலும் வில்விதையில் கைதேர்த்தவனாக இருக்கிறான்” என்று கிஞ்சித் தச்சமுற்று, மீண்டும் இறந்தவர்களை எழுப்பிக் கொண்டு ஆர்ப்பரித்துக் கவிந்து சரவருஷம் பொழிந்தார்கள். அர்ச்சுனன் அதுகண்டு அதிகச் சினங்கொண்டு, ‘வறுத்தபயறு முளைக் கிறதுபோல் நம்மா லிறந்தவர்களெல்லாரும் மறுபடியும் பிழைக்கிறார்கள். இனி இவர்களை இந்த அஸ்திரங்களினால் வதைக்கக் கூடாது’ என்று அவைகளை நிறுத்தி, உலககர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற் றெடுத்து மானசபூஜை செய்து விட்டான். நாராயணஸ்திரத்தை இலேசான அரசர்கள் தொடுத்தாலும் அது வீண்போகாமற் பற்பல விநோதங்களோடு சென்று எதிரியை நாசப்படுத்து மென்றால், தனக்கு மைத்துன் ராகிய திருமால் படையைத் தானே எடுத்து விடுவானால், அந்த நாராயணஸ்திரம் வெளிப்பட்ட பெருமையும்-அதனிடத்திலுண்டான விநோதமும் என்னுற் சொல்லத்தக்கவை யல்லவாயினும், கூடியமட்டும், ஒருவாறு சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் தொடுத்த நாராயணஸ்திரமானது அவன் எடுக்கும்போது வாமனரூபம்போலச் சிறிதாக இருந்தாலும், வில்லித்தொடுத்து விட்டபின்பு அண்டரண்ட பிரம்மாண்டமெல்லாம் ஓரடியால் அளக்க வளர்ந்த நெடுமலைப்போல் அந்தர வெளி

யெல்லாம் பரவி, இந்திரன் - அக்கினி - யமன் - கிருதி - வருணன் - வாயு - குபேரன் - ஈசானன் - அஷ்டவசுக்கள் - உருத்திர கணங்கள் - முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்கள் முதலானவரையும் அவரவர்களாய் தங்களோடு உண்டாக்கி, ஒருபக்கம் பர்வதங்கள் - ஒருபக்கம் மின்னல் - ஒருபக்கம் இடி - ஒருபக்கம் மழை - ஒருபக்கம் மிருள் - ஒருபக்கம் தீ இப்படியாக உண்டாக்கி, கோடி சூரியப் பிரகாசம்போலப் பிரகாசித்துக்கொண்டு, அவுணர்ச்சேனைகளிற் பாய்ந்து, அச்சேனைகளை யெல்லாம் நாசப்படுத்தி, அவுணர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய அழிபாத கவசத்தை யெல்லாம் பொடிப்பொடியாக்கி, மஹா உக்கிரத்தோடு அவர்கள் மகுடங்களோடுகூடிய தலைகளை யற்றுவிழச் செய்து, திருப்பாற் கடலிற் ஸ்நானஞ் செய்து வந்து முன்போல் அம்புப்புட்டிலி ளிருந்தது. அதைக் கண்ட மற்ற அவுணரராஜர்கள் நாராயணஸ்திரத்தால் மடிந்த அவுணருக்குஞ் சேனைகளுக்கும் மறுபடியும் உயிருண்டாக்கித் தலைகூட்டி, முன்போல் யாவரையு மெழுப்பிக்கொண்டு, “இந்த நரனால் நெடுநாள் தவஞ்செய்து பிரமணிதத்திற் பெற்ற கவசம் பொடிப்பொடியாயிற்று. இனி நம்மையுங் கொல்லுவான்” என்று அச்சமுற்றவராகி யிருந்தாலும், அவுணர்களாதலாற் கடுஞ்சின மடைந்து மஹா உக்கிரத்தோடு வந்து வளைத்துக்கொண்டு தாங்கள் பெற்றிருந்த தேவாஸ்திரங்களை எல்லாம் யெடுத்து மந்திரோபதேசஞ்செய்து விட்டார்கள். அந்த அஸ்திரங்களெல்லாம் அந்தரவெளியை அடைந்து மந்திரரூபமாய் மஹாமகிமையோடும் வந்தன. அதை அர்ச்சுனன் கண்டு, தக்ஷணந் தன் வில்லில் மஹேந்திராஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்துத் தூபதிப ஸைவேத்திய முதலானவைகள் மனதாற் செய்து மந்திரித்து விட்டான். அந்த மஹேந்திராஸ்திரம் அந்தரத்தி லெழும்பி அண்டமெல்லாம் பரவி, யார் யார் எந்தெந்த அஸ்திரங்களை விட்டார்களோ அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்கு அந்தந்த அஸ்திரமாகி, ஒரு நொடியில் அவுணர்விட்ட அஸ்திரங்களை அதமாக்கினதுமன்றி, அவுணர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் கொண்டிருக்கும் மமதையையும் நாசமாக்கிச் சித்திரப்பதுமைபோற் பிரமிக்கச்செய்து, மறுபடியும் அர்ச்சுனன் அம்புப்புட்டிலில் வந்துசேர்ந்தது.

அதைக்கண்ட அவுணர் கலங்கி மனநடுங்கி, “ஓ! ஓ! இந்த நரனை நாம் மனிதனென் றெண்ணி இகழ்ந்தோம். இவனுக் கிருக்கிற வல்லமையும் திவ்யாஸ்திரங்களும் அவற்றிற்குத் தக்க கரவேக சரவேகமும் யாருக் கிருக்கின்றது? இனி இந்த மகானுபாவனை நமது மாயையால் வெல்லவேண்டும்” என்று கருதி, தங்கள் தங்கள் வில்லில் மேகாஸ்திரத்தைத் தொடுத்து விட்டார்கள். அர்ச்சுனன் அக்கினி யாஸ்திரத்தால் அவைகளை அதமாக்கி, உடனே பின்னுஞ் சில பாணங்களைத் தொடுத்து, அவுணர் சரீரங்களைத் தொளைத்துவிட்டான். அவுணர்களெல்லாருங் தத்திக்கெட்டுத் தடுமாறித் தீப்பிரமை கொண்டு, அவனோடு பூமியில் நின்று போர்செய்வதற்கு அஞ்சி, குபீரென் றந்தரத்தி லெழும்பி மேகத்தில் மறைந்து, தங்கள் தங்கள் வில்லில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்ததுமன்றித் தங்கட்கு அரிதிற் கிடைத்திருந்த வாயுவாஸ்திரங்களை யெடுத்துத் தொடுத்து விட்டார்கள். அர்ச்சுனன் அவுணர்கள் விட்ட அஸ்திரங்க ளனைத் தையுந் தனது சில கணைகளாற் கண்டதுண்டங்களாகக் கண்டித்து விட்டுப் பர்வதாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிலே தொடுத்து மந்திரித்து விட்டான். அந்த அஸ்திரம் அநேக பர்வதங்களை யுண்டாக்கிக் காற்றை யடக்கி, அவுணர்விட்ட வாயுவாஸ்திரத்தை நாசப்படுத்தி வந்து அர்ச்சுனனைச் சேர்ந்தது. அதனை அவுணர் கண்டு கடுஞ் சினமடைந்து, “ஓ! ஓ! இந்த நான் தேவர்களால் அனுப்பப் பட்டவனாதலால் தேவாஸ்திரங்கள் இவன் முன்னிலையிற் பயன்பட வில்லை, இனி இவனை மாயாஸ்திரத்தால் வெல்லவேண்டும்” என்று கருதி, அண்டரண்ட பிரம்மாண்டங்களி லிருக்கிற தேவர்களை யெல்லாம் அரைநொடியில் மயக்கிச் சுருட்டியுருட்டிப் பெரும்புறக் கடலிற் போடுஞ் சக்தியையுடைய மாயாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற் பூட்டிப் பூசித்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விட்டார்கள். அந்த மாயாஸ்திரம் அந்தரத்தி லெழும்பி, ஒரு நொடியில் ஒருவர் முகம் ஒருவர்க்குத் தெரியாம லிருக்க இருளை யுண்டாக்கி, ஒருபக்கம் இடி - ஒரு பக்கம் மின்னல் - ஒரு பக்கம் காற்று - ஒரு பக்கம் மழை - ஒரு பக்கம் பர்வதம் இன்னுஞ் சொல்வதற்கரிய அஸ்திரங்களை யுண்டாக்கி, எங்குந் தானாகி, அர்ச்சுனன் விடுக்குங் கணைகளை யெல்லாம் நாசப்படுத்திக்கொண்டு மகாமகிமையோடு நெருங்கிற்று.

கேளும் மகாராஜனே! அவுணர் விட்ட மாயாஸ்திரங் கிட்ட நெருங்க நெருங்கத் தேறிந் கட்டிய குதிரைகள் சோர்ந்து அசை

வற்று நின்றன. மாதலி கட்டுடியன்போல் உறக்கங்கொண்டவனாகிச் சாரத்தியஞ் செய்யக் கொஞ்சத் தடுமாறினான். சித்திரசேனன் மயங்கினான். இதைக் கண்ட அர்ச்சுனன் அண்டகடாகம் வெடித்திடக் கடுகடுத்த கர்ஜனை கொண்டு இடிக்குமிழ்போல் அட்டகாசஞ்செய்து மாதலியை ஒரு அறை அறைந்து, அவன் மயக்கமறச் சில மந்திரோபதேசஞ் செய்து, குதிரைகளைத் தேற்றித் தகூணன் தன் வில்லில் ஞானாஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து, உக்கிரத்தோடு விடுத்தான். அந்த ஞானாஸ்திரம் வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட மாத்திரத்திற் குதிரைகள் தெளிந்தன. சாரதியுஞ் சித்திரசேனனும் தெளிந்தார்கள். ஞானாஸ்திரம் வெளிப்படவே மாயாஸ்திரம் தன் வலிமைகுன்றி அசத்தியர் செய்த தருமம்போலத் தேய்ந்து மாய்ந்துவிட்டது. அர்ச்சுனனும் சாரதியுஞ் சித்திரசேனனும், அறம்பொருள்பெற்று விளங்குஞ் சிறப்புற்ற நல்லறிவாள ருள்ளம்போல் மாயையிலிருந்து நீங்கி மகிழ்ந்தனர். சூது - வாது - அக்கிரமம் - கொலை - களவு - கள் - காமம் இவைகட்குப் பாத்திரராகிய அவுணர்களெல்லாரும் போர்த்தொழிலை மறந்தவராகிச் சோர்ந்து விழுந்து, பின்பு தெளிந்து, கிஞ்சித் தறிவுடையவர்களாய்த் தங்கள் தங்க ளிரதங்களில் வந்தேறி நடத்தி, அஞ்சனமலைபோலிருக்கும் அர்ச்சுனன் மீதும், மாதலிமீதும், தண்டு - சூலம் - வாள் - வேல் - சக்தி முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்தெறிந்து, மணலவாரி இறைத்ததுபோலக் கணைகளையுந் தூவினர். அர்ச்சுனன் தன் காண்டபத்தில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து, அவுணர்விட்ட ஆயுதங்களையுங் கணைகளையுந் தவிடுபொடியாக்கி, முள்ளம்பு - அர்த்த சந்திரபாணம் - நாராசமுதலிய கணைகளை எடுத்துத் தொடுத்தான். இவன் கணையெடுத்ததும்-தொடுத்ததும் அந்தரத்தில் நின்று பார்த்திருந்த தேவர்களுக்குத் தெரியவில்லை யென்றால், அர்ச்சுனனுடைய கரவேக சரவேகத்தை நீரே மதித்துக்கொள்ளும். அக்கணைகள் அவணரை வளைத்துக்கொண்டு, அவரவர்களுடைய வில்லை முறித்து மார்பைப் பிளந்து தேகத்தைச் சல்லடைக் கண்கள்போலத்தொளைத்துவிட்டன.

அதனாலவுணர்கள் வெய்யிலில் அகப்பட்டுக்கொண்ட புழுவைப்போற் பதைத்துருகி நின்று, சுத்தவீரராகையால் முதுகுக்காட்டியோடாமல் அர்ச்சுனன் எதிரிற் சென்று, ஆயுதங்களையும் வில்லை

யுஞ் சுமந்த சித்திரப்பதுமைபோ லசைவற்று நிற்பர்; கணை தொடுக்க வீராவேசங்கொண்டு வில்லைத் தூக்குவர்; வில்லெடுக்க வுஞ் சக்தியற்று விழிப்பர். இவ்வாறு அவுணர்கைகள் இளைத்ததைக் கண்ட அர்ச்சுனன் தன் வில்லில் அளவற்ற கணைகளைத் தொடுத்து, ஒவ்வொன்றும் கோடி கோடியாக வளரும் மந்திரத்தை உபதேசித்து விட்டனன். அக்கணைகள் கல்வி கேள்வியிற்பிப்பின்று சிறந்த குணத் தையுடையவர்களுக்குக் கொடுத்த பொருளைப்போல் வளர்ந்து ஒன்று கோடியாகி அசுரரைத் தொளைக்கத் தலைப்பட்டன. தேவர் கோமான்குமாரனாகிய அர்ச்சுனன் விட்ட பாணங்களினால் அவுணர்கள் மிகவும் நொந்து வீராவேசங்கொண்டு, “அடா அர்ச்சுனா! எங்களை இலேசாக நினைத்துப் போருக்கு வந்து, உன் கரவேக சர வேகத்தால் எங்கள் சேனைகளை அதமாக்கி, அழியாத கவசத்தைப் பெற்ற எங்களையும் வளைத்து, கவசத்தைப் பிளந்து சித்திரவதை செய்தனை. இனி நீ சொர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனத்தில் எங்கொளித்தாலும் உன்னை விடாமற் பின்னொடர்ந்து, உன்னு யிரை எங்கள் பசிக் கிரையாக்குகிறோம் பார்” என்று மேல்விழுந்து வந்தார்கள். உடனே அர்ச்சுனன் தன் காண்டபத்திற் கூர்மை தங்கிய வேலுக்கொப்பாகிய சில கணைகளைத் தூண்டித் தன்னை மதிக்காமல் அடாவென்று கூறியவாயில் உதிரங்கக்கச்செய்து பின்னுங் கோடையிழிக் கொப்பாகிய சில கணைகளை யேவி, அவரவர்களுடைய கரங்களையும் - கிரங்களையும் - கால்களையும் - அவர்கள் விட்ட வேல்களையும் - அவர்கள் பிடித்த வாள்களையும் துண்டித்து, யாவரையும் வெட்டித்தள்ளிச் சங்கத்தொனி செய்தான். அச்சங்கொலி அடங்குமுன் மூன்றுகோடி அவுணரும் மறுபடியும் உயிர்பெற்று வந்து போர்புரிந்தனர். பின்னும் அர்ச்சுனன் அவர்களை வெட்டினன். இப்படி அர்ச்சுனன் வெட்டவெட்ட அவுணர்கள் மீண்டுமீண்டும் உயிர்பெற்றுவர, அர்ச்சுனன் கைசலித்து, “ஓ! ஓ! இந்த அவுணர் இறந்திற்று உயிர்பெற்றால், நாம் இவர்களுடைய லாங்கொன்று எந்தக்காலத்தில் வெற்றியடைகிறது? நமது பிதர் வாகிய சொர்க்காதிபதியென்னுந் தேவேந்திரனுக்கு எவ்வாறு மனக்கவலையை நீக்குவது? மற்றத்தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய வர்களுடைய சிந்தாகுலங்களை யெவ்வாறு சிதைப்பது?” என்று ஏக்கங் கொள்வதானான்.

அர்ச்சுனன் அசரீரியால் நிவாதகவசர் நிலையை யுணர்ந்து
பாசபதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தல்

அத்தருணத்தில் அசரீரி “ஓ விஜயப்பிரதாபா! ஓ அர்ச்சுனா” என்று கூவி “ஓ மஹாதுபாவா! இவர்களோடு நீ நிகாலம் போர் புரிந்தாலும், இவர்களை வெற்றியடைவது அருமை. ஏனென்றால் - இவர்கள் யமனைக் குறித்தும்-பிரமனைக் குறித்தும் - அநேக நாள் அருமையான தவத்தைச் செய்தவர்கள். திவ்வியாஸ்திரங்களைப் பெற்றவர்கள். இவர்களை நூறு நூறாக வெட்டியெறிந்தாலும் மறுபடியும் ஒன்றாகக்கூடி உயிர்பெறுவார்கள். அவ்வளவு வரப் பிரசாதமுள்ளவர்களாகிய இவர்களை வெற்றியடைய ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். அஃதென்னவெனில் - இவர்களோடு கடும்போர் புரிந்து, இவர்கள் வாயும்கையும் ஒன்றாக இருக்கும்படி செய்து, அந்த வேளையிற் பாசபதாஸ்திரத்தை எடுத்துத் தொடுத்தால் இவர்கள் மாள்வார்கள்” என்று கூறிற்று.

அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் மகிழ்வுற்று, மாதலியைப் பார்த்து “ஓ மாதலீ! நான் கடும்போர் செய்கிறேன். அத்தருணத்தில் நீ தேரை முன்னே செலுத்துகிறதுபோலக் காட்டி உடனே பின்னடையச்செய்” என்று கூறி, அவுணர்களை வளைத்துக் கொண்டான். அவுணர்களும் மகா உக்கிரத்தோடு அர்ச்சுனனைவளைத்துக்கொண்டு, தங்கள் கையிலிருந்த வில்லில் அளக்கரிய பாணங்களைத் தொடுத்தார்கள். இருதிறத்தாரும் ஒரு முகூர்த்தஞ் சரவருஷம் பொழிந்தார்கள். எந்தத் திசையை நோக்கினபோதிலும் அந்தத் திசையெல்லாம் அவுணர் விடுத்தபாணமும் விசையன் விடுத்த பாணமுமாகத்தா னிருந்ததென்றால் சரவருஷம் பொழிந்த திறத்தைநீரே மதித்துக்கொள்ளும். இவ்வாறு கடும்போர் நடக்கிற தருணத்தில் தேவசாரதியாகிய மாதலி, தன் சாதுரியத்தால் தேரைக்குலாலன் சக்கரம்போற் சுழலவிட்டு, அப்பாற் பின்னுக்கு நடத்தினான். இதனைக் கண்ட அவுணர்கள் பூரண சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போலப் பொங்கி, “நான் முதுகு காட்டிப் பின்னடைந்தனன்” என்று கொக்கரித்து யாவருஞ் சிரித்து, “இவ்வளவு வல்லமை சாலி நம்மோடு இந்நேரங் கடும்போர் புரிந்தது ஆச்சரியந்தான்” என்று யாவரும் ஆர்ப்பரித்துக் கைகொட்டி, வாயுங் கையும் ஒன்றாகும்படி முக்கிற் கரத்தை வைத்தார்கள். அர்ச்சுனன் அதுகண்டு,

இதுதான் தருணமென்று தக்ஷணம் அம்புப் புட்டிலிற் காத்தை வைத்து, கைலாசபதி கொடுத்த தீவ்ய பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லிற் றொடுத்து, தூபதீப நைவேத்திய முதலியவைகளை மனதாற்செய்து தொழுது விட்டான்.

கேளும் மகாராஜனே! பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களுக்கும் அவற்றி லுள்ள சராசரங்களுக்குத் தலைவனாகிய பரமன்வாளி வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட மாத்நிரத்தில் அந்தரத்திற் றூவி, அநேக பிரம்மாஸ்திரம் - அநேக நாராயணஸ்திரம் - அநேக இந்திராஸ்திரம் - அநேக சந்திராஸ்திரம் - அநேக சூரியாஸ்திரம் - அநேக வருணஸ்திரம் - அநேக வாயுவாஸ்திரம் - அநேக இடியாஸ்திரம் - அநேக குபேராஸ்திரம் - அநேக கருடாஸ்திரம் - அநேக காந்தருவாஸ்திரம் இன்னு மிவ்வாறான அஸ்திரங்களை அநேகமுண்டாக்கித் திடுக்கிட்டுத் தத்தளிக்க உக்கிரத் தோடு கர்ஜித்து, அவுணர்சுளை வளைத்துக்கொண்டு யாவரையுங் கால்வேறு கைவேறுகத் துண்டித்து, அவரவர்க ளணிந்திருந்த மகர குண்டல ஆரகேயூர கடககங்கணங்களைத் தவிடுபொடியாக்கி, மகுடங்களோடுகூடிய சிகரங்களைக் கண்டித்து, வானநதியில் ஸ்நானஞ் செய்து முன்போல் அர்ச்சுனனுடைய அம்புப்புட்டிலில் வந்திருந்தது. அர்ச்சுனன் விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தால் அவுணர்சுளெல்லாரும் மடிந்து, தாங்கள் இறந்தாலும் மறுபடியும் உயிர்பெற வரங் கொடுத்த யமனிடத்துச் சென்று “உமது வரம் பாழாயிற்றே” என்று முறைபிடிப் போவதுபோல் அவன் புரத்தை அடைந்தனர். அர்ச்சுனன் செய்த யுத்தத்தைக் காண அந்தரத்தில் வந்திருந்த தேவர்களெல்லாரும் அவன்விட்ட பாசுபதாஸ்திரத்தால் அவுணர்சுளெல்லாரும் யமலோக மடைந்ததைக் கண்டு, இருவினைப் பந்தங்களில் நின்று கனவருத்த முற்றவர்க்குப் பரமபதங் கிடைத்தால் அவர்கள் எவ்வளவு மகிழ்வடைவரோ, அவ்வளவு மகிழ்வடைந்து ஒவென்று கைகொட்டி, ஜயாவிஜயீபவாவென்று கற்பகமலர்களை யெடுத்து மாரிபோல் அர்ச்சுனன்மீது வருஷித்து “ஓ பாண்டு புத்திரா! ஓ சந்திரகுலாதித்தா! ஓ சத்துருசங்காரா! ஓ விஜயப் பிரதாபா! ஓ சங்கு சக்கர கதா கட்க கோதண்டதரனாகிய திருமால் மனதிற்குகந்த மைத்துனா! ஓ தருமபூபதிக்குச் சகோதரா! ஓ சுபத்திராதேவி மனோகரா! ஓ பார்த்திபா! ஓ பற்குனா! ஓ கிரீட! ஓ திக்குவிஜயா! ஓ காண்டவவனதகனா! ஓ தேவர்க்காதாரா!

ஓ அசுரரந்தகா!” என்று பலவாறு துதித்து, “இன்றல்லவோ! நாம் பிழைத்தோம். இனி நமக்குச் சத்துரு இல்லை” என்று கூறிப் புரமானந்த மடைந்தனர். இங்கே அசுரர்கள் கிரந்தாணிந்து பூமியில் விழுந்த மாத்திரத்தில், அவரவர்கள் உடலிலிருந்து உதிரப் பிரவாகம் உண்டாகிப் பூமியிற் பெருகி, சமார்க்களத்தி லிருந்த இரதங்களையும் - யானைகளையும் - குதிரைகளையும் - காலாட்களையும் - அடித்துக்கொண்டு போய்க் கருங்கடலிற் சேர்த்து செங்கடலாக்கியது. தேவர்கள் வாழ்த்தொலியைக் கேட்ட முக்கோடி யவுணர்களின் மனைவிகள் மனங்கலங்கி, தங்கள் தங்கள் மேலுப்பரிகையில் ஏறிப் போர்க்களத்தை நோக்கினர். எக்காலத்தும் எந்தவிடத்தும் நமக் கழிவில்லையென்று மனக்களிப்புற்ற அம்மாதர் கண்களுக்கு அர்ச்சுனன் இரதமொன்று தவிர மற்றொன்றுத் தோன்றாமலிருக்கிறதைப் பார்த்து, இடிவிழுந்த மரம்போலேங்கி, உப்பரிகையைவிட் டிறங்கி யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, அரண்மனையை விட்டு நகர்ப்புறத்திலிருக்குஞ் சமார்க்களத்தில் வந்து, தங்கள் பிராணநாயகர் மடிந்ததைக் கண்டு, ஒவென்ற லறிப் பூமியில் விழுந்து பலவாறு புலம்பி, இனி வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லையென்று மனந்தேறி, யாவருந் தங்கள் தங்கள் நாயகன் பிரேதத்தோடு தீயில் விழுந்திற்தனர். அப்பால் மேல் நடந்தனவற்றையுங் கூறுகிறேன் கேளும் - என்று ஜனமேஜயனைப் பார்த்து வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

4. காலகேயர்வதைச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மீனாமை கோலநெடு நரசிங்க மாகிநிலம் விரகா லனந்தகுறளா யானாது சீறுமழு வல்வில்லு வெல்லுமுனை யலமுற்ற செங்கையவராய் வாணடர் வந்துதொழ மண்ணடர் யாவரையு மடிவிக்க வந்தவடிவாய் நாணவி தங்கொன்பரி யாளாகி நின்றருளு நாராய னையநமவே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் மூன்றுகோடி அவுணராகிய நிவாதகவசரைக் கொன்றுஞ் சினமடங்காமல், மகா உக் கிரத்தோடு மாதலியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்: “ஓ மாதலீ! இன்னு மிந்த அவுணர்களைப்போற் சில அவுணர்கள் அந்தரலோகத்தில் எந்தவிடத்திலாவது ஒளிந்திருப்பார்கள். அவர்களுடைய வேரைக் களைப்பேண்டும். ஆதலால் தேரை அந்தரலோகத்திற்

குச் செலுத்து” என்று கூற, மாதலி அர்ச்சுனன் கருத்தின்படி இரதத்தை அந்தரலோகத்திற்குச் செலுத்தி வந்தான். அர்ச்சுனன் தனது கண்ணுக் கெட்டினவரைக்கும் பார்த்துக்கொண்டு வருகிற போது பொன்மயமான ஒரு நகரங் கண்ணுக்குத் தோன்றிற்று. அர்ச்சுனன், மாதலிக்குத் தேரை நிறுத்தும்படி சொல்ல, அப்படியே நிறுத்திய மாதலியை நோக்கி, “ஓ மாதலீ ! சொர்னமயமாக இதோ ஒரு நகரம் தோன்றுகின்றது. இதன் வரலாறு என்ன ?” என்று வினவினான். மாதலி அர்ச்சுனனை வணங்கி “ஓ மஹானுபாவா ! திதியென்றும் அதிதியென்றும் இரண்டு மாத ருண்டு. அவருள் திதியென்பவன் முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களைப் பெற்றாள். அதிதியென்பவள் அந்தத் தேவர்களுக்குப் பகைவராகிய அசுரரைப் பெற்றாள். அந்த அசுரருள் காலகை யென்றொரு மாதாண்டு. அந்த மாத புலோமையென்னும் அசுரனை மணந்து, நெடுநாள் இரு வரும் தவம்புரிந்து அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களைப் பெற்றார்கள். அப் புத்திர பாக்கியத்தைப் பெற்ற காலகை புலோமை என்கிற இருவரும் தங்கள் புத்திரர்க்குப் பகைவராகிய தேவர்களால் ஓர் இடையூறும் வராமலிருக்க ஆலோசித்து, கமலாசனக் கடவுளைக் குறித்து அநேக ஊழிக்காலம் தவஞ்செய்து, தேவராலும் மற்ற மூவராலும் பின்னும்யாவராலும் தங்கள் புத்திரர்களுக்கு இடையூறு வராமலிருக்கவும் திவ்வியாஸ்திரங்கள் கிடைக்கவும், நினைத்த விடத்துக்குச் செல்லத்தக்கதாக ஒரு சொர்னன நகரமும் வேண்டுமென்று வரங்கேட்டுக்கொண்டு, மக்களைப் பாதுகாத்துப் பின்பு அவர்களைத் தக்கவயதிற்பிரமனாற் பெறப்பட்ட சொர்ன புரியிற் குடியேற்று வித்தார்கள்.

அப்பால் அந்த அறுபதினாயிரம் பெயர்களும் அந்த நகரத்திற் குடியேறித், தன் தாய்பெயரைத் தாங்கள் வகித்துக் காலகேயரென்று விளங்கி, தாய் தந்தையரார் சம்பாதித்துக்கொண்ட வரமும் திவ்வியாஸ்திரங்களும் போகாமற் பின்னும் அதிக அருமையான தவஞ்செய்து, கமலாசனக் கடவுளால், சொல்வதற்கு அருமையான திவ்வியாஸ்திரங்களையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு, சொர்க்காதிபதியாகிய இந்திரனை யெதிர்த்துப் பற்பல இமிசை செய்து, தேவர்களை ஒரு நூலுக்குஞ் சரட்டுக்குங்கூட ஆகவொட்டாமல் எக்காலத்தும் அவர்களை மடக்கிப் பிடித்து அடிக்கின்றவர்களானார்கள். இவர்கள் கோபாக்கினியைக் கண்டே

வடவாக்கினி யோடி கடலி லொளித்ததென்றால், அவருடைய திடச்சித்தத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் யாவரால் சொல்லக் கூடும்? அவுணர்ச்சுபோலக் கறுத்த தேகத்தை யடைந்தவரல்லர், மகா சொர்ன நிறம்போன்ற தேகத்தை யுடையவர்கள். சந்திர சூரியர்போற் பிரகாசிக்கின்ற குண்டலங்களைக் காதிலே யுடையவர்கள்; உலகிலுள்ள ஜீவர்களைக் கொள்ளுகொள்ளும் யமனோடு போரிட்டு எப்போதுங் தாங்களிருக்குங் திசையை நோக்காமலிருக்கச் செய்பவர்கள்; தோன்றிய மின்னல் உடனே காணி மறைப்படியான ஒளியையுடைய ஆபுதங்களைக் கையிலுடையவர்கள்; அவர்கள் கண்களிலிருந்து வெளிப்படுங் தீப் பொரியைக் காணில், விஷாக்கினியும் அஞ்சி நடுங்கும். காலகேய ரென்ற பெயரைக் கேட்ட அஷ்டதிக்குப்பாலகருங் தலையெடுக்காரன்றால், அவர்கள் பெருமையை யாவரால் மதித்துச் சொல்லக்கூடும்? இவர்கள் செய்கிற அக்கிரமமென்னவெனில் தேவர்களுக் கிடுக்கண்செய்கிறதோடு வேதாகம விதிப்படி நின்று மூன்றுவேளையும் முத்தீ வளர்த்துச் சூரியோதயத்திலும் அஸ்தமானத்திலுங் கிரமப்படி சூரியனுக்கு அர்க்கியபாத்தியங்கொடுக்கும் வேதவேதியரைத் தங்களுக் கிரையாகக் கொள்பவர்கள்; மஹா பாவிகள்; முற்காலத்திற் கைலாசபதியாகிய சாம்பவமூர்த்திக்கு நேர்ப்பட்ட மூப்புராதிகளைப்போலச் சொர்ன நகரத்திலிருந்து, அவர்களைவிட எண்மடங் கதிகமான அக்கிரமத்தைச் செய்பவர்கள். ஒருவனைப்போலவே இந்த அறுபதினாயிரம் பெயர்களுஞ் சமமாகப் போர்செய்யவல்லவர்கள்; மகா பராக்கிரமசாலிகள்” என்று கூறினான்.

அர்ச்சுனன் காண்டபக் குணத்தோனி காட்டக்

காலகேயர் யுத்தத்துக்கு வருதல்

அதைக்கேட்ட அர்ச்சுனன் “ஓ மாதலீ! நிவாதகவசராகிய மூக்கோடி அவுணர்ச்சுமேல் எதிர்த்துப் போரிட்டு வெற்றிகொண்டது அருமையல்ல. அவர்களால் தேவர்களுக்கு மாத்திர மிடையுறுண்டாயிற்று. இவர்களோ தேவர்களுக்கு இடையூறுசெய்கிறது மன்றி, தெய்வீகத்தன்மையிற் சிறந்த வைதீகப் பிராமணர்களையும் வதைத்து வருகிறதினால், இவர்களைத்தான் முன்னங் கொல்லவேண்டும். இவர்களிருக்கிறது எனக்கு முன்னமேயே தெரியாமற்

போயிற்று. என் பிதாவாகிய இந்திரனுங் கூறவில்லை. தற்காலத்தில் நிவாதகவசரை அதஞ்செய்ததில் தேவர்களுக்குக் கிஞ்சித்து நல முண்டாயிற்றேயன்றிப் பெரும்பயன டையவில்லை. இந்தக் கால கேயரை அதமாக்கினால் தேவர்களேயன்றி, மற்ற யாவரும் பெரும் பயனடைவார்கள். ஆதலால் இந்தச் சொர்னநகரத்தில் இருக்கிற காலகேயர் அறுபதினுபிரவரையும் அதமாக்கி ஜயசங்கம் பூரித்த பின்புதான் சொர்க்கலோகஞ் செல்லுவேன். நீ தடைசெய்யாமல் தேரை அந்தரத்திற் செலுத்தி, அந்தத் தூரத்மாக்க ளிருக்கிற நகரத்தருகிற் கொண்டுபோய் விடு” என்று அதிக உக்கிரத்தோடு கூற, மாதலி காலகேயருடைய பராக்கிரமத்தை யறிந்தவனாதலாற் கிஞ்சித்தஞ் சினவனாக இருந்தபோதிலும், நிவாதகவசர் நாசமானதை மனதில்மதித்து மகிழ்வுற்று, இந்தக் காலகேயருக்குங் கால முடிவாயிற்றென்று கருதித் தேரை அந்தரத்திற் செலுத்திக் காலகேயரிருந்தசொர்ன நகரத்தருகிற் கொண்டுபோய் நிறுத்தினான். விஜயப் பிரதாபனான அர்ச்சுனன் தான் வந்த செய்தி அவுணர்ங் ளறிய ஆயிரங்கல பாரமுள்ள தன் காண்டபத்தை எடுத்து நிறுத்தி வளைத்து டங்கார ஓசை எழுப்பினான்.

அந்த ஓசையைக் கேட்டு சொர்னபுரியிலிருந்தவர்களிற் சிலர் மரணமடைந்தார்கள்; சிலர் மரண மூர்ச்சை யடைந்தார்கள்; சிலர்; திகைத்தார்கள். சிலர் பிரமித்துச் சித்திரப்பதுமைபோல் அசைவின்றி யிருந்தார்கள். சிலர் இந்த நானொலி ஏதென்று ஒருவரை யொருவர் வினவினார்கள். பலர் நிவாதகவசர்மேல் போருக் கெழுந்த நரன் நமது நகரத்தின்மேலும் போருக்கு வந்தா னோவென் றையமுற்று நடுங்கினார்கள். இப்படி நகரமுழுதும் அவ கோலப்பட்டுக் கலங்கிற்று. நானொலியைக் கேட்ட காலகேயர் திடுக்கிட்டவராகி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து, “ஓ! ஓ! நமது நகரத்தின் மேற் சொர்க்காதி புவனங்களிலுள்ள தேவர்கள் போருக்கு வரமாட்டார்கள். பிரம்மா - விஷ்ணு-உருத்திரன் என்கிற மூவரும் நம்மேற் போருக்கு வரக் காரணமில்லை. வேறு யார் நமது நகரத்தின்மேல் அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்துப் போருக்கெழுவர்? யாரோ பூலோகாதிபதிகளி லொருவன் இந்திரலோகம் வந்ததாகவும், அவனை இந்திரன் நிவாதகவசர்மேற் போருக் கனுப்பிவித்ததாகவும் கேள்வி, அந்த நரன் உண்மையாக நிவாதகவசர்மேற் போருக்குச் சென்றிருந்தால், அவன் மீண்டிருக்கமாட்டான். ஏதோ ஒரு உளவினால்

சூதுமார்க்கங்கொண்டு அந்த நிவாதகவசரை வெற்றிபெற்று அவர்களைப்போல் நம்மையும் வெற்றியடையலாமென்று மமதை கொண்டு வந்ததுபோற் காண்கிறது. எல்லாம் நகர்ப்புறத்துச் சென்று நோக்கினால் தெரியும்” என்று கருதினவராகி, தக்ஷணங் கவசமணிந்து. மகரகுண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கண முதலான வைகளைப் பூண்டு, அம்புப்புட்டிலை முதுகின்றாங்கி, வில் - வாள் - கதை - சூலம் முதலிய ஆபுதங்களைக் கரத்திலேந்திப் போர்க் கோலங்கொண்டு, தங்கள் சேனாதிபதிகளை எச்சரித்து நால்வகைச் சேனைகளோடு வரும்படி. கட்டளையிட்டு, தாங்கள் இரதமேறி நகர்ப்புறத்துக்கு வந்தார்கள். சேனாதிபதிகள் தங்கள் தங்கள் கட்டளைக் குட்பட்டிருக்கிற சேனைகளோடு போர்க்கோலங்கொண்டு இரதாருடராகித் தங்கள் யஜமானர்க ளிருக்கிற விடங்களில் வந்து நிறைந்தார்கள்.

காலகேயர், தங்கள் சேனாதிபதிகளை நோக்கி “ஓ சேனாதிபதி களே! சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே ஒரு ஓசையுண்டானதை நீங்களுங் கேட்டீரன்றோ? அந்த ஓசை மேகத்தொனியென் றும், சமுத்திரகோஷ்டமென்றும், அல்லது யாரேனும் நம்மேற் போருக்குவந்து வந்தசேதி தெரிவிக்கச்செய்த வில்நாணெவ்வென் றுந் தெரியவில்லை. ஆதலால் நீங்கள் நாற்றிசையுஞ் சென்று பார்த்து வரத் தூதுவரை அனுப்புங்கள்” என்று கூற, சேனாதிபதிகள் தூது வரை யனுப்ப, அத்தூதுவர் நாற்றிசையிலுஞ் சென்று, ஒருதிசை யில் வந்திருந்த ஒற்றைத்தேர் வீரனைக் கண்டு ஓடோடியும்வந்து, காலகேயரை வணங்கி “ஓ சுவாமிகளே! யாரோ ஒரு தேர்க் காரன் வந்திருக்கிறான். அத்தேரையுஞ் சாரதியையும் நோக் கினால் இந்திரனுடைய தேரைப்போலும் அவனுடைய சாரதியைப் போலு மிருக்கின்றது. தேரிலிருப்பவனை நோக்கினால் அவ்வந்திர னைப்போலவே இருக்கிறான். அவன்தான் ஒரு பெரிய வில்லை யேந்திக்கொண்டு நிற்பதால், முன்பு கேட்ட விற்குணத்தொனி அவனுடையதாக இருக்கலாம்” என்று கூற, உடனே யாவருந் திரண்டு அர்ச்சுனனிருக்கிற திசைக்கு வந்து? அர்ச்சுனனைப் பார்த்து அட்டகாசஞ் செய்து, ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி, “ஓ! ஓ! வந்திருக்கிறவன் ஒருவன். இவன் இந்திரனென்று மதிப்போமாகில் அவனுடல்முழுதுங் கண்கள் இருக்கும். இவ னுடலிற் கண்களைக் காணும் இயமனென்று கொள்வோமாகிற்

கறுத்த தேகமும் பெருத்த கதையு மிவனிடத்தி லில்லை. அந்த யமனும் நம்மோடு போருக்கு வரான். அசுரர்குல் காலனான சுப்பிர மண்யனென்று கருதுவோமாகில், இவனுக்கு இரண்டேகரம் ஒரு தலை யிருக்கின்றதேயன்றி ஆறுதலையும் பன்னிருகரமு மில்லை. மற்ற எந்தவீரன் நம்மீது போருக்கு வந்தவன்” என்று கருதி அர்ச்சுனனை நெருங்கினார்கள். வந்த காலகேயருடைய வடிவத்தைக் கண்ட அர்ச்சுனன் கடுஞ்சின மடைந்து, “ஓ! ஓ! இந்த அசுரரை நோக்கினால் அழகில் மாரவேளை யொத்திருக்கிறார்கள். இவர்க ளுடைய ரூபசௌந்தரியங்கள் தேவர்களுக்கு மில்லை. இவர் களைக் கொல்லும்படியாக இந்திரனும் விடை கொடுக்கவில்லை. ஐயையோ! இஃதென்ன பாவம்” என்று கிஞ்சித்து மனவருத்த முற்று, இந்தக் காலகேயர் பிறருக் கிடையூறு செய்கிறதிலும் - வேதவேதியர்களையெல்லாங் கொலை செய்கிறதிலும் - துஷ்ட றிக்கிரகஞ் செய்கிறதென்று மனுசாஸ்திர முறையிடுகின்றதின லும் - முன்னம் நாம் இவர்களைக் கொன்றுவிட்டுச் சொர்க்கலோ கஞ் செல்கிறதென்று சபதஞ் செய்தமையாலும் - இவர்களைக் கொல்லுகிறதே உத்தமம்” என்றுகருதித் தன் காண்டபத்தை மீண்டுங் குணத்தொனி செய்து, அஷ்டதிக்குந் தத்தளிக்கக் கொக்கரித்தான்.

காண்டபனுக்கும் காலகேயருக்கும் யுத்தம்

அதுகண்ட காலகேயர் கடுஞ்சின மடைந்து, தங்கள் சேனை களை நாற்றிசையும் வந்து வளைத்துக்கொள்ளக் கட்டளைவிட்டு, தங் கள் இரதங்களை முந்திவிட்டு, அறுபதினாயிரம் பேர்களுந் தங்கள் வில்லை வளைத்து நானேறிட்டு டங்கார ஒசையெழுப்பி, சில பாணங்களை யெடுத்துத் தொடுத்து விட்டு அர்ச்சுனனைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறார்கள் “ஆரடா! அடா நரா! நீ யென்ன? உன் வல்லமை யெவ்வளவு? ஒரு மண்டலாதிபதியாகிய நீ, எந்த வல்லமையைக் கொண்டு இந்திரன் வார்த்தையைக் கேட்டுக் கிஞ்சித்தேனு மஞ் சாமல் எங்கள்மீது போருக்கு வந்தனை? உன்னை அனுப்பிவித்த இந்திரனும் - இந்திரனுக்குத் துணையாக வந்த திக்குப்பாலகரும் - உருத்திரகணங்களும் - வசுக்களும் - மற்றத் தேவர்களும் எங்களி லொருவனைக் கண்டவுடன் புலியைக்கண்ட மாளைப்போலச் சந்தி லும் பொந்திலும் நுழைந்து ஒடி உயிர்பிழைப்பா ரென்றால், நீ

எங்களுடன் போர்புரியத் தக்கவனோ? எங்கள் பெயரைக் கேட்ட தேவரெல்லாரும் நடுக்கங்கொண்டு சோர்வடைவார்கள். நீ அஞ்சாமல் எங்கள் நகரத்துக்கு வந்தமையால் திடச்சித்த முடையவனென்று சொல்வதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆரினும் நீ பொருவன் என்களை யெவ்வாறு வெல்லுவாய்” என்று வீரவார்த்தை கூறினார்கள்.

இவையனைத்தையுங் கேட்ட அர்ச்சுனன், குறுநகை கொண்டு சொல்லுகிறான்: “ஓ காலகேயரே! நீங்கள் மஹாபாவிகளென்றும், நாள்தோறும் தேவராதியர்களுக்கு இடையூறு செய்து வருகிறீர்களென்றுங் கேள்விப்பட்டு, உங்களைக் கொன்று உங்களுபிரையமனிதத்தி லொப்புவிக்க வந்தேன். முன்னம் நிவாதகவசரைக் கொன்றேன்; இப்போது உங்களை அரைமாத்திரையில் கொல்லப் போகிறேன் பாருங்கள்” என்று கூறித், தன் வில்லிற் பாணங்களை தொடுத்துவிட்டு அவுணர் விட்ட பாணங்களை வெட்டித் தள்ளி, பின்னுஞ் சில பாணங்களைக் காலகேயர்மேல் விடுத்தான். அர்ச்சுனன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட காலகேயர், காலாக்கினி உருத்திரனைப்போற் சீறி, அண்டங்கள் பிளக்கக் கொக்கரித்து, தங்கள் தங்கள் வில்லில் அளவற்ற பாணங்களைத் தொடுத்து மழைபோற் சொரிந்தார்கள். சேனைகளும் பற்பல ஆயுதங்களை எடுத்தெறிந்தார்ப்பரித்தன. சேனாதிபதிகள் தங்கள் வில்லில் அளவற்றார்களைக் கொடுத்து அட்டகாசஞ் செய்தார்கள்.

இவையனைத்தையும் அர்ச்சுனன் கண்டு, தன் வில்லிற் சில வைரவாளிகளை யெடுத்துத் தொடுத்து, ஒருவாளி பத்து - நூறு - ஆபிரம் - பதினாபிரமாக வளரும் மந்திரத்தை உபதேசித்துவிட்டு, அவுணர்விடுத்த கணைகளை யெல்லாம் நடுவது பாதியிற் கண்டித் தெறிந்து, ஒரிலேவேல் முகக்கணை - ஈரிலேவேல் முகக்கணை - மூவிலேவேல் முகக்கணை - கமலமுகக்கணை - அர்த்த சந்திரக்கணை - மூள்ளம்பு - நாராசம் - இவைமுதலியவைகளை யு மெடுத்து மந்திரோபதேசஞ் செய்து விட்டான். அக்கணைகள் அந்தரமெல்லாம் பரவி, அவுணர் சேனைபிற் கலந்து, யானைகளைப் பிளந்து குதிரைகளை வெட்டி, தேர்களைச் சின்னப்பின்னமாகக் கண்டித்து, காண்டகளை அதமாக்கி, சேனாதிபதிகளை வளைத்துக்கொண்டு வில்லை முறித்து, கவுசத்தைப் பிளந்து, மகுடத்தை யுடைத்து, வாகுவ

லயத்தைத் தள்ளி, கொடிகளை யறுத்து, மார்புகளைப் பொத்த
லாக்கி விட்டன. சேனைகளுஞ் சேனாதிபதிகளும் நிலைகலங்கி ஒன்றுந்
தோன்றாமற் பிரமைகொண்டு நின்று போர்செய்வதற் கஞ்சின
வராகி, தங்கள் யஜமானர்களின் முகத்தை நோக்குவர். கணைகளா
லறுப்புண்டு விழுவர். தொடை முறிந்து மைநாகபர்வதங் கடலிற்
சஞ்சரிப்பதுபோல் உதிரவெள்ளத்திற் புரளுவர். முள்ளம்புதைத்
துருவப்பட்டவர்க ளெல்லாரும் வெயிலி லகப்பட்ட புழுவைப்
போலப் பதைத்துருகி விழுவர். இப்படிச் சேனைகள் அவகோலப்
பட்டதைக்கண்ட அறுபதினாயிர அவுணரும் யுகாந்தகாலத்து மேகங்
களைப்போற் கர்ஜித்து, “அடா நரா! வருத்த மென்பதை
அறியாத எங்கள் சேனைகளைக் கனவருத்தத்துக் குள்ளாக்கினை.
உன்னைச் சித்திரவதை செய்கிறோம் பார்” என்று கூறி, மாதவி
மீதும் குதிரைகள்மீதும் அர்ச்சுனன்மீதும் சரமாரி பொழிந்து
அட்டகாசஞ் செய்தார்கள்.

அர்ச்சுனன், அவுணர்விட்ட கணைகளை யெல்லாம் அதமாக்கி,
அஷ்டதிக்குப்பாலகரும் அஷ்டவசுக்களுங் கொடுத்த திவ்வியாஸ்
திரங்களை எடுத்து வில்லில் தொடுத்து, தூபதீப நைவேத்திய
முதலானவைகளை மனதாற் செய்து விட்டான். அம்மாத்திரத்தில்
அவைகள் அந்தரத்தி லெழும்பிக் கோடை இடிகளைப்போ லார்த்து,
நெருப்பை வாரிக் கொட்டிக்கொண்டு திக்குத்திசைகள் தத்தளிக்
கும்படியாக ஆக்கிரமித்து, அந்த அவுணர்கள் மீது ஒரு பக்கம்
மின்னல், ஒரு பக்கங் காற்று, ஒரு பக்கம் மழை, ஒரு பக்கம்
பற்பல ஆயுதங்களைச் சொரிந்துகொண்டு, அவுணர்களையும் அவுணர்
சேனைகளையும் வளைத்துக்கொண்டு இரதங்களைப் பிளந்து, குதிரை
களைக் கொன்று, சாரதிகளை வெட்டி, குத்துக்காலை நறுக்கி, கொடி
யைத் துண்டித்து, வில்லை முறித்து, நாணை அறுத்து, கவசத்தைப்
பிளந்து, ஒரு நொடியிற் சேனைகளையும் சேனாதிபதிகளையும்
அதமாக்கி, அவுணர்களைச் சல்லடைக் கண்கள்போலத் தொளைத்து
விட்டன. அர்ச்சுனன் எய்த பாணத்தினால் அவுணர்கள் பூமியி
னின்று போர்செய்யச் சக்தி யற்றவராகிக் குபீரென்று அந்தரத்தி
லெழும்பி மேகத்தில் மறைந்து, தங்கள் மாயையால் இருளை
யுண்டாக்கி, அண்டகடாகம் வெடித்திடக் கடுகடுத்த கர்ஜனை
செய்து, வேல் - வாள் - சூலம் - கத்தி - தோமரம் - பிண்டிபாலம் -
சக்கரம் - அக்கினியாஸ்திரம் - வாயுவாஸ்திரம் - குபேராஸ்திரம் -

இடியாஸ்திர முதலியவைகளை மாரிபோற் றாவி அட்டகாசஞ் செய்தார்கள். அர்ச்சுனன் அம்மோகாஸ்திரத்தால் இருளைப் போக்கி, அசுரர்களால் விடப்படும் அஸ்திரங்களையும் ஆபுதங்களையும் நடுவதுபாதியிற் கண்டித்து, ஒன்று-பத்து-நூறு-ஆபிரம்-பதினாறம்-லக்ஷம்-கோடி என்று சொல்லும்படியாக வளமுங் கணைகளைத் தொடுத்து, அறுபதினாயிர அவுணர்களும் நிலைதளர்ந் துருகத் தொளைத்து விட்டான். இவ்வாறு அர்ச்சுனன் செய்துவருகிற அமர்த்திறத்தைக் காலகேயர் கண்டு வெகுண்டு, 'இனி இவன் நேரில் நின்று அமர்புரிவோமானால் நம்மை அரைமாத்திரையிற் கொல்வான். ஆதலால் இவனை வஞ்சனையாற் கொல்ல வேண்டும்' என்று கருதி, ஒடிப்போனவர்போல் தங்கள் நகரத்தோடு மறைந்துவிட்டார்கள். அதை அர்ச்சுனன் பார்த்து, "ஓ! ஓ! அவுணர் புறங்காட்டினர்" என்று பத்துத் திசைகளையு நோக்கி நிற்கும்போது, அவுணர்கள் திரண்டு மறைந்து நின்று மாயாஸ்திர முதலிய அஸ்திரங்களை அளவு கடந்து சொரிந்தார்கள்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு கரவேக சரவேகத்தினால் வரும் அஸ்திரங்களுக்கு அர்ச்சுனன் பிரதி அஸ்திரம் விட்டு அறுத்துத் தள்ளி, மாயாஸ்திரத்துக்கு ஞானாஸ்திரத்தை விடுத்துப் பாழ்படுத்தி, அண்டரண்ட பிரம்மாண்ட மெல்லாம் நிறையப் பின்னும் பல கணைமாரி பொழிந்துஞ் சினமடங்காமல், மீண்டும் அஷ்டதிக்குப் பாலகரும் அஷ்டவசுக்களுங் கொடுத்த அஸ்திரங்களோடு முள்ளம்பு நாராச முதலியவைகளையும் அளவில்லாமல் தொடுத்துச் சங்கத்தொனி செய்தான். இதனால் எந்தத் திக்கிலுமிருந்த அசுரருக்கும் பிரமைதோன்றி, "ஒரு தேர்வீரனாகிய வில்லாளி அறுபதினாயிரம் பெயராகிய நம்மைக் கைகா லாடவொட்டாமற் செய்ததுமன்றி, கண்ணுக்குத் தோன்றாமல் மறைந்து நாம் பொழிந்த அஸ்திரவருஷத்தையும் நாசப்படுத்தி, நம்மையுஞ் சித்திராவதை செய்கிறான். வீரனென்றால் இவனே வீரன்" என்று மதித்து, யாவரும் ஒன்றாகத் திரண்டு பூமியில் வந்து எதிர்நின்று, தங்கள் தங்கள் கையிலிருந்த வில்லில் திவ்வியாஸ்திரங்களையுங் காலதண்டம் - சூலம் - சக்கர முதலிய படைகளையும் ஏவினார்கள்.

அர்ச்சுனன் அவைகளெல்லாவற்றையும் நாசமாக்கி, அவர்கள் முன்போ லோடிப்போகாதிருக்கச் சரக்கூடிட்டுக் கணைமாரி பெய்தான். அக்கணைகளால் அவுணர்கள் நிலைகலங்கிக் கைசோர்ந்து மெய்சோர்ந்து, “ஓ! ஓ! ஒரு மானிடனால் நமது வீரங் குலைந்து அவகோலப்படக் காலம் நேரிட்டது. இஃதென்ன காலவித்தியாசம்” என்று மனதுக்குள் மதித்து, யாவரும் வீராவேசங்கொண்டு திரண்டு ஒரேமுகமாக மேலிட்டு, முள்ளம்பு - முகக்கணை - முத்தலைச்சூல முதலியவற்றைச் சோணைமாரிபோலச் சொரிந்து, தாங்கள் அருமையான தவத்தாற் பெற்ற காலதண்டம் - வேல் - மந்திரவாள் முதலியவைகளை யெடுத்தெறித்து ஆர்ப்பரித்தார்கள். அர்ச்சுனன் அவுணர்விடுத்த கணைகளையும் - ஆயுதங்களையும் நாசப்படுத்தி திவ்வியாஸ்திரங்களை யெடுத்துத் தொடுத்து அவரவர்களுடைய தேரைப் பொடியாக்கிச். சாரதிகளைக் கொன்று, வில்லை முறித்துக் கவசத்தைப் பிளந்து, யாவரையும் உதிரங் கக்கும்படி நாராசங்களால் தொளைத்து விட்டான்.

அப்பால் அவுணரெல்லாரும் நாராசத்தா லுண்டாகிய உபத்திரவத்தை எள்ளளவும் நினைக்காமல், காலாக்கினி ருத்திரரைப் போலச் சீறிக் கோபச்சிரிப்பு சிரித்து, பக்கங்களில் தமக்கு உதவியாக வந்திருந்த க்ஷேமத்தேர்களி லேறிக்கொண்டு, வில்லெடுத்து வளைத்து நானேறிட்டு டங்கார ஓசை யெழுப்பி அஷ்டதிக்குந்தத்தளிக்கக் கொக்கரித்து, அளவற்ற கணைகளை யெடுத்து வில்லில் தொடுத்து, யுகாந்தகாலத்து மேகங்கள் மழைபொழிவது போலச் சாவருஷம் பொழிந்து, சிங்கநாத அட்டகாசத்தோடு சுற்றிலும் வந்து வளைத்துக்கொண்டு, பின்னும் மணலைவாரி இறைத்தாற் போலப் பற்பலவிதமாகிய சரமாரி பெய்தார்கள். அர்ச்சுனனும் காலகேயரும் போர்செய்வதைப் பார்த்திருந்த தேவர்க ளனைவரும் பிரமை கொண்டவர்களாகி, “ஓ! ஓ! அர்ச்சுனன் இருக்கிற இடம் நமக் ககப்படவில்லையே! இவன் அவுணர்கள் விடுத்த கணைகளை எவ்வாறு வெட்டி இந்த மஹாபாதகரை வெற்றியடையப் போகிறான்” என்று ஏக்கங்கொண்டு, அர்ச்சுனன் இரதத்தையே பார்த்திருந்தார்கள். அர்ச்சுனனோ அந்த அவுணருக்குச் சற்றேனும் அஞ்சாமல், மாதலியைக் குலாலன் சக்கரம்போலத் தேரை நடத்தும்படி எச்சரித்து, தன் காண்டபத்தில் அளவற்ற திவ்விய கணைகளை மந்திரோபதேசஞ் செய்து மாரிபோற் சொரிந்து விட்டு, பின்னுஞ்

சில கணைகளைப் பிரசண்ட மாருதம்போற் பறக்கத் தொடுத்து விட்டான். முன் விடுத்த கணைகள் அவுணர்கள் விடுத்த கணைகளையெல்லாம் நடுவது பாதியிற் கண்டித்து, தேரை யுடைத்து, குடைகளை முறித்து, தேிற்கட்டிய யாளிகளைக் கொன்று, சாரதிகளையும் அதமாக்கின. பின்விடுத்த கணைகள் அந்த அவுணர்களை வளைத்துக் கொண்டு மகுடத்தை உடைத்து, வில்லை முறித்துக் கவசத்தைப் பிளந்து, யாவரையுஞ் சல்லடைக் கண்கள்போலத் தொளைத்து விட்டன. மஹாபராக் கிரமசாலிகளாகிய அவுணர்கள் பின்னுமதிக உக்கிரங்கொண்டு, “இனி இந்த நரண யமலோகத்திற் கனுப்பு விக்கிறதே நமதாண்மை” என்று ஒருவர்க்கொருவர் வீராவேசங் கொண்டு சபதங்கள் கூறி, மகா உக்கிரத்தோடு சிங்கங்கள் பாய்ந்து வருதல்போல உடைவாளையுங் கேடயத்தையுந் கைக்கொண்டு அறுபதினாயிரம் பேர்களும் ஒன்றாகக் கூடிக் கொக்கரித்து வந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் பாசுபதாஸ்திரப் பிரயோகஞ் செய்தல்

அப்படி வந்தவர்களைக் கண்ட அர்ச்சுனன் புன்சிரிப்புக் கொண்டு, அவரவர்கள் கையி லிருந்த கேடயங்களையுங் கத்திகளையும் பொடிப் பொடியாகப் போகும்படி அர்த்த சந்திர பாணங்களை யேவி, அவர்கள் நிற்பதற்குஞ் சக்தியற்றவராகக் கணைமாரிகளையும் பெய்தான். அர்ச்சுனன் இப்படிச் சற்றுஞ் சளையாமற் போரிடுவதை அவுணர்கள் கண்டு மனம்பொங்கிக் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு, இடையி லிறுக்கிக் கட்டியிருந்த கச்சையில் வரிந்து கட்டியிருந்த கதாயுதத்தைக் கரத்திலேந்தி, காகரவென்று சுழற்றி அர்ச்சுனன்மீது எறிந்து ஆர்ப்பரித்து, மறுபடியும் இரதத்திலேறிக் கவசம் பூண்டு, வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணெற்றி டங்கார ஓசையெழுப்பி, அளவற்ற கணைகளையுந் தூவினார்கள். அர்ச்சுனன் தன்மேல் வருங் கதைகளையும் - கணைகளையும் - சரவருஷத்தால் தடுத்துப் பின்னும் அளவற்ற கணைகளை மாரிபோற் றூவினான். அதனால் அவுணர்கள் நிலைகலங்கி இரதத்தில் நிற்பதற்குஞ் சக்தியற்றவராகியும், வீராவேசங்கொண்டு கொக்கரித்து மறுபடியும் அத்தேரிவிருந்தே வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைத் தொடுத்தனர். உடனே அர்ச்சுனன் மறுபாணங்களால் அவுணர்கள் எறிய இரதங்களைப் பொடிப் பொடியாக்கி, சின்னாபின்னமாக அவர்களையும் நோக்கச் செய்தான்.

இப்படி அவுணர்களும் அர்ச்சுனனுங் கணப்பொழுதேனும் ஓயாமற் போர்புரிந்தனர். இவ்விருவரும் அமர்புரிந்தனரென்று சொல்வதற்கு மாத்திரம் நாவெழுமே யன்றி, இவ்விருதிறத்தா ரென்று சொல்வதற்கு யாவருக்கும் நாவெழுது. இவ்விதமாக இரு திறத்தவருங் காடு - மலை - வனம் - வனாந்திரம் - கடல் - அந்தர லோகம்-அண்டம் என்று சொல்லும்படியானவைக ளனைத்தையுஞ் சுற்றிச்சுற்றிப் போர்புரிந்தனர். இவ்வாறு போர்புரிகிறபோது அர்ச்சுனன் கைமிஞ்சி, அவுணர்களையெல்லாந் தன் கணைகளால் ஒன்றுந் தோன்றவொட்டாமற் பிரமிக்கச்செய்து, இனி இவர்களை உயிரோடு வைக்கலாகாதென்று கருதித் தக்ஷணம் அம்புப்புட்டி லில் கரத்தை வைத்து, பாகபதாஸ்திரத்தை எடுத்து வில்லில் தொடுத்து, தூபதீப பூஜை வைத்திய மாதியை மனதாற் செய்து தொழுது விட்டனன்.

கேளும் மகாராஜனே! அர்ச்சுனன் வில்லிலிருந்து வெளிப் பட்ட பாகபதாஸ்திரமானது முன்று பிரிவான தலைகளையுடையது; ஆறு தோட்களையுடையது; தலைகள் தோறும் விளங்குங் கண்களில் வடவாக்கினியு நடுங்கிப் பதுங்கத் தீப்பொறிச் சிந்துவது; வீஷாக் கினிக் கொப்பானது; முற்காலத்தில் இந்திரன் மலைகளின் சிறகரிய எடுத்த வச்சிராயுதத்துக் கொப்பாகியதென்று உவமை கூறுவதல் லாமல், அக்கணைக் குவமையான தொன்றுமில்லை. அந்தப் பரமன் வாளியானது அந்தரமெல்லாம் பரவி, அநேக திவ்வியாஸ்திரங்களை யுண்டாக்கி, அவுணர்களை வளைத்துக்கொண்டு, அவரவர்கள் மகர குண்டல ஆரகேயூர கடக கங்கைங்களையும் பொடிப்பொடியாக்கி, கைவேறு - கால்வேறு - துடைவேறு-தோள்வேறுகத் துண்டித்து, மஹாமேருவின் சிகரம்போன் றிருக்கின்ற சிரங்களை யறுத்துப் பூமி யிற் றள்ளி, அவுணர்களுயிரைத் தென்றிசைத் தலைவனாகிய யமனி டத்திற் செலுத்தி, வானநதியில் ஸ்நானஞ்செய்து முன்போல் அர்ச் சுனன் அம்புப்புட்டிலில் வந்திருந்தது. அவுணர்கள் நாசமாகவே அவர்கள் வாசஞ்செய்த பொன் நகரமும் மாயமாகித் தன்னைக் கொடுத்தவனாகிய கமலாசனக் கடவுளிடத்துச் சென் றொடுங்கி யது. அவுணர்கள் சிரம் பூமியில் விழுந்தமாத் திரத்தில் அவர்க ளுடைய உடலிலிருந்து வெளிப்பட்ட உதிரமானது ஒரு பெருங் கடல்போற் பெருகிற்று. காளியும் - கூளியும் களித்தன. ஓரி

களும் நாய்களும் அவுணர்களின் சதையைத் தின்று சலித்தன. சூரியனுஞ் சுரர்களுங் கண்டு மகிழ்ந்து பலவாறு புகழ்ந்தனர்.

அர்ச்சுனனை இலேசாக மதித்திருந்த மாதவி, குதிரைக்கயிற் றைத் தேரிற்கட்டி எழுந்துகின்று, இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்து அர்ச்சுனனைப் பார்த்து, “விஜயப்பிரதாபா! ஒ தனஞ் சயா! ஒ ஆபத்பாந்தவா! ஒ திருமால் மைத்துனா! ஒ தேவேந் திரன் புத்திரா! ஒ மகாராஜனே! முற்காலத்தில் இராவணனைச் சம்மாரஞ் செய்ய வந்த தசரதராமருக்கு, என்னைச் சாரத்தியஞ் செய்யத் தேவராஜன் கட்டளையிட்டார். தெய்விகத் தன்மையை யுடைய அந்த இராமமூர்த்திக்குச் சாரத்தியஞ் செய்ததே என் மனதுக்குக் கனவருத்தமாயிருந்தது. தற்காலத்திலு மவ்வந்திரன் உமக்குச் சாரத்தியஞ் செய்யக் கட்டளையிட்டனர். அப்படி யிட்ட போது என் மனம் உம்மை அலட்சியமாக எண்ணியிருந்தது. இப் போது வந்தெதிர்த்த விவாதகவசரையுங் காலகேயரையும் அதமாக் கிய உமது பராக்கிரமத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் என்னுள்ளந் தனக்குத் தானே பொங்கி உண்மையை வெளியிட்டது. ஒ ஸ்ரீராம மூர்த்தியினாலு மதிக்கப்படும் விஜயப்பிரதாபா! என் பிழையைப் பொறுத்துக் காத்தருளவேண்டும்” என்று பலவாறு புகழ்ந்து பணிந்தான். தேவர்கள் ஒவென்று கைகொட்டி, “நமது துய ரம் இன்று நீங்கிற்று. நமக்கு இனிமேல் பயமில்லை. விஜயனென் ற பெயர் இந்த மஹாநுபாவனுக்குத் தரும்” என்று புகழ்ந்து பல ஆசிகள் கூறி, தெய்வகற்பகப் பூமாரி சொரிந்தார்கள். அப் பால் அர்ச்சுனன் அவ்வவுணர்கள்மேற் கொண்டிருந்த கோபத் தணி ந்து, காண்டபத்தில் ஏற்றப்பட்டிருந்த நாணைத் தளர்த்திச் சிறிது நேரம் இளைப்பாறி இருந்தான்.

5. அர்ச்சுனன் தேவேந்திரபோகச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

பற்றறுப்பவர் பற்றிய பற்றினைப் பதத்தின்
குற்றமற்றவர் கூடிய விற்பத்தைக் குறித்துக்
கற்றகல்வியாற் காண்பதற் காணொணைக் கருத்தை
முற்றுமாயதை யென்கொலோ யாமொழி வதுவே.

ஓ ஜனமேஜய மஹாராஜனே! இப்பால் சித்திரசேனன் தேரை விட்ட டிறங்கி, சொர்க்கலோகத்துக்குச் சென்று இந்திரனைக் கண்டு

வணங்கி, அர்ச்சுனனும்-நிவாதகவசரும் போர்புரிந்த திறத்தையும், பின்பு அந்தரலோகம் வந்ததும், வந்தவிடத்திற் காலகேயருடைய ககரர் தோன்றி அவர்களை எதிர்த்து அமர்புரிந்ததும், முடிவில் அந்நிவாதகவசரையும் காலகேயரையும் மூன்றுகோடி அறுபதினாயிர மென்னுங் கணக்கில் ஒருவனையும் விடாமல் கொன்றதையும் ஆதியோடந்தமாக எடுத்துக் கூறினன்.

அதைக்கேட்ட இந்திரன் மகிழ்வாகிய கடலி லாழ்ந்து தன்னை. மறந்தவனாகி, பின்பு தெளிந்து முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள்-நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - திக்குக்காவலர்கள் - உருத்திரகணங்கள் மற்றுமுள்ள அரம்பாஸ்திரீகள் யாவரும் வெளிப்பட்டு, அந்தரலோகத்தைக் கடந்து, அர்ச்சுனன் வருகிற வழியைப் பார்த்துத் தெதிர்கொண்டு வந்தான். அர்ச்சுனன் மாதவியை எச்சரித்து இரதத்தைச் சொர்க்கலோகத்துக்குச் செலுத்தக் கட்டினாயிட, மாதவி தேரை அந்தரத்திலெழுப்பி நடத்த, இந்திரனும் நெருங்கினன். அர்ச்சுனன் தேரை நிறுத்தி இந்திரனை வணங்க, இந்திரன் புத்திரனை மார்புறத் தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறிப் புகழ்ந்துரைத்துத் தனது இரதத்தை அவன் இரதத்தோடு நெருங்க விட்டு, பின்பு இருவருஞ் சொர்க்கலோகத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். இவ்வாறு சொர்க்காதிபதியாகிய இந்திரனும் மண்டலாதிபதியாகிய அர்ச்சுனனும் நெருங்கிச் செல்கிறபோது, அந்தரத்துந்துமி திந்திந்திமியென, சங்கொலி முழுவொலி பம்பம்பம்மென, இடக்கை-உடுக்கை - தம்பட்டம் - பம்பை - பேரிகை - மத்தளம் - முாசு முதலாகிய வாத்தியங்கள் முழங்க, யாவரு மொன்றாகத் திரண்டு மங்கல ஓசையோடு சென்று சொர்க்கலோகத்திற் கருகில் வந்தார்கள். இந்திரன் தூதர்களை யழைத்து, “ஓ தூதர்களே! என் பட்டத்துக் குரிய ஐராவதத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டு வரும்படி பாகனுக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கூற, தூதுவர்கள் போய்ப் பாகனுக் கறிவிக்க, பாகன் ஐராவதத்தை அலங்கரித்துக்கொண்டு விரைவில் வந்தான். இந்திரன் தேவர்களுையு மற்ற முனிவர் முதலானவர்களுையு நோக்கி, “ஓ அந்தரலோக வாசிகளே! எப்போதும் நமக் கிடையூறு விளைத்துத் துன்பத்தைச் செய்துவந்த நிவாதகவசரையும், முப்புராதிகள்போலக் கொடுமை செய்துவந்த மஹாபராக்கிரமசாலிகளாகிய காலகேயரையும் நாசப்படுத்தி, நமக்குப் பெருவாழ் வளித்த இந்த மஹானுபாவனைத் திரு

வோலக்கத்தோடு நம தரண்மனைக் கழைத்துப்போகவேண்டும். வெள்ளை யானையும் வந்திருக்கின்றது. அந்த வெள்ளை யானையின் பேரில் அவனை ஏற்றித் திருவோலக்கஞ் செய்ய எனக்கு விருப்பமாக இருக்கின்றது. ஆதலால் உங்கள் கருத்து என்ன?" என்று வினவ, தேவர்கள் மகிழ்ந்து, "ஓ மகாராஜனே! தேவர்க்கரசனாகிய உம்மை எக்காலத்தும் புறங்கண்டுவந்த அக்ஷரை வெற்றியடைந்தமையால், இந்த மஹானுபாவனைச் சொர்க்காதிபதியென்றே கூறவேண்டும். அப்படிக்கூறுவதல்லாமலுஞ் சொர்க்காதிபதியாகிய உமக்குரியவையெல்லாம் இந்த மஹானுபாவனுக்குரியன. ஆகையால் தங்கள் கருத்தின்படியே எங்களுக்குஞ் சம்மதத்தான்" என்று கூறினார்கள்.

இந்திரன் தன்னருகிலிருந்த அர்ச்சுனனை அழைத்து ஐராவதத்தில் வைத்து, தான் வெள்ளைக்குதிரையின்மேல் அருகில் நின்றான். அர்ச்சுனன் ஐராவதத்திலேறினமாதிரத்தில், சப்தரிஷிகளும் இருமருங்கு நெருங்கி வேதமந்திரங்களைக் கூறிப் பல ஆசிகள் வழங்கினர். தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அருகிலிருந்து வாழ்த்தினர். சூரியன் - சந்திரன் - செவ்வாய் - புதன் - வெள்ளி - சனி-இராகு - கேதுவாகிய நவக்கிரகங்களும், உருத்திர கணங்களும், முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், அஷ்டவசுக்களும், கின்னரர்-கிம்புருடர்-கருடர் - கந்தர்வர் - சித்தர் - வித்தியாதரர் - தேவமாதர் - அப்ஸரஸ்திரீகள் முதலாகிய அந்தரலோக வாசிகளெல்லாரும் வந்துகூழ்ந்து அக்ஷதைகளையுங் கற்பகப்பூவையுஞ் சொரிந்து, ஜயாவிஜயீபவாவென்று பல ஆசிகள் கூறினர். மேனகையும் ஊர்வசியுந் நடிக்க, திலோத்தமையும் அரம்பையும் பாட, அண்டங்க ளதிர சகலவாத்தியங்களும் முழங்க, யாவரு மனக்களிப்புடன் அர்ச்சுனனைச் சூழ்ந்துவர, இந்திரன் பாகனை எச்சரிக்க, பாகன் ஐராவதத்தை எச்சரித்தனன். புண்ணியசொருபமாகிய ஐராவதம், பரமனைக் கண்ணாரக் கண்டு அப்பரமன் திருவுருவத்தோடு தன்னுருவங் கலக்க ஆவிக் கண்டு செய்துகொண்ட அர்ச்சுனனைச் சுமக்கும்படி நேர்ந்தது நமக்கு மேலான தவப்பயனென்று கருதி, இரண்டு கண்களிலும் ஆனந்தரீர் ததும்ப அதிக மகிழ்வேடு அர்ச்சுனனை யசையாம் விருக்கச் சுமந்து, பூரண கர்ப்பவதி நடப்பதுபோல் நடந்து, சொர்க்கவீதிகளில் பிரவேசித்துத் திருவோலக்கம் வந்தது.

அர்ச்சுனனே அலக்ஷி பஞ்சேய்த யக்ஷன் பின்பு அடங்கித் துதிசேய்தல்

கேளும் மஹாராஜனே! வெள்ளை யானையின்பேரில் திரிவோலக் கம் வரும் அர்ச்சுனனைக் கண்ட தேவரும் தேவமாதரும் பரமான்ந்தத்தை யடைந்தவராகிப் பலவாறு புகழ்த்து வந்தார்களென்று சொல்வதே யல்லாமல், அவர்கள் புகழ்த்துரைத்தது இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனுலுஞ் சொல்லத் தக்கதல்ல. அவ்வாறு திருவோலக்கம் வருகிற தருணத்திற் கல்வி கேள்வி நிறைந்த யக்ஷரி லொருவன் இந்திரனை நெருங்கி வணங்கி “ஓ தேவராஜனே! உலகங்களுக் கெல்லாம் தாழ்ந்த மண்ணுலகாதிபதியாகிய ஒரு நரனுக்கு இவ்வளவு சிறப்புச்செய்தல் தகுதியா?” என்று வினவினன். அதைக் கேட்ட இந்திரன் கடுஞ்சின மடைந்து, இரண்டு கண்களிலுங் கோபத்தீஜோலிக்க உருட்டி விழித்து “ஓ யக்ஷகா! உன் உருவத்தை நோக்கினால் மாத்திரம் தேவரி லொருவ னென்று எண்ணத் தக்கதாக இருக்கின்றதேயன்றி, உன் புத்தியை நோக்கினால் தாழ்ந்த உலகத்தி லிருக்கிற மானிடருக் குண்டாகிய புத்தியைவிடத் தாழ்ந்ததாக இருக்கின்றது. ஏனென் றால்; நரனானவன் என் கண்போ லிருந்த காண்டவவனத்தைத் தகிப் படு? அதற்காக நான் போர்செய்தால் என்னையும் என் சேனை களையும் புறங்கண்டதுமன்றி, என்னு லேவப்பட்ட மேகங்கள் பொழிந்த நீரை அக்காண்டவவனத்தில் விழவொட்டாமற் சரக் கூடிட்டு மேகங்களைப் பங்கப்படுத்துவது? கைலாசபதியாகிய சாம்பவமூர்த்தியோடு விற்போர் மாத்திர மல்ல கட்டிப் புரண்டு நும்படியாகிய மற்போரும் புரிவது? ஒருவராலுங் காணக்கூடாத பரமனைக் கண்டு, பரமன் திருமேனியும் தன்மேனியும் பொருந்த ஆலிங்கனஞ் செய்வது? பெறுவதற் கரிய பாசபதாஸ்திரமாத் திர மல்ல, சகல தேவாஸ்திரமும் பெறுவது? அக்கினி பகவா னிடத்தில் அழியாத தேரும், அறுத நாணியும், ஓடியாத வில்லும் பெறுவது? சொர்க்கலோகத்தில் வந்து என்னுற் சுமக்கப்படா திருந்த பிரமன் கொடுத்த மகுடத்தைத் தாங்குவது? என்ன லும் மூவராலும் வெல்லக்கூடாத முக்கோடி அவுணர்ர்களாகிய நிவாதகவசரையும், அறுபதினுபிரம் பெயராகிய காலகேயரையும் எதிர்த்து, அவர்கள்பெற்ற திவ்ய வரங்களையும் நாசமாக்கி, யாவரையும் தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனிடத் தொப்புவித்து, எனக் கும் அந்தரலோக வாசிகளாகிய யரவர்க்கும் பெருவாழ் வளிப்

பனோ? இவற்றையெல்லாங் கேட்டு, சிலவற்றைக் கண்ணார்க் கண்டும், அஞ்சா நேஞ்சு படைத்து என்னருகில் வந்து, சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந்த நாவால், இந்த மஹாதுபாவனை நர னென்று கூறி இகழ்த்தனை. இனி இந்தப் புரேஷோத்தமனைக் குறித்து ஒன்றும் வசனிக்காம விருப்பநே உனக் கழகு” என்று கூறினான். பின்னும் “ஓ யக்ஷா! பூமிபாரம் நீக்கத் திருமால் அவதா ரஞ் செய்வதுபோல் நமது துயரமும் அப் பூமிபாரமும் நீங்க அவனே மற்றொன்றான இந்தத் திருவுருவங் கொண்டான்” என்று கூறினான்.

இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட யக்ஷன் அர்ச்சுனன் பராக்கிரமத்திற்குத் தபோபலத்திற்கு மகிழ்ந்தவனாகி, ஒன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனமாக இந்நுவிட்டான். இந்திரன் தன் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனனைச் சிறப்பான திருவோலக் கத்தோடு வீதியை வலம்வரக் கொண்டுவந்து, தன் அரண்மனைக் கழைத்துச் சென்று, கொலுமண்டபத்தி லிருங்குங் கோடி சூரியப் பிரகாசமாகிய சிங்காதனத்தி லிருத்திச் சிறப்பித்தான். மற்ற முனிவருந் தேவர்களும் இந்திரனுக்குரிய மரியாதைகளை அர்ச் சுனனுக்குச் செய்தனர். அர்ச்சுனன் தன்னைச் சிறப்பித்தவ ரெல லாரையுந் தான் சிறப்பித்து மகிழ்ச்சியோ டிருந்தான். கேளும்மகா ராஜனே! அந்தரலோக வாசிகளாகிய தேவர்க ளனைவருந் தாங்க ளரிதற் பெற்ற திவ்வியாஸ்திரங்களை அர்ச்சுனனுக்குக் கொடுத்தும், திவ்வியமந்திரங்களை உபதேசித்தும் மகிழ்வுற்றார்கள். இந்திரன் சித்திரசேனனால் நிவாதகவசர் போரையுங் காலகேயர் போரையுங் கேட்டதுமன்றித் தன் சாரதியாகிய மாதலியாலும் அர்ச்சுனன் செய்த போர்த்திறத்தைக் கேட்டு, மிகவு மகிழ்ந்து தன்னை மறந்தவ னாகி, அர்ச்சுனனைப் பலவாறு புகழ்ந்து தன் மனதிற்குள் தானே மதித்துக்கொண்டான். தேவ சிங்காதனத்தி லிருந்த அர்ச்சுனன் எழுந்து தன் பிதாவாகிய இந்திரனை வணங்கி, “ஐயா! தமிழேன் என் சகோதரர்களைப் பிரிந்து நெடுநா ளாயிற்று. நான் தவத்துக்கு வந்ததும், நாடிவந்த பொருளை யடைந்ததும், என் சகோதரர் களுக்குத் தெரியாது. என் தமையன், தம்பிமார்கள் என்பேரிற் கருத்தைச் செலுத்தி வருத்தமுற் றிருப்பார்கள். அவர்கள் வருத் தம் நீங்கவும் - என் மனமகிழ்வுறவும் விடைகொடுத்தால், யான்

என் சகோதரர்களி விடத்துக்குச் செல்லுகிறேன் ” என்று கூறி விடைகேட்டனன்.

அர்ச்சுனன் பரதசாத்திரம் பயிலல்

இந்திரன் இப்படி வணங்கிக் கூறி விடைகேட்ட விஜயப்போர் படைத்த மைத்தனை முகத்தோடு முகம்வைத்து ஒத்திக்கொண்டு தனது மார்புறத் தழுவிச் சொல்லுகிறான்: “அப்பா புத்திரசிகாமனீ! நீ எனக்குச் செய்த உபகாரத்துக்கு உன்னை இந்த உலகத்தைவிட்டு அனுப்பவே கூடாது, நீ தமையன் தம்பிமார்களைப்பார்க்க ஆவல் கொண் டிருக்கின்றமையால், அந்த ஆசையையுங் கெடுக்கொணாது. இதுவரைக்கும் எங்களுக்கு உபகாரஞ் செய்தனை. இனி நீ ஒன்றை அடையவேண்டி யிருக்கின்றது. அது ஒருநா ளிரண்டுநாளிற் சம்பாதிக்கக் கூடிய தல்ல. சிலநா ளிருந்து சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும். அது துரோணசாரியார் கட்டளைப்படி வனவாசஞ் செய்கிற நீங்கள் பன்னிரண்டு வருஷங்களானதும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசம் செய்யவேண்டும், அப்போது நீங்கள் ஐவரும் வேறுவேறு ரூபப் தரிக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. அந்த ரூபத்தில் உனக்கு ஊர்வசியாற் பேடிரூபம் வந்திருக்கிறதே அந்த உருவத்தை நீ யடையப்போகிறாய். அதற்குத் தகுந்த செய்கை இருக்கவேண்டு மல்லவா? அந்த ரூபத்துக்குத் தகுந்த செய்கை பரதநாட்டியம். நீ அந்நூலைக் கற்று அதனைப் பிறருக்குக் கற்பிக்கவேண்டுமாதலால் உனக்குப் பேடிரூபம் வரச் சாபமிட்டு, நீனைத்தபோது வரவும் நீங்கவும் வரங்கொடுத்த ஊர்வசியு மதிக்கும்படியாக, நீ சிலநாட்க ளிருந்து, என்னிடத்தி லிருக்கிற நாரதர் தும்புருவராலே அந்தப் பரதசாஸ்திரத்தைக் கற்கவேண்டும். உன் விருத்தந் தத்தை ஆதியோடந்தமாகச்சொல்ல உன் சகோதரரிடத் துக்கு உரோமசன்மரை அனுப்புகிறேன் ” என்று கூறி, தூதுவரால் நாரதர் தும்புருவரை அழைப்பித்து, “அர்ச்சுனனுக்குப் பரதசாஸ்திரத்தைத் தெளிவுறக் கற்பியுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டு, காட்டிற் சஞ்சரித்துத் துன்பமுற்ற அர்ச்சுனன் மகிழ்வுற ஐயாயிரம்போகமாதரைக் கொடுத்து, ஒரு திவ்விய அரண் மனையையுங் கொடுத்தான். அர்ச்சுனன் இந்திர னளித்த போகமாதரைத் தடுக்காம லேற்றுக்கொண்டவனாகி, கருத்தில் தன் அன்னைகள் போல் மதித்து, மேலுக்கு லீலாவினோதனைப்போல் அபிநயித்து, முனிவர் கற்பிக்கும் பரதநூலிற் கருத்தைச் செலுத்தி, இரவும்பக

ஹம் அந்தநூலின் கருத்தையும் அதற்குத் தகுந்த நாட்டியத்தையுங் கற்றுவந்தான். இந்திரன் தன் சபைபி லிருந்த உரோமசன்மரை அழைத்து, “ஓ முனிநாதா! ஐம்பூதமிருந்து உடலைப் பயனுற் செய்வதுபோல், ஐவரும் ஒன்றா யிருந்து பயனுற் திருந்தார்கள். திரிதராஷ்டிரன் புத்திரனாகிய துரியோதனனால், ஐவரும் நாடு நகரத்தை விட்டுப் பராரியாகி வனவாசஞ்செய்ய வந்தார்கள். வந்த விடத்தில் வேதவியாசர் வந்து ஐவரைக் கண்டு, அவர்கள் கூறிய துன்பமொழியைக் கேட்டுச் சத்துரு சங்காரஞ் செய்ய ஐவருள் அர்ச்சுனனைத் தவத்துக் கனுப்பினர். அர்ச்சுனன் தவஞ்செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, நமது துன்பமெல்லாம் நீங்கச் சொர்க்க லோகம் வந்து, நிவாதகவசரையும் காலகேயரையும் அதமாக்கி, எனக்குச் சொர்க்காதிபத்தியத்தைக் கொடுத்தான். இத்தகைய அரிய காரியங்களை மெய்வருந்திச் செய்த அர்ச்சுனன் இவ்விடத்தில் சிலநாள் இருந்து இன்பத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமாதலால் நீர் மண்ணுலகத்திற்குச் சென்று, வனத்தி லிருக்குந் தருமராஜன் முதலான நால்வரையுங் கண்டு, அர்ச்சுனன் தவத்துக்குச் சென்றதுமுதல் நிவாதகவசரையும் காலகேயரையும் அதமாக்கித் தேவசிங்காதனத்தி லிருக்கிற பரியந்தம் நடந்த சரித்திரத்தை விவரமாக எடுத்தோதி, அவர்களுடன் நீருஞ் சிலநாள் இரும். நான் அர்ச்சுனனை அழைத்துவந்து தருமராஜனிடத்து ஒப்புவிக்கிறேன் நீர் மண்ணுலகத்திற்குச் செல்லும்” என்று கூற, உரோமசன் மர் மனமகிழ்ந்து விடைபெற்று, அர்ச்சுன ராஜனிடத்துக்கு வந்து, அவன் செய்த வந்தனை வழிபாட்டை யேற்றுப் பல ஆசிகள் கூறி விடைபெற்று, மண்ணுலகத்திற்கு வருவதானார். இங்கே தருமராஜன் முதலான நால்வரும், ஒப்பில்லாத பாஞ்சாலியுமிருக்கின்ற இயல்பைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

6. உரோமசமுனிச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

சீதானை வெண்சங்கந் திகிரிகரந் தரித்தானைப்
பூதானைப் பூதகையைப் பொருந்தியுயிர் மாற்றினனை
வேதானை வேதாந்த வேதியனை வெற்பருண்மின்
சோதானை யாதரவாற் சொற்றவரே கற்றவரே.

ஓ மகாராஜனே ! அர்ச்சுனன் இந்திரலோகத்தி லிருந்து பரத்
சாஸ்திரங் கற்றுக்கொண்டு மகிழ்வுற் றிருக்கிறான். இங்கே தரும
ராஜன் முதலான நால்வரும் மாதுசிரோமணியாகிய பாஞ்சாலி
யும், அர்ச்சுனன் தவவேடங்கொண்டு தங்களைவிட்டுப் பிரிந்த
நாள்முதல் மனம்வேறுபட்டு, “நம்மைவிட்டுத் தவத்துக்குச் சென்ற
அர்ச்சுனன் கொடிய வெம்பரற் காட்டிற் சென்றானே? அல்லது
வனம் வனந்திரங்களைக் கடந்து வெள்ளி யங்கிரிக்கே சென்றானே?
அங்கு மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி - இவ்வழியாகிய
ஐம்புலனையுமடக்கி அரிய தவஞ் செய்கிறானே? ஒருவேளை பஞ்
சாக்கினி மத்தியில் நின்று சாம்பவமூர்த்தியின் திருவடிகளைத்
தியானிக்கின்றானே? சொர்க்காதி புவனத்துள்ளோர்க்கும் அருமை
யான சாம்பவமூர்த்தி அவனுக்கு அன்புடைய தாண்டனரோ
என்னமோ? யாதொன்றுந் தெரியவில்லையே!” என்று எண்ணி
ஏக்கங்கொண்டு, அன்றுமுதற் பண்டுபலாதிகளின்மேற் கருத்தைச்
செலுத்தாமல் தூக்கமின்றி, | அர்ச்சுனா! அர்ச்சுனா! என்று
புலம்பிக்கொண் டிருந்தார்கள். அத்தருணத்திற் காவிகாம்பர,
தண்டு கமண்டலதாரியாகிய உரோமசன்மர் மண்ணுலகத்தை
நோக்கி, ஐவரிருந்த காமியவன மடைந்தார். நெடுந்தூரத்தில்
வரும் உரோமசன்மரை ஐவர் கண்டு திடுக்கென் றெழுந்து, ‘யாரோ
ஒரு மஹாத்மா வருகிறார். அவரைக் கண்டு தரிசித்தால் நமக்
குண்டாகிய துன்பத்துக்கு ஒருவழி யுண்டாகும்’ என்று கருதின
வர்களாய் யாவரும் எதிர் சென்று, உரோமசன்மருக்குச் சாஷ்
டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு அழைத்துவந்து, தருப்பாசன
மளித்து இருக்கச்சொல்லி, சோடசோபசாரஞ்செய்து வணங்கி
எழுந் தெதிர்நின்று, “மாதவா! ஓ தவசிரேஷ்டசிலாக்கிய
மஹாதுபாவா! நாங்கள் செய்த தவப்பயனே? இந்த வனத்துக்
குரிய மகத்துவமோ? மற்ற யாது காரணத்தினாலோ தற்செய்

லாய்த் தேவரீர் வந்து அடியேங்கட்கு அடிகளுடைய தரிசனங்
கடாக்ஷித்தது. ஓ சுவாமி! நாங்கள் நாடுகரத்தை இழந்தது
மன்றி உயிர்க்குயிராகிய எங்கள் சகோதரனி லொருவனை யிழந்து
கனவருத்தமுற் திருக்கிற தருணத்தில் வாடிய பரிருக்கு மழையுண்
டானதுபோலத் தரிசனங் கொடுத்தருளினீர். ஓ மகாத்மாவே!
நாங்கள் செய்த பாக்கியமே பாக்கியம்” என்று பலவாறு துதித்து
நின்றனர். அதற்கு உரோமசன்மர் மனமகிழ்ந்து, ஐவரையும்
வருத்தப்பட வேண்டாமென்று ஆதரித்து, நல்லவர்களுக்கு எப்
போதும் நன்மையுண்டாகுமென்று வாழ்த்திப் பல ஆசிகள் கூறி,
தருமன் முதலான நால்வரையு மிருக்கும்படி கட்டளையிட்டு, மாது
சிரோமணியைப் பார்த்து, “ஓ அம்மணீ! நீயும் உட்காரு” என்று
இனிய வார்த்தை சொல்லித் தருமராஜனைப் பார்த்துச் சொல்லு
கிறார்—

“ஓ மஹா மண்டலேஸ்வரனான தருமநத்தனா! நான் இந்திர
லோகத்தி லிருக்கிறவன். என் பெயர் உரோமசன்மனென்று
சொல்லுவார்கள். உங்களிடத்துக்கு என்னைச் சொர்க்காதிபதி
யாகிய இந்திரன் அனுப்பினன். நான் வந்ததற்குக் காரண மென்
னெனில், உன்சகோதரனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல வந்தேன்.
அதனைக் கேளுங்கள்—ஓ மஹாநுபாவா! உன் சகோதரனாகிய
அர்ச்சுனன் வியாசபகவானிடத்தில் மந்திரோபதேசம் பெற்றுத்
தவலேவடங்கொண்டு உங்களை விட்டுப் பிரிந்த பின்பு, காடு - மலை -
வனம் - வனத்திரங்களைக் கடந்து வெள்ளியங்கிரிக்குச் சென்று, அவ்
வெள்ளியங்கிரியின் தென்பக்கத்தில் தவலையொன் றியற்றிப் பஞ்
சாக்கினி மத்தியில் நின்று, பரமனைக்குறித்துச் சரகு முதலியவை
யும் நீக்கி ஐந்துவருஷகாலம் அருமையான தவஞ்செய்தான். இந்
திரன் அவன் தவலையை யறிய மேனகை - அரம்பை - ஊர்வசி -
திலோத்தமை என்கிற நான்கு மாதரை யனுப்பிச் சோதித்துப்
பின்பு தானே பிராமணரூபமாக வந்து சித்தங்கலங்கச் சில வச
னம் வசனித்தும், அர்ச்சுனன் கலங்காச் சிந்தையை வகித்திருப்
பதைக் கண்டு வாழ்த்திப் போயினன். பின்பு நாரதர் அர்ச்சுனன்
தவஞ்செய்தலை துரியோதனனுக்குத் தெரிவிக்க, அத்துரியோ
தனன் அர்ச்சுனனைக் கொல்ல மூகனென்னு மசுரனைப் பன்றியாகச்
செல்லென்று கூறினன். மூகனென்னும் அசுரன் பன்றியாகி அர்ச்
சுனன் தவலைக்கு வருகிற தருணத்தில், பக்தரக்ஷகராகிய பரமன்

அர்ச்சுனனைக் காப்பாற்ற எண்ணங்கொண்டு வேடுவரூபத் தரித்து, அப்பன்றியைத் தேடி அப்பன்றியின்மேல் அம்பை எய்தார். அர்ச்சுனனுஞ் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி, அப்பன்றியால் தனது தவத்துக் கழிவுவாராமலிருக்கத் தன்விலலை வளைத்து ஒருபாணம் எய்தான். இந்த இரண்டு பாணமும் பட்டு மூகாசர னென்னும் பன்றியிறந்தது. வேடுவனாகிய பரமன் அர்ச்சுனனோடு துர்ப்பாணைக் கூற, அர்ச்சுனன் சிவத்தைத் தியானித்து வேடுவனோடு தவநிலையிலிருந்த படியே போர்புரிந்து, பரமசிவமாகிய வேடுவ னணிந்திருந்த மயிற்பிவி முடியைத்தள்ளினன். அதற்குப் பரமன் மகிழ்ந்து, கோபமுற்ற வரைப்போலச் சில கணைகளைத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் அக்கணைகளைக் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்துச் சரவருஷம் பொழிந்தான். அதுகண்ட பரமேஸ்வரி திடுக்கிடும், அர்ச்சுனன் கரவேக சரவேகத்துக்கு மகிழ்ந்தனள். தேவர்கள் களிப்புற்றனர். வேடுவனாகிய ஐயனு மகிழ்ந்து, அவன் ஓயாமல்விட வருங் கணைகளை நோக்கினர். அவைகளெல்லாம் அவர் புறத்தில் விழுந்தன. பின்பு வேடர்பிரான் அர்ச்சுனன் சித்தவிர்த்தியின் வலிவை அறியச் சில கணைகளைவிட்டு அவன் மார்பைத் தொளைத்தார். அதனால் அர்ச்சுனன் மனந்தளர்ந்து, தன் இருதயத்திலிருந்திய பரமசிவனிடத்து முறையமிட்டு, மடித்தகாலைப் பூமியில் வைத்துக் கடவுளைக் குறித்துப் புலம்பி ஒரு மரத்தடியில் நின்றான். பார்வதிதேவி பரமசிவனுக்குக் கிருபைவரும்படி வேண்ட, பரமன் கிருபைகூர்ந்து முன்போல் அர்ச்சுனன் பலமடையக் கடாக்ஷித்தார். உடனே அர்ச்சுனன் சித்தத்தைச் சிவன்பால் நிறுத்தி மீட்டும்வந்து அவ்வேடுவராஜனோடு விற்போர் புரிந்தனன். அவ்வேடராஜன் வில்நாணியை அறுத்துவிட்டார். உடனே அர்ச்சுனன் சினங்கொண்டு, நாணியறுந்த காண்டிபத்தைக் கதையாகக்கொண்டு, பரமனாகிய வேடுவத்தலைவன் முடியில் மோதினன். அந்த அடி திரிலோகங்களிலுள்ள சகல ஜீவான்மாக்களுந் தாமாபிருப்பதை யறிவித்தவாறு போல எவ்வுயிர்க்கும் பட்டது. அக்காலத்து நீங்களுஞ் சகித்து வியப்புற்றிருப்பீர்கள். இவ்வுலகத்தினர், அறிவித்தா லறியத்தக்க அறிவுடையவர்களானபடியினாலே அதன் வரலாற்றை யுணர்ந்திலர்.

“ஓ மஹாதுபாவா! படைத்தாலும் இவ்வகைப்பட்ட சகோதரனைப் படைக்கவேண்டும். இப்படியாக இருவரும் வில்யுத்தம் புரிந்தபின் மல்யுத்தஞ் செய்யத் துணிந்து, ஒருவரையொருவர் கட்

டிப் புரண்டு, முடிவில் அச்சிவவேடுவன் தனதுகாற் பெருவிரலா
லவனை யெத்தி அந்தரத்தி லெறிந்தார். அப்போது பூமியில் விழுந்
தால் அவனுக்கு வருத்தமில்லாதிருக்கப் பார்வதி கேட்டுக்கொள்ள,
வேடுவராஜன் அவ்வாறே கிருபைபுரிய, பூமியில் விழுந்த அர்ச்சு
னன் மறுபடியும் போர்புரிய யத்தனித்து வேடுவனைப் பார்த்தான்.
அப்போது வேடுவனும் - வேடுவச்சிறுமியும் - மற்ற வேடுவச்சேனை
யும் மாயமாக மறையவே, அர்ச்சுனன் தயங்கி மயங்கிப் பிரமித்து
நின்றான். அத்தருணத்திற் கைலாசபதி ிஷ்பவாகனருடராய்
பார்வதியோடு தரிசனமாகி, அர்ச்சுனனை ஆலிங்கனஞ் செய்து
வாழ்த்திப் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கொடுத்து, வில் - நாணி - வச்
சிரமுடி முதலியவையுங் கொடுத்தார். பரமேனாடு வந்த தேவர்க
ளனைவருந் தங்கள் தங்கள் பெயரால் விளங்கும் பல அஸ்திரங்
களைக் கொடுத்தார்கள். பரமன் அர்ச்சுனனை வாழ்த்தி, வந்த தேவ
கணங்களைாடு கைலைக் கெழுந்தருளினார். பின்பு இந்திரன் அர்ச்
சுனனைச் சொர்க்கலோகத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோய் மகுடாபி
ஷேகஞ்செய்து, கிரீடியென்று நாமதேயமளித்து, தனக்கு இடையூ
றுண்டாக்குங் காலகேய நிவாதகவசர்மேற் போருக் கனுப்பினான்.
அளக்கரிய ஆற்றலைப் பெற்ற அந்த அவுணரோடு தானொருவனே
யெதிர்த்து வெற்றிபெற்று, இந்திரனுக்கு இனி என்றும் அவுணர்
பயமில்லாத பெருஞ் செல்வ மளித்து, இப்போது அவனை வழிபட்
டுத் தொழும்படியான பரிஜனங்களெல்லாருந் தன்னை வழிபட்டுத்
தொழும்படியாக இந்திராசனத்தி லிருக்கிறான். இந்தச் செய்தியை
உங்களுக்குத் தெரிவிக்க என்னை இந்திர னனுப்பினான். அவன் அர்ச்
சுனனை உங்களிடத்திற்குக் கொண்டுவந்து விடுகிற பரியந்தம் என்னை
உங்களிடத்தி லிருக்கும்படி கட்டளையிட்டான்” என்று கூறினார்.

உரோமசன்மர் வழங்கிய சொற்களைத் திரௌபதை முதலிய
ஐவருங் கேட்டமாத் திரத்தில், உடல் முழுதும் புளகமுற
அவர்கள் கொண்ட களிப்பை என்னென்று சொல்லுவேன்?
எழுந்தாடுவார்! துள்ளுவார்! பேரானந்த மடைந்தவர்போல இன்ப
மேலிட்டுப் பேச்சின்றி யிருப்பார்! உரோமசன்மரைப் பலதரம்
புகழ்வார்! துதிப்பார். இவ்வாறு அளவற்ற மகிழ்வடைந்தவராகி,
உரோமசன்மரை மிகவும் பூசித்து வாழ்த்தித் துதித்து வணங்
கினர். உரோமசன்மரும் மகிழ்வுற்று அவர்களோ டிருந்தனர்.

நளச்சக்கரவர்த்தி கதை

கேளும் மஹாராஜனே! தருமராஜன் முதலான கால்வருந் திரௌபதையும் உரோமசன்மருடைய கிருபாளோக்க முற்றிருக்கிற காளில், ஒருநாள் தருமராஜன் நாடு நகர முதலியவற்றைச் சூழி விழந்ததையும் வனம் வந்ததையும் நினைத்து, மனவருத்தமுற்றிருந்தார். உரோமசன்மர் தருமராஜனது முகவாட்டத்தைக் கண்டு, “ஓ தருமபூபதி! சூரியனைக் கண்ட தாமரை மலர்போல் மலர்ச்சியாக இருக்கும் உமது முகமானது இப்போது வாட்டமுற்றிருக்கின்றதை நோக்கினால் மனதில் ஏதோ கிஞ்சித்து வருத்தமுற்றிருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது. அஃதென்ன?” என்று வினவத் தருமராஜன், “ஓ சுவாமீ! என்னொருவனால் என் சகோதரரும் பாஞ்சாலியுஞ் சுகமென்பதை யறியாதவராகிக் கனவருத்தமுடைந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் கருத்தின்படி நான் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலேயே யிருக்காமல் அத்தினபுரத்துக்கு வந்து, பெரிய தந்தையின் வாங்கியத்தைப் பரிபாலனம் பண்ணவேண்டிச் சகுனியோடு சூதாடி, நகரத்தைத் தோற்றுப் பராரியாகி, வனத்துக்கு வந்துவிட்டேன். இதனை நினைக்கும்போ தெல்லாம் என் மனம் அனலிடு மெழுகுபோல் உருகிப்போகின்றது” என்று கூறி, உரோமசன்மர் குறுகைகொண்டு, “ஓ தருமநத்தனா! நன்மையுந்தீமையும் நம்மால் வருகின்றதென்று நீர் நினைக்க வேண்டாம். பிராரத்துவத்தினாலும் கால வித்தியாசத்தினாலும் நடக்கும். ஆதலால், நீர் அதற்காக மனவருத்த முறுகிறது தகுதியில்ல” என்றார். அதற்குத் தருமன் வணங்கி “ஓ சுவாமீ! தாங்கள் சொல்லுவது உண்மைதான். ஆகிலும் விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுந்தவர்போலச் சூதென்று தெரிந்திருந்தும், நான் சூதாடி, நாடு நகர முதலியவற்றை விழந்தேன். அதனை நினைக்கில் என் மனமே என்னை நகைக்கிறது” என்று கூறி, உரோமசன்மர் அவரைப் பார்த்துச் சிரித்து “ஓ தருமநத்தனா! நீர் சகல சாஸ்திரங்களையுங் கற்றுணர்ந் திருப்பதன்றி, பெரியோர்களுடைய கேள்விகளென்னும் அமுதத்தினால் எக்காலத்துங் குறைவுபடாமல் நிறைந்திருக்கிற சித்தததையுடையவர். உமக்குச் சூதாடினது பெருங்குற்றமாகத் தோன்றினது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. ஏனென்றால்: சூதினால் வாழ்வை இழந்து விடுகிறது உலகத்திற் சகஜமாக இருக்கின்றது. அதற்குச் சந்திரகுலத்திலகனான நளனே போதுமான சாக்ஷி

யாக இருக்கிறான். அந்த நளன் சரித்திரத்தை இதுகாறும் நீர் கேட்டிலையோ?" என்றார். அதற்குத் தருமன் வணங்கி, "ஓ சுவாமீ! நளன் என்பவனது சரித்திரத்தைச் சாங்கோபாங்கமாக நான் இதுகாறும் கேட்டதில்லை. அவனும் என்போற் சூதில் வாழ் விழந்தவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தச் சரித்திரத்தை விவரமாக எடுத்துரைக்கவேண்டும்" என்று வினவ, உரோமசன்மர் கூறுகிறார்—

“கேளும் தருமந்தனா! முன்னொருபோது தேவர்களும் அசுரர்களுங்கூடித் திருப்பாற்கடல் கடைந்தபோதுண்டாகிய விஷத்தை எடுத்துப் புசித்துக் கண்டமட்டி விருக்கும்படி செய்துகொண்ட சந்திர சடாதர சாம்பவமூர்த்திக்கும், கற்றோர்களில் மிகவுஞ் சிறப்புற்ற ஆபிரகாவையுடைய ஆதிசேஷனுக்கும், இசைப்பதற் கருமையான பெருமையையுடைய நீடதமலை யென்றொரு மலை யுண்டு. அந்த மலையின் காரணத்தால் அதைச் சூழ்ந்த நாட்டுக்கு நீடத நாடென்று பெயர். அந்த நாடு உலகிலுள்ள பாண்டியநாடு-சோழ நாடு - குடநாடு முதலியவைகளோடு தானுமொரு நாடென்று பெயர்கொண்டிருப்பதேயன்றி, அதற்கிணையாக ஒரு நாடு மில்லை. அந்நாடு, பெருமையையுடைய பொன்னாட்டுக்கு மேலான சிறப்பையும், நீர்வளம் - நிலவளம் - குடிவளம் முதலிய எல்லா வளங்களையு முடைத்தானது. அந்நாட்டிலுள்ள சூரியனின் சிறப்பை யாவராலளவிட்டுச் சொல்லக்கூடும். தருமசிந்தையை யுடையவர்கள், கனவிலுந் தீமையை நினைக்காதவர்கள், தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகள், யாவராலும் புகழ்ந்துரைக்குஞ் சிலாக்கிய பாக்கியவான்கள், நன்னெறியை யுடையவர்கள் ஆகிய இவர்கள் முதலாயினோர்களைப் பெற்று விளங்கும்படியான சிறப்புற்ற அந்த நீடத நாட்டுக்கு ஒரு தலை நகர முண்டு. அந்நகரம் அளவற்ற மாடமாளிகை கூட கோபுரங்களோடு, கடலைச் சூழ்ந்திருக்கிற சக்கரவாளகிரிபோல் அகழியைப் பக்கங்களிற் கொண்ட மதில்களைப் பெற்று விளங்கும். அந்த நகரத்தின் உன்னதத்தைக் கண்ட விந்தபருவதம் இறுமாப்படைந்து நிமிர்ந்தகாலத்தில், சூரியனானவன் தான் செல்லுங்கதிக்கு இந்த நகரத்தின் தலைவாசற்படியின் கபாடங்களைத் திறக்குஞ் சமயத்தைப் பார்த்திருப்பானெனில், அந்த நகரத்தின் அகல நீளத்தை ஒருவரால் மதிக்கக்கூடியதோ? அந்நகரிலுள்ளவர்களின் சிறப்பு என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல. அவர்களுடைய

பெருமைபி னளவைக் கல்வி கேள்வியில் ஆன்ற உமதறிவால் மதித் தளவிட்டுக் கொள்ளும். அந்நகராஞ் சொர்க்க மத்திய பாதாள லோகங்களி லிருக்கிற நகரங்களைத் தன் வளப்பத்தினால் வென்று, அந்த மூன்றுலோகங்களிலுஞ் சஞ்சரிப்பவர்கள் நிரந்தரத் தன்னை விட்டு நீங்காமலிருக்க மங்கலவோசையையும் வேத கோஷத்தை யுஞ் சதாகாலமும் பெற்றிருந்தது.

ஓ பாண்டவசிரேஷ்டனே ! அந்த நகரத்துக்கு ஓர் அரச னுண்டு. அவ்வரசன் சந்திரவமிச பரம்பரையிற்றோன்றி, சக்கரவாள கிரி பரியந்தத் தன் ஆணையைச் செலுத்தி, சத்துருவை நாசஞ் செய்து, மித்துருவைப் பரிபாலித்து, நல்லொழுக்கத்தில் நின் றோர்க்கெல்லாம் யாதொரு குறையும் வராமல் வேண்டியவற்றை யுதவி, தன்னுயிர்போல் மன்னுபிரனைத்தையும் பாதுகாக்குந் தயா நிதி; மாரனுக்குஞ் சிறந்த அழகினையுடையவன்; போருக்கு உருத் திர மூர்த்தியையுந் திருமாலினையு மொத்தவன்; செல்வத்தி லுயர்ந்த குபேரனானவன் இந்த அரசனது செல்வத்தை நோக்கி வடதிசைமுடிவிற செல்லத்தக்கவனாயினன். அருளுடைமை யென்பது இந்த அரசன் முகத்தி லுதித்துப் பிரபஞ்சத்திற் பரவிற றென்றால், அந்த அரசனது அருளின் லட்சணத்தை யாவரா லுரைக்கக்கூடும்? அவ்வகைப்பட்ட அருளுடைமை - அறி வுடைமை - பொறைபுடைமை - அன்புடைமை - ஒழுக்க முடைமை - வலியுடைமை - வெற்றியுடைமை முதலிய வற்றைப்பெற்று, சக்கரவர்த்திகளென்று பெயர் பெற்றிருக்கும் எழுவருள் தானு மொருவனாகி, நளச்சக்கரவர்த்தியென்னும் இயற் பெயர் வகித்து, அம்மாவிற்த நகரத்தி லிருந்து, மண்டலேஸ்வரர்க ளெல்லாரும் மணிமகுடந்தேய வணங்கு மஹாமண்டலேஸ்வரனாக இனிது வீற்றிருக்கு மரசன், இவ்வித மேலான மகத்துவங்களை யெல்லாம் மதாணி முதலிய ஆபரணங்களாக வகித்து உலகங்களை யெல்லாம் பாதுகாத்துச் செங்கோல் நடாத்தி வந்தான். ஆனால் அந்த அரசனுக்கு விவாகமில்லை. விவாக மில்லாம லிருந்தாலும் யௌவன தசைக்குரிய காமாதி தூர்க் குணங்களைக் கல்வியிற் சிறந்த நல்லறிவால் அடக்கி, அந்த யௌவன தசையை யடைந்தகாலத்தும், வேதாகமவிதியினும் மனுசாஸ்திர நீதியினும் வழுவாமல் அரசு செலுத்தி வந்தான். அம்மஹா மண்டலேஸ்வரனாகிய நளன், விவாகஞ் செய்துகொள்ள

மனமுள்ளவனாக இருந்தபோதிலும், தனக்கொன்று வேண்டுமென்று ஒருவரைக் கேட்பதைவிட நமக் கிழிவு வேண்டுமென்று மில்லையென்றும், நம தாகரிமைக்கும் இல்லறத்திற்குத் தகுந்த நற்குண நற்செய்கையையுஞ் சுந்தரத்தைப் முடைய கன்னிகை கிடைப்பதருமையென்றும் நினைத்து, கடவுளைத் தியானித்துக் கொண்டிருப்பான்.

இப்படி அரசசெலுத்தி வருகிறநாளில், ஒருநாள் தன் சிங்காரவனத்துக்குத் தன்னந்தனியாய்ச் செல்ல விருப்பங்கொண்டு, தன் குதிரையைக் கொண்டுவரத் தூதுவர்க்குக் கட்டளையிட்டான். தூதுவர் ராவுத்தனுக்கு அரசனிட்ட கட்டளையைத் தெரிவித்தார்கள். ராவுத்தன் சொர்க்கலோகத்தி லிருக்கிற சுவேத அசுவத்துக்கும் அதிக லக்ஷணத்தைப் பெற்று வாயுவகத்துக்கும் - மனோவேகத்துக்கும் - அதிகமாகச் செல்லும் வெகத்தை யுடைய அசுவத்தை அலங்காரஞ் செய்து சேணமிட்டு, அரசன் சமூகத்திற்குக் கொண்டு வந்தான். உடனே நள னெழுந்து அந்த அஸ்வத்தினருகில் வந்து, கடிவாளத்தைக் கரத்திற் பிடித்துத் தாவி யேறினான். ஏறினமாத்நிரத்தில் நல்லஜாதி குதிரை யாதலாற், சூரியன் தேரிற் கட்டிய பச்சைக்குதிரைகளைப் பார்த்து, “உலகத்தையெல்லாம் ஒரு புஜத்திற் றாங்கு மகா மண்டலேஸ்வரனாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியை நானொருவன் தாங்குகிறேன். நீங்க ளெழுவரும் அந்தரத்தில் வருகிற ஒரு சூரியனைத் தாங்குகிறீர்கள். என்னொருவன் பலத்திற்கு உங்க ளெழுவர் பலம் எம்மாத்திரம்” என்று பழித்துச் சிரிப்பது போல் தனது மின்னலைப்போற் பிரகாசிக்கின்ற பற்கள் விளங்கக் கனைத்தது. அரசன் குதிரையின்மீது ஏறினமாத்நிரத்திற் சில ஏவலாளிகள் வந்து, திருவடிகளுக்குத் தோற்ற கமலங்களுந் தளிர்களும் வாசமாக இருக்கின்ற வனத்துக்கு அரசன் செல்கின்றமையால் திருவடிக்குப் பகையாகிய கமல முதலியவற்றா லொரு இடையூறும் வராதிருக்கக் கழற்காப்பணியாகிய பொன்னிறம்போன்ற சோடுகளை அரசன் பாதத்திற் பூட்டினர். கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை செய்தனர். பாடகர் புகழ்ந்துரைத்தனர். அடைக்காய் வெள்ளிலை முதலியவைகளை அரிவையர்கொண்டு சூழ்த்தார்கள் பூரணச்சந்திரனைப்போல் விளங்கும் வெண்பட்டுக்குடையைப் பிடித்தனர். இவ்வித கோலத்துடன் நளராஜன் மனக்களிப்போடு அசுவத்தை நடத்திச் சிங்காரவனத்திற்குச் சென்று, அவ்வனத்தி

விருந்த விநோதங்களை பெல்லாம் பார்வையிட்டுக்கொண்டு, திருப் பாற் கடல்போல் இருக்கின்ற ஒரு தடாகத் தருகில் வந்து, அந்தத் தடாகத்தி் விருந்த கமலங்களையும் - அக்கமலங்கள்தோறும் விளை யாடித்திரியும் அன்னங்களையும் பார்வை யிட்டுக்கொண்டிருக்கிற வேளையில், தடாகத்தில் விளையாடித்திரியும் அன்னங்களுள் தெய்வலோக அன்னங்கட்கு அரசாகிய ஒரு சேவலன்னம் அதன் பெட்டை யன்னத்தோடு தாமரைமலரைப் பஞ்சணையாகக் கொண்டு கூடிக் கலந்து, கலவியினால் மெய்சோர்ந்து அக்கமலமலரிற் சயனித்துக்கொண் டிருந்தது.

அதைக்கண்ட ளளராஜன் அந்த அன்னத்தைப் பற்ற விருப்பங் கொண்டு அநுவத்தைவிட் டிறங்கித் தன்னருகி் விருந்தவர்களுக்கு அந்த அன்னத்தைப் பிடித்துவரக் கட்டளையிடுமுன் அவர்கள் அன் னத்தைப் பிடித்துவந்து அவன் கைபிற் கொடுத்தார்கள். அரசன் பொன்னிறமான அன்னத்தின் சுந்தரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்திருந்த போது, மானிடர் கைப்பட்டறியாத அவ்வரச வன்னம் உள்ளம் நடுங்கி விடவிடத்து, அரசன் கரகமலத்தில் தானே சோர்ந்து விழுந் தது. அதைக் கருணைக்கடலாகிய ளளராஜன் கண்டு, அன்னமடைந்த கொடிய துன்பத்தைவிட எண்மடங் கதிகமான துன்பத்தை யடைந்து, தன் கண்களி் விருந்து அருவிபோல் நீர் சொரிய ‘ஓ! ஓ! நாம் விளையாட்டுக்குப் பிடித்தோம், அது விளையாக முடிந்ததே. ஐயோ! இதற்கென்ன செய்வோம்’ என்று கனவருத் தப்பட்டான். அரசன் கண்களி் விருந்து வந்த ஜலமே அவ்வன்னத் தின் சோர்வை நீக்குவதற்கேற்றதாக இருந்த தென்றால், அரசன் தயாள உள்ளத்தை என்னென்று சொல்லலாம்? அரசன் கண்ணீர் தன்மேற் பட்டமாத்திரத்தில் அன்னம் களைநீங்கி எழுந்தது. அதை அரசன் பார்த்து, ‘ஓ அன்னமே! இவ்வுலகிலுள்ள அன்னம்போல் வெண்மையாக இராமல் பொன்னிறமாக இருந்தமையால், நான் உன் னைப் பிடித் தெடுத்துப் பார்க்க விருப்பங்கொண்டேன். அவ்வாறே பார்த்து ஆசைதீர்த்தேன். இனி உன் கருத்துக் கிசைந்த விடத் துக்குச் செல்” என்று விட்டுவிட்டான்.

அரசனிடம் விடைபெற்ற அன்னம் முன்போலத் தடாகத்தி் விருந்த கமலமலரி் விறங்கி நல்விளை தீவிளைப்பந்தங்களில் அலைப் புண்டு கனவருத்த முற்றவர்க்குப் பரமப்தங் கிடைத்தால் அவர்க

ளடையும் இன்ப மெவ்வகைத்தோ அவ்வகைத்தான இன்பத்தை யடைந்து, “ஓ! ஓ! இந்த அரசன் தருமசிந்தையை யுடைய வன்; கொலை செய்தலைக் கனவிலும் நினைக்காதவன்; நம்மைப் பிடித்தும் நமக்கொரு இடையூறும் நினைக்காமல்; நாமடைந்த வருத்தத்தைக்கண்டு தானும் வருத்தமுற்று நம்மை விட்டுவிட்டபடியால், கருணைக்கடலென்றே இந்த அரசனை மதிக்கவேண்டும்” என்று கருதி, “இந்த அரசனுக்கு நாம் வருத்த முண்டாக்கினோம். அவ் வருத்தம் நீங்க அவனுக்குச் சிலமொழி கூறவேண்டும். அம்மொழிக் கிசைவானாகில் அதற்குத் தகுந்த முயற்சியும் நாம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்று தனக்குள் மதித்து, மீண்டும் தானே அரசன் கரகமலத்தில் வந்திரங்கிற்று. அதைக்கண்ட அரசன் மகிழ்வுற்று, அதை மகாவிசுவாச சித்தத்தோடு தன் இடக்கையி லேந்தி, வலக்கையால் அத னுடலைத் தடவிக்கொடுத்துக் கொண்டே அங்கிருந்த ஒரு சந்திரகாந்த மண்டபத்தில் வந்து, அதன் மத்தியிலிருந்த மணிமேடையில் தன்னந்தனியே யிருந்தான். அப்போது அன்னமானது அரசனைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றது—

“ஓ வண்டினங்கள் பசிரோ யடங்கி மகிழ்வுறத் தேனைத் துளிக் கும் முல்லை - அசோகு - நீலம் மாம்பூ - கமலமென்கிற ஐந்து பூவாளிக்குத் தலைவனாகிய மாரனும் நாணத்தகும் அழகினையும், வெற்றியையு முடைய மஹாமண்டலேஸ்வரா! நல்ல வழியில் நின்று எல்லோரும் பயன்பட நூலையுண்டாக்கிய மகாத்துமாக்கள், அரசர்க்குக் கூறிய மதுசாஸ்திரத்தில், வேட்டஞ் செய்யக் கருதி வந்த அரசன் என்ன கொலை செய்தபோதிலுந் தோஷமில்லை யென்று எழுதியிருகிறார்கள். அப்படி யிருந்தும், நீர் மூன்றுவித வேட்டத்தி லொருவேட்டமாகிய சிங்காரவனம் பார்ப்பதைக் கருதி வந்தீர். வந்த விடத்தில் என்னைப் பிடித்துங் கொலைசெய்யாமல் விடுத்தீர். இந்த ஒரு செய்கையினாலேயே உம்மை உலகிலுள்ள அரசர்க்குள் உயர்ந்தவரென்றுங் கருணைக்கட லென்றுங் கூற வேண்டும்” என்றுகூறி, பின்னும் “ஓ மகாராஜனே! என்னைப் பிடித்து என் அழகைக் கண்டு மகிழ்வுறக் கருதிய உமது கருத்துக்கு நான்வருத்தத்தை யுண்டாக்கினனே யன்றி, நீர் கருதியபடி மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கவில்லை. அந்த வருத்தம் நீங்கச் சிலமொழி கூறுகிறேன், கிருபைகூர்ந்து கேட்கவேண்டும்” என்று வேண்டி, “ஓ அரசனே! உலகிலுள்ளவர்கள் கிளியைக்கொண்டுவந்து அதனைப்

பாதுகாத்துத் தங்கள் பாஷையை அதற்குக் கற்பித்து அந்த பாஷையை அக்கிளி சொல்லுமானால் மகிழ்வடைவார்கள். ஆனால் நான்கிளியல்ல; பேசும் பழக்கமில்லாத அன்னம். எனக்கு ஒருவரும் கிளிக்குக் கற்பிப்பதுபோற் கற்பிக்கவில்லை. ஆதலால் சுயேச் சையாக நான் பேசும்மொழி எவ்வாறிருந்த போதிலும் மனம் பொறுத்து, கிளிமொழியைப் போல இதுவுமொரு சொல்லென்று அங்கீகரித்து, கருத்தை வேறொருவிடத்திலுஞ் செலுத்தாமற் கேட்கவேண்டும்” என்று வியப்புறச் சொல்லுகின்றது :

“கேளும் மஹாராஜனே ! சிறப்புற்ற விதர்ப்பதேச மென்றொரு தேச முண்டு. அதிற் குண்டினபுர மென்னும் ஒரு நகருண்டு. அந் நகரத்தில் வீமராஜனென்னும் அரசனுக்கு எல்லாபாக்கிய மிருந்தும் புத்திரபாக்கிய மில்லை. அதினை லவன் இராஜ போகத்தில் வெறுப்புற்று, தன் அரசாட்சியை மந்திரிகள் வசத்தி லொப்பு வித்து, தானுந் தன் மனைவியுந் துறவறம் பூண்டு வனம் புகுந்து, அநேக மாதவமுனிவர்களைக் கண்டு சேவித்து, முடிவில் தமனமுனிவரிடத்துக்குச் சென்று, அவரது நற்குண நற்செய்கையையுஞ் சாபாறுக்கிரக சாமர்த்தியத்தையும் அறிந்து, இவர் மிகவுஞ் சிறந்தவரா யிருப்பதால், இவரை யடுத்து நமது மனக்குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று கருதி, அவர் மகிழும்படியாக இருவரும் பணிவிடை செய்து வந்தார்கள்.

இவர்கள் நெடுநாள் பணிவிடை செய்துவருகிறதை யறிந்த அந்தத் தவசிரேஷ்டசிகாமணியாகிய தமனமுனியானவர் ஒரு நாள் இருவரையும் அருகி லழைத்து, “நீங்கள் யார்? வலிய வந்து எனக்குப் பணிவிடை செய்யவேண்டிய காரண மென்ன ? அதனை யான் அறியும்படியாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ, உடனே வீமராஜன் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! நான் விதர்ப்பதேசாதிபதி. என் பெயர் வீமன். நான் நெடுநாளாகப் புத்திரபாக்கிய மில்லாதிருக்கிறேன். அப்பாக்கியம் எங்கட் குண்டாக கிருபைபுரியவேண்டும்” என்று கூற, அந்த வீமராஜன் மனைவியும் அவரைப்பணிந்து வேண்டினள். அதற்குத் தமனமுனி மகிழ்ந்து, வீமன் களிப்புற சற்குணமுள்ள ஒரு புத்திரனும் வீமன் மனைவி களிப்புற ஒரு புத்திரியு முண்டாகக் கிருபைபாலித்தனர். அந்த வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட இருவரும் அவரை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமது நகரம் வந்து

சேர்த்தார்கள். பின்பு, வீமன் முன்போல அரசாட்சியை ஏற்றுத் தானும் தன்மனைவியுங் கூடிக் குலாவி வாழ்கிற காலத்தில், தமன் முனி கட்டளைப்படி முன்னம் ஒரு புத்திரனையும் பின்பு ஒரு புத்திரியையும் பெற்று முனிவருடைய பெயரைக் குமாரத்திடுக்கிட்டுத் தமயந்தி என்றழைத்து, மிகுந்த அன்போடு வளர்த்து வந்தார்கள். இரு வருள் அந்தத் தமயந்திக்கு இன்னும் மணஞ் செய்யவில்லை; நீரும் மணமில்லா திருக்கின்றீர். நீங்க ளிருவரங் குணத்திலும் அழகிலு மொத்திருக்கின்றீர்கள், என்று என் கருத்துக்குத் தோன்றின மையால், உங்க ளிருவரையுங் கூடும்படி செய்யக் கருதினேன். அந்த மாதுசிரோமணியின் சுந்தரத்தைத் தேவராலும் ஆத்சேட னாலுஞ் சொல்லக்கூடாதென்றால், பறவைச்சாதியுள் ஓர் அன்ன மாகிய நான் என்னென்று கூறுவேன்? ஆகிலும் என்னாற்கூடியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்: ஓ மகாராஜனே! சொர்க்க மத்திய பர்தாள மென்னும் முப்புலனத்திலுள்ள மாதர்களின் அழகெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவங் கொண்டதுபோல விளங்குஞ் சுந்தரத்தை யுடையவள். அஃதங்நனமாகில் அவளது தேகாதி பாதங்கட்குள்ள சிறப்பைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? கறுப்பில் நீர் கொண்ட மேகத்தையும், நெருக்கத்திற் சைவலத்தையும், நீட்சியிற் கொன்றைக்காயையும் - பளபளப்பிற் கருமணலையும் நாணச் செய்யுங் குழலை யுடையவள். பார்ப்பவர் கண்களைக் கிரகிக்குந் தன்மையை யுடைத்தாகி, சிவந்தபிறமும் - திலதப்பொட்டும் - பொன்னிறமும் பெற்று விளங்கும் ஒரு சந்திரப்பிறை யுண்டாகி யிருக்குமானால் அதற்கொப்பாகிய நெற்றியை யுடையவள். மாரனும் இரதியுந் தங்கள் கரத்திற் பிடித்த வில்லைத் தமது குடையாகிய சுந்திரனிடத்து வைத்தாற்போல் விளங்கும் புருவத்தை யுடையவள். கண்களாகிய கடலுக்கு அணையிட்டாற்போல விளங்கும், குமிழும் பூவையும் என் மலரையும் வென்ற நாகியை யுடையவள். ஆலத்தைப்போற் கறுத்து, பாலைப்போல் வெளுத்து, பிறழுவதிற் கயலையும், ஊடுருவப் பாய்தலில் வேலையும், ஆடவருடைய ஆவியை வெட்டி வாதிப்பதில் வானையும், கொலை புரிதலில் யமனையும் வெற்றிகொள்ளத்தக்க இரண்டு நேத்திரங்களை யுடையவள். கண்ணாடியைப்போல் விளங்குங் கன்னத்தையும் குமுதமலரைப்போல் விளங்கும் இதழையும், பவளக்கிண்ணத்தில் முத்துக்களை நிரைநிரையாக வைத்தாற்போல விளங்கும் பல் வரிசைகளை

யும், கமுகை யொத்த கண்டத்தையும், குபிலை நாணச்செய்யுந்
தொனியையும், வேயை நிகர்த்த தோளையும், கல்லெனத் திரண்டு
பருத்ததனத்தையும், தனமாகிய தாமரை மலர்களுக் குண்டாகிய
கொடியைப்போல் விளங்கும் உரோம வரையையும், ஆற்று
நீர்ச் சுழியை யொத்த உந்தியையும், வாழை ஸ்தம்பங்களை
யொத்த தொடைகளையும் சினைவரலை நிகர்த்த கணுக்கால்களை
யும், காமன் புத்தகத்தையொத்த பாதங்களையு முடையவள்
அந்த தமயந்தி.

அந்த மாதுசிரோமணியின் முகத்தை நிகர்க்க மேற்றிசையில்
உதயமாகிவருஞ் சந்திரனைப் பிரமன் நாள்தோறும் புதிதாகச்
செய்தும், சந்திரன் அவளது வதனத்துக் கொப்பாகா திருத்தலை
நோக்கி அவன் வருத்தமுறுவானெனில், அந்த மாதின் சுந்தரம்
என்றோ கூறத்தக்கதோ? அந்த மாதின் முன்கைக்கு நாணிய
கார்தள்கள் வனத்திற்குச் சென்று இதழ்களைப் பூமியி லுகுத்தன.
இவளது இடையைக் கண்ட மின்னல் நாணத்தினால் வெளிப்பட்டு
நிற்கமாட்டாமல் தோன்றி மறைகின்றது. அவள் கல்வியில் வாணி
யையும் கற்பில் அருந்ததியையும் குணத்தில் இலக்குமியையும் நிகர்த்
தவள். அந்த மாதுசிரோமணியின் ரூபசவுந்தரியமும் உமதுரூபசவுந்
தரியமும் ஒத்திருப்பதினால், உமக்கு அவளே மனைவியாக வேண்டு
மென்று கருதினேன். ஆனால் அந்த மாதின் அழகைக் கண்டு இந்தி
ரன் முதலான தேவர்களும் விருப்பங்கொண் டிருக்கிறார்களென்
றால், மண்ணுலகாதிபருக்கு அவள் வாய்ப்ப தரிதாக இருக்குமே.
அதைப்பற்றித் தான் கொஞ்சம் ஆலோசிக்கிறேன்” என்று கூறிற்று.

அன்னங் கூறியவற்றைக் கேட்ட நளன் அனலிடு மெழுகுபோல்
மனமிக உருகி, அந்த அன்னத்தைப் பார்த்து, “ஓ அன்னமே!
எனக்கும் பெரியவர் என் குடும்பத்தி லில்லை. உலகத்திலுள்ள அரச
ரனைவரும் என் ஆக்கினைக் குட்பட்டவர்களேயன்றி, உடன்படாத
வர் ஒருவரு மில்லை. நீ எடுத்துக் கூறிய மாதுசிரோமணியைப்
பெற்ற அரசன் என் வாக்கியத்தைத் தடுக்கிறவ னல்லன்; நானும்
எனக்கொன்று வேண்டுமென்று கேட்கிறவனு மல்லன். ஆதலால்
நீயே இருவரையுங் கூட்டிவைக்க வேண்டும். இவ்வளவு உபகாரம்
நீ யெனக்குச் செய்வாயானால் என் தாய்தந்தையரைவிட என்மடங்

கதிகமான பெருமையடைவதுமன்றி, சந்திர சூரிய நிருக்கிற பரியந்தம் பெரும் புகழைப் பெற்றிருப்பாய்” என்று கூறினான். அதற்கு அன்னம் மகிழ்ந்து “ஓ மகாராஜனே! உமது இஷ்டத்தின்படி அந்த மாதுசிரோமணியைக் கூட்டிவைப்பதற்கு எவ்வகைப்பட்ட தேவர்கள் தடைநேரிட்டபோதிலும் அத்தனையும் விலக்கி அவளை உனக்கே மனைவியாகச் செய்விக்கிறேன். நான் வாயாற் சொல்வதுமாதிரி மல்ல; செய்கையாலுஞ் செய்துகாட்டுவேன். ஆதலால் இதோ நான் அந்த மாதுசிரோமணி மிடத்துச் சென்று, உமது பெருமையை அவளுக்குக் கூறி அவளுள்ளமாகிய மனக்கோட்டையில் உம்மை இனிது வீற்றிருக்கச் செய்துவருகிறேன். பறவையாயிற்றே யென்று ஐயமுறாமலும், காமநோயால் வருந்தாமலும், இன்பமாக இரும்” என்று கூறி, அரசனிடத்து விடைபெற்று, கருமையாகிய அந்தரவெளியெல்லாம் பொன்மயமாகத் தன்னினத்தோடு சிறகைவிரித்துப் பறந்து விதர்ப்பதேசத்தை நோக்கிச் சென்று குண்டலிபுர மடைந்து, தமயந்தி நிருக்கிற கன்னிகாமாடத்தை நெருங்கிற்று.

அத்தருணத்திற் சவுந்தரியத்தி லுயர்ந்த தமயந்தி யானவள் தன் தாதிமார்களோடு சந்திரகாந்தக் கல்வினாற் கக்கப்பட்டு ஜலத்தினால் வெகுவாய் வளர்ந்து புஷ்பிக்கும் முல்லை மல்லிகை இருவாஷி முதலிய புஷ்பவகைச் செடிகளைபுடைய சிங்காரவனத்துக்கு மலர்கொய்து விளையாட வந்திருக்கிறாள். அப்படி வந்ததை அன்னங் கண்டு “ஓ! ஓ! தேடிப்போன மருந்து காலி லகப்பட்டது போல் நாம் நாடிவந்த கன்னிகை மலர்கொய்து விளையாடச் சிங்காரவனத்துக்கு வந்தனள். காலமுமிடமும் ஒத்திருக்கின்றன. நாம் நாடிவந்த கருத்தும் நிறைவேறும்” என்று, கருதி, நகைத்திரங்களின் மத்தியிற் பிரகாசிக்குஞ் சந்திரனைப்பொப்பத் தாதிகள் மத்தியில் விளங்குந் தமயந்தியை வலஞ்செய்வதுபோல் வட்டமிட்டு அன்னங்களெல்லா மிறங்கின. அவ்வா நிறங்கினவை தாமரைத் தடாகத்தி லிறங்காமல் தமயந்தியின் கண்ணுக்கும் கைக்கும் எட்டும்படியாக அங்கிருந்த மணல்மேட்டி லிறங்கிச் சிங்காரமாக நடந்தன. அன்னங்க ளிறங்கியதின லவைகளின் சிறகினின் றுண்டாகிய காற்றின் கடுமைக் கிடைவருந்திக் கனவருத்தமுற்ற தாதியர் மத்தியிலிருந்த தமயந்தி, அன்னத்தைக் கண்டு மகிழ்வுற்று, தன் கரகமலத்துக்கு எட்டுமென்று கருதித் தான் அணிந்திருந்த

சிலம்பு முதலிய ஆபரண ஒலியைக்காட்டமல் மெல்லென நடந்து அவ்வன்னங்களின் அருகிற் சென்றாள். பக்கங்களிலிருந்த தாதியர்கள் கண்டு, “ஓ! ஓ! நமது மாதாசிரோமணி அன்னத்தின்மேல் பிரியங்கொண்டு அதைப் பிடிக்கச் செல்லுகிறாள். ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் அன்னம் இவள் கைக்கெட்டுமோ? ஆ! ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்!” என்று கைகொட்டிச் சிரித்தனர். தாதியர் நகைப்பதைக் கண்ட தமயந்தி சினங்கொண்டு, “அன்னத்தைப் பிடித்துக் கொடுக்கச் சக்தியற்றவரா யிருந்துவிட்டதுமன்றி, நான் பிடிக்கச் சென்றால் அன்னம் பறந்துபோகக் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறீர்களா?” என்று கோபித்துக் கூறி, அன்னத்தை விடாது பின்னொடர்ந்து சென்றாள். இதைக் கண்ட தாதியர் பயந்து ஒன்றும் பேசாமல் நின்று விட்டனர். அன்னம் இதுதான் தருணமென்று கைக்கெட்டுவது போல் அபிநயித்துக்கொண்டே தமயந்தியை நெடுந்தூரம் அழைத்துக்கொண்டு, நிறையப் பூத்திருந்த ஒருபுஷ்பப் புதலுக்குட் புகுந்து, தன்னை விரும்பி வந்த தமயந்தியை நோக்கி “ஓ மாதாசிரோமணி! நானே, ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் பறவைகளின் இனத்தி லொன்றாகிய அன்னம்; அந்த அன்னத்திலும் இந்த மண்ணுலகத்தி லிருக்கின்றவெள்ளையன்னத்தி னினமல்ல. பொன்னுலகத்தி லிருக்கிற பொன்னன்னத்தி னினம். நீ என்னைப் பார்த்தமாத் திரத்திற் பிடித்துக் கொள்ளலாமென் றெண்ணங்கொண்டு, அனிச்சமும் அன்னத்தின் தூவியு மிட்டு மிதிக்கினுங் கடுமைதாளாது கன்றிப்போகத்தக்க மிருதுவாகிய பாதம் வருந்த இவ்வளவு தூரம் வந்தனை. நீ யார்? உன்பெய ரென்ன? இவைகளை யெனக்கு விவரமாகச் சொல்?” என்று வினவ, கிளிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டதே யன்றி, மற்றப் பறவைகளின் வார்த்தையைக் கேட்டறியாத தமயந்தி, ஆச்சரியத்தையும் அதிக மகிழ்வையுங் கொண்டு “ஓ அன்னமே! நான் விதர்ப்ப தேசாதிபதியாகிய வீமராஜன் புத்திரி. என்பெயர் தமயந்தி. நான் மலர்கொய்து விளையாட இந்தச் சிங்காரவனத்திற்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் உன்னைக் கண்டு, உன்னை என் கரத்தில் வைத்து விளையாடி மகிழ் விருப்பங்கொண்டு இவ்வளவுதூரம் தொடர்ந்து வந்தேன். ஆதலால் நீ சிலநேரம் என் மனங் களிப்புற என் கரத்தில் வந்திரு” என்றுகூற, அன்னங் குறுகை கொண்டு “ஓ மாதாசிரோமணி! நான் எப்போதும் விண்ணுலகத்திற் கமலாசனக் கடவுளாகிய திசைமுகன் கரத்தும், மண்ணுலகத்தில் மகாமண்டலேஸ்வரனாகிய

நளச்சக்கரவர்த்தியின் கரத்து மிருப்பதே யன்றி மற்றவர் கைக் கரிதாக இருப்பேன். ஆதலால் என்னை உன் கரத்திற்கு அழைப்பது தகுதியில்ல” என்று கூற, அவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட தமயந்தி, கமலாசனக் கடவுளுக் கொப்பாக விளங்கும் அவ்வளவு மாட்சிமையையடைந்த அரசன் மண்ணுலகத்திலு மிருக்கின்றானா? என்று மனதில் மதித்து, முகமலர்ச்சியோடு அன்னத்தை நோக்கி, “ஓ அன்னமே மண்ணுலக சுகத்துக்கு மேலானது இந்திர போகம்; இந்திரபோகத்திலுஞ் சிறந்தது சத்தியலோகம்; சத்தியலோகாதிபதியாகிய திசைமுகன் கரத்திலிருக்கிற நீ, மண்ணுலகாதிபதியாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியின் கரத்திலு மிருப்பேன் என்று கூறினதை நோக்கினால், திசைமுகன் பெருமைக்கு அந்த அரசன் ஒத்திருக்கிறதாகவும், அவ்வரசனது பெருமையை, நீ நன்றாக அறிந்திருக்கிறதாகவும் விளங்குகின்றது. அப்படியானால், தயைசெய்து அவ்வரசன் பெருமையைக் கிஞ்சித் தெடுத்துக் கூறு” என்று வினவினள்.

அதற்கு அன்னம் நகைத்து “ஓ மாதரசே! முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் புடைசூழக் கொலுவிருக்கும் இந்திரன் சபையிலிருக்கிறவர்களும், வேதவேதியர்களும், மண்டலாதிபதிகளாக இருந்து புண்ணியவசத்தாற் சத்தியலோகத்தி லிருக்கிற மனுமார்தாதிகளும், பிரமனும், நளனென்கிற பெயரைக் கேட்டமாத் திரத்தில் மகிழ்வார்களென்றால், மண்ணுலகத்தில் மகிழாதவர்கள் யார்?” என்று கூறி இம்மட்டோ, “வெற்றிமாலே புனைந்து மகுடாதிபதிகளாகி இந்திர போகத்திலுஞ் சிறந்த போகத்தை வகித்துவிளங்கும் அரசர்க ளெல்லாருங்குடங்கையைத் தலையணை யாகக்கொண்டு, தாங்கள் கொண்டு வந்த திரையைக் கட்டுவதற்குச் சமயம் வாய்க்காமல், அந்த நளராஜனது அரண்மனைத் தலைவாயிலின்புறத்தில் படுத்திருப்பார்கள். அழகிற் சிறந்தோனாகிய சாம் பவமூர்த்தியையும், அவர்கண்ணு லெரிபட்ட சிறந்த மாரணையும், இந்திரன் குமாரனாகிய சயந்தனையும், உலகத்தைப் பாதுகாத்துவருந்திருமாலையும் பார்த்திருக்கிறேன். இவர்களி லொருவரையேனும் நளச்சக்கரவர்த்திக் கிணையாக உரைப்பதற்கு என் னா எழவில்லை. ஏனென்றால் அந்த நளனது பெருமையை யாரால் உரைக்கக்கூடும்? நான் அந்த நளராஜன் சமூகங் காணும்பொருட்டு, விண் புவிபாதாளலோக முதலியவைகளில் எங்குச் சென்றாலும் அங்கங்குள்ளவர்களால் எனக் கிடையூறு

வராதிருக்கப் பிரமனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, அப்பிரமன் வரத் தரப் பெற்று, அச்சமின்றிப் பூமிக்குவரவும் போகவுமாக இருக்கின்றேன். இந்த ஒரு திருஷ்டாந்தமே நான் சிறப்புக்குப் போதுமான சாஷியாக இருக்கின்றது” என்று கூறி, பின்னுஞ் சொல்லுகின்றது—

“ஒருநாள் நான் என் குழுவின்ரோடு இந்திரலோகஞ் சென்றேன். இந்திரன் என்னை நோக்கி, ‘மண்ணுலகாதிபதியாகிய நானது பெருமை எவ்வகைப்பட்டது?’ என்று வினவ, யான் அந்த நானது அழகையும், அவன் கொடுக்குங் கொடையையும், பகைவரையதமாக்குங் கூர்மை பொருந்திய அவன் வேலின் திறத்தையும், அவன் சம்பத்தையும் - நற்குண நற்செய்கைகளையும் எடுத்தோதினேன். அதை இந்திர னருகிலிருந்த புலோமிசை கேட்டு, அவன் மீது ஆசைகொண்டு, “ஓ! ஓ! விழுமிய உடலமெங்குங் கண்களைப் பெற்றவனைக் கணவனாகப் பெற்றது நமது விதிவசம்” என்று எண்ணி, நளராஜனது பெருமையை நினைத்துக் கண்களில் ஆனந்த நீர்துளித்தனள். அதனை நோக்கிய இந்திரன், நாணமுற்றான். இந்தச் செய்தி சொர்க்கமெங்கும் பரவி எங்கணும் பெருவார்த்தையாக இருக்கின்றது. மற்றொருநாள் நான் வைகுத்தத்திற்குச் சென்றேன். மகா லட்சுமிசமேதனாகிய திருமால் என்னைப் பார்த்து நான் பெருமையைக் கூறும்படி கேட்டனர். நான் நளனது வளப்பத்தை யெல்லா மெடுத்துரைத்து, அவனது திருவடிக்குப் பதுமமலர் இணையாகாதென்றுரைத்தேன். இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் திருமாலின் உந்திக்கமலம் நாணி, நளனைப் படைத்த பிரமனைச் சிறைச்சாலையி லிடுவதுபோலத் தனக்குள் ஐக்கியப்படுத்திக்கொண்டு மூடிக்கொண்டது. அப்போது இலக்குமி நான் சீரைக் கேட்டுப் புளகாங்கித முற்றனள். இவ்வளவு மகிமைபொருந்திய நான் அழகும் பெருமையும் என்னொருநாவாற் சொல்லத்தக்கவைகளோ? அந்த மகாராஜனது சீரையுஞ் சிறப்பையும் எடுத்துரைப்பதற்கு இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேடனே வல்லவன். அவ்வளவு மாட்சிமையுற்ற மகாராஜன் மகாமண்டலேஸ்வரனாக இருந்தும், இன்னும் விவாகஞ் செய்துகொள்ளாம லிருக்கிறான்.

“ஓ மாதரசி! இந்த நளனது பெருமையையும் இவன் விவாக மில்லாமலிருப்பதையும் இந்திரன் யோசித்து, ‘இந்த மகாநுபாவனுக்கு இசைந்த மனைவி மண்ணுலகத்தில் யாரிருக்கின்றார்கள்’

என்று சந்தேகங்கொண்டு, தன் பரிஜனத்தோடு பிரமன் சமூகத் துக்கு வந்து, பிரமனை வணங்கி, 'பூலோகாதபதியாகிய நளச்சக்கர வர்த்திக்குத் தகுந்த மனைவியார்' என்று வினவினான். அதற்குப் பிரமன் மகிழ்வுற்று, உன் பெயரைக் கூறியதுபோலிருந்தது. நான் நெடுந்தூரத்தி லிருந்தமையாலும், பிரமனைக்காண வரூபவருடைய இரத வோசையினாலும், என் செவியில் அது நன்றாய்விழவில்லை. பிரமன் கூறியது உன்பெயராகவே யிருக்குமானால், அந்த நளராஜனுக்கு நீ மனைவியாவதற்குச் சந்தேகமில்லை. நளராஜனுக்கு நீ மனைவியானால், அதை நோக்கிய உன் உற்றார் பெற்றார் யாவரும் மகா சந்தேகாஷத்துடன் உன்னை வாழ்த்தி. முன்பு நல்ல தவஞ் செய்திருந்தாளென்று புகழ்வார்கள்" என்று கூறி அவள் முகக் குறியை நோக்கிற்று.

அப்போது நளன் சிறப்பைக் கேட்டமாத்திரத்தில் தமயந்தி காதல்மீறி, உடலமெங்கும் புளகம்போர்ப்ப மெய்மறந்து, சித்திரப் பதுமைபோல் அசைவின்றி முகமலர்ச்சியோடு நிற்பதை அன்னங் கண்டு மகிழ்ந்து பின்னுங் கூறுகின்றது—

“ஓ மாதுசிரோமணி! நீயோ, இராஜகன்னிகை. பறவைகளி லொன்றாகிய நான் எள்ளளவும் அச்சமில்லாமல் உன்னை நளராஜனுக்கு மனைவியாக எடுத்த துரைத்துவிட்டேன். அதனால் நேரிடுங் குற்றத்திற்கு என்னை நீ எவ்வாறு தண்டித்துக் கொள்ளவேண்டுமோ அவ்வாறு தண்டித்துக்கொள். நான் தடைகூறவில்லை, அல்லது அந்த நளராஜனைக் குறித்துப் பேச உனக்கு விருப்பமிருந்தாற் பேசு. அதற்காக என்ன கட்டளை யிடுகிறாயோ அக்கட்டளைக் கும் பாத்தியப் படுகிறேன்” என்று கூறிற்று.

அன்னங் கூறியவற்றைக் கேட்ட தமயந்தி மகிழ்ந்து அதை நோக்கி, “ஓ அன்னமே நீ எந்தத்திக்கி லிருந்து பறந்து வந்தனையோ, எவ்வளவு வருத்தத்தையும் பசியையுங் கொண்டிருக்கின்றனையோ, அதனைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், இந்தச் சோலையி லுள்ள தடாகத்தி லிறங்கி, பசி-களை-தாகம் முதலியவைகளைத் தணிக்கக் கருதி வந்த உன்னைப்பிடித்து விளையாடக்கருதி, நெடுந்தூரம் துரத்திக்கொண்டு வந்து உனக்குக் கனவருத்தத்தைக் கொடுத்தேன். அது என் பிழை. நீ அப்பிழையையும் மறந்து, நான் மகிழ்த்தகுந்த சில வசனங்கள் கூறினேன். ஆதலால் உன்னைக் குற்றவாளியாக நினைத்தல் தகுதி

யல்ல. உனக்கு நானே குற்றவாளி. நீயே என்னைத் தண்டிக்க வேண்டும். ஆபினும் நீ தண்டிக்காமல் என்னை மன்னித்ததற்காக நான் மிகவும் மகிழ்வடைகிறேன். நீ நிடததேசாதிபதியின் பெருமையை எடுத்துரைத்து உன் கருத்தென்ன வென்று வினவினை. அதனைக் குறித் தெனக் கொன்றுத் தோன்றவில்லை யாயினும், என் கருத்துக்கிசைந்தவற்றைச் சில கூறுகிறேன் கேள்—சோடச கலைகளோடுவிளங்குஞ் சந்திரன் விண்ணிற் சஞ்சரிப்பதேயன்றி, மண்ணுலகத்தில் நின்று கண்களிக்க நோக்குபவர்க்குப் பரிசித்துமகிழ்க் கைக்குக்கிட்டுவனோ? அதுபோல நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் நிடததேசாதிபதியின் பெருமையைத் தாதியர்களாலும், தேர்ப்பாகர்களாலும், என் பிதாவின் சமூகத்திலிருக்கும் பெரியோர்களாலும், அவரைப் புகழ்ந்துரைப்பவர்களாலும் முன்னங் கேட்டதைவிட, இப்போது உன்னால் எண்மடங் கதிகமாகக் கேட்டுக் களிப்புற்றேன். என் மனங் களிப்புற்றதுபோல் மெய்-வாய்-கண்-மூக்கு-செவி ஆகிய ஐம் புலன்களுக்கும் அக்களிப்பு தோற்றுவ தெப்படி? மேலும் உலகிலுள்ள கன்னியர்களிற் கணவன் வேண்டுமென்று வலியக் கூறுபவரில்லை. ஆதலால் அதனைக் குறித்து யாதேனு முரைப்பதற்கு நாவெழாமலிருக்கிறேன்” என்றுகூற, அன்னஞ் சொல்லுகின்றது—

“ஓ மாதுசிரோமணீ! உலகி லடைவதற்கு அருமையானது பேரின்பவீடு. அந்தப் பேரின்ப வீட்டையும், மகத்துக்கள் மெய்-வாய்-கண் - மூக்கு-செவியாகிய ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஐயமில்லாமல் அடைகின்றார்கள். மண்ணுலகத்திலுள்ள பொருளை அம் மண்ணுலகத்தா டைவ தருமையோ? உன் கருத்து நளன்மேல் விருப்பமுற்றிருந்தால் அறிவி; நான் அதற்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்கிறேன்” என்று கூற, அன்னம் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட தமையந்தி குறுகைகொண்டு, “ஓ அன்னமே! நானிலத் துற்ற பொருளை நன்றாகத் தெரிவிக்குங் கண்ணாடியைப்போல் உள்ளக் கிளர்ச்சியைத் தெரிவிக்க என் முகமொன் றிருக்க, என்னைச் சொல்லுஞ் சொல் யாதுளது?” என்று கூறினள். அதனை அவ்வன்னங் கேட்டு, “ஓ மாதுசிரோமணீ! உன் வார்த்தையையும் உன் முகமலர்ச்சியையும் கண்ட எனக்கு, முன்னமேயே உன் கருத்து நளராஜனிடத்துவிருப்புற் றிருக்கின்றதென்று விளங்கிற்று. அதனை நம்புகிறது தகுதியல்ல, ஆதலால் உன் கருத்தை வெளிப்படையாகத் தெரிவி. அதனால் ஒரு குற்றமு மில்லை” என்று கூற, தமையந்தி உள்ளமகிழ்

ந்து நாணமீதூறத் தலைவணங்கி, பெருவிரலால் கிலத்தைக் கீறிக் கொண்டு, “ஓ அன்னமே! நீ தெய்வலோகத்து அன்னம். நான் இம் மண்ணுலகத்திலிருக்கும் மானிடவகுப்பைச் சேர்ந்தவன்; அதிலும் பெண்பால். ஆயினும் நீ என் கருத்தைச் சோதிக்கக் கருதி யிருக்கிறாயென்று விளங்குகின்றது. ஆதலால் உள்ளத்திலிருக்குங் கருத்தை வெளியிடத்தான் வேண்டும்” என்று சொல்லி, “ஓ அன்னமே! நீ யெடுத்துரைத்த கிடத்தேசாதிபதி என்னை மாலை யிடுவானென்று கருதியே நான் இதுவரைக்கும் இந்த உடலைச் சுமந்தேன்” என்று கூற, அதைக்கேட்ட அன்னம் மகா சந்தோஷத்துடன் “ஓ மாதாசிரோமணீ! கடல்குழந்த நெடிய வுலகத்திலிருந்து சகல அரசர்களும் வணங்கச் செங்கோல் செலுத்தி யாவராலும் மதிக்கப்பெற்ற சக்ரேஸ்வரனாகிய நளமகாராஜன் சமூகத்திற்குச் சென்று, ஒரு இராஜகன்னிகை உன்மேல் ஆசையுற் றிருக்கிறாள் என்று சொல்லுகிறேன். அப்படிச்சொல்லி அந்த மகாராஜன் கருத்தை உன்பால் திருப்பின பின்பு, தாய் தந்தையர் சுவாதினத்திலிருக்கிற உன்னை அவர்கள் மற்றொருவர்க்குக் கொடுத்து விடுவாரானால் அந்த மகாராஜனுக்கு நான் கூறியவாக்குப் பழுதாகும். அப்படி என் வாக்குப் பழுதாகிப் பொய்த்தால், அப்பாற் சொர்க்கலோகம் என்னைத் தாங்குமோ? தாங்காததலால், அதற்குத் தகுதியான மொழியைக் கூறுவாயானால் அதற்குத் தக்க முயற்சி செய்ய நான் காத்திருக்கிறேன்” என்று கூற, தமயந்தி “ஓ அன்னமே! குமுத மலருக்குச் சந்திரனுந் தாமரைமலருக்குச் சூரியனுமே யல்லாமல் வேறொரு தலைவ ரில்லை. அதுபோல் நானும் கிடத்தேசாதிபதியைத்தான் கணவனாகக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் என் தாய் தந்தையர் என்னை மற்றொருவர்க்கு மணஞ்செய்து கொடுப்பாரென்கிற வாக்கியத்தை நீக்கிவிடு. ஏனென்றால்: மாதாபிதாவின் கருத்தின்படி புத்திரன் நடக்கவேண்டும். பெண்கள் கருத்தின்படி மாதாபிதா நடக்கவேண்டும். ஆதலால் என் கருத்திலிருக்கிறவர் கிடத்தேசாதிபதிதான். அந்த அரசனையன்றி மாதரை மயக்கும் மாரன்வந்தாலும் மயங்காமல், என் கையிலிருக்கும் மணமாலை யை நளனுக்கே சூட்டுவேன். என் தாய் தந்தையர் அந்த விதியைத் தள்ளி என்னை மற்றொருவர்க்கு மணம் புரிவிக்கக் கருதுவாரானால், உடனே அக்கினிப் பிரவேசமாகி என் ஆவியைவிட்டு உனக்குக் கொடுத்த வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றுவேன்.

இனி என்னால் தடைபடில்லை. ஓ அன்னமே! நிடததேசாதிபதியின் பால் என் கருத்தைச் செலுத்திவிட்டேன். இனி மற்றொரு புருடனைக் கனவிலுங் கருதேன். என் கருத்து மகிழ அம்மகாராஜனைக் கூட்டுவிப்பது நின் கருபை. என்னையும் அந்த மகாராஜனையும் நீ கூட்டிவைக்காமற் கைவிடுவாயானால், என்னுயிர் அக்கினிக் கிரையாகும். அதனால் உனக்குப் பெண்பாவஞ் சேரும். ஆதலாற் பாபரகிதமாகிய நீ, என்னுயிரினுஞ் சிறந்த நிடததேசாதிபதியின் அகன்ற மார்பை நான் அணையும்படி செய்விப்பது மேலான உதவி. இந்த உதவிக்குப் பதில் யான் செய்வேனென்று வாயாற் சொல்வது பெருங்குற்றம். ஏனெனில் உதவிக்கு மறு உதவி செய்கிறோமென்று நினைக்கும் நினைப்பு, உதவி செய்தவர்க் குடனே இடையூறுவரக் கருதினதுபோலாகும் என்று மனுசாஸ்திரம் முறையிடுகின்றதாதலால், நான் அதைப்பற்றிப் பதறி யொன்றுஞ் சொல்ல மாட்டேன். நீ மாத்திரம் தயைசெய்து உலகத்தையெல்லாம் ஒரு வெண்பட்டுக் குடையில் நிறுத்திப் பாதுகாத்துவரும் நிடததேசாதிபதியின் கருத்தை என்பால் திருப்பவேண்டும். இது நின் கடமை. ஓ அன்னமே! நீ சகல கலைகளையும் கற்றுணர்ந்திருப்பதோடு, சொர்க்கமத்திய பாதாள மென்னு முப்புவனத்திலிருக்குஞ் சிறந்தோரிடத்தும் நேசித் திருக்கின்றனை. ஆதலால் உனக்குச் சகலமுந் தெரிந்திருக்கும். ஆகிலும் யான் சொல்லுஞ் சில வசனத்தைக் கேட்டு அவ்வாறு நடப்பது உத்தமமாதலால், என் சிற்றறிவுக் கிசைந்ததைச் சொல்லுகிறேன் கேள்: இராஜசமுதகத்துக்குத் தூதாகச் செல்பவர்கள் தாங்கள் நாடியராஜன் தனக் குட்பட்ட அரசர்களிடத்துப் பகுதியைப் பெற்றுக்கொள்ளும் போதும், வித்துவான்கள் செய்யும் பிரசங்கத்தைக் கேட்டிருக்கும் போதும், ஒரு ஸ்திரீயினிடத்துக் கருத்தை வைத்திருக்கும் போதும், முக்கியமான காரியத்தை யோசிக்கும்போதும், தாங்கள் கோரிச் சென்ற காரியத்தைக் கூறாமல், அதனை மற்றொவர்க்கேட்டு விகாதத்தோடமலிருக்கின்ற நற்சமயம் எப்போது வாய்க்குமோ, அப்போது ஆயத்தமாக இருந்து கோரிச்சென்ற காரியத்தைக் கூறவேண்டும். அப்படிக் கூறினாலுஞ் சொல்லும் வசனமானது ஒழுங்கும் சங்கதித் தொடர்பும் பிறழாது, தாம் சொல்லவந்த காரியத்தின் மேல் இராஜாவினுடைய மனங்கோணுது வரவர விருப்பம் அதிகரிக்கும்படியா யிருக்கவேண்டும். இந்தச் சாமர்த்தியமுடைய தூது

தான் சிறந்ததென்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆதலால் நீ அம்சமென்னும் பெயரைப் படைத்ததற் கேற்றபடி என்பகூத் திலும் என்னம்சமாக இருந்து, காலம் - இடம் - தன்மை இவையறிந்து, நான் கொண்டிருக்குங் கருத்தை முடிப்பதற்கு இன்ப முண்டாக எடுத்துரைத்து, எவ்விதத்திலேனும் என்னை ஆதரவு செய்யவேண்டும்” என்று கூறினள்.

இதைக்கேட்ட அன்னம் அளவற்ற சந்தோஷமடைந்து, “இனிப் பயமில்லை. இதுதான் நல்ல சமயம். இப்போது உண்மையை எடுத்துரைப்பதே சகஜம்” என்று கருதி, “ஓ மாது சிரோமணீ! அந்த நளமகாராஜன் உன்னுடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும் - ரூபலாவண்ய செளந்தரியங்களையும் சொல்லத்தக்க வர்களாற் பலதரங் கேட்டுக் காதல் மேற்கொண்டு, கனவிலும் நனவிலும் அநவரதமும் உன் பெயரை மறவாதவனாகி, புவிபோல் வந்து பாயுந் தென்றலுக்கும் - அனலையுண்டாக்குஞ் சந்திரனுக்கும் - மன்மதனுடைய பேரிகை வாத்தியமாகிய சமுத்திர இரைச்சலுக்கும் - மாவிளர் தோப்பிலுள்ள குயிலொலிக்கும் - மாரவேளுக்கும் அஞ்சாமல், அவைகள் மிஞ்சாம விருக்கவேண்டியதற்கு மாறாக உடல்மெலிந்து, உன் வடிவச் சிறப்பைப் பலதரங்கேட்டும் உன்னை நேரிற் கண்டு வசனிக்கிறதுபோல் வசனித்தும், உன்னுடன் விளையாடுதல்போல விளையாடியும், உன்னுடன் ஊடுவது போல ஊடியும், மனதிரங்கியும், உன்மீது கனமோகமாய் - மனவேகமாய் - தினசோகமாய் - புன்றாகமாய் - ஏக்கமே தூக்கமாய் இரங்கி வாடுகிறான். யார் யார் என்னென்ன கூறினும் அந்தச் சொல்லைக் கேட்காமல், “தமயந்தி நம்மை மணம் புரிவாளோ? நமது மனம்போல் அந்த மாதின் மனமும் நம்மை நாடியிருக்குமோ? நம்மை ஒரு பொருளாக மதிப்பாளோ? அவள் உள்ளக் கருத் தென்னோ?” என்று பலவாறு நினைத்துச் சோர்வுற்றிருக்கிறான். அந்த மகாராஜன் நின்மேற் கொண்டிருக்குங் காதலுக் களவில்லை. ஆதலால் நான் உன் மனவுறுதியை அறிந்து கொண்டுபோக வந்தேன். நீ, அந்த மகாராஜன் கொண்டிருக்கிற காதலுக்கும் எண்மடங் கதிகமான காதலைக் கொண்டிருக்கிறாய். இதோ யான் சென்று அரசனைக் கண்டு, இங்கு நடந்த விருத்தாந் தத்தை யெல்லாம் எடுத்தோதுகிறேன். நீ நின் தாதியோ டிரு” என்றுகூறி விடைபெற்று, நளராஜனிடத்துக்குச் செல்லக் குழி

ரென்று அந்தரத்திற் பறந்து மறைந்துவிட்டது. தமயந்தி, அன்னஞ் சென்ற திசையிற் கண்ணையுங் கருத்தையுஞ் செலுத்திச் சித்திரப் பதுமைபோல் நின்றுவிட்டாள்.

இப்பால், அன்னம் விரைவாகப் பறந்து நிடததேசத்தை யடைந்து அரசனைக் கண்டு, அவன் கரத்தி லிறங்கி, “மின்னலைப் பழிக்கும் வேலாயுதத்தையுடைய அரசனே! சாதாரணமாக நற்குண நற்செய்கையை யுடையவர் ஒரு பொருளை விரும்பினால் அப்பொருள் உடனே கிடைக்குமென்றால், நற்குண நற்செய்கையுடையவனும் மகா மண்டலேசவரனுமாகிய நீ, நினைத்த பொருள் கிடைப்பது அரிதாக இருக்குமோ? நான் நின் கிருபைபெற்று விதர்ப்பதேசஞ் சென்று, குண்டலிபுரத்தை அடைந்து, தமயந்தியைக் கண்டு, நின் புகழை எடுத்தோதி, அவள் கருத்தை உன்பால் திருப்பிவிட்டேன். இனித்தேவர் அல்லது மாதரை மயக்கும் மாரன்தான் வந்தபோதிலும், அந்த மாதாசிரோமணியின் கருத்து நின்பாலிருக்குமெய்ன்றி அவர்பால் திரும்பாது. அவ்வளவு உறுதி செய்து வந்தேன். நாளைச் சுயம்வரஞ் சாட்டுவார்கள். நீர் சென்று மணமாலை சூட்டிக்கொள்ளும்” என்று கூறி, அரசனிடத்து விடைபெற்றுத் தனது கருத்துக்கிசைந்த இடத்திற்குச் சென்றது.

இங்கிவ்வாறாக, அங்கு முன்பு விளையாட்டிற் பிரிந்த தாதி யர்கள் தங்கள் தலைவியைக் காணாமற் பூஞ்சோலையிற் நேடிவரு கிறபோது, அசைவின்றிச் சித்திரப்பதுமைபோ லிருந்த தமயந்தியைக் கண்டு திடுக்கிட்டு கையை நெறித்துக்கொண்டு, அவளரு கில் வந்து உடல் முழுதுந்தவி, “ஓ! ஓ! நமது மாதாசிரோமணி தன்னந்தனியே வந்தமையாற் கிஞ்சித்துப் பாயந்தனள் போலும்” என்று கருதி, திருஷ்டி ஆலாத்தி முதலியவை சுத்தி, குல தேவதை, இஷ்டதேவதை, வனதேவதை இவர்களைப் பிரார்த்தித்துத் திருநீரிட்டு, “எங்களாதினத்தைச் செந்தாமரைமலரென்று விரும்பிவந்த இலட்சுமியே! நீ அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களின் பாரம் பொறாமல் உடல் சோர்ந்தனையோ? சூடிய மலர்மாலையில் வந்துவிழும் வண்டுகளை ஓட்டி ஓட்டிக் கைகள் சோர்ந்தனவோ?” என்று பலவாறு கூறித் தமயந்தியை அழைத்துவந்து, கன்னிகா மாடத்தி லிருந்த சந்திரகார்த மண்டபத்திற் சேர்த்தனர். தமயந்தி அன்னங்கூறிய நளச்சக்கரவர்த்தியின்மேல் மிகுந்த காதல்

கொண்டு, 'அந்த மகாராஜனை மணக்க எத்துணைநாட்கள் செல்லுமோ' என்று ஏக்கங்கொண்டு, கமலமலரோடு மற்றொரு கமலமலர் வைத்ததுபோல் முகமலத்தில் கரகமலத்தை வைத்து, பரிமளமிகுந்த நறுமலர் மாலை புனைந்த நீண்ட அளகஞ் சோரச்சயனித்து, ஒன்றும்பேசாமல் ஸ்மரணையின்றி யிருந்தனள்.

அதைத் தாதிர்கள் கண்டு, "ஓ! ஓ! இஃதென்ன மாயம்? நம்மோடு விளையாடித் திரிந்த மாதுக்கு அகஸ்மாத்தாய்ச் சோர்வு வரவேண்டிய காரண மென்ன?" என்று அச்சங்கொண்டவராகி, சோர்வை அகற்ற அநேக உபசாரங்களைச் செய்தனர். சூரியனுமேற்றிசைக் கடலி லாழ்த்தான். சந்திர னுதயமாபினான். உடனே தமயந்தி சிறிது சோர்வு நீங்கினவளாய், புவிபோற் பாய்ந்துவருந் தென்றலாலும்-அழல்போற் காய்கின்ற சந்திரனாலும்-மலரம்புகளை வீசும் மன்மதனாலும் வருத்தமுற்று, "ஓ தென்றலே! இனிமையாகிய தமிழைப் பெற்று விளங்குஞ் சந்தனசலத்திற் பிறந்து உலகமெல்லாந் சுகமடைய வரும்படியாகிய நீ, என்னைமாத்திரம் வருத்துகின்ற காரண மென்ன?" என்றும் சந்திரனைப் பார்த்து, "ஓ மதியமே! நீ பிறக்கும்போது அமுதத்தோடு பிறந்தாய்; ஒரு கலைபெற்ற காலத்து உலககர்த்தாவாகிய பரமன் முடியிற் பொருந்தினை; பின்பு கலைக ளதிகரிக்குந்தோறும் யாவராலுந் தன் சுடரென்று சொல்லும்படியான பெயர் கொண்டனை. இவ்வளவு மார்ட்சிமையுற்ற நீ, எனக்குங் குளிர்ச்சியைத்தராமல் வெம்மையைத் தருவதை நோக்கினால், பிறந்தவிடத்தில் விஷத்தோடு பழகி, ஒருகலையுற்றபோது வளர்ந்த இடமாகிய பரமனது நெற்றித் தீக் கண்ணோடு நேசித்து, சோடசகலையும் பெற்று விளங்கினகாலத்து விஷாக்கினியையுடைய பாம்பின் வாயிற்பட்டு இருந்தமையால், செயற்கை வாசனைகொண்டு வெய்யோன் ஆயினையோ?" என்றும், மாரனை நோக்கி, "அடாமாரா! நான் உனக்கு ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க ஏன் என்மேற் படையெடுத்தனை? இஃதென்ன கொடுமை? எனக்கிருக்குஞ் சடையைப் பரமன் சடையென்றும், பசலையால் வெளுத்த என்னுடலைத் திருநீரணிந்த சாம்பவழர்த்தியின் திருவுரு வென்றும், சாந்தணிந்த என் கண்டத்தைப் பரமன் காளகண்டமென்றும் நினைத்து வந்தனையோ? ஐயையோ! நான் பெண்பால். என்மேல் வீணாகப் போருக்கெழாதே" என்றும் புலம்பித் தன்னை மறந்து சோர்ந்துவிட்டாள்.

அதுகண்ட தாதியர் பணிநீரைத் தெளித்து, சந்தனத்தை வாரிப் பூசி, ஆலவட்ட முதலியவற்றைக் காற்றுவர வீசிச் சோர்வை யகற்றினார். தமயந்தி சிறிது களைநீங்கிக் கணவிழித்துப் பார்த்து “அடி தாதியர்களே! சந்திரனுடைய அழலால் வேகும் என் தேகத் தைப் பாதுகாப்பதுபோல் அபிநயித்து, அந்தத் தீ அதிகரிக்க நெய்யை விடுவதுபோல் வெப்பமாகிய பணிநீரையும் கலவைச் சாந்தையும் என்மேற் றெளிக்கிறீர்களே. என்மேலுண்டாகிய அன்பு இதுதானோ?” என்று சொல்லி, ஒவென்றலறிக் கைசோர்த்து மெய் சோர்த்துவிட்டாள். உடனே தாதியர்கள் யாவரும் ஒன்றாகக் கூடிச் சுற்றிலும் உட்கார்த்து, தமயந்தியின் தலையை யெடுத்து மடியின்மீது வைத்துக்கொண்டு முற்றும் நோக்கி, ஒருவரையொருவர் பார்த்து, “ஓ! ஓ! சந்திரனுடைய அழற்ச்சியால் உடலமெங் கும் கன்றிப்போனதுமன்றி முத்தாரமும் வெந்துவிட்டது. நாம் தெளித்த பன்னீர் முத்துக்களின்மேற் பட்டமாத்திரத்தில் வெண் சுண்ணம்போல நீற்றுப்போயின. குளிர்ச்சியைக் கொடுக்குங் கல வைச்சாந்து அக்கினிக்குழம்பாயிற்று. சொல் தடுமாறிற்று. கை கால்கள் அசைவற்றன; நாசியிற் கைவைத்துப் பார்த்தால் சுவாச மிருக்கின்றதுபோலு மிருக்கின்றது. ஐயையோ! இனிநாம் என்செய் கிறது. இது காமக்குறியாக இருக்கின்றமையால் நமது யஜமானியா கிய வீமராஜன் மனைவிக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று பேசிக் கொண்டவராகி, அன்றிராத்திரி முழுவதும் உபசாரங்களைச் செய் துவந்தார்கள். பெண்பாலிடத்துத் தீமைபுரியுந் திங்களைத் தண்டிப் பதற்கு ஓர் அரசன் வந்தாற்போற் சூரியனுதயமானான். தமயந்தி சோர்வுநீங்கி நளனது திருவுருவத்தை மனக்கோட்டையில்வைத்து, அவனோடு வசனிக்கிறதங் களிக்கிறதும் ஊடுகிறதமாக இருந்தா ளேயன்றி, தாதியர் செய்யு முபசாரங்களையும் மற்ற வினையாட்டுக் களையும் வெறுத்திருந்தாள்.

அதனைத் தாதியர்கண்டு, ‘இன்றையதினமும் நாம் சும்மா விருப்போமானால் இன்றைய இரவில் நமதரசி அதுபவிக்கும் துன் பத்துக்கு உபசாரஞ்செய்ய நம்மால் முடியாது’ என்று கருதினவ ராகி, வீமராஜன் மனைவியிடத்துச்சென்று வணங்கித் தமயந்திபடும் வருத்தத்தை எடுத்துரைத்தனர். அதை வீமராஜன் மனைவி கேட்டு நமது புத்திரி பக்குவகாலத்தை யடைந்தனள் என்று கருதி, தன் கணவனிடத்துச் சென்று, “ஓ பிராணநாயகா

நமது புத்திரி பக்குவகாலத்தை யடைந்தனள். இனி நாம் சும்மா இருப்போமானாற் கெடுதி நேரிடும். மணஞ் செய்வதற்குத் தகுதியான முயற்சியைத் தேடவேண்டும்” என்று கூறினள். மனைவி கூறிய வாக்கியத்தைக் கேட்ட வீமன் மனக்களிப்புற்று, தன்கொலு மண்டபத்திற்கு வந்து மந்திரிகளை நோக்கி “ஓ மந்திரிகளே! நமது குமாரத்திக்கு மணஞ்செய்ய வேண்டும். நகரத்தை நன்றாக அலங்கரிக்கும்படி முரசறைந்து தெரிவித்துத் தேவர்களும் வியப்புறக் கல்யாணமண்டப மொன் றியற்றி, மன்னர் மன்னர்களுக்கும் - முனிவர்களுக்கும் - குடிகளுக்குத் தகுந்த ஆசனங்க ளிட்டு, சுயவரஞ் சாட்டி, திருமுகமுன்னிலையிற் சகல தேசாதிபதிகளுக்குத் தெரிவியுங்கள்” என்று கட்டளை யிட்டனன். மந்திரிகள், தங்கள் எவலாளரைக் கொண்டு நகர முழுவதுங் கல்யாணமுரசு அறைவித்து, தேவர்களும் வியப்புறக் கல்யாணமண்டப மொன் றியற்றி, அதில் அரசர்களுக்கும், முனிவர்களுக்குங் குடிகளுக்குத் தகுந்த ஆசனங்க ளிட்டு, சுயவரஞ்சாட்டி, கல்யாணவோலை எழுதி ஏழுநாளில் யாவரும் வரவேண்டுமென்று அதிற் குறித்து அத்திருமுகத்தைத் தூதுவர்கையிற் கொடுத்துத் தேச தேசத்துக் கணுப்பினார்கள்.

உடனே தூதுவர்கள் அத்திருமுகத்தைச் சகல தேசாதிபதிகளுக்குங் கொடுத்து, சக்கரேஸ்வரனாகிய நளராஜனுக்குங் கொடுத்துப்போயினர். சகல தேசாதிபதிகளுந் திருமுகத்தைக் கண்டமாத் திரத்தில் தங்கள் தங்கள் பரிஜனத்தோடு குண்டலிபுரத்தை வந்தடைந்தார்கள். வீமன், வந்த இராஜாக்களுக்கெல்லாந் தகுந்தமரியாதை செய்து விடுதிகள்விட்டு உபசரித்து வந்தான். நகரிலுள்ளவர்கள் மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களைப் புதிதாக்கி வென்சாந்துபூசி, வீதிகள்தோறும் தோரணங்கட்டி, முந்துப்பந்தரிட்டு பூரண கும்பங்கள் நிறுத்தி, வாசற்படிகள் தோறும் வாழை கழுகம்பாளை - இளநீர் முதலியவற்றை நாட்டி, புஷ்பமாலைகளுந் தூக்கி, சந்தனத்தாற் றரைமெழுகி விசித்திரமான கோலமிட்டு, தாங்களும் ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திராபரணங்களால் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு, மனக்களிப்புடன் யாவருஞ் சுபசோபன மங்களம் பாடிக்கொண் டிருந்தனர்.

நிடததேசாதிபதியாகிய நளராஜன் மணவோலையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மணக்கோலங்கொள்ளக் கருதி மந்திரிகளை நோக்கி, “விதர்ப்பதேசத்தரசன் குமாரத்தியின் சுயவரத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். ஆதலால் எல்லோரும் பிரயாண மாகுங்கள்” என்று கூறி, சபையை விட்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, ஸ்நானஞ்செய்து பூஜைமுடித்து, பலவகைப் பதார்த்தங்க ளோடு அமுதுண்டு தாம்பூலந்தரித்து, மகரகுண்டல ஆரகே யூர கடகங்கண மகுட முதலிய வற்றை அணிந்து, கவசந் தரித்து, அம்புப்புட்டிலை முதுகிற்றாங்கி, வில்லைக் கரத்தி லேந்தி, உடைவாள் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு, தூதுவர்களை அழைத்துத் “தேரை அலங்கரித் துக்கொண்டு வரும்படி பாகனுக் குரையுங்கள்” என்று கூறினன்.

அவ்வாறே தூதுவர் பாகனுக்கு அரசன் கட்டளையைத் தெரி வித்தனர். பாகன் தேரை அலங்காரஞ்செய்து ஒரு நொடியிற் கொண்டு வந்தான். உடனே அரசன் தேரேறி நகர்ப்புறத்து வந் தான். மந்திரிகள் - தண்டத் தலைவர் - வியூகத்தலைவர் - அணித் தலைவர் - படைத்தலைவர் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் சேனை களோடு அரசனுக்கு முன்பு தாமே நகர்ப்புறத்து வந்திருந்த னர். அரசன் அவர்களோடு கலந்து, பேரிகை - டங்கா - டமா ரம் - தாளம் - எக்காளம் - பேய்க்காளம் - துத்தாரி - சின்னம் முதலிய வாத்திய ஒசைகள் கடலைப்போல் ஒலிக்கக் களிப்புடனே தன் தேரைச் செலுத்தி, காடு - மலை - வனம் - வனாந்திரங்களை யெல்லாங் கடந்து விதர்ப்பதேச மடைந்து, குண்டலிபுரத்துக்கு வந்தான். சகல அரசர்கட்கு மேலான சக்கரவர்த்தி வருதலை வீமன் கண்டு, எதிர்சென்று உபசாரஞ் செய்தனன். நளன் நகர்ப்புறத்தி லேயே தன் சேனாசமுத்திரத்துடனிருந்தான். ஒரு கமல மலரை அநேக வண்டுகள் நெருங்கிச் சூழ்வதுபோலக் குண்டலி புரத்தை மற்ற நகரத் தரசர்களெல்லாரும் நெருங்கிச் சூழ்ந்தனர். கேளும் தருமராஜனே! மாதுசிரோமணியாகிய தமயந்தி யென் னும் ஒரு கன்னியின் பொருட்டு உலகிலுள்ள அரசர்க ளெல்லாருந் திரண்டு குண்டலிபுரத்தில் வந்திருந்ததை யாழ்வாலிலோராகிய நாரதமுனிவர் கண்டு, உடனே சொர்க்கலோகத்துச் சென்றார். அவரைச் சொர்க்காதிபதியாகிய இந்திரன் கண்டு எழுந்தெதிர்சென்று

அழைத்துவந்து, ஒரு பொற்பிடத்திலிருந்திச் சோடசோபசா ரஞ்செய்து பலவாறு புகழ்ந்து, “ஓ முனிநாதா! சொர்க்க மத்திய பாதாள மென்னு முப்புவன சஞ்சாரியாகிய தேவரீரை அடியேன் செய்த மாதவப்பேற்றால் இன்ற இங்குவாக் காணப்பெற் றேன். தாங்கள் இவ்விடம் வந்த காரண மென்ன? ஏதாவது அதி சயமான சமாசாரங்க ளுண்டா?” என்று வினவினான். நாரதர் இத் திரனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி “ஓ தேவராஜனே! பூலோகத்தில் விதர்ப்பதேசத்தரசனாகிய வீமனுக்குத் தமனமுனி கிருபைபினால் ஒரு புத்திரி பிறந்தாள். அவள் பருவகால மடைந்தாள். அவளு டைய ரூபசவுந்தரியம் ஒருவராலுரைக்கத் தக்கதல்ல. அப்படி உரைக் கவேண்டுமானால் இரண்டாயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷன்று னுரைக்கவேண்டும். அவ்வளவு சுந்தரத்தை யுடையவளுக்கு விவா கமாம். அதற்காகச் சகல தேசாதிபதிகளும் விதர்ப்பதேசத்தில் வந்து சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். அந்தத் தமயந்திக் கொப்பானவர் இந் தச் சொர்க்கலோகத்தில் மாத்திரமல்ல; பாதாள லோகத்திலு மில்லை; அவளோ டிடததேசாதிபதியாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியின் மேற் காதல்கொண்டிருக்கிறாள். இந்த அதிசயத்தை உனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று இங்கு வந்தேன். இனி விடைகொடு” என்று சொல்லி, விடைபெற்றுத் தமது கருத்துக் கிசைந்த விடத் துக்குச் சென்றார். இந்திரன் தமயந்தியின் வனப்பை நாரதரார் கேள்விப்பட்டமாத் திரத்தில் ஆசையாகிய கடலுள் மூழ்கினான். அப்பால், கீழ்க்குத்திசைக் கடவுளாகிய அவனும்-தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமனும் - வடமேற்றிசைக் கடவுளாகிய வாயுபகவா னும் ஆகிய நால்வரும் தத்தம் பரிஜனங்களோடு விதர்ப்பதேசத் துக்குத் திலதம்போலொளிர்நங் குண்டலிபுரம் வந்து சேர்ந்தார் கள். மற்ற அந்தரலோகவாசிகளும் வந்து நெருங்கினர். திருப்பாற் கடலி லுதித்த அமுதத்தை யுண்ட இந்திரன்-அக்கினி-யமன் - வாயு முதலியவர்களே தமயந்தியின் இதழ்முதத்துக்கு இச்சை கொண்டு வந்தனரென்றால், மண்ணுலகத்தி லிருக்கும் மன்னர் மன்னவர்கள் தமயந்திக்காக மடலூர்வதற்கு நாணுவரோ? ஒரு காலும் நாணமாட்டார்கள். சகல தேசாதிபதிகளுஞ் சகல தேவர்க ளும் வந்து நெருங்கிய குண்டலிபுரமானது, திருமாலுக் கிருப்பிட மாகிய வைகுந்தம்போலிருந்தன வென்றால், அந்நகரத்தின் மாட் சிமையை நீரே மதித்துக்கொள்ளும்.

இவ்வாறு விண்ணுலகாதிபதிகளும் மண்ணுலகாதிபதிகளும் நெருங்கி யிருக்கும்போது, சக்கரேச்வரனாகிய நான் தேவர்கள் வரவைக் கண்டு அவர்களைத் தரிசிப்பதற்குச் சென்றான். இந்திரன் முதலான நூற்றிசைக் காவலர்களும் நான் உருவத்தை நோக்கி மகிழ்ந்தவர்களாகி, தங்கள் கண்களாகிய வண்டுகளை நான் முகமாகிய கமலத்தி லிருக்கும்படி செலுத்தினர். நான் அவர்கள் அருகிற் சென்று நூற்றிசைக் காவலர்களையுங் கைகுவித்து வணங்கி நின்றனன். அதற்கு நால்வரு மகிழ்ந்து பல ஆசிகள் கூறி, தங்க ளுடன் சமமாக ஒரு சிங்காதன மளித்து இருக்கச் சொன்னார்கள். அவருள் இந்திரனானவன் னானே நோக்கி, “ஓ மஹாமண்டலேச் வரா! இதோ நிற்கிறவர் தென்றிசைக் கடவுள்; என்னருகி லிருக்கிறவர் அக்கினிபகவான்; நான் இந்திரன். நாங்கள் நால்வரும் ஒரு காரியார்த்தமாக மண்ணுலகத்துக்கு வந்தோம். அக்காரியம் உன்னாலேதான் நிறைவேறவேண்டும்” என்று கூறினன். இந்திரன் வழங்கிய சொற்களைக் கேட்ட நான், உள்ளம்பூரித்து, “ஓ! ஓ! சொர்க்காதிபதிகளாகிய இந்த நால்வர்க்குங் கிடைத்தற் கருமையான பதார்த்த மொன்றுமில்லை. அப்படியிருக்க, இவர்கள் ஒரு பதார்த்தத்தை நாடியிருக்கிறோ மென்றும் அப்பதார்த்தத்தை நம்மா லடையவேண்டுமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். நாமோ, மண்ணுலகத்தி லிருப்பவன். நம்மால் அந்தப் பொருளை அவர்களடைகிற தெவ்வண்ணம்? அப்பொருள் யாது? குறிப்பறிந் தீவதே கொடையென்று மனுசாஸ்திரத்திற் கூறுகின்றது. இவர்கள் மனக் குறிப்பு நமக்குத் தோன்றவில்லை. இவர்கள் காதலித்த பொருள் இன்னதென்று நமக்குத் தோற்றமானால் அப்பொருளைக் கொடுப்பதுமன்றி, என்னுமிரையுங் கொடுப்பேன். ஒருவர் ஒரு பொருளை நாடித் தங்கள் கருத்தும் முகமும் நாண மற்றொருவரிடத்துச் சென்று கேட்பதே அரிது. அப்படிக்கேட்டுங் கொடாதவரையல்லவோ பாபியரென்று நூல்கள் முறைபிடுகின்றன. அதுபற்றியல்லவா நம் முன்னோர்கள் கேட்போ னுரைப்பதற்கு முன்னமே நாடிவந்த பொருளை நீர் வார்த்து தத்தஞ் செய்கிறார்கள். மேலும் ஐந்து கற்பக விருஷத்தின் செல்வத்தையுந் தேவாமுதத்தையும் பெற்ற இந்திரனே நம்மை நாடி ஒரு பொருள் கேட்டால், அவர்களிப்புற அளித்தல் நமக்கு மேலான சிறப்பல்லவா? ஆனால் மஹாராஜன் ஒரு பொருளை நாடிவந்தவனென்று கூறினனேயன்றி

இன்ன பொருளென்று கூறவில்லை. இதற்கு நான் என்ன செய்வேன்?" என்று பலவாறு தனக்குள் யோசித்து, இந்திரனைப் பார்த்து, "சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னு முவுலகிற்குங் கர்ததனே! நான்செய்த பூஜாபலமோ?" எங்கள் முன்னோர் செய்த பூஜாபலமோ? சொர்க்கலோகத்தை விட்டு மண்ணுலகத்துக்கு வந்து என்கட்புலனுக்குத்தோன்றி என்னுலொருகாரிய முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினீர். அக்காரிய மின்னதென்று விளங்கத்திருவுளங் கணிந்து கூறினால், தங்கள் அடிமையாகிய நான் தடையின்றி அக்காரியத்துக்குத் தகுந்த முயற்சிசெய்கிறேன்" என்று கூறினன்.

இந்திரன் மகிழ்ந்து "ஓ சொர்க்க மத்திய பாதாள மென்னு முப்புவனத்திலும் வெற்றிகொண்ட மாரணவென்ற தீரணே! நான்கள் நால்வருந் தமயந்தியின் வனப்பைக் கேட்டு மோகங்கொண்டு மண்ணுலகத்துக்கு வந்தோம். காமனுந் தன் வில்லை வளைத்து மலர் வாளிதொடுத்து எங்க ஞாபிரை வாட்டுகிறான். அத்துன்பம் நீங்க, நீ, மாதுசிரோமணியாகிய அத்தமயந்திபி னிடத்திற் சென்று, என் பெயரையும் என் சிறப்பையும் எடுத்தோதி, எனக்கு மண மாலை சூட்டச்செய். என்மேல் மோகங்கொள்ளாமல் நீக்கி விடுவாளானால், அக்கினிபகவான் அல்லது வாயு - யமன் - இவர்களி லொருவர்க்காவது பொருத்திவை" என்று கூறினன்.

இந்திரன் வாக்கியத்தைக் கேட்ட நளன், அனலிடு மெழுகு போல மனமிக உருகி, ஒன்றுத்தோன்றாமல் சித்திரப்பதுமை போல் நின்று, பின்பு சிறிது தெளிந்து, "ஆ! ஆ! நாம் தமயந்தி யின்மேல் மனப்பூர்த்தியாகக் கருத்தைச் செலுத்தியிருக்கிற செய்தி இந்த இந்திரனுக்குத் தெரியாததல்ல. நாமோ? அதிகக் காதல்கொண்டது மன்றி மாரனால் அவகோலப்பட்டு மிருக்கிறோம். எல்லாமறிந்த தேவராஜன், நம்மை அப்பெண் பாவிடத்திலேயே தூதாகச் செல்லவேண்டுமென்று வேண்டுகிறான். அந்த மாது செளந்தரியத்தில் மிகுந்தவளென்றும், அவளைத் தேவர்களும் காதலித்திருக்கிறார்களென்றும் அன்னஞ் சொன்னது இன்று உண்மையாயிற்று. இனி நாம் இந்திரன் வாக்கியத்தைத் தடுப்போமா இல்லவாக்குப்பிழை நேரிடும். இந்திரன் கருத்தின்படி தூதுசெல்வதே தகுதி" என்று மனதை உறுதி செய்துகொண்டு, இந்திரனை வணங்கி, "ஓ தேவராஜனே! என்னுள்ள நிலையைக் கண்டிருந்துந்

தமயந்தியினிடத்துத் தூதாகச் செல்லவேண்டு மென்று தாங்கள் கூறினது, எனக்கு அதிக ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. உலகத்தில் யார் யார்க்கு எந்தெந்த வேலை இடவேண்டியதோ, அந்தந்த வேலையை அவரவர்களுக் கிடவேண்டும். அதனை நீக்கி, என்னை ஒரு பெண்பாலிடத்தில் தூதாகச் செல்லென்று கட்டளையிட்டீர்கள். நீங்களோ தேவர்கள். நானோ மண்ணுலகத்தி விருக்கிறவன். தங்களுக்குத் தெரியாத நீதி ஒன்றில்லை. நீங்களே தூது செல்லென்றால் நான் மறுக்க வல்லவ னல்லன். நான் அக்கன்னிக் காவலைக் கடந் தெவ்வாறு செல்லுவேன் ” என்று கேட்க, இந்திரன் “ஓ மஹாராஜனே! நாங்கள் நாடிவந்த கன்னிகை உன்மேல் அதிகக் காதல்கொண் டிருக்கின்றமையால், உன் வாக்கியத்தைத் தடுக்காம லிணங்குவாளென்று கருதி உன்னைத் தூதுசெலுத்தக் கருதினோம். நீ எங்கள் வாக்கியத்தைத் தடுக்காமல் தூதுசென்று அந்த மாதைப் பொருத்திவைப்பாயானால், சந்திர சூரிய் ரிருக்கிறபரியந்தம் உனக் குச் சிறப்புண்டா யிருக்கும். கன்னிக்காவலைக் கடப்பதற்கு உன் திருவுருவத்தை ஒருவர் காணாமலிருக்க மஹாவிநோதமான ஒரு அஞ்சனந் தருகிறோம். அதனை நெற்றியி லணிந்துகொண்டு தமயந்தியினிடத்துச் சென்றவுடன் அந்த அஞ்சனத்தைத் துடைத்து விடு. அப்போது அவளுக்கு நீ தோன்றுவாய். ஆதலால் இப் போதே போய் தமயந்தியி னிடத்திற் பேசவேண்டியவற்றைப் பேசி, எங்களில் யாருக்காவ தொருவர்க்குப் பொருத்திவிட்டு வா ” என்று கூறி, தான் கூறியவாறு அஞ்சன மளித்தனன். நளன் இந்திரன் கருத்துக் கிசைந்து விடைபெற்று, அஞ்சனத்தை நெற்றியி லணிந்து, குண்டலிபுர மடைந்து, வீதிகளை யெல்லாங் கடந்து தம யந்தியிருந்த கன்னியா மாடத்துத் தலைவாசற்படியை அடைந்த தும் கன்னிகாமாடத்துக் காவலாளர்கள் ஆளரவத்தைக்கேட்டு, “யாரோ வந்தாற்போ விருக்கின்றது; ஆளைக்கானோம். இஃதென்ன ஆச்சரியம்?” என்று ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துப் பேசிக் கொள்வதை நளன் கேட்டு, நாணமீ தூறத் தலையிறங்கிக் கொண்டே அக்காவலைக் கடந்து உட்புறத்துச் செல்லும்போது, ஆங்காங்குள்ள தடாகங்களையும் அத்தடாகங்களில் விளையாடும் மாதர்களையும் சோலைகளையும் அச்சோலையில் மலர்கொய்து விளையாடு மங்கையர் களையும் இன்னு முண்டான பல அதிசயங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

அப்படிச் செல்கின்றபோது செண்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்த மாதர்கள் தங்கள் கையிலிருந்த செண்டைத் தனக் கெதிரிலிருந்த மாதர்களிடத் தெறிந்தனர். அச்செண்டு செல்லுங் கதி தப்பி, நளன் மார்பிற் பட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. அதைச் செண்டெறிந்த மாதர்கள் கண்டு, “ஓ! ஓ! நாம் எறிந்த செண்டு அந்த ரத்திற் சென்று தடைப்பட்டதுபோல மீண்டு பூமியில் விழவேண்டிய தென்ன” என்றையுற்று, ஒருவரை யொருவர் பார்த்து மயங்கி நின்றனர். இதனைக் கண்ட நளன் யாதொன்றும் வசனியாமல் தலையை இறக்கிக் கொண்டே தமயந்தியிருந்த மாளிகைக்குச் சென்றான். நளன்மீது காதல்கொண்ட தமயந்தி ஆசைப்பெருக்கத்தினால் நளன் பெயரை யெடுத்தோதிக்கொண்டே இருக்கிறவளாதலால், அந்த மாது களிப்புறத் தாதியர்கள், “இதோ வந்தான் நளன்! இதோ வந்தான் நளன்” என்று அடிக்கடி கூறுவர். அப்படி உரைப்பதினால் அங்குள்ள கிளிகளும் அவ்வார்த்தையைக் கற்றுக்கொண்டு, எப்போதும் அந்த வசனத்தையே சொல்லிக்கொண்டிருக்கும். நளன் வந்தபோதும் “இதோ நளன் வந்தான்” என்று கிளிகள் சொல்லிற்று. அதை நளன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, “ஓ! ஓ! கிளிகள் நம்மை யறிந்துகொண்டது. இனி என்ன செய்கிறது” என்று மன வருத்த முற்றுச் சற்று நேரம் நின்றான். அச்சமயத்தில் நளன் மேற் காதல்கொண்ட தமயந்திக்கு மகிழ்வுண்டாகச் சில தாதியர்கள் நளனைப்போல் ஒருபட மெழுதிவந்து, “இதோ நளன் வந்தான் பார்” என்று சொல்லுகிறதையும், தமயந்தி ஆவலுடன் அப்படத்தைப் பற்றி அணைகிறதையும், அது படமென்று கருத்துக்குத் தோன்றின மாத்திரத்தில் அத்தாதியரை வெறுத்துக் கொள்வதையும் நளன் கண்டு களிப்பிற்று, அன்னங்கூறியதும், அன்னத்தின் வாக்கின்படி ஒத்திருக்குஞ் சுந்தரத்தையுங் கண்டு, இவள் தான் தமயந்தியென்று தெளிந்து, மனக்களிப்புடனே தான் அணிந்திருந்த அஞ்சனத்தைக் கையாற் றுடைத்தனன்.

அஞ்சனங் கலைந்தவுடன் நளனது திருவுருவத்தை அங்குள்ள தாதியருந் தமயந்தியுங் கண்டு உருவெளித் தோற்றமென்று கருதினவராகி, பின்பு தெளிந்து, யாரிக் கன்னிக்காவலைக் கடந்து வருபவரென்று ஐயுற்றுத் திடுக்கிட்டு, இறங்கின தலையை நிமிராமல் நளன் பாதவடிவத்தைக் கண்டு, ‘இந்தப் புருஷன் யார்? தேவனாகில் மண்ணுலகத்தி லிருக்கும் பொருளை விரும்பி வரான்’;

பாதம் நிலத்தோயாது. பாதாளத்திலிருப்பவனானால் எல்லா வுலகத்திலுஞ் சிறந்தது பாதாளம். அதிலல்லாத பொருள் மண்ணுலகத்திலில்லை. மண்ணுலகத்திலிருப்பவனானார் கன்னிக்காவலைக் கடந்து வருவதரிது. ஆதலால் வந்த புருஷன் யார்' என்று தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, தமயந்தி தாதியை எச்சரித்து, “வந்தவன் யாவனென்று அறிமின்கள்” என்று ஆக்யாபித்தாள். அருகிலிருந்த தாதியர்கள் நளனைப் பார்த்து, “ஓ புருஷோத்தமா! நீ உருக்கொடு விளங்கும் மாரவேளைப் போலிருக்கின்றாய், அதிகக் காவலையுடைய இந்தக் கன்னியாமாடத்துக் கெப்படி வந்தனை? காவலாளர்கள் உன்னைக் காண்பாராகில், நீ கனவருத்தத்திற் குள்ளாகுவையே. இவ்வகைப்பட்ட கடினகாவலைக் கடந்து இங்கு வரவேண்டிய காரண மென்ன? நீ யார்? உன் பெயர் யாது? உனக் கிங்கு ஆகவேண்டுங் காரிய மென்ன?” என்று வினவினர்.

அதற்கு நளன்; “ஓ தாதிகளே! நான் நிததேசாதிபதி. என் பெயர் நளன். இங்கு வந்ததற்குக் காரணமென்ன வெனில், இந்திரன் - வாயு - அக்கினி - இயமன் ஆகியநால்வரும் உமது யஜமானியாகிய தமயந்தியின்மேற் காதல் கொண்டு, என்னைத் தூதாக அனுப்பி வைத்தார்கள். தேவர்கள் கொடுத்த அஞ்சனத் தாற் காவலர்கள் கண்ணுக்குத் தோன்றாம லிவ்விடம் வந்தேன்” என்று கூறினன்.

இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத்திரத்தில் உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டு மகிழுங் கருத்தையுடைய தமயந்தி, உருவத் தோடு விளங்கும் நளன் நேரில் வந்து வசனித்தலைக் கேட்டுப் பரமானந்த மடைந்து, தலையை நிமிர்ந்து நளராஜனை உற்றுநோக்கி, அன்னங் கூறியதற்கும் நளனிருக்குஞ் சுந்தரத்துக்கு மொத்திருத்தலை யெண்ணி, கண்களால் நளனது அழகிலுண்டாகிய நலத்தைக் கிரகித்து, தான் கொண்ட காமநோயைத் தணித்து, நாணமீதுறத் தலையை வணங்கி, தாதியோடு பேசுதல் போலப் பேசத்தொடங்கி; “ஓ! மஹாராஜனே! இந்திரன் முதலான நால்வருந் தூது அனுப்பிய கருத் தென்ன?” என்று வினவினள். அதற்கு நளன் “ஓ மாதிரோமணீ! உன்னுடைய ரூபசௌந்தரியத்தைக் கேட்டு நின் போகத்தை விரும்பினவராகி அவர்கள் இந்த மண்ணுலகத்திற்கு வந்தார்கள், அந்நால்வருள் இந்திரனென்பவன் பெருமை என்னொரு

நாவாற் சொல்லத்தக்கதல்ல வாயினும், என்னாற் கூடியமட்டுஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். அந்த இந்திரன் அகரர்குல காலன்; பர்வதங்களின் சிறகை அரிந்த வச்சிராயுதன்; அக்கினி முதலான திசைக் காவலர்களுக்கும் இந்த மண்ணுலகத்துக்கும் பாதாளத்துக்குத் தலைவனாகி, சொர்க்கத்துள்ள முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் நாற்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்கள் கின்னரர் கிம்புருடர் கருடர் காந்தருவர் சித்தர் வித்தியாதார முதலான சகலரும் வணங்கும் பாதகமலத்தை யுடையவன்; போகத்தி லுயர்ந்தவன்; மஹாபராக் கிரமசாலி; சபாநுக்கிரக சாமர்த்தியன்; திருப்பாற்கடலில் அமுதத்துடன் பிறந்த ஐராவதத்தைப் பெற்றவன்; சுவேதாஸ்வங்களை யுடையவன்; தேவாமிர்த கலசத்தை யுடையவன்; சங்க நிதி பதுமவிதி கற்பகவிருகூழ் காமதேனு முதலிய சிறந்த பொருள்களை யுடையவன்; அளக்கரிய புகழைப் படைத்தவன். மேலும் அந்தமகாராஜன் புலோமிசை - அரம்பை - ஊர்வசி முதலானவர்களைக் காதல் கொள்ளாமல் நின்மேற் காதல் கொண்டா னென்றால், உன் தவப்பயனே பயன். நீ மானிட ஜன்மமாக இருந்துந் தேவர்களெல்லாரும் உனக்குப் பணிவிடை செய்யும்படி எதிர் பார்த்திருக்கின்றார்களென்றால், உன் சிறப்பே சிறப்பு. நீ மனமகிழ்ந்து இந்திரனுக்கு மனைமலை புனையந் கருத்துவை. சொற்ப ஆயுளையுடைய மண்டலத்தரசரை மணந்துகொள்வதற் பயனில்லை. நீழிகாலஞ் சுகத்தைத் தருவதாகிய தேவபோகத்தை யநுபவித்தற் கிச்சைகொள்” என்று கூறினன்.

இவ்வாறு கூறிய நளன் வாக்கியத்தைக் கேட்ட தமயந்தி, அனலிடு மெழுகுபோல மனமுருகி, இருசெவியிலுங் கரத்தை வைத்து மூடிக்கொண்டு, இஷ்ட தேவதையைத் துதித்து, “ஓ மகாராஜனே! மண்ணுலகத்தாருக்கு விண்ணுலகத்தார் தாய் தந்தையரென்று வேத முறையிடுகின்றது. அந்த வேதங்களை நன்றாகக் கற்றுணர்ந்து அந்நெறியில் நின்ற இந்திரன், காமத்தால் மதிமயங்கி என்னை விரும்பி உன்னைத் தூதனுப்பினாலும், எல்லாந் தெரிந்த நீர் மறுக்காமல் இந் திரன் கருத்துக் கிசைந்தீரல்லவா? ஒருவேளை தேவ வாக்கியத்தைத் தடுக்கக் கூடாதென்கிற விதியை அநுசரித்து வந்தீரா? அங்ஙனமாயின் என் கருத்தை வெளியிடுகிறேன் கேளும்; தேவரல்ல மற்ற மும்மூர்த்திகளேயாயினும் வேதவிதிக்குப் பிசகுவார்களானால், எள்ளளவேனும் அவர்களை மதிக்க விதி

யில்லை. ஆதலால் இந்திரன் கூறிய அடாத வாக்கிய மிங்குச் செல்லாது; மேலும் உத்தமஸ்திரீகள் ஒருவனைக் கணவனாக நினைத்த பின்பு மற்றொருவனை நினையார். ஆதலால், நான் ஒருவனைக் கணவனாக என் கருத்திற் குறித்திருக்கிறேன். அவனுக்கு மணமாலை சூட்டுவேனெயன்றி மற்றொருவருக்கு மணமாலை யிடேன். நீர் இனி இந்திரனைக் குறித் திங்குப் பேசவேண்டியதில்லை” என்று கூறக்கேட்ட நான், தமயந்தியின் மனவுறுதியைக் கண்டு மகிழ்ந்தவனாகிச் சொல்லுகிறான்—

“ஓ மாதாசிரோமணீ! நீ இந்திரன் கருத்துக் கிசையாவிடினும் மற்ற வாயு அக்கினி இயமனாகிய மூவர்களுள் உனக் கிஷ்டமானவருக்கு மணமாலை சூட்டலாம்” என்று கூறினன். அதற்குத் தமயந்தி மகாராஜனே! இந்திரன் கருத்துக் கிசையாத நான் மற்ற மூவர்கருத்துக் கிசைவனோ? அவர்க ளென்ன தேவர்களல்லவா? போகம் ஆபுள் புகழ் செல்வம் ஆகிய இன்னொரு பொருளும் அற்பம். பெண்களுக்குக் கற்பொன் றிருக்குமானால் மேற் குறித்த நான்குத் தனக்குத்தானே வந்தடையும். அவ்வளவு சிறப்புற்ற கற்புடைமையை நீக்கிச் சொற்ப பொருளுக் கிச்சை கொள்பவர் யார்? ஒருவருமில்லை. கற்பைக் கலனாகக்கொண்ட மாதர், தாங்கள் கருதிய புருஷனுக்கு மாலையிடுவரேயன்றி, மற்ற வர்க்கு மாலையிடார்கள். ஒருவேளை தாங்கள் கருதிய புருஷன் கைக்குக் கிட்டாமற் போனால், அக்கினியில் விழுந்திறப்பர்” என்று கூறினன்.

அதை நான் கேட்டு உள்ளம் பூரித்து, “ஓ மாதாசிரோமணீ! நீ கூறிய வாக்கியத்தை உய்த்து நோக்கினால், இந்திரன் முத்தலான நால்வரை மணம் புரியேனென்றும், கருதிய புருஷனுக்கே மாலையிடுவேனென்றும், கருதிய புருஷன் கைக்குக் கிட்டாதகாலத்தில் நெருப்பில்விழுந் திறப்பேனென்றும் கூறுவதுபோல் அர்த்தமாகின்றது. நெருப்பில் விழுந்திறந்தால் அக்கினியை மணந்ததுபோலாகுமே அல்லது நீரில் விழுந்திறந்தால் வருணனை மணந்ததுபோலாகுமே இதற்கென்ன சொல்லுகிறாய்? அப்போது நீ கூறிய வாக்கியம் பழுதாகின்றதே!” என்று வேடிக்கையார்த்தமாகவும் ஆகேசுபனையாகவும் வினவினன்.

இந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தமயந்தி மதிமயங்கி, உத்தரவுகொடுக்கச் சக்தியற்றவளாகி, “ஓ! ஓ! இந்த மஹா

ராஜன் நம்மேல் விருப்புற்றவனாக இருப்பானால், நமது வாக்கியத்தை ஆக்ஷேபிப்பானா? அன்னம் நம்மைக் குறித்து விசேஷித் துரைக்கவில்லைபோலத் தோன்றுகின்றது. ஐயோ! நளமகாராஜனே என்னுயிரென்று நினைத்திருக்கு மெனது உயிர் சோர அவரே இச்சொல்லைச் சொல்லத் துணிந்தமையால் உயிரைப் பருகும் யமதூத ரென்பவ ரிவரே” என்று ஏங்கி மனந்தளர்கின்றபோது, இருவர்க்குந் தூதாகச் சென்ற அன்னம், அவ்வேளையில் அந்த இடத்துக்கு வந்து, மனவருத்தப்படுகிற தமயந்தியைப் பார்த்து, “ஓ அம்மணீ! தூதாக வந்தால் அந்த விதிக்கு மாறுபடாமல் நடக்கவேண்டுவது தகுதியாதலால், அதற்காக மஹாராஜன் தாட்சண்னிய மின்றிச் சில வார்த்தைகளைக் கண்டிப்பாகப் பேசினன். அதைக்கொண்டே நீ அரசனுக்கு நம்மிடத்தில் அன்பில்லை என்று நினைக்கலாமா? வருத்தப்படாதே” என்று கூறி, அரசனைப் பார்த்து, “ஓ மஹாராஜனே! மஹாபண்டிதரெல்லாரும் உமது சொல்லுக்கு விடை கொடாரென்றால், பெண்பாலாகிய தமயந்தி விடைகொடுப்பாளா? நீர் வந்த தூதுக் கிசைந்த படி பேசினீர். அப்படிப்பேசினவர், இங்கு நடந்த விருத்தாந்தத்தை மாத்திரம் உமது யஜமானர்களுக்குச் சொல்வதே நலமன்றி, இவள் சொல்லிற் சொற்குற்றம் பிடித்துப் பிச்சிப்பது தகுதியல்ல” என்று கூறிற்று. அதுகேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்து, தான் வந்த தூது பொருந்தாமைக்கு மனவருத்தமுற்றுத் தமயந்தியின் மனவுறுதிக்கு மகிழ்ச்சி யடைந்து, முன்போல் அஞ்சனமிட்டுக் கன்னிக்காவலைக் கடந்து, இந்திரன் முதலான நால்வ ரிருந்த இடத்துக்கு வந்தனன்.

இந்திரன் முதலான நால்வரும் நளனைத் தூதுவிட்டபின்பு தாங்கள் வண்டுருபமாகி அவன்பின்னேயே சென்று, நளனுந் தமயந்தியும் பேசியவற்றையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு, அவனுக்கு முன்னதாக வந்து தங்கள் பழைய உருக்கொண்டு ஒன்று முணராத வர்போல நளனது வரவைப் பார்த்திருந்தார்கள். நளன் நால்வருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, தமயந்தி கூறியவற்றையும் அவள் கருத்தையுந் தெரிவித்தான். இந்திரன் முதலான நால்வரு மகிழ்ந்தனர். இந்திரன் பற்பல அஸ்திரங்கள் கொடுத்து, அந்தந்த அஸ்திரங்களுக்குத் தகுந்த மந்திரங்களை யுபதேசித்து நளனை வாழ்த்தினான். அக்கினிபகவான் நளனை ஆசீர்வதித்து, அனலின்றி அடிசி லமைய மந்திரோபதேசஞ் செய்து, அந்த அடிசிலுக்கு

நளபாகமென்று பெயர் வரக்கடவது என்று வரங் கொடுத்தான். வாயுபகவான் நளனை வாழ்த்தி அசுவமந்திரத்தை யுபதேசித்தான். யமன் நளனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறித் தன்கையி லிருக்குங்கதைக்கு ஒப்பாகிய ஒருகதையை யளித்தான். இந்த நால்வர் கொடுத்த பரிசைப் பெற்று நளன் தனது விடதி வீட்டுக்கு வந்து இனிது வீற்றிருந்தான். கேளும் தருமந்தனா! அன்றையதினஞ் சூரியன் கருங்கடல்முகட்டி லுதயமானவுடன், விதர்ப்பதேசத்துக்கு அரசனாகிய வீமன் தன் மந்திரிமார்களை நோக்கி, “ஓ மந்திரிமார்களே! இன்றையதினம் நமது குமாரத்திக்கு மணம் புரியவேண்டிய தாகையால், முரசு முன்னிலையிற் சகல அரசர்களையுங் கல்யாண மண்டபம் வந்து சேரும்படி கட்டளைபிடுங்கள்” என்று கூறினன். மந்திரிமார்கள் முரசுமுன்னிலையிற் சகல அரசர்களுக்கு மறிவித்தனர். சகல அரசர்களும் இந்திரன் முதலாகிய நால்வருங் கல்யாண மண்டபம் வந்து சேர்ந்து, அங்கு அமைத்திருந்த சிங்காதனத்திலினிது வீற்றிருந்தார்கள். ஏகசக்கராதிபதியாகிய நளராஜன், தன் பரிஜனங்களை நிறுத்தி, சிலரோடு வெளிப்பட்டு வெண்பட்டுக்குடைகவிய நவமன்மதன்போல் நடந்து நகரத்தையடைந்து, கல்யாண மண்டபம் வந்து அங்கு அமைத்திருந்த கோடி சூரியப்பிரகாசம் பொருந்திய சிங்காதனத்திலினிது வீற்றிருந்தான்.

இப்பால் வீமராஜன் தன் குமாரத்தியை அலங்கரித்துக் கொண்டுவரும்படி தாதியர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். தாதியர் தமயந்திக்கு ஸ்நானஞ்செய்வித்து ஈரம்புலர்த்தி, வெண்பட்டாடையணிந்து, கரியகுழலை வாரிச் சடையிட்டு, மல்விகை முல்லை முதலிய மாலைகளைப்புனைந்து சகல ஆபரணங்களு மணிந்து, கலவைச் சாந்து பூசி, மகாலட்சுமியும் நாணத்தகுந்த அழகினையுடைய தமயந்தியைக் கல்யாணமண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்தார்கள். தமயந்தி, தன் பிதாவாகிய வீமராஜனை வணங்கி நின்றனள். பிதா தன் புத்திரியின் முகக்குறியை அறிந்து, லோககர்த்தாவாகிய திருமலைத் தியானித்தான். திருமா லுள்ளங்களிந்து, பிரமனை நோக்கி, “ஓ புத்திரசிகாமணியே! நின் மனைவியாகிய சரஸ்வதியைத் தமயந்திக்குத் தாதியாக இருந்து, வந்த அரசர்களின் பெயரை எடுத்தோதிவரக் கட்டளையிடு” என்று கூறினார். பிரமன் தன் மனைவியாகிய சரஸ்வதிக்குக் கட்டளையிட்டான். சரஸ்வதி ஒரு மானிட ஸ்திரீபோல் வந்து தமயந்தியின்

கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, அரசர் குழாமிருந்த இடத்துக்குச் சென்று, அங்கு வந்திருந்த மன்னர் மன்னர்களைச் சுட்டிக்காட்டி, அவரவர்கள் பெயரையும் - சிறப்பையும் - எடுத்தேதாதி, நானுருக் கொண்டிருந்த இந்திரன் முதலானவர்களைக் குறித்துத் தனித் தனியே சுட்டிக்காட்டி, அவர்கள் விண்ணவரென்று விளங்கச் சிலேடை மொழிகளால் தெரிவித்து, நடத்தேசாதிபதியாகிய நளராஜனிடத்து வந்து அவனைக் குறித்துக் காட்டி “ஓ அம்மணி! இதோ இருக்கும் அரசன் வெற்றியிற் குமாரசுவாமியையும், அழகில் மாரணையும், காத்தலில் திருமாலையும் மொத்தவன். இவன்தான் நடத்தேசாதிபதி” என்று கூறினான்.

இப்படிக்கூறிய தாதியாகிய சரஸ்வதியின் வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், தலையை நிமிர்ந்து நளனைப் பார்த்தான். அப்போது தாதி காட்டிய நளனோடு ஐந்து நளனிருத்தலைக் கண்டு, அவருள் நால்வர் கண்ணிமைக்காம விருந்ததையும் அவர்கள் மாலைகள் வாடாதிருந்ததையுங் கண்டு, இவர்கள் தேவரென்று தெளிந்து, வாடிய மாலையையுங் கண்ணிமைத்தலையு முடையவனையே நளனென்று உணர்ந்து, தன் கையிலிருந்த பரிமள மிகுந்த நறுமலர் மாலையை யெடுத்துக் குமாரசுவாமிபோல் விளங்கும் நளராஜன் கழுத்திற் சூட்டிச் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நின்றான். அந்த வேளையில் அந்தரத்துத்துமி முழங்கிற்று. அப்பொழுது மங்களம் பாடினர்; தேவர்களெல்லாரும் கற்பகப் பூவை மாரிபோல் தூவிப் பல ஆசிகள் கூறினர்; கல்யாண மண்டபத்தில் பேரிகைடங்கா - டமாரம் - காளம் - எக்காளம் - பேய்க்காளம் - சின்னம் - துத்தாரி - முதலிய வாத்தியகோஷமும், அரசர்களின் கோஷமும், அண்டங்கள் அதிர முழங்கின. கேளும் தருமநந்தனும்! பாலசுப்பிரமணியரிடத்துத் தெய்வானை யிருந்ததுபோல, நளராஜனிடத்துத் தமயந்தி சேரந்தமாத்திரத்திற் கல்யாணமண்டபத்தி லிருந்த ஐம்பத்தாறு தேசத் தரசர்களெல்லாரும் முகம் வேறுபட்டுச் சினங்கொண்டு, நளனைப் புறங்கண்டவர்க்கே தமயந்தி யுரியவனென்று கூவிக்கொண்டு, யாவரும் ஒருமிக்கத் திரண்டு போருக் கெழுந்தனர். அதனை நளன் கண்டு, குறுகுகொண்டு, வீமராஜனிடத்துத் தமயந்தியை ஒப்பிவித்துப் பாதுகாக்கச்சொல்லி, தான் தன் இரதகஜதூரகபாதிகளோடு போர்க்கோலங்கொண்டு, தன்னை எதிர்த்த அரசர்களோடு புறப்பட்டு வில்லை வளைத்து

நாணெற்றி டங்காரவோசை யெழுப்பி, சோனை மாரிபோற் கணைகளைத் தூவி, யார்யார் என்னென்ன கணைகளைத் தொடுத்தார் களோ, அதற்குப் பதிலாகவும் - மாறாகவும் - அவ்வக் கணைகளை வீட்டுத் துண்டித்து, தேரையுடைத்து, குதிரைகளைக் கொன்று, யானைகளைப் பிளந்து, காலாட்களை யதமாக்கி, அரசர்களைக் கைகாலாட வொட்டாமல் நாராசங்களைத் தோடித்து அட்டகாசஞ் செய்தான்.

அவனோடு அரசர்களெல்லாரும் எதிர்நின்ற போர்செய்யச் சக்தியற்றவராகி, முதுகு காட்டித் தங்கள் தங்கள் நகரத்துக்குச் சென்றனர். இந்திரன் முதலாகிய நால்வரும் மற்ற தேவர்களுந் தத்தம் இருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர். இங்கே நளன் தன்னை எதிர்த்த அரசர்களை வெற்றிகொண்டு ஜயசங்கம் ஊதி, தனது சேனைகளோடு அரண்மனைக்குத் திரும்பினான். உடனே வீமன் எதிர்சென்று, நளனை அழைத்துவந்து ஸ்நானஞ் செய்வித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் கல்யாண மண்டபத்தில் தன் குமாரத் தியைக் கொண்டுவந்து நளனோடு உட்காரவைத்து, வேதவேதியர் களாற் கல்யாணச் சடங்கைக் குறைவின்றி நிறைவேற்றி மங்கலத் தை நளன்கையா லணிவித்து, சகல வாத்தியங்களு முழங்க ஆசீர் வதித்து, நாடு-நகரம்-ஆடை-ஆபரணம்-தாதியர் முதலியவைகளைச் சீதனங்கொடுத்து, வேதவேதியர்க்கும் மற்ற வித்வஜனங்கள் முத லானவர்களுக்கும் உள்ளம் பூரிக்கத் தானஞ்செய்து, இரவலர்முதலா னோருக்கு இருகையாலும் ஓயாமற் சொர்னமாரி பெய்து, மகளை யும் மருமகளையும் அரண்மனைக் கழைத்துப்போய் மணவிருந் தளித்து மகிழ்வுற்றனன். நளனுந் தமயந்தியும் ஆறாத காதல் கொண்டு, இரதியு மதனும்போலக் கூடிக் கலந்து சுகத்தை அதுப வித்து, சிலநாள் விதர்ப்பதேசத்திலேயே யிருந்து, பின்பு வீம ராஜனிடத்து விடைபெற்று இரதமேறி, நால்வகைச் சேனையுந் தொடர்ந்துவர நிதநாடு புகுந்து அந்நகரை வலமாக வந்து அரண்மனைக்குட் புகுந்து குடிகள் முதலான யாவருக்கும் விருந் தளித்துச் சுகமாக இருந்தார்கள்.

கேளும் தருமந்தனு! சத்திபத்தினுற் சக்கரம் நடாத்திவரும் நளன் இவ்வாறு சுகித்திருக்கிற காலத்தில் கல்யாண மண்டபத் துக்கு வந்திருந்த இந்திரன் முதலான நால்வருஞ் சொர்க்கலோகஞ் செல்லும்போது, சனிபகவான அந்நால்வர்க் கெதிராக, இடுப்பி

விருந்த ஆடை சோர்வதையு மறியாமல் அதிக விரைவாக ஓடி வந்தார். அவரை இந்திரன் முதலான நால்வருங் கண்டு, “ஓ சனிபகவானே! இவ்வளவு வேகமாக எங்குச் செல்லுகிறீர்?” என்று வினவினர். சனிபகவான் “ஓ சொர்க்காதிபதிகளே! பூலோகத்தில் விதர்ப்பதேசத் தாசனாகிய வீமராஜன் தமனமுனிவரத்தால் ஒரு கன்னிகையைப் பெற்றானும், அக் கன்னி மிகுந்த கந்தரத்தையுடையவளாம். அவளுக்கு இன்று கல்யாணஞ்செய்ய நிச்சயித்துக் கயவரன் சாட்டி யிருக்கிறானும். அதற்காக நான் இவ்வளவு வேகத்தோடு செல்கிறேன்” என்று கூற, இந்திரன் முதலான நால்வருஞ் சிரித்து “ஓ சனிச்வரா! வீமன் புத்திரிக்கு கயவர மென்று கேள்விப்பட்டு நாங்களும் உன்னைப்போலக் காதல்கொண்டு சென்றோம். ஆனால் அவள் நளராஜன்மேற் காதல் கொண்டவளாகி எங்களை நீக்கி நளனுக்கு மணமாலையைச் சூட்டினள். அது கண்டு அரசர் களெதிர்த்துப் போர்புரிந்து புறங்காட்டித் தத்தம் பதிக்குச் சென்றனர். நாங்களும் வந்துவிட்டோம். நீரேன் செல்லுகிறீர்? பேசாமல் திரும்பி வாரும்” என்றழைத்தனர். சனிபகவான் அதிகக்கோபங்கொண்டு “நான் காதல்கொண்ட தமயந்தியை மணந்த நளனையும் அந்தத் தமயந்தியையும் கணவருத்தத்துக்குள்ளாக்காமல் விடேன்” என்று சபதங் கூறி, நிடததேச மடைந்து, மாவிந்தகரத்திற் புழுத்து, அந்நகரத்தி லிருந்தவர்களின் ஒழுக்கத்தைக் கண்டு வியந்து அரண்மனைக்குட் சென்றார்.

அங்கே நளனிருந்த நெறியையும் அவன் நடாத்தும் இராஜ ரீகத்தையுங் கண்டு கணவருத்தமுற்று, “இந்த மஹாராஜனை நாம் பிடிப்பது எவ்வாறு? இவனது நற்குண நற்செய்கையை அறியாமல், தேவராஜன் முன் சபதங் கூறிவிட்டோம்; இந்திரன் சமுகத்தில் இனி எப்படி நிற்பது?” என்று பலவாறு துன்பமுற்று, அங்கிருந்த ஒரு தான்றிமரத்தில் ஏறிச் சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். நளன் மதுசாஸ்திரவிதி பிசகாமற் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான்; அப்பொழுது ஒரு புத்திரனையும் புத்திரியையும் பெற்றான். இதுவரைக்கும் ஒழுக்கத்திற் சிறிதுந் தவிர்த்தவனல்லன். ஒழுக்கத்தில் நீன்றும் நீங்காத நளன், ஒருநாள் கால் அலம்பும்போது, புறங்காலில் எள்ளளவிடம் நனையாமலிருந்தது. சனிபகவான் இதுகண்டு, இதுதான் தருணமென்று நனையாதிருந்த புறங்காலில் வந்தடைந்தார். சனிபகவான் புதத்தில் வந்து

சேர்த்தமாத்திரத்தில் தருமசிந்தையையுடைய நளன்குண மாறு பட்டு வேட்டையாட எண்ணங்கொண்டு வேட்டையாடியும், முன்னம் நீக்கிபுருந்த சில கொடிய நீதியைத் தழுவினும், அரசு செய்து வந்தான். செல்வஞ் சிறிது குன்றிற்று; ஒளி நாளுக்கு நாள் மழுங்கிற்று. நளனது நடத்தையைக் கண்ட குடிகளும் - அரசர்களும் ஆச்சரியமடைந்து, எண்ணாது மெண்ணித் தங்களுக்குள் வருத்தமுற் றிருந்தனர். அப்போது சனிபகவான் இந்த நளனைப் பாரியாக்கக் கருதி, நளனுக்குப் பகுதிகட்டும் அரசரி லொருவனாகிய புஷ்கராஜனிடத்துச் சென்று, அவனைத் தேற்றித் தன்வசமாக்கி, “ஓ அரசனே! நீ இப்போதே சொக்கட்டா நென்கிற சூதில் வல்லவென்று கொடி போட்டுக்கொண்டு மாவிறந்த நகரம் வந்து சேர்த்து நளனோடு பந்தயம் வைத்தாடு. அந்த நளனுடைய நாடு நகர முதலியவற்றை உனக்குச் சுவாதீனப் படுத்துகிறேன்” என்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்து கொடுத்து, அவனை வரும் படி திட்டஞ்செய்ய, அந்தப் புஷ்கரன், சனிபகவான் உத்தரவையுறுதியாகக்கொண்டு, தந்தேறிற் சூதுக்கொடிபோட்டு மாவிறந்த நகரத்துக்கு வந்து தன் வரவை நளனுக்குத் தெரிவித்தான்.

அதை யுணர்ந்த நளன் புஷ்கரனை வரும்படி கட்டளையிட்டு, வந்த புஷ்கரனுக்குத் தகுந்த மரியாதைகள் செய்து உட்கார வைத்து, “நீர் சூதுக்கொடி பிடித்த காரணம் என்ன” என்று வினவினன். புஷ்கரன் “ஓ மகாராஜனே! சூதாடுபவரி லெண்ணைப்போல வல்லவர் டெடிய கடல் சூழ்ந்த இந்தப் பூமண்டலத்தி லொருவரு மில்லை. ஆதலால், அதனையே ஒரு விருதாகப் பிடித் திருக்கிறேன். யாராவ தென்னை வெல்பவ ரிருந்தால் இந்த விருதையு ம் இத்துடன் என் நாடு நகர முதலிய எல்லாவற்றையுங் கொடுத்துவிடுகிறேன். தோற்பாராகில் அவர்களைப் பாரியாக்கிக் காட்டிற்குத் தூத்திவிடுவேன். இதுதான் என் கருத்து” என்று கூற, நளன் குறுநகைகொண்டு “ஓ புஷ்கரா! இந்தச் சூதுக்கொடி பிடித்துக்கொண்டு எத்தனை அரசரை வஞ்சித்தாய்? நல்லது. நம்மோடு நீ ஒரு ஆட்டம் ஆடுகிறாயா?” என்று வலிய வினாவினன். அவ்வினாவுக்குப் புஷ்கரன் மகிழ்ந்து, அந்த வாக்கியத்தை உறுதிப்படுத்தக் கருதி “ஓ மாஹாராஜனே! நீர் மஹாயோக்கியர், உமக்கு இந்தச் சூதாடத் தெரியாது, நீரேன் வீணாகப் பெருமையை யிழக்கின்றீர்? வேண்டாம்” என்று கூறியும், நளன் கடுஞ்சினமடைந்து, “அடா

புஷ்கரா! சூதாடுவதில் நீ வல்லவனென்றும், அந்த வல்லமை என்னிடத்தி லில்லையென்றும் மத்தத்தாயா? சபாஷ் நல்லது என் னோடு ஒரு ஆட்டம் ஆடு பார்க்கலாம். நான் தோற்றால் என் நாடு நகரத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறேன். நீ தோற்பாயானால் அந்தக் கொடியைப் பறித்துக்கொள்வதுமன்றி, உன் நாடு நகர முதலிய வற்றைப் பறித்துக்கொள்ளுவேன்” என்று கூறினான். நான் வாக்கி யத்தைக் கேட்ட புஷ்கரன் சிரித்து “நல்லது உமது கருத்தின் படியே சூதாடுவோம் வாரும்” என்றுகூறி, சூதுப்பலகையை விரித் துக் காய்களை வைக்கு முறையுடன் வைத்தான்.

கேட்டிரோ தருமநந்தனா! இந்த விபரித காரியத்தை, அந் நளனுடைய மந்திரிமார் கண்டு மனவருத்தமுற்று, அவர்கள் அரச னுக்குப் பல நீதிக ளெடுத்தோதியுஞ் சனியின் மகத்துவத்தால் அரசன் அதைக் கேட்கவில்லை. அதைக் கண்டயாவரும் பெட்டியிற் பாம்படங்குவதுபோல அடங்கிவிட்டார்கள். நளன் எதிர்ப் பத்தய மாகத் தன் நகரத்தை வைத்தாடினான். சனிபநவான் புஷ்கரன் பக்க மிருந்து நளனைத் தோற்கும்படி செய்தார். நளன் பின்னும் ஒரு ஆட்டம் ஆடி, நாட்டையுந் தோற்றுவிட்டான். இப்படி ஒவ் வொரு ஆட்டத்திற்கும் உம்மைப்போல் ஒவ்வொருவகைப் பொருளை வைத்தாடி, தானும் தன் மனைவியும் புத்திரருந் தவிர, மற்றெல்லாவற்றையுந் தோற்றுப் புஷ்கரனிடத் தொப்புவித்தி, பின்பு ஒன்றுமற்ற பராரியாகிக் கட்டியவுடையோடு நகரத்தை விட்டு உங்களைப் போல் வனத்துக்கு வந்துவிட்டான். கேட்டிரோ தருமநந்தனா! நீ ரொருவர்தான் வலியச் சூதாடி வருத்தத்துக்குள் ளானதாக ஏக்கங்கொண்டிரே, இந்த நளனுக்கு வந்த வருத்தத் தைக் கேட்டிரோ? இந்த நளன் சக்கரேச்வரனாக இருந்துங் காலத் துக்குத் தக்க புத்தியை யடைந்தானே அன்றி, சுயபுத்தியை வகித் திருந்தானா?” என்று கூறத் தருமராஜன் தான் கொண்ட வருத் தத்தை நீக்கிய உரோமசன்மரை வணங்கி, “ஓ மாதவசிரோமணீ! ஓ எனது துன்பசாகரத்துக் கொரு தோணியாக வந்த மஹாநுபாவா! நளன் சரித்திரத்தைக் கேட்கவே பின்னும் பின்னு மின்னுங் கேட்க வேண்டுமென்று என்மனம் விரும்புகின்றது. ஆதலால் மற்றதை யும் விளங்க வுரைக்கவேண்டும்” என்று வேண்டி, உரோமசன்மர் சந்தோஷித்துச் சொல்லுகிறார்—

கேளும் தருமரத்தனா! காட்டிற்குச் சென்றும் ளளனுடைய மனஞ் சற்றும் வருந்தாமல், மணமகன் மனம்போல் முகமலர்ந்திருந்தது. அன்றியுந் தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைக்குறித்து அவன் எள்ளளவேனும் வருத்தமடையாமல், தன் மனைவியுடனும் புத்திரருடனும் காட்டிற் சஞ்சரித்தான். அனிச்சமலரையும் அன்னத்தின் தூவியையும் நெரிஞ்சிப் பழம்போல் நினைக்குந் தமயந்தியின் பாதங்கள், காட்டிலுள்ள வெம்பரங்களாற் கன்றியும், தேகம் வெயிலாற் குன்றியும், பசியால் வாடியும், தாகத்தாற் களைத்தும் போயின. ஆயினும் அவன், தன் முகஞ் சிறிதும் வாடாமல், எல்லாம் விதிப்பயனென்று கருதி, நாயகனுடைய வருத்தத்தைக் கண்டு மாத்திரம் மனந்தாளாமல் உள்ளம் நடுங்கி அவனுக்குப் பின் சென்றான். ளளன் சிலதூரங் காட்டிற்சென்று, அங்குத் தோன்றிய விதர்ப்ப தேசத்திற்குச் செல்லும் வழியைக் கண்டு, தமயந்தியை நோக்கி, “ஓ மாதுசிரோமணீ! இவ்வழி உன் தந்தையுருக்குச் செல்லும் வழி யாதலால், இந்த வழியாக நீயும் உன் புத்திரருமாகச் சென்று உன் பிதாவினிடமிருங்கள். நான் அநுபவிக்க வேண்டியவற்றையநுபவித்து வந்து சேருகிறேன்” என்றான். இந்த வாக்கியம் நன்றாகச் செவியிற்படுமுன் தமயந்தி சோர்ந்து விழுந்து, நின்று வணங்கி, “ஓ பிராணநாயகா! உத்தமஸ்திரீகள் நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்திருப்பதைக் கேட்டிருக்கின்றீர்களா? அப்படியிருக்க என்னை என் பிதாவினிடஞ் சேரக் கட்டளையிடுவது என்மேல் வைத்த அன்புடைமையோ? அல்லது என்னைக் காப்பாற்றுகுஞ் சுமையா லுமக்குத் தலைநோகின்றதோ? அவ்வகைப்பட்ட கட்டளையிடாமல் அடியேனை மாத்திரம் பிரியாமலிருக்கும்படி வேண்டுகிறேன்” என்றான்.

இவ்வாக்கியத்தைக் கேட்ட ளளன், அனலிடு மெழுகுபோல மனமுருசி, சற்றுகேரஞ் சோர்வுற்றுப் பின்பு தெளிந்து நிற்கின்ற தருணத்தில், ஒரு வேதியன் கண்ணுக்குத் தோன்றினன். அவ்வேதியனை அருகிலழைத்துப் புத்திரர்களை அவன் வசத்தி லொப்புவித்து, “இவர்களை வீமராஜனிடத் தொப்பிவித்துவிடு” என்று கூறி அவனிடத்து விடைபெற்று, தானுந் தமயந்தியுமாகச் சேர்ந்து காட்டிலுள்ள காய்கனிகளை யருந்திப் பசினோயைத் தணித்துக் கொண்டு கொடிய வனத்திற் சஞ்சரித்து வந்தார்கள். அப்பொழுது ஒருநாள் சனிபகவான் இந்த இருவருக்கும் ஓர் உடையாக இருக்கக் காணவேண்டுமென்கிற விருப்பத்தைக் கொண்டு, தமது மாயையாற்

சில அன்னங்களை உண்டாக்கி, இருவரும் வரும் வழியில் மேய்த்து திரியும்படி கட்டளையிட்டார். அவ்வன்னங்களை நளனுத் தமயத்தியும் பார்த்து, “முன்னம்நம்மைக் கூட்டுவித்த அன்னம்போ லிருக்கின்றனவே” என்று யோசித்து நிற்கும்போது, தமயத்தி ஓர் அன்னத்தைப் பிடித்துக்கொடுக்கும்படி தன் கணவனோடு வேண்டிக்கொண்டனள். நளன் தான் அணிந்திருந்த வஸ்திபத்தை யவிழ்த்து வலை போட்டதுபோல அன்னங்கள்மேல் விடுவான். அன்னங்கள் தங்கள் மேல் விழுந்த வஸ்திரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்தாதத்திற் பறந்து தொலைவிற்கென்று “ஓ நளராஜனே! எங்கள் எஜமானராகிய சனிபகவான், நீங்களிருவரும் ஓர் ஆடை புனைந்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி, எங்கட்கு உன்னுடைய ஆடையைக் கொண்டு வரும்படி கட்டளையிட்டனுப்பினார். இதை யறியாத நீ, எங்களைப் பற்றி நினைத்து, உன்னுடைய ஆடையை ஒங்கள்மேல் எறிந்தனை, யாங்கள் அதனை எடுத்துக்கொண்டு பறந்து வந்துவிட்டோம். இனிஇந்த ஆடை உனக்குக் கிடைக்காது” என்று கூறி மாயமாக மறைந்துவிட்டன. நளன், இது சனிபகவானது செய்கையென்று உணர்ந்துகொண்டு, தன் மனைவியின் உடையிற் பாதியைத் தான் போர்த்துக்கொண்டு இருவருஞ் ஐதையாக நடந்து, அவ்வனத்தைக் கடந்து மற்றொருவனத்திற்குச் சென்று, அன்றுபகல் முழுதுங் காடெல்லாம் அலைந்து காய்கனிகளைத் தின்று பசியைத் தணித்துக் கொண்டு, சூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் அக்காட்டிலிருந்த ஒரு பாழ் மண்டபத்தில் வந்து, அன்று இரவு அந்த இடத்தில் தானே பருக்கைக் கற்களைப் பஞ்சணையாகக் கொண்டு சயனித்தனர். கேட்டிரோ தருமந்தன! இவ்வாறு நளனுத் தமயத்தியும் பாழ் மண்டபத்திற் சயனித்து நித்திரை கொள்ளும்போது, சனிபகவான் கண்டு இவர்களைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று கருதினன். சனிபகவான் நினைத்தமாத் திரத்தில், நடுச்சாமத்தில் நளன் நித்திரை தெளிந்து, வெம்பரலில் நித்திரைசெய்யு மனைவியைக் கண்டு பலவாறு புலம்பி, “இந்த மானு நம்மைவிட்டுப் பிரிவது அரிது. இவள் நித்திரை செய்யும்போது பிரிவோமானால், விடிந்தவுடன் நம்மைக்காணாது தனித்திருப்பதற் கஞ்சி, நாம் காட்டிய வழியாகச் சென்று, தன் தந்தைபா லிருந்து கிஞ்சித்துச் சுகமுற்றிருப்பன்” என்று கருதிப் பிரியத் துணிந்து, இருவர்க்கு மொருவஸ்திரமாதலால் அவ்வஸ்திரத்தைக் கிழிப்பதற்குக் கருவியில்லாமல் மயங்கி, அங்குச் சுற்றி லும் பார்க்கும்போது சனிபகவான் ஒரு கத்தியாக இருந்தார்.

அதனை நளன் கண்டு, அந்தக் கத்தியால் ஆடையை வகிர்ந்து கட்டிக்கொண்டு, தமயத்தியின் திருவுருவத்தையும் அவளிருந்த மேன்மையையும் நினைத்து, தற்போது வெம்பரலிற் படுத்து நித்திரை செய்வதைக் கண்டு அனலிடு மெழுகுபோல் மனமுருகி, எழுந்திருப் தும் உட்காருவதும் அவள் முகத்தை நோக்கிக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புவதும். பிறகு ஒருவாறு துணிந்து விரைவி லெழுந்து நடப்பதும் மறுபடியும் வந்து தமயத்தியை முற்றும் நோக்குவ தும் ஆகாயவானியைப் பிரார்த்தித்து இம்மாதா உன் அடைக்கல மென்று கூறுவதும், தேவர்களைத் துதிப்பதுமாகப் பலவிதத் துன்ப முற்று அவள் பிரிவைக் கனவினு நினைபாத அவன், சனியின் மகத்து வத்தால் அவளை நடுக்காட்டில் நடுச்சாமத்தில் விட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தூரஞ் சென்றான். அங்கே சனியின் மகத்துவத்தால் ஒரு மூங்கிற்புதர் நெருப்புப் பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதனை நளன் கண்டு அவ்விடத்திற்குச் சென்றபோது, அந்தப் புதரில் ஒரு நாகம் ஓ வென்று புலம்பி, “ஓ நளராஜனே! ஓ மஹாமண்டலேச்வரா! தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் பாதுகாக்குத் தயாரிதி! என்னுயிர்க் கிடையூறு வராமலிருக்கக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று பலவாறு துதித்தது. அதை அருட்கடலாகிய நளன் கண்டு, தக்ஷணம் அங் கிருந்த மரங்களில் ஒரு மரத்தின் கொம்பைக் கொண்டு, அந்தப் பாம்பை நெருப்பிலிருந்து எடுத்து வெளியில் விட்டான். நெருப்பை விட்டு நீங்கி உயிர்பிழைத்த நாகமானது, உடனே நளனது காற் பெருவிரலைக் கடித்தது. கடித்தமாத் திரத்தில் விஷாக்கினியால் நளனது திருவுருவங் கரியமுகில்போற் கறுத்துப்போயிற்று.

அதனை நளன் கண்டு மனவருத்தமுற்று, நாகத்தை நோக்கி, “ஓ நாகமே! நான் செய்த உதவிக்கு நீ நல்ல உதவிசெய்தனை. இப்படிச்செய்தது உனக்கு நியாயமானால் நானென்ன செய்வேன்” என்று கூறினன். அதற்கு நாகம், “ஓ மகாராஜனே! நீ மகாமண்ட லேச்வரன். ஏதோ ஒரு காலகதியால் காட்டுக்கு வந்துவிட்டனை. உன்னை யாராவது கண்டால் உனக்கே ஒரு நாணமுண்டாகும். ஆதலால் உன்னைப் பிறர் அறிந்துகொள்ளாதிருக்க என் விஷாக்கினி யால் உன் தேகவொளியை மாற்றினேன். நீ உன் சுயநுபந்தரிக்க எண்ணி என்னை எப்போது நினைக்கின்றாயோ அப்போது வந்து கடித்த விஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு பழையவருவம் உனக்குண்டா கும்படி செய்கிறேன். இனி நீ உன் கருத்துக் கிசைந்த விடத்துக்குச்

செல்லலாம்” என்று கூறிக் கொஞ்சதூரஞ் சென்றதும், அது சனி பகவான் மகத்துவத்தால் தோன்றிய நாகமாதலால் மாயமாக மறைந்து விட்டது. உடனே நான் உருவேறுபட்டு, காடு-மலை-வனம்-வனந்திரம்-நாடு-நகர முதலியவற்றிற் சஞ்சரித்து, முடிவில் அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்று, அந்நகரத்துக்குத் தலைவனாகிய ரிது பன்ன மஹாராஜனிடத்துச் சென்று, தேர்ப்பாகனாகவும் அட்டிற் ரொழில் புரிபவனாகவு மிருந்து காலத்தைக் கழித்துவந்தான்.

கேளும் தருமநந்தனா! நடுக்காட்டில் நடுச்சாமத்தில் பாழ் மண்டபத்திற் சயனித்திருந்த தமயந்தி, தன் நித்திரையிலுந் கணவனைப் பிரியாம விருப்பவளாதலால், காந்தள் மலர்போன்ற விரல்களையும் பொன்னாற் செய்த வளையல்களையு முடைய முன் கையாற் கணவனைத் தழுவினள். கணவன் கைக்குக் கிட்டா மையாற் கை பூமியில் விழுந்தது. தமயந்தி திடுக்கிட்டு விழித் துச் சுற்றிலுந் தடவிப் பார்த்தாள். எங்குந் தனது நாயகன் பரிசுந் தோன்றாமை கண்டு, ஓவென்றலறி எழுந்து மண்டப முழுதும் தேடினள். அப்படித் தேடியுங் கணவனில்லாமையைக் கண்டு, ‘வெளியிற் சென்றாரோ’ என்று மண்டபத்து நாலுதிசை யிலும் வந்து தேடிப்பார்த்தாள். அந்நாற்றிசையினுங் கணவ னில்லை. என் செய்வாள்! உடனே இரண்டுகரங்களை நெறித்தும், அக்கரத்தால் முகத்திலும் - வயிற்றிலும் வா.பிலு மறைந்து கொண்டும், பூமியில் விழுந்து புரண்டு முட்டிக்கொண் டழு தும், காட்டிற் கண்டபடி ஓடிப் பார்த்துப் புலம்பியும், கணவருத்த மடைந்து, சோர்ந்து பூமியில் விழுந்தும், மறுபடியு மெழுந்து, ஓ வென்றாற்றி வயிற்றி லடித்துக்கொண்டும், இவ்வாறு பலவிதமாய் அன்றிராத்திரி முழுதும் புலம்பிச் சூரியோதயமானவுடன் மீண்டு மக்காட்டிற் சென்று தேடியும், கூவியும், முறையோ முறையோ வென்று தெய்வத்தை நோக்கிப் புலம்பியும், அவ்வனத்திற் சஞ்சரிக் கும் விலங்கினத்தையும் பறவைகளி னினத்தையுங் கண்டு பயந்தவ ளாக இருந்தாலுங் கண வன்மேற் கொண்ட அன்பினால் அச்சமின்றி அம்மிருகங்களி னிடத்துச் சென்று, “ஓ விலங்கினங்களே! ஓ பற வைக் கூட்டங்களே! என் கணவனைக் கண்டிருந்தாற் சொல்லுங்கள்” என்று வினவிப் புலம்பிக் கொண்டே சென்றாள். அப்போது எள்ளளவேனுங் கிருபையில்லாத சனிபகவான், தமயந்திக்குப் பின் னுந் துன்பத்தைச் செய்யக் கருதி, தன் மாயையால் ஒரு பெரிய

நாகத்தை யுண்டாக்கி அனுப்பினான். அந்தப் பெரும்பாம்பானது தமயந்தியைப்பற்றி விழுங்கத் தலைப்பட்டது. பெரும்பாம்பின் வாயிற் பட்ட தமயந்தியின் துன்பம் என்னொரு நாவாற் சொல்லத் தக்க தல்ல. அவள் பட்ட துன்பத்தைக் கல்வி கேள்வியி லானற் உமது மனத்தா ளளவிட்டுக்கொள்ளும். அவள் அவ்வளவு துன்பத்தை யடைந்து, ஒவென்றலறி, தனது நாயகனைக் கூவி, தெய்வத்தைத் துதித்து, தேகமெல்லாம் வெயர்வுநீர் ததும்பி, வாய்குழறி, நெஞ்சுலர்த்து, கைசோர்த்து, மெய்சோர்த்து விழுகிற தருணத்தில், சனிபகவான் மகத்துவத்தால் ஒருவேடன் வில் அம்பு முதலிய ஆயுதங்களோடு அங்கே தோன்றி, தமயந்தியை விழுங்கிக்கொண்டிருந்த பாம்பைக் கண்டதுண்டமாகக் கண்டித்து விட்டான். அவனை 'உபத்திரவத்தி லிருந்துத் தப்புவித்தான். பின்பு அவள் கணவனை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டே சென்றாள். அப்போது பாம்பைக் கண்டித்த வேடன், தமயந்தியின் திருவுருவத்தைக் கண்டு காதல்கொண்டு, அவள் அருகிற் சென்று சொல்லத்தகாத வசனங்களைக் கூறினன். தமயந்தி அச்சொற்களைக் கேளாதவள்போல் தன் கணவன்மீது கருத்தை வைத்துத் தெய்வத்தை நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டேசென்றாள். வேடன்மிஞ்சித் தமயந்தியைமடக்கி அணைக்க நெருங்கினன். பதிவிரதா: சிரோமணியாகிய தமயந்தி, மிகுந்த கோபங்கொண்டு தன் விழியால் நோக்கினள். அப்படித் தமயந்தி பார்த்தமாத் திரத்திற் சாம்பவமூர்த்தியின் நெற்றிக்கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்டு உடலை இழந்த மாரனைப்போல், அத்தமயந்தியின் கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்ட வேடனுடலஞ் சாம்பராகிப் பூமியில் விழுந்தது.

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்படிச் சொன்ன மாத் திரத்தில் தருமன் முதலானவருங் கற்புக்கரசியாகிய பாஞ்சாலியுந் தங்களை மறந்தவர்களாகிப் பின்பு தெளிந்து, இருகண்களும் ஆனந்தக் கண்ணீர்சொரிய இரண்டு கரங்களையுங் கூப்பி, உரோம சன்மரை வணங்கி, 'ஓ முனிநாதா! உமது திருவாக்கினுற் கேட்டுக் கொண்டு வரும் நளனது சரித்திரமே சரித்திரம்; மற்றவை யெல்லாம் எங்கள் காதலுக்குப் புறம்பானவையாம். ஆதலால் அந்த நளனுடைய மற்றச் சரித்திரத்தையும் விளங்க வுரைக்கவேண்டும்' என்று கூறலும் உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்—

கேளும் தருமநந்தனா! பின்பு தமயந்தி தன்னத் தனியே நடந்து, காடு - மலை - வனம் - வனாந்திர முதலியவற்றைக் கடந்து வரும்போது சில வணிகர் பலசரக்குகளை மாட்டின்மேற் போட்டுக்கொண்டு அவ்வழியிற் சென்றார்கள். தமயந்தி அவர்களைத் துணையாகக் கொண்டு, அவர்க ளிறங்கின சொலையில் தானு மொரு பக்கத்தில் நீருந்திக் களைநங்கி யிரந்து, அந்த வனத்தி லிருந்த முனிவரைக் கண்டு வணங்கி, அவர்களிடம் பல ஆசிகள் பெற்று, அவர்களாலும் வணிகராலுஞ் சேதிதேசத்துவழி தெரிந்து அவ்வழியாகச் சென்று சேதிதேச மடைந்தாள். சேதிதேச மடைந்தவள், நகரத்துட் புழுந்து இராஜவீதியிற் சென் றாள். அப்போது, தமயந்தியின் தாய்க்குத் தமக்கையினுடைய புத்திரன் அந்நகரத்துக்கு அரசனா யிருந்தவன். அந்த அரசனுடைய தாய், வீதியிற் புலம்பிச் செல்லுந் தமயந்தியைப் பார்த்து, தன் தாதிகளால் தமயந்தியை அழைப்பித்து அருகி லுட்கா வைத்து, அவள் துன்பநீங்கப் பல இனியவசனங் கூறி, “ஓ பெண் பாவாய்! உன் பெயரென்ன? உன் நகர மெது? நீ எந்த ஜாதி? நீ வருத்தத்துட னிரந்த நகரத்துக்கு வரவேண்டிய காரண மென்ன? இவற்றையெல்லா மெனக்குத் தெரியச் சொல்” என்று வின வினள்.

அதைக்கேட்ட தமயந்தி உண்மையை வெளிப்படுத்தாமல் ஒரு போக்காகச் சொல்லக் கருதி, “ஓ அம்மணி! என் கண வரும் நானும் வனத்துக்கு வந்துவிட்டோம். வந்தவிடத்தில் என் கணவர் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டார். நான் அவரைத் தேடிக் கொண்டு, காடு - மலை - வனம் - வனாந்திரத்தைக் கடந்து இந்நக ரத்துக்கு வந்தேன்” என்று கூறினள். இவ்வார்த்தையை அவள் கேட்டுச் சொற் குறியினால் இராஜ கன்னிகையென் றுணர்ந்து கொண்டவளாகி, தன் மருமகளாகிய சுனந்தையி லிடஞ் சென்று தமயந்தியைக் காண்பித்து, “இந்த மாதின் கணவன் கண்ணுக்குப் புலப்பட சிற வரையில் நீ இப்பெண்மணியைப் பாதுகாத்துவா!” என்று கட்டளை யிட்டாள். சுனந்தை தமயந்தியைச் சகோதரி போலப் பாவித்து பாதுகாத்துவந்தாள். தமயந்தி கணவனைப் பிரிந்தவளாதலாற் சிறையி லிருப்பவர் போல் இருந்து, பிராண தாரத்துக்குமாத்திரம் ஒருவேளை ஜலபானஞ் செய்துகொண்டு உயி ரைப் பாதுகாத்து வந்தாள்.

கேளும் தருமநத்தலு! தமயந்தியும் நளனும் நகரத்தைவிட்டுக் காட்டுக்கு வரும்போது வழியிலொரு பிராமணனைக் கண்டு, அவனிடத்துத் தமது புத்திரர்களை ஒப்புவித்து, அவர்களை அப்புத்திரர்கட்கு மூதாதையாகிய வீமராஜனிடத்துச் சேர்க்கச் சொல்லி விடுத்து, அவர்கள் வனத்தை நோக்கிச் சென்றார்களன்றோ? அப்பால் அவ்வெதியன் நளனுடைய கட்டளைப்படி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு விதர்ப்பதேசத்துக்குச் சென்று, குண்டினபுரத்தி ஷினிது வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தும் வீமராஜன் சமுகங் கண்டு, “ஓ மஹாராஜனே! இந்த மக்களிருவரும் உமது புத்திரியாகிய தமயந்தியின் புத்திரர். நான் புஷ்கரராஜனோடு சூதாடித் தன் நாடு நகர முதலியவற்றைத் தோற்றுத் தன் மனைவியோடு காட்டிற்குச் சென்றார். நான் அவர்களுக் கெதிர்ப்பட்டேன். அவர்கள் இந்த மக்களை உம்மிடத்திலொப்புவிக்கக் கட்டளையிட்டார்கள். நான் அக்கட்டளைப்படி ஒப்புவித்து விட்டேன்” என்று கூறி மக்களை அவனிடம் ஒப்புவித்து விடைபெற்றுச் சென்றான். வீமன் மக்களை வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு, நான் காட்டிற்குச் சென்றதைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அனலிடு மெழுகுபோல மனமுருகிக் கனவருத்தமுற்றவனாகி, மகனையும் மருமகனையும் எப்போது காண்போமென்று கருதிப் பலவாறு சித்தித்து ஏக்கங்கொண்டு, இரவும் பகலும் தூக்கமின்றி அரசுரிமையிலுங் கருத்தைச் செலுத்தாமல் எவ்வேளையும் இருவரையும் நினைத்து வருத்தப்பட்டு, பின்பு ஒருவாறு தேறித் தூதுவரால் இருவரையுங் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்று கருதி, ஒருநாள் கொலுமண்டபத்திற்கு வந்து சாஸ்திரத்தில் தேர்ந்த பிராமணரிற் சிறந்த ஒரு பிராமணனை அழைப்பித்து, அவனை நோக்கி, “தமியேன் நெடுநாள் புத்திரனில்லாமல் மனவருத்தமுற்றுத் தமனமுனிவரிடத் தருமையான பணிவிடை செய்து, அவர் கிருபைபினால் ஒரு புத்திரியையும் ஒரு புத்திரனையும் பெற்றேன். அவ்விருவருள், புத்திரியை என்னை யொத்த அரசரெல்லாரும் வணங்கும் வீரகண்டாமணியை அணிந்த பாதத்தையுடைய நளனுக்கு மணம்புரிவித்தேன். நான் புஷ்கரராஜனோடு சூதாடி நாடு நகர முதலியவற்றைத் தோற்றுக் காட்டிற்குச் சென்றான். என் மகளும் அவ்வரசனைப் பின்னொடர்ந்து சென்றாள். அவ்விருவரையும் என் கண்களாற் காணுநா ளெந்நாளென்று ஏக்கங்கொண்டிருக்கும். என் கரு

த்து மகிழ், முன்னம் என் மகளைக் கண்டுபிடித்து அழைத்துவந்தால், என்னுடைய செல்வமெல்லாம் உம்முடைய செல்வமாக இருக்கும்” என்று கூற, வேதியன் மகிழ்ந்து அரசன் கருத்துக்கிசைந்து, “ஓ மஹாராஜனே! உமது கருத்தின்படி உமது குமாரத்தியைக் கண்டு பிடித்துச் சிலநாளில் அழைத்துவருகிறேன்” என்று கூறி விடைபெற்று, நாடு - நகரம் - காடு - மலை - வனம் - வனாந்திரங்களிற் சென்று, அங்கங்கிருந்த மாதர்களின் கைக்குறிகளைப் பார்த்துக்கொண்டு சேதேதேச மடைந்து, அத்தேசத்துக்குத் தலைவனாகிய சுபாகுவின் சமுகத்துக்கு வந்து, அவன் அதுமதியின்மேல் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, அங்கிருந்த இராஜஸ்திரீகளின் கைகளிலிருந்த குறிகளைப் பார்த்து, அக்குறிகளுக்குள்ள நன்மை தீமைகளை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறிக்கொண்டே வரும்போது, சித்திரம்போல் அருகில் நின்ற தமயந்தியைக் கண்டு, “ஓ அம்மணி! உன் கையைக் காட்டு” என, தமயந்தி தன் கரத்தை நீட்டிக் காட்டினாள். தமயந்தியின் கைக்குறிகளை முன்னமே கண்டு தெளிந்திருக்கிற வேதியன், மயந்தியின் கரத்தைப் பார்த்தமாதிரத்தில், “ஓ! ஓ! இந்தக் கை விதர்ப்பதேசத்துக்குத் தலைவனாகிய வீமராஜன் புத்திரியின் கரம்போ விருக்கின்றது” என்று யாவரும் காண ஓடிவிட்டு, ஏக்கங்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான்.

அப்போது பிராமணன் வாக்கியத்தைக் கேட்ட தமயந்தியுந் தன்னை மறந்து, அதிக துன்பத்தோடு அவ்வேதியன் பாதத்தில் விழுந்து புலம்பிச் சோர்ந்தாள். இவளுடைய அவகோலத்தைக் கண்ட சுனந்தையுஞ் சோர்ந்தாள். தாதியர்கள் இந்த அவகோலத்தைக் கண்டமாதிரத்தில் அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அரசன் கேட்டுத் திடுக்கிட டோடிவந்து பார்த்துத் தானுஞ் சோர்ந்து, பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து, சோர்ந்திருந்தவர்களைத் தேற்றி, அந்த பிராமணனைப் பார்த்து, “ஐயா! இந்த மாதா எங்கள் குலமாதென்று நான் எள்ளளவுந் தெரிந்திலேன். இன்று உம்மால் என் குலமடந்தையரிலும் எனக்குப் பெரியதாயின் குமாரத்தி யென்று தெரிந்துகொண்டேன். இந்த மாதாசிரோமணிக்கு இவ்வளவு துன்பம் வந்த காரண மென்ன?” என்று வினவினன்.

வேதியன் நானது சரித்திரத்தை யெல்லாந் சொல்லித் தான் வந்த காரியத்தையுங் கூறினான். அரசன் மனந்தேறி, “விதி

வலியை ஒருவராலும் விலக்கமுடியாது” என்று சொல்லித் தம யந்தியைப் பார்த்து, “ஓ அம்மணீ! எங்கள் குலவிளக்கே! என் னால் வந்த அபசாரங்களைப் பொறுத்து இரகழிக்க வேண்டும். நான் உன்னை யறியாமற் பணிவிடைப் பெண்களைப்போலப் பாவித்து வந்தேன். முன்பே இன்னாரென்று தெரிந்திருந்தால் நான் அப்படி றினைத்திரேன்” என்று துணிவு கூறி, இனிய வசனங்களால் துன் பத்தை நீக்கி, வேதியனுக்கு வேண்டியமட்டும் நல்ல பரிசு கொடு த்து, தமயந்தியைத் தேரி லேற்றி வீமராஜனிடத்துக்கு அனுப்பி விட்டான்.

தமயந்தி வீமராஜனிடத்து வந்து, ஓவென்று புலம்பிப் பாதத் தில் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்தாள். வீமனும் வீமன் மனைவியும் மகளை வாரித்தழுவிப் புலம்பி, தங்கள் கண்ணீரார் புத்திரியின் மேனியி லிருந்த புழுதியைப் போக்கினரென்றால், அவர்கள் பட்ட துயரத்தை நீரே மதித்துக்கொள்ளும்.

கேளும் தருமந்தனா! வீமராஜன் தன் புத்திரியைப் பார்த்து, “ஓ அம்மணீ! இவ்விடத்தி லிருந்து உங்கள் நகரத்துக்குச் சென்ற பின் நடந்த தென்ன?” என்று வினவ, தமயந்தி நடந்தவற்றை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சொல்லி, நெஞ்சுலர்ந்து வாய் குழறி இரண்டு கண்களிலும் அருவிபோல் நீர்சோர விழுந்து புலம்பினள். இவை யனைத்தையும் வீமன் கேட்டு வருத்தமுற்று, புத்திரியைத் தேற்றி, “அம்மணீ! இன்னுஞ் சிலநாளில் உன் கணவனைக் காணும் படி செய்விக்கிறேன். நீ இதுமுதற் கவலையற் றிரு” என்று உறுதிகூறி அந்தப்புரத்துக் கனுப்பிவிட்டு, தான் கொலுமண்ட பத்துக்கு வந்து, முன்ன மனுப்பிய வேதியனை யழைத்து, அவ னுக்கு வந்தனை வழிபாடுசெய்து “சுவாமீ! என் கருத்து மகிழ்வுற என் புத்திரியைக் கொண்டுவந்து என் கண்களுக்குக் காட்டிக் கண் ணீரை மாற்றினீர். அதுபோல இவ்வேளை நீர் சென்று, என் மருமகனையுங் கொண்டுவந்து என் கண்களுக்குக் காட்டுவீராகில் உபிர் தரிக்கும். உமக்கும் பெருமை கிடைக்கும்” என்று பல வாறு புகழ்ந்து கூறினன்.

வேதியன் அரசன் கருத்துக் கிசைந்து விடைபெற்று, நாளனைத் தேடச் சென்றனன். தமயந்தி அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று, மக் களைக் கண்டு வாரியெடுத்துத் தழுவி முத்தமிட்டுப் பலவாறு புலம்பி,

ஜலம் ஒன்று தவிர, மற்ற உண்டி ஆடை ஆபரணங்களைக் கண்ணி
னாலும் நோக்காமலிருந்து காலத்தைக் கழித்துவந்தாள். வேதியன்
நாடு நகர முதலியவற்றிற் சென்ற, “நெடிய கடல்குழந்த பெரும்
புவியையாளு மரசுருள் காதலியைக் காரிபுலிற் கானகத்தில் விட்
டகலு மன்ன ருளரோ?” என்று மிக உரத்த சப்தமாகச் சொல்
லிக்கொண்டு எங்குஞ் சுற்றினவனாய், நவரத்தினங்களை அழுத்திய
குத்துக்கால் கொடுங்கை சிகரங்களோடு நெடிய ஒற்றையாழியை
யுடைய சூரியன்தேரைத் தடுக்குங் கோடிசூரியப் பிரகாசமாகிய
மாணிக்கங்களும் நீலரத்தினங்களும் அழுத்திய மாடமாளிகை
கூடகோபுரங்கள் நிறைந்த அயோத்தியாபுரியைச் சேர்ந்து, அந்நக
ரத்துக்குத் தலைவனாகிய ரிதுபன்னராஜன் சமுகத்துக்கு வந்தான்.

அப்படி வந்த வேதியனை அரசன் எண்டு எதிர்சென்றழைத்து
வந்து, வந்தனை வழிபாடு செய்து, ஓர் ஆசனத்தி லிருத்தி உபசாரஞ்
செய்தான். வேதியன் பல ஆரிகள் வழங்கி, “ஓ மஹாராஜனே !
கடல்குழந்த நெடிய உலகத்தைபெல்லாம் தன்னொரு வெண்
பட்டுக் குடைநீழலிற் பாதுகாத்துவரும் மஹா மண்டலேச்வர
னாகிய நளன், காலகதியால் நாடு நகர முதலிய வற்றைப் புஷ்கராஜ
னுக்குச் சூதினற் றோற்றுப் பராரியாகித் தானுந் தன்மனைவியு
மாகக் காட்டிற்கு வந்துவிட்டான். வந்த விடத்தில் தன்னை நம்பி
வந்த தமயந்தியை, நடுக்காட்டில் நடுச்சாமத்தில் நித்திரைசெய்யும்
போது பிரிந்து தன்னந்தனியே போய்விட்டான். இதனை யுய்த்து
நோக்கினால், அவன் கற்ற கல்வி கேள்வி முதலானவை யெல்லாம்
பாழாயினவேயன்றிப் பயன்படவில்லை. இந்த நளன் செய்த குற்றம்
யாவர் செய்தனர்? ஒருவருமில்லை. நளன் சக்கரேச்வரனென்று
பெயர்பெற்றும் பெருங்குற்றம் பெண்பாவிடத்துப் புரிந்தான்”
என் றிழிவாக எடுத்தாரைத்தான். இவையனைத்தையும் ரிதுபன்
னன் கேட்டு ஆச்சரியமுற்றிருக்கிற தருணத்தில், அருகி லிருந்த
நளனாகிய சாரதி, இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் ஏங்கி மனந்
தளர்ந்து வேதியனைப் பார்த்து, “பிராமணோத்தமா! நீர் சகல கலை
களையும் வேதாகமங்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து, கேள்வி
யிலு மானவராக இருக்கிறீர். அப்படி யிருந்தும், ஒரு சக்கர
வர்த்தியை முன்பின் யொசிக்காமல் இராஜசபையில் நிதிக்கலாமா?
நான் சொல்லுகிறதைக்கேளும். கடல்குழந்த உலகத்தையாளு
மன்னவர்களெல்லாரும் இருபுறமும் வந்து வணங்க வெள்ளையானே

யின் பிடரியி லினிதுவீற்றிருந்து வெண்பட்டுக்குடை கவிய மஹா பண்டிதர்களெல்லாரும் புகழ்த்துரைக்க அளக்கரிய பராக்கிரமத் தோடு செல்லுங் சக்கரேச்வரருக்குங் கெட்டகாலம் வந்துவிட் டால், சகல பெருமையைப் பிழிந்து தன் மனைவியையும் பகை வரிடமாக்கிக் கெடுவென்றால் விதிவலிதோ, மதிவலிதோ? நீர் அதனை போசிங்காமல் விதிவலிபிற் கட்டுண்ட நளனை நிந்திப்பது தகுதியல்ல” என்று கூற, வேதியன் கேட்டு நளராஜ னிவன்தா னென்கிற நிச்சயத்தால் உள்ளம் நடுங்கியும், நளனைக் கண்டோமே யென்கிற கருத்தால் உள்ளம் பூரித்தும், எதிர்த்து விடை கொடுத்த நளனாகிய சாரதிக்கு விடைகொடுக்காம்பற் கௌரவத்தோடு அவ்வரசனிடத்து விடைபெற்று, விதர்ப்பதேச மடைந்து, ரிது பன்னராஜன் சபையில் நடந்தவற்றைக் கூறினான். அதுகேட்ட தமயந்தி சந்தேகித்தவளாய்ப் பிராமணனிடம் ஆலோசித்தாள். அப்பால் ஒரு மணவோலை யெழுதிக்கொண்டு, வேதியன் முன் போல அயோத்தியாபுரிக்கு வந்து ரிதுபன்னராஜனைக் கண்டு மண வோலையை வைத்தான். அரசன் மணவோலையின் கருத்தை அறிந்துகொண்டு, வேதியனைப் பார்த்து, “ஓ பிராமணேத்தமா! வீமராஜன் புத்திரியாகிய தமயந்தி உலகத்தை யெல்லாம் ஆளுஞ் சக்கரேச்வரனாகிய நளராஜனுக்கு மணமலை புனைந்தாள். அவள் மறுபடியும் ஒரு நாயகனை இச்சிப்பது தகுதியா? அவள் இச்சித் தாலும் அவளுடைய பிதா எப்படி மணவோலை, அனுப்புவான்? இஃதென்ன ஆச்சரியம்” என்று வினவ வேதியன் “ஓ அரசனே! நாயகனைப் பிரிந்த தமயந்தி பரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்து கன்னிகைப் பருவமடைந்தாள். வீமன் சுயவரஞ் சாட்டி மணவோலை யனுப்பினன். இது குற்றமல்ல. நாளையதினம் மணமாதலால் நீங்கள் வரவேண்டும்” என்றுரைத்து விடைபெற் றுப் போயினன். அரசனும் அரசன் சபையி லிருந்தவர்களும் மணவோலையைப் பார்த்தமாத்நிதரத்தில் நெடுந்தூரத்திலிருக்கும் விதர்ப்பதேசத்துக்கு நாளைக்குள் செல்வ தரிதென் றொருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்தவண்ண மிருக்கும்போது, அச்சபையி லிருந்த சாரதியாகிய நளன், “ஓ அரசனே! உங்களுக்கு விதர்ப்ப தேசத்துக்குச் செல்லக் கருத்திருந்தாற் பிரயாண மாகுங்கள். நான் நாளைய உதயத்திற்கு உம்மை விதர்ப்பதேசத்துக் கழைத்துப் போகிறேன்” என்று கூற, அரசன் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து,

நாடோறுஞ் சாரதியின் திறத்தைப் பார்த்திருந்தவனாதலால் னானுகிய சாரதி சொல்லை நம்பிப் பிரயாணப்பட்டான். னானுகிய சாரதி அவ்வரசனேறும் இரதத்தை அலங்கரித்து, நான்கு குதிரைகளைப் பூட்டி, வாய்புகவா னுபதேசித்த மந்திரத்தை அச்வங்களின் காதுகளில் உபதேசித்துக்கொண்டுவந்தான். இதற்குள் ரிதுபன்னராஜன் ஸ்நானஞ்செய்து பூஜைமுடித்து உணவருந்திக் கலவைச் சாந்து பூசித் தாம்பூலமணிந்து, பரிமளமிருந்த நறுமலர் மாலைபூண்டு ஆடையாபரணலங்கிருதனாகி வந்து தேரிலேறினான். னானுகிய சாரதி, அரசனை எச்சரித்து “ஜாக்கிரதையாகத் தைரியத் தோடிரும்” என்று கூறி, குதிரைகளை எச்சரித்து இரதத்தை விட்டான்.

கேளும் தருமந்தனா! னாராஜன் விட்ட இரதத்தின்வேகம் ஏன்னொரு நாவால் சொல்லத்தக்கதல்லவாபினும், என்னாவுக்கிசைந்த மாத்திரம் எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். அந்தத் தேர் மாரனது தேராகிய தென்றற்காற்றோடு, கஜேந்திரனோலமிட்டழைத்தபோது வந்த திருமாவின் வேகமோ, தனது நாயகியின்மேல் உண்டான ஆத்திரத்தைக் கொண்ட னானது மனோவேகமோ இவற்றிலெதுவோ நீரேமதித்துக்கொள்ளும். அந்த இரதத்தின் வேகத்தைக் கண்ட மேகம், மலையின் குகைக்கு ளொடுங்கிற்று; ஆதிசேடன் முடி நலிவுற்றது; அஷ்டகுல பர்வதங்களும் நடுங்கின; திக்குக் கஜங்கள் தத்தளித்தன; ஒரு நொடியில் லக்ஷத் திருபத்தையாயிர யோசனை செல்லுஞ் சூரியனுடைய குதிரைகள் வெட்கின. இவ்வாறு இரதத்தை யோட்டிச் சூரியோதய மாகிறவேளையில் மாட மாளிகை கூடகோபுரங்களோடு கூடிய குண்டின புரத்தை யடைந்தான். தூதுவர்கள் ரிதுபன்னராஜன் வரவை வீமராஜனுக்குரைத்தார்கள். வீமன் அவ்வரசனை எதிர்சென்று அழைத்து வந்து, தன் கொலுமண்டபத்திலிருக்கவைத்துத் தகுந்த மரியாதை செய்து “ஓ மஹாராஜனே! தற்காலத்தில் தாங்கள் இவ்விடம் வந்த காரணமென்ன?” என்று வினவினன். அதை ரிதுபன்னன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, “ஓ! ஓ! இஃதென்ன முழுமோசமாக இருக்கின்றது? சுயவராஞ்சாட்டி மணவோலை யனுப்பியது உண்மையாக இருக்குமானால், நம்மைப்போன்ற அரசர்கள் இங்கு வந்திருப்பார்கள். இங்கு அரசர்களுமில்லை; இந்த அரசனும் நம்மை இவ்வாறு வினவினன். இது என்னமோ ஒரு மோசமாக இருக்கின்றது” என்று

பலவாறு தனக்குள் யோசித்துக்கொண்டு, கேட்ட அரசனுக்கு மறு மொழி கூற நாவெழாமல், ஒரு போக்காக “ஓ மகாராஜனே! உம்மைக் காண விருப்பங்கொண்டு வந்தேன்” என்று கூறினன்.

அதுகேட்ட வீமன் மகிழ்ந்து, ஒரு விடுதிவிட்டு அங்கிருக்கும் படி விடைகொடுத்தான். ரிதுபன்னன், அரசன் விட்ட விடுதியிற் சென்று பலவாறு யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாறிருக்கும் போது நளன் குதிரைகளின் களையை நீக்கி, தேர்நிலையில் தேரை நிறுத்திவிட்டு, தன் அரசனிருந்த இடத்தில் தானும் வந்திருந்தான். மணவோலையைக் காட்டிய வேதியன், தமயந்தியி னிடத்துக்குவந்து, “ஓ அம்மணீ! உமது கணவரை அழைத்துவந்தேன். உமது கணவர் ரிதுபன்ன ராஜனோடு நமது நகரத்தி லொரு விடுதியி லிருக்கிறார்” என்று கூறக்கேட்ட தமயந்தி, சற்றுநேரம் ஆலோசித்து மகிழ்ந்தவ ளாகி, பிதாவினிடத்துச் சென்று வணங்கி, “ஓ ஐயா! தாங்கள் ஒரு வேதியரைவிட்டு என் கணவரைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க அனுப்பினீர்கள். அவ்வேதியன் அயோத்தியாபுரி யரசன் சமுகத் திற்குச் சென்று என் கணவரை நிந்தித்துக் கூறினன். அதை யவ் வரசனுடைய சாரதி கேட்டு, அந்த நிந்தனைக்கு முகம் வேறுபட்டு எதிர்மொழி தந்தனன். அவ்வேதியன் அந்தச்சாரதி இவ்விடத்துக்கு வருமாறு, எனக்கு விவாகமென்று கூறி, ஒரு மணவோலேகாட்டி அவ்வரசனையுஞ் சாரதியையும் நமது நகரத்துக் கழைத்துவந்த னன். அந்தச் சாரதி என் கணவனாகிய நிடததேசாதிபதிதானே அல்லவோ என்பதைத் தாங்கள் சிலரா லறிந்துகொள்ளவேண்டும்” என்று கூறினன். அதை வீமன் கேட்டுத் திடுக்கிட்டி, “அம்மணீ! இந்தச்சங்கதிதெரியாமல் என்னிடத்துக்கு வந்த ரிதுபன்னராஜனே, நீரேது இங்கு வந்ததென்று வினவினேன். இந்தக் காரியத்தை எனக்கு முன்னமே தெரிவித்திருந்தால் ரிதுபன்னன் மகிழ் இனிய வசனங் கூறுவேன். மிஞ்சிப்போனதற்கு வருத்தப்படுவதிற் பய னில்லை. நீ அந்தச் சாரதியைச் சோதிக்கச் சொல்லுகின்றனையே, உன் கணவன் செய்கையைக் கூறு” என்று வினவினன்.

தமயந்தி “ஓ தந்தையே! அந்த ரிதுபன்னராஜனுடைய சாரதி, உண்மையான நிடததேசாதிபதியாக இருப்பாரானால், அறுசுவை யோடு பல பதார்த்தங்களும் அமுதுபடியுங் கொடுத்தால், நெருப்பு ஜலம் - விறகு முதலியவைகளில்லாமற் சமையல் செய்வார். அவ்வடிசில் தேவாமுதத்துக்கு மேலானதாக இருக்கும். அதனை

முன்னஞ் சோதித்துக் கொள்ளும்” என்றனர். வீமன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, தனது ஏவலாளர்கள் கையில் அமுதுபடி முதலானவைகளை ரிதுபன்னனுக்குக் கொடுத்தனுப்பி, சில தூதர்களை யழைத்து, “ஓ தூதர்களே! நீங்கள் ரிதுபன்ன ராஜனிருக்கும் விடுதிக்குட் சென்று பதுங்கியிருந்து, அங்கு வந்திருக்குந் தேர்ச் சாரதி சமையற் செய்வதைப் பார்த்திருந்து, கண்ட அதிசயத்தை வந்து சொல்லுங்கள்” என்று கூறினன். அவ்வாறே தூதுவர் அவ்விடுதியிற் சென்று பதுங்கியிருந்தனர். ஏவலாளர்கள் அமுதுபடி முதலியவைகளை ரிதுபன்னன் சாரதியின் கையிற் கொடுத்தார்கள். சாரதி அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, நீரின்றி - நெருப்பின்றி - விறகின்றி - அடிசிற சமைத்து, அரசனுக் கிட்டுத் தானும் புசித்தான். தூதுவர்க ளிந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்டு வீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதனை வீமன், கேட்டு மகிழ்ந்து, குமாரத்திக்குக் கூறினன். தமயந்தி, கிஞ்சித்து ஐயர் தீர்ந்து, “ஓ ஐயா! என் புத்திரனை அனுப்பும். அதனா லென்ன விளைகின்ற மீதா அதனையு மறியலாம்” என்று கூற, வீமராஜன் சில தாதியரை அழைத்து, நளராஜன் புத்திரனை அவர்களோடு கூட்டி அனுப்பினன். தாதிபர் புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு சாரதியிருந்த விடுதிக்குட் சென்றனர். கேட்டிரோ தருமராஜனே! “தொடர்ந்த மும்மல முறுக்கிவெம் பவக்கட றொலையக், கடந்துளோர்களுங் கடப்பரோ மக்கண்மேற் காதல்” என்றபடி சாரதியாகிய நளச்சக்கரவர்த்தி, தன் புத்திரனைப் பார்த்தமாத் திரத்திற் புத்திரசோகம் பெரிதாதலால், முன்பின் யோசிக்காமல், புத்திரனை வாரித்தழுவி முத்தமிட்டு, இரண்டு கண்களிலும் நீர்சோரக் கதறினன். அதைத் தாதியர்கள் கண்டு, “நீர் யார்? எங்கள் யஜமானியாகிய தமயந்தியின் குமாரனைக்கண்டு ஓடிவந் தெடுத்துத் தழுவி முத்தமிட்டு அழுகிறீர். நீரோ ஓர் அசனுக்குத் தேர்ச்சாரதி. புத்திரர்களோ அவ்வரசனைப்போ லொத்த அநேக அரசர்கட்குச் சக்கரேச்வரனாகிய நளச்சக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்கள். உனக்கும் இப் புத்திரனுக்குஞ் சம்பந்த மென்ன?” என்று உல்லங்கனமாகப் பேசினர்.

அதை அரசனாகிய சாரதி கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, “அடடா! புத்திரசோகத்தால் நம்மை நாமே வெளிப்படுத்திக் கொண்டோம். தாதியரோ மேலீட்டுச் சுடாததுபோலச் சொல்லாமற் சுட்டார்கள்” என்றுணர்ந்து தழுவிய புத்திரனைப் பூமியில் விட்டுத் தாதி

யரை நோக்கி, “ஓ தாதியரே; நான் நெடுந்தூரத்திலிருக்கிற வன். ஐவனூர்த்தமாக ரிதுபன்ன ராஜனிடத்திற் சாரதியாக இருக்கிறேன். எனக்கொரு புத்திரனும் ஒருபுத்திரியு மிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நெடுநாளாயிற்று. அவர்களைப் போல் இப்புத்திரன் இருந்தமையால் ஆசை வெட்கமறியா தென்கிறதுபோல வாரிஅணைத்துக்கொண்டேன். அதற்காக நீங்குளென்னை நிந்திக்கிறீர்கள். இது உங்களுக்குத் தகுதியல்ல” என்று கூறினன்” தாதியர் புத்திரனை அழைத்துக்கொண்டு வீமராஜனிடஞ் சென்று சாரதி மைத்தனை எடுத்தனைத்துத் துன்பமுற்றதைக் கூறினர். வீமராஜன் தன்னருகிலிருந்த வேதியனை யழைத்து, “ஓ பிராமணேத்தமா! நீ சென்று சாரதியின் மனோபாவத்தை யறிந்து உண்மையைக் கண்டு வந்து தெரிவிப்பாயாக” என்று அனுப்பினன். பிராமணன் சாரதியிருந்த இடத்துக்குச் சென்று, சாரதியின் திருவுருவத்தை உற்று நோக்கி, “ஓ! ஓ! இந்தச் சாரதியின் லட்சணம் அரசருடைய இலட்சணம்போல் இருக்கின்றது. தேக ஒளியைப் பார்த்தாற் சாரதிபோலு மிருக்கின்றது” என்று ஐயங்கொண்டு அருகிற்சென்று, “ஓ சாரதி! நீ யார்! உன் பெயரென்ன? நீ இந்த ரிதுபன்னராஜனிடத்தில் வந்து எத்தனை நாளாயிற்று? இவைகளை எனக்கு விளங்க உரைக்கவேண்டும்” என்றான்.

சாரதியாகிய நான், குறுநகைகொண்டு, “ஓ பிராமணேத்தமா! நான் நிடத தேசத்திற் பிறந்தவன். அந்த நாடு நல்ல செழிப்பானதால் என் தேகம் இராஜதேகம்போல இருக்கின்றது. நான் நளராஜனுடைய சாரதி ளான். சூறினால் தன் நாட்டை இழந்து காட்டிற்குச் சென்றமாத்திரத்தில், நானும் வெளிப்பட்டு இந்த ரிதுபன்னனிடத்துச் சாரதியாக இருக்கிறேன்” என்று தன்னை மறைத்துக் கூற, வேதியன் யாதொன்றும் வசனிக்காமல் வீமராஜனிடத்து வந்து நடந்தவற்றைச் சொன்னான். வீமராஜன் மனவருத்தமுற்று அந்தச் சாரதியின் வரலாற்றை ரிதுபன்னராஜனிடமாவது சென்று தெரிந்து வா” என்று மீண்டு மவ்வேதியனை அனுப்பினன். வேதியன் சென்று ரிதுபன்னனைக் கண்டு, உமது சாரதியின் வரலாற்றை நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டு யதார்த்தத்தை அரசனுக்குக் கிஞ்சித்துத் தெரிவியும்” என்று கூறிப்போயினன். ரிதுபன்னன் முன்னமேயே சந்தேகங்கொண் டிருக்கிறவனாதலால், வேதியன்

சொல்லிப் போயினபின்பு தன் சாரதியை அழைத்து, “ஓ சாரதி! நாம் வேதியன்வாக்கை நம்பி நெடுந்தூரமாகிய இந்நகரத்துக்கு வந்த விட்டோம். வந்தவிடத்தில் மணத்தை விரும்பி வந்த நமது கருத்து மகிழ அதற்குத் தகுதியாகிய செய்கை இங்கு நடக்கவில்லை. உன்னிடத்தில் வீமராஜன் சந்தேகங்கொண்டு தூதர்களாலும் மற்றவர்களாலுஞ் சோதிக்கிறான். இஃதென்ன காரணம்? எனக்கும் உன்மேற் சந்தேகமாகத்தானிருக்கின்றது. ஏனென்றால்: நாடு சமரதவீரன். என்னைத் தனிவீரனாகிய நளச்சக்கர வர்த்திக்குரிய முழுரதத்திலேற்றி, அந் நளனைப்போலத் தேரை நடத்திவந்தாய். அதனால் உன் வரலாற்றைக் கண்டதெளிய விருப்புற்றேன். என் கருத்துமகிழ உன் வரலாற்றை ஒளிக்காமற்சொல்” என்றுவினவ, அரசன் கூறியவாக்கியத்தைக்கேட்ட நளன், “இனி நாம் மறைப்பதிற்பயனில்லை” என்று கருதி உண்மையை வெளிப்படுத்த விரும்பி, “ஓ மஹாராஜனே! நான் விதர்ப்பதேசாதிபதியின் குமாரத்தியை மணந்து, என் நகரத்துக்குச் சென்றபின், ஒரு நாள் அந்திக் கடன் முடிக்கும்போது காலலம்பினேன். அப்போது என் புறங்காவில் எள்ளளவு நனையாமலிருந்தது. அது மூலமாகச் சனிபகவான் என்னைப் பற்றிப் பலவிதக் கஷ்டத்துக் குள்ளாக்கவேண்டி, எனக்குப் பகுதிநட்டும் புஷ்கரனுக்குச் சூது முன்னிலையில் என் நாடுநகர முதலியவற்றைத் தோற்க வைத்துப் பராரியாக்கினன். அதனால் கட்டினவுடையோடு நானும் என் மனைவியும் புத்திரருமாகக் காட்டிற்கு வந்தோம். பின் புத்திரரை ஒரு வேதியர் மூலமாக வீமராஜனிடத் தொப்புவித்து, நானும் என் மனைவியுமாகக் காட்டிற் சஞ்சரித்துவந்தோம். அப்போது சனியின் மகத்துவத்தால் லென்முன் சில அன்னங்கள் தோன்றின. அவ்வன்னங்களை என்மனைவியானவள் பிடித்துக்கொடுக்கும்படி வேண்டினள். நான் என்னுடையவஸ்திரத்தையே வலையாகப்பாவித்து விசிறி எறிந்தேன். அன்னங்கள் அவ்வஸ்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்தரத்திற் றூவி, ‘நாங்கள் சனியின் மகத்துவத்தால் வந்தவர்கள். இவ்வஸ்திர முமக்குக் கிடைக்க மாட்டாது’ என்று கூறி மறைந்து விட்டன. அதனால் நான் மனவருத்தமுற்று, மனைவியின் உடையிற் பாதியையணிந்து சில தூரஞ்சென்று, அன்றிராப்பொழுதைக் கழிக்க, அங்கிருந்த ஒரு பாழ்மண்டபத்தில் வந்து படுத்தேன். சனியின் மகத்துவத்தால் நடுச்சாமத்தில் என் மனைவியைப் பிரியவேண்டு மென்கிற எண்ண முண்டாயது. தகூணம் அகஸ்மத்தா

யங்குக் கிடந்த ஒரு கத்தியால் என் மனைவியினுடையிற் பாதி துண் டித்துக் கொண்டு, மனைவியை அங்ஙனே விட்டுப் பிரிந்து வருகிற போது, வழியில் ஒரு மூங்கிற் புதர் தீப்பட்டெரிந்து கொண்டிருந் தது. நான் அதனருகிற் சென்றபோது அத்தீயி லொரு பாம்பிருந்து புலம்பிற்று. அதனை நான் எடுத்துவிட்டேன். அப்பாம்பு என்னைக் கடித்து என்னுருவத்தைக் கெடுத்து இவ்வுருவத்தைத் தந்தது. பின்பு நான் உம்மிடத்தில் வந்து சேர்ந்து காலங்கழித்து வந்தேன். வீமராஜன் தன்மகளையும் என்னையும் - கண்டுபிடிக்கப் பிராமணனை யேவினன். பிராமணன் முன்னம் என் மனைவியைக் கண்டு பிடித்து வீமராஜனிடத் தொப்பிவித்து, என்னைக் கண்டு பிடிக்க இராஜசபைகள்தோறுஞ் சென்று, என்னை நிந்தித்து, உமது சபையி லும் வந்து நிந்தித்தான். எனக்கு மனம்பொறுக்காமல் மறுமொழி கொடுத்தேன். அந்த வேதியன் என்னை இந்நகரத்துக்கு வரும்படி செய்ய உமக்குப் பொய்மனவோலை காட்டி உம்மை இவ்விடத் திற்கு வரும்படி செய்தான். உம்முடன் நானும்முழுரதமேறி இங்கு வந்தேன். வந்தவிடத்தில் என்னை இன்னொன்று அறிந்து கொள்ள என் மனைவியும் வீமராஜனுஞ் சில யேதுக்களால் தூத ரைக்கொண்டும் இன்னுஞ் சிலரைக் கொண்டுஞ் சோதித்தார்கள். அவர்களுக்கு நான் உண்மையை வெளிப்படுத்தாம லிருந்தேன். தற்காலத்தில் நீரே என்னை அழைத்து உண்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டமையால், உண்மையை வெளிப்படுத்தி னேன். நான்தான் நான்” என்று கூறினான்.

அதைக்கேட்ட ரிதுபன்னன் பிரமித்துச் சித்திரப் பதுமைப் போற் சற்றுநேரம் அசைவின்றி யிருந்து, பின்பு தெளிந்து, “ஓ! ஓ! மோசம் வந்தது! மஹா மண்டலேச்வரனென் றுணராமல் நாம் ஏவலாளியாக இதுவரைக்கு மிந்த மஹாஜனபாவனை வைத்திருந் தோமே; இந்த அபசாரத்துக் கென்னசெய்கிறது” என்றேங்கி மனந் தளர்ந்து, தக்ஷணம் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டு டெழுந்து நின்று, இருகையையுங் கூப்பிப் பலவாறு துதித்து மன் னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டான். நான் அவ்வரசனைத் தேற்றி, “ஓ மஹாராஜனே! உலகத்தில் மக்களுக்குப் பிதாக்கள் எவ்வெ னில், இன்பமாகப் பெற்றோன், இடர்தனைத் தீர்த்தோன், எந்த விதத்திலாவது அன்னமிட்டுப் பாதுகாத்து வந்தோன், ஒதுவித் தோன், உபதேசித்தோனாகிய இவ்வைவருமாம். அவர்களில் நீர்,

என்னை இதுவரையில் அன்னமிட்டுப் பாதுகாத்துவந்த பிதா. உமக்கு நான் என்னவேலை செய்தபோதிலும் அதனா லெனக்கொரு இழிவில்லை; உமக்கொரு குறைவில்லை. இதற்காக நீர் மனவருத் தப்படாதேயும். இன்னுமொரு முகூர்த்தத்தில் நான் வெளிப்படுவேன். அதுவரைக்கு மென்னை வெளிப்படுத்தா திருக்கவேண்டும்” என்று கூறி, இருவருஞ் சமமாக உட்கார்த்துகொண்டு வசனித் திருக்கும்போது, ஒரு தான்றி மரம் இவ்விருவருக்கு மெதிரி விருந்தது. அதனை ரிதுபன்னராஜன் கண்டு நளனைப் பார்த்து “ஓ மகாமண்டலேச்வரா, இதோ தோன்றுகின்ற மரத்தி லிருக்கும் இலை - பூ - பிஞ்சு-காய்-கனி இவைக ளித்தனையென் றெண்ணி இங்கிருந்தபடியே சொல்லுகிறேன். நீர் போய்ப் பார்த்துக்கொள் றும்” என்று கூறி, அதிலிருந்த இலை - பூ - பிஞ்சு-காய் - கனிகளை இத்தனை யென்றுரைத்தான். நிடததேசாதிபதி அதனை அறிய அத் தான்றிமரத் தடியிற்சென்று யெண்ணி, கணக்குச் சரிப்பட்ட தற்காக அகமகிழ்ந்து திரும்பிவருகிற தருணத்தில், சனிபகவான் சுயரூபத்தோடு தோன்றி நளனை நோக்கி, “ஓ மகாமண்டலேச்வரா! ஓ தருமதயாளா! ஓ சத்தியசொரூபா! அபயமபயம். நான் செய்த குற்றங்களனைத்தையும் பொறுத்து இரகூழிக்கவேண்டும்” என்று பலவாறு துதித்தான்.

நளராஜன், சனிபகவானைக் கண்டமாத் திரத்திற் கடுஞ்சின மடைந்து, சபிக்க எண்ணங் கொண்டவனாக இருந்தபோதிலும் அடைக்கல மென்பவரைப் பாதுகாக்குந் தயாரிதி யாகையால், மேலிட்ட கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு சனிபகவானை ஆதரித்து, “சனிபகவானே! யார் யார் என்னென்ன அநுபவிக்க வேண்டுமோ அதனை யெல்லாம் அநுபவிக்கத்தானேவேண்டும்? அதற்காகக் கடிந்து கொள்வதிற் பயனில்லை. ஆதலால் உன்னை நான் வெறுக்க வேண்டியதில்லை” என்று கூறினான். அதைக்கேட்ட சனிபகவான் “ஓ மகாராஜனே! நீ என்னாற் பெருந்துயரத்தை அநுபவித்தாய். இனி உன் நாடு நகரமுதலிய எண்வகைச் செல்லமும் உன்னை யடைய உன்பகூழ் மிருந்து புஷ்கரனை இளைக்கச்செய்கிறதுமன்றி, உனது சரித்திரத்தைக் கேட்டோர், படித்தோர், படித்தோரின் பெயரை எடுத்தோதினோர், இவர்களிடத்து நான் அணுகுகிறதில்லை. இது சத்தியம்; என் சொல்லை நம்பு. ஒருவேளைச் சாதகபலத்தாற் பிடிக்க நேரிட்டால், என் கடுரத்தைக் காட்டாமற் பாதுகாத்து வருவேன்.”

என்று உறுதி கூறி, அரசனிடத்து விடைபெற்று, தன் இருப் பிடத்துக்குச் செல்லாமல் அத்தான்நிமரத்திலேயே யிருந்தான்.

அரசன் ரிதுபன்னராஜனிடத்து வந்து, “நீர் சொன்ன கணக்குச் சரியாக இருக்கின்றது. ஆதலால், நீர் இந்த வித்தையை யெனக்குக் கற்பியும்” என்று வினவினன். ரிதுபன்னன் மகிழ்ந்து “ஓ மகாராஜனே! அசுவநிலை மந்திரத்தை எனக் குபதேசித்தால், நான் இதனை யுமக்குத் தெரிவிக்கிறேன்” என்று கூற, நளன் அசுவ நிலை மந்திரத்தை யுபதேசஞ் செய்துவிட்டு, அந்த வித்தையை அவனிடத்தினின்றுங் கற்றுக்கொண்டான். பின் இருவரும் இனிது வீற்றிருக்கும்போது, இதற்குமுன் வீமராஜனா லேவப்பட்ட தூது வர்கள் இங்கு நடந்தவற்றை யெல்லாம் அப்போதைக் கப்போது தெரிவித்து வந்தவர்களாதலால் இந்தச் செய்தியையுந் தமயந்திக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

உடனே தமயந்தி ஒரு தனித்தவிடத்தில் வந்து, தன் தாதி யர்களால் தேர்ப்பாகனை அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள். தாதி யர்கள் நளராஜனிடத்து வந்து வணங்கி, “ஓ ஐயா! எங்கள் யஜமானி உங்களை யழைத்துவரக் கட்டளையிட்டாள். ஆதலால் தயைசெய்து வரவேண்டும்” என்று கூற, அரசன் அக்கருத்துக்கு இசைந்து, தாதியரோடுசென்று தமயந்தியிருந்த இடத்துக்கு வந்தான். தமயந்தி கறுத்ததேகத்தோடு விளங்கும் அரசனைக் கண்டு “ஓவென் றலறிப் புலம்பி, அரசன் திருவடியில் விழுந் தழு தாள். அரசன் தமயந்தியின் தேகம் வாடித் தளர்ந்து மாசடைந் திருப்பதை நோக்கின மாத்திரத்தில், ‘அன்புடைமையை யடைத்து வைப்பதற் கொரு அறையுமில்லை’ என்று பெரியோர்கள் கூறிய வாக்கியத்துக் கொப்பாக மனந்தளர்ந்து இரண்டு கண்களிலும் அரு விபோல் நீர்சோர நின்று, தன்னைப் பணிந்த தமயந்தியைத் தூக்கி நிறுத்தினான். அப்போது தமயந்தி, “ஓ மஹா மண்டலேச்வரா! ஏதோவொரு காலக் கொடுமையினால் அரசு - நாடு - நகரம் - வீரம் முதலியவை அழிந்தாலும், உமது தேகவொளி ஏன் மழுங்கிற்று? அதனை அடியாட்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்று பணிவுடனே வினவினள். அதற்கு நளன் “ஓ மாதரசே! எனக்கொரு பாம் பின் மூலமார்க் உடம்பு நிறமாறியது. ஆனால், இப்போது அப் பாம்பை நினைத்தால் அது வந்து இந்த உருவத்தை வாங்கிக்கொண்டு

சுயரூபத்தைக் கொடுக்கும். இதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. விதிவலியா லுன்னை விட்டுப் பிரிந்தால் நீ மறுமணஞ் செய்து கொள்ள விரும்பிச் சிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்து கன்னிப் பருவ மடைந்து ஒரு மணவோலை யனுப்பிவித்தனையே : இஃதென்ன ?” என்று வினவ, தமயந்தி “ஓ மஹாராஜனே ! நான் உண்மையாக மணம்புரிந்துகொள்ள விரும்பினவ ளல்ல. உம்மைக் காணுதற் காகச் செய்த பொய் மணவோலை. இதனைக் குறித்துக் கோபித்துக் கொள்ளாமல் மன்னித்து, தங்கள் சுயரூபத்தை விரைவில் அடியாட்குக் காட்டவேண்டும்” என்று கூறினள்.

அதற்கு நளன் மகிழ்ந்து, தன்னைக் கடித்த நாகத்தை நினைத் தான். நாகர் தக்ஷணம் வந்து நளனைக் கடித்து விஷத்தை வாங்கிக்கொண்டு சுயரூபத்தைக் கொடுத்துப் போய்விட்டது. நளன் பாலசுப்பிரமணியரைப்போல் விளங்கினான். தமயந்தி அந்த ரூபத்தைப் பார்த்தமாத் திரத்தில், முப்பொழுதும் அமுதருந்தி இனிது வீற்றிருக்குங் கன்னிகையைப் போல் பிரகாசித்தாள். இந்தச் செய்தியைத் தாதியர்கள் வீமராஜனுக்குத் தெரிவித்தனர். வீமராஜன் கேட்டு மகிழ்ந்து, ஒடோடியும் வந்து, மகளையும் மருமகளையும் பார்த்து உடல்பூரித்து, பேரின்பக்கடலி லாழ்ந்தவர் போல் மகிழ்வாகிய கடலில் மூழ்கி நளனைப் பலவாறு துதித்தான். ரிதுபன்னன் இச்செய்தியையறிந்து நளனைக் கண்டு காடாலிங்கனஞ் செய்து மகிழ்ந்தான். நகரத்தி லிருந்தவர்களு மிதை யறிந்து வந்து பார்த்து மகிழ்ந்து வணங்கினர். அந்தரலோகவாசிகளாகிய இந்திரன் முதலான தேவர்களும் வந்து பல ஆசிகள் கூறி, “இந்தத் தமயந்தி அருந்ததியிலுஞ் சிறந்த கற்புடையவள். இவளுக்கு யாதொரு தீங்கும் வராமல் நாங்கள் பாதுகாத்து வந்தோம். இவள் மீது ஐயங் கொள்ளாமல் முன்போற் சுகித்திரு” என்று நளனுக்கு உரைத்துப் போயினர். நளன் ஐயம் நீங்கி மனைவியை ஆதரித்து, மக்களைத் தழுவி முத்தமிட்டு, ரிதுபன்ன ராஜனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, வேறொரு சாரதியை யமைத்து அவ்வரசனை அனுப்பி விட்டான். ரிதுபன்னனுந் தன்னகரத்துக்குச் சென்று இனிது வீற்றிருந்தான். வீமன் முதலானவரும் நகரிலிருந்த யாவரும் பெருமகிழ்வெய்தினர்.

இப்பால் நளன் தன்மனைவியோடு சிலநாள் அங்கிருந்து வீமராஜ னிடத்து விடைபெற்று, தன் புத்திரரையும் மனைவியையு மழைத்

துக்கொண்டு இரதமேறி, சில இரதகஜதூரக பதாதிகளோடு பிரயாணப்பட்டு, நாடு - நகரம் - காடு - மலை-வனம் - வனாந்திரங்களைக் கடந்து, தன் தேசமாகிய நிடதேசத்துக்கு வந்து, நகர்ப்புறத்திலிருந்து, சில தூதர்களை விட்டுப், “போர்புரியக் கருத்திருந்தாற் போர்செய்ய வா அல்லது முன்போலச் சூதாடக் கருத்திருந்தாற் சூதாடு” என்று புஷ்கரனுக்கு அறிவித்து வரச்சொல்ல, அப்புஷ்கரன் சூதாடுவதற்கே இசைந்ததைத் தூதுவர்களா லறிந்துகொண்டு, தானுந் தன் மனைவியுமாக நகரத்துட்புகுந்து, இராஜசபைக்கு வந்து புஷ்கரனைக் கண்டு, “நான் என் மனைவியைப் பந்தயமாக வைத்துச் சூதாடுகிறேன். நான் தோற்றால் என்மனைவியை விட்டுவிட்டுச் செல்கிறேன். நீ தோற்றால் என் நாடு நகர முதலியவற்றோடு உன் நாடு நகர முதலியவற்றையும் எனக் கொப்புவித்துப்போ” என்று பேசி, சூதுப்பலகையை விரித்துச் சூதாடிக் கெலித்து, தன் நாடு நகர முதலியவைகளோடு, அந்தப் புஷ்கரனுடைய நாடு முதலியவற்றையுந் கிரகித்துக் கொண்டு, அவனைக் கர்வபங்கஞ் செய்த பின்பு, பீண்டும் அவனுடைய நாடு நகர முதலியவற்றைக் கொடுத்தும் பகுதிகட்டிவரக் கட்டளையிட்டனுப்பிவிட்டு, தான் சிங்காசனாதிபதியாகி, புத்திரர்களை யு மற்றுமுள்ள நால்வகைச் சேனைகளையும் ஆதரித்து, முன்போல் மதுசாஸ்திரவிதி பிசகாமல் அரசு செய்து வந்தான்.

கேட்டிரோ தருமநந்தனா! சக்கரவர்த்திகளாகிய எழுவருள் தானு மொருவனாக இருந்த நளனடைந்த துன்பத்தைவிட நீ யடைந்த துன்ப மென்ன? காலகதியை ஒருவரால் தடுக்கொணாதாகையால், நீ மனம்வருந்தாம விரு’—என்று கூறினார். உடனே தருமன் முதலாகிய நால்வரும் பாஞ்சாலியும் எழுந்து, உரோமசன்மருக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து வணங்கிப் பலவாறு புகழ்ந்து இனிது வீற்றிருந்தார்கள். கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! மேல் நடந்தவற்றையுந் கூறுகிறேன் கேளும்.

நாரதமுனிவரால் தருமராஜன் தீர்த்தமகத்துவங் கேட்டுத்

தீர்த்தயாத்திரை செல்லுதல்

“ஓ ஜனமேஜய மஹாராஜனே! இவ்வாறு தருமன் முதலான நால்வரும், பாஞ்சாலியும், உரோமசன்மரும் இனிது வீற்றிருக்கின்ற தருணத்தில், யாழ்வல்லோராகிய நாரதர் வந்தார். அவ்

ரைக் கண்ட ஐவரும் எழுந்து எதிர்சென்று அழைத்துவந்து, ஓர் ஆசனத் திருத்திச் சோடசோபசாரஞ் செய்து பலவாறு புகழ்ந்து கின்றார்கள். நாரதர் பல ஆசிகள் கூறி அவர்களை இருக்கச் சொல்லி யோகக்ஷேமங்களைக் கேட்டுக்கொண் டிருக்கும்போது, தருமராஜன் சொல்லுகிறார்—

“ஓ சுவாமீ! கடல்குழந்த நெடிய உலகத்தி லிருக்கிற திவ்விய நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்தோர்க்கு வரும் பயன் பலவாறென்று பல பெயர்களாற் பலவிதமாகக் கேள்வியுற்றனம். அதனால் நான் தெளிவுறாமல், தங்கள் திருவாக்கினாற் கேட்டால் என் மனம் திருப்தி யடையு மென்று கருதியிருந்தேன். கும்பிடப் போன தெய்வங் குறுக்கே வந்ததுபோற் காட்டிலிருக்கு மெங்கள் கண்களுக்கு முன் செய்த பூஜாபலத்தால் தரிசன மானீர்கள். ஆதலால் அடியேன் மனங் களிப்புறத் தீர்த்த மகிமையை பெடுத்துரைக்க வேண்டும்” என்று வினவினர்.

அதற்கு நாரதர் அன்புகூர்ந்து, “ஓ தருமநந்தனா! தனியரசு செலுத்திய உங்கள் மூதாதையாகிய சந்தனுமகாராஜன் கங்கைக் கரையில் அநேக யாகங்களைச் செய்து வந்தார். அக்காலத்தில் தவ சிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய புலத்தியர் வந்தார். அப்போது சந்தனு மகாராஜன் அவருக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து அவரை வணங் கித் தீர்த்த மகத்துவத்தைக் கேட்டார். புலத்தியர் அதன் மகத்து வங்களைப் போதித்தனர். அவ்வாறே நான் உமக்குச்சொல்லுகிறேன். கேளும் தருமநந்தனா! தேவர்-மக்கள்-விலங்கு - புள் - ஊர்வன-நீர் வாழ்வன-தாவரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றத்து ஞாயர்த்தது மக்கள்யாக்கை. அந்த மக்களுள், கூன்-குருடு - செவிடு - ஊமை - முடம் முதலிய பழுதில்லாமலிருப்பது அரிது. அதிலுங் கல்வியு டைமை அரிது, அதிலும் நற்குண நற்செய்கை யிருப்பது அருமை, அதிலும் பொருளுடைமை யிருப்ப தருமை, அதிலுந் தானதரு மத்தைச் செய்வது அருமை, ஆதலால் மேற்கூறியவற்றிற் சில வற்றை யடைந்து சிலவற்றை யடையாத மக்களுக்கு நன்மையைக் கொடுக்க, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்று மூன்றுண்டாகி யிருக்கின்றன.

மேலும், ஐம்புலன்களின் வழியாக அறிவைச் செலுத்தாம லடக்கி, துர்விஷயத்திற் பிரவேசிக்காமல், உலகத்தின்கண் உள்ள

சர்வபோகபாக்கியங்களை அடைந்து, இல்லறவியலைத் தழுவி, பொறாமை - பேராசை - கடுஞ்சொல் - சினம் என்பனவற்றை நீக்கி, நன்மை வந்தகாலத்தில் மகிழ்ந்துந் தீமைவந்தகாலத்தில் வருத்த முற்றுமிராமல், சித்தசார்த சீலத்தோடு சத்தியத்தை மறக் காமல், கடவுளிடத்துக் கருத்தைச் செலுத்தியிருப்பவ னெவனோ, அவன் எவ்வருணத்தானாயினும் அவனுக்கு வேதங்களில் வெளிப் பட்டிருக்கிற எல்லா யாகத்தின் பலனுமுண்டாகும். அவன் உலகில் யாவர்க்குஞ் சிறந்தவனாகவே யிருப்பான். மேற்கூறிய புனிதமாகிய ஒழுக்கமுடைமை முதலியவற்றைத் தழுவாம லிருப்பவர்கள் தங்கள் குற்றம் நீங்க, அஜமேதம்-அச்வமேதம்-சொர்னதானம்-கோதானம்-பூதானம் முதலியவைகளைச் செய்து, தீர்த்தம் - மூர்த்தி - தலம் என்கிற மூன்றின்மேல் விருப்பமுற்று, விதியுடன் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் புரிந்தும், மூர்த்தியைத் தரிசித்தும், தலத்தில் வாசஞ் செய்தும், குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்வர். அப்படித் தீர்த்தமுதலிய வற்றையுஞ் சொர்னதான முதலியவற்றையும் விரும்பாமலிருப்பார் களானால், அவர்களை வறுமைப்பேய் பிடித்து அரைக்கணமேனுஞ் சுகத்தில் வையாமல் இகபர செளக்கியத்தைக் கெடுத்துவரும். அள வற்ற திரவியங்களைச் செலவிட்டு அநேக யாகங்களைச் செய்து பெறும்பே ரெல்லாவற்றையும் ஒவ்வொரு நதியே கொடுக்கு மென் றால், அந்நதியின் சிறப்பை யாவரா லுரைக்கக்கூடும்? அவ்வளவு சிறப்புற்ற தீர்த்த மகத்துவத்தைக்கேட்டுப் புனிதமுற்ற பீஷ்மரைப் போல், நீயும் என்னால் அந்தத் தீர்த்த மகத்துவத்தைக் கேட்க விரும்பினே, நானும் அப்படியே உன்மனங் களிப்படையச் சொல் லுகிறேன் கேள்.—

ஓ தருமநந்தனா ! உலகத்திலுள்ள நதிகளின் பெயர் என்னொரு நாவாற் சொல்லத்தக்க தல்ல. புலத்தியர் தம் வாக்கினால் மூன்று கோடி தீர்த்தங்களிருக்கின்றனவென்று ஒரு போக்காக கணக்கிட டிக் கூறினர். அவற்றுள் என்னாவற் கிசைந்த நதிகளின் மகத்து வத்தைச் சொல்லுகிறேன்—அகத்தியவடதீர்த்தம்-அகலியை தீர்த் தம் - அக்கினிதீர்த்தம் - அபிசா தீர்த்தம் - அயிராவேக தீர்த்தம்-அரங்கத்துவார தீர்த்தம் - அக்கினிதாரை தீர்த்தம் - ஆரண்ய தீர்த்தம் - இந்திரசந்தன தீர்த்தம் - உத்தரசிந்து தீர்த்தம் - உத் தரவேதி தீர்த்தம் - கங்கைதீர்த்தம் - கன்னிதீர்த்தம் - கபிலைதீர்த் தம் - கயாதீர்த்தம் - கம்ப தீர்த்தம் - கால தீர்த்தம் - காவேரி

தீர்த்தம் - குமாரதாரை தீர்த்தம் - குமார தீர்த்தம் - குருதீர்த்தம்
 குமரி தீர்த்தம் - கேதார தீர்த்தம் - கோபி தீர்த்தம் - கோமதி
 தீர்த்தம் - கோதாவரி தீர்த்தம் - கௌலிக தீர்த்தம் - கௌரி
 தீர்த்தம் - சக்கரதீர்த்தம் - சங்கினி தீர்த்தம் - சந்தித தீர்த்தம்
 சம்பிரம தீர்த்தம் - சம்பவதீர்த்தம் - சம்பக தீர்த்தம் - சம்பு
 தீர்த்தம் - சம்புகணேஸ்வர தீர்த்தம் - சரவணபவ தீர்த்தம் - செளநக
 தீர்த்தம் - சரஸ்வதி தீர்த்தம் - சரகாம பரிதீர்த்தம் - சரயுதீர்த்
 தம் - சாப்பியதீர்த்தம் - சாளக்கிராம தீர்த்தம் - சாலோகி தீர்த்
 தம் - சிமந்த பஞ்சகதீர்த்தம் - சுரகதீர்த்தம் - தசரத தீர்த்தம் -
 தண்டகாரண்ய தீர்த்தம் - ததிசி தீர்த்தம் - தக்ஷணசிந்து தீர்த்
 தம் - தருமாரண்ய தீர்த்தம் - தாமரைபரணி தீர்த்தம் - தாரக
 தீர்த்தம் - துங்கபத்திரி தீர்த்தம் - தூமவதி தீர்த்தம் - தூருவாச
 தீர்த்தம் - தேவதிட தீர்த்தம் - தேவிகை தீர்த்தம் - தேவிச்சிறவை
 தீர்த்தம் - தைவத தீர்த்தம் - நகிரதீர்த்தம் - நமிசகுண்ட தீர்த்
 தம் - நமதைதீர்த்தம் - நாபகை தீர்த்தம் - நாரததீர்த்தம் - நிமிட
 தீர்த்தம் - பங்குனதீர்த்தம் - பதரிகை தீர்த்தம் - பரததீர்த்தம் -
 பரிதிதீர்த்தம் - பிரதூதகை தீர்த்தம் - பிரபாதைதீர்த்தம் - பிர
 யாகை தீர்த்தம் - பிஸிவாதி தீர்த்தம் - பிரமமானியதி தீர்த்தம் -
 புஷ்கர தீர்த்தம் - பெண்ணை தீர்த்தம் - பொற்றாமரை தீர்த்
 தம் - மகாநாள தீர்த்தம் - மகேஸ்வர தீர்த்தம் - மணிநாத
 தீர்த்தம் - மௌத்திரேய தீர்த்தம் - மாத்துரு தீர்த்தம் - மானிட
 தீர்த்தம் - யமுனைதீர்த்தம் - யாதிபததீர்த்தம் - உருத்திரகோடி
 தீர்த்தம் - உருத்திர தீர்த்தம் - வசுத்தானதீர்த்தம் - வான்மீகதீர்த்
 தம் - வாகினி தீர்த்தம் - வாசிட்ட தீர்த்தம் - வாமன தீர்த்தம்
 விந்தாரக தீர்த்தம் - வியாசதீர்த்தம் - வைதரணி தீர்த்தம் -
 ஜானகிதீர்த்தம் என் நிவைபோல்வன இன்னு மநேகமுள்—

இந்நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தவர்கள் அடையும் பேறுக்கு
 அளவில்லை யாயினும், என்னாற் கூடியமட்டும் எடுத்துரைக்கிறேன்
 கேள். சங்கநிதி பதுமநிதி சிந்தாமணி முதலிய செல்வப்பொருள்
 களை யடைவர்; புத்திரபாக்கியத்தை யடைவர்; தேவர்களாகவும்,
 பிரமகணங்களாகவும், விஷ்ணு பக்தர்களாகவும், சிவபக்தர்களாகவும்
 மிக்க அன்புபொருந்தி விளங்குவார்; நல்வினை தீவினைகளாகிய இரு
 வினைப் பாசங்களிற் கட்டுண்டு, ஆணவம் - மாயை - காமியம்
 என்னு முக்கதையினால் மொத்துண்டு, வறுமைப் பேய்க்குள்ளாகி

நாய்போற் சஞ்சரிக்கும் பாவிகளானவர் ஸ்நானஞ் செய்தால், சாந்தி - விசாரம் - சந்தோஷம் - சாதுசங்கமென்னும் நால்வகைப் பொருளை யடைந்து, பரமாசாரியரை அடுத்து மெய்ப்பொருளை யடைந்து, சச்சிதானந்த தேஜோமயத்திற் சொக்கித் தேகவாசனை யற்ற மகத்துக்களாவர். இல்லற தருமத்தினது இலகூணத்தை யின்னதென்று நோக்காத அசேதனர், இந்த நதிகளிலொன்றில் ஸ்நானஞ் செய்வார்களானால், இல்லற தருமத்துக்குண்டாகிய பயனைத் தகூண மடைவர். இத்தீர்த்த ஸ்நான மகிமைகளைப் பற்பலவாக எடுத்துரைப்பதிற் பயனில்லை. வேதத்திலும் - ஆகமத்திலும் - மற்றுமுள்ள நூல்களிலுங் கூறப்பட்ட பரமார்த்தமாகிய நன்மைகளை யடைவிக்கிறதாமன்றி, மண்மயமாகிய நீரைத் தெளிவிக்குங் தேற்றுவித்தின் தன்மையைப்போற் சுத்தமூடரையுஞ் சகலகலை வல்லவராகத் தெளிவித்து, வேதமோதலாகிய பிரமயாகம் - ஓமம் வளர்த்தலாகிய தெய்வயாகம் - பலியீதலாகிய பூதயாகம் - தருப்பண முடித்தலாகிய பிதிர்யாகம் - இரப்போர்க் குணவு முதலியவை யீதலாகிய மாதுடயாகம் ஆகிய இந்த ஐந்துவித யாகத்தின் பயன்களைத் தரும்.

மேலும், அக்கினிஷ்டோமம் - அத்தியக்கினிஷ்டோமம் - உகத்தியம் - சோடசீ - வாசபேயம் - அதிராத்திரம் - அப்தோரியாமம் - அக்கினியாதேயம் - அக்கினிகோத்திரம் - தரிசபூர்ணமாசம் - சாதூர்மாசியம் - நிரூடபசுபந்தம் - ஆக்கிரேயணம் - செளத்திராமணி - அட்டகை - பார்வணம் - சிராத்தம் - சிராவணி - ஆக்கிரகாயணி - சைத்திரி - ஆசுவயுசி என்னு மிவைகளோடு, அறத்தாலீட்டிய பொருளை முக்குற்ற மற்ற நற்றவத்தோரைக் கொள்ளெனப் பணிந்து தம்முள் ஞவந்தீதலாகிய தலைப்படுதானம், ஆதுலர் - அங்கவீனர் - மாதர் முதலாய்ப் பிறர் சிறுமைபற்றி மன்மிரங்கியீவதாகிய இடைப்படுதானம், புகழ் - ஆர்வம் - கைம்மாறு - அச்சம் - தாகூண்ணியம் - காரணம் - கடைப்பாடு இவற்றைப் பற்றி யீவதாகிய கடைப்படுதானம்; கோதானம் - பூதானம் - சொர்னதானம் - அசுவமேததானம் - அஜமேததானம் - கோமேததானம் - நரமேததானம் - ஆதுலர்க்குச்சாலை - ஓதுவார்க்குணவு - அறுசமயத்தார்க்குண்டி - பசுவுக்கு வாயுறை - சிறைச்சோறு - ஐயம் - தின்பண்டநல்கல் - அறவைச்சோறு - மகப்பெறுவித்தல் - மகவுவளர்த்தல் - மகப்புல்லுவார்த்தல் - அறவைப்பிணஞ் சுடுதல் - அறவைத்தூரியம் -

சுண்ணம் - நோய்மருந்து - வண்ணார் - நாவிதர் - கண்ணாடி -
காதோலை - கண்மருந்து - தலைக்கெண்ணெய் - பெண்போகம் -
பிறர்துயர் காத்தல் - தண்ணீர்ப் பந்தர் - மடம்-தடம்-சோலை -
ஆவுரிஞ்சுதறி - விலங்கிற் குணவு - ஏறு விடுத்தல் - விலை கொடுத்
துயிர்காத்தல்-கன்னிகாதானம் இவற்றை யெல்லாஞ் செய்தவர்க்கு
என்ன பலன் கிடைக்குமோ அந்தப் பலனையுங் கொடுக்கும். ஆனால்
ஓ தருமந்தனா! இதுவரைக்குஞ் சொல்லிய நதிகள் கொஞ்சம்.
இன்னும் அளவிறந்த நதிக ளிருக்கின்றன. அந்நதிகளின் பெரு
மையை யாரால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியும்? நதிகளின் நாமத்தை
யும், மகத்துவத்தையும் சொல்லிய பேரையாவது, அல்லது கேட்ட
பேரையாவது, யார் கண்ணாற் கண்டார்களோ அவர்கள் இக்கடல்
சூழ்ந்த நெடிய உலகத்திலுள்ள திவ்வியநதிக ளெல்லாவற்றையுந்
தோய்ந்தவ ரடையும் பயனை யடைவர்” என்று நாரதமுனிவர்
கூறினார்.

தருமராஜன் முதலாகிய நால்வரும் - பாஞ்சாலியும் உரோம
சன்மரும் மற்ற வேதியர்குழாமும் பரமானந்தத்தை யடைந்தவ
ராகி, நாரதருக்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்து, பலதரம் பணிந்து
புகழ்ந்தார்கள். நாரதர் தருமன் முதலாகிய யாவர்க்கும் பல ஆசி
கள் வழங்கி விடைபெற்று, தம திருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

ஓ மகாராஜனே! அப்பால் தருமராஜன் எழுந்து உரோம
சன்மரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! மானிடசெனன மெடுத்ததற்குப்
பயன் பல தருமத்தைச் செய்வதேயாம். தருமத்துக்குக் காரணம்
பொருள். அப்பொருளை அடையாத நான் கடைத்தேறும்பொரு
ட்டு யாழ்வல்லோராகிய நாரதபகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய
திவ்விய தீர்த்தத்திலாவது ஸ்நானஞ் செய்யவேண்டுமென்று விருப்
புற்றேன். அவ்விருப்பம் நிறைவேற எளியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து
தீர்த்தயாத்திரை செய்துவர எழுந்தருளவேண்டும்” என்று கூறி,
உரோமசன்மர் மகிழ்வுற்று, “ஓ தருமந்தனா! நான் வந்த காரணம்
உம்மைத் தீர்த்தயாத்திரை செய்விக்கத்தான். நீர் ளான் சரித்
திரத்தைக் கேட்டமையால் அதனை நான் சொல்லி முடித்தேன்.
அத்தருணத்தில் நாரதபகவான் வந்தார். அவரால் நீர் தீர்த்தமகத்
துவத்தைக் கேட்டீர். இனித் தவறாது நாம் தீர்த்த யாத்திரை
செய்து கந்தமாதனம்போய்ச் சேருகிறகாலத்தில், உமது சகோ

தரனாகிய அர்ச்சுனனை இந்திரன் கொண்டுவந்து விடுவான். ஆதலால் வாரும்” என்று கூறி எழுந்தனர். தருமராஜன் தம்பிய ராதியரோடு உரோமசன்மரைத் துணைகொண்டு தீர்த்தயாத்திரை செல்லுகின்றார்.

அகத்தியமுனிவர் சரித்திரம்

இவ்வாறு உரோமசன்மரோடு தருமன் முதலானவர்களெல்லாரும் பின் செல்லும்போது, எதிரில் ஒரு சோலை தோன்றிற்று. தருமராஜன் உரோமசன்மரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! எதிரிலிருக்கும் வனம் யாருடையது? அதனைத் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்று வினவ, உரோமசன்மர் அகத்திய நிருந்தவனமென்று கூறி, தருமராஜன் “அகத்திய நிவ்வனத்தி லிருந்த காரண மென்ன?” என்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார். “கேளும் தருமரந்தனா! அங்குஷ்டப் பிரமாணமுள்ள அகத்திய முனியானவர் பூர்வகாலத்திலே பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு, இல்லறவியலைத் தழுவாமல் தவமியற்றித் தீர்த்தயாத்திரை செய்து, வருகிறபோது, அந்த அகத்தியருடைய பிதிர்த்தேவர்கள் தங்கள் வமிசம் வளராதிருந்த குற்றத்தினால் தென்றிசைக் கடவுளின் ஆக்கினைக்குள்ளாகி, ஒரு வனத்தில் ஓர் ஆலமரத்தில் வெளவால்கள்போல் அதோமுகமாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் அகத்தியர் அவர்களைக் கண்டு, ‘இப்படியும் ஒரு தவ முண்டா?’ என்று ஐயுற்று, அவர்களிடத்திற் சென்று வணங்கி, ‘ஓ சுவாமிகளே! நீங்கள் அதோமுகமாக இருந்து தவஞ்செய்ய வேண்டிய காரண மென்ன? இவ்வாறு தவஞ்செய்யச் சொல்லி எந்த நூலிற் கூறியிருக்கின்றது?’ என்று வினவப் பிதிர்க்கள், ‘ஓ தவசீ! நாங்கள் அதோமுகமாக இருப்பது தவமல்ல, யமதண்டனை. அதை நாங்கள் அடைந்ததற்குக் காரணம் ‘கோடாரிக் காம்பு குலத்துக்குக் கேடு’ என்றும்போல, எங்கள் குலத்தில் எங்கள் வமிசத்தில் அகத்தியனென் றொருவன் பிறந்திருக்கிறான். அவன் இல்லறத்தைத் தழவிச் சந்ததியை வளர்க்காமற் பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு திரிகிறான். அந்தக் குற்றத்தினால் யமன் எங்களுக்கு இந்தத் தண்டனையை விதித்தான்’ என்று கூறி, இதைக் கேட்ட அகத்தியர், உள்ளம் நடுங்கி வாய்குழறி, நெஞ்சுலரப் பலதரம் பணிந்து எழுந்து நின்று, ‘ஓ சுவாமிகளே! சினங்கொள்ளாதேயுங்கள். அகத்தியனென்கிற பிதிர்த்துரோகி நான்தான். இல்லறத்தில்

பயனில்லை யென்று கருதிப் பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டேன். ஆனால் இனியாவது இல்லறத்தைத் தழுவி ஒரு கன்னிகையை மணந்து சந்ததி வளர்க்கிறேன். தாங்கள் முன்போலப் புண்ணிய லோகத்தைப் படைப்புங்கள்” என்று கூற, பிதிர்க்கள் அவரை வாழ்த்திப் புண்ணியலோக மடைந்தார்கள்.

அப்பால், அகத்தியர் இல்லறத்தின்மேல் விருப்பமுற்றவராகி, வனத்திற் சஞ்சரிப்பதை விட்டு நாடுகரங்களிற் சஞ்சரித்து, தமது கருத்துக் கிசைந்த கன்னிகையைத் தேடிக்கொண்டு வருவதாயினர். அக்காலத்தில் விதர்ப்பதேசத்தரசன் யாக முன்னிலையில் லோபா முத்திரையென்னும் ஒரு குமாரத்தியைப் பெற்று வளர்த்துவந்தான். அச்செய்தி யிவருக்குத் தெரிந்ததும் விதர்ப்பதேசத்தரசனிடஞ் சென்றார். அவ்வரசன் அகத்தியர்க்குச் சோடசோபசாரஞ் செய்தழைத்துவந்து, ஓர் ஆசனத்தி் விருத்திப் பலவாறு புகழ்ந்து, “தேவரீர் இங்கு வந்த காரணம் யாதோ அறிவிக்கவேண்டும்” என்று வினவ, அகஸ்தியர், “ஓ மகாராஜனே! நீர் யாகமுன்னிலையிற் பெற்றிருக்கிற உமது குமாரத்தியை யெனக்கு விவாகஞ்செய்து கொடுக்கும்படி கேட்க வந்தேன்” என்றுரைத்தார்.

அதுகேட்ட அரசன் மனமகிழ்ந்து, தக்ஷணம் மந்திரிகளாற் கல்யாணமண்டப மியற்றுவித்து, நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் தன் குமாரத்தியை அலங்கரித்துக்கொண்டு வரச்சொல்லி, வேத வேதியர்கள் பல ஆசிகள் கூற அக்கினி சாக்ஷியாகக் கன்னிகாதானஞ் செய்து கொடுத்தான். அகத்தியர் லோபாமுத்திரையுடன் அரசனிடத்து விடைபெற்று, ஒரு வனத்திற்கு வந்து பர்னசாலையியற்றி மனைவி பணிவிடைசெய்யத் தாம் தவத்தி் விருந்தார். ஒருநாள் தம் மனைவியின்மேல் ஆசைகொண்டு ஒரு பார்வை பார்த்தார். லோபாமுத்திரையாகிய இராஜகன்னிகை அப்பார்வையின் குறிப்பை யுணர்ந்து, அருகில் நெருங்கி வந்தனை செய்து, “ஓ சுவாமீ! தாங்கள் பார்த்த பார்வையின் குறிப்பு அடியேனுக்கு விளங்கிற்று. அக்குறிக்கிசைந்த செய்கைக்குத் தகுந்த இடம், பொருள், ஏவல் இருந்தால் மாத்திரம் அது சிறக்கும். இல்லாவிடில் அது சிறப்படையாது” என்று கூறினள்.

அதுகேட்ட அகஸ்தியர் “ஓ மாதரசே! நான் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வில்லை. உன் புத்தியில் தோன்றினதுபோல் என்

புத்திக்குத் தெளிவாக இன்னதென்று விளங்க உரைப்பாயானால்; அதற்குத் தகுந்த முயற்சி செய்கிறேன்” என்று கூற, கற்புக்கரசர் கிய லோபாமுத்திரை “ஓ சுவாமீ! சகல கலைகளையு முணர்ந்து அருமையான தவ பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிற தங்களுக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. தாங்களே என் கருத்தை வெளியிடும் படி கூறினமையாற் சொல்லுகிறேன். பரிமள மிகுந்த நறுமலர்ச் சோலையின் மத்தியில், தென்றற்காற்று வரும்படியான சாளரங் களையுடைய சந்திரகார்த்தக் கல்லினு லியற்றப்பட்ட ஒரு மாளிகை இருக்கவேண்டும். நமது கருத்தறிந்து செய்யும் அறிவாளர்களாகிய தொழிலாளர்கள் இருக்கவேண்டும். நாம் ஆடையாபரணங்களையும், நல்ல வாசனைத் திரவியங்களையு மணிந்து, அம்சதூளிகா மஞ்சத்திற் சயனிக்கவேண்டும். இப்படி இடம் பொருள் ஏவல் மூன்றையும் அடைதல்வேண்டும். அதற்கு முக்கிய காரணமாக விருப்பது பொருள். பொரு ளொன்றிருந்தால் இடம் ஏவலாகிய இரண்டை யும் நாம் எளிதி லடையலாம். தவசித்தி தங்களுக் குண்டாயிருக்கிற தாதலால், தாங்கள் வேண்டுமென்று சித்தத்தில் நினைத்தால் அப் பொருள் நினைத்த தக்ஷணங் கிடைக்கும். ஆதலால் இவைகளை முன்னே தேடி யடையவேண்டும்” என்றாள்.

மனைவியின் வாக்கியத்தைக் கேட்ட அகத்தியர் சற்றூலேர் சித்து, “இச்சிறிய இன்பத்திற்காக நமது தவ மகிமையாற் பொருளை நினைப்பது தகுதியல்ல. அதனால் அருமையாய்ச் செய்த தவத்துக் குக் கிஞ்சித்துக் குறைவு வருகின்றது. மண்டலத்தரசர் மூல மாகப் பொருளைப் பெறவேண்டும்” என்று கருதி, மனைவியிடத்து விடைபெற்றுத் தன்னந்தனியே வெளிப்பட்டிடுக் கிருதபவராஜ னிடத்துக்குச் சென்றார்.

கிருதபவன் அகஸ்தியர் வரவைக் கண்டமாத் திரத்திற் பரமா னந்த மடைந்தவனாகி, எதிர்சென் றழைத்து வந்து, ஒரு பொற் பீடத்தி லிருத்தி, சோடசோபசாரங்களுஞ் செய்து, இரண்டு கரங் களையுங் கூப்பிச் சிரமேல் வைத்து, “ஓ சுவாமீ! தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகள் புகழ்த்தகுந்த மாதவா! எங்கள் முன்னோர் செய்த மாதவமோ? இந்த நகரஞ் செய்த பூஜாபலமோ? யான் செய்த நன்மையோ? மற்ற எதனாலோ அறியேன் தாங்க ளிவ்விடம் வரப்பெற்ற சிலாக்கியம். அடியேனை நாடிவந்த கருத்தை வெளி

யிட்டால் என்னுற் செய்யத் தகுந்ததைத் தகூண முடித்தனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று கூற, அகத்தியர், வணங்கிய அரசனுக்குப் பல ஆசிகள் வழங்கி, “ஓ மஹாராஜனே! எனக்குக் கிஞ்சித்துப் பொருளுதவி வேண்டியிருக்கின்றது. உன் பொக்கிஷத்தி லிருக்கிற பொருளில் உன் சொந்தச் செலவிற்கும் இரதகஜ தூரகபதாதி முதலிய ஏவலாட்களின் செலவிற்கும், ஒரு வருஷத்திற்கு வேண்டிய பொருளைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, மற்ற திரவியத்தை எனக்குக் கொடு” என்று வினவினர். அரசன் தகூணத் தன் மந்திரிகளை அழைத்து, ஒரு வருஷத்திய செலவுக்கு வேண்டிய பொருள்போக மிகுந்த திரவியத்தைக் கொண்டு வரச் சொல்லி அனுப்பினான். உடனே மந்திரிகள் கணக்கிட்டு, ஒரு வருஷத்திய செலவுக்கே கிஞ்சித்துப் பொருள் குறைவுற்றதைக் கண்டு அரசனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அரசன் பொருளிருப்பை அகத்தியர்க்குத் தெரிவித்தான். அகத்தியர் மனமகிழ்ந்து, “ஓ இராஜசிகாமணீ! உனக்குப் பொருள்போதாது, என்னுடன் வா. எனக்குப் பொருள் கிடைக்கிற இடத்தில் உனக்கும் பொருள் சம்பாதித்துக் கொடுக்கிறேன்” என்று கூறி, அரசனை அழைத்துக் கொண்டு வதுவாதிப ராஜனிடத்துக்குச் சென்றார். அகத்தியர் கிருதபவன் என்னு மிவர்கள் வரவைக் கண்ட அவ்வரசன் எதிர்வந்து அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லிருக்கவைத்து, தகுந்தபடி பூசித்து “வந்த காரண மென்ன?” என்று வினவினான். அகத்தியர் பல ஆசிகள் கூறி, தாம் கருதி வந்த காரணத்தைக் கூறினர். அரசர் மந்திரிகளாற் பொருளிருப்பை யுணர்ந்து, கிருதபவராஜன் கூறினதுபோற் கூறினான். அகத்தியர் கிருதபவனோடு வதுவாதிப மஹாராஜனை யும் அழைத்துக்கொண்டு திராவிட மஹாராஜனிடத்துச் சென்றார். அந்த அரசர் மூவர்க்குந் தகுந்த மரியாதை செய்து, அகத்தியரைத் துதித்து வந்த வரலாற்றை வினவினான். அகத்தியர் தாம் நாடிவந்த கருத்தை வெளியிட, திராவிடபூபதி தன் பொருளைக் கணக்கிட்டுப் பொருட்குறைவைத் தெரிவித்தான். அகத்தியர் அந்த அரசனையும் அழைத்துக்கொண்டு, வில்வலன் வனத்துக்கு வந்தனர்.

வில்வலன் வாதாபி சரித்திரம்

கேளும் தருமரந்தனா! இந்நால்வரும் வந்த வனத்தில் வில்வலன் வாதாபி என்கிற இருவரும் வசித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

இவர்க ளிருவரும், காசிபர்க்கும் மாயை யென்று பெயர் வகித்த அசுர ஸ்திரீக்கும் பிறந்த, சூரபன்மன் - சிங்கமுகாசுரன் - தாருகாசுரன் - அசமுகி என்னும் நால்வருள், அசமுகுவயிற்றிற் பிறந்தவர்களாவர். இவர்கள், இருவரும் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்து, பெரியோர்களுக்கு உபசாரத்தோடு அன்னமிட்டு அவர்களைக் கொல்லாமற் கொன்று புசிக்கவேண்டுமென்று வரம் பெற்றுக்கொண்டு இவ்வனத்தில் ஒரு ஆச்சிரமம் இயற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது வில்வலன் அங்கு வரும் பெரியோர்களுக்குத் தன் சகோதரனாகிய வாதாபியை ஆடாக்கி அறுத்துச் சமையல்செய்து, உபசாரத்தோடு அன்னமிட்டு, பின்பு ஓரிடத்தி லிருந்து வாதாபி என்று அழைப்பான். உடனே வாதாபி பெரியோர்களுடைய வயிற்றைக் கீறிக்கொண்டு வெளியில் வந்துவிடுவான். பெரியோர்கள் உடனே மரணமடைவார்கள். வில்வலன் வாதாபி இருவரும், அப்படி இறக்கும் பெரியோரைப் புசித்துவிடுவார்கள். இத்தகைய துராத்மாக்களாகிய வில்வலன் வாதாபியிருந்த வனத்திற்கு அகத்தியர் வந்தமாத் திரத்தில் வில்வலன் தன் சுயரூபத்தை மறைத்துத் தவமுனிபோல் வேடங் கொண்டு, அகஸ்தியர் திருவடியில் விழுந்து வணங்கிப் பலவாறு துதித்து, “ஓ சுவாமீ! நெடுந்தூரம் நடந்துவந்த இளைப்பாற இங்குச் சற்றுநேர மிருங்கள். வந்தவர்களுக்கு அன்னமிகேறது எனக் கொரு விரதமாதலால், அவ்விரதம் நிறைவேற யான் அளிக்கும் அன்னத்தைப் புசித்து என்னைப் புனிதனாக்க வேண்டும்” என்று வணங்கினான். அகத்தியர் வில்வலனாகிய அம்மாமுனியின் வாக்கி யத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தில் உள்ள மகிழ்ந்து, அந்த வில்வலன் கருத்துக் கிசைந்து, அவனுடன் சென்று, ஓர் ஆசனத்தி லிருந்தார். அகத்தியரோடு வந்த மூன்றரசர்களும் அகத்தியரை வணங்கி வில்வலன் சூதைத் தெரிவித்தனர். அதை அகத்தியர் கேட்டுச் சிரக்கம்பஞ் செய்து புன்கிரிப்புக்கொண்டு, “ஓ அரசர்களே! நீங்கள் மூவரும் இவ்விடம் அன்னத்தைப் புசியாதிருங்கள்; நான் புசிக்கிறேன். ஏதாவது கெடுதி நேரிடுமானால் தக்ஷணம் அவர்களுக்கே கெடுதியைச் செய்கிறேன். நீங்கள் அஞ்சவேண்டாம்” என்று கூறினர். அரசர்கள் வணங்கி வாய்பொத்தி ஓர் இடத்தி லிருந்தனர்.

இப்பால் வில்வலன் தன் சகோதரனை ஆடாக்கிக் கொண்டு சமையல்செய்து, அகத்தியரிடத்துக்கு வந்து வணங்கிப் போஜனஞ்செய்ய அழைத்தான். அகத்தியர் எழுந்து போஜனச்சாலைக்குச் சென்றார்.

வில்வலன் பலவகைப் பதார்த்தங்களோடு அன்னமிட்டான். அகத்தியர் போஜனஞ் செய்து மற்றொரு இடத்தில் வந்து உட்கார்ந்து இளைப்பாறி யிருக்கும்போது, வில்வலன் மறைவான ஒரு இடத்திலிருந்து வாதாபி என்று வழக்கப்படி விளித்தனன். வாதாபி அகத்தியர் வயிற்றைக் கிண்டிக்கொண்டு எழுந்திருந்தான். அகத்தியர் அது கண்டு தக்ஷணஞ் சிவத்தைத் தியானித்து, “வாதாபி ஜீர்ணோ பவா” என்று தம் கரத்தை வயிற்றின்மீது தடவினர். வாதாபி தக்ஷணம் மரணமடைந்து ஜீர்ணமானான். இவையனைத்தையும் அந்தரத்திலிருந்து பார்ப்பவர்களாகிய தேவர்கள் கண்டு, மகிழ்வடைந்து பலவாறு புகழ்ந்து, அந்தரத்துந்துபி முழங்கக் கற்பகப் பூமாரி சொரிந்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர். வில்வலன் தான் விளித்தமாத்திரத்திற் சகோதரன் வராதிருந்ததைக் கண்டு மனநடுங்கி, “ஓ! ஓ! சாம்பவமுர்த்திக் கொப்பாகிய அகத்தியரால் வாதாபி மரணமடைந்தான்” என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, நாம் சுமாயிருப்போமானால் இனி அரைமாத்திரையில் நமக்குங் கெடுதிவருமென் றெண்ணி அச்சமுற்று அதனால் நெஞ்சலர்த்து மொழிதடுமாறித் தேகம் நடுக்குற ஓடி வந்து, அகத்தியர்க்கு நமஸ்காரஞ் செய்து, “ஓ சுவாமீ! தவத்தினாலும் வல்லமைபினாலுஞ் சிவத்தை யொத்திருக்குந் தங்கள் மகிமையை அறியாமற் கிறியேன் செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். உமது திருவடியே புகலிடம்” என்று அடியற்ற பனைபோல் விழுந்து வேண்டிக்கொண்டான். அருட்கடலாகிய அகத்தியர் தமதடியில்விழுந்து வேண்டும் வில்வலனை யாதரித்து, “அடா துரர்த்துமாவே! இறந்துபோன வாதாபி வரப்போகிறதில்லை. நீ பிழைத்திருக்க விருப்பமிருந்தால் நாம் நாடிவந்த கருத்துக் கிசைய நடந்து கொள்; நீ செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கிறேன்” என்று கூறி, வில்வலன் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! தாங்கள் நாடிவந்த கருத்தை வெளியிட்டால் தக்ஷணம் அக்கருத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்; ஆதலால் தேவரீர் கிருபைசெய்து திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று கூறி, அகத்தியர் சொல்லுகிறார்—

“அடா துரர்த்தமாவே! எனக்கும் என்னுடன் வந்த மூவர்க்கும் வேண்டிய பொருள் கொடுப்பாயானால் உன்னை மன்னிக்கிறேன். அதாவது எனக்கு அறுபதினாயிர மணங்கு பொன்னும், என்னுடன் வந்த அரசர்களுக்குத் தனித்தனி முப்பதினாயிர மணங்கு

பொன்னுங் கொடு” என்று கூறினர். வில்வலன் அதற் கிசைந்து, உடனே பொக்கிஷத்தைத் திறந்து, அகத்தியர் கூறியபடி மூன்றாசருக்குத் தனித்தனி முப்பதினாயிர மணங்கு பொன்னும் அகத்தியர்க்கு அறுபதினாயிர மணங்கு பொன்னுங் கொடுத்து, தன்னிடத்தி லிருந்த பசுக்கூட்டங்களை நான்குபிரிவாக்கி நால்வர்க்கு மளித்து, பொற்குவியல்களை அவரவர்களிடத்திற்சேர்க்க ஒவ்வொரு திவ்வியரதத்தையுங் கொடுத்தான். அகத்தியரும் மற்ற மூன்றாசர்களும் பொருளைப் பெற்றுத் தங்கள் தங்க ளிருப்பிடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்களில் அகத்தியர் லோபாமுத்திரையினிடத்துத் தாம் கொண்டுவந்த திரவியத்தையும் பசுக்களையுங் கொடுத்து, “ஓ மாதரசே! இதோ உன் இஷ்டம்போல் கொண்டுவந்தேன். இனி உன் இஷ்டம்போல் பொருளைச் செலவழித்துக்கொண்டு சுகத்தை அனுபவித்துக்கொள்” என்று கூறினர்.

லோபாமுத்திரை அப்பொருளைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு, அந்த வனத்திலேயே தேவர்கள் வியப்புற ஒரு மாளிகை யியற்றி, இல்லறத்துக்கு வேண்டியவற்றைச் சேகரித்துக்கொண்டு தன் கணவனாகிய அகத்தியரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! அடியேன் கருத்து மகிழும்படி இடம்பொரு ளேவல்களை அளித்தீர்கள். இனித் தங்கள் கருத்து மகிழ்வெய்துமாறு பணிவிடைசெய்ய விருப்புற்றுத் தங்கள் கிருபைக்கு எதிர்பார்த்திருக்கிறேன்” என்று கூற, அகத்தியர் அன்றுமுதல் மனைவியினிடத்துக் காதலுற்றவராகி, இல்லறத்துக்குத் தகுந்த தருமத்தை அனுசரித்து வாழ்ந்து வருகிற காலத்தில், ஒருநாள் அவர் தம் மனைவியை நோக்கி, “ஓ மாதரசே! உன் மனங்களிப்புற என் னாற் பெறவேண்டிய தெதுவோ அதனைக் கேட்டுக்கொள்” என்று கூறினர்.

லோபாமுத்திரை மகிழ்வுகொண்டு வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! பெண்களுக் கழகானது சந்ததியை வளர்த்தல். ஆதலால், பிதிரா-தேவர் - விருந்தினர் - சுற்றத்தார் - ஆதாரமானவராலே துறக்கப்பட்டவர் - தன்னிடத்தில் வந்திரப்பவர் - தரித்திரர் - பிரமசாரியர் - வானப்பிரஸ்தர் - ஸ்வயாசிகள் ஆகிய இவர்களுக்கு உபசாரஞ்செய்து இல்லறதருமத்தை நடத்த, நமக்குப் பின்பு ஒரு புத்திரன் வேண்டும். ஆதலால் ஒரு புத்திரனை அருளும்” என்று கூற, அகத்தியர் அக்கருத்துக் கிசைந்து, லோபாமுத்திரைக்கு ஒரு புத்திரனை அளித்தார். லோபாமுத்திரை புத்திரனைப்

பெற்று வளர்த்து வந்தாள். அகத்தியர் அப்புத்திரனுக்கு வேதா கம்புராண முதலியவற்றைக் கற்பித்து, திரிதசியென்று நாமமிட்டு, சகலமந்திரோபதேசமுஞ் செய்து நல்வழியிலிருக்கக் கட்டளையிட்ட னார். திரிதசியென்பவர் தந்தையைவிட எண்மடங் கதிகமாகத் தவத் திலுயர்ந்து, ஒரு கன்னிகையை மணந்து சன்னுத னென்னும் ஒரு புத்திரனை யளித்தார். அகத்தியர் கிருகஸ்தனாகிப் புத்திரபௌத் திர பாக்கியம் அடைந்ததைக் கண்ட பிதிர்த்தேவர், அதுமுதல் தென்றிசைக் கடவுளின் ஆக்கினைக்குள்ளாகாமல், அந்த யமன் தங் களைக் கண்டவுடன் துதித்து வணங்கும் படியான பெருமையை வகித்துச் சுகித்திருந்தனர். அகத்தியர் லோபாமுத்திரை பணி விடை செய்யத் தமது கருத்துக் கிசைந்த இடங்களில் தவஞ் செய்துகொண் டிருந்தார். அவர் கிருகஸ்தனாக இருக்கும்போது வசித்திருந்த வனம் இது— என்றுகூற, தருமராஜன் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! அகத்தியர் மகத்துவத்தைக் கேட்கக் கேட்கச் செவிக்கு விருப்பமாக இருக்கின்றது. இன்னும் அவருடைய சரித்திரத் தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கூற, உரோமசன்மர் மகாசந் தோஷத்தோடு சொல்லுகிறார்.

தேவேந்திரன் சரித்திரம்

கேளும் தருமஸ்தனா! அகத்தியருடைய பெருமை என் னொரு நாவாற் சொல்லத்தகுந்ததல்ல. ஆயினும் என்னாற் கூடிய மட்டுஞ் சொல்லுகிறேன். முற்காலத்தில் ஒருநாள் இந்திரன் கொலுவி லிருக்கும்போது பிரகஸ்பதிபகவான் வந்தார். இந்திரன், தன் சபையில் நடிக்கு மாதர்களின் இசைரசத்தையும் நடனத்தின் அபிரய ரசத்தையுங் கண்டுங் கேட்டும் மகிழ்வாகிய கடலில் மூழ்கி யிருந்தமையால், வந்த பிரகஸ்பதிபகவானைக் கவனியாதிருந்தான். அதனால் பிரகஸ்பதி மனவருத்தமுற்று அந்தர்த்தானமாக மறை ந்துவிட்டார். பிரகஸ்பதிபகவான் மறையவே இந்திரனுடையபாக் யம் உடனே குன்றிப்போயிற்று. இந்திரன் அது கண்டு, குருவைப் பணியாத குற்றத்தை வகித்தமையால் நமக் கிவ்வளவு கஷ்டம் நேரிட்டதென்று கருதி, இக்கஷ்டத்தை ஒருவித உபாயத்தால் நீக் கிக்கொள்ளுமாறு பிரமனிடத்துச்சென்று வணங்கி, குரு மறைந்து விட்டதைச் சொன்னான். பிரமதேவர், துவட்டாவின் புத்திரனாகிய விச்சுவருவ னென்பவன் தவஞ்செய்து மூன்றுதலைகளைப் பெற்று

பிரமபட்டத்திற்குக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறதை யோசித்து, “ஓ தேவராஜனே! உமது குரு வருகிறபரியந்தம் இந்த விச்சுவருவனைக் குருவாக வைத்துக்கொள்” என்று கூறிக் கூட்டியனுப்பினான். இந்திரன் விச்சுவருவனைக் குருவாகக் கொண்டு தன்னகத்துக்குச்சென்று, ஒருநாள் குருவாகிய விச்சுவருவனை வணங்கி ஒரு யாகஞ்செய்யச் சொன்னான். விச்சுவருவன் அசுரனாதலால் தேவர் நாஸ்தி என்று மனதில் வைத்துக்கொண்டு வாயிலொருவிதமாகமந்திரங் கூறி யாகத்தை கிறைவேற்றி வந்தான். இந்திரன் அந்தச் சூதை அறிந்து, உடனே தன் கைபி லிருந்த வச்சிரப்படையால் விச்சுவருவனது மூன்றுதலைகளும் அற்றுவிழ வீசினன். தவத்தி லுயர்ந்த விச்சுவருவனது சிரங்கள் மூன்றும் மூன்று பக்கிகளாகிப் பறந்துபோய்விட்டன. விச்சுவருவன் மரணமடைந்தான்.

அசுரனாகிய விச்சுவருவன் குருவாக இருந்தமையால் தேவராஜனுக்குப் பிரமஹத்தி தோஷம் பற்றிற்று. அப்பால் இந்திரன் பித்துப்பிடித்தவன்போ லாயினன். தேவர்க ளது கண்டு, “உலகத்துக்கு நன்மையை விளைவிக்கும் பொருட்டு நம தரசன் செய்த செய்கையால், நமது அரசனுக்கே இடையூறுண்டாயிற்று. இந்தப் பழியை நான்கு பங்காகப் பங்கிட்டு மாதர்க்கும் - நீருக்கும் - மரத்துக்கும் - பூமிக்குங் கொடுத்துவிட வேண்டும்” என்று கருதி, அந்நால்வகையாரையும் அழைத்து, இந்திரனைப் பற்றிய பிரமஹத்தியை நாலு பங்காக்கிக் கொடுத்தார்கள். அந்நால்வரும் அப்பங்குகளைப் பெற்றுக்கொண்டு “ஓ தேவர்களே! குற்றமொன்றுஞ் செய்யாத எங்களுக்குப் பழியைக் கொடுத்தீர்கள். இப்பழியைச் சுமந்த எங்களுப் பயனென்ன? பழி தீரும் வகையெப்படி?” என்று வினவ, அதைத் தேவர்கள் கேட்டு வியந்து, முதலாவது கருத்தரித்தவுடன் கூடாத விலங்கினத்தைப் போல இருக்கும் மாதர்களுக்குக் கருவுயிர்க்கு மாதத்திலுங் கணவரைப் புல்லும்படி ஒரு நன்மையும், அவர்களைப் பற்றிய பழி பூப்பாகக் கழியக் கடவதென்றும்; இரண்டாவது, வெட்டினால் மறுபடியுந் தளிர்க்காத மரங்களுக்குத் தளிர்க்கும்படி ஒரு நலமும், அதனைப்பற்றிய பழி பிசினாகக் கழியக்கடவதென்றும், மூன்றாவது, வெட்டின வாய்மூடாத பூமிக்கு வாய்மூட ஒரு நலமும், அதன் பழி உவர்மண்ணாகி நீங்கக்கடவதென்றும்; நான்காவது இறைக்கச் சுரக்

காதலர், சுரக்கும்படி ஒரு நலமும், அதன் பழி நுரையாகக் கழியக் கடவதென்றும் வரங்கொடுத்தனுப்பிவிட்டார்கள். இந்திரன், தன்னைப்பற்றிய பிரமஹத்தி நீங்கி மாசொழிந்த மணியைப்போலப் பிரகாசித்து இனிது வீற்றிருந்தான்.

பின்பு, விச்சுவருவ விறந்தது எங்கனும் பெருவார்த்தையாக வழங்குகிறபோது, விச்சுவருவனுக்குப் பிதாவாகிய துவட்டாவென்னும் அசுரன் இதைக் கேள்விப்பட்டு அதிகச் சினங்கொண்டு, இந்திரனைக் கொல்ல ஒரு யாகஞ்செய்தான். அந்த யாகத்தில் விருத்திராசுரனென்றொரு அசுரன் பிறந்தான். அவனைத் துவட்டாசுரன்கண்டு மகிழ்ந்து, “இந்திரனை நாசப்படுத்தி வா” என்றனுப்பினன். விருத்திராசுரன் ஒருநொடிக் கொருவிதமாக மேன்மேலும் வளர்ந்து, வில் - அம்பு - இருப்புலக்கை - பிண்டி - பாலம் - பெருத்த கத்தி - தண்டு - சூலம் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு அசுரர்சேனைகள் பின்வர மஹா மேருவைப்போல் விளங்கு மொரு ரதத்திலேறிப் பொன்னுலக மடைந்து சங்கத்தொனி செய்தான். அதனை இந்திரனறிந்து, உடனேபுறப்பட்டுத் தனது நால்வகைச் சேனையோடவனையெதிர்த்து, அசுரர்சேனைகளை யதமாக்கி, விருத்திராசுரனைப் பலவித ஆயுதங்களால் அடித்து முடிவில் தன் வச்சிரப்படையால் வெட்டினன். அந்த வச்சிரம் பஞ்சப்பொதியில் விழும் வானைப் போல் விருத்திராசுரனுடலில் இறங்காமற் பயனற்றவுடனே, விருத்திராசுரன் தன் கையி் விருந்த கதையை யெடுத்து இந்திரனுடைய மலைபோன்ற பெரிய தோளில் மோதினான். இந்திரன் காலதண்டத்தினால் மொத்துண்ட பாபிகள்போல ஸ்மரணைதப்பி விழுந்து சற்றுநேரஞ் சென்றபின்பு தெளிந்து, நமது வச்சிரப்படை இந்த அசுரனை வெற்றியடையாதென்று முதுகித் தோடினன். அப்பால் விருத்திராசுரன் தன்னரசாகப் பொன்னுலகத்தும் மற்ற இடத்தும் ஆண்மை செலுத்தி வந்தான்.

அப்பால், இந்திரன் தன் பரிஜனங்களோடு பிரமனிடத்திற் சென்று, விருத்திராசுரனால் வந்த குறைகளை எடுத்துக் கூறினன். பிரமன், “இக்குறைக்கு ஒரு வழிகாண்போம் வா” என்றழைத்துக்கொண்டு வைகுண்டம் போனான். இந்திரனும் பிரமனும் மற்றத் தேவர்களுந் திருமலை வணங்கி, விருத்திராசுரனுடைய தூர்ச் செய்கையை எடுத்தோதினர். திருமால் மகிழ்ந்து, இந்திரனை அழைத்து, “ஓ தேவராஜனே! உன் கையிலிருக்கும் வைரப்படை

கூர்மழுங்கி யிருக்கின்றமையால், விருத்திராசுரனை வெற்றியடைய மாட்டாமற் போய்விட்டது. ஆதியில் திருப்பாற்கடல் கடைகிற காலத்தில் தேவரும் அசுரரும் ஆயுதங்களோடு வந்தனர். ஆயுத மிருந்தால் அனர்த்தம் நேரிடும் என்று கருதி, அந்த இருதிறத்தாரு டைய படைகளையும் நாம் அக்கடற்கரையி லிருந்த ததீசிமஹாமுனி வரிடத்து ஒப்பிவித்துப்போயினோம். அவர், தம்தவத்துக் கிடையூறு வராமலிருக்க, அந்த ஆயுதங்களைத் தன் தவசித்தியால் உட்கொண்டு முதுகெலும்பிற் கோத்து வைத்துக்கொண்டார். அந்த முனி வரை யடுத்து அவர் முதுகெலும்பை வச்சிரப்படையாக்கிக் கொண்டு போருக்குச் செல்லுவாயானால் விருத்திராசுரனை வெற்றி யடைவாய்” என்றனர். இந்திரன் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட யடைவாய்” என்றனர். இந்திரன் அந்த வாக்கியத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் வணங்கி விடைபெற்று, ததீசி ஆசிரமத்துக்குச் சென்று, தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய அம் மஹாமுனிவரை வணங்கி, “உம்மாற் சொர்க்க மத்திய பாதாளமென்னு முப்புவனங் களும் துன்பத்தினின்று நீங்கிச் சுகத்தை யடையவேண்டியதாக இருக்கின்றது. ஆதலால் அடியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து நான் கேட் கும் பொருளை இல்லையென்று கூறாமற் கொடுக்கவேண்டும்” என்று இரந்தான்.

அருட்கடலாகிய ததீசிமஹாமுனிவர் ஆச்சரியமுற்று, இந்திர னுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி, “ஓ தேவராஜனே! என்னுற் பெறப்பட்ட உதவியால் மூன்று லோகமுஞ் சுகமடைகிறதா யிருந்தால், அந்த உதவியைத் தடையின்றிச் செய்யக் காத்திருக்கின்றேன். ஆத லால் அத்தன்மைத்தான உதவியை நீர் கூறும்” என்று கூறி, இந்திரன் முனிவருடைய தயாளகுணத்தைக் கண்டு, “ஓ! ஓ! இந்த மஹாமுனிவருடைய முதுகெலும்பு நமக்குவேண்டும். அதனைக் கேட்டால் அவர் காயத்துக்கே அழிவுவரும். மேலும் இவர் சாஷாத் பிரமஸ்வரூபமாக இருக்கிறார். ஆனபடியால் நாம் அதனை எவ்வாறு கேட்பது” என்று அச்சமுற்று, தனக்கும் உலகி லுள்ளவர்களுக்கும் நேரிட்டிருக்குந் துன்பமிகுதியின் பொருள் விளங்க ஒரு போக்காகச் சொல்லக் கருதி, “ஓ சுவாமி! அடியேன் நாடிவந்த பொருள் தங்கள் முதுகு எலும்பி லிருக்கின்றது. அது கிடைக்குமானால் அதனை வச்சிரப்படையாக்கி, திரிபுவனங்களி லுள்ளோர்க் கிடையூறு செய்துவரும் விருத்திராசுரனைக் கொன்று கன்மையடைவேன்.” என்று கூறி, அதற்கு அவர் “ஓ தேவ

ராஜனே! காயமெடுத்தால் எந்த விதத்திலாவது பிறர்க்குப் பயன்படுதலே நலமென்று நூல்கள் முறையிடுகின்றமையால், நாய்க்கும் - பேய்க்கும் - வறுமைக்கும் - பிணிக்கும் - காலனுக்கும் பங்காகிய இவ்வுடலை முப்புவனத்துக்குத் தலைவனாகிய உமக்குக் கொடுத்தேன். அதனா லடையும் பயனை யடைந்துகொள்ளும்” என்று கூறி உடனே சமாதி தீக்ஷைவகித்து, சதாசிவத்தின் பதயுகத்தி லடைந்துவிட்டார். அதுகண்ட இந்திரன் மகிழ்ந்து, தேவதச்சனா ல் முதுகெலும்பை வயிரப்படையாக்கிக் கொண்டு முன்போல் விருத்திராசுரனோ டெதிர்த்துப் போர்புரிந்து, முடிவில் தன் வச்சிப்படையைக் கரத்தி லெடுத்தான். அதை விருத்திராசுரன் கண்டு, ‘தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய ததீசி முதுகெலும்பினாலாகிய இந்த வச்சிரப்படை நம்மைக் கொல்லும்’ என்று கருதி அச்சமுற்று, முத்துக்களைக் கொடுக்குங் கருங்கடலிற் பாய்ந்தொளித்துக் கொண்டான்.

இவ்வாறு அவன் கடலின்கண் ஒளிந்ததை இந்திரன் கண்டு மனவருத்தமுற்று, “ஓ! ஓ! இந்த அசுரனே இந்தக்காலத்திற் கொல்லாவிட்டால் மற்ற எந்தக் காலத்திலுங் கொல்லமுடியாத வல்லமையை இவன் அடைவான்” என்று கருதி, சகலபுவன கர்த்தாவாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியி னிடத்துக்குச் சென்று, அவர் திருவடியில் வணங்கிப் பலவாறு துதித்து, தானும் விருத்திராசுரனும் போர்புரிந்ததையும் அவன் முதுகிட்டிக் கடலி லொளிந்ததையும் எடுத்துரைத்து, ஒளிந்துகொண்ட அசுரனே இக்காலத்திலேயே நாசமாக்க ஒரு தந்திரங் கூறவேண்டுமென்று வேண்டினன். அதற்குத் திருமால் மகிழ்ந்து, “ஓ தேவராஜனே! கடலில் நீர் வறண்டாலல்லது அந்த அசுரன் கண்ணுக்குத் தோன்றான். அக் கடல்நீரைப் பானஞ்செய்ய வல்லவர் அகத்தியரன்றி மற்றொருவருமில்லை. நீங்களெல்லாரும் அகத்தியரிடஞ் சென்று முறையிட்டால், அருட்கடலாகிய அகத்தியர் கடல்நீரைப் பானஞ்செய்வார்; அப்போது உன் பகைவன் உன் கண்ணுக்குப் புலப்படுவான்” என்றார். இந்திரன் திருமால் வணங்கி விடைபெற்றுப் பொதியமலைக்கு வந்து, அகத்தியரைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பலவாறு துதித்து “தவசிரேஷ்ட சிகாமணி! முப்புவனத்துக்கும் பெருங்குற்றஞ் செய்துவருங் கொடிய விருத்திராசுரனே! அதமாக்க, முனிசிரேஷ்டராகிய ததீசிமஹா முனிவ

ருடைய முதுகெலும்பை வச்சிரப்படை யாக்கிக்கொண்டு போர் செய்தேன். அவன் என் கைபிவிருக்கும் வச்சிரப்படையைக் கண்டு பயந்து கடல் லொளித்துக்கொண்டான். அவனை இக்காலத் திலேயே கொல்லவேண்டும். அவன் இந்தக் காலத்தில் தப் பித்துக்கொண்டால் அவனை மற்ற எந்தக்காலத்திலுங் கொல்லக் கூடாத வல்லமைபெற்றுக் கொள்ளுவான். ஆதலால் தாங்கள் தயையசெய்து கடல்நீரை வற்றச்செய்யவேண்டும்” என்று வேண்ட, அகத்தியர் இந்திரனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி, தகூணம் எழுந்து கடலருகில் வந்து விஷ்ணுவை இருதயகமலத்தில் நிறுத்தி, பரப் பிரம்ம ஸ்வரூப மந்திரத்தை யுச்சரித்துக் கையையேந்தினார். கடல் நீரெல்லாம் திரண்டு ஒரு உளுத்துருவமாகி அகத்தியர் கரத்தில் அமர்ந்தது. அகத்தியர் அநீரைப் பானஞ் செய்துவிட்டார். கடல் நீர் வறண்டுவிட்டது.

பின்பு இந்திரன் மகிழ்ந்து வச்சிரப்படையைக் கரத்தி லேந்திக் கடலுட் சென்றான். அவன் வரவை விருத்திராசுரன் கண்டு மனநடுங்கி, “இனி ஒளித்திருப்பதிற் பயனில்லை” என்று கருதித் தகூணம் தன் உடைவாளாக் கரத்தி லேந்தி, பாலசுப்பிரமண் யர்மேல் எதிர்த்துவந்த சூரபன்மனைப்போலச் சீறி வந்தான். இப்படி வாளாயுதத்தோடு வருவதை இந்திரன் கண்டு சினங்கொண்டு, திக் குத்திசைகள் தத்தளிக்கக் கர்ஜித்துத் தன் கையி லிருந்த வச் சிராயுதத்தை வீசினன். அவ்வச்சிரப்படை சென்று விருத்திராசுர னைக் கொன்றுவிட்டது. உடனே இந்திரன் மகிழ்வடைந்து அகத் தியரிடத்துச் சென்று, வணங்கி “ஓ சுவாமீ! அடியேனும் மற்ற முப்புவனத்தி லுள்ளவருஞ் சுகமடையும் பொருட்டுக் கடல்நீரைப் பானஞ்செய்து விட்டீர்கள். மறுபடியுங் கடல் நிறைய ஜலத்தை யுண்டாக்கவேண்டும்” என்று துதித்தான். அகத்தியர், “ஓ தேவ ராஜனே! நான் புசித்த நீர் உதிராக்கினியால் வறண்டுபோயிற்று. இனி அநீர் வராது” என்று கூறினர். அதுகேட்ட இந்திரன், உடனே கமலாசனக் கடவுளிடஞ் சென்று வணங்கி, விருத்திராசுரனை வெற்றியடைந்ததைக் கூறி, கடல் நீரை முன்போல உண்டாக்கும்படி அகத்தியரை வினவியதையும் அவர் தம்மால் முடியா தென்று கூறினதையுஞ் சொல்லி, கடல் முன்போல் ஜலநிறைவதற்கு என்ன செய்யலாம்?” என்று வினவினன். அதற்குப் பிரமன் “ஓ தேவராஜனே! அகத்தியராற் கடல் நிறையா விட்டால் இனி

யாவரால் கடல் முன்போல் நிறையப்போகின்றது? மண்ணுலகத்திற் சகராச்சக்கரவர்த்தி அரசாட்சி. செலுத்தவருகிறான். அவன் சந்ததியில் ஒரு புத்திரன் பிறக்கப்போகிறான். அவனுல்தான் கடல் முன்போல் நீரால் நிறையும்” என்று கூற, இந்திரன் அது கேட்டு நிராசையையுடைய சித்தத்தைப் பெற்றவனாகி, தனது நகரத்துக்குச் சென்று முன்போலத் தன்னரசு செலுத்திவந்தான். வறண்டுபோன கடல் முன்போல் நீர் கொண்ட கதையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

சகராச்சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்

கேளும் தருமநத்தனா! கடல்குழந்த நெடிய வுலகத்தில் மிக வஞ்சிறப்புற்ற கோசலமென்றொரு தேசமுண்டு. அத்தேசத்தில் அயோத்தியாபுரிபென்றொரு நகருளது. அந்த நகரத்திற் சூரியகுல திலகனுன சகரமகாராஜன் ஏகசக்கராதிபதியாய் இருந்து அரசு செலுத்தி வருகிறகாலத்தில், அவ்வரசனுக்குப் புத்திரபாக்கிய மொன்று தவிர மற்றப் பாக்கியங்களெல்லாம் அதிகரித்திருந்தன. அரசன் அப்புத்திரபாக்கிய மில்லாமையாற் கனவருத்தமுற்றுத் தன் அரசாட்சியை மந்திரிகளிடம் தொப்புவித்து, தன் மனைவியுடன் காட்டிற்குச்சென்று, பரமனை நினைத்து அருமையிலும் அருமையாகிய கொடிய தவத்தை நெடுநாள் செய்துவந்தனன். அத்தவத்திற்குச் சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து அவ்வரசன் கட்டிலனுக்குத் தோன்றினர். உடனே சகரன் நமஸ்காரஞ் செய்து பலவாறு துதித்து, “ஓ சுவாமீ! அடியேன் மனக்களிப்புறப் புத்திரபாக்கியத்தைக் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று வினவ, சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து ஒரு புத்திரனைப் பாலித்தனர். சகரன் மறுபடியும் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! அடியேனுக்கு இரண்டு மனைவியர். ஒரு மனைவிக்குப் புத்திரனளித்தால் மற்றொருத்திக்கு மன வருத்தமுண்டாகும். அவளுக்கும் புத்திரபாக்கியத்தைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று வினவ, சாம்பவமூர்த்தி சிரித்து, “ஓ சகராச்சக்கரவர்த்தீ! மற்றொரு மனைவிக்கும் புத்திரபாக்கியத்தைக் கொடுத்தனம். ஆனால் அந்த மனைவிக்கு அறுபதினாயிரம் புத்திரர் உண்டாவார்கள். அவர்கள் துன்மார்க்கராகித் தேவர்களுக் கிடுக்கனச் செய்து முடிவில் ஒரு முனிவருடைய கோபத்தீயினால் ஏககாலத்தில் மடிந்து விடுவார்கள்” என்றும் “முதற்கொடுத்த பிள்ளையின் வழியிலொரு புத்திரன் பிறப்பான். அவனால் உனது குலம்

பெருங்கீர்த்தி அடைவதுமன்றி, வறண்டுக்கிடக்கிற கடல் நிறையப் புண்ணியதீர்த்தமாகிய கங்காநதியும் உண்டாகும்” என்றும் கூறி மறைந்துவிட்டனர்.

அப்பாற் சகரன் தன் நகரத்துக்கு வந்து முன்போல் அரசாண்டு, சாம்பவமூர்த்தி வரப்பிரசாதப்படி மூத்தமனைவியினிடத்து ஒரு புத்திரனையும் இளையாளிடத்து அறுபதினாயிரம் புத்திரர்களையும் பெற்று மகிழ்ந்து, அப்புத்திரர்களைப் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தான். அவர்கள் சகலகலைகளுங் கற்று வில்முதலிய ஆயுதப் பயிற்சியிலுஞ் சிறந்து, வாலிபப்பருவ மடைந்தபோது சாம்பவமூர்த்தி அருளியவாறு துன்மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டு தேவர்களுக் கெல்லாம் இடுக்கண்செய்துவந்தார்கள். முன்னவனாகிய புத்திரனேவெனில், நல்ல புத்தியை வகித்து யாவார்க்கும் லலத்தை உண்டாக்கி வந்தான். சகரமகாராஜன் எல்லாப் புத்திரர்களுக்கும் விவாகமுடித்து, இளவரசுப்பட்டத்தை மூத்தவன் பெற்ற சுருணபுத்திரனுக்குக் கட்டி மகிழ்ச்சியுடன் அரசு செலுத்திவந்தான். அச்சுருணபுத்திரன் தந்தையைவிட எண்மடங்கதிகமாகக் குழகளைப் பாதுகாத்து, இளவரசுப் பட்டத்துக் குரிய செய்கையை நடத்தி, தன் மனையோடு கூடித் தன்னைப்போல் ஒரு சுருணபுத்திரனைப் பெற்றான். அதுகண்ட சகரச்சக்கரவர்த்தி சந்ததி உண்டாயிற்றென்று மகிழ்ந்து, அசுவமேதயாகத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, அந்த யாகத்துக்குத் தகுந்த குதிரையை அழைப்பித்து, வேத வேதியர்கள் நெருங்க யாககுண்டம் புதுக்கி யாகதீக்ஷை வகித்து, குதிரையைப் பூசித்துப் பூமியை வலம்வரவிடுவித்து, தன்புத்திரர்களனைவரையும் அதன் பின்னனுப்பினன். புத்திரர்கள் பூப்பிரதக்ஷணமாக அசுவத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறபோது, தேவதூதர்கள் சகரச்சக்கரவர்த்தி அசுவமேதயாகஞ் செய்யக்கருதி அசுவத்தைப் பூமிப்பிரதக்ஷணஞ் செய்ய அனுப்பியதை இந்திரனுக்குத் தெரிவித்தனர். இந்திரன் அந்தச் சகரருடனே நேர்நின்று போர்செய்வதற் கஞ்சி, மாயையால் வெற்றியடைய வேண்டுமென்று கருதி, அந்த அசுவம் ஈசானதிசைக் கடலருகில் வருகிறபோது அதனை அத்திசையின் பாதலத்தில் தவஞ்செய்திருக்குங்கபிலமுனிவர்வனத்தில் ஒருமாயையாற் கொண்டுவந்து விட்டுப் போயினன்.

பின்பு அறுபதினாயிரம் பெயர்களும் அசுவத்தைக் காணாமல் ஈசானதிசையிற் பூமியை வெட்டிக்கொண்டு பாதலத்திற்குச் செல்லும்போது, கபிலமுனிவர்வனங் தோன்றிற்று. அவ்வனத்தில் அக் குதிரை யிருக்கக்கண்டு, அதைக் குறித்து அவரை யொன்றுங் கேட்டறிந்துகொள்ளாமல், மமதையினால் அவ்வறுபதினாயிரவரும் அட்டகாசஞ் செய்து அம்முனிவரை யெதிர்த்தார்கள். அதையம்முனிவர் கண்டு, “நாம் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யாதிருக்க நம்மேற் பெருங் கூட்டமாகப் போருக் கெழுந்த இவர்கள், யாராயிருந்த போதிலும் நமக்கென்ன” என்று தகஷணங் கோபத்தி் ஜொலிக்கக் கண்ணால் நோக்கினார். அப்படி நோக்கிய மாத்திரத்திற் பரமன்கண்ணுக்கு நேர் எதிர்ப்பட்ட மாரணப்போல், அவ்வறுபதினாயிரம் சகரர்களும் மூத்தாள் குமாரனும் நீரூயினார்கள். இந்திரன் மகிழ்வடைந்தான். இந்தச் செய்தியைச் சகரச்சக்கரவர்த்தியறிந்து, யாகதீகைஷு யோடே ஓடிவந்து கபிலரை வணங்கித் துதித்து, தான் யாகஞ் செய்யத்துணிந்ததும் அந்த அசுவம் வந்திருப்பதையும் எடுத்துரைத்தான். அதற்குக் கபிலர் மகிழ்ந்து “ஓ சக்கரவர்த்தீ! உமது குதிரை நமது வனத்தில் வந்திருப்பது எனக்குத் தெரியாது. அவர்களும் என்னை வினாவினவரல்லர். நாமும் முன்பின் யோசிக்காமல் உமது புத்திரரைக் கொன்றுவிட்டோம். மிஞ்சிப்போன தற்கு வருத்தப்படுவதிற் பயனில்லை. உமது அசுவத்தைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டுபோய் யாகத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்” என்று விடைகொடுத்தனர். சக்கரவர்த்தியாகிய சகரன் அசுவத்தைக் கொண்டுவந்து யாகத்தைக் கிரமப்படி நிறைவேற்றி, தான்தருமங்களைச் செய்து முன்போல் அரசுசெலுத்தி, தன் மூத்த மனைவியி னிடமாகப் பெற்ற குமாரனுக்குப் பிறந்த மைந்தனுக்குப் பட்டத்தைக் கட்டி, அவனுக்குச் சகரர் அறுபதினாயிரவர் மடிந்ததை எடுத்துரைத்து, “அவர்கள் நற்கதி அடையும்படி நட” என்று கூறிச் சொர்க்கலோக மடைந்தான்.

அந்த மைந்தன் மகுடாபிஷேகாகுனி ஒரு கன்னிகையை மணந்து, திலீபன் என்கிற ஒரு புத்திரனைப் பெற்று அரசுசெய்து, பிதிரர்களை நல்ல கதியி லேற்றுவிக்கும் பொருட்டுத் தான் நல்வழியில் நடந்து, தன்கால முடிவானதைக் கண்டு தன் புத்திரனாகிய திலீபனுக்குப் பட்டங்கட்டி, பிதிரர் புண்ணியலோக மடையாதிருப்பதை உரைத்து, வனத்துக்குச்சென்று தவஞ்செய்து சொர்க்க

லோகமடைந்தான். திலீபன் மகுடாபிஷேகனாகி ஒரு கன்னிகையை மணந்து ஒரு குமாரனைப் பெற்று அரசுசெய்து, பிதிரைக் களுக்கு நன்னமபுண்டாகத் தன்னாற் கூடியமட்டும் நன்முயற்சியி லிருந்து, காலமுடிவானதைக் கண்டு, தன் புத்திரனுக்குப் பட்டங் கட்டி, பிதிரருடைய வரலாற்றைக் கூறி, அவர்கள் சுகமடைய நடக் கும்படி கட்டளைமிட்டுத் தானுஞ் சொர்க்கலோகஞ் சென்றான். அந்த இராஜகுமாரன் மகுடாபிஷேகனாகி ஒரு கன்னிகையை மணந்து பகீரதனைப் பெற்று, தன் பட்டத்தை அப்புத்திரனுக்குக் கட்டி, பிதிரர் வரலாற்றைக் கூறிச் சொர்க்கலோகமடைந்தான். பகீரதன் தந்தை வாக்கியத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, தன்னரசை மந்திரிகளிடத் தொப்புவித்து, வசிஷ்ட மஹாமுனிவரை வணங்கிப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ் செய்ய மந்திரோபதேசம் பெற்றுத் தவவேடங் கொண்டு வனத்திற்குச் சென்று, அங்கே பதினாயிரம் வருஷத் தவஞ் செய்தான். அவன்முன் பிரமன் தோன்றி, “நீ தவஞ் செய்யுங் காரண மென்ன?” என்று வினவினன். பகீரதன் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! எங்கள் முன்னோர்கள் கபிலருடைய கோபத்தீயினால் நீராய் விட்டனர். அவர்கள் புண்யலோக மடையும்படி கிருபைகூர வேண்டும்” என்று வேண்ட, பிரமன், “ஓ பகீரதா! உங்கள் முன் னோர்கள் நல்லகதி யடையவேண்டுமானால் ஆகாயத்தி லிருக்கிற கங்கை பூமியிற் பெருகவேண்டும். அப்போது அக்கங்கையில் உங்கள் முன்னோர்களின் அஸ்திகள் நனையும். அதனால் உங்கள் முன்னோர் கள் புண்ணியலோக மடைவர். அக்கங்கை பூமியில் வந்தாற் பூமி கொள்ளாது. அதனைப் பொறுப்பவர் சந்திரசடாதர சாம்பவ மூர்த்தியேயாவர். நீ அந்தச் சாம்பவமூர்த்தியை நினைத்துத் தவஞ் செய்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டார்.

பகீரதன், பிரமன் கட்டளைப்படி சாம்பவமூர்த்தியை நோக்கிப் பதினாயிர வருஷத் தவஞ்செய்ய, சாம்பவமூர்த்தி அவன் தவத்திற்கு மகிழ்ந்து பிரம்மகணங்களோடு பார்வதிசமேதராக அவன் கண்ணுக் குத் தோன்றினார். பகீரதன் பணிந்து பலவாறு புகழ்ந்து, தனது பிதிரர் புண்ணியலோகத்தை யடையக்கருதிப் பிரமனை நோக்கித் தவஞ்செய்ததையும், அதற்குப் பிரமன் வந்து கூறியதையுஞ் சொல்லித் துதித்தான். சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து, “கங்கையை நோக்கித் தவஞ் செய்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டார். பகீரதன் கங்கையைக் குறித்து ஐயாயிரம் வருஷத் தவஞ் செய்ய, கங்கை

ஒரு கன்னிகையைப் போலத் திருவுருக்கொண்டு பகீரதன் கண்ணுக்குத் தோன்ற, அவன் பலவாறு துதித்து “எங்கள் முன்னோர்கள் சுகமடையத் தாங்கள் பூமியின்கண் வரவேண்டும்” என்று வினவ, கங்கை, “ஓ பகீரதா! நான் பூமியில் இறங்குவேனானால் பூமாதேவி பொறுக்கமாட்டாள். அவர் கடாக்ஷ முண்டானால் வருகிறேன்” என்று கூறி மறைந்துவிட்டாள். பகீரதன், பின்னும் பரமனைக் குறித்து ஐயாயிர வருஷம் தவஞ் செய்தான். பரமன் திருவுளங்கனிந்து முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள், நார்பத்தெண்ணாயிர முனிவர், பிரம்மகணம், உருத்திரகணம், பிரம்மா விஷ்ணு முதலானவர் புடைசூழப் பிரத்தியக்ஷமாயினர்.

பகீரதன் பணிந்து, “என் முன்னோர்கள் சுகமடையக் கங்கையை அழைப்பியும்” என்று துதித்தனன். சாம்பவமூர்த்தி மகிழ்ந்து கங்கையை அழைத்தமாத் திரத்தில், கங்கை அண்டங்களைப் பிளந்து கொண்டு மஹாமேரு முதலியவைகளை யெல்லாம் வேரோடு கிளப்பி அவைகள் கீழ்மேலாக உருளும்படி மகாவிசையோடு வந்தனள். சந்திரசடாதர சாம்பவமூர்த்தி அக்கங்கையைத் தமது முடியில் தாங்கி, பக்தனாகிய பகீரதன் கருத்து மகிழ்வுற “ஓ பகீரதா! நீ முன்னங் கருதியபடி கங்கையை வரும்படி செய்தேன். உங்கள் மூதாதைகளிறந்த இடத்துக்குச் செல்” என்று கூறினார். பகீரதன் தன் மூதாதைகளிறந்த கபிலர்வனத்துக்கேக, கங்கையும் பகீரதனைப் பின்பற்றித் தொடர்ந்து சென்று கபிலர்வனத்திலிருந்த சகரர் அறுபதி னாயிரவருடைய அஸ்திகளை நனைத்துவிட்டு, அகஸ்தியரால் வறண்ட கடலை நிறைத்துவிட்டனள். பகீரதனுடைய பிதிரர்கள் பாபரகிதராகிப் புண்ணியலோக மடைந்து அப்பகீரதனைப் புகழ்ந்தார்கள். கங்கையும் பகீரதனைப் புகழ்ந்து, “உன்னால் நான் இப்பூமிக்கு வந்தமையால் உன் பெயர் எனக் கிருக்கவேண்டும்” என்று கூறி, பாகீரதி யென்று அழை யென்றனள். பகீரதன் அக்கங்கையின் கருத்தின்படி பாகீரதியென்று மூன்றுதரம் அழைத்தனன். அன்று முதற் கங்கையானவள் பாகீரதியென்ற மற்றொருநாமம் பெற்றாள். அகத்தியர் குடித்த கடல் மறுபடியும் முன்போல் நீரை அடைந்தது. ஓ அரசனே! கடல்நீரையெல்லாம் தமது சடாக்கினிக் கிரையாக்கிக் கொண்ட மகாத்மாவின் சிறப்பு அளவிடக்கூடியதா?”--என்று உரோமசன்மர் கூற, தருமராஜன் வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! அகத்தியர் மகத்துவத்தைக் கேட்கக்கேட்க இனிப்பாக இருக்கின்றது. இன்

னும் அவரது சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ உரோமசன்மர் கூறுகிறார்.

விந்தபருவத் சரித்திரம்

கேளும் தருமந்தனா ! யாழ்வல்லோனாகிய நாரத மஹாமுனிவர் மஹாமேரு விடத்துக்குச் சென்றார். மஹாமேரு, நாரதர் வரவைக் கண்டு, ஒரு பிராமணரூபந் தரித்து எதிர்வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து பலவாறு புகழ்ந்து நின்றது. நாரதர், பல ஆசிகள் கூறி “ஓ மஹாமேருவே ! நீ மலையாயிருந்தாலும் உன்னை நவக்கிரகங்களும் வலம்வருகிறார்கள். இஃதன்றித் தேவர்களுந் தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகளுஞ் சதாகாலமும் நின்னைவிட டகலாம விருக்கிறார்கள். பிரம்மா - விஷ்ணு - உருத்திரன் - முதலானவரும் நின்னை யடைகிறார்கள். சாம்பவமூர்த்தி உன்னை வில்லாக்கிக் கையி லேந்தியல்லவா திரிபுரத்தை வெற்றிகொண்டனர் ?” என்று பலவாறு புகழ்ந்தனர். மகாமேரு களித்து வணங்கி, “ஓ சுவாமீ ! என்னைப்போ லுயர்ந்தும் பருத்தும் சிறப்புற்ற மலை ஒன்றுளதோ ? கண்டிருந்தாற் கூறுங்கள் !” என்று வினவ, நாரதர், “ஓ ! ஓ ! இந்த மஹாமேரு நாம் புகழ்ந்ததில் அதிக மமதை யடைந்து விட்டது. இதன் மதத்தை அடங்க ஒரு யுக்தி செய்யவேண்டும்” என்று தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டு “ஓ மஹாமேருவே ! நான் முன்னங் கூறியதே சரியாகையால் உன்னைப் புகழும்படி யிருந்தது. நீயே யுலகிற் பெருத்து முயர்ந்து மிருக்கிறாய்!” என்று கூறி விடை பெற்று, உடனே விந்தகிரியிடத்து வந்தார். விந்தம் ஒரு பிராமண வேடங்கொண்டு நாரதரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ ! தாங்கள் என்னிடத்திற்கு வரப்பெற்ற காரண மென்ன ?” என்று வினவிற்று. நாரதர் பல ஆசிகள் கூறி “ஓ விந்தமே ! நான் மஹாமேருவிடத்துக்குச் சென்றேன். அம்மலை ஒரு பிராமண உருவமெடுத்துவந்து வணங்கிற்று. நான் பல ஆசிகள் கூறிப் புகழ்ந்தேன். மஹாமேரு உடனே மமதைகொண்டு, ‘என்னைவிட உயர்ந்தவ ரில்லை’ என்று கூறிற்று. இந்தச் செய்தியை உனக்குத் தெரிவிக்க வந்தேன்” என்று கூறித் தமது கருத்துக்கிசைந்த விடத்துக்குச் சென்றார்.

விந்தந் தனக்குட் சினங்கொண்டு, சூரியபகவானிடத்துக்குச் சென்று, “ஓ சுவாமீ ! மஹாமேரு தன்னைவிட உயர்ந்தவ ரில்லை யென்றும், சிறப்பி லுயர்ந்தவன் தானே யென்றும், தன்னைத்தானே

சிறப்பித்துக்கொண் டிருக்கிற காரண மென்ன?" என்று வினவ, சூரியபகவான் "ஓ விந்தமே! என்னுடனே ஒன்பது நவக்கிரகங்கள் தன்னை வலஞ்செய்கிறபடியினாலும், மூவர்களும் - தேவர்களும் - முனிவர்களும்-நீங்காமல் அதனிடத்திற் சஞ்சரிப்பதினாலும், பரமன் கரத்திற் கிசைந்த வில்லானதாலும், அதிகச் சிறப்புற்றது. உயரத்தில் அதற்கு மிஞ்சின தில்லை" என்று சூரியன் கூறலும், விந்தங் கேட்டு அதிகச் சினங்கொண்டு வந்து வளர்ந்து, அம்மகமேரு நாண அண்ட கடாகங்களைப் பிளந்துருவி, நவக்கிரகங்கள் மற்றத்தேவர்கள் முத லானவர்களின் வீதியையடைத்துப் பெருத்தது. அதுகண்ட தேவர்-கள் நடுக்கமுற்று இத்திரனிடத்து முறைபிட்டனர். இத்திரன் அதிக இறுமாப்பைக்கொண்டு வளர்ந்த விந்தத்தை யடக்கக் கும்பமுனி யல் லது மற்றவரால் முடியாதென்று கருதி, தக்ஷணந் தேவர் கூட்டத் தோடு பொதியமலைக்குச் சென்று, அகத்தியரைக் கண்டு வணங்கிப் பலவாறு புகழ்ந்து விந்தம் இறுமாப்படைந்ததைக் கூறினன்.

அதுகேட்ட அகத்தியர் மனமிரங்கி, உடனே தாமுந் தமது மனைவி லோபாமுத்திரையும் விந்தகிரிக்கு உத்தரதிசையி லிருந்து வருபவர்போல் வந்தனர். அதனை விந்தங் கண்டு, தவசிகாமணியா கிய அகத்தியரைக் காண ஒரு வேதிய ருருவந்தரித்து வந்து நமஸ் காரஞ்செய்து, பலவாறு புகழ்ந்து, "தாங்கள் இங்கு வந்த காரண மென்ன?" என்று வினவியது. அதற்கு அகத்தியர் "ஓ விந்தமே! நாம் பொதியமலைக்குச் செல்ல வந்தோம். நீ அண்டமுகடு அளாவி யிருப்பதைக் கண்டு இஃதென்ன என்று யோசித்திருக்கும்போது நீயும் வந்துவிட்டனை. ஆதலால் எனக்கு வழிவிடு" என்று கூற லும் விந்தங் கேட்டு, அங்குஷ்டப் பிரமாணமாகிய அகத்தியர் செல் லத் தன் சொருபத்தை யடக்கிப் பூமிமட்டமாகி, "சுவாமீ! அடியேன் புனிதமாகும்படி தங்கள் திருவடியை என்மேல் வைத்து நடவும்" என்று வேண்டிற்று. அகத்தியர் மகிழ்ந்து, அதன்மேல் நடந்து அப்புறஞ் சென்று விந்தத்தை நோக்கி "ஓ விந்தமே! நாம் பொதிகைக்குச் சென்று வருமளவும் இப்படியே இரு" என்று கூறிப் போயினர். விந்தம் முனிவர் கட்டளைப்படி பூமிக்குச்சரியாகவே யிருந்துவிட்டது. தேவர்களும் நவக்கிரகங்களுங் களிப்புற்றனர். ஓ தருமநந்தனா! அகத்தியர் பிரதாபத்தையும் மகிமையையும் யாவரா லுரைக்கக்கூடும்?—என்று கூறி அகத்தியர் ஆச்சிரமத்தைக் கடந்து சிலதூரஞ் சென்றார்கள். அங்குக் கௌசிகநதி தோன்றிற்று. அதில்

உரோமசன்மர் முதலான வேதியர் குழாமும், தருமராஜன் - பீமன் - நகுலன் - சகாதேவன் - பாஞ்சாலி இவர்களும் ஸ்நானஞ்செய்து கந்தமூலங்களைப் புசித்தனர். இவர்களில் தருமசொரூபியாகிய தருமராஜன், உரோமசன்மரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! இதோ இருக்கிற ஆசிரமம் யாருடையது? அதனை எனக்கு விளங்க உரைக்கவேண்டும்” என்று கூற, உரோமசன்மர் “ஓ தரும நந்தனா! இந்த ஆச்சிரமங் கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவ ரிருந்தது. அவரது சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும். —

கலைக்கோட்டுமுனிவர் சரித்திரம்

ஐயா தருமநந்தனா! காசிப முனிவருடைய புத்திரர் விபாண்டகமுனிவர். அவர் அருமையிலும் அருமையாகிய தவத்தைச் செய்து தீர்த்த யாத்திரை செய்யக் கருதி, மண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தங்களி லெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து வருகிறபோது, திவ்யநதிகளிலொன்றாகிய ஒரு நதியைக் கண்டு அதில் ஸ்நானஞ் செய்ய, அந்நதியில் ஓர் அரம்பை ஸ்திரீ வந்து ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். விபாண்டக முனிவரானவர் அவளது உருவத்தைக் கண்டு ஆசை கொண்டார். அதனால் அந்நதியில் அவர் விந்து கலிதமாய் வீழ்ந்தது. பின், அந்நதியில் நீர் அருந்திய மான் வயிற்றில் விபாண்டக முனிவர் விட்ட விந்து, நீரின் மூலமாக அடைந்தது. அவ் விந்து மான் வயிற்றில் லடைந்ததும் கருவாகி, ஒரு முகூர்த்தத்தில் காவிகாம்பர தண்டுகமண்டல தாரியாகத் தலையிலொரு கொம்புடனே கூடிய ஒரு புத்திரனாய் வெளிப்பட்டது. அப்போது அந்த மான் தன் வயிற்றில் பிறந்த சிசு மானிட சிசுவாயிருந்ததைக் கண்டு பயந்தோடிப் போய்விட்டது. ஞானத்தோடு விளங்கும் விபாண்டக முனிவருடைய விந்தாதலால் அப்புத்திரன் பிறந்தவுடன் எழுந்து, அந்நதிக்கரையி லிருந்த தன் பிதாவைக் கண்டு பணிய, விபாண்டக முனிவர் கண்டு மகிழ்ந்து, புத்திரனை வாரித் தழுவிப் பல ஆசிகள் கூறி, சகல கலைக்கியானமும் தனக்குத்தானே விளங்கும்படி கிருபா நோக்கம் வைத்து, கலைக்கோட்டுடன் பிறந்தமையால் கலைக்கோட்டு மஹாமுனி யென்று பெயரிட்டு, பற்பல மந்திரோபதேசஞ் செய்து, “நல்லகதியை யடைய நல்ல முயற்சியி லிரு” என்று கூறிப் போய் விட்டனர்.

கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவர் அன்றுமுதல் தவத்தி லிருந்தார். ஆனால் அந்தக் கலைக்கோட்டு மஹாமுனிவர் இப்பிரபஞ்சத்தின் செய்கை எள்ளளவேனு மறியாதவராகி, சுத்தவைதிகத் தன்மையிற் சிறந்தவராயும் - ஆண் - பெண் என்கிற பேதங்களை யுணராதவராய் மிருந்தார். தவத்திலே அவரைவிட உயர்ந்தவ ரில்லை. அநேகங் கற்பகாலம் அவர்க்கொரு நொடிப்பொழுதாக இருக்குமென்றால், அவர் பெருமையை யாவரா லுரைக்கக்கூடும்! அவ்வளவு சிறப்பினை வகித்த முனிவரானவர் தவஞ்செய்திருந்த காலத்தில், அங்கதேசத்துக்கு அதிபனாகிய உரோமபாதனென்னும் அரசன் தன்னரசுசெல்லு மிடங்களி லிருந்த பிராமணர்களை அலக்ஷியமாக எண்ணி அரசு செலுத்தி வந்தான். அக்காலத்தில் ஒரு பிராமண முனிவனாலே அவ்வரசனுக்குச் சாபம் நேரிட்டு, அவன் நாட்டில் மழையில்லாமற் சகல உயிர்களும் பசினோய்க்குள்ளாகிக் கனவுருத்த முற்றன. அரசன் அதுகண்டு வருத்தமடைந்து, தன் குருவை அழைப்பித்து வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து, மழையுண்டாவதற்கு ஓர் ஏது சொல்ல வேண்டுமென்று வினவினன். அதற்கு அக் குருவானவர் “ சிறந்த தவத்தினையுடைய கலைக்கோட்டு மகாமுனிவர் நின்னுட்டுக்கு வந்தால் மழை பெய்யும் ” என்று கூற, அரசன் அப்படியே கலைக்கோட்டு மகாமுனிவரை யார் அழைத்து வருகிறார்களோ அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கிறேன் ” என்று முரசு முன்னிலைபில் தன் நகர முழுவதும் தெரிவித்தான்.

அது தெரிந்த அந்நகரத்துக் கணிகைமாதர்களில் இருவர் வெளிப்பட்டு அரசனிடத்து வந்து, “ நாங்கள் அழைத்து வருகிறோம் ” என்று கூறித் தாம்பூலம் பெற்று வெளிப்பட்டு, நாடு - நகரம் - காடு - மலை - வனம் - வனாந்திரங்களைக் கடந்து, கலைக்கோட்டு மகாமுனிவ ரிருந்த ஆசிரமத்திற்கு ஒரு யோசனை தூரத்தில் மற்றொரு ஆசிரம மியற்றிக்கொண்டு அங்கே காவிகாம்பர தண்டு கமண்டலதாரியாகித் தவவேடங்கொண்டு, கலைக்கோட்டு மகாமுனிவ ரிருந்த இடத்துக்குச் சென்றார்கள். கணிகையர்களாகிய பொய்த்தவவேடரைக் கண்ட கலைக்கோட்டு மகாமுனிவர், இவர்கள் மகாமுனிவர்கள் என்று நம்பி எதிர்கொண்டுவந்து அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லிருத்திச் சோடசோப சாரஞ் செய்து புகழ்ந்தனர். வேடங்கொண்ட கணிகையர் இருவரும் முனிவர்களைப்போல் அபிநயித்து, அவ்வேடத்திற் கேற்ற சில

வார்த்தைகளைப் பேசி விடைபெற்று வந்தனர். இவ்வாறே ஒரு தரம் இரண்டு தரஞ் சென்று அவர் மனோபாவத்தை யறிந்து கொண்டு, “இவர் சுத்த வைதிகத்தன்மையிற் சிறந்திருக்கிறார். ஆதலால், இவரை நமது நாட்டுக்கு அழைத்துப்போக வேண்டும்” என்று துணிவுகொண்டு, ஒருநாள் கலைக்கோட்டு முனிவரிடஞ் சென்று வந்தனஞ் செய்து “ஓ சுவாமீ! நாங்கள் அநேகந்தரத் தங்க ளாசிரமத்துக்கு வந்தோம். தாங்கள் ஒரு தரமாவது எங்கள் ஆசிர மத்துக்கு வராதிருப்பது தகுதியல்ல. எங்கள்மேற் கிருபைகூர்ந்து ஏழையேங்கள் புனிதராகும்படி எங்க ளாசிரமத்துக்கு எழுந்தருள் வேண்டும்” என்று கூற, கலைக்கோட்டுமுனி, அவர்கள் கருத்துக் கிசைந்து அவ்வாசிரமத்துக்கு வர, அவர்கள் அவருக்குச் சோட சோப சாரங்களுஞ்செய்து, காட்டிலுள்ள கணிகளைப் புசிக்கும் அவ ருக்கு நாட்டிலுள்ள மதுரமான கணிகளைக் கொடுத்துப் புசிக்கச் செய்தார்கள். கலைக்கோட்டுமுனி அக்கணிகளைப் புசித்து அதிக மதுரமாக இருப்பதைக் கண்டு, “இக்கணிக ளேது? இவைகள் எங் கிருக்கின்றன?” என்று வினவினர். அதுகேட்ட கணிகையர் பார் த்து, இதுதான் தருணமென்று கருதி, “ஓ சுவாமீ! இக்கணிகளின் மேல் தாங்கள் பிரியப்பட்டமையால் அக்கணிக ளிருக்கு மிடத்துக் குச் செல்வோம் வாரும்” என்று இரண்டு கணிகையரும் அவரை அழைத்துக்கொண்டு, காடு - மலை-வனம்-வனாந்திரங்களைக் கடந்து அங்கதேசம் வந்து சேர்ந்தார்கள். கலைக்கோட்டுமுனியினுடைய திருவடி அங்க தேசத்திற் பொருந்தினமாத் திரத்திற் பிராமணமுனி வன்சாபத்தால் மழையில்லாமற் பாலவனம்போ லிருந்த அங்கதே சம், மாத மும்மாரி பெய்துவரும் நாட்டைப்போற் செழிக்கச் சப்த மேகங்களுஞ் சோனைமாரி பொழிந்தன. இவ்வாறு மழை பெய்யவே, அரசன் தானனுப்பிய கணிகைமாதர் கலைக்கோட்டாரை அழைத்து வந்தனரென் றுணர்ந்து, உடனே தன் பரிஜனத்தோடு வெளிப்பட் டுக் கணிகைமாத ரிருந்த இடத்துக்கு வந்து, கலைக்கோட்டாரைக் கண்டு சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர் பாதங்களை விடாமற் பற்றிக்கொண்டு, “ஓ சுவாமீ! அடியேன் செய்த மாதவப் பேறோ? எங்கள் முன்னோர் செய்த நலமோ? இங்ாடு செய்த சுகிர்தமோ? தேவரீர் இங்கு வந்தீர். தாங்கள் இங்கு வந்ததற்குக் காரணம் இந்த இரண்டு கணிகைமாதர்கள் தான். இவர்கள் எனக் கும் என்னுட்டிலுள்ளவருக்கும் நேரிட்ட பசிவருத்தம் நீங்குதற்

கேதுவாகிய மழைபொழியத் தங்கனையடைத் தழைத்துவந்தனர். எங்கள் துன்ப நீங்கும்பொருட்டு இம்மாதர்கள் பொய்த்தவ வேடங் கொண்டு மெய்த்தவ சிகாமணியாகிய தங்களை ஏதோ ஒருவித உபாயஞ் செய்து அழைத்துவந்திருக்கின்றனர். அதற்காகத் தாங்கள் சினங்கொள்ளாமல், அடைக்கலமென்று புகுத்த தமிழன்மேற் கிருபை கூர்ந்து, எங்கே இம்மாதருக்கும்'லெழுண்டாக இந்நகரத் துக்கு எழுந்தருள்வேண்டும்” என்று வேண்டினான்.

அதுகேட்ட அருட்கடலாகிய கலைக்கோட்டு மகாமுனிவர் சினங்கொள்ளாமல், வந்து வணங்கிய அரசனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி, பொய்த்தவவேடங்கொண்ட இரண்டு கணிகையரையு மாதரித்து, அரசன் கொண்டுவந்த இரதத்திலேறி நகரத்துக்கு வந்து சிலநாளிருந்தார். பின்பு அவ்விரண்டு கணிகையரையுந் தமக்கு மனைவியாகக்கொண்டு, உடனே அரசனிடத்து விடைபெற்று அவ்விரண்டு மனைவியரோடு இந்த வனத்திற் சிலநாள் வாழ்த்திருந்தனர்” — என்று உரோமசன்மர் கூறினார்.

தருமராஜன் கேட்டு மகிழ்வடைந்து, அங்குள்ள நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து தம்பியரும் - மனைவியும் - வேதவேதியருந் தம்மைச் சூழ்ந்துவர உரோமசன்மரோடு பிரயாணப்பட்டுச் சில தூரஞ் சென்று பரசுராமர் ஆசிரமத்தருகில் வந்தார். அப்போதத் தருமராஜன், உரோமசன்மரைப் பார்த்து, “ஓ சுவாமீ! இவ்வனம் யாருடையது? அவருடைய நாமத்தைக் கூறினால், நாம் சென்று தொழலாம். ஆதலால், தேவரீர் தயைசெய்து கூறும்” என்று வினவ, உரோமசன்மர் “ஓ தருமநந்தனா! இந்த வனம் பரசுராமர் ஆச்சிரமம். அவரைக் கண்டு தரிசிக்கவேண்டுமென்று நீர் விரும்புகிறபடியால், இது பூர்வபக்ஷமாகையால் இந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்ய நாளை யுதயத்துக்கு அவர் இவ்விடம் வருவார். இன்றையப்பொழுதை இங்கிருந்து கழிப்போம்” என்று கூற, அப்படியே செய்வோம் என்று தருமன் முதலாயினோர் அப்பரசுராமர் ஆசிரமத்தி லிருந்தார்கள். சூரியன் அஸ்தமித்தான்.

பரசுராமர் சரித்திரம்

இப்பால் தருமராஜன் உரோமசன்மரை வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! இன்றையப்பொழுது வீணாகக் கழியாமலிருக்க இவ்வனத்தின் முனி வருடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ,

உரோமசன்மர் “கேளும் தருமந்தனா! பிருகுமுனி யென்பவர் பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு நெடுநாள் தவமியற்றிச் சாபாதுக் கிரக சாமர்த்திய முள்ளவரா யிருந்தனர். அக்காலத்தில் ஓர் இராஜனுக்கு இரண்டு குமாரத்திக ளிருந்தனர். அநேககாலந் தவத்திலிருந்த பிருகுமுனியானவர், தமக்கு மனஞ்சலியாமற் பணிவிடைசெய்துவரும் மனைவியினிடம் மகிழ்வுற்று “மாதே! நீ என்னுற் பெறவேண்டிய தெதுவோ அதனைப் பெற்றுக்கொள்” என்று கூறலும், மனைவி மகிழ்ந்து வணங்கி, “சுவாமீ! எனக்குங் காசிராஜனை மணந்த என் சகோதரிக்கும் புத்திரபாக்கிய மில்லை. தாங்கள் தயை செய்து புத்திர பாக்கியத்தை யளிக்கவேண்டும்” என்று வினவ, முனிவர் மகிழ்ந்து, “ஓ மாதே! உன் கருத்தின்படி வரங் கொடுத்தேன். பூரண சோமவாரத்தில் அதோ இருக்கும் நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, உன் தங்கை முருக்கமரத்தையும், நீ அரசமரத்தையுந் தழுவுங்கள். நீ ஒரு பிராமண புத்திரனைப் பெறுவாய், உன் தங்கை இராஜபுத்திரனைப் பெறுவாள்” என்று கூறினர்.

பின்பு பிருகுமுனிவரின் மனைவி தன் தங்கையை அழைத்துத் தன் கணவன் கூறியதைத் தெரிவித்தாள். சோமவாரத்தில் இருவரும் நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து, பிருகுமுனிகூறியபடி மரத்தைத் தழுவப் போய் அரசன்மனைவி அரசமரத்தையும் பிருகுமுனிமனைவி முருக்க மரத்தையும்மாக மாறித்தழுவி, அப்பால் யோசிக்கும்போது மரம் மாறு பட்டதைக்கண்டு இரண்டுமாதர்களு மனவருத்தமுற்று முனிவ ரிடத்து வந்து, தாங்களிருவரும் மரத்தை மாறுபாடாகத் தழுவியு தைக் கூறினர். முனிவர் குறுநகைகொண்டு, “ஓ மாதரசே! நாம் கூறியபடி தழுவாமல் மாறாகத் தழுவினமையால், இராஜனது மனை விக்கு வேதியனும் உனக்கு அரசனும் உண்டாவான்” என்று கூற, இருவரும் மனவருத்தமுற்றுப் பலவாறு துதித்து “சுவாமீ! இதை உல கம்பழிக்குமாதலால் திருவுளங்கனிந்து யார் யார்க்கு எந்தக்குல புத் திர னுண்டாகவேண்டுமோ அந்தக் குலபுத்திர னுண்டாகும்படி கிரு பைசெய்யவேண்டும்” என்றுவேண்ட, முனிவர் மகிழ்ந்து இராஜகன் னிகை இராஜபுத்திரனைப்பெறுவாள். நீ பிராமணபுத்திரனைப் பெறு வாய்” என்று வரங்கொடுத்தார். அம்முனிவர் கட்டளைப்படி காசி ராஜன்மனைவி, ஓர் இராஜபுத்திரனைப் பெற்றாள். அப்புத்திரன் கௌ சிக ராஜனென்று பெயர்கொண்டு மகுடாபிஷேகமாக அரசாண்டு,

வேட்டைக்கு வந்து வேட்டையாடி வசிஷ்டர் ஆசிரமமடைந்து அந்த வசிஷ்டமுனிவர் கட்டளையினால் அன்னமிட்ட காமதேனுவைப் பிடிக்கப்போய்ப் பங்கப்பட்டு, தவமகிமையே பெரிதென்றெண்ணித் தவசியாகி விசுவாமித்திர ரென்று பெயர்வகித்துச் சாபாதுக்கிரக சாமர்த்திய முள்ளவராபிருக்கிறார்.

இங்கே முனிவர்மனைவி ஒரு புத்திரனைப்பெற்று ஜமதக்கினி பென்று பெயரிட்டு வளர்த்து வந்தாள். பிருகு, தமது புத்திரனாகிய ஜமதக்கினிக்கு நாலுவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - அறுபத்துநாலு கலைக்கியான முதலியவற்றைக் கற்பித்துத் தவத்துக்கு வேண்டிய மந்திரங்களை உபதேசித்தனர். ஜமதக்கினி தவவேடங் கொண்டு, இந்த வனத்தில் வந்து தவம் புரிந்து, இரேணுகையென்னும் இராஜபுத்திரியை மணந்து வாழ்ந்துவந்தனர். அவ்விரேணுகாதேவி தன்னுவன் - அனுவன் - விச்சுவாவசு - இராமன் என்னும் நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். அவர்களில் இராமனென்னும் பெயரையுடைய புத்திரன் தமையன்மார்களைவிட அதிகமாக வேதாகம கலைக்கியானங்களை யுணர்ந்து, அரசர்க்குரிய தனுர்வேதங்களையும் பயின்று, தவசிரேஷ்ட சிகாமணிகளுக்கும் அருமையாகிய சாம்பவ மூர்த்தியை நோக்கித் தவத்தி லிருந்து, அச்சாம்பவ மூர்த்தியின் அருக்கிரகத்தாற் பரசு என்னும் ஆயுதம்பெற்று, பரசுராமனென்று யாவரும் புகழ் இனிது வீற்றிருந்தார். புத்திரபாக்கியத்தைப் பெற்ற இரேணுகை, தன் கணவனாகிய ஜமதக்கினிக்குச் சதாகால மும் பணிவிடை செய்து வந்தாள். ஒரு நாள் அவள் பூஜைக்கு ஜலந்திரட்டிவர நதிக்குச் சென்றாள். அங்கொரு கந்தர்வபுருஷன் அந்நதிக்கு நேராக அந்தரத்திற் செல்ல, அவன் சாயல் அந்நதியில் தோன்றிற்று. இரேணுகை அந்தச் சாயலைப் பார்த்து அவனது அழகைக்கண்டு வியந்து ஜலந்திரட்டி-னாள்.

ஓ தருமந்தனா! பூர்வஜன்மத்தில் ஒருவனுக்கு மனைவியாக இருந்து, மற்றொரு ஜன்மத்தில் வேறொருவருக்கு மனைவியாக இருப்பவள், பூர்வ பிராரத்துவ சம்பந்தத்தால் பூர்வஜன்மப் புருஷனை வேறொருவடிவமாக இருக்கக்கண்டு வியந்தாலுங் கற்புக் கழிவு வருமென்று கற்பிலக்கணங் கூறுகின்றமையால், ஜன்ம வாசனையுடையவளாத இரேணுகை ஒரு புருஷனை வியந்து ஜலந்திரட்டி-னாள் ஜலங் குடத்திற் நிராருமோ? ஜலந்திராளாதிருந்ததைக் கண்ட அம்மாதா மனவருத்தமுற்று உடனே தன் கணவனிடத்துச்

சென்று சித்திரப்பதுமையைப்போல் அசைவற்று நின்றனர். திரி
காலமு முணரவல்ல ஜமதக்கினிமுனிவர் மனைவியின் கருத்தை
யறிந்துகொண்டவராய், உடனே தம் அருகிலிருந்த மூன்று
குமாரர்களையும் அழைத்து, “இவளை வெட்டிவிடுங்கள்” என்று
கூறினர். மூன்று புத்திரரும் அன்னையைக் கொல்வதற் கஞ்சின
வராகிப் பின்னிடைந்தனர். ஜமதக்கினி சினங்கொண்டு மூவரை
யும் நோக்கி, “அடா பாடுகளே! பிதாவாகிய என் சொல்லை நீங்கள்
மறுத்தமையால் நீங்கள் மூவரும் வேடுவராகி வில் அம்பு முதலிய
வற்றையேந்தி, மிருகவதை செய்து அதன் மாமிசத்தைப் புசித்
துக்கொண்டு நீசத்துவ மெய்தக் கடவீர்கள்” என்று சபித்துவிட்
டார். மூவரும் தந்தையின் சாப்படியாயினர். ஜமதக்கினி பின்பு
நாலாவது புத்திரனாகிய பரசுராமரை அழைத்து, “இம்மாதைக்
கொலை செய்து வா” என்று கட்டளையிட்டனர். பரசுராமர்
தந்தை வாக்கியத்தை வேதவாக்கியமாகக்கொண்டு, தாயைத்
தொலைவி லழைத்துப்போய் உடைவாளால் வெட்டி எறிந்துவிட்டுத்
தந்தைபிடத்து வந்து வணங்கி நின்றனர்.

அதை ஜமதக்கினி கண்டு, மனமகிழ்ந்து, வணங்கிய மைந்
தனை வாரித்தழுவி, “அப்பா புத்திரசிகாமணியே! என் வாக்கியத்
தைத் தடுக்காமல் உன் தாயைக் கொலைசெய்தனை. நீ சத்திய
சொருபியென்பது இதனால் விளங்குகின்றது. உனக்கு என்ன வரம்
வேண்டும், கேள் தருகிறேன்” என்று கூற, பரசுராமர் மறுபடியும்
வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! என் தமையன்மார் மூவரும் தங்கள் சாபத்
தினால் நீசராயினர். அவர்கள் முன்போல் மாதவசிரேஷ்ட
ராகவும், கற்புக் கழிவுவந்து இறந்த என் மாதா முன்போற்
கற்புடைமை பெற்று உயிர் பெறவும், தாயைக் கொலைசெய்தபாவம்
என்னை அணுகாமல் நீங்கவுங் கிருபை செய்யவேண்டும்” என்று
கேட்டான். ஜமதக்கினி மகிழ்ந்து, பரசுராமர் கருத்தின்படி நீசரா
யின மூன்றுகுமாரரை முன்போலாக்கி, இரேணுகையை யெழுப்பி,
பரசுராம ரடைந்த பாவத்தை யகற்றி, முன்போல வாழ்ந்திருந்த
னர். பரசுராமர் வேறொரு வனத்திற்குச்சென்று தவநிலை யியற்றித்
தவஞ்செய்திருந்தார். கேளும் தருமந்தனா! அக்காலத்தில்
கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்றொரு அரசனுண்டாகி உலகத்தை
யூண்டு வந்தனன். அந்த அரசன் முனிவர்க ளிருக்கிற ஆசிர
மங்களில் வந்து, எள்ளளவேனும் இரக்கமில்லாமல் வணங்களை

அழிக்கிறதும், அதைக் குறித்து வந்த முனிவரையும் முனிவருடைய சீடரையும் அதமாக்குகிறதுமாக இருந்தான். அந்தக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் ஒருகால் தன் சேனையோடு வேட்டைக்கு வந்து வேட்டையாடி, ஜமதக்கினி ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து அந்த ஆச்சிரமத்தை அதமாக்க, ஜமதக்கினியின் புத்திரர் மூவரும் வந்தெதிர்த்துக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனைத் தடுத்தனர்.

கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் அளக்கரிய ஆற்றலையுடையவனாதலால் போரில் முனைந்து நின்றான். அதை யங்கிருந்த முனிவர்குழாங்கண்டு, அயலிலிருந்த வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த பரசுராமருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் கடுஞ்சின மடைந்து வந்து கார்த்தவீரியார்ச்சுனனை எதிர்த்து, அவனுடைய இரதகஜதுரகபதாதிகளையெல்லாம் அதமாக்கி, அவனையும் வெட்டி யெறிந்தார். அவ்வார்ச்சுனனுடைய நால்வகைச் சேனையுடைய சுருவளியி லகப்பட்ட மயிலிறகுபோற் பறந்தோடி நகரமடைந்தார்கள். நகரியிலுள்ளவர்கள் பெரிய சபையொன்று கூடி, கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் புத்திரனுக்கு மகுடாபிஷேகஞ் செய்யவேண்டுமென்று ஏற்பாடுசெய்து, அப்புத்திரனை யழைத்து நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் மங்கள ஸ்நானஞ் செய்வித்து, வேதவேதியர்கள் பல ஆசிகள் கூற மகுடாபிஷேகஞ்செய்து, எல்லோருக்குத் தகுந்த மரியாதை செய்தனர். கார்த்தவீரியார்ச்சுனனுடைய புத்திரன் மகுடாபிஷேகனாகி அரசுசெலுத்தி, தந்தையைக் கொன்றவ னின்றானென் னுணர்ந்தான்; பின் எவ்விதத்திலும் அவன் தந்தையைக் கொல்லவேண்டுமென்று கங்கணங்கட்டிக்கொண்டு, நேராகச் சென்று கொல்வதற்குச் சக்தியில்லாதவனாகிப் பரசுராம ரில்லாத சமயம் பார்த்துச் சென்று, மறைந்திருந்து ஜமதக்கினியை வெட்டி யெறிந்துவிட்டான். அதை இரேணுகை அறிந்து ஒவென் றலறி மார்பிலடித்துக்கொண்டு அழுதான். இதை அங்கிருந்த முனிவர் குழாமுஞ் சீடரு மறிந்து, அருகி லொருவனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த பரசுராமருக்குத் தெரிவித்தனர்.

அக் கொடுமையைக் கேட்ட மாத்திரத்திற் பரசுராமர் காலாக்கினி உருத்திரனைப் போலச் சீறி விரைவில் வந்து, தந்தையின் பிரேதத்தைக் கண்டு துக்கக்காமல் தாயை நோக்கி, “ஓ அம்மனீ! நீ வருத்தப்படாதிரு. நீ என் கண் காண இப்போது ஏழுதரம்மார்பிலடித்துக்கொண்டு அழுதமையால், சூரியகுலம் ஏழுதலை முறை யில்லாம விருக்க என் பரசுக் கிரையாக்கி, சூரியகுலத் தரசரை

யெல்லாம் நாசப்படுத்துகிறேன்” என்று சபதங் கூறி, உடனே தமது தந்தையின்பிரேதத்தை யடக்கஞ்செய்து, செய்யவேண்டிய பிதிர்க்கடனை நிறைவேற்றி, பின்பு போர்க்கோலங் கொண்டு வெளிப் பட்டுச் சூரியகுலத் தரசரோடு எதிர்த்து அவர்களை நாசப்படுத்தி, கார்த்த விரியார்ச்சுனன் புதல்வனை எதிர்த்து, அவனைத் தனது மந்திராஸ்திரத்துக்கு இரையாக்கி, அவனுடைய புத்திரமித்திரர் முதலியோரையும் நாசமாக்கி, அச்சூரிய வமிசத்திலெங்கேனுங் கரு விருந்தாலும் அதனையும் விளங்கவொட்டாமற் செய்து, பெரிய ஓர் உதிரவாறுண்டாக்கி, அந்த ஆற்றில் தந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய மற்றக்கடனையு நிறைவேற்றி, வீரகங்கணத்தோடு சூரியகுலத் தரசர்களின் பூமியையெல்லாங் காசிபரிடத் தொப்புவித்து, தாம் முன்போலத் தவவேடங்கொண்டு மகேந்திரகிரிக்குச் சென்று, அங்குத் தவசிலையொன்றியற்றித் தவத்தி லிருக்கிறார். அவர் சூரியோதய மானவுடன் இந்தியில் ஸ்நானஞ் செய்ய வருவார்” என்று கூறினவுடன் சூரியனும் உதயமானான். பரசுராமரும் வந்தார். அவரைத்தருமராஜன்கண்டு தம்பிமாரோடு எதிர்சென்று வணங்கித் தம் பெயரை எடுத்தோதினர். பரசுராமர் தருமராஜனையும் அவன் சகோதரரையுங் கிருபானோக்கம் பெருக நோக்கிப் பல ஆசிகள் கூறிச் சொல்லுகிறார்—

“ஓ தருமநத்தனா! நீ சத்தியசந்தன். உன்றாற் பலதருமங்களும் நிறைவேறும். தருமதேவதை நாலு பாதத்தோடு நடக்குமாதலால் உனக்கு யார் யார் என்னென்ன குற்றஞ் செய்தபோதிலும் உனக்கொரு அழிவில்லை. நீ இன்னுஞ் சிலநாளில் உலகாதிபதியாகி யிருப்பாய்” என்று வாழ்த்தி, தாம் நாடிவந்த நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து தமதிருப்பிடஞ் சென்றார். தருமராஜன் தம்பிமாரோடு அங்குள்ள நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து அங்குச் சிலநாளிருந்து பின்பு கோதாவிரிநதிக்குச் சென்று அந்தியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அந்நதிக்கரையில் யாகசாலையொன்றியற்றி, அந்த யாகசாலையிற் சகல முனிவர்களும் வேதமந்திரங் கூற யாகஞ்செய்தனர். அத்தருணத்தில் துவாரகைக் கதிபனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி, பஞ்சவராகிய தமதுமைத்துனரைப்பார்க்க விருப்புற்று, தாம் தம்சகோதரனாகிய சாத்தகியையும் பரிஜனங்களிற் சிலரையும் அழைத்துக் கொண்டு இராதமேறி வந்து, கோதாவிரிக்கரையை யணுகித் தருமராஜனைக் கண்டு வணங்கினார். தருமராஜன் காடாவிங்நனஞ் செய்

தனர். பீமன் - நகுலன் - சகாதேவன் - பாஞ்சாலி - இவர்கள் விழுந்து வணங்கினர். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுஞ் சாத்தகியும் மகிழ்ந்தனர்; பின்பு அப்பாண்டவர்களுந் தாங்களும் ஒருவரையொருவராளிங்கனஞ் செய்து சந்தோஷங் கொண்டாடினர். தருமராஜன், கிருஷ்ணமூர்த்தி சாத்தகி இவ்விருவரோடு சிலநேரம் நல்வசனம் வசனித்துப் பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியையுஞ் சாத்தகியையுந் துவாரகா நகர்க் கனுப்புவித்து, தாம் தம் சகோதரர்களோடு அக் கோதாவிரிநதியைக் கடந்து, சையாதிமஹாராஜன் யாகஞ்செய்த பூஞ்சோலைக்கு வந்து சேர்ந்து தம்முடன் வருகிற உரோமசன்மரைப் பார்த்து வணங்கி, “ஓ சுவாமீ! இந்த வனம் யாருடையது? இதில் யாகவேதிகை முதலியவை இருக்கவேண்டிய காரணமென்ன? இதனை அடியேற்கு விளங்க வுரைக்க வேண்டும்” என்று வினவ, உரோமசன்மர் மகா சந்தோஷத்துடன் சொல்லுகிறார்.—

சௌநகமுனிவர் சரித்திரம்

கேளும் தருமரத்தனா! பிருகு முனிவருடைய புத்திரராகிய சௌநகமுனிவர் இவ்வனத்தில் அநேகநாள் தவஞ் செய்தார். நெடுங்காலத் தவத்தி விருந்தமையாற் சௌநகரைப் புற்று மூடிற்று. அக்காலத்திற் சையாதி மஹாராஜன் வேட்டைக்கு வந்து அவ்வனத்திலிறங்கினான். அந்த அரசனுடன் வந்த அவனது குமாரத்தியாகிய சுகன்னிகை அவ்வனத்தின் விநோதங்களைப் பார்க்க வெளிப்பட்டு, சௌநகர் கண்ணொளி பிரகாசிக்கின்ற புற்றினிடத்து வந்து, இஃதென்ன ஒளியென் றையுற்று, அங்கிருந்த துரும்பி விரண்டு துரும்பெடுத்து இரண்டொளியின் வழிபிற் குதித்தனள். அந்தத் துரும்பு புற்றில் தவஞ்செய்திருந்த சௌநகர் கண்ணிற்குக் கிஞ்சித்து வருத்தமுண்டாக்கிற்று. சௌநகர் சினங்கொண்டு அரசன், இராஜகன்னிகை, மந்திரிகள் - தவிர மற்ற நால்வகைச் சேனைகளுக்குங் கண் தெரியாமலிருக்கச் சபித்தனர். அரசன் அதையறிந்து முற்றுஞ் சோதித்து, தன் குமாரத்தியாற் குற்றம்நேரிட்டதென் றுணர்ந்து, புத்தினிடத்து வந்து பலவாறுபுகழ்ந்து முனிவரைக் கண்டு வணங்கி, ‘என் குமாரத்திசெய்த குற்றத்தை மன்னித்து அந்தக் கன்னிகையை மணந்து என்னை யாதரிக்கவேண்டும்’ என்று கூறினன். அதைக் கேட்ட சௌநகர் மறுபடியும் சேனைகளுக்குக் கண்தெரிய வரங் கொடுத்து, சுகன்னிகையை மணந்து, அரசனுக்கு விடை

கொடுத்துத் தவத்தி லிருந்தார். சுகன்னிகை புருஷனுக்குப் பணி செய்து வந்தாள்.

அப்படிப் பணிவிடைசெய்து வருகிற காலத்திலொருநாள் அந்த மாது, ஜலந்திரட்டிவரப் போனாள். அத்தருணத்தில் அசுவனிதேவர்கள் சுகன்னிகையைக் கண்டு அவளைச் சோதிக்க எண்ணி, “ஓ மாது சிரோமணி! உன்புருஷன் யார்? இந்த வனத்தில் நீ யிருக்கவேண்டிய காரண மென்ன?” என்று வினவினர். அதற்குச் சுகன்னிகை-“ஓ அதிதிகளே! என்கணவர் செளனகமுனிவர். அவர்க்குச் ஜலந்திரட்டி வருகிறேன்” என்று கூறினாள். அதற்கு அசுவனிதேவர்கள் சிரித்து, “ஓ மாதே! நீ மகாருபவதியாகவும் இராஜ கன்னிகையாகவு மிருக்கிறாய். கீழவன் கணவனுமிருப்பதில் உனக்கு வரும்பய மென்ன?” என்று வினவ, இந்தக் கடுர வாக்கியத்தைக் கேட்டமாத் திரத்தில் சுகன்னிகை செவியைப் பொத்திக்கொண்டு மறுமொழி கொடாமல் தன் கணவனிடத்து வந்து வழியில் நடந்தவற்றைக் கூற, செளநகர் ஞானதிருஷ்டியால் இன்னுரென்றறிந்து கொண் டவராகி மனைவியை நோக்கி, “ஓ பெண்கள் சிகாமணி! உன் னுடன் தாறுமாறாக வசனித்தவரிடத்துச் சென்று, ‘உங்கள் கருத்தின்படி இணங்குகிறேன்; உங்களிலொருவ ரேற்படுங்கள்’ என்று கூறு. அதன்மே லவர்கள் என்னிடத்திற்கு வருவார்கள். ஆதலால் விரைவிற் செல்” என்று கூறினர். சுகன்னிகை அசுவனி தேவர்களிடத்துக்கு வந்து, “ஓ அதிதிகளே! உங்கள் கருத் தின்படி நடக்கிறேன்; உங்களி லொருவ ரேற்படுங்கள்” என்று கூற, அசுவனிதேவர்கள் “நீ கூறுவதிற் பயனில்லை. உன் கணவனோடு யோசித்துக்கொண்டு அவர் கருத்துமகிழும்படி நடக்கிறோம்” என்று கூறி, இருவருஞ் செளநகரிடத்துக்கு வந்து அவரை அழைத்துக் கொண்டு, சுகன்னிகையோடு ஒரு சுணைக்குச்சென்றனர். அங்கே நால்வரு முழுகினர். அப்போது சுகன்னிகை கண்ணுக்கு அவ் வசுவனிதேவ ரிருவருஞ் செளநகரும் ஒரேவித வாலிபரைப் போல் தோன்றி நின்று சுகன்னிகையை நோக்கி, “ஓ பெண் கள் சிகாமணியே! எங்களில் யார்மேல் உனக் கிஷ்ட மிருக் கின்றதோ அவர்களைத் தொடு” என்று கூறினர். சுகன்னிகை தன் கணவனை மனதில் நினைத்து ஒரு வாலிபனைத் தொட்டனள். தொட்டவாலிபன் அவள் கணவனாகவே இருந்தமையால் அசுவனி தேவர்கள் மகிழ்வடைந்து, தங்கள் சுயரூபத்தோடு விளங்கிச் சுகன்

னிகையைப் பலவாறு புகழ்ந்து, செளநகரைப் பார்த்து “ஓ செளநக முனிவரே! நீர் தவசி. இராஜகன்னிகையை நீர் மணந்திருக்கிறீர். நாங்கள் அக்கன்னிகையின் நற்குண நற்செய்கைகளைக் கண்டறிந்து உமக்கு யௌவனதிசை கொடுத்தோம். நீர் இன்றுமுதல் அக்கன்னிகைக்கு இன்பம் பெருக நடந்துகொள்ள வேண்டியது உமது கடமை” என்று கூறினர்.

சௌநகர் மகிழ்ந்து “ஓ சுவாமிகளே! முதுமைப்பருவமடைந்த எனக்கு, வாலிபத்தைக் கொடுத்தமையால், யாகத்தி லுங்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கிறேன்” என்று வாக்குத் தத்தஞ் செய்து பணிந்து விடைபெற்று, இந்த ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து தமது மனைவியோடுவாழ்ந்து சுகத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருந்தார். சையாதி மகாராஜன் தன் மருமகனாகிய செளவுநகமுனிவரைப் பார்க்கத் தன் பரிஜனத்தோடு வனத்துக்கு வந்து மருமகனைக் கண்டு வணங்கி, செளநகரடைந்திருந்த வாலிப்பருவத்தைப்பார்த்து வியப்படைந்து, வாலிப்பருவ மடைந்ததற்குக் காரணமென்னவென்று வினவினன். செளநகர் அசுவனிதேவர்களால் வாலிப்பருவ மடைந்ததை யெடுத்தோதினர். அதற்கரசன்மகிழ்வடைந்தவனாகி “ஓ ஸ்வாமீ! அடியேன் நெடுநாள் மகுடாபிஷேகாகி இம்மைப்பய நெவ்வளவோ அவ்வளவையு மடைந்தேன். இனி மறுமைப் பயனைச் சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்பயன் எனக்குச் சித்திக்கும்படி திருவுள்ளங்கனிந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்ட செளநகர் மகிழ்ந்து “ஓ மஹாராஜனே! உனக்கு மறுமைப்பயன் கிடைக்கவேண்டு மென்றால், யாகங்களைச் செய்யவேண்டும். யாகங்களுக்குத் தகுந்த பதார்த்தங்களைச் சேர்ப்பா யானால் யாகஞ்செய்து மறுமைப்பயனை அடையும்படி செய்விக் கிறேன்” என்று கூற, அரசன் அக்கருத்துக்கிசைந்து, யாகத்துக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களையெல்லாம் நகரத்திலிருந்து அழைப்பித்துக்கொண்டு அந்தயாகவிதிகைகளை யியற்றிச் செளநகரையே குருவாகக்கொண்டு, சில முனிவர்கள் புடைசூழ்ந்து வேதமந்திரங்களைக் கூறத் தன் மனைவியுடன் யாகதீக்ஷை வகித்துச் செளநகர் முன்னிலையில் அந்த யாகத்தை வேதாஃமவிதிப்படி நடத்தினன். செளநகர் யாக அவிர்ப்பாகத்தை அசுவனிதேவர்களுக்குக் கொடுக்கிறீமென்று வாக்குத்தத்தஞ் செய்தபடி அசுவனிதேவர்களை நினைக்க, உடனே அவர்கள் வரவும் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்து அவர்கட்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க யத்தனித்தார். இந்திரன், இதை

புணர்ந்து “யாக அவிர்ப்பாகத்துக்கு நான் உரியவனாயிருக்க, அசுவனி தேவர்களுக்கு இந்தச் செளநகர் அதைக் கொடுப்பது அக்கிரமம்” என்று கருதி, தக்ஷணன் தன் வச்சிரப்படையை யேந்திச் செளநகரை அதமாக்க எண்ணினான். இந்திரன் கோட்பாட்டை தவ்விக்கியானிபாகிய செளநக ரறிந்து ஒருமந்திரத்தை உச்சரித்தார். அந்த மந்திர பலத்தால் இந்திரனுடைய கரம் ஸ்தம்பித்து அசைவற்றுக் காட்டுக்கொம்புபோ லாயிற்று. மறுபடியுஞ் செளநகர் அதிகச் சினங்கொண்டு, “இந்த இந்திரனுக்கு இவ்வளவு இறுமாப்பா?” என்று கோபித்து, அவனை நாசப்படுத்தத் தாஞ் செய்து கொண்டிருந்த யாகத்தில் வேறொரு மந்திரத்தை யுச்சரித்து யாகஞ் செய்தார்.

அந்த யாகத்தில் அக்கினிக்கொழுந்துபோன்ற தலைமயிரும் பிறையை இரண்டு துண்டாக்கி வைத்தாற்போல் விளங்குங் கோரப் பலனும் பெற்று, காத்திரமான தேகத்தோடும் உடைவாளோடும் ஓர் அசுரன் வெளிப்பட்டான். அந்த அசுரனைச் செளநகர் பார்த்து, “ஓ பூதமே! இறுமாப்படைந்திருக்கிற இந்திரனை நாசப்படுத்திவா” என்று கட்டளையிட்டார். உடனே பூதம் வெளிப்பட்டது. இந்திரன் அதை யறிந்து, திகிலடைந்து கைகால்கள் உதற முறையோ முறையாவென்று ஒலமிட்டு, “ஓ செளநக முனிந்திரா! நான் உமது அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! அடியேன் பிழையைப் பொறுத்து இத்தருணங் காப்பாற்றுவது உமதுகடமை” என்று புலம்பினன். கருணைக் கடலாகியுஞ் சாபாறுக்கிரக சாமர்த்திய முள்ளவராயு மிருக்கிற செளநகர் கேட்டு மனமிரங்கி, தாம் அனுப்பிய அசுரன் யாகத்தி லடங்க மற்ருரு மந்திரத்தை யுச்சரித்து, அவ்வசுரனை யாககுண்டத்திற் போகச்செய்து, இந்திரனுக்குக் கைகால்கள் முன்போலாகும்படித் திருவுளங் கனிந்தார். இந்திரன் கைகால்களை யுதறிக்கொண் டெழுந்து, செளநகரிடத்துக்கு வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டுப் பலவாறு புகழ்ந்து “ஓ சுவாமி! உமது மனமையை அறியாமல் துர்ச்செய்கையை மேற்கொண்டேன். என்னை மன்னித்துத் தங்கள் கருத்தின்படி அசுவனிதேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங்கொடுத்து மனக்களிப்பெய்தும்” என்று கூற, செளநகர் யாகத்தைப் பூர்த்திசெய்து, அசுவனி தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து, சையாதி மஹாராஜனைப் புனிதனாக்கி மறுமைப்பயனை உதவினார். இப்படி உரோமசன்மர் அந்தச் சையாதி மகாராஜன் யாகஞ்செய்த இட மிதுவென்றும் செளநகர் வாழ்ந்திருந்த சோலை

யிதுவென்றுங் கூற, தருமராஜன் பீமன் முதலானவர் கேட்டு மகிழ் வடைந்து, அந்நதியையுஞ் சோலையையுங் கடந்து யமுனாநதியை அடைந்து, அந்நதியில் விதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்து, அதையுங் கடந்து வடதிசை நோக்கிச் செல்லும்போது, அங்கொரு நெருங்கிய சோலை தோன்றிற்று. தருமராஜன் அந்தச் சோலையைக் கண்டு “இது யாருடைய வனம்?” என்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்—

அசுவமஹாராஜன் சரித்திரம்

கேளும் தருமநந்தனா! முன்னொருகாலத்தில் அசுவமஹா ராஜன் என்றொரு அரசு னிருந்தான். அவன் ஆறுசாஸ்திரம் நாலு வேதம் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியான முதலியவற்றை ஓதி யுணர்ந்து, தருமதேவதை நாலுபாதத்திலும் நடக்கச் செங்கோல் செலுத்தி அரசாண் டிருந்தான். அவனுக்குப் புத்திர பாக்கிய மில்லை. அதனால் அவன் மனவருத்தமுற்றுப் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறவேண்டுமென்று கருதி, தன்னரசை மந்திரிகளிடத் தொப்பு வித்து, தானுந் தன் மனைவியுமாய் மரவுரிதரித்துக் காட்டிற்குச் சென்று அங்கிருந்த பெரியோர்களைத் தரிசித்துப் பிருகுமுனிவரைக் கண்டு வந்தனஞ் செய்து, மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்நின்று பலவாறு புகழ்ந்தனன். தவசிரேஷ்ட சிகாமணியாகிய பிருகுமுனி, அரசன் முகம்வாடி யிருப்பதை யுணர்ந்து “ஓ மகாராஜனே! நீயோ மண்டலேஸ்வரன்; நீ காட்டுக்கு மரவுரிதரித்து வரவேண்டிய தென்ன? உன் முகம் வாட்டமுந் திருக்கவேண்டிய தென்ன?” என்று வினவலும், அரசன், புத்திரபாக்கிய மில்லாதிருப்பதை எடுத்தோதினன். அதைப் பிருகுமுனிவர் கேட்டு “ஓ மகா ராஜனே! உனக்குப் புத்திரபாக்கியம் வேண்டியதா யிருந்தால் யாகத்தைச் செய்; அதன் மூலமாக உனக்குப் புத்திரனுண்டாவான்” என்று கூற, அரசன் மகிழ்ந்து உடனே தன் நகரத்துக்குத் தெரி வித்து யாகத்துக்குவேண்டிய பதார்த்தங்களை அழைப்பித்து, யாக வேதிகை யியற்றி, அதில் தன் மனைவியினுட னிருந்து யாகதீக்ஷை வகித்து, பிருகுமுனியைக் குருவாகக்கொண்டு சில முனிவர்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு ஏழுநாள் பரியந்தம் யாகத்தை நிறைவேற்றி, பிரம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன் முதலான தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பா க்ங் கொடுத்தான். யாகத்தில் கிடைத்த ஜலத்தைக் கலயத்திலேந் தித் தருப்பையால் மூடிவிட்டு அன்றிரவில் யாவருஞ் சயனித்தனர்.

நித்திரை செய்யும்போது அரசனுக்குத் தாகமெடுத்தது. அரசன், ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல், யாகத்தாற் பெற்றிருந்த கலயத்தி லிருந்த ஜலத்தையெல்லாம் அருந்தினன். சூரியோதயமானவுடன் யாவரு மெழுந்து காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு யாகசாலைக்கு வந்தார்கள். பிருகுமுனி கலயத்தில் நீரில்லாமலிருந்ததைக் கண்டு, அரசனை யழைத்து “இதில் ஊற்றிய நீர் இல்லாமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்று வினவினார். அரசன் நடுங்கி, “ஓ சுவாமீ! இரவு அடியேனுக்குத் தாகமுண்டாயிற்று. அத்தாகமடங்க இந்நீரை நான் அருந்திவிட்டேன்” என்று கூறினன். முனிவர் கேட்டு மனவருத்தமுற்று, “ஓ மஹாராஜனே! அருமையான யாகத்தைச் செய்து அந்த யாகமுன்னிலையிற் பெற்ற ஜலத்தைப் பருகிவிட்டனையே! அந்நீர்தான் புத்திரன். உன் வயிற்றில் புத்திரனுண்டாகி யிருக்கிறதே! இதற்கென்ன செய்கிறது? மேலும் அந்தப் புத்திரன் பத்துமாதத்தில் வெளிப்படுகிறவ னல்லன்; நூறு வருஷங் காப்பத்தி லிருந்து பின்பு வெளிப்படுவான். அதுவரைக்கும் உனக்குக் கனவருத்தம் நேரிடுவதுமன்றி, அப்புத்திரன் வெளிப்படும்போது உன் வயிற்றைப் பிளந்துகொண்டு வெளிப்படுவான். அக்காலத்தில் உனக்கபாய வருமே” என்று மிகுந்த வருத்தப்பட்டார். அதற்கு அரசன், “ஓ சுவாமீ! அடியேன் வருத்தப்படுகிறதும் மாணமடைகிறதும் எனக்கோர் பெரிதல்ல. புத்திரனில்லாதிருக்கிறதே பெரியவருத்த மாதலால், புத்திரனுண்டானால் அதுவே மேலான பயன். நான் இவ்வுலகத்தி லடையவேண்டிய பயனையெல்லாம் அடைந்துவிட்டேன். இனி யானடைய வேண்டியது மறுமைப்பயன்தான். ஆதலால் மறுமைப்பயனைக் கொடுக்கும் புத்திரனுண்டானாற் போதும்” என்று கூறினன். அதற்குப் பிருகு முனி மகிழ்ந்து, அரசனுக்குப் பல ஆசிகள் கூறி விடைகொடுத்தார்.

பின்பு அரசனானவன் தன் பரிஜனத்தோடு நகரம்வந்து சேர்ந்து அரசு செலுத்தி நூறுவருஷகாலங் கருவைச் சுமந்து வருத்தமுற்று, பின்பு ஒரு புத்திரனைப் பெற்றான். அப்புத்திரன் வெளிப்படும்போது வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிப்பட்டமையால் புத்திரன் முகதரிசனமானவுடன் அரசன் சொர்க்கலோக மடைந்தான். சொர்க்கலோக வாசிகளாகிய அரம்பா ஸ்திரீகள் அந்தப் புத்திரனை யெடுத்து, தேவாமிர்த மூட்டி வளர்த்து வந்தார்கள். அந்தப் புத்திரன் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமு

மாக வளர்ந்து வந்தான். இறந்துபோன அசுவமஹாராஜனுடைய மந்திரிமார் முதலான யாவருங் கூடி அப்புத்திரனுக்கு மாந்தாதா என்று நாமமிட்டு, சகல கலைக்கியானமும் விளங்க நூல்களைக் கற்பித்து, வில்முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியுஞ் செய்வித்தார்கள். மாந்தாதாவானவன் வாலேப்பருவ மடைந்து மகுடாபிஷேகனாகி, நீதிதவறாமற் செங்கோல்டடாத்திக் குடிகளைப் பாதுகாத்து வந்தான். ஒரு காலத்தில் மழையில்லாமல் உயிர்களெல்லாம் வருத்தமுற்றன. அது கண்டு மாந்தாதா மேகத்துக்கதிபனாகிய இந்திரனோ டெதிர்த்துப் போரிட்டு மழை பெய்யும்படி செய்து, சிலகாலஞ் சென்றபின்பு, இந்த இடத்தில் யாகசாலை யியற்றி அநேக யாகங்களைச் செய்தான். அதுதான் இது—என்று உரோமசன்மர் கூறினர். தருமராஜன் கேட்டு மகிழ்வுற்றுச் சகோதரர்களோடு அங்கிருந்த நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து, அவ்விடத்தை விட்டு ஸரஸ்வதி நதிக்கு வந்தார். அங்கொரு ஆசிரமம் தோன்றிற்று. அதனைக் கண்ட தருமராஜன் உரோசன்மருக்கு வந்தனஞ் செய்து “ஓ சுவாமி! இந்த வனம் யாருடையது? இதன் சரித்திர மென்ன?” என்று வினவ, உரோமசன்மர் சொல்லுகிறார்—

சோமமஹாராஜன் சரித்திரம்

கேளும் தருமந்தனா! முற்காலத்திலே சோமமஹாராஜனென்றொரு அரசனிருந்தான். அந்த அரசன் மகுடாபிஷேகனாகி நூறு கன்னிகைகளை மணந்து இன்பமாய் வாழ்ந்து வருகிற காலத்தில், அவனுக்கு முதல் மனைவியினிடத்துக் குஷ்டபோயுடனே விளங்கும் ஒரு மூடப் புத்திரன் பிறந்தான். மற்ற தொண்ணூற்றொன்பது மனைவிகளும் புத்திரபாக்கிய மில்லாதவரா யிருந்தார்கள். அதனால் அரசனுக்கு மனவருத்த முண்டாய்த் தன் அரசை மந்திரிகளிடத்து ஒப்புவித்து, தன் மனைவிகளோடு வெளிப்பட்டு ஒரு முனிவரிடத்துச் சென்று வணங்கித் தன் மனக்குறையைச் சொல்லிக்கொள்ள, அம்முனிவர் கேட்டு, “உன்னுடைய மனக்குறையை நீக்க, வேதமுறைப்படி நான் சொல்லுகின்றதை, நீயும் உன்னுடைய பத்தினிகளும் மற்றவர்களுக் தவறாமலும் - யாதொரு மனவருத்தங் கொள்ளாமலும் - ரோதனம் புரியாமலும் மனோதிடத்துடனே செய்வீர்களா?” என்று கேட்க, அதற்கு அவ் வரசனும் அவனுடைய ஸ்திரீகளும், “வித்தியாச மில்லாமற் செய்கிறோம்” என்று ஏகமனதாகச் சொல்ல, அம்முனிவர் அவ்வரசனை

கோக்கி, “ அப்படியானால், உன்னுடைய மூத்தமனைவியிடத் துண்டாகிய குஷ்டநோய் கொண்டிருக்கும் மூடப்பிள்ளையை உன் கரத்திலே கொண்டுள்ள கூர்மைபொருந்திய வானாயுதத்தினாலே வகிர்ந்து யாககுண்டத்திற் போட்டுத் தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுத்தால், உன்னுடைய நூறு பத்தினிகளுக்கும் நூறு பிள்ளைகளுண்டாவார்கள் ” என்றார். உடனே அவ்வரசன் யாகஞ்செய்வதற்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களை வருவித்து யாகத்தி் வளர்த்து, அதில் தன்னுடைய மூடப்பிள்ளையை முனிவர் கூறியபடியறுத்துப்போட்டுக் கிரமப்பிரகாரம் யாகஞ் செய்கையில், அதிலிருந்து ஒரு சொர்னபாத்திரம் உண்டாயிற்று. அப்பாத்திரத்தில் மிக்க வெண்மை பொருந்திய சாத மிருக்கக்கண்டு, அதை யெடுத்து அவ்வரசன் தன்னுடைய நூறு பத்தினிகளுக்கும் பங்கிட்டுத்தர, அதை அவர்கள் வாங்கிப் புசித்தார்கள். அதுவே அந்த ஸ்திரீகளுக்குக் கர்ப்பமாயிற்று. சிசுஹத்ததோஷஞ் செய்வித்ததினால் சிலகாலஞ் சென்ற பிறகு அம்முனிவர் நரகலோகஞ் சேர்ந்தார். அரசன் செய்கையை அறிந்த ஜனங்கள், “ என்ன இந்த அரசன் கடவுட்செயலாற் கிடைத்த குஷ்டத்தோடுங்கூடிய ஒரு பிள்ளையை யேனும் வைத்துக் காக்காமல், எப்படி மனந்துணிந்து கொன்று யாகஞ்செய்தான் ” என்று பழித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதுநிற்க, அந்த நூறு ஸ்திரீகளுங் கர்ப்பமுற்றநாள் முதலாகப் பத்தாமாதத்தில் நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றார்கள். இந்தச் செய்தி அரசன் கேள்விப்பட்டு மிகுந்த சந்தோஷமடைந்து, அந்த நூறு குழந்தைகளையும் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாய் ஒருவிதமான குறைவில்லாமலும் - பேதமில்லாமலும் - சோர்வில்லாமலும் மகா ஜாக் கிரதையாய் வளர்த்து, சகல விததைகளையுங் கற்றுக்கொடுத்து, நெடுநா ளரசை யாண்டான். காலமுடிவிற பிள்ளைப்பழி நிவர்த்தியாக நரகலோகத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கவும் நீதியாய் அரசைச் செலுத்தினதினாற் பின்பு சொர்க்கலோகம் போகவும் பிரமதேவன் கட்டளையிட்டான். அந்தக் கட்டளையின்படி அவ்வரசன் நரகலோகத்தைத் தரிசித்து வரும்போது, தனக்குப் புத்திரபாக்கியத் தருவித்தவராகிய முனிவர் நரகவேதனையி லுழன்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டு, “ யாது காரணத்தினால் இந்தச் சங்கட நேரிட்டது ? ” என்று வினவ, அதற்கு அம்முனிவர், “ உனக்கு நற்பிள்ளைகளில்லாக்குறையை நீ என்னுடன்

முறைபிட்டுக் கொண்டதற்கு, நான் செவி கொடுத்துக் கேட்டுச் சும்மாவிராமல் உன் பிள்ளையை யறுத்து யாகஞ் செய்யச்சொன்ன தோஷத்திற்காக எனக்கு நரகமும், என் வாய்ச்சொல்லின்படி நீ நடந்துகொண்ட தோஷ நிவாரணத்திற்காக, நீ இந்த நரகலோகத்தைக் கொஞ்சந் தரிசித்துச் சொர்க்கலோகத்திற்குப் போகவுமாயின. ஆபினும் எனக் கிந்த நரகவாதனை நீங்கவேண்டுமானால் உன்னாலேயே நிவாரணமாகலாம்” என்று வருந்திக் கூற, அந்தச் சோமமகாராஜன் தனக்கு அம்முனிவர் செய்த நன்றியை யுற்றுணர்ந்து நல்லதென்று சொல்லி, யமதர்ம ராஜனிடத்திற்குப் போய் அம்முனிவர் தனக்குச் செய்த சகாயத்தையும், அச்சகாயத்தால் அவர் அடைந்த நரகவேதனையுங் கூறிக் அதற்குத் தான் செய்த புண்ணியப் பலன்களிலே பாதி அவருக்காகத் தத்தம்பண்ணுகிறேனென்றும் அவருக்குச் சொர்க்கலோகங் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்றும் வேண்டிக்கேட்க, யமதர்மராஜன் நன்றியுள்ள அவ்வரசனுடைய நற்குண நற்செய்கைகளைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு, “அப்படியே கொடுத்தேன்” என்று சொல்ல, உடனே அம்முனிவரும் அவ்வரசனும் மனமகிழ்ந்து இருவரும் ஒன்றாகச் சொர்க்கலோக மடைந்தார்கள். அந்த முனிவருடைய ஆசிரமம் இது தான்—என்று தருமராஜனுக்கு உரோமசன்மர் காண்பித்தார்.

சிபிச்சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அப்பாற் சிலதூரஞ் சென்றபோது ஓர் ஆசிரமம் தோன்ற, இஃது யாருடையதென்று தருமன் கேட்க, உரோமசன்மர் “ஓ யுதிஷ்டிர மகாராஜனே! பூர்வத்திற் பிரமதேவன் யாகஞ்செய்த இடம் இது. இந்த இடத்தி லிருக்கின்ற தீர்த்தமானது வெகு சிறப்புப் பெற்றது. எப்படியெனில் : முன்னம் பரதனென்கிற ஓர் அரசன் இந்தத் தீர்த்தத்திற் ஸ்நானஞ்செய்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். மேலேழுலோகங்களும் அவன் கண்களுக்குக் காணப்பட்டபடியால் அவன் அதிசய மடைந்தான். ஆகையால் நீங்களும் இந்தத் தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்வீர்களானால், உங்களுக்கும் அதிசயங் கள் தோன்றும்” என்று உரோமசன்மர் சொன்னார். அப்படியே தருமராஜனும், அவருடைய தம்பிமார்களும், திரௌபதா தேவியும், பிராமணர்களும், ஸ்நானஞ் செய்து, மேலேழுலகத்

தின் வளப்பங்களைக் கண்டு, பின்னுஞ் சொர்க்கலோகத்திற்கு மேலான உலகத்திலே பாண்டமகாராஜனையுந் தரிசித்து, அதற்கு மேல் தேவேந்திரனுடைய பட்டணத்தையுங் கண்டு, அதில் அர்ச்சுனன் மகாசந்தோஷ சாம்பிராஜ்யத்துடன் வீற்றிருக்கின்றதையும் பார்த்து, உள்ளங் களித்து, உடலம் பூரித்துக் கரையேறி வந்து அப்பாற்போகப் புறப்பட்டார்கள்.

அப்போ தவ்வழியில் அவர்கள் ஸரஸ்வதிநதியைக் கண்டார்கள். அந்த நதிக்கு அநேக துறைகள் ளுண்டு. அவற்றிலொரு துறைப் பிறங்கி யாவரும் ஸ்நானஞ் செய்து தர்ப்பணங்கள் பண்ணி அவ் விடம்விட்டு வடதிசை நோக்கிப் போகையில், உரோமசன்மர் தருமராஜனைப் பார்த்து, “இது பூர்வத்தில் தக்ஷப்பிரஜாபதியின் யாகசாலை. அன்றியும் உங்கள் குலத்தில் நகுஷ னென்னும் ஒருவன் தேவேந்திரப்பட்டம் பெறுதற்கு யாகஞ்செய்த சாலை. இது குருக்ஷேத்திர பூமிக்கு வடக்கு. இதன் எல்லை முடிவு அதோ இருக்கின்றது. அந்த எல்லை முடிவில் தெரிகின்றதே, அது உங்கள் குலத்தி லுதித்திருந்த யயாதிமகாராஜன் செய்த யாகசாலை. அதற்கருகி விருப்பது பூர்வத்தில் நரநாராயணர்கள் தபசுசெய்த சாலை” என்றிவ்வாறு ஒவ்வொன்றாய்ச் சொல்லிக் காண்பித்துக் கொண்டு போகையில், சற்று தூரத்திற்கப்பாற் பிரம்மவேதி யென்கிற தீர்த்தத்தைக் காண்பித்து, “தெய்வப்பிறப்பையபேகூழித்த மாதர்கள் இர்த்தத் தீர்த்தத்தில் முழுதித் தேகத்தை விடுவார்களானால், தேவர்களாவார்கள். அந்த நதி சிந்துமாதையெனப் பெயர்பெற்றது. அதனுடைய கரைத்துறையில் ஜமதக்கினி மகாரிஷியினுடைய குமாரன், திரிநேத்ரதாரியாகிய பாமேஸ்வரனைக் குறித்து அருந்தவஞ் செய்து, மழுவாயுதத்தையும் பரசுராமனென்கிற பேரையும் பெற்றான். அதோ காண்கின்ற வனம் வசிஷ்டருடைய ஆசிரமம். அதற்கு அப்பாற் காணப்படுகிற சோலை சிபிச்சக்கரவர்த்தி தவம் புரிந்த இடம்” என்று உரோமசன்மர் சொல்லக் கேட்ட தருமன், சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, “சுவாமீ! சிபிச்சக்கரவர்த்தியின் வரலாற்றைக் கடாகூழித்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க, உரோமசன்மர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

ஓ தருமபூபதி! சிபியெனப்பட்டவர் மிகுந்த சத்தியப் பிரதாபத்துடன் நெடுநாள் இராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து, பின்பு இவ்வனம் புகுந்து அநேக நாட்களாகத் தபசுசெய்து வருகையில்,

அவருடைய மனதைச் சோதிக்கத் தேவேந்திரன் வேடனாகவும், அக்கினிதேவன் புறாவாகவும் வேடம்பூண்டனர். பின்பு அவ்வேடன் கைப்பாணத்தினால் அப்புறா காயம்பட்டு உடலம் வருத்தமுற்று ஆபத்து சம்பவித்ததாகத் தோன்ற, சிபியினிடத்தே பறந்து அலறி துடித்து வந்து, “சரணம்! சரணம்” என்று முறையிட்டது. புறாவைச் சிபியானவர் சீக்கிரத்தில் தன்னிருகைகளாலு மெடுத்தேந்தி, “நீ பயப்படாதே. உன்னை யார் வந்து பற்றவந்தாலும் என் பிராணனுள்ள பரியந்தம் உன்னை நான் பாதுகாக்க உறுதியாக இருப்பேன்” என்று அபயஸ்தங் கொடுத்துத் தம்மிடத்திலே வைத்துக்கொண்டார். வேடனாகிய தேவேந்திரன், தலைபில் மயிலிறகும் உடலில் தழையாடையுங் கட்டிக்கொண்டு, அம்புறாத்தூணீரமும் வில்லுங் கையுமாக ஓடிவந்து சிபிக்கெதிரில் நின்று, பசிகொண்ட வளைப்போல் நடத்து, “ஓ அரசனே! அந்தப் பகலியைக் கொடுத்துவிடும். என் பெண்சாதி பிள்ளைகள் யாதொரு ஆகாரமு மில்லாமற் பசித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அது தான் ஆதார மாகவேண்டும்” என்று கேட்டான். சிபியானவர் வேடனைப் பார்த்து, “வேடராஜனே! உலகத்தில் ஓர் ஆன்மாவைக் காப்பாற்ற யாவருந் தங்கள் பிராணனையாவது பிராணனுக் கொப்பாகிய பெண் சாதியையாவது கொடுத்து விடுவார்களே யன்றி, அடைக்கலமென் போரைக் காட்டிக் கொடார்கள். இப்புறா என்னைச் சரணாகதி என்று வந்து அடைந்திருக்க, இதைக் கொடுத்துவிடு என்று கேட்டாற் கொடுப்பேனா! கொடேன். உன் பெண்சாதி பிள்ளைகளின் பசியை யாற்ற நவநவமாய் வேண்டிய மாமிசங்களைக் கொடுக்கிறேன். வேண்டுமானால் வாங்கிக்கொள்” என்று கூறினர்.

அம்மொழிகளைக் கேட்ட வேடுவன் சிபியைப் பார்த்து, “ஐயா! நீர் எவ்வகைப்பட்ட இறைச்சிகளைக் கொடுத்தாலும் அப்புறாவினுடைய மாமிசருசி அவைகளுக் கிருக்காது. ஆதலால் உம்மைச் சரணமடைந்த ஜீவனை விடமாட்டாத நீர் உம்முடைய தேகத்திலிருந்து அப்பகலிக்குரிய அவ்வளவு தசையை யறுத்துக் கொடுத்தால் மாத்திரம் நான் வாங்கிக்கொள்ளச் சம்மதிப்பேன்” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட சிபியானவர் மனமகிழ்ந்து, உடனே வாளைக்கொண்டு தம்முடைய தேகத்திற் கொஞ்சந் தோலையும் எலும்பையும் அறுத்தெடுத்து, அதை நிரைகோலாக்கி, அந்தத் தரையைத் தன்னுடைய இடதுகையில் தூக்கிப்பிடித்து, ஒரு தட்

டில் அப்புறவை வைத்து, மற்றொரு தட்டிற் சரியிடையாக, இரத் தம் பெருக்கெடுத்தோடத் தம் தேகத்திலுள்ள மாமிசத்தை யெல் லாம் அரிந்து வைத்துஞ் சரிகாணுமையால் சிபி அவ்வேடனைப் பார்த்து, “ஓ வேடராஜனே! நான் என்னுடைய சிதைவுண்ட எலும்புக் கூடென் இந்தத் தட்டில் நிற்கின்றேன். நீ தாராசைத் தாங்கு” என்றார். அப்படியே அவ்வேடன் தராசைத் தாங்கி நிற்கும்போது சரியிடை காணவே, சிபியானவர் வேடுவனைப் பார்த்து, “இப்போது நீயும் உன்னுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளும் பசிதீரப் புசியுங்கள்” என்று வருத்தமில்லாமல் மகாதிரியத்துடன் சொன்னார். அப் படிச் சொல்லவே, இத்திரன் கண்டு மிகுந்த சந்தோஷங்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வேடுவருபத்தை மாற்றிக்கொண்டு தேவேந் திரனானான். புறவானது, அக்கினிதேவனாயிற்று. இருவரும் சிபிக் குப் பழையபடி சரீர முண்டாகச் செய்து, அவர் கோரிய வரங்களை யெல்லாங் கொடுத்து அவரவர் ஸ்தானங்களை நோக்கிப் போனார்கள். ஆகையால் இந்தச் சோலை சிபிச்சக்கரவர்த்தி தவம் புரிந்த யாகசாலையாகும்—என்று உரோமசன்மர் கூறினார்.

அஷ்டகோணமகாரிஷியின் சரித்திரம்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அவ்வைவரோடும் அப்பாற் கொஞ்சதூரஞ் சென்ற உரோமசன்மர், தருமனைப் பார்த்து, “தருமநந்தனா! இதோ காண்கின்ற ஆசிரமம் அஷ்ட கோண மகாரிஷியும் சுவேதகேது என்பவருங் கூடி இருந்து தவம் பண்ணிய இடம்” என்று கூறினார். அதுகேட்ட தருமராஜன் உரோ மசன்மரை நோக்கி, “அவர்களுடைய சரித்திரம் எப்படிப்பட்டதோ? அதைக்கொஞ்சந்தெளியச் சொல்ல வேண்டும்” என்று வினவினார்.

உரோமசன்மர் கூறுகிறார்—அநேக பக்த ரென்னும் நாமம் புனைந்த பிரம்மரிஷி யொருவர் நெடுநாள் தவமி ருந்து, பிறகு சுஜாதுவெனப்பேர்கொண்ட பிராமணப் பெண் ணைக் கலியாணஞ் செய்து, அப்பிராமணப் பெண்ணுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார். அந்த அம்மாள் கருப்பமுற்று நெடுநாளாயும் பிரசவிக்காம லிருந்தாள். அம்மாதினுடைய பதியாகிய அநேக பக்தர், பிள்ளையின் ஆசையினால் கணக்கில்லாப் பிராமணப்பிள்ளை களுக்கு இரவும் பகலும் இடைவிடாமல் வேதாகம சாஸ்திரங்களைப் போதித்து வந்தார். அப்பிள்ளைகளி லொருவன் நித்திரை மயக்கத் தாற் கண்ணை மூட, அவனைப் பார்த்து “அடா பயலே! நித்திரை

செய்கிறாயோ?" என்று அதட்டிக் கேட்க, சுஜாதுவினுடைய கருப்பத்துள் நெடுகளாக இருந்த பிள்ளையானது கருப்பத்தி லிருந்தபடியே பிதா கோபமாகச் சொன்ன சப்தத்தைக் கேட்டு "பிதாவே! அறுபது நாழிகையும் ஏமாறாமல் வித்தையைக் கற்றுக் கொடுத்து வந்தாலும், ஒரு போதாவது நித்திரை ஏமாற்றத்தைச் செய்யாது விடுமோ?" என்று சொல்ல, பிதாவானவர் அக்கணமே கோபங்கொண்டு, "வேதவித்தைக்கு நீ இடையூறு சொல்லவந்த படியால், நீ பூபதனமாகும்போது அஷ்டகோணத்துடனேகூடிய முடவனாகப் பிறக்கக்கடவாய்" என்று சபித்தார்.

அன்றுபோய் மறுநாள் அவர் பெண்சாதி, புருஷனை நோக்கி, "ஸ்திரீகளுக்குப் பிரசவகாலம் நேரிடப் பத்துநாளேக்கு முன்னதாகக் காயமருந்துகளைப் புருஷர்கள் சேகரித்து வைத்திருப்பது வழக்கமாகையால் தேவரீர் அவ்வெளஷதங்களைக் கிரமமாகச் சேகரித்து வைக்கவேண்டும்" என்று சொல்ல, நல்லதென்று பெண்சாதியை வீட்டி விருக்கச்சொல்லி, மிதிலாபுரிக்குரிய அரசனானவன் யாகஞ்செய்த சாலைக்கு அநேகபக்தர் போனார். அவ்விடத்தில் வந்திகரென்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு பிராமணருக்கும் அநேக பக்தரென்கிற இவருக்குஞ் சாஸ்திரதர்க்கஞ் சம்பவித்து, வந்திக ரென்பவருடைய கேள்விக்கு அநேகபக்தர் சமாதானங் கூற வகையற்றுத் தோற்று, அந்த மனஸ்தாபத்தாற் சமுத்திரத்திலே கடுங் தவஞ்செய்யச் சென்றாரே யொழிய, தம் பெண்சாதியின் பிரசவ காலத்திற்கு உபயோகமாகும்பொருட்டுச் சேகரஞ் செய்யப்போன காயச் சாமானைச் சம்பாதித்து வீடுவந்து சேர்ந்தவ ரல்லர். இந்தச் சமயத்தில் அவருடைய பெண்சாதி கருப்பவாதையுடன் சுபமுகூர்த் தத்திலே ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அப்புத்திரன் பிதாவாக்கியப் படியே எட்டுக்கோணலுடன் பிறந்தான். அவனைத் தாயானவள் கிஞ்சித்துச் சந்தோஷமுங் கிஞ்சித்துத் துக்கமுமாய் வளர்த்துக் கொண்டும், அதோடுங்கூட காயமருந்து கொண்டுவரப் போன புருஷன் வரவு மாயமானதைச் சிந்தித்துக்கொண்டு மிருந்தாள். இவளுடைய தமக்கையைத் தானவரென்கிற முனிவர் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு அந்த வனத்தில் ஓர் ஆசிரமத்தி லிருந்தார். அவளிடத்திற் சுகேது வென்னும் பிள்ளையொன் றுண்டாயிற்று.

அப்போது சுஜாது அஷ்டகோணப் பிள்ளையை எடுத்துக் கொண்டு தமக்கை வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள். அஷ்டக்கோணப்

பிள்ளையானது தனது பெரிய தாயாருடைய புருஷனாகிய தானவ ரென்பவரிடம் அவர்மகன் சுகேதுவுடனிருந்து வேதமுதலிய சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்றுவருகையில், ஒருநாள் தானவரென்பவரைத் தன் தகப்பனரல்லவென்று அறிந்துகொண்டு தாயாரைக் கண்டு “எனது பிதா எங்கே?” என்றுகேட்க, அதற்குத் தாயார் “குழந்தாய்! உனது தந்தை மிதிலாபுரி யென்னும் பட்டணத்திற்குப் போனவிடத் திலே வந்திகன் என்னும் பெயர்கொண்ட ஒருபிராமணனுடன் சாஸ்திரவிதையில் வாக்குவாதஞ் செய்து தோற்றுச் சமுத்திரத்திற் போய்த் தபசு செய்கிறார்” என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டவு டனே அஷ்டகோணப்பிள்ளையானது மிதிலாபுரியை நோக்கிப்போய் அப்பட்டணத்து இராஜனை அணுகி “அரசே! என் தந்தையை ஜயித்த வந்திகரென்பவரை அழைத்துவந்து அவரும் என் தகப்பனா ரும் எந்தச் சாஸ்திரத்தில் வாக்குவாதஞ் செய்தார்களோ அதை எனக்குக் கூறவேண்டும்” என்று கேட்டான். அரசன் அந்தச் சிறு பிள்ளையைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, வந்திகர் என்பவரை வரவழைத்தான். வந்திகரானவர் அஷ்டகோணப்பிள்ளையைப் பார்த்துப் புன்னகைகொண்டு, “அப்பா! இன்னசாஸ்திரத் தர்க்கத்தினால் உனது தகப்பனை நான் தோற்கச் செய்தேன்” என்றார். அதுகேட்ட அஷ்டகோணப்பிள்ளை “அப்படியா வெகு சந்தோஷம்” என்று சிரக்கம்பஞ் செய்து, “ஆனால் இந்த சாஸ்திர மூலக்குப் பரிச்சிய முண்டா?” என்று ஒரு சாஸ்திரப்பேரைச் சொல்லி, “அதில் நீரும் நானும் தருக்கஞ் செய்வோமா?” என்று அப்பிள்ளை கேட்க, “அப்படியே தருக்கஞ் செய்வோம்” என்று அவர் சம்மதிக்க, அவ்வரசனுடைய சபையிலேயே இருவரும் தருக்கஞ் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள்.

அப்போது அத்தருக்க முடிவில் வந்திகர் என்பவர் அந்தப் பிள்ளையினுடைய ஆக்ஷேபத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்ல வல்லமை யில்லாமற் போனபடியால், அஷ்டகோணப் பிள்ளையானவன் வெற்றி யடைந்தான்; உடனே ஜயஸ்தம்பம் நாட்டித் தனது தகப்பனாரிருந்த சமுத்திரத்திற்குப்போய் அவரைக் கண்டு தரிசித்து, கைகூப்பி வணங்கித் தீர்க்க தெண்டஞ் சமர்ப்பித்து, வந்திகன் என்கிற பிராமணனைத் ஜயித்ததை யெல்லாஞ் சொன்னான். அநேகபக்த ரென்கிற அத் தகப்பனாரானவர் அந்தப் பிள்ளையினுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு மிகவுஞ் சந்தோஷப்

பட்டு, அப்பிள்ளையைத் தழுவிக்கொண்டு தமது ஆசிரமம் வந்து சுஜாது என்கிற தம்முடைய பெண்சாதியின் துக்கத்தை மாற்றி, அவளுடன் சுகமாயிருந்தார். அந்த அஷ்டகோண மஹாமுனி தவஞ்செய்த ஆசிரமம் இது—என்று சொல்லி அப்புறம்போகையில் மற்ரோ ராசிரமங் காணப்பட்டது. அதைக் காட்டி “இந்த ஆசிரமத் தில்தான் பாரத்துவாஜரிஷியினுடைய குமாரன் காமவாஞ்சையினாலே இறந்து போனான்” என்று உரோமசன்மர் சொல்லி, பின்னும் அவனுடைய பூர்வோத்திரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

துல்யவக்கிரன் சரித்திரம்

கேளும் தருமந்தனா! பாரத்துவாஜ முனிவரானவர் துல்யவக்கிரனென்றொரு பிள்ளையைப் பெற்றார். ஹிரப்யமுனிவரென்பவர் இரண்டு பிள்ளைகளைப் பெற்றார். இவ்விரண்டு முனிவரும் இணையிரியாச் சிநேகிதர்களாக இருந்து அம்மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் வித்தைகளைக் கற்பித்தார்கள். ஹிரப்யருடைய இரண்டு பிள்ளைகளுக்குச் சகல வித்தைகளுஞ் சம்பூர்ணமாக வந்தன. பாரத்துவாஜருடைய பிள்ளைக்கு ஓர் அக்ஷரக்க்யானமும் வரவில்லை. அந்தப் பிள்ளையாகிய துல்யவக்கிரன் காட்டிற் குப்போய்த் தனக்கு வித்தை வரவேண்டுமென்று தபசு செய்யும்போது, வானவர் கோமானாகிய தேவேந்திரன் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி “வித்தை வரவேண்டுமானால் ஒரு குருவினிடத் திற்போய்ப் பிரயாசைபட்டுப் படித்து வரப்பண்ணிக்கொள்” என்று சொல்லி மறைந்தான். திரும்பவுந் துல்யவக்கிரன் தவஞ்செய்து கொண்டுருக்கையில், தேவேந்திரன் விருத்தப்பிராமண வடிவமாக மறுபடியுந் தோன்றி, “கங்கையி லோடுகின்ற பிரவாகத்தை மண்ணை வெட்டிப்போட்டுத் தடுத்து அணைகட்டு” என்றான். அதுகேட்ட இந்தத் துல்யவக்கிரன் நகைத்து, “ஒருவராலுந் தடுக்ககூடாத பிரவாகத்தில் மண்ணினு லணைகட் டென்கிறீரே நியாயமா? தேவேந்திரனாகிய நீர், என் கோரிக்கையை மோச வழியிலே தடுக்கப் பிராமணவேடம் பூண்டு வந்திருக்கிறீர். அறிந்தேன். ஆகிலும் உம்முடைய உண்மையான சரீரத்தைக் காட்டும்” என்று துல்யவக்கிரன் கேட்க அப்படியே தேவேந்திரன் தனது நிஜரூபத்தைக் காண்பிக்க, அவனுக்குத் துல்யவக்கிரன் சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு “வித்தை வரும்படி வரந்தரவேண்டும்” என்று கேட்டான்.

அதற்கு இந்திரன் “அப்பா சிறுவனே! வித்தையானது ஓர் ஆசான் முன்னிலையில் உனக்கு வரவேண்டுமே யொழிய மற்றப்படி வராது” என்றான். இவன் “நீர் மனம் வைத்தால் வித்தை யொன்றுதானா வராது? நீரே குருவாயிருந்து அக்ஷர ஞானநுக்கிரகம் பண்ணும்” என்று தடுத்துத் தடுத்து வேண்டினான். அப்போது இந்திரனுக்குச் சந்தோஷம் பிறந்தது. “அவன் உனக்குச் சகல வித்தைகளும் வரும்” என்று சொல்லி மறைந்து போய்விட்டான். உடனே துல்யவக்கிரனுக்கு எல்லாவித்தைகளும் வந்தன. அதன்பேரில் தன்னுடைய தகப்பனாராகிய பாரத்துவாஜ ரிடத்திற்குப் போய்த் தண்டனிட்டிடுத் தான் வரத்திறை பெற்ற வித்தைகளின் வயணங்களைப் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொண்டான். தகப்பன் கேட்டு, “இவனுக்கு வித்தியா கர்வ மிருக்கிற தாகையால் இவனைத் தெளிவுறச் செய்யவேண்டும்” என்று கருதிக் கீதவித்தையைச் சொல்லிவைத்தார். அதையும் அவன் செவ்வையாகக் கற்றுக்கொண்டான். இப்படியிருக்கத் துல்யவக்கிரனானவன் தன்னுடைய தகப்பனுக்குப் பிராணசினேகராக விருந்த ஹிரப்யரென்பவருடைய ஆசிரமத்துக்குப் போய், அங்கு அவருடைய இரண்டு குமாரர்களிற் பராவசு என்பவருடைய பெண்சாதி திவ்ய செளந்தரியவதியா யிருக்கக் கண்டு, அவள் மேல் மோகங் கொண்டான்.

அவள் மேகங்களை அந்தரத்தி லகற்றி, கூந்தற்பனைகளை வனங்கனிலே தூரத்தி, கரிய மணலை நதிகளிற் படுத்தி, இருட்கூட்டத் தைப் புதர்களிற் போக்கி, சைவலங்களைச் சிந்துவில் விடுத்து, சூரியனுடைய பிரபையை மாற்றுவேனென்று தாவிய ஊழிமாலையி னுங் கறுத்து, பனிநீர் தோய்ந்து சிக்கற்ற வார் குழலும், இளம்பிறை போன்ற திருதுதலும், மன்மதனுடைய கருப்பு வில்லைப் போன்ற புருவங்களும், அந்த மன்மத னழகுபார்க்குங் கண்ணாடிக் கிணையான கன்னங்களும், அவன் கணைகளும் வாரிதி நஞ்சு மஞ்சம்படியான வெற்றிவேற்கிணையான நெடிய விழிகளும், எள்ளிள மலரைப் பழித்த நாசியும், முல்லை முகையைக் கடிந்த தந்தபந்திகளும், செந் தேன் சிந்தும் மொழிகளும், ஒள்ளிய வலம்புரிச்சங்குக் கிசைந்த கழுத்தும், கொவ்வையினுஞ் செவ்வையாய்ச் சிவந்த அதரங்களும், செவ்விளநீர் போன்ற குஜங்களும் பொருந்தியவளா யிருந்தாள்.

இப்படிப்பட்டவள் அவ்வாசிரமத்தில் வீற்றிருக்கக் கண்ட அந்தத் துல்யவக்கிரனானவன் மயங்கித் தயங்கி மதிமாழ்கினான். ஒரு நாள் அந்தச் சற்குணமுடைய பொற்கொடியானவள் நற்குடங்கொண்டு தீர்த்தக்கரைக்குப் போனாள். அப்போது மேற்கூறிய துல்யவக்கிரன் அந்தப் பெண்ணரசைப் பின்னொடர்ந்து அடர்ந்து, தான் அவள்மேல் ஆசைப்படுவதாகத் தெரிவித்தான். மஹாகற்புடையவளாகிய அவள் பார்த்து, தன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ள யோசனை செய்து, “இன்றையதினம் போகட்டும், நாளை தினமாகட்டும்” என்று நல்வசனம் நவின்று, அவளை யனுப்பிவிட்டுத் தன் மாமனாராகிய ஹிரப்பியரானவர் நேமத்துடனே ஹோமம் பண்ணுகிற இடத்துக்குப்போய் அவரைச் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு, அந்தத் துல்யவக்கிரன் செய்த அக்கிரமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டனள்.

அவைகளைக் கேட்டமாதிரத்தில் அவருக்குக் கோபம் பிறந்து, ஒரு மந்திரத்தினாலே அந்தஹோமத்தி லாகுதியிட்டார். அந்த ஹோம அக்கினியிலே அகோரதந்தங்களுடனே ஓர் இராக்ஷசனும் ஓர் இராக்ஷசியும் உற்பத்தியாகி வர, அவர்களை அம்முனிவர் பார்த்து, “நீங்க ளிக்கணமே சென்று பாரத்துவாஜன் பிள்ளையாகிய துல்யவக்கிரனைக் கொல்லுங்கள்” என்று ஆக்கியாபித் தனுப்ப, அவர்கள் உடனே போய் அந்த அக்கிரமமிகுந்த வக்கிரனைக் கொன்று மென்று தின்று விட்டு வந்து, மீளவும் அந்த ஹோமாக்கினியிலே விழுந்து மறைந்து போனார்கள். பின்பு அந்தப் பழி வசனத்தையும் பிள்ளை யிறந்துபோனதையுங் கேள்விப்பட்ட தகப்பனாராகிய பாரத்துவாஜர் தமது பிராணனைவிட்டுப் பரலோக மடைந்தார். அந்த யிடந்தா னிது” என்று சொன்ன உரோமசன்மர் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார்—

பிருகுத்துயம் ராஜன் கதை

ஓ தருமபூதீ! அந்த ஹிரப்பியரும் அவருடைய இரண்டு புத்திரர்களும் ஆசிரமத்திருக்கையில் இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்து வரும்படியான பிருகுத்துயம் என்கிற மஹாராஜனானவன் தானொரு யாகஞ் செய்யவேண்டி, ஹிரப்பிய ரிடத்திற்கு வந்து தீர்க்கதண்டஞ் சமர்ப்பித்து, அவரைப் பார்த்து ‘அந்த யாகத்தை கிறைவேற்றுவதற்கு உம்முடைய பிள்ளை ளிருவரையுந் தயவு

செய்து அனுப்பவேண்டும்' என்று வணங்கிக் கேட்டான். ஹிரப் பியர், தமதிரண்டு பிள்ளைகளையும் அவ்வரசனுடனே கூட்டி யனுப்ப, அவர்கள் போய் அரசனுக்கு வீரதீகைஷ கொடுத்துத் தாங்கள் ஆசிரியர்களாகி ஒருவருஷ பரியந்தம் இடைவிடாது யாகத் தைச் செய்துவந்தார்கள். அவர்களுடைய தகப்பனாகிய ஹிரப்பியரானவர், “என்ன நமது பிள்ளைகள்போய் நெடுநாளாயுந் திரும்பி வராம லிருக்கின்றார்களே! நாமாவது போய் அவர்களைப் பார்த் தழைத்துக்கொண்டு வருவோம்” என்று கருதி, தமது ஆசிர மத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு அவ்வரசனுடைய நாட்டைநாடி தேடிச் சென்றார். யாகஞ் செய்விக்கிற, அவர் பிள்ளைக ளிருவரில் மூத்த பிள்ளையானவன், தருப்பை கொண்டுவரக் காட்டுக்குப் போய்த் தருப்பைகளைச் சேகரிக்கும்போது, அவ்விடத்தில் தேடிக்கொண்டு வந்த தன் பிதாவைப் புலியென்றெண்ணிப் பயந்து ஒரு தருப்பையை மந்திரித்து விட்டான். அந்தத் தருப்பையே ஓர் ஆயுதமாக வந்து ஹிரப்பியரின் உடலிற்பட்டு உருவிற்து. அவர் அக்கணமே இஷ்ட தெய்வத்தி னுமத்தை அலறிக் கூப்பிட்டுப் பூமியில் வீழ் திறந்தார்.

அப்பால் அச்சத்தத்தைக் கேட்ட பிள்ளையானவன் சற்று நிதா னித்து, “ஐயோ!! புலியென் றெண்ணியல்லவா தருப்பையை மந்திரப்பிரயோகஞ் செய்தேன். அந்தத் தருப்பை ஒரு மனி தனைக் கொன்றுவிட்டதுபோ லிருக்கின்றதே! அதனற்றான் மனுஷ னுடைய குரல் கேட்டது. ஆபினும் போய்ப் பார்ப்போம்” என்று வந்து பார்க்குமிடத்தில் அம்மந்திரத் தருப்பையினு லிறந்தவன் தன்னுடைய தகப்பனென்று கண்டு, ஒவென் றலறி யழுது பெரு மூச் செறிந்து, அந்தத் துக்கத்துடனே அந்தச் சாவின் சமா சாரத்தைத் தம்பியுடன் சொல்லுவோ மென்று பட்டணத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். அப்போது பிரம்மஹத்தியானது அவனை அப்புற மிப்புறம் அசையவொட்டாம லிருத்தித் தைக்க தது. அதற்கு அவன் மிகவும் பயந்து, கண்களைக் கெட்டியாக மூடிக்கொண்டு ஒரு பக்கம் உட்கார்ந்துவிட்டான். ஆனால் அவனுடைய தம்பியானவன் நேடுநேரம் வரையில் தமையன் வராமையினாலே நாம் போய்த் தமையனைக் கண்டு அழைத்து வருவோமென்று காட் டிற்குப் போகையில், பெருங்காற்றினு லடிபட்டு வேரற்று விழுந்த மரம்போல் இறந்து கிடக்க்கின்ற தகப்பனைக் கண்டு மிகவுந் துக்கப் பட்டு, பக்கத்திற் கண்ணைமூடிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிற தமை

யனையும் பார்த்து, அவனைத் தட்டியெழுப்பி வரலாற்றைக்கேட்ட நிந்து தகப்பனாரை அவ்விடத்திலேயே தகனஞ்செய்தான், பின் தமையனைப் பார்த்து “நீ அரசனிடத்திற்குப் போய் யாகசாலையி னுடைய அலுவலைப் பார்த்துக்கொண்டிரு. நீ தகப்பனைக் கொன்ற தினால் உன்னைத் தொடர்ந்திருக்கின்ற பிரம்மஹத்தியையும் அதனு லுனக்குண்டான பாபத்தையும் நான் விமோசனஞ் செய்துகொண்டு வருகிறேன்” என்று சொல்லி அனுப்பி, அந்தப் பிரம்மஹத்தியைத் தான் ஏற்றுக் கொண்டு, உலகத்திலிருக்கின்ற புண்ணிய தீர்த்தங்களி லாடி, தேவதா பூஜைகளையுந் தரிசனங்களையுஞ் செய்து, அதனாலே நாளடைவில் பிதாவைக்கொன்றதோஷத்தையும் அதனாலுண்டான பிரம்மஹத்தி தோஷத்தையும் நிவர்த்திபண்ணிப் புண்ணிய தேகி யாகி, மறுபடியுந் தன் தமையன் யாகஞ்செய்து வைக்கின்ற அந்த அரசனுடைய யாகசாலையை நாடிப் போனான்.

அக்கால் தன்னை நாடிவருகின்ற தம்பியைப் பார்த்தவுடனே தமையனுக்குப் பொறுமை உண்டாகிப் பிருகுத்துய்மனென்கிற அரசனை நோக்கி, “இவன் பிரம்மஹத்தி சூழ்ந்தவன். இவன் இந்த யாகசாலைக்கு வரத்தகுந்த டீயாக்கிய னல்லன். ஆகையால் இவனைப் புறம்பாக்க வேண்டியதே சரி” என்றான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டே வந்த தம்பியானவன், உடனே அவ்வரசனிடத் தில் நெருங்கி, “ஓ அரசனே! பிரம்மஹத்தியைத் தனக்குத் தெரி யாமல் வரப்பண்ணிக்கொண்டவன் இவனே” என்று தன் தமை யனைச் சுட்டிக்காட்டி, “அந்த ஹத்தியை நான் ஏற்றுக்கொண்டு பூமிப் பிரதக்ஷணம் வந்து புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானம்பண்ணித் தேவதா பூஜைகளைச் செய்து புனிதனாகி இவனையுஞ் சுகப்படுத்த வந்தேன். அதற்கு இவன் சந்தோஷப்படாமல் வீணாக என் பேரிற் பொறுமைகொண்டு உம்முடனே சொல்லுகிறான். இது தர்மமா? உமக்குச் சரியாகவிருந்தால் நான் செலவு வாங்கிக் கொள்ளுகிறேன்” என்று சொன்னான். இவைகளைக் கேட்ட அந்த அரசன் அவ்விருவருள் தம்பியிடத்திற் சந்தோஷப்பட்டு, தமையனுந் தம்பியும் வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமையா யிருக்கும்படி செய்து அவ்விருவரைக் கொண்டே தான் எண்ணிய யாகத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். அப்படி நிறைவேற்றி வருகையில் தேவர்கள் எல்லா ரும் வந்து அவிர்ப்பாகங்களைப் பங்குப்படி வாங்கிச் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷமடைந்து, அவ்வரசனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்

கொடுத்து, அந்தப் பிராமணப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, உங்களுக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேளுங்கள் தருகிறோம்” என்று தேவர்கள் சொன்னார்கள்.

அப்போது தமையனுந் தம்பியுந் தேவர்களை நோக்கி, “எங்களா லிறந்துபோன எங்கள் பிதாவையும் - அந்தப் பிதாவினா லிறந்து போன துல்யவக்கிரனையும் - அந்த வக்கிர னிறந்தானென்று உயிர் விட்ட பாரத்துவாஜரையும் பிழைப்பிக்கத்தக்க வரத்தைக் கடா க்ஷிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, தேவர்கள் “அப்படியே அவர் கள் எழுந்து வரக்கடவார்கள்” என்று அநுக்கிரகம் பண்ணினார் கள். உடனே ஹிரப்பியரும் பாரத்துவாஜரும் வக்கிர னும் வந்து தேவர்களுக்குத் தீர்க்கதெண்டஞ் செய்தார்கள். அவர்களைத் தேவர்கள் ஆசிரிவதித்தார்கள். அப்போது வக்கிர னானவன் தேவர்களைப் பார்த்து, “ஹிரப்பியர் என்னைக் கொல்ல வும், நான் சாகவும் நேரிட்ட தேன்? அந்த ஹிரப்பியர் ஒரு மானிட னிடத்தில் வாசித்துக்கொண்டவர். நான் தேவேந்திரனை நோக்கி நெடுநாள் தவஞ்செய்து அவருடைய வரப்பிரசாதத்தினுற் சகல வித்தைகளையும் வாசித்துக்கொண்டவன். நான் அவருக்கு மேற்பட் டவனாக இருக்கவேண்டுமே? அப்படிக்கில்லாமல் அவர் மேன்மை யடைந்ததெப்படி?” என்று வினவினான். அதற்குத் தேவர்கள் “ஓ வக்கிரா! ஆசிரியனிடத்திற் கிரமமாக வாசித்த எவர்களும் எப் போதுத் திறமைசாலிகளாகத்தா னிருப்பார்கள். மற்றப்படி வரப் பிரசாதத்தினால் வாசித்தவர்கள் அவர்களுக் கீடாக மாட்டார்கள்” என்று சொல்லிப் போய்விட்டார்கள். பின்பு பிருகுத்துயம் னென்கிற அரசனானவன், தான் கோரிய யாகத்தை முடித்த ஆசாரியர்க ளிருவருக்கும், அவர்களுடைய பிதாவாகிய ஹிரப்பி யருக்கும், வக்கிரனுக்கும், அவனுடைய பிதாவாகிய பாரத்து வாஜருக்கும் வேண்டிய நிதிகளைக் கொடுத்துச் சாஷ்டாங்கமாக தெண்டஞ்செய்தான். அவர்களும் அவைகளை வாங்கிக்கொண்டு ஆசனம், அவனிடத்திற் செலவுபெற்று மகிழ்ச்சியுடன் தத்தம் ஆசிரமம் வந்து சேர்ந்து நெடுங்காலம் தவத்திலிருந்தார்கள். அவர்க ளுடைய ஆசிரமங்க ளிவைகள்—என்று உரோமசன்மர் சொன்னார்.

7. பீமசேனனுடைய மந்தார புஷ்ப

யாத்திரைச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

எண்டோளா னிதயத்தி விருப்பவனச் சுதனன்கு
திண்டோளா னிதயத்திற் செறித்திருப்போன் சிவனாமாற்
பண்டோதி யுணர்ந்திரண்டாய்ப் பகர்சமய வாதினைக்
கொண்டோதே நவரையுமோர் பொருளாயுட் கொள்ளேனல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவையனைத் துங்கேட்ட
தருமராஜன் சந்தோஷப்பட்டு, அவ்விடத்திலுள்ள தீர்த்தங்களி
லெல்லாம் ஸ்நானஞ்செய்து, ரிஷிகளெல்லார்க்குத் தெண்டனிட்டு
ஆசீர்வாதம்பெற்றுக் கங்காநதிக்கரையில்வந்து ஸ்நானஞ்செய்து தர்ப்
பணங்கொடுத்து, அதற்குமேலும் உரோமசன்மர் காட்டிய சகல
தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, பிறகு இந்திராஸ்சயிலமென்
னப்பட்ட பர்வதச்சாரலுக்குப்போனார். அங்கே அந்தப் பர்வதத்தி
னுடைய உன்னத முதலியவற்றையுங் கண்டு அதிலுள்ள சுனை
களில் ஸ்நானஞ்செய்து அப்பாற் போகையில், உரோமசன்மர்
தருமனைப்பார்த்து, “ஓ மகாராஜனே! உம்முடையதம்பி அருச்
சுனன் தபசுசெய்த ஸ்தானம் இது” என்று சொன்னார். அப்படிச்
சொல்லவே யாவரும் உதிரசம்பந்தத்தினாலும் பிராதுர்வாஞ்சை
யினாலும் - அவ்விடத்திலேயே அருச்சுனைப்பிரத்தியக்ஷமாகக்
கண்டவர்களைப்போல ஆரந்தப்பட்டுத் தசாங்கரென்னப்பட்ட ரிஷி
யாசீர்மம் போனார்கள். அங்கிருந்த தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்
செய்தது மல்லாமல் ரிஷிகளாலும் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று அப்பாற்
போகையில், இதுதான் தேவர்கள் அமிர்தங்கடைத்ததற்கு உப
யோகித்த மந்தரகிரி” என்காட்டி வணங்கச்செய்து, கங்காநதி
தனும்பி அருவிசொரியப்பட்ட கந்தர்ப்பமென்னு மலையிதுவென்று
காண்பித்து, அந்தப்பர்வதச்சாரலில் தவஞ்செய்கின்ற ரிஷிகளெல்
லாரையுங் கண்டு தரிசிக்கச்செய்து—“கேளும் தருமநந்தனா! இவ்வி
டத்திற்கு நூறுயோசனை தூரத்தில் என்னை யாண்டருளிய பரம
சிவன் எழுந்தருளியிருக்கப்பட்ட கிரி இருக்கின்றது. அதோவாகை
யுடன் தோகைமயிலின்மீது எழுந்தருளாநின்ற சுப்பிரமணிய

ருடையஸ்தலமிருக்கிறது. அந்தக் கந்தர்ப்பகிரியிலே ஓராண்டு வரையில் தவஞ் செய்வோம் வாரும்” என்று உரோமசன்மர் சொல்லக்கேட்ட தருமன் சந்தோஷப்பட்டு, அப்படியே செய்வோமென்று இணங்கி, தம்பிமார்களுடனும் பிராமணர்களுடனும் அவ்விடத்திற் போய்த் தங்கி, காய் கிழங்குகளைப் பக்ஷணம்பண்ணிக்கொண்டு தவத் திவிருந்தார். ஒருநாள் மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனுடைய சிரத்திலிருந்து புஷ்பமொன்று நழுவி அக்கினி குமாரத்தியாகிய திரௌபதியின் முன்பாகவந்து விழுந்தது. அதைக்கண் டெடுத்த அவள் வாயுபத்திரனாகிய பீமராஜனைப்பார்த்து, “இந்தப் புஷ்பம் பிரமதேவனிடத்தில் இருப்பதோ? சூரிய பகவான் கையிலிருக்கும் மந்தாரபுஷ்பமோ? திருப்பாற்கடலில் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீ மஹாலக்ஷுமியுடன் பிறந்த மலரோ? ஒன்றுந்தெரிய வில்லை. இதின் மணம் எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றது” என்று சொல்லி, அதுபோலொத்த புஷ்பமொன்றைத் தனக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டான்.

அதுகேட்ட வாயுகுமாரனாகிய பீமன் சந்தோஷமாய்ச் சம்மதித்து அப் புஷ்பத்தை வாங்கிக்கொண்டு உரோமசன்மருடைய பாதத்தில் வைத்துத் தீர்க்க தெண்டஞ்செய்து, “இந்தப் புஷ்பத்தைப்போ லொன்றைச் சம்பாதிக்க வேண்டியதற்கு இடம் எவ்விடமோ, அவ்விடத்தைத் தேவரீர் தெரியச்சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்டான். அதற்கு உரோமசன்மர் “ஓ பீமராஜனே? இவ்வித புஷ்பங்களைக் குபேரனுடைய பட்டணமாகிய அளகாபுரியிலுந், தேவேந்திரனுடைய பட்டணமாகிய அமராபதியிலுந் சம்பாதிக்கலாம். ஆனால் முன்னொருகால் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு ஸ்திரீயினிமித்தந் தேவலோகத்திற்குப் போய் ஒரு புஷ்பங் கொண்டுவர, அவர்பட்டபாடு மெத்தவுண்டு. அவருக்கே அப் படியானபோது, உனக்கு அதிலும் வெகு பிரயாசமிருக்கலாம்” என்று சொன்னார். பீமன் உடனே அவருக்கு மறுபடியுந் தெண்டனிட்டுத் தன்கையிற் கதையும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு, திரௌபதிதேவிபாற் செலவு பெற்றவனாய், மும்மதம் பெருகத் தான் போனவழியே சம்மதமாக நடக்கும் யானையைப்போல அளகாபுரியை நோக்கி நடந்தான்.

இவ்வாறு தனிமையாக அளகாபுரியை நோக்கி ஒரே நெட்டாகச் செல்லுகையில், மகமேருவைப்போல் விளங்காவின்ற அவ

னுடைய சரீரத்திற்குத் தருந்த தாஷ்டிகமான கைவிச்ச கால்விச்ச களிநுலுண்டான காற்றினாலே வழிநடையிலுள்ள பர்வதங்கள் மராமரங்கள் முதலிய யாவும் வேற்று விழுந்தன. யுகார்த காலத்துப் பெருங்காற்றென்று, சங்குகள் புலங்களில் முத்துக் களை ஈன்றன. அந்த முத்துக்களினுடைய ஒளியானது சந்திரோதயம்போற் பிரகாசித்தன. அந்தப்பிரகாசத்தைக் கண்டு ஆம்பற் புஷ்பங்கள் மலர்ந்தன.

இவ்விதத் தன்மையோடுங் கூடிய குருநாட்டுவளமைக் கதி பதியாகிய பீமராஜன் நடக்கிற விசை பின்னும் எப்படி யிருந்த தென்றால், ஸ்ரீராமருடைய தூதனாகிய அனுமான் இலங்காபுரிக்குத் தூதுபோகும்போது அவ்விடத்துள்ள அசுரர் குலத்தை அதஞ் செய்ததுபோலவுமிருந்தது. பீமனுடைய வழியில் இடையி லகப் பட்ட வேடர்கள் இராக்ஷசர்கள் பக்ஷஜாலங்கள் - மிருகஜாலங்கள் - விருக்ஷ ஜாலங்கள் - பர்வதஜாலங்கள் இவைகளெல்லாஞ் சுருண்டு, புரண்டு, திரண்டு, உருண்டுபோயின - பீமன் இப்படி நடந்து, காஞ் சனவனத்தைக்கடந்து, வடமேற்றிசைபிற் குலைகுலையாய்க் காய்த் திருக்கின்ற கதவிவனத்தைக் கடக்கும்போது, அக் கதவிவனத்தைக் காத்துவந்த இராக்ஷஸர்களெல்லோரும் பீமனைவந்து சூழ்ந்து கொண்டு அப்புறம் இப்புறம் போகவொட்டாமல் மடக்கிக் கொண்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் பீமசேனன் அதாகதப்படுத்தி ரத்த ஆறு ஓடும்படி செய்தான். அதைக்கண்ட நாகலோகத் தாரும் தேவலோகத்தாரும் பயந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். அத்திசைக் காவலனாகிய வாயுவுந் திப்ரமைகொண்ட வனாய், பின்பு தன் தனயனென்று உணர்ந்து சிறிதுதேறிக் கவலை யெயாழித்திருந்தனன்.

பீமசேனன் அநுமானோடு வாதித்துப் பின்பு சிநேகித்து

விசுவரூபந் தரிசித்தல்

பின்னும் பீமன் வடதிசைக்குப் போகையில், அங்கிருந்த வனங்களும் - ஜனங்களும் - மலைகளும் - பூமியும் - சமுத்திரமும் யானைகளும் - அந்தத் திசைக்காவலர்களும் நடுங்கினர். இதைப் பர்வதம்போன்ற புஜத்தோடுங் கூடிய ஆஞ்சநேயன் கேட்டு, முன்னம் இலங்காபுரிக்குச் செல்லக் கடலைக் கடக்கும்போது கொண்ட சொரூபத்தைப்போல் உபய பாதங்க்ளையுந் தோள்களை

யும் நீட்டிக்கொண்டும், இராவணனுடைய நகரத்தை யெரிக்க நீட்டிய வாலைப்போன்று நீட்டிக்கொண்டும், ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு மாத்திரங் காணப்படும் பிரகாசம் பொருந்திய மகரகுண்டலங்க ளிரண்டுடனும், ஓர் உன்னதமாகிய பர்வதத்தின்பேரில் மற்றொரு பெரிய பர்வதத் தோன்றியதுபோல் விளங்கினான். விர்தகிரிக்குச் சமமாகிய தோட்களையுடைய பீமசேனன், ஆரவாரத்தோடு ஆர்ப் பரித்துக்கொண்டேவந்து அதுமானைக்கண்டு, வாயு புத்திரனாகிய அதுமானின் மாயையால் இவனும் நமக்குச் சகோதரனாகவேண்டு மென்று கருதி, உடனேபயங்கொண்டு நயங்கொண்டு அடங்கி ஒடுங்கி நின்றான். அப்படி நடுங்கி ஒடுங்கி நின்ற பீமசேனை ஆஞ்ச னேயன் பார்த்துக் கோபித்து “இவ்விடத்தில் தேவர்கள் முத லிய யாவர்களும் மற்ற வீராதிவீரர்களும் வரப் பயப்படுவா ரென்றால் மனிதனாகிய நீ எப்படி அஞ்சாமற் கெஞ்சாமல் வந்தாய்?” என்று அதட்டிக் கேட்டார்.

அதற்குப் பீமன், “ஓ வானரவீரனே! ஏன் என்னைத் தடுக்கிறாய்?” என்றான். உடனே அதுமானுக்குக் கோபம் பிறந்துவிட்டது. அவர் பீமனைப் பார்த்து, “உன் கையில் வில்லும் கதையும் இருக்கின்ற தென்கிற ஆண்மையினு லல்லவோ இந்தச் சேவகம் பேசுகிறாய்? உன்னை நீ அறியாத மனிதனானாலும் என்னையேனும் நீ அறியச் செய்கிறேன். உன் பிரதாபத்தையும் பார்ப்போம். இதோ குறுக்கே கிடக்கின்ற என் வாலைமாத்திரஞ் சற்று அப்பாலெடுத்துவை பார்ப் போம்” என்று கூற, பீமசேனன் “ஓ வானரமே! இராகவருக்குத் தூதராகக் கடலைக் கடந்து இலங்காபுரியை யடைந்து, அப் பட்ட ணத்தைத் தீயவிட்டு, இராக்கதரை மாயவிட்டு, ஸீதாபிராட்டியைக் கண்ணாற் கண்டு வந்த என் தமையனாகிய அதுமந்தரைப் பார்க்கிலும் நீ பெரிய குரங்கோ? அவருடைய வாலிலும் உன் வால் பெரியதோ?” என்று அலக்ஷியமாகச் சொல்ல, அதுமான் நகைத்து, “ஓ நரனே! உன்னைப்போல் நரனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தி யைச் சுமந்து சுமந்து தோள்கள் தேய்ந்து சொற்ப பலத்துடன் கிடக்கின்ற அதுமானையா எனக்குச் சமானமாகவும் அதிகமாகவும் பேசுகிறாய்? ஆ! ஆ! நன்றாயிருக்கின்றது. நீ அவனை மதித்த போதே உன் வீரமும் இவ்வளவென்று வெளிப்பட்டது” என்று ஏனைய குரங்குகளுக் கொப்புறவாகப் பேசிவருகின்ற அதுமானைப் பார்த்து, பீமராஜன், “ஓ மற்கடகமே! அரக்கர்குலத்

திற்கு அதிபனாகிய இராவணேச்சவரனுடைய இலங்கைத்தீவை வாவினாற் சுட்டெரித்த மகா வீரநி வீரனாகிய அநுமனை, நீ அவர் குலத்தனாயிருந்தும், இப்படிக்கேவலப்படுத்திப் பேசுகிறது ஞாயமோ?" என்று நகைத்து அதட்டிக் கேட்டான்.

இப்படிக்கு ஒருவர்க்கொருவர் வாதுபேசியதில், அநுமன்றானே அநுமந்தனை இகழ்ந்தான். அந்த அநுமந்தனையே இந்த பீமன் புகழ்ந்தான். அச்சமயத்தில் “நல்லது அநுமனையும் ஸ்ரீராமனையும் தூஷணையின்றிப் பூஷணமாகப் பேசி வருகின்றனையே நீயார்? நீ இங்கு வந்த காரிய மென்ன?” என்று பீமனைப் பார்த்து, அநுமன் வினாவினன். அதற்குப் பீமன் சொல்லத் தொடங்கி, “ஓ வானர வீரனே! மகா நீதிபுடன் அரசசெலுத்தப் பட்ட தருமராஜனுக்கு நான் தம்பி. அர்ச்சுனனுக்குத் தமையன். என்பேர் பீமன். நான் வாயுவினுடைய புத்திரன்” என்றான். அது கேட்ட அநுமன் பீமனைப் பார்த்து, “ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியினுடைய பிரதாபங்களை யெல்லாஞ் சொன்னாயே! நீ யாவராற் சொல்லக் கேள்விப்பட்டாய்” என்றான். அதற்குப் பீமன் “பாரத்துவாஜரிஷி சொல்லக் கேள்விப்பட்டேன்” என்றான். “நல்லது நீ உன்னுடைய விருத்தார்த்தத்தைச் சொன்னாயே. நான் என்னுடைய விர்த்தார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்” என்று அநுமன் பீமனைப் பார்த்து “ஓ பீமராஜனே! வாயுபகவானுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பிள்ளை யாகப் பிறந்து, கக்கிரீவனுக்கு மந்திரியாகி, ஸ்ரீராமமூர்த்திக்கு மெய்யடிமைப்பட்டு, ஸ்ரீஸீதாதேவியைக் காண நெடுங்கடலைக் கடந்து, இலங்கைத் தீவிற்குப்போய்ச் ஸீதாலக்ஷ்மியைத் தரிசித்து, அநேக இராக்ஷசர்களை நாசப்படுத்தி, அவ்வுரைக் கொளுத்தி, திரும்பவும் ஸ்ரீராமமூர்த்தியைத் தரிசித்து, இந்நேரம் வரையிலும் அவருடைய நாமத்தை ஸ்மரித்துக்கொண்டிருப்பவன் நான். என் பெயர் அநுமன்” என்றான்.

இப்படிக்கூறக்கேட்ட பீமன் தன் இரண்டுசெவிகளிலுந் தேவாமிர்த்தத்தை நிறையச் சொரிந்தது போல் மனங் குளிர்ந்து, தேகம் புளகித்து, அநேக ஜன்மங்களிலே செய்த தபோபலன்களெல்லாம் இப்போது பவித்தன வென்று குதித்துக் குதித்து, ஆஞ்சனையனுடைய பாதங்களில் சாஷ்டாங்கமாகத் தெண்டனிட்டான். இப்படித் தெண்டனிட்ட தம்பியாகியபீமனைத் தமையனாகிய அநுமான் வாரியெடுத்து மார்புறக் கட்டியணைத்து, உச்சியை முகர்ந்து, சகோ

தர வாஞ்சையுடனே அவனைப் பார்த்து, “அப்பா பீமா! நீ சிறு பிள்ளையாச்சுதே! உன்னுடைய கால்கள் சிவந்துபோகும்படி தனியாய் இங்கு வந்த காரிய மென்ன?” என்று கேட்டான். பீமன் “ஓ அண்ணா! எங்கள் ஞாதியாகிய துரியோதனனும் அவனுடன் கூடிய துன்மார்க்கர்களுஞ் சகுனி மாமனை ஏவி மாயச் சூதாடச் செய்து, அதனால் எங்களைத் தோற்கச்செய்து, எங்கள் செல்வங்களையும் நகரங்களையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, வனவாச நிருக்கச் சொல்லிக் கெடுவு வைத்துத் துரத்தி விட்டபடியால், நாங்கள் நாட்டை விட்டுக் காட்டில் சஞ்சாரஞ் செய்ய வந்தோம். அங்கு ஆகாயத்தினின்று மந்தார புஷ்பம் ஒன்று திரௌபதாதேவி முன்பாக விழக் கண்டு, அதைப் போன்ற புஷ்பத்தைச் சம்பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அவள் என்னைக் கேட்டுக்கொண்டமையால், அந்த மாதிரிப் புஷ்பம் அமராபதியில் அல்லது அளகாபுரியில் அகப்படுமென்று உரோமசன்மரிஷி யுரைத்த பிரகாரம், இவ்வழியாக நான் வந்தேன்” என்று கூறினன்.

அதுகேட்டலும் பீமனுக்குத் தமையனாகிய அநுமந்தன், ஆச்சரியமடைந்து, “அப்படியா தம்பி பீமா! அந்தப் புஷ்பம் உரோமசன்மர் சொன்னபடியே, அளகாபுரியில் குபேரனுடைய வீட்டுப் புறக்கடையில் அவன் விட்டார் விளையாடப்பட்ட மஞ்சன வாவிக்கரையிலே புஷ்பித்திருக்கின்றது. அது தேவர்களுக்குங் கிடைப்பது அருமை. அந்த விடத்தில் அசுரர்களும், இயக்கர்களும், கின்னரர்களும், பச்சாத்தாபம் பூததயை யில்லாத பாமர ஜனங்களும், காவலாட்களா யிருக்கிறார்கள். எப்படிப்பட்ட வீரர்களும் அவ்விடத்திற்குச் செல்ல அஞ்சுவார்கள். ஆனால் உன்னிடத்தில் வாய்மையும் - தூய்மையும்-அறிவும்-பொறுமையும்-ஞானமும் - ஸ்ரீ தபோபலமும் - நற்குணமும்-நற்செய்கையு மிருக்கின்ற படியால், உனக்கு அந்தப் புஷ்பங் கிடைப்பது பிரயாசமாயிராது” என்று அநுமான் சொல்லக்கேட்ட பீமன், “ஓ அண்ணா! உம்முடைய கிருபாகடாக்ஷமும், எங்கள் தமையன் தருமராஜனுடைய தபோபலமும், என்னுடைய தோள்பலமும் இருக்கின்றவரையில், தேவர்களும் - இராக்ஷசர்களும் - மும்மூர்த்திகள் முதலான யாவர்களும் அவ்விடத்தில் வந்து என்னோ டெதிர்த்தாலும், அவர்களை ஜயித்து அந்த மந்தார புஷ்பத்தைக் கொண்டுவருவேன்” எனக் கூறக்கேட்ட அநுமன் சந்தோஷப்பட்டு, “இன்னும் என்னு

லாகவேண்டியதைக் கேள் தருகிறேன் ” என, பீமன், “களங்கமில்லாத உள்ளத்தோடு உங்கள் வாக்கு விசேஷமே எனக்கு வெகு பாக்கியமாயிற்று. ஆனால் இந்தப் பதின்மூன்று வருஷமுங் காட்டே கதியாய்ச் சஞ்சரித்து, அதற்குமேல் நாடேபதியாய் வகித்துச் சதுருக்களை ஜயிக்கின்ற பகஷத்தில், அத்தருணத்தில் தாங்கள் தடையின்றி வந்து தம்பியாகிய அருச்சுனனுடைய தேர்மீது சிறப்புடனினிதுவீற்றிருந்தால் மாத்திரம், நாங்கள் ஜயமடைவதற்கு யாதோ ரதுமானமு மிராது. ஆகையால் இந்த வரமொன்றைமாதிரித் தாங்கள் தயைபுரிந் தருளவேண்டும் ” என்றான்.

அதுகேட்ட அநுமான், “நல்லது பீமா! அப்படியே தம்பி அருச்சுனனுடைய இரதத்திற்கு அக்காலையில் துவஜமாக வந்து இருப்பேன். இவ்வரங் கொடுத்தேன். இன்னுமென்ன வேண்டுஞ் சொல்” என்றார். அதன்பேரில் பீமன் அவரைப்பணிந்தெழுந்து “ஓ அண்ணா! ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் பின்சென்று இராக்கதர்களை நாசஞ் செய்தகாலையில் தாங்கள் எடுத்த விசுவரூபத்தைச் சற்று என்மீது கடாக்கித்துக் காட்டவேண்டும்” என்று வேண்டினான். அநுமானுவன் பீமனைப் பார்த்து, “நல்லது நான் விசுவரூபத்தைக் காண்பிக்கிறேன். நீ பயப்படாமற் பார் ” என்று அந்த நிமிஷத்திலேயே ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் மஹாபலி சக்கரவர்த்தி யிடத்தில் மூன்றடி மண் தானங்கேட்கும்போது எவ்விதப் பெருமையாக விசுவரூபத்தை எடுத்தாரோ, அவ்விதப்பெருமையாக விசுவரூபத்தை எடுத்தார். அப்போதவன் பாதம் வரையில் பூமியெல்லா மறையவும் அவன் இடுப்பு வரையில் ஆகாயமெல்லாம் சிறையவும், அவன்தேகமும் சிரசும் அண்டமுகட்டை அளாவவும், அவனுடைய வாலானது மந்தரகிரி உன்னத உயரத்திற் பூர்வம் அமிர்தங் கடைந்த வாசுகி பேழையிட்டுக்கொண்டிருந்ததுபோலிருக்கவும், ஆதித்தியாதி நவக்கிரகமூர் தாரகாகணமும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து வரும்படியான மஹாமேருகிரிக் கொப்பாகப் பெருந்துயர்ந்து வளர்ந்து விசுவரூபத்தைக் காட்டினான். அதை விண்ணுலகத்துத் தேவர்களும், பாதாள உலகத்து நாகர்களும், குவலயத்துச் சகல ஜனங்களுங் கண்டு நடுங்கிக் கண்களைத் திறவாமலிருந்தார்கள்.

அப்போது பீமன் அவனுடைய பாதத்தைமாத் திரங் கண்டு, மற்ற அவ்யவங்களைக்காணத் திப்பிரமைகொண்டு, இரண்டு கரங்

களையும் உச்சிமேற் கூப்பி அவன் பாதத்தில் விழுந்து, “போதும் போதும்! அண்ணு ஆஞ்சனையக்கடவுளே! தாங்கள், இவ்விதப் பெருமையோடுங் கூடிய இந்த ஸ்தூலதேகத்தை யடக்கிப் பழையபடி சூக்கும தேகத்தை நான் பார்த்து மகிழ்க் கிருபை செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். அநுமன் தையபுடன் தம் பூர்வ தேகத்தைக் காட்டினார். உடனே பீமன் சாஷ்டாங்கமாக அநுமந்தனுக்குத் தீர்க்க தண்டஞ் செய்து, தேவரூடைய மகத்துவத்தை யறியாமல் முன்னம் நான் பேசிய பிழையைப் பொறுத்து அருள்செய்ய வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான். ஆஞ்சனையர் சம்பூர்ண கடாக்ஷத்துடனே பீமனைப் பார்த்து, “தம்பீ! நீயும், உன் தமையன் தருமந்தனனும், உன்னுடைய தம்பியர் மூவரும் - திரௌபதாதேவி முதலானவர்களும் உங்களுடைய சத்துருக்களை யெல்லாம் அதஞ் செய்து வெகு காலம் வரையிலும் இன்பத்தோடு இராஜ்யத்தை ஆண்டு, முடிவில் நம்பெருமானுடைய பாதத்தில் வந்து சேரக்கடவீர்கள்” என்று ஆசிர்வாதஞ்செய்தார். அந்த ஆசிர்வாதத்தைப் பெற்ற பீமன் குபேரனுடைய பட்டணத்திற்குப் போகின்ற மார்க்க முதலிய வற்றை அந்த அநுமானிடத்தில் விவரமாகக் கேட்டுக்கொண்டு, ஒரு நாழிகையளவில் வித்தியாதரனுடைய காடுபோய்ச் சக்கரநாகம் என்னு மலையைக் கண்டு, அம் மலைச்சாரலில் தபசு பண்ணும் பெரியோர்களைத் தரிசித்து, திவாகரபர்வத மார்க்கமாக வந்தான்.

புண்டரீகன் வதை

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! அவ்விடத்தில் புண்டரீகன் என்றொரு இராக்ஷசன் இருந்தான். அவன் அஞ்சன மேகம் போன்ற நிறமும் - வஞ்சனையே குழிகொண்டிருக்கும் உரமும் - செந்தீப்போன்ற சுருட்டைத் தலைமயிரும் சூரியமண்டல மளாவிய சிரசும் மஹாபர்வதங்களி லிருக்கின்ற குகையையொத்த வாயும் மூன்றும் பிறையை நிகர்த்த கோரதந்தங்களும் - பன்னிரு காத வழிதூரம் பரந்த தோள்களும் இருநூறுகாதவழி தூரத்தை நொடியிற் கடக்குங் கால்களும் ஏறுடையோனாகிய பரமேசுவர கணங்களோடு யுத்தத்திலே ஜயம்பெறும் பலமும் திசைகளெட்டையுஞ் ஜயித்துத் திரைகள்வாங்குந் திறனுங் கூடியவன். இப்படிப்பட்ட பராக்கிரமம் பொருந்திய அவன், கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கும்படியான பார்வையுடன் பீமனைப் பார்த்து, சப்த

மேகங்களும் நடுங்கத்தக்கதாகச் சிரித்து, பற்களை நெறநெறவென்று கடித்து, “அடா மானிடப்பலே! இந்த வழியே இந்திராதிதேவர்கள் முதலான ஏனைய யாவரும் வரப் பயப்பட்டுக்கொண்டிருக்க அற்பமனிதனாகிய நீ அஞ்சாமல் வந்தாயல்லவா? இப்போது எனக்கு நீ ஆகாரமாகப் போகிறாய்! அது இருக்கட்டும். இங்கு முன்னே நீ வந்த காரியத்தைச் சொல்” என்றான்.

அதற்கு வாயுபுத்திரனாகிய பீமன், புஜங்கள் குலுங்கும்படி நகைத்து, “இங்கு உன் பிராணனை வாட்டவந்தேனேயன்றி உன்னிடத்தில் வேறுகாரியமாக வரவில்லை” என்றான். உடனே புண்டரீகனுக்குக் கோபம் பிறந்து பீமன்பேரிற் பாய்ந்தான்; அவன்பேரில் பீமன் பாய்ந்தான். அதற்குமேல் இருவரும் ஒருவரோடொருவர் மலையும் மலையும் எதிர்த்தாற்போல நெடுநேரம் இளையாமற் சனையாமல் மல்யுத்தமுதலிய பல்யுத்தஞ் செய்தார்கள். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து அசுரீரி, “ஓபீமராஜனே! இந்த்ராக்ஷசன் எந்த உபாயத்திலுஞ் சாகான். அவனைக் கொல்ல ஒர் உபாயமுண்டு; ஒரு ரிஷியின் சாபம் அவனுக்கிருக்கிறது. அந்தச் சாபப்படி தோமரத்தை அவன்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணினால் அவன் உடனே இறந்துபோவான்” என்று சொல்லிற்று. பீமராஜன் உடனே தன் கதையினாலே அந்த ராக்ஷசனுடைய தோள்மேல் அடித்தான். அந்த அடியாலே பூர்வம் வாயுதேவன் மந்தரகிரியைப் பேர்த்துவந்து திருப்பாற் கடலிற்போட விழுந்ததுபோலப் புண்டரீகன் பூமியினு விழவும், அவன் பிராணன் யமனுக்கு இரையாகப்போயது. அவனுடலமானது நாய்களுக்கும் பேய்களுக்குத் திருப்திகரமான விருந்தாயது. அதன் பின்பு பீமன் சந்திரசயிலத்தைபுங் கடந்து அளகாபுரியில் நடந்து, அந்நகரத்துத் தென்பாரிசத்தில் மலைபோல் நின்றுகொண்டு பார்த்து, மந்தார புஷ்பவன மிருப்பதைக் கண்டு அதன் சமீபத்திற் சென்றான்.

குபேரனுடைய புஷ்பவனக் காவலாளர் கதை

அந்தப் புஷ்பவனத்தைக் காக்கின்றவர்கள் விசாலமான மார்புகளும், ஆகாசபரியந்த மளாவிய தோள்களும், வாய்களில் கோரத் தந்தங்களும், நெருப்பைக் கக்குகின்ற கண்களும், இருட்டைத் தானே திரட்டிவைத்த கறுத்ததேகங்களும், பெலத்துவாரங்களைப் பார்க்கிலும் பெருத்த வாய்களும், முதுகில் முகங்களும், மா

பீல் மூக்குகளும், செம்பட்டை மயிர்களோடுங்கூடிய சிரங்களும், ஆயிரமாயிரங்கரங்களும், ஆயிரமாயிரங் கால்களும், ஆயிரமாயிரங் கண்களும், ஆயிரமாயிரங் காதுகளுமா யிருப்பதல்லாமல், ஒரு நாழிகையிற் பதினாலகத்தையு மதஞ்செய்யும் பலத்தை யுடைய வர்களும், திருப்பாற்கடலைக் கடையும்போது கூடவிருந்த அசுரர்க ளெல்லாரும் இளைத்தோடும்போதுங் கூட ஓடிப்பிழைத்து அன்று முதல் இன்றைய வரையில் நீண்ட ஆயுளோடுங்கூடி இருக்கப்பட்ட வர்களும், வகைதப்பிப் பகைநேரிட்ட காலத்துந் தர்ம நினையாமல் அதர்மத்துடன் உறவாடிக் குடிசெய்துக்கின்றவர்களும், அநேககாலங் தவஞ்செய்து அநேக வரங்களைப் பெற்று அநேக வேதங்களைக் கற்று அநேக ஜாலங்களை யுற்றுச் செய்யவல்லவர்களு மானவர்கள். கூர்மை பொருந்திய வாள் - வேல் - சூலம் - சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து, விழித்தகண் விழித்தபடியே இமை கொட் டாமற் காத்திருக்கின்ற இவ்வெண்ணிறந்த இராக்கதர்களும் - இராக் கத வீரர்களும் பீமனைப் பார்த்து, அங்கே யாரோ ஒரு மனிதன் பயப்படாமல் வந்தானென்று போய் அவனைச் சூழ்ந்துகொண்டு, நன்றாய் அண்ணாந்து பார்த்து, தங்கள் பங்குக்குக் கதாயுதனாக வந்த காலனாகிய பீமன் இவன்தானென்று எண்ணாமல் அலக்ஷியஞ் செய்து, சூலங்களாலே குத்துவோமென்றும், பாசங்களாலே கட் டுவோமென்றும், காங்களினாலே நசுக்குவோமென்றும், கால்களி னாலே பிசுக்குவோமென்றும், தசையார நசிப்போமென்றும், பசியா றப் புசிப்போமென்றும், இன்னும் கொடூரமான பற்பலவித வச னங்களை வசனித்துக்கொண்டே, “அடா நரனே! இந்திராதி தேவர்களுங்கூடக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாத இந்தப் புஷ்ப வனத்தினிடத்து வந்த நீ, உன் பிராணனை இழந்துபோவதற்கு முன்னமே விவரத்தைச் சொல்” என்று ஆக்கிரமித்துக் கேட்டார் கள். அதற்கு மறுமொழி கூறாமலே குறுகைசெய்து, மாரவேளை நெற்றிக்கண்ணினுற் பஸ்மீகரித்த சடாமகுடதாரியாகிய நச் வரனைப்போ விருந்து, ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் - வெற்றிக்குந் துஞ் சாமல் மறுமொழி சொல்லத் தொடங்கி,—“ஓ இராக்ஷசக் கிருமி களே! யான் இவண் வந்த காரியம், இதோ இருக்கின்ற மந்தாரப் புஷ்பத்தைப் பறித்து, உங்களையெல்லாம் வறுத்து, உங்கள் உயிரை இயமன் அருந்தும்படி விருந்துசெய்விப்பதற் கென்று அறியுங்கள், வேறொன்றற்கல்ல. அப்படி வந்த என்னைக் கேவல மனிதனென்

றல்லவா இகழ்கின்றீர்கள்! பூர்வந் தீதண்டாதவொரு கோதண்டங் கையிலேந்தி உங்கள் குலத்தை அழித்துக் கொன்று குவித்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியை மானிடனென்றே நன்றா யறிந்திருக்கின்ற நீங் கள், என்னை இகழ்வாகப் பேசுவதென்?" என்றுன்.

இதைக் கேட்டவுடனே இராக்கதர்கள் எல்லோரும் இரைந்து பொங்கி ஆர்ப்பரித்து, ஆபிரக் கணக்காண படைவீரர்களோடு ஏககாலத்தில் பீமனை நெருங்கி, அவன்பேரில் அநேக ஆயுதங்களை எறிய, அவைகளைப் பீமசேனன், தன்கைத் தண்டாயுதத்தினாலே எற்றித் தட்டிப் பொடிசெய்தும், சிலரை யடித்தும், சிலரை வாரி ஆகாயத்தி லெறித்தும், சிலரைக் கையினற் பிசைத்தும், சிலரைக் காலினால் தேய்த்தும், சிலரை வாளினற் சிதைத்துக்கொன்றுங் குவிக்கையில் பின்னும் நூறாயிரம் இராக்கதர்கள் சகல ஆயுத பாணிகளாக வந்து எதிர்க்க, பீமன் கதையைப் போட்டுவிட்டு, வில்லைக் கையிலேந்தி, அஷ்டதிக்குக் கஜங்களும் மூர்ச்சையாகும்படி குணத்தொனி செய்து, ஆதிசேஷனும் பயந்து விஷத்தைக் கக்கும் படியான பாணங்களைச் சொரிந்தான். அப்பாணங்கள் அவர்கள் மேற் பட்டதனால், ஸ்ரீராமபாணத்தினால் கரனென்னும் இராக் கதனுடைய ஜனங்களெவ்வாறு மாண்டார்களோ அவ்வாறு அவர்கள் மாண்டார்கள். மேலும் அவ்விராக்கதக் கூட்டங்கள் சூலாயுத முத லிய நாலாயுதங்களையும் பீமன்பேரிற் பிரயோகம் பண்ணினார்கள். அவைகளை யெல்லாம் பீமன் தட்டி, வெட்டி, அவர்களை யெல்லங் கண்ட துண்டமாக்கி, சிங்கங் கர்ச்சனை செய்ததுபோற் சிரித்து நின் றான். இவைகளையெல்லாம் பார்த்திருந்த சாரணர் ஓடி, இயக்கர்பிரர் னாகிய குபேரனிடத்தில் வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு எழுந்து கைகட்டி வாய்புதைத்து, “ஓ ஆண்டவனே! யாரோ ஒரு நரன் வந்து புஷ்பவனத்திற்குக் காவலாக விருந்த இன்னாரை இன்னாரை அவர்களுடைய அநேகஞ் சேனைகளோடு கொன்று கும்பல் கும்பலாகக் குவித்து, யானை குதிரை முதலிய கூட்டங்களையும் அதஞ்செய்து, சிங்கத்தைப்போல் நிற்கின்றான்.” என்று சொன்னார்கள்.

குபேரனா லனுப்பப்பட்ட சங்கோடணன் பீமனா

லபஜயப்பட்டோடி முறையிதேல்

அந்தச் சமாச்சாரத்தைக் கேட்ட குபேரன் தன்னருகி விருந்த படைவீரர்களில் சேனைநாயகனாக இருந்த சங்கோடணனைப்

பார்த்து, “நீ உன்னுடைய திரண்ட சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் அந்த நரனைக் கொன்றுபோடாமற் பிடித்த பிடியிற்றானே அவனைப் பின்கட்டுக்கட்டி என்முன் கொண்டு வா” என்று கட்டளை யிட்டான். அந்தக் கட்டளையை அவன் குனிந்த ஆசாரத்துடன் கிரமீது வைத்துக்கொண்டு, சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து விடைபெற்று, தன்னுடைய சேனாசமுத்திரங்களைப் பின்பற்றி வரும்படி உத்தரவுசெய்து, பீமனுக் கெதிரவந்து அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, அநேக விதமான பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்தான். அவைகளைப் பீமன் சின்னாபின்னமாகச் சிதற வடித்துப் போடவும், பின்னும் அந்தச் சேனைநாயகன் முதலாயினோர் வேண்டிய பாணங்களைச் சரமாரியாகப் பொழிந்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் பீமன் தன்கைப்பாணத்தால் அறுத்தெறிந்து அத்தனை பேரையுங் கொன்று, தன்னடையாள மிருக்கும்படி அப்படைத் தலைவனாகிய சங்கோடணனுடைய மார்பிற் கதாயுதத்தால் ஓர் அடி அடித்தான். அந்த அடிக்குச் சங்கோடணன் இடிக்குப் பயந்த நாகம்போற் பயந்து நடுநடுங்கி ஒடுங்கி, குபேரனிடம் ஓடிப் போய்த் தண்டனிட்டிடு, “சுவாமீ! தாங்கள் கட்டளை யிட்டபடியே புஷ்பவனத்தினிடம் இருக்கின்றவனைக் கேவலம் மனிதனென் றெண்ணி நெருங்கி யுத்தஞ் செய்தோம். செய்த யுத்தம் இலே சானதல்ல. அப்படிச் செய்தும் அவன் எம்மைப் பின்னிட்டு முது குகாட்டி ஓடும்படி அதாகதப் படுத்திக்கொண்டு வருகின்ற படியினாலே, அவன் மனிதனல்லன். ஆகையால் இந்நேரம் அவ னுக்கு நவநிகளைத் திறைகளாகக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்து நல்ல வார்த்தை பேசி அவனைச் சந்தோஷமா யனுப்பினால்மாதிரம், நாம் இன்னுஞ் சிலகாலத் தப்பிப் பிழைத்து உயிரோ டிருப்போம். இல்லையானால் அவன் நம்முடைய பட்டணத்தை யெல்லாஞ் சூறையாடி எல்லாவற்றையுங் கொள்ளுகொண்டு, நம் மெல்லோ ரையும் நாசப்படுத்திச் சத்தியமாய் வெற்றிகொள்ளுவான்” என்று ஆசார உபசாரத்துடன் சொன்னான்.

குபேரன் தன்குமாரனாகிய உருத்திரசேனனால்

பீமனைச் சமாதானப் படுத்ததல்

இதைக் கேட்ட குபேரன் ஆச்சரியமடைந்து, “அப்படிப் பட்ட நரனொருவனு மிருக்கின்றானா? நாம் அவனுடைய சமா

சாரத்தை இன்னும் நன்றா யறியவேண்டும்” என்று தனக்குள் கருதினவனாய்த் தன்னுடைய குமாரனாகிய உருத்திர சேனைப்பார்த்து “நீ போய் அந்த மனிதனுடைய சகிஸ்தாரத்தை யறிந்துவா” என்று உத்தரவு கொடுத்தான். அவன் அந்த உத்தரவைச் சிரசாக வகித்து வணங்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு, புஷ்பவனத்தி னிடத்து மகாபராக்கிரமத்துட னிருக்கின்ற பீமலோக்கண்டு, “நீர் யார்? இங்கு வந்த காரிய மென்ன? ஏன் வீணாக இவ்விடத்துப் பிரஜைகளை நாசப்படுத்துகிறீர்? இந்த வனத்தினிடத்தில் வண்டுகளும் வந்து மொய்க்கக்கூடாதே; இவ்வித வனத்தில் நீர் வந்த காரிய மின்ன தென்றும், நீர் இன்னாரென்றுஞ் சொல்லும். அதன்பேரில் உமக் காகவேண்டியகாரியத்தை நான் முடித்துக் கொடுக்கிறேன்” என்று சொல்ல, பீமராஜன் “முன்னொருபோது இந்த அளகாபுரிக் கதிப னுடைய பிள்ளைகள் ஒரு சாபத்தினாலே மருதவிருகூழமாக, அப் போ தவர்களுக்குச் சாப நிவர்த்திசெய்த ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுக்கு மைத்துனராகிய தர்மராஜாவினுடைய தம்பி நான்; வாயுகுமாரன்; குந்திபுத்திரன்; என்பேர் பீமசேனன். திரௌபதாதேவிக்கு மந்தார புஷ்பம் வேண்டியதைப்பற்றி நான் இங்கு வந்தேன்” என்றவுடனே உருத்திரசேனன் “சந்தோஷம்” என்று தகூணாமே பீமனுக்கு வேண்டியவரையில் மந்தாரபுஷ்பங்களை யளித்து, இனிய வசனங் கூறி, “போய்வாரும்” என்று செலவுகொடுத்து, பிதாவாகிய குபேர னிடத்திற்குப் போய் நடந்த சமாச்சாரத்தை யெல்லாஞ் சொன் னான். அந்தச் சமாச்சாரங்கேட்ட குபேரன் மிகவுஞ் சந்தோஷங் கொண் டிருந்தான். பீமன் அந்த மஞ்சனவாவிக்கரையில் ஸ்நா னஞ் செய்து தீர்த்தபானமும் பண்ணிச் சற்று இளைப்பாறியிருக் கும்போது, நடந்த வர்த்தமானத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஜனமேஜய மஹாராஜனே என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

தருமராஜன் கடோற்கஜனோடு சேன்று பீமசேனைக்கண்டு

அழைத்து வருதல்

ஓ மகாராஜனே! பீமசேனன் அளகாபுரிவிற் குபேரனுடைய புஷ்பவனத்திற்குப் போனதைத் தருமசந்தனரறியாமல், பீமன் போன வயண மென்னவென்று திரௌபதாதேவியைக் கேட்டார். திரௌபதா தேவியானவள் ஆகாயத்தினின்று மந்தார புஷ்பம்

விழுந்ததும், அப்புஷ்பத்தைப்போற் சில புஷ்பங் தனக்கு வேண்டுமென்று பீமனுடன் சொன்னதும், அதற்குப் பீமன் தனிமையாகக் குபேரனுடைய பட்டணத்திற்குப் போனதும் விவரமாகச் சொன்னான். இதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் இடிக்கொடிபெற்ற தேவேந்திரனுடைய குமாரனாகிய அர்ச்சுனன் தன்னைப் பிரிந்து தவசுக்குப் போனதுமுதலிதுவரையில் வராதிருப்பதினால், அவனை எப்படி காணப்போகிறேனென்று தவித்துக்கொண்டிருக்கிற தருமராஜனுக்குப் புண்ணிற் கோலிட்டதுபோல் மனதில் மிகுந்த வியாசுலம் வந்து நேரிட்டு, அதிதீவரத்தில் இடம்பிக்கு மகனாகவும் இடம்பாசுரனுக்கு மருமகனாகவுங் காட்டில் தானே வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற கடோற்கஜனைத் தமது மனதிலே நினைத்தார். அந்நினைப்பைத் தெரிந்துகொண்ட கடோற்கஜனுனவன், தனது இரத்தத்தின்பெரி லேறிவந்து, ஜேஷ்டபிதாவாகிய தர்மராஜனுக்குச் சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு, “என்ன கட்டளை?” என்றான். தருமன் அவனைத் தழுவி மார்புடனணைத்து, “அப்பா மகனே! உன் தாயாராகிய திரௌபதை சொல்லைக் கேட்டு, உன் தகப்பன் பீமசேனன் என்னுடன் ஒன்றுஞ்சொல்லாமல் தனிமையாகக் குபேரனுடைய பட்டணம் போனானும்; அவன்போன இடத்தில் அவனுக்கு ஓர் அபாயமும் வராததற்கு முன்னமே, நாம் போய் அவனைக் கண்ணினாலே பார்க்கவேண்டும்” என்று சொல்லி நகுல சகாதேவ நிருவரையும் பார்த்து, “நாங்கள் போய்வருமளவும் பிராமணர்கள் - பிராமணஸ்திரீகள் - தெளமியாசாரியர் - உரோமசன்மர்-திரௌபதை முதலான நீங்கள் இந்தப் பர்னசாலையிற்றானே யிருங்கள்” என்று திட்டஞ் செய்து, கடோற்கஜன் கொண்டுவந்த தேரின்மேல் அவனுடனேறிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகப் போனார். அந்தத்தேர் எப்படிச் சென்றதென்றால் வாயுவேகம் பின்னிடும்படியாகவுஞ் சூரியனுடைய தேருக்குச் சமமாகவும் சென்றது. ஆகாசகங்கைபரியந்தஞ் சென்று, நான்குநாழிகைக்குள் குபேர உலகஞ் சென்றது. அங்கே தருமராஜன் திரண்டசேனைகளைக் கொண்டு இரத்த ஆரோடப் பிணங்களை மலைகளைப் போலக் குவித்துச் சோலையினிடத் திளைப்பாறும் பீமனைக் கண்டார்.

அப்படிக்கண்டமாத்திரத்தில் தேரைத் தாழ்த்தி பீமனிடம் வந்து பார்த்து, தருமன் தமது மனதிலிருந்த துயர்நீங்கிச் சந்தோஷமடைந்தார். கடோற்கஜனுனவன் தன் தகப்பனுக்குத் தீர்க்க

தண்டஞ் செய்தான். அவனுக்குப் பீமன் ஆசிர்வாதஞ் செய்து, தமையனாகிய தருமராஜனுக்கு மும்முறை பிரதக்ஷண நமஸ்காரம் புரிந்து, அநேக மந்தார புஷ்பங்களைப் பாதத்திலர்ச்சித்து, சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு எழுந்து, கைகட்டி வாய்புதைத்து மகா உபசாரமாக அவரெதிரில் நின்றான். அவனைப் பார்த்து ஒரு போதுங் கோபித்துப் பேசத்தெரியாத தருமந்தனர் “அப்பா பீமசேனா! என்னுடைய அனுமதியில்லாமல் ஸ்திரீபுத்தி கேட்டு இந்தப் புஷ்பத்தை ஒரு பொருட்டா யெண்ணி இங்கு வந்து இத்தனை கோடி ஜனங்களைக் கொன்று இந்தப் புஷ்பத்தைப் பெற்றாயல்லவா? என்னைத் தமையனாகவுடைய நீ என் சொற்படி நடக்காமல் உனக்குச் சம்மதமானபடி நடப்பாயேயானால், உனக்கு இளையவர்களாகிய தம்பிமார் மூவரும் உனக்குக் கீழ்ப்பட்டு நடக்கப்போகிறது எப்படி? அதைத் தெரிந்து கொள்ளப்பா” என்று சொல்லிப் பின்பு கதோற்கஜனுடன் அந்த மஞ்சனவாவியில் ஸ்நானஞ் செய்தார். பின், புஷ்பவனத்தைவிட்டுத் தருமனும் பீமனுங் கதோற்கஜனும் ரதமேறித் திரௌபதாதேவி முதலானவர்க ளிருக்கிற பர்னசாலையிடம் வந்திறங்கி, உரோமசன்மருடைய உபயபாதங்களில் மந்தார புஷ்பத்தைச் சொரிந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டார்கள். அப்பால் அவர்கள், திரௌபதைக்குச் சந்தோஷம் வரும்படி மந்தாரபுஷ்பங்களைக் கொடுத்து கதோற்கஜனைக் கானகம்போயிருக்கச் செலவளித்து, உரோமசன்மரிடத்திற் பார்வதி சமேதராகிய பரமசிவனுடைய சரித்திரங்களைச் சிரவணனந்தமாகக் கேட்டுச் சந்தோஷச் சித்தராயிருந்தனர்.

8. சடாசுரன் வதைச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

தாரார் கொன்றைத் தண்சடை யானுத் தலமீன்ற
நீரார் போதிற் கண்துயில் வானு நிகழ்கின்ற
சீரார் பற்பல தேவரு மாநோன் நிருமேனிக்
காரார் வண்ணங் கருதுவர் கருவைக் கருதாரே.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே! தருமந்தனனுத் தம்பியர் மூவருந் திரௌபதாதேவியும் பிராமணர்களும் அவ்வனத்திலிருந்து உரோமசன்மரிடம் அநேக புண்ணிய கதைகளைச் சந்தோஷமாகக் கேட்டுக்கொண்டு வருகையில், அக்கானகத்தில் இடைவிடாது தவஞ்செய்திருந்த ரிஷிகளும் - பிராமணர்களும் கூட்டங் கூட்டமாகத் தருமராஜனிடம் வந்து “ஓ தருமந்தனா! இந்த ஆரண்யத்தில் வாசஞ்செய்யும் யானைகள் - புலிகள் - சிங்கங்கள் - யாளிகள் முதலான துஷ்டமிருகங்கள் எங்களைச் செய்யுந் தொந் தரவினால், எங்களுடைய ஜபதபங்களுக்கு மிகவும் இடையூறு வந்து நேரிடுகின்றது. ஆகையால் நீர் அம்மிருகங்களையெல்லாம், அதஞ்செய்து எங்களை இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொள்ள அதற்கு “நல்லது உங்களிஷ்டப்படியே செய்கிறேன்” என்று தருமராஜன் சொல்ல, பீமன் அதுகேட்டு வந்து தமையனுக்குத் தண்டனிட்டுக் கைகட்டி நிற்க, அவனைத் தருமன் பார்த்து, “தம்பி பீமா! நீ இந்தக் காட்டிலுள்ள துஷ்டமிருகங்களையெல்லாம் இமைப்போதில் அதாகதப்படுத்தி, ரிஷிகள் முதலிய பிராமணர்கள் சந்தோஷமாக இருக்கச் செய்துவா” என்று கட்டளையிட்டார். அந்தக் கட்டளையைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமன் போனான்.

இங்குத் தருமராஜன் முதலானவர் சத்காலக்ஷேபத்தோ டிருக்கிற தருணத்தில் மைகாக பர்வதம்போன்ற தேகமும் பிலத் துவாரம் போன்ற வாயும் அகோரமான தந்தங்களும் அக்கிளிச் சுவாலையொத்த கண்களும் சிவந்த அரக்குக் கம்பியை நிகர்த்த செம்பட்டை மயிர்களும் உடையவனுய்ப் பாபமே ரூபமாகவும் தேவர்களுடனே சதாகாலமும் யுத்தஞ்செய்கிறதே தொழிலாகவுங் கொண்டிருக்கிற சடாசுரனானவன் பிராமணரூபங்கொண்டு, பாண்ட வர்க ளிருக்கின்ற பர்னசாலைக்கு வந்து, ஒரு நொடியில் மாயமுந்

திரத்தினாலே யாருடைய கண்ணுக்குத் தன்னைத் தெரியவொட்டாமற் செய்துகொண்டு, பின்வருங் கெடுதியையு நினையாமல், திரௌபதாதேவியைப் பிடித்து எடுத்துக்கொண்டு ககனமார்க்கமாகப் போனான். அப்படிப் போகையில் மகா பதிவிரதையாகிய திரௌபதாதேவியானவள் “அபயம் அபயம்” என்று கூக்குரலிட, அதைக் கேட்ட நகுல சகாதேவ நிருவரும் வில்லம்பைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஓடி மறித்து, “அடா பாதகா! நீ பிராமண வேடத்துடன் வந்து பிறருடைய ஸ்திரீயை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டு போகிறது எந்த பலத்தைக்கொண்டோ? பூர்வத்தில் ஸ்ரீராமருடைய மனைவி சீதாதேவியை உங்கள் குலத் துதித்திருந்த இராவணன் வஞ்சித் தெடுத்துக்கொண்டு போனதினால் அவனும் அவனுடைய வம்சமும் நாசமானதை யறிந்தும் நீ அதை மறந்தாயோ?” என்று கேட்டு வில்லில் நானேறிட்டுக் குணத்தொனி செய்து பாணப்பிரயோகஞ் செய்தார்கள்.

அந்த இராக்கதன் அந்தப் பாணங்களை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாமல் ஆகாயமார்க்கமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, முன்னம் ரிஷிகள் - பிராமணர் இவர்கள் நிமித்தமாக மிருகங்களைக் கொல்லப்போன பீமராஜன் அக்காட்டி விருந்த துஷ்டமிருகங்களை யெல்லாங் கொன்று, ரிஷிகளுக்குச் செளக்கியத்தை யுண்டு பண்ணி, அவர்களுடைய ஆசிர்வாதம் பெற்றுப் பர்னசாலையை நோக்கி வருகின்ற தருணத்தில், ஆகாயவீதியில் அவ்விராக்கதன் தோளின் பேரில் திரௌபதாதேவி முறைபிட்டுக் கொண்டு செல்வதையும் நகுல சகாதேவர் பூமியின்க ணிருந்து அவ்விராக்கதன் பேரிற் பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்வதையும் பீமன் கண்டு நகைத்து, தோள்களைத் தட்டி, கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப் பிரளயகாலத்துப் பெருங்காற்றைப்போற் பறந்தோடி, ஓர் மராமரத்தைப் பிடுங்கிக் கையி லேந்திக்கொண்டு “அடா இராக்கதா! இந்ம்பாசுரன் - பகாசுரன் - புண்டரீகன் முதலான அநேக இராக்கதர்களைக் கொன்று இயமனுக்கு விருந்திட்டேன். இப்போது, உன்னையும் அந்த இயமனுக்கு விருந்தாக்குகிறேன் பார்” என்று அம்மராமரத்தைக் காகரவென்று சுழற்றி அவன்பேரி லெறிய, அதுபோய்ச் சடாசுரன்மேல் விழுந்து அவனுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கவும் அந்த அடியைப் பட்டுக் கொண்ட சடாசுரனுனவன் பூமியிடம்வந்து திரௌபதாதேவியைப்

போட்டுவிட்டு உடனே உன்னதமான ஒரு மலையைப் பிடுங்கிப்
பீமன்பேரி லெறித்து 'ஹா ஹா' வென்று கர்ஜித்தான்.

அப்படி கர்ஜிக்கவே அந்த மலையை, பீமனுனவன் கையினால்
தட்டிப் பொடிசெய்து நிமிர்ந்து பார்க்கையில், மறுபடியும் சடா
சுரன் ஆகாயமார்க்கமா யெழும்பினான். பீமன் அவனைத்
தொடர்ந்து அந்தரத்தில் எழும்பி, அவன் தோளைத் தன் தோளுட
னுறச்செய்து கையினு விறுக்கி, காலினுற் பின்னி, அங்கிருந்து
அந்த இராக்கதனைப் பூமியிற் காயம்பட அதிக வேகமாகத் தள்ளி
அவன்மே லேறிப் பூர்வத்தில் மகாமேருகிரியைப் பேர்த்தெடுக்கப்
போய் இராவணேச்சுரன் நசுங்கி அகப்பட்டதுபோல் அவன்வய
வங்களெல்லாம் நசுங்கிப்போகும்படி துவைத்து, அவன் முகம் முது
கின்பக்கம் வரும்படி கழுத்தை முறுக்கிக் காலினு லுதைத்தான்.
அவைகளையெல்லாஞ் சமாளித்துக் கொண்ட அந்த இராக்கதன்
பீமனை யடித்து இழுத்துப் பூமியிற்படத் தள்ளினான். உடனே
பீமன் எழுந்திருந்து, முன்னம் கம்சனென்பவன் விட்ட மதயானை
யினுடைய இரண்டு தந்தங்களைக் கிருஷ்ணபகவானுனவர் பிடித்து
நாசஞ் செய்ததுபோற் சடாசுரனுடைய கோரப்பற்க ளிரண்
டையும் பிடுங்கி யெறிந்தான். சடாசுரன் உடனே நிலவில்லா
இராக்காலத்தைப் போன்ற தேகத்தோடு மின்னலில்லா இடியைப்
போன்று கர்ஜித்து வந்து, பீமன் மார்பின் மேல் இரண்டு கைக
ளினாலும் ஒங்கிக் குத்தினான். இவ்விதமாக இவ்விருவரும் வெகு
நேரமாக மல்யுத்தம் முதலிய பல யுத்தங்கள் செய்கையில், சடா
சுரனைப் பீமன் ஒடுக்கிப் பிடித்து, கைகால்களைக் குண்டுக்கட்டாகச்
செய்து, தனது முழங்கால்களால் அமுக்கிப் பிடித் தெடுத்துக்
கறகறவென்று சுழற்றிக் ககனமார்க்கமாக வெறிந்தான்.

ஓ மகாராஜனே! ஸ்ரீராமரானவர் சுக்ரீவன் முதலான
படைத்தலைவர்கள் ஆச்சரியப்படத் துந்துபி என்னும் பேர்கொண்ட
எலும்புமலையைக் காலினு லெற்றி யெடுத்தெறிய அது ஆகாயம்
போய்ப் பூமியில் வந்து விழுந்து எவ்வாறு பொடிப்பொடி யாயினதோ
அதுபோல் சடாசுரனுவன் பூமியில் விழுந்து சின்னாபின்னப்பட்டு
இயமலோகம் போய்ச் சேர்த்தான். அதைப் பார்த்திருந்த பெரி
யோர்களெல்லாரும், அடாத காரியஞ் செய்த சடாசுரன் படாத
பாடுபட் டிறந்தானென்று சந்தோஷித்தார்கள். கேதுக்கிரகத்
தால் பீடிக்கப்பட்ட சந்திரன் போலவும் * புலியினிடத்தி லகப்

பட்ட மான் போலவும் இருந்த விஷங்களை யடக்கி அமிர்தங்களைப் பொழியப்பட்ட கண்களையுடைய திரௌபதாதேவியானவள், சடா சுரன்கையி விருந்து தப்பிப் பிழைத்து பீமநகுல சகாதேவர்க ளுடன் நடந்து பர்னசாலையில் வந்து தருமராஜனுக்குச் சாஷ் டாங்க தண்டனிட்டு, சென்ற செய்தியையெல்லாஞ் சொன்னாள். அதுகேட்ட தருமன் மிகவும் வருத்தமும் சத்தோஷமு மடைந்தார். பின் உரோமசன்மருத் தம்பிமார்களும் பிராமணர்களும் அவ் விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு ஸ்தபதிநாராயணரென்கிற ரிஷிவசித் திருந்த ஆசீர்மம்போய் அவரைத் தரிசித்து, அவருடைய ஆசிர வாதம் பெற்று அப்பாற். போகையில் அஷ்டகோண மகரிஷியின் ஆசிரமத்தைக்கண்டு அவரைத் தரிசிக்க, அவர் இவர்களை வரவழைத் துப்போய்த் தம்மிடத்தில் நெடுநாள்வரையில் வைத்திருந்தார். அப் போது பாண்டவர்கள் அவரிடம் அநேக புண்ணியக்கதைகளைக் கேட் டுக்கொண் டிருந்தார்கள் ; அதுவரையில் அவர்கள் காட்டிற்கு வந்து ஒன்பது வருஷகால மாயிற்று. பின்பு பத்தாம் வருஷத் தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் ஜனமே ஜயமகாராஜனே—என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

1. பீமன் பாரிஜாதபுஷ்ப யாத்திரைச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மண்ணா டின்பம் வானிடை யின்ப மதியாதோர்
கண்ணா டென்றுங் கண்டு களிக்கும் பொருளாவ
தொண்ணா டெண்ணி லைம்படை தாங்கு மெழில்வீறிப்
பெண்ணா டெய்து மஞ்சன வண்ணம் பெறுமன்றே.

ஓ மகாராஜனே ! பாண்டவர்கள் இவ்விதமாக அஷ்டகோண மஹரிஷியினுடைய வனத்தில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு வரும் போது, அவ்விடத்திலே யிருந்த மிருகங்க ளியாவும் மருண்டு வெருண்டு நாடவும், மலைப்பாம்புகள் அரண்டு புரண்டு வாடவும் நுரைகள் திரண்டு-திரைக ளெழுந்து - திவலை பொழிந்து-விரைவி விரைந்து பாயவும் ஒரு நதியானது புது வெள்ளப் பெருக்கெடுத் தோடவும், சூயில்கள் - பாடவும் மயில்க ளாடவுமாக இருக்கின்

சிங்காரங்களை நோக்கினர். திரௌபதா தேவியும் சில பிராமண ஸ்திரீகளும் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அந்த நதியினிடத்திற் சென்று ஸ்நானஞ்செய்கையில், மிகுந்த பராக்ஷிதைந்த தகுந்த சுகந்த பரிமள மிகுந்த ஒரு பாரிஜாத புட்ப மிதந்துவரக் கண்ட திரௌபதாதேவியானவள் தனது கரங்களாலே தடுத்தெடுத்துக் கொண்டு வந்து, பீமசேன மஹாராஜனை யடுத்துக் கரத்திற் கொடுத்து வணங்கி, “ஓ மகாதுபாவா! தாங்கள் முன்னே எனக்குக் கொண்டுவந் தளித்த புஷ்பத்தைப் பார்க்கிலும் உயர்ந்த நிறமும் மணமுங் குணமு முடைய இந்தப் புஷ்பம், எந்தநிலையில் எந்த மலையில் எந்தநதியில் எந்தப்பதியி லிருந்தாலும் இல்லை என் னது, இப்போதே எத்தனுக்கு ஈதல்வேண்டும்” என் றிரந்து கேட்டாள். அப்படிக் கேட்ட திரௌபதையை நோக்கி, “ஓ அழற் கடவுள் அளித்த அணங்கே! அமரா பதியிலும் அளகா புரியிலும் அலங்காரமாக நிறைந்து சிறத்திருக்கின்ற இந்த மலரை அதிசிக்கி ரத்திற் கொண்டுவந்து தருவேன். இவ்வித மலரைக் கொண்டுவரா விடற் சத்துருக்களாகிய துரியோதனனாதியரைப் படைமுகத்தில் வென்று என் சபதத்தை யெப்படி நிறைவேற்றுவேன்?” என்று பற்பல உறுதிவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பாஞ்சாலியை அவ்விடத் தில் நிறுத்தி, பீமசேனமஹாராஜன் தன் தமையனாகிய தருமராஜ னுக்கும் தம்பிமார்களுக்கும் தெளமியாசாரியருக்கும் மற்றையருக்குஞ் சொல்லாமல், தனிமையாக வாரும் கதையும் வில் லும் அம்பரூத்தூணி முதலியவைகளையே தனக்குத் துணை யாகக் கொண்டு, இடம்பாசுரன் பதைக்கச் சிதைத்த இரண்டு தோளும் அசையும் வேகத்தில் இருபக்கத்திலுள்ள மலை மர முதலியனவும் வேர்பறிந்தாடவும், கார்சுழன் றோடவும், தனது வேகம் பின்செல்ல, மனதின்மோகம் முன்செல்ல, விரைமலர் வந்த கதியின் கரைமேல் நடந்து நெடுந்தூரஞ் சென்று, சந்திரா தித்தர் முதலிய நவகோள்க ளியாவும் வலம்வராரின்ற இரத்தி னகிரிச் சாரலோரமாக வருகிறான்.

அப்படி வருகையில், முத்து - பவளம் - கோமேதகம் - புஷ்ப ராகம் - நீலம் - மரகதம் - மாணிக்கம் - வச்சிரம் - வைடூரியம் - பொற்சன்னம் - யானைத்தந்த முதலியவைகளை யடித் தலைத்து வாரிக்கொண்டு வராரின்ற கான்யாறும், வரைச்சுனையும், பளிங்குப் பாறைகளும், சந்திரகார்த்தக்கல் மேடைகளும், கின்னரர்க்கம்புருடர்

கருடர் - கந்தர்வர் - யக்ஷர் - சித்தர் - வித்தியாதார் முதலிய
வர்களையும், அவரவர்களுக்குரிய மாதர்கள் ஆடி ஊடி விளை
யாடும் விந்தையையும், மும்மத மிகுந்த கைமலைகளெல்லாம் பெண்
யானைகளுடன் சுனை ஜலத்தை நாடிவந்து ஒன்றுக்கொன்று
அருந்தித் தாகவிடாய் தீர்த்து மாதவத்தினோர்க்குக் கமண்டலத்
திற்பரிசுத்தாமன கங்கையை நிறைத்துக்கொண்டு வந்து கொடுத்து
வலம்வந்து பணிந்து கோடசைத்துச் செல்லுகின்ற அழகை
யும், கர்ப்பமாயிருக்கின்ற பெண்குரங்குக்கு ஆண்குரங்கு மூங்கில்
துனிபிற கட்டியிருக்கிற தேனைக் கொண்டுவந்து, நல்ல கிழங்கு
களைச் சுட்டுவைத்துச் சிறுகச் சிறுக ஊட்டிவைக்கும் உரி
மையையும், வேர்ப்பலாப்பழத்தை விரைந்துண்ணத் தலைகவிழ்த்து
தின்னுங் குரங்கின் சிரசில் அதற்குமே விருந்த கனியற்று விழுந்து
தலைபுதைத்ததைப் பார்த்த அதற்குரிய பெண்குரங்கானது அதன்
வாலைப் பிடித்திழுத்து வழிகாட்டிவரும் அருமையையும், புலி -
கரடி - சிங்கம் - சார்த்தூல முதலானவையெல்லாம் இருந்த
தானத்தில் இரைபுசிக்கும் பெருமையையும், நல்லோரதுபவிக்கும்
இருமையையும், இன்னு மநேக அதிசயங்களையுங் கண்டான், கண்ட
துண்டமாகப் புண்டரீகனென்னும் இராக்கதனைக் கொன்ற பீம
சேனன். இவ்வாறு கண்ட வாயு புத்திரனானவன் நன்று நன்றென்று
கொண்டாடிக்கொண்டு அப்பாற் போகையில், வடதிசைக் கதிப
னுடைய பட்டினமும் அதைச் சூழ்ந்து உயர்ந்த மதிலும், அம்
மதிலைச் சுற்றி ஆழ்த் தகன்ற அகழியும் சிகர கோபுரங்களும் காவலி
னால் நெருங்கிய நான்கு வாயில்களுந் தோன்றப் பார்த்து, மேற்கு
வாயிலிற் சென்று நின்று, தனது பாரியசேயரிச் சங்கத்தை வாயில்
வைத்து ஊழிக்காலத் தொலிபோல் 'பம் பம்' என் னாதினான்.

அத்தத் தொனியானது அப்பட்டினத்தி லிருந்த மஹாஜனங்
களுடைய காதுகளிற் சென்று, 'முன்வந்து வெகுபேரை முடித்து
விட்டுச் சென்றவன், இன்னும் இருப்பவரை யமலோகம் ஓட்ட
வந்தான்' என்று இசைப்பதுபோ லிருந்தபடியால், யாவருங் கல
கலத்து நடுநடுங்கி யொடுங்கி யிருந்து, பின் பெழுந்து விழுந்து
தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறித் தங்களாற் றொழுத் தகவினையுடைய
சேனாதிபதியி னிடத்திற்குப்போய்ச் சொல்லித் துதித்தார்கள்;
புதைபுதைத்தார்கள். அதுகேட்ட சேனாதிபதி உடனே யாவருக்
கும் பயந்தீர உறுதி கூறி, இரதகஜதரகபதாதிகளுடனே சுத்த

வீரர்களோடு சகலமேளவாத்திய முழங்க ஆரவாரித்து வந்து, “யாரடா நரன்! யாரடா நரன்! என்று உறக்கக் கூவித் தருமனுக் கினையோனை வளைத்துக் கொண்டார்கள்; அவனது உருவத்தைக் கண்டார்கள்; ஓட்டங் கொண்டார்கள். அதிலொரு வித்தியா தரன் நல்ல வல்லமையுடைய வீரன்; அதிகுரன்; மகாதீரன். அப்பேர்ப்பட்டவன் தைரியத்துடன் நெருங்கி, சிரமுதற் காலளவும் பார்த்துச் சந்தேகமுற்று, ‘சுப்பிரமணியக் கடவுளோ! அப்படி யானால் வேலெங்கே தண்டைக்காலெங்கே, அல்லது விஷ்ணுவோ அவரானால் சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்டம் பீதாம்பரம் துளபமாலை இவைக ளிருக்கவேண்டுமே! அல்ல வென்றால் இத் திரனோ; அவனனால் வச்சிராயுத மெங்கே! ஆயிரங் கண் ணெங்கே?’ என்றுப் இப்படிப் பற்பலவிதமா யோசித்துப்பார்த்து, அப்பாவென்று அலறிக் கீழே விழுந்து புரண்டு உருண்டு எழுந்து, மீண்டும் ஒடி வாடி யாடி நாடி ஒன்றுத் தோன்றாமல் உலர்ந்த மரம்போல் நின்றான். அப்படி நின்றதை மற்ற யாவருங் கண்டு வந்து அவனைத் தேற்றி என்னவென்று வினவும்போது, “இவன் முன்னொருதரம் வந்து வெகுபேரைக் கொன்று உயிரைக் கவர்து போனத் தென்றிசைப்பாலன்; வடதிசைக் கிப்போது மறுபடியும் வந்தான்” என்று சொல்லிக் களைத்தான், இளைத்தான், திரும்பியோடி சேனைக் கதிபதிகளுடன் சொன்னான். அவர்க ளெல்லோருந் தங்கட் கெல்லாம் பெரியதலைவனாகிய மணிமாலனுடன் உரைத்தார்கள்.

குபேரனுடைய சேனாதிபதிகள் வதை

அதைக் கேட்டவுடனே கண்களிரண்டுஞ் சுழன்று திருநி மறுகிச் சிவக்கக் கோபங்கொண்டு, நடநடவென்று பல்லைக் கடித்து நிலத்தில் ஓங்கி யடித்து, பாரிய வில்லைக் கரத்திற் பிடித்து, யுத்த சன்னத்தனாக வெளியே புறப்பட்டு, மற்றைய வீரர்களை நோக்கிக் கலகலவென்று நகைத்து, “ஆ! ஆ! இஃதென்ன ஆச்சரியம்! ஈரேழு பதினான்கு லோகத்திற்கும் யானே முதல் ஏறும்பிறுகவுள்ள எண் பத்து நான்கு லட்சம் யோனிபேதங்களாகிய ஆன்மகோடிகளுக் கும் ஆதார பூதமாயிருக்குங் கைலாசபதியாகிய பசுபதிக்கு உற்ற துணைவனென்றும், யக்ஷகுல இராஜசிரேஷ்டனென்றும், நவநிதிக் கோனென்றும் புகழ்பெற்றிராநின்ற குபேர மஹாராஜனுடைய பட்டினத்திலே ஒரு மானிடனாகிய சிறுவனோ இப்பேர்ப்பட்ட துன்பம் விளைவிக்கின்றவன்? பளா! பளா! வெகுநேர்த்தி! யானே

சிக்குக்கொள்ளும்படியாகச் சிலந்திப்பூச்சி நூல்வலை கட்டியதைப் போலாயிற்று” என்று வெகுளி மேற்கொண்டு, “இவன் எவ்வளவு மனுஷன்? எவ்வளவு புருஷன்? எவ்வளவு வீரன்? எவ்வளவு சூரன்” என்றெண்ணி, “நமது யஜமானிடத்திற் சொல்வது அழகல்ல, இவனைக் கொன்றுபோட்டு ஜயத்தைத் தெரிவிப்பது நமது வெற்றிக் கியல்பு” என்று யோசித்து, திடசித்தத்துடனே படையெடுத்து, சதுரங்க சேனைகளும் தத்தம் சேனாதிபதிகளோடு யுத்தசன்னத்தராய் வரும்படி உத்தரவு செய்தான். தகஷணஞ் சாலேந்திரன் முதலிய எண்ணுயிரஞ் சேனாதிபதிகளும், அவரவர்களுடைய அளவிறந்த சேனைகளும், பேரிடங்கா உறுமி தவுண்டை மல்லரி கொம்பு குழல் முரசு காகள முதலிய வாத்தியங்களோடும் குடை கொடி பீலிக்குஞ்ச முதலிய விருதுகளோடும் ஈட்டி எறிபீட்டி வாங்கு சாங்கு வச்சிராயுதம் குந்தம் சூலம் வேலாயுதம் தோமரம் இரும்புலக்கை வச்சிரதண்டம் முதலிய திவ்வியாஸ்திரங்களோடும் கடலைமுங் கரைபுரண்டு வருவன போல் அதிர்த்திடித்து முழங்க வந்து பீமசேனை நூற்புறத்தும் வளைத்துக்கொண்டார்கள்.

இப்படி எண்ணுயிரஞ் சேனாதிபதிகளும் அவரவர்களுடைய ரதகஜ துரகபதாதிகளுஞ் சேர்ந்து சூழ்ந்துகொள்ளவே, சேனைகள் யாவும் பாற்சமுத்திரங் கவிந்திருப்பதுபோலாயிற்று. குந்திபுதல்வன் அச்சமுத்திரத்தைக் கடையும்படி மஹா விஷ்ணு நாட்டிவைத்த மந்தரகிரிபோல் விளங்கினான். அக்காலையில் சேனைகளெல்லாம் ஒருமுகமாக நின்று, சுடர்நாடிய கதிரோனைப் பணி மூடியது போலும் - விளக்கை விட்டிற்பூச்சிகள் மொய்த்ததுபோலும் விடமுடைய நாகத்தைத் திடங்கூறித் தேரைகள் வளைத்தது போலும் ஒரு சிங்கத்தைப் பல யானைகள் சூழ்ந்ததுபோலும் கதாயுதனைக் கவிந்துகொண்டு யுத்தந் தொடுத்துக் கொண்டார்கள். அதுகாலையிற் குந்திபுதல்வன் சந்தோஷத்துடன் மந்தர மனைய வில்லை அந்தரம் வரையி லுயர்த்தி, கந்தர முழக்கமுங் கலங்க நாணேற்றி, சுந்தரமாகப் பிடித்துவந்து, எதிரில் நின்றான். அதைக் கண்ட சாலேந்திரன் சமீபத்தில் நெருங்கி, தங்கள் சேனைகளைக் கையமர்த்தி, இடும்பன் வையிக் கெதிரிற் போய் நின்று, “ஐ யார்? இவ்விடத்திலே தனித்துவருந் தைரிய முனக் கெப்படியுண்டாயிற்று? சங்கர நண்பனுடைய தனி நகரமென்று

பயமில்லாமல் வந்த நீ சீக்கிரஞ் சொல்லு. உன் பிராணன் போரு முன்னமே நீ யிருக்கும் ஊருக்குச் செல்லு. அல்லது இவ்விடத் திற்குளே எங்க ளாயுதங்களால் இறக்கவேண்டுமானால் நில்லு” என்று சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்ட பகாசுர மர்த்தனன் கலீ ரென்று நகைத்து, “என்னை, முன்னிவ்விடத்தில் வந்து மந்தாரபுட் பம்வாங்கிப்போன பீமசேனனென் றழியிர்களா? அதனைச் சீக்கிரத் தில் மறந்துவிட்டீர்களா? ஆபினும் இப்போது பாரிஜாத புட்பத்தை நாடிவந்தேன்; கொடுத்தாலாயிற்று, இல்லாவிட்டால் என்றென்றைக் கும் என்பேர் ஞாபக மிருக்கும்படியாகப் போர் இயற்றுவேன்” என்று சொன்னான். அதுகேட்ட சாலேந்திரன் கடுகடுத்துச் சினந்து பூமியி லிருக்கிற அற்ப மனிதர்களோ இத்தப் புஷ்பத்தை முடிப்ப வர்கள்? எங்கள் புஜபல பராக்கிரமத்தை யழிப்பவர்கள்? அடடா! தன்பலமும் எதிரிபலமும் பார்க்காமற் பேசுகிறாயே! என்னடா! நீ எங்களிடத்தி னின்றுந் தப்பிப்பிழைத்துப் போகின்றவனானா புட் பங் கொடுப்போம்! நீயுமெடுத்துக்கொண்டு போவாய்! எங்களாயுதத் திற்கு நீ எம்மாத்திரம்? இப்போ திறக்கப்போகிற நீ குள்ளநரிபோல் மிரட்டுகிறாயா? நல்லது, உன்னை விட்டோமா பார்?” என்றதட்டி யுறுத்துத் தன் சேனைகளையெல்லாம் நோக்கி, “சீக்கிரத்தி லிந்த ஏழைமானிடனுடைய பிராணனை யகற்றுங்கள்” என்று உத் தரவு செய்தான்.

அவ்வுத்திர வானவுடனே யாவரும் நானுவிதமான ஆயுதங்க ளைப் பிரயோகஞ் செய்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் வாயுமைந்தன் கோபங்கொண்டு, மறமுந் திறமும் வரமுஞ் சிரமுமுடைய பாணங் களை யெடுத்துக் குணத்திற் றொடுத்து, ஆகர்ணபரியந்த மிழுத்து விடுத்தான். அவர்கள் தொட்ட அம்பும் பலபராக்கிரமத்தென்பும் அழிந்து விழுந்து ஒழிந்தார்கள். தங்கள் சேனைகளில் உதிரவெள் ளம் வழிந்தோடக்கண்ட வித்தியாதரர் மனஸ்தாபமுங் கோபமுங் கொண் டெதிரில் வந்துநின் றறைகூவி, இலக்கமற்ற கணைகளையேவி மழைத் திவலைகள்போற் றூவி, “அடாபாவி! எங்களுக்கென்று யெங்கிருந்து வந்தாயடா?” என்று மேவி, நாலுபங்கங்களிலுந்தாவி, “இன்றழியப்போகின்ற துன்னாவி” எனக் கோபித்து அடர்ந்து வந் தார்கள். அப்படி வந்தவர்களை யெல்லாந் தொடர்ந்து வந்த தீவினை போற் படர்ந்துவந் தெரிக்கும் விடந்திணிந்த ஆசுகங்களை விடுத்து அவர்கள் தொட்ட கணைகளையும் அவர்களையும் தடுத்துப் படுத்

தான் பீமசேனன். இவ்விபரீதத்தைக்கண்ட சாரணர்கூடி, நமக்கும் எதிரியென் றொருவ னிருக்கிறானா? என்று நாடி, வீரப்பாடல்களைப் பாடி, இரதகஜ தூரகபதாதிக்கும் நயமுண்டாகும்படி மடங்கற் கொடியோனை வளைத்து, “இதுவரையிலு மிளைத்து இறந்துபோன வர்களைப்போ லெங்களையெண்ணுதே. இதைப்பார்க்க உன் கண்ணிலே; உன் தேகம் மண்மேலே” என்றுசொல்லி, பீமசேனனுடைய மெய் முழுதுங் கெல்லி, சல்லடைக்கண்க ளாக்கும்படி வில்லினிடத் திருந்து கொல்லனுலைக்களத்திற் காய்ந்து சிவந்து கொடிய விஷத் திற் றேய்ந்து சத்துருக்களி னுயிர்களையெல்லா மேய்த்து சகல நிர்வாகமும் ஆய்ந்து வீரப்பட்டங் கழுகிறகு பூண்டிருக்கிற கரு டாஸ்திரம் - மாயாஸ்திரம் - இடியாஸ்திரம் - விருக்ஷாஸ்திரம் - பர்வதாஸ்திரம் - கமலாஸ்திரம் - பிறைமுகக்கணை முதலிய கங்கபத் திரங்களை யெய்து இகழ்ந்தார்கள்; தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்தார்கள்.

சிங்கக்கொடியோன் அதுகண்டு, யுகாந்த கால ருத்திரனைப்போல் வெகுண்டு, அங்கங்கே இருந்தவர்க ளெங்கெங்கு மோடிப் பொங்கி வாடி யோடும்படியாக அபிந்திராஸ்திரங்களி னுற் சாடினான். அப்படிச் சாடவே யாவரும் வருந்தி, மறுபடியுங் கூடிப் பொருந்தி, இரதங்களைவிட்டு நிலத்திலிறங்கி, கதைகளைக் கையிலெடுத்துப் பீமசேனனைத் தடுத்தது, “எங்கேயுன் வல்லமை? இதற் றெரியப்போகுது” என்று இரைந்தார்கள்; யாவரும் விரைந்தார்கள். இதை நோக்கிய வாயுகுமாரன் திரிபுர தகனனென நகைத்து, யாவருந் திகைத்துப்போகும்படி தன் கரத்திலிருந்த வில்லின் நாணைத் தளர்த்தித் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, யாளிமொய்ம் பினன் தூளி யெழும்படியாய்க் கூளிகணினி னுக்கொண்டாட வாளி கொண்ட வலக்கரத்தில் தண்டாயுதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு எதிரிலே வந்து கோடிபேருக் கொருவனாக நின்று, ஓடி வாருங்க ளென்று விறுவிறெனச் சுழற்றினான். அவர்களும் நான்கு திசையிலு மோங்கிக் கதையைக் கரகரவென்று வீசியடித்தார்கள். பீமசேனனும் அதைத் தட்டிவிட்டு அவர்களைக்கிட்டி யெட்டி நீட்டி மாட்டினான். சிலர் அம்புகளைக்கொண்டு பொருதார்கள். சிலர் எறிவலயம் - கைவேல் - சொருகீட்டி-எஃகம் இவைகளைக் கொண்டெறிந்தார்கள். அவைகள் பீமனுடைய கதைவேகத்தினால் அடிபட்டு முறிந்தன; வெடிபட்டுப் பிரிந்தன. கதைகளுடன் கதை

தாக்கும்போது துண்டான கனலும், பாணங்களி லிருந்து உதிரும் அனலும், சக்கரங்களோடு சக்கரங்கள் நெருங்க வெழுந்த புகையும், கோபமேலிட் டுண்டாகும் புகையும், இவர்கள் கண்களினின் றெழும்பி மின்னுந் தாபாக்கியியும் - நவகண்டங்களிலு நிறைந்து - அண்டங்களி லுறைந்து - கடல் நீருஞ் சுவற வறண்டுபோகும்படி யாய் ஆகவே சாரணர் கூட்ட முழுமையு மோய்ந்து மாய்ந்து சாய்ந்து அவிந்தார்கள்.

உடனே யகூருலகிரேஷ்டர்க ளெல்லோரும் நெருங்கி வந்து; கரத்திலுஞ் சிரத்திலும் உரத்திலுங் கணைகளாற் றுளைத்தார்கள்; பீமசேனனை வளைத்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் பிரசண்ட மாரு தம்போ லெதிர்த்து, அவர்கள் தொட்ட பாணங்களைபெல்லா முதிர்த்து, மத்தியிற்போய்க் குயவன் நிகிரிபோற் சுழன்று, யாவரு முயிர்கழன்று போகும்படி மோதினான் சீசகாரியானவன். அந்த அடியினாற் கரமுறிந்து-சிரமுடைந்து - உரமழிந்து-உதிரம் வழிந் தோடப் பேய்களாடின; கழுகு பருந்துகள் கூடின; சேனைகளும் வீரர்களுந் தலையறுபட்டு நின்றாடினர்.

இப்படியிருக்கின்ற சமயத்தில் இதைப்பார்த்த இராட்சதரும்- பிழைத்தோடி நின்ற யகூரர்களும்-நால்வகைச் சேனைகளில் இறந்த வர்போக இருந்தவர்களைக் கூட்டிவந்து கதாபாணியை வளைத்துக் கொள்ள, பதாதிக ளொருபக்கம் “ஹதாஹதஞ்செய்கிறோம் பார்” என்று நூறுவிதமான கத்தி - கடாரி - ஈட்டி - பாங்கு - சாங்கு முதலிய ஆயுதங்களினால் வருத்தினார்கள். அஸ்திரசாஸ்திரங்களி னால் அநேகங்கோடிபேர்க ளுரத்தி லழுத்தினார்கள். கதை-கவுண்டு- கலப்பை முதலியவைகளினால் வெகுபேர் பொத்தினார்கள். இவை களை யெல்லாம் பொறுத்து, மகாமேருவைப்போல் விளங்கிய வாயுகுமாரன் நகைத்து, பதினாயிர மான்கூட்ட மத்தியில் அகப் பட்ட வேங்கையைப்போல் ஆக்கிரமித்து, பராக்கிரமத்துடன் மலைமிசை வீசும் வாயுபோலு நிலமிசை பொங்கும் நெடுந்திரை போலுஞ் சீற்றங்கொண்டு திரும்பிச் சுழன்று, மாற்றலரெல்லாரும் மண்ணிலுழன்று, கையுமெய்யுங் காலுந் தறிந்து, ஐயகோவென்றங் கலறி இறக்கக் கதையினாற் புடைத்துக் கதிவழி சேர்த்தான்.

மணிமாலன் வதை

காற்றினாற் பறக்கும் பூனைப் பூப்போற், கருதலறிற் சிவர் கதறி யோடி, அளகாபுரியி லமர்ந்த சேனாதிபதி, மணிமாலன் வீரமணி

யணி பதத்தில், வீழ்ந்து வெதும்பி மெலிந்து நலிந்து, கண்ணீர் சோரக் கால்தள்ளாட, செந்நீர்பெருக, ஸ்திரமொழிக்குழற, வாக் கும் நாக்கும் மனமுந் துடிக்க, நைந்தனர். அவர்களை மணிமாலன் கையினாலணைத்து, நில்லுமென் முறைத்துச் சொல்லுமென்று கேட்க, “தேவரனுப்பிய திரண்டசேனைகளில், மண்ணுற்று வந்த அம்மானிடனொருவன், எண்ணற்றபேரை இறக்கவிடுத்து, தானிங்கு வந்த சங்கதிபுரைத்து, ‘தானே யுள்ளதுவுந் தாங்களும் இருக்குந் தலைவர்களியாவருஞ் சேர்ந்தொரு தரமாய்ச் சிக்கிரம் வாருங்கள்’ என்று செப்பி யனுப்பினான். ஜீவராசிகளைக் கொல்லும் யமனே, இந்த வருவாகி இப்புவிபின்கண் வந்தான்” என்று சொல்லி விழுந் தார்கள்.

இந்த வசனத்தைக்கேட்ட மணிமாலன் உடல் பதைத்து ஓல மிட்டு, “இது வரையிலும் நாம் பிழைத்த பிழைப்பெல்லாம் ஒரு மனிதனாலே பங்கமுறுங் காலம் வந்ததே” என்று கண்சிவந்து, பக் கத்திலிருந்த பலசாலிகளைநோக்கி, சகலவிருதுஞ் சம்பிரமக்கோல மும், ஆயுதவகைகளும் அங்கைபிற்றாங்கி, தங்களுக்குத் தாங் களை ஒப்பென்று சொல்லி, சட்டவார்த்தைகள் சாற்றும் நீந் கள், சமயத்திலொரு மசகமவ்வளவு மனிதனைச் சிதைத்தெறிந்து வந்து செய்தி சொல்லாமற் சிங்கத்தைக் கண்டு திரண்டோடிவந்த யானையைப்போ லிருக்கின்றீர்கள். ஆ! ஆ! சேனாதிபதிகளே! உந் கள் திறங்களெல்லாந் தெரிந்தேன்” என்று சினந்து, கேயூரமணி மகுட குண்டலாதிகளைத் தாங்கி, வீரகண்டையார்த்து, வீரப் பட்டங்கட்டி, வாகுப்பட்டை யணிந்து, உடைவாள்-படைவாள் - உறுவேல் - எறிவேல் - வில் - அம்பரூத்தூணி - கதை - சக்கரம் - எறிவளையம் இவை முதலிய ஆயுதங்களுங் கட்டிக்கொண்டு, யுத் தப்பிரசண்ட கோலனாகவும் - வீரப்பிரதாப லோலனாகவும்-யானையைக் கொண்டுவரச்சொல்லி, அதன்மேல் ஆரோகணித்துக் கொண்டு, பட்டவர்த்தனர் - மகுடவர்த்தனர் - யானைத்தலைவர் - சேனைத்தலைவர் - படைத்தலைவர் - அணித்தலைவர் - குடைத்தலைவர் - கொடித்தலைவர் - ஆயுதத்தலைவர் இவர்கள் யாவருஞ்ஞாழ்ச் சகல மேளவாத்தியங்களு முழங்க, பட்டுவான்கள் - கட்டியர் - வந்தியர் - புகழ்மீவார் இவர்கள் நெருங்கிவரப் பிரயாணப்பட்ட காலத்தில், மணிமாலனேறிய யானையானது, சோனாமேகம்போல் மதம்பொழிந்து, உரலடி பெயர்த்து நிழிலைக்கருவி, பாகளையெடுத்து

துப் பந்துபோல் எறிந்து, தறியைப் பெயர்த்துச் சங்கிலியை அறுத்து, கிளத்தை முறித்து நிலத்தை யுதைத்து, நெடுநீரைக் கலக்கி நிகாசரரைவிலக்கி, மேகத்தைப்பிழிந்து தாகத்துக்கருந்தி யது. கிம்புரிக்கோடோங்கக் கிளர்கத்திகட், வீரப்பட்டமும்-விபூதி ரேகையும் - செந்தூரத்திலகமும் - திகழ்பொற்கும்பமும் நான்கு கால்களுக்கும் வீரவெண்டையமும் - கர்னகவரியும் கந்துகச் செருக் கும் - இருபுறந்தீரர்க ளிலங்குபெட்டியும் - வாலுக்குக் கத்தியும் - வாயினுக்குலக்கையும் உடைத்தானதாய், மதத்து இறுமாந்து எவரையும் சீறிக்கொண்டுவர, அதன் பேரிலிருந்த மணிமாலன் மண் ணுலகமும் விண்ணுலகமும் எண்ணங்கொள்ளும்படியாக வந்து, புண்டரீகனைக்கொன்ற தண்டதானைக்கண்டு, “வடவாழ்காக்கினி யும் விழுங்கி ஏப்பமிடத்தக்க வல்லவர்களாகிய நீங்களெல்லோரும் இந்த மனிதனை யின்னமும் உயிரோடு வைத்திருக்கின்றீர்களா?” என்று தன் சேனைகளைப் பார்த்துக் கோபித்து, “இனியேனும் முன் சென்று அஞ்சாமல் எஞ்சாமல் துஞ்சாமல் மிஞ்சி வந்த மனி தனை மிதித்துத் துவைத்து மிர்த்தியுவுக் காகாரமாக்குங்கள் ” என்று பெருங்கூச்சலிட்டிரைத்தான். அந்த மணிமாலனுடைய கூச்சலையும் அவனது உள்ளக் காய்ச்சலையும் சேனாசமுத்திரத்தின் பெருக்கத்தையுங் கண்ட பீமசேனன், கைகொட்டி நகைத்து, திசாதிசைகளுந் திகைக்க ஒரு பேரோலி செய்தான்.

அப்போது மணிமாலனேறிவந்த யானை அந்த ஓசையைக் கேட்டுப்பயந்து, சேனையின் பின்போனதைக் கண்ட அச்சேனாவீரர்க ளெல்லோருஞ் சேனாதிபதி நம்மை முன்சென்று யுத்தம் பண் ணச்சொல்லித் தான் பின்பலமாக வந்தாரென்று நினைத்து ஆர்ப் பரித்துப் பற்பல ஆபுதங்களும் பாணங்களும் அஸ்திரங்களும் சஸ்திரங்களும் அம்புகளும் வளைதடி முதலிய கொம்பு களும் விறித்தும் அடித்துத் தொடுத்தார்கள். அப்போது கைலாச பதியினுடைய திவ்ய கழலிணையைப் பூசிக்கும் மார்க்கண்டேயர், தம்மைத் தாவிவந்த யானைக்கண்டு சுவாமியின் பின்புறத்தில் ஒதுங்கிப் பதுங்கியபோது காலபாசத்தைக் காலன் வீசி யிழுக் கும் வரையிலு மிருந்து பின்பெழுந்து உதைத்தருளிய கண்ணு தலைப்போல், கடுமையான தந்தையானவன் சற்றிருந்து கனன் றெழுந்து, கொழுந்துவிட்டுப் பனைத்திருந்த மராமரத்தைச் சல்லிவேர் ஆணிவேர் புறவேர் யாவுங் கழன்று வரும்படியாய் மட

மடவென்று பிடுங்கி, நடவடவென்று பல்லைக்கடித்து, வந்தசேனைகள் யாவும் விடவிடவென்று நடுங்கியொடுங்கி ஒடும்படியாய் விறுவிறென்று சுழற்றிச் சாடினான். அந்த அடியினால் அவர்கள் தெழித்துவிட்ட ஆயுதங்களெல்லாம் ஒழிந்து, தாங்களும் உடலுடன் உயிருமிழந்து அழிந்தார்கள். நான்கு திசையிலும் பிணமலையும் உதிர அலையும்மாக விளங்கக்கண்ட மணிமாலன், திப்பிரமைகொண்டு திரும்புவது அழகல்லவென்று வெட்கத்துக்கஞ்சி, கைமிஞ்சிவீசும் பீமன் எஞ்சும்படி அஞ்ச தேவாஸ்திரங்களை விடுத்தான். அதை பீமன் பஞ்சாகப் பறக்க அடித்தான். மறுபடியும் மணிமாலன் நூறுபாணங்களைத் தொடுத்தான். அவைகளையும் பீமன் அடித்துக் கெடுத்தான். மீண்டுமவன் ஆயிரங் கணைகளையெய்தான். அவைகளை இவன் தூளியாகச் செய்தான். மணிமாலன் கோடிவச்சிர தண்டங்களை யேற்றினான். தண்டதரன் அவைகளை மாற்றினான். நண்ணலன் நாகாஸ்திரங் கோடாகோடிகொண்டு மோதினான். அவைகளை நேரசன் ஓரடியா லூதினான். கருதலன் சூலாயுதங்கொண்டு துளைத்தான். காலின்மகன் கரத்தினால் அதைவளைத்தான். மணிமாலன் விண்ணெலாம் பகழியென விதிர்த்தான். அண்ணல் அவைகளையெல்லாம் மண்ணிலுதிர்த்தான். மணிமாலன் அக்கினிக்கணையால் பீமசேனன் வீசிய மராமரத்தை அகைத்தான். பீமசேனன் அங்கையில் வில்லையெடுத்துப் பிடித்து நிறுத்தி நானேற்றி மணிமாலனை நோக்கி நகைத்தான்.

இந்தப்படி இருவரும் வில்லுஞ் சுழல மனமுமழல நெடுநேரம் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் மணிமாலன் பர்வதாஸ்திரம் தொடுத்து பீமன் வில்லையொடிக்க விடுத்தபோது, அவன் தனது கடுத்த வில்லை இடக்கரத்திற் பிடித்துக்கொண்டு, வலக்கரத்திற் கதையை யெடுத்து யெதிரேறிவந்து, பூமியி லோர்காலூன்றி, யானையின் மத்தகத்தி லோர்கால் நாட்டி, மிகப் பருத்தோங்கி வீங்கிய மணிமாலன் தோளின் பேரிலும் மார்பினிடத்திலும் ஓரடி யடிக்கவே, அவன் துடிதுடித்துப் படிமிசை வீழ்ந்து, எலும்புகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாக நொறுங்கி, நரம்புகளறுந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கி, மந்திரி தந்திரிமார்கள் நழுவ இடிவிழுந்த அரவமென யேங்கி, சற்றுநேரம், பிராணமூர்ச்சையாகத் தூங்கி, உடனே சோபரீங்கி, வீரர்களெல்லாரும் இகழுவார்களேயென்று குறுகுறுத்து, இவனை வெல்லும் வகையைக் காணாமே

யென்று கறுகறுத்து, வஞ்சனையாற் கொல்லவேண்டு மென்றுன்னி, வானத்தில் மாயைபிழைந்துன்னி மறைந்தான்.

இப்படி மறையவே மணிமாலனை வாயுகுமாரன் வனமெல்லாந்தேடி, பிணமலையெல்லாம் நாடிநிற்குங் காலைபில் உலகமெல்லாம் மிருண்டது. அதுபார்த்து மாயாஸ்திர மறைத்து தொடுத்தானென்றறிந்து, சூரியாஸ்திரம்விடுத்ததனை நீக்கிப் பிரகாசிக்கச் செய்தான். உடனே மணிமாலன் அங்கிருந்தபடியே அக்கினியாஸ்திரம் விடுத்து நெருப்புமய மாக்கினான். அதை பீமன் வருணாஸ்திரம் விடுத்து வெப்பத்தைத் தவிர்த்தான். அவன் வாயு வாஸ்திரம் தொடுத்துச் சூராவளியைக் காட்டினான். பீமன் நாகாஸ்திரம் விடுத்து அவ்வளியை யோட்டினான். அவன் பர்வதாஸ்திரம் யெடுத்துவிடுத்தான். இவன் இடியாஸ்திரம் விடுத்துக் கெடுத்தான்; அவன் நாகாஸ்திர மெய்து தூற்றினான்; இவன் கருடாஸ்திரம்பெய்து மாற்றினான். இப்படி அநேகமான பாணங்களை மணிமாலன் நெடுக்கவும், அவைகளுக்குச் சத்துருவாகிய அஸ்திரங்களை பீமசேனன் விடுத்து யுத்தஞ்செய்து வந்தான். இத்தப்படி இலக்குமணனும் இந்திரஜித்தும் யுத்தஞ்செய்த தன்மைபோல் மாயாயுத்தம் பண்ணிய மணிமாலன்மேல் வாயுபுத்திரன் நாராயண மந்திரத்தை யுச்சரித்துத் திவ்யாஸ்திரமொன்றை யேவினான்.

அதனால் மாயைகளெல்லா மற்றுப்போகவும் மணிமாலன் சூலாயுதமொன்றை யெடுத்துத் துதித்து மந்திரித்து ஏவினான். அதை பீமசேனன் கண்டு பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பூசித்துவிடுத்துத் தாவினான். அந்த பிரம்மாஸ்திரமுஞ் சூலமுந் திக்குகளெல்லாஞ் சிதையப்புதைய யுத்தஞ்செய்து போராடிப் பிரம்மாஸ்திரத்தினாற் சூலம்பொடியாகிவிழவும், உடனே பீமன் கிருஷ்ணமூர்த்தி தனக்குபதேசித்திருந்த பாசுபதாஸ்திர மந்திரத்தை ஓர் உருத்திராஸ்திரத்திற் பிரயோகஞ் செய்து வணங்கி விடவே, அது புறப்பட்டு அண்டரண்ட பிரம்மாண்ட பகிரங்களெல்லாங் கரிய, எல்லா மெரிய, யாவும்பொரிய, மிகவும் பெரிய காலாக்கினி ரூபங்கொண்டு மணிமாலன்மேற் செல்லும்போது, அநேக ஆயுதங்களை விடுத்துத் தடுத்துப் பார்த்துத் தடைபடாமல் வருவதைநோக்கிய மணிமாலன் வாடியோட, அவனை விடாது பின்னொடர்ந்து அவன் பிராணனை வாங்கிச் சமுத்திர ஸ்நானஞ்செய்து பீமசேனனிடத்தில் வந்து

சேர்ந்தது. உடனே மணிமாலன் ஒரு பெரிய மலை வேரறுந்து விழுந்த தன்மைபோலும், சூற்கொண்ட மேகத் தவறிப் பூமியிற் கரிந்து விழுந்த தன்மைபோலும் விழுந்திறந்தான். இதைக் கண்ட சேனைகளிலுஞ் சேனாதிபரிலும் பிழைத்திருந்தவர்கள் பீமனை வாழ்த்திப் போற்றி, கரத்தைச் சிரத்திற் கூப்பிட்டு “எமக்குயிர்ப்பிச்சை கொடுத்த உத்தமனே! இனி உன்னுடையது இந்த அளகாபுரி” என்று சொல்லிக்கொண்டு, திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணமே அளகாபுரிக்கு ஓடினார்கள். அப்பாற் சற்று நேரமிருந்து பார்த்துக் ஒருவரும் யுத்தத்துக்கு வராமலிருப்பதைக் கண்ட கதா யுதன் சந்தோஷங்கொண்டு, தன்கையிலிருந்த பெரிய சங்கத்தை வாயில்வைத் தூதி, ஒருவருந் தனக்கு நிகரில்லாம லுலக நடுங்க உற்சாகத்துட னுலாவி ஐயம் ஐயமென்று குலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

தருமராஜன் பீமனைத் தேடி விசனப்பதேல்

இவ்விடத்தில் இப்படியிருக்க அங்கே தருமராஜனுந் தெளமியாசாரியரும் பன்னீராயிரம் பிராமணக் கூட்டங்களும் உரோம சன்ம மகாரிஷியும் மற்றெல்லோருஞ் சேர்ந்திருந்து தரும சாஸ்திர முதலிய நூல்களைப்பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது, தரும ராஜன் சுயேச்சையாய்த் தன் பக்கத்திலே திரும்பிப்பார்க்க; அப்போ தெப்போது நீங்காதிருக்குந் தம்பியைக் காணு தேங்கி எங்கேயென்று வினவ, பக்கத்திலிருந்த பாஞ்சாலி திர்க்க தண்டம் செய்தெழுந்து நின்று “ஐயா! இன்றையத்தினம் பெருக்கெடுத்துவந்த அந்நதியில் ஸ்நானஞ் செய்யப்போனேன். அவ்விடத்திற் பாரிஜாதபுட்ப மிதத்துவரக் கண்டு, அதனை யான் கொண்டுவந்து அவர்கையிற் கொடுத்து, இந்தப் புட்பத்தின்பேரிலெனக் கிச்சை யிருக்கிறதென்று விரும்பி வருந்தினேன். அவர், ‘ஓ திருந்திழையே! இதோ கொண்டுவந்தேன்’ என்று கூறி அளகாபுரிக்குச் சென்றனர்” என்றான்.

அதைக்கேட்டவுடனே அவர்தம் இரண்டு செவி வழியிலும் பிரிவாற்றாமை யென்னும் விஷமேறியது. உடனே அவர் தலைமயக்குற்றுத் தளர்ந்து தலத்திற் சாய்ந்தார். உடனே அவரைத் தம்பி மாருந் திரௌபதியும் பெரியோர்களுஞ் சமீபித்துத் தூக்கி, மாட்போட்டிணத்துச் சாந்தாற்றிகளினால் விசிறி உபசரிக்கவே, சற்றுநேரம்

தரித்து மூர்ச்சைசீங்கி பெழுந்து, உரோமசன்ம மகாமுனிவர் பாதங்
களில் விழுந்து, மிகுந்த விசாதத்துடன் தேம்பி, “ஐயனே! அழவிற்
பிறந்த இவள்குமித்தம் நாடுகடாம் யானே சேனை செல்வஞ்சீர் முத
வியயாவும் விடுத்து, காட்டில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு காலங்
கழித்து, எப்போது நல்லகாலம் வருமென்று பெரியோர்களுடைய
ஆசீர்வசனங்களை விரும்பிக்கொண்டிருக்கிறேன். இஃதல்லாமல்
அரவகேதனன் செய்த பொல்லாங்கினால், அவனையும் அவன்தம்பி
மார்களையும் கொன்ற பிற்பாடு கையினாலே தண்ணீரள்ளிப்
பானம் பண்ணுவதேயன்றி, அதுவரையிலுங் கதையினால் ஜலத்தை
அடித்து மேலெழுந்திவலைகளை நாவினாற் புசித்து வருவேனென்று
சபதங்கூறி, பத்துவருடம் வரையிலுங் காலங்கழித்து வந்துவிட்
டான் பீமசேனன். நானித்தனை அவமானமடைந்தும் அவனைப்பற்றி
உயிர் வைத்திருக்கிறேன். அவனோ எங்களை இதுவரையிலுங் காப்
பாற்றிக்கொண்டு நேரிட்ட துன்பங்களை யெல்லாம் நீக்கி இரகஷித்து
வந்த உத்தமன். அவனொருவ னில்லாவிட்டால் மற்றென்னு
லென்னாகும்? ‘தம்பியுடையவன் தரியலர்க்கஞ்சான்’ என்னுந்
தன்மையினால் அவனைக்கொண்டு கடல்குழந்த உலகமென்னும்
பூவைப் பறித்து, இத்திரௌபதியினுடைய குழலைமுடித்து, தலை
வாயில் ஐயபேரி யடித்து, இடையூறு செய்தோரை இனிது
முடித்து, பெரியவெற்றிக்கொடியை அஸ்திபுரத்தின் கோட்டை
மதில்மேல் விரித்துப்பிடித்து வாழ்வென்னும் பெருக்கத்திற் றம்பி
மார்களுடன் பொருந்தியிருக்க வெண்ணின எண்ணத்தை விருதா
வாக்கினு ளித்தப் பூவை. இஃதன்றியு முன்னொருதர மிப்படித்தா
னொரு புட்பரிமித்தம் திரௌபதை இவனை அனுப்பியபோது, எனக்
குப் பின்னிட்டுத்தெரிந்தும் மெத்தவருத்தப்பட்டு, பெரியவர்கள்
பினாலுந் தெய்வாதுகூலத்தினாலு நானே போய்க் கண்டு அழைத்து
வந்தேன். பின்பு அவனையும் வைத்துக்கொண்டு இந்தப் பாவை
போன்ற இவளுக்கு எத்தனை விதத்திலேயோ புத்திசொன்னேன்.
என்தம்பியோ இளங்கன்று பயமறியாதென்பதுபோ லெதுவுந் தனக்
கிணையிலையென் றிருப்பவன். அவனை, பிடாரன் பெட்டியிலடக்கி
வைத்திருக்குங் கொடிய விடமுடைய நல்லபாம்பைப்போல் மந்தி
ரித்து வைத்திருப்பவன் யான். இன்று ஏமாறிப்போனேன். அந்தோ!
குபேரனென்ன இலேசானவனா? கைலாசபதியினுடைய தோழன்.
ஜனக்கட்டும் - பணக்கட்டும் - உடையவன். அவ்விடத்திலேதா

கிலுமொரு குறைவு என் தம்பிக்கு நேரிடுமானால், கூணப்போது இவ் விடத்தி லீயாருமிரோம். உடனே இறப்போம். இஃதென்னகாலம்! என்னுடைய விதியோ தெய்வகதியோ! என் தம்பிக்குப் புன்மதியோ! இனியான் கேட்பதென்னகதியோ? ஆனாலு மென்போன்ற தூர் பாக்கியர் யாரு மிரார்கள். ஒருதம்பி தவஞ்செய்து வருவே னென்று வியாசரூள்பெற்றுப் போயினான். அவனோ தமையனை நீங்கிய ஞாபக மில்லாமல் தனித்துத் தெய்வலோகத்திற் சகலபாக்கி யங்களையும் அதுபவித்துக்கொண் டிருக்கிறான். இத்தம்பி குபேரனுலகம் போய்விட்டான். மற்றிருதம்பிகள் அநியாதவர்களா யென்னுடனிருந்து வருந்துகின்றார்கள். அப்படியானாலும் அர்ச் சுனன் தேவர்காரியங்களி லிருக்கின்றனென்று சிந்தைமகிழ்த்தேன். இவன் போனகாரியம் விறுதாவேயென்றி வேறில்லை. தெய்வமே! என்னையே னிப்படி வைத்து இந்தத் துன்பவார்த்தைகளைக் கேட்க வும் நோகவுஞ் செய்கிறாய்?” என்று சொல்லி மகா மனவருத்தத் தோடுஞ் சோர்வுற்றார் யுதிஷ்டிரர். பக்கத்திலிருந்த தம்பிமா ரிருவருந் துயர்கூற, பாவகன்பெற்ற பாஞ்சாலிமாதாந் துன்புற, பெரியோர்யாவரும் அவரருகிலணுகித் தேற்றி, துயர்மாற்றி, களை யாற்றி, ஆசீர்வசனங்களினால் வாழ்த்தினார்கள். உடனே சிறிது தேறி எழுந்த தருமராஜன் அப்பெரியோர்களைப்பார்த்து, “ஓ சுவாமிகளே! உங்க ளாதரவேயென்றி வேறு துணையில்லை” என்று சொல்லி, உரோமசன்ம மகாமுனியினுடைய பாதத்தில் விழுந்து பதறிக்கதறியழுதார்.

தருமராஜன், நகுலசகாதேவர் திரௌபதி இவர்களோடு.

கடோற்கஜன் தேரேறிச் சென்று

பீமனைக் காணுதல்

உடனே இவருடைய துயரம் போகும்படி உரோமசன்மகா முனிவரானவர் சற்றுநேரம் நிதானித்து, “ஓ தருமநந்தனா! நீரேன் அதைரியப்படுகிறீர்? பயப்படவேண்டாம். குபேரலோகத்தில் உமது தம்பி பீமசேனன் வெகுகோடி படைகளை வெட்டிமடித்து வெதுப்பிப் பூழியாக்கிவிட்டான். இதைக்கேட்ட குபேரனுடைய பெரிய சேனாதிபதி மணிமாலன் வந்து, மாயாயுத்த முதலிய வஞ் சனைகளைச் செய்து பீமசேனனா லிறந்துபோனான். இனியொருவரு மெதிர்த்து வருதற்கில்லாமற் சங்கத்வனி செய்துகொண்டு இது

வரையிலுஞ் சுகமாகவிருக்கின்றான். தப்பிப்போன படைகளிற் சிலர் அளகாபுரிக்குப்போ யிருக்கின்றார்கள். குபேரனிடத்திற் சொன்ன லினி யென்ன நடக்குமோ தெரியாது. ஆகையால் நீர் விசனத்தைமாற்றி, தம்பிமார்களுய் திரௌபதியையுந் துன்பப் பட்டுவாட்டாம லாற்றி, இதற்கு நடக்கவேண்டிய கருமங்களை யோசிக்கக் கடவது” என்று உரோமசன்ம மகாமுனிவர் சொன்னார். அப்படிச் சொல்லக்கேட்ட தருமராஜன் களித்தெழுந்து, “இந்த யுத் தங்களையும் வெகுபே ரிற் துபோன சேதிகளையுங் குபேரன்கேட்டுக் கோபித்துவந்து என் தம்பியை வளைத்துக்கொள்ளுவதற்கு முன் னமே, நான் அவ்விடத்திற்குப் போகவேண்டுஞ் சுவாம்! என் னையனே, இவ்வாபத்து நீங்கும்படியாய் எனக்கோர் உபாயஞ் சொல்ல வேண்டுமையா” என்று தருமராஜன் கேட்க, உரோம சன்மர் “கேளுந் தருமராஜனே! இடும்பி குமாரனாகிய கடோற் கஜனை இவ்விடம் வரும்படி நினைப்பீரானால், அவன லுமதெண்ண நிறைவேறும்” என்று சொல்ல அதுகேட்டவுடனே தருமராஜன் கடோற்கஜனை நினைத்தார்.

அப்படி நினைத்த உடனே கடோற்கஜனுனவன் பேய்கள் கூட்டியிருக்கு மிரதத்துடனே வந்து தன் பெரிய தந்தை பாதங் களிலும் - சிறிய தந்தையர் பாதங்களிலும் - பெரியதாயார் பாதங் களிலும்-பெரியோர் திருவடிகளிலும் பணிந்து, எல்லோரிடமும் ஆசி பெற்று நின்றான். அப்படிநின்ற குமாரனைத் தருமராஜனணைத்து, “அப்பா! உன் தந்தை என்னிடத்திற் சொல்லாமல் உன் தாய் வார்த்தையினுற் பாரிஜாதமலர் கொண்டுவரும்படியாய்க் குபேர லோகத்திற்கு மறுபடியும் போயிருக்கிறான். அவ்விடத்திற் கொடிய யுத்தம் நடக்கிறதாக உரோமசன்ம மகாமுனிவர் சொன்னார். இனிக் குபேரன் கேட்டா லெப்படியாமோ வென்று அவர்சொல்ல வும் எனக்குக்குலையுடன் தலையு நடுக்கமுற்றன. ஆதலால் நீ யெமைக் கூட்டிப்போய் உன்றந்தையைக் காட்டி வரவேண்டும்” என்று கூற வும் இரதத்திற்கட்டிய கூளிகள் மீறவும், தருமராஜன் - நகுலசகா தேவர் - திரௌபதி - உரோமசன்மர் முதலாயினோர் ஏறவும் இரதம் ஆகாயவீதியிற் பாறவும், நிலத்திலுற்றோர்க்குக் கரதலத் தைக் குவித்து வணங்கி நிமிர்ந்தார்கள்; குபேரனுடைய பட்ட ணத்தின் மேற்கு வாசலிற்போய் இறங்கினார்கள். அவ்விடத்திற் சிங்கார வனமும் - திருமதிலும் - மணிமேடையும் - மலரோடை

யும் மிகுத்திருப்பதைக் கண்டு பேரானந்தங்கொண்டு பீமசேனனைக் காண்பதற்கு உள்ளே நுழைந்து போக, அங்கே இரத்தவெள்ளன் தோய்ந்து நானாமுகத்திலுங் காய்ந்து வீரப் பிரதாபர்களுடன் யானைகளுஞ் சேனைகளு மாய்ந்து பலவாறாய்க் கிடக்கக்கண்ட மெய்விரதன் நடுங்கிக் குழைந்து அப்பால் தேறிச் செல்லும்போது, ஜயப் பிரதாபத்தோடு, இன்னு மெதிர்க்கவருபவ ருளரோவென்று சமர்க்கு விழைந்திற்கும் பீமசேனன் கண்டு ஓடிவந்து, தமையன் பாதங்களிற் பற்பல மலர்தூவிப் பணிந்தெழுந்து, வாய்புதைத்துக் கைகட்டி வணக்கமிணக்கம் அடக்கம் ஒடுக்கத்துடனிற்க, தம்பிமார் களுந் திரௌபதியுந் தனயனும் பீமசேனனைத் தழுவி வணங்கி நின்றார்கள்.

தருமராஜன் பீமசேனனுக்குப் புத்திகூறல்

அந்தவேளையில் பீமசேனனுடைய முகத்தைப் பாராமற் பூமியைப் பார்த்தவண்ணமே அவ்வறத்தின்மைந்தன் பீமனைக் கூவி, “அப்பா, உன்னை நம்பியிருக்கு மென்னை இப்படிச் சதி செய்யலாமா? முன்னொருதரஞ் சொல்லாமல் வந்த உன்னை, வெகு நீதிசொல்லித் தருமங்கூறி, என் விசனங்களுஞ் சத்துருக்களுடைய எண்ணமும் நாம் காலங்கழித்து வரும் வண்ணமுந் தெரிவித்துத் திருத்தியிருக்கவும், என்னுடன் சொல்லாமல் திரௌபதிவார்த்தையைக் கேட்டுச் சிறுபிள்ளையைப்போ லிப்படி வரலாமா? நேரிட்டிருக்கும் நமது துன்பமெல்லாம் உனக்குத்தெரியாமலிருக்கலாமா? நல்லது. குபேரமஹாராஜ னென்பவன் யார்? அவனை இன்னுனென்றும், இன்னாருக்குச் சிநேகனென்றும், அவனுடைய பலமுந் துணையுந் தெரிந்துகொண்டாயா? ‘நீந்த அறியாதவனை ஆறுகொண்டுபோம்’ என்கிற மொழி மறந்தாயா? அல்லது என்றம்பி யாகிய பார்த்தீபன் இவ்விடத்திலில்லாத வேளையென்று நீயறிந் திருந்தும் இப்படிச் செய்வது உனக்கழகா? தான்தொழுந் தெய்வமானாலும் பொய்ச்சத்தியஞ் செய்தாற் சகிக்குமா? நமது வீட்டிலேற்றிய விளக்கானாலு முத்தழுடப்போகுமா? பெற்ற தாயானாலுங் குற்றமெத்தனை பொறுப்பாள்? முன்னொருகால் வந்து வெகு பேரை முடித்ததுமல்லாமல் இப்போதும் வந்து இவ்வளவுகோடி சேனையின் உயிரை யமலோகம் ஏற்றினையே! குபேரன் உத்தமகொண்டவன்து உன்னை வளைத்துக்கொண்டால், அப்போதென்ன

செய்வாய்? மறந்திருந்தேன் பிராணனேவாவென்றால் வருமா? நமது காலத்தை யோசித்து யாவரையும் உறவாக்கிக்கொள்வது நலம். பகையாக்கிக்கொண்டால் நமது பகைவருக்கு அதுகூலம். தம்பி பீம சேனா! இவைகளை யெல்லாம் யோசிக்காமற் சிறுபிள்ளைகட்டுஞ் சிறு குடையெனச் செய்தாய். உனக்கு நான் எத்தனை விதத்திற் சொன்னாலும் நீ கேட்காவிட்டால் நானென்ன செய்வேன்? அவனவனுக்கே புத்திவரவேண்டுமே யல்லது வேறல்ல. என் பேச்சைக் கேளாது இப்படி நடப்பாயானால் உனக்குத் தம்பிமார்க ளிருக்கின்றார்களே அவர்க ளுன்பேச்சைக் கேட்பார்களா? 'முன்னளந்த நாழி பின்னளக்கும்' என்னு மொழியை யோசிக்கவில்லையே தம்பி! ஓர் ஊரி லொரு கிழவன், தான் முன்னஞ் சம்பாதித்து வைத்திருந்த பொருளைத் தானு முண்ணாமல், பந்துக்களுக்குங் கொடாமல், தானதருமமுஞ் செய்யாமல் தன்பிள்ளையிடத்தி லொப்புவித்தான். அந்தப் பிள்ளை சம்பாதி யாத கிழவனுக்கு தண்டச்சொறு போடவேண்டியதேன் என்று அவன் கொடுத்த திரவியங்களைக் கெட்டிப்படுத்த அவனையே புறக் கடைக்குக் காவலாக வைத்து, அவனுக்கு ஓர் ஒட்டிலே கஞ்சி வார்த்து வந்தான். அதை அவன் பிள்ளை பார்த்து, ஒருநாள் அந்த ஒட்டை யெடுத்து ஒளித்துவைத்தான். கிழவன் ஒட்டைக்காணாமல், மகன் அடிப்பாயெனயென் றமும்போது, மகன் வந்து 'சித்தமொரு ஓடா உனக்குத் தொலைப்பது?' என்று அடித்தான். அதைக் கண்டு சமீபத்திலிருந்த பேரனானவன், "அப்பா! ஐயாவை ஏனடிக்கிறாய்?" என்றான். தகப்பன், "இந்தக் கிழவன் நித்தமும் ஒட்டைப் போக்கடிக்கிறபடியினு லடிக்கிறேன்" என்றான். பிள்ளை, "இதோ இருக்கிறது ஓடு; நான்தா னெடுத்து வைத்தேன்" என்று கொண்டுவந்தபோது, "நீயே நதை யெடுத்தொளித்தாய்" என்று கேட்க, பிள்ளை தன்தன் தையை நோக்கி, "உனக்கொரு ஓடு நானெங்கே சம்பாதிப்பேன்? நாளைக்கு வேண்டுமே. அதற்காக எடுத்து இப்போதே வைத்துக் கொண்டேன்" என்றான். அப்பிள்ளைமொழியைக் கேட்டு வெட்கி, 'நாளைக்கு நமக்கு மிதுதானே கதி' என்று அன்றுமுதல் அவன், தன் தந்தையை டுபசரித்து வைத்திருந்தான்.—என்று முதியோர்கள் சொல்லுவார்கள். அதுபோல நீ எனக்கு அடங்கி நடந்தாலல்லவா உன் தம்பிமார் உனக்கு அடங்கி நடப்பார்கள். மேலும் உன் தம்பியாகிய விஜயன் சின்னவனானாலும் ஈச்வரனைக் குறித்துத் தவமியற் றிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்றுக்கொண்டு, தேவர்களுக் குதவியாகக்

காலகேய நிவாதகவசர்களைக் கொன்று ஜயம்பெற்று, வெள்ளையானே யின்மேலேறிப் பவணிவந்து, தேவர்கள்மகிழக் கிரீடம்பெற்று இந்திரனுடனுண்டு, கற்பகப்பூங்காவினிழலில் இந்திராசனத்தில் அமர்ந்திருக்கின்றானும். இந்திரன் முதலிய தேவர்களுங் கண்மணிபோற்றமுவி இருக்கின்றார்களாம். அவனப்படி தேவர்சகாயனா யிருக்க, நீ இவ்விடத்தில் வந்து குபேரனுடைய பகையைப் பெற்றாய். இவனைப் பற்றி ஈசுவரன் பகைவரும். அப்பால் நமக்கென்ன இருக்கின்றது? இந்த மகாராஜன் வடதிசைக் கதப்பன்; செல்வமுடையவன். இவனை வணங்கித் தவமிருந்தாலும் நமக்குவேண்டிய உதவி யெல்லாஞ் செய்வன். ஈசுவரனுடைய அன்பு நமக்குண்டாம்” என்று பலவிதமான புத்திகளையெல்லாம் யெடுத்தோதிக்கொண்டிருந்தார்.

சேனாதிபதிகள் மாண்டதைக்கேட்ட குபேரன் யுத்தசன்னத்தாக, அவன் மகன் உருத்திரசேனன் அவனை அடக்குதல்

அப்போது பீமனா லடிப்பட்டுக் களைத்தோர்களி லொருவன், களைநீங்கியும் எழுந்திருக்கப் பயந்து, ஆமைபோற் பதுங்கப் பிணக்குவைகளி லொளித்திருந்தான். அவன் சற்றே தலைநீட்டிப் பார்த்து, தருமராஜன் பீமசேனனுக்கு இப்படியெல்லாஞ் சொல்லி இறந்தவர்களைக் குறித்து விசனப்பட்டதையும், குபேரனை அநேகமாகப் புகழ்ததையுங் கேட்டிருந்து, “இனி நமக்குப் பயமில்லை. இந்த உத்தமர் மெத்த இரக்கமுடையவர்” என்றெழுந்து ஓடிப்போய் குபேரமஹாராஜாவினுடைய காலில் விழுந்து புரண்டழுது, “ஐயா! புட்பவனத்திற்குக் காவலா யிருந்த ஆபிரங்கோடி கின்னரர்களும் - யக்ஷர்களும் - சாலேந்திரன் முதலிய எண்ணியாஞ் சேனாதிபதிகளும் - பெரிய சேனாதிபதியாகிய மணிமாலனும் - மற்ற யாவரும் ஒரு மானிடனால் மடிந்தார்கள்” என்று சொல்லவே, கண்களில் அக்கினியும் புகையுங் கப்பிக்கொண்டுவர நிலத்தை அறைந்து, “ஆ! ஆ! என்சேனாதிபதி மணிமாலனு மிறந்தானென்று, நானு முயிருட னிருந்து கேட்டேனல்லவா? இது வெகுநேர்த்தி! வெகுநேர்த்தி! நான் இவ்வளகாபுரிக் கிறைவனா யிருந்து, பூமியினி ருக்கும் அற்பமணிதனால் என் சேனையுஞ் சேனாதிபதிகளு மிறந்தார்களென்று கேள்விப்பட்டேனல்லவா! இனி என் செல்வத்தை யும் அவனை வந்து கைக்கொள்ளுவான். இனி என்ன இருக்கிறது. இது என்ன காலம்! அடடா! காற்றி லடிபட்டுப்போம் பஞ்

ஒரு மந்தரகிரியைக் கசக்கி விட்டதென்று சொல்லுங் கதையாச் சுதே என் வீரம். ஒ பரமசிவமே! ஒரு மானிடனோடு நானுஞ் சரியாய் நின் நெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யும்படியாக உமக்குத் திருவுள மிருந்ததோ” என்று உடல்பதறி, “சத்திர சூரியர் திக்குப் பாலகர் முதலிய தேவர்களானால் இந்நேரம் நான் எதிர்ப்பதற்குத் தடையில்லை. சொற்ப மனிதனை யெவ்வா நெதிர்ப்பது? ஆனால் வியாதி அற்பமென்று நினைக்கக் கூடுமா? உடனே மருந்து பலமாகக் கொள்ளவேண்டுமல்லவா? நல்லது. இப்போது மென்ன “ஒ அசுரர் - கின்னரர் - கந்தர்வர் - வித்தியாதரர் - சாரணர் முதலிய என் மித்திரர்களே! இங்கிமிடத்தில் யாவரும் யானை சேனை பரிவாரங்களுடன் பயணமாகுங்கள். இதோ நானும் வருகிறேன்” என்று யுத்தகோலங் கொண்டு புறப்பட்டு விமானங் கொண்டுவரச் சொன்னான் யக்ஷராஜன்.

அதைக் கேட்ட குபேரனுடைய பிள்ளையாகிய உருத்திரசேனனோடிவந்து பாதங்களிற் பணிந்து, “ஐயா! அவனை மானிடனென் நெண்ணவேண்டாம். மானிடனானால் நமது பட்டணத்தில் வந்து இப்படி உயிரைக் கொள்ளுகொள்ளுவது கூடுமோ? இதனுடைய பூர்வோத்திரம் யான் விசாரித்துக் கேட்டபடி சொல்லுகிறேன் கேளும். அஃதென்னவென்றால் பூமிதேவியார்: பூபாரம் பொறுக்க மாட்டாமற் கைலாசபதியினிடத்தில் வந்து முறையிட, அவர் அப் பாரத்தை இன்னுஞ் சில நாளிலே தீர்த்துவைப்போமென்று சொல்லி நாராயணனாகிய கடவுளையும் ஐந்து இந்திரரையும் பூமி யிற் கிருஷ்ணமூர்த்தியாகவும் பாண்டவர்களாகவும் ஏற்படுத்தி, நமக்கெல்லாஞ் சகாயமாகப் பிறப்பித் திருக்கின்றார். அந்தப் பாண்டவர்களில் பீமசேனன் இவன்; வாயுவின் புத்திரனாகப் பிறந்த மிகுந்த பலசாலி; அவன் தான் இவ்விடத்தில் வந்திருக்கின்றவன். இவன் தம்பி அர்ச்சுனன்; பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத் தவஞ் செய்து பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, தெய்வலோகம் போய் இந்திரனுக்கு நெருடப் பகையாகிய காலகேய நிவாதகவசர்களை வென்று தெய்வலோகத்தில் தேவேந்திரபோகத்தை அநுபவித்துக்கொண்டு இன்னு மங்கிருக்கின்றான். தேவர்களுக் குபகாரியாகிய இவர்களை மானிடரென் நிகழ்ச்சியாகச் சொல்லப்படாது. ரூபத்தில் மாத்திரம் நீரூல் மூடப்பட்ட நெருப்பைப்போ விருப்பார்கள். யுத்தத்தில் பிரவேசித்தால் இவர்களை ஜயிப்பது தேவர்களுக்கு மரிது.

இவர்களுக் குரிய துணை கிருஷ்ணபகவான். மேலும் இவர்கள் சங்கரபக்தர்கள். மகாபலியினிடத்தில் தானம்வாங்கச் சென்ற வாமன வரு மானிடமேயன்றி வேறே? அன்றியும் இராவணனைக்கொன்ற இராமவரு மானிடமேயன்றி வேறே? உருமாதிர மானிடமே யொழியச் செய்கையோ தேவர் செய்கையிலுஞ் சிறந்தது. ஆகையால் இவர்கள் தேவர்களுக்கும் பூமிதேவிக்கும் உபகாரியாய் அவதரித் திருக்கின்றவர்கள். அப்படியானாலும் உமது சேனாதிபதிகளைக் கொன்றதனால் உமக்குக் கோபமேலிட் டிருக்கின்றது. அதுகாரண மென்னவென்றால் உலகத்திற் சமமான பலவான்கள் ஏழுபேர் பிறந்தார்கள். அவர்களுக்கு நிகராக ஒருவரையு மொப்பு சொல்வது கூடாது. அவர்களுக்கு ஈசுவரன், ‘அவர்கள் செய்யும் அதர்மங்களே! அவரவர்கள் பலத்தையுந் தவத்தையுங் குறைக்கும். அவர்களில் எவனொருவன் முந்தி யொருவனைக் கொல்லுகின்றானே அவனுக்கு இறந்தவனுடைய பலம் சேரக்கடவது’ என்று அருள்புரிந்திருக்கிறபடியால், இந்த பீமன் இந்ம்பனைக் கொன்று அவனுடைய பலத்தையும், பகாசுரனைக் கொன்று, அவனுடைய பலத்தையும் ஜராசந்தனைக் கொன்று அவனுடைய பலத்தையும் மணிமாலனைக் கொன்று அவனுடைய பலத்தையும் பெற்றுக் கொண்டான். இனிக் கீசகனும் துரியோதனனும் இருக்கின்றார்கள். ஆகையால் தேவரீர் கோபங்கொள்வது கூடாது. அல்லவென்று யுத்தஞ்செய்தாலும் யக்ஷரோஷ்டன் நரனுடன் யுத்தஞ்செய்தானென்று வசனிப்பார்கள். வென்றாலுந் தோற்றாலும் வசையல்லாமல் இசையில்லை. இப்படி நினைப்பதிற் பசையில்லை” என்றான்.

இப்படி யெல்லாங் காட்டி யுத்தத்தை நிறுத்திவிடவேண்டுமென்று புத்திரன் வணங்கிச் சொல்லியுங் கேளாமல், “ஓ பிள்ளாய் என் சேனைகளுஞ் சேனாதிபதிகளும் போனால் போகட்டும்! என் உயிர்க் குயிரான மணிமாலனைப்பறிகொடுத்திங்கிருப்பேனோ? கொன்றவனைக் கொல்லாமல் விடுவேனோ?” என்று இதழ்துடிக்கப் புருவத்துடிக்க விழிதுடிக்க மீசைதுடிக்க வெயர்வு பொடிக்கப் புட்பகத்தி லேறி, படைகளெல்லாம் நடக்கக் கூறி, சினக்குறிப் போடுஞ்சிறி, “இந்நிமிடத்திலேயே கொன்றுவிடுகிறேன்பார்” என்று சுற்றிலும் அநேக விமானங்கள் சூழ, முற்றிலும் யானை சேனைகள் நெருங்க, பேரி டங்கா தவுண்டை மல்லரி மேளம் இவைகளையாவு முழங்க, சேனாதிபதிகளுந் தானாதிபதிகளுந் திரண்டு சமுத்திரம்

அடியோடு புரண்வெருவது போல் தனக்கு முன்னும்பின்னும் வரப் புறப்பட்டான் அளகாபுரிக் கிறைவன்.

அப்படி வந்த குபேரனையும் அவனோடு வந்த படையையும் பலவருணக் குடையையும் சேனைகளின் நடையையும் கண்ட கருணைக்கடலாகிய முரசக்கோடியை யுடையோன், இருகரங்களை யுஞ் சிரத்திற் குவித்து எதிரோக்கிச் சென்று, தம்பிமார்களுந் தாமுந் தீர்க்க தண்டமாக விழுந்து எழுந்து, இவ்வளவு வம்புக் கிடஞ்செய்த பீமசேனைப் பார்த்துக் கடிந்து, குபேரமஹாராஜ னுடைய திருவுருவத்தை நோக்கி வணங்கித் துதிக்கத் தொடங் கினார்.

அனகனே அமலனே அளகை வேந்தனே
தனதனே சங்கரன் தன்ச காயனே,
புனிதனே குபேரனே புலத்தி யன்குல
ஜனகனே செல்வனே தேவ தேவனே.

வெறுப்பதோ விளைந்தது மிகைய தாயினு
மறுப்பதோ யென்மொழி மாறு கொண்டெதிர்
செறுப்பதோ விளையவர் செய்த தீமைகள்
பொறுப்பதே பெரும்புகழ் புனித மூர்த்தியே.

ஓ அனகனே! ஓ அமலனே! ஓ அளகைக்கிறையாகிய குபே ரனே! ஓ சிவனண்பனே! ஓ பரிசுத்தனே! ஓ நிதிக்கோனே! ஓ புலத்திய பிரம்மாவினுடைய குலத்துதித்த புத்திரனே! ஓ திரு வுடையவனே! ஓ தேவர்களுக்குத் தேவனே! எளியேங்களால் வெறுத்துக் கொள்ளும் பொல்லாங்குகள் மிகவிளைந்தாலுந் தேவரீர் அவைகளை வேறாக நினைப்பதோ? என்னுடைய அடைக்கல வார்த் தைக்குப் பகைகொண்டு கொல்ல நினைப்பதோ? ஏழைகள் செய்த தீங்குக ளெல்லாவற்றையுஞ் சகிப்பதே மேலோர்களுக்குப் பெரும் புகழல்லவோ? ஓ சுத்தமூர்த்தியே!” என்று போற்றி வாழ்த்தி ஏற்றித் துதித்தார்.

இப்படித் துதித்த அறத்தின் மைந்தனை இருநிதிக்கிழவன் நோக்கி, கோபதாபங்களாறி, விமானம்விட் டிறங்கி, குதளைத்தா ருடையவனை அதிகச் சந்தோஷத்துடன் மார்புற இறுகத்தழுவி, “ஐயா மகாராஜனே! சத்தியமும் குணமும் நிறையும் நிதானமும் புத்திதுட்பமும் பொறுமையும் உம்மிடத்திற் குடிக்கொண் டிருக்கக்

கண்டேன். உம்மாலே சந்திரகுலர் தழைக்கும்; உலகமும் பிழைக்கும்; தருமமுஞ் செழிக்கும். தென்றிசைக்கோனுடைய புத்திரனான உம்மைக் காணப்பெற்றேன். இனி என்னுடைய செல்வமும் அவைகள் நிறைந்த அரண்மனை முதலிய நகரமும் மற்றயாவும் உமக்கே சொந்தம். நீர் வேறு யான்வேறாக இனிமேல் நினைக்க வேண்டியதில்லை. ஆகையால் நீர் மற்றவர்களோடு என்னுடைய அளகாபுரி பட்டணத்திற்குள்ளாக வந்து அரண்மனை மண்டப முதலிய யாவும், கண்டு யான் கீர்த்திபெற மகிழ்ச்சிகொண்டு போக வேண்டும்” என்று தழுவி, விமானத்தில் யாவரையும் ஏற்றிக் கொண்டு போவதாயினான்.

குபேரன் தருமனாதிபரை அழைத்துப்போய்
விருந்தளித் துபசரித்தல்

அப்படிப் போகும்போது அளகேசன் பீமசேனனைப் பார்த்து, “அப்பா என் தம்பி! உன்னுடைய செல்வம் நிறைந்த நகரத்திற்கு வந்து வேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு போகாமல் அநேக வீரர்களையுஞ் சேனாதிபதிகளையு மடித்துவிட்டனையே! நான் கொண் டுவந்த கோபாக்கினியை யெல்லாந் தருமராஜனென்னு மேக மல்லவா ஆற்றிக் குளிரச் செய்தது? ஆகிலும் உன்னை வெறுக்க வேண்டியதில்லை, வினைப்பயன் இப்படி முடியும்படியாக இருந்தது. போகட்டும்; இனிமேல் நீங்களும் யாமும் பிதிர்வாற் சல்லியமாக இருப்போம்” என்று பேசிக்கொண்டு, அளகாபுரிக் குச் சென்று அநேகங்கோடி வீதிகள் சாலைகள் சோலைகள் மேடைகள் உப்பரிகைகள் தடாகங்கள் கூபவாவிகள் திருமஞ் சனச்சாலைகள் கொலுக்கூடங்கள் சேனைச்சாலைகள் யானைக் கொட்டகைகள் குதிரைப்பந்திகள் விமானநிரைகள் ஆயுதச்சாலைகள் கச்சபரிதி கற்பரிதி நந்தரிதி நீலரிதி பதுமரிதி மகாரிதி மகாபதுமரிதி முகுந்தரிதி பொன்மலைகள் வெள்ளிமலைகள் நவரத்தினக் கேணிகள் தனக்குவைகள் முதலிய எல்லா அதிசயங்களையுங் காண்பித்து, திரௌபதா தேவியைத் தன்னுடைய பெண் சாதியினிடத்திற் கனுப்பினான். அந்தத் தேவியை இந்தத் தேவி நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டவுடனே வாரியெடுத்து அணைத்து, மாலை சந்தனம் மஞ்சள் சூங்குமம் சீரை பட்டுபட்டாவளி திவ்ய மணிமாலை நவமணிமாலை இவைகளெல்லாங் கொடுத்து, அமிர்த

போஜனமுஞ் செய்வித்து, தாம்பூலம் பஞ்சவிடயங்களுட னளித்து உபசரித்தாள்.

கின்னரர் பிரானும் நன்னயமுடனே மன்னவர் தமக்கு நன் னதியால் நீராட்ட ஆடி, பென்மயமான இலைக்கலத்திற் கன்னி யர் போஜனங் கொண்டவர் துண்பிக்க உண்டு, சந்தனம் தாம்பூல புஷ்பமுதலிய உபசாரங்களுங் கொண்டு, சகல சம்பிரமத்தோடு மன்னிப் பொலிந்திருக்குங் காலையில், தனபதியானவன் தரும பூபதியை றோக்கி, “இன் றெனக்கு நல்லகாலம். நீங்கள் வந்து இவ்விடத்தி லிருந்து உலாவிப்போகப் பெற்றதும், இனிமேல் உங்களுடைய படைவலிமையின் உதவி யெனக்குற்றதும், மகா பாக்கியம்! மிகவுஞ் சிலாக்யம்” என்று மிகுந்த உற்சாகத்துடன் குபேரன் கொண்டாடும்போது, யுதிஷ்டிரர் உபசரித்து, “உங்க ளுடைய பாதங்களுக்கு அடிமையாகிய எங்களிடத்தில், தாங்கள் அன்புவைக்கப்பெற்ற எங்கள் பாக்கியம் வாக்கினுற் சொல்லத் தக்கதோ!” என்று உபசாரங் கூறினர். இவ்வாறு இருவரும் நெடு நேரம் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் குபேரனுடைய பிள்ளையாகிய உருத்திரசேனன் வந்து, தருமராஜ னையும் பீமசேனனையும் கண்டு சந்தோஷமடைந்து, வெகுநேரம் ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கூலாவிக்கொண் டிருந்தனர். அப்போது உருத்திரசேனன் தெய்வலோகத்தி லிருக்கும் அர்ச்சுனனுடைய வீரப்பிரதாபத்தையும், மேலான இன்பத்தை யடைந்துதேவர் சகாயனென்று பேர்பெற்றிருப்பதையும், நாளைக்கே இந்திரனு மவனும் பூலோகத்திற்கு வரப்போகிற செய்தியையுஞ் சொல்லி; பாண்டுபூபதியுங் குத்திதேவியுஞ் செய்த தவமேதவமென்று புகழ்த் திருந்தான். அப்போது திரௌபதாதேவி வந்து குபேரனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தாள். நரப்பிரான் இருகரங்களினாலேயும் பற்றியெடுத்து உபசரித்து, “அம்மணி! உம்மைத் துரியோதனன் சபையில் நிறுத்தித் துகில் களையச்சொன்ன காலையில் விரிந்த இக் குழலையும், அன்னினுடைய உயிரையு முடிக்கத்தக்க பலசாலி எவ ரென்றால், என் சேனாதிபதிகளான எண்ணிரம் வீரர்களையும், இவ் வெண்ணிரவர்க்குத் தலைவனாகிய மணிமாலையும் வென்று அத மாக்கிக் கொன்ற வீரப்பிரதாப பீமசேனமஹாராஜ ரொருவர்தான். அவர் இதோ இருக்கின்றார். உமக்கொரு குறைவுமில்லை” என்று மங்களவாழ்த்துச் சொல்லி, அணிமணிப் பணிகளோடு பட்டுத்

துணிவகைகளையுங் கொடுத்து, கடுமர்கஜனுக்கு இராக்ஷசரணியை யுங் கடககங்கண வீரப்பட்ட விருதுகளையு மளித்தான்.

குபேரன் தன் பரிஜனத்தோடுவந்து பாண்டவரை வழிவிடேல்

அப்போது பீமசேன நெழுந்து, நரவாகனனுடைய கழலிற் பணிந்து, “தனவானாகிய சனவானே! நான் அறியாதவனாகிய சிறியேன்! தமது குணதீசயத்தைக் குறியோனாகிய வறியேன்! இப்படிப்பட்ட வெறியேன் செய்த குற்றங்களை மனம்பொறுத்து இரக்சிக்கக் கடவது! ‘நீர்கிழிய வெய்த வடுப்போல மாறுமே, சீரொழுகு சான் றோர் சினம்’ என்பதுபோல என்மீதுள்ள சகலகோபமும் இப்போதே மாறிவிட்டதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இனி யுங்களை ஒருகாலு நான் மறக்கமாட்டேன்” என்று துதிக்க, அவனைக் குபே எடுத்து இறுக அணைத்து “ஒன்றுக்கும் நீ யோசிக்கவேண்டிய தில்லை. கொன்றவனுங் கொல்லுவித்தவனும் வேறாக விருக்க, உன் பேறிற்கோபங் கொள்ளவேண்டிய தேன்? நீங்கள் அப்படிப்பட்ட வர்க ளல்லர். உன்னை நான் நினைத்து வருத்தங் கொள்வேனான், எய்தவனிருக்க அம்பை நொந்தவனைப்போ லாவேன்” என்றுப சரித்து, தேவதாஸ்திரங்கள் முதலிய திவ்யாஸ்திரங்களும், அதற் குத் தகுந்த மந்திரங்களும் கற்றுக்கொடுத்து, வணங்கிய நகுல சகா தேவர்களையும் வேதமொழியால் வாழ்த்தி, யாவருந் தன்னிடத்தி னின்றும் விடைபெற்றுப் பயணப்படும்போது தானுங் தன்குமார னுந் தகுந்த சேனைகளுடன் கூடவே வந்து, தமதுபட்டினத்தின் தெற்குக் கோபுரவாயில் வரைச்சு மிருக்கிற வேடிக்கைகளையுங் காட்டி யுபசரித்து, “நானொருவ னிவ்விடத்தி லிருக்கிறே னென்னும் ஞாபக முக்கியமாக இருக்கவேண்டும். என்ன லாகத்தக்க காரியங் களைத் தெரிவிக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி விடைகொடுத்தனுப்பினான் அளகாபுரிக் கிறைவனாகிய குபேரமகாராஜன்.

அப்பால் தருமராஜன் அக்குபேரனை பீமசேனனுடன் தாழ்த்து பூமியில் வீழ்த்து வணங்கி, கடுமர்கஜனுடைய இரதத்தில் யாவரு மேறிக்கொண்டு, ஆகாயமார்க்கமாக வருகிறபோது தம்பி மார்களுந் தையலு மிகமகிழ வானமளாவிய மலைவளம் - நதிவளம் வனவளம் யாவுங் காண்பித்துக்கொண்டு, நத்திசேனருடைய ஆசிரமத்தி லிறங்கி, சந்தியாவந்தன முடித்துக்கொண்டு, அம்மகா ரிஷியினுடைய பாதங்களில் யாவரோடும் பணிந்தார். பணிந்து நின்று யெல்லோரையும் அம்முனிவர் வேதமந்திர சாகைகளால்

ஆசீர்வதித்து, “ஓ புண்ணியநாதா! என்ன சமாசாரம்?” என்று வினாவினர். அதற்கு முரசுக்கொடி முதல்வன், “சுவாமீ! சுயோதனாதிகளால் வருத்திப் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் பண்ணும்படி வந்து வருத்தமுற்று, இப்போது பத்தாவது வருடம் நடந்தேறி வருகின்றது. இப்படியிருக்க, இத்தம்பி பீமசேனன் திரௌபதியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, முன்னொரு தரங் குபேரலோகத்திற்குப் போய் மந்தாரமலர் கொண்டு வந்தான். அப்போது நான் வருத்திப் பயந்து ஏதேதோ புத்திமதிகளைச் சொல்லியிருந்தேன். இப்போது மறுபடியும் அந்தப் பாஞ்சாலி பாரிஜாதமலரை விரும்பிக் கேட்டதாக என்னிடத்திலுஞ் சொல்லாமல், நிதிக்கிழவன் பதிக்குப்போய் அளவிறந்த சேனைகளையுஞ் சேனாதிபதிகளையும் அதமாக்கியதல்லாமல், அவனுடைய பிராண பதமாகிய பெரியசேனாதிபதி மணிமாலனையும் கொன்றான். அச்செய்தியைக்கேட்ட குபேரன் கோபங்கொண்டெழுவதற்கு முன்னமே இத்தம்பியின் குழந்தையாகிய கிடோற்கஜனைத் துணையாகக் கொண்டு அங்குப்போய் அவனைக் கண்டு, குபேரனை வணங்கிநின்று அவனுடைய உபசாரமரியாதையாகிய சிநேகத்தைக்கொண்டு வராரின்றேன். அப்படி வரும்போது யான்செய்த தவப்பயனாய்த் தேவரூடைய ஆச்சிரமங்கண் டிறங்கினேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட அவ்வுத்தமரானவர், பீமசேனை நோக்கி, “அப்பா! நல்லோர்கள் ஒரு காரியத்தைமுடிக்க யத்தனித்து வீரங்கணங் கட்டினால் தேகவருத்தம், பசி, நித்திரையும் முதலியவைகளால் வருந்தாமலும், எவர்களுடையபொல்லாங்கு இடைபில் வந்தாலும் அவைகளையும் அவைகளாலுண்டாகும் அவமரியாதையையும், தங்களுடைய பெருமையையும் கருத மாட்டார்கள். அஃதென்றியும், ஆரியக்கூத்தானாலுங் காரியமே கண்ணென்பர றினார். இவைகளையெல்லாநினைத்து நீங்கள் கொண்டிருக்கும் விரதத்தை முடித்துச் சபதத்தை நிறைவேற்றுகிற வரையிலும் அதற்கு வேண்டியதான பலங்களைத் தேடவேண்டும். தருமங்களை அநுசரிக்கவேண்டும். அதை விட்டு நல்லோர்களுடைய பகையைத் தேடிக்கொள்ளக் கூடாது. தமையன் வார்த்தையைத் தட்டி நடக்கலாகாது” என்று வெகுவாகிய நீதிகளைக் கூறி வாழ்த்தினார். பின்பு தருமநத்தனர், கிடோற்கஜனுக்குத் தான் குபேரனாற்பெற்ற அணிமுடி முதலிய ஆபரணங்களோடு அளவற்ற சின்னங்களுங் கொடுத்து ஆசீர்வ

தித்தனர். அவன் அவ்வாசீர்வாதத்தோடு விடையும் பெற்றவனுய்த் தந்தையின் பாதத்திலுந் தாயார் பாதத்திலும் பெரியோர் பாதத்திலும் வணங்கி ஆசிபெற்று, சகல சத்துருக்களையுஞ் ஜயிக்கும் படியாகத் தந்தையின் முதல்வன் றந்த சற்குல வாக்கியங்களையுங் கொண்டு, இடம்பவனம் போய்ச் சேர்ந்திருந்தான். பாண்டவர் களும்-மற்ற யாவரும் அவ்விடத்திலிருந்தார்கள்.

10. அருச்சுனன் மீட்சிச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

நாலித ழிடுடையி லிருந்தவீ ரியனும் நாவிரண் டிதழிருந் தவனுந் தோலுலா மீரைந் திதழிருப் பவனுந் துவாதச கோணம்பை கினனுந் தாலமூ லத்திற் சோடச விதழ்மேற் றரித்திரண் டிதழ்பொருந் தினனு மேலுமாயிரம் பொற் கலம்பை கினனும் எவனவ னிருபதம் விழைவாம்.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்படியாகப் பாண்டவர்கள் நால்வரும் பாஞ்சாலியும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களோடுத் தெளமியாசாரியரோடும் பற்பல வனங்களிலும் ஆசிரமங்களிலு முள்ள திவ்விய தீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு உரோமசன்மரால் நல்ல காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். அர்ச்சுனனுனவன் கைலாயகிரிக்குச் சென்று தவஞ்செய்து ஈசுவரனுடைய கிருபாவினோத விளையாட்டிற்குப் பாத்திரனாகிப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்று, தேவர்பகைகளைத் தீர்த்திருந்தானென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றேனல்லவா? இப்படியிருக்க தேவேந் திரன் தனக்கு எந்தெந்த இடத்திற் சல்லிய முண்டோ, அவைகளை யெல்லாங் இவனைக்கொண்டு முடித்துக் கொண்டவனாய் அட்ட திக்குகளிலுந் துட்டநிக்குகன் இவ்வர்ச்சுனனையென்று பட்டவர்த்த னர் முதலாயினோர் புகழ், ஒரு வீரப்பட்டத்தை விதிப்படி அவன் நெற்றியிற் கட்டி, கட்டுவர்க்கங்களும் பட்டு வர்க்கங்களுங் கொடுத்து இந்நிரன் இட்டமுற் றிருக்குங்காலையில், இவனுடைய வீரமும் உதாரமும் உலகத்தில் நிறைந்திருப்பதுபோல் தெய்வமுத்தார முஞ் சுகந்த பரிமளக் கற்பகப்பூ ஆரமும் இவன் மார்பிற் பொருந்தி யிருக்கக் கண்ட அரம்பாஸ்திரிக ளெல்லோரும் அப்போதைக் கப் போதுநெருங்கி, விஜயனுடைய அழகை யெடுத்துப் பேசி, “மண்ட லஞ்செய்த புண்ணியம் விண்டலஞ் செய்யவில்லையே! புண்டரீகன்

முதல் அண்டருங் கண்டு களிக்குஞ் சுந்தரத்தைக் கொண்டவ னண் டையிலிருக்க, விரதமிழைத்த பெண்டுக ளெத்தனை தவ மிழைத்த வர்களோ!" என்று கொண்டாடி, "நமது இந்திரனுக்குஞ் சண்டை யெல்லா மொழித்து அமுதமுண் டிருக்கச்செய்த நமது இஷ்ட தெய்வ மிவனே" என வாழ்த்தி ஆரத்தி முதலிய உபசாரங்களெல் லாஞ்செய்து ஆசிரவதித்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கிறநாளில், ஒரு நாள் காண்டிபன் மகிழ்ச்சியுட னெழுந்து, ஆகண்டலலிடத்திற்கு வந்து பணிந்து, "ஐயா! ஆரணி யத்தில் என் தமையனையுந் தம்பிமார்களையும் பன்னீராயிரம் பிரா மணர்களை யுந் தெளமியாசாரியையும் விட்டு வந்து நெடுநாட்களாய் விட்டன. நான் பூலோகத்திற்குப் போக இச்சைகொண்டு இங்கு வந் தேன்" என்றான். உடனே வலாரியுஞ் சந்தோஷித்து, தானுங் கூடவேசென்று விட்டுவர வேண்டுமென்று இஷ்டங்கொண்டு, மாத லியை யழைத்து, இரதங் கொண்டுவரச் சொன்னான். இதற்குள் ளாக அர்ச்சுனன், இந்திரன் மனைவிபிணித்திற்குச் சந்தோஷத்து டன்சென்று நமஸ்கரித்தான். அந்த அம்மன், மகாவிசுவாசத்தோடு அவனை வாழ்த்தி, "சத்துருக்களை ஜயஞ்செய்து நல்லோர் பெரி யோர்களுடைய நன்மைகளைப் பெறக்கடவை" என்று வாழ்த்தி அனுப்பினான். அப்போது சகலதேவர்களும் ஜயமங்களங் கூற, தேவதாஸ்திரீகள் புட்பமல ரிறைக்க, தேவதூந்துமி முழங்க, வேத கோஷம் கேட்க தானதரும முதலியவைகளெல்லாம் தங்கள் தங் களிஷ்டப்படி அவரவர்கள் வழங்கச் சமுத்திரமுழக்கம்போ லம ராபதி மகாகளிப்படைந் திருந்தது. அச்சமயத்திற் பதினாயிரங் குதி ரைபூண்ட தேரை மாதலி கொண்டுவந்து நிறுத்தினான். மேகவாக னன் அத்தத் தேரின் பேரிற் பற்குனனை யேற்றி, தான் நான்கு கொம் பினையுடைய அபிராவதத்தி லேறிப் புறப்பட்டான். சகலதேவர்க ளும் விமான நிரைகளி லேறி அர்ச்சுனனுடைய இரதத்தைச் சூழ்ந் தார்கள்.

இப்படி யாவரும் ஒன்றுகூடி வந்து ஆகாயத்திலே நின்றா ளென்று கவேதவாகனனை மாத்திரம் இரதத்துடன் தருமராஜனிருக் கும் நந்திசேனர் வனத்திற்கு அனுப்பினார்கள். அப்படியே அநு மக்கொடியோன் பகற்காலத்தை யளக்குஞ் சூரியபகவானைப்போற் கோடி சூரியப் பிரகாசமாக விளங்கிக்கொண்டு யாவரும் பிரமிக் கும்படியாக வந் திறங்கினான்.

இந்திரன் தருமனாதியரைக் கண்டு குலாலி உரோமசன்மரை
அழைத்துக்கொண்டு போதல்

அப்போது தருமராஜன் முதல் யாவரும் கண்டு எதிரெழுத்
தோடிவரக் கண்ட ஆண்தொழின் மைந்தன் சயந்தனத்தை விட்
டிறங்கி யுதிஷ்டிரருடைய பாதங்களிற் பணிந்தான். அவர் அவனை
இருகரங்களினாலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து, முகத்தோடு
முகம்வைத்து, தோளோடு தோளணைத்து உடல் பூரித்துக் கண்
களிசூர்த்து, காணாது கண்டவர்களைப் போலவும் நித்திய மிடியோன்
நிதிப்புதைபல் பெற்றதுபோலவும், உளங்களித்து, உபசரித்து
வாழ்த்தினார். பின் அவன், பீமசேன மஹாராஜனுடைய தாள்களில்
வணங்கவும், அவன் தோள்களில் லெட்டுத் தணைத்து உச்சிமோந்து
உபசரித்துப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தான். நகுல சகாதேவ ரிரண்டுபேரும்
மண்மீது வீழ்ந்து பணிந்தார்கள். அவர்களைக் கேசவற்றோழன்
கிருபையுடனணைத்து ஆசீர்வதித்தான். திரௌபதி வந்து வணங்கி
நிற்க, அதுகண்டு, “சிவபெரு மானருளால் உன் சிந்தைத் துயரம்
நீங்கக் கடவது” என்றான்; தெளமியாசாரியருக்கும் உரோமசன்ம
ருக்கும் பன்னிராயிரம் பிராமணர்களுக்குத் தீர்க்கதண்டனிட்
டான். யாவரும் வேதகோஷஞ் சொல்லி ஆசீர்வதித்தார்கள். பின்
அவன் நந்திசேனருடைய திருவடியை நாடிப் பணிந்தான். அவரும்
“உன் அண்ணன் தம்பிகளுடன் சத்துருவை ஜயித்து இன்பமாக
வாழக்கடவது” என்றார். இப்படியிருக்கிற சமயத்திற் சுரேந்திர
னும் அமரர்களும் பூமியி லிறங்கினார்கள். அவர்களைக் கண்டு யுதிஷ்
்டிரர் எதிரோடிப் பணியும்போது கோபதி யெடுத்து மார்போ
டணைத்து, “ஓ பூபதி! உம்முடைய தர்மமே தர்மம். உமது பாக்கி
யமே பாக்கியம்” என்று புகழ்ந்து தேவர்களுடன் மகிழும் போது,
முரசுயர்த்தோன், “ஐயா! யான் மஹாபாவிபானவன். என்னை
இப்படிப் புகழ்வேண்டாம்” என்று சொன்னார். அச்சொல்லைக்
கேட்ட புருஷதன், “ஓ தருமராஜனே! உமது தம்பி என் அரசு
சாட்சியை நிலைக்கச் செய்து, இந்திரலோகங் குடியேற்றினுனென்
பது யாவருக்குத் தெரிந்திருக்கின்றது. பீமசேனன் குபேரலோகத்
திற்குப் போய்த் தன்னை யெதிர்த்துவந்த பல சேனைகளி னுபிரை
யுஞ் சேனாநாயகனாகிய மணிமால னுபிரையுங் கொள்ளை யிட்டதுங்
கேட்டேன். அப்பேர்ப்பட்ட பலசாலிகள் உமது சமீபத்தி லிருக்க,
நாடு நகரங்களை யெல்லாஞ் சொக்கட்டானாடித் தோற்றதுமல்லா

மல், அவமரியாதையான பேச்சுங்கேட்டு; உத்தம ஸ்திரீயை மயிரைப்பிடித் திழுத்துவந்து சபையில் நிறுத்தி ஆடையைக் களை யச்சொன்னபோதுத் தம்பிமார்களை மீறவொட்டாமல் அடக்கிக் கொண்டு, நீரும் பொறுத்திருந்தீரன்றோ? உம்முடைய பொறுமையும் புண்ணிய நினைப்புந் துரியோனாதிகளை நாளைக்கே அழிக்கப்போகின்றன! சகல புவன இராஜசிரேஷ்டராக நீரே தம்பிமாருட னிருந்து வாழ்வைப் பெறப்போகிறீர்! அப்போது நாங்களே வந்து காணப்போகிறோம். நீரேன் விசனப்படுகிறீர்? வேதங்களாலு முண ரக்கூடாத உண்மைப்பொருளா யுள்ளவர், உமது தம்பி செய்த தவத்திற் கெதிர்வந்து வேடுவருபத்துடன் வில்யுத்தமும் மல்யுத்த முஞ்செய்து வாதுபுரிந்து, வில்லடியும்பட்டு, மேலான பாசுபதாஸ்திரமுங் கொடுத்தருளினார். அப்படிக் கொடுக்கப்பெற்ற உத்தம னைத் தம்பியாகப்பெற்ற உமக்குஞ் சத்துருக்க ஞண்டா? உங்களை யடுத்த எங்களுடைய பகைவரெல்லாரும் நாசமாகிறபோது உங்க ளுக்கென்ன தாழ்ச்சி? ஆ! ஆ! ஈதல்லவோ கண்காட்சி! இதோ ஆச்சுது, சமுத்திரத் தாண்டிவிட்டீர்கள். இன்னுஞ் சிறுகால்வாய் தாண்ட இரண்டுவருட மிருக்கிறது. நல்லகாலம் வருகின்றது. பார்வதிதேவியாரும் பரமேஸ்வரனும், விஷ்ணுவும், பிரம்மாவும் இன்னுஞ் சகலமானவர்களுந் திவ்வியாஸ்திரங்கள் கொடுத்ததல் லாமலும், ஜயம் ஜயமென்றே வாழ்த்தினார்கள். இந்தம்மாளுக்கும், விரித்தகுழல் முடித்துச் சத்துருவினுயிர் முடிக்குங்காலம் இதோ வந்தது. உலகத்திலே இப்படித் தவம்பண்ணி ஈசனைக் கண்டு அஸ்திரம்பெற்று, அதைக் காலகேய நிவாதகவசர்பேரிற் பிரயோகித்துக் கைபழகித் தேறினவர்களை யான் இதுவரையிலும் பார்த்தறியேன்; இப்போது உம்முடைய தம்பி அர்ச்சுனனால் அறிந்தேன்” என்று சொன்ன பொன்னகர்க் கிறைவனை மன்னவர்க் கிறைவன் மகாபக்திவிசுவாசத்துடன் பலமுறை துதித்து வணங்கி, “எல்லா முங்களுடைய ஆசீர்வசனபாக்கியமே!” என்று புகழ்ந்தார். அது காலையில் மருதநிலத் திறைவன் தீர்த்தயாத்திரை செய்துவைக் கும்படி யனுப்பிய உரோமசன்மரை அழைத்துக்கொண்டு யாவரையு மிவ்விடத்தி லிருக்கும்படி மங்களவாழ்த்துச் சொல்லிச் செலவுபெற்றுக்கொண்ட வாணலக முற்றான். இவர்களு மகிழ்ந்து போற்றித் துதித்துக் கானகத்தி லிருந்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் தான் போய்வந்த செய்தியைத்

தருமனாதிபர்க் குரைத்தல்

அப்போது மெய்விரதன், அருச்சுனனாகிய தம்பியைப் பார்த்து, “என் அப்பனே! உன் பாக்கியமே பாக்கியம். உன்னோடு பசுபதியாகிய பரஞ்சோதி வந்து விளையாடப்பெற்ற உன் தவத்தை என் அகக்கண் குளிரவும் மற்றியாவருங் கேட்டு மகிழவும் ஒன்றையும் விடாமற் சொல்லவேண்டும்” என்று வருந்தி வினவ சுரேந்திரன் மைந்தன் சொல்லுகிறான்—

“என் அண்ணாவே! நான் உங்களைவிட்டகன்று, காடு, மேடு, மலை - வனம் வனந்திர முதலானவைகளைக் கடந்துபோய் இமோத் கிரிச்சாரலில் தவச்சாலை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, பூருவாக்கினி, தக்ஷணாக்கினி, வாருணாக்கினி, உத்தராக்கினி, சூரியாக்கினி என்னும் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்து சிலநாள் வரையில் அருமையான தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தேன். துரியோதனனால் ஏவப் பட்ட மூகனென்று சொல்லும் ஒரு இராக்ஷசனானவன் பன்றி ரூபங்கொண்டு என்னைக் கொல்லவந்திருந்தான். அது எனக்குத் தெரியாது. பராசக்தியாருடைய பணிப்பெண்களவ்விடத்தி லிருந்த வஞ்சகனைக் கண்டு அஞ்சனாக்ஷிக்குச் சொல்ல, அவரார் சிவ பெருமானறிந்து, அபிராம வேடரூபங் கொண்டு, சிவகாமியுடன் குன்றுதோறாடல் செய்பவனைக் குருத்துக் குழந்தை யாக்கிக் கொண்டு அநேக நாய்கள் குழக் காட்டை வளைத்துப் பறைகள் முழக்கி மறைகளை வேடப்பாஷையிலே பேசிக்கொண்டு வந்தார். அச்சந்தடியைக் கண்டு பன்றி என் மேற்றுவ, யான் பாணப்பிர யோகஞ் செய்ய, அப்போதே அபிராமவேடருங் கணைதொடுக்க, பன்றிவிழுந்திறந்தது. இதையறிந்த அவர் என்பேரில் வீண்வழக் கிட்டு, “நான் துரத்திவந்த பன்றியை நீயேனடா அடித்தாய்?” என்று யுத்தஞ்செய்து என் வில்நாணை யறுத்தார். உடனே நான் கோபங் கொண்டு ஓங்கித் தலைபிலடித்தேன்; அவ்வடியானது என் தலையி லேயே விழுந்ததுபோலினைத்து நின்றேன். அப்பால் “உன்னை விடு கிறதில்லை” என்று வந்து அவர் என்னுடன் மல்யுத்தஞ்செய்து என்னை வாரி ஆகாயத்திற் சுழற்றி யெறிந்தார். நான் சங்கர சம்போ வென்று பூமியில் வந்து விழுந்து, சற்றுநேரத் தரித்து எழுந்து வேடர்பிராணை வாரி யெறிவதற்குப் பார்த்தேன்.

அப்போது அவ்வேடுவர் மாயமாய் மறைந்து, ஆகாயத்தில் வெள்விடையின்மீது ஐந்து முகமும் சிவந்த சடையும், புலித்தோலு லுடையும் சூலப்படையும் அரவாபரணமும் அம்புலிச் சடையும் கரியினுரியும் கபாலக்கரமும் முப்புரிநூலும் கொன்றை கூவிளம் அறுகு எருக்கு முதலிய பத்திரபுஷ்பங்களும் திரிபுண்டரமும் திரிநேத்திரமும், இலங்கும்படியாய், பச்சைக் கொடியைப் பாகம் வகித்து நாராயணன் பிரமன் ஆகண்டலன் விநாயகர் சுப்பிர மண்யர் வீரபத்திரர் இன்னுமுண்டான சகல தேவர்களுடனே பிரசன்னமாகி, தேவபூரி தேவசங்கம் தேவமுரசு தேவதுந்துமி முதலிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்க, ஜயஜயவென்று புஷ்பமாரி வருஷிக்க, தரிசனத் தந்தனர். உடனே நான் எழுந்து வணங்கிப் போற்றி, 'அரணேபோற்றி யாதியேபோற்றி! ஆரணமதியா அமலனே என்று துதித்துக் கண்ணீர்சோரக் கால்தள்ளாடி நின்றேன். நின்ற என்னை நிமலன் அணைத்துச் சந்தோஷத்துடன் தானவன் பன்றி யாக வந்தவரலாறுரைத்துப் பாகபதாஸ்திரமளித்து, மந்திரோபதே சஞ்செய்து முஷ்டிகிலையுங் கற்பித்தனர். உமையவருஞ் சத்திய ளித்து, "சத்துருஜயஞ் செய்யக்கடவை" என்ன, பீர்மமா விஷ்ணு முதலிய யாவரும் அநேக ஆபுதங்களும் அஸ்திரங்களும் கணைகளுங் கொடுத்தார்கள். நான் அவர்களை வணங்கிவாங்கிக்கொண்டு வாழ்த்தி யிருந்தேன் தேவர்களுடனே. சிற்பரநாதன் சங்கரியோடு தமது சார லுக்கெழுந்தருளினர். அக்கால் தேவேந்திரன் என்னைத் தன் விமா னத்தின்மீது ஏறும்படி சொல்லித் தேகந்தவமிழைத்து இளைத்திருந் தபடியால் தெய்வலோகம் வந்திருந்து பின்பு இங்கு வரலாமென்று அழைக்க நான் அப்படியே சென்றேன்; யாவரையுங்கண்டேன்; வெயிலிலுங் காற்றிலும் பனியிலு மிருந்து வருந்தியிழைத்த தவத் தினாலுற்ற ஆயாசமெல்லாம் தணிந்தேன். அதுகாலையில் இந்திரன் வந்து என்னை யிரந்து, 'சத்துருக்களைக் கொன்று இந்திரலோகத்தை நிலைநிறுத்திவை' என்று கேட்க, நல்லதென்று காலகேயரையும் நிவாத கவசர்களையுங் கொன்று தேவதத்த மென்னுஞ் சங்கமும் எட்டுத்திசையுங் கிரணம் வீசங் கிரீடமும் மெற்றுக் கொலுவிருக் கும் போது, இந்திரன் மகிழ்ந்து அமுதபோஜனமூட்ட வுண்டு, இந்தி ராணியு மகிழ்ந்துபசரிக்கச் சில நாள் வாழ்ந்தேன்.

அப்படி யிருக்க என்மீது ஊர்வசி மோகங்கொண்டவர, நான் தாயென்றுவிலக்க, அவள் கோபித்து என்னைப் பேடியாகும்படி சபித்

தாள். அதை உடனே தேவராஜனறிந்து அச்சாபத்தை விலக்கி விடும்படி ஊர்வசிக் குக்கட்டளையிட்டு, அவள் வந்து சாபத்தைமாற்றும்போது, அப்பேடியுருவத்தை நான் எப்போது நினைக்கின்றேனோ அப்போது வரவும் மற்றவையிலே நீங்கவுஞ் செய்து “இஃது, உனக்கு உதவுங் காலமுண்டு” என்று சொன்னான். அப்படியே யான் பெற்றுக்கொண்டு தேவரீரை விட்டுப் பிரிந்து நெடுநாளானமையால் தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று இங்குவந்தேன், இதுவே நான் போய்வந்த வர்த்தமானம்” என்று சொல்லி நமஸ்கரித்த தம்பியைத் தருமராஜனணைத்துப் புளகமுற்று, “இவ்வளவுபாக்கியம் யான் செய்யாமற் போனேன். ஆனால் உன்னைக் கண்டேன். ஈச்வரனைத் தழுவிய தேகமிது. அவரால் வாரி எறியப்பட்ட சரீரமிது. அவருடைய பாதங்களிற் றூழ்ந்த சிரமிது, அவரை வில்லினால் மோதியடித்த கரங்க ளிவை” என்று அவ்வங்கங்கள்தோறு முத்தமிட மகிழ்ச்சியுடன் மற்றயாவருங் களித்திருந்தார்கள்.

11. நகுஷன் சாபவிமோசனச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

தாயாகி யுற்பவகா ரணனாகித் தமராகிச் சாட்சியாகி
மாயாவிப் பிரபஞ்ச மயக்கறுக்குங் குருவாக வானோராகி
நீயாகி நானாகி யவனாகி அகம்புறமாய் நிமிர்ந்த மூர்த்தி
தேயானல் வருள்பொழியுந் திருவடியென் கருவழியத் தரிசித்தேனே.

கேட்டீரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! கைலாசபதியைத் தரிசித்துப் பாசபதாஸ்திரமும் பல வரங்களையும் பெற்றுத் தேவேந்திரபோக மதுபவித்து, வந்து தருமனாகிய சகோதரரோடு கலந்துகொண்ட சவ்யசாசியை மஹான்களெல்லாரும் வந்து கண்டு, ஈச்வரனுடைய திவ்யகுணங்களையும் தெய்வலோக மகத்துவங்களை யும் நித்தநித்தம் நவ நவமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்குங்காலையில், பீமசேனன் மெள்ள எழுந்து, தருமனுக்கும் மற்ற யாவருக்குத் தெரியாமல் வனங்களிற் சென்று, யானை முதலான மிருகங்களை யெல்லா மருட்டி வெருட்டி யோட்டியும், மலைப்பாம்புகளைப் பிடித்துத் தலைகீழாக ஆட்டியும், மரங்களையும் மலைகளையும் பிடுங்கி மாற்றிமாற்றி நாட்டியும் விளையாடிக்கொண்டு வருவான். அப்படி

யிருக்கு நாளில், ஒருநாள் ஒரு மலைப்பாம்பானது மிகுந்த நீளத்தையும் உயர்ந்த கனத்தையும் - திணிந்த படத்தையும் - சுவாலையாகிய விடத்தையும் - மிகுந்த அடத்தைமு முடைய தாய் ஓடிவந்து, அவனைக் கால்முதல் தலைவரைக்கும் இறுக்கிப் பந்தித்துக்கொண்டது. அஃது எப்படி இருந்ததென்றால் - மந்தர கிரியை வாசகியானவன் ஆபிரஞ்சற்றறச் சூழ்ந்ததுபோலிருந்தது. அதுகாலையில் பீமசேனன் பயந்து நடுங்கி யொடுங்கி, பெரு முச்சுடன் களைத்து இளைத்து, தேககாந்தியும் புத்தியினலமும், போய், பதினாயிரம் யானையின் பலமுங் குன்றி, அந்தப் பாம்பின் பிணிப்பை விடுவித்துக்கொள்ளச் சக்தியில்லாமல் தன்னுடைய புஜபலபராக்கிர மத்தை யெல்லாம் எண்ணி, இடம்பன் - பகாசுரன் ஜராசந்தன் - புண்டரீகன் - மணிமாலன் - இவ்வருடைய வல்லமையையும் அவர்களை வெகு சொற்பமாகக்கொன்ற தன்னுடைய ஆண்மையையும் யோசித்து, “சரிதான் : இது நமக்கு முடிவுகாலம். ‘ஐயமிருக்கின்ற வரையிலும் பயமில்லை’ என்று பழமொழி யொன்று சொல்லுவார்கள். அது சரியாய்விட்டது. அஃதல்லாமலும் ‘முத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்.’ என்ற பார்க ளாகையால், நமக்கு அபஜயகாலமோ அல்லது நமது தமையன் தம்மைவிட்டு நீங்காதிருக்கச் சொல்லிய வார்த்தையைக் கடந்து வந்த தீவினை மேலிட்டதோ! மற்று யாதோ! இப்போது நல்வினை போய்விட்டது” என்று வருந்தி, “ஆனாலும் உயிர் போம் போதுந் தையிரியத்தை விடலாகாதென்று பெரியோர் கூறியிருக்கின்றார்களே : அந்த உறுதியைக்கொண்டு கூடியவரையிலும் பார்ப்போம்” என்று கருதி, தன் தேகம் பூரிக்கும்படி வாயுவைக் கும்பித்துப் பார்த்தான். அப்போதும் பிணிப்பு தளரத்தக்கதா யில்லை. போகட்டும். நயமொழியினால் ஐயமுண்டென்று ஒரு வாக்கிய மிருக்கின்றதால், அதையாகிலும் செய்துபார்ப்போம்” என்று கருதி, கேதுவிட மகப்பட்டு ஒளியிழந்து வருந்துஞ் சந்திரன்போல் உருகி, “ஓ ஐயா நாகராஜேந்திரா! ஓ ஐயா யோகபோகேந்திரா! இவ்வுலகத்தில் துஷ்டகண்டகனென்று பேர்பெற்று இறுமாந்து ஒருவரும் நிகரில்லாமல் மதத்துத் திரியும் யான், இன்று உம்மிடத்தி லகப்பட்டு வருந்தி யிருக்குங்காலம் வாய்த்தது. இத்தேகமோ அனித்தியமே யொழிய நித்திய மன்று. நாய் - நரி - ஏலம்பு - பருந்து - கழுகு இவைகளின் ஆகாரத்திற்காக வளரும் புழுக்கூடு. அப்படி.

வீணிற்போகிற ஒரு பொருள், உமக்கு இரையாவது எனக்கு மெத்த இலாபம். ஆகிலும் நான் சிறியேன். அறியாமற் கேட்ட போதிலுங் கோபங்கொள்ளாமற் சொல்லவேண்டும். அஃதென்ன வெனில் : உத்தமராகிய! நீர் யார்? தேவர்கள் முதலானவர்கள். என்பொருட்டாகச் செய்த தீங்கோ? சத்துருக்கள் செய்த வஞ்சகமோ? உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பூர்வப்பகையோ? அல்லது என்னுடைய விதியோ? தெய்வஞ் செய்யுஞ்சதியோ? நான் யாதொன்று மறியேன். உமக்கு நானொரு பொல்லாங்குஞ் செய்ய வில்லையே! யாதொரு பகையு மில்லையே! என் மறமுந் திறமு மெல்லாம் எங்கேபோ யொளித்தனவோ?” என்று வருந்தவும், அவனை நோக்கி மலைப்பாம்பானது சீறி, “அடா! என்னிடத்தி லகப்பட்டு இறந்துபோகப்போகிற நீ, இத்தனை பரிதாபப் படுகிறாய்! என்னை யாரென்று கேட்கிறாய்! நல்லது: உன்னுடைய ஆசை யையும் எண்ணத்தையும் அறிந்த பிறகு சொல்லவேண்டும். நீ யார்? அதனை யெனக்கு முன்னஞ் சொல்” என்று பாம்பு வினவ, கதா பாணி சொல்லுகிறான்.

நாகம் பீமன் வரலாற்றைக் கேட்டறிந்து, பாண்டவருக்குந் தனக்கு முள்ள பகையைக் காட்டிப் பயமுறுத்துதல்

“விஷ்ணுவுக்குப் பாயாகவும், பரமசிவனுக்கு ஆபரணமாகவும்! பூமிக்கு ஆதாரமாகவு மிராநின்ற உத்தமகுலத் துதித்த கர்த்தனே, கேளும். சந்திர வமிசத்தி லுதித்த பாண்டுபூபதியினுடைய புத்தி ரர்களிற் சிரேஷ்டராகிய தருமராஜனுக்கு இனையவனாகிய பீம சேனன் நான்; வாயுவின் அம்சம் பெற்றவன். துரியோதனதுகளால் நாங்கள்நாடு நகர மியாவு மிழந்து காடேகதியாய் வந்திருக்கின்றோம்” என்று சொல்லக்கேட்ட நகுஷனாகிய நாகங் கலகலவென்று நகைத் துச் சிரத்தை யசைத்து, நாக்கை நீட்டி, விஷத்தைக் கோபத்து டன் கக்கி, விசனத்தினால் விக்கி, “அடடா!! தேடிப்போன மருந்து காலி லகப்பட்டாற்போ லாச்சது. என் எண்ணம் பளித்தது. அடா பீமா! அவனெங்கே உனக்கினையவனாகிய அர்ச்சனன்? அவனையும் நானென்ன விட்டேனோ!” என்றிறுக்கி யுறுக்கி, “பூர்வத்தில் உன் தந்தையாகிய வாயுதேவன் என் தந்தையாகிய ஆதிசேடனை மகமேருவில் வளைத்துக்கொண்டு நெடுநாள் யுத்தஞ் செய்து அவமானப்படுத்தி இருக்கின்றான். விஜயன் காண்டவவன தகனஞ் செய்யும்போது எங்கள் கூட்டத்தாரைக் கும்புகும்பாய் நெருப்பில்

வெதுப்பி விட்டான். அல்லாமலும் என்னுடைய பத்துவாகிய தகைகன்பெண்சாதியைத் தலையறுத்துக் கொண்டு, அச்சுவசேனனென்னும் பிள்ளையை வாலறுத்து வருத்தினான். உங்கள் வமிசத் தலைவனாகிய சந்திரன், முன்காலத்திலே எங்கள் பெரியவர்கள் அமுதமுண்ண மாறுவேடங்கொண்டு வந்தபோது உளவு சொன்னதின் பேரில், அவர்களுடைய தலையைச் சொட்டையாக வீஷ்ணு அடித்திருக்கின்றபகை, நாளதுவரையில் உமிழ்தலுண்ணலென்று உலகத்திலிருக்கின்றமையால்; அந்தக் குலத்தில் யார் உதித்தாலும் எங்களுக்குப் பகைவரே யன்றி வேறில்லை. நாங்கள் விடோம். மேலும், துரியோதனன் எங்களுக்கு நெருங்கிய சிநேகன். நாங்கள் அவனுக்கு வேண்டிய துணையும் உதவியுஞ் செய்வோம். அது எதினாலென்றால் : சில நாட்களுக்கு முன்னே எங்களை வருந்தி ஒரு வரங்கேட்டுக்கொண்டான். அது என்ன வென்றால் : தன் முடியிலும் ஐயமாகிய கொடியிலும் எங்களை இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, அன்றுமுதல் இன்றையவரைக்கும் அரவக்கொடியோனெனப் பெயர்கொண்டிருக்கிறான். ஆகையால் அவனுக்கு நீங்கள் பகைவரானதினாலும், இத்தனைவிதப் பெரும்பகை உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் நேரிட்டிருக்கின்றதினாலும், முன்னம் உன்னை விழுங்கிவிட்டு, அர்ச்சுனனிருக்கு மீடத்திற்கும் இதோ போகிறேன்; அவனையும் விழுங்கி என் பகையைத் தீர்ப்பேன்” என்று சொல்லிற்று.

இப்படிப் பெரும்பாம்பு சொல்லக்கேட்ட இடம்பிராயகன் என் செய்வான்? “ஐயோ! ‘கிணறு வெட்டப்போய் பூதம் புறப்பட்டது’ என்னுங்கதையாக முடிந்ததே : ‘குளிசங் கட்டக் குட்டி யிரட்டித் தது’ என்னுங்கொள்கையாய் நேரிட்டதே : ‘எள்ளைநீக்கிக் கொண்டு போன பேய் எண்ணெய் ஏந்திக் கொண்டுவந்தது’ என்னு மியல்பாய் ஆச்சுதே ” என் றேங்கி, “ஏது! ஏது! இனி நாம் பிழைப்போமென்னும் இச்சை வைக்கவேண்டிய தில்லை. ஓ தெய்வமே! நான் பாண்டுபூபதிக்கு வாயுதேவ னதுக்கிரகத்தாற் பிறந்து வளர்ந்து, இப்போது இக்கடுங்கோபங் கொண்ட விடநாகத்திற்கு இரையாகவோ இருந்தேன்! ஓ நீலமேகச் சாமளவண்ண! ஓ கைலாசபதியாகிய முக்கண்ண! ஓ என் அண்ணாவே!” என்று திடத்துடன் உயிராசையை நிராசை செய்து, ஐம்புலனையும் அடைந்து அந்தக் கரணத்தை யடக்கி, துதேவத்தியான பரனாய்ப் பரமசிவன்

பதத்தி லின்புற்று, சமாதி நிஷ்டை பெற்றவனைப்போலத் தத்து வங்க ளெல்லாம் அடங்கியிருந்தான்.

பீமனைக்காணாமல் வருந்தித் தேடிய தருமன் அவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்தைக் கண்டு நாகத்தைத் துதித்தல்

இவ்விடத்தில் இவ்வாறிருக்க, அவ்விடத்தில் தருமராஜன் அர்ச்சுனனுடைய வெற்றிலாபங்களைக் கேட்டு, “தம்பி பீமசேனா, உன் தம்பி அதுமக்கொடியோன் பெற்ற பெருங்கீர்த்தியைப் பார்த்தாயா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே திரும்பிப்பார்த்தார்! விருகோதரனைக் கண்டிலர்; உடனே அங்கிருந்த மற்றையரை நோக்கி, “என் தம்பி எங்கே போனான்” என்றெழுந்து கேட்கும் போது, அவர்கள் “இவ்வழியாக வனத்திற்கு இப்போதுதான் சென்றான்” என்றார்கள். உடனே அவன் அடிச்சுவட்டைப் பற்றித் தொடர்ந்து, அடர்ந்து படர்ந்திருந்த காட்டில் நுழைந்து, அந்த ணர் முதலியோரும் பின்னொடர்ந்துவர நான்குப் பக்கத்திலுந்தேடி, எங்குங் காணாமல் வாடி, “தம்பி பீமா? பீமா!” என்று கூவிக் கூவி மேவிவரும் போது, ஆவிபோம்படியான நிலையில் ஆழியி லமிழ்த மந்திரம்போல் மதிமுகமாத்திரத் தோன்றப் பர்வதாகிர் தியாக இருக்கக்கண்டு, பயந்து அயர்ந்து நடுநடுங்கி, வாய்குழறி! கண்ணீர் அருவிபோ லோடச் சமீபித்து உற்றுநோக்கி, அவனைச் சுற்றிச்சொண் டிருந்த புஜங்கராஜனைக் கண்டு ‘தம்பிக்குப் பிராண னிருக்கின்றதோ போய்விட்டதோ’ என்று தெரிந்துகொண்டு, தீர்க்க தண்டமாக விழுந்து, ‘முறையோ முறையோ’ என்றழுது, “ஓ பழுதில்லாக் குலத்திற் பிறந்த பாக்கியவானே! இவனிடம் உமக்கு வேண்டிய இரைகளைச் சொன்னால் உடனே அநேக கோடியாகக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும் பலசாலி யாச்சுதே! நித் தியம் நீர் இருந்த யிடத்தி லிருந்து அருந்தலாமே. வேண்டுமானால் இவனை உமக்கு ஊழியக்காரனாக இன்றுமுதல் விட்டுவிடுகிறேன். இவனுக் கெவ்வளவு தேகம்! இவனைப் புசிப்பதனால் உமக்குப் பசி எப்படித் தணியும்? இவன் உமது கடை வாய்க்கும் பற் றானே : எங்கள் தாய்தந்தையர் இவனை வெகு தவமிருந்து பெற்று வளர்க்க, எனக் குதவியாக இங்குற்றிருக்கின்றான். இவன் இன்று செத்தானையானால் எனக்கென்ன வாழ்வு? என்ன இன்பம்? ஒன்று மில்லை. எங்களையும் நீர் விழுங்கிவிட்டுப் பசியை யாற்றிக்கொள் ளும். ஓ எந்தலே!” யென் நிரந்து கின்றார்.

இவ்வாறு இரந்துநின்ற யுதிஷ்டிரரை அந்நாகமானது கோபத்
துடனே நோக்கி, “நான் புசிக்கப் பிடித்திருக்கும் இவனைக்
குறித்து இத்தனை பரிதாபமுறுஞ் சுத்தமான நீ யார்? அதனை
முன்னம் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டது. யுதிஷ்டிரர்,
“ஐயா! சந்திரவம்சோத்தாரகன் பாண்டுபூபதி. அவருக்
குக் குந்திதேவி - மாத்திராதேவி - இவ்விருவரும் மனைவியர்.
இவர்களுக்குப் பிறந்த பிள்ளைகள் ஐவரில் யான் மூத்தவன்; என்
பெயர் தருமன். நீர் பிணித்திருப்பவன் பீமசேனன். இவனுக்
கினையவர் அர்ச்சுனன் நகுல சகாதேவர்கள். நாங்கள் துரியோத
னனுடைய பொறுமை வஞ்சகத்தால் உங்களைப்போ லொத்த
பெரியோர்களே தஞ்சமென்று காட்டில் வந்திருக்கின்றோம்.”
என்று சகலமும் தெரிவிக்கவே, இதைக் கேட்ட பாம்பானது
கண்ணீர்சொரிந் தழுது, “குழந்தாய் தருமபூபதி! என்னுடைய
கதியைக் கேளும். சந்திரகுலத்திற் பிறந்த தோன்றல் ஆயுமஹா
ராஜன். அவனுடைய மைந்தன் நான். என்பெயர் நகுஷன். யான்
நான்குவேதம் - ஆறுசாஸ்திரம் - பதினெண்புராணம் - முப்பத்
திரண்டு உபநிடதம்-இருபத்தெட் டாகமம்-அறுபத்தினான்கு கலைக்
கியானம் முதலிய கிரந்தங்கள் யாவும் கற்றுணர்ந்து, உலகமெல்
லாம் ஒருகுடை நீழலி லாண்டவன். சகல அரசரும் வணங்க,
சத்துருக்க ளென்றும் பகையில்லா தினங்க, நூறு அசுவமேதமுஞ்
செய்து, விக்கினமின்றித் தேவர்களுக்குப் பூரணகுதி கொடுத்து,
கலகம் - பயம் - அசுசி - பொய் - பொறுமை - லோபம் - இவைக
ளில்லாமல், அமரர்கள் வாழ்த்த அமராபதிக்கு வந்து தேவராஜ
னானேன். அப்படித் தேவேந்திரனுகித் தேவப்பாகத்தை யெல்லாங்
குறைவற அதுபவித்திருக்குங் காலையில், ஜன்மாந்திர விஜயினால்
அகஸ்தியர் சபிக்க, இவ்வற்பகதியை யடையலானேன். வெகுகால
மாகத் தேடிக்கொண்ட பெரும்புகழாகிய பதத்தை, ஒரு சொற்ப
போகத்தைக் கருதி நிமிஷத்தி லிழந்தேன். ஓ தருமபூபதி! நான்
என்ன செய்வேன்! பின்பு அச்சாபத்தினால் வருந்தி விழுந்து,
அகஸ்தியருடைய பாதத்தைப் பற்றி, ‘சுவாமி! அடியேற் கருள்
புரிக’ என்றிரந்தேன். அப்போது என்பேரில் இரக்கமுற்ற அந்
தக் கருணாகிதியானவர், ‘நான் கூறிய சாபம் பொய்யல்ல, நீ
இந்தப் பதத்தை யிழந்து பாம்பின் வடிவங்கொண்டு கானகத்திற்
குச் சென்று, பாரியவுடனுடன் புருவதச்சாரலிற் பொருந்தி, யானை-

யாளி - சிங்கம் - சரபசார்த்தூல முதலிய எவைகள் வந்தாலும், எவ்வளவு பலமுற்றிருந்தாலும், உன் பலத்திற்கு அடங்கியொடுங்குப்போக நீ யவைகளை விழுங்கி, காட்டிலேயே காவங்கழித்துவரும் ஈனையில், உன் குலத்திற் பிறந்த யுதிஷ்டிரன் தன் தாயாதியர் உபத்திரவத்தினற் கானகம் வரும்போது, அவன் தம்பியை நீ பிடிப்பாய். அப்போதவன் வந்து உனக்குப் பிரிய வசனஞ் சொல்லுவன். அப்போது அவ்வுத்தமனால் தருமசந்தேகமென்னு மொழிகள் உன் காதாரக் கேட்பாய். அதனால் இந்தச் சாபம் உடனே நீங்கும்' என் றுரைத்தனர். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு இந்த வனத்தில் அன்று வந்து விழுந்து வருத்தி, 'தெய்வமே! எப்போது என் குறையை நீக்குவாய்!' என்றெண்ணிக்கொண்டிருக்குங் காலையில், இந்த உத்தமன் வந்தான். உடனே நமக்குச் சித்தியாகுங் காலமாயிற்றென்று இவனைப் பற்றினேன். உம்முடைய தரிசனமுங் கண்டேன்; சாபவிமோசன காலமென்று சந்தோஷங் கொண்டேன். ஆகையால் என்னையும் இரட்சித்து, உன் தம்பியையும் பெறக்கடவை" என்று சொல்லிற்று. மன்னன், "அண்ணலே! உமது கால்வழியில் வந்த அற்பனாகிய நான் என்னசொல்லப்போகிறேன்! எனக்கென்ன தெரியும்! நானென்ன தருமங்களை யறிந்தேன்! நான் என்ன சந்தேக நிவர்த்தி சொல்லுவேன்! ஆகிலும் ஆபத்தாப்துவானவ னொருவ னிருக்கின்றான். ஆதலால் உமது சந்தேகத்தைத் கேளுமையா" என்று யுதிஷ்டிரர் சொல்ல, நகுஷராஜன் கேட்கின்றான்.

நாகன் தருமசந்தேகங் கேட்கத் தருமன் விடைதரல்

"இத்தப் பூமியி லுதித்தவர்களில் உயர்ந்த ஜனனமுள்ளோர் யார்?" என்று நகுஷன் கேட்க, மானிட ஜனனமென்று தருமன் மறுமொழி சொல்ல; "அவனுக்கு என்னகுண மிருக்கவேண்டும்?" எனவும், "சத்தியம்-சவுசம்-நன்னெறி-பொறுமை - தவம் - ஜயம் - இவைகளிற் குறைவில்லாமல் இருப்பதே நற்குணம்" என்றுசொல்ல; "அவன் என்ன பொருள்களைப் பெறவேண்டும்" என, "இன்பம் - துன்பம் - மோகம் - உலோபம் இவைகளை நீக்கி நடப்பதே யவன் பெறவேண்டிய பொருள்" என்று கூற; "இந்தக் குணங்களும் நற் பொருள்களும் குறைவுபடுமானால் அவனை என்னென்று சொல்லுவது" என்று கேட்க "இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பிராமணத்துவம் போய்ச் சூத்திரத்துவம் வரும்" என; "அப்படியானால்

இந்தக் குணங்களும் நற்பொருளுஞ் சூத்திரனிடத் துண்டாயின் அவனைப் பிராமணனென்று சொல்லலாமோ?" என, அதற்கு முரசுக் கொடியோன், "ஓ ஏந்தலே பூர்வத்தில் இந்தப் பூமியிற் பிறந்த மானிடர்களில் வருணக்கட்டுப்பாடில்லாமற் சங்கரமாக மயங்கியிருக்கையில், சூரியவமிசத்தில் மதுவென்பவன் பிறந்து, வேதவிதியை அதுசரித்து, மதுவிக்யானமென்றோர் விதியை விதித்திருக்கின்றான். அவ்விதியிற் சொல்லியிருப்பது யாதெனில்: 'ஒழுக்கம்-சத்தியம்-சவுசம்-நற்குணம் - கிருபை - தர்மம் - இந்தக் குணங்களெல்லாஞ் சூத்திரனிடத்திலும் உண்டா யிருக்கலாம். அப்படியிருந்தால் அவனைச் சற்சூத்திரனென்று சொல்லுவதே யல்லாமல், பிராமணனென்று சொல்லத்தக்க தல்ல' என்று சொல்லியிருக்கின்றது," என்று தருமனுரைக்கக் கேட்ட நகுஷன் சந்தோஷமடைந்து, "ஓ புண்ணியசாலீ! இப்போது நீர் சொன்ன குணங்க ளியாவுமுடைய சூத்திரன் மோக்ஷமடையக் கூடுமோ?" என்று வினவ, தருமநாதனன் "அப்படி யமைத்திருந்தால் அவனுக்குப் பதவியுண்டு மோக்ஷமில்லை" என்றார்.

பின்பு நாகம் பதவி என்பது என்ன?" என்று கேட்க "இந்திர பதவி - குபேரபதவி - சந்திரபதவி - யமபதவி முதலிய சிறந்த பதவிகள். இப்பதவிகளை அவரவர்கள் செய்யும் நற்கருமங்களுக்குத் தக்கபடி பெறுவார்கள். சூத்திரன் மேற்சொன்ன குணங்களிலொன்றும் மாறாமலிருந்தானாகில், வைசியஜன்மத்தில் வந்து, அதிலுஞ் சிறத்திருப்பானாகில், க்ஷத்திரியமாக வந்து, அதிலுஞ் சிறத்திருந்தாற் பிராமணகருமத்தை அதுசரித்து, அதிலுஞ் சிறத்திருந்தால் மோக்ஷமடைவான். இந்தக் கருமங்களில் எவைகளிலாவது பாபலோப சம்பந்தங்கள் ஏதாகிலும் நேரிடுமானால், பழய கதிக்குத் தாழ்வான புன்கதியிற் கொண்டுபோய்விடும். ஆகையால் நற்குணமுடைய சூத்திரனுக்கு மோக்ஷ மிப்படிவரும்" என்றார். "பிராமணனுடைய குணங் குறைபுமானாற் சூத்திரனாவானென்றே. அவனுக்குக் கதி என்ன?" என்று வினவ, "அந்தச் சூத்திரகன்மங்க ளொழிந்து நல்லொழுக்க நன்னடைக்கைகளைச் செய்து படியேறிப் பழய பிராமணகுலத்தின் கன்மங்களைச் செய்து மோக்ஷமடைவான். தவறிவிட்டாலோ! இழிவான யோனிகளிற் பிறந்து அளவிலாத துன்பங்களை அதுபவிக்கவேண்டியதே: அஃதெப்படி யென்றால் உயர்ந்த உப்பிரிகை அல்லது கோபுரம் அல்லது மரம் அல்ல

லது மலை இவைகளி லேறினவர்கள் ஜாக்கிரதையாகப் பூமியைப் பார்த்து நடந்தால் காயம் படாமலுங் குறைவில்லாமலும் உச்சி வரையில் ஏறலாம். மத்தியில் வழுவிலுந் நடுவிலுந் தவறி னாலுங் கவிழ்ந்து பார்த்தாலும் பூமியிற் கொண்டுவந்து விடும். அல்லாமலும் நைகால்கள் முறித்து இக்காயமும் பலகாயப்படு மல்லவா? ஆதலால் மேலேற வேண்டுமானாலும் அப்படியே இதுபோல என்றறியும்” என்றார்.

நாகன் பீமனைவிடுத்துத் தருமனையு மவனையும் வாழ்த்தி
விடைபெற்றுச் சொர்க்கலோக மடைதல்

அந்தத் தருமசியாயங்கேட்டதும், நாகம் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்து, தான் பூண்டிருந்த தேகத்தினால் வருத்திய பீமசேனனை விட்டவிட்டு, திவ்விய தேவதேகத்தைப் பெற்று, தருமராஜனையும் பீமசேனனையும் மார்போடணைத்து இறுகத் தழுவி, உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு, “ஓ சற்குணவான்களை! ஒருகுலத்தி லொருபிள்ளை பிறந்தால் அவனால் மூவேழு தலைமுறையுங் கரையேறுவார்கள்” என்று முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றார்கள். மேலுந் தாய்வம்சம்-தந்தைவம்சம் - மாமனார் வம்சம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லா வம்சங்களிலேயும் பொல்லாங்கை யடையமாட்டார்கள். அவர் யாரென்றால்: பழிச்சொல்லில்லாத குணநிறைந்த பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்கள். ஆகையால், சந்திரவமிசம் என்ன தவத்தை யுடைய தென்று யான் சொல்லுவேன்! உலகமதிக்கும் உத்தமனாகிய நீர் ஒருவர் பிறந்திருந்தபடியினால், சகல யாகமுஞ் செய்து இந்திரபதவி பெற்று, பின்பு, அதுவுமற்று மலைப்பாம்பாபிருந்த என்னைக் கரையேற வைத்தீர். ஓ என் குலமணியே! ஓ என் கண்மணியே!” என்று வாழ்த்தி உடல்பூரித்து, பீமனை நோக்கி, “அப்பா! நான் இறுக்கிப் பிடித்ததினால் உன் தேகம் வருந்தியதோ! பயப்படாதே. இன்று முதல் யான் பாம்பாக இருந்த பலமும் உன்னைச் சேரக்கடவது. சத்துருக்களாகிய யாவரும் உன்னால் அழியக்கடவது” என்று ஆசீர்வதித்துக் குவளைத்தாரனைப் பார்த்து, “நம்முடைய வமிசத்தில் இதுவரையிலுந் தாயாதிவிரோதன் சத்துருபகையில்லாமல் யாவரும் அரசுபுரிந்து வந்தார்கள். இப்போது தறுதலையன் சுயோதனன் தலைப்பட்டு இப்படி அநியாயங்களைச் செய்துவருகிறான். அல்லாமலுந் குடும்ப ரக்ஷையாகிய குலமகளைச் சபையில் அவமானஞ் செய்துவைத்தான். நீங்கள் கொண்ட சபதக்கருத்தின் வண்

னம், அவன் உங்கள் கையினால் மாண்டுபோவான். நீங்களொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம்” என்று உபசாரஞ் சொல்லி, அநேக இராஜநீதிகளுந் தருமங்களு முரைத்து, படை - குடி - கூழ் - அமைச்சு என்று சொல்லப்பட்ட இவைகளின் விபரங்களுஞ் சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு, தெய்வலோகத்திற்குச் சென்றனன் நகுஷமஹாராஜன்.

அப்பால் தருமபுத்திரமஹாராஜன் பீமசேனையும் பிராமணர்களையு மழைத்துக்கொண்டு வந்து, வனத்திலிருந்த தெளமியர் முதலிய எல்லோரையுங் கண்டு நமஸ்கரித்து, “ஓ மகான்களே! என்னை விட்டுச் சற்றுநேரம் நீங்கிய பீமசேனன் பிழைத்து வந்தது சூந்தியம்மன் கர்ப்பத்திலிருந்து இப்போது தான் பிறந்தது போலாயிற்று” என்று சொல்லவும் அவர்கள் “அஃதென்ன?” என்று அதிசயத்தோடு கேட்க, தருமன் நடந்தவிருத்தாந்தங்களனைத்தையுஞ் சொல்லி, “ஆனால் இன்று நான் பெற்ற சந்தோஷம் அர்ச்சுனன் பெற்ற இன்பச் சரித்திரத்தைக் கேட்டபலனா யிருந்தது. அஃதென்னவெனில் : எங்கள் சந்திரவமிச சிகாமணியாய்த் தேவேந்திரப்பட்டம் பெற்றிருந்த நகுஷ மஹாராஜனைக் கண்டு தரிசித்தேன்” என்று சொல்லவும், மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, எல்லாங்கண்ணனுடைய அருளுங் கண்ணுதலுடைய கிருபையுமேயென்று சந்தோஷித்திருந்தார்கள்.

12. மார்க்கண்டேயமுனிச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

அண்ட முட்டையி னகத்தினும் புறத்தினு மாகிக்
கண்ட வன்பர்கள் கண்ணினு நெஞ்சினுங் கலந்தோன்
பண்டை வேதங்கள் பழிச்சியு மறியொணுப் பழையோன்
முண்ட காசன னாதியா மூவர்கள் முதல்வன்.

கேளுஞ் சந்திரகுலோத் துங்களே! பாண்டவர்கள் பத்து வுருடம் வனவாசஞ்செய்து பதினோராம் வருடம் நடந்துவருங் காலையில், வானமெல்லாமிருண்டு - குளிர்காற்று மிகுந்து - குமுற லும் இடிப்பெருக்கமு மிகுந்து - நாலாபக்கங்களிலேயு மின்னி - இந்திரதனுசுஞ் சிறந்து - இந்திரகோபப் பூச்சியு மலிந்து - சூரியசுந்

திரகாந்திகளு மறைந்து - இருள்கள் செறிந்து - மரங்களுமுறிந்து -
 மலைகளுஞ் சரிந்து - செடிகளு மொடிந்து - கொடிகளு மறுந்து -
 குளங்களு நிறைந்து - கான்யாறுகளும் மலையருவிகளும் வழிந்து
 பெருக்கெடுத்தோடவும், மயில்கள் வனங்களி லாடவும், தாமரை
 மலர்கள் குவியவும், குயில்க ளொலிக்கவும், அன்னங்க ளொதுங்க
 வும், வானங்கள் மலைச்சார்பிற் பதுங்கவும், சோனைமாரியாகிய
 விடாமழை பொழியவுங் கார்காலம் நேரிட்டது. அப்போது எவ்
 விடங்களிலேயும் வெள்ளப்பெருக்கமாகச் சிவெலென்னு நிறங்
 கூடி, துரைகளும் அலைகளும்பெருகி, விருகூச்சாலங்களையும் மிருகக்
 கூட்டங்களையும் மடித்துக்கொண்டு வராரின்ற நதிப்பெருக்கத்தின்
 இஃரச்சலினாற் சிங்கங்கள் கர்ஜிக்குங்கூச்சலும் யானை யடங்கி
 யிருக்கும் ஓய்ச்சலும் - புலியின் பேரொலியும் - காட்டுமாடுகளின்
 முழக்கமும் - மான்கள் முதலியவைகளின் கும்மாளமும் - காட்டு
 முருக்கு செங்காந்தள் முதலியவை புஷ்பத்திருக்கும் அலங்கா
 ரமும் - வானநதி மலைபிலிருந் திழ்ந்துவருந் தன்மைபோல்
 மலைப்பாம்புக ளூர்ந்து சஞ்சரிக்கும் மாகுழியும் - மலைபடுதிரவிய
 முதலியவைகளை மணத்துடன் அடித்து இழுத்துக்கொண்டுவருந்
 செழுமையும் ஆகிய இவையனைத்தையும் பாண்டவர்முதலிய
 பலருங் கண்டு, மழைவிட்டபோது மலைவளங்களையுஞ் சுற்றிப்
 பார்த்து, மிருந்த சந்தோஷத்துடன் சரஸ்வதி தீர்த்தம்போய்ச்
 சேர்ந்து அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து சங்கற்பத்தோடு தற்பணமு
 முடித்துக்கொண்டு, அவ்விடத்தி லிருந்த தவசிரேஷ்டராகிய
 முனிநாதர்கட் கெல்லாந்தண்டஞ்செய்து அவர்கள் ஆசீர்வாதமும்
 பெற்றுக்கொண்டு அங்கங்கிருந்த தேவாலய தரிசனத்தோடு
 அவ்வவ்விடங்களில் நடத்தவேண்டிய நன்னெதிகளை யெல்லாம்
 வேதவிதிப்பிரகாரம் நடத்திப் பெரியோருட னுறவாகக் கலந்து சில
 நாள் கழித்துவருகையில், முன்னிருந்த காமியவனம் போகவேண்டு
 மென்று கருதினவர்களாய்த்தௌமியாசாரியர் முதலிய பலரோடுஞ்
 சென்று, அவ்விடத்தில் தாங்கள் தங்கியிருந்த பர்னசாலைகளையுந்
 திரௌபதாதேவியார் சில ஸ்திரீகளுட னிருந்த தனிமனையையும்
 புதுக்கிக்கொண்டு, முன்ன மவ்விடத்தி லிருந்த பெரியோர்களுல்
 லாரும் வந்து சூழ்ந்து தழுவி, இடையிற் பிரிந்திருந்த வுயிர் மீண்டு
 யினிதோடிவந்து தேகத்திற் பொருந்திய தன்மைபோற் சந்
 தோஷங்கொண்டு கூடிக் குலாவ, தாங்களுமவ்வாறே கூடிக்குலாவி,

ஒருவரோடொருவர் இதுவரையிலும் நடந்த அதிசய மியாவங் கேட்டுங் கூறியும் மகிழ்ச்சியுற் றிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தற்செயலாய் துவாரகாபுரிவாசர் பாண்டவதேவர் ஜகம்பிவாசராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவர் சத்தியபாமை லோலராக இரதத்தின்மீதில்வர, பாண்டவர்கள் முதலிய யாவரும் அவரை எதிர்கொண்டு பூரித்து, சகல வுபசாரங்களுஞ் செய்து சந்தோஷத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசனத்தி லிருத்தி, சத்தியபாமையைப் பாஞ்சாலியிருந்த தனிமனைக் கனுப்பினார்கள். அப்பால் அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் முகமன்கூறிச் சம்பாஷித்துக்கொண்டு இனிது வீற்றிருந்தார்கள். அப்போது தருமபுத்திரரானவர் அக் கண்ணனுக்குப், பார்த்தன் தவசுசெய்யப் போனதும் பரமசிவன் உமைபுடன் வேடுவருபங்கொண்டு வந்து திருவிளையாடல் புரிந்து அர்ச்சுனனுக்குத் தீங்குசெய்ய வந்திருந்த மூகாசரனென்பவனைக் கொன்று தொடுவழக்கிட்டு வாரியெறிந்து மகிழ்ந்து சகலதேவர் களுஞ் சந்தோஷிக்கப் பாசுபதாஸ்திரமும் முஷ்டிகிலை மந்திரமுங் கொடுத்ததும், அப்பாற் பற்பல ஆபுதங்கள் கிடைத்ததும், தேவேந்திரன் வந்து தன்னிரதத்தி லேற்றிக்கொண்டுபோ யுபசரித்துத் தவமியற்றிய விடாய்தீர அமிர்தபோஜன மூட்டிக் காலகேய விவாத கவசரென்னுஞ் சத்துருக்களைக் காட்டி மடிவித்துத் தேவதத்தங் கொடுத்துக் கிட்டமுல் தரித்து உபசாரஞ்செய்து ஆசீர்வதித்ததும், சிலநாள் அர்ச்சுனன் இந்திரப்பட்டஞ் செலுத்தி மறுபடியும் இந்திரனுக்குப் பொன்னுலகத்தை சுதந்தரமாக்கிவைத்து வந்ததும், அவன் வருகிறவரையிலுந் தாங்கள் விசனப்படாம லிருப்பதற்கு அவ்விந்திரன் உரோமசன்மொன்னு மகானுபாவனை யனுப்பி வைத்ததும் அவரிடம் சகல புண்ணிய சரித்திரங்களும் - புண்ணிய தீர்த்த மகத்துவங்களும் கேட்டுப் புண்ணிய நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்ததும், அதனால் தங்கள் காலம் வெகு இன்பமாகக் கழிந்ததும், அம்முனிவராற் பரசுராமர் தரிசனம் பெற்றதும், அப்பாற் கிரீடி தங்களிடத்திலவந்து உற்றதும், அர்ச்சுனன் நீங்கிப்போன பிறகு தாங்களிருந்த இடத்தில் நடந்தவிந்தைகளும், பீமசேனன் குபேரனுலகத்திற் கிரண்டுதரம் போன வயனமும், அவன் அது மார் தரிசனம் அளகையாளி தரிசனம் பெற்ற வரலாறும், திரௌபதியைக் கொண்டுபோன ஜடாசுரனை பீமன் வதைத்து மீட்டதும், அந்த பீமனால் நகுஷன் சாபம் விலகியதும், ஆகிய

யாவையுஞ் சொல்ல, இவையனைத்துங் கேட்ட ஜனார்த்தனனாகிய பகவான் சந்தோஷ மடைத்து, தன் மைத்துனனாகிய விஜயனைப் பார்த்து மகிழ்ந்திருந்தார்.

பாண்டவரைக்காண மார்க்கண்டேய முனிவர் வருதல்

அக்காலையில் இவையகத்திலுற்ற சிவனடியார்களுக்கு ஜயமும் வானவர் முதல் மற்றியாவருக்கும் பயமும் - வரமிருந்து பெற்ற தாய்தந்தையர்க்கு நயமுஞ் செய்துவைக்க மஹேஸ்வரனுடைய மலரடியை வருந்தி விரும்பிப் பூசைபுரிந்து, மறவியை மண்ணில் விழ மாய்த்து, மறுபடி அருள்புரியப் பார்த்து என்றும் பதினாறு வயதென்று ஈசன் விளம்ப பேற்றது, சகல சாஸ்திர புராணங்களை யுங் கற்றுச் சந்தோஷமுற்ற மார்க்கண்டேயரானவர் அநேக மகா முனிவர் நெருங்கத் தண்டுகமண்டல விபூதி உருத்திராக்ஷத் தாழ் வடங்க ளிலங்க, ஜடாமகுடந் துலங்க, கிருபாசமுத்திர மோங்கப் பாண்டவரிருந்த வனத்திற்கு வந்தார். அவரைக் கண்டவுடனே பாண்டவர் திடுக்கென் றெழுந்து எதிர்சென்று, தாயைக் கண்ட சேயைப்போலும் - மழையக்கண்ட பயிரைப்போலும் - புயலைக் கண்ட மயிலைப்போலு மனமகிழ்ந்து, ஏகாங்கத்திரியாங்க அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, தகுந்த மிகுந்த உபசாரத்துடன் அழைத்து ஆசனமமைத்து அதன்பேரி லெழுந்தருளச்செய்து அவருக்கும் அவருடன் கூடவந்த முனிச்வரர்கள் ரிஷிச்வரர்கள் முதலிய யாவருக்கும் அர்க்கியபாத்திய ஆசமன்னிய அட்சதை தூபதீப அலங்காரங்கள் யாவுஞ் செய்து பணிந்தெழுந்தனர். அப் படிப் பணிந்தெழுந்த பாண்டவர்களுக்கு அம்முனிவர் அளவற்ற ஆசிகள் வழங்கி, பெருங்கோஷ்டியாயுள்ள மற்றெல்லோரையும் நெருங்கிபிருக்கக் கட்டளைபிட்டு, பிற்பாடு தருமராஜனை கோக்கி, "ஓ தருமராஜனே! நீங்கள் செல்வமான குலத்திற் பிறந்துஞ் சகல வளங்களையும்விட்டு வருந்தி, கானகத்தில் தவமியற்றிக் காய் கிழங்கு பச்சிலைகளைத் தின்று, வெயில் - பனி - காற்று - மழை இவைகளில் வருந்தும் எங்களைப்போல் நீங்களும் வருந்திபிருக்கின்றீர்களென்று கேள்விப்பட்டே, உங்களை யுந் திரௌபதா தேவி யாகிய உத்தமகுணத்திற் சிறந்த உங்கள் பத்தினியையும் பார்க்க அபேட்சித்து வந்தேன். ஓ தருமரத்தனா! உயர்த்த குலத்திலுந் தனத்திலும் ஜனத்திலும் உறுதிகொண்ட மனத்திலுந் கனத்திலும், மற்றனைத்திலும் எவ்வளவு சிறந்திருந்தாலும், வினைப்பயனை

வெல்ல வேதன் முதலிய மற்றியாவருக்கு மரிது. அதை யது பவித்தே தீரவேண்டும். கோடி பசுக் கூட்டங்களி லொரு சிறிய கன்றைக் கொண்டுபோய் விட்டால் அது தன் தாயை நாடிச் சேரு மாறுபோல், இவ்வுலகத்தின்கண் அடங்கிய ஆத்மகோடிகளில் எவன் எந்த வினையைச் செய்தானோ, அந்த வினை அவனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொள்ளுமாதலால், உங்களுக்கு விசனம்வேண்டிய தில்லை. இன்னுங் கொஞ்சநாள் கழித்துவிட வேண்டியது. இஃதல் லாமலும், சர்வலோக சரண்யன் சாமனாதன் - ஆபத்பாந்தவன் - ஆதிமத்தியாந்தரகிதன் - ஜனார்த்தனன் - பக்தவத்சலன் - பரம தயாளன் - பரம புருஷோத்தமன் என்று சொல்லும்படியான திவ் விய மங்களத் திருநாமங்களைப் பெற்ற இந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி உங்கள் அகங்கை நெல்விக்கனிபோல் அமையக் கிடைத்திருக் கையில், உங்களுக்கு நானுங்கோளும் நமனும் வினையுஞ் சத்துருவு முண்டென்று சொல்வதாமோ? எவர்களாலுஞ் செய்வதற்கு அருமையான காரியங்களையெல்லாஞ் செய்ய வல்லமையுடைய அந்நாதனோ! உங்களுக்குரிய மைத்துனன்; எங்களுக்கோ அறிதற் கரிய சித்தினன். இவனைப் பெற்றிருக்கும் உங்களுக்கு என்ன தாழ்ச்சி? இஃதல்லாமலும் இவ்வர்ச்சுனனோ பஞ்சாக்கினிமத்திபி னின்று அரிய தவத்தைச் செய்து, தவத்தினராலும் ஜகத்தின ராலும் மறைகளினாலுங் மற்ற முறைகளினாலுங் காண்பதற் கருமை யாகிய காலகாலனைக் கண்ணுறக் கண்டு, விண்ணவர் மகிழ்ந்து அண் ணலைப் புகழ்ந்து வேண்டிக்கொள்ள அத்தாண்டவ மூர்த்தியுடன் வினையாடி முடிமே லடித்து, மற்கட்டித் தழுவி விழுந்து புரண்டு பேரானந்த மடைந்து, பாசுபதாஸ்திர முதலிய படைகளைப் பெற்றிருக்கின்றான். அவனொரு தம்பியாக உமக்குக் கிட்டியிருக்கப் பகைவ ரென்ப தேது? மண்ணுலகெல்லாம் வாழ்த்த மகுடாபிஷே கங்கொண்டு வாழ்வைப் பெறப்போகின்ற வள்ளலே! உமக்கு வஞ்சக மிழைத்தோர் மடித்தழிவார்கள். நீங்கள் மகிழ்ச்சி பெறுவீர்கள். ஆதலால் நீங்கள் பல்லாண்டு பல்லாண்டாய் வாழிவாழி” என்று மார்க்கண்டேயர் ஆசீர்வசனமாகச் சொன்னார்.

அதுகேட்ட யுதிஷ்டிர ரெழுந்து தாழ்ந்து வணங்கி, “சுவாமீ! நீருண்ட காளமேகம்போன்ற வண்ணனாகிய கண்ணனருளுந் தேவ நீருடைய கிருபையு மிருக்க, எங்களுக்குத் தாழ்வொன்று மில்லை. ஏதோ ஈதெல்லாம் ஒரு காலகதி. இதற்கு ஒருவரை நோகத்

தக்கதே யில்லை. எனக்கு ஒருவரும் விரோதி யென்ப தில்லை. துரியோதனன் எங்கள் நாடுகர முதலிய யாவற்றையுங் கைக் கொண்டாலும், ஸ்திரீயைச் சபையி லவமானப்படுத்தினு னென் னும் விசனத்தைத் தம்பிகள் சசிக்கமாட்டாம லிருக்கிறார்கள். எனக்கு அவனளவில் மெத்த சந்தோஷ முண்டா யிருக்கின்றது. அஃதெனென்றால் : நான் பட்டினத்தில் அரசாட்சி செய்துகொண் டிருந்தால் இங்ஙனம் பெற்ற பெருமையையும் உத்தமர்கள் தரி சனத்தையுந் தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தையும் நான் பெறக் கூடுமோ! இவையெல்லாங் கயோதனனுடைய தருமமென்று நினைத்திருக்கின்றேன் ; ஆனால் தம்பிகளுக்கு இந்தக் கருத்தைக் காட்டமாட்டேன். என்னை அவர்கள் மெத்த நிந்திப்பார்கள். நடக்குங் காரியம் எந்தவிதத்திலேனு நடக்கும். 'பழுத்த பழங் கொம்பி விரா' தென்பதை என் தம்பிமா ரறியமாட்டார்கள். அதி பாஸியர்களாக விருந்தாலும் என்னை இது வரையிலும் பூசித்து என் வார்த்தையைத் தட்டாமல் வருகின்றார்கள். அதுவும் உங்க ளுடைய ஆசீர்வாதத்தின் பலனேயன்றி வேறன்று. இன்று உங் களைக் காணப்பெற்ற எங்களைப்போற் பாக்கியவான்கள் எங்கு மில்லை. ஆதலால், ஓ ஐயனே! தேவரீர் ஏதாகிலு மொரு தரும சரித்திரத்தைத் திருவாய்மலர் தருளவேண்டும்" என்று தோத் திரஞ்செய்து கேட்டுக்கொண்ட தருமராஜனை மார்க்கண்டேயர் இருக்கும்படியாக உத்தரஞ் செய்தருளினார்.

நாரதமுனிவர் வருதல்

அதுகாலையில் தெளமியாசாரியர் மார்க்கண்டேயரை வணங்கி, “சுவாமி! தேவரீர் கருணையைனாற் கடாசூம்பெற்ற பிற்பாடு எத்தனை பிரமப்பிரளயம் பார்த்திருப்பீர்? வடபத்திர சாயியாகிய கடவுளுடன்கூட எத்தனை தடவை மகிழ்ச்சியடைந் திருப்பீர்? அவைகளை யெல்லா மடியேங்கள் கேட்டுக் கடைத்தேறக் கருணை புரிந் தருளவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். அப்போது நாரதமகாமுனிவர் வீணையும் - மாலையும் - பொன்னும்பரமும் - முப்புரிநூலும் - திருவெண்ணீறும் - திலகமு மிலகும்படி வர, அவரைக் கண்டு மகிழ்ந்து யாவரும் விழுந்து பாதங்களிற் ரொழு தார்கள். அவர் எல்லோருக்கும் பூரண ஆசீர் வாதஞ்செய்து முரசக் கொடியோனை நோக்கி, “ஓ தருமநந்தனா! என் தவமே தவம்.

சாக்ஷாத் பரமசிவனை அன்பென்னும் அகத்தி லடக்கிய ஐயனும் ஆதிமூலப் பொருளாகிய பரந்தாமனும், மற்ற அரிய மாதவரும் ஏககாலத்தி லிவ்விடத் திருக்கப் பெற்றேன். அஃதேனென்றால்: ஒருநாள் துவாரகைக்குப்போய் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைப் பார்க்கக் கருதி அரண்மனைக்குச் சென்றேன். அவர் அவ்விடத்தி லில்லை. அப் பால் ஊரெங்குச் தேடினேன்: எங்கு மில்லை. எவர்க ளெத்தெத்த இடத்திற் சொன்னார்களோ அந்த யிடங்களிலெல்லாம் பார்த்துக் காலோய்த்து வரும்போது, அவர் ஒரு வீட்டில் விளையாடிக்கொண் டிருக்கக்கண்டு, நடந்துவந்து திரிந்து அலுத்த வருத்தமெல்லாம் போகப் பேசிக்கொண் டிருந்து செலவுபெற்றுப் போகும்போது, எனக்கெதிரிலே வருகின்றார். நான் 'தாங்கள் அங்கே யிருந்தீரே இங்கே யெப்படி வந்தீர்?' என்றேன். அவர் நான் இங்குதா னிருக்கின்றேன்' என்றார். அங்கேயும் அவரைவிட்டு வரும் போது மற்றோரிடத்தில் என்னைப்போல் மற்றொரு நா தரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் பேசிக்கொண்டுபோகப் பார்த் தேன். 'ஐயையோ! நம்மைக்கூட வேறாகச் செய்துவிட்டார் போ விருக்கின்றதே' என்று, ஓடி வணங்கி உத்தமனுடைய திரு நாமங்களைப் பாடி, சர்வேசுவரனாய் எங்குத் தானுமிருக்கும் இரக்ஷ கர் இவரே' என்று மதித்துக் களித்தேன். அப்பேர்ப்பட்ட திரு வுருவும் இந்த மார்க்கண்டேயரும் உமக்குத் தரிசன மானபோதே இனிக் குறைவில்லை" என்று சொல்லி, மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, "ஓ மகாநுபாவரே! தேவதேவனாகிய பரமசிவனுடைய கிருபை யென்னுங் கடலிற் குளித்தெழுந்த நீர், இந்த தருமராஜனுக்கு வேண்டிய தருமங்களைச் சொல்லி அவரைக் கிருதார்த்தனாகச் செய் யவேண்டும். சந்திரன் குளிர்ச்சியாகக் காய்த்தாலுஞ் சூரியனையே உலகத்தார் நாடுவார்கள். அதுபோல மகரிஷிகளால் எத்தனை கதை கேட்டிருந்தாலுந் தேவரீரிடத்திற் கேட்கத் தருமராஜன் விரும்புவார்" என்று சொல்லி விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண மூர்த்தியையும் பணிந்தெழுந்து, நாரதமகாமுனிவர் தமது கருத் துக் கிசைந்த விடத்திற்குப் போயினர்.

மார்க்கண்டேயர் வருணமுறை சொல்லுதல்

அவர் போனபிற்பாடு மார்க்கண்டேயர் குத்திபுதல்வனை நோக்கி, "ஓ மகாராஜனே! உமக்குச் சந்தேக மிருக்கின்றவைகளைக்

கேளும்; தோன்றினமாத் திரஞ் சொல்லுகிறேன்” என்றார். அது காலையில், யுதிஷ்டிரர், “சுவாமி பாக்கியம்” என்று இரண்டு கரங்களை யுஞ் சிரத்தி விருத்தி “சுவாமி! பிராமணர் செய்ய வேண்டிய முறைமையையும் க்ஷத்திரியர் நடக்கவேண்டிய திறமையையுஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று வினவ, சோடச வய தினையுடைய சுந்திரர் சொல்லுகின்றார்.—

“கேளும் அரசனே! எந்த வருணத்திற் சரீரமெடுத்தாலும் இறந்துபோம்; மறுபடி யுற்பவிக்கும். இது ஸ்தூலபூத சம்பந்தமான தேகத்தின் இயற்கை. இந்த தேகம் எத்தனை விதமாக மாறினாலும் இருவினைப் பற்றுமாத் திரம் அறாது. நல்வினைக்குத் தகுந்த இன்பத்தையுந் தீவினைக்குத் தகுந்த துன்பத்தையும் அதுப வித்துத் தீரவேண்டும். நீர் சொல்லிய நன்னெறி நல்ல நடக்கையுடையவ னெவனோ, அவனே புண்ணியன்; அவனே பிரமக்கி யானமுடைய பிராமணன்; அவனுக்கே மோட்சம். உயர்த்தோ ரென்பவர் நெறிவழுவி யிருப்பார்களானால் அவர்களே பாவிகள். அவர்கள் அடையும் கதிதான் நரகம். இவ்வுலகமுறைமை நாலுபங் காகத் தருமசாஸ்திரங்களில் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவை களில் ஒருவன் மிகுதியான திரவிய சம்பத்தைப் படைத்துத் தானு முண்ணாமல், தானதருமமுஞ் செய்யாமல், பந்துக்களுக்கு முதவாமல், பெட்டியிலிட்டிப் புதைத்து, ‘உன்னை யெடுத்தால் அறுத்துத் தின்னுவேன்’ என்று ஒட்டிட்டுக்கொண் டிருக்கின்ற வன் யாவராலும் உலோபியென்று எப்படிப் பேர்வகித்துக் கொண்டானோ, அப்படியே பரலோகத்திலும் அவன் சுகமடையப்போகிற தில்லை. மேலும் இவ்விடத்திற் பொருள்களைச் சேகரித்துத் தானும் புசித்து, வேண்டியவர்களுக்கும் இல்லையென்னுது கொடுத்து சீலம் - விரதம் - ஆசாரம் - ஸ்நானம் - சந்தி - ஜபம் - தபம் - ஷோன்பு தெய்வபூஜை முதலியவைகளுஞ் செய்து சரீரமும் வருந்தி, யாவரும் புகழ் விளங்குவோ னெவனோ, அவன் அவ்விடத் திலும் இத்தன்மையான போகபாக்கியங்களைக் குறைவில்லாது அதுபவிப்பன். அன்றியும், அன்னதானம் வித்தியாதானம் கன்னிகாதானம் யாகம், முதலியன செய்து நல்ல வாகனாதி களையும் போகங்களையும் அதுபவிப்பவர்கள், சத்தியலோகத்திலும் இப்படியே நிறைந்த செல்வவந்தராயிருப்பார்கள். இப்போது சொல் லிய நன்மைகளில் யாதொன்று மில்லாமல், பொய் - கொலை -

கள்வு - கள் - காமம் முதலியவைகளிற் சிறந்து, வெகுளிவீசத் தீயசொற்களைப் பேசுகிறவர்கள், இகத்தில் என்ன மேன்மையைப் பெறுவார்களோ, பரத்திலுந் துர்க்கதி துர்க்கோபம் - துர்வியாதி இவைகளால் வருந்தி அழிபவர்களென் றறியும்: ஓ தருமந் தனா! இதற்குச் சாட்சி நீரேதான். எப்படியென்றால்; உமக்குத் துன் பஞ்செய்த துரியோதனனை உலக மென்ன சொல்லுகின்றது; மனம் பொறுத்திருந்த உம்மை யென்னவென்று கொண்டாடுகிறார்கள்? நானைக்கே உமது சத்துரு குடும்பத்துடன் அழியப்போகின்றான்; நீரே இவ்வுலகமெல்லாம் அரசுபுரிந்து ஆளப்போகின்றீர். அதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்த முமக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளும்—

அயராஜன் சரித்திரம்

ஓ மகாராஜனே! இந்தப் பூமியை முன்னுண்ட அரசர்களில் அயனென்றொரு இராஜ னுண்டு. அவனுடைய குமாரன் துந்து. அவன் வேட்டைக்குப் போய், காட்டிலுள்ள கரடி - புலி, முயல் மான் - கலைமான் - காட்டுப்பன்றி - யானை - பட்சி யினங்கள் இவைகளை யெல்லாம் அடித்தும், பிடித்தும், அழித்தும், வலைகள் கட்டியும், கண்ணிகள் வைத்தும், படுகுழி வெட்டியும், இன்னும் பற்பல விதமாக வேட்டையாடிச் சந்தோஷித்து வரும்போது, மராமரத்தின் நீழலிற் சகலவேத சாஸ்திர புராண பண்டிதராகிய ஒரு ரிஷிச்வரர் புள்ளிபொருந்திக் கொம்புதாதுகளுட னிருந்த மான் தோலைச் சரீரமுழுதும் போர்த்துக்கொண்டு நிஷ்டையி லிருக்கக் கண்டான். அப்படியிருக்கும்போது அத்துந்து வென்பவன் ஒற்றைமா னிருக்கின்ற தென்று உன்னி, தன் பாணத்தினால் அவரை அடித்தான். உடனே அசைவற்றிருந்த அம்முனிவர் நிஷ்டைகலைந்து 'கிருஷ்ண' என்று கூவியிறந்துவிழ், அதைக் கண்ட இராஜகுமாரன் வெருண்டு, 'ஐயையோ!! யாரோ ஒரு மகாதுபாவ ரிவர்' என்று சமீபித்து வந்து பார்த்து, வில்லையும் அம்பையும் பூமியிலெறித்து மகாதுக்கத்தோடு பூமியில்விழுந்து புரண்டு உருண்டு பதறிக் கதறிப் புத்தி சிதறி, உடலுதறலெடுத்து மூர்ச்சைபோய்ச் சற்றுநேரத்தில் தெளிந்தெழுந்து, 'அந்தோ! பிரமஹத்திக்கு ஆளாயினோமே' என்று துக்கமுற்று, மந்திரிகள் பிரதானிகள் சேனைகள் யானைகள் முதலானவைகளை விட்டுத் தன் நகரத்தை நாடி, கால்வேகங்கொண் டோடி, தந்தையின் பாதத்திற் போய் விழுந் தழுதான். அயமகாராஜன், தன் பிள்ளை வருந்தி வியர்த்து

விழுந்து அழுவதைக் கண்டு, அவனை யெடுத்து அணைத்து, என்ன குழந்தாய்?" என்று கேட்க, அவன் தன்னால் நேரிட்ட தோஷத்தைச் சொல்ல, அது கேட்ட அவ்வரசனுங் கூடவே வந்து, ரிஷி யிறந்து கிடந்த இடத்தை வந்து பார்த்து, தெய்வமே யென்றேங்கித் தயங்கி மயங்கி, "ஐயோ! இதுவரையிலும் நான் செய்துவந்திருந்த நீதி நெறியாவும் போய்விட்டனவே! இனி பிரமஹத்தி யுடையவனென்னும்பேர் நேரிட்டதே!" என்று புலம்பும்போது பரியாரி தலைமாட்டிலிருந்தமூர் தன்மைபோற் கண்ட புத்திரன், இனிப் பிராணனை விட்டு விட வேண்டியதே யென்றெண்ணங்கொள்ள, அக்குறிப்பை இறைவனறிந்து, புத்திரனைக் கைபிற் பிடித்துக்கொண்டு, "அப்பா இனிப் பட்டினம் போகலாகாது; காட்டிற்குச் சென்று புவி முதலிய மிருகங்களுக்கு இரையாவதே நலம்" என்று இருவரும் மனஞ்சென்றவாறே நெடுந்தூரஞ் சென்று, காடுகள் மேடுகள் கடந்துபோவ தானார்கள்.

அவ்வாறு போனவர்கள், தாக்கரென்னு மகாமுனிச்வரர் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த குழலைக்கண் டோடி, அவரை வணங்கிக் கைகட்டி வாய்புதைத்துக்கொண்டு நிற்க, உத்தமர் கண்விழித்துப் பார்த்து, "ஓ! ஓ! அரசனே! வாரும்; உட்காரும். நீர் மகா யோக்கியர்; நீதிரிறை குன்றாத சத்தியவான்" என்று சொல்லக்கேட்ட அரசன், கண்ணீர் பொழிந்து, "ஐயோ! நான் மகாபாவி, பிரமஹத்தி தோஷமுடைய துரோகி. தேவரீரைக் கண்டு நமஸ்கரித்து அத்தோஷத்தை நிவாரணஞ் செய்துகொள்ளலாமென்று வந்த என்குறையை யறிந்ததனாலன்றோ சுவாமிக னிவ்வாறு என்னை இழியா திழித்துச் சொல்லியது? ஆ! ஆ! தெய்வமே!" என்று உடல் நடுங்கி வாய்மொழி குழறி நாவுலர்ந்து தடுமாறுகையில், அதை முனிவர் கண்டு, இவன் மிகவும் பயங்கொண்டு வந்தவனென்று தெரிந்துகொண்டு, "நல்லது பயப்படவேண்டாம். உமக்கு நேரிட்ட துன்பத்தைச் சொல்லும்" என்று கேட்க நடந்தவிறுத்தாந்தங்களை அவன் சொல்ல, அது நடந்த இடத்தைக் கேட்டறிந்து கொண்டு, தன்னுடைய குமாரனாகிய சாந்த மகாரிஷியை யழைத்து, "இவர்களுடன் கூடப்போனால் ஒரு மகாரிஷியைக் காட்டுவார்கள். அவரை நீ யெழுப்பி இவர்களுக்கு ஆசியும் வாங்கிக் கொடுத்து வா" என்று உத்தரவு செய்தார்.

அவ்வுத்தரவைச் சாந்தரிஷி சிரசாகவதித்து, இவர்களை யழைத்துக்கொண்டுபோய் அந்த யிடத்திற் சாய்ந்துகிடந்த மகாத்துமாவைக் கண்டு, வேதமந்திரங்களினால் அவரை யெழுப்பிப் பழைய படி நிஷ்டைபரி விருக்கச் செய்தபோது, அயராஜன் அவரைப் பணிந்து வாழ்த்தி, “சுவாமீ! என் புத்திரன் துஷ்டனல்லன்; பெரியோர்களுக்கு உபகாரி. வேட்டையாட வந்து தெரியாமையினால் அபராதியாயினான். அவ்வபராதத்தைத் தேவரீர் மன்னிக்க வேண்டும்” என் நிரந்தான். அதுகாலையில் அந்த உத்தமர் அவ்வரசனைப் பார்த்து, “ஐயா! உமது பிள்ளையால் எனக்குண்டான குறைவு யாதொன்று மில்லை. கைலாசபதியினுடைய கட்டளைப்படி அது நடந்தது. ஆதலால் நீர் மகாராஜனாக இருக்கக்கடவது” என்று வாழ்த்தினர். பின் அரசன் அவரிடத்தினின்றும் விடை பெற்றுக்கொண்டு, சாந்தமகாரிஷியுடன் சேர்ந்துவந்து தாக்கருடைய திருவடிகளிற் பணிந்து, “ஆண்டவனே! எத்தனை ஜனனமெடுத்தாலுந் தீராத ஹத்தியைத் தீர்த்துவைத்த தெய்வமே! தேவரீர் ரதுக்கிரகத்தால் யாங்கள் பிழைத்தோம். ஆனால் ஒரு சந்தேக மிருக்கின்றது. அதைத் தாங்கள் தயவுசெய்தாற் சொல்லுகிறேன்” என்ன, சொல்லுமென்று முனிவர் கேட்க, அயமகாராஜன் வணங்கி, “என் இறையே! பாணம்பட்டு இறந்துபோன பாக்கியவானைப் பிள்ளையைக் கொண்டெழுப்பி வரும்படி உத்தரவுசெய்து, எங்களையும் பவித்திரராக்கிய வல்லமை எதனால் நேரிட்டது? அதனைத் தேவரீர் தயைசெய்யவேண்டும்” என்ன, தாக்கமகாரிஷி மகாசந்தோஷத்தோடுஞ் சொல்லுகிறார்—

“கேளும் அரசனே! கிருபையும்-சத்தியமும் - தவமும் பற்றில்லாமையும் பொருந்தி, வேத விதிப்படி நன்றெறிகளை நடாத்து நடையும் நித்தியகரும அநுஷ்டானங்களும் யாவரிடத்தும் இன்சொல்லும்-எவர்கள் மனத்தையும் எவைகள் மனத்தையும் வருத்தாதிருத்தலும் ஆகிய ஒழுக்கங்களை வகித்து, நல்ல உத்தமஸ்திரீயுடன் கூடி, இல்லறவாழ்க்கையை இயல்பாக நடத்தி வருகின்றவ னெவனோ, அவனுக்கு இதுமாத் திர மல்ல, இன்னும் எப்பேர்ப்பட்ட பெரிய காரியங்களும் மிகவெளிதில் முடியும் என்று வேதவிதியில் விளம்பி யிருக்கின்றது. இஃதல்லாமலும் பூர்வத்தில் இந்த வனத்தின்கண் பெரியோர்கள் சுத்தசீலராகத் தவஞ்செய்துகொண்டு வந்தார்கள். அப்போது பரமேஸ்வர ரெழுந்தருளி

யாவருக்கும் அருள்புரிந்து, தவத்தி னுறுதியையும் பெரியோர்க ளுடைய அன்பையும் நோக்கி, இந்த வனத்தில் எல்லா ஜீவராசி களும் பசி - நோய்-மூப்பு - துர்ச்சொற்பனம் - துர்ப்பயம் - துர் வியாதி - துர்மரணம் இவைகளில்லா திருக்கும்படி அநுக்கிர கஞ் செய்து, ஒருவேளை தப்பி விதிவசத்தால் மரணம் நேரிட்ட தானால், உடனே எழுப்பிவிடும்படியாக அப்பெரியோர்களுக்கும் எனக்கும் வேதமந்திரம் அருள்புரித் திருக்கின்றார். அந்த சோம சுந்தரக் கடவுளினுடைய கிருபையினால் இப்போது அகஸ்மாத்தா யிறந்த மகாநுபாவர் பிழைத்ததேயன்றி, நம்மாலாகத்தக்க தொன்றுமில்லை” என்று சொன்ன தாக்கமகாரிஷியினுடைய சர ணங்களில் அவ்வயனென்னுஞ் சூரிய வமிசத் தரசனுந் துந்துவென் னுங் குமாரனும் விழுந்து ஆசீர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு, சேனா சமுத்திரத்திற் கலந்து சம்பிரம சந்தோஷத்துடன் பட்டினஞ் சேர்ந்து, முன்னிருந்த நன்னெறியிலும் மேலானவிதியை யறுஷ்டித்து வாழ்த்திருந்தார்கள். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட செய்கை யும் நீதிநெறியுங் களங்கமற்ற மனது முடையவர்கள் பிராமண ரென்று சொல்லப்படுவார்கள். அந்த உத்தமர்களுடைய மகத்து வங்களை யெடுத்துச் சொல்வது எந்தரமல்ல” என்று மேலுஞ் சொல்லுகின்றார்—

அத்திரிமகாரிஷியின் சரித்திரம்

“ஓ யுதிஷ்டிர மகாராஜனே! அரசராகிய கூத்திரியர்களுடைய நன்னெறி - ஒழுக்கம் முதலிய நீதிகளையுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். அத்திரியன்றொரு பிராமணன் வேதங் களை யெல்லாங் குற்றமறக் கற்றுச் சுத்தபவித்திரனாகி, உத்தம தரும் பத்தினியுடன் வாழ்ந்து வெற்றிமிகுந்த அநேக பிள்ளை களைப் பெற்று மகிழ்ந்து வாழ்ந்துற்றிருக்கு நாளையில், பக்திசெறிந்து புத்திநிறைந்த அப்பத்தினியானவள், கற்பில், அருந்ததியும் இவளிடத்தி லடுத்துப் பழகவேண்டுமென்று விரும்பத்தக்க நன்மார்க்கத் தோடு புருடனுக்கு உபசரணசெய்து, ஒருமொழியு மறுத்துச் சொல்லாமற் பணிவிடை புரிந்து வந்தாள். அப்படி வருபவளாகிய அத்தேவியை அப்பிராமணன் நோக்கி, “பெண்ணே! எத்தனைகாலம் இவ்வாழ்க்கையில் முறைமையா யுற்றாலும் பற்றுவிடாது; மோக இவ்வாழ்க்கையில் முறைமை யுற்றாலும் பற்றுவிடாது; மோக மறாது. மோகசுத்தை விரும்புகிறவர்கள் தவமிருந்து வருந்த வேண்டியது. ஆகையால், இதுவரையிலும் பெற்ற பிள்ளைகள்போக

இன்னுஞ் சில சதரை நீ பெறவேண்டி யிருக்கின்றது. அவர் களைப் பெற்றவுடனே நான் தவஞ்செய்ய வனத்திற்குப் போகப்போ கிறேன். ஆதலால் உன்னுடைய கருத்தென்ன? இவ்விடத்திற் பிள்ளைகளுக்குத் துணையாக இருக்கின்றாயா அல்லது எனக்கு உபசரணை செய்யக் கூட வருகின்றாயா?" என்று கேட்கவே, அவரை அம்மாத நமஸ்கரித்து, "சுவாமீ! தருமதேவதையே ஓர் உருவாக எழுந்தருளியதென்று சொல்லுந் தேவரீரையே நித்தி யபூசை-நித்தியவிரதம்-நித்தியநோன்பு என்று சொல்லும்படியான இவைகளால் வரும் பயனாக நம்பித் தமது திருவடித் துணையைப் புணையாகப் பற்றிக் கரையேறக் காத்திருக்கின்ற அடியாள், இந்த வையகவாழ்வையும் அற்புதப்போகத்தையுங் காதலரையும் ஆதர வென்று நம்பித் தேவரீரை விடுதல் கூடுமா? யாரையும், மாதார்கருக் குழியில் அறுகுதுனிப் பணிபோ லமைத்து பத்துமாதமிருந்து பூமி யில் வரும்படி செய்யுங் கடவுள் ஒருவ ருண்டல்லவா? அவ்வையன் பெருமையை யாரறிவார்! எவரையும் உய்யச் செய்வது தெய்வச் செயலே! இதற் கையமில்லை. ஆதலால் யான் அவைகளுக்குப் பிணையல்ல. அவர்கள் எனக்குத் துணையல்ல. அணியும் பணியும் அணையும் துணையும் தேவரீர் பொற்பாத கமலமேயன்றி வேறில்லை. அன்றியும், கற்பினின்றும் வருவாமல் தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொண்டு, தனக்குற்ற நாயகனை உண்டி முதலிய வகைகளினு லுபசரித்து, நற்குண நற்செய்கைகளிலும் மறதி யில்லாம லிருப்பவளே பெண், என்று நீதி கூறியிருக்க அப்பெண்க ளாயினோர் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரியக்கூடுமோ! ஆதலால் தேவரீருடன் யானுந் தவசுக்கு வரத்தக்கவளே. ஆகிலும் உலகத்தோடொத்து வாழவேண்டுமென் றும், அப்படி யல்லாதவர்கள் பலகற்றிருந்தாலும் பிரயோசன மில்லை யென்றும் பெரியார் கூறுகின்றபடியால், தேவரீர் தவத் துக்குப்போக யானுங் கூடவந்துவிட்டால் இவ்விடத்திற் பிள்ளை கள் வருந்தித் துன்பப்படுவார்கள். அப்போது யாவரும் நம்மை நிந்திப்பார்கள். இப்போர்ப்பட்ட உத்தமனே தவசுக்குப் போய் விட்டபோது நமக்கென்ன இருக்கின்றது' என்று உலகமும் நாமும் நாம் அப்படிச்செய்யாமல், பாசபந்தங்களி லாழ்ந்தவர்களைப்போற் காட்டிப் பொருளைச் சேகரித்து இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு ஆதாரமாக வைத்துவிட்டுப் போவதே உத்தமம் என்று நினைக்கின்றேன். ஆனால் தேவரீர் எங்கே பணஞ் சம்பாதிப்பதென்று யோசிக்கவேண்டாம்,

தாங்கள் நினைத்தால் கடவுளருளினால் வேண்டிய திரவியம் வரும். அஃதெப்படியெனில், தைரியமகாராஜன் அசுவமேதமென்னும் யாகஞ் செய்கின்றான். அந்த இராஜனிடத்தில் சென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவீரானால் அவன் வேண்டிய திரவியங் கொடுப்பான். அவைகளைப் பிள்ளைகளிடத்தில் வைத்துவிட்டு நாமிருவரும் போகலாம்” என்று சொல்ல, அத்திரிமகரிஷி அதற்கொப்பித் தைரிய மகாராஜனுடைய யாகசாலைக்குச் சென்றார்.

இவரைக் கண்டவுடனே அரசு நெதிர்கொண் டோடிவந்து வணங்கி உபசாரத்துட னழைத்துப்போய் உயர்ந்த ஆசனத்தி லிருத்தி, அறுகு மலர்-அக்ஷதை-சந்தனம் சுத்தோதகங்களினால் அபிஷேகஞ்செய்து, ஆடையாபரணதிகளால் அலங்கரித்து, தூப தீப உபசாரமுஞ் செய்து துதித்தான்.

இந்த மகாரிஷியானவர் வேதமந்திரங்களால் அவனுக்கு ஆசிர்வாதஞ் சொல்லி, “சதமகனும் பிரமதேவனும் துளபமாலே யணிந்த ஸ்ரீஹரியும் வில்வ ஜடாமகுடதாரியாகிய சிவபெருமானும் மற்றத் தேவர்களும் ஓர் உருவாகக் கூடியதுபோன்று விளங்கும் சரீரமுடையவேந்தே! கொஞ்சம் பொருளவாக்கொண்டு உன்னிடம் வந்தேன்” என்று தோத்திரஞ் செய்தார். அந்த வசனங்களை யாகத் தின் பொருட்டுவந்திருந்த மகாமுனிவர்கள் ரிஷிச்வரர்க ளெல்லாருங் கேட்டுச் சகிக்கமாட்டாமல், அருவருப்புக் கொள்ள, அந்தச் சமயத் திற் சூரியனைப்போலும் விளங்கிக்கொண் டிருந்த கௌதமர் அவ் வத்திரிமுனிவரைப் பார்த்து, பிரளயகாலாக்கினி உருத்திரனைப் போற் கோபங்கொண்டு, “இவ்வரசன் செல்வத்திற் சிறந்து பூமியைப் புரந்தாலும், மனிதனேயன்றி வேறல்லன். அரசனைக் கைலாசபதி யென்றும், விஷ்ணுவென்றும், பிரமனென்றும், இப்படியெல்லாந் துதிக்கவும் மதிக்கவும் எந்த வேதத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது! நீ பொருளாசைகொண்டு வந்தாய். அதற்குத்தக்க நியாயங்களைப் பேசி இதங்கள் சொல்லிப் பெறவேண்டுமெயன்றி, இப்படியும் நரஸ்துதி சொல்லுவார்க ளுண்டோ! நான் இதுவரையிலுங் கேட் டறியென், நீர் சொன்னபடி சகல தேவர்களு மிவனானால், நாமெல் லோரும் இவனைக் குறித்தே தவஞ்செய்து தொழுது வேண்டிய வரங்களைப் பெறலாமே! நம்மையென் இவன் பூசித்து விசுவாசிக்க வேண்டும்!” என்று பற்பலவாறுகப் பேசியபோது எல்லோரும் ஒரேமுகமாக வார்த்தையாடினார்கள்.

அதைக்கேட்ட அத்திரி மகாரிஷியானவர் சிறிது நிதானித்து, “இப்போது யான் சொன்னது சரிதான். வேதவாக்கியமே அப்படிச் சொல்லுகின்றது. நீர் (பிரதிபதேவிஷ்ணு) என்னும் வாக்கியத்தை மறந்து பேசுகிறீர். அதை யுணராதவர் என்னைச் சங்கிக்கத் தகாது” என்று சொல்லவும், அதைக்கேட்ட கௌதம ரெழுந்து, “நீரே தாரதம்மிய முணராமற் பேசியிருக்க, அதை மறுபடியும் ஸ்திரப்படுத்துகிறீரா?” என, பின் இரண்டுபேரும் பெரு வழக்கிட்டு, “பாராகிலும் ஒரு பெரியோரிடத்திற் சொல்லிக் கொள்ளுவோம் வாரும்” என் றெழுந்து, சகல கூட்டத்தாரையும் இராஜனையு மழைத்துக்கொண்டு, பூர்வத்திற் கல்லாலின்கீழ் எழுந்தருளிய பரமசிவனிடத்தில் மௌனோபதேசம் பெற்ற நால்வர்களிற் சனர்க்குமாரரென்பவரிடஞ் சென்று சொல்லி நின்றார்கள். அவர் இவர்களை இருக்கச்செய்து, மனோமயக்கத் தீரும்படி இதனைச் சொல்லுகிறார்—

“கேளும் மகரிஷிகளே! இந்தப் பூமியில் வாழ்கின்ற ஜனங்களுக்குக் கண்ணும், கருத்தும், பிராணதாரமும், காவலும், நீதியும், நெறியும், இன்பமும், கதியும், எல்லாம் அரசனே யாவன். தேவாலயம், விஷ்ணுவாலயம், தீர்த்தம், திருநாள், இவையாவும் அரசனுடைய ஆதரவு பெற்றேவண்டியவைகளேயாம். மாதமும் மாரியும், பயிர்விளைதலும், மகரிஷிகளுடைய ஜபங்கள்யாவும், மன்னவனுடைய உதவியினாலேயே ஆகவேண்டும். யாகம் - ஓமம் - பிதர் கருமம் - சோபனம் - மங்களம் - கல்யாணம் இவையாவுக்கும் ஏந்தலே துணை. வருணச்சிரமத் தப்பாமல் நடப்பதும், வந்தனமரியாதையும், ஸ்திரீகளுடைய பதிவிரதா தருமமும் வேந்தனாலன்றி நிலைபெறா. ஆகையால் துஷ்டஜன நிக்கிரகஞ் சிஷ்டஜன பரிபாலன மென்னு முறைமையை வகிப்பதினாலும், மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் ஒம்புதலினாலும், கடவுளார்க்குச் சரியான பெருமையும் அருமையு முடையவன் அரசனே” என்று சனர்க்குமாரர் சொல்லி, “அத்திரி மகரிஷி சொல்லிய வாக்கியம் வேதவாக்கியமே” என்று விளம்பினர்.

அதைக்கேட்ட மகரிஷிகளெல்லாருஞ் சனர்க்குமாரருடைய பாதங்களில் விழுந்து பணிந்து வாழ்த்தி உபசார விதிகளெல்லாம் நடத்திமகிழ்தாரர்கள். பிற்பாடு அத்திரி மகாரிஷியைக் கௌதமரும் மற்றப் பெரியோர்களும் பார்த்து, “நாங்க ளிவ்வாறு வாதித்ததுபற்

றிக் கோபஞ்செய்யலாகாது. இன்று உம்மால் எங்களுக்குச் சந்தேக
நிவர்த்தியாய்விட்டது” என்று போற்றிப் புகழ்ந்து தைரியமகாராஜ
னுடனே யாகசாலேக்கு வந்து, யாகத்தை ஆரம்பஞ்செய்து, தேவர்
களுக்குப் பூரணகுதியுங் கொடுத்து, அரசனை யாவரும் வாழ்த்திச்
சகல திரவியமும் ஆடையாபரணங்களும் பெற்றார்கள். பின்பு அரசன்
இந்த அத்திரிமகாரிஷியைப் பணிந்து, “சுவாமீ! கருணைக் கட
லாகிய தேவரீருக்கு அன்பனாகிய யான் என்ன உபகாரஞ் செய்யப்
போகிறேன்” என்று வேண்டிய திரவியங்களும்-பட்டுபட்டாவளியும்
அணிமணிப் பணியுங் கொடுத்து அனுப்பிவைக்க, அவைகளையெல்
லாம் அந்த மகாரிஷி வாங்கிக்கொண்டு வந்து மனைவியினிடத்திற்
கொடுத்தார். மனைவி அப்பொருள்களைப் பிள்ளைகளுக்கு ஆஸ்தியாக
வைத்து அவர்களைக் கிருகஸ்தாச்சிரமதருமத்தி லிருக்கவைத்தாள்.
பின்பு, பதியுஞ் சதியுங் கதியைக்கருதித் துதியைப் புரிந்து கைலாச
பதியின் திருவடித் தியானபராகத் தவமிழைக்கப் போனார்கள்.
ஆகையால் ஓ தருமபூபதி! நீதிநெறி குன்றாது அரசுசெய்யும்
புவனசக்ரேஸ்வரன் முக்கடவுளாலுந் துதிக்கப்பட்ட முதல்வ
னென்றும், பூலோக தெய்வமென்றுஞ் சொன்னோம். இன்னுஞ்
சொல்லுகின்றோம் கேளும்.

தர்க்கமுனிவர் சரித்திரம்

ஓ பொறுமையுடைய புண்ணியவானே! பாரதி கீதை யென்
னும் ஒரு கதை யுண்டு. அது என்னவென்றால் தர்க்கமுனி யென்ப
வர் வேதசாஸ்திரங்களில் பயனுடன் தேர்ந்து, எவர்களும் நினைத்
தற் கருமையான தவத்தைப் புரியும்போது, ஆகாயவாணி பிரசன்ன
மாக வந்து “உமக்கு வேண்டிய தென்னை வினவும்?” என்ன, அவர்
அவ்வன்னையை நோக்கி, “என்ன தானஞ் செய்தால் மேலான பதத்
தைப் பெறுவார்கள்?” என்று கேட்டார். அதற்கு ஆகாய
வாணி “நல்ல சாதுவாய், விஸ்தாரம் பால்கொடுக்கத் தக்கதாய்,
சுத்தவெள்ளையா யிருக்கின்ற கன்றோடு கூடிய பசுவை, அதற்குத்
தகுந்த பால் கறக்குஞ் சொம்பு - தும்பு - அணைகயிறு இவைக
ளுடன் கொண்டுவந்து, அதைக் குளிப்பாட்டி, மஞ்சள்
பூசி, குங்குமமிட்டு, அக்ஷதைசாத்தி, நாலுபாதக் குளம்பிலுஞ்
சொர்னம் வைத்து, சதுர்வேத பண்டிதனாகியும் அவாவற்ற சாது
வாகியுப் பிருக்கின்ற ஒரு வைதிகப் பிராமணனுக்குத் தானஞ்செய்
தவர்கள், தங்களுக்குரிய குடும்பத்துடன் தெய்வலோகபோகத்தை

அளவிறத்தகாலம் அநுபவிப்பார்கள். இஃதன்றியும், சுத்தவெள்ளை யான எருதைத் தானஞ் செய்தவர்கள் முன்சொன்ன பலனிலும் பத்துப் பங்கு அதிகமான போகத்தை அநுபவிப்பார்கள். இரசித தானஞ் செய்தவர்கள், சத்திரபதவி பெற்று வாழ்வார்கள். பொன் தானம் பண்ணினவர்கள், குபேரபதவி யநுபவிப்பார்கள். கன்னிகா தானஞ் செய்தவர்கள், தம்பதி சமேதராய்க் கற்பகத்தரு நிழலி லிருந்து சகல போகங்களையும் நீங்காமற் பெறுவார்கள். யாகாதி களைச் செய்து தேவர்களுக்கு அக்கினிமுகத்தில் அவிர்ப்பாகங் களைக் கொடுத்தவர்கள், மேலான சத்தியலோகத்தில் நித்தியராக இருப்பார்கள். தேவர்களும் அவர்களை விட்டு நீங்காதிருப்பார்கள். பூதானஞ் செய்தவர்கள் வருணபதவியைப் பெறுவார்கள். வஸ்திர தானம் - வித்தியாதானம் இவைகளைச் செய்தவர்கள், சூரியபத வியைப் பெறுவார்கள்.

இப்போது சொல்லுவந்த தானங்களிலுந் தவங்களிலுஞ் சிறந்தது ஒன்றுண்டு. அஃது யாதெனில் : வாக்குமனமு மொத்து, பிரயாசையும் வெற்றியும் பெற்று ஒரு அசுவமேதயாகஞ் செய்து; மோகம்-லோபம்-கோபம்-கலகம் முதலியவைகளில்லாமல், தேவர்க ளுக்குப் பிரீதியாக ஆகுதி கொடுப்பதேயாம். இதைச் செய்தவர்கள் பரமபத மடைவார்கள். இப்படி நூறுயாகஞ் செய்து, அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்போதும் யாகஞ்செய்ய ஆரம்பிக்கும்போதும் எந்த இஷ்டத்தைக் குறித்துச் சங்கற்பம் பண்ணிக்கொண்டு ஆகுதி கொடுக்கின்றார்களோ, அந்தப் பலனைப் பெறுவார்கள். ஆதலாற் சிலர் தேவேந்திரப்பட்டமும் பெற்றிருக்கின்றார்கள். அப்படி யல்லாமற் பரமபதத்தை விரும்பி யடைந்தவர்கள் வைவச்சுத மநு முதலான பெரியோர்கள்—என்று தானங்களினுடைய பெருமை, யாகங்களினுடைய அருமை, பதவிகளின் இன்பம் முதலிய எல்லா வற்றையு மெடுத்துச் சொல்லி “ஓ முனிவனே! தானத்தின் பெரு மையையும் அத்தானத்தா லுண்டாகும் பதவிபு மிவ்வகைத்தான போதிலும், ‘பாத்திர மறிந்து பிச்சையிடு, கோத்திரத் தெரிந்து பெண்ணைக்கொடு’ என்னும் பழமொழியும் யோசிக்கக் கடவை” என்று தெரிவித்து அடங்கினன். ஆதலால் அவனியை யாளு மரசன் இவ்வருமையான தானங்களையும் யாகத்தையும் வகித்த தால் அவன் யாவரிலுஞ் சிறந்தவனாகின்றான்—என்று மார்க்கண் டேயமுனிவர் கூறினார்.

மதுராஜன் சரித்திரம்

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு கூறிய மார்க் கண்டேய முனிவரைக் குவளைத்தாரன் வணங்கி, “குவலயத் திற் பதினாறு வயது கொண்டருளிய கோமுனியே! மது வென்பவருடைய சரித்திர மகத்துவத்தைக் கேட்க விரும்பி னேன். அதனைத் தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருள வேண்டும்” என்று மலரடி பரவலும் மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகின்றார்—

“ஓ முன்னவர் பெருமையை யுன்னிக் கேட்கும் மன்னவர் பிரானே! கேளும் சூரியபகவானுக்குஞ் சாயாதேவியாருக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் மூவர்; பெண்க ளிருவர். அவர்களில் ஒரு பிள்ளை சனிபகவான்; ஒருவன் யமன்; மூத்தபிள்ளை மது. இம்மது வென்பவர் பதினாறாவருடர் தவசெய்து புதிதருபனாக விருந்து நூறுயிரவருடம் இராஜ்ய பரிபாலனஞ்செய்து மதுபடியுந் தவத்தை நினைத்துப் போகும்போது ஒரு தடாகத்தைக் கண்டு, அதில் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்து, நித்தியகரும விதிகளை முடித்துக்கொள்ளக் கரையி விருக்கையில், ஒரு சிறிய மீன், ஜலத்தைவிட்டு நீங்கி இவருக் கெதிரிற் குதித்துப் பதைத்தது. அதை யவர் ஆச்சரியத் தோடு பார்க்கையில், அந்த மச்சமானது மதுராஜனுக்குச் சந்தோஷ மும் இரக்கமும் வரும்படியாக ஒருவார்த்தை சொல்லியது. அஃதாவது: “ஓ மன்னவனே! பொடி மீனெல்லாம் பெருமீனுக்கு இரையென்று சொல்லியபடியே, என்னை இந்தக் குளத்தி லுற்ற ஜந்துக்களெல்லாம் தின்றுவிடக் காத்திருக்கின்றன. இப்போது என்னைப் பிடிக்கவந்த ஒரு பெரிப மீனின் பயத்தாற் கரையில் தாவி விழுந்தேன். ஆகையால், என்னை எடுத்துப்போய் எங்கே யாகிலும் ஓரிடத்தில் விட்டால் நான் பிழைப்பேன். இல்லாவிட் டால் இறந்துபோவேன். நீர் என்னை இப்போது காத்து இரக்பிப் பிரானால் உமக்கும் ஒருகாலத்திற் பதிலுபகாரம் என்றாற் கிடைக் கும். ஆனால் “என்னை அற்ப ஜலஜந்து” என்று நினைக்க வேண்டாம். ‘அறுகின் கட்டையும் நல்ல ஆபத்துக்குதவும்’ என்கிற மொழியை யுன்னி எனக்குச் சகாயம் பண்ணும்” என்று சொல்லிற்று. இப்படிச் சொன்ன மச்சத்தின் வாக்கியத்தை அரசன் இச்சையாகக் கேட்டு, இருகரங்களையுங் குவித்து அதனை ஜலத்துட னெடுத்துக்கொண்டுபோய் ஒரு கூபத்தில் வீசித்து,

அதற்கடுத்த வனத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டு, நித்திய மொரு தரம் வந்து மீனைப் பார்த்துப் பேசிப்போவர்.

அப்படிப் போகும் போது ஒருநாள் மச்சம் அரசனை நோக்கி, “எனக்கு இந்தக் கிணறு இடம்போதாது. ஆதலால் வேறொரு விசாலமான இடத்தில் என்னைக் கொண்டுபோய் விடும்” என்று சொல்ல, அப்படியே சம்மதித்து எடுத்துப்போய் ஒரு துரவில் விட்டு, கிதம் வந்து பார்த்துப்போவர். அப்போது ஒருநாள் துரவு நிறைந்திருக்க, அதுகண்ட அரசன் மச்சத்தை நோக்கி, “ஓ மச்சமே! என்ன உன்னுடைய கதி” என்று கேட்டனர். அதற்கு மச்சமானது, “இதுவும் இடம் போதாது. ஆகையால், வேறோர் இடத்திற்கொண்டுபோய் விடும்” என்ன, அப்படியே கங்கையிற் கொண்டுபோய் விட்டு வழக்கப்படி பார்த்துவரும் நாளையில் ஒருநாள் அக்கங்கை இருகரையும் ஒன்றாகப் பொருந்தி யிருந்தது. அக்கால் அரசன் அம்மீனைப் பார்த்து, “என்ன உன் கதி” என்று கேட்டனர். அதற்கு மச்சம், “ஓ ஐயா நானென்ன செய்வேன்! இவ் விடமும் எனக்குப் போதாது. ஆதலால் வேறேயிடத்திற் கொண்டு போய்விடும்” என்ன அப்படியே கொண்டுபோய் அவர் அதை இல வணசமுத்திரத்தில் விட்டனர். அப்போது அந்த மீனானது “ஓ மதுவே! எனக்காக மெத்தவும் பிரயாசை யெடுத்துக்கொண்டீர். இப்பவும் உமக் குபகாரமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளும். இந்த ஏழு சமுத்திரமும்பொங்கிப் பதினாலு உலகங்களும் ஆன்மகோடிகளுடன் அழியப்போகின்றன. அதற்கு முன்பு மரத்தினால் ஓர் ஓடம் பண்ணிக்கொண்டு, அதிற் சாப்பிடத்தக்க வஸ்துக்களை நிரம்பச் சேகரித்து, வைத்துக்கொண்டு சப்தரிஷிகளுடன் நீரும்வந்து இந்தக் கடற்கரையி லிருந்தால் உம்மைக் காப்பேன்” என்று சொல்லித் துள்ளி மூழ்கிப் போய்விட்டது. அதைக் கண்ட மதுவாசனானவர் சந்தோஷமடைந்து திரும்பிவந்து, சிலநாளையி லோடஞ் செய்து, அதில் மச்சஞ்சொல்லியபடி புசிப்பதற்கு வேண்டியவைகளை யமைத்துக்கொண்டு, சப்த ரிஷிகளுடன் இலவண சமுத் திரத்தருகிற் சென்று அந்த மீனை நினைக்க; உடனே அம்மச்சம் அலைமீது பறந்துவந்து, ஓடத்தின் அணிமுகத்தில் தொங்கிய கயிற்றை வாயிற் கௌவிக்கொண்டு சமுத்திரமத்தியிற் கொண்டு போயது.

அக்காலத்திலே சப்தமேகங்களும் ஒன்றாகக்கூடி இடித்து மின்னி ஆர்ப்பரித்து, நிசையானைகளின் துதிக்கைப்பிரமாணம் ஒரு முகூர்த்தகாலம் மழையைப்பொழிந்தன. அதனால் ஏழுகடலும் ஒன்றாகி, குலகிரிகளெல்லா மூழ்க, மகமேருவி நுச்சியிலும் வெள்ளம் பரவியது, சந்திர சூரியரு மறைந்து, இருள் நிறைந்து, ஆகம் கோடிகளும் இறந்துபோக நேரிட்டது. அப்போது மச்சமானது அம்மிகுதி வெள்ளத்தில் இந்த வோடத்தைக் கவிழ்வொட்டாமல், பக்குவமாக எவ்வளவு தண்ணீர் நுயர்ந்தாலுங் குறைவில்லாமற் காத்துவருகையில், அநேகங்கால நீங்கிக் கடல்களெல்லாம் பிரிந்து, அஷ்டகுல அசலங்களும் ஏற்பட்டு, சந்திர சூரியரும் பழயகதியின் படி வந்து பிரகாசித்தனர். பூமி முதலியவைகளும் நீரினாற் கழுவியுலர்த்தியதுபோலி இருந்தன. அக்காலையில் மச்சமானது அந்த ஓடத்தை இழுத்துவந்து, ஒரு மலையில் மாட்டிக் கட்டிவிட்டு, தண்ணீரில் மறைந்து தலையை நீட்டி, “ஓ மதுவே” என்று கூவியழைத்து, மிகமகிழ்ச்சியுடன் அம்மதுவோடிருந்த சப்தரிஷிகளைப் பார்த்து, “இப்போது உலக மழிந்து, மழைபொழிந்து, கடலேழு மெழுந்து, குலகிரியு மழிந்து, மகமேருசிகரமும் வழிந்தோட நேரிட்ட இந்தக் காலத்தை யறிந்தீர்க ளல்லவா? இதற்கு ஒரு மதுவந்தரம் என்று பேர். இந்த மது அழிந்தால் ஒரு அந்தரம். அப்படி இவர் அழியாமல் இரண்டு மதுவந்தரங் காத்தேன். இந்த இரண்டுக்குத் தப்பிப்பிழைத்தான் இந்த மதுமகாராஜன். ஓ சப்தரிஷிகளே! உங்கள் நிமித்தம் நான் மீனாக வந்து உங்களையுங் காத்தேன். உங்களுக்குப் பின்புனையாக இந்த நீதிபரனையும் இரக்சித்தேன். என்னை, இத்தனைப் பிரளயத்தினுஞ் செழித்த தாமரைக் கமலத்தில் நிஷ்டையிலிருந்து விழித்த பிரமனென்றறியுங்கள்” என்று கூறி, சகல சராசரங்களையுஞ் சிருஷ்டிக்குந் தொழில்படைத்த இரண்யகருப்ப ரூப மடைந்து மறைந்தது.

பின்பு சப்தரிஷிகளும் மதுராஜனும் அவரை வந்தித்துச் சிந்தித்துப் பணிந்து வாழ்த்தி, ஓடம்விட்டிறங்கி, நெடுநாள் தவம் புரிந்து கண்ணை விழித்து நோக்க, அப்போது பூமி சுத்தமாய் ஒரு ஜந்துக்களும் இல்லாதிருக்கக்கண்டு, மதுவும் ரிஷிகளு மும்மூர்த்திகளிடத்திற் போய் வணங்க, அவர்கள் மதுராஜனை மகாமகிழ்ச்சியோடு நோக்கி, “ஓ அரசனே! நீர் மகாதவத்திற்

சிறந்தவர். இப்போதும் அநேககாலம் தவஞ்செய்திருக்கின்றீர். உமக்குச் சப்தரிஷிகளும் உதயிபாபிருக்கிறார்கள். ஆகையால் இவ்வுலகத்தை யேற்படுத்தித் துரைத்தனஞ் செய்பக்கடவீர்” என்று உத்தரங் கொடுக்கவும், அம்மதுவானவர் அவர்களின் பொற்றாளை, வணங்கிப் பூசித்து, சப்தரிஷிகளோடும் வந்து பிரமனருளினால் உலகத்துபிரை யேற்படுத்தி, சகல மரியாதைபுடன் மதுரீதியு மியற்றி நெடுநாள் அரசுசெலுத்தி வாழ்ந்தார். ஒ தரும பூபதி! முன்புகார்த்தரத்திற் பிறந்து இரண்டு மதுவந்தரங் கழித்து இறவாதிருந்து மெய்யறிவைப்பெற்ற ஐயனாகையால், இந்த மதுவினுடைய நாமத்தை யுச்சரித்தவர்கள் - சொன்னவர்கள் - கேட்டவர்கள் ஆகிய யாவருந் துன்பீங்கி, இகத்தில் இன்பமுற்றுப் பரத்திற் குடும்பத்துடன் நெடுநாள் வரையிலுஞ் சுகபோகத்தை யநுபவிப்பார்கள். இஃதன்றியும், இவ்வுலகத்திலே யாதொரு காரியமும் ஆத்மலாபமாகத் தொடங்கும்போது சங்கற்பஞ்சொல்லிக் கொள்பவர்கள், ‘வைவச்சுதே - மன்வந்தரே’ என்று சகலகாரியங்களுஞ் சித்யாகும் படியாய் இந்த சித்திபுருடரைச் சிந்திக்கத் தக்கது” என்று மார்க்கண்டேய ருரைத்த வாக்கியங்களைத் தருமன் முதலிய யாவருங் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்று வணங்கி, “சுவாமீ! மன்வந்தரத்தின் வகையைக் கட்டளை பிட்டீர், கிருதார்த்தரானோம். ஊதியென்பதும், சகல ஆத்மகோடிக ளழிதலும், மறுபடி யுற்பத்தியுந் தெரிவிக்கவேண்டும் என்னுள்ளத் தெளியவே” என்று இரந்த முரசுக்கொடி முதல்வனை நோக்கி மிருகண்டேய புத்திரர் அகமகிழ்வுடன் சொல்லுகின்றார்—

பிரபஞ்சலயோற்பவம்

கேளும் பூபாலனே! கிரேதாயுகம்-திரேதாயுகம்-துவாபராயுகம்-கலியுகம் இந்த நாலுங் கூடியது மகாயுகம். இந்த மகாயுகம் இரண்டாயிரங் கூடினாற் பிரமதேவனுக் கொருநாள். அந்த ஒருநாளில் பாதி யிரவு பாதி பகல், ஒரு பகலுக்கு ஆபிரஞ் சதுர்யுகம். இதிலே பதினாலு தேவேந்திரப்பட்டம் அழிந்துபோம். அப்பொழுது பிரமதேவனுக்குப் பகற்பொழுது நீங்கும். அப்பால் ஆபிரஞ் சதுர்யுகம் இராப்பொழுதாகும். அந்தவேளை பில் பிரமதேவர் ஒரு தாமரை மலிற் போய் நித்திரைசெய்வார். அந்தவேளையிற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, இஃ குமுறலுடன் உலகநடுங்க மழை பொழியும்; ஜலப்பெருக்கம் மகமேருவி னுச்சியை நாமும்.

உடனே எங்கும் இருள் மூடும். இவ்வாறு ஜலப்பிரளயத்தாற் பூமியி லுற்ற சராசரங்களெல்லா மழிந்து ஒன்றுத் தோன்றாமல் எங்கும் ஏகாரணவமாய் நிரம்பியிருக்குங் காலந்தான், கற்பமென்று சொல் லப்படுவது. இப்பிரளய கற்பமொன்றில் எல்லா மழிந்து நானொ ருவன் அந்த மகமேரு சிகரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு அலைபி லலைத்து கவலை மிகுந்து வருந்தி யிருந்தேன். அப்படி யிருந்த போது, இந்த உலகம் விரிந்ததைப்போ லொத்த ஒரு ஆலிலையின் மீது ஒரு சிறிய குருத்துக்குழத்தை மல்லாந்து திரையில் மிதந்து என்னருகில் வரக்கண்டு, மனங்களித்து ஆனந்தங்கொண்டு நிராதர வாகிய காலத்தி லுற்ற நெடுந்துணைபோற் பார்க்குங் காலையில், “ஓ மார்க்கண்டேயரே! ஏன் விசனப்படுகிறீர்? என் வாயிற் புகுந்து வயிற்றிற் சுகமுற் றிருக்கலாம் வாரும்” என் றழைக்கவும்; யான் மனத்துணிவுடன் சென்றேன். அந்த வயிற்றிற் பதினான்கு லோகமுங் கண்டேன். சந்திராகுரியர் - வசுக்கள் - திசைப்பாலர் - ஏகாதசருத்திரர் - தேவர்கள் முதலான யாவரையும், மற்றெல்லா உயிர்வகைகளையுங் கண்டு, தொகையிறந்த நாள் அவர் கர்ப்பத்தி லிருந்தேன். பின்பு, அவருக்கே மனமிரக்கம் வந்து தன் வாயைத் திறந்து வாவென் றழைக்க யான் அவ்வாயிலிருந்து வந்து குறுகி யிருந்த வெள்ளத்திற் குதித்தேன். அப்போதும் என்னால் நிற்க முடியாமல் ஆலிலையைப் பற்றிக்கொண்டு நீந்தி அந்தச் சிறுகுழத் தையின் முகத்தை நோக்கி, “வெள்ளத்தில் முழுகிப்போகிற என்னை அன்னைபோல் வந்து ஆதரித்த ஐயனே! தேவரீர் யார்? உம்முடைய பூர்வோத்திரமென்னை? அதை எனக் கருள்புரிய வேண்டும்”! என் றிரந்தேன். அதுகாலையில் அந்தக் குழத்தை நகைத்து, “ஐயா மார்க் கண்டேய முனியே! என்னை இரட்சக னென்றும் வைகுந்த வாச னென்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இது பிரளயகாலமாகையால் நீர் மெத் தவும் வருந்தித் துயரப்படப் போகிறீ ரென்று உன்னி, உம்மிடத்தி லிருந்த கிருபையினால் உம்மை இரகூழ்க்கவேண்டி வந்தோம். இனி எத்தனை யுகப்பிரளயம் வந்தபோதிலும் நீர் எங்கேயிருக்கவேண்டு மென்று நினைக்கின்றீரோ, அந்தயிடத்திற் சுகத்துட னிருக்கும்படி யருள்புரிந்தோம். இன்னுஞ் சிலநாளில் உலகமும் - கடலும் - மலைகளும்-மற்றியாவு முண்டாம். ஆதலால், நீர் இவ்விடத்திலேயே இரும்” என்று சொல்ல, அதுகேட்ட யான் நடுங்கி, “சுவாமீ! தேவரீருடைய கர்ப்பத்தில் யான் இருக்கும்போது ஒன்றாகிய

அகண்டப்பரப்பும், இரண்டு சந்திரசூரியரும், மும்மூர்த்திகளும், நான்கு வேதங்களும், ஐந்து பூதங்களும், ஆறு மதமும், ஏழுகடலும், எட்டுமலைகளும், ஒன்பது சிரகங்களும், பத்துத்திசைகளும், பதினே ருருத்திரரும் பன்னிரண்டு ஆதித்தரும், அனந்தசாஸ்திர ஆக மாதிகளும் காணப்பட்டன. அவைகளெல்லாம் இனி வுலகில் வந் தெப்படி யுண்டாகும்? பிரமனென்பவர் நித்திரைபோவ தென்ன? அவர் நித்திரை கொள்ளுங்காற் பிரபஞ்சமெல்லாம் அழி வுற லென்ன? சகலமும் இருளாய்த் தயங்குவ தென்ன? சகலமுந் தேவரீர் திருவயிற்றி லுறங்குவ தென்ன? இஃதென்ன சகாயம்? இஃதென்ன மாயம்? இஃதென்ன உபாயஞ் சொல்லவேண்டுஞ் சுவாய்” என்று தொழுதேன். ஓ தருமநந்தனா! அதற்கு அந்தச் சர்வலோக சரண்யனுஞ் சர்வஜ்ஞ தயாபரனுமாகிய குழந்தை ரூபங்கொண்ட பகவான், “ஓ மார்க்கண்டேயரே! பிரளயமாகின்ற நாரத்திற் பிரபஞ்சத்தைக் கர்ப்பத்தி லடக்கிக் காக்குந்தன்மையால், எனக்கு நாராயணனென்று மூலநாமம் வந்தது. இஃதன்றியும், பிரமனாக விருந்து சிருஷ்டிசெய்தும், விஷ்ணுவாக விருந்து இரட் சித்தும், உருத்திரனாக விருந்து சங்கரித்தும், இந்தப் பூமியே பாதமாகவும், ஆகாயமே சிரடாகவும், இந்திரன் முதலான தேவர்க ளெல்லாரும் எனக்கு அவபவமாகவும், மேலுலகங்க ளெல்லாம் முகமாகவும், சந்திர சூரியர் கண்களாகவுங் கொண்டு, இத்தீவ்ய தேகம் பெற்ற விராட்டாகி, உலகமெல்லாம் என்னை விட்டு நீங்காம லும், நான் அவைகளை விட்டு நீங்காமலும் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் கொண் டிருந்து காப்பேன். இஃதன்றியும், பலம் நிறைந்த ஆதிவராகமாக ரூபிகரித்து, பாதலத்திற்குச் சென்று பதுங்கியிருந்த பாவசம்பவரைக் கொண்டு, தேவர் முதலிய யாவரையும் இரக்பிப் பேன். பாற்கடல் கடைந்து அமுதமெடுத்துத் தேவர்களுக்கு அளித்து, அவர்கட்கு நரை - திரை - மூப்பு - பசி - நோய் இவைகளில்லாமற் காத்தபோது; ஆதிசூர்யமாக இருந்து மந்தர கிரியைத் தாங்கினேன். ஆயிரம் பணமகுடமுடைய ஆதிசேட னாக இந்தப் பூமியைச் சுமப்பேன். இப்போது வந்த இந்தப் பிரளயமும், எல்லா உயிர்களினோடுக்கமும், இனி வறழ்தலும், சூரிய சந்திரர் காய்தலும், உயிர்களெல்லாம் மீண்டும் பிறத்தலும், ஆகிய எல்லாம் என்னுடைய விளையாட்டுடன் றறியக்கடவை. இஃதல் லாமலும், துஷ்டநிகரக் கிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யும்படியாகவும்,

தருமங்கள் கெடாதிருக்கவும், இன்னும் தருமதானம்-பரோபகாரம்-பெரியோர் விசுவாசம் - புராணகாலக்ஷேபம் முதலிய சர்ப்புண்ணியங்கள் விருத்தியாகவும், யுகந்தோறும் பிறந்து வருபவன் யான். கிரேதாயுகத்திற் சிவப்பு ரூபமும், துவாபரயுகத்தில் நீலரூபமும், கலியுகத்திற் பச்சைரூபமுமாகப் பிறந்து ; தருமதேவதை ஸ்வரூபமாய் விளங்கி இருப்பேன். இஃதல்லாமலும், இந்தப் பிரமதேவனை என்னுடைய திருநாபியி லிருந்து தோன்றும்படியாகச் செய்து, இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கச் செய்வேன். அவன் உறங்கும் இராக்காலம் வருகையில், சகலபுவன சராசரங்களையுங் கர்ப்பத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இந்த ஜலப்பிரளயத்திலுழலுவேன். இவைகளெல்லாம் தேவர்களாலும்-முனிவர்களாலும்-மற்றியாவர்களாலு மறிபக் கூடா. நம்முடைய மகாமாயை யாவராலும் அளவிடமுடியாதது. நீர் நமக்குரிய பக்தராயும் ரிஷி துல்யராயு மிருக்கிறபடியால் உம்மிடத்தில் மனங்கலந்து இந்தத் தேவரகசியங்களைச் சொன்னோம். இப்போது பிரமதேவ னுறங்குமிடம் போய்ப் பாரும்து” என்று சொல்லி என்னை அந்த இடத்திற்கனுப்பினார்.

உடனே நான் போய்ப் பார்த்தேன். அவர் இன்னும் உறக்கம் நீங்காதிருக்கக் கண்டு, சிலநாள் அவ்விடத்திலேயே யிருந்தேன். அப்போது நித்திரை நீங்கி எழுந்திருந்தார். நித்திரைசெய்து எழுந்திருக்கும் ஓர் இராத்திரிக்கு ஆபிரஞ் சதுர்யுகங்களாயின, உடனே வெள்ளங்களெல்லாம் வடிந்து, சூரியசந்திரர் உதயமாகி, நக்ஷத்திரங்களும் நவக்கிரகங்களும் முப்பத்துமுகக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத் தெண்ணூற்றாய் லீவராசிகளும் தாவர சங்கமங்களும் முண்டாக, சிருஷ்டி திதி சங்காரமுதலிய தொழில்களுங் குறைவிலாது நடந்துவந்தன. இந்தப் பிரளயம் நான் கைலாசபதியைப் பூஜித்து எமனை வென்ற முதற்காலத்திற் கண்ட பிரளயம். இப்பால் நடந்த பிரளயத்திற்குக் கணக்கில்லை. இவைகளெல்லாம் நாமறிவோம். கேளுங் குந்திபுதல்வனே ! இவ்வுலகத்தில் முதல் மதுவந்தரப்பிரளயம், அப்பாற் பிரமப் பிரளயம், அப்பாற் சர்வஸம்ஹாரப் பிரளய மென்று சொல்லத்தக்கது. இனிமேலும் இப்பேர்ப்பட்ட பிரளய மெத்தனை வருமோ ? அத்தனைக்கும் வடபத்திரசாயியாகிய மகாகடவுளின் கர்ப்பமே காவலாக இருக்கும். அப்படிக்கிருக்கும்படியான திருவ்ளையாட்டை மேற்கொண்டரு

ளிய ஸ்ரீமத் நாராயணமூர்த்தியே இங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாகத் திருவவதாரஞ் செய்து உங்களுக்கு மைத்துனனென்னும் பந்து விஷய சம்பந்தமாக உடன்பட்டிருக்கும்போது, உமக்குச் சரியாக யான் யாரைச் சொல்லப் போகிறேன்” என்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லியருளினார்.

கலிகால முறைமை

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே ! இவையனைத்தையும் தரும ராஜன் கேட்டு அவருகில் ஏதும்நியாதவரைப் போற் புன்னகை கொண் டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய முகத்தை நோக்கி, மனதில் தியானித்து, மார்க்கண்டேயருடைய பாதங்களிற் பணிந்து, “சுவாமி ! தேவரீர் அநேக யுகங்களையும் ஜலப்பிரளயங் களையும் கண்ட உத்தமராகையால், பெரியோர்கள் சாஸ்திர புராண ரீதியாய் இனிவருங் கலியுகத்தில் வருணாச்சிரமமுஞ் சுகல தருமங்க ளுங் குன்றிப்போ மென்று சொல்லி இருக்கின்றார்களே : அதி னுடைய விபரங்களையுஞ் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, மார்க் கண்டேயர், “கேளும் முழுமதிவட்டக் குடையினை யுடைய முதல் வனை ! தருமதேவதை என்று சொல்லப்பட்டது பரிசுத்தமான வெள்ளை எருதின் ரூபமாக, நாலுகாலும்-இரண்டுகொம்பும்-உயர்ந்த முசிப்பும் - பூமியிற் படிந்த வாலு முள்ளதா யிருக்கும். இது முதல்யுகத்தில் நாலு பாதத்துடனும், இரண்டாம் யுகத்தில் மூன்று பாதத்துடனும், மூன்றாமுகத்தில் இரண்டு பாதத்துடனும், கடை யுகத்தில் ஒரு பாதத்துடனு டடக்கும். அஃதென்னவென்றால் : யுகந்தோறும் பஞ்சிட்டுப் பாரமேற்றுத் தன்மைபோற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப் பாவ மேலிட்டு வந்து, இந்தக் கலியுகத்திற் பீடிக் கும். அஃதெப்படியெனில், பிராமணன் உதயஸ்நானம் - ஜபம் - காயத்திரி - ஓளபாசனம் - ஓமம் - கருமம்-தவம்-வேதாத்தியயனம்- சுசி - ஆசாரம் - நியமம் - தேவதாபக்தி முதலிய யாவையும்விட்டு, பொருளவாக்கொண்டு, தம்மை வணங்குமிடத்திற்குத் தாம்போய் வணங்கி, யாசித்துக் காலத்தை வீணாகக் கழிப்பார்கள். அவர் கள் முகத்திற் பிரமதேஜசு இராது ; வாக்குப் பலிதமிராது ; அவர் களை யாவரு மதியார்கள் ; வந்தனைகளுடன் துதியார்கள் ; அவர்கள் மமதாகங்கார மேலிட்டுத் திரிவார்கள்.

இதனால் கூத்திரியர் நித்தியஸ்நான ஜபங்களையும் நீதியையும், தருமதானாதிகளையும், தேவதாரச்சனை-காலநீதி விசாரணை-சாதுக்

கள் தரிசனம் முதலியவைகளை நீக்கி பொருளாசை அதிகமாகக்கொண்டு, தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரை நோக்குவது விடுத்து, உயிரைக் கைக்கொள்ளும் யமனைப்போற் கடுகித்து, அன்னியஸ்திரீகளி னாசைகொண்டு, பெரியோர்களுக்கு உபகார முபசாரஞ் செய்யாமல், யாகாதிகளை நடத்தித் தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாக மீயாமல், கொடுங்கோல் செலுத்திக் குறைவார்கள். இதனால் மாதமும்மாரி யொழிந்து, குடிகளினுடைய வளங் குறைபடும்; பயிர்கள் பாழாகும்; தூர்ச்சாபம் - தூர்ப்பயங்கரம் - தூர்மரணம் - தூர்வியாதி இவைகள் மேலிட்டு, உலகத்தி லுற்றோர்கள் கொலைகளவு - கள் - காமம் - பொய் இவைகளிற் பயின்று, குடிகேடராகத் திரிவார்கள். அதனால் மஹான்கள் தவமும், யாகமுஞ் செய்வதற் கில்லாமற் பயமுடையவர்களாய் மிருக உபத்திரவங்களு மேலிட்டு மெலிந்து வாடித் திரிவார்கள். உலகத்திற் பொய்யும், பொலலாங்காகிய பகையும், கெடு நினைப்பும், அசத்தியமும் பெருகும். பிறருடைமை - பிறர்பொருள் - பிறர்தாரம் இவைகளைக் கவர் தலே மேலாகும். மனிதர் - மரங்கள் - விலங்குகள் - பക്ഷிகள் முதலியவைகட்கு வலிகுறையும்; பூமியிலுண்டாகுங் கிழங்குமுதற் சகல வஸ்துக்களுக்கும் ருசிகெட்டுப்போம். ஜலம் வெப்பங்கொண்டு உப்பாகும். பூத்தல் - காய்த்தல் - பழுத்தல் முதலிய யாவங் குறையும். பாலுள்ள மாடுகள் முதலியனவும் வறண்டுபோய் சகல மானவர்களுக்கும் வியாடலமுந் துன்பமு நிறையும். மேலான குலத்தோர் தாழ்வான அற்பத் தொழிலைச் செய்தும், அற்ப குலத்தோர் மேலான தொழிலைச் செய்தும் பிழைப்பார்கள். தெய்வதூஷணை யுண்டாகும். விரதம் நோன்பு பிதிர்கன்மம் இவைகளெல்லாம் பொய்யென் நிகழ்வார்கள். ஏதோ ஜன்மார்த்திர தவத்தை யுடைய புண்ணியர்கள் ஒருவேளை இவைகளை யெல்லாம் அதுஷ்டித்து வந்தால், மற்றையர்கள் கூடிப் பழிப்பார்கள்.

பின்னுஞ் சிலர் பிரமனாதிபர் அர்ச்சாவதாரங்களை நிந்தித்து, 'தெய்வ மெங்கே? தருமத்தின் பலனெங்கே? பிதிர்த்தேவதை யெங்கே?' என்று கேட்டிகழ்வார்கள். ஆகாரம் நித்திரை மைதுனம் இம்மூன்றே யுள்ளதென்றி, வேறொன்று மல்லையென்பார்கள். தான தருமம் பரோபகாரம் தயை சாந்தம் பொறுமை பண்பு ஸ்வகாருண்யம் இவைகளையெல்லாம் நீக்குவார்கள். பெரியோர்களுடைய மடாலயம் கோவல் குளம் தீர்த்தம் திருநாள் இவைகளெல்லாவற்

றையுங் கெடுப்பார்கள் ; செய்பவர்களை யுந் தடுப்பார்கள். அண்ணன் தம்பி சுற்றம் தாய் தந்தை ஆசான் முதலியவர்களையும் விலக்கிக் கலக்கிவிடுவார்கள். பரஸ்திரீ பிள்ளைக்குச் சகல கன்மமும் பாக்கியமுஞ் செய்து, குலஸ்திரீ பிள்ளைகளைக் கோமணாண்டியாக்கிவிடுவார்கள். அக்கினி சாக்ஷிபாகவும், ஆதிப்பிராமணாள் - பந்துக்கள் சால் - கரகம் - அசாணிக்கால் இவைகள் சாக்ஷியாகவும் பிரமாணஞ்செய்து, வேதமந்திரங்களை வேதயரோடோதித் தாலிகட்டிப் பாணிக்கிரகனஞ் செய்த மனைவி மனம் நொந்து குழைந்து வாட, பரஸ்திரீகளைக் கூடிப் பூரித்து மகிழ்ச்சியுற்றவர்கள். தருமசொத்து - பிராமணருடைமை - சிவசொத்து - விஷ்ணு சொத்து முதலியவைகளை யெல்லாம் தருமஸ்வரூபியெனக் காட்டி அபகரிப்பார்கள். பிறப்பொருளை அறத்தின்வழி செலவழிப்பார்கள். தம்பொருளைத் தாழ்ப் புதைப்பார்கள். மதுமாயிச பக்ஷணஞ் செய்வார்கள் ; புருடரை ஸ்திரீகள் மதியார்கள் ; பிள்ளைகள், தந்தை தாயைத் துதியார்கள் ; ஆசாரியரைச் சதிசெய்வார்கள் ; ஆசாரியருஞ் சிஷ்யரை வஞ்சிப்பார்கள். இப்படிப் பலவிதங்களாகச் சகலமுங் குறுகி, இந்த யுகமுடிவிற்புருடர் வயது பதினாறாகவும், ஸ்திரீகள் வயது பன்னிரண்டாகவும், ஏழுவயதிற்புதல்வனையும் புதல்விபையும் பெறுவார்கள். இப்போதிருக்கிற ரூபங் குறைந்து குள்ளமாவார்கள். மெத்தவுந் தரித்திரப்படுவார்கள். ஈனர்கள் மேலிடுவார்கள். எல்லா மதஸ்தருக்கும் ஒரே கடவுளென்றும் நாமெல்லாரும் அவருக்கு உரியவர்களென்றும் சமயபேதஞ் சாதிபேத மில்லையென்றுஞ் சகலத்தையு மாற்றுவார்கள். தாழ்வு உயர்வென்ப தில்லாமல், ஈனர் வேதசாஸ்திர புராணஞ் சொல்லவும், மேலோர் அதைக் கேட்கவு நேரிடும். ஸ்திரீகள் பதிவிரதா தருமத்தை நினைவார்கள். அநேகர் குரூபிகளாயும் யங்கவீனராயும் இருப்பார்கள்.

இப்படி வருணசங்கரமாக முறைமை மாறிப்போகுங்காலத்தில், சர்வரக்ஷகனாகிய விஷ்ணுதேவர் அவதரித்து, ஈனர்களை மாட்டி, பிராமணர்களை நிலைக்க நாட்டி, காயத்திரி மந்திர ஜபம் ஓமயாகங்க ளெல்லாஞ் செய்துவைத்து, சகல சாதியாரையும் வருணாச்சிரமம் தப்பாமல் நடக்கும்படி செய்து, தரும தேவதை ஒரு பாதத்தில் நடப்பதை நீக்கி நாலுபாதங்களிலு நடக்கச் செய்து, கோபில் - குளம் - திர்த்தம் - திருநாள் இவையாவும்

தொடர்ப்பண்ணி உலகத்தைச் சுகப்படுத்தி வைப்பார். அது முதலாகக் கிதோதாபுதம் பிறந்து, தநுமதேவதைபுஞ் சந்தோஷத் துடன் நடக்கும், மாதமும்மாரி பொழியும். மதுவிக்யானமுடைய மன்னவர்களும் மறையவர்களுந் தானம் தநுமம் உபகாரம் முதலியவைகளை நடத்தி, சத்திபத்தை வகிப்பார்கள். ஸ்திரீகள் நல்ல நடத்தைபுடையவராவர். ஆபுசு விருத்தியாகும் தான்யமலிவும் விளைவும் பெருகும். சொர்க்கலோக விருத்தியும் நரகலோகப்பாழும், யாகாதிதருமங்களும், தேவர்களின் களிப்பும், அவிர்ப்பாகச் சிறப்பும், அரசர்நீதிபு மோங்கி, யாவரும் நித்தியமங்களமாக வாழ்வார்கள். ஆகையால், பிராமணனாலே இராஜநீதி, மழை, மன்னுபிரதழைத்தல், ஆபுள்விருத்தி, தபம், ஜபம், ஓமம், யாகம், வேதமந்திரம், தேவதாபூஜை, ஆசீர்வாதம் இவைபனைத்து மேன்மேல்வளருமென் றறிபக்கடவீர். பிரம்மா விஷ்ணு பரமேச்வரன் தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு மேலானவர்கள் பிராமணர்கள். இவர்களாலே எவர்களுக்கும் பூஜாவிதி முதலியவைகளை நடத்தல் வேண்டும். இது வேதங்களிற் கூறியிருக்கும் விதி. இந்தப்பிரகாரம் யாரொருவர் அந்தப் பிராமணர்களுடைய மகத்துவங்களைக் கேட்டு வருகின்றார்களோ! அவர்களுக்குச் சகல துன்பமும் நோயுஞ் சத்துருநீடையு மகன்று நித்தியாவார்கள்” என்று சொன்ன உத்தமரைத் தநுமபுத்திரர் பணிந்து. “ஓ சித்தசனை பெரித்தருளிய நெற்றிக் கண்ணனிடைத்திற் பக்திசெலுத்திய சத்வ குணமுடைய கர்த்தனே! இன்னும் பிராமணர்களுடைய பெருமைபைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்கச் சொல்லுகிறார்.—

பரிக்ஷித்துராஜன் சரித்திரம்

கேளும் அரசனே! அயோத்தியாபுரியை யாண்ட சூரிய குல திலகனாகிய பரிக்ஷித்தென்றொரு இராஜ னிருந்தான். அவன் ஒருநாள் சகல படைகளோடும் வேட்டைக்குப் போய்ச் சகல மிருகங்களைபுங் கொன்று விளையாடி யுலாவித் தனியாய்த் திரிபும்போது, சூரியன் உச்சிபில் வந்தான். கடும்கலாகையால் அரசனுக்குத் தாகம் மேலிட்டு, ஒரு தடாகத்தை நாடி யோடி வாடிய மன்னவன், தான் ஆடியவேட்டையால் வந்த வெப்பவருத்தத் தீர அத்தடாகத்தில் இறங்கப் போகையில், அந்தக் குளத்தின் கரை யில் ஒரு ஸ்திரீ நிற்கக் கண்டு விசனங்கொண்டு, “யாரோ! எவரோ! அமரபதிமாதோ! அளகாபுரி மங்கையோ! நீருறைமாதோ! வரை

வளர் தேனோ, நாகலோக நங்கையோ, யகூகந்தர்வர் அரிவையோ அல்லது மன்மதன் விடுத்த தெரிவையோ” என்று நைந்து நொந்தவனாய், “கருவண்டைப்போன்ற விழியும், சூற்கொண்டல் போன்ற குழலும், கற்கண்டைப் போன்ற மொழியும், வாழைத் தண்டைப் போன்ற தொடையும் பெண்யானைக் கன்றைப் போன்ற நடைபும், பாதம் வரையிற் றூழ்த்த ஜடையும், என்னை நோக்கும் அருள் விழிக் கடையும், சிவந்த இதழாகிய செங்கிடை யும், காமன் படையும் - அவனது குடையு முகமாகக்கொண்டு நின்று பார்க்கும் மாதரசி யாரோ? மாமலைமே லுலாவும் மயிலோ! மாமரச் சோலைபிற் குலாவும் குயிலோ! வாள்விழி யிரண்டும் அயிலோ! அல்லது மருண்டு புரளுங் கயிலோ! மலர்மே லுற்ற அன்னமோ! வடிவஞ் சொலிக்குஞ் சொன்னமோ!” என்று மயங்கிச் சமீபத்திற் சென்று வார்த்தையாடும்போது, அந்த நங்கை யானவள் - “கேளும் அரசனே! நான் ஆயுதமகராஜனுடைய பெண். என்பேர் சோபனை. உம்முடன் கூடி விளையாடி வாழ்வ தற்கு உன்னி வந்தேன். ஆனால் ஒரு வரங் கொடுக்கவேண்டும். அஃதென்னவென்றால்; உம்மைக் கலந்து நான் வாழும்போது என்னை ஜலத்தில் விடாது பெத்தனைநாள் வைத்திருந்தாலும் இருந்து மருவுவேன். தண்ணீரில் யெப்போ திறங்கவைப்பீரோ, அப்போது உம்மை விட்டுப் பிரிவேன்” என்று சொல்ல, அரசன் அப்பூவையின் மொழியைக் கேட்டுச் சம்மதித்து, அந்தக் காட்டில் அப்பெண்ணைக் கந்தர்வ விவாகஞ் செய்துகொண்டான். பின்பு இருவரும் இரதமேறிப் படைகளுடன் கலந்து, கடலென மேள மார்ப்ப அவ்வடவிகள் நீங்கி, அயோத்தியாபுரியி லோங்கி, மார னும் இரதியும் போலும் - மாலுந் திருவும்போலும் - பாலுநீரும் போலும் - பாடலும் பொருளும் போலுஞ், சேர்த்து வாழ்த்திருந் தார்கள். இப்படி யொருவரை யொருவர் பிரியாமல் ஒருமையாக மருவும்போது வசந்தகாலம் நேரிட, அப்போது சுகந்த பரிமள மேலிட்ட ஒரு சந்தனச் சோலையில் அச்சோபனையும் இராஜனும் புகுந்து, அங்கிருந்த தடாகத்தில் வந்திருந்த ஸ்திரீகளுடன் கலந்து, தாம் முன்சொன்ன வார்த்தையை மறந்து இறங்கி இருவரும் மற்றியாவரும் விளையாடினார்கள். அப்போது ஸ்திரீகளெல்லாரு மிருக்க அரசன் சோபனையைக் காணாம லேங்கித் திகைத்து, குளமுழுமையுந் தடவிப் பார்த்து; அதிலிருந்த நீரை ஒரு நொடியி

விறைப்பித்துச் சேற்றையும் வாரிக் கரைமீ தேற்றித் தேடினன். அப்படியுங் காணாமல் யெப்படிப் போனாளென்று நெடுநேரஞ் சிந்தைசெய்து, 'இவ்விடத்தில் தவளைகள் யிருக்கின்றதேயன்றி வேறொன்றினையுங்காணோமே! ஒருவேளை இந்தத்தவளைகள் அவளை விழுங்கி விட்டனவோ!' என்று பெண்ணின் மயலால் மதிமயங்கி யாதொன்றுந் தோன்றாதவனாகி, 'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்' என்பதுபோல் அவைகளையெல்லாங் கொல்லும்படி கட்டளையிட்டான்.

இன்னமும் ஒருவன் ஒரு குடும்பத்தில் புகழ்பெற்றாலும் இகழ்வுற்றாலும் அவனைச் சார்ந்த குலத்தாருக்கெல்லாம் ஆதாமல்லவா வென்றெண்ணி, ஊர்களிலும் நாடுகளிலு மிருந்த குளங்கள் - நதிகள் - குட்டைகள் - ஆறுகள் - மடுக்கள் - வாடிகள் - கூப்பங்கள் - துரவுகள் - கயங்கள் - ஓடைகள் - கழனிகள் - பள்ளங்கள் - படுகுழிகள் இவைகளி லிருந்த தவளைகளை யெல்லாங் கொல்லும்படி சேனைகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவர்கள் அப்படியே யெல்லா வற்றையுங் கொன்று குவித்தார்கள். அந்தச் சமயத்திற் 'சாதி மானஞ் சமயமானஞ் சங்கிரமருக்கும் உண்டு' என்று சொல்லுந் தன்மைபினால், இந்தத் தவளைகள் இறந்துபோவதைக் கண்டு தரியா திரங்கிய, இவைகளுக் கரசனாகிய மண்ணேகராத நென்பவன் பிராமண வேடங்கொண்டு வந்துநின்று, அரசனைக் கண்டு சிறப்புடன் வாழ்த்தி "ஐயோ! சூரியகுலத்தி லுதித்த மன்னவர்கள் ஒன்றைத் துயருறக் கொல்லார்கள்; தங்கள் பிராணனையாகிலுங் கொடுத்து ஆபத்து வந்தகாலத்து இரட்சிப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட குலத்தில் தோன்றிய நீர் அற்ப வுயிர்களைக் கொல்லத் துணிந்தவாறு சொல்லவேண்டும்" என, "கேளுமையா பிராமணனே! என்னு பிர்க்குயிராகிய மனையா ளுடன் ஒரு தடாகத்தி லிறங்கி விளையாடும்போது அவளைக் காணோம் ஜலத்தையும் இறைத்துப் பார்த்தேன். இந்தத் தவளைகள் தான் வேறொன்றையுங் காணேன். ஆதலால் தவளைகள் தான் அவளை மோசம் பண்ணிவிட்டன வென்று கோபங்கொண்டு கொல் லலுற்றேன்" என்று சொல்லக்கேட்ட பிராமணருபன் சொல்லு கிறான்—

"ஓ அரசனே! ஸ்திரீகள் தங்களுக்குக் கிச்சையிருந்தால் எத்தனை பேர் தடுத்தாலும் கேளார்கள். இச்சை யில்லாவிட்டால் ஈசன் சொன்னாலு மிணங்கார்கள். இது உமக்குத் தெரிந்திருந்தும், சாஷ்

திரங்களெல்லாங் கற்றுணர்ந்தும், இப்படிப் பழியும் பாவமுஞ் சுமக்க
லாமா? அல்லது நமக் கீழல்லாத அற்ப ஜத்துக்களைக் கொன்ற
தினால் நீங்கிப்போன பெண் வருவாளா? இஃதென்ன அநியாயம்?
போகட்டும். இப்போது என் பெண்ணுக் கென்ன வகை சொல்லு
கிறீர்? நான் நெடுநாளாய்ப் பிள்ளையில்லாமல் வருந்தித் தவத்தினுற்
பெற்று வளர்த்துவந்த அச்சோபனை யென்னும் பெண்ணானவள்,
கன்னிதடாத தீரத்தி லுலாவிக்கொண்டிருக்கக்கண்டு நீர் அழைத்து
வந்து விட்டதாய்க் கேள்விப்பட்டு ஊரெல்லாந் தேடிக்கொண்டு
வந்தேன். ஆதலால் என் பெண்ணைக் கொண்டுவாரும்” என்று
கேட்கவே, அரசன் பயந்து, “இஃதென்ன பாபம்? இனி என்ன
விளையுமோ! எவ்வாறு முடியுமோ! அப்பெண், ‘நான் அரசன்
குமாரத்தி’ யென்றாளே! அந்தோ! தவளைகளைக் கொன்ற பாவ
மும், பிராமணனுஞ் சாபமும் நமக்கு ஒன்றாய் நேரிடுங்
காலமோ இது!” என்று ஏங்கித் தயங்கி, மறுமொழி சொல்
லவு மனமெழாதிருக்க; அவளை அப்பிராமண உருவன்
நோக்கி, “ஓ அரசனே, பயப்படாதீர், அந்தப் பெண்ணானவள் உம்
முடன் கலக்கப்பேசும்போது, ‘என்னை நீரி லிறங்க வொட்டாமல்
வைத்திரும்’ என்று சொல்லியிருக்க, அம்மெல்லியல் மொழியை
மறந்து நீரி லிறங்கி விளையாடித் துறந்து மிகவும் வாடுகின்றீர்; எங்
குந் தேடுகின்றீர். வேறொன்று நாடவேண்டியதில்லை. நான்
பிராமணனல்லேன். தவளைகளுக்கொல்லாம் அரசன். என்பெயர்
தான் ஆயுதன். நீர் மொழிதப்பவும் நீரில் முழுகிப்போன பெண்
என் குமாரி. அவள்பெயர் சோபனை” என்று சொல்லவும், இராஜன்
நகைத்துச் சிரக்கம்பஞ் செய்து, “நீரும் உம்முடைய பெண்ணும்
அஞ்சலசித்தனாகிய என்னைச் சஞ்சலசித்த னாக்கிவிட்டீர்கள்.
ஆ! ஆ! இது மெத்தக்கெட்டி, ஐயாவே எங்கே யும்முடைய
பெண்? அவளை என்கண்ணிற் காட்டி என்விசனத்தை ஓட்டிவையும்.
இல்லாவிட்டால் என் பிராணனுக் கழிவுவரும் ஐயனே” என்
றிரங்கினன்.

உடனே அப்பிராமணருபனாகிய ஆயுதராஜன், தன்பெண்ணைத்
தருவிக்கவும், மங்கையானவள் வந்து தந்தையைப் பணிந்து, மகா
ராஜனுடைய அகங்கையைப் பிணைந்து நின்றனள். அப்படி நிற்கக்
கண்ட வேந்தன் வெகுகாலம் விட்டு நீங்கிய உயிர்வந்து உடலில்
உற்றதுபோற் களித்து நிற்கையில், தந்தையானவன் பெண்ணை

நோக்கி, “அம்மா! குற்ற மொன்றில்லாத இரவிசுலோத்துங்க னுக்கு வையகம் பழக்கப் பாவமேற்றி வைத்தாய்; உன்னாலே வெகு தவளைகள் மாண்டன. ஆகையால் இந்தப் பாவம் உனக்கே யொழிய தோன்றலுக் கில்லை. அதனால் உன் வயிற்றிற் பிறக்கும் பிள்ளைகளெல்லாருங் கொடிய பாவ துஷ்டர்களாய்ப் பிறக்கக்கடவர்” என்று சபித்து, “இனிமேலும் பயமில்லாமல் வாழ்வைப் பெறலாம்” என்று கன்னியின் கையைப் பிடித்து மன்னவன் கரத்தி லமைத்துக் கையடை கொடுத்துவிடுத்து, அடித்துக்கிடந்த தவளைகளை யெல் லாம் எடுத்துக் குளத்தில் விடுத்து, கடவுளினுடைய அருளிணு அவைகளையெல்லாம் பிழைக்கும்படிசெய்து மறைத்து, பழையபடி தன் உருக்கொண்டு குளத்திற் புகுந்து வாழ்ந்துகொண் டிருந்தான் ஆயுதனானவன்.

இப்பால் பொறையும் நிறையுமுடைய இறையும் இறைவியும் அரண்மனை சேர்ந்து வாழ்த்திருக்கு நாளில், இந்தச் சோபனை யானவள் கர்ப்பவதியாக விருந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள்; பிறகு ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள். அரசன் அவர்களுக்கு ஜலன் - நலன் என்று நாமதேயம் புரிந்து, ஆறுகருமமுங் கிரம மாகச் செய்து, இராஜரீதிமுறை - வில் - வாள் - வேல் - கதை - யானை - குதிரை - தேர் முதலாகிய யெல்லா வித்தைகளையுங் கற்பிக்க அவையனைத்துங் கற்று விளங்கிய பிள்ளைகளில் முத்த பிள்ளையாகிய ஜலனுக்குப் பட்டங்கட்டி, முத்திரை மோதிரமுஞ் செங்கோலுங் கொடுத்து, இராஜரீதிகளெல்லாஞ் சொல்லி, மந்திரி - பிரதானி - சேனாதிபதி முதலியவர்களுக்கும் புத்தி மதிகளைச் சொல்லிவிட்டு, பரிசுதித்து மகாராஜன் தபசுசெய்யக் காட்டுக்குப் போய்விட்டான்.

ஜலன் நலன் என்னு மிவர்கள் சரித்திரம்

ஓ தருமராஜனே! இப்பால் இந்தப் புத்திரன் நாட்டை யாண்டு வரும்போது, ஒருநாள் காட்டிலிருக்கும் மிருக உபத்திரவங்களைக் கேட்டு, வேட்டையாட வீட்டைவிட்டுச் சகலசேனைக்கூட்டத் துடன் அசுவங்களைப் பூட்டிவந்த இரத்தினமீதில் தாஷ்டியுட் னேறி, மேட்டிமையாகக் கோட்டினையுடைய குஞ்சாங்கள் சூழிப் போய்க் காட்டைவளைத்துக் கலைத்து மிருகங்களை வெருட்டி வதைக் கும்போது, ஒரு மானுனது பாய்ந்து வேகத்துடன் ஓடக்கண்ட

வேந்தன், அதிகக் கோபத்துடன் அதை யடிக்கவேண்டிச் சாரதியை நோக்கி, “இரதத்தை முடுக்கிவிடு” என்று மொழிய, அதுகேட்ட சூதனவன் “சுவாமீ! நமது தேரில் கட்டிய குதிரைகளெல்லாங் காலைமுதற்கொண்டு திரிந்தபடியாற் கால்க ளோய்த் து வியர்வை சொரிந்து விலாழிபெருகிக் கருகிப்போ யிருக்கின்றன. இனி இவைகள் ஓடா. தேவரீருக்கு மாண யடிக்க மனமிருக்கின்றமையால் உறுதிமொழி யொன்று சொல்லுகிறேன். அது என்னவெனில் : நமக்கெதிரில் வாமதேவ மகாரிஷியினுடைய ஆச்சிரமம் தெரிகின்றது. அங்கே போவோமானால் அவரிடத்தில் நல்ல அசுவங்களிருக்கின்றன. அவைகளை நம் இரதத்திற் பூட்டிக்கொண்டு வாயுவேகம் மனோவேகத்துடன் நடத்தி மாணக் கொன்று மனமகிழ்ச்சி யுறலாம்” என்று வலவன் சொல்ல, அதுகேட்ட அரசன் அந்த மகாநுபாவருடைய ஆச்சிரமத்துக்குத் தேரை நடத்திப்போய் இறங்கி, அவரெதிரிலே சென்று வணங்கி யெழுந்து நின்று, “சுவாமீ! தேவரீருடைய குதிரைகளைச் சற்றுநேரத்திற்கு இரவலாகக் கொடுத்தால், என் இரதத்திற் பூட்டிக்கொண்டு நான் நாடிய மாணை அடித்த பிற்பாடு, தேவரீர் குதிரைகளைக் கொண்டுவந்து விட்டுவிடுகிறேன். அதுவரையில் என் குதிரைகளை இங்கேயே கட்டிவைத்துப் போகிறேன்” என்று கேட்டான்.

அதைக்கேட்ட வாமதேவர் மன்னவனை நோக்கி, “நீங்கள் மகாராஜர்கள்; செல்வவந்தர்கள். நாங்க ளேழைகள். உங்களுக்கு ஒருபொருள் கொடுத்தால் திரும்பவுங் கொடுக்க மாட்டீர்கள். நாங்களும் உங்களைக் கேட்கப்படாது. கேட்டால் மனவருத்தமுங் கோபமும் வரும்” என்று சொல்லக்கேட்ட அரசன், “சுவாமீ! பிரமணருடைய சொத்துக்கள் அற்பமானாலும் அதில் ஆசைவைக்கப் படாதென்று பெரியோர்களாலுஞ் சுருதி வசனங்களினாலுங் கேட்டும் உணர்ந்தும் இருக்கும் யாங்கள், தங்கள் பொருளை அப்படி வைத்திருக்க மாட்டோம். உடனே அனுப்பிவைத்துவிட்டு மறுகாரியம் நோக்குவேன். இதற்குச் சந்தேகமில்லை” என்று உறுதிவசனஞ் சொல்லிக் குதிரைகளை வாங்கி இரதத்திற் பூட்டிக்கொண்டு வனத்திற்குச்சென்று மாணைக் கண்டு அதை யடித்துக் கொன்று, சந்தோஷத்துடன் திரும்பி வாமதேவரிஷியின் வனத்தை விட்டு வேறு மார்க்கமாகப் பட்டினம்போய்ச் சேர்ந்தான். இப்படியிருக்க, சில நாள் தரித்து, வாமதேவரானவர் தம்முடைய சீஷனையேவிக் குதிரை

தனை வாங்குவரச் சொன்னார். அப்படியே அந்தப் பிராமணப் பிள்ளை யானவர் அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்று சிங்காசனத்தி லிருந்த ஜல மகாராஜனைக்கண்டு ஆசர்வதிக்க, அரசன், “நீ யார்?” என்று கேட் டான். உடனே இந்தச் சீஷனுனவன் நீர், “சிலநாளேக்குமுன் காட் டுக்கு வேட்டையாட வந்தபோது உம்முடைய குதிரைக ளினைத்த படியால் வாமதேவ மகாரிஷிபிணிதத்திற் குதிரைகள் வாங்கிக் கொண்டுவந்து உடனே கொடுக்கிறதாகச் சொல்லி இதுவரையிலுங் கொடுத்தனுப்ப வில்லையே. அதற்காக, அவர் ‘அரசர் பலவிதக் கியா பகத்தினால் மறந்துவிட்டார்போ லிருக்கின்றது. நீ போய் என் சரித்து வாங்குவா’ என்று என்னை அனுப்பிவைத்தார்” என்று சொன்னான்.

அதைக் கேட்டவுடனே ஜலன் கலகலவென்று நகைத்து, “ஓய் பிராமணனே! நான் கொடுக்கிறவன்றான்; அவர் வாங்கு கிறவர்தான்; நீர் பெற்றுப் போகிறவர்தான். போங்காணும் போம்” என்று நகைத்தான். அதைக்கேட்டு அந்தச் சீஷனுனவன் ஆசாரிய ரிடம் போய் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொல்ல, உடனே அவருக்குக் கோபம் வந்து, சில பிராமணர்கள் தம்மைப் புடைசூழ அயோத்தியா நகரத்திற் புகுத்து, அரசபுரியுஞ் ஜலனிருப்பிட மடைந்து, “ஓ செல்வவந்தனே! நீர் என் பரிகளை என்னசொல்லி வாங்கிவந்தீர்? நான் என்ன சொல்லிக் கொடுத்தேன்! அவற்றை மறந்து, என்னை ஏளனஞ் செய்து அனுப்பிவைத்தீராமே! ஆ! ஆ! சீமானே! என் குதிரைகளை யாதொரு தடையுங் கூறாமற் றாரும்” என்று கேட்கும்போது அரசனுனவன், “நான் உம்முடைய குதி ரைகளைக் கொடுக்கமாட்டேன். என்னுடைய இரண்டு குதிரை களையுந் தருவேன்; இன்னும் வேண்டிய குதிரைகளையுங் கொடுக்கிறேன்; திரவியங்களுந் தருகிறேன். உமக்கு வேண்டுமானால் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு நீர் உம்முடைய தபோவனத் திற்குப் போம். இனி இந்தக் குதிரைகளின்மீது ஆசைவைக்க வேண்டாம். நிராசைப் பண்ணிக்கொண்டு நல்ல மனதுடனே எழுந்து போம்” என்று சொல்லவே வாமதேவருக்குக் கோபம் வந்து, வேந்தனே! அன்று நீ சொன்னபடி நடப்பதை விட்டு, ‘கையி லகப் பட்ட பொருளுக்குக் கணக்கில்லை’ என்னும் பழமொழிபோல் இப்படிச் சொல்வது தகாது. மேலும் பிராமணர்களுடைய சொத் துக்களையும், அடைக்கலம் வைத்த பொருள்களையும் அபகரிக்க

ஆசையுற்றவர்கள் பாவமாகிய நரகத்தி லழுந்துவார்கள். பசிக்குப் பனம்பழத்தை யுண்டாற் பின்னர் பும்பாட்டைப் படுவோமென் றுன்னதீர். நரகமென்பதை நாளேக்குப் பார்த்துக்கொள்ளுவோ மென்று மறைநீதி தப்பி நினைப்பீரானால், என் குதிரைகள் இரண் டும் இனி உமக்கு உதவா. இப்போதே நல்ல மனதுடன் கொடுத் துவிடும்” என்று கேட்டார்.

அதற் கவ்வரசன் புன்னகை செய்து, “ஓ வேதியரே ! கேடா கிய நரகத்திற்குப் போக இருக்கும் நான் கொடுப்பேனோ? சுகங் கெட்டால் விரதலாபம் விரதங் கெட்டால் சுகலாபம், இரண்டுங் கெட்டால் என்ன உண்டு” என்று இறைவன் சொல்ல, மறைமுனி, “நீர் வீணாக ஏன் பிராணனுக்கு ஆனி தேடிக்கொள்ளுகிறீர்? வேண்டாம், என் குதிரைகளைக் கொடும்” என்று மீண்டும் பற்பல இன்சொற்களாற் கேட்டனர். அப்போது இராஜனுக்குக் கோபம் பிறந்து, கண்கள் சுழலச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு வீரனை நோக்கி, “உன் சூலாயுதத்தால் இந்தக் காட்டு மனிதனைக் குத்திக் கொன்று விடு” என்று கோபித்துச் சொன்னான். உடனே அந்த வீரன் பல பராக்கிரமத்துடன் பல்லைக்கடித்துச் சூலத்தை யோங்கிச் சமீ பத்தில் வர, அவன் வருமுன்னமே நெற்றிக்கண்ணை மறைத்து வந்த உருத்திரனைப்போன்ற வாமதேவர், வெகுண்டு மனவருத்த முறுங்காலையில், அநேக இராக்கூத சிரேஷ்டாள், பிண்டி - பாலம் - சூலம் - வேல் - கதை - தோமரம் இவைகளுடன் உலகம் நடுங்க அங்குற்றவர் யாவரு மொடுங்க வந்து ஜலனென்னும் இறைவனை யுஞ் சூலம் பற்றி வந்த வீரனையும் வாரிப்பிடித்துக் கிழித்தெறிந்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள். மகாத்மாவுந் திரும்பித் தானிருந்த வனம்வந்து சேர்த்தனர். இப்பால் இவ்விடத்தி லிருந்த அமைச்சர் சேனாதிபதியர் முதலியவர்களுந் தம்பியும் அளவற்ற துக்கமுற்று, மிகுந்த விசனத்துடன் அண்ணலைக் கொண்டுபோய் ஈமத்தில் வைத்துச் செய்யவேண்டிய கருமங்களெல்லாஞ் செய்து முடித்து, பத்து நாளுஞ் சூதகமிருந்து, அந்திய கருமமுந் தீர்த்துக்கொண்டு புனிதராகி, உலகத்திற்கு இறைவன் வேண்டியபடியால் இறந்தவ னுக்கு இளையவனாகிய நலனுக்குப் பட்டாபிஷேகங் கட்டிவைத்தார். அந்நலன், யாவரும் வணங்க மகாமேன்மையோடும் வாழ்ந்து கொண்டு வந்தான்.

கேட்டிரோ தருமரத்தனரே! இந்த நலனென்னு மிராஜன் அரசாண்டு வருகையில் ஒரு சிறந்த இராஜகுமாரத்தியை விவாகஞ் செய்து துன்முகனென்னும் ஒரு புதல்வனைப் பெற்று வளர்த்து வந்தார். சிலநாள் சென்றபிறகு, ஒருநாள் வாமதேவ மகரிஷி வந்து நலனை நோக்கி, “உன் தமையன் வாங்கிக்கொண்டு வந்தான் குதிரைகளை நீயாவது நன்மையாய்க் கொடுத்து விடு” என்று கேட்க, அவனுக்குக் கோபம் வந்து, என் தமையனை மாறு பாடாகிய வஞ்சமாயையினர் கொன்றுபோட்டு ஒடிப்போன உன்னை அன்றுமுத லின்றளவுந் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். உன் பொல்லாத காலங் கூட்டிவந்து விட்டது. இனி உன்னை உயிருடன் விடமாட்டேன்” என்று சாரதியை நோக்கி இரதங்கொண்டுவரச் சொல்லி, வில்லைக் கையிலெடுத்துத் தன் பல்லைக் கடித்துப் பிடித்துப் பாணத்தைத் தொடுத்து விட்டான். அதிக வேகங்கொண்ட அப் பிறைமுகப் பாணம் புறப்படுவதற்கு முன்னமே, இந்த முனிவர், “அப்பா நலனை! நீ தொடுக்கும் பாணம் உன் மூத்தபிள்ளையாகிய துன்முகனைக் கொல்லக்கடவது” என்று சொல்ல, உடனே அவன் பிள்ளை யிறந்தான். இதைக்கேட்டு அந்தப்புரத்தி விருந்த இராஜ ஸ்திரீகளெல்லாரும் அலறி யோடிவந்தார்கள். அதைக்கண்ட அரசனானவன், “இன்னுமென்ன நஷ்டம் வந்தாலும் துஷ்டனாகிய உன்னைக்கொல்லாமல் விடுவதில்லை” என்று மீண்டும் வில்லை யிழுக்கவும், அதைக் கண்ட புண்ணியமூர்த்தி நகைத்து, உன்னுடைய வில்லும் இரண்டு கரங்களும் உயர்ந்து ஸ்தம்பிக்கக்கடவது” என்று சொன்னார். இப்படிச் சொல்லவும் அவனுடைய வில்லும் அவ் வில்லைத் தாங்கிய கரங்களும் ஏற்றக்கோல்போல் மேலெழும்பி அசைவற்று நிற்க; அதுகண்ட இராஜ ஸ்திரீகளெல்லாரும் அருகில் வந்து, வாமதேவர் மலரடியில் வீழ்ந்து அழுது துன்புற்று, “சுவாமி எங்கள்பேரில் இரக்கம் வைத்துக் கோபத்தைத் தணிக்கவேண்டும்” என்றிரந்து கேட்டுக்கொண்டனர்.

உடனே அவர் கிருபைகொண்டு ஸ்தம்பித்த கரங்களும் வில்லும் வளையும்படியாக உத்தரஞ் சொல்ல, அவைக ளப்படியே ஆக, அரசன் பூமியில் விழுந்து புரண்டமுது, “நான் பாவசம்பந்தத்தினால் இந்தக் கோபங் கொண்டேன். தேவரீர் மனஸ்தாப மில்லாமல் என் பிள்ளையைக் காப்பாற்றி என்னையும் இரகூழிக்க வேண்டும்” என்று பரிந்து உபசாரத்துடன் வருந்தி நிற்க, அம்மன்னவனைக்

கண்ட திருந்திய சிந்தையையுடைய அருந்தவத்தினான், இறந்து போன பிள்ளையை மறுபடியும் பிழைக்கச் செய்ப, உடனே அவன் தாய்மார்களும் - மந்திரி - பிரதானி முதலானவர்களும் வந்து வணங்கித் துதிக்க, அவர்களை யம்முனிவர் ஆசீர்வதித்து மீண்டும் அரசனை நோக்கி, “இனி உன் பிள்ளை துன்முகனால் பழியும் பாவமு மில்லாமல் அரசாக்கி நடக்கும்; யாதொன்றற்குங் குறைவில்லை” என்று ஆசிசொல்லக்கேட்ட அரசனாகிய நலன், சந்தோஷ மடைந்து, தன் தமையன் வாங்கிவந்த இரண்டு குதிரைகளையுங் கொடுத்து, வேண்டிய உபசாரத்துடன் பணிந்து மங்களாசனம் பெற்றுக்கொண்டு, அயோத்தியாபுரி பட்டணத்திற் சுகத்துடன் அரசுபுரிந்து வாழ்ந்துகொண் டிருந்தான். இப்பால் வாமதேவ மகாரிஷியானவர் தம் குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு வனம் போய்ச் சேர்ந்திருந்தார். ஆகையால், கேளுந் தருமபூபதி! பிராமணர் தங்கள் முறைமை தப்பா திருந்தால், அவர்கள் மகத் துவத்தையும் பெருமையையும் ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்ல இயலாது” என்று மார்க்கண்டேயர் சொல்ல, அதுகேட்டு மன மகிழ்ந்த தருமராஜன் வணங்கி, “சுவாமீ! தேவரீர் யாவரிலும் பெரியவரென்று யாங்களெல்லாருஞ் சந்தோஷ மடைந் திருக்கின் றோம். அப்படி இருந்த போதிலுந் தேவரீரைவிடப் பெரியவர்கள் உலகத்தி லிருக்கின்றார்களா, இல்லையா? அந்தச் சந்தேகத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க மார்க்கண்டேயர் சொல்லு கிறார்—

இந்திரதாய்மராஜன் சரித்திரம்

“ஓ தருமநந்தனா! ஆதியிற் சந்திரவமிசத்தை யாண்டு, உலகத்திற் பற்பல கீர்த்திகளைச் சம்பாதித்து, யாகாதிகளைச் செய்து பெருமை யடைந்து, தேவவிமான மூர்ந்து, தேவலோகத்தில் நித்தி யனாகத் தேவேந்திரனுடனே சரியாசனத்தி லிருந்து, சகல போகங் களையும் அநுபவித்து சந்தோஷமுற்றிருந்த இந்திரதாய்ம னென் னும் ஒரு இராஜன், தெய்வலோகத்தில் நெடுநாள் வாழ்ந்திருக்கை யில்; நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்து தேவேந்திரப்பட்டத்திற்கு வந்த இந்திரர், தேவவருடத்தில் ஒவ்வொருவரும் நூறுவயது வரை யில் இருந்து இறந்து போனவர்கள் அநேக ருண்டு. அப்படியிருக்க, இவன் மாத்திரம் இறக்காமல், முன்பு இரண்டு மநுவந்தரஞ் சொன்னேனே, அந்த மநுவந்தரம் எத்தனையோ வந்தும் அவைக

ளுக்கெல்லாம் இவன் தப்பிப் பிழைத்திருக்கையில் அவனைத் தேவர்கள் கூடி, “பூமியில் உம்முடைய பேர் அழிந்துவிட்டது. மறுபடியும் பூமியிற் பிறந்து பேருண்டாக்கிப் பிரபலப்படுத்தும்” என்று தள்ளிவிட்டார்கள். ஓ தருமந்தனா! ஒவ்வொருவனும் பூமியிலே அழியாதிருக்கும்படி செய்த நற்செய்கையாலுண்டாகிய பேர் உள்ளவரைக்குத் தெய்வபதவி பொருந்தி யிருப்பார்கள். ஆதலால் தன் பேர் விளங்கும்படியாக, சாவடி - சத்திரம் - தடாகம் - குளம் கோவில் - அல்லது நற்குணமுடைய பிள்ளைகள் இவைகளிலேதாகிலு மிருக்கவேண்டும். இப்பால் தேவர்களால் தள்ளப்பட்ட அவ்விந்திரதூய்மனென்னும் இராஜன் பூமியில் வந்து திரிந்து, என்னைக் கண்டு வணங்கித் தன் சங்கதிக ளெல்லாவற்றையுஞ் சொல்லி, “என் பேர் உலகத்தி லிருக்கிறதா அழிந்துபோய் விட்டதா, சொல்லும்?” என்று கேட்டான். அதற்கு நான், சிவ பெருமானுடைய கிருபையினால் யமனைச் சாதித்து என்றும் பதினாறுவய தென்று பெற்றநாள்முதல் அந்த இராஜன் என்னைக் கேட்ட நான்வரையிற் கணக்குப் பார்த்து, நூற்றெண்பத்தேழு பிரம்மாயுக நடந்து, இப்போதிருக்கிற பிரம்மாயுகு வயது எழுபத்தாறாண்டாகிறது. இன்னும் இருபத்துநாலு வயது இருக்கப்போகிறான் இந்தப் பிரமன். ஆதலால் இதற்குள்ளாக நீர் துரைத்தனஞ் செய்திருக்கவில்லை. இதற்கு முன்னதாக இருக்கவேண்டு மென்று நான் சொன்னேன்.

அதைக்கேட்ட அந்த அரசன் “உம்மைவிடப் பெரியவருண்டோ?” என்று கேட்க, “இமோத் பர்வதத்தில் ஒரு கோட்டான் தவம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறதென்று எனக்குக் கேள்வி; அதைக் கேட்டால் தெரியும்” என்றேன். நீருங் கூடவரவேண்டுமென்று அழைத்தான். அதற்கு நான் நல்லதென்று சம்மதிக்க இந் திரதூய்மராஜன் ஒரு வெள்ளைக்குதிரையாய் வடிவெடுத்து, என்னை ஏற்றிக்கொண்டுபோய் அந்த மலைச்சாரலில் விடுத்து, குகைக்குள்ளே தபசுசெய்துகொண்டிருந்த கோட்டானைக் கண்டு பணிந்து, தான் வந்த வர்த்தமானங்களைச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு அந்தக் கோட்டான் நகைத்து, ‘நானொரு அற்பாயுக உடையவன். என்னை நீர் கேட்க வந்தீர். நான் இதுவரையிலும் இருதூற்றிருபத்துனாலு பிரம்மாயுக கண்டேன்; இதற்குள் இல்லை. நீர் இராஜ்யபரிபாலனஞ் செய்தது இதற்குமுன் னிருந்தா லிருக்கவேண்டும்,

ஆனாலும் என்னிலும் மூத்தவர் சரஸ்வதி தீரத்தில் தவமிருக்கின்றார். அவர் பேர் குரண்டதேவர் அவரைக் கேட்டறியுங்கள்” என்று சொல்ல, அக்கோட்டானையுங் கூட ஏற்றிக்கொண்டு, அந்த இடத்திற் போய் அவரை யழைத்தனன். அந்தக் கொக்கா னது வெளியே வர, இந்நீரதாய்மன் அதை நோக்கி வணங்கித் தன்னுடைய சங்கதிகளைச் சொன்னான். அதுகேட்ட குரண்டம் ‘ஓ அரசனே! நான் இருநூற்றைம்பது பிரம்மாயுக அறிவேன். இதற்குள்ளாக உம்முடைய பேரைக் காணோம். இன்னுமுன்னாக இருக்கவேண்டுமோ என்னமோ’ எனக்கேட்ட இறைவன் ஆச்சரிய முற்று, ‘ஐயா குரண்டதேவா! உங்களைவிட இன்னும் பெரிய வர்க ளுண்டோ?’ என்று கேட்டனன். அப்படிக்கேட்கவும் அதற்கு அந்தக் கொக்கு, ‘மெத்தப் பெரியவர் கோபஞ்சகத்தில் தவமிழைக்கிறார். அவர் பெயர் கூர்மதேவர். நீங்கள் அவரிடத்திற்குப் போங்கள்’ என்று சொல்லவும் அக்குரண்டத்தையுந் தன் முதுகி லேற்றிக்கொண்டு அவ்விடத்திற்குப்போய் அவரை அழைத்தனன்.

உடனே அந்தக் கூர்மமானது வெளியேவந்து இராஜனுடைய வாய்மையைக் கேட்டு, இரக்கமும் கிருபையுங்கூர்ந்து, கண்களில் ஜலம் பெருகப் பெருமூச்சுவிட்டு, “இராஜனே! நீர் நீதியுடன் துரைத்தனஞ் செய்யும்போது எனக்கொரு சத்துருவினால் அபாயம் நேரிட்டது. அக்காலத்தில் ‘தருமதேவதையாகிய இந்திர தூய்மன் துரைத்தனத்திலும் இப்படித் துன்பம் வந்ததல்லவா?’ என்று நான் நினைத்தேன். உடனே உமது ஆஞ்ஞாசக்கரம் வந்து என் சத்துருவை யகற்றி என்னைக் காப்பாற்றி விட்டது. அதை நான் எக்காலத்திலும் மறக்கமாட்டேன்” என்று சொல்லி, ‘உம்முடன் கூடவந் திருப்பவர்களில் இவர் யார்?’ என்று கேட்க, அரசன், ‘ஓ கூர்மதேவா! இவர் கறைகண்டருக்குக் காலகாலனென் னும் பெயர்தந்த மார்க்கண்டேயர்’ என்று சொல்ல, அக்கூர்மதேவர் ‘ஐயா மார்க்கண்டேயரே! நீர் பரமேச்வரனுடைய கிருபை பெற்று இளங்கன்றான போதிலும், புத்தியுள்ளவனே பெரியவன். ஆகையால் நான் இருக்கு மிடத்திற்கு வருத்த மெடுத்துக்கொண்டு வர, நான் செய்த தவம் எப்படிப்பட்டதோ அறியேன்’ என்று உபசரித்து, ‘ஓ அரசனே! இதோ யிருப்பவர் யார்?’ என்று கேட்டறிந்து கொண்டு, ‘ஐயா கோட்டானே! என்னுடைய பாக்கியமே பாக்கியம். யான் இருந்தயிடத்தி லிருந்து உங்களைக் காணப்

பெற்றேன்' என்று உபசரித்த பின்பு மற்றொருவரையும் இவரர்
 ரென்று கேட்டு குரண்டதேவரென் றறிந்து துதிசெய்து, "ஆனால்,
 நீங்களெல்லாருஞ் சிறுபிள்ளைக ளானபோதிலுந் தவசிரோமணிகள்
 எனக்கு மெத்த இளையவர்கள்' என்று சொல்லக்கேட்ட இறை
 வன், "தேவரீருக்கு வயதென்ன?" என்று வினவ, "அப்பா இராஜ
 குமாரனே! நான் முந்நூற்றதுபத்தொரு பீரம்மாயுசுதான் கண்
 டேன்" என்று சொல்லி, 'கேளுங்கள் உத்தமர்களே! இந்த இராஜனை
 நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள்போலும்! ஆயினும் நான் அறிந்தமட்டுஞ்
 சொல்லுகிறேன் யாவருங் கேளுங்கள். நண்பர்களே! இந்த மன்ன
 வன் துரைத்தனஞ் செய்யும்போது நடத்திய நீதிநெறிகளைச்
 சொல்ல என்னு லியலாது. இப்புனிதன் யாகாதிகளைச் செய்து
 தேவர்களுக்கு அவிர்ப்பாகம் ஊட்டிவைத்ததையும் அளவிட முடி
 யாது. சோடச மகாதானங்களைச் செய்த தொகையையும் அதின்
 வகையையுஞ் சொன்னால் எனக்குக் களையும் ஆயாசமும் உண்டா
 கும். நான் தள்ளாதவனாகையால் உபாயமாகச் சொல்லுகிறேன்.
 நிதானமாய்க் கேளுங்கள். இந்த நித்திய கோதானஞ் செய்த சத்திய
 வந்தனன் அரசாளும் நாளையில் உத்தமப் பிராமணர்களுக்குக்
 கொடுத்த பசுக்கள் மிதித்த குளம்படிப்பள்ள மிது. அதோயிருக்
 கும் வெள்ளம் அப்பசுக்களைத் தானங்கொடுத்தபோது வார்த்த
 தீர்த்தம். அவ்வெள்ளத்தினின்றும் பிரிந்த கோபஞ்சகமென்னும்
 பெயரினையுடைய இந்த மடு, மகா முக்கியமுடையது. ஆனதால்
 நான் இதிலிருந்து பரமேச்வரனைக் குறித்துத் தவமிழைக்கிறேன்"
 என்று கூர்மதேவர் கூறிய வளைத்துங் கேட்ட நாங்கள், ஆனந்தங்
 கொள்ளவே, உடனே தேவர்கள் தேவவிமானங்களுடன் புட்ப
 மாரி பொழிந்து வந்து, கோபஞ்சக தீர்த்தக்கரையில் இறங்கி
 யிருந்த அரசனை நோக்கி, 'இந்தப் புகழ் குன்றமல் இன்னும்
 விருத்தியாகும்படியாய் உம்மை அனுப்பிவைத்தோம். இப்போது
 கேட்டவர்களும் இந்தக் காலமன்றி யெந்த யுகாந்தரங்களிலேயும்
 அழியார்கள். இவர்கள் உள்ளமட்டும் உமது கீர்த்தியுங் குறையாது.
 நீருந் தேவபதவி பிரியாம லிருக்கலாம். ஆதலால் நீர் தேவலோகத்
 திற்கு வாரும்" என்று தேவதூதருந் தேவர்களும் அழைக்க,
 அதுகேட்ட அரசன் மகிழ்ந்து சொல்லுகிறான்—

"ஓ பண்ணவர்களே! சந்துநேரம் இருங்கள். இவர்களை என்
 கார்யநிமித்தமாக அழைத்துவந்து, இவ்விடத்தில் விட்டுப்போ

கிறது நன்மையல்ல. அவரவர்களை யதாஸ்தானஞ் சேர்த்துவிட்டு வருகின்றேன் ” என்று ஆமையினிடத்தில் விடைபெற்றுக் குதிரை ரூபமாகி, அவர்களை முன்போல் எடுத்துக்கொண்டு, குரண்டத்தை சரஸ்வதி தீர்த்தக்கரையில் விடுத்து, கோட்டானை இமவத்பரு வதத்தில் விடுத்து, என்னையுங் கொண்டு, வந்துவிட்டு நமஸ் கரித்து ஆசிர்பெற்றுக்கொண்டு, இந்திரவிமானத்தி லேறிப் பொன்னுலகமுற்று அந்நாள் முதல் இதுவரையிலும் அழிவில்லாமற் சகல சம்பிரமங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். இந்திரதாய்மனென்னும் இராஜன். ஆதலால், எத்தனை நல் வினைகளைச் செய்தாலும் அந்த வினைகள் பூமியிற் கெடாம லிருக்கிற வரையில் தெய்வலோக பதவி யுண்டு. அவைகளழிந் துபோனால் மறுபடியும் பூமியில் வந்து பிறக்கவேண்டியதே. அதற்காகத்தான் இவ்வுலகத்தில் யாவருஞ் சத்திரம் - கோவில் - குளம் - சாலை - சோலை - மடாலயம் - நாடு - நகரங்களெல்லாம் உண்டாக்குவதும் பிள்ளைகள் வேண்டுமென்று தவ மிழைப்பதும், இவன் பிள்ளை இன்னொருவன் என்று சொல்வதற்குத் திதிப்பிரயோஜனஞ் செய்வதென்று வைத்து நாமதேயங்களைச் சொல்லுகின்றதும் என்று அறிந்து கொள்ளும். ஆனால் எல்லாருஞ் சொல்லுகிறார்களாவென்றால், சந்ததி முழுமைக்கு மென்று நீரி றைக்கவேண்டியது. இப்படியெல்லாங் கூறியிருக்கின்றது வேதவிதி. ஓ தருமநந்தனா! தவத்திற் சிறந்து ஆயுளிற் பெரியவர்களா யிருப்பவர்களை யெல்லா மறிந்துகொண்ட ரல்லவா?” என்று கேட்ட மார்க்கண்டேய முனிவரைத் தருமபூபதி வணங்கி, “சுவாமீ தங்கள் கிருபையினால் அறிந்துகொண்டேன் ” என்று சொல்லி மற் றொன்று கேட்கலாயினர்.

துந்துமார மகாராஜன் சரித்திரம்

“ஓ என் ஆண்டவனே! சூரியவமிசத்திற் பிறந்து, சகல வேத நீதியுந் தெரிந்து, கோபமென்பவைகளை யகற்றி, லோபமாதிகளை நீக்கித் துரைத்தனஞ் செய்துவந்த இட்சுவாகு மகாராஜ னுடைய வமிசத்திற் பிறந்த ஒருவனுக்குத் துந்துமாரனென்று இராக்கூசப் பெயர் வரவேண்டியது என்ன காரணம்? அதனை எனக்குச் சந்தேக நிவர்த்தியாகச் சொல்லவேண்டும் ” என்று கேட்க, மார்க்கண்டேயர் “கேளும் இறைவனே! இந்தப் பூமியில் உதங்கமகாரிஷியென்பவர் பரிசுத்த சாத்வீக சீல சம்பன்னராகத்

தவமிழைத்து வருங்காலையில், சங்குசக்கர கதாகட்க கோதண்ட பாணியாய்த் துளபமாலை கௌஸ்தவாபாண முதலியவையிலங்கக் கருடவாகனஞ்ஞடராய்ப் பரமபதநாதன் பிரசன்னமாக, அது கண்ட உதங்கர் எதிரெழுந்து பணிந்து, “சுவாமீ! சமுத்திரத்தில் அலைபோலும் ஊசலைப்போலும் இறந்தும் பிறந்தும் உழலும் வருத்தத்தை நீக்கித் தேவரூடைய நிருவடி நீழலைத் தந்து இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, அந்த உதங்க ரிஷியை அவர் நோக்கி, “இனிமேல் உமக்கு இறத்தலில்லை. நித்தியமாக இருந்து நம்மைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கக்கடவீர். உம்மால் ஓர் உபகாரம் உலகத்திற்குத் தேவர்களுக்கும் ஆகவேண்டி யிருக்கிறது” என்று மறுமொழி யுரைத்துப் பரவாசுதேவன் பரமபதத்திற்குச் சென்றனர். அதுகேட்டு மகிழ்ந்த அம்மகாரிஷி அவ்வனத்திலேயே தவம்புரிந்துகொண்டு சிலநாளிருக்கின்ற நாளையில், சூரிய குலத்தரசரில் இடசுவாகு மகாராஜனிருந்தான். அவன் புத்திரன் யதுமகாராஜன். அவன் சுதன் காருத்தன். அவன் மகன் பிரசேனன். அவன் பிள்ளை பிருது. அவன் குழவி ஆசு. அவன் சிசு சாபத்திரன். அவன் சேய் பிருகுதச்சுவன். அவன் மகவு குவலையாச்சுவன். அவன் மகிழ்வு இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகள்.

இந்த இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகள் மிகுந்த திறத்தினை யுடையவர்களாக இருக்கவும், குவலையாச்சுவனே துரைத்தனம் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். அந்நாளில் உதங்கமகாரிஷியென்பவர் அவனிடத்தில் வர, அதுகண்ட அரசன் உபசார நமஸ்காரங்களெல்லாங் செய்து, “சுவாமீ! இந்த உலகத்தாசையை விடுத்துக் காட்டுக்குப் போய்த் தவமிழைக்க நினைத்திருக்கின்றேன். ஆதலால், எனக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்” என்று சொல்ல. அதுகேட்ட உதங்கமகாரிஷியானவர்,--“ஓ வேந்தே! நீதிகுன்றாமல் யாகங்களைச் செய்து வேதவிதிப்பிரகாரம் மதுக்களை இரக்ஷித்து வருகிற இராஜனடையும் பலனைத் தவமிழைப்பவர்கள் பெறமாட்டார்கள். ஆகையால், நீர் அரசுபுரிவதே தருமம். இதைவிட மேலானது வேறொன்று மில்லை. மேலும் உம்மிடத்தில் ஒரு லோகோபகாரமான காரியத்தைப்பற்றி வந்தேன். அது என்ன வென்றால், ஸ்ரீமந்நாராயணன் பாற்கடலில் ஆயிரம் பனாமகுடமுடைய ஆதிசேடன்மீது ஞானநித்திரை செய்யுங்காலையில், அவருடைய சுவாசத்தி லிருந்து இரண்டு இராக்ஷசர் பிறந்தார்கள்.

அவர்கள் மது கயிடவரென்னும் பேருடையவர்கள். இவர்கள் யமனும் நெங்கி எல்லா உயிர்களும் ஒடுங்கும்படியாக உலகமெங்கும் யுத்தஞ்செய்து, பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டிருக்கும் பரத் தாமனிடத்தில் வந்து பற்பலவித உபத்திரவங்களைப் பண்ணுகையில் மகாவிஷ்ணுவுக்குக் கோபம் பிறந்து, பஞ்சாயுதத்துடனெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தும், அவர்களைக் கொல்லக்கூடாம லிளைத்து, தன் பலமுற் தனக்குத் தெரியாமல் நின்று மயங்கி இவர்களை உபாயத்தினுற் கொல்லவேண்டுமென்று கருதி, இதனைச் சொல்லுவதாயினார்.

‘ஓ பலவான்களே! உங்கள் திறத்திற்கு நான் இளைத் துப்போய்விட்டேன். இப்போது எனக்கு உங்கள்மீது மிகுந்த சந்தோஷ முண்டாச்சது. உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள் தருகின்றேன்’ என்று சொல்ல, அந்த யவர்கள் கேட்டுக் கலீரென நகைத்து, ‘பளா! பளா! வெகு நேர்த்தி! (துட்டுப் போடாதவர்களுக்கு இரட்டைப்பங்கு) என்பதுபோல் நீ பட்டபாட்டை யோசிக்காமல், எங்களுக்கு வரமா கொடுக்கப்போகி றாய்! போதும்: போதும். உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள் நாங்கள் தருகிறோம்’ என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லிய இருவரையும் விஷ்ணு நோக்கி, ‘சொன்ன சொல் தப்பாதிருப்பீர்களானால் உங்களை நான் வரங்கேட்பேன். நீங்கள் வேளைக்கொரு பேச்சுப் பேசுகின்றவர்கள். உங்களை நான் எவ்வாறு கேட்பது’ என்றார். உடனே அவ்விருவர்க்குங் கோபம் பிறந்து, ‘நீ தான் சொல் தவறுகிறவன்; மோசக்காரன். நாங்க லொருகாலுந் தவறமாட்டோம்’ என்றவுடனே, விஷ்ணு, ‘ஆனால் நான் எனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேட்கின்றேன். அஃதியாதெனில், நீங்க ளிருவரும் என்னால் இறந்துபோக வரங்கொடுக்க வேண்டும்’ என, அதற்கவர்கள் நகைத்து, ‘நீ சூதனாபடியால் இப்படிப்பட்ட வரத்தைக் கேட்டாய்; அப்படியே கொடுத்தோம். ஆனால் தண்ணீரில்லாத இடத்தில் எங்களைக் கொல்’ என்று சொன்னார்கள். உடனே தம்முடைய இரண்டு தொடைகளிலு மிருந்த உதிரத்தையும் நீரையுமொதுக்கிவைத்து, அந்த யிரண்டுபேரையும் தொடைச்சந்தி லிதுக்கிக் கொன்றுவிட்டார்.

உடனே அவர்களுடைய குமாரனாகிய துந்து வென்பவன் இந்தச் செய்திகளைக் கேட்டு, பிரம்மாவைக் குறித்து அரிய தவஞ்

செய்தான். பிரமதேவர் பிரசன்னமானார். அவன் அவரை வணங்கி, விஷ்ணுவைக் கொல்ல வரங் கேட்டான். அதற்குப் பிரமதேவர், 'நீ மெத்த பலசாலியாகுக! ஆனாலும் இன்னுஞ் சில காலத்திற்குள் என்னிடத்திற் பெற்ற இவ்வரத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு அப்பால்விஷ்ணு விடம்சென்று யுத்தஞ்செய்யக்கடவாய்' என்று சொல்ல, அவன், 'எப்படி வரத்தைப் பலப்படுத்துகிறது' என்று கேட்க, 'சமுத்திரக்கரை யோரத்திற் படுத்துக்கொண்டு சில நாள் நித்திரை செய்தால், ஒரு வருஷத்துக் கொரு சுவாசம் புறப்படும் அதனாற் பலமுண்டாம்' என்று சொல்லிப்போனார். உடனே அவன் கடற்கரையில் வந்து படுத்துக்கொண்டு நித்திரைபோகிறான். இப்போது அவனுக்குச் சுவாசம் புறப்படும்போது, மலை மாமுதலிய யாவும், வாடையுந் தென்றலு மடிக்க மடிந்துவிழுந் தன்மைபோ விருக்கின்றன. அந்த மூச்சில் அகப்பட்டுக்கொண்ட என்னுடைய ஆச்சிரமமும் நானுங் குடிசையும் ஊசலாடா நின்றோம். அந்த வனங்களுடைய வளங்க ளெல்லாம் அழிந்துபோய் விட்டன; பெரியோர்களெல்லாரும் வாடி ஒடிப்போனார்கள். நான்மாத்திரம் உலர்ந்த சருகானேன். தேவர்கள் வருந்துகிறார்கள். ஆகையால் மகாராஜனே! எங்களைப்போ லொத்தவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வருமானால் உலகத்தை யாளும் அரசன்தானே துணையாக விருந்து காப்பாற்றவேண்டும்? உமக்குவேண்டிய பலமும் எங்கள் தபோபலமுங் கொடுக்கின்றோம். நீர் தயவுசெய்து படையெடுத்துப் புறப்படும். உம்மால் அவன் அபஜயப்படுவான்" — என்று சொன்னார்.

அதைக்கேட்ட குவலயாச்சுவன் தனது இரதகஜதரகபதாதி யோடும் இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளோடும் இரதாருடனாகப் புறப்பட்டான். சகலதேவர்களும் பெரியோர்களும் வாழ்த்தினார்கள். அப்படியே சமுத்திரக்கரையில் வந்து பார்த்து, தூங்கிக் கொண் டிருந்த துந்துவென்பவனை யெழுப்பும்படி தன் பிள்ளைகளுக்கு உத்தரவு செய்தான். உடனே இருபத்தோராயிரம் பிள்ளைகளும், பிண்டிபாலம் உலக்கை வச்சிரதண்டம் கொழும்பு முசலம் சூலம் வேல் முதலியவைகளைக்கொண்டு குத்தியும், அடித்தும், இடித்தும், துவைத்தும், துன்பப்படுத்தும்போது; அவனுடைய தீவினைவசத்தாற் கும்பகர்ணன் நித்திரை தெளிந்ததுபோ லெழுந்தான். அவனுடைய சுவாசத்தினால் அப்போது வந்த யானைகள்

சேனைகள் இரதங்கள் முதலியன எல்லாம் எதுகை மோனை விட்ட பாட்டைப்போல் ஒட்டங்கொள்வதாயின. அந்த வேளையில் அரசனும் அவன் பிள்ளைகளும், சேனைகளும், சிறந்த வித்துவான்களால் திருத்தப்பட்டுக் கற்பனையலங்காரங்கொண்ட கவியைப்போல் வளைந்துகொண்டு யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது துந்துவான வன் சோம்பல் நீங்கி யெழுந்து, காலாக்கினிபொழியுங் கண்ணை யுருட்டி விழித்து நெடுநேரம் போராடி, சேனைகளெல்லாம் இளைக்கவும் இருபத்தேதாராயிரம் இராஜபுத்திரர்கள் களைக்கவுஞ் செய்தான். அக்காவலனை அரசனெதிர்க்கவும், தானு மவனை யெதிர்த்து, இரு வருஞ் சூலம் வேல் முதலியவற்றால் ஒருவருக்கொருவர் சோனை பெய்தலைப்போலும் சித்திரைத்தீக்காய்ச்சலைப்போலும் யுத்தஞ் செய்தார்கள்.

அந்தவேளையில் அரக்கன் சூலாயுத மெடுத்து விடுத்து, “கெடுத்தே னுலகத்தை” என்று கடுகடுத்தான். அதற்கு அரசன் பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை யுச்சரித்து வச்சிர தண்டம் பிரயோகஞ் செய்யவும், அவுணன் சூலம் பொடியாயது. அதுகண்ட அரக்கன் தண்டாயுதத்தினுற் சாடினான். இராஜனும் ஒரு பிரம்மாஸ்திரத் தைப் பிரயோகஞ் செய்தான். அந்த அஸ்திரமானது தண்டாயு தத்தையுந் தகர்த்துத் துந்துவென்பவனுடைய சரீரத்தை இரண்டு துண்டாக்கியது. அதைக்கண்ட தேவர்கள் பலவாறு அரசனைக் கொண்டாடிப் புஷ்பவருஷந் தூற்றினர். ரிஷிச்வரர்கள்-தவசிகள்-முதலிய யாவரும் மங்களாசனஞ் சொல்லி வாழ்த்தினார்கள். பின்பு அத்தேவரும் மற்றையரும் உதங்கமகாரிஷியுடன் கூடிக் குவலயாச் சுவ மகாராஜனைப் பார்த்து, “ஓ புண்ணியவானே! எவர்களாலுஞ் ஜபிக்கக்கூடாத துந்துவென்னும் அரக்கனைக் கொன்று எங்களுக் கின்று சௌக்கியங் கொடுத்தபடியால், இன்று முதற்கொண்டு உன்னை யாவருந் துந்துமாரனென் றழைக்கக்கடவர். உலகமுள்ள மட்டும் இந்தப்பேரே உனக்கு வழங்கக்கடவது” என்று இன்னு மவனுக்கு வேண்டிய மந்திரார்த்தங்களுஞ் சொல்லி, “உனக்கு வேண்டிவனவாகிய வரங்களைக் கேள் தருகின்றோம்” என்றனர். அவர்களை அரசன் பணிந்து, “சுவாமிகாள்! தங்க ளாசிர்வாதத்தி னுற் சகலமும் பெற்றிருக்கின்றேன். ஆனால் ஒருவர முண்டு. அஃதாவது எனக்கும் என் கால்வழியில் வருபவர்க்கும் எக்காலத்தி லும் பிராமணவிச்வாசமும் கடவுள்பக்தியு மிருக்கவேண்டும், அப்

பிராமணாதிகள் பொருட்டில் எங்களுக்குச் சகலவெற்றியும் உண்டாகும்படியாய் அதுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்” என்று வருந்திய பூபதிக்கு அப்படியே வரங்கொடுத்து, வேதமந்திரங்களினால் திவ்யாஸ்திரங்கொடுத்துப் புகழ்ந்து போனார்கள். மகாரிஷிகளெல்லாரும் வனம் சென்றார்கள். இப்பால் உதங்கமகாமுனிவர் அரசனை அயோத்தியிற் கொண்டுவந்து விடுத்து, புத்திரவர்க்கத்துடன் வாழ்ந்திருக்க வரமளித்து, தாமுஞ் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தவச்சூழலுக்குப் போனார். இந்தச் சூரியவம்சத்து இராஜனுக்கு முன்பேர் குவலயாச்சுவன். இந்தத் துத்துவென்னும் அரசர்களைக் கொன்ற ஜயத்தினால் துத்துமாரமகாராஜனென்று பேர்வாய்த்ததென்று மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் தருமராஜனுக்குச் சொல்ல, தம்பிமாரும், வேதபுங்கவரும் சுத்த நிஷ்கள சொரூபராகிப் பக்தவச்சல பரமாத்வாய் விளங்காநின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோடுங் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

கௌசிகன் சரித்திரம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இப்பால் தருமபுத்திரர் மார்க்கண்டேயரை வணங்கி, “சுவாமீ! இந்தப் பாஞ்சாலி, நாங்கள் விவாகஞ் செய்துகொண்டநாள்முதல் இதுவரையிலும் எங்களைந்துபேருக்குங் காலமறிந்தும், சமயமறிந்தும், தருணமறிந்தும், உண்பன தின்பனவற்றிலும் புனைத லணிதல் முதலியவைகளிலும் குறைவிலா கியற்றி; யாங்கள் மனோமகிழ்ச்சி கொள்ளத்தக்கதாய் நன்மார்க்கமாக நடந்து வருகின்றோம். ஆகையால் உலகத்தில் இந்தத் திரௌபதைக்கு மிஞ்சின ஸ்திரீகள் இல்லையென்று அடியேன் நினைத்திருக்கின்றேன். இப்படிப்பட்ட விசுவாசத்தோடு இவள் இருக்கின்ற காரணமும், உலகத்திற் பெண்களைப் பெற்றவர்கள் ஒருவனுக்குப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொடுத்தவுடனே அந்த ஸ்திரீயானவள் புருஷனுக் சூரியவளையன்றித் தாய்தந்தையர்களுக் சூரிமையில்லாமற்போவதும், பிள்ளைகளைப் பெறுகின்ற வருத்தம் இன்னொருடைய தென்றும், தீயகருமங்களை யுடைய ஸ்திரீகள் என்னகதி புகுவார்களோ அதையும், எனக்குச் சந்தேகத்தீரச் சொல்லவேண்டும்” என்று துதித்துக் கேட்ட யுதிஷ்டிரனை நோக்கி மார்க்கண்டேயர், “ஓ அரசனே! ஸ்திரீகளுக்கு மூன்று காவலுண்டு. அஃதென்னவெனில்; பெற்று வளர்த்துக்

கூர்த்தல் தாய்தந்தையரின் கடமை. ஒருவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்த பிறகு காப்பது புருஷன் கடமை; புருஷனுக்குப்பின் புத்திரன் கடமை. இப்படியிருக்க, ஒரு ஸ்திரீ ஒரு புருஷனை மணந்து கற்பு, அன்பு, நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு, நற்குண நற்செய்கை; புத்திரப்பேறு, விருந்தோம்பல் இவைகளெல்லா முடைத்தாயும்; 'நாயகனே, தெய்வம்-விரதம் - பலன் - நோன்பு முதலியன' என்றுன்னிப் போற்றி நடந்துவந்தும், இல்லற வாழ்க்கைக்கு ஓர் இன்றியமையாத் துணையா யிருந்துகொண்டும் வாழ்பவ னெவனோ அவனே இல்லக்கிழத்தி. இவ்வில்லறம் ஏனைய அறத்துக்கெல்லாந் துணையாகையாலும், நாயகனும் நாயகியும் அதற்குரியவ ராகையாலும், அந்த நாயகனே அந்த ஸ்திரீக்குச் சகல சுபமும் பலனுமென்றறிவீர். இஃதல்லாமல் தந்தையானவன் புண்ணியவசத்தினால் பொருளைத் தேடி, பிள்ளை வேண்டுமென்று தவம், தானம் விரதம், நோன்பு முதலியவைகளைச் செய்து, மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முதலியவைகளைத் தரிசித்து, நல்லோர் பெரியோர்களை நாடி, ஒரு புத்திரன் பிறந்தபிற்பாடு அவனுக்குப் புத்திரோச்சவம், ஜாதக கன்மம், நாமகன்மம், அன்னப்பிராசனம், சவளம், உபநயனம், அக்ஷராப்பிராசம் இவைகளெல்லாந் தன் கடமையாகச் செய்தாலும்; தாயார் பத்துமாதமுஞ் சுமந்து பெற்று வருத்தமுற்று அமுதமூட்டி வளர்த்தாலும், இருவருக்கும் இந்த வருத்தஞ் சரியென் றறியக்கடவீர். இப்படிப் பிறந்த பிள்ளையானவன் உலகத் துதிக்கக் கல்வியைக் கற்று, நல்ல பண்பிற் சிறந்து, யாவரும் 'இவனைப் பெற்ற தாயுந் தந்தையு மென்னதவ மிழைத்தார்களோ' என்று புகழும்படியாகச் சிறந்து, தன் மனையாளுடன் இல்லற தருமத்திற்குரிய ஒழுங்கின்படி மருவி, தன் தாய்தந்தையரைப் போற்றி, அவர்கள் கிரியாணத்திற்குரிய கடன்முறைகள் யாவும் மியற்றி, நீர்க்கடன் தீர்த்து, நிலைபெற்று வாழ்பவ னெவனோ அவன்ருன் சற்புத்திரன். அவனால் ஏழு ஜனனங்களிலுந் தந்தைதாய்க்குப் பழியில்லையென் றறியக்கடவீர். பெண்ணாகப் பிறந்தால் தன் பதிவிரதா நிலையைக் காப்பாற்றி, உண்டிமுதலிய வற்றாற் புருஷனை யுபசரித்து, நல்ல புகழைப் பெற்று, உலக மகிழ வாழ்வதே தனக்கும் தன்னை யின்ற தந்தை தாய்களுக்கும் பிரயோசன மென் றறியும். புருடனானவன் விரதங்களுமின்றி நான விருத்திகளைச் செய்து சற்கருமங்களைக் கைவிட்டு நடந்தால் பாவ

கதியை அடைவான். அதைவிட்டு மேலான உத்தமர்களையும் புராண சித்தார்த்தங்களையும் கேட்டுச் சற்கனம்ம் வழுவாது செய்துவருபவன் நற்கதியைப் பெறுவான். ஓ தருமநந்தனா! இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, ஒரு பிராமண சிரேஷ்டனாகிய கௌசிகனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும்” என்று மார்க்கண்டேயர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஓ முரசத்துவஜனே! விசித்தபுரமென்னும் பட்டணத்திற் கௌசிகனென்றொரு பிராமணன் வேதாப்பியாசம் பெற்றுச் சன் மார்க்கத்தை யடையவேண்டி, வசிஷ்டர் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று நெடுநாள் பாடங்கேட்டு வருகையில், ஒரு நாள் வெப்பத்தினால் வருந்தி ஒரு மரத்தின் நீழலில் வந்து நின்றான். அப்படி நிற்கவும் அந்த விருகூத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கானது எச்சமிட, அது அவன் தலையில் விழுந்தது. அவன் உடனே கோபங்கொண்டு கண்களைச் சிவக்க விழித்து மேல்நோக்கினான். அந்தக் குரண்டமானது வெந்து சாம்பராகப்போயது. அதனால் இந்தப் பிராமணன் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து, “நமக்கு மிஞ்சிய பெரியோர்களு முண்டோ?” என்று நினைத்து, தவச்சிரேஷ்டனாய்விட்டோமென்னும் அகங்காரம் படைத்து; நாள் தோறும் வழக்கப்படி அந்த ஊர்ப்பிராமண ரிருக்கும் அக்ராரத்துட் புகுந்து அன்னம் வாங்கியுண்பவன்; ஒரு வீட்டினுட்போய் ‘பவதி பிக்ஷாந்தேகி’ என்றிரந்தான். அதைக் கேட்ட அவ்வீட்டு உத்தமியானவள், தன் புருடனுக்குச் செப்பவேண்டிய உபசாரத்தில் மிகுந்த அன்பும் பக்தியும் பொருந்தினவளாகி, அவன் அன்னமுண்டு வாய்ப்புசிச்சயனத்திற்குச் சென்றதும் அந்தப் புண்ணியவதி அவன் கால்களை யழுத்தி வருஷக்கொண் டிருந்து, அவன் நித்திரைபோன பிற்பாடு இந்தப் பிராமணனுக்கு அன்ன மெடுத்துவந்தாள்.

அதைக்கண்ட பிராமணன் கோபங்கொண்டு, “நான் பிச்சைக்கு வந்து கேட்டு எத்தனை நாழிகையாய் விட்டது. இது வரையிலும் உண்டென்றும் இல்லை யென்றுஞ் சொல்லாமல் என்னைக் காக்கவைத்தாயல்லவா? அதிதிக்கு உபசாரம் பண்ணுகிறதைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்குப் பத்தி செலுத்துவது பெரிதோ?” என்று கண்களைப் புரட்டிப் பார்த்துக் கோபித்தான். அந்த ஸ்திரீயானவள் நகைத்து, “கொக்கென்று என்னைப் பார்க்கின்றாயோ? ஓ பிராமணனே! நீ அறியாதவன். உனக்குத் தருமத்

தின் வழி தெரியாது; சொன்னாலுங் கிரகிக்கமாட்டாய். இன்னும்
 நீ அநேக தருமங்களை யுணர்ந்து பக்குவப்படவேண்டி யிருக்கின்றது.
 இதற்குள்ளே அவசரப்பட்டுவிட்டாய். அது உன்னைக் கெடுப்ப
 தற்கு வந்து உன் தலைமீ திருக்கின்றது. இதற்குச் சாஸ்திர விசா
 ரணையுந் தக்க அநுபோகமுஞ் சாதுசங்கப் பழக்கமும் வேண்டும்.
 நான் ஏன் இப்படிச் சொல்லுவதென்றால் : பெண்களுக்கு தன்னைக்
 காத்தலுந் தலைவனைப் பூசித்தலும் நற்குணமும் நற்செய்கையுமே
 முக்கியமென்றும் புருஷர்களுக்கு, விரதம்-நோன்பு-தவம் முதலிய
 யாவும் முக்கியமென்றும் வேதத்திற் சொல்லி யிருக்கின்றமையால்,
 என் நாயகனுடைய பணிவிடைகளில் யான் இருக்கும்போது,
 சாக்ஷாத்மூர்த்தியாகிய கைலாசபதி வந்தாலும் எனக்கு நிமித்த
 மில்லை. இப்படியிருக்க, நீ தெரியாத தன்மையாற் கோபங் கொள்வது
 அழகல்ல ” என்றனள். இதைக்கேட்ட அந்தணன் பயந்து நடுங்கி,
 வனத்தில் யாருக்கும் தெரியாதபடி நடந்த கொக்கின் சங்கதியை
 இவ்விடத்திலிருந்து சொன்ன இந்தப் பாக்கியசாலிபொன்ற விரதசீலி
 யாரிருக்கிறார்கள் என்று மூன்றுதரம் வலம்வந்து அவ்வம்மைபின்
 பதாங்களில் வீழ்ந்து, “தாயே! எனக்கு நல்லுணர்வு வரத்தக்க
 தருமத்தைக் கட்டளையிடவேண்டும் ” என்றிரந்தனன். அப்படி
 இரந்த அந்தணனை நோக்கி அவ்வுத்தமி, “ஓ வேதிபரே! மிதிலாபுரி
 யில் தருமவியாதனென்னும் ஒரு வேட னிருக்கின்றான். அவனி
 டத்திற் சென்றால் உமக்குத் தருமசந்தேகங்களும் நீதியும் விளங்
 கும் ” என்று சொன்னாள். அதற்கவன், “தாயே! நான் தெரி
 யாமற் கோபங்கொண்டதைக் கூழிக்க வேண்டும் ” என்று நமஸ்
 கரித்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, அம்மாதுசிரோமணி சொன்னபடி
 மிதிலாபுரிக்குச் சென்றான். அங்கே தருமவியாதனென்னும்
 வேடனை விசாரித்தான். அப்போது அவன் கடைவீதியி லிருப்பா
 னென்று சிலர் சொல்ல, அதைக் கேட்டு வந்து பார்க்கும்போது
 அந்த வேடன் கடைவீதியில் மாமிசங்களை யறுக்கிறதும் வெட்டுகிற
 துங் கொத்துகிறதும் இருக்கக்கண்டு, இந்தப் பிராமணன் மன்
 வருத்தமுற்று, “என்ன பாவம்? இப்பேர்ப்பட்ட ஈனத்தொழிலைச்
 செய்பவனிடத்தில் அனுப்பிவைத்தாளே, அந்த உத்தமி ” என்று
 நினைத்து, மீண்டும், “நல்லது : ஒன்றை நாடி வந்தால் அதனது
 உண்மையை யறிந்து போகவேண்டும். ‘எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்
 பிருக்கிறதோ?’ என்பார்கள். இஃதன்றியுங் கமலஞ் சேற்றிலும்

முத்து சிப்பியிலும், அக்கினி கோவிலும் உண்டாவதன்றி, புதுகு முதலிய வஸ்துக்களும் அற்பமானவிடத்தில் உற்பத்தியாகின்றன. குணம் பெரிதேயன்றிக் குலம் பெரிதல்ல” என்று நினைத்துக் கொண்டு அவ்வேடன் சமீபத்தில் நெருங்காமல் தூரமாக ஒரு திண்ணையின்மீது போயிருந்தான். அப்படியிருக்கக் கண்ட அந்த வேடனெழுந்து, தன் வேலைகளெல்லாம் முடிந்தபிறகு துட்டுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு, கைகால்களைச் சுத்திபண்ணி, இந்தப் பிராமணன் இருந்த இடத்திற்கு வந்து தீர்க்கதண்டஞ் செய்து, “சுவாமீ! இன்ன அக்ராரத்திலிருக்கும் இன்ன வுத்தமி சொல்லி அனுப்ப வந்தவரல்லவா நீர்?” என்று அவ்வேடனானவன் கேட்டான்.

அதைக்கேட்ட கௌசிகன் ஆச்சரியமும் வருத்தமுமடைந்து ‘இஃதென்ன வினோதம்! இப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களை நாம் எப்படிச் சிறுக நினைப்பது? இஃதெல்லாம் ஈசுவரச் செயலே யன்றி வேறல்ல’ என்று உன்னி நிற்கும்போது, வேடன் அந்தனைப்பார்த்து, “ஓ சுவாமீ! நீர் விசிஷ்டாசாரந் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி வந்தவர். நான் புன்தொழிலை யுடைய வேடன். அவ்வாசாரத்தைக் குறித்து எனக்கென்ன தெரியும்” என்று சொல்லவே, வந்த பிராமணன் மதிமருண்டு, “இவன் அகம் புறம் இரண்டுத் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க மகா ஞானியா யிருந்தும், ‘எமக்கென்ன தெரியும்’ என்றே சொல்லுகின்றான். நாம் யாதொன்றுத் தெரியாதவனாய் யிருந்தும், தவசிரேஷ்டராகிய வசிஷ்ட மகாமுனிவருடைய சார் பிலிருந்த மகத்துவத்தாற் கொக்கை யெரித்தபோதே, எல்லாந் தெரிந்ததாய் அகங்காரங் கொண்டோம். ஆ! ஆ! என்ன பேதைமை?” என்று உன்னும்போது அந்தத் தருமவியாதக் கிராதன் அவனைப்பார்த்து, “வாரும்” என்று தன் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போய் ஓர் ஆசனங்கொடுத்து அதி விருக்கச்செய்து, ‘இவர எப்படியும் பிராமணகுலத்திற் பிறந்தவர், தருமதேவதை ஸ்வரூபமாய் விளங்கப்பட்டவர். இவருடைய மனதிலிருக்குஞ் சந்தேகங்களைத் தீர்த்துவிட்டு வேண்டிய நூல்களும் அவைகளின் பிரயோஜனமும் அறியும்படி செய்யவேண்டும்’ என்று வேடன் நினைக்கும்போது, இந்தப் பிராமணன் தருமவியாதனை நோக்கி, “நீர் தேவதாஸ்வரூபமாய் விளங்குகின்றீர். உம்மிடத்தில் இருக்கும் நெறிகள் யாவும் பார்க்க எனக்கு மெத்த சந்தோஷமாயிற்று

ஆனால் இப்படிப்பட்ட உமக்கு இந்த ஈனத்தொழிலி விருந்து வாணி பஞ் செய்வதற்கு எப்படி இயலுகிறது? பாவங்களிலெல்லாம் பெரிது கொலை. பஞ்சமா பாதகத்திலும் முன்னணியி விருக்கின்ற அற்பத்தொழிலை நீர் அநுஷ்டிப்பது அழகல்ல” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட தருமவியாதன், “ஐயா கௌசிகரே! கேளும். பிராமணர்கள் சாந்தம் - பொறுமை - ஒழுக்கம் - ஆசாரம் - ஜபம் - விரதம் - தவம் முதலிய கருமங்களை அநுஷ்டிக்க வேண்டியது. அரசர்கள் ஜபம் - தவம் - விரதம் - நீதி - இரக்கம் - தன்னுயிர் போல் மன்னுபிரகாத்தல் - விகிதர்களைக் காப்பாற்றாதல் - அகிதர்களைத் தண்டித்தல் முதலியவைகளை நடத்தவேண்டியது. வைசியர் உழுது பயிர்செய்தல் - பசுக்காத்தல் - பொருளிட்டல் - தருமம் - இறைவழியில் நிற்கல் - பெரியோரைப் பூசித்தல் முதலியவைகளைச் செய்யவேண்டும். சூத்திரர் இந்த மூவருக்கும் ஏவற்றொழில் புரிந்து ஆணைகடவா திருக்கவேண்டும். இப்படியிருக்க, நாங்கள் வேடர் குலமானதால் நாங்கள் பட்சி - மிருகம் முதலியவற்றைக் கொன்று மாமிசங்களை விற்று ஜீவனஞ் செய்யவேண்டியது. இப்படி அவரவர்கள் குலத்தொழிலை நடத்தாவிட்டால், இந்த மிது லாபுரியை ஆளப்பட்ட சத்தியசந்தனாகிய ஜனகமகாராஜன் தன் பிள்ளையாபிருந்தபோதிலுந் தண்டனை செய்வார். அதினால் நான் என் குலாசார முறைமைப்படி, கொன்று கொண்டுவருகிறவர்களிடத்தில் விலைகொடுத்து வாங்கி விற்று, வந்த இலாபங்களில் தேவாலயங்கள் - விஷ்ணு வாலயங்கள் - பெரியோர்கள் - பிராமணர்கள் - அதிதிகள் - சுற்றத்தார் - வேலைக்காரர்கள் - அண்ணன் - தம்பி - பெண்சாதி - பிள்ளைகள் முதலியவர்களுக் கொல்லாங் கொடுத்து, என் தாய் தந்தையருக்கு முபசரித் தூட்டி, மிகுந்ததையான் புகிக்காநின்றேன். இஃதன்றியும், எனது தாய்தந்தையரைப் பூசாவிதி முறைமைப்படி நித்தியமும் பாதபூசை புரிந்து, சத்திய சவுசம் நித்தியஜபம் நியமத் தப்பாமல், பொறுமை சாந்தம், கிருபை, நற்குணம், சீவகாருண்யம், இவைகளை வகித்து; அன்னிய தார மிச்சியாமலும், பிறர்பொருள் கவராமலும், துஷ்டபிஷ்டஞ் செய்யாமலும், தெய்வதூஷணை, பெரியோர் தூஷணை, வேதாகம புராணதூஷணை இவையெல்லாமலும் பெரியோர்கள் விதித்திருக்கும் விரதம், நோன்பு, நன்னடக்கை முதலியவைகளை அநுசரித்து, பொய்க் கருமங்களிற் பிடிவாதமில்லாமல், மெய்க்கருமங்களில்

உறுதிகொண்டு, மனம் அடங்கி யிருப்பவர்களுக்கு வேததீதியின் அநுபோகங்களைத் தெரிந்தமாத்திரஞ் சொல்லி, என்றும் நல்ல காலமாகக் கழித்து, எவர்கள் மனமுந் திடுக்கிடச் செய்யாமல், இந்த ஈனகுலத்திற் பிறந்தும் எவர்களுக்கும் பாததூளிபோன்றவகை இருக்கின்றேன். இவைகளை உம்முடன் சொன்னதைப் போல் இதராளுக்குச் சொல்லமாட்டேன். இஃதல்லாமலுந் தன் குலாச்சார தருமம் தப்பாமல் நடக்கிறதே உத்தமம். எந்த ஜந்துக்களிடத்திலேயும் பூர்த்தியான இரக்கம் வைத்து நடக்கிறவன் இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலுஞ் சவுக்கியம் பெறுவான். உளனும் புறமும் ஒத்தநடக்கையும் நினைப்பும் உடையவன் உத்தமன். சத்தியசவுசம் உடையவ னெவனோ? அவனை சுசியானவன். பேராசை நீக்கி; கோபம், லோபம், மோகம், இவைகளை விடுத்து; புத்தி சிதறவொட்டாமல் தரும வழியிலே நின்று, ஒருவன் செய்த தீங்கினைப் பொறுத்து, உடனே அதை மறந்து, துஷ்டவுறவை விலக்கி வீண்காலம் கழிக்காமல் நல்விஷயத்தைப் பெற்று, பிறன் பழி கூறல் - குடிதோஷ முரைத்தல் முதலியவைகளை அகற்றி, பெரியோரையும் உலகத்தையும் தழுவி நடக்கும் நெறியை விடாமலும், பிரமசாரி - கிரகஸ்தன் - வானப்பிரஸ்தன் - சந்நியாசி. இந்த நான்காச்சிரமத்தில் எதைப் பற்றினாலும் அதன்வழியில் உறுதியாக நின்று சாதித்தல் வேண்டும்.

இப்படி அநேக நன்மார்க்கங்களை அநுஷ்டிப்பதெல்லாம் நல்ல நடக்கை. இவைகள் தப்பி நடத்தல் தீய நடக்கை. நல்ல வழிகளால் மேலான மோட்சமுண்டு. தீயவழிகளால் நரகமுண்டு. எப்போதும் அந்தக்கரணஞ் சுத்தியா யிருக்கவேண்டும். இவைகளை யெல்லாம் வழுவாமல் நீர் நடத்துவீராகிற் பிறருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்யும்படியான ஆசாரியத்துவ முண்டாவதன்றி, மோட்சத்துக்கும் விதைபோலாவீர். மேலும் ஜீவஹிம்சையைக் குறித்துச் சிலவற்றைச் சொல்லுகின்றேன் கேளும். அதாவது: வேதவேதியார்களெல்லாரும் எத்தனை பசுக்களை யாகத்தில் வதைக்கின்றார்கள். அரசார்களெல்லாரும் வேட்டை மார்க்கத்தில் எத்தனை ஜீவனை மாய்க்கின்றார்கள். யுத்தகளத்திற் கண்ட துண்டமாக எத்தனைகோடி சதுரங்கசேனைகள் இறக்கின்றன. பூர்வத்தில் அரசார்களில் வெகுபேர் தினம் ஒன்றுக்கு இரண்டாயிரம் பசுக்கள் வரையிலும் வதைத்து யாகம்பண்ணி இருக்கின்றார்கள். இவர்

களுக்கெல்லாம் நற்கதியே யன்றித் தூர்க்கதி கிடைத்ததில்லை. இவ்வுலகத்தில் வெகுபேர் ஜீவஹிம்சை செய்கின்ற தில்லையென்று வாக்கினுற் சொல்லுகின்றார்கள். அவர்கள் நடக்கிறபோதும் படுக்கிறபோதும் மண்வெட்டி கொண்டு வெட்டும்போதும் கோவில்குளம் ஏரி துரவு கிணறு இவைகளெல்லாங் கட்டும்போதும், அநேககோடி ஜீவன்கள் மாய்த்துபோகின்றன. தங்களுக்குத் தெரிந்திருந்துங் கொல்லுவதில்லை யென்று சொல்லுவது மயக்கமே யன்றித் தெளிவல்ல. ஓ கௌசிகரே! பிரமதேவனாற் சிருஷ்டியாகும் போது இன்னின்ன ஜந்துக்கள் இன்னார் இன்னாரால் இவ்வித மாய் இவ்வேளையில் இப்படியாவக்கடவதென்று நியமித்தபடி நடக்க இருக்கின்றபோது, இவர்களேன் நான் கொல்லுவ தில்லையென்னும் மொழி கூறுவது? ஆனால் இவர்களால் ஒன்றைக் கொல்லவும் பிறப்பிக்கவுங் கூடுமானால், இந்த மொழி சொல்லலாம். இவர்கள் கதியே இவர்கட்குத் தெரியாதிருக்கும்போது மற்றொரு ஜந்து வின் கதியைப் பேசவேண்டியதில்லை. யாவுங் கடவுள் சித்தமென்று மனப்பூர்த்தியா யிருக்கவேண்டியது. மேலும் குலாசார தருமத் தப்பாமல் நடப்பதே கொல்லாவிரதம்; அதுவே ஒருவராலும் அளவிட்டுச் சொல்லா விரதம். இவைகளைத் தப்பி நடந்தவர்க ளெல்லாரும் விரதத்தைப் பூண்டவ ரல்லர். பின்னையும் பூர்வஜன்மத் திலே செய்த நல்வினை தீவினைகளினாலே இந்த ஜனனம் வந்தது. இந்த ஜன்மத்திலும் ஜாக்கிரதையா யிராமர்தீயகருமங்களைச்செய்து பொய்யான புழுக்குரம்பையை மெய்யென்று கருதி, “நான் செய்தேன்; நான் போனேன்; என்னுடையது; என் சம்பாதனை” என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்தச் சரீரத்தை எவ்வளவு காலம் பாதுகாத் தாலும் கடைசியில் மோசஞ்செய்து நழுவிவிடும். பிறகு வெறு புதுவஸ்திரர் தரிப்பதுபோல் மற்றொரு தேகம் வரும். அதோடு வியாதி சுகம் துக்கம் பாலியம் யௌவனம் கௌமாரம் விருத்தாப் பியம் முதலியவைக ளடைந்து திரும்பவும் இறந்துபோம். நல்வினையைச் செய்தவர்கள் தேவாம்ச முடையவ ராவார்கள். நல்வினையுந் செய்திருந்தால் மானிடராவார்கள். முற்றிலும் தீவினை களையே செய்திருந்தால் தாவர சங்கமங்களில் பிறந்து, இறக்கிறதும் பிறக்கிறதும் யிருந்து வருந்துவர்; கரையேற முடியாது.

ஆகையால் உடலைவெறுத்து, அதற்குள்ள பாசபந்தங்களையும் அகற்றி நிலைபெற்று, பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி, நிராசையாக இருந்து கடவுளைத் தியானத்தில் நிறுத்தினவர்கள், பிறவிப்பெருங் கடல் நீந்துவார்கள். இஃதல்லாமலும் பூதங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, பொறிகள் ஐந்து, அந்தக்கராணங்கள் நான்கு, இவைகள் ஆன்மதத்துவம். இவைகள் கூடியதே ஒரு தேகம். எல்லாத் தேகத்திலும் மானிடதேகமே உத்தமமென்று சொல்லப்பட்டது. அது எப்படியென்றால், இது நன்மை இது தீமை என்று அறியப்படுங் காலம் எதுவோ, அப்போதுதான் அது நல்ல ஜனனம். அறியாதவரையில் மிருகத்திற்கும் இதற்கும் பேதமில்லை; கருமமும் விடாது; பிறப்பும் இறப்பும் நீங்காது. ஆகையாற் புலன்வழியில் அறிவைச் செலுத்தாமல் ஞானவழியிலே நடத்தி, தன்னை அறிந்து, தலைவனையு ஆராய்ந்துகண்டு கலந்த காலையில், அன்றைக்குத்தான் கிடைக்கும் மேலான பெரும்பதவியென்னு மோட்சம்” என்று சொல்லக்கேட்ட கௌசிகன், பிரம்மானந்தத்தை அடைந்து ஆனந்த பாஷபம் பெருக நின்றான்.

அதைக் கண்ட தருமவியாதன், தன்னுள்ளே மகிழ்ந்து, அவ்வந்தணனுடைய பக்குவநெறி கண்டு அவ்விடம் விட்டு அவனை உள்ளறைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆசனங்கொடுத்து இருக்கச் செய்து, தன் தாய் தந்தையரை ஊஞ்சலிலிருந் தெடுத்து மெல்லிய ஆசனத்தில் வைத்து நித்திய பூஜையை நியதிப்படி செய்து துதித்து, வலமிடமாகப் பிரதட்சணம்வந்து தன் பத்தினியுடன் அவர்களைப் பணிந்து, மாமிச வகைகளும் பழவகைகளும் உபசரித்தூட்டி, கைகால் சுத்திசெய்து, தாம்பூலங் கொடுத்து, பழையபடி அவர்களை ஊஞ்சலிலே ஏற்றி உபசரித்து, “இன்னும் உங்களுக்கு வேண்டிய விதங்களைக் கட்டளையிட வேண்டும்” என்று வேண்டினான் அப்படி வேண்டிய பிள்ளையை அவர்கள் நோக்கி, “அப்பா! எங்களுக் கொரு குறையும் இல்லை. உன்னைப்போன்ற நற்குணம் நிறைந்த பிள்ளையைப் பெற்ற எங்களுக்கும் மறு பிறவியிருந்தாலும். அந்தக் காலங்களிலேயுந் துன்ப நீங்கி மேலான பதவியைப் பெறுவோம். ஆனால் நீயும் உன் பத்தினியுந் தீர்க்காயுளுட னிருந்து நிலைபெற்ற தருமங்களைச் செய்து புகழைப் பெற்று வாழ்வதே எங்களுக்கு வேண்டியது” என்று உரைத்தனர். தருமவியாதன், உடனே அவர்கட்கு இந்தப் பிராமண

னைக் காட்டி, “பதிவிரதையினால் அனுப்பப்பட்ட மகாதுபாவர் இவர்” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அவ்விருத்த நிருவரும் இறங்கி நமஸ்கரித்து, “சுவாமி! எத்தனைவித விரத நோன்புகள் செய்து தவமிருந்தாலும், தாய் தந்தையரைப் பூசித்து மனைவாழ்க்கையை விருந்து வாழ்வதற்கு மிஞ்சின பலன்கள் எதுவுமில்லை” என்று கூறி ஆனந்தமடைந்தனர்.

அப்பால் தருமவியாதன் பிராமணனை நோக்கி, “பூமியிற் பிறந்தவர்கள் புண்ணியத்தையும் மோக்ஷத்தையும் பெறுவதற்கு, அநேக நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்தும் தேவாலயங்களைத் தொழுதும், பிரதக்ஷணம் பண்ணியும், விரதமிருந்தும், நோன்பிழைத்தும், ஓமங்கள் யாகங்கள் தவங்கள் இவைகளைச் செய்தும் சோடச மகாதானங்கள் வழங்கியும், வெகு வருத்தப்படுவார்கள். அவைகளினால் யாதொரு பிரயோசனமுமில்லை. சூக்குமமாக விதித்திருக்கின்ற தருமங்களைக் கேளும். சத்தியமே மதல்; பொறுமையே அகழி; சத்வகுணமே இரதகஜ தூரகபதாதிகள்; தவமே ஆயுதம்; சற்பாத்திரங்களுக்குக் கொடுக்கிற தானமே கோட்டைவாயிலும்; உறுப்புக்களும்; தேவதாபத்தியே மந்திரிகள்; இன்சொற்களே கவசம்; நல்லொழுக்கமே இரதம்; இவைகளைக்கொண்டு, காமக் குரோத லோப மோக மதமாச்சரியமென்னும் பகைகளை வேரறுத்து, ஆன்மதத்துவமாகிய கடவுளைக் கண்டு சிங்காசனமேறியிருந்து பட்டஞ்செலுத்தவேண்டும். பிரமசாரிவிரதம் வெகுவருத்தப்பட்டுச் செய்கின்றார்கள். அஃது சுத்தப்பொய். தன் தாரமன்றிப் பரதாரத்தை விரும்பா திருப்பவனெவனோ அவனே பிரமசாரி. ஒருவர் பொருளுக்கு ஆசை வையாதிருப்பவனெவனோ, அவன் சோடச தானஞ்செய்த கிருகஸ்தன். சத்தியவசனத் தப்பாமல் நடப்பவனெவனோ அவனே யாகங்களைச் செய்து பலன் பெறுகின்ற வானப்பிரஸ்தன். நன்மைதீமை இரண்டையுஞ் சரியாகப் பார்ப்பவனெவனோ, அவனே சுத்த ஞானியாகிய சன்னியாசி யென்றறியும். ஓ அந்தண சிகாமணி! இன்னுங்கேளும். சிலர் துறவறமென்று சொல்லுவார்கள். அதிற் கொஞ்சமுந் தப்பாமல் நெருப்பும் மயிர்ப்பாலமுமாக நடக்கவேண்டும். தப்பினாலேர் அது அதோகதியிற் கொண்டுவந்து விடும். இல்லறதருமமோ தெரிந்துத் தெரியாமலுஞ் செய்த லோபங்களெல்லாம், தான்நம்பி நடத்துஞ் செய்களாலும், கொடுக்கும் உபாயங்களினாலும் நீங்கி

தரும ஆபத்தினின்றுங் காப்பாற்றும். அதனால் இல்லறமே யெரி தென்று எல்லா நூல்களிலும் பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். மற்ற மூன்று விரதத்தை யுடையவர்களுக்கும் பிதிர்க்களுக்கும், தரித்திரருக்கும், அவத்தி றிற்ந்தோர்க்கும், அதிதிகளுக்கும், சுற்றத்தாருக்கும், இவ்வாழ்வா னென்பவனே துணை. அதற்குத் தகுந்த மனையாள் வாய்க்கவேண்டும். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீ வாய்ப்பாளானால், அவளுக்குப் பிரமன் - விஷ்ணு - உருத்திரன் - இந்திரன் முதலிய யாவரும் நிகராகமாட்டார்கள். தன் புருஷனே சகலமு மென்று அவனிஷ்டப்படி உபசரித்தலே அவளுக்கு விரதம். அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திரீயினோடு தன் தாயையுந் தந்தையையுங் காத்து இரக்ஷிப்பதே அவனுக்கு விரதம். 'இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்ற உத்தம னுத்தமி யெவர்களோ அவர்களுடையதே தவம்' என்று சொல்லும்படியான வாக்கியம் உலகத்தி லுண்டாவதே அத்தாய் தந்தையர்களுக்கு நலமும், குலமும், மோக்ஷமும். இஃதல்லாமலும் குபேர சம்பத்தோடுங்கூடி இவ்வாழ்க்கையைச் செய்வதானாலும், நற்குணம் - நற்செய்கை - பெருமை - புகழ் முதலியவை யில்லாத பெண்சாதி கிடைத்திருந்தால் என்ன லாபம்? நற்குணமுடைய ஸ்திரீ வாய்த்திருந்தால், அந்த வாழ்க்கை மேலான பதத்தின் படியி லேற்றிவைக்கும். இல்லாவிட்டால் தூர்க்கதியிற் சேர்க்கும். ஆகையால் எந்த விரதத்திலேயும் இல்லறவிரதமே பெரிது" "ஓ பிராமணரே! நீர் உம்முடைய தாய் தந்தையரை வருத்தப்படும்படியாகவைத்து, அவர்களுடைய அனுமதியில்லாமல் வெளிப்பட்டு எத்தனை தவமும் ஜபமுஞ் செய்யக் கற்றாலும், அவர்கள் படுத்துன்பம் உம்மையும் அவைகளையும் ஈடேற்றாது. ஆகையால் இப்போது நான் சொல்லிய நெறியின் வண்ணமும் அநுபோகத்தின்படிக்கு மிருந்து பொருந்தி வாழ்வைப் பெறக்கடவீர்" என்று சொன்னான்.

கௌசிகன், "ஐயா! இவ்வளவு சாஸ்திர விசாரணையும் தாய்தந்தையரைப் பூசித்து நன்னெறிப்படி நடந்து வரு மியற்கையும் உமக்கு எப்படி வந்தது? ஜன்மார்தர தவத்தினு லல்லவோ வந்தது? அந்த ஜன்மார்திரத்தில் நிரம்பிய தவம், இவ்வளவு நற்குண நற்செய்கைகளை நல்கியும், குலத்தில் மாத்திரம் இன்னு மேலான குலத்தைத்தராமல், இந்த வேடுவகுலத்திற் பிறக்கச் செய்த தென்ன காரணமோ?" என்று கேட்டான். அதற்குத்

தருமவியாதன், “ஐயரே! நீர் கேட்டது நல்ல நியாயம். விவேக முடையவர்களுக்குப் புத்தியின் சூக்ஷ மிப்படியிருக்க வேண்டும். எனக்கு மெத்த சந்தோஷமாய்விட்டது. கேளும் சுவாமி, நான் பூர்வத்தில் உத்தமகுலத்தி லுதித்த பிராமணன். தநூர்சாஸ்திரங் கற்றுக்கொண் டிருந்தேன். ஒரு இராஜபுத்திரனுக்கும் எனக்குஞ் சிறேகம் நேரிட்டு, அவனுடன் பிரியாத்துணையா யிருக்கும்போது அவன் வேட்டைக்கு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போனான். நான் ஓரிடத்திற் சென்று தனித்து வேட்டையாடும்போது, அவ் விடத்தில் ஒரு பெரியவர் மானுரோலைப் போர்த்துக்கொண்டு தவத்தி லிருந்தார். நான் அவரைத் தெரியாம லடித்தேன். உடனே ‘சிவா’ என்று சொல்லி அவர் விழுந்தார். அதுகண்ட நான் ஒடிப் பார்த்து, பாணத்தை மெள்ளப் பிடுங்கிவிட்டு உபசரித்து, தண் ணீர் கொண்டு வந் துவகினேன். உடனே அவர் களைநீங்கி எழுந் தார். பிறகு நான் காயத்தை யாற்றும் மூலிகை கொண்டு வந்து, பாணம்பட்ட காயத்தில் போட்டு பாதத்தில் விழுந்து, ‘சுவாமி, தங்களை மானென் றுன்னி அடித்தேன். மனதறிந்து செய்த குற்ற மல்ல. ஆனதால் தேவரீர் க்ஷமிக்கவேண்டும்’ என்று கேட்டுக் கொண்டேன். அவருக்குக் கோபம் வந்து, ‘நல்ல வேதோத்தம னாக இருந்தும் உனக்கேன் இந்தக்கேடு’ என்று சீறி, ‘நீ வேடுவனாகக் கடவாய்’ என்று சபித்தார். நான் அந்தவேளையிற் கண்ணீர் சொரிந்து கதறி யழுது தொழுதேன். அவர் அதைக்கண்டு மன மிரங்கி ‘நீ அப்படிச் சிராதகனாகப் பிறந்தாலும் வேதமுதலிய நன் னெறி நூல்களைக் கற்று, ஞானசொரூபியாகி, எவர்களுக்குஞ் சந்தேக நிவர்த்தியாக உலக நடக்கைகளை நடந்து காட்டிக்கொண்டு, நல்ல மனைவியுடன் இல்லறதருமத்தி லிருந்து பெருமையுற்று, மேலான விரதமிழைத்துப் பழைய பிராமணனாகக்கடவாய்’ என்று சாபத்திர் வுங்கூறினார். அச்சாபத்திர்வோடு அவரைப் பணிந்து விடைபெற்று வந்துவிட்டேன். பின் அந்தச் சாபம் எனக்கு நேரிடவே, அந்த ஞாபத்துடன் வேடுவகுலத் தொழிலைப் புரியாநின்றேன். இதைவிட்டு நீங்கினால் பழையகதியைப் பெறுவேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட கௌசிகன் சந்தோஷமடைந்து, அவனுக்குச் சகலவித மரியாதை உபசார - வந்தனை - வழிபாடுகள் யாவும் இயற்றி விடைபெற்றுக் கொண்டு மகா பதிவிரதையாகிய பிராமணஸ்திரீயி னிடத்தில் வந்து வணங்கி, “தாயே, நான் உமது பிள்ளை. உம்மாற் கடைத்தேறி

னேன். சகல தருமமுந் தெரிந்துகொண்டேன்” என்று சொல்லி நமஸ்கரித்தான். பின்பு அவ்வம்மன் கௌசிகனை நோக்கி, “அப்பா இல்லறத்திற்கு மேலாகிய அறமில்லை. ஆகையால் நீ போய் நல்ல மனையானை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு வாழக்கடவாய்” என்று ஆசீர்வதித் தனுப்பினள். உடனே கௌசிகன் அம்மாதுசிரோ மணியினிடத்தினின்றும் விடைபெற்று நீங்கிப்போய்த் தன்மரபில் விசாரித்து, நற்குணவதியான உத்தமியைக் களியாணஞ்செய்து கொண்டு, தாய்தந்தையரைத் தருமவியாதனைப்போற் போற்றிப் பூசித்து, அளவற்ற விசுவாசத்தோடும் நேசித்து வாழ்ந்துவந்தான்.

ஆகையால் உத்தமியாகிய பத்தினியை உடையவர்களுக்கே இல்லறதருமம். உங்களுடைய இஷ்டப்படி நடந்துவரும் இந்தத் திரௌபதாதேவியினுற் சகல ஜயமும் - நயமும் - நற்கதியும் - பதியும் பெறுவீர்கள்—என்று மார்க்கண்டேயர், தருமராஜன் முதலிய யாவருங் கேட்கச் சொன்னார்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே, இவ்வண்ணம் மார்க்கண்டேயர் சொல்லிவந்த சரித்திரங்களைக் கேட்ட தருமராஜனும் மற்ற யாவருஞ் சந்தோஷமடைந்து வணங்கி, குமாரசுவாமியாருடைய உற்பவங்கேட்க விரும்பங்கொண்டோ மென்று துதித்துச் சொல்ல, மார்க்கண்டேயர் சொல்லுகிறார்—

கேளுஞ் சந்திராகுலதிலகனே! திங்களையுங் கங்கையையும் அணிந்து பொங்கரவபூஷணம் பூண்ட சங்கர சயம்புவானவர், கிருபையே வடிவமாயோங்கிய கைலாசத்திற் பார்வதி தேவியாருடன் கொலுவாக எழுந்தருளி யிருக்குங்காலையில் தேவேந்திரனும் அமரர்களும் ரிஷிச்வரர்களும் வந்து வணங்கி, தங்களுடைய மனவருத்தங்களைத் தீர்த்து இரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அப்போது கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் அஞ்சேல் என, அபயந் தந்து ஆறுமுகங்கொண்டார். ஒவ்வொரு திருமுகத்திலுள்ள நெற்றிக்கண்களோறும் ஒவ்வோர் அக்கினிப்பொறியுண்டாயிற்று. இப்படி ஆறுதிருமுகத்தினின்று உதித்த ஆறு அக்கினிப்பொறிகளும் யாவரும் சிறிதும் அணுகலாற்றா வெம்மையை உடையனவாய் உலகமெங்கும் பறந்தன. உடனே சிவபெருமான் அஞ்சாதீர்க ளென்று கூறி முன்போல் ஒரே திருமுகமுடையவராய் அந்த

ஆறு பொறிகளையும் தம் முன் வருமாறு திருவுள்ளங்கொண்டார். அந்த ஆறு பொறிகளும் உடனே அவர் முன்னே வந்தன. சிவ பெருமான் வாயுதேவனையும் அக்கினிதேவனையும் அழைத்து, அவ் வாறு பொறிகளையுங் கங்கையில் விடும்படி கட்டளையிட்டார். அவர்கள் அப்படியே செய்தனர். கங்கை அவைகளை சரணவப் பொய்கையில் ஒதுக்கியது. அங்கே அந்த ஆறு பொறிகளும் ஆறு குழந்தைகளாயின. பின் கைலாசபதி இதனைத் தம் திருவுள்ளத்தில் அறிந்து, பார்வதியாரை அழைத்துக்கொண்டு உல்லாசமாக அந்தப் பொய்கைக்குப் போயினர். அப்போது அம்மனுடைய திருப்பாதங்களில் அணிந்திருந்த சிலம்புகள் ஒன்றோடொன்று தாங்கி ஒன்பது பொடிகள் உதிர, அவைகளிலிருந்து நவவீரர்கள் பிறந்தனர். அதைக் கண்டு மகிழ்ந்த சுந்தரியை நோக்கி இவராரென்று பரமசிவன் வினவ, “இவர்கள் எனது காற்சிலம்புகளினின்றும் பிறந்தவர்கள்” என்று உமையவள் சொல்ல, அதைக்கேட்டு “இவர்களும் நமது பிள்ளைகள்தான்” என்று மகிழ்ச்சியுடனழைத்துக் கொண்டு சரவணப்பொய்கை ஓரத்திற் போய்கின்ற வேடிக்கைபார்த்தனர். அப்போது உமையவள் சென்று அன்போடு ஆறுகுழந்தைகளையும் வாரி அணைத்தெடுத்தனர். அவ்வாறெடுக்கவும் ஆறும் ஒன்றாகக் கூட, அவ்வுருவைப் பரமேசுவரிடத்திற் கொண்டுவந்து காண்பித்தனர். அதைக்கண்ட சம்பு சந்தோஷமடைந்து, “இதுவும் உன் குழந்தைதான். ஆனால் அமரசிறை மீட்கவும் அசுரர்குலத்தை மாய்க்கவுங் கொண்ட கோலமிது” என்று உரைத்தனர். அதைக்கேட்ட எந்தாய் சந்தோஷங்கொண்டு, இந்தப் பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கவேண்டுமே யென்றாலோசித்து அவ் விடத்தில் தவம் இழைத்திருந்த ரிஷிபத்தினிகள் அறுவரையும் அழைத்து அருள் அளித்து, “உங்கள் அரும்பழி தீர்ந்து பெரும் பதவியை யடையும்படி இந்தப் பிள்ளைக்குப் பால்கொடுத்து வளர்க்கக்கடவீர்கள்” என்று உரைத்துக் கொடுத்து, கைலாசபதியும் அம்மனுந் தங்கள் வெள்ளிமாடத்திற்கு எழுந்தருளினார்கள்.

இப்பால் அச்சண்முகக் குழந்தையை இந்த ஆறுபேர்களும் மிகுந்த அன்புடன் வளர்த்துவரும் நாட்களில், பிள்ளை செழித்து வளர்ந்து நவவீரர்களுடன் கூடி விளையாடிக்கொண்டு கந்தமாதன கிரி வந்து சேர்ந்து, திக்கு யானைகளைப் பிடிக்கிறதும் - ஒன்றோடொன்று முட்டவிடுகிறதும் மேற்கடலைக் கீழ்க்கடலுடன்

கலக்கச்செய்கிறது - இந்திரலோகத்திற் புகுந்து கற்பகக்காவினை யழிக்கிறது - மலைகளைப் பிடுங்கி மாற்றி நாட்டுகிறது - ஆகிய செய்தற் கரியனவாகிய வேலைகளைச் சிறிய விளையாட்டாகச் செய்து அவண் உறைந்துவருங் காலையில், இந்த அதிசயங்களையும் அண்டரண்டங்கள் கிடுகிடுத்துப் பயங்கொள்ளுந்துயரங்களையும் கண்ட தேவர்கள் முதல் யாவருந் தேவேந்திரனிடத்திற் சென்று, “ஐயா ஒரு புத்திரனாவன், ஆறுமுகமும் - பன்னிரண்டுதோள்களும் - இரண்டு தாட்களும் - ஒன்பது போர் வீரர்களையும் பெற்று உலகத்தையெல்லா மழிக்கின்றான். இனிச் சிலநாளில் அண்டம் புரண்டுபோகும் ஆதலால் நாம் துட்டராகிய அரக்கரை ஒழிப்பதற்கு முன்னமே, நமக்கு வந்திருக்கும் இந்தக் கண்டத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டால் நமக்கு வாழ்வு உண்டாகும். இல்லாவிட்டால் உடனே வருந் தாழ்வு” என்றார்கள். இவைகளைக்கேட்ட இந்திரனாவன் ஆபிரங்கண் ணுங்கொதிக்க வெழுந்து, வெள்ளையானையின்பேரில் ஆரோகணித்துக்கொண்டு, வச்சிராயுதத் தோடு வில்லும் அஸ்திரங்களுங் கொண்டு, திக்குப் பாலகர் அஷ்டவசுக்கள் அமரர் - சித்தர் - கருடர் - கந்தர்வர் - கின்னரர் - யக்ஷரென்று சொல்லும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களோடு இரதகஜ தூரகபதாதிசுரு நெருங்கச் சென்று சண்முகக்கடவுளை வளைத்துக் கொண்டு யுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினான்.

அதுகாலேபிற் சண்முகக்கடவுளோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்த நவவீரர்களும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, தேவர்முதல் யாவரையும் அவர்களேவிய ஆயுதங்களையும் அழித்துப் புறமுதுகிட் டோடும்படி செய்தனர். அதன லொருவரும் நிலைகொள்ள மாட்டாமலோடி இந்திரனை நோக்கி, “ஏதேது! இனிப் பிழைப்பதற்கு இடமில்லை” என்று சொல்லினர். அதைக்கேட்டு இந்திரன் பல்லைக் கடித்து, வில்லைப் பிடித்து, மெல்ல அடுத்துச் சிற்சில அஸ்திரங்களைத் தொடுத்தான். முத்துக் குமாரசுவாமி அவைகளை யெல்லாம் மத்தியில்தானே அற்றுவிடும்படி செய்தார். இந்திரன், மீண்டும் அநேகவித அஸ்திரங்களும், எறிவலையம் முசுண்டி பிண்டிபாலம் முதலிய யாவும் விடுத்துக் கடுகடுத்து நின்று வச்சிராயுதத் தையும் உந்தினான். அது வரும்போது பாரிலுள்ள மலைகளெல்லாம் உருகின, விருக்ஷங்களெல்லாங் கருகின. அவ்வாறு வந்த வச்சிராயுதத்தைத் தனது வலதுதோளில் தாங்கினார் வடிவேலர்.

அப்பால் அவ் வச்சிராயுதம் இவருடைய தோள்களி லுருவமாட் டாமல் திரும்ப, அதைப் பார்த்துத் தயங்கி மயங்கி நிற்கின்ற தேவநாதனுடைய கிரத்திலும் உரத்திலும் இருப்புலக்கை கொண்டு சாடும்படியாகச் சிவசண்முகக்கடவுள் தனது திரண்ட தோட்களை நோக்கினார். அதிலிருந்து கோடிவீரர்கள் உற்பவமாகிக் கூடி, ஆகாயமும் பூமியும் ஒன்றாக நின்று சுவாமியை வணங்கி, திடவீரபராக்கிரமத்துடன் நெருங்கி, “விடாதீர்கள், பிடியுங்கள், அடியுங்கள்” என்று பேரொலி செய்தனர். அதைக்கேட்ட இத்திரன் பின்னிமெப்போது இந்த வீரர்கள் தொடர்ந்து ஒடி அடித் தார்கள்.

அப்போது பிராண மூர்ச்சைகொண்டு பூமியில் விழுந்து புரண்ட புரந்தரனைத் தேவர்கள் சேர்ந்து வந்து களையாற்றித் தேற்ற, உடனே இத்திரன் தெளிந்து எழுந்துவந்து நிற்குஞ் சமயத் தில் தேவகுருவானவர் வந்து அமராபதியோனைக் கண்டு, “ஓ இறையே, மறந்துபோனீரோ? மதிமயக்க முற்றீரோ? இவரை யாரென் றுன்னி யுத்தஞ் செய்தீர்? முன்னம் முக்கண்ணை முனிவருடன் சென்று வணங்கி முறைகூறியபோது, ‘இன்னுஞ் சில னாளையில் உங்க ளிடைபூற்றைத் தீர்க்கும் இறைவன் வருவான்’ என்று இசைத்திருந்த மொழிப்படி வந்த நம்மீசன் இவனென் றுன்னாது எதிர்த்தீர். போம் போம் பபித்தியக்காரரே” என்று புகன்று, பிரகஸ்பதியானவர் சப்தரிஷிகளோடு தேவர்களுஞ் ச்சிமனாளுநர் தம்மை நெருங்கிவர அழைத்துக்கொண்டுபோய்ச் சரவணப் பொய்கையிற் பிறந்த சரவணோத்பவனிடத்திற் கொண்டுவந்து விட்டனர். உடனே யாவரும் ‘சரணம் சரணம்’ என்று துதித்து, வைகாசிமாதம் விசாகப்பெருமாளே என்று வணங்கி, இன்னும் அநேக நாமங்களைச்சொல்லி வழிபட்டு அடைக் கல மென்றார்கள். இத்திரனும், “தேவரீரைப் பெருநெருப்பென்று தெரியாமற் சிந்தை நைந்தேன், தருவர்களால் மிகநொத்தேன். என்னைக் காத்தருளல்வேண்டும் கயிலை நாயகரின் கன்றே” என்று பூமியில் தீர்க்கதண்டமாய் வீழ்ந்து, அவரது பொன்னடியே நன்முடியாகக் கொண்டு வணங்கினான்.

அப்படி வணங்கிய புரந்தரனை ஆதரித்து, “நீர் இப்புங்கவர்க ளுடன் இங்குத் தங்கி இரும்” என்று அருள்புரிந்தனர். அவ்வருள்

வாக்கியங் கேட்ட யாவருந் துயர்கூர்ந்து கண்ணீர்சொரிய, அதைக் கண்டருளிய ஸ்கந்தமூர்த்தி “என்ன உங்களுடைய வருத்தம்?” என்று வினவினர். உடனே அவர்கள் மீண்டும் பணிந்தெழுந்து கசியபருக்குப் பிறந்த சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களால் நாங்கள் படுத் துன்பஞ் சிறிதல்ல. அவர்கள் இந்திராணியைச் சிறை வைத்து தேவஸ்களைக் கைப்பற்றினர்” என்று கூறினர். சுப்பிரமணியக்கடவுள் அவர்களைப் பரிந்து றோக்கி, “ஓ விண்ணவர்களே பயப்படாதீர்கள். யாம் உமக்குற்ற துணையாகிறோம்” என்று அருள்வழங்கினார்.

உடனே யாவரு மகிழ்ந்து பூமாரி சொரிந்து, கைலாசபதியி னிடத்திற் சென்று துதித்துப் பணிந்தார்கள். சிவபெருமான் செவ்வேளை அழைத்து, “ஈ இவ்வேளைத் தெவ்வரைக் கொன்று இந்தத் தேவர்களைக் காக்கக்கடவது” என்று கூறி வாழ்த்தினார். தேவர்களுங்களித்துத் தேவசேனாபதிப்பட்ட மிவர்க்குக் கட்டத்திட்டஞ் செய்யவேண்டுமென்று அரணை இரக்க, உடனே சண்முகக் கடவுளும் சம்மதிக்க, இந்திரனாதியோர் தெய்வத்தச்சனால் ஆலயம் மேடை அணிமுகப்புச்சாலை இவையாவும் இயற்றுவித்து, தெய்வ லோகத்திலிருந்து கற்பகப்பூமலை இரத்தின கிரீடம் - இரத்தின கவசம் வீரகண்டை முதலிய சகல ஆபரணங்களும் பீதாம்பரமும் கொணர்வித்தார்கள். பரமேசுவரனும் பார்வதியாரு மகிழ்ச்சி யுறச் சகல முனிவரும் சகல ரிஷிகளும் சகல தேவர்களும் நிறைந்து நின்று விசாகப்பெருமானுக்கு ஸ்நானஞ் செய்துவைத்து, திருவெண்ணீற்றுக் காப்பணிந்து, அலங்காரத்துடன் நல்ல முகூர்த் தத்திற் சேனாபதிப்பட்டங் கட்டினார்கள். தேவதுத்துமி வீணை முதலிய யாவு முழங்க, திவ்யாஸ்திரப்படைகளுங் தியங்க, கடவுளார், கடப்பமலை முதலிய புட்பங்கள் சூமாரனுக்குத் தரித்து, மங்களமாக வாழ்த்தினார்கள். பராசத்தி, ஞானசத்தி யென்னும் வேலாயுதமூர் திவ்ய கணிகளுங் கொடுத்து ஆசிகூறி விடுத்தார், அப்பாற் சண்முகதேவர் சகல வீரர்களுடன் யுத்தகோலங்கொண்டு தாய் தந்தையரை வலம்வந்து பணிந்து, நவவீரர்களுஞ் சூழ்ந்து வரப் பிரயாணமாகி, அக்கினி பகவானே இரதமாகவும் வாயு தேவனே சாரதியாகவும் மனோவேகமே குதிரையாகவு முடைய தேரின்பேரி லெழுந்தருளி, தேவகணங்கள் பூதகணங்கள் ஜய ஜயவென்று நெருங்கிச் சகல மேளவாத்தியங்களு முழங்க வரும்

போது, வழியில் கிரவுஞ்சமென்னும் மலையைக் கண்டு, தனது கரத்திலிருந்த ஞானசத்தியைக் கைப்பழகு மாறுபோல அதன் மீது பிரயோகஞ் செய்தனர்.

உடனே அச்சத்தி, அவ்வுருவாக விருந்த தாருகனைக் கொன்று மீண்டது. அப்பால் உதிரவெள்ளம் புரண்டு இவர்கள் போகும் வழியை அடைத்து விட்டது. குமாரதேவர் இஃதென்ன வென்று விசாரிக்குமளவில் “இறைவனே! நிறைவுற்ற தவத்தினர்களை யும் முறையாகிய யாகங்களையும் துறையாகிய உலகங்களையும் குறையாகச் செய்த, கொடிய பாவியாகிய தாருகனென்கிற சூர னிறந்தான். இனி எங்கள் சங்கடம் விட்டது” என்று சாற்றி, மலர்களை வாரி மாரிபோல் தூற்றி மகிழ்ந்தார்கள். அந்த வேளையில் அசுரனை முடிப்பதற்கு முதற்பலி யென்று எல்லோரும் புகழ யாவரு மகிழ வழிகொண்டு நடந்து, திருச்செத்தூரிற் போயிறங்கி, திரண்ட வீரர்களுடன் தேவர்சேனாதிபதி சிந்தை மகிழ்ந் திருந்தனர். அப்போது தேவகுருவானவர் வந்து தீர்க்க மங்கள ஐயங் கூறித் திருவருள் பெற்றிருக்க, அவரை என் ஆரூத் துயர்களைய ஆறுமுகங்கொண்ட ஐபன் நோக்கி, “சூரபன்மனென் பவன் யாண்டுளன்? அவனது சேனைகளின் பெருக்கம் யாது? அதைத் தெரியப்படுத்தவேண்டும்” என்று திருவாய்மலர்ந்தரு ளச் செங்கதிர்வேற் செல்வனைத் தேவகுருவானவர் பணிந்து, “எங்கள் பவக்கொழுந்தைப் பறிக்கவந்த சிவக்கொழுந்தே” என்று துதித்து, அச்சூரபன்மனுடைய செல்வம் சிறப்பு படை ஊக்கம் வலி வரங்கள் பட்டினம் புத்திரர் குடும்பம் கோபம் உற் பவம் இவையாவுஞ் சொல்லினர். இவையனைத்தையு மென்னையன் கேட்டுச் சிறுநகைகொண்டு, வீரவாகு தேவரை யழைத்துச் சூர பன்மனிடத்தில் தூதுவிடுக்க, அவர் போய்ப் பேசித் தன்னைக் கூடிய வரையிலுந் தருமங்களையுஞ் சொல்ல, அதைக்கேளாது வெகுண்ட சூரனைத் தூறிப் பேசிக் காவலாளையெல்லா மடித்து வந்து, காங் கேயரிடத்திற் போய்வந்த காரியங்களைச் சொல்லி ‘அவன் யுத்தத் துக்கே சம்மதித் திருக்கின்றான்’ என்று கூறினர். உடனே குமாரக் கடவுள் அவன்மீது தமது படையெடுத்துச் சென்று பிடிபலயுத்தங் கள் செய்தனர். அப்போது, மாயா விசித்திர வல்லமைகளுடன் அவன் பிள்ளையாகிய பாணுகோபன் முதலிய அசுரர்கள் செய்த யுத்தத்தின் திறத்தை என்னொரு நாவாற் சொல்லி முடியாது,

ஓ தருமராஜனே! குமாரசுவாமியும் நவவீரர்களுஞ் சகல கணங்
களும் ஒருங்காகச் சேர்ந்து யாவரையுங் கண்டதுண்டப்படுத்தி;
கரம்வேறு - சிரம்வேறு - உரம்வேறு - கால்வேறு - தோள்வேறு -
உடல்வேறு - குடல்வேறு இத்தப்பிரகாரம் பதைக்கச் சதைத்
துச் சிதைத்துப் புதைத்து வதைத்துக் கொன்று வென்று, யாவரு
மழிந்து உதிரவெள்ளம் வழியப் போர்செய்யும்போது அவ்வவுணர்
கள் அநேககோடி மாயாஸ்திரங்களோடு மலைகளு மரங்களும்
பொழிய, என்னையன் அவைகளெல்லாம் பொடியாக மடித்தும்
அடித்தும் ஜயங்கொண்டார். அதுகண்ட அசுரர், பயங்கொண்டனர்;
சூரன்மாத்திரம் அடங்காது எதிர்த்தான். அவன் சேனைகளின் தலை
களெல்லாங் கொள்ளைகொள்ளச் செவ்வேளானவர் தேவதாஸ்திரங்
கள் விடுத்து மடித்தபோது, அவன் ஈச்வரன் கொடுத்திருந்த இந்திர
ஞாலத் தேரேறி எதிர்வந்தான். அவனுடன் அசரகுலகாலன்
ஆறுமுகனென்னும் பாலன் எதிர்த்துப் போர்புரிந்து, அநேக
மாயைகளினால் வருந்தி மறுபடியும் பொருந்திப் பஞ்சாக்ஷரமே
துணையாகக்கொண்டு அந்தச் சூரனை வெல்லும்போது, அவன்
சகலபலங்களும் சகல சேனைகளும் தனக்குற்ற துணைவர்களும்
ஆகிய யாவும் போய் மாயவேட மராமர மென உருக்கொண்டு,
மான்மருகனுடைய ஞானசத்தியினால் பிளப்புண்டு, மயிலுஞ்
சேவலு மாணன். அதுகண்டு மந்திர விபூதியினால் வாகனமாகவும்
பதாகையாகவுங் கொண்டருளிய மயிலேறுஞ் சேவகளை மாயா
வாரணத் துவஜனைக் கண்ட வானவர்களும் ரிஷிகளும் - சந்திர
சூரியர்களும் - திசைப்பாலரும் - வசுக்களும் - உருத்திர கணங்
களும் - மற்ற யாவரும் நெருங்கி, அடிகளி லிறைஞ்சி மலர்மாரி
பொழிந்து வாழ்த்தினர். பின் குமாரசுக்கடவுள் மனமகிழ்ச்சியுடன்
திரும்பிவந்து மகேசுவரியையும் பரமேச்வரரையும் வணங்கி
நின்றார்.

அப்படி வணங்கிநின்ற பிள்ளையை அவர்கள் மடிமீ திருத்தி
மற்ற வீரர்களையும் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்கள். அப்போது தேவேந்
திரன் தேவர்களோடு சோமாஸ்கந்த மூர்த்தமா யெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற இறைவனை வணங்கி, “உமாபதீ, எளியோங்கள் துன்பம்
நீக்கி இன்பம் அளித்த சுப்ரமணியக் கடவுளுக்கு என் குமாரத்
தியை விவாகம் பண்ணிக்கொடுத்து, என் மருமகனென்றும்
தேவர் சேனாதிபதித் தலைவனென்றும் பேர்பெறும்படி அருள்

புரிய வேண்டும்” என்று நமஸ்கரித்தனன். இறைவன் அவனிஷ்டப் படியே சுபமுகூர்த்தம் நேமித்து சகல கூட்டங்களுடனே பிரகஸ்பதியுஞ் சப்தரிஷிகளுஞ் சடங்குகள் செய்யத் தெய்வ யானையைக் குமார்க்கடவுளுக்குத் திருமணஞ் செய்துவைத்தார்! பின்பு சண்முகதேவர் தெய்வயானையின் சமேதராய்ச் சகல சம் பிரம வைபவ மோங்கச் சந்தோஷித்திருந்தார். அப்போது பரமேச் வரன் யாவரையும் நோக்கி, “என்னைத் துதித்துப்போற்றி வணங்கிப் பெறும் பலன்கள் யாவுங் கொடுப்பதற் குறித்தாகிய கடவுள் நமது குமாரசுவாமி யாகையால், எனது பூரணவுருவிற றேன்றிய இப் புனிதமூர்த்தியைப் போற்றி யாவரும் பெறவேண்டிய யாவு முறலாம்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். உடனே பராசத் தியாரும் அருளளித்துக் கிருபையுடன் வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர், அந்தச் சமயத்தில் அக்கினிதேவனும் சுவாகாதேவியும் வந்து எதிரில் நின்று, “கடவுளே! எங்களுக்கு அருள்புரிய வேண்டும்” என்றிரக்க, அவர்களி னுள்ளக்குறிப் பறிந்து அருளளித்தனர். சப்தரிஷிகளும் வந்து தோத்தரித்தார்கள்; அவர்களுக்கும் மனோ பயம் அகற்றி மகிழ்வுறச் செய்தனர். கங்காதேவி வந்து கண்டு மகிழ்ந்திருக்கப் பார்த்து, “அம்மணி! யாம் உம்மாற் காங்கேய னென்னும் நாமம் பெற்றனம்” என்று சொல்ல அதைக்கேட்டுக் கங்கை களித்தனர்.

பின்பு ஆறுபேர் ரிஷிபத்தினிகள் வந்து எதிரில் நின்று பூர்வத் தில் நடந்த வர்த்தமானங்களை யெல்லாஞ் சொல்லி, “எங்கள் நாயகராலும் உலகத்தாராலும் நிந்திக்கப்பட்ட எங்கள் குறை தீரத் தவமிழைத்துத் தேவரீரை வளர்த்தனம். ஆதலால் இரக்ஷிக்க வேண்டியது” என்று துதித்தார்கள். குமார்க்கடவுள் அவர்களை நோக்கி ‘சந்திரனுடைய பத்தினிகள் இருபத்தேழு பேர்களில் மூன்றாவது தேவி அபிசித் தென்பவள் தவசுபுரிந்து மோக்ஷ மடைந் திருக்கின்றாளாகையால், சந்திரனுக்கு அசுவனி முதல் இருபத்தாறுபேர்கள் இப்போதிருக்கின்றார்கள். இதுமுதல் அந்த மோக்ஷமடைந்த நக்ஷத்திரத்திற்குப் பதிலாகக் கிருத்திகை யெனப் பெயர்கொண்டு, நீங்க ளாவரு மங்கிருந்து யாவரினும் பெருமை யடைந்திருங்கள். உங்களை உலகத்தில் யாரொருவர் அநுஷ்டித்து விரதம் பக்தியாகச் செய்து, உபவாச மிருந்து அல்லது மாவு, பழவர்க்கம் முதலியவை புசித்து நோற்பார்களானால், அவர்களுக்கு

வேண்டிய பொருள்களுஞ் சேரும் ; சத்துரு ஜயங்களுமுண்டாம் ; பழிபாவமும் நீங்கச்செய்வோம். இஃதென்றி இதுமுதல் நாம் கார்த்தி கேயனென்னு நாமமும் பெற்றோம்” என்று இவர்களுடைய துன்பம் அகற்றி, அவர்களைச் சந்திரனுடைய இன்பப் பதவியி லமைத்தார். பிறகு தான் பிறந்த விசாக நக்ஷத்திரத்திலுஞ் சூரனைக் கொன்ற சஷ்டியிலும் விரதமிருந்து தவமிழைப்பவர்களுக்கு, வேண்டிய இஷ்ட லாபங்களும் இகபர சவுக்கியங்களு முண்டா மென்றார்.

அப்பாற் சப்தமாதர்கள் வந்து பணிந்து “ எங்களுக்கு அருளளிக்கவேண்டும் இறைவனே !” என் றேத்தினார்கள். அவர்களை நோக்கி, “ நீங்கள் பூமியின்கண் சிறுபாலர்களுக்கு வரும் நோய் முதலிய பீடைகள் யாவையும் நிவாரணஞ்செய்து, அவர்களாற் பூசைபொங்கல் உபசாரமெல்லாம் பெற்று நித்தியமாக இருக்கக் கடவீர்கள் ” என்று அதுக்கிரகஞ் செய்தனர். அதன்பின்பு அரம்பை ஊர்வசி மேனகை திலோத்தமை முதலிய அப்சர ஸ்திரீகள் ஆடல்பாடல் செய்யவும், துந்துபி - பேரி - பாங்கா - முரசு முதலிய வாத்தியங்க ளெல்லா முழங்கவு மெழுந்தருளி, திருச்செத் தூரினில் தெய்வயானையுட னமர்ந்து, பின்பு திருப்பரங்குன்றம், திருவாவினன்குடி - திருவேரகம் - சோலைமலை - குன்றுதோறூடல் முதலான பிரதான ஸ்தலங்களிலு மெழுந்தருளி, தினைப்புனத்திலுற்ற வள்ளியம்மனை மணந்து, ஆறுசமயத்தில் ஒரு சமயக் கடவுளாயமர்த்தருளினார். இவ்வாறு அஞ்ச முகங்கொண்டு அகிலங்களை யெல்லாங் காய்ந்த அவுணர்களைச் சங்கரிக்க ஆறுமுகங்கொண்டெழுந்தருளித் தேவர்களாதியார் சிறைதீர்த்த குமாரசுவாயினுடைய சரித்திரத்தை, கேட்டோர் படித்தோர் எழுதினோர் ஒருவருக்குத் தெரியும்படி யுணர்த்தியவர்கள் இவர்களுக்கெல்லாந் தீர்க்காயுசங் குறைவில்லாச் செல்வமும் நோயற்ற வாழவும் புத்திரபாக்கியங்களு முண்டாகும். சகல இடையூறுகளு நீங்கும்” என்று மார்க்கண்டேயர் தருமராஜனுக்குச் சொல்ல, யாவருங் கேட்டு மகிழ்ந்து எழுந்து, அம்மகாநாபாவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி வாழ்த்தினார்கள்.

பூநீகிருஷ்ணதேவர் சத்தியபாமையோடு துவாரகைக் கெழுந்தருளல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இந்தப் பிரகாரம் மார்க்கண்டேயர் தருமராஜனுக்குப் பலவித நீதிகளையும் சரித்

திரங்களையும் - குமாரசுவாமியி னுற்பவச் செயலைபுஞ் சொல்லி முடித்தார். கிருஷ்ணமூர்த்தியுடன் வந்த சத்தியபாமை திரௌபதா தேவியினிடத்திற் சென்றிருந்தனர் என்று முன்னேசொல்லி யிருக்கின்றோ மன்றோ? அவ்விடத்தில் நடந்த அதிசயங்களைக் கேளும்: திரௌபதி சத்தியபாமையைக் கண்டவுடனே உபசரித் தழைத்து ஆசனங் கொடுத்து வார்த்தையாடிக்கொண்டு வரும்போது, பல பத்திரர் - தேவகிதேவியார் உரோகணி தேவியார் சுமித்திரை அபிமன்னு இன்னுமுள்ள பந்துக்களெல்லோருடைய கேடமங் களையும் விசாரித்துக்கொண்டு மனங்கலந்து பேசிவந்தனர். அக் காலையிற் சத்தியபாமை திரௌபதியை நோக்கி, “அண்ணி, இவ் வுலகத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவருடைய மனோபீஷ்டப் படி நடந்து அவரைத் திருப்தி செய்வது வெகு வருத்தமாக இருக்கின்றது. எத்தனைவித வுபசார மரியாதைகளைச் செய்தாலும், கோபிக்கின்றார்கள்; தூறுகின்றார்கள்: வேறொரு ஸ்திரீயினிடத் தில் இச்சைவைக்கின்றார்கள்; அல்லது தம்பத்தினியை நீக்கி விடுகின்றார்கள்; தங்களைத் தாங்களே ஞாந்து கொள்ளுகின்றார்கள்; இன்னும் பற்பல விதங்களாக இருக்கின்றனர். அப்படியிருக்கத் தேவரீர் ஐந்து புருஷரை வசப்படுத்தி, அவர்கள் எந்நேரமும் உம்மை விடாமலும்-மற்ற ஸ்திரீகளை நாடாமலும் - கோபமில்லாம லும்-மனங்களிக்கும்படியும் செய்து வைத்திருக்குந் திறம் யாதோ? இஃதென்ன உபாயமோ? தந்திரமோ அல்லது மந்திரமோ? அபுஷதத்தின் பலமோ? மூலிகையின் திறமோ? குணவிசேடமோ? குறியின் நிதானமோ? பற்பல சாஸ்திரங்களாற் சொல்லிய பக்கு வமோ? இவைகளின் முறைமையை எனக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டும். ஏனென்றால்: ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை நான் எத்தனை விதத்தில் வசப்படுத்தினாலும் அவர் என்பகூத்தி விருப்பதில்லை எங் கெங்குத் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றார். ஆகையால் நீர் தயவு செய் தால் இவரை என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கச்செய்து, நானும் பங்காக இருப்பேன்; உமக்குஞ் சுகிர்தமுண்டு. அவருக்குத் தேகசவுக்கிய முண்டு. இல்லாவிட்டால் நான் மெத்த வருத்தத்தில் நெயும்படி யிருக்கின்றேன்” என்று சொல்லத் திரௌபதி சத்தியபாமையை நோக்கிக் கூறுகிறாள்—

“கேளும் சத்தியபாமா! இவ்வுலகத்தி லுதிக்குஞ் ஜந்துக்க ளிலெல்லாம் ஸ்திரீ ஜனனம் மகாபாவங்களையுடையது. ஆனால்,

ஸ்திரீஜனனத்துக்கு மேலான புண்ணிய ஜனனமும் இல்லை. அஃ தெப்படி யெனில் ; அக்கினிசாட்சியாய் விவாகம் பண்ணிக்கொண்ட நாயகனே தெய்வமென்றும், அவனுக்கே விரதம் - நோன்பு - புகல் - பூசனை முதலியன வென்றும் எண்ணி, காலமறிந்து உண்டி உபசாரங்களுந் தந்து, தடுத்தாரைக்காமல், அவர் மனோபீஷ்டமாக நடந்து வருவார்களானால் இதைவிட அவர்களுக்கு வேறு புண்ணியங்க ளில்லை. இதற்கு மாறுபட்டு நடப்பதெல்லாம் பாவங்களாகும். ஆகையால் உம்முடைய புண்ணிய தேகத்தின் தன்மையையும் பாக்கியவசத்தையும் நினைத்தவர்கள் கேட்டவர்கள் கண்டவர்கள் முதலிய யாவருக்கும் புனித சவுக்கியங்கள் கிடைக்கும். அது பற்றி உம்மைத் தரிசிக்கும்படி. வெகுபே ரெண்ணிபிருப்பார்கள் ; நானும் அப்படியே நினைத்திருந்தேன். ஆனால் உம்முடைய நிலைமையை யோசிக்குமிடத்தில் உம்மைத் தரிசிக்கவும் உம்மிடம் பேசவும் - பழகவும் போக்கியதை இல்லை. அஃதென்ன வென்றால், தேவர்களும் ரிஷிகளுந் தேடியுங் காணக்கூடாத திருவடிகளையுடைய ஜகநிவாசனே ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியாக அவதரித்து உம்முடன் கூடி விளையாடி உம்மிது மோகங்கொண்டிருக்கப் பெற்றிருந்தும், புத்தி சபலமானீர். இந்த அம்மாள் யாரென்று எவர்களாகிலும் விசாரிக்கும்பொது உம்மை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய பத்தினியென்று சொல்லும் வாக்கியமே உமக்கு வெகுபாக்கியம். அப்படியிருக்க, பதிவிரதா பத்தினியென்பது எள்ளளவும் நினைக்காமல் பொருளாசையையுங் காமத்தையும் விரும்பிய அற்ப ஸ்திரீக லோப்போ லெண்ணங்கொண்டு, மந்திரமும் மருந்தும் விரும்பினீர். இப்படிப் பலவித உபாயங்களினால் புருஷரைக் கைவசப்படுத்த நினைக்கும் பூவைமார்களைப் பெண்ணிற் சிறத்தாளென் றெண்ணத் தகாது. புன்மையாகிய வேசி தாசியென்றே விளம்பவேண்டும். இந்தத் துர்க்குணங்களையுடைய பெண்களுக்கு நீங்காத நரகமும், நோயும் தரித்திரமு முண்டாம்.

ஓ சத்தியபாமா ! பாண்டவர்கள் என்னிடத்தி லிருக்கும் விசுவாசத்தின் நன்மையைக் கொஞ்சங் கேளும். இந்த ஜந்து நாயகர்களும் ஐந்து கர்த்தர்களென்றும், இவர்களை விட வேறு தெய்வமில்லையென்றும், நோன்பு - விரதம் - தீர்த்தம் - திருநாள் - யாவு மிவர்களேயென்றும், இவர்கள் மனங்களிக்க நடந்து, இவர்களை வுணங்குவதே வரம்பற்ற செல்வமென்றும் நான் கருதி, திரிகரண

சுத்தியாகப் பத்திசெலுத்தி வருகின்றேன். அதனால் இவர்கள் பரஸ்திரீகளை விரும்புவதில்லை. ஒருவேளை காமம் யாவரையும் விடாது. எப்பேர்ப்பட்ட உத்தமர்களின் மனத்தைப் புங் கலைக்கும். ஆகையால் இவர்க ளப்படியே இச்சித்து வேறு பெண்களைப் புணர்ந் தாலும், நானுங் கூட அநுகூலமாக இருந்து அந்த ஸ்திரீகளை விசாரித்து, தேகத்தின் திறமறிந்து நல்ல வஸ்திர பூஷணங்களா லலங்கரித்து, அனுப்பிவைப்பேன். அந்த மாதர்களுக்குக் கொடுக்கும்படியான வெகுமதிகளையும் ஐவர் மனங்குளிரக் கொடுத்தனுப்புவேன். இஃதன்றியும், கோடைக்காலம் - மழைக்காலம் - முன்பனி - பின்பனி இப்பேர்ப்பட்ட காலமறிந்து, இவர்களுக்குத் தகுந்த போஜனாதிகள் - வஸ்திரங்கள் - படுக்கைவீடுகள் - மேடைகள் - உப்பிரிகைகள் - சாலைகள் - சோலைகள் இவைகளில் எந்தத்தக் காலத்தில் ஏதேது வேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்களோ அதை அந்தத்தக் காலத்தில் நினைக்கு முன்னமே தெரிந்துகொண்டு அமைத்து விடுவேன். எத்தனைபேர் சுயம்பாகிகள் வேலைக்காரரிருந்தாலும், என் கண்ணால் பார்த்துக் கரங்களா லெடுத்து உபசரித்துத் திருப்தியடையச் செய்வேன். அவர்களுடைய கோபம் - சந்தோஷம் - தயாளம் - வீரம் - பொறுமை இவைகளின் குறிப்பறிந்து நடந்துகொள்ளுவேன். மேலுங் கொலுவுக்கும் பவனிக்கும் பரராஜ கண்டனத்திற்கும் புறப்படுங்கால மறிந்து, அந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்த ஆபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் அட்சதை முதலிய பொட்டுகள் ஆபுதவிதங்கள் வாகனாதிகள் முதலிய யாவும் அலங்கரித்து வைப்பேன். பசுநிரைகள் யானைவரிசைகள் குதிரைக் கூட்டங்கள் பதாதியினங்கள் இரத வகைகள் இவையாவும் விசாரித்து, எவைகளைக் குறைக்க வேண்டு வனவோ! எவைகளை அதிகரிக்கவேண்டுமெனவோ அவற்றையறிந்து அந்தப் பிரகாரஞ் செய்து வைப்பேன். இவைகளைக் காக்குந் தொழிலார்களுக்குச் சம்பளமுதலிய வெகுமதிகளும், விசாரணை தண்டனை கண்டனை முதலியவைகளும் நானே நடத்தி, எதிலுங் குற்றமில்லாமலுங் குறைவில்லாமலுங் செய்வேன். சிவாலயம் விஷ்ணுவாலய முதலியவற்றையும், தருமங்கள் தானங்கள் முதலியவற்றையும், அன்னசத்திரங்கள் மடாலயங்கள் முதலியவற்றையும் அப்போதைக் கப்போது விசாரித்து, உலகிலுள்ளோர்க ளெல்லாரும் “ பாண்டவர்களுடைய துரைத்த

னமே துரைத்தனம் ! மற்ற அரசர்களுடைய துரைத்தனமெல்லாம் அரைத்தனம்” என்று கீர்த்திகொண்டாடச் செய்வேன்.

மேலும் எக்காலத்திலும் பட்டினத்துள்ளோர்க ளெல்லாரும் நித்தியமங்களமாக இருக்கச்செய்வதன்றி, அரண்மனை வாயிலிடத்தில் முழங்குகின்ற ஜயபேரிகை முதலிய யாவும், கொடி குடை மகரதோரணம் முதலியவைக ளெல்லாமும், அந்தந்தக்கால மறிந்து அலங்கரித்திருக்கச் செய்வேன். மேலும் அவைகளை யெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது சிதல்களினாலேனும் மற்றவைகளினாலேனும் பழுதுபோக வொட்டாமற் காத்து, ஆயுதங்களுக் கெல்லாந் தைலபூசைசெய்து துருவுபற்றாமற் பண்ணி, சித்திரச்சாலை திருவிழாச்சாலை மயிலாடுங் கூடம் குயில் கூவு மாடம் அன்னம் உலாவு மாளிகை ஆடவர் வசிக்கும் அரண்மனை முதலியவைகளை யெல்லாம் புதுக்கிக்கொண்டு வருவேன். சில காலங்களில் ஊழியக்காரர்களைப்போல் வருத்தமான வேலைகளைச் செய்வேன் ; மந்திரியைப்போற் சில யுத்திகளையுந் தெரிவிப்பேன் ; நீதிகளைப் பேசுவேன் ; சிநேகிதரைப்போல் மருவி யிருப்பேன். நான் என் புருஷர்களிடத்திற்கு வரும்போது நல்ல வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் அணிந்து, சந்தனம் - புதுகு - சவ்வாது முதலியவைகளைப் பூசி, சகல அலங்காரங்களுடன் வருவேன். வெளியே புறப்படவேண்டி யிருந்தாலும் - அரண்மனையி லிருந்தாலும் நாலு பேர்களைப்போல் நானும் ஒருத்தியாக இருப்பேன். அது ஏனென்றால் : வெளியே வருகிறபோது நான் சகலவித ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் அலங்கரித்து வருவதைப் பரபுருஷர்கள் பார்ப்பார்களேயொழிய, எனது நாயகர்கள் பார்ப்பதில்லை. அதினால் எனக்குப் பாபமும் பழிச்சொல்லுமேயன்றி வேறில்லை. இஃதெல்லாமலும் பாண்டவர்களுக்கு என்னை அல்லாமல் இன்னும் வேண்டிய ஸ்திரீகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் நான் மூத்தவளாகையால் அவர்கள் இரக்கம் காலமறிந்து மனையிற் படுக்கச்செய்து அவர்களுக்கு வேண்டிய துணிமணிகளுங் குறைவில்லாமற் கொடுத்து, அவர்கள் என் பேரில் மிகுந்த ஆசைகொண்டு நீங்காதிருக்க நடத்திவருவேன். வேறு தேசத்து அரசர்கள் கொண்டுவருங் கப்பங்களைக் கணக்கறிந்து வாங்கி அவைகளைக் கெட்டிசெய்து, வேண்டிய வரிசைகள் அவர்களுக்கு நடத்த ஐவர் நினைத்தால், அந்தப் பிரகாரங் கொடுத்து அனுப்பிவைப்பேன். பாண்டவர்களுக்கு வேண்டிய கிரீடமுதலிய

சகல ஆபரணங்களுஞ் சேகரித்து வைப்பேன். 'இவைகள் வேண்டியது; இவைகள் இல்லை' என்னும்படியான மொழி அவர்கள் காதுக்குப் புகவொட்டாமற் செய்வேன்.

இஃதன்றி தருமராஜனுடனே, பதினாயிரம் பேர் பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களும் நடத்தி வருவேன். மாமியா ராகிய குந்தி அம்மனையும்-இன்னு மற்ற பெரியோர்களையும்-இஷ்ட தெய்வம்போற் பூசித்து, மரியாதைகளிலும் பணிவிடைகளிலுங் குன்றாமல் நடத்தி வருவேன். அத்திகள் - விருந்தினர் - சுற்றத்தார் இவர்களுையெல்லாந் தக்கபடி உபசரித்து வருவேன். பித்திர்தினம் - பஞ்சபருவம் - விரதநாள் என்னும் விசேஷநாட்களில், செய்யவேண்டிய சிறப்புக்களையெல்லாம் லோபயில்லாமல் எந்நாயகர்கள் சந்தோஷிக்கும்படி செய்துவருவேன். இப்படியாகப் பலவித காரியங்களும் நடத்தி, பெருமையையும் கீர்த்தியையும் பாண்டவர்களுக்கு ஆஸ்தியாகத் தேடிவைப்பேன். இப்படிப்பட்ட நன்னடத்தைகளைக் கண்டு அவர்கள் என்னிடத்தில் அன்புசெலுத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். இதையன்றி வேறொரு விரதமுமில்லை. உம்முடைய புத்தி இப்படி நினைத்திருக்குமென்று என் புத்தியிற் படாமற் போய்விட்டது. நீர் நினைத்ததல்லாமலும் என்னையும் அப்பேர்ப்பட்ட செய்கையை உடையவளாய்க் கருதிக் கேட்டது வெகு யோக்கியமாய் இருக்கின்றது" என்று திரௌபதா தேவி சொன்னாள்.

அதைக்கேட்ட சத்தியபாமா மெத்த வருத்தமுற்று, "அண்ணி, யான் சிற்றறிவினாற் கேட்டேன். உத்தமியாகிய நீர் சித்தம் பொறுத்து அருளவேண்டும்" என்று எத்தனையோகோடி வணக்கம் புரிந்து நின்றனள். அவளைத் திரௌபதி நோக்கி, "இனி மேலாவது நான் சொல்லிவந்த பிரகாரம் ஒன்றாகிலுங் குன்றாமற் செய்து வருவாயானால், தண்டாமரைத்தாள் அண்ணலாகிய புண்டரீகாட்சன் கொண்ட மோகத்தை என்னண்டையில் சொல்லிக் கொண்டாவாய்" என்றாள். அந்த வசனத்தைச் சத்தியபாமா கேட்டு, "அண்ணி, இவ்வுலகத்திலுள்ள கல்லெல்லாம் ஒரு மாணிக்கக் கல்லுக் கொப்பாமோ? பெண்ணெல்லாம் உம்மைப்போற் பெண்ணாவளோ" என்று சொல்லித் துதிக்க, பின் இருவரும் மகிழ்ந்து சந்தோஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கையிற் பாண்டவர்களிடத்தில் கிருஷ்ணமூர்த்தி விடை பெற்றுக்கொண்டு, மார்க்கண்டேய ரிடத்திலுஞ் செலவு பெற்று, “இன்று நல்லகாலம் உம்மால் திவ்யசரித்திரங்க ளெல்லாங் கேட்டேன்” என்று அவரைப் புகழ்ந்து அர்த்தப்பூஞ் சென்று, சத்தியபாமையைப் பிரயாணப் படுத்தி, திரௌபதாதேவியிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு வெளியே வந்து தமது இரதத்திலேறி நடந்தார். போகும்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி சத்தியபாமாவின் முகத்தை நோக்கி, “பெண்ணே! இதுவரையில் நீயுந் திரௌபதியும் என்ன பேசிக்கொண் டிருந்தீர்கள்?” என்று கேட்டனர். அதற்கு “ஒன்றுமில்லை” என்று சத்தியபாமா சொல்ல, “ஒன்றும் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டா யிருந்தீர்கள்! நீங்கள் புருஷனுக்கு மருந்து வைத்து வசப்படுத்திக்கொள்ளப் பேசிய வார்த்தையை நான் அறியப்படாதோ?” என்று கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லவே, சத்தியபாமா வெட்கமுற்றுத் தலைகவிழ்ந்துகொள்ள, உடனே சத்தியபாமையை தன் மடிமீதிற் சேர்த்து, “ஒளிக்காமல் உண்மையைச் சொல்” என்றபோது, நடந்த விருத்தாந்தங்களில் ஒன்றொழியாமற் சொல்ல, அதைக்கேட்ட கண்ணன் “திரௌபதை சொல்லிய வார்த்தை யனைத்தும் ஞாயமே” என்று சொல்லித் தன் மனதிற் குறித்து வைத்துக்கொண்டு, மற்ற அதிசய மொழிகளினுற் சத்தியபாமை யைச் சந்தோஷப்படுத்தித் துவாரகாபுரி போய்ச் சேர்ந்தார்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி சரித்திரம்

கேட்டிரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே! ஸ்ரீகுமாரதேவர் சரித் திரங்கேட்ட தருமபுத்திரர் மகா ஆனந்தசித்தராய் மார்க்கண்டேய மகாமுனிவரைத் தீர்க்கதண்டமாய்ப் பணிந்தெழுந்து, “சுவாமீ, சூரபன்மனாதிகளைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காக்கும்பொருட்டு அவதரித்த சரவணபவன் சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஜன்மசாபல்ய மடைந்தேன். இராவணாதிகளைச் சங்கரித்து இமையவர் துயர் தீர்க்கும்படி விஷ்ணுவினம்சமா யுண்டான ஸ்ரீராமமூர்த்தி சரித் திரத்தைச் சாங்கோபாங்கமகாத் திருவாய்மலர்ந்தருள வேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொள்ள, மார்க்கண்டேயர் சொல்லத் தொடங்கி னார்—“கேளும் யுதிட்டிரனே, முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், நார்பத்தெண்ணூயிர முனிவர்களும், நித்யஸ்நானஞ் செய்து தத்துவக் கியானத்தைப் பெறக்கருதவும், இவ்வுலகத்தாருக்குப் பெருமையும் அருமையும் நிறைந்த தாயைப்போல் இரட்சிக்குந்

தன்மையைச் சகலவளங்களுட னுதவவும், பாபவிமோசன பவித் திரமுடன் பிரகாசிக்குஞ் சரையுமாநதி வளைந்த கோசலதேசஞ் சூழ்ந்தது அயோத்திமாநகரம். அந்த நகரத்தைச் சூரியன் முதற் பரம்பரையாய்த் துரைத்தனஞ் செய்துவந்த அரசர்களுடைய திருநாமங்களெல்லாங் கேள்வியுற் றிருக்கின்றீர். ஓ தருமந்தனா! அந்த வமிசத்தில் அயனென்னு மிராஜனுக்குப் பிறந்த தசரத மஹாராஜன் மிகுந்த பராக்கிரமத்தோடு இவ்வுலகத்தில் சத்துரு பயமின்றி, நித்திய மங்களாகாரமாய்ப் பத்தினிமார் மூவருடன் உத்தமமாய் உலகத்தைச் சித்தசனெனப் புரந்துவர, அவ்வெற்றி மிகுந்த மன்னவனுக்குப் புத்திர னில்லாமையினால் மெத்த வருத்த முற்று, தமது ஆசாரியராகிய வசிஷ்டரை நோக்கியழுது, அவர் மலரடியைத் தொழுது, “இரவிகுலம் பழுதுபடலாச்சே! இனி இவ் வுலகின் ரென்னைப் பேசுவது மலடனென்னும் பேச்சே! புத்திரப் பேறுடையோர்கள் முன் எனக்கது மகா யிழிவாச்சே! இன் னான்மக னின்னானென்று சொல்வதற் கில்லையே! இனி எனக்கு மோட்சமென்பது மகா தொல்லையே! என்ன செய்வேன்! ஐயோ! கும்பியென்னு நகரத்திற் கிலக்கானேனே! நல்ல குமார ரைப் பெறத்தக்க தவம் பண்ணுமற் போனேனே!” என்று வருந் துவதைக் கேட்ட வசிஷ்டர் அரசனைப் பார்த்து, “ஓ மகா ராஜனே, கலைக்கேட்டு மகாரிஷியினால் யாகஞ்செய்தால் மக் களைப் பெறலாம்” என்று சொல்ல, அதன்படி யரசன் யாகத்தைச் செய்து பூரணாகுதி கொடுக்க, அக்காலையில் ஒரு பூதம் பொற் கிண்ணத்திற் பாயசங்கொண்டுவர, அதைக் கண்டு வாங்கிச் சரிபாக மாகப் பகுந்து ஒரு பாகத்தைக் கௌசலேக்கும், மற்றொரு பாகத் தைக் கைகேயிக்கும் அளிக்க, அதைக் கண்டு முகம்வாடி நின்ற சுமித்திரைக்கு அவ்விரண்டிலும் பாதி யேற்றுக் கொடுக்க, அம் மூவரும் நமஸ்கரித்து வாங்கிப் புசித்துக் கர்ப்பவதிகளாகி, மூத்த கோசலை கர்ப்பத்தில் ஸ்ரீராமரும், கைகேயினிடத்திற் பரதனும், சுமித்திரைவயிற்றில் இலக்குமணனுஞ் சத்துருக்கனுஞ் சுபமுகூர்த் தத்தில் நான்கு வேதங்களைப்போற் பிறந்தனர். அப்புத்திரரை அரசன் கண்டு களித்து, ஜாதககன்ம முதலிய சட்கருமங்களு நடத்தி வளர்த்துவர, அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வருஞ் சுக்கிலபக்ஷ சந்திரனைப் போல் விருத்தியடைந்து வளர்ந்து வந்தனர்.

அக்காலையில் வசிஷ்ட மஹாமுனியார் சகல வேதாசுவஸ்திகளும் தநுர்வேத சாத்திரங்களும், யானை குதிரை இரத முதலியவைகள் செலுத்தலும், நடத்தலும் ஆகிய யிவைகளோடு, சாந்தம் - பொறுமை - நற்குணம் - தருமம் - தயை - வீரப்ரதாபம் - ஊக்கம் - இவைகளெல்லாமும் ஒப்புமைமயில்லாமல் விளங்கக் கற்றனர். அதைக்கண்ட தசரத மஹாராஜன் பரமான்ந்தமுற்றிருக்கு நாளையில், ஒருநாள் விசுவாமித்திரர் வந்து தசரத மஹாராஜனைக் காண, அவ ரெழுந்து நமஸ்கரித்து வணங்க, இரப்பவார்போற் கௌசிகர் இருகரத்தையும் விரித்து, “ஓ சர்வசம்மார சூரண யழித்துத் தேவேந்திரப்பட்டம் நிலைக்கச் செய்த தன்யனே! எனக்கொரு வரங் கொடுக்கவேண்டும். அஃதாவது: என்னுடைய யாகம் நிறைவேற உன்னுடைய பிள்ளைகளில் நீலமேகச் சாமளவர்ணனாகிய ஸ்ரீராமனைத் தருதல்” என்று சொன்ன அம்மாத்திரத்தி லரசன் உடல்பதறி உயிரை யமன் கேட்கும் போது அவர்கள் அடையும் துன்பம்போல் அயர்ந்து பூமியில் விழுந்து அழுது அம்முனிவர் திருவடிகளிற் றொழுது “சுவாமி, அநியாத குழந்தை, என்னுளைத் தீர வந்த அமுதம், என் இருமைப்பேறளிக்குத் தவம், என் கருத்தை நிறைவேற்ற வந்த தனிப்பேறு, அவனுக்குத் தானவருடன் சண்டைசெய்யத் தெரியாது: தநுர்வேதமுதலிய மந்திரங்களும் வராது. தமது திருவடிக் கடிமை யானிருக்கும்போது அவனை விரும்பத் தகாது. இராக்கத மாயையோ பெருஞ் சூது. அவர்களை நானே யழித்து நாசப்படுத்தி யாகத்தை நிறைவேற்றுவேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட முனிவர் முனிந்து, தீக்கொழுந்தனைய சடைகள் விரிந்து ஈரேழுலகமுங்கரிந்து இடியுங்கால மிதுவென முறிந்து யெழுந்த தன்மையைச் சமீபத்தி லிருந்த வசிஷ்டரானவ ருணர்ந்து, அரசனைத் தேற்றி “உன் குமாரனுக்கு இது நல்லகாலம். இதற்கிசையாவிட்டால் அவர்கொண்டது கோபக்கோலம். அது ஈசனுண்ட மகா ஆலகாலம். அதனால் இமைப்போதி வழியு மிஞ்ஞாலம். ஆதலால் இவருடன் குமாரர்களைக் கூட்டி யனுப்புவதே இணையற்ற கீர்த்தி” என்று மொழிந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன் கௌசிகருடைய இணையடிகளைச் சிரத்திற் பூண்டு இறைஞ்சி, மூத்தபிள்ளையையும் இலக்குமணனையுங் கையடைகொடுத்து “காப்பது உன் கடன்” என்று விடுத்தான்.

அப்பால் விசுவாமித்திரர் மகிழ்ந்து, தசரத மஹாராஜனைப் புகழ்ந்து பிள்ளைகளிருவரையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் இராக்ஷச மாயையையும் அவர்கள் செய்யும் அக்கிரமத்தையுஞ் சொல்லி, மந்திரார்த்தங்களும் உபதேசித்து, அவ்விருவரையும் தனதிரண்டு பக்கத்திலுங் காவல்வைத்து யாகத்தைச் செய்தனர். அப்போது தாடகை வந்து மலை மர முதலியவற்றை லெறித்து யாகத்தை யழிக்க, ஸ்ரீராமர் பெண்ணென் றுன்னி இளைக்க, அதைக்கண்ட கௌசிகர் தருமஞ் சொல்லக்கேட்டு, விண்ணின் நிழியு மேகம்போற் றுண்ணென்று பூமியில் விழக்கணைதொடுத்துத் தாடகையைக் கொன்றார். உடனே அவள் பிள்ளைகளாகிய சுவாகு மாரீசன் இவ்விருவரும் வந்து வளைந்து, கொடுமையான யுத்தங்களைச் செய்தார்கள். அவர்கள் பேரிலுந் திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுத்து, வெகுபே ரிராக் கதரை யழித்து உதிரவெள்ளமாகச் சுவாகுவைக் கொன்று, மாரீசன் தலைக்குங் கணைபிடித்தனர். அதைக்கண்டு அவன் மயங்கி மறைந்து கடலிடத் தொளித்தனன். உடனே கௌசிகர் யாகத்தை நிறைவேற்றி அவிர்ப்பாகங் கொடுத்து இவர்க ளிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போகும்போது வழியிற் கருங்கல்லாய்க் கிடந்த ஒரு உரு பெண்ணாய்வரக் கண்டு, இஃதென்ன வென்று இராமர் வினவினர். அதற்குக் கௌசிகர், 'இம்மாதா கௌதமர் மனைவி யாகிய அகலியை. இவளை இந்திரன் கூடிக் கௌதமர் சாபத்தால் ஆயிரங்கண்ணுற்றான். இவள் கல்லானாள்' என்று சொல்லக்கேட்ட இராமர் கருணைகூர்ந்து அழைத்துக்கொண்டுபோய் கௌதமரிடத்தி லொப்பி வைக்க, உடனே கௌசிகர் அவரை யழைத்துக் கொண்டு மிதிலாபுரிக்குச் சென்று சபாமண்டபத்தி விருந்த ஜனகன் முதலிய வேந்தர் யாவருங் களிக்கக் குலமுறைகளெல் லாஞ் சொல்லி, 'இவனது கரத்தின் திரத்தைத் தாடகை சுவாகு இவர்களால் கண்டேன்; காலின் திறத்தைக் கௌதமர் மனைவியாகிய அகலியை யளவிற் கண்டேன்; இன்று உன்னுடைய வில்லைக் காண வந்தேன்' என்று சொல்லினர். அதைக் கேட்ட சகல ருஞ் சந்தோஷமுற்றார்கள். சதானந்தரும் உள்ள மகிழ்ந்தார். ஜனகராஜன் "அப்படியே நேரிடுமாகில் என்னுடைய தவப்பயன்" என்று மகிழ்ந்து வில்லைக் கொண்டுவந்து சபைபிற் போடவும், ஸ்ரீராமர் முகத்தை விசுவாமித்திரர் நாடவும், அவர் அவ் வில்லை வளைத்த பேரொலி யுலகத்தை மூடவும், அதுகண்ட சுமங்கிலிகள்

மங்களசோபனம் பாடவும், உடனே பாங்கிமார்கள் சீதைபிவிடத்தி லோடவும், அவர்க ளலங்கரித் தழைத்துவந்தவுடன் அச்சீதா பிராட்டியாருக்குஞ் ஸ்ரீராமருக்குங் கலியாணங் கைகூடவும், வெகு ஜனங்களும் பிராமணர்களும் புகழ்ந்து பாடவும், வந்திருந்த தந்தை வருக்கத்தாருந் தாய்வருக்கத்தாருஞ் சந்தோஷத்துடன் கொண் டாட மற்றத் தம்பிமார்களுக்கும் விவாகஞ்செய்துகொண்டு, ஜனக மஹாராஜ னிடத்தில் விடைபெற்றுச் சதுரங்க சேனைகளுஞ் சூழ வரும்போது; வழியிற் பரசுராமர் வந்து தடுத்துச் சிற்சில வார்த் தைகளைப் பேச, அப்போது ஸ்ரீராமர் பயப்படாமல் எதிர் நின்று அவரை வென்று ஒட்டிவிட்டு, அவருடைய வில்லை வருணானிடத்தி லொப்பிவைத்து யாவரோடும் அயோத்தியாபுரி வந்தனர்.

பின்பு அங்குள்ள யாவரும் விசுவாமித்திரரை நமஸ்கரிக்க, அவர் எல்லோருக்கும் ஆசீர்வாதஞ் செய்தனர். அதற்கப்பால் மனவாளக்கோலமுடைய பரதனையுஞ் சத்துருக்களையும் பாட்ட னாகிய கேகயனிடத்திற்குப் போகும்படி யனுப்பிவிட்டு அப்பட் டினத்தில் ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரு மிருக்குநாயினில், ஒரு நாள் தசரதச்சக்கரவர்த்தி, வசிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களுட னிருந்து, “இதுவரையிலும் யான் சுமந்திருந்த இந்தப் பூபாரத் தைச் சிரேஷ்ட புத்திரனாகும் ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஒப்பிவைத்து யான் காட்டுக்குப்போய்த் தவஞ்செய்யக் கருதுகிறேன்” என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட பெரியோர்களெல்லாருஞ் சந்தோஷித் துப் பிரம்மானந்த முற்று, “நல்ல காரியம்” என்றார்கள். உடனே முகூர்த்தநாள் நேமித்து, சகல சாமக்கிரியையும் புண்ணிய தீர்த் தங்களுஞ் சேகரிக்கச்செய்து, நாடு நகரமும் அலங்கரிக்கும்படி பறையறைவித்து, பட்டினமியாவும் புகழ்கொண்டாட மறுநாட் காலமே ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகமென்று விகிதப்படுத்தி, அன்றிராத்திரி யாவருந் தங்கள் தங்க ளிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அரசனும் அரண்மனைக்குட் போனான். சபையில் நடந்த சமாச் சாரங்களை யெல்லாங் கேட்டிருந்த மந்தரையானவள், கேகயன் பாவையாகிய கைகேயினிடத்திற்குச் சென்று, “அம்மா! என்ன சும்மா இருக்கின்றாய்? உன் புருஷனாகிய தசரத மஹாராஜன் கௌசலையின் பேச்சைக் கேட்டு அவள் மனங்கோணமல் ஸ்ரீராம னுக்குப் பட்டங்கட்ட நாளைக்கே நாள் நேமித்துக்கொண்டார். நீ னதுந் தெரியாமல் நித்திரை போகின்றாய்” என்று அவள் விம்மிச்

சொல்லுமுன், கைகேரியானவ ளெழுந்து புளகித்து, அவனுக்கு முத்தாரங் கொடுத்தாள். அதை மந்தரை கடுகடுத்து விலக்கி “ஆ! ஆ! இஃதென்ன அநியாயம்? இராமனுக்குப் பட்டமானால் உன் பிள்ளை பாதன் அவனுக்கு ஊழியனாக ஏவற்றொழில் செய்து பிழைக்கவும், நீ கௌசலாதேவிக்குப் பணிப்பெண்ணாகவும், உன் மருமகள், கோசலை மருமகளாகிய சீதைக்கு வேலைசெய்யவும், உன் தகப்பன் வணங்கிப் பயந்து இராமனுக்குப் பகுதிகட்டவும், பின்பு நாம் யாவரும் அந்த இராமனுடைய அபராத ஆக்கினைக் குட்படவும், உன்னுடைய மனிதர் மக்கள் வந்தால் நீ கௌசலையை வணங்கி அன்னவஸ்திர முதலிய திரவியங்கள் வாங்கிக் கொடுக்கவும், தன்னைப் பணிவாரைத் தான் பணிந்தேத்தவும், உன்னை நம்பியிருந்த நான் உலைந்தழுது வாடவும், யாதொரு சுதந்தரமு முனக்கில்லாமல் எல்லாம் மூத்த பெண்சாதி வசத்தி லொப்புவித்து, பிண்டமுந் துண்டமுங் கண்டதன்றி வேறொன்று மில்லையென்று அரசு னுன்னை யடக்கி விட்டானே! ஐயோ கைகா, நீ பிறந்த சீரும், உன் சிறந்த பேரும், உன் தந்தையி னூரும், உன் இச்சையின்படி யறுபவித்த செல்வமும் போய்க் கௌசலைவீட்டுத் தாதிக்குந் தாதிபாய்ப் போகுங்காலமாய் நேரிட்டதே! சூரியனுக்குமுன் சந்திரன்போ லும், சந்திரனுக்குநேர் மின்மினிபோலு மன்றி; உன் பிள்ளையை இராமனுக்கு நிகராகச் சொல்லத்தகாதே! பாதனோ மெத்த அநி யாதவன்; கபடு சூது வஞ்சக மொன்றுந் தெரியாதவன்; உன் னுடைய மனம்போற் களங்கமற்றவன். அஃதெப்படியென்றிற் கலி யாணப்பிள்ளையும் பெண்ணும் விட்டுக்கு வந்து பெரியோரைப் பணிந்து ஆசீர்வசனம் பெறுவதற்கு முன்னமே அரசன் கௌசலை யுரைத்த தலைக்களை மந்திரத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, வஞ்சக நினைப்புடன் வழியிலேயே “நீ உன் பாட்டன் வீட்டுக்குப் போய்வா” என்று அனுப்பிவிட்டு, தன் பட்டத்தை இந்த இராம னுக்குக் கட்ட நினைத்தான். என்ன கெட்ட நினைப்பு பார்த்தாயா? இனி, பேசுவதென்பது வார்த்தையா? இன்ன முன் மனதிற்குத் தெரியவில்லையா? மறுமொழி எனக் கொன்றுஞ் சொல்லாயா? அழகிய சிங்காசனத்தில் ஸ்ரீராம னிருக்க, சுமித்திரையின் பிள்ளை இலக்குமணனுங் கூடவிருக்க, உன் பிள்ளை பாதன் கால்பிடித் துக்கொண் டிருக்க நேரிட்ட காலத்தைக் குறித்து நானென்ன

செய்வேன்” என்று மார்பி லடித்துக்கொண்டு வாய்விட்டுழுதாள் மந்தரையானவள்.

இந்த வார்த்தையைக் கேட்ட கைகேயி மெத்தவும் வியாகூல முற்று மயங்கி, “நீ சொன்ன வசனங்களெல்லா முண்மையே; நானென்ன செய்வேன்! எனக்கொரு உபாயஞ் சொல்லுவாயா னால் அந்தப்படி நடப்பேன்” என்ற கைகேயினுடைய மனதையறிந்துகொண்டு, இவள் நமக்கு வசப்பட்டாளென்றுணர்ந்து, கூனி சொல்லுகின்றாள்: “அம்மா! பூர்வத்தில் தசரத மகாராஜன் உனக்கு இரண்டு வரங் கொடுத்திருக்கின்ற ரல்லவா! அதற்கு இது நல்ல சமயம் வந்து வாய்த்தது. சொன்ன சொல்லைக் கடக்க வறியாத அரசனிடத்தில் ‘முன் கொடுத்த வர மிரண்டையுந் தர வேண்டும்’ என்று கேட்டு, உன் குமாரனாகிய பரதன் நாடாள் ஒரு வரமும், ஸ்ரீராமன் பட்டம் நீங்கிக் காடாள் ஒருவரமும் பெற்றுக்கொள்ளுவாயானால், நமக்கெதிர் ஒருவரு மில்லை. நாடு நகர முதலிய செல்வ மியாவும் நம்முடையனவே” என்று மந்தரை சொல்ல, அப்புத்தியைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்த கைகேயியானவள், தலைமயிர் விரிந்து புரளவும், வஸ்திரஞ் சோர்ந்து கழலவும், பரிமள கந்த புட்பமெல்லாம் பக்கத்திற் சிதறியிருக்கவு மாயினள்.

இப்படி அலங்கோலமாக இருக்கிற கைகேயினிடத்திற்கு ஒன்று மறியாத அரசன் ஆசையுடனே ‘உன் குமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நாளை’ என்று சொல்ல வரும்போது, மிகுந்த விசனத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருந்த தேவியை யெடுத்து மார்போடணைத்து, “இந்த மனோதுக்கம் உனக்கு வந்தவிதம் யாது? ஓ மயிலனைய மாதே, உனக் கிங்கு உற்றதை உரைப்பாய்” என்று விரும்பி வருந்தித்திருந்திழையைக் கேட்க, அதற்குச் சிற்சில வசனங் களை வெடிப்பாகவும் வெறுப்பாகவும் பேசி, மனங்குழையும்படியாக ஏழி எத்தனைவிதச் சமாதானஞ் சொன்னபோதிலுங் கேளாமல் இரண்டு வரம் எனக்குக் கொடுத்திருப்பதை இப்போதெனக்குத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டனள். அவ்வாறு கேட்ட மனைவியை அரசன் பரிந்து நோக்கி, “அன்று சொல்லிய வாக்கியத்தை அழித்துப் பேசமாட்டேன். அப்படியே தந்தேன் பெற்றுக்கொள். னிரைவில் எழுந்து முகத்தை யலங்கரித்துக் கொண்டு உன் பிள்ளையாகிய இராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வா” என்று

அழைக்கவும், அதைக்கேட்ட கைகேயி நகைத்து, “இப்போதே கொடுத்தாலொழிய வாரேன்” என்று ஊடினள். அதற்கு அரசு னிசைந்து “பெண்ணே, அப்படியே தருகிறேன் கேள்” என்று கூற, “நீர் கொடுத்த இரண்டு வரத்தில் ஒரு வரம் பரதன் நாடா ளவும், மற்றொரு வரம் இராமன் காடாளவுங் கொடும்” என்று சொல்லினள்.

இவ்வாக்கியம் இருப்பு நாராசம்போல் அரசன் காதுகளில் துழைந்து, வேடனது கைப்பாணம் பட்டு வெருண்டு மருண்டு விழுந்த சினைமாற்போற் பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சைபோனான். கொஞ்சநேரம் கழித்து மறுபடி தேறி எழுந்து, “பெண்ணே கைகா, எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை தரவேண்டும். உன் மகனாகிய பரதன் நாடா ளட்டும்; ஸ்ரீராமன் மாத்திரம் வனத்திற்குப் போகாம விவ்விடத்தி லிருக்கட்டும்” என்று அரசன் பலவாறு கெஞ்சிக் கேட்டும், அவள் அதற்கு இணங்காமையால் தன் முத்திரை மோதிரத்தைக் கழற்றிக் கைகேயிக்கு முன் எறிந்து விட்டு, “அடா குழந்தாய்! அடா ராமா! அடா ராமா!” என்று பூமியில் விழுந்து தன்னைத்தான் மறந்தான். இவ்விடத்தி லிப்படியிருக்க, மறுநாட் காலையில் வசிஷ்டர் முதலிய மந்திரிமார்களும் மற்ற மன்னவர்களுங் கொலுவில் வந்து நிறைந்து, மங்களவாத்திய முழங்க மன்னர் மண்டலீகருடன் ஸ்ரீராமனுக்குப் பட்டாபிஷேக மென்று யாவரும் உள்ளக்களிப்புட னிருக்குங்காலையில், அந்தப்புரத்தில் நடந்த சங்கதி யாவு மறிந்து கொண்ட ஸ்ரீராமர் மனமகிழ்ச்சியுடன் தசரதச்சக்கரவர்த்தியி னிடத்திற்கு வரும்போது அவ் வந்தப்புரவாசலில் நின்ற கைகேயி யை னோக்கித் தீர்க்கதண்டனிட்டுப் பணிந்தனர். அதைக் கண்ட தாயாகிய கைகேயி ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து, “அப்பா இராமா உன் தந்தை இப்போது உன்னுடன் பேசத்தக்கவ ரல்லர். நீ இந் நிமிடமே பிரயாணமாகித் தவவேடங்கொண்டு காட்டிற்குச் சென்று அங்குள்ள புண்ணிய நதிகளில் நீராடி பதினான்கு வருஷங் கழித்துவரக் கடவை. உன் தம்பி பரதன் இந்த நாட்டை யாளக் கடவன்” என்றுரைத்தனள்.

கேட்டிரோ தருமபுத்திரரே, அம் மொழியைக் கேட்ட ஸ்ரீ ராமர் மனமகிழ்ந்து, “அம்மணி, என் பாக்கியமே பாக்கியம். இதைவிட வேறுண்டோ சிலாக்கியம்?” என்று கூறி, அநேக

முறை பணிந்து, என்னரசன் சொல்லாமற்போனாலுந்தேவரீர் கட்டளையைத் தள்ளி நடப்பேனோ? தாயே நீர் சொல்லிய வாக்யமே வேதவாக்கிய சிலாக்கியமன்றி வேதில்லை. இதுவே பிரயாணமாகப் போய்வருகிறேன்” என்று அகமகிழ்ச்சியோடு வணங்கி, அடிக்கடி மண்மீதில் வீழ்ந்து தாழ்ந்து விடைப்பெற்றுக் கொண்டு, தந்தை இருந்த அந்தப்புரத்திற்குப் போகாமல் தன் சொந்த கிருகத்துக்கு வந்து, கேயூர மணிகுண்டல கிட்ட முதலிய யாவையுங் களைந்து, அச்சிற்றன்னை அனுப்பிய மரவுரியையுங் காவி வஸ்திரத்தையுந் தரித்துக்கொண்டு, காடே காணியாட்சியாகப் புறப்பட்டனர். அப்போது தேவர்களெல்லாரும் புகழ்ந்து பாரிஜத மலர்களைப் பொழிந்து, “எங்கள் குறையை அகற்று மேந்தலே” என்று வாழ்த்தினார்கள். அதுகாலையில் ஸ்ரீராமர் பட்டாபிஷேகக் கோல நீங்கிச் சடைமுடி மரவுரியுடன் வருந்தன்மையைக் கண்ட வசிஷ்டர் முதலான மகரிஷிகளும் - பல மன்னவர்களும் - மற்றையர்களும் வாடிக் கலங்கி, யாதொன்றுந் தோன்றாமல் ஏங்கியிருக்க, அதைக்கண்ட இராமசுவாமியானவர் வசிஷ்டரை வணங்கி, தாயாகிய கௌசலையையுந் தொழ, அந்தம்மானும் அழுது விடைதர, அவ்விடம்விட்டுச் சீதையினிடத்திற்கு வர, அவ்வம்மன்கண்டு கலங்கிக் கூட வருவதாக அறிவிக்க, அதை யறிந் தழைத்துக் கொண்டு சுமித்திரையைக் கண்டிறைஞ்ச அப்போது இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லக்கேட்ட தம்பி இலக்குமணர் கோபங் கொள்ள, அதை மாற்றி அவரையு மழைத்துக்கொண்டு, அயோத்தியை விட்டு நீங்கினார்.

அப்போது உயிரிழந்த உடல்போ லியாவருந் துயரங்கொண்டதைக் கண்ட கோதண்டராமர் அவர்களை நிறுத்திவிட்டு, தாங்கள் மூவருமாய் மூன்றுயோசனை தூரஞ் சென்று கங்கையைக் கடந்து, குகப்பெருமானுடைய உறவு கொண்டு, அப்பாற் சித்திரக்கூடம் போய்ச் சேர்ந்து, அங்குச் சிவனடியார் திருமாலடியார் முதலிய பெரியோர்கள் வந்து ஆசீர்வதிக்க, அவர்களை வணங்கி யுபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவ்வாறும்மூவரும் வனத்திற்குச் சென்ற செய்தியை, தசரதமகாராஜன் மந்திரியென்னுஞ் சுமந்திரனால் அறிந்து “ஆ! ஆ! மகனே” என்று கூவி ஆவியகன்றான். இச்செய்தியை வசிஷ்டர் திருமுகத்தால் அறிந்த பரத சத்துருக்கா ளிரண்டு பேரும் அயோத்தியாபுரிக்கு வந்து அரண்மனையிற் புகுந்து

அரசு னிறந்ததையும் அண்ணன் அகன்றதையு முணர்ந்து, தங்கள் தாய்முகம் பார்க்க வயிறெறிந்து, தந்தைக்குச் செய்யுங் கருமவிதிக ளெல்லாம் புரிந்து, “ ஐயோ! என்னைப் பழிக்காளாக்கி விட்டாயே தாயே ” என்று கண்ணீர் சொரிந்து கௌசலையைப் பரிந்து, சபதங்க ளநேகமாகப் புரிந்து, “ இனிமேல் என் தமையனைப் பிரிந்து இகத்தில் இமைப்போதும் உயிர்வைத்திரேன் ” என் றிரைந்து, “ என் அண்ணனைப் போல் யானுங் காட்டுக்குச் செல்கின்றேன் ” என்று விரைந்து தவவேடங்கொண்டு புறப்பட் டான். தம்பி சத்துருக்கனும் அதுவே கோலங்கொண்டு வந்து நின்றனன். தாய்மார் மூவரும், வசிஷ்டர்முதலிய முனிவரும், மற்ற மந்திரி பிரதானிகளும், இரதகஜதுரக பதாதிகளும், நகரத்தி லுள்ள ஜனங்க ளியாவரும், கடல் நெருங்கி வருவதுபோல் வந்து நெருங்கி நின்றார்கள்.

உடனே பரதராஜனுனவன் அவர்க ளனைவருடனும் பிரயாண மாகி, அண்ணன் திருவடி நாட்டிய இடங்களிற் நன்னுடைய திருமுடி சூட்டி, கண்ணீர் ஆறாகப்பெருகக் கங்கைக் கரை போய்ச் சேர்ந்து, அங்கிருந்தருகனைக் கண்டு வார்த்தையாடி, பின்பு ஓடத்திலேறிச் சென்று சித்திரக்கூடம்போய் ஸ்ரீராமரைக் கண் டான். கண்டமாத் திரத்திற் பரதன், தாயைக் கண்ட சேயைப் போலும், பசுவைக் கண்ட கன்றைப்போலும், கதறி முறையிட் டலறி, தந்தை இறந்த சங்கதியைத் தமையனோடு கூறித் தாயாகிய சீதையின் சரணங்களிற் பணிய, பணிந்த பரதனை வாரி எடுத்து மார்போ டனைத்த ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணனும் பெருவிசனங் கொண்டு விம்மினார்கள். அக்காலையில் வசிஷ்டரு ம்ந்து முள்ள மஹாமுனிவர்களும் அவர்கள் துயர நீங்கத் தருமஞ் சொல்லி ஸ்நானஞ்செய்வித்து, அவ்விடத்தில் நடத்தவேண்டிய கருமங்க ளெல்லா முடித்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீராமர் பரதனை நோக்கி, “ தம்பி, நான் மாதூர்வாக்கியத்தின்படி வனத்திற் பதினான்குவருடங் கழித்து, பதினைந்தாவதுவருட முதலில் வருகிறேன். அது வரையிலும் நீ தாய்மார்கள் மனதின்படி நீதிநெறி தவறாமல் அரசுசெலுத்தி, மந்திரிமார் - சேனாதிபதிகள் - ஆசாரியர் முதலிய யாவரு மகிழ விற்றிருக்கக் கடவை ” என்று கட்டளையிட்ட, சீதாபிராமனுடைய திருவடிகளிற் பரதன் பணிந்து, “ அண் ணலே, தேவரீருடைய திருவடியுந் தாயாருடைய திருவடி

யுஞ் செல்லும் வனங்களிற் கல்லும் புல்லும் நீக்கிக்கொண்டு வருகின்றேன் ; அல்லும் பகலும் விழித்துக் காவலிருக்கிறேன், தாங்கள் சொல்லும் ஏவற்றொழில்களைச் செய்துவருகின்றேன். என் அண்ணாவே” என்று அலறி அழுத பரதன், இராமர் எடுத்தணைத்து, “ அப்பா, தாய்தந்தையர் கூறிய வாக்கியத் தப்பி நடப்பது நமக்கு யோக்கியமல்லவே. தம்பி, என்னைப்போலொத்த பிள்ளை பிறந்து மாதாபிதாவை வையகத்தார் பறிக்கச்செய்து நான் அரசுபுரிவது அழகல்ல, தருமமல்ல. நமது குலமுறைக் கடுத்த தல்ல. என் வார்த்தையை நீ தள்ளி நடப்பது இயற்கையல்ல. ஆகையாற் பதினான்கு வருடமும் பதினான்குநாளாய் நீனைத்து அரசுசெய் திருப்பாயானால், நான் பதினான்கு நாழிகையாகக் கழித்து வருவேன்.” என்று சொல்லிய வாக்கியங் கேட்ட பரதன் முகம்வாடி, ஸ்ரீராமருடைய பாதுகையை நாடிக் கண்களி லொத்திக்கொண்டு, இதையாகிலுங் கருணைபுரிந்தாற் சிங்காசனத்திலேற்றிப் பூசைபுரிந்திருந்து, எப்போதும் நடந்துவரும் அரசாட்சியைத் தப்பாமல் நடத்திக்கொண்டு, நான் இப்போதிருக்குங் கோலத்தைத் தேவரீர் வரும் வரையிலுங் கொண்டு முப்போது உண்ணுமலிருப்பேன். தேவரீர் வருங்கால மெனக்குச் சொன்னபடி வராதிருந்தால், அக்கினியில் விழுந்து இறப்பேன்” என்று சொல்லிய தம்பிக்குப் பாதுகைமகுடஞ் சூட்டியனுப்ப, உடனே விடைபெற்றுக்கொண்டு, யாவரோடும் உயிர் நீங்கிய உடல்போலும் - சூரியன் நீங்கிய வானம்போலும் துன்பமுடன் திரும்பி, அயோத்தியாபுரிக்கு வந்து சேர்த்தான் பரதமஹாராஜன்.

இவ்வாறு அயோத்திக்கு வந்த பரதராஜன் நந்திக் கிராமத்திற் சிங்காசன மேற்படுத்தி, அதின்பேரிற் பாதுகையை யமைத்து, சடைமுடி மரவுரியுடன் ஸ்ரீராம மந்திரத்தை ஜபித்து, சிந்தை தளராமல் தென்றிசையை நாடி, ஸ்ரீராமரை விட்டுப் பிரிந்த நாளை எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். சத்துருக்களும் அவனுடன் கூடவே யிருந்தான். கேளுந் தருமநத்தை, அங்கே ஸ்ரீராமர் முன்னுஞ் சீதாதேவியார் மத்தியிலும், இலக்குமணர் பின்னுமாக நடந்து, மகான்களை யெல்லாம் நமஸ்கரித்து அவர்களாசீர்வாதம் பெற்றுக் கொண்டு, யாளி - சிங்கம் - யானை - கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் வனங்களிற் செல்லுவதாயினர். அப்போது வடவாழுகாக்கினி குடியிருக்குங் கண்களும், அதினுடைய கொழுந்து

தாவிப்படருந் தன்மைபோன்ற சடைமயிரும், மலைபெயர்ந்து வருவதைப்போன்ற நடையும், வானமளாவிய முடியும், சப்தமேக முழக்கம்போன்ற குரலும், சமுத்திரத்தை யுறிஞ்சிக் குடிக்கும் வாயும், தேவர்களும் ரிஷிகளுந் தயங்கி நிஷ்டைகொண் டிருக்குங் காதுகளும், ஆகிய இத் திடகாத்திர தேகமுடைய விராதனென்னு மிராக்கதன் வந்து; திடுக்கிடச் சீதாதேவியை எடுத்துத் தோளி லேற்றிக்கொண்டு ஆகாயவீதிப்ற் சென்றான். அப்படிச் செல் லும்போது தாயார் துயரமுற்றுக் கூச்சலிட் டலரக்கண்ட ஸ்ரீ ராமரும் இலக்குமணரும், “பயப்படாதே” என்று உறுதி கூறித் திவ்யாஸ்திரங்களைத் தொடுக்கவும், அதைக்கண்ட விராதன் நீலத்தி லிறங்கி இவர்க ளிருவரையும் வாரியெடுக்கவும் இவர்களு மவன் தோளி லேறிக்கொண்டு வாளை யுருவியோங்கி வெட்டிய காலையில் அவன் இரண்டு புஜமு மந்துப் பூமியில் விழவும், ஸ்ரீராமருஞ் சீதை யம்மனும் இளையபெருமானும் நிலத்திற் றிடங்கொண் டிருக்கும் போது, இராஷ்டசன் தேவவிமானத்துடன் அநேக ஸ்தவுத்தியங்க ளைச் சொல்லிப் பணிந்து சென்றான். தேவர்கள் அடங்கா மகிழ்ச்சி யுடன் புட்பமாரி பொழிந்தார்கள். அப்பால் மூவரும் நெடுந்தூரஞ் சென்று, அங்கே விரதம் - ஓமம் - யாகம் - தவம் - ஜபம் சாஸ்திரப்பழக்க மியாவு முணர்ந்து பிரபஞ்சத்தின் வாழ்க்கையைப் பொய்யென் றிகழ்ந்து மெய்யை நாடிக்கொண்டிருக்குஞ் சரபங்கரு டைய ஆச்சிரமத்திற்கு வந்து, அந்த மஹாரிஷி முதலிய மாதவத் தினர்க்கெல்லாம் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவர்க ளாசீர்வனமும் பெற் றுக்கொண்டு, இராஷ்டரால் வருந்தும் அந்த உத்தமர்களுடைய துன்ப நீங்க அபயஸ்தங் கொடுத்து, மூவரும் அவ்விடத்தி லிருந்த கோதாவிரி தீர்த்தத்தில் வந்து இளையோனா லிடப்பட்ட பர்ன சாலையிற் தேவியும் ஸ்ரீராமரு மெழுந்தருளி யிருக்க, இளையபெரு மாள் கந்தமூல பழவர்க்கங் கொண்டு வந் துபசரித்துக் கொடுத்துத் தலைவாயிலிற் காத்திருந்தார். அந்த நாளையில் இராவண னென் பவன் சீதாபிரட்டியாரை எடுத்துக்கொண்டு போனான்” — என்று சொல்லக் கேட்ட தருமராஜன் வருந்தி நமஸ்கரித்து, “சுவாமீ, இராவணனுற்பவமும் - அவன் வந்து எடுத்துப்போன விபரமும் முறையாகச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்க, மார்க்கண்டேயர் சொல்லத் தொடங்கினார்—

“ஓ தருமந்தனா, பிரமதேவனுடைய குமாரன் புலத்தியப் பிரமன். அவன் குபேரனென்னும் பிள்ளையைப் பெற்றான். அந்தப் பிள்ளையானவன் அநேக தவங்களைச் செய்து அளவில்லா நிதியும் - அளகையம்பதியும் - ஈஸ்வரன் நட்பும் - ஈரோழுபதினான்கு லோகமும் நொடியி லுலவிவரும் புட்பகவிமானமும் பெற்று இலங்காபுரியில் மதிப்பில்லாமல் வாழ்வுற் றிருக்கு நாளையில் பெற்ற தகப்பனாகிய புலத்தியருக்குப் பிள்ளையாகிய இக்குபேரன் பேரில் விருப்பில்லாமல் வெறுப்புற்றுக் கோபங்கொண்டு ‘மாதாபிதா மனநோவ வாழ்வானதுரான் ஒருநாளும்’ என்னும் பழமொழிபோல் மனத்தில் நினைத்து, “இவனுக்குச் சத்துரு வுண்டாகக் கடவது” என்று தனது சரீரத்தின் இடப்பாகத்தை நோக்கினர். அப்படி நோக்கவும் அந்த இடத்திலிருந்து தேககாத் திரமும் க்ஷாத்திரமுந் தோத்திரமுங்கொண்டு ஒருசற்பாத்திராகிய புத்திரன் பிறந்து நமஸ்கரித்து நிற்க, அவனைக் கண்டு மகிழ்ந்து விச்சிரவாகு வென்று பேரிட்டு, சகல நன்னெறிகளும் அநுக் கிரகஞ் செய்து தபசுக் கனுப்பினார். அந்த விச்சிரவாகு வணங் கிச் சென்று ஒரு ஆச்சிரம மியற்றிக்கொண்டு, அதில் அநேக காலம் தவஞ்செய்திருந்தார். இந்தச் சங்கதிகளை எல்லாம் இலங்கையி லிருக்குங் குபேரன் கேள்விப்பட்டு, ‘நமது தந்தையின் இடப்பக்கத்திற் பிறந்த இவரும் நமக்குத் தந்தைதான்’ என்று சிந்தித்து, ‘நமக்குச் சத்துருவாகப் பிறந்த விரோதத்தைத் தவிர்த் துக் கொள்ளவேண்டும்’ என் றுன்னி, அவருடைய ஆச்சிரமத் திற்கு வந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து, “ஐயனே! உமக்கு நான் பிள்ளையே யன்றி வேறல்ல. ‘பெற்றோர் இகழ்ந்தால் பிறரும் பழிப்பார்கள்’ என்னுந் தன்மைபோல் என்னைக் கைவிடா மல் இரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்று வணங்கித் துதிக்க, அக்குபேரனுடைய நன்மார்க்கத்தைக் கண்டு மனமகிழ்ந்து இரக்கமுற்று, தயை யுடையவராய் ஆசீர்வதித்தருளினார். அதுமுதற்கொண்டு குபேரனானவன் நித்தியமும் அவரிடத்திற்குப் போகிறதும் வணங்குவதுமாகி, விச்சிரவாகுவின் அன்பு தன்னிடத்திற் பூரணமாகும்படி நடந்து வந்தான். இப்படி இருக்கிற நாட்களில் ஒரு நாள் மஹாலட்சுமிக்கும் மேலான சவுந்தரியங்களை யுடைய மூன்று இராக்கத ஸ்திரீகளை அழைத்துக்கொண்டு போய் விச்சிரவாகுவின் பாதங்களில் வணங்கி, “அத்தனே! சித்தசன் மயங்கும் உத்தமரா

கிய இந்தப் பெண்களைத் தேவரீர் பணிவிடைக் குரித்தாய்க் கொண்டுவந்தேன். தாங்கள் அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்று துதிக் கவும், அவர் சம்மதித்துச் சந்தோஷங்கொண்டு மதிக்க, அதுகண்ட குபேரன் அங்கு அவர்களை விட்டு இலங்கைக்குப் போய்விட்டான்.

அப்பால் அந்த ஸ்திரீகள் மூன்றுபேரும் நித்தியபதியம் உப சாரப்பணிவிடைகளிற் குறைவுவராமல், பத்தியாய், முத்திநிலையை நாடிய முனிவர்கள் நெறியை யேற்றிருக்கு மவ்வுத்தமருக் குகந்த தொண்டுபுரிந்து வந்தார்கள். அந்த விச்சிரவாகுவின் தவம் நிறைவேறிய போது இந்த ஸ்திரீகளை ழோக்கி, “ஓ என்னிடத்தில் பேரன்பு வைத்து இரவும் பகலுங் காத்து ஊழியம் பண்ணிக் கொண்டு வந்த உண்மைபான வாலிபப்பெண்களே, உங்களிடத்தி லெனக்கு மிகுந்த உற்சாகஞ் ஜனித்திருக்கிறபடியால் நீங்கள் கேட்கும் வரங்களைத் தடையில்லாமல் தருவேன்” என்ன அதற்கவர்கள் சந்தோஷமடைந்து வணங்கி, ‘சுவாமி, எங் களுக்குக் கர்ப்பதானஞ் செய்யவேண்டும்’ என் றிரந்தார்கள். அப்படியே நல்லதென்று மூத்தவளாகிய புற்கடை என்பவளுடனே கலந்து, அவள் கருப்பத்தில் தசக்கிரீவனையும் கும்பகருணனையும் உதிக்கச்செய்து, இரண்டாவது பெண்ணாகிய மாலி என்பவளுடன் கூடி விபீஷணனைப் பெறச்செய்து, மூன்றாவது வாகை என்பவ ளுடன் புணர்ந்து பசாகரனைப் புரட்டும் மோசகர னென்பவனையும் மறுபடியுஞ் சேர்ந்து ஆலகாலவிடத்தைத் திரட்டி யுருவாக்கிய சூர்ப்பனகை என்னும் பெண்ணையும் பெறச்செய்து, பிள்ளைகள் நால்வரும் பெண்ணென்றும் ஆக ஐந்து பேரையும் அதிகமகிழ் வாய்ப் பாராட்டி, பிள்ளைகள் நால்வருக்கும் வேதவிதிப்பிரகாரஞ் ஜாதககன்மம் நாமகன்மம் உபநயனம் முதலிய செய்து, நான்கு வேதம் ஆறுசாஸ்திரம் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானம் தநூர் வேதமுதலிய வெல்லாங் கற்பித்து, பிரமதேவரைக் குறித்துத் தவசுசெய்யும்படி விடுத்தார். அப்படியே நாலுபுத்திரரும் ஆயிரம் வருடம்வரையில் தவம்புரியுங்காலையில், அதுகாறும் பிரமதேவர் பிரசன்னமாகாம விருக்கக்கண்டு கோபங்கொண்டு, மனவயிரத் துடன் பெரியவனாகிய தசக்கிரீவன் ஒரு தலையை வரலினு லறுத்து ஓமாக்கினியி லிட்டு அவிக்கொடுக்க, அப்போதும் பிரமதேவர் வராமையால் ஆயிரம் வருடத்திற் கொருதலையாக அறுத்து ஒன்பதினாயிரம் வருடத்திற்கு ஓமஞ்செய்து, பத்தாவது தலையை

யும் அறுக்கப்போகின்ற சமயத்திற் பிரமதேவர் பிரசன்னமாக வந்து கரமமைத்து, அறுத்துப்போட்ட ஒன்பது சிரமும் உண்டாகச்செய்து, அவனுடைய திடதையத்தை நோக்கிக் களித்து, இதனைச் சொல்லுவதாயினார்.

“அப்பா தசக்கிரீவனே, இதுகாறும் நீ செய்துவந்த இந்தத் தவத்திற்கு மெச்சினேன். உன்னுடைய தலைகள் எத்தனைதரம் அறுபட்டாலும் உடனே முளைக்கக்கடவது. எந்தத் தேவர்களாலும் உனக்கு இடையூறில்லாமல் எந்த ஆபதங்களாலுஞ் சாவில்லாமல் மூன்றரைகோடி ஆயுளும் - வமிசவிருத்தியும் - இலங்கைராச்சிய பட்டாபிஷேகமும் உண்டாகக்கடவன” என்று கூறி பின்னுமவன் விரும்பிக் கேட்ட வரங்க ளெல்லாவற்றையுங் கொடுத்து ஆலிங்கனஞ்செய்து மகிழ்ந்து கும்பகருணனை நெருங்கி, “உனக்கு வேண்டிய வரமென்ன?” என்று கேட்டனர். அதற் கவன் நித்திய தத்துவங் கேட்டதற் திறந்த வாயி லிருந்து நித்திரை தத்துவமென்று மொழி மாறிவரவும், “அப்படியே உனக்குக் குறைவில்லாமற் கொடுத்தேன் - கொடுத்தேன்” என்று கூறி விபிஷணனைப் பார்த்து, “உனக்கு வேண்டிய வரங்களைச் சொல்” என்றனர். அதற் கவன் “ஓ சுவாமி, பாபரகிதமாய்ப் புண்ணியச் சகிதமாய், பெரியோர்கள் உத்தமனென் றுன்னவும், தீங்கில்லாச் சிந்தை துன்னவும், தையையுந் தாக்ஷண்யமும் அருளல்வேண்டும்” என்று போற்றிச் சாற்றவும் அன்னவாகனத்தோர்க்கு ஆசை பெருகி, “அப்பா விபிஷணா, நீ அசுரர் நடத்தையை நீக்கி, அமரர் சகாய நோக்கி, ஆனந்தவெள்ளந் தேக்கி, அசத்திய மென்பவை போக்கி, அருணிறைந்த சத்திய வாக்கியாய் எக்காலத்திலும் அழிவில்லாமற் கிரஞ்சீவியாய்த் தேவர்க்காயனாய், தருமகுணவானாய், யாவருங் கொண்டாட இருக்கக்கடவை” என்றருள்புரிந்து; கரனிடத்திற் சென்று அவன் கேட்ட பிரபலவரங்களையுங் கொடுத்து, பிரமதேவர் சீக்கிரத்திற் சத்தியலோகம் போய்விட்டார்.

அப்பால் தசக்கிரீவனுந் தம்பிமார்களும் இராக்கதக் கும்புகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு, பூரியருக்குப் புதுச்செல்வம் வந்த பொங்காரம்போற் பொங்கிப் புகழ்ந்து, இலங்கையின்பேரிற் படையெடுத்து வருவதானார்கள். அப்படி வருதலைக் கேட்ட இருநிதிக் கிழவன் எதிர்நிற்கமாட்டாம லிளைத்து அளகாபுரி போய்ச் சேரவும்; இலங்கையைத் தசக்கிரீவன் கைக்கொண்டு ஏகபோகமாக

யிருந்தான். அதைக்கண்டு பிலத்துவாரங்களி லிருந்த இராக்கதர்க ளெல்லாரும் வந்து தண்டனிட்டு இலங்கைக்குக் காவலாளராகவும் சேனாதிபதிகளாகவு மிருந்து பின்னும் அநேகமாயிரம் வெள்ளங்க ளாக நாளுக்குநாள் சமுத்திரப் பெருக்கம் போல் வந்து நெருங்கி னார்கள். அப்படியாவதைத் தேவர்கள் கண்டு பயந்து ஒடுங்கவும், தவம் தானம் யாகம் ஓமம் எதுவுமில்லாமலிருக்கவும் இராவணன் துரைத்தனஞ் செய்து, மண்டோதரியைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டு, தம்பிமார்களுக்கும் விவாகம் நடத்தி, இராவணி - அதி காயன் - சலன் - பிலவந்தன் என்னும் அநேக பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, அநேக ஸ்திரீகளையுந் தேவமணம் - கந்தர்வம ணம்-பூதமணம்-இராக்கதமணம் முதலிய எட்டுவித மணங்களில் மணந்து, அவர்களிடத்திலும் புத்திரப்பேறுண்டாக இலட்சம் புத்தி ரர்களைப் பெற்று அப்பிள்ளைகளின் பலமும் தம்பிமார்களின் பலமும் சகோதரர் பலமும் சேனாசமுத்திரபலமும் பிரமதேவரின் வரமும் மற்றநலமும் கூடினவனாய், தனது மகத்துவ மகிழ்ச்சியினால் எவரை யும் மதியாமல் அக்கிரமம் அகந்தை முதலியவைகள் மேலிட்டு தேவர்களை யெல்லங் கலக்கிச் சிறைபிடித்து, தேவேந்திரனை யோட விட்டடித்து, யாவருக்குந் திகிலுண்டாக நடத்தி வந்தான்.

அப்போது தேவர்களெல்லாருங் கூடி இவனுக்குத் தமையனா கிய குபேரனிடத்தில் முறைபிட்டுக் கொண்டார்கள். இதைக் கேள் வியுற்ற குபேரன் விசனமடைந்து “ஐயோ! நமது தம்பிமார்கள் சவுக்கியமாக இருந்தால் நமக் கழகு; வருத்தமுற்றால் என்ன இலாபம்? ‘தம்பியுடையவர் படைக்கஞ்சார்’ என்னுந் தன்மை யாய் யான் சந்தோஷிப்பதற் கிடமில்லாமல், தேவர்களுக்கு விகித ராக இருப்பதை விட்டு அகிதராக இருக்கின்றார்களே” என்று வருந்தி, ஒருதூதனை யழைத்து, “நீ இந்நிமிடத்திற் தசக்கிரீவ வருந்தி, ஒருதூதனை யழைத்து, ‘நீ இந்நிமிடத்திற் தசக்கிரீவ னிடஞ்சென்று ‘நமது வாழ்நாளுஞ் செல்வமும் நீடித்திருப்பதற்குப் பெரியோரைப்பணிதலும் - பொய்-புறங் கூறாமையும் - யாகாதி கிருத்தியங்களுஞ் செய்து தெய்வ சகாயத்தைப் பெறவேண் டியது,’ என்று சொல்லித் தேவர்களிடத்திற் கிருபைவைக்கும் படியாய்த் தெரிவித்து வா” என்று அனுப்பினன். அப்படியே சென்ற தூதனைத் தசக்கிரீவன் கண்டு, குபேரன் சொல்லியனுப் பிய வார்த்தையை யுட்கொண்டு கண்கள் சிவந்து, “தான் பரிசுத் தனும் யோக்கியனு மென்றும், நான் அசுத்தனும் அயோக்கியனும்

என்று நினைத்தோ எனக்கு புத்தசொல்லி யனுப்பினான்? அப்பா தூதா, கெட்டவனுக்கு எத்தனைப் படிப்பித்தாலுந் துட்டத்தனம் விடாநென்று அவருடைய புத்திக்கு எட்டாமல் போனதென்ன? கெட்டபால் நல்ல பாலாமோ? செல்லாக் காசு செல்லுமோ? மேலோரறிவு கீழோருக்கு வருமோ? இப்படிக்கு யெனக்குச் சொல்லியனுப்பியது செல்வத்தின் கர்வமோ? தேவர்களைச் சகாய மாகக்கொண்ட வர்மமோ? இவ்வாறு ஏளனமாகச் சொல்லியனுப்பி யது தர்மமோ?" என்று 'மடமட நடநட' வென்று பல்லைக் கடித்து, "அந்தத் தேவர்களையும், அவர்களைச் சகாயமாகக்கொண்ட புத்தி மானகிய குபேரனையும் இந்நிமிடத்திற் கண்டு வரவேண்டும். சுங்கமுங் கூடும் இருக்கவிருக்கத் தடிக்கும். இப்போது நகத்தாற் கிள்ளுவதை இனிக் கோடாலிகொண்டு வெட்டவரும். ஆகையாற் கேட்டபோதே மாட்டிவிடவேண்டும். தாட்டியுடன் யாவரும் வாருங்கள்" என்று கூறிப் பற்பல படைகளுடன் சென்று, விற்படை வேற்படை முதலியவைகளைக் கொண்டு அளகாபுரியை வளைந்து, அம்மர்முதலியவர்களைத் தளைந்து, குபேரனைப் புறங்கண்டு, புஷ்பக விமானத்தை கைக்கொண்டு, அண்டமுகடுமுதல் மண்டல மும் எண்டிசையு நடுங்க, விண்டலமார்க்கமாய் அப்புட்க விமானத் தைச் சண்டப்ரசண்ட வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு வருகிறான்.

அப்படி வருகையிற் பச்சைப்பசுங்கொடிப் பார்வதியாருடன் பவளமலையாகிய பரமேச்சுரக்கடவுள் எருந்தருளியிருக்குங் கைலை மலையின் சிகரத்திற்கு நேராய் வந்த புட்பகவிமானம் அசைவற்று நின்றுபோக அதுகண்ட தசக்கிரீவன் அவன் தம்பியர் தனபர் மற் றும்சேனாநாயகர் முதலாயினோரும் பயந்து ஏதுந்தோன்றாமல் மயங் கித் தியங்கி வாடுங்காலையில்; சொல்லுதற்கரிய தவத்தைப் புரிந்து பவத்தை யொழித்துச் சிவத்தை யடைந்த நந்திகேசுரர் கண்டு, 'ஓய் தசக்கிரீவனே, திரிபுரசங்காரமூர்த்தியாகிய சித்விலாச சத்வ குண சிவபெருமா னெழுந்தருளிய வேதண்டமாகையால் அதைக் கடந்து உன் விமானஞ் செல்லமாட்டாமல் நின்றுபோய்விட்டது. ஆதலால் நீ வந்தவழி திரும்பிப்போகக்கடவாய்" என்று சொல்லக் கேட்ட தசக்கிரீவனுக்கு வினைவசத்தால். முன்பின் எண்ணுமற் கோபம் வந்து, "குரங்கு முகங்காட்டிச் சொல்லவந்த நீ யார்" என்று கெட்டனன். அப்படிக்கேட்கவுஞ் சர்வசமயத் தலைமைப் பொருளா கிய சாம்பசிவமூர்த்தியின் இனிய கிருபையைப் போன்ற நந்திதேவர்

நகைத்து, இராவணனை நோக்கி, “என்னையா குரங்கு முகனைனக் கூறினே? அடா அரக்கனே! உன் வாக்கினுற் சொன்ன வானரங்களால் நீயும் உன் குடும்பமும் இலங்காபுரியும் நாசமடையக் கடவது” என்று சபித்தனர். அதைக்கேட்ட தசக்கிரீவன் சப்தமேகமும் இடிந்து தாரணியில் வீழ்த தன்மைபோற் குதித்து, பளபள வென்று இருபது புஜத்தையுந் தட்டிக்கொண்டு, ஒருகா லுன்றி ஒருகால் மடித்து மண்டியிட்டு, சூலப்படையாற் கைலையங்கிரியைக் கெல்லி அடுத்து, தனது இருபது தோளையு மடுத்து எடுத்தான். அமரர் - சித்தர் - அசுரர் விஞ்சையர் - இபக்கர் - யட்சகர் - கந்தர்வர் முதலியோரோடு பார்வதியாருந் திடுக்கிடக்கண்ட தேவ தேவன், இடதுகாற் பெருவிரலை யூன்றவும், இராவணன் மாசற்ற மலையின்கீழ் கப்பட்டு மணிமுடி நெருங்க அணியுர நொறுங்க திணிபுயம் வருந்த, திருவும் - தேகமும் - சிறப்பும் - தீரமும் - திண்டோள் வலியுந் தவத்தினதுவலியுஞ் சிதைத்து, பேசுந்திறனின் றியழுது, நெடுநாளொடுங்கி வருந்தி யிருந்தான். அமரர் முதலிய யாவரும் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து அரனைப் புகழ்ந்துபாடிப் பணிந்தார்கள். இப்படிப் பலநாள் அடங்கிக் கிடந்து வருந்துநானே யில், மகதியாழ்க் கதிபனாகிய நாரதமஹா முனிவரானவர் மஹா தேவனைக் கண்டு வணங்கிக் கைலைமலையை வலம்வரும்போது, நொந்து நைந்தழுது வாடிய இலங்கேசனைக் கண்டு, “ஓ அறிவற்ற வெறியுற்றவனே, அடா நன்னெறியற்றவனே, எப்பொருட்கு மிறைவன் இறைவியுடன் வீற்றிருக்கும் இனிய கைலையங்கிரியையும், ஈசனடிக்கு முடிசூடும் எம்பெருமானாகிய நந்திதேவரையும் இகழ்ந்து இக்கதி யடைந்தனை. நீ இனித் தேறமாட்டாய். ஆகிலும் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன் கேள். இருக்கு முதலிய நான்கு வேதங்களுள்ளுஞ் சாமவேதப் பிரியனாகிய சாம்பவமூர்த்தியைச் சார்வதாய்ப் பாடுவையாகில், பிழைப்பாய்” என்று சொல்லி நாரதர் நீங்கினார்.

உடனே இராவணேச்சுரன் ஒரு தலையையும் ஒரு கரத்தையும் அறுத்து வீணை யுருவாக்கி, சகல தேவர்களும் - சகல முனி வர்களும் - சிவனடியார்களும் - புகழ்ந்து மகிழும்படியாய்ச் சாம வேத கானம் பொழிந்தான். அது காலையில் நந்திதேவருங் களிக்க அமரர் முதலியோரும் பார்வதியாருடன் ஜொலிக்க, ஞானமுனிவர் முதலிய யாவரும் பிரமிக்க, சிவபிரான் அவ்விராவணனுக்குப்

பிரசன்னமாகி உள்ளன்புட னுவந்து, அவன்கேட்ட வரமும் வாழ்
நாளும் அஸ்திர சஸ்திர முதலியவையுங் கொடுத்தனர். அவை
யனைத்தும் பெற்றபின் நந்திதேவர் முதலாகிய பலரையும் வணங்கி
விடைகொண்டு, இராவணனென்னுங் கீர்த்தி எங்கும் பரமளிக்கும்
படியாய் இலங்கா புரத்தைச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான். இப்படிச்
சிலநாட் சென்றபிறகு இராவணனுனவன் கரதூஷணன் - திரி
சிரன் - இவர்களை யழைத்து, அடர்ந்த தண்டகவனத்திற்குக் காவ
லாக இருக்கும்படி சிலபடைகளுடன் அனுப்பிவிட்டு, தன் தம்பிமார்
பிள்ளைகள் முதலிய யாவரையும் இலங்கையி லிருக்கும்படி நிறுத்தி,
தான் புட்பக விமானத்தி லேறிக்கொண்டு, திக்கெட்டிலிருக்குந்
திக்குப் பாலகரையுந் திக்கு யானைகளையுஞ் ஐயித்து, ஒப்புவமை
யற்ற ஒரு முதல்வனாகி மற்றெல்லா உலகங்களையும் வெற்றிகொள்
வதற்குச் சென்றான். இங்கே தனது வளமைதங்கிய இலங்கை
யிற் கும்பகருணன் பெருந் தூக்கத்தி லிருந்தான். புத்திரர் முதல்
யாவரும் மலைச்சாரலிற் சென்று பசுபதிக் கடவுளைத் தொழுது
தவங்கள் - யாகங்கள் - விரதங்கள் ஞ்சைகள் முதலானவைக
ளெல்லாஞ் செய்து, அழகிய வில்லும் திவ்யாஸ்திரமும் திட
வீர தைரிய பராக்கிரமமும் பெற்று வருவதற்குச் சென்றார்கள்.
இலங்கையிற் சில இராக்கதச் சேனையும் விபீஷணனும் இருந்த
சமயத்தில், தேவேந்திரனுனவன் தேவர்கள் தேவகணங்கள் முத
லிய எல்லோருஞ் சூழ வந்து இலங்கையை வளைத்துக்கொண்டு
அரக்கர் முதலிய படைகளையெல்லாம் ஞாறுக்கி இறக்க அடித்து,
இராக்கத ஸ்திரீகளையுஞ் சிறைபிடித்துத் துன்பமுண்டாகும்படி
சின்னாபின்னப்படுத்தி இலங்கையைக் கொள்ளையடித்து தெய்வ
லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். அதனால் விபீஷணன்மாத்திரம்
மிகவும் வருந்தி இருந்தான். அக்காலத்தில் திக்குவிஜயத்திற்குப்
போயிருந்த இராவணனும், தவஞ்செய்யப்போன பிள்ளைகள் முத
லான எல்லோரும் இலங்கையில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

உடனே விபீஷணன் தேவர்கள் நடத்திய அரியாயங்களை
எல்லாம் இராவணனுடனே சொல்ல, அதைக் கேட்ட மாத்திரத்
தில் அவ்விராவணன் அனற்பொறி ஜொலிக்க நகைத்து, கையோடு
கையறைத்து பெருமூச்சுவிட்டு, எயிறுதின் நெழுந்து “சேனைகள்
யாவும் க்ஷணத்திற் சேரவேண்டியது” என்று தூதுபோக்கினான்.
உடனே பிரமதேவன் வகுத்த உயிர்த்தொகைக ளெல்லாம்

ஓரிடத்திற் சேர்த்ததைப்போற் கறுத்து இருண்டதேகமும் செம் பட்டமயிரும் செவ்வரக் கனைய கண்ணும் தேவர் நடுங்குங் கூச்சலு முடைய இராக்கதர் திரண்டனர். கும்பக்ருணனுந் தூக்கம் நீங்கிக் குலவரைப்போ லெழுந்து, இந்தச் செய்தியைக் கேட்டுக் கொடுங் கோபங் கொண்டான். அந்த வேளையில் திணிந்து உயர்ந்து பூரித்துப் பாரித்த தோள்களையுடைய வேளிற் சிறந்த இராவணியானுவன் சிவந்த பொற்சிகரம்போல் எழுந்து, காளவிட மெனக் கடுத்து, “தேவேந்திரன் முதல் தேவர்களைக் கொல்லவும் வெல்லவுஞ் சேனைப்படை ஏன்? தேவரீர் ஏன்? சிறிய தந்தை ஏன்? யானொருவ னிருக்க விடைதாரும்” என்று பற்பல அரக்கருட னெழுந்து, தேய்வலோகம்போய் அடர்ந்து உறுதியான போர் புரியுங் காலையில்; அஷ்டவசுக்கள் முதல் திக்குப்பாலகர்கள் தேவர் கள் மற்ற யாவர்களையும் பறக்கடித்தான். இப்படி யடிக்கும் போது இந்திர னெதிர்த்துவந்த அரக்கரை யெல்லாங் காய்ந்து சிந்துசிந்தாக்க, அச்சமயத்தில் இராவணியானவன் அவனை எதிர்த்து தேவர்களைமுதல் மூவர்களைகளையும் அழித்து, தேவர்கள் முதல் யாவரும் புறமிட்டோட அடித்து, நாகாஸ்திரத்தால் தேவேந்திர னாதியோரைப் பிணித்து தெய்வலோகத்தைக் கொள்ளையடித்து வெகுபேரை மடித்து, அரம்பா ஸ்திரீகளைச் சிறைபிடித்து, யாவரை யும் இரதத்துடன் கட்டிக்கொண்டு சகல வாத்தியம் முழங்க-சகல படைகளு நெருங்க இலங்காபுரி வந்து சேர்ந்து தந்தையின் தாளிற் பணிந்து, சசிமணளைக் கொணர்ந்து கும்பகர்ணன் படுக் கைவீட்டின் கம்பத்திற் றளேந்து வைத்தான்.

அதைக் கண்ட இராவணேச்சுரன் இந்திர ஜயித்தென்று இராவணியை அழைத்து இறுகத் தழுவிய காலையில், இவ்வுலகத் தைப்படைத்த பிரமதேவர், தேவர்கள் வருத்தப்படுவதைப் பார்க்க மாட்டாமல் இராவணனிடத்திற்கு வந்து, உபசார வார்த்தைகளைப் பேசி, மேகவாகனனாகிய தேவேந்திரனைக் கட்டவிழ்த்துவிடச் செய்து ஆசீர்வதித் தேகினர். பின்பு தசக்கிரீவன் தனக்கு யாரு நிகரில்லாமல் மூவுலகமுங்காவல்பூண்டு, தேவர்கள் எல்லாரும் ஊழி யஞ்செய்ய தேவஸரீகள் அடிமைப்பட் டெய்ய திக்குப் பாலகர் ஏவற் றொழில் புரிய வெள்ளைக்குடை நீழலிற் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்து சகல வளப்பங்களுடன் குறைவில்லாமல் இலங்காபுரியில் ஐம்பது

லட்சம் வருடம் நற்கருமம் நல்லதருமம் முதலானவைகளுக்கிடையூறாய் அரசுபுரிந்து வந்தான்.

இப்படித் தவம்-ஐயம்-ஓமம் - யாகமுதலிய பெரியோர்களின் கிரத்தியங்கள் நடக்கவொட்டாமல் அசிரத்தியங்களைச் செய்து சகல தேவர்களையும் தனக்கூழியஞ்செய்யும்படி நடத்திவரும் அரக்கருடைய வருதத்தைச் சகிக்கமாட்டாமல், முனிவரயாவரும் மகமேருவிற்சென்று பிரமதேவரைக் கண்டு வணங்கி நின்றார்கள். அவர்களை நோக்கி “நீர் வந்த காரியம் என்ன?” என்று கேட்க, “ஐயாமண்பொதுத் தந்தையாகிய தெய்வமே, தருமம் - தானம் - யாகம் அவிர்ப்பாகம் தெய்வவணக்கம் - நல்லிணக்கம் இவையாவையுங்கெடுத்து, தேவமாதர் பூமாதர் யாவரையுஞ் சிறைபிடித்து, அறத்தைக் கெடுத்து, எங்களை அவத்தில் விடுத்து அலைச்செய்தான் பணைத்த தோள்களையுடைய இலங்கைக்கிறைவன். அவனால் அழிவதைப் பார்க்கிலும், ஐயா, உமதடியினையே அடைக்கல மென்று அடைந்து அழிவது மேலென்று வந்தோம். எங்களைக் காத்துத் தருமத்தையும் நிலைநிறுத்தக்கடவீர்” என்று முறைகூறக் கேட்ட பவளம் போன்ற இதழும் படிகம்போன்ற மேனிபுமுடைய சரஸ்வதி நாயகன், அபயமென வந்த அம்முனிவர்கள் பபமகன்று நலமெய்த ஓர் அதிசயமான சங்கதியை உரைக்கலுற்றார். “கேளும் முனிவர்களே, முன்னமேயே இந்த அரக்கர்களுடைய பொல்லாங்கை யுன்னி இவர்களை முடிப்பதற்குக் கூர்ராப்தி நாயகனாகிய திருமால் பூலோகத்திற் சூரியவமிசத் தலைவனாகுந் தசரதனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்திருக்கின்றார். தேவர்கள் முதல் யாவரும் நந்தீசருடைய சாபத்தின் வண்ணம் வானரசிரேஷ்டரா யுதித்து, வனத்திலும் மலைகளிலும் வளர்ந்து வருகின்றார்கள். மந்தரை யென்பவளைப் பூலோகத்தில் அவதரிக்கும்படி அனுப்பிவைத்தேன். அவள் கூனியென்னும் பெயர் கொண்டு கைகேயன் மகளிடத்தில் தாதியாக அமர்ந்திருக்கின்றாள். அவளுடைய போதனையால் ஸ்ரீராமர் நாயகியுடன் வனத்திற்குப் போகும்படி நேரிடும். அந்தக் காலத்தில் இளைய பெருமானுங் கூடப்போவார். இன்னுஞ் சிலநாளில் அரக்கனும் அவனுடைய புத்திர மித்திர சுற்றத்தார்களும் அழிவார்கள். உங்கள் தவமும் - அன்பும்-அறமும் செழித்துப் பொழியும்; பயப்படாதீர்கள்” என்று தம்மையடைந்த முனிவர்களுக்குப் பிரமதேவர் சொல்ல, அவர்கள் அகமு முகமு மலர்ந்து களிகூர்ந்து, துன்பம்

நீங்கி இன்பம் அடைந்தவர்களாய்ச் சென்றார்கள். பிரமனுடைய வாக்கியப்படி ஸீதையின் பொருட்டால் இராவணன் குலத்தோ டுறந்தான்” என்று சொல்லிய மார்க்கண்டேயரை யுதிஷ்டிரன் பணிந்து வணங்கி, “சுவாமி, ஸீதை பொருட்டால் இராவணனிறந்த விதத்தை விவரமாகச் சொல்லி யருளவேண்டும்” என்று கேட்க, புரத்தையெரித்த புனிதனைப் பூசித்தவரத்தினுற் பதினாறுவயது பெற்ற பரமதயானுவாகிய அம்மார்க்கண்டேய முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினார்.—

“கேளுந் தருமராஜனே, இராவணனுடைய தாயானவள் புந் கடை. இவளுடன் பிறந்த பெண்களில் மூன்றாவது பிறந்த வாகை யென்பவள் வயிற்றில் கரனுஞ் சூர்ப்பனகை யென்னும் பாவியும் பிறந்தார்களென்று முன்னஞ் சொல்லியிருக்கின்றோ மன்றோ? அந்தச் சூர்ப்பனகையானவள் திரிலோக சஞ்சாரியாகி கானகங்க ளிற் றிரிந்து முனிவர்கள் செய்யுந் தபஜபமுதலியவைகளை அழித்து அறத்திறம்பி மறம் இழைத்து வருநாள்களில், ஒருநாள் ஸ்ரீராம மூர்த்தி ஸீதாசமேதராய் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற பஞ்சவடி தீரத்திற்கு வந்து, ஸ்ரீகோதண்டபாணியின் திவ்ய திருவுருவத் தைக் கண்டு தீராக் காமநோய் மேற்கொண்டு, தியங்கி மயங்கி உயங்கி, விளர்த்துக் களைத்துத் தளர்ந்து, விழுந்து எழுந்து சுழன்று, கொழுந்துவிட் டெரியும் அக்கொடிய காமத்தால் வருந்தி, தனது இராக்கத ரூபத்தை மறைத்து, அரம்பாஸ்திரீகளைப் போல வேடந்தரித்து, மகா அலங்காரத்துடன் துலங்க நடந்து, இருகொங்கைகளுங் குலுங்க ந்கைத்து, ஆரியகுல வீரனை அடைந்து வணங்கி யொடுங்கி ஒதுங்கி, “ஐயனே, இன்று யான் செய்த மாதவப் பலன் பெற்றேன். கைகிறைந்த பொன்னிலுங் கண் ணிறைந்த கணவனே போதுமென்பதைக் கையுற்றேன்” என்று தனது மாயமோகினி நடத்தைகள் யாவற்றையும் பற்பலவாறாகக் காண்பித்தாள். இவைகளை யெல்லாம் உற்று நோக்கிய வீர கோதண்டபாணி அவளை நோக்கி, “பெண்பாவாய், உன் எண்ணமெல்லாம் திண்ணமே. ஆனால் எனக்கு ஒரு மனைவி யிருக்கின்றாள். தருமவிருத்தமாக ஓர் உறையி லிரண்டுவாள் நிறையலா குமோ? உலகினர் பழிப்புக்கு உடன் படலாமோ? ஆகையால் அதோ இலக்குமணனென் றிருக்குங் குமாரப்பருவமுள்ள பிள்ளைக் குத் தருமபத்தினி இவ்விடத்தில் இல்லை. அவனிடம் போய்ச்

சேருவாயானால் அவன் உனக்குத் தக்கபடி செய்யத்தக்கவன்” என்று வழிவிடவும் பழியினையுடைய பாவி இளையவரிடத்தில்மேவி, மோகத்துயரினைக் கூவி, இருகரத்தையும் விரித்துத் தாவி, “பஞ்சபாணனால் என்னாவி பதைபதைக்குதே! பாவி நெஞ்சமும்மைப் பரித் தழைக்குதே! தாலிகட்டிக்கொண்டு பணிவிடைக்கு உத்தரவு செய்யும். என்மேற் பரிந்து உங்கள் பட்சத்தை வையும்” என்று பற்பலவிதத்தில் அவரை மயக்கம்பண்ணி நின்றாள். அதைக் கண்ட இளையபெருமானானவர் ‘இவள் அரக்கியே யல்லது வேறல்ல’ என்று திண்மையாக அறிந்துகொண்டு, பெருங்கோபங்கொண்டு உறையிலிருந்த வாளை யுருவிக்கொண்டு, அவள் தலையிலிருந்த சுருட்டைமயிரைப் பிடித்திழுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு மலைக்குகை போன்ற மூக்கையும் கறுத்த மணியினையுடைய தனத்தையும் செம்பட்ட மயிரையுடைய கொண்டையையும் அறுக்கவும் அவள் மனம்வெறுத்து அண்டமுகபி நடுங்க உறுத்து, ‘அபயம் அபயம்’ என்று காகுத்தனிடத்தில் ஓடிவந்து அலறி விழுந்து இதனைச் சொல்லுகிறாள்—

“சுவாமி, தேவரீரை அறியாமல் இளையவர் இப்படிச் செய்தார். ஆகிலும் பெரிதல்ல. அடியேன் மீதில் ஏதோ தப்பிதம் இருந்து தண்டித்தீர்கள். நான் மீண்டுஞ் சுதந்தரியாய் விட்டேன் என்னை அங்கீகரிக்க வேண்டும். கரும்புக்குக் கணுவிருந்தாலுங்கசக்குமா” என்று சொல்லிச் ஸீதையும், பயந்துவாட திடுதிடு வெனச் சேரவருவதை, வியர்த்த முகத்தினை யுடையவராய் இளையவர் கண்டு, உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு, “இந்த நிமிடத்தி லோடிப் பிழை. இவிடத்தி விருந்தால் இன்னும் பிழைவரும்” என்று சொல்லக்கேட்ட அப்பாதகி சப்தமேகம்போல் இரைந்து, தனிவனமெல்லாங் கரிந்து எரிந்து புகையவும், தாரைதாரையாய் உதிரம் பெருகவும் அறுப்பட்ட மூக்கு - முலை - கொண்டை - இவைகளைக் கைக்கொண்டு கரனிடத்திற் சென்று, கதறிப் பதறிக்கலங்கி அழுதாள். அவன் காற்மேற் றொழுதாள். அதைக்கண்ட கரனுடைய கண்க ளிரண்டிலுந் தங்கைமூக் கிரத்தங் குடி கொண்டதைப் போலச் சிவந்து மெய்ம்மறந்து, பதினாலாயிரத்தேர் கரி முதலிய படைக்கூட்டமும், திரிசிரன் - தூஷணன் முதலாயுள்ள துணைக்கூட்டமும், பேரிகை முதலிய வாத்தியங்களும், குடை - கொடி முதலிய பலவிதச்சின்னங்களும் விளங்கப் புறப்பட்டு சூர்ப்

பனகை வழிகாட்ட வந்து, சதயமொழி நாட்டிக் காட்டில் வந்திருந்த ஸ்ரீராமமூர்த்தியைச் சூழ்ந்து கொண்டனன். உடனே அவர் தம்பியை நோக்கி, “ஜனகியைச் சற்றுநேரங் காத்திருக்கக் கடவை. நான் இந்தச் சேனைகளை இதோ யமலோகம் ஏற்றித் தூற்றி விட்டு வருகின்றேன்” என்று விஜயகோதண்டத்தைக் கரத்தில் எடுத்துப் பிடித்து வளைத்து இழுத்து நாணிமாட்டி டங்காரஞ் செய்து, ஒங்காரமிட்டுவந்த சேனைகளையுந் திரிசிரன் - தூஷணன் இவர்களுையுங் கொன்று குவிக்க; இதைக் கரன் கண்டு வாகைவிற்கொண்டு கையோயாமற் செய்யும் போரினில், ஐயன் அவன் வில்லை முறித்துத் தலையைத் தறித்து, ஒரு நிமிஷநேரத்தில் வனமெல்லாம் இரத்தமும் பிணமலைகளும் - முண்டமும் - துண்டமும் உருளும் படியாகச் செய்தனர். பின்பு தம்பியினிடத்தில் வில்லைக் கொடுத்துக் கைகாற் சுத்திசெய்துகொண்டனர். பிணங்களைப் பைசாசங்கள் உண்டு களிக்கும் விர்தையை ஸீதை இலக்குமணர் - ஸ்ரீராமர் - மூவருங் கண்டு மகிழ்ந்திருந்தார்கள். தேவர்கள் புட்பமாரிபொழிந்தார்கள். இவைகளைக் கண்ட சூர்ப்பனகை நடுநடுங்கிப் பயந்து ஒடுங்கி, ‘இனி இவிடம் நின்றால் நமது தலையும்போம். இன்னொரு முலையும்போம், என்று நினைத்து இலங்கைக்கு ஓடி, எங்கும் நின்றாடி, இரைந்துவாடி, இராவணனை நாடி, இருகாலையும் பிடித்துக்கொண்டு ஒப்பனை சொல்லிப் பாடி, “ஓ இந்திரஜித்தே, ஓ என்னருமை மருமகனே” என்றுகூடி, ஆவினைப்பிரிந்த கன்றுபோற் கதறி ‘ஓ’ வென் நலறினுள் அரக்கர்குலாந்தகியாகிய அச்சூர்ப்பனகை.

இப்படி அலறினவளை இராவணன் பூர்த்துப் பதறி நான்கு திசையிலுங் கோபாக்கினிப் பொறிசிதற விழித்து அஷ்டமாநாகமும் அஷ்டகஜங்களும் அலைந்து உலைந்து பெருமூச்சுவிட ஆங்காரமிட்டெழுந்து அதட்டி, “ஆரடி உன்னை அங்கயீனஞ் செய்தவன்? அபனா? அரியா? அரனா? மற்ற யார்? இவர்கள் மூவருங்கூடிச் செய்தவேலையோ? கரன்முதலிய நமது படைகள் அவிடத்தில் இல்லையோ? நான் பிழைத்த பிழைப்பு இன்று இப்படி ஆச்சே. என்கீர்த்தி முதலிய வளிமை வீணாகப்போச்சே. ஓ சூர்ப்பனகா, சீக்கிரஞ் சொல்லு சீக்கிரஞ்சொல்லு” என்று கேட்கவும், “அண்ணா, தேவர்கள் முதலிய திருமூர்த்திகளும் அல்ல. அயோத்தியை யாளும் தசரதனுடைய பாலராகிய இராமன் இலக்குமணனென்று இருவருளர், இவருடன் இராமன் பெண்சாதி

ஸீதையென்பவளும் ஆகிய மூவரும் ரிஷிவேடத்துடன் பஞ்சவடியில் இருக்கக் கண்டேன். அரம்பாஸ்திரீகள் முதலிய யாவரும் அந்த ஸீதையம்மனுடைய அழகுக்கு நிகராக மாட்டார்கள். அந்தம்மானை வருணித்துச் சொல்ல ஆதிசேடனுக்கும் நாவு போதாது. அப்பேர்ப்பட்ட கனநாயகியானவள் திக்கொல்லாஞ் ஐயங்கொண்ட செல்வப் பிரானாகிய தேவரீருக்குக் கிடைத்திருந்தால் அதுவே திருவென்று எண்ணி, எப்படியாகிலுங் கொண்டு வந்து அண்ணனிடைத்திற் சேர்த்து விடவேண்டுமென்று உன்னி மெள்ள வசப்படுத்தப்போனேன். அவ்விடத்திற் காவலிருந்த இளையவன் என்னைப் பிடித்து இப்படி அங்க ஈனஞ் செய்து, 'உன் தமையனிடத்திற் சொல்லிக்கொள்ளு' என்று அனுப்பினான். நான் அழுது பழுதுபட்ட மூக்குமுதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு கரனிடம்சென்று காட்டி முறையிட்டேன். அவன் கோபத்துடன் சேனைகளியாவற்றையுஞ் சேகரித்துத் திரிசிரன் தூஷணன் முதலானவர்களோடு வந்து வளைந்து கொடியயுத்தம் புரிந்தான். அந்த இராமன் நொடியினில் அவனைப் படியினிற் புழுதிபோல்மடியச் செய்தான். அவன் கெடிவீரப்பிரதாபனாகவும் இருக்கின்றான். அவர்களிடத்தி் விருக்கின்ற பெண்ணரசியை, பெண்கள் பெருமானை, பெண்கள் மாணிக்கத்தைப் பேரெழிற் நிலகத்தை, பெண்ணிற் பெருந்தகையை, நீர் போய்க் கண்டால், அண்ணா, நான் அவ்விடத்திற்குப் போகத்தகும் தகாதென்று தேவரீருக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நான் எப்படிப் போனாலும் போகட்டும். அந்த அணங்கரசியானவன் உம்மிடத்தி் விருக்க ஒருநாள் பார்த்தாலும் போதும் அண்ணா. நான் இன்னமும் யென்னசொல்லப் போகிறேன்" என்று சொல்லி ஓய்ந்தனள்.

இவ்வாறு சொல்லிய சூர்ப்பனகையின் வார்த்தையை இராவணன் உற்றுக்கேட்டு, அனலிற்காட்டிய மெழுகுபோலுருகி, ஆசைமேலிட்டு, "ஐயோ சூர்ப்பனகா, நீ சொல்லிய பெண்ணை நினைத்தால் என்னுடலெல்லாம் உருகுது உயிருங்குறுகுது. நல்லது ஆகட்டும். உன்னை இப்படிப் பங்கப்படுத்திய பதிதர்களை இப்போதே இவிடங் கொண்டு வருகிறேன். நீ இவிடத்திலேயே இரு" என்று சொல்லி, இலங்கையை விட்டுப் புறப்பட்டுக் கோகரணம் வந்தான். அவிடத்தில் தாடகை சம்மார காலத்திலே ஸ்ரீராமருடைய பாணங்களுக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளிந்து கொண்டு தபசு செய்கிற

மாரீசன் பக்கவிற்போய் நின்றான். அந்த மாரீசன் இவனைக் கண்டு திடுக்கென் றெழுந்து, சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு, “ஏது இவ்வளவு தூரத் தயைசெய்தது? சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்கவும், “தசரத குமாரருள் இரண்டுபேர் ஸீதாதேவியோடு காட்டி, விருக்கின் றார்களாம். நமது சூர்ப்பனகையின் கொண்டை மூக்கு முதலியவை களை யறுத்து, கர தூஷணன் முதலியபேர்களைக் கொன்று இறுமாப் படைந்து இருக்கின்றார்களாம். அந்த ஸீதை மெத்த அழகா யிருக்கின்றாளாம். அவளை நான் கைப்பற்றுவதற்கு அந்த இராமலட்சுமணுள் இருவருஞ் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து போகும் படியான மாயதந்திரங்களை நீ செய்யவேண்டும். இது உன்னை விட மற்றொருவரால் நடக்கமாட்டாது; என் எண்ணமும் நிறைவேற மாட்டாது. எனக்கு இந்த உபகாரம் நீ செய்யவேண்டும்” என்று வேண்டிய வரையிலும் உபசரித்து மிகுதியுஞ் சொல்லவே, மாரீசன் நடுநடுங்கி “ஐயா, அவர்களுடைய திருஷ்டிக்கு நீ நிகரல்ல. நீ உன்பலத்தையும் உன்குலத்தையும் உன்வரத் தையும் பெரிதாக எண்ணி இருக்கின்றாய். அவர்கள் பலத்துக்கு ஒரு திரணங்கூட சரிப்படமாட்டாய். இதுவும் அல்லாமல், உன்னை ஜயித்த பலசாலிகளாகிய வீரர்களை யெல்லாம் ஒவ்வொரு கணை களினால் கொல்லத்தக்க வீராதிவீரர்கள். அவர்களை வஞ்சனை செய்வதென்பது நடவாது. தண்ணீருஞ் சாபமுந் தாழ்த்தயிடத் திடத்திற்கல்லது உயர்த்தயிடத்திற்கு ஏறாது. வஞ்சனையினால் ஒரு வேளை பிரியச்செய்தாலும் உலகமாதாவாகிய வைதேகியை நீ தொட்டு எடுக்கமாட்டாய்; எடுத்துப் போனாலும் உனக்குத்தக்க பொருளல்ல. நாய்க்கு முழுத்தேங்காய் அகப்பட்டால் என்ன செய்யும்? எட்டாக் கனிக்குத் தொறடு கட்டுகிறாய். ‘அக்கிரமம் யாரையும் விடாது’ என்னும் பழமொழியை நீ யுன்னிப்பார். என் வார்த்தையைத் தள்ளி உன் எண்ணப்படி செய்யத் துணிவாயானால் உன் கோட்டை - கொத்தளம் - தனம் - கனம் - இனம் முதலிய வைகளை இழந்து நீ உன் புத்திரமித்திர களத்ராதிகளுடன் அழிவாய். இது முடியாத காரியம். ஆதலால் இந்த எண்ணத்தை நீ விட்டுவிடு” என்று மாரீசன் அவர்களுடைய பராக்கிரமங்களை வெகுவாகச் சொன்னான்.

இவ்வளவு சொல்லியுங்கேளாமல் இராவணன் மிகுந்த கோபங் கொண்டு “கைலையங்கிரியைப் பெயர்த்த தோளும் - திக்குக்கஜங்

களை வென்ற மார்பும் உடைய என்னை இந்த அற்ப மனிதர்களுக்கு ஈடல்லவென்று சொல்லப் போமா? ஐம்பதுலட்சம் வருஷம் ஆயுள் பெற்றுச் சகல தேவர்களையும் நான் ஜயித்தேனே அல்லாமல், என்னை ஒருவரும் வென்றவர்களில்லை. அப்படி இருக்க, அற்ப மனிதர்களுக்கு இளைத்தவனாக வாய்புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ வென்று சொல்லி விட்டாய். இப்போதே என் படைகளுடன் சென்று யுத்தம்செய்து அந்த இரண்டு மனிதர்களை யுங் கொன்று அந்த ஸீதையை நான் கைப்பற்றிக்கொள்ளத் திறம் இருந்தும், நான் செல்லுமென்று கருதிச் சகல மாயையிலும் வல்லவனாகிய உன்னைக்கொண்டு இலகுவாய்க் கைகைப்பற்றலாம் என்று உன்னிடத்திற் சொன்னால், எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறாயல்லவா? நல்லது. இப்போது நான் சொல்லிய வண்ணங் கேட்டு உனக்குத் தெரிந்த மாயைகளெல்லாங் செய்து அந்தப் பெண்ணை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்யாவிட்டால், உன்னை என் கைவாளுக்கு இரையாக்குவேன். இந்த மண்ணுலகத்தை விட்டுப் போக்குவேன்” என்று சீறினான். அதைக் கேட்ட மாரீசன், “ஓ இராவணா கேளும். உன்னுடைய கையினுலிறந்தாற் கொடிய நரகங் கிடைக்கும். தாசரதி கைக்கணையால் இறந்தாற் சுவர்க்கங் கிடைக்கும். அதனாலே உன் கையால் இறப்பதைவிட அவர்கள் கையால் இறப்பேன். இதோ நான் போய் இறந்து உனக்கும் இடம்பண்ணிவைக்கிறேன். நீ சீக்கிரத்திற் குடும்பத்துடன் வந்து சேர்” என்று சொல்லி பொற்பிரகாசம் பொருந்திய மானுருக்கொண்டான். அப்போதே மாரீசன் ஸ்ரீராமருடைய பர்னசாலையினிடமே போய், ஸீதாதேவியார் கண்ணுக்கு எதிரில் தேசங்களிற் கிடையாத சிங்கார நிறத்துடன் திரிந்து திரிந்து விளையாட, அதைக் கண்ட அம்மன் ஆச்சரியமடைந்து, “ஒரு நாளும் நான் பார்த்தறியாத இந்த மாணைப் பிடித்துக் கொடும்” என்று மேல் விளையப்போகிற காரணங்கள் தெரியாமல் ஸ்ரீராமரைக் கேட்கவும், இரகுபதியானவர் தம்பியை பர்னசாலைக்குக் காவலாக்கி, வில்லும் அம்பும் கைக்கொண்டு விரைவுடன் மாணைத் தொடர்ந்து போனார். அப்படிப் போகையில், தம்பி சில தருமநீதிகளையும் இராக்கதர் மாயைகளையுஞ் சொல்லித் தடுக்க, அதையுங் கேளாமற் காலை விடுக்க, மாணுனது சமீபத்தில் வந்து துடிக்க அந்தச் சந்தோஷத்தின் பேரில் தானும் அதனருகி லடுக்க.

இப்படி நெடுந்தூரம் போயுங் கையில் அகப்படுந் தன்மைபோல் இளைத்துக் கூடியும், இராமர் விரைந்துபோ யெட்டிப் பிடிக்க ஓடியும், இப்படி ஒரு யோசனைதூரங் கொண்டு போகையில் அவருக்குக் கைகால்களெல்லாம் வருந்தி அதிக வெயிலால் அவரு டைய திருமேனியுங் கருகியது.

அப்போது இராமபிரான் சிரித்து “இது உண்மையான மானல்ல, தம்பி சொல்லியபடி மாயமானே” என்று எண்ணி வில்லிற் றொடுத்திருந்த பாணத்தை விட்டனர். அந்த பாணம் மானினுடைய மாப்பிற்பட்டு உருவுமீபோது, அது “ஓ இலக்குமண” என்று கூவி இராக்கத ரூபத்துடன் பூமியில் விழுந்து இறந்தது. இவைகளை இராமர் கண்டு, “ஓகோ! விசுவாமித்திரர் யாகத்தில் அடி பட்டு ஓடிப்போன மாஃசனிவன். ஏதோ ஒரு வஞ்சனை செய்யக் கருதி வந்தான். இவன் கூவிய சப்தத்தாற் பர்னசாலையில் ஒரு விந்தை உண்டாயிருக்கும்” என்று எண்ணிக்கொண்டு, அதிக விரைவுடன் ஐயன் நடந்து வருமுன்னமே சீதாபிராட்டியார் காதில் ‘இலக்குமண’ என்று கூவிய கூச்சல்கேட்டு மைத்துனனை நோக்கி “ஐயா மைத்து நனரே, அரக்கரால் உன்தமையனுக்கு ஏதோ அபாயம் வந்து அவர் உம்மைக் கூப்பிட்ட ஓசைகேட்டும், போகாமலும் பாராமலும் இருக்க லாமா?” என்று சொல்ல ; அதற்கு இலக்குமணர் “என் தாயே, கேளும்: அரக்கராலும்-அரசராலும்-ஆகாயவாசிகளாலும்-மற்றெவர் களாலும் எங்கள் அண்ணனுக்கு அபாயம் ஒரு காலும் வராது. நான் முன்னமே இது மாயமென்று சொல்லியபடி, மாஃசன் என்னு மான அவருக்கு மயக்கமுண்டாகச் செய்த மாறுபாடான வஞ்சகமன்றி வேறல்ல. எங்கள் அண்ணனுடைய கூச்சலே யல்ல. இந்த பதி னான்கு உலகமும் அழிந்தாலும் எங்கள் அண்ணன் கலங்கத்தக்கவ ரல்லர். நீர் மயங்க வேண்டாம். அவர் இதோ வரப்போகின்றார்” என்று அநேக விதத்தில் தேறுதல் சொல்லியும் ஸ்தைக்கு மன மொப்பாமல் மெத்த விசனப்படவும், அதை இலக்குமணர் பார்த்து, “அம்மா, அப்படி எங்கள் அண்ணனுக்கு அபாயம் வருங்காலத்தில், ஆகாச வீதியில் தேவர்களும்-சந்திரகுரியர்களும்-நவக்கிரகங்களும். மற்றியாவும் நிலைபெற்றிருக்கமாட்டா. நீரேன் பிரமிக்கின்றீர்” என்று வணங்கிச் சொல்ல ; அதைக்கேட்டு ஜானகியம்மன் “ஆ ஆ! நீர் சொல்வது ‘செத்தவனுடைமை யிருந்தவனுக்கு அடைக்கலம்’ என்னும் பழமொழிபோல் இருக்கின்றது. இவ்வளவு அபாயக்

கூச்சல் கேட்டும் மனம் பொறுத்து இருக்கின்றீர் அல்லவா இலக்குமணரே? ஆனால் இதோ நான் போய் எரியுங் காட்டழலில் விழுந்து இறக்கின்றேன் ” என்று எழுந்து நடக்க யத்தனித்தனள்

அதை இளையபெருமானானவர் கண்டு, இரண்டு காதுகளையும் இருகரத்தால் மூடிக்கொண்டு “ஸ்ரீராமா ராமா!” என்று பலமுறை ஸ்மரித்தவராய் மனம் விண்டு “ஊழ்வினை யொருவரையும் விடாது. தாயே, உந்தன் இஷ்டப்படி இதோ போய்வருகிறேன். நீர் பத்திர மாய்ப் பர்னசாலையில் இரும்.” என்று சொல்லிப் பற்பல எண்ணங்களையும் யோசித்து ‘காவலை விடுத்து, ஏன் வந்தாய்’ என்று தமையன் கேட்டால் என்ன உத்தரஞ் சொல்லுவோமென்று யேங்கி நடந்தார் இளையபெருமாள். இவிடத்திற் சீதா தேவியார் ஸ்ரீ ராமரைக் குறித்து ஏங்கிப் பர்னசாலையில் தனிமையாக இருக்குங் காலத்தில், “இது நல்ல சமயம் ” என்று இராவணன் விருத்த வேடம் பூண்டு பர்னசாலைக்கு வர, அதைக் கண்ட ஜானகி எதிர் கொண்டோடி, மஹா ரிஷிஸ்வரரென்று அர்க்கியபாத்தியம் அளித்து ஆசனங் கொடுத்து உபசரித்தனள். மாயவேடக்காரன் அவ்வாசனத்திலிருந்து, “நீர் யார்? இவிடத்தில் தனிமையாய் இருக்கவேண்டிய காரண மியாது?” என்று வினவ, வைதேகியார் “ஐயா, அயோத்தியாபுரியை யாண்ட தசரத மகாராஜன் பாலர்களாகிய இராமர் இலக்குமணர் இவ்விருவரும் பிதூர்வாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்ய கானகத்திற்கு வந்திருக்கிறார்கள். நான் கோதண்டபாணியின் தரும பத்தினி. என் பெயர் சீதை. நான் இவ்விடம் இருக்கின்றேன். அவர்கள் ஒரு மாளைத் தொடர்ந்து போயிருக்கின்றார்கள். இதோ வருவார்கள் ” என்று மொழியவே அக் கபட சந்நியாசி மிகவு மிரக்கங் கொண்டவனைப்போல் சீதையைப் பார்த்து “ஐயோ! உம்மைப்போன்ற செளந்தரியவதிக்கு இந்தக் காட்டில் இப் பஞ்சைக்குடிசையி லிருக்கவும், அற்பமனிதர்களுக்கு ஸ்திரீயாகவும், இளமைப் பருவகாலம் வீணுய்ப் போகவுஞ் செய்துவைத்தான் அல்லவா பிரமன்? உமக்குத் தகுந்த புஜபலதீர விஜய பராக்கிரம தசக்கிரீவனை ஏற்படுத்தாமற் போனானோ! அப்படிக்கிடைத்தால், அட்டா!! என்ன பாக்கியம்! என்ன யோக்கியம்! என்ன சிலாக்கியம்! நன்மை வாக்கியம்! யாவும் அதுபவிக்கலாமே!” என்று சொல்லக் கேட்ட எந்தாய் இடிவிழுந்த அரவம்போ லேங்கி, ‘இவனை ரிஷி யென்றல்லவோ மரியாதை செய்தோம். இந்தப் பாவி அரக்கனே’

என்று மதித்துத் திடங்கொண்டு, “அடா பதிதா, தண்டகாரண்ய வாசிகளுக்கு அபயஸ்தங் கொடுத்து அசுரர் குலத்தை அழிக்க வந்திருக்கும் ஆண்டவனை அறிபாமல், மாண்ட பிணமென இருந்து வசனித்தாய். சேன்தயங்குந் தேவர்கள் நகைக்க, நீ ஈண்டு இறப் பதற்குள்ளே ஓடிப் பிழை” என உத்தரஞ் சொல்லித் தாயார் பர்ன சாலைக்குள்ளே போகவும், மாயரூபத்தை மறைத்துத் தன்னுடைய பேயாங் கோரூபத்தைத் தெரியப்படுத்திப் பின்னொடந்தான்.

அதை ஸீதை கண்டு திபக்கங்கொண்டு வாதைப்பட, உடனே அப்பாதகன் வலுவினிற் பிடித்துத் தன் தேரிலேற்றிக்கொண்டு ஆகாய வீதிபாய்ச் செல்ல, அக்காலையில் இரதத்தில் விழுந்து எழுந்து புரண்டு ஓவென்றலறி உடல்பதைத்து “ஓ வனதேவதையே, ஓ தெய்வமே, ஓ பூமிதேவியே, ஓ என்னம்மா” என்று அரற்ற அந்த ஓசையைக்கேட்ட ஜடாயுவானவர் தனித்த மேகம்போல் வந்து வளைத்து, மதுரீதிகளையும் தருமசாஸ்திரங்களையும் இராமருடைய புயவஹிமையையும் அநேகமாகச் சொல்லியும் அரக்கன் கேளாமல் தேரை நடத்த, ‘இராமஜெயம்’ என்று கூறி இறக்கையால் மோதித் தேரைப் பொடிப்பொடி யாக்கி, அவன் தேகத்தைக் கால் நகத்தாற் கிழித்துப் போர்புரவதாயினார். அப்போது இராவண னுக்குக் கோபம் வந்து பரமசிவன் கொடுத்த வாளினால் உயிர்நிலைகெட்டு அதன் இறகினைவெட்டிப் பூமியிற் றள்ளிவிட்டு தன் புஜத்தின்மேல் ஜானகியைத் தாங்கிக்கொண்டு ஆகாய மார்க்க மாகப்போனான். அப்படிப் போகையில் அம்மன் அழுது அலறிப் புரண்டு “ஓ சாடாயுவே, சுவாமி வருமளவும் உயிருடன் இருந்து என் செய்தியை உரைப்பீர்” என்று இரைந்து சொல்லிவிட்டுப் போகும் போது, ஓர் மலையி னுச்சிமிற் சிலபேர் கூடியிருக்கக் கண்டு, தன் ஆபரணங்களைக் கழற்றி, அழகிய கச்சிற் சுருட்டி அவ்விடத்திற் போட்டு, ‘என் ஆண்டவன் வந்தாற் கொடுங்கள்’ என்று அயர்ந்து சோர்ந்து அவசமுற் றிருந்தனர். இராவணன் இலங்காபுரியில் புகுந்து, அசோகவனத்தில் அம்மனை வைத்து, அரக்கியர்காவல் அமைத்து, ‘அநேக வசனங்களால் இவனைத் திருத்தி என்வசப் படுத்துங்கள்’ என்று சொல்லி, இராவணன் தன் அரண்மனைக்குட் புகுந்து அளவிடற் கரிய சந்தோஷமுற் றிருந்தான்.

இப்பால் தமையனைத் தேடிக்கொண்டுபோன தம்பிக்கு இராமர் எதிர்ப்படவும், இராமருடைய பாதங்களில் தம்பியானவர் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்யவும், இராமர், “தம்பி, நீ என்ன ஸீதையைத் தனியாக விட்டு வந்துவிட்டாய்” என்று கேட்கவும் அண்ணனுக்கு நடந்த செய்திகளில் ஒன்றையும் விடாமற் சொல்லவும், அவையனைத்தும் இராமர் “கேட்டு அத்தோ! ஸீதையை இழந்தோம்!” என்று சொல்லி, மனதில் ஒன்றுந் தோன்றாமல் இரண்டு வீரர்களும் விரைவாக ஓடிவந்து சீதையைப் பார்க்க, அங்குக் காணாதபடியால் பெருமூச்சுவிட்டு வியாகூல மடைந்து, “தம்பி, நான் சொன்னது சரியாய் விட்டது” என்று ஏங்கிப் பூமிபிற சார்ந்து விசாரத்துடன் மூர்ச்சைபோயினர். உடனே இலக்குமணர் தமையனைத் தேற்றி, “தேவரீரே இப்படி விசனப்படப் போமா? அடியேனுக்கு உத்தரங் கொடுத்தால் எப்பேர்ப்பட்ட பலசாலியானாலும் அவனை முடித்து, எங்கள் தாயாரை தேவரீரிடங் கொண்டுவந்து சேர்ப்பேன்” என்ற தம்பி வாக்கியத்தைக் கேட்டுச் சிறுநகை நகைத்து பிரளயகால உருத்திரனைப்போற்கண்கள் சிவந்து அனற்பொறி மலியச் சினங் கொண்டு, “தேவர்களும் பார்த்திருந்தார்களல்லவா? இந்த மூன்று லோகத்தையும் இங்கிமிடத்தில் அழிக்கிறேன் பார்” என்று கோதண்டத்தை வளைத்து நாணேற்றினர். உடனே இலக்குமணர் சமீபித்து “அண்ணா, ஒருவன் செய்த பெரும்பழிக்கு உலக மூன்றையும் பாழாக்க நினைப்பது தருமமல்லவே, என் தாயை யெடுத்துப்போன பாவியைக் கண்டு, அவனாவியைக் கொண்டு, தேவரீர் தேவியைப் பட்டுப்போ விருக்கச்செய்வதே வீரம்; அதுவே புருஷ தருமம்” என்று தம்பி சொல்லக் கேட்ட இரவிசூல புங்கவன் மனந்தேறி துணிவுகொண்டு, “எல்லாம் ஊழின்படி நடக்குமல்லது வேறில்லை” என்று திடத்துடனெழுந்து ஸீதையைத் தேடி இருவரும் போகையில், அவ்விடத்தில் ஒரு இரதம் வந்து திரும்பிப்போயிருந்த அடையாளத்தைக்கண்டு அவ்வழியேசெல்ல, அங்கு இறகு துணிந்து கிடந்த சடாயுவைக் கண்டு அதைத்தமது கையி லெடுக்க, இன்னொருவனெடுத்துப்போனொன்று பெயரைச் சொல்லுவதற்கு முன்னமே அச்சடாயுவின் பிராணன் சுவர்க்கலோகம் போய்விட்டது. உடனே ஸ்ரீராமர் முன்கொண்ட துயரத்திலும் மேலான துயர மடைந்து, “ஐயா, மருமகளுக்கு உபகாரமாக வந்து வாளினால்

வெட்டுப்பட்டிற்றந்திரோ? எங்கள் சிறிய தந்தையே” என்று புலம்பி மயானத்தில் ஏற்றித் தகனஞ்செய்து கருமக்கிரியைகள் யாவுமுடித்து, இருவரும் தென்றிசைபை நோக்கி ஸீதையைத் தேடி வருவதானார்கள்.

அப்படி வரும்போது அவ்வழியிற் கவந்தன் என்னும் ஒரு இராக்கதன் இருந்தான். அவன் தலை வயிற்றிற்குட் சென்றிருக்கத் தக்கவன். அவன் ஒரு யோசனை தூரம் தன் கைகளை நீட்டி அதற்குள் அகப்பட்ட ஜந்துக்களியாவற்றையுந் தனக்கு இரையாய் வாயிற்றள்ளிக்கொண்டு அநேக நாளாய்ப் பிழைத்திருக்கின்றவன். அவன் கையில் இராம இலக்குமண நிருவரும் அகப்பட்டுக்கொள்ள அவன் இவர்களைத் தன்வாயிற் றள்ளிக்கொள்ள, அது கண்ட இவ்விரண்டு வீரர்களும் வானை யுருவிக்கொண்டு, திரண்டு பருத்திருந்த அக் கவந்தனுடைய புயத்தை வெட்டித் தள்ளினார்கள். உடனே அவன் தேவவிமானத்திற் றேன்றி இவர்களை வந்தித்து, “பூர்வத்தில் நான் வித்தியாதரன். பிரமதேவர் சாபத்தினால் இந்தப் பாபதேகம் பெற்று வெகுநாளாய்த் துன்பமுற்றிருந்தேன். தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தினால் பாபந் தொலைந்து பரிசுத்தானேன். ஐயா, நீங்கள் சுகமாக வாழக்கடவீர்கள்” என்று வாழ்த்தி வணங்கி, “என் தாயாகிய ஸீதாதேவியாரைத் திருடிக்கொண்டுபோனவன் இலங்கைக்கதிபனுள் இராவணன். அவனை ஜயிப்பது எளிதல்ல. அவன் அநேக வரங்களையும் அரைக்கோடி ஆயுளும் பெற்றிருக்கின்றான். ஆகையால் இன்னுஞ் சிலதூரம் தெற்கு நோக்கிச் செல்வீர்களானால் பம்பாந்தியொன் றிருக்கிறது. அவ்விடத்திற் கிஷ்கிந்தமென்றொரு மலை யிருக்கின்றது. அந்த மலையில் வாலி சுக்கிரீவரென்னும் அண்ணன் தம்பிகள் இருக்கின்றார்கள். இவ்விருவருக்கும் கொடிய பகை நேரிட்டு, சுக்கிரீவனென்பவன் ரிசிய மூகமனென்னும் மலையி லிருக்கின்றான். அவனுக்கு மந்திரிமார்கள் வாயுதேவனுக்கும் அஞ்சன தேவிக்கும் பிறந்த அதுமார்முதல் நால்வ ரிருக்கின்றார்கள். அவ்விடம் நீங்கள் போனால் அவர்கள் உங்களுக்கு மிகுந்த நண்பராகி எழுபது வெள்ளம் வானரங்களுடனே படைத்துணையாக வந்து கூடுவார்கள். சுக்கிரீவனும் வந்து சேருவான். அப்பால் நீங்கள் கடலைக் கடந்து இலங்கையை வளைத்து இராவணனைக் கொன்று வெற்றி பெறுவீர்கள். தேவரீர் என் தாயா ய ஸீதையைக் கொண்டு சுகமே வரலாம்” என்று கூறித் தொழுது

வணங்கித் தனது யதாஸ்தானமாகிய வித்தியாதரர் லோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். இப்பால் இவர்கள் இரண்டுபேர்களும் பம்பாநதிக்கரையிலுள் வந்திறங்கி அவ்விடத்திலிருந்த பகவிகள் முதலியவைகளைப் பார்த்த இராமமூர்த்தி ஸீதாதேவியின் அவயவங்களுக்கு ஒப்பு சொல்லிக்கொண்டு விசாரப்பட்டிருந்தனர்.

அதுகாலையில் இவர்களைக் கண்ட சுக்கிரீவன் திகில்கொண்டு அநுமாரையனுப்பிவைக்க, அவர் வந்து விருட்சத்தின்மீது இருந்து இவர்களுடைய திருவுருவத்தைப் பார்க்கும்போது, இராமர் அவரைக் கண்டு “குண்டல தாரியாகிய நீர் யார்?” என்று வினவ, அதற்கு “நான் வாயுவுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பிறந்த அநுமான்” என்று சொல்லி அடியினை வணங்கி வாய்புதைத்துக் கைகட்டி நிற்க, அதைக் கண்டு தங்களுடைய வரலாற்றை அவருக்குத் தெரிவிக்க, உடனே அவர் போய் சுக்கிரீவனை அழைத்து வந்து சரணம்புகச் செய்து சுக்கிரீவன் தன்னுடைய தமையனுக்குத் தனக்கும் பெண் சாதியினால் நேரிட்ட பகையைச் சொல்லினன். அதைக் கேட்கவே இராமர் மெத்தவும் விசனமுற்று, “அந்த வாலியைக் கொன்று உனக்குக் கிட்கிந்தையைப் பட்டங்கட்டி வைக்கிறேன்” என்று அபயஸ்தங் கொடுத்தனர். அதைப் பெற்ற சுக்கிரீவன் இராமரை நோக்கி “சுவாமி, அடியேனுக்கு ஒரு சந்தேகம். தேவரீர் வாலியைக் கொல்வது உண்மையானால், வாலி வருஷத்திற் கொருநாள் ஏழு மராமரத்தை இழுத்துப் பார்த்து விட்டுவிடுகிறதும், துந்துபி யென்னும் இராக்கதன் எலும்பை நித்தியம் அசைக்கிறதும் இருப்பதைத் தாங்கள் அவனுக்கும் மேலாகச் செய்து காட்டினால் என் மனம் திடங்கொள்ளும்” என்று சுக்கிரீவன் சொல்ல, நல்ல தென்று அந்த மராமரத்தி னடிவாரத்திற் போய் நின்று, அது ஒரு சாபகாரணத்தாற் பாம்பின்மேல் முளைத்திருக்கும் மரமென்று அறிந்து, அதின் வாலே மிதிக்கவே ஏழு கோணலாயிருந்த அந்தப் பாம்பு ஒரே ஒழுங்கில் வரக்கண்டு, ஒரு பாணத்தால் ஏழுமரமும் உருவ வெய்து, பின்பு துந்துபியின் எலும்பையுங் கால்விரலால் உத்திவிட்டனர். அதைக் கண்ட வானர அரசனும் மற்றையர்களும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வணங்கி, “இவரால் இனி வாலி கொல்லப்படுவான்” என்று நிச்சயங்கொண்டு, மறுபடியும் தாங்க ளிருந்த ஸ்தானத்திற்கு வந்து, ஸீதாதேவியார் கழற்றி யெறிந்து போன நகைமூட்டையைக் கொண்டுவந்து ஸ்ரீராமருக்கு எதிரில்

வைத்து, சில நாளைக்கு முன்னே இராவணன் ஒரு அம்மனை எடுத்துப் போகும்போது அந்த அம்மாள் போட்ட மூட்டை இது” என்று சொல்லினர்.

உடனே இராமர் அம்மூட்டையைப் பிரித்து தலைகை முதற் பாதகை வரைக்குஞ் சரியாக அமைந்திருக்கப் பார்த்து, உடனே தம்பியை நோக்கி, “இது யாருடைய நகைகள்?” என்று கோதண்ட பாணி கேட்க, அதற்கவர், “அண்ணா, திருவடியிற் சூட்டும் நகைகள் மாத்திரம் தாயாருடையது. மற்ற ஆபரணம் யாருடையதோ எனக்குத் தெரியாது” என்று இளையபெருமாள் சொன்னார். கேட்டமேலோ தருமந்தனா, இராமர் கேட்ட வினாவுக்கு இலக்குமணர் தந்த விடை எப்படி இருந்ததென்றால், தமையன் பத்தினி, தன் தாயாகையால் திருவடி தரிசனம் அன்றி மற்றமேல் நோக்கம் இல்லை யென்றும், கொழுந்தன் இருக்கவேண்டிய மரியாதை உபசாரம் இது வென்றும் வேதமுறைமையினால் விளங்கக் காட்டியதைப்போல் இருந்தது. அந்த வார்த்தையைக் கேட்டும் ஸீதையின் திருவாபரணங்களைப் பார்த்தும் இராமர் விசனப்படும்போது, சுக்கிரீவன் எழுந்து திருவடிகளில் விழுந்து, “சுவாமி, தேவரீர் விசனப்பட வேண்டாம். என்னிடத்தி லெழுபது வெள்ளம் வானரப்படைகள் இருக்கின்றன. ஒரு றொடிப்போதினில் இலங்கையைக் கலங்கச் செய்து, இராவணனை வதைத்துத் தாயாரையுங் கொண்டுவந்து தமது திருவடிகளில் ஒப்புவிக்கிறேன்” என்று வானரமகிபன் சொல்லக்கேட்ட இராமர் மகிழ்ச்சியடைந்து புளகமுற்றவராய், “இப்போது நடக்கவேண்டிய காரிய மென்ன?” என்று கேட்க, “வாலியைச் சங்கரிப்பதே” என்று சுக்கிரீவன் சொல்ல, “நல்லது நீ வாலியினிடத்திற்சென்று அவனைப் போர்புரிவதற்கு அழைத்துக்கொண்டு வரக்கடவாய்” என்று அனுப்பி, தாமுந் தம்பியுங் குற்றுச்செடி மறைவிற் கோதண்டபாணியாக நின்றார்கள். அக்காலத் திற் சுக்கிரீவன் வாலியின் அரண்மனைக்குப் போய், “சுத்த வீரப் பிரதாபம் உனக்கு இருப்பது உண்மையானால் இப்போது புறப்படு யுத்தத்துக்கு” என்று அறை கூவினன். அக்காலையில் வாலியின் தேகத்தில் நிறைந்திருந்த உதிரமனைத்தும் பொங்கி, கோபம் கொழுந்துவிட்டோங்கி, “இன்றைக்கு இவனைக்கொல்லுவதே சரி” என்னும் மனவுறுதியைத் தாங்கி, இருதோளும் வீங்கும்படி எழுந்து ‘புளபுள’ வென்று புஜத்தைத் தட்டிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புய

ணப்படுகையில், தாராயென்பவன் ஓடிவந்து தன் புருஷனைத் தடுத்து “ஆறுமாசத்திற் கொருதரம் வருகின்றவன், உன்னால் அடிபட்ட பச்சை உதிரம் இன்னுங் காயாதிருக்குமுன்னமே வந்து சண்டைக்கு அழைக்கின்றான். ஆதலால் நாம் இதைப்பற்றி ஆலோசிக்க வேண்டும். இஃதல்லாமலும் நான், அயோத்தியை ஆளும் தசரத மகாராஜனுடைய பிள்ளைகளாகிய இராமலக்குமணர் என்னும் சத்த வீரர்கள் ஸீதாதேவிபுடன் பஞ்சவடிகில் வந்து இருக்கும்போது, இராவணன் மோசமாயைசெய்து ஜானகியை திருடிக்கொண்டுபோய் இலங்கைபிற் சிறை வைக்கவும், அந்த அம்மானைத் தேடிக்கொண்டு வந்த அவ்விருவரையும் உங்கள் தம்பி அடுத்துச் சரணம் அடைந்து, ஏழுமராமரத்தையுர் துத்துடி எலும்பையும் பரிசுஷ்பார்த்து, அவர்கள் பலத்தின்பேரில் இவ்வளவு சீக்கிரமாய்ச் சண்டைக்கு வந்து அழைக்கிறதாகவும் கனவு கண்டேன். ஆகையால் இன்று போவதை நிறுத்தி நாளைக்குப் போகலாம். இன்றைக்கே போவீரானால் ஜெயங்கிடைக்கத்தக்கதாய் இருக்கவில்லை. ‘வினைவலியுந்தன்வலியு மாற்றான் வலியுந் துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்’ என்று நீதி சொல்லி யிருப்பதால், சாரணர்களை விடுத்து எதிரி பலத்தை யறிந்துகொண்டு யுத்தத்திற்குப் போவது இராஜதருமம்” என்று சொல்லக் கேட்ட வாசியானவன் மகா கோபத்தோடும் உடைவாளை யுருவிக் கொண்டு “அடிபாவி! குற்றமில்லாத சூரிய வமிசத்திற்குக் குற்றஞ் சொன்னாய் ஒருகாலுஞ் சூரியகுலத்தரசர்கள் வஞ்சகத்துக்கு உடன்படமாட்டார்கள். மகா இரக்கமுள்ள குலம். ஒரு புருவுக்காகத் தன் தேகத்தை அறுத்துத் துலையேற்றிய வமிசத்தையா பழிப்பாகச் சொன்னாய்! இந்நேரம் நான் உன்னை வெட்டி எறிந்திருப்பேன். நீ பெண்ணென்று மனம்பொறுத்தேன். ஆனாலும் தேவர்களுக்கு அமுதங்கடைந்து கொடுத்த எனக்குச் சகாயப்படாமல் இவனுக்கு யார் சகாயப்படுவார்கள்? அப்படி வந்தாலும் என் வீரப்பிரதாபங்களையும், தன் மனைவியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன இராவணன் என் வால் மயிரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்ததையும் அறிந்திருக்கும் இராமன் என்னைச் சினேகித்து என்னைக்கொண்டு அவ்விராவணனை ஜயித்துத் தன் மனைவியை மீட்டுக்கொள்ளாமல், ஒரு ரிஷி சாபத்தால் நான் போகக்கூடாத மலையில், என்னிடம் அடிபட்டு ஓடி ஒளிந்திருக்கும் அற்பனாகிய சுக்கிரீவனைக்கொண்டா இவன் பகையை முடித்துக் கொள்வான்? அப்படி வருவதாயிருந்தால் அந்த இராமனுக்கும்

எனக்கும் முன்னே பகை உண்டாயிருக்கவேண்டுமே; அவ்வாறு ஒன்றுமில்லை. ஒருவேளை அற்பனாகிய சுக்கிரீவன் முறையிட்டுக் கொண்டதற் கிணங்கி வந்திருந்தாலும் அந்த இராமனுடைய தோள் வலியையும் சுக்கிரீவனுடைய மன வலியையும் இன்றைக்கே காணலாம். யுத்தத்திற்கென்று வெளிப்பட்ட யான் மறுபடியும் திரும்பமாட்டேன். சுக்கிரீவனையும் அவனுக்குச் சகாயமாக வந்த அவர்களையும் முடித்தே திரும்புவேன். நீ வீட்டுக்குள் போ” என்று அனுப்பிவிட்டு, தம் சிறின்பேரில் முனைகொண்டுவந்து ஆர்ப்பரித்தான்.

அம்மாத்திரத்தி விருவரும் நாலடி இரண்டடியில் திரும்பி இருந்து - எழுந்து - பதுங்கி - தாவி - மேவி - கூவி இடம் வலஞ் சுழன்று, ஒருவரை யொருவர் கோடையிடி போற் குத்தி, காலினால் எத்தி கரத்தினுற் பற்றி கரகரவென்று சுழற்றி, ஆகாபயீதிரில் வீசி, தலைகீழுங் கால்மேலுமாகச் சுழன்று, பூமியில் இலகுவுகொண்டு நின்று, சுக்கிரீவன் வாலியின் மார்பில் இருகரத்தையுங் கொண்டு மோதவும், உடனே வாலி சுக்கிரீவனைப் பிடித்துக் கரங்களினால் அடித்து உடலை யொடித்து உயிரை முடித்துவிட வேண்டுமென்று நாடினான்; அவனுடைய எண்ணத்தைக் கண்ட சுக்கிரீவன் ஓடினான்; ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருவடிகளில் முடிசூட்டினான். “சுவாமி, என்னை இப்படி ஏவிவிட்டு என்னுடலில் உறையும் ஆவி விட்டுப்போகும்படி பார்த்திருந்தது நியாயமா? இஃதோர் உபாயமா? என்னையனே” என்று அழுது வருந்துஞ் சுக்கிரீவனை இராமர் நோக்கி, “அப்பா, நீங்க ளிருவருங் குயவன் திகிரிபோற் சுழலும் போது நான் பாணப்பிரபோகஞ் செய்தால், அது உனக்கே படுமோ அவனுக்கே படுமோ என்னுஞ் சந்தேகத்தினாலும். நீ யென்றும் அவனென்றுந் தெரியாமையாலும் மயங்கி யிருந்து விட்டேன். வேசிமாதர் விஷசூரணப் பிரயோகம்போ லானால், நான் என்ன செய்வேன். இனி அப்படி இரேன். இதோ இந்தப் புஷ்பத்தை நீ தலையில் முடித்துக்கொண்டு மறுபடியும் வாலியை அழைத்துப் போர்புரிந்தால் நான் அவனை மாட்டி விடுகிறேன் இதற்குச் சந்தேகமில்லை” என்று ஒரு பூவைச்சூட்டி அனுப்பிய போது, சுக்கிரீவன் ஓடி, “அடே வாலி, எங்கும் ஓடாதே” என்று கூவி யழைத்தான். அவ்வாறழைக்கவும் அவன் கோபந் தழைக்க

ஒடிவந்து சமர்செய்யும்போது, தாசாதி தனது கோதண்டத்தில் தரித்திருந்த பாணத்தை ஆகர்ணபரியத்தம் யிழுத்து விட்டு வாலியின் கண்ணிற்படாமல் இருந்தார். அக்காலையில் அந்தப் பாணமானது வாலியின் மார்பில் கணிந்த வாழைப்பழத்தில் ஏறிய ஊசிபோல் துழையும்போது, தன் காலினாலும் வாலினாலும் தடுத்துப் பிடித்து இழுத்துப் பார்த்தான். அதில்” ஸ்ரீராமன் என்று எழுதிபித்த முத்திரையை நோக்கி மூர்ச்சையானான்.

உடனே இராமரு மிலக்குமணரும் வெளியில் வந்து வாலியினிடத்தில் நிற்க, சுக்கிரீவன் - அங்கதன் - அநுமார் - தாரை-முதலியவர்கள் வாலியின்பேரில் விழுந்து, ‘ஓ’ வென்று பதறிக் கதறி அழுது உபசரிக்கும்போது அவ்வாவி மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து இராமருடைய திருமுக மண்டலத்தை ஏறநோக்கி “இது என்ன ஆச்சரியம்! சூரிய வமிசத்திற் பிறந்த இராஜனாகிய உனக்கு ஸீதை போய்விட்டே, உன்னுடைய பொறுமையும், சாந்தமும் தருமமும் நற்குணமுங் கூடப்போய் விட்டனவோ? ‘கெட்டாலு மேன்மக்கள் மேன்மக்களே’ என்று சொல்லும் நீதி வாக்கியமுங் கெட்டதோ? மதுவிக்கியான முதலிய நீதிசாஸ்திரத்தை மறந்தாயோ? பாவம் பறிக்கஞ்சா தென்று துறந்தாயோ? உன்னளவில் ஒரு குற்றமுஞ் செப்பாதிருக்க, என்னிடம் என்ன குற்றத் தைக்கண்டு இப்படிச் செய்தாய்? ஒரு இராக்கதன் உன் மனைவியை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்க, மலையில் வாசமாயிருக்குங் குரங்கரசனைக் கொல்லும்படி வேதமுறைமைபிற் கூறியிருக்கின்றதோ? கிருபையுள்ள சூரியவமிசத்திற்கு நீ பிள்ளையாகப் பிறந்து பழியும் பாவத்தையும் நிறைத்து வைத்தாயே! உன் குலத்தில் முன்னிருந்த கிருபையை எவர்கள் தாங்குவார்கள்? அப்பா இராமர், எனக்குப் பயந்து ஒளித்திருந்த ஒரு பஞ்சையாகிய சுக்கிரீவன் வார்த்தையைக் கேட்டு, பாரிய யோசனை செய்யாமல் சில காரியங்களைச் சாதிக்கலாமென்று நினைத்து எண்ணித் துணியாக் காரியஞ் செய்தாய். உனது பத்தினியை எடுத்துப் போன இராவணனை வெல்லவேண்டுமென்று ஒரு வார்த்தை எனக்குச் சொன்னால், என்னுடைய வால்மபிரே அவனையும் அவன் இலங்கையையுங் கொண்டுவந்து வைக்குமே! ஸீதா பிராட்டியாரை என் தோள் கொண்டுவந்து திருவடியிற் சேர்ப்பிக்குமே! அப்படியிருக்க என்னை வஞ்சித்து மறைவி லிருந்து கணைவிடும்படி உன

க்கு எந்த ஆசான் சொல்லிக்கொடுத்தான்? என்ன விதியைக் கொண்டு எய்தாய்? ஓ வீரனே காலத்திற்குத் தகுந்த புத்தி நேரிட்டதோ?" என்று வெறுத்துக்கொள்ளும் வாலியை இளைய பெருமாள் நோக்கி, "தம்பிக்குத் தாரமாயுற்ற பெண்ணைத் தான் பெற்றபெண்ணென்று உன்னுமல் அபகரித்த உன்னைக் கொல்லாமல் விட்டால் தருமவிருத்தமென்று கொன்றோம். எதிரில் நின்று அடித்தால் நீ யிரங்கிவர நேரும். அப்படி வருவாயானாற் சுக்கிரீவனுக்கு நாங்கள் கொடுத்த கிட்கிந்தை நகரப்பட்டந் தப்பிப்போமே யென்று மறைந்திருக்கலானோம்" என்று சொல்லக்கேட்ட வாலி "ஐயா, நாங்கள் கானகத்தி் விருப்பவர்கள்; எங்களுக்கு முறைமைபுண்டோ? நீங்கள் செய்தது தருமத்தின் துறை கண்டோ? எதிரிலே உங்களை நோக்கிச் சரணம் புகுந்தால் அதுக்கிரகஞ்செய்யக் கூடாது என்பது சூரியகுல நிறையோ? ஆனாலும் பரதமஹாராஜன் தண்டிக்க வேண்டுமே யொழிய, ஸந்நியாசியாகிய நீங்கள் யார்? உங்களுக்குப் பாணமேது? வில்லேது அரசின் முறையைச் சார்ந்த சொல்லேது?" என்று வாலி கேட்ட போது ஸ்ரீராமர் தம்பியைக் கையமர்த்தி வாலியைப் பார்த்து "உனக்கும் நமக்கும் யாதொரு பகையும் பழியும் இல்லை. நான் கேட்போர் பேச்சைக் கேட்டு மனைவியைப் பிரித்திருந்த விசனத் தால் மற்றொருவனுக்கும் இப்படித்தானே துன்பம் இருக்குமென்று உன்னிப் பாணப் பிரயோகஞ் செய்துவிட்டேன். இது மிஞ்சிப் போன காரியம். ஆனால் பூர்வ கர்மமும் வினைவசமும் இல்லாமல் இப்படி நடவாது. நீயுங் காயம்பட்ட வருத்தத்தினால் இப்படித் துக்கப்படவும் என்னை விவகாரங் கேட்கவும், நீ சொல்லிய நியாயங்கள் என் மாற்பைத் துளைக்கவும் ஆயிற்று. இப்பொழுது நான் விட்ட பாணத்தை வரவழைத்து விடுகிறேன். உன்னையும் பிராணனுடன் பிழைக்கச் செய்கிறேன்; உன்னுடைய மனோபாவம் இப்பொழுது தெரியவந்தது. உன் தம்பியும் நீயும் வயிரங்களைவிட்டுச் சுகமாக வாழ்ந்திருங்கள்" என்று ஸ்ரீராமர் சொல்ல, வாலி குறுக்கை செய்து, "சுவாமி, எங்கள் சாதிபிற் காயம்படக்கூடாது. காயம் பட்டால் உயிருட னிருந்து வாழக்கூடாது. நீங்கள் முன் காயம் வாங்குவீர்கள். நாங்கள் வடுப்படாச் சாதி. வடுபட்டுப் பிராணனுடன் வாழமாட்டோம். மேலும் எத்தனை காலம் இருந்தாலும் இறப்பது நிச்சயமே. இனி யிருந்தாலும் இதுவரையிலும் அதுப

வித்த இன்பநலமே அதுபவிப்பதாகும். இந்தப் பூமியின் ஆசை பொய்யே ! பெண்டுபிள்ளைகள் பொய்யே ! எல்லாம் மாயாவிசித் திரமேயல்லது வேறல்ல. தேவரீர் திரிமூர்த்தியும் ஒருமூர்த்தியாய் அவதரித்து அசுரர்குலம் வேரறுக்க வந்திருக்குங் கடவுள். உம் முடைய பாணத்தால் நான் இறக்க எத்தனை நாள் தவஞ் செய் திருக்கவேண்டும் ? என்னுடைய தவம் மேலானது. ஆதலால் என்னைக்குறித்து ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம். இனி நடக்கவேண்டுங் காரியங்கட்கு யான் சொல்வதைக் கேளும் ! ஓ ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஐயனே, தேவரீரைச் சில நியாயங்களுடன் இழிவாகப் பேசிவிட்டேன். அவைகளையெல்லாம் பொறுத்துத் தேவரீருடைய திருவடி எனக்குக் கட்டளையிட வேண்டியது. இதுவல்லாமல் என் தம்பி சுக்கிரீவன் அறியாதவன், என் பேரிற் காட்டிய பகையை அவன் பேரிலுங் காட்டாமல் கிஷ்கிந்தைக்கு இராஜனாகப் பட்டங்கட்டி, அங்கதனை இளவரசனாகக் கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி அங்கதனை அழைத்து இராமமூர்த்தி கையி லொப்புவித்து, தன் பக்கத்தில் இருந்து அழுதுகொண்டிருந்த தாரையை நோக்கி, “பெண்ணே, நான் பூர்வஜன்மங்களிற் செய்த தபோபலத்தினால் வைகுந்தவாசனாகிய ஸ்ரீகோதண்டபாணியின் திருவடிகளில் ஐக்கியமானேன். நீ யாதொன்றுக்கும் விசாரப்பட வேண்டாம். எனக்கு மோட்சங் கொடுத்த தெய்வம் உன்னை இரட்சிக்கும்” என்று சொல்லி அங்கதனை அழைத்து, அவன் கைபில் தாரையை ஒப்புவித்து, சோனமேகம்போற் பொழியுங் கண்ணீரைத் துடைத்து, இராமனை நோக்கி, “சுவாமி, தேவரீருடைய பாணத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு எனக்கு ஸ்ரீ வைகுந்தங் கட்டளை யிடவேண்டும், தேவ தேவனே” என்று கூறி அவரைச் சிந்தையில் தியானஞ்செய்தான். அப்படியே இராமர் கிருபாநோக்கஞ் செய்யவே, தேவர்கள் பாரிஜாத புட்பங்களை வாரியிறைக்க வாலிபோய் வைகுந்த மடைந்தான். உடனே வானர வீரர்கள் சுக்கிரீவன் அநுமான் அங்கதன் தாரை இவர்களெல்லோரும் பூமியிற் புரண்டு அழுது, அடங்கா விசனமுற்றுத் தேறி விதிமுதலிய கடன்களையாவும் ஆற்றி, இராமர் திருவடிகளில் தீர்க்க தண்டஞ் செய்தார்கள். உடனே இராமர் தன் தம்பியை அழைத்து கிஷ்கிந்தைக்குப்போய் வாலி சொன்னவண்ணம் சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டி அங்கதனுக்கு இளவரசுப்பட்டங் கொடுத்து

யாவரையுந் தாரையின் உத்தரவின் வண்ணம் நடக்கும்படி திட்டஞ்செய்து வரக்கடவாய்” என்று அனுப்பினர். அவரு மப்படியே சென்று, சகல சம்பிரமத்துடன் சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டங் கட்டி வைத்து வந்தார்.

அப்பால் யாவரும் வந்து இராமருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி, “சுவாமி, வானரப்படைகளை அழைத்துவரத் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டோம். வருவது மழைக்காலம், ஆகையால் இதை யொழித்து வெயிற்காலம் வருகிறவரைக்குந்தயையெய்யவேண்டும்” என்று சரணம் புகுந்து கேட்க, அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்ல, அதுகேட்ட யாவரு மவரை நமஸ்கரித்து விடைகொண்டு கிஷ்கிந்தை யிற் போய் இருந்தார்கள். இப்பால் இராமர் அம்மலைச்சாரலில் இலக்குமணர் உண்டாக்கிய ஒரு பர்னசாலையி லிருந்து சீதாதேவி யைக் குறித்து விசனப்பட்டுக்கொண்டு, புரட்டாசி மாதமுதல் மார்கழிமாத வரைக்குங் காலங்கழித்து வரும்போது, பேரிடிகள் மின்னல்கள் பெருமழைகள் மந்தாரங்கள் அளவில்லாத வெள்ளங் கள் இந்திரதனுசு ஊதைக் காற்றுகள் இவைகளெல்லாம் நீங்கிச் சூரியபகவானும் மகரராசியில் வந்து பிரவேசித்தான். உடனே இராமர் மழைக்காலங்கள் நீங்கி வருகிறேனென்றுபோன சுக்கிரீவன் வராமையால் தம்பியை நோக்கி, “நீ சுக்கிரீவனைக்கண்டு அழைத் துவா” என்று அனுப்ப, அவர் அவ்வாறே செல்ல, அவரைக் கண்ட வுடனே சுக்கிரீவன் முதல் யாவரும் ஓடி வந்து சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி, நான்கு திசையிலும் இருந்துவரும் வானரப்படைகளைச் சேகரித்துவந்தார்கள். இப்படியிருக்க ஆஞ்சநேயர் இராமமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து “சுவாமி, இந்தச் சேனைகள் யாவு மொன்றாகக் கூடு முன்னமே எனது தாயாரிருக்கும் இடத்தை முன்னந் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று சொல்ல, இராமரும் சுக்கிரீவனும் யோசித்து, இது நியாயமென்று கிழக்கு வடக்கு மேற்கு இந்த மூன்று திசைகளுக்கும் அநேக வானரங்களை அனுப்பிவைத்து, தெற்குத்திசைக்கு அதுமார் அங்கதன் சாம்புவந்தன் முதலாகிய அநேக வானர வீரர்களை அனுப்பிவைத்தார்கள். கிழக்கு முதலிய மூன்று திசைக்கும் போன வானரர்கள் ஸீதை அம்மனைத் தேடிக் காணாமல், மனவருத்தத்தோடு வந்து தெரிவித்து வணங்கியிருந் தார்கள். இவர்க ளிவ்வாறாக, தனியே தட்சணத் திசையிற் போன அதுமார் முதலாகிய வீரர்கள் பற்பலவிடங்களிலுந் தேடிக்கொண்டு

போகையில், மிகுந்த இருளடைந்த ஒரு பிலத்துவாரத்தைக் கண்டு, அதிலே வழிதெரியாமற் கால்களினால் வழிதேடித் தடவிக்கொண்டு போக, அங்கே இரத்தின கசிதமாய அநேகங்கோடி சூரியப்பிரகாசத்துடன் ஒரு பட்டினங் காண, உடனே அதிற் புகுந்து தேடிப்பார்க்கையில், அங்கே விரிந்த சடையும்-சரிந்த உடையும்-உலர்ந்த சரீரமும் பெற்று, யோகஞ் செய்பவர்களைப்போல் அரைக்கண் பார்வையாய்க் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சபரியென்னும் ஒரு மகாநாயகியார் தவசிவிருக்கக் கண்டு ஸ்தா தேவியார் இவர்தானே அல்லவோ வென்று சந்தேகங்கொண்டு, அவ்விடத்தில் நின்று “இராமா ராமா” என்று கூவினார்கள். அந்த இராமமந்திரங் கேட்டவுடனே அச்சபரி நாயகியார்க்கு இந்திரனிட்ட சாபம் நீங்கியது. உடனே விண்ணினின் நிழிந்த தேவ விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு “இராம காரியம் ஜயமாகக்கடவது” என்று சொல்லிவிட்டு அவ்வம்மையார் தேவலோகம் போயினர். இந்த ஆச்சரியத்தைக் கண்ட அநுமார் முதலிய யாவரும் சந்தேகாஷ்முற்று, பின்பு அவ்விடம்விட்டு வெளிப்பட்டுத் தெற்கு நோக்கிச் சென்று, பட்டினங்கள்-நாடுகள்-நகர்கள் மலைகள்-குகைகள் முதலிய யாவுத்தேடி, தென்சமுத்திரக்கரை வந்து சேர்ந்து மாலியவந்த மென்னுங் கிரிமுதலிய இடங்களுந்தேடி, “ஐயோ! தாயார் அகப்படவில்லையே! நாமென்ன செய்வோம்? இராமரிடத்திற் சென்று ஸ்தையம்மனைக் காணோமென்று சொல்லுவதிலும், புண்ணியசாலியாகிய சடாயுவைப்போல் இராமகாரியத்திற் பிராணனை விட்டுவிட்டால் நற்கதி அடையலாம்” என்று அநுமார் முதல் யாவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அதைச்சடாயு தமையனாகிய சம்பாதி கேட்டு “நீங்கள் யார்? இவ்விடம் வர வேண்டிய காரியம் யாது? விசனப்படுவானேன்? என் தம்பியாகிய ஜடாயுவைப்பற்றி இவ்விடத்தில் பேசவேண்டிய காரணம் என்ன?” என்று கேட்கவும் அநுமார் “ஐயா, அயோத்திமா நகரத்தை ஆண்ட தசரதருடைய குமாரராகிய இராமரும் இலக்குமணரும் ஸ்தாதேவியோடு பிதிர் வாக்கிய பரிபாலன நிமித்தம் காட்டில் வந்திருக்க, ஒரு இராக்கதன் வஞ்சித்து வைதேகியைக் கொண்டுபோக, அதைக் கண்ட ஜடாயுவானவர் தாயை மீட்க எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர்புரிய, அப்போரில், அவர் அவ் வரக்கன் வாளினாற் சிறையறுபட்டிருக்க, அதை இராமரும் இளையவருங் கண்டு அவருக்கு உத்தரக் கிரியைகளை நடத்த, பின், எங்களரசனாகிய சுக்கிரீவனும் ஸ்ரீராமரும்

நட்புற்று ஜனகன் மாதா இருக்கும் இடத்தேடிவரும்படி எங்களை அனுப்ப, நாங்கள் எவ்விடங்களிலுந் தேடிக் காணாமையால் விசனமுற்றோம்” என்று சொல்லினர்.

இப்படிச்சொல்லக் கேட்ட சம்பாதி, சடாயுவைக் குறித்துத் துன்பமுற்று, “ஐயோ! என் தம்பி ஒரு அரக்கனால் மாள யிருந்த தல்லவா?” என்றுமூன்று, மீண்டும் “இராமகாரியத்தி லிறத்தே எங்கட்கு மேலான மோட்சம்” என்று மனமகிழ்ந்து, “ஐயா, வைதேகியாரைத் திருடிக்கொண்டு போனவன் இலங்கையிலிருக்கும் இராவணன். நீர் நேர் தெற்காகச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டிப் போனால் அம்மனையும் அவனையும் அவன் ஊரையுங் காணலாம். பலசாலிகளாயுள்ளவர் கடலைத் தாண்டவேண்டும்” என்று சொல்லி, “நீங்களெல்லோரும் ஸ்ரீராமமந்திரத்தைக் கூவிச் சொல்லுங்கள்” என்று யோகத்திலிருந்து இருகாதுகளாலும் இவர்கள் கூறிய மந்திரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டே பிராணனை விட்டார். அப்போ தவருடைய பிள்ளையாகிய சாம்புவந்தர் துயரப்பட, அத்துயரத்தை அதுமார் முதலியோர் அகற்றி, தாங்களுங் கூட யிருந்து அறக்காட்டருங்கடன் முடித்து, “சமுத்திரத்தை யார் தாண்டுவது?” என்று யோசிக்கும்போது சாம்புவந்தர் அதுமாரைத் துதித்து, “சுவாமியின் முத்திரை மோதிரங் கைக்கொண்ட மகாதுபாவர் நீரேயன்றி வேறல்ல” என்று புகழ்ந்தனர். உடனே அதுமார் ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளை மனதிற் சிந்தித்து, “ஸ்ரீராமஜெயம்” என்று கந்தமாதனத்தினின்றும் பத்துபோ லெழுந்து, சிந்துவைக் கடந்து, இலங்கணியை வதைத்து, இலங்கையிற் குதித்து, அந்நகரத்திலுள்ள மாடங்கள் - கூடங்கள் - மண்டபங்கள் - மேடைகள் - சாலைகள் - சோலைகள் - ஆலயங்கள் - இராவணனுடைய அத்தப்புரங்கள் - சயனகிருகங்கள் முதலிய யாவையும் புகைபோல் துழைத்து தேடி, அசோக வனத்திற் புகுந்து, அணில்போற் றுவி, அம்மன் இருந்த இடத்தில் மேவி, அவ்விடத்தில் நடக்கும் விதத்தையும், இராவணனாகிய பாவியின் எண்ணத்தையும் அறியவேண்டி மறைந்திருக்கையில்; ஓ தருமந்தனா, ஸீதா தேவியை இராவணன் எடுத்துவந்து வைத்தானென்று முன்னஞ் சொல்லி யிருக்கின்றோமன்றோ? அங்கே அவன் இரண்டாபிரம்பேர் இராக்கத ஸ்திரீகளையும், விபீஷணன் பெண்ணாகிய திரிசடையையும் காவலாக வைத்துப் பயங்காட்டும்படி சொல்லிப்போக, அவ்வண்ணம் அரக்கியர்கும்புகூடிக் கொண்டு “இராவண னிஷ்டப்படி நடந்தால் ஈரேழு பதினான்கு

லோகமும் உனக்குப் பணிவிடைசெய்யும். அப்படி நடவாவிட்டால் எங்கள் கையிலிருக்கும் ஆயுதங்களினால் உன்னை ஏற்றுவோம்; குற்று வோம்; கையிலானபடி கொல்லுவோம்; கசகசவென்று மெல்லுவோம்; எஃகுலக்கையைக் கொண்டு இடிப்போம்; எலும்பை யெல்லாமொடித்து அடிப்போம்; முறிப்போம்” என்று பலவித பயங்காட்டுவர். அத்தன்மைகளா லுண்டாகும் பயம் நீங்கத் திரிசடை தேற்றுவன். இத்தேறுதல்களைக் கொண்டு, பிராட்டியார், இராம நாமமே அமிர்தவிருந்தாகவும், வேறு அன்னந்தண்ணீர் காய்கனி முதலிய யாவும் ஆலகால மருந்தாகவுங் கொண்டு; இரவும் பகலும் நித்திரை யில்லாமல், இருந்தபிடத்தை விட்டு எங்கும் பெயராமல், வெய்யில் - மழை - பனி - குளிர் - எதற்கும் - அஞ்சாமல், இராம லக்குமணர் எப்படியுஞ் சத்துருவை ஜயித்துத் தம்மை மீட்பார்க ளென்று கருதியிருந்தார்கள். ஆனால் சதாகாலமும் கண்களில் தாரைதாரையாய் நீர்பெருக்கி, தும்புமுதலிய புழுதிகள் தேகத்திற் படியச் சகித்து, இடைவிடாது பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, திரிசடை தவிர மற்ற அரக்கியர் முகத்தை ஏறெடுத்துப்பாராமல், வடக்கு முகமாய் முகமவைத்துக் காலங்கழித்து வந்தான். அத் தாயாரை அதுமார் கண்டு இவளே லோகமாதாவென்று நிச்சயங் கொண்டிருக்கையில் சூரியன் அஸ்தமனமாக சந்திரன் உதய மாணன்.

அந்த வேளையில் அநேக ஸ்திரீகளும் அரக்கர்களும் புடை சூழ்ந்து நெருங்கிவாச் சகல ஆடம்பரத்துடன் இராவணன் அசோகவனத்தில் வந்து, “ஓ மாதரசீ, நான் பிரம்மனுடைய பேரனுக்குப் பிள்ளை. சாதியிற் பிரம்ம குலம். அநேக கோடி வேதங்களைச் சிக்கறுத்து ஆயிரமாயிரமாகச் செய்து ஓதிய பராக் கிரமன்; கைலையங்கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்தவன்; அரைக்கோடி ஆயுள் பெற்றவன்; இந்திரன் முதலாகிய யாவரும் வந்து பணியப் பெற்ற திண்ணியன்; தூராயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்றவன்; தீர வீர விஜய பல பராக்கிரமசாலிகளாகிய தம்பிமார்களை யுடையவன்; அள விறந்த சேனைகளுக்கு இறைவன்; திக்குக்கஜங்களை உதிரங்கக்கும் படி செய்தவன். தசக்கிரீவனென்னும் பிரதாப நாமத்தை யுடை யவன். இப்படிப்பட்ட யான் உன்னை விரும்பி வேறு ஸ்திரீகளையும் யவன். இப்படிப்பட்ட யான் உன்னை யடுத்து வேண்டிக்கொண்டும் உனது நினையாமல் விடுத்து, உன்னை யடுத்து வேண்டிக்கொண்டும் உனது மனம் இரும்பிலுங் கடினமாய் இருக்கிறதேயன்றி இளகவில்லையே!

என்னளவில் அன்புவைத்தால் எல்லாபாக்கியமு முன்னுடையதே! கோடி பெண்களும் உனக்கடிமைகளே; என் பிராணனும் உனக்குத் தத்தமே! அந்த மானிடர்கள் இந்தச் சமுத்திரத்தைத் தாண்டி வரமாட்டார்கள்; வந்தாலுந் தப்பிப் பிழைக்கமாட்டார்கள். மும் மூர்த்திகளும் என்னை ஜயிக்கமாட்டார்கள்; உன்னை ஒருகாலும் மீட்கமாட்டார்கள். ஆகையால் என்னிடத்திற் கிருபா நோக்கம் வைத்து என் பிராணனை அடிமை கொள்ளுக” என்று சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ் செய்து எழுந்து கைகட்டி வாய் புதைத்து வணங்கி நின்று இரந்தான்.

இப்படி யிரந்த இராவணனை என் தாய் சிறிதும் நோக்காமல் தன் பிராணன் பேரில் ஆசைவைக்காமல், ஒரு துரும்பைப் பார்த்து, “அடா இராவணத் துரும்பே, கைலையைப் பெயர்த்தெடுத்ததும், அரைக்கோடி ஆயுள் பெற்றதும், பலசாலிகளாகிய இலட்சம் பிள்ளைகளை யின்றதும், தம்பிமார்கள் உற்றதும், அஷ்டதிக்கும் ஜயித்தேன் என்னும் அகங்காரமும், ஆயிரம்வேதம் வருமென்னும் வித்தியா கர்வமுங் கொண்டிருக்கிற நீ, உன்னுடைய பத்துத்தலைகளையும் இருபது கைகளையும் இழந்து புத்திரமித்திர களத்திராதிகளுடன் நாணையே நாசம் அடைவாய். பதிவிரதைகளுடைய வயிற்றெறிச்சல் உனது குலகோத்திரம் யாவற்றையும் எரிக்கும். யாகங்களிற் றொடுக்கும் சோமபானத்திற்கு நாய் இச்சைவைத்தால் நடக்குமோ? தேவர்களுக்கும் தண்டகாரணியவாசிகளுக்கும் இராமர்கொடுத்திருக் கும் அபயஸ்தம் உன்னை விடுக்குமோ? உன் தலை பத்தும் கரம் இருபதும் பூமியில் உருள அவற்றைக் காகை-கழுகு-நரி-நாய்-பேய் இவைகள் பிடிங்கித்தின்னக் காலஞ் சமீபித்தது. போடா துரும்பே, அடா பதரே” என்று சொல்லவும், இராவணன் கோபங்கொண்டு வெட்டவர, கிட்டவிருந்த திரிசடை தடுக்க, “ஸீதை போனால் தன் உயிரும் போம்,” என்று இராவணன் நினைத்து இராக்கத ஸ்திரீகளை நோக்கி, இன்னுந் தக்கபடி பயங்காட்டும்படி சைகை செய்து அரண்மனைக்குப் போனான்.

அப்பால் அரக்கியர் எல்லோருங் கூடி, “அண்டரண்டங்களுக் கும் அதிபதியாகிய தசக்கிரீவன் வந்து உன்னை ஒரு பொருளாக நினைத்து நமஸ்கரித்துக் கேட்டால், நீ சிறிதும் மனம் இளகாமல் இருக்கின்றாயல்லவா? அவரிடத்தி விருக்கின்ற ஸ்திரீகளினுடைய அழகுக்கு நீ எம்மாத்திரம்? அவரை இகழ்ந்துபேசியதால் நாங்களே

உன் பிராணனை வாங்குகிறோம் பார்” என்று கோபங்காட்டி, “இப் போது நாங்கள் சொன்னபடி கேட்டு இராவணனைத் தழுவி வாழ்ந்தாற் சுகப்படுவாய்! இல்லாவிட்டாற் சூலத்துக்கு இறையாவாய்” என்று சொல்லிய இராக்கதஸ்திர்க்களினுடைய பேச்சைக் கேட்ட பிராட்டியார், அவர்களை அலட்சயமாக நினைத்து, “அரக்கிமார்களே, உங்கள் இஷ்டப்படி கொல்லுங்கள்” என்று சொல்ல, திரிசடையானவள் அவர்களைக்கையமர்த்தி அப்பாற்போகும்படிசெய்து ஸீதையைப் பார்த்து, “அம்மா, எங்கள் தகப்பனாகிய விபீஷணர் இராமருடைய செய்திகளைச் சொல்லக் கேட்டேன். அஃதென்னவென்றால், மாயமானத் துரத்திப் போனதும், அது மடிந்ததும், ஒரு மாயக் கூச்சல் கேட்டு இலக்குமணரைத் தேவரீர் அனுப்பி விட்டதும், இராவணன் மாறுவேடங்கொண்டு தங்களை எடுத்து வந்ததும், இராமரும் இலக்குமணரும் பர்னசாலையில் தேடி விசனப்பட்டு வரும் வழியில் உமக்காக இராவணனோ டெதிர்த்திறந்த சடாயுவைக் கண்டு தகனஞ்செய்ததும், பின்பு சுக்கிரீவ சிநேகமாய் வாலியைக் கொன்று அச்சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டங்கட்டியதும், மழைக்கால நீங்கியவுடன் வானரப்படைகளோடு யாவரும் வரவிருக்கிறதும், இப்போது சுக்கிரீவனுக்கு மந்திரியாகிய அநுமார் முதலியோரை நான்குதிசையிலும் போய்த் தேவரீரை தேடவிட்டிருக்கிறதும் கேள்விப்பட்டேன்; எனக்கும் ஒரு சொப்பனம் ஆச்சது. இராம தூதன் இவ்விடத்தில் வந்து நல்ல சமாச்சாரஞ் சொல்லக் கேட்கப்போகின்றீர்: பள்ளம் உள்ள இடத்தில் தண்ணீர் நிற்கும். பதிவிரதைகளை இச்சிப்பவர் நாசமாவார்கள். நீர் கிலேசப்பட வேண்டாம்” என்று திரிசடை கூறினள்.

அதைக்கேட்ட பிராட்டியார் பிராணனை யொழிக்க நினைத்த எண்ணத்தை விட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்திருக்க, அச்சமயத்தில் அநுமாரானவர் தேகபுளகாங்கிதங் கொண்டு அரக்கிய ரெல்லாரும் அயர்ந்து நித்திரைபோடும்படி அபிமந்திரித்து, தாம் மெள்ள தாயாருக்கு எதிரில் “ஸ்ரீராம ராம” என்று துதித்துவந்து தீர்க்க தண்டஞ்சமர்ப்பித்து வணங்கி அடக்க ஒடுக்கத்துடன் எழுந்து இருகரங்களையுங் கூப்பி கின்றார்.

அப்படி அஞ்சலியஸ்தராய் நின்ற அநுமாரை அன்னை நோக்கி “நீ யாரப்பா? அரக்கர் மாயமோ? அல்லது அன்பனோ? அநிபரந்தாமனுடைய தூதனோ? எனக்குத் தெரியச் சொல்” என்று

கேட்க, அநுமார், தாயாருடைய திடச்சித்தத்தைக் கண்டு களித்துத் தண்டனிட்டு, “தாயே, நான்கு திக்கும் வானரச்சேனைகள் உம்மைத் தேடிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள். நான் தட்சணதிசைக்கு வந்தேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட சீதாதேவியார் முகமலர்ந்து “அப்பா, இராமரும் இளையபெருமானுஞ் சுகமா யிருக்கின்றார்களா? என்னை மறந்துபோனார்களா? அல்லது மனதில் வைத்திருக்கின்றார்களா?” என்று வினவினர். அநுமார் பணிந்து தொழுது, “அம்மா, உம்முடைய வார்த்தையின்படி சுவாமி, மாயமான் பின் சென்று அதைக் கொண்டு திரும்புகையில், தம்பியைக் கண்டு பர்னசாலையில் உம்மைக்காணாமல் வருத்தமுற்றுத்தேடிவர, வழியில் ஜாடாயுவைக் கண்டு சங்கதி தெரிந்து அவருக்குரிய கடனை முடித்துக் கதியடையச் செய்து, கவர்தனை வீழ்த்திப் பம்பாநதி யோரத்தில் வந்திருந்து, எங்களரசன் சுக்கிரீவன் வந்து சரணம்புக அபயஸ்தம் கொடுத்து, தேவரீர் போட்ட நகைகளைக் கண்டு விசனங்கொண்டு, மறுநாள் வாலியைக் கொன்று சுக்கிரீவனைக்கிஷ்கிந்தைக்கு அரசனாக்கி அங்கதனை இளவரசாக்கி, எழுபதுவெள்ளம் வானரப் படைகளைக் கூட்டச்செய்து மழைக் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு இப்போது உம்மைத் தேடும்படி சில வானரவீரர்களைச் சேனைகளோடு அனுப்பிவைத்தனர். அவருள் யான் இத்தெற்குத்திசைக்கு வெகு வானரச்சேனையுடன்வந்து, அவ்விடத்தில் அவர்களை நிறுத்திவிட்டு நான்மாத்திரம் இவ்விடம் வந்து இலங்கை முழுமையுந்தேடி, இவ்வசோகவனத்தில் தேவரீரைக் கண்டேன். காயாம் பூவை யொத்த திருமேனியை யுடைய கருணையங்கடவுள் உம்மைக்காணும்வரையில் ஆவிவைத்திருப்பது அருமை” என்று அநுமார் சொல்லியவனைத்துங் கேட்ட சீதாதேவியார் சிந்தைகளித்து, “ஓ அநுமானே, ஸ்ரீராமருடைய சமாச்சாரங்களை யெல்லாம் அத் திரிசடையம்மன் சொல்லக் கேள்வியுற்றேன். ஆனாலும் ஒரு பாவியால் தீண்டப்பட்டவன் நமக்கு உதவியாகமாட்டான் என்று ஒருவேளை யிருந்தாலும், மோசஞ்செய்த பாவியை நாசஞ்செய்து வெற்றியைப் பெறுவது இராச தருமமென்று சொல்லக்கடவீர். நானிருக்குஞ் சுகதுக்கமுதலிய யாவும் பார்த்தபடியே சொல்லும். அப்பால் அவர் சித்தம் எப்படியோ நான் அறியேன்” என்று கண்ணீர் பெருகச் சொல்லுந் தாயார் வசனத்தை அநுமார் கேட்டுப் பணிந்தெழுந்து நின்று “அம்மா, உம்மை எப்போது

காண்போ மென்றும், இருங்குமிடத்தை என்று கேட்போ மென்றும் ஒருநாளை ஒரு யுகமாகக் கழித்து வருகிறார் ஸ்ரீராமபிரான். இப் பொழுது நான் போய்ச் சொன்ன மாத்திரத்தில் எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படையுடன் வந்து, எட்டுநாளையில் இந்தத்துஷ்டனையும் இவன் குடும்ப முதலிய யாவற்றையும் நீராகச் செய்து தேவரீரை மீட்க நாங்கள் பார்க்கப் போகிறோம். தாயே, இதோ உமக்குத் தமது திருவாழியை அடையாளமாகக் கொடுத்தார்” என்று காட்டவும்; என் தாய் இருகரங்களையு நீட்டி வாங்கிச் சிரத்தினமீது வைத்துக் கண்களில் ஒத்தி மார்பிலணைத்து மகிழ்ந்து அநுமாரைப் புகழ்ந்து “ஓ அஞ்சனாதேவிக்கும் வாயுவுக்கும் புத்திரனாகிய மாருதியே, நீ எப்போதுஞ் சிரஞ்சீவியாய்ப் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழக் கடவை. ஒ என் துயர் நீக்கிய தெய்வமே” என்று மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்து, “அநுமானே, ஸ்ரீராமருக்கு என்னுடைய சூடாமணியை அடையாளமாகக் கொடு” என்று கொடுத்து “இதுவரையிலும் ஒன்பதுமாத மாயிற்று. இன்றுமுதல் முப்பதுநாளைக்குள்ளாக இவிடம்வந்து பாதகனாகிய இராவணனை மாய்த்து என்னையும் மீட்டுக் கொண்டு போகாமற்போனால், என்னாவியை நான் வைத்திரேன் என்று சொல்லுக” என்று கூறினர். அநுமார் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து, “அம்மணி, அதிசீக்கிரத்தில் இராமமூர்த்தியை இவ்விடம் அழைத்துவந்து நம் பகையைமுடித்து உமது சிறையை விடுத்துச் சந்தோஷம்பெறச்செய்கிறேன். எனக்கு உத்தரார் தாருந் தாயே” என்று வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு அசோகவனத்தை அழிக்கத் தொடங்கினார். அக்காலத்தில் அநேகங்கோடி அரசர்களையும் பஞ்சசேனாதிபதிகளையும் அட்சயன்முதலாகிய பேர்களையுங் கொன்று ஐயங் கூறினர். அவரை இந்திரஜித்து வந்தெதிர்த்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தாற் கட்டிக் கொண்டுபோய் இராவணன் சமுகத்தில் விடுத்தான். அப்படிவிடுக்கவும் அநுமாரானவர். தமது வாலேச்சுருட்டி உயர்ந்த ஆசானமாக அமைத்து இருக்க; அதைக்கண்டு இராவணன் கோபித்து, “யாரடா குரங்கே” என்று ஒரு மொழி கேட்டான். இராமருடைய தூதன் நானடா அடா இராவண” என்று அநுமார் ஆபிரம்அடாப் பட்டங்கூற, இராவணன் தனதிருபது கண்களுஞ் சிவந்து வானையுருவி வெட்டவருவதாயினன். அக்காலையில் விபீஷணன் தூதரைக் கொல்லலாகா தென்று விலக்க, உடனே இராவணன் அரசர்கரைக்கூவி மாருதியின்

வாலில் துணிசுற்றித் தீக்கொளுத்தும்படி கட்டளையிட, அவர்கள் ளப்படியேசெய்ய அப்போது அதுமார் தன் வாலைப் பற்றிய தீயினால் அசோகவனம் தவிர மற்ற இலங்கைப்பட்டின முழுவதையும் எரித்துக் கரியாக்கினார். அதனால் இராவணன் முதலியபேரும் அந்தரத்தில் ஒளிக்க, அங்குக் காவலிருந்த அரக்கர் அரக்கியர் யாவரும் இறந்தனர். மறுபடியும் இராக்ஷசத்தச்சனால் இராவணன் இலங்கையை ஏற்படுத்திக்கொண்டு குடிபுகுத்திருந்தான். அப்போது விபீஷணன் முதலாகியபேர் அநேக நீதிகளைச்சொல்லி ஸீதையை விட்டுவிடும்படி பேச, அதற்குச் சிறிதும் மனமொவ்வாது வெகு கோபங்கொண்டு வீற்றிருந்தான் இராவணன்.

அப்பால் அதுமார் ஸீதையிருந்த திசையை நோக்கிப் பணிந்து ஸ்ரீராமஜெயமென்று கடலைத்தாண்டிக் கந்தமானத்தில் வந்து குதித்தார். அங்கிருந்த அங்கதன் சாம்புவந்தர் முதலியபேர்களும் ஜெயம் ஜெயமென்று அதுமாரைத் தழுவிக்கொண்டு, சகலசெய்திகளையுங்கேட்டு மகிழ்த்தார்கள்; மதுவனத்தில் வந்துதுழைந்து கொள்ளை கொண்டார்கள். தெற்கேபோன தூதரைக்காணாமையென்று விசனப் பட்டுக்கொண்டிருந்த இராமர் திருவடிகளுக் கெதிரிற்போய் நின்று, “கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன் ஸீதையை” என்று சொல்லிக்கொண்டு வணங்கி, சகலசமாச்சாரங்களையுங் கூறிச் சூடாமணியையும் அவர் கரத்திற்கொடுத்தார் மாருதி.

அதைக் கண்டமாத் திரத்தில் இராமர் அளவிறந்த சந்தோஷமடைந்து புளக்கிக்க, சுக்கிரீவன் முதலியபேர்கள் ஆனந்தக்கூத்தாட, அதுமாரை யாவரும் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ள, ஆகாயவாசிகள் புட்பமாரிசொரிய, அரம்பாஸ்திரீகள் சுபசோபனங்கள் பாட, அந்தச் சமயத்தில், நூறுகோடிவானரங்கள் புடைசூழ்ந்துவர நீலனென்னும் படைத்தலைவன் வந்து, இராமர் இலக்குமணர் சுக்கிரீவன் இவர்கள் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். இரண்டு சதகோடி வானரர் புடைசூழக் குமுதனென்னும் படைத்தலைவன் வந்து நமஸ்கரித்து நின்றான். அறுபதுகோடி வானரர் புடைசூழச் சாம்புவந்த னென்னும் படைத்தலைவன்வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து நின்றான். கவையன்கவையாக்கன் மயிந்தன் துமிந்தன் கேசரி இவர்கள் முதலிய படைத்தலைவர்கள் அளவிறந்த வானரப் படைகளுடனே வந்துவணங்கியிருந்தார்கள். இன்னும் வரப்பட்டசேனையையும் பதினெட்டுப் படைத்தலைவர்களையும் நோக்கிமகிழ்ந்துதெற்குமுக்கமாகச்

செல்லும்படி உத்தரவு செய்து, ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் புறப்பட்டார்கள். இந்தச் சேனைகள் பத்துயோசனை அகலத்தில் பத்துநாள் இரவும்பகலும் நடந்து தெற்குச்சமுத்திரக்கரை போய்ச்சேரவும், இராமர் சுக்கிரீவனை நோக்கி, “அப்பா சுக்கிரீவ, சேனைகள் நீ சொன்னதொகைக்கு மேற்பட்டிருக்கும்போல் இருக்கின்றது” என்று சொல்ல, அதற்கவன் “சுவாமி, இது பிரமன் ஏற்படுத்திய தொகை யெவ்வளவோ அவ்வளவும், இதின் மத்தியில் விர்த்தியானவைகளுமாகும்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட இராமபிரான் மகிழ்ந்து, தென்சமுத்திரத்தைக் கண்டு, “இதைத் தாண்டிப்போகும் உபாயம் எப்படி?” என்று யோசித்திருந்தார்.

அந்தக் காலத்தில் இலங்கையில் விபீஷணன் இராவணனுக்கு அநேக தருமங்களைச் சொல்லத் தொடங்கி “ஸ்தாபிராட்டியாரைக் கொண்டு போய்விட்டு இராமரை வணங்கிக்கொண்டால் நமக்கு நலம். இல்லாவிட்டால் ஒரு குரங்கால் வந்த அவக்கேடு இப்படியிருக்க இன்னும் எழுபதுவெள்ளங் குரங்குகளும் வந்தால் எப்படி முடியுமோ?” என்று சொல்ல இராவணன் கோபங்கொண்டு, “நீ பயந்தால் ஓடிப் பிழை. இப்படி என்னிடத்தில் வந்து அடிக்கடி சொல்லவேண்டாம் போ” என்று வானையுருவி வெட்ட வந்தான். அப்படி வரவுங் கிட்டின்ற விபீஷணன் அவனிடத்தினின்றும் தப்பிக் கொண்டு, நாலுமத்திரிமார்களுடன் ஆகாயவீதிவழியே புறப்பட்டு, இராமமூர்த்தியின் பாதங்களில் வந்துவீழ்ந்து சரணம் அடைந்தான்.

உடனே இராமமூர்த்தி அவனுக்கு அபயஸ்தங்கொடுத்து “இலங்காபுரி பட்டணம் உன்னுடையது” என்று அருள்புரிந்து ஆதரித்தனர்; தேவர்கள் புட்பமாரி பொழிந்தனர். அப்பால் இராமர்முதல் யாவருங்கூடி, அவ்விபீஷணனால் இராவணுடைய சம்பத்துகளையுஞ் சேனைப் பெருக்கங்களையுங்கேட்டு மகிழ்ந்தனர். அப்போது இராமர் ஏழுநாள் சரசயனத்திருந்து வருணனைப் பிரார்த்திக்க, அவன் வராமையாற் ‘சிறுமை கண்டவர் பொருமைகண்டல்லது தேறார்’ என்கிற வாக்கியத்தை நினைத்து, விசயகோதண்டத்தைக்கொண்டு அக்கினியாஸ்திரத் தொடுத்தனர். உடனே வருணனானவன் பொரிந்து கரிந்து ஓடிவந்து இராமருடைய

திருவடிகளில் வீழ்ந்து தாழ்ந்து வருந்தினன். அதைக்கண்ட இராமர் “திருவணை கட்டுவதற்கு எப்படிவகை?” என்று கேட்க, அதற்கு யான் முதுகுகொடுக்கிறேனென்று அவ்வருணன் உடன்பட, ஸ்ரீராமருக்குச் சந்தோஷம்வந்து வானரங்களை யேவி மலைகளைப் பிடுங்கிவரும்படி உத்தரவுசெய்ய, அப்படியே கோடி கோடி மலைகளைக் கொண்டுவந்துபோட, அவைகளை நான் வாங்கி அடுக்கிப் பத்துயோசனை அகலமும் நூறுயோசனை நிகளமுமாய்த் திருவணை யேற்படுத்தி ஸ்ரீராமருடைய திருவடிகளில் நமஸ்கரித்துச்சொல்ல, அதைக் கேட்ட இராமர் சகல சேனைகளுடன் சேதுபத்தனத்திற் சென்று இலங்கையை வளைத்தார். உடனே கூடகோபுர மாட மாளிகை முதலிய யாவற்றையும் வானரப்படைகள் அழித்து அட்டகாசம்பண்ணின.

கேளும் யுதிஷ்டிரரே, இந்தச்சங்கதிகளை யெல்லாந்தசக்கிரீவன் கேட்டுச் சுகசாரணரை அழைத்து “நீங்கள் போய் உளவறிந்து வாருங்கள்” என்று அனுப்பினன். அவர்க ளவ்வாறே வந்து வானரப்படைகளில் வந்து புகுந்த மாயத்தை விபீஷணன் கண்டு இராமமூர்த்தியின் சன்னிதானத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர்களிடத்தில் இராமர் அநேக நீதியைச் சொல்லி, “இச்செய்தியை இராவணனுக்குத் தெரிவித்து பிழைக்கும் விதத்தைத் தேடிக்கொள்ளச் சொல்லுமின்” என்று அனுப்பினர். அவர்கள் போய் இராவணனிடத்திற் சொல்லவும், அது கேட்ட அரக்கன் ‘கலகல’ என்று நகைத்து, “நரிக்கும்புகள் நாலுகோடி கூடிவந்தாலும் அரியாகிய சிங்கத்தை அசைப்பதற்காமோ? இவர்களெல்லோரும் ஒரேகாலத்தில் என் கையால் முடியப் பிரமன் எழுதியிருக்கிறான் போலும்” என்று வீரமேன்மைகளைப் பேசி உத்தர கோபுரத்தின்மீதேறிக்கொண்டு, சுவேலைமலையிலேறி இலங்கையையும் இராவணனையும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற இராமர்-இலக்குமணர் - சுக்கிரீவன் விபீஷணன் - இவர்களையும், மற்றுமுள்ள வானரப்படைகளையும் சாரணர்காட்ட, இராவணன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனுக்கு வீராவேசம்வந்தது. அவன் உடனே வடக்குக் கோபுரத்தில் வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற இராவணன்மேற் பாய்ந்தான்; இருவரும் கட்டிப்புரண்டு அகழியில்விழுந்து எழுந்து, ‘கரகா’ வெனச் சுழன்று, இடசாரி வலசாரிகால்மாடு தலைமாடாகத் திரிந்தனர். சுக்கிரீவன் இராவணன்

தலையிலிருந்த இரத்தினக்கிரீடங்கள் பத்தையும் பறித்துக்கொண்டு, சுவேலேமலையிற் குதித்து, இராமருடைய பாதங்களில் வைத்து, 'இராவணனுடைய தலைகளைக் கொண்டுவந்தேன் கடவுளே' என்று வணங்கி நின்றான். இதைக் கண்டு யாவருஞ் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். இராமர் சுக்கிரீவனை நோக்கி விசனப்பட்டு, "இப்படித் தனிமையிற் செல்லலாகாதப்பா," என்று சில நீதிகளையும் இராஜ தருமத்தையுஞ் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அங்கே இராவணன் பத்துக்கிரீடங்களையும் போக்கடித்துவிட்டு, சுக்கிரீவன் கைக்குத்தாற் சரீரமுழுமையுநோவ இராஜமண்டபம் போயிருந்து, பற்பல எண்ணத்தாற் பரிதபித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இப்பால் இராமர் அங்கதனை அழைத்து "நீ இராவணனிடத்திற் சென்று கண்டு, 'ஸீதையைக் கொண்டுவந்து விட்டுச் சரணம் அடைகின்றாயா? அல்லது யுத்தத்துக்கு வருகின்றாயா?' என்று இரண்டி லொன்று இராஜமுறைப்பிரகாரங் கேட்டுவா" என்றனுப்பினர். அதற்கவன் நல்லதென்று, நமஸ்கரித்துப்போய் இராவணனுக்கு எதிரில் நிற்க, அவன் "நீ யார்?" என்று கேட்க, அவன் "நான் இராமசுவாமியின் தூதன். உன்னை முன்னொருபோது வாலிற் கட்டி யாட்டிய வாலியின் குமாரன். என்பேர் அங்கதன். நீ வஞ்சித்து உலகமாதாவைத் திருடிக்கொண்டு வந்தனை. அந்த அம்மனைக் கொண்டுவந்து இராமரிடம் விடுத்துச் சரண அடைந்தாற் பிழைப்பாய்; இல்லாவிட்டால் இறப்பாய். உனக்கு நல்ல காலம் இருந்தால் என்னுடன் கூட வரலாம். பொல்லாத காலம் இருந்தால் 'கெடுமதி கண்ணுக்குத் தோற்றாது,' என்னும் பழமொழிபோல் யுத்தத்திற்கு வரலாம். எல்லாச் சேனைகளும் வந்து இலங்கையை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஆதலால் நீ யென்ன சொல்கிறாய் என்று கேட்கவந்தேன்" என்று சொல்லிய அங்கதனைப் பார்த்த இராவணன் அரக்கைப்போற் கண்சிவக்க, 'நடநட' வென்று பல்லைக் கடித்து "அடா சிறு பிள்ளாய், நான் கருதிக்கொண்டு வந்த ஸீதை திரும்பி வருவாள் என்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டாம். யுத்தத்திற்கு வரச் சித்தமா யிருக்கின்றேன். ஆனால் என்னிடத்திலிருக்கும் பல பாணங்களில் ஒரு பாணத்தாற் குரங்குகளையும் கறுத்தமனிதர்களையும் கொன்றுவிட்டால், அப்பாலிருக்கும் பாணத்திற்கு யாரும் இரையில்லையே என்று லச்சைபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றேன். மேலும் உன் தகப்பனுக்கும் எனக்கும் நெருங்கிய சிநேக

முண்டென்று நீ யறிந்திருந்தும், உன் தகப்பனைக் கொல்லச்சொல்லிய சுக்கிரீவனையும், அவன் பேச்சின்படி கொன்ற இராமனையும், நீ பகையாளியாய்க் கருதி, என்னிடத்திற் சேர்ந்து அவர்களைக் கொன்றுபறிக்குப்பறி முடிக்காமல், அவர்களுக்கு அடிமைபோலிருப்பதுநியாயமா? இராஜ நீதியா? இது வீரமா? பிள்ளை பிறந்து பேரைக் கெடுத்தாயே! எனக்கு நீ பிள்ளைமரியாதை ஆதலால் எனக்கு உன்னைக்காணவே மெத்த விசனம் நேரிட்டது. இப்போதே சுக்கிரீவனைக் கொன்று கிஷ்கிந்தைப்பட்ட முனக்குக் கட்டுகிறேன். நரர்களைக் கொன்று ஸீதையை நான் அடைகிறேன்.” என்று சிறிதுங் கூசாமற் கூறிய இராவணனை அங்கதனோக்கி, தனது தோள்களைத் தட்டி, அண்டங் குலுங்க நகைத்து அதட்டி, “அடா இராவணா, அவிற்பாகத்துக்கு வைத்த நெய்யென் றறியாமல், அடுத்து வந்து நக்கும் நாய்போன்ற நீயோ சிங்கக்குட்டிக்குப் பட்டங்கட்டுவது? நீ கெட்டாய். அடாபேயே, ஸ்ரீராமமூர்த்தியும் இலக்குமணரும் ஒரு கட்டாக வந்து வில்லை வளைத்துப் பாணம்பூட்டி உன் தலைக்குக் கணக்குவைத்திருக்கின்றார்கள். அதற்குப் தப்பித்துக் கொள்ளடா” என்று கூறினான்.

இப்படி அங்கதன் கூறவே இராவணனுக்குக் கோபம் வந்து தன்னெதிரில் நின்றிருந்த நூரூயிரம்பேர் இராக்கதரை நோக்கி “இவனைக் கொல்லுங்கள்” என்று உத்தரஞ் சொல்ல, அவர்களும் வந்து நெருங்க, அங்கதன் அவர்களை ஒவ்வொரு உதையும் இடியும் அடியும் அறையும் முறையாகக் கொடுத்துத் தரையில் வீழ்த்தி, ஒருவரையுந் தப்பவிடாமற் கொன்று இராக்கதனைப் பார்த்து, “அடா துரோகி, தூதனைக் கொல்லச் சொன்ன உனக்கு இதோ வந்தது வேதனை” என்று கூறி, ஸ்ரீராமரிடத்தில் வந்து பணிந்து “சுவாமி, ஸீதையம்மனை விடுகிறதானால் தன்னாவியை முன்ன தாய்க் கொடுக்கிறேனென்று சண்டைக்குக் கங்கணங் கட்டிக் கொண் டிருக்கிறான் இராவணன்” என்று சொல்லினன். அதைக் கேட்ட இளையபெருமானுக்கும் அநுமாருக்குஞ் சந்தோஷம் அதி கரித்தது ஆகாயவாசிகள் ‘சுகப்பட்டோம்’ என்று பூரித்தனர். ஸ்ரீராமரும் இலக்குமணரும் வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனியெய்து வான ரப்படைகளைப் பார்த்து, “இலங்கைமதிலையுங் கோட்டை கொத்த ளங்களையும் பெயர்த்தெறியுங்கள்” என்று கட்டளை யிட்டார்கள். அம்மாத்திரத்தில் வானரப்படைகள் சுற்று மதிலைப் பெயர்த்து,

அகழைத்துற்று, இலங்கைக்குள் பிரவேசித்து, மாட மாளிகை கூட கோபுரம் முதலியவைகளை இடித்துப் பொடியாக்கி, இராக்கதர் முதலியபேர்களை வதைத்து, பதைபதைக்கப் புதைத்து, ஆயுதங்களாலும் மரங்களாலுஞ் சிதைத்து, காலினாலும் உதைத்துத் துரத்தியடித்தனர். உடனே இராக்கதச் சேனைகள் பாதால நடுங்க மீதலங்குலுங்கப் பற்பல திசைகளிலும் பரவி, குரங்கினங்களைக் குப்பல் குப்பலாய்க் குவித்து, ஒட்டொழியாமல் அவித்து, ஒருவரையும் விடாமல் வளைத்துக் கவித்து வாட்டினார்கள். அதனால் வானரப்படைகள் ஒடோடியும் வந்து ஸ்ரீராமமூர்த்தியின் திருவடியில் வந்து வீழ், இதைக் கண்ட சுக்கிரீவன் முதலாகிய வானரவீரர்களும் புறப்பட்டு, ஒடிவந்த வானரப்படைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டுபோய் இராக் கதப்படைகளைக் கலக்கி அலமலக்க, அப்போது ஸ்ரீராமரும் பாணப் பிரயோகஞ்செய்ய, அதனால் அநேக இராக்கதர் இரதகஜ துரக பதாதிகளோடும் இறந்து இரத்தவெள்ளங் கடலைப் பொருதும்படியாயது. இப்படியாக இலங்கைப்பட்டினம் 'சிங்கிடு' என்று நடுங்குஞ் செய்தியைச் சாரணர்களோடி இராவணனுடனே சொன்னார்கள்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அவுணன் அதிகக் கோபங் கொண்டு பத்துமுடிகளையுந் திருத்தி, இருபது தோள்களையுந் தட்டி, அளவற்ற ஆயுதங்களைத் தாங்கி, கேயூர மணிமகுட குண்டலங்களணிந்து, வீரகண்டாமணியுந் தரித்து இரதமேறினான். இந்திரஜித்தனும் இருநூறுவெள்ளஞ் சேனைகளுடன் கலந்து இரதமேறினான். இப்படி யிவ்விருவரும் இரதாருடராய் வரவும், கழுக்குளங் காக்கைகளும் ஒன்றோடொன் றடித்து வீழ்ந்தன. நாற்புறத்தும் உதிரமாரி சொரிந்தது. இந்த அவசஞ்ஞத்தைக் கண்டுஞ் சிறிது மதிக்காமல் இருவரும் எண்ணிறந்த இராக்கதச் சேனைகளோடு எதிர்த்து வர, இங்கே ஸ்ரீராமர்-இலக்குமணர் - சுக்கிரீவன் - அனுமார் - அங்கதன் விபீஷணன் - சாம்புவர்த்தன் முதலியவர்கள் எழுபதுவெள்ளம் வானரப்படைகளுடன் எதிர்த்துவர, இருதிறச்சேனைகளும் பிரமுகர்களுங் கைகலந்து யுத்தஞ்செய்கையில், வானரவீரர்க ளெல்லாரும் மலைகள் - மரங்கள் - குன்றுகள் இவைகளை ஓயாமாரிபோல் வாரியிறைத்துச் சாயாமல் நின்றனர். இராக்கதர்களெல்லாரும் யர்ணை-குதிரை-இரதம்-விமானம்-புலி-கரடி-சிங்கம்-யாளி-திகாவேறு கழுதை - கூளிகள் - நாய்முகப்பேய்கள் - நரிமுகப்பேய்கள் முதலான வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு, வில் - வாள் - வேல் - சூலம் - பாசம்

கதை - சக்கரம் - பிண்டி - பாலம் - ஈட்டி - வாங்கு - சாங்கு
குடுத்தி - குண்டாந்தடி - சுக்குமார்த்தடி - முறுக்குத்தடி - கிலுக்குத்
தடி-வளைதடி இன்னும் பற்பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு போர்
புரிந்தனர். அப்போது ஆயுதங்களினால் மலை மர முதலியவைகள்
அழியவும், மலைமரங்களினால் அஸ்திரசஸ்திர ஆயுதங்கள் ஒழி
யவும், அரக்கர் அநேகர் இறக்கவும், வானரங்கள் வெகுபேர் பறக்க
வும், உதிரவெள்ளங்கள் எங்கெங்குஞ் சிறக்கவும், இவ்விதமாகச் சில
நேரம் யுத்தஞ்செய்து இருதிறப்படைகளும் இளைப்பாறி, மறுபடி
யும் போர் தொடங்கினார்கள். இராவணன் இராமரை வளைத்துக்
கொண்டு இருபதுகரங்கொண்டு பொழிந்த பாணத்தாலும்-ஆயுதங்
களினாலும்-பனியினால் மறைந்த சூரியனைப்போலானார் இராம
மூர்த்தி. இந்திரஜித்து இலக்குமணரை வளைத்துக்கொண்டு
பொருதான். விருபாட்சன் சுக்கிரீவனுடன் எதிர்த்தான். அங்கதன்
அரக்கர்கூட்டத்தில் ஆண்புவிபோற் சீறி யேறினான். விபீஷணன்
பிரகஸ்தனுடன் யுத்தஞ் செய்தான். இவ்விதமாக ஒருவருக்கொரு
வர் தொந்தயுத்தஞ் செய்தார்கள்.

இந்த யுத்தத்தில் இராவணன் இராமருடன் நெடுநேரஞ்
சண்டை செய்து, தனது தேர் - குதிரை - கூளி - யாளி - சாரதி
கைவில் - பாணம் - கொடி - குடை - படை - முதலிய யாவும்
அழிந்து, இரத்த வெள்ளம் வழிந்து, உள்ளங்கழிந்து, தன்னோடு
வந்த இருநூறு வெள்ளஞ் சேனைகளும் பெருங்காற்றில் அகப்பட்ட
பஞ்சுபோல் ஒழிந்து தன் தேகமும் இராமபாணத்தால் துறந்து
போக, அதனால் நாணமுற்றுப் பத்துத்தலைகளும் நிலநோக்க இரங்கி
நின்றான். அவனைத் தாசரதி பார்த்து, “ஜானகியைக் கொண்டு
வந்து விட்டு சரண் அடைகின்றது நன்மையா? அல்லது சண்டை
செய்வது நன்மையா? முதல் நாள் யுத்தத்திலேயே சோர்வடைந்து
விட்டாயே. ஐயோ, இனியேனும் நன்றா யோசித்துக் கொண்டு
நாளை வா போ” என்று சொல்ல, மறுவார்த்தை யொன்றுஞ்
சொல்லாதவனுப்க் கால்நடையாக அரண்மனைபோய்ச் சோந்தான்
இராவணன். இளைய பெருமானுடன் யுத்தஞ் செய்த இந்திரஜித்
தும் சாரதி-குதிரை- தேர் முதலியவைகளைவிட்டு மிகுந்த பயமும்
விசனமும் மேவிட்டுப் பாதசாரியாகப் பட்டினம் போனான். விபீ
ஷணனிடத்தில் யுத்தஞ்செய்த பிரகஸ்தன் குடை-கொடி-குதிரை-
படை இவைமுதல் தேருங் குமிங்கிப்போய் மகமேருவனைய தண்டா

யுத்தை விபீஷணன் மார்பில் எறிய, அவன் ஸ்ரீராமஜெய்
மென்று அத்தண்டாயுத்தைத் தனதொருகரத்திற் பிடித்துக் கர
கரவெனச் சுழற்றித் திரிந்து மாறி அவன் மார்பில் விடுக்க, அது
போய் வையகங்கலக்கும் வானத்திடிபோற் பிரகஸ்தனுடைய மார்
பிற்படவே அப்பிரகஸ்தன் வையகத்தாசையைமறந்து யமலோகம்
போய்ச் சேர்ந்தான். தேவர்களெல்லாரும் விபீஷணனை வாழ்த்தி
மலர்மாரி தூவி ஸ்ரீராமரை ஏற்றிப் போற்றினார்கள். இராக்கதப்
படைகளெல்லாரும் பயந்து அயர்ந்து ஒட்டமெடுத்து இராவணனை
யடுத்து, “உமது தம்பி விபீஷணன் நமது சேனைகளைக் கெடுத்து,
பிரகஸ்தனென்னு மந்திரியையும் படுத்தார்” என்று சில சொற்கள்
தொடுத்தார்கள்.

அதைக்கேட்ட இலங்கைவேந்தன் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து
அவ்விபீஷணனையும் அவனை அடுத்திருந்த அனைவரையும்
அலமலங்க அடித்து வெற்றிகொள்ளும்படி தூம்ராஷ்டனென்ப
வனை விடுக்க, அவன் அளவற்ற அவுணர்களைவிட ஆலகாலவிஷம்
போல் அடுத்து, அந்தியகால யமன்போற் கரத்திற் குலத்தை
எடுத்துப் பிடித்து, வானரங்களையெல்லாம் அடித்து பிரமுகானை
லட்சயம்பிடித்தான். அதை அநுமார் கண்டு, கண்கள் சிவக்கக்
கோபங்கொண்டு வாடிய வானரச் சேனைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு
மலைகளையும் மரங்களையும் பிடுங்கி இராக்கதர் பேரில் எறிய
வும், அவர்கள் பற்றிய படைகள் தறியவும், உடனே யாவரும் புற
முதுகிட்டு முறியவும், அதுகண்ட தூம்ராஷ்டன் அநுமாரை எதிர்த்
துச் சாட, அநுமாரும் அவனோடு மல்யுத்தம் போட, மலையுடன்
மலை எதிர்த்ததைப்போல் தலையுடன் தலை மோதியும், கரத்தோடு
கரம் பற்றியும், காலோடு கால் பிணைத்தும், கீழ்மேலாக விழுந்
தும், கிறுகிறெனச் சுழற்றி எறிந்தும், திக்குமுக்காலாடி விக்கி
உதிரங்கக்கும்படி தூம்ராஷ்டன் மார்பில் அநுமார் குத்த, அவ
னாவி யமலோகத்தைப் பற்ற, அரக்கர்சேனை அடங்கலுஞ்
சுழன்று மடிய, சுகசாரணரோடி, தசக்கிரீவன் அடியில் முடிசூடி,
“ஐயா, நீர் இவ்விடம் வந்த பிற்பாடு வானரவீரர்கள் மேலிட்டு
இராக்கதப்படைகளை முடித்து, தூம்ராஷ்டனையும் கொன்று,
இலங்கைப்பட்டினத்தையும் இடித்து, இந்தக் கடலையுந் தூற்கின்
றார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்ட இராவணன் இடிவிழுந்த
மரம்போ லேங்கிப், பின்பு “இவ்வளவு வானரங்களையும் இர

ண்டு நரர்களையும் எடுத்து விழுங்கி ஏப்பமிடும்படியாகிய என் தம்பி கும்பகர்ணனை இப்போதே எழுப்புங்கள்” என்று இசைத்தான். உடனே அநேக இராக்கதர் கதைகளைக் கைக்கொண்டு இடித்து பேரி டங்கா சங்கநாதம் சிங்கநாதம் முதலிய வாத்தியங்களை எண்டிசையு மதிரும்படி முழக்கினர். அவ்விடியினாலும் பேரோசையினாலும் புரண்டுபுரண்டு நித்திரை செய்த கும்பகர்ணன் ஏதோ ஒரு விதிவசத்தால் விழித்துக்கொண்டு, “என்ன? காரியம்” என்று கேட்டான். அதற்கவர்கள் விளைந்த தன்மைகளை விவரமாகச் சொன்னார்கள்.

அதைக் கேட்டமாத் திரத்தில் மகமேரு இரண்டு காலுங்கையு முளைத்து வருவதுபோல் அவன் தமையனிடத்திற்கு வந்து வணங்கி நிற்க, அவனை இராவணன் நோக்கி, “அடா தம்பி, இராமன் இலக்குமணன் என்னும் இரண்டு நரர்கள். சுக்கிரீவனைத் துணைக் கொண்டு வானரவெள்ளத்துடன் வந்து பிரகஸ்தன் முதலாகிய படைத்தலைவர்களையுங் கொன்று, சேனைகளையும் வென்று ஜயங் கூறி நிற்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் உன் குலத்திற் கிரை யாகவும், அமரர் முதலியவர்களின் சந்தோஷ மழியவும், வெற்றி பெற்று வரக்கடவாய்” என்று இராவணன் சொல்ல, கும்பகர்ணன் அவனைப் பணிந்து, “அண்ணா, மும்மூர்த்தியும் ஓர் உருவாகிய கடவுள் இராமன். அவனுடன் பகைத்து யாரினி வாழ் வோர்? அம்மனைக் கொண்டுபோய் அடிமலர் சேர்த்து அபயமென் திரந்தால் அருள்பெறலாம். தம்பி வார்த்தையைத் தள்ளினீர். முன்னந் துட்டபுத்தியை இட்டமாய்க் கேட்டீர். அழியாத இலங் கைக்கு அழிவு தேடிக்கொண்டீர்” என்று சொல்ல, இராவணன் வெகுண்டு “எனக்கு நீதிசொல்லவா உன்னை எழுப்பினேன். விபீஷ ணனைப்போல் நீயும்போய்ச் சேர். போ போ” எனக் கடிந்து புழுங் கினான். அந்த வேளையிற் கும்பகர்ணன் தமையனடிமலர் தொழுது “அண்ணா அடியேன்மீது ஆயாசம்வேண்டாம்” என்று சொல்லி யுத்தகோலத்திற்குரிய குலந்தாங்கித் துரிதமாகச்சென்று, கோட் டைவாயிலினின்றும் வெளிப்பட்டு இரதமேறி, இராக்கதப் படைக ளுடன் சர்வசம்ஹாரகால உருத்திரனைப்போல் வருவதானான். அப்படி வருவதை ஸ்ரீராமர் கண்டு மகிழ்ந்து, “இவன் யார்?” என்று விபீஷணனைக் கேட்க, “சுவாமி, இவர் எனக்குத் தமையன்; இராவணனுக்குத் தம்பி. இவர்மேற் கும்பகர்ணன். இவரு

மநேக புத்திகளைச் சொல்ல, இராவணன் அவைகளைக் கேளாமற் கோபங்கொள்ள, அவனா ஶ்றப்பதைவிடத் தேவரீரால் மடிவது மோட்சமென்று கருதி வருகின்றார் இவர்” என்று விபீஷணன் சொல்லக்கேட்ட இராமர் அவனைப் பார்த்து “அப்பா புனிதனே, நீ போய் அந்தப் பாவி அரக்கனுக்காக ஆவியழிக்காது நம்மைமேவிச் சுகப்படலாமென்று சொல்லி அழைத்துவா” என்ன, விபீஷணன் அப்படியே போய் அழைக்க, “ஐயோ! நீ நல்ல தவத்தையுடையவன். இம்மையில்தானே நன்மையைப் பெற்றாய். என் வினை எனக்கு! உன் வினை யுனக்கு! ஸ்ரீராமரிடமே போய்ச் சேர்ந்து சுகப்படு” என்று சொல்லி வில்லை வளைத்துப் பல்லைக் கடித்து நானேற்றி, நறநறவென வருஷம்போற் கணைமாரி தூற்றி, குரங்குப்படைகளை உறங்க அடித்து, சிரக்குவியலும் - கரக்குவியலும் - காற்குவியலும் - மேற்குவியலுமாகச் செய்தான் கும்பகர்ணன்.

அதுகாலையில், அங்கதன் நீலன் வசந்தன் சாம்புவந்தன் முதலிய படைவீரர்களெல்லாருந் தொடைதட்டிக்கொண்டு மலைகளைப் பிடுங்கிக் கும்பகர்ணன்மேல் எறிந்து, நான்கு திக்குகளிலும் வளைந்து நமனும் உயிருளைந்து நடுங்கும்படி வீசி, நானாவித வார்த்தைகளினால் ஏசிப் போர்விளைத்தார்கள். சில வானரவீரர்களோடிப் பாரிய பருவதங்களையும் பருத்த மாங்களையும் வாரிக் கொண்டு வந்து அவன் மார்பில் எறித்தும், கரங்களினுற் குத்தியும், கால்களினு லுதைத்தும் வால்களினால் வீசியும், இவ்வாறு சிதைத்துக் கையினைத்து, “இவன் காலகாலனே! ஆலகாலமோ!” என்று வருந்தி இருந்தார்கள். இதை ஆஞ்சநேயர் கண்டு, ஒரு பெரிய கிரியை அடிவேருடன் பிடுங்கிவந்து, கும்பகர்ணன் உரத்திலுஞ் சிரத்திலும் பட வெறிந்தார். அப்படி எறியவும் அண்டமுகடெல்லா மதிர்ந்துபோகும்படி விழுந்த அந்தமலை பொடிப்பொடியாய் உதிரவும், அதை யநுமார் கண்டு, “இவனை வெல்வது நம்முடைய வல்லமையல்ல. ஸ்ரீராமருடைய கோதண்டம் இவனைக்கொல்லக் காத்திருக்கிறது” என்று படைத்தலைவர்களுடன் சொல்ல, இதைக் கேள்விப்பட்ட சுக்கிரீவன் வாயுவைப்போ லெழுந்து, அவன் இரதத்தில் விழுந்து கொழுந்துவிட் டெரியுங் கண்களுடன் அவனைப் பிடித்தடித்துத்தள்ளினான். அந்தச் சுக்கிரீவனைக் கும்பகர்ணன் பிடித்து மெள்ளத் தேரிற் கட்டித் தேரை இலங்கா புரிக்குத் திருப்ப, வசந்தன் நீலன் முதலியோர் வந்து மறிக்க

அவ்வசந்தனையும் நீலனையுங் கசக்கித் திலகமாய்ச்சேர்த்து, தேக முதலியதும் வியர்த்து, சங்கத்தொனி முழக்கியபடி நடப்ப தாயினன். அப்போது வானரச்சேனைகள் கரங்களை நெரித்துக் கண்ணீராற் கையலம்பிக் கலங்கி நிற்கக்கண்ட இளையபெருமாள், கரத்தலிருந்த வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனிசெய்து, சும்ப கர்ணன் அப்பாற் செல்லாமல் அயர்ந்து நிற்கும்படி அநேக பாணங் களை அதுசந்தித்து, அவனுடைய நெற்றியிற் பத்துப் பாணங்களை உருவிப்போகும்படி தொடுத்தனர். அதனால் அவன் மயங்கி மூர்ச் சையாய்ப் படுக்க, அந்த வேளையிற் சுக்கிரீவன் அவனுடைய மூக் கையுங் காதுகளையும் பிடுங்கிக்கொண்டு வந்து ஸ்ரீராமருடைய பாதங்களிற் பணிந்தான். அப்பொழுது வானரசிரேஷ்டர்களுடைய வருத்தமெல்லாம் தணிய அமரர் யாவரும் அணிமலர்களைச் சொரிந் தனர்.

இப்பாற் சும்பகர்ணன் மூர்ச்சை தெளிந் தெழுந்து, மூக்குங் காதுகளும் மூளியாயிருப்பதை அறிந்து “என் தங்கை மூக்கை அறுத்ததுபோல் என்னையுஞ் செய்த சமர்த்தர்களை, ஒரு மூளிக் கிரண்டு மூளிபாய் இலங்கையூருக்கு எப்படிப்போவேன்? உங் கள் சரத்தாற் சாவேன். இதோ வருகின்றது கொடிய விஷக் கணை” என்று சொல்லிக்கொண் டோடிவந்து இலக்குமணர்மீது பாணங்களை விடுத்துச் சமர்ப்புரிந்தான். அச்சமரில் இலக்குமணர் விட்டகணையால் தன் கணையும் தானு முறிந்து, இரதமும் அவ்விர தத்திற்பூட்டியகூளிகளும் அழிந்து, சாரதியும் ஒழிந்து, உதிரம் வழி ந்து உலரவும் மீண்டுந் தெளிந்து பூமியிற்குதித்து, வானரச்சேனை களை வாரியெறிந்து வாளால் மடித்து, கரங்களாற் குத்தி, கால்களால் எற்றிப்பாசங்களாற் கட்டி, தரையில் தேய்த்துச் சவமாய்ச் சாய்த்து, போர்க்களமெல்லாம் புருஷதீரனாய் யார்க்கும் அடங்காமல் யாரும் நிகரில்லாமல் உலாவினான். அப்போது வானரச அரசனும் பதினெண் படைத்தலைவரும் விபீஷணனும் இளையமூர்த்தியும் ஸ்ரீராமரிடம் வந்து மனநொந்து, “இந்தப் பாவியைக் கொல்லாமல் தேவரீர் வேடிக்கை பார்ப்பது விஷப்பிரிகைபோல் இருக்கிறது. இன்னுஞ் சற்றுநேரத்தில் எம்மையும் உம்மைபு முடித்து, அம்மை யையும் அபகரிப்பான். இது உண்மை” என்று யாவரும் உரைக்கும் போது, திக்குப்பாலர்கள் தியங்கி மயங்கவும், இந்திராதி தேவர் களும் ரிஷிகள் யாவரும் வெந்துயர்கொண்டு குலைந்து வாடவும்,

வானரப்படைகளு மற்றுமுள்ள வீரரும் அலமந்தோடவும், அண்டங் குலுங்கவும், அலைகடற் கலங்கவுமாக, ஸ்ரீராமர் கரத்திற் பிடித்த வில்லைக் குணத்தொனி பண்ணி, புத்தகளத்திற்சென்று நின்று அக்கும்பகர்ணனை யெதிர்த்தார்.

அவரே நேரில்வந் தெதிர்க்கவுங் கும்பகர்ணனும் வில்லிற் குணமேற்றிப் பல்லைக்கடித்து அளவிறந்த அஸ்திரங்களைச் சொரிந்தனன். உடனே அரக்கர்குல காலன் அவைகளையெல்லாம் பொடியாய்ச் சிதைத்தான்; அரக்கனுஞ் சனையாதெதிர்த்தான். இவ்வாறு இருவரு நெடுநேரம் யுத்தம்புரிந்தனர். முடிவில் இராக்கதன் வில்லை ஸ்ரீராமர் அழித்தனர். உடனே அவன் ஒரு தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டல்வண்ணன்மேல் வீச, அது இரண்டு துண்டாய்ப்போக மீண்டுமவன் ஒரு சூலாயுதத்தை ஏற்ற, அதையு மவர் தூளாக மாற்ற அரக்கன் இரண்டு மலைகளைப் பிடுங்கி வேகங்கொண்டு எறிய, அம்மலைகளிரண்டும் அமலன் விட்ட கணையால் தறிய, அப்பால் அக்கும்பகர்ணனானவன் யுத்தகளமெல்லாம் யுலாவி வானரங்களை வாரிப் பிடித்து வாயிற் போட்டுக்கொண்டு கசகசவென்று மென்று தின்றும் கரங்களையுங் கால்களையும் வால்களையும் பற்றிக் கொன்றும், ஸ்ரீராமர் பேரிற் சில குரங்குகளைப் பிடித்துக் கரகரவென்று சுழற்றி எறிந்தும், ஆதிசேடனுடைய படம் முறியும்படி நடந்தும் அமர்புரிந்தான். இவ்வாறு மீறி அமரர்செய்யுங் கும்பகர்ணனுடைய இரண்டு கால்களையும் இராமர் இரண்டு அஸ்திரத்தால் அறுத்து விட்டனர்.

அதுகாலையில் தேகங் குழவியாகவும் பூமி அம்மியாகவு மிருந்த அக்கும்பகர்ணனானவன் சற்றுஞ் சனையாமல், வானரப் படைகளை அரைத்துக் கடலிற்கரைத்து மானிடரையுங் கொல் வேனென்று நாக்கை நீட்டி, புத்தகளத்திற் கிடந்த ஒரு பெரிய மலையை நக்கி வாயிற்சேர்த்து, நடமுடவென்று கடித்து, சீனக்குழ மணர் வானரச்சேனைகள் - படைத் தலைவர்கள் முதலானவர்கள் மீது ஊதி மயங்கச் செய்தான். அவரவர்களுக்குக் காயம்படவும் இராமர் இவனுடைய வீரத்தைக் கொண்டாடிப் புகழ்ந்து, ஒரு பாணத்தை விட்டு அவன் தலையை வெட்டி யெறிந்தனர். உடனே தேவர்கள் வாழிபாடி ஆழிபோ லிரைந்தனர். சாரணர்க ளோடித்

‘தேவரீர் தம்பி கும்பகர்ணன் இறந்தார்’ என்று இராவணனிடத்திற் சொல்லினர். அதைக் கேட்ட இராவணன் மூர்ச்சைபோய், எழுந்து புரண்டு அரண்டு வெருண்டு அழுது, இத்திரஜித்தனைப் பார்த்து, ‘அப்பா, நமக்குப் பழுது வந்துவிட்டதே. நீ இருந்தும் நான் என் தம்பியை இழந்தேனே!’ என்று கண்ணீர் உகுக்க, அவனை இத்திரஜித்து தேற்றி, ‘ஐயா, அவ்விரண்டு மனிதர்களையும் பழிவாங்கிக்கொண்டு வருவேனல்லது, இதன்மத்தியில் வரமாட்டேன்’ என்று, கூறிச் சேனைகளுடன் புறப்படுமுன்னமே இராவணன் பிள்ளைகள் வெகுபேரும், கும்பகர்ணன் பிள்ளைகளிரண்டுபேரும் யுத்தகளத்தில் வந்து, இலக்குமணர் முதலாகிய பாக்கிரமசாலிகளால் இறந்து அவிந்தார்கள். தூஷணன் முதலிய தம்பிமார்களும் வச்சிரவேகனும் பெருஞ்சேனைகளுடன் வந்து சுக்கிரீவன்-அங்கதன்-அநுமார் இவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்து இறந்தார்கள். இச்சம்பவத்தையும் இராவணன் கேட்டு, இறகு ஒடிந்த பட்சிபோலிருந்தான். இத்தச்செய்தி கேட்ட இத்திரஜித்தன் இரதகஜதுரகபதாதிகள் முதலிய சகல ஆடம்பரங்களுடன் நெருங்க வந்து, வில்லைக் குணத்தொனி செய்து, இரவிமுதற்கோள்களும்-இத்திரன் முதல் திக்குப்பாலர்களும் ‘விடவிட’ வென்று நடுங்க விண்ணவர்களெல்லாரும் ஒடுங்க, வேத வேதியரோடு ரிஷிகளெல்லாரும் அடங்க, அநுமந்தன் அங்கதன்-சுக்கிரீவன்-சாம்புவந்தன் - நீலன்-குமுதன்-குமுதாக்கன் இவர்களெல்லோருஞ் சேர்ந்து யுத்தத் தொடங்க, நீங்கெல்லாரும் படுங்களென்று விடங்களைப்போலச் சீறி, வெகுவாய் வார்த்தைகளைக் கூறி, நிராயுதருடன் யுத்தஞ்செய்வது நீதியன்றென்று, இலக்குமணன் என்னும் வில்லாளியுடன் சண்டைசெய்வேனென்று, யானை, யாளியுடன் எதிர்க்க வந்ததுபோல் வந்து பராக்கிரமித்து நின்றான்.

அப்போது இளையபெருமானும் வில்லில் நாண்பூட்டி இழுத்து டங்காரஞ்செய்தனர். உடனே இராவணி அளவற்ற பாணங்களை வாசாமகோசரமாக விடுத்தாள் வானரங்களைச் சாடினாள். இளைய பெருமானும் அவனோடு வந்த அவுண்ச் சேனைகளெல்லா மானும்படி கோடி பாணங்களைப் போட்டனர். இருவருஞ் செய்த யுத்தங்களைத் தேவர்கள் பார்த்து சமயுத்தமென்று சந்தோஷப்பட்டனர். இராவணி தேரிலிருந்துகொண்டு யாதொன்றுக்குஞ் சளையாமற் பாணங்களை எய்தான். இளையவர் பூமியில்நிற்பது நன்றல்லவென்று

அங்கதனவன் அவரைத் தன்தோளி லேறிக்கொள்ளச் செய்தான். பின்பு அவன் இரதத்துடன் சுழன்று இடசாரி வலசாரியாக அங்க தன் தாவினன். வாயுவேகமும் எஞ்ச நமது இரதவேகத்திலுமிஞ்சி வருகின்றனென்று எவர்களும் அஞ்ச, இராவணி ஒரு கதையைச் சுழற்றி அங்கதன்மார்பி லெறித்தான். இளையபெருமாள் அதை வெட்டி முறித்தார். பின்பு இருவரும் ஒருவர்பேரில் ஒருவர் ஓயாமற் கணைகளும்-அஸ்திரங்களும்-பாணங்களும்-பற்பல ஆயுதங் களும் உற்பவம்போல் எடுத்து விடுத்துச் சமர்செய்தார்கள். அப் போது இராவணிவிட்ட ஆயுதங்களையெல்லாம் இலக்குமணர் உராவிய பொடிபோல் உதிர்த்து, அவனுடைய இரதகஜதுரகபதாதிசுள் எல்லாவற்றையும் இடியும் பொடிபோல் மடியப்பண்ணினர். அக் கால் இராவணி யொருவனுத் தேருடன் நின்று திகைத்துப் பகை த்து மாயையினாலே மறைந்து மேகலோகம்போய் ஒளித்துக்கொண்டனன். அதை விபீஷணன் கண்டு விசாரமடைந்து, இளையவரை நோக்கி “இந்த மகாபாதகன் ஒடி ஒளிந்தானென்று எண்ணவேண்டாம். ஏதோ ஒரு வஞ்சனையை நெஞ்சில் நினைத்து மறைந்தான். இவன் வெகு சூதுகள் செய்வான்” என்றுரைக்கக் கேட்ட இலட்சுமணர் “அவன் எந்த லோகத்தி விருந்தாலும் இந்த முகூர்த்தத்திற் கொல்லுகிறேன்” என்று வில்லையேந்தி அந்தரத்தில் அசையுங் கந்தரத்தைப் பார்க்க, இராவணி இளையபெருமானைப் பார்த்து மேகத்தில் ஒளிந்திருந்தபிரகாரம் பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகஞ்செய்து அபிமந்திரிக்க, அவ்வஸ்திரமானது இராமர் இலட்சுமணர் முதலாகிய வீரர்கள், எழுபது வெள்ளம் வானரச்சூரர்கள் ஆகிய எல்லாருடைய தேகத்திலு மளவிறந்த கணைகளாக வந்து பட்டுருவி எல்லாரையும் பூமியிற் சோர்ந்து விழும்படி செய்தது. இராவணி அந்த நிமிஷத்தில் நாகாஸ்திரப் பிரயோகஞ்செய்து, இலட்சுமணரைக் குண்டுக் கட்டாகக் கட்டி உருட்டிப் புரட்டி யெடுக்க அசைத்துப்பார்த்தான். இந்தக் கணைகளாற் கட்டுப் படாமல் இருந்த விபீஷணன் மிகுந்த விசாரங்கொண்டு, “ஐயோ! பழிக்கு ஆளானேனே” என்று பரதவித்து, அதுமார் விழுந்து கிடந்த இடத்திற்கு வந்து, அவருக்கு முகூர்த்தநேரம் இருக்குங் களையைத் தீர்த்து எழுப்பிக் கொண்டுபோய் இராவணி இளைய பெருமானைப் பலங்கொண்டு எடுப்பதைக் காட்ட, அவர் யுகாந்தகால உருத்திரனைப்போற் கோபமும் மனஸ்தாபமும் திடமுங் கொண்டு;

குந்தியெழுந்து சுழன்று வந்து விழுந்து, இந்திரஜித்தைக் கழுத்து ஒடியும்படி உதைத்தார். அவ்வுதையினால் அவன் பதைபதைத்துக் கண்சுழன்று திடுக்கிட்டெழுந்து, இலங்கைக்குச் சென்று தன் தந்தையைக் கண்டு விஜயங்களைச் சொன்னான். இராக்கதருடன் இராவணன் கலங்கி நிலைகுலைந்தான். ஸீதையைக் கொண்டுவந்து இராமர் இலக்குமணரைக் காட்டினான். அந்தம்மாள் அழுதுப் புலம்பி வாடினள். திரிசடை தேற்றி விசனக்களை மாற்றிப் பிராட்டியைப் பார்த்து “என் தந்தை யிருக்குமளவுஞ் சிந்தனை யில்லை” என்று போற்றினள்.

இவ்விடத்தில் விபீஷணனானவன் சாம்புவந்தர் சுக்கிரீவன் அங்கதன் முதலியபேர்களை அந்த இராத்திரியிற் கண்டு, அவர்க ளெல்லாரும் மாயை தெளிந்து எழுந்திருக்கக்கொண்டு, அவர்களைக் கூட்டி வந்து ஸ்ரீராமர் இலக்குமணர் முதலிய பேர்களும் பிழைக் கும்படியாக யோசித்தனன். அப்போது சாம்புவந்தரானவர் சல்லி யகருணி சந்தானகருணி முதலிய சஞ்சீவிகளிருக்கும் மலையையும் அதற்குப்போகும் வழியையுஞ்சொல்ல, அதைக்கேட்ட அநுமார் உடனேபாய்ந்து, அம்மலையைப் பெயர்த்துக்கொண்டு போதுவிடியு முன் எடுத்துவந்து வைத்து, இவர்களுடைய தேககாயங்களெல்லா மாறச்செய்து, மறுபடியுஞ் சஞ்சீவி மலையை அத்திசையைநோக்கி விட்டெறிந்தார். பின்பு நாகபாசத்தாற்பட்ட கட்டு அவிழாமல் இருக் கக்கண்டு பெருந்துயரங்கொண்டிருக்குங்காலையில், பிரமன் முதலிய தேவர்களின் உதவியால் கருடபகவான் வந்து வட்டமிட்டுப் பறக்க, நாகாஸ்திரமும் கட்டுவிட்டு இறக்க, உடனே ஸ்ரீராமர் முதலானவர் கள் இராகுகேதுக்கள் தொட்டுவிட்ட சூரியசந்திரரைப்போற் சிறக்க, அக்கால் “இவர்களை யிறக்கச்செய்த இராவணியையும் - அவன் தந்தை - இராவணனையும் - அரக்கர்களையும் இப்போதே பறக்கச்செய்கின்றோம்” என்று குரங்குச்சேனைகள் யாவும் உரக் கக்கூவி இலங்கையிற் சென்று கலங்கச்செய்து, இராக்கதரைக் கால் மாடு தலைமாடாய்க் குப்பல் குப்பலாய்ப் பிணமலையாய்க் குவிக்கத் தலைப்பட்டன.

அக்காலையிற் சாரணர்சென்று இராவணன் இடத்தில் முறை யிட உடனே அவன் இந்திரஜித்தை, அழைத்து, “அப்பா இராவணீ, நமது மந்திர நாகபாசக்கட்டும் விட்டுப்போய், நமது குட்டுங் கெட்டுப்போய் இராக்கதச்சேனைகள் யாவும் பட்டுப்போங்காலங்

கிட்ட வந்ததே!” என்று சொல்லினன். அதைக் கேட்டமாத்நிதர்தில் அவன் அஷ்டதிசையு நடுங்க வட்டமாகிய தேரிலேறி அட்டகாசம் பண்ணிவந்து, விபீஷணனை நோக்கி, “அடா துஷ்டனே” என்று சிலவார்த்தைகள் மொழிந்து, சூலாயுதத்தை விடுக்கத் தொடங்கித்தான். அவன் அதைத் தொடங்கித்து விடுக்குமுன்னமே இனையபெருமாளுடைய அஸ்திரத்தா லது கெடவும், அவன் விண்ணுமண்ணுங் குலுங்கச் சிலநேரம் வேறுவேறான யுத்தஞ் செய்து, மேல்மண்டலத்தில் ஒளிந்து நிகும்பலையாகஞ் செய்யப் புகுந்து, இரகசியமாக அதற்குரிய வேலைகளை நடத்த ஆரம்பித்தான். அப்படிநடத்தும் வேலையைத் தெரிந்த விபீஷணன், ஸ்ரீராமருடனே சொல்ல, அவர் தம்பியை அழைத்து ஆலிங்கனஞ்செய்து சகல தருமங்களும் யுத்த முறைகளுங் கூறி விடுக்க, அவர் உடனே கோபங் கொண்டு நிகும்பலையாகத்திற் சென்று, அநுமார் முதலிய பேர்களை யேவி அந்த யாகத்தை அழித்து, அவன் தேகமுழுமையும் அஸ்திரத்தை அழுத்தினர். அதனால் அவ்விராவணி அதிக விசனவெகுளி கொண்டு தேரேறி, “நீ எவ்வளவு, ஒரு பஞ்சை மனிதன்” என்று கூறி, “இதோ பார் என் பாணத்திறத்தினால் உன்னைத் தமையனாக்கி உன் தமையன் இராமனைத் தம்பியாக்குகிறேன்” என்று சீறி, நூறுநூறுபிரங் கணைகளேவாரி மாரி போற் பொழிந்தான். அவைகளையெல்லாம் இலக்குமணர் இமைக்குமுன் தடுத்துக்கொடுத்துக் கடுகடுத்து, “அடா இராவணி, உன்னை இந்நிமிடத்திற் படுத்து, இராவணனை உனக்குப் பிள்ளையாகக் கொடுத்து, உங்களிருவருக்கும் விபீஷணனை விடுத்துக் கருமஞ் செய்யத் தொடுத்து வைக்கிறேன் பாரடா, பாதி யுத்தத்தில் ஒளியுந் திருடா” என்று சப்தமேகமுந் தாரைவிடுந் தன்மைபோற் பாணங்களைத் தூற்றினர். இராவணியுங் களைத்து இரதத்தில் இருந்து அம்புகளை யேற்றினன். இலக்குமணர் அங்கதன் தோளி லேறிக்கொண்டு, அரக்கன் விட்ட அஸ்திரங்களை யெல்லாம் தன் பாணங்களால் அறுத்தெறிந்து, பின்னும் சிலகணைகளை விடுத்து அவன் உடம்பெங்குஞ் சல்லடைக்கண்ணாய்த் துளைத்தார். இவ்வாறு இலக்குமணர் விட்ட கணைகளினால் இராக்கதவீரர்களும் அவர்களுடைய இரதகஜ தூரகங்கள் முதலிய சேனைகளும் ஒன்றொழியாமல் இளைக்கவும், இராவணியின் கவசம் - வீரபட்டம்-கைவில்-தேர் சூதரை-கூளி-சாரதி இவையாவும் அழிந்தொழியவும், தான்விட்ட

கணைகளெல்லாம் பொடிப்பொடியாய்ப் படியில் விழவுங் கண்டு முடியிறங்கிக்கொண்டு பயந்து ஆகாயத்தில் ஒளிந்து, இலங்கையிற் புருந்து, இராவணனைப் பணிந்து, “அப்பா, ஜானகியை விடுத்துச் சரணம் அடைவது நன்மை. என்னுடைய வல்லமையும் பிர்ம்மாஸ்திரம் நாகாஸ்திரமுதலிய யாவுஞ் சூரியனைக்கண்ட பணிபோலாய் விட்டன. நம்முடைய வீரம் பல்லில்லாதவர் சொற்போலாய்து, நமது பராக்கிரமங் குடத்திலிட்ட விளக்காச்சது. நம்முடைய பாணங்களெல்லாம் உவர்நிலத்தில் இட்ட விதையாய்ப்போயின. இனிமேல் என்னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை” என்று முறையிட்டான்.

இப்படி முறையிட்டு விளம்பியமகனை இராவணன் கொன்று தின்று விடத்தக்க கோபங்கொண்டு, “அண்டர்களை வென்று நீலகண்டனைக் கண்டு எண்டிசையுஞ் சென்று வென்று எமகண்டன் என்று பேர்கொண்டிருக்குஞ் சண்டப்பிரசண்ட உத்தண்டனாகிய என்னிடத்திற் கோதண்டனைக்குறித்து உயர்த்திச் சொல்லிய நீ என் குமாரன் அல்லன். நீ கெட்டாய் போ” என்று வாளை யுருவி வெட்ட வந்தான். அப்போது இராவணி “துட்டனாகிய இவனிடத்தில் இறப்பதிலும் பட்டாபிராமனால் மடிவது பாக்கியம்” என்று கருதி, உடனே புறப்பட்டு சிறுமணிகள் கட்டிச் சப்திக்குந் தேரேறி இலக்குமணருக்கு எதிரில்வந்து நின்று, இருகண்களிலுஞ் ஜலம் பொழிந்து இந்திராஸ்திரம் சந்திராஸ்திரம் வாயுவாஸ்திரம் தேயுவாஸ்திரம் முதலியவைகளை வில்லிற் றொடுத்து விடுத்தான். அதைக்கண்ட இளையபெருமானுக்குக் கோபம்வந்து ‘இவன் எத்தனை தரம் ஓடி ஒளித்துவருவான்’ என்று அர்த்தசந்திர பாணத்தை தரம் ஓடி ஒளித்துவருவான்’ என்று அர்த்தசந்திர பாணத்தை அவன்மேற் றொடுத்து அவன் விடுத்த அஸ்திரங்களையும் அழித்து அவன் கரத்தையும் அணிமுடிபொருந்திய சிரத்தையும் அறுத்துத் தள்ளினர். உடனே வானரப் படைகளும் அமரர் முதலிய யாவரும் எழுந்து துள்ளினர். அக்கால் அங்கதன் இலக்குமணரைச் சுமந்தவண்ணமே அந்தச் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டுபோய்ச் சுவாமியின் அடியிணையில் வைத்துப் பணிந்து நின்று மகிழ்ச்சி கொள்ள, அரம்பாஸ்திரிகள் கற்பகமலரை வாரி யிறைத்து மங்களம்பாட, இளைய பெருமானும் பெரிய பெருமானைப் பணிந்து போற்ற, தம்பியை மார்புடன் தழுவி மகிழ்ந்து சந்தோஷங் கொண்டார் தாசரதி. அந்தக் காலத்தில் அவ்விடம் இருந்த சாரண ரோடி இராவணனிடத்தில் ‘இராவணி இறந்தான்’ என்று

கூறினர். அம்மாத்திரத்தில் இராவணன் ஆறாத துயரங் கொண்டு, மாறாக்கண்ணீர் பொழிந்து, தேரு விசனமுற்றுச் சிங்காசனத்தி லிருந்து பூமியில் திட்டென்று விழ்ந்து மூர்ச்சைபோய் “இனி யுலகிலுள்ள பெண்டுகள்கூடச் சண்டைக்கு வருவார்களே! அப்பாமகனே, இனி நான் என்ன செய்வேன்? தம்பிமார் சொல்லையுந் தள்ளி, வீண்பழிக்களாய் விறுதாவிற் குடும் பங்களையுந் செல்வங்களையும் இழந்தேனே! இதோ நானும் ஒழிந்து அழிந்து வருகின்றேன். ஒ என் புத்திரபாக்கியமே!” என்று அழுது பின்பு தேறித் துணிந்து திடங்கொண்டு ஸீதைபிருந்த அசோக வனம்போய் “ஓ ஜனகன் பெண்ணே, என் பட்டினமும் பிள்ளைகளும் - தம்பிமார்களும் - அளவிறந்த சேனைகளும் மற்றியாவும் உன்பொருட்டினால் அழிந்து ஒழிந்தார்கள். நீ பிராணனுடன் இருக்கும்வரையிலும் அந்த மனிதர்கள் விடார்கள். ஆகையால் உன்னைக் கொன்றுவிட்டால் அப்பால் ஒன்றுமில்லை” என்று சொல்லி வாளை யுருவிக்கொண்டு வெட்ட வந்தான். அப்போது மாலியவான் என்னும் பாட்டன் ஓட்டமாயோடிவந்து, “உலகங்களை யெல்லாம் வெற்றிகொண்டு, கைலையங்கிரியை யெடுத்து, அஷ்ட கஜங்களை ஜயித்து, அமரர்களை அடக்கி, ஒருவரும் ஈடில்லை யென்று வெற்றிபெற்ற வீரன் ஸ்திரீயின்பேரில் வாளெடுத்தான் என்றால் உன்னுடைய புகழ் குன்றிப்போகாதா? அப்பா, இதல்லாமலும், ‘ஓடம் வண்டியின்மீது வண்டி ஓடமீது,’ என்று சொல்லுவார்கள். அதுபோல இராமனையும் இலக்குமணனையும் வென்று ஜயத்தைக்கொண்ட நீ இப்போது ஸீதையை வெட்டி விட்டால், நாளை யாருடைய முகத்தில் விழிப்பாய்?” என்று கூறினார். இராவணன் அக்குறிப்பை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து அரண்மனைக்கு வந்து, ஓர் இராக்கதனை ஜனகனுக்கி மடல்விரியக் கட்டி, ஸீதைக்குமுன் கொண்டுபோய் நிறுத்தி, “இதோ உன் தகப்பனைக் கொண்டுவந்தோம். நாளை பரதசத்துருக்கானையுங் கட்டிக்கொண்டு வருவோம். இங்கே உன்னைக் கொண்டுபோக வந்திருக்கு மனிதர்கள் இருவரையுங் கொல்லுவோம். உனக்கு ஆதரவு என்ன இருக்கிறது? என்னையன்றி வேறே துணை யார்?” என்று சொல்லவும் அந்த ஜனக வேடக்காரன் கண்ணீர்காட்டித் தளர்ந்து, “அம்மா, உன்னைப் பெற்று இந்தக் கதிகண்டேன். அரக்கன் இஷ்டப்படி பொருந்தி யிருந்தால் நான் சொல்கியப்படுவேன். உன் தாயார்முதலியபேருந்

தளர்வு நீங்குவார்கள்” என்று சாற்றவுந் தந்தையென்றே விசனங் கொண்ட தாயானவள், இது மாயையினுற் செய்ததென்று இரகசிய மாய்த் திரிசடை சொல்லத் தேறினாள்.

இப்பால் இராவணன் மருத்துவனை ஸீதையாக்கி, இராமலக்கு மணருக்கு எதிரிற் கொண்டுபோய் ஆகாயத்தில் நிறுத்தி, தலைமயி ரைப்பிடித்து ஆட்டி, “இதோ பாருங்கள் ஜானகியை” என்று காட்டி “இவளாலே யல்லவா இவ்வளவு கலகம் விளைந்தது? இவளை வெட்டி யெறிந்தால் நீங்கள் ஐயித்து என்ன காணப்போகின்றீர்கள்?” என்று சொல்லவும், அப்போது அந்த மாயாஸீதை “ஓ அநுமாரே, தம்பி இளையபெருமாளே” என்று அலநி யமுதனள். அப்போது இராமரும் இலக்குமணரும் ஒன்றுந்தோன்றாமல் மெய் மறந் திருந்தார்கள். அநுமார்முதலியபேரும் பெருங்கூச்சலிட்டு அழுது, “இருந்தாளென்றவாயால் இறந்தாளென்று எப்படிச் சொல்லுவோம் தெய்வமே! நீதியிலையோ! நிலையிலையோ?” என்று ஏங்கித்துன்புறவும் இதை விபீஷணனறிந்து, “இது மாயவஞ்சனை, நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம். தாயார் சுகமாயிருக்கிறாள்” என்று தேற்றவும், யாவ ரும் அகமகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

இப்பால் இராவணன் மூலபலசேனையை வரும்படி உத்தரவு செய்ய, அவ்வண்ணம் ஆயிரம்வெள்ளஞ் சேனைகளும் வந்து ஏழு சமுத்திரம்போ லடர்ந்து நெருங்கி, ஸ்ரீராமர் இறங்கி இருக்குஞ் சுவெலாத் திரி வரைக்கும் நிறைந்து, “யாரவன் மனிதன்! யாரவன் மனிதன்!” என்று அண்டம் இடியக் கூவி, அகில புவனங்கடையுந் தாவி, நாய்முகம் - நரிமுகம் - கரடி முகம் - புலிமுகம் இப்படிப் பற்பல முகங்களும் விகாரரூபங்களும் உடைத்தாய், விளக்கை விட்டிழ்பூச்சி வளைந்ததைப்போலும், பாம்பைத் தேரைகள் சூழ்ந்ததைப்போலும், சிங்கத்தைப் பலகோடி யானைகள் கவிந் ததைப்போலும் சூரியனைப் பனிமறைத்ததைப்போலும் வளைத்துக் கொண்டு சகலவித ஆயுதம் - அஸ்திரம் - சஸ்திரம் - அம்பு - கணை - வில் - வேல் - வாள் - கதை - முதலியன கொண்டு மோதவும், வானரப்படைகள் காதவழி கடலைக் கடந்து ஓடவும், சாம்புவந்தரும், அநுமாருந் தேற்றி அவர்கள் பயம் ஆற்றித் திரும்பவும், பெரும்புறக் கடலை உறிஞ்சிக் குடித்து ஏப்பமிட்டு வந்தெதிர்த்த அம்மூலபல சேனைகளையெல்லாம் இராமரானவர் வளைத்து, விஜயகோதண்டத் தைக் கரத்திற்கொண்டு நானேற்றிக்குணத்தொளி காட்டி, நான்கு

திசைச் சேனைகளையும் பம்பரம்போலாட்டி, பூமி முழுமையும் நிறைந்த இரத்த வெள்ளங்களிற் புரண்டழிய மாட்டி, போக்கிய சேனைகள்போக மிஞ்சி மேலிட்டு வந்த படைகளை மோகனுஸ்திரத் தொடுத்துக் கெடுத்து, அங்கும் இராமன் இங்கும் இராமன் மற்றெங்கும் இராமனாக நின்று, நிலத்தோடு நிலமாக அத்தனை பேரையு மடித்து, யுத்தகளத்தை வெறுங்களமாக்கி, பூதப்பிரேத பைசாசகணங்கள் பிணங்களைத் தின்று கொழுத்து ஜயங்கொண்டாடச் செய்தனர். அதைக்கண்ட சாரணரீபோய் இராவணனிடத் திற் சொல்ல, இராவணன் நகைத்து, தலைக்குக் கிரீடம்பத்துஞ் சூட்டி, மாலை இருபதுந்தரித்து, குண்டலங்கள் அணிந்து, அரைப் பட்டிகைகட்டி, ஆடைதரித்து, வீரகண்டைவிக்கி, விதவிதமான ஆயுதங்கள் யாவும் அமைத்து, சந்தனபுட்ப சவ்வாதுக ளணிந்து, யுத்தகோலம் ஒளிபெறக்கொண்டு, அந்தரத்தோர்கள் அலறிக்கதற, அநேகம்படைகொடு அரக்கர் நெருங்க, குடை - கொடி - குஞ்சம் - சாமரை - பிஞ்சம் - வீரவிருது - முதலாய சின்னங்கள் விளங்க, டமாரம் - காகளம் - பூரி - கர்ணா - திருச்சின்னம் - உடுக்கை - பம்பை - உறுமி - தப்பட்டை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க, பாதலம் நடுங்க, மீதலம் ஒடுங்கப் பாவையர் வாழ்த்திப் பணிந்து போற்ற, அண்டம் அளாவிய முண்டக்கலசத் தேரினி லேறி, “இராமனை இன்றே யழித்து ஸீதையை யான் கண்டுகளித்து வாழ்த்திருப் பேன்” என்று சென்றான்.

அப்போது எரிகொள்ளிகள் தேர்மேல் எண்ணில் வீழ்த்தன! சென்னீர்மாரி சேர்ந்து பொழிந்தன! நரிகளும் நாய்களும் நன்றுளை யிட்டன! இவ்விதமாக இடர்ச்சகுனங்கள் கண்டும் எண்ணுது கைதவன் களித்து, வீணக்கொடி மேல்விண்டல் மளாவ, காண் போரெல்லாருங் காலனென்றோட, வானவர் மகிழ்த்து வண்மை கள் கூற, வீரியமாக மேவினுன் சமரில். அவன் வரவை இராமர் முதலியோர் சிந்தைகளித் தெதிர்த்தனர். அப்போது தசகண்டன் தேர்மேலும் தாசாதி பூமியிலுமிருந்து யுத்தஞ் செய்வது நன்றல்ல வென்று அண்டர்நாயகன் கண்டு, இந்திரவிமானங் கொண்டு போகும்படி மாதலியாகுஞ் சாரதிக்கு உத்தரவுசெய்ய, அதிக வேகத்துடன் அவனுங் கொணர்ந்தான். அமரர் பூமாரி அன்புடன் பொழியக்கோதண்டபாணி முதண்டம் அளாவிய அவ்விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு குரங்குப்படைகளும் பதினெட்டுப் படைத் தலைவர்

களும் பக்ககங்களிற் சூழ்ந்து நிற்க, இளையபெருமானும் அங்கதன் மேல் ஏறி எங்கும் உலாவிய அரக்கர்சேனைகளை அழித்துக் கொண்டு வர, ஸ்ரீராமரும், இராவணனுங் கண்கள் சிவந்து வில்லைவளைத்துக் குணத்தொனி காட்டி குயவன் திகிரிபோற் குறைவறச் சுழன்று, இருவருங் கையோயாமற் சரங்களை எய்தனர். இராவணன் ஏவிய எல்லாக்கணைகளுங் கோதண்டராமன் விட்ட பகழிகளாற் சுழற் காற்றில் அகப்பட்ட துரும்புபோல் அழிந்துபறக்க, காடுகள்-செடிகள் மலைகள்-பிலத்துவாரங்கள்-நதியோரங்கள்-கிரிச்சாரல்கள் என்னு மிவ்விடங்களி லிருந்து வந்த அரக்கரினமாகியவெவ்விடச் சேனைவெள்ளம்பாவுங் கார்வண்ணன் கணைகருதி இறக்க, அதைக் கண்ட இராவணன் இருபதுகண்களுஞ் சிவந்து அக்கினிப்பொறி பறக்கும்படி முனைந்து அளவிறந்த அஸ்திரங்களைப் பொழிய, அக் கால் அகிலமுய்யவந்த இராமர் தமது விஜயகோதண்டத்தை மணிகள் கலகலவென்று சப்திக்க வளைத்துப் பலபலவென்று கணைகளைச் சொரிந்தனர்.

இப்படியாக இருதிறத்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் ஒப்பில்லை யென்றுசொல்லும்படி மலைத்து, பரவையெண்டிசையும் பஞ்சபூதங்களும், எல்லாங் கலங்க எல்லாம் ஒடுங்க, இகத்தினி லுற்ற யின்னுயிர் யாவும், இரங்கி வேசாரி யெண்டிக்குமோட, தேவர்கள் பயந்து சென்றுமேலாட, திக்குப்பாலகர் தியங்கிவாட, திக்குக் கஜங்கள் குப்புற்று வீழ, அஷ்டமாளாகமும் அணிமணி சிந்த, சகல பிராணிகளும் முக்கி உதிரங்களைக் கக்கி, உடல்குலுங்க விக்கி, உயிரலைந்து சொக்கிச் சோரும்படியான ஆக்கிரமத்துடன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டியுத்தஞ்செய்தார்கள்.

அப்போது இராவணனுனவன் இறந்துபோன யாவரும் பிழைக்கும்படி மாயமந்திரத்தை மறைந்து ஜபிக்க, அக்குறிப்பை விபிஷணன் விளம்ப, அதை ஸ்ரீராமர் கேட்டு ஞானாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்துப் பிரயோகஞ்செய்ய, அதனால் வெயிலில் விழுந்த புழுவைப்போலும், வெந்தியில் விழுந்த பஞ்சைப்போலும் அம்மாயமந்திரமியாவு மடிய, தசக்கிரீவனுக்குக் கோபம்பிறந்து ஒரு சூலாயுதத்தை எடுத்துப் பூசைசெய்து மிகுந்த வேகத்துடன் காகுத்தன்பேரில் விட்டு முடுக்கவும், அதை அவர் தம்முடையகைப்பாணங்களினால் வெட்டி மடிக்கவும், மறுபடியும் ஒரு தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றியெறியவும், அதையும் பொடியாக்கி அவனுடைய கவசத்தை

யும் வீரபட்டத்தையும் அவர் அறுத்தெறியவும், அதை இராவணன் சகிக்கமாட்டாமல் மழு கொழு-சக்கிரம் முஷ்டிகரம் - வேல் - வாள் முதலாகிய திவ்யாஸ்திரங்களையும், பலமாகிய ஆபுதங்களையும், வாரி வாரி ஆரியகுல வீரியன்மீது இறைத்தான். அவைகளையெல்லாம் தாசரதி கோடிபாணங்களினால் குறைத்தார். இராவணன் தன் காலத்தைத் தான் அறிந்துகொண்டு ஒரு முத்தலேவேலைப் பத்தியுடன் பூரித்து, “ஓ மனிதர்களை நீங்கள் மடிந்தீர்கள். ஐயோ பாவம்; இந்த விடமா உங்களுக்கு விதித்திருந்தது?” என்று எடுத்து விடுத்தான். அந்த வேலானது-கடுகித்துப் படபடத்து விடமெனக் கறுத்து, மேகமென இடித்து வெயிலெனக் காய்ந்து வடவாழகாக்கினிபோற் சீறி, வாடைக்காற்றுடன் ஏழுகடலையும் நூறி, அண்டமுகடுவரையிலும் ஏறி, அஷ்ட கஜத்தையும் அஷ்டதிசைப் பாலகரையும் பீறி, ஆருயிர்களை யெல்லாம் அதிரக் கலக்கி, வருவதாயது. அதை அரக்கர்குலகாலன் கண்டு அநேகங் கோடி அஸ்திரங்களை விடுத்தார். அவைகளையெல்லாம் அவ்வேலானது முடுக்கியது. தேவர்கள்முதல் யாவருங் கண்டு அமுங்கவும் பதிவிரதா ஸ்ரீகளுடைய மனம் புழுங்கவும், அம் முத்தலே வேலானது மேலெழுந்து இராமருடைய திருமார்பில் உருவும்படி ஒங்காரமிட்டுச் சமீபித்துவர, அதைக்கண்டு தம்பிமார் முதலாகியபேரும் வெம்பி ஒதுங்கி ஒடுங்கிப்போக, இம்பரில் இறந்தோம் என்று இராமர் மயங்கி, ஒன்றுங் தோன்றாமல் ஓ வென்று ஒருசப்தந்திறக்க, அந்தச் சப்தக்காற்று படவும் வேலானது பொடியாய் ஒடிய, அதைத் தசக்கிரீவன் கண்டு தழலெனக் கோபங் கொண்டு, ஒரு மாயாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திரித்துப் பிரயோகஞ் செய்தான். அதையும் அரிபரந்தாமர் ஒருகணையால் அழித்து இராவணனை நோக்கி “அடா அரக்கனே, உன் மாயையின் திறம் விற்பிறம் கைத்திறம் கணைத்திறம் வரப்பிரசாதத்திறம் உன் னுடையபலம் யாவு மறிந்தேன். இப்பவும் நான் ஒரு அஸ்திரம் விடுக்கின்றேன். அதற்குத் தப்பித்துக்கொள்ளுஞ் சக்தி உனக்குண்டோ?” என்று ஒரு பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்து மந்திர வணக்கத்துடன் உந்தினார். அது செந்துவர்வாய் ஸீதைகளிக்க, அந்தரத்தமரர் யாவரு மகிழ, அண்டங்களெல்லா மதிர வந்து இராவணன் பத்துத் தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளியது. அப்பால் அறுந்திரங்கள் அந்நேரமே முளைக்க, அரிபரந்தாமன் திரும்பவும்

தறிக்க, திரும்பவுங் கிளைக்க, திரும்பவுமுறிக்க, இராமர் விபீஷணன் முகத்தைப் பார்க்க, அவன் உடனே அமுதமுண்டவன் என்று விளம்ப, அவ்வமுதஸ்தானத்தை ஷோக்கித் தசரதன்மதலை பிர மாஸ்திரத்தை அன்புடன்விடுக்க, அது யுகார்தகாலத்து உருத்திரன் போல் வந்து விழுந்து அமுதகலசத்தை மாற்றிச் சிரங்களைச் சிதைத்து, தேவர்கொண்டாடப் பாலாழியிற்போய்ப் படிந்துவந்து அம்பராத் தூணியில் அடங்கி யிருந்தது.

இராவணன் இறந்து பூமியில் விழவே, ஆகாய வீதியில் அமரர்கள் யாவரும் - அரம்பா ஸ்திரீகளும் - வேத வேதியர்களும் மிகுதவத்தோர்களும் - மற்றியாவரும் புகழ்ந்து, இசையுடன் மகிழ்ந்து, பொன்னும் பூவும் பொழிந்து வாழ்த்தி, மங்களம் லாவி வகையுடன் கூறி, அடங்காமகிழ்ச்சி அடைவுடன் கொண்டு கொண்டாடி, “நம்பொழுது விடிந்தது; நாம் சுகப்பட்டேம்” என்று இந்திரன் புளகமுற்று ஸ்ரீராமரைத் துதித்தான்: அதுமார் முதலாகிய வானரவீரர்கள் யாவருங் களித்தார்கள். அப்போது விபீஷணன் முகத்தளர்வுடனே இருக்க, ஸ்ரீராமர் அது கண்டு, “தானாவிட்டாலுந் தன் சதையாடும்” என்னும் வாக்கியம் இகத்தினில் வழங்கும். ஆதலால் நீ போய் உன் தமையனை அடக்கஞ்செய்து வா” என்று உத்தரவு செய்தனர். உடனே விபீஷணன் போய் விசனமுற்று, அப்பாற் றேறினவனாய் அறக் காட்டருங்கடனை அன்புடன் செய்து, மற்ற அரக்கர் யாவருக்கும் அருங்கடன் முடித்து, ஆதிபாண்டரங்கள் அடியிணையில் வந்து தொழுதான். அப்போது இராமர் இளையபெருமானைப் பார்த்து “தம்பீ, இந்த விபீஷணனுக்கு இலங்கையைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவரக்கடவை” என்று கூறவும், அப்படியே இருந்த அரக்கரையும் மந்திரிமார்களையும் வைத்துக்கொண்டு சம்பிரமத் துடனே பட்டாபிஷேகஞ் செய்துவைக்க, அதைப் பெற்று மன மகிழ்ந்து வந்து ஸ்ரீராமருடைய மலரடியில் வணங்கி ஆசிபெற் றிருந்தான் விபீஷணன்.

அந்தவேளையில் அதுமார் - அங்கதன் - விபீஷணன் முதலிய யாவருந் தாயாரிருக்கும் அசோகவனம்வந்து ஜயங்கூறிச் சோபனம் பாடினார்கள்; ஆடினார்கள்; குதித்தார்கள்; கதித்தார்கள், இப்படி யாவரும் ஆனந்தபரவசராய்த் தாயார்பாதங்களிற் சரணஞ்செய்து, ஸ்ரீராமருடைய ஜயத்தைப் புகழ்ந்து, “அம்மணீ, தேவரீர்

“சுவாமியின் உத்தரவின்படி தரிசனத்திற்கு எழுந்தருளவேண்டும்” என்று இறைஞ்சவும், அந்தச் சொல்லைத் தேவாமிர்தம்போல் ஸீதாதேவி கேட்டு, அவ்விடம் விட்டெழுந்து தரிசடையுடனே சென்று ஸ்ரீராமர் பாதங்களில் வீழ்ந்து தண்டலிட்டுச் சமீபத்தில் நிற்க, அதுகண்ட தேவதேவன் ஸீதையைப் பார்த்து, “பெண்ணே, உன்னை அரக்கன் தொட்டு எடுத்துப்போய்ப் பத்து மாதஞ் சிறையில் வைக்கவும், நீ பிராணனுடனிருந்து நம்மிடத்திற்கு வரவும், நாம் அங்கீகரிக்கவும், உலகம் பழிக்கவும், உள்ளார் நகைக்கவும், அதனால் என்னுடல் நடுங்கி இலச்சைப் படவுமாக இருக்குங் காரியங்களுக்கு உடன்பட்டு; யுத்தஞ் செய்தேனும் உன்னை மீட்கவந்தவர்கள் நாங்களல்ல. எங்கள் ஐயா சடாயுவைக் கொன்ற பழியை முடித்துக்கொள்ள வந்து வெற்றிகொண்டோமே யன்றி, மறுவில்லாத சூரியகுலத்திற்கு வடுத் தேடிக்கொள்ள வந்தவர்களல்லர். ஆகையால் நீ மாசற்றவள் என்னும் வகையைத் தெரிவித்தால் உன்னை ஒப்புக் கொள்ளலாகும்” என்று சொன்னார்.

இறைவன் மொழியைக் கேட்டு, பக்கத்தில் ஒருவரும் ஒன்றுஞ் சொல்லாதிருப்பதைப் பார்த்த அம்மன், “சுவாமி, அரக்கன் வஞ்சித்து என்னை அபகரித்தான். அப்படி அபகரித்தவன் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளோடு இறக்கக் கண்டபின் யான் என் சரீரத்தை விட்டுவிடுவதே தருமம். ஆனதால் இப்போது தேவரீர் கைப்பாணத்தால் அவனிறக்கக் கண்டேன். இனிமேல் நான் பிறந்த குலத்திற்கும் புகுந்த குலத்திற்கும் பெருமை யுண்டாகும் படியாய் அக்கினிப்பிரவேசம் ஆகிறேன்” என்று நமஸ்கரித்துத் திரும்பி, அங்கதன் - அநுமார் - சுக்கிரீவன் - விபீஷணன் இவர்கள் யாவரையும் பார்த்து அருள்புரிந்து, இளையபெருமானை நோக்கி, “என் வினைவசத்தால் உம்மையும் இகழ்ந்து பேசினேன். அந்தக் குற்றத்தை மனதில் வைக்காமல் அக்கினிவிர்த்தி பண்ணிக்கொடுக்க வேண்டும்” என்று கேட்கவும் அண்ணனுடைய மனது அறிந்த நல்ல தம்பியானவர் ஒரு நொடிப்பொழுதினில் அக்கினி வளர்த்தார். வைதேகி அந்த அக்கினியைப் பிரதட்சணம் பண்ணி, “எனது வாக்கினாலும் - மனத்தினாலும் - காயத்தினாலும் - குற்றங்களுண்டா யிருக்குமானால், என் சரீரத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கக் கூடவது” என்று இரகு குல புங்கவனையும் இதயத்திற் சிந்தனை

செய்து, செங்கால் அன்னமானது செந்தாமரைத் தடாகத்தில் இறங்குந் தன்மைபோல் அக்கினிக்குழியிற் பாய்ந்தனள்.

அப்போது அந்த அக்கினிதேவன் தாயாரைக் கரத்திலேந்தி, ஸ்ரீராமமூர்த்தியை வணங்கி, “சுவாமி, உலகத்திலுள்ள யாவற்றையுஞ் சுடுகிற என்னை இந்தக் கற்பின் சுவாலை சுடுகின்றது” என்று வைத்து வணங்கவும், அம்மகாலட்சுமியை இராமரும் இலட்சுமணருங் கண்டு மனமகிழ்ச்சி கொள்ள, இவ்வளவு பாடு பட்டும் விறுதாவாய்ப் போய்விட்டதே என்று விசனப்பட்ட வானர வீரர்கள் முதலியபேரும் புளகாங்கிதம் பூப்ப, பிரமதேவன் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் ரிஷிச்வரர்களும் இராமரையும் இலட்சுமணரையும் வந்து கண்டு, இவர்களுடைய வீரப்பிரதாபமுள்ள தோள்களையும் விற்களையும் வாழ்த்திப் புகழ்ந்து, தாயாருடைய எண்ணமும் - மனவுறுதியும் - தீரமும் - பதிவிரதா பக்தியுந் தெரிவித்து, தசரத தரிசனமுஞ் செய்துவைத்து, “அயோத்தியாபுரிக்குப் போய்ப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக்கொண்டு ஸீதா லட்சுமண பரத சத்துருக்கள் அநுமத்சமேத ஸ்ரீராமச்சந்திரமூர்த்தியாய் வாழக் கடவது,” என்று வாழ்த்தி, “இன்னமும் உமக்கு வேண்டிய வரங்கள் ஏதாகிலும் உண்டானால் தருகின்றோம்” என்று சொல்லினர்.

அதைக்கேட்ட ஸ்ரீராமர் “ஓ மகான்களே, என்னுடன் வந்த எழுபது வெள்ளம் வானரப்படைகளும் பதினெட்டுவகைப் படைத் தலைவர்களுங் குறைவில்லாமல் நிறைந்து இருக்கவேண்டும்” என்று கேட்க, அப்படியே அருள்புரிந்து வாழ்பாடி அவர்கள் தங்கள் தங்கள் இடஞ்சேர்ந்தார்கள். மாதலியும் இந்திரவிமானத்தைக் கொண்டுபோனான். இப்பால் ஸ்ரீராமர் ஜானகியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, “உன்னுடைய பதிவிரதா தருமம் யாவர்களுக்குத் தெரியும்படியாகவும் ஆபத்து வந்த காலத்திலும் என்னுடைய நாமத்தையே உச்சரித்துக்கொண்டு இருந்த உன்னுடைய புத்தியின் விசேஷந் தெரியும்படியாகவும் இப்படிச் செய்த தல்லாமல் வேறல்ல. நீயுங் கற்புடைய ஸ்திரீகளுக்குக் கணவனே தெய்வமென்பதை நிலைநிற்கக் காட்டினே” என்று மிருது வசனங்களைப் பேசித் தம்பியும் படைகளும் வீரர்களும் அகமகிழ் விளங்கினார்கள்.

இப்படி ஸீதாசமேதராக எழுந்தருளிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியை யாவரும் நெருங்கிவந்து வணங்கி நிற்க, அப்போது தாசரதி விபீஷணனைப் பார்த்து, “நான் அயோத்தியைவிட்டு வனம் வரும்போது என் தம்பி பரதனுக்கு ‘பதினாறு வருஷமுங் கழித்துத் தசமியினன்று வருகிறேன்’ என்று சொல்லிய நாள் இன்று வந்தபடியால் நான் சென்று அவனைப் பார்க்கவேண்டும்” என்று சொல்லவும், விபீஷணன் புட்பகவிமானத்தைக் கொண்டுவந்து வைத்தான். அதில் யாவரும் ஏறிக்கொண்டு மந்திரத்தை ஜபித்தமாத்நிரம் அது, கூணப்பொழுதில் இலங்கைப்பட்டின முழுமையுஞ் சுற்றி, திருவணையையுந் தாண்டிச் செல்லுவதாயது. அப்போது ஸ்ரீராமர் கிஷ்கிந்தை-சம்பாந்தி - சடாயு இறந்த யிடம் அகத்தியர் ஆசீர்மம் - பஞ்சவடி தீரம் இவை யாவற்றையும் எல்லோர்க்குங் காண்பித்துக்கொண்டு, பரத்துவாசருடைய ஆசீர்மத்தில் இறங்கி அவர் வேண்டுகோளிற் போஜனத்திற்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது இராமர் அதுமாரைக் கூவி, “குகப்பெருமானையும் பரதசத்துருக்னரையுங் கண்டு என்வருகை சொல்லி வரக்கடவை” என்று அனுப்ப, அவர் ஸ்ரீராமஜெயமென்று அந்தரத்தில் எழுந்து கங்கைக்கரையில் வந்து, ஓரிடத்தில் பந்துக்களுடன் இருந்து ஸ்ரீராமரைக் காணோமே என்று கங்கையில் ஓடத்தைக் கவிழ்க்கப் போகிற குகப்பெருமானுக்கு “ஸ்ரீராமர் இதோ பரத்துவாசர் ஆசீர்மத்தில் வந்தார்” என்று சொல்லி, சஞ்சீவிமருந்து உதவி யதைப் போற் குகப்பெருமானே நிலைநிறுத்தி விட்டு, நந்திக்கிராமத் திற்கு வந்தார். அப்படி வரும்போது கௌசலை - கைகேயி சுமித்திரை முதலிய பட்டினத்து ஜனங்கள் எல்லோரும் விசனப்பட அக்கினி வளர்த்தி மூன்றுசுற்றில் விழ முயன்றிருக் கின்ற பரதனையுஞ் சத்துருக்னனையுங் கண்டு, “இதோ வந்தார் ஸ்ரீராமர்” என்று வானத்திலிருந்து மழைபோற் குதித்து, அக்கினியை யவித்து, அருள்மொழி கொடுத்து “ஐயா, உங்க ளண்ணாராகிய ஸ்ரீராமர் இலக்குமணரோடு ஸீதாசமேதராய் இவ்வயோத்தியை நீங்கி ஆரணியஞ்சேர்ந்து சூர்ப்பனகையை மூக்கு முலை யறுத்து, கரதூஷணரைக் காய்ந்து, மாயமானைக் கொன்று, இராவணன் ஸீதையைக் கொண்டுபோகக் கிஷ்கிந்தைக்கு வந்து, சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டந்தந்து வாலியைக் கொன்று, வானர

வெள்ளங்களுடன் கடலைத் திருவணைகட்டி, இலங்கையிற் சென்று இராவணன்முதல் யாவர்களையுங் கொன்று, இதோ ஸீதையம்மனுடன் பரத்துவாசர் ஆசீர்மத்தில் வந்திருக்கின்றார். நான் இராமதாதன், என்பேர் அதுமான்” என்று விளம்பி எழுந்து, கிளம்பி மீண்டும் பரத்துவாசர் ஆசீர்மத்திற்கு வந்து, யாவருடனும் பந்தியிலிருந்து ஸ்ரீராமருடைய பரிகலம்வாங்கிப் புசித்து, தாம் போய்வந்த சமாச்சாரங்களைச் சொல்லினர்.

அதுகேட்ட ஸ்ரீராமர், ரிஷிகள் முதலியபேர்களை நோக்கி, “உங்கள் ஆசீர்வசனத்தினாலும் இந்த அதுமானுடைய பேருதவியாலும் இராவணசங்காரஞ் செய்தேன்” என்று புகழ்ந்து வாழ்த்த யாவரும் மகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்தார்கள். அன்று அவ்விடத்திலிருந்து மறுகாட்காலமே யாவரும் புஷ்பகத்திலேறிக் கங்கைக்கரையில் வந்து, குகளை அழைத்துக்கொண்டு அபேபாத்தியாபுரி பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். பரதன் - சத்துருக்கன் - மந்திரிமார்கள் - பட்டினத்து ஜனங்கள் - கோசலதேசாதிபர் - கேகயதேசாதிபர் இன்னுமுள்ள சகலராஜர்களும் வந்து காசுத்தனை நெருங்கி வணங்கினர். வசிஷ்டராதி மகாமுனிவர்களையும் - தாய்மார்களையும், ஸ்ரீராமரும் இலட்சுமணரும் ஸீதையும் வணங்கி, சகலசெய்திகளையுஞ் சம்பிரமமாகப் பேசியிருந்தனர். பின் ஸ்ரீராமர் எல்லோருக்கும் விடுதி அமைத்து இருக்கச்செய்து, எழுபதுவெள்ளம் வானரச்சேனையும் படைத் தலைவர்களு நிறைத்திருக்கும்படியாக வீற்றிருந்தனர்.

அப்போது எத்தலோகமும் இத்தலோகத்திற்கு ஈடில்லை என்று எவர்களும் புகழும்படியாக அவ்வபேபாத்தியா புரியானது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய கர்ப்பம்போல நலம்பெற விருந்து, வசிஷ்டர் முதலிய மகாமுனிவரரும் - தாய்மார்களும் - தம்பிமார்களும் - மந்திரிமார்களும் - தந்திரிமார்களும் - மற்றுமுள்ள அளவற்ற பிரமுகர்களும் ஒன்றாகக்கூடி, இம்மண்டலமுழுமையும் - எண்டிசைப் பாலரும் - அண்டர்கள்யாவரும் - தொண்டர்கள்பலருங் கண்டு கண்களிக்க “ஸ்ரீராமச்சந்திரனுக்குக் கவின்முடி சூட்ட இன்று நாள் நன்று” என்றனர். உடனே ஸ்ரீராமர் தம்பியருடனே சடைமுடிகளைந்து, அம்புவியெங்கும் அருமையாயுள்ள, புண்ணியதீர்த்தம் புனிதமாய்மூழ்கி, வண்மை வேதியர் வாழ்த்தி அட்சதைகள், யெண்ணிலாதளிக்க எவர்களுங் களிக்க, மந்தர்வோமாக்கினி மறை வழி வளர்க்க, சுந்தரப்பணிகள் துலங்கவணிந்து ஸீதாசமேதராய்ச்

சீர்பெறவெழுந்து, சிங்காசனத்தில் ஜெயத்துடனிருக்க, எங்கோன் வசிஷ்டர் எடுத்தணிமுடியை, திங்கள்மும்மாரி சீர்பெறவழங்க, தருமந்தழைக்க, தானமோங்க, வேதம்வாழ்க வேதயர்வாழ்க, தேவராலயந் தினந்தொறுர்வாழ்க, நித்தியமாக சத்தியமோங்கி, மன்னுயிர் யாவையும் நின்னுயிர்போலக், காத்திரட்சிக்கக் கடனுனக் கென்றே, தரித்தனர்வேதஞ் சாற்றினர் புலவர், மங்கலவாசை மழையென முழக்கினர், விண்ணவர் பூமழை வியந்து பொழித்தனர், அந்தரதுத்துமி யாதிகளார்த்தன. இப்பால் : வரிசையாம் அரசர் வரி இறை கொடுக்க, மத்திரிமார்களும் மதுமுறை கூற, பகைவரின்றித் தொகையிலாச் செல்வம், நாளுக்குநா ளபிவிர்த்தியதாகி, தாரணிபுகழ் ஜானகிசமேதராய், பரத சத்துருக்கன் இலட்சுமணருடனே, யாவருங்களுக்க அயோத்தியை ஆண்டனன், கயாம்பூ வண்ணன் களங்கரகிதன், இரவிசுலோத்துங்கன் இராமச்சந்திரன்.

இச்சரித்திரத்தை இயம்பினோர் யாவரும் இகத்தினில் இன்பமாய் வாழ்வர்; பரத்தினற் பயனும் பண்புடனடைந்து, ஐயன் திருவடியடைந்துவாழ்ந்திடுவர் ஓவையகம்புரக்கு மாமதிக்குலத்தோய், வாய்மொழிதவறா வள்ளலே” என்று மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் வகுத்துரைத்தனர். இவையனைத்துங் கேட்ட பாண்டவர் - பாஞ்சாலி - தெளமியாசாரியர் - மற்றுமுள்ள பிராமணர் யாவரும் அம்மார்க்கண்டேயரை அந்தமுறை வணங்கித் துதிக்க, அவர் யாவரையும் வாழ்த்தி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, தமது ஆசீர்மத்திற் கெழுந்தருளினார்.

13. சித்திரசேனன் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி

அருவமாகியு முருவமாகியு மிரண்டலதாய்
அரிவையாயரும் புருடனாய் அவ்விரண்டலராய்த்
தருவதாய்த் தரிப்பவ னேற்பவன்றானாய்த்
தருவின்வண்ணமா மொருவனைச் சரணடைகுதுமே.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, பாண்டவர்கள் இவ்வாறு நல்ல காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண்டு பெரியோர்களுடைய ஆசியும்பெற்று சவுக்கியம் அடைந்திருக்குங் காலையில், அஸ்திநு

புரத்தி விருந்து வந்த ஒரு பிராமணன் தருமராஜனையும் தம்பிமார் களையும் பார்த்து முகம்வியர்த்து, கண்ணீர்சொரிந்து விசனமுற்று, “ஆ! ஆ! பஞ்சபாண்டவர்களை, உங்களையும் தெய்வம் இப்படிச் சோதித்ததல்லவா?” என்று ஏங்கி, கொஞ்சகேரஞ் சிலபிரியவசனங் களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு போயினன். இப்படிப்போனவன் திருதராஷ்டிர மகாராஜனைக் கண்டு ஆசீர் வதித்து, “ஓ அரசனே, உமது தம்பி பிள்ளைகள் ஐவரும் வனத்தி விருக்கிறார்கள். வெப்பில் - மழை-காற்று-குளிரெல்லாம் அவர்கள் மேல் தாங்கிக் காலபோஜனமும் இல்லாமல் வருத்தியிருந்து, பன்னி ரண்டு வருடத்திற் சென்றதுபோக நின்றதை ஓட்டிக்கொண்டு வரு கிறார்கள்” என்று சொல்லினர். அவன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட திருதராஷ்டிரன் வருத்தமடைந்து, பாண்டுபூதியைக் கருத் தில் நினைத்து “தம்பி, உன்னைப்போல் என்னைக் கொண்டுபோகா மல் உலகத்துள் வைத்து இந்தத் துன்பவார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்கச் செய்தனையோ? நான் வருத்தமுற நோக்காத உனக்கு மனம் வெறுத்ததோ?” என்று வாடி “விதாரனை அழைப்புகள்” என்று சொல்லினன். உடனே சாரணரோடி அழைக்க, அதுகேட்டு வந்து பணிந்துகின்ற தம்பியைத் தமையன் அருகிலிருத்தி, “அப்பா விதாரா, நானென்ன சொல்லுவேன்? வனத்திற் பாண்டவர்கள் மிகுந்த வருத்தமுற் திருக்கின்றார்கள் ளென்று கேட்டேன். அது கேட்டது முதல் எனக்கு உயிர் தாளக்கூடவில்லையே. இந்நாட்டிலே அரண்மனை வீட்டிலே சகலபோகங்களையும் அநுபவித்திருந்த என் தம்பி புத்திரர்கள், காட்டிலே வருந்திக் கலங்க, என்பாட்டிலே நான் இருப்பது நியாயமோ? இதென்ன தெய்வசகாயமோ? தம்பி, அவர்கள் நாளைக் கணக்கிட்டிருக்கின்றார்களாமே! இன்னும் எத்தனை நாளிருக்கின்றது? சொல்” என்று கேட்டான். விதாரன், “அண்ணா, ஆச்சுது இன்னும் ஒருவருஷந்தா னிருக்கும்போ விருக்கின்றது. அவர்கட்கு மற்றொரு வருத்தங்களு மில்லை. ஆனாலிப்போது மந்திரத் திற்கடங்கிய நாகம்போ விருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லக்கேட்ட கண்ணில்லாவரசன் நடுநடுங்கி, “அப்பா, நாளாய்விட்டால் இவ் விடத்திற்கு வந்து போர்புரிவார்களே! நமது குமாரர்கள் அனைவரும் மடிவார்களே! என் பிள்ளைகளை யழைத்துப் பாண்டவர்க ளுங்களை நீருக்குவரென்று கூறினாலும், என்னைச் சீறுகின்றார்களே! என் மனம் தேறவில்லையே! என் பிள்ளைகள் கோபம் ஆறவில்லையே!

எனக்கொரு ஆறுதலைச் சொல்லவேண்டுமடா தம்பி ” என்று பரிதபித்து வெருவினான். அப்படி வெருவிய அரசனை நோக்கி விதூரன், “ஐயனே, முன்ன மொருநாள் நாரதர் வந்து சிலமொழிகள் தந்து போயினார். அவைகளை நினைத்தால் மனம் திகிலடையும். அர்ச்சுனன் பரமேஸ்வரனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, அவருடன் விளையாடிப் பாசபதாஸ்திரம் பெற்று, காலகேய நிவாத கவசர்களைக் கொண்டு, இந்திரலோகப் பட்டமூங் கிரீடமும் பெற்று மேன்மையுற்று, அநேக அஸ்திரங்களெல்லாம் மந்திர முஷ்டிரியையுடன் கற்றுப் பூலோகத்தி லுற்றிருக்கின்றனென்றும், வாயுபுத்திரன் குபேர லோகத்திற்குப் போய், அநேக யட்சகின்னர சிம்புருடர் முதலிய பேர்களையும் மணிமாலையுங் கொண்டு வெற்றியடைந்து தனதனுடைய தனத்தைப் பெற்று, அதுமாரிடம் சினேகமும் வரங்களுந் தரக்கொண்டு அநேக இராக்கதரை யெல்லாம் அணுவாகச்செய்து பெரியோர்களுடைய ஆசீர்வசனம் பெற்றிருக்கின்றனென்றுங் கேள்வியுற்றோம். உம்முடைய பிள்ளைகளோ, ஒருவர்க் கடங்கினவரல்லர். என்ன செய்யலாம் ?” என்று சொல்லி வாயடங்கினன். அதுகேட்ட திருதராட்டிரன் பின்னு நடுங்கி, “ஆம்: ஆம்: நீசொன்னது சரியே. ஐயோ! முன்னிருந்த பலபராக்கிரமம் போதாதென்றே இன்னமும் இப்பேர்ப் பட்ட திறங்களெல்லாங் கைக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்? இஃதெல்லாமலும் முன்னொருநாள் உன்னை யழைத்து யான்யோசிக்கும்போது, ‘பாண்டவர்கள் கணைக்கும் இவர்கள் தலைக்குங் கணக்குச் சரிப்பிடித்திருக்கின்றான் நமன்’ என்று துணிந்து சொல்லி இருக்கின்றாய். இப்போது என்ன செய்யலாந் தம்பி? நான் வெம்பி, உன்னை நம்பிக் கேட்பதற்கு உறுதிமொழி கூறக்கடவை ” என்றான்.

அதைக்கேட்ட விதூரனானவன், “ஐயா, யான் என்ன சொல்வேன்? தேவரீர் பிள்ளைகள் ஒழுங்கானவழிக்கு வரார்கள். நமக்கு மாத்திரம் பிள்ளைகளென்னும் பாசத்தினால் மனஞ்சஞ்சலிக்கின்றது. இதனா லென்ன லாபம்? தேவரீர் பிள்ளைகள் ஒருவர் சொல்வழியு நடப்பவர்களல்லர். தெய்வசித்தமும் இப்படி யிருக்கின்றது. நாம் செய்வதென்னை? தைரியம் விடாம லிருப்பதே தவம் ” என்று கூறினான். இதனைக் கேட்டிருந்த ஒரு தூத னோடிச் சுயோதன னிடத்திற் சொன்னான். உடனே அச்சுயோதனன் மாமனையுங் கர்ணன்

னையுந் தம்பியையும் அழைத்துக்கொண்டு, தந்தையிடம் வந்து பணிந்து இதனைச் சொல்லுகிறான்.—

விதரனாற் பாண்டவரின் வன்மைகேட்டுப் பயந்த திரிதராட்டிரனைத்
துரியோதனன் தன் வன்மைகூறித் தேற்றுவதல்

“ஐயா, பஞ்சபாண்டவர்களைக் குறித்து ஏதோ சிலவார்த்தைகள் தங்களிடத்தில் வந்து பேசியவர்கள், தவத்திலும்-வரத்திலும் உரத்திலும் அவர்கள் இப்போது சிறத்திருக்கிறதாகச் சொன்னார்கள். உங்களுக்கு என்னால் துயரம் வேண்டியதில்லை. நீரேன் விசனத்தினால் உருகி வருந்துகின்றீர்? எனக்குப் பலமில்லை யென்றும் அவர்கள் சகலபலமு முடையவர்களென்றும், உமக்குச்சொல்லுகின்றவர்கள் வார்த்தை எப்போது தெரியுமென்றால் மூன்றாங்கட்டவிழ்க்கும்போது தெரியும். ஹரிஹரப்பிரம்மாதிகள் அவர்களுக்கு மாத்திரம் உறவும், எனக்குப் பகையுமென்று நினைக்கவேண்டாம். மத்திரங்களுக்கு அவர்கள் மாத்திரஞ் சுதந்தரர்களென்றும், நான் பரமத்திரனென்றும் உன்னதீர். எனக்குச் சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த காடிருக்கின்றது; அவர்களுக்குச் சருகுவிளைந்த காடிருக்கின்றது. நூறுபேர் யாங்கள் அண்ணன் தம்பிகள்; அவர்கள் ஐந்துபேர். எங்களுக்கால போஜன சவுக்கியமுண்டு; அவர்களுக்கு அகால போஜன அசௌகியமுண்டு. நாங்கள் சிங்கம்; எங்களால் அவர்கள் படப்போகிறது பங்கம். பரசராமனை ஜயித்து ஜிதேந்திரியராய் இருப்பவராகிய பிஷ்மாசாரியரும், அங்கதேசாதிபதியாகிய கர்ணனும், தனுவலாசிரியராகிய துரோணரும், திரிலோக கண்டகனாகிய அசுவத்தாமாவும் சத்தியவசன உத்தமராகிய கிருபாசாரியரும், இவ்வுலகத்தரசர்களில் தேவரைக் கொல்லும் வல்லவர்களும், எண்ணற்ற இராக்ஷச சிரேஷ்டர்களும், எண்ணிசையிலுற்ற மண்டலேசுவரரும், கணக்கிறந்த சேனைகளும், திவ்ய தேவாஸ்திரங்களும், வஜ்ரதேகமும் குன்றாத கவசமும், அரவத்துவசமும் ஆகிய இத்தியாதி பலங்களுமுடைய யான், அவர்களுக்கஞ்சேன். என் பலமும் யானும் வெளிப்படுங் காலையில், அவர் பெற்ற வரமும் உரமுங் கெடுங்கேட்டை நீர்கேள்விப்படப் போகின்றீர். கலைப்பார் கலைத்தாற் கல்லுங்கரையும். அதுபோற் பற்பலபேருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு மயங்காதீர். இவ்விடத்தில் நம்முடைய அன்னங்களையும் வஸ்திரங்களையும் அநுபவித்து உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கும் அவர்களைப்

போல், கடவுளும் பட்சபாதமா யிருக்கமாட்டார்” என்று உறுதி கூறிய செல்வக் குமாரனை, இருகண்ணுமற்ற அரசன் இறுகத் தழுவி அணைத்து அப்போதே பாண்டவர்களை ஐயித்ததுபோல் அகமகிழ்ந்து முகமலர்ந்து, “அடா என் செல்வனே, அப்படியானால் உன்னிஷ்டப்படி சுகமாக விருக்கக்கடவை” என்று விடைகொடுத்தனுப்பினன். உடனே அவனும் நமஸ்கரித்துச் சென்றான். பின் துஷ்ட சதுஷ்டாளான நால்வருங் கூடி ஆலோசிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

பாண்டவர்களை அவமானப்படுத்த துரியோதனாதியர்

ஆலோசித்தல்

துரியோதனன், “சகுனிமாமா, ஓ கர்ணமகாராஜனே, தம்பி துச்சாதனா, இந்த விதுரனானவன் பாண்டவர்களிடத்திற் சென்றான் போலும். அவர்கள் இவன் காலிலும் கையிலும் விழுந்து அழுது முறைபிட்டதின்பேரில், அங்கிருந்து இங்குவந்து எரியுங் கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவதுபோலவும், அந்தமரத்தில் பேயுண்டென்று அருந்தல் செய்வதுபோலவும், நமது அரசனிடத்திற் பொய்யு மெய்யுமாகக் கலந்து பயத்தைப் புகட்டிவிட்டான். முன்னமே நொந்திருக்கும் தந்தையானவர் இந்த வசனங்களைக் கேட்டவுடனே அதுவேதிகிலாய் அவஸ்தையுற்றார். ஆகையால் அவர் நமதுபிள்ளைகள் பலசாலிகள், பாண்டவர்கள் பலவீனரென்று தெரிந்துகொள்ள, ஒன்று செய்யவேண்டுமென்று சிந்தை கொண்டேன். இதற்குத் தகுந்த யுக்தி பண்ணுவீர்களானால் எனக்கு இந்த விசனம் நீங்கும். யானும் என் தந்தையுஞ் சேர்ந்து பல வேலைகளை முடித்துப்போடுவோம்” என்று சொல்ல, கர்ணன் “அரசனே, தருமராஜனுடைய செல்வ முதலிய யாவும் நீர் பெற்று, இலட்சுமிகடாக்ஷத்தினாற் பெருமையுற் றிருக்கின்றீர். அவர்கள் காடேகதியாய் முகம்வாடி, பழிதேடி, உருமாறி, நிலங்கீறி ஒடுங்கி யிருக்கின்றார்கள். நமது நகரத்திற்குச் சமீபத்திலும் வந்திருக்கின்றார்களாம். ஆகையால் குபேரசம்பத்துடைய நீர் தம்பிமார் கூட்டத்துடன் அலங்கரித்துக்கொண்டு, நமது அந்தப்புர ஸ்திரீகள் யாவரும் ஆடையாபரணாலங்காரத்துடன் பணிப்பெண்களுடன் சேர்ந்துவர, இரதகஜதாரகபதாதியர் யாவருங் கொடி-குடை-குஞ்சம்-பிஞ்ச முதலிய சின்னங்களோடு பேரி-டங்கா-பூரி-மேளம்

முதலிய வாத்திங்களு முழங்கிவர நாளைய தினம் பாண்டவரிருக்கும் வனத்திற்போ யிறங்கி, பலவித சித்திரான்னங்களும் - பல வித பதார்த்தங்களும் - பலவித பலகாரங்களும் - பலவித பாயசங்களும் அமைத்துப் புசித்து, சந்தனம் - புஷ்பம் - பன்னீர் புனுரு ஜவ்வாது முதலியவைகள் பூசி, பஞ்சவிடயத்தோடு பரிமள தாம்பூலவகைகள் கொண்டு, அளவற்ற அரம்பாஸ்திரீகள் நடுவில் தேவேந்திர போகம் போலும், அநேக நகரத்திரங்களின் நடுவில் ஒரு சந்திரன் பிரகாசிக்குந் தன்மைபோலும் - வெருவாகிய பெண்சிங்கத்தின் மத்தியில் ஓர் ஆண்சிங்கம் உலாவுதல் போலும் நீருங் குணவதிகளாகிய இராஜஸ்திரீகள் இத்தனைபேரும் யாமும் பவனி வருவோமானால், நம்மைக் கண்டவுடனே பாண்டவர்கள் உயிரை விட்டுவிடுவார்கள். இஃதல்லாமலும் திரௌபதி நல்ல வயதின்யுடைய பாலிய ஸ்திரீயாகையால், உங்களுடைய ஸ்திரீக ளெல்லாரையும் பார்த்தவுடனே வயிறெறிந்து, 'அடா பாவிகளே, ஒவ்வொருவனுக் கிருக்கும் பெண்சாதிகள் உயர்ந்திருக்கும் சீருஞ் சிறப்பும் பார்த்தீர்களா? ஐந்து பேருக்கும் நானொருத்தி மனை யாட்டியாக அமைந்தும், நானிருக்கும் அலங்கோலங்களைக் கண்டீர்களா? உங்கள் பவிஷு இவ்வளவுதானா?' என்று கேட்பாள். அந்த வசனத்தினால் வரும் விசனத்தினால் பாண்டு புத்திரனாகிய தரும ராஜன் இறக்கவேண்டும்; அல்லது அந்த வனத்தை விட்டுப் பறக்க வேண்டும்; இல்லாவிட்டால் பாஞ்சாலி பாண்டவர்களைத் தூவுதித் து விட்டு உம்மிடத்தில் வந்து சரணம் புகுந்து, 'என்னையுங் காப்பாற்றும்' என்று இறக்கவேண்டும். இந்த உபாயத்தால் எந்த விதத்திலாவது பாண்டவர்கள் நமது கண்ணிலுஞ் சிந்தையிலும் படார்கள்" என்று சொன்னான்.

இவைகளைக் கௌரவ முதல்வன் கேட்டு, கர்ணனைக் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு, "அண்ணா, என்னெண்ணப்படி நன்றாய்ச் சொன்னீர், ஆ! ஆ! இது மகா நல்ல யோசனை. சரிதான்; இப்படிச் செய்வதற்கு நாம் அந்த வனத்திற்குப் போகவேண்டும். நமது இறையறிந்தால் அனுப்பமாட்டாரே; இதற்கெப்படி உபாயம்?" என்று வினாவும்போது, சகுனி "என்னருமை மருமகனே, நமது பசுக்கூட்டங்களை மேய்க்கும் ஆயனொருவனை அரசனிடத்தனுப்பி வைத்து, காட்டிலிருக்கும் வேங்கைகள் கன்றுகளையும் பசுக்களையும் கொன்றுவிடுகின்றன. இன்றுவரையிலும் இறந்து சென்றது

இருபது என்று புகன்றால் நாம் அவரருகில் நின்று, வேட்டைக்குப் போக உத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளுவோம்” என்றான்.

சோமன்குலத்துதித்து நந்தியாவட்டத் தாமம் புனைந்த கோமான் குலுங்க நகைத்துக் கொண்டாடி, “ஓ சீமானே, இந்த மதியை எங்கே வைத்திருந்தீர்?” என்று மகிழ்ந்தவனாய், உடனே தூதரையோட்டி ஆயருக்குத்தலைவனே அழைத்துவரச்செய்து, அவனுக்குத் தக்கபடி போதனைசெய்து, திரிதராஷ்டிரனிடத்தில் நாளைக்காலையிலே செல்லென்று உத்தரவு செய்தான். அப்போது செங்கதிரோன் மேற்றிசையில் மறைத்துசென்று, இரவு கழிந்த பின்பு கிழக்குத் திசையில் உதயமானான். அஃதெப்படி யிருந்த தென்றால், பாண்டவரிடத்திற் சென்று துரியோதனனுடன் சில பாவிசைஞர் சேர்ந்து இந்த யோசனை செய்தார்களென்று சொல்லிப் போய், சித்திரசேனையுங் கண்டு படையுடன் வரச்சொல்லித் திட்டப்படுத்தி வைத்து, தானும் மறுநாள் இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்க வந்ததுபோலிருந்தது.

துரியோதனாதியர் திருதராஷ்டிரனிடஞ் சென்று வேட்டைக்குப்

போக உத்தரம்பெற்றுப் பிரயாணமாதல்

அந்தவேளையில் அரவத்துவஜ நெழுந்து நித்தியவிதிகள் முடித்துக்கொண்டு, மாமனும் அங்கர் பூமனுஞ் சூழ்ந்துவரத் தந்தையின் அரண்மனையிற் புகுந்து சென்று நமஸ்கரித்து ஆசி பெற்று நின்றான். அந்தவேளையிற் பசுக்காப்போன் வந்து ஆசார முகப்பி லிருந்து, மிருகங்களினால் நேரிடும் உபத்திரவங்களையும் பசுவின் நஷ்டத்தையுஞ் சொன்னான். அதை அங்கிருந்த உயிர்ச் சேகவன் கேட்டு ஞாடியி லோடிவந்து, அரசனுடைய அடிமல ரிணையை இறைஞ்சி வாய்புதைத்து நின்றுரைக்க, அம்மகாராஜன் கேட்டுச் சற்றுநேரம் யோசித்து, தன்னிடத்து வந்திருந்த கர்ணனையுஞ் சகுனியையும் எச்சரித்து, “பாண்டவர்கள் அவ்விடம் வந்திருக்கின்றதாகக் கேள்வியுற்றேன். என் பிள்ளைகள் அவ்விடம் போனால் அவர்கள் இவர்களைப் பார்க்கும்போது வயிறெரிவார்கள். இவர்கள் மாத்திரம் இவ்வளவு சவுக்கியத்தை அநுபவிக்கிறதும் நான் வருத்தப்படுகிறதாவென்று, துண்டகரனாகிய தண்டதரன் கண்டால் விடமாட்டான். ஆகையாற் சுயோதனன் முதலிய பிள்ளைகள் தவிர மற்றையர்கள் போய் மிருகபயத்தை அகற்றி

சித்திரசேனன் சருக்கம்

வாருங்கள்” என்றுன். அதைக்கேட்ட சகுனி “அத்தான், என்ன நீங்க ளிப்படி உத்தரவு செய்கின்றீர்கள்? பாண்டவர்கள் எந்தவனத்தி லிருக்கின்றார்கள்? நாம் எந்த இடத்திற்குப் போகப் போகிறோம்? அவர்களிருக்கு மிடத்தில் நமக்கென்ன காரியம்? கயிறு சுருட்டி விட்டதுபோற் போய் வரவேண்டியதே யன்றி வீணான காரியத்திற்குப் போகமாட்டார்கள் தங்கள் குழந்தைகள். மேலும் ‘அரசில்லாப்படை வெல்லுமா? ஆளனில்லாப் பெண்ணுக்கு வாழ்வு உண்டா?’ என்று பெர்யோர் சொல்லுவார்கள். அது போல் அரசருக்குரியது வேட்டையாடல்; நல்லது அப்படிச் சென்றாலும் பாண்டவர்கள் கண்டாலும் சபையிற் கூறிப்போன பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்தல்லவோ பேசவேண்டும்? அவர்கள் இதினிடையி லொன்றுஞ் செய்பார்கள். அவர்கள் வெகு யோக்கியர்கள். சத்தியத் தப்பி நடக்கமாட்டார்கள். அதுபோகட்டும் நமக்கென்ன அவர்களிருக்கும் இடத்தில் வேலை? நாமேன் அங்குப்போக வேண்டும்?” என்று சொல்லித் துரியோதனனைப் பார்த்து, “அப்பா மருமகனே, இறைவர் சொல்லுவது சிலருக்குக் குறைவாயிருந்தாலும், அதைத் தருமநீதியென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே? ஆனால் நமது பசுக்கள் அவ்விடத்திலிருக்க வேண்டியதென்ன? அது சரியன்று. இன்னும் அவைகளை அப்பாற் போகச்செய்து, மிருக வேட்டையுமாடிச் சீக்கிரம் வந்துவிடுங்கள்” என்று சொன்னான். இப்படிச் சகுனியின் வார்த்தையைக் கேட்ட இராஜன், “நீர் போக வில்லையோ?” என்று கேட்க, “தம்பிகள் போகின்றார்களே நான் என்னத்திற்கு?” என, “அது சரியல்ல, நீருங் கூடப்போய் பிள்ளைகளை ஜாக்கிரதையாய் அழைத்து வாரும்” என்று கட்டளை யிட்டான். அதைக் கேட்கவே யாவரும் நல்லதென்று வணங்கி, அப்பெரிய அரசனிடத்தில் உத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு மகா சந்தோஷத்தோடு திரும்பினார்கள்.

இப்பால் யாவரும் இராஜசபையில் வந்து பறையறைவோனை அழைத்து, வணங்கா முடியுடைய மகாராஜன் வேட்டைமார்க்கம் போகின்றார். யாவருஞ் சகல அலங்காரங்களுடன் புறப்படத் தக்கதென்று விளம்பவைத்தார்கள். கர்ணன் - சகுனி - துச்சா தனன் முதலிய தம்பிமார்கள் யாவரும், உயர்ந்த இரத்தின முடிகளும் - கவசங்களும் - ஆயுதங்களுந் தரித்துக்கொண்டு சகல வித அலங்காரங்களுடனே புறப்பட்டார்கள். துரியோதன மகா

ராஜன் கேயூரம் - மணிமகுடம் - குண்டலம் - மதாணி -
வாகுவலயம் வச்சிராங்கி - தும்பிப்பதங்கம் - மோகனமலை -
முத்துச்சரம் - இரத்தினக்கோவை - பத்துவிரல்களுக்கு மாதர்
மயங்கு மோதிரங்கள் - பட்டை அரைஞாண் - வீரகண்டை -
அரைப்பட்டிகை - திவ்யாஸ்திரங்கள் - செந்தூரத்திலகம் முத
லானவைகளோடு, சந்தன முதலிய பரிமளவர்க்கங்களும், நந்தி
யாவட்ட முதலிய கொந்தலர்மலைகளும், விந்தைவிந்தையாக
அணிந்தெழுந்தான். துரியோதனதிகள் நூறுபேருடைய பத்தினி
மார்களும், முத்துப்பணி - இரத்தினப்பணி - கொத்துச் சித்ரப்பணி
முதலியவைகள் குலுங்கப் பாதாதி கேசபரியந்தம் அணிந்து,
அநேகம்பேர் பாங்கியருஞ் சூழ, பணிப்பெண்கள் தாழ, பாதல
ஸ்திரீகளுங் காதலுற்றோங்க, பல்லக்குகள் - இரதங்கள் -
குதிரைகள் - பெண்யானைகள் - விமானங்கள் முதலியவைகளிலேறிப்
புறப்பட்டார்கள். மறுதேசத்து அரசர்களும் வாகனாதிகளுடன்
வந்தார்கள். அப்பால் விண்ணவர்களுள்ளாரங் கண்களிகூர,
பெண்ணினங்களுடன் எண்ணங்கள் நிறைவேற, அண்ணலும்
இரதத்திலேறி, பேரி - டாங்கா - முரசு - காகளம் - கொம்பு -
கரண - பூரி - மத்தளம் - தாளம் - மேளம் முதலான வாத்தி
யங்கள் முழங்க, குடை - கொடி - குஞ்சம் - பிஞ்சம் - மகர
தோரணம் - கருட்டால் - அநுமடால் - சிங்கடால் - வேங்கைடால்
வீரடால் - ஆலவட்டம் - தாலவட்டம் முதலிய விருதுகள்
விளங்க, அரவக்கொடி அண்டமளாவப் பிடிக்க, அதுகண்ட
துத்துமி அசனியேறென இடிக்க, சமுத்திரம் புரண்டு தரணியில்
திரண்டு வருவதைப்போல் வெளிவந்து, கட்டியர் - பட்டுவான்கள் -
வந்தியர் - புகழ்வோர் இவர்கள் யாவரும் பாடிக்கொண்டாட,
சில மங்கையர் நீராஞ்சனமெடுக்க, பல நங்கையர் பூரண கலசஜீபம்
பிடிக்க, சில அரிவையர் நிறைகுட மேந்திவர, பல தெரிவையர்
சாமரை இரட்டிவர, சில வஞ்சியர் கயலினை நீட்ட, பல
கொஞ்சியர் கண்ணாடி காட்ட, இவ்விதமான அஷ்டமங்கள்
வரிசைகள் நாற்புறங்களிலும் புடைசூழ்த்து வரும்படியாகிய போக
யோக சம்பிரமத்துடனும், நடன சங்கீதகோலத்துடனும், புறப்
பட்டுக் காட்டுக்கு வந்து அன்று போதுமளவும் வேட்டையாடி
மிருகங்களைக் கொன்று தின்று, கூடவந்த ஆயர்கட்கெல்லாம்
வெகுமதி கொடுத்தனுப்பி, அன்றிராத்திரி அவ்விடத்திலிருந்து மறு

நாட் காலமே யாவரோடும் நித்தியவிரத முடித்துக்கொண்டு, பாண்டு பூபதி பரிந்துபெற்றெடுத்த மன்னவர் ஐவரும் மறையவருடனே வணங்கியிருந்து மகத்தைப் புரிந்து மகிழ்வற்றிருக்கும் வனத்திற்கு வந்து, மாதருந் தாமும் வரிசை வரிசையாய் மானினம் போலும் மயிலினம் போலும் வளைந்து வளைந்து வனமெலாந் திரியா நின்றனர். இவர்களைப் பெல்லாம் பாண்டுபுத்திரர் பார்த்தும் பாரா திருந்தனர்.

துரியோதனன் அங்கு ஜலக்கிரீடைக்கு வந்த கந்தர்வராஜன்

படைகளோடு தன்தம்பியர் முதலியோரை விடுத்து

வம்புப்போர் விளைத்தல்

அந்தவேளையில் வந்த யாவரும் வியர்த்து வெதும்பி வெய்யிலால் வதங்கினவர்களாய், தாப்பிலிருந்த தோப்பினைக்கண்டு, தண்ணீர்த் தடாகமுஞ் சந்தனச் சோலையும் நிறைந்து இளைப்பினைத் தீர்க்கும்படியான வளப்பமிசூந்த இவ்வனத்தி லிறங்குவோமென் றெண்ணி நடந்து, அரசர் - அமைச்சர் - அன்பினோர் - ஸ்திரீகள் ஆகிய இவர்கள் தங்குவதற்கும், இரதகஜதுரகபதாதிக ளிருப் பதற்கும், தகுந்த இடம்பார்த்துக் கூடாரம் போடுங்கொண்டு தூதரை அனுப்ப, அந்தப்படியே சாரணர் விரைவாகப்போய்ப் பார்க்கும்போது, கோபக்கண்களும் - சூத்தாயுதங்களும் - கூரிய வேல்களும் - கொடிய சூலங்களுங்கொண்டு, கூட்டமாகக் காவ லிருக்குந் கந்தர்வச் சேனைகளைக் கண்டு, திரும்பி யோடிவந்து, “ஐயா, அந்தவனத்திற் கந்தர்வராஜன் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடை செய்கின்றாராம். ஒருவரும் வரக்கூடாது என்று காவலாளிகள் காவலிருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லவே துரியோதனன் கோபங்கொண்டு, “யாரானபோதிலும் ஒட்டிவிட்டு இடத்தைக் கைவசப்படுத்துங்கள்” என்று சில வீரர்களையுஞ் சாரணர்களையும் அனுப்பினான். அவர்க ளோடிவந்து “யாப்பா காவலாளிகள்? சீக்கிரம் ஒடிப்போங்கள். ஜகத்க்ஷுணாகிய வணங்காமுடி யுடை யோன் இராஜஸ்திரீகளுடனே வந்திருக்கின்றார். அவர் இவ்விடத்தில் இன்று பொருந்தி யிருப்பாராகையால், நீங்களெல்லோரும் அப்பாற் போகவேண்டியது. தாமசஞ் செய்யாதீர்கள். தலை போய்விடும். விரைவில் நீங்கிவிடுங்கள்” என்று ஒங்கிச்சொன்ன வார்த்தையை அவர்கள் கேட்டு, “போங்களடா தூங்கிவிழுகின்ற சோம்பற்

பயல்களே ! உங்களுக்கும் உங்கள் இறைவனுக்குஞ் சாகுங்காலஞ் சம்பவித்ததோ ? ஏன்காணும் வழியிலிருக்குங் கோடாரியை வலுவிலெடுத்திக் காலிலிட்டுக் கொள்ளுகிறீர் ? ஏது காரணத்திற்காகத் தான்சாக மருந்துதேநீர் தன்மைபோல் கேடு தேடிக்கொள்ளுகின்றீர்கள் ? ஒடிப்பிழையுங்கள் ” என்று கந்தர்வர் சொல்ல, உடனே போய் அவர்கள் துரியோதன ராஜனிடத்திற் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்டு அவன் கோபங் கொண்டு பக்கத்திலிருந்த படைவீரரை நோக்கி, க்ஷணத்தில் யாவரும்போய் அக்கந்தர்வச் சேனைகளை மடக்கி யடித்துத் துரத்துங்கள் ” என்று ஆக்யாபித்தான். உடனே அவர்கள் யுகாந்தமாருதத்தைப்போலோடி, கந்தர்வச் சேனைகளை நோக்கி “ உங்களுபீர்க ளொழியுமுன்னக ஒடிப்பிழையுங்கள் ” என்று உரத்துச்சொல்லவும், அவர்க ளிவர்களைப் பார்த்து, “இது மானிடர்களுக்குத் தகுந்த வனமல்ல ; தேவரும் யக்ஷ கந்தர்வரும் - கடவுளார் மூவரும் முனிவர் முதலிய மூதறிவோரும் சத்தியவான்களுந் தனித்து வந்து சஞ்சரிக்குமிடம். இந்தவிடத்தில் எங்களிறையாகிய சித்திரசேனன் சிலஸ்தீர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடிக்கொண் டிருக்கின்றார். நீங்கள் தெரியாமல் துரிதப் படுகின்றீர்கள். யமதருமராஜன் உங்களை இவ்விடத்திற் கனுப்பினான் போலுமிருக்கின்றது. ஐயோ ! நீங்கள் விரைவிற்போய் உங்களுடைய அறிவில்லா அரசனுக்குச் சொல்லுங்கள் ” என்று அகற்றி விட்டார்கள்.

உடனே எல்லாச்சேனைகளும் ஒடிவந்து அவர்களுரைத்த படியே தெரிவிக்க, அதைக்கேட்ட துரியோதனன் ஒங்காரங்கொண்டு, துச்சாதனன் தவிர மற்றத் தொண்ணூற்றெட்டுத் தம்பிமாரையும் இரதகஜதுரகபதாதிகளோடு சேர்த்து, அவ்விடத்தில் இடும்பு சொல்லியபேர்க ளெத்தனையோ அத்தனைபேரையுஞ் சாய்த்து வரக் கடவதென்று அனுப்பினான். அப்படியே யவர்கள் சென்று, அதிக பராக்கிரமத்தோடு விற்பிடித்து, பற்பல வார்த்தைகளைப் படித்து, அவ்விடத்திற் காவலிருந்த யாவரையு மடித்துப் போர்புரியும்போது, சிலரோடிச் சித்திரசேனனுடைய சேனாதிபதிக ளிடத்திலே தெரிவித்தார்கள். அவர்கள் பெருங்கும்பு கூடிவந்து நானுகத்திலும் வளைத்துக்கொண்டு, “ ‘கொட்டினால் தேள்-இல்லா விட்டால் மண்தூள் ’ என்னுந் தன்மையைக்கொண்ட அறிவிலாதவர்களே ! ” என்று வில்லை வளைத்து நானேறிட்டுக் குணத்தொனி

செய்து, ஒருமுகப் பகழி - இருமுகப் பகழி - மும்முகப் பகழி - நான்முகப் பகழி - ஐம்முகப் பகழி இப்படியாகக் கணக்கிறந்த கணைகளைத் தொடுத்தார்கள். அப்போது இவர்களும் இளைக்காமல் சளைக்காமல் - களைக்காமல் ஒருமுகத்திற் காயிரமாயிரம் பாணமாகப் பற்பல அஸ்திர சஸ்திரங்களை விடுத்துப் போர்புரியும்போது, கடுகடுத்து வந்த கந்தர்வசேனைய ளோங்கி, காலாட்களையும் - மேலாட்களையும் - வில்லாட்களையும் - மல்லாட்களையும் - சின்ன பின்ன மாகும்படி சிதைத்து, தேருருளைகளை யெல்லா மழித்து, ததுசை முறித்து, சாரதிகளின்தலைகளையு மறுத்துப் பதைபதைக்க வதைத்தார்கள். அக்காலையிற் சேனைகளும் வீரர்களுந் தியங்கி மயங்கித் திகில்கொண்டு வாடியும், அச்சேனாவீரர்களோடு வந்த தம்பிமார்களுந் தங்களுடைய சவுரியங்களெல்லா மடங்கித் தேக முழுமையுஞ் செந்நீர் புரண்டோடியும், தேர்கள்முதலிய வாகனங்களெல்லாந் துகளாகிப் பறக்க நாடியும், அண்ணன் கண்ணெதிர் வந்து நின்று கலங்கினார்கள். இதைக்கண்ட கௌரவ முதல்வன் நெருப்புப்பொறி பறக்கும்படி கரங்களை ஏற்றி, நெட்டுயிர்ப்புடன் நெடுங்கோபத்தைச் செலுத்தி, நெடநெடவெனப் பல்லைக் கடித்து வில்லைப்பிடித்து வளைத்து, கடகடவெனத் தேரோடவும் - கிடுகிடு வெனப் பூமிகுலுங்கவும் - மடமடவென மரங்கள் முறியவுமாக, படபடவென வருவதானான்.

சகுனியுங் கர்ணனுங் கந்தர்வராஜனாற் கலங்கித் துரியோதனனைத் துனியேவிட் டோடிப்போதல்

அதை நோக்கிப் பக்கத்திருந்த அங்கர்கோமானும் - சகுனியும் துச்சாதனனும் - பட்டவர்த்தனரும் - மன்னர் மண்டலீகரும் - படைவீரர்பலரு நெருங்கிச் சுயோதன மகாராஜனைப் பார்த்து, “நாங்களெல்லாரு மிருக்கத் தேவரீர் இந்த அற்பகாரியத்திற்குப் பிரவேசிக்க வேண்டுமோ?” என்று ஆக்ரமித்து, அரசனைப் பின்னோக்கித் தாங்கள் முன்னோக்கிச் சென்று, பாரியவில்லை நிறுத்தி வணங்கி, பாதலத்துரகரு மீதலத்தமரரும் பயந்துநடுங்கப் பலமான திவ்வியப் படைகளை யேவி, பார்நிறைந்து வளைந்த கந்தர்வ சேனைகளையுஞ் சேனாதிபதிகளையுங் கண்கலங்கச் செய்து, புண்க ளாகக்கொய்து, கரங்கள் - சிரங்கள் - உரங்கள் - வரங்கள் முதலிய யாவும் தவிர, கடிய கொடிய விஷங்கொண்ட அம்புகளை யெங்

கெங்குங் கிண்டச் சொரிந்து, கைவிலும் போய் வாய்ச்சொல்லும்போய்க் கந்தர்வர் யாவரும் நொந்து வருந்தக் கண்டதுண்டமாகக் கலக்கிவிட்டார்கள்; அவர்களை விலக்கிவிட்டார்கள். அதனாற் கண்கெட்டோர் சிலர்; புண்பட்டோர் சிலர்; மண்கண்டோர் சிலர்; விண்கொண்டோர் சிலர் என்று சொல்லும் படியான நிலையை அடைந்தனர். அப்போது காடுகளெல்லாம் இரத்த வெள்ளமாக ஓடவும், கண்ட விடங்களெல்லாம் தலைபோன முண்டங்கள் நின் றாடவு மாயின. உடனே காய்ந்த கணைகளினால் மாய்ந்தவர் போக, மீந்தவர்க ளோடிக் கந்தர்வராஜனிடத்திற் கலங்கித் தொழுது அழுதார்கள். அவர்களைக் காணவே ஜலக் கிரீடைசம்பிரமங்களை விட்டு, தனது ஸ்திரீ ஜனங்களை யெல்லாம் இரதத்திலேற்றிவைக்கும்படி சாரதிகளுக்கு உத்தரவு செய்து, சில காவலாளிகளையும் அவ்விடத்தில் நிறுத்திவைத்துவிட்டு, தான் அலங்காரஞ் செய்துகொண்டு சயந்தனமேறி, பதினாயிரம் பட்டவர்த்தனருஞ் சேனாநாயகருஞ் சூழ்ந்து இரதஞ்செலுத்தி வரும்படியாகச் செய்து, இடிபேரி முதலியவை முழங்க வெளிப்பட்டு வனத்தில்வந்து ஆர்த்து, சேனைகளிறந்தும் - சேனாநாயகர் பறந்தும் மண்டைகள் தொண்டைகள் திறந்துங் கிடப்பதைக் கண்ணிற்கண்டு எண்ணங்கொண்டு, ததுவேதி யென்னும் வில்லைவளைத்துச் சரமாரி யாகப் பொழிந்து, சாரணர் முதலிய காரணர்களு மழிந்து சீர்கெட்டு அவர்களேறிவந்த தேர் கெட்டு, அவ்வவர்களுடைய பேர்கெட்டுப் போகும்படியாய்க் கரணையாடிக் கண்டித்துத் துண்டித்துத் துளைத்து, நான்குமுகத்திலும் வளைத்து, இடியும் பெருமழையு மெனத் துணிந்து வதைத்து, குரண்டக் கூட்டத்தில் விழுந்த இரா ஜாளிபோலும், குஞ்சரப் பெருக்கத்திற் பாய்ந்த பஞ்சானனம்போலும் பறக்கவடித்தான் கந்தர்வராஜன்.

அதைக்கண்டு துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களுஞ் சகுனியும் வந்து கூடி, அளவில்லாத கணைகளைச் சாடி, மண்ணும் விண்ணும் ஒன்றாகும்படி மாட்டி, பம்பரம்போ லாட்டி, கந்தர்வ சேனைகளைக் கலைத்து அலைக்குங்காலையில், இவர்கள் விட்ட கணைகள் அந்தரமுதலாக நிறைந்து நிற்பதைச் சித்திர சேனன் கண்டு, அக்கணைக ளழியும்படியாக வாயுவாஸ்திர மெடுத்து வாரி வாரி யிறைத்து, வச்சிராயுதமுந் தொடுத்தான். சகுனி அவ்வச்சிராயுதத்தைத் தன்னாற் கூடியவரையிலுந் தடுத்து,

அப்பாற் சத்துவமின்றித் தேகமுழுமையு நொந்து மனம்வெந்து;
தேருங் குதிரையு மழிந்து திரும்பினான். அந்தவேளையில் துச்சா
தனன் முதலிய தம்பிகளுந் தங்கள் தேரில் அச்சாணி சக்கர முத
லியவைக ளழிந்து, வாயுலர்ந்து மதிமயங்கி வாடியகாலையில், அதை
நாடிய கர்ணன் ஓடிவந்து அவர்களுக் கெதிரே சென்று, கந்
தர்வராஜன்மீது கணைகளும் பகழிகளுங் காலாக்கினி சொருப
மாகப் பொழிந்து கந்தர்வப் படைகளை யெல்லாங் கலக்கிக்
கால்மாடு தலைமாடாக விழ மாட்டினான். அக்காலையிற் கந்தர்வர்
கோன் கனன்று கர்ணனை வளைத்துத் தனது வில்லை வளைக்க, இவ
னும் வில்வளைக்க, ஒருவரை யொருவர் பார்த்து முகம்வியர்த்து
மீசைகள் துடிக்க, வீரபாஷைகள் படித்து, வெகுளி மேற்கொண்டு,
இடசாரி வலசாரியாய் இரதத்தை சுழலச்செய்து, இந்திரக்கணை -
மோகனக்கணை - யமன்கணை - வருணன்கணை - வாயுக்கணை -
தேயுக்கணை - மலரம்புகள் - மலையம்புகள் - மாயாஸ்திரம் - தீயாஸ்
திரம் முதலிய யாவும் மாறிமாறி விடுத்தது, சீறிச் சீறி
யடித்து, வானத்தவர்முதல் தானத்தவர்களும் வதங்கி வெதும்பி
மயங்கி தியங்கி வாடவும், பேய்கள் நின்றாடவும், குறைத்தலை
முண்டங்களோடவும், சேனைகள் வீடவும், பூமி மூடவும், கோப
ரீடவுமாக மன்னி அமர் செய்தனர். கர்ணன், பிரமன் கணையைப்
பூசித்துந்தவும், பரமன்கணையாற் பாழ்படுத்தினான் சித்திரசேனன்.
மறுபடியுங் கர்ணன் ஆலகாலவிஷச் சுவாலையை யுடைய
நாகாஸ்திரம் விடுத்தான். அதைச் சித்திரசேனன் கருடாஸ்
திரத்தினாற் பூமியிற் படுத்தான். அம்புளாயிரங்கோடி கர்ணன்
தொடுத்தான். அவைகளை வாயுக்கணையாற் கந்தர்வன் அழித்தான்.
கர்ணன் சூலப்படை யொன்று தொடுத்தான். கந்தர்வன் அது
நான்குபிளப்புற ஆழிவிடுத்தான். மருந்துக் கணையினால் மாட்டி
னான் கர்ணன். அதைப் பருந்துக் கணையினால் பாறச்செய்தான்
கந்தர்வன். இப்பால் கர்ணன் இடியாஸ்திர மெடுத்து ஏவி
சித்திரசேனனுடைய தேரைப் பொடியாகச்செய்தான். உடனே
கந்தர்வன் வேறொரு தேரில் வீற்றிருந்து வெகுளிகொண்டு அம்பு
மாரி பொழிய, கர்ணனுனவன் அவைகள் யாவு மழியக் கமலாஸ்திரம்
விடுத்து, அக்கந்தர்வன் கைப்பற்றிய வில்லையும் நாணையும் அறுத்
தான். பின்பு சித்திரசேனன் வேறே வில்லெடுத்துக்கொண்டு
நாரிபூட்டி வீரகேசரிபோல் வெளியில் வந்து, அக்கினிக்கணைகளை

அநேகமாகத் தொடுத்து, அங்கர்கோன் கொடியையும் தேரையும் அவன் அணித்திருந்த கவசத்தையும் அழித்தான். உடனே கர்ணன் வேறுதே ரேறிவந்து சண்டப் பிரசண்ட வுத்தண்ட தூர்த்தண்ட மூர்த்தண்டமாய் வாயுவாஸ்திரத்தை மந்திரித்து விட்டான். அந்த அஸ்திரஞ் சித்திரசேனனுடைய நெற்றியிற் கட்டிய வீரபட்டத்தை யறுத்தது. அதைக்கண்டு கச்சையங்கொடியோன் கலகலவென்று நகைத்தான். அதனால் மிகுந்த லச்சையுடையவனாய்க் கந்தர்வன் கண்கள்குழன்று மனமழன்று, காலாக் கினி உருத்திராஸ்திரத்தைக் கருத்தில் துதித்துக் கர்ணன் பேரில் விடவும், அது அவன் ஏறி யிருந்த இரதத்தின் அச்ச - மச்ச - குத்துக்கால் - கொடுங்கை - சிகரம் - ஆப்பாணி - சுள்ளாணி - கடையாணி - அஞ்சுராணி - சக்கரம் - மேல்தட்டு - நாயகத்தட்டு முதலிய யாவையும் நொடிப்போதி விடித்துத் தள்ளி, அவனையும் பிடித்துத் தள்ளியதைப்போ லோங்கி யடித்தது. அதனாற் கர்ணன் மிகுந்த வருத்தமுற்றுப் பூமியிற் குதித்து, தேகமுழுமையுந் துளையாய்க் களையாய்த் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்தவேளையிற் சித்திரசேனன் சோனைப்பேய்ச்சலைப்போல் தேவதாஸ்திரங்களைச் சொரிய, அப்போது கர்ணன் கரமுஞ்சிரமும் ஆடாமற் கலங்கிநிற்க, அவ் வேளையில் விகர்ணனானவ னோடிவந்து தன்தேரை அந்தக் கர்ணனுக் குதவி, தான் வேறுதேரை நாடிப்போனான். அக்காற் கலைந்து போன கந்தர்வச் சேனைகளெல்லாம் மறுபடியும் வந்து கூடிக் கொண்டு, காட்டை வளைந்து வேட்டையாடுபவர்களைப் போலக் கர்ணனையும் அவனோடு வந்த சேனாவீரர்களையுங் கரிகரியா யெரிக்கவும், சித்திரசேனனுங் கரவேக சரவேக உரவேகத்துடன் புரமூன் றெரித்தவன்போல் நகைத்து, அக்கர்ணன்பேரிற் சந்தோஷங் கொண்டு, நல்ல கைக்கார னிவனென்று கருத்தி லுவந்து, கோடையிடியை யொத்த கூரம்புகளை மெத்தக்கூட்டி விடுத்தான். அந்த வருத்தஞ் சகிக்கமாட்டாமல் தேரையோட்டிக்கொண்டு திரும்பினான் கர்ணன். சித்திரசேனன் பத்தம்பேவி அவன் தேரைச் செலுத்துஞ் சாரதிதலையைத் தள்ளினான். உடனே கவச குண்டலன் குதிரையின் கயிற்றைப் பிடித்துக் கடுகியடித்துத் தேரை முடுக்கி யோடுங்காலையில், கற்றோரை யிகழுங் கல்லாக் கயவருக் குற்ற கடுந்தீவினையைப் போல் வழியிற் கடுஞ்சேற்றுப் புள்ள மொன்று நேரிட்டு, அதில் தனது மனமுதலிய அந்தக்

கரணங்களெல்லாம் தத்திக்கெட்டுத் தடுமாறி நிற்கு நிலைமையில்
தேருங் குதிரைகளுந் தானுமாக வீழ்ந்து அமிழ்ந்தனன்.

சித்திரசேனன் துரியோதனாதியர்களையும் ஸ்திரீகளையும்
தாமணிப்பிணையலாய்க் கட்டிக்கொண்டுபோக, தப்பிய சிலர்
ஓடிவந்து தருமராஜனிடத்தில் முறையிடல்

அந்தவேளையிற் கந்தர்வராஜன் மீத சேனைகளைக் கொண்டு,
துரியோதனாதிகள் முதலிய நான்குவகைச் சேனைகளை மாய்த்து
வரும்போது, எவர்களும் அவன் எதிரில் நில்லாமல் ஒதுங்கு
கின்றவர்களும் பதுங்கு கின்றவர்களுமாக இருக்கப் பார்த்து,
கௌரவமுதல்வ னண்டையிற் சென்று கடுங்களை தூண்டி, கார்
பொழிவதுபோல் கன உதிரம் பொழியக் கரஞ் சிர முதலிய
உடலெல்லாம் துளைத்து, இரதகஜதூரக சேனைகளையும் வளைத்து,
கழுக்குக்கும் - புழுவுக்கும் - காட்டு நாய்க்கும் - கூட்டப் பேய்க்கும்
இரையாக்குங் காலையில், வணங்காமுடியோன் வாய்பேசாம
லுணங்கி நிற்க, அவனைப் பிடித்து மடலுட னிறுக்கி வரிந்துகட்டி
அவன் மாதர்களையும் அம்மாதர் பாங்கிமார்களையும் அவரவர்கள்
வஸ்திரங்களினாலேயே வரிந்து வரிந்து வரிசையாய்ப் பிணைத்து,
தம்பிமார்களையும் மற்றச் சகுனிமுதலியோரையுங் கொடிச்சீரையி
னாலுங் குதிரைக் கயிற்றாலுங் குழுவாகப்பிணித்து, தாமணிப்
பிணையல் போற் சகலரையு மொருகூட்டா யிழுத்துக்கொண்டு,
சங்கம் - பேரி - தாரை - பூரி - சின்னம் - கொம்பு - ஜயகாகளம் -
முதலிய வாத்தியங்களுங் கொடி குடை முதலிய சின்னங்களு
முழங்கி விளங்கும்படியாய்த் தேரைச் செலுத்தி, தனது சேனை
களுங் கார்தர்வ ஸ்திரீகளுங் களித்து மகிழ், நாட்டியப் பெண்களு
நடனம்புரிய, புகழ்வேருங் கட்டியங்கூற, நந்தியாவட்டத் தாமனும்
தம்பிமார்களும் - மாமாசகுனியும் - மற்ற ஸ்திரீஜனங்களும்
ஓவென்று அலற, ஒரே ஓட்டமாக உத்திரதிசையை நாடிச்
சென்றான் சித்திரசேனன். அந்தவேளையில் ஓடி ஒதுங்கி அக்
கட்டுக்குத் தப்பிக்கொண்ட காலாட்களுஞ் சிற்சில மந்திரி தந்திரி
களும் மற்ற மன்னவரும் அச்சித்திரசேனனுடைய கண்ணுக்
ககப்படாமல் மறைந்து வந்து, புத்திரிறைந்து - வெற்றிமிருந்து -
யுத்திசெறிந்து - சத்தியநிறைந்த குந்திதேவி புத்திரரிருக்கும் வனத்
திற்குறுகி, தருமபுத்திரரை நோக்கி, 'முறையோ! முறையோ!'

என்று அழுதுதொழுது நொந்து, வெந்து நெந்து நின்றார்கள். அப்படி நின்றவர்களை யுதிஷ்டிரர் பார்த்து, அவர்களுடைய ஆகமுழுவதும் துளைபட்டிருக்கும் அலங்கோலத்தையும் அவர்கள் ஆவிகுன்றி அலைந்தோடிவந்த துன்பத்தையும் அறிந்துகொண்ட குவளைத்தாரோன் மனம்பதறி, “அப்பா, நீங்களிங்கு என்ன காரியமாய் வந்தீர்கள்?” என்று வினவினர். அதற்கவர்கள் “ஐயா, ‘தன்வினை தன்னைச் சுடும் ஒட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்’ என்னுந் தன்மையாய், சகுனி கர்ணன் இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டுச் சந்திரகுலத்தோன்றல் தங்களை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று வந்து, சித்திரசேனனுடனெதிர்த்துத் தாங்களை சிறுமையுற்றார்கள். அவர்களும் அவர்கள் ஸ்திரீகள் முதலியபேருந் தாமணிப்பிணையலாக அவன் கையிற் சிக்கிக்கொண்டார்கள். அவன் அவர்களைக் கொண்டுபோய்விட்டான்; யமனுக்குச் சிலரை யொப்பிவித்து விட்டான். குளத்தைக் கலக்கிப் பருந்துக் கிரையிடுபவர்போலிட்டுத் தானும் புறமுதுகிட்டுப் போய்விட்டான் கர்ணன். சொல்வோர் சொன்னாலுங் கேட்போர்க்கு மதிவேண்டுமென்பது பொய்யோ? ஐயோ, இந்நேரம் எந்த மலையில் எந்தக் குகையில் அவர்களைக் கொண்டுபோய்ச் சிறைசெய்தானோ அறியோம். ஒதருமபூபதி, உங்களை அவர்கள் செய்த அரியாயங்களை இந்தவேளையி லுன்னலாகாது. நல்லோர்களுக்குப் பொறுமையே துணையென்று நாடெல்லாங் கொண்டாடுகின்றார்கள். சீரியர் கோபம் கூணத்திற்நீரும். பூரியர் கோபம் அவர்கள் பிராணனுக்கானி. ‘கெடுவான் கேடு நினைப்பான்’ என்னும் பழமொழிக்குச் சரியாய் வந்து கெட்டான் துரியோதன மகாராஜன். இந்தவேளை அவர்களுடைய இஷ்டதெய்வம்போலிரங்கி அவர்களை இரகஷித்தருளவேண்டும். சந்திர சூரியருள்ள நாள்வரைக்கும் உங்கள் செல்வமும் இந்த உதவியும் நீடித்து நிற்கும்” என்று முறையிட்டார்கள்.

தருமராஜன் துரியோதனாதியரை மீட்கும்படி பீமனுக்குரைக்க,

அவன் தடுக்க, தான் சமாதானங் கூறியனுப்புதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இவ்வாறு முறையிட்டுக் கூறிய வளைத்துங் கேட்ட தருமநத்தனர் அவர்கள் முகத்தை நோக்கிக் கரமமைத்துக் கருணைசுரந்து, கண்களில் நீர்த்தும்பக் கவலையுற்று, தமது சமீபத்திருந்த தன் தம்பியாகிய

பீமசேனனை நோக்கி, “தம்பீ, அந்தணர் - விருத்தர் - வியாதிக் காரர் - வித்துவான்கள் - ஸ்திரீகள் - தரித்திரர் - பாவியர் - படையி லிளைத்தோர் - அடைக்கலம் புகுத்தோர் இவர்களை யெல்லாம் உடனே கைக்குட்படி தருமசாத்திரத்தில் விதித்திருக்கின்றது. ஆகையால் நமது தம்பிமார்களை நீ போய் மீட்டுவரக்கடவை” என்று சொல்லவும், அதுகேட்ட பீமன் பூமியை யுதைத்துக் கிளம்பிக் கடுங்கோபங்கொண்டு, “அண்ணா, ‘அடாது செய்தாற் படாது படுவர்’ என்பது அசத்தியமல்லவே. மேலும் ஒரு துஷ்டன் சுவாமிபத்தியைச் செலுத்திய ஒருவனுக்கு இடர் செய்தான். அவன் அந்த வேளையில் இந்தத் துஷ்டனோடு பேசி னாற் சுவாமியைத் தொழுங் காரியங் கெடுமென்று இரண்டு பொன் கொடுத்தனுப்பி விட்டான். பார்த்தான் துஷ்டன். ‘இது நல்ல உத்தியோகம். இப்படி வெகுபேருக்கு நாம் துன்பஞ் செய்தால், ஆளொன்றுக்கு இரண்டு பொன் தருவார்கள். இது நல்ல ஜீவனம்’ என்று நினைத்து இன்னொருவனுக்கும் அப்படியே இடர் செய்தான். அவனோ, அத் துஷ்டனை உடனே மண்டை கிழிய அடித்தான்; அதனால் துஷ்ட னிறந்தான். ஆகையால் அவன் நம்மைச் செய்த வஞ்சனை முதலிய பொல்லாங்கு களை யெல்லாம் நான் கைபிலாகாதவ னுனபடியாற் சகித்து, எனக்குச் சரியானவர்களும் என்னிலுந் தாழ்ந்தவர்களும் நகைக்க உடம்பெடுத்திருக்கின்றேன். இது என் தலைவிதி. அந்தக் கந்தர்வராஜனு மப்படி யிருக்கத் தகுமோ? அவனுக் கென்ன காரி யம்? அவன் கந்தர்வராஜன்; இவன் பூமிக்கிறைவன். இவன் அவ னுடன் வம்புசெய்யப் போனால் விடுவானோ? போகட்டும்: நீர்தா னொன்றுஞ் செய்யக்கூடா தென்றாலும், தெய்வம் பார்த்துச் செய் யும் வேலையைத் தடுப்பானேன்? நல்லது: அடைக்கலம் வந்தவர் முதலியபேர்களைக் காப்பாற்ற வேதஞ்சொல்லிய தென்றீர். அந்த வேத மிவனுக்கு மாத்திரஞ் சொல்லியதோ? மற்ற யாவர்களுக்கும் உண்டோ? அண்ணா, பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டும், அன்னத் தில் விஷங்கலத்தாட்டியும், தண்ணீரிற் கட்டிப்போட்டும், அரக்கு வீடுகட்டி யதிலமைத்து நெருப்பை மூட்டியும், மோசச்சூதாடி நாடுநகரங்களை யெல்லாம் பறித்துக்கொண்டும், சபையிற் குல ஸ்திரீயை மயிர்பிடித்துவந்து நிறுத்தி வஸ்திரபங்கஞ் செய்தும் இழிவாகிய வார்த்தைகளைப் பேசியும், இப்படியாகிய அக்கிர

மங்களைச் செய்யச்சொல்லி எத்தவேதத்தி லிருக்கின்றது?" என்று சொல்லிய வசனத்தைக்கேட்ட யுதிஷ்டிரர் கலகலவென்று நகைத்து "தம்பி பீமா, சபையினிடத்திற் சில அரியாயங்களைத் துரியோதனன் செய்தபோது நீ கோபங்கொண்டு, 'உங்கள் நூறுபேரையும் கதையினு லடித்துக் கொன்று துச்சாதனனுடைய உதிரத்தை வாரிக் குடித்துத் தாகத்தீருகிற பரியத்தமூர் தண்ணீரள்ளிக் குடியேன்' என்று சபதங்கூறி, நாளது வரையிலுங் கதையினு லெற்றித் திவலைகளைக் குடித்து வருகின்றாயே, அப்பா, இப்போது அந்தச் சித்திரசேனன் இவர்களையெல்லாஞ் சேர்த்துக்கொண்டு போய் வெட்டி யெறிந்துவிட்டால், உன் சபத மெங்கே? என் தம்பி யென்னும் பெயரெங்கே? ஆகையால் அவர்களை மீட்டுவைத்தாயா னால் நாளைக்கு உன்வாக்கியம் பொய்யாகாமல் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம். 'ஒறுத்தாரை பொன்றாக வையாரே வைப்பர், பொறுத் தாரைப் பொன்போற் பொதிந்து' என்றும் 'ஒறுத்தார்க் கொரு நாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப் பொன்றுந் துணையும் புகழ்' என்றும், 'திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினு நோநொந், தறனல்ல செய்யாமை நன்று' என்றும் வேதம் விளம்புகின்ற நீதிக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதையின் பொருட்டேனும், தற்காலத்து அவர்கள் பொருட்டில் நாம் பொறையுடைமையை வகிக்கவேண்டு மல்லவா? ஆதலால், என் சொல்லுக்குத் தடைசொல்லாமல் விரைவில் அவர்களை மீட்டுக்கொண்டுவா. அதுவரையி லெனக்கு ஜலபானஞ் செய்யவு மனஞ் சம்மதியாது" என்று சொல்லி விரைவுசெய்தனர்.

அர்ச்சுனன் பீமனகுல சகாதேவர்களோடு சேன்று கந்தர்வப் படைகளை வளைத்துச் சரக்கூடங் கட்டேல்

இந்தப்படி சொல்லிய பேச்சு நிற்பதற்குமுன்னே பீமன் எழுந்து நமஸ்கரித்து, "அண்ணா, கிஜந்தான்: இதோ போகின்றேன்" என்று வருமுன்னமே அர்ச்சுனன் வந்து, "சின்னண்ணா, நமது தமையனாருடைய வார்த்தைக்குத் தடுத்துப் பேசவேண்டாம். நானுங் கூடவருகின்றேன் வாரும்" என்றழைத்து நகுல சகாதேவருட னிவர்கள் நால்வரு முரசுக்கொடியோன் பாதத்தில் முடி சூட்டி உத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு, அவிடத்தில் வந்திருந்த இரதங்களி லேறி, வாயுவேகமனோவேத்துடன் மண் தூளி யெழுந்து

முன்செல்லும்படியாக வடதிசை நாடி வருவதானார்கள். அப்போது அம்மண்ணேரி செல்லுவது எப்படி யிருந்த தென்றால், கந்தர்வர் கோணைக் கண்டு, “தண்டதரனுங் காண்டவக்கரனு மிதோ அண்டை யில் வந்துவிட்டார்கள். பெண்டுகளுடன் துரியோதனனைக் கொண்டுபோய்விட்டு உன் மண்டலம் போகலாம். இல்லாவிட்டால், அண்டரும் நீயும் எண்டிசைப்பாலரும் அவிந்துவிடவேண்டும். கண்டது சொன்னேன் ” என்றதுபோ லிருந்தது. இவ்வாறு பீமார்ச் சன நருலசகாதேவர்கள் விண்டலமெங்கு மண்டலமாகும்படி வந்து வளைக்கவும், இவர்களைக் கண்ட கந்தர்வ சேனைகள் கவித்து, மிகுந்த வேகத்துட னொலித்து, ‘நமது அரசனால் அடிபட்டோடி னவர்கள் திரும்பி வருகின்றார்கள்’ என்று நினைத்து, நிதானிக்காமல் அமோகமாகப் பாணவருஷங்களைப் பரப்பி, இவர்கள் வருகின்ற வழியை மறைத்தார்கள். அந்தவேளையில் நருல சகாதேவர்கள் கணைகளை இணையில்லாமற் பொழிந்து, அவர்கள் விட்ட பாணங்க ளெல்லாம் நடுவி லொடியும்படியாக அடித்து, அவர்களுடைய கொடியும் - சிரத்திலணிந்த முடியும் - முழங்கும்படியான துடியும் பூமியிற் படயக்கண்டார்கள். அதுகண்ட கந்தர்வர் வடவாமுகாக் கினிபோற் பொங்கி, வச்சிரதண்டம் - இந்திரக்கணை - வாயுக்கணை - தேயுக்கணை முதலியவைகளை வாரிவாரி சாரிசாரியாக மாரிபோ லிறைக்கவும், பீமசேனனும் அர்ச்சனனுங் கண்டு, மின்னொளிப் படை-வெய்யவன்படை - வேதனார்படை - முதலியவைகளை மேன் மேலுஞ்சொரிய, அவைகளினாலவர்கள்விட்ட பாணங்கள் முதலிய யாவுமொடிந்து - மடிந்து-கரிந்து-பொரிந்து-உதிர்ந்துபோயின. இத னைச் சில சேனைக ளோடித் தங்கள் சேனாதிபதிகளிடத்திற் சென்று தெரிவித்தார்கள். அந்த உத்தமர்களும் யோசிக்காமல் வந்து, சத முகபத்திர முதலிய தனிக்கணைகளை யொவ்வொருவருங் கோடி யாக உந்தினார்கள். அப்போது பீமசேனனுந் தம்பிமார்களு மவர் களுக்கு முன்னே போய் அவைகளையெல்லா மறுத்துத் தறித்து அழித்தார்கள். அந்தவேளையி லர்ச்சனனுஞ் சேர்ந்து, அண்டங் களை யவிக்குந் துண்டப்பிறைக்கணை - உருத்திரக்கணை - மருத்தின் கணை-கருடக்கணை - தசமுகக்கணை - சதமுகக்கணை - சகஸ்திரமுகக் கணை-அயுத முகக்கணை இப்படி யநேகங் கோடா கோடியாக விடுத் தான்; கைகளோயாமற் றொடுத்தான். அந்தக் கணைகளின் வெப்பங் களினாலும்-சூப்பல்களினாலும்-திணிந்த கோபத்தினாலும் - மிகுந்த

வேகத்தினாலும் - அவைகள் துளைப்பதினாலும் - தாங்கள் களைப்பதினாலும் - நிலைபெறமாட்டாமல் முகம்விட்டவாறே ஓடினர்! கணைகள் சாடின! கந்தர்வர் வாடினர்! அதுகண்ட தனஞ்சயன் அதிசீக்கிரத்தி லிவர்களாகாயமார்க்கத்தில் மறைந்து ஓடிப்போவார்களென்று தெரிந்து, வாசாம கோசரமாக அம்புகளும் - கணைகளும் - அஸ்திரங்களும் - கோல்களும் விசித்து, திசைகள் முழுமையுங்கீழுமேலுஞ் சரக்கூடுகட்டி, இனி யெங்கே யிவர்க ளோடிப் பிழைப்பதென்று சொல்லி, கரும்பு, ஆலையி லகப்பட்டதுபோற் கசக்கிவிடுகிறேனென்று, தம்பி தமையனுடன் பேசிக்கொண்டு நின்றான்.

அர்ச்சுனன்வர சித்திரசேனன் வந்து சமாதானஞ் செய்துகொள்ளுதல்

அப்போது, சில கந்தர்வர் அரசனிடத்தி லோடி, “ஐயா சித்திரசேன மகாராஜனே, யாரோ நாலு வீரர்கள் கொஞ்சம் வன்மையுடையவர்கள். ‘எப்படியுந் துரியோதனாதிகளை மீட்டுக்கொண்டு போவதல்லாமல் விடுகிறதில்லை’ என்று பேசிக்கொண்டு, எங்களை யெல்லா மாட்டுகின்றார்கள்” என்று சொல்லினர். அதுகேட்ட சித்திரசேனன் நகைத்து, “‘அறுக்கமாட்டாதவனுக்கு அரிவாளைம்பது’ என்பதைப்போல் நமதுகையி லகப்பட்டு விடுவித்துக் கொள்ளமாட்டாமல் விழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இந்த கர்வமானால், எனக்கெவ்வளவு வீரிய மிருக்கவேண்டும்? விரலுரலானு லுரலெவ்வளவு வாகும்? அடா பபித்தியக்காரர்களே, இரும்புண்ட நீர்திரும்புமானால் இவர்களை அவர்கள் விடுவித்துக்கொண்டு போவார்கள்” என்று சொல்லி ஆக்ரமித்து விஷம்போற் சிறிப் புறப்படும் போது, அர்ச்சுனன் கட்டிய சரக்கூடினுக் ககப்படாது தப்பிய சில சேனாதிபதிக ளோடி வந்து, “ஐயா, அந்நால்வரி லொருவன் கிழக்கு - தெற்கு - மேற்கு - வடக்கு இந்த நாலுதிக்கிலும் வழியில்லாமல் அண்டச் சுவர்போற் சரக்கூடு கட்டிவிட்டுக் கூண்டி லகப்பட்ட புலிகளைப்போலும் - படுகுழியி லகப்பட்ட யானைகளைப் போலும் நமது வீரருஞ் சூரருஞ் சேனைகள் முதலியவைகளோடு வருந்த அடித்துக் கொல்லுகிறான்” என்றார்கள். அதுகேட்டுச் சித்திரசேனன், “ஆ! ஆ! அப்படியா? அவ்வளவு வல்லமை மானிடருக் குண்டா யிருக்கிறதா?” என்று உறுக்கி விழித்துப் பார்க்கும்போது, யுகாந்தகாலத்திடிபோ லொருபாணம் வந்து சித்திரசேனனுடைய மாற்பிற்பட் றிருவியது. அப்போது அவன் அதை

யிறுக்கிப் பிடித்துப் பார்த்தான்; அக்கணையி லெழுதி யிருக்கின்ற பெயரை நோக்கினான்; விஜயகிரீடியென் றெழுதியிருக்கக் கண்டான்; உடனே வெட்கி மனஸ்தாபங் கொண்டான்; “ஐயோ, இவன் அண்டர்பிராணை இரக்சித்தவன், காளகண்டனை மண்டைகலங்க அடித்தவன், தண்டதானாக் கிளையவன், தேவேந்திரனுக்குப் புத்திரனாகிய தனஞ்சயன் என்றால் இனி வேறு பேச்சேன்? பெருமூச்சேன்?” என்று இரதத்தைவிட் டிறங்கிப் பாதசாரியாய் யெல்லோருஞ் சூழ வந்து, அர்ச்சனனுடைய இருகரத்தையும் பற்றி, “ஏந்தலே, இஃதென்ன அநியாயம்? நெருப்பையும் - வஞ்ச மனையாளையும் - துஷ்டரையும் - விரோதிகளையும் - அநியாயக்கார ரையும் - அடிமைகளையும் - திருடரையும் - தீயவாழ்க்கையரையும் உடனுக்குடனே அடக்கவிட வேண்டுமென்று நீதி சொல்லியிருக்க இந்தப் பாவிக்குத் துணைப்பட்டு நீங்களேன் வந்தீர்கள்? இவர்களைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு போக நான் நினைத்தவனல்லன். இந்தத் துரியோதனன் உங்களையவையுந் திரௌபதா தேவியையு மவமானப் படுத்த வேண்டுமென்று ஆலோசித்து, நீங்களிருக்கும் வனத்திற்கு வருகின்றதாக வறிந்து, தேவேந்திர னென்னை யழைத்து, ‘நீ போய் அந்த வனத்தி லிருந்து இப்படியாக யெண்ணங் கொண்டுவரும் அரவக்கொடியோனைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வரக்கடவை’ என்றனுப்ப வந்தேன். அந்த உத்தரவின்படி உங்களுக்குச் சகாயஞ் செய்த யென்னை இப்படி வருத்தலாமா? அவனையு மீட்கப்போமா?” என்று பல வார்த்தைகளைப் பேசிய சித்திர சேனனை அர்ச்சனன் மார்போடணைத்து நோக்கிச் சொல்லு கிறான்—

சித்திரசேனன் அர்ச்சனன் சொல்லக் கிசைந்துசென்று தருமராஜனைக் கண்டு சன்மானித்துத் துரியோதனாதியரை ஒப்புவித்துச் செல்வதல்

“ஓ கந்தர்வ அரசனே, கேளும். தன்மானமென்றும் பிறர்மான மென்றுஞ் சொல்வதுண்டல்லவா? அன்றியும் தொடையிலிருக்கும் புண்ணை வெளிக்குக் காட்டலாமா? ஏதோ எங்களுக்குப் பற்பல தீங்குகளை இவர்கள் செய்தபோதிலும், நாங்களும் அவர்களும் போராடவேண்டுமேயொழிய, பிறரால் துன்பநேரிடப் பார்க்கலாமா? இந்த அவமானம் இந்தத் துரியோதனாதியருக் கல்லவே: ஏன்னடா பாண்டவர்களுக்குத் தாயாதிகள் இப்படிக் கட்டுப்

பட்டார்களென்றல்லவோ உலகஞ் சொல்லும்? மேலும் தருமராஜனுடைய மனதை நீங்க ளறியமாட்டீர்களா? அவர் எதுவந்தாலும் தருமமே ஜயமென் றிருக்கின்றவர். இதைக் கேட்டவுடனே என் சிறிய தமையனாகிய இப்பிமசேன மகாராஜனை நீ போய் மீட்டுவா வென்றார். இவர் அவர்களாற் பட்ட வருத்தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டார். அதைக்கேட்டு வருத்தமுற்று, ‘தம்பி பிமா, நீ போய்த் துரியோதனன் முதலிய தம்பிமார்களையும் ஸ்திரீகளையும் மீட்டு வருமளவுங் நான் தாகத்திற்கும் ஜலம்புசியேன்’ என்று சபதங் கூறினார். அதை யான் கேட்டு, இஃதென்ன பாவமென்று அண்ணாவையுந் தம்பிய நிருவரையு மழைத்துக்கொண்டு, உம்மைக் கண்டு பேசி அவர்களை மீட்டுக்கொண்டு போகலாமென்று, வந்தேன். இந்தச் சேனைகள் விஸ்தாரம் பாணங்களை முடுக்கி அடித்தார்கள். தான் சாவ மருந்துண்பார்களா? ஆகையால் நானுஞ் சிலகணைகளை விடுத்து, அவர்கள் விட்டதைத் தடுத்து, உமக்குத்தெரியும்படி சரக்கூடங் கட்டினேன். இப்பவும் நீர் தயவு செய்துவந்து எங்கள் தமையனாகிய தருமபூபதியைப் பார்த்து வார்த்தையாடி வரலாம். விரைவில் வாரும்” என்று உபசாரஞ் சொல்லவே சித்திரசேனன் மகிழ்ந்து, சேனைகளுடன் தாமணிப்பிணையலாய்க் கட்டுப்பட்டிருக்கின்ற கைதவர்களையு மழைத்துக்கொண்டு திரும்பி, பாண்டவர் முதல்வ னிருந்த வனத்திற்கு இரதத்தின்மே லேறிவந்து, முரசக்கொடியோன் பிராமணருடனிருப்பதை நோக்கி இரதத்தை விட்டிறங்கிக் கால்நடையாய்வரவும் பிமாரச்சுனர் முன்னாடி வந்து தங்க ளண்ணாவிடத்தில் “இதோ வருகின்றவர்தான் கந்தர்வராஜன்” என்று சொல்ல, அது கேட்கவே அவர் திடுக்கென்றெழுந்து எதிர்கொண்டுபோய்த் தழுவி முகமன்கூறி, சந்தோஷத்துடன் அழைத்துவந்து ஆசன மளித்திருக்கச்செய்து, “மிகுந்த வருத்தங் கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி, “இவர்கள் நமது தம்பிமார்கள். இவர்களுடைய தர்மபத்தினிகள் அந்தப் பெண்கள். இவர்களை இப்படிக் கட்டும்படியாகிய கோபமுங்களுக்கு வந்ததென்ன? மேலும் நான் இவ்விடத்தி லிருந்தேனே; என்னிடத்தில் ஒருவார்த்தை சொல்லலாகாதா? போகட்டும். தயவு செய்து கட்டுகளை அவிழ்த்துவிடுங்கள்,” என்று கேட்கவுஞ் சித்திரசேனன் மிகுந்த பக்தியுட னிருந்து, தன்னை இந்திரனனுப்பி வைத்ததையும், இந்தப் பாவியாகிய துரியோதனன் சிந்தையி லெண்ணிய

வெண்ணங்கனையுஞ் சொல்லினன். அதைக்கேட்ட குந்திதேவியி னுடைய புதல்வரில் முதல்வன் சித்தித்து வந்தனை புரிந்து, “அந்த மகாராஜனாகிய தேவேந்திரனுடைய மொழியை நான் தடுத்துச் சொல்லப்போமா? கூடாது. ஆனால் லீவர்களை மீட்டுவருகிறபரியந் தந் தாகத்திற்கும் ஜலம்புசியேனென்று சபதங்கூறிக் கொண்டேன். அஃதொன் றிருக்கின்றபடியால் நானிவ்வளவுதூரம் யோசித்தேன். இப்போது நீர் சுகமாகவே கொண்டுபோய் இந்திரனிடத்தி லொப்பி வித்துவிடும். அப்பால் என் தம்பி அர்ச்சுனனை யனுப்பி, என் சப தத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு அந்த தேவேந்திர மகா ராஜனிடத்தி லுத்தரம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்” என்று சொல்லி னர். அப்படிச் சொல்லிய சந்திரகுலத்தோன்றலின் வார்த்தைகளை யெல்லாங் கேட்ட கந்தர்வராஜன் வியப்புற்று, “அடடா!! ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? இப்பேர்ப்பட்ட சவுரிய பராக்கிரமமுடைய தம்பிமார்க ளிருக்கவும், இவர் எவ்வளவு தாழ்மையும் வணக்கமு மாகச் சொல்லுகின்றார்! இவர் சுத்த சாட்குணய மூர்த்தியாகிய சாம்பவமூர்த்திக் கொப்பானவர் போலும்” என்று மெத்தவும் பயந்து எழுந்து வந்தித்து, பந்தித்துக் கொண்டுபோன துரியோ தனாதியர் முதலிய எல்லோரையு மவ்விடத்தில் விட்டுவிட்டு, தருமராஜனிடத்திலும் பீமாரச்சுன நகுல சகாதேவர்களிடத்திலு முத்தரம் பெற்றுக்கொண்டு தன் சேனைகளெல்லாம் நெருங்கிவர மிகவு முபசாரத்துடன் சில தூரநடந்துபோய்ப் பிறகு தேரேறிப் போய்விட்டான்.

தருமராஜன், துரியோதனாதியரை விடுவிப்பதும்
பரிதாபப்படுவதும்

அப்பால் தருமராஜன் கட்டுப்பட்டுத் தலைகவிழ்ந்திருக்கும் அவர்களை யெல்லாம் நோக்கி, கண்ணீர் சோரவிட்டுக் கலங்கி, தன் தம்பிமார்களைப் பார்த்து, “அவர்கள் கட்டை அவிழ்த்து விடுங்கள்” என்று கருணைபுரிந்தனர். உடனே துரியோதனன் முதலிய தம்பி மார்களை பிமசேனனெருங்கிக் கட்டுகளை யவிழ்க்கும்போது, அவர்கள் உயிருடன் செத்த பிணத்தைப்போலிருந்தார்கள். அர்ச்சுனன் நகுல சகாதேவர் இவர்கள் மூவருஞ் சகுனி முதலிய பேர்களையும் பாங்கிகள் முதலிய இராஜ ஸ்திரீகளையும் அவிழ்த்து விட்டார்கள். தருமராஜன் ஆடவர்களெல்லாரையு மழைத்து இருக்கச்செய்து ஸ்திரீகளெல்லாரையுந் திரௌபதியிருந்த யிடத்திற் கனுப்பினர்.

பாஞ்சாலியம்மன் ஓரகத்திமார்களைக் கண்டு விசனங்கொண்டு, “ஐயோ! நீங்கள் உலகத்தையாளு முயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தும் வணங்கா முடியினையுடைய மன்னவன் முதலிய பேருக்கு வாழ்க்கை புகுந்தும் உங்கள் தலைவிதி இப்படி யிருந்ததா?” என்று கூறி விசனப்பட்டவளாய், அவரவர்கள் தலைமயர்களை யெல்லாஞ் சேர்த்துக் கட்டச்சொல்லி, கந்தை கந்தையாய்ப் போயிருந்த வஸ்திரங்களை யெல்லாந் திருத்தி மானந்தெய்யாமல் மறைக்கச் செய்து, வாடியமுங் கண்ணீரைத் துடைத்துத் தண்ணீர் கொடுத்து, சரீரத்தைச் சுத்திசெய்துகொள்ளப் பண்ணி வனத் திற்கு வந்தபிறகு மகரிஷிகள் முதலியவர்களாலும் குபேர மாகாராஜன் முதலிய அரசர்களாலும் அளிக்கப்பெற்று தன் னிடத்திலிருந்த வஸ்திரங்களை யெல்லா மெடுத்து, அவர்களுக் கெல்லாம் அன்போடு கொடுத்து உபசரித்தனுப்பினான். அப் பால் அறக்கடவுள் துரியோதனனைப் பார்த்து, “தம்பி, ‘எது கெட்டுப் போனாலும் மேன்மக்களுடைய விவேகங் கெடாது’ என்று பெரியோர் சொல்லியிருக்க, களங்கமில்லாத குலத் திற்குக் களிம்பு தேடிக்கொண்டனையே! எத்தனைபேர்களை நீ வெட்டச் சொல்லவும் கட்டச் சொல்லவும் காவலில் வைக்கச் சொல்லவும் விடவும் ஆகிய பெருமையை யுடைத்தா யிருந்தாய் இப்போது மற்றொருவனாற் கட்டுப்பட்டாயே; ஐயோ, பேதைமை யுடைய ஸ்திரீகளைக் கொண்டுவந்து ஏணிப்படிச் செய்தாய்!” “கன் றுகள் கூடிக் களமடித்தால் வைக்கோலு மாகாது கூளமுமாகாது” என்னும் பழமொழிபோலும், ‘நூற்றைக் கெடுத்தது குறுணி சோற் றைக் கெடுத்தது உமி’ என்பது போலும், நமது குலத்தின் பெருமை யைத் துன்மார்க்கருடைய பேச்சைக் கேட்டு இவ்விடத்திற் கெடுத்து விட்டாய். அவர்கள் ‘மந்தி தான் கெட்டதுமல்லாமல் தங்கிய வனமெல்லாங் கெடுத்தது’ என்பதுபோ லுன்னையும் ஸ்திரீகளை யும் அவமானப் படுத்தி விட்டார்கள். எத்தனை செல்வம் அழகு ஆபரண மிருந்தபோதிலும், புத்தியிருக்கவேண்டும். புத்தியுள்ள வனே பெரியவன். கட்டிக்கொடுக்கும் அன்னமுங் கற்றுக்கொடுக் குஞ் சொல்லும் எத்தனை நாளைக்குத் துணையாகும்? தம்பி, நல்ல சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் வாசித்துங் கேட்டு மிப்படி மதிமயங்கலாமா? ‘விதியையு மதியால் வெல்லலாகும்’ என்று மேலோர் சொல்லுகின் றார்களே! சாதுக்களுடைய நட்பைச் சம்பாதித் திருந்தாற் சகல

காரியங்களையும் வெல்லலாம்; தீயர்களுடைய சினேகமும் ஒரு துணையாகுமோ? அப்பா என் இளவலே! 'ஆற்றுக்குப் பார்ப்பான் துணையல்ல, கட்டுச்சோற்றக்குப் பிறற்றங்காய் கறியல்ல' என்பதையறியாயோ? பசுவின் வாலேப் பற்றினுற் கரையேறலாமே யொழிய எருமை வாலேப் பற்றினு லிறக்கத்தக்கதே யன்றோ? தம்பீ, கட்டுக் காவலை விட்டு இரகழியுங்களென்று வெகுபேர் நம்மை நாடிவந்து யாகிப்பதுபோய், நாமொருவ னிடத்திற் சென்று உபசரித்துக் கட்டவிழ்த்துக் கொள்ளும்படி நேரிட்டதல்லவா? ஐயோ! பூவிறற் கடையிற் புல்லுவிற்கவுங் காலமா? தம்மைப் பணிவாரைத் தாம் பணியக் கூடுமா? புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமா? உன் தம்பி யாகிய அர்ச்சுனன் தேவர்பகை களைந்து இந்திரனுக்குப் பட்டா பிஷேகம் பண்ணிவைத்து வந்திருக்க, வீணாய் நான் அந்தக் கந்தர்வர்களைச் சட்டைசெய்து உன்னால் வணங்கும்படி யாச்சுதே' என்றார்.

தருமராஜன் சகுனியை வேறுத்துக்கொண் டறிவுறுத்தி,
துரியோதனாதியரை உடன்கூட்டி அனுப்புவித்தல்

பின்னும் தருமராஜன் துரியோதனனைப் பார்த்து "அப்பனே, நல்லது. உன்னை இத்தீயகாரியங்களிலெல்லாந் தேற்றி, ஒன்றில்லாமற்களைகிறே னென்று சகல சவுரியங்களையும் நாட்டி, சிறு குழந்தையாகிய உன்னைக் காட்டிற் காட்டிக்கொடுத்துப் போய்விட்ட கர்ண மகாராஜனெங்கே? நமது மாமா அவர்களுக்கும் இந்தக்கதி நேரிட்டதோ? அப்பா, அயல்விட்டு ஆண்பிள்ளை ஆபத்துக் குதவுவானோ? குதிகுதி யென்பவர்களெல்லாங் கூடக் குதிப்பார்களோ? அரகர வென்பவருக் கென்ன? அன்னம் படைப்பவர்களுக்கல்லவோ தெரியும். குட்டி குரைத்துத் தாயின்றலையிற் சுமத்தியதைப்போல் ஆய்விட்டதே! 'கோடரிக்காம்பு தன் குலத்துக் கீனம்' என்றார் போற் குறைவில்லாத குலத்திற்குக் குறைதேடிக் கொண்டாயே! 'சிறுவரிட்ட வேளாண்மை வீவேந்து சேராத' என்பது போலும், 'சிறுபெண் கட்டிய சிற்றாடை' என்பது போலும், செய்துவிட்டாயே! மேலும் உன்னுடைய தமையனாகிய பீமனுக்கும், தம்பி யாகிய அர்ச்சுனனுக்கு முள்ள பலாபலங்க ளுனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றதல்லவா? அந்த பலாபலத்தைக்கொண்டு அவர்கள் அந்தக் கந்தர்வர் கோனுடன் சண்டைசெய்யத் துணிந்தால், உங்களை மீட்பதரிதாருமோ? அப்படி யில்லாமலவனை வணங்கி உபசாரங்கள்

சொன்னதின் பேரில், எவ்வளவு மரியாதையும் பயமுங்கொண்டு உங்களை விட்டு விட்டுப் போய்விட்டான்? நேரே நீ பார்த்தாயே. குழந்தாய், வணங்கிய வில் தைக்கும். வணங்காதவில் தைக்கமாட்டாது. அன்றியும், தானொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைப்பது சகஜமாதலால், சகலஜனங்களையும் வைத்து சம்ரக்ஷணையுந் தன்லியனாகிய உனக்கு எண்ணித் துணிவது கருமமென்னும் யோசனையே இருக்கவேண்டும்”--என்று பற்பலவித நீதி வசனங்களைச் சொல்லி, சகுனியை நோக்கி, “மாமா, எல்லாம் தெரிந்த நீரும் இப்படியாக ஆபத்தில் இறைவன் குழந்தையைக் கொண்டு வந்து விடலாமா? நீர் பார்க்க இவ்வினையோன் எந்த வீரருடையெந்த யுத்தத்தில் எதிர்த்துச் சண்டை செய்திருக்கின்றான்? அறியாப்பிள்ளை தெரியாத் தன்மையாற் குறியாமலொன்று நினைத்தானாகில், பிரியாம லிருக்கு நீங்கள் உறுதிசொல்லவேண்டிய தல்லவா? அப்படிச் சொல்லுவதன்றோ பெரியோர்கள் கடமை? ‘காலத்திரயஞ் சொல்லிய பல்வி கழுநீர்ப் பாணையில் விழும்’ என்பதுபோலாச்சே! மாமா உம்முடைய பேச்சே. உமக்கென்ன போச்சே: எங்கள் மரபு இப்படியாச்சே. ‘ஆர்குடி கெட்டா லென்ன? ஆண்டிக்குடி தாதங்குடி யானுலென்ன?’ என்பதுபோற் செய்துவைத்தீரே; என்னடா தாதா ஆண்டியானுலென்றால், ஈசுவரன் கோபில் திருநாளாகையால் இதுவுமொரு கந்தாயமென்பதுபோலிருக்கின்றதே! ஐயோ! தலைநோயுங் காய்ச்சலுந் தனக்குவந்தால் தெரியும்; பிறர்க்குவந்தா லென்னதெரியும்? தான்தேடாப் பொன்னுக்கு மாற்றேது உரையேது? செத்தவன் வீட்டிற் பாடுபட்டவர் யாரோ? கண்ணிலெண்ணெய் பட்டாற் கரிக்கும்; புருவத்திற்பட்டாற் கரிக்குமோ? மாமா, அல்லவரு நல்லவரே; எழுதாவிதியெண்ணி அழுதாகத்தக்கதோ? எங்கள் கால மிப்படியாகவும், தம்பிமனம் வேறுகப்போகவு மிருந்தபடியால்; எங்களுடைய குலமும் கோத்திரமும் பலமும் நலமும் யாவுங் குன்றி, கேட்போர்களுக்கும் பார்ப்போர்களுக்கும் பழிப்புக் கிடமாய் விட்டது. போகட்டும்; நீரடித்து நீர் விலகுவதில்லை. ‘தானுடா விட்டாலுஞ் சரீரமாமும்’ என்னுந் தன்மை யாதவினால், எனக்கு நீங்கள் சிறப்பாகச் சவுக்கியமடைந் திருக்கின்றீர்களென்று கேட்கவு நோக்கவும் ஆசையுண்டாகி, பெருமைக்குக் காப்பு கட்டிக்கொண்டு விருதுக்கு வேட்டை யாடுகின்றவனாக இருக்கின்றேன். என்

னுடைய மனம் தாளாம விப்படியெல்லாஞ் சொல்லிவிட்டேன். இப்பவு முங்களுக்கு என்னைபிற கோபம் வேண்டாம். மாமா, தம்பிமார்களையும் ஸ்திரீகளையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் அஸ்திபுரஞ் சேர்த்துவிடும். இனிமேலு மிப்படித் தனிமையில் வரவேண்டாம்; ஒருவர்பேரிற பகைசெலுத்தவும் வேண்டாம். குபேர சம்பத்தாகிய செல்வச் செருக்குடன் துரைத்தனஞ் செய்துகொண்டு, ஐயா அவர்களையும் தாயார்முதலிய பேர்களை யுஞ் சம்ரச்சனை செய்து, மேலோர்களுடைய புத்திமதிப் பிரகாரம் நின்று வாழ்வைப் பெற்று கீர்த்தி யடையக்கடவீர்கள்” என்று சொல்லி யனுப்பிவைத்தார்.

துரியோதனன் தயித்தியவனஞ் சேர்ந்து தருமராஜன் செய்த நன்றியைச் சகியாது மனநோதல் சகுனி தேற்றிதல்

இவைகளையெல்லாங் கேட்ட கௌரவமுதல்வனும் மற்ற யாவரும் ஒருவர்த்தையும் பேசாமல் ஊமைகளைப்போ லுள் ளம் வருந்தத் தலைகுனிந்தெழுந்து, “நாங்கள் போய்வருகிறோம்” என்றுஞ் சொல்லாமல் நடந்து நெடுந்தூரஞ் சென்று, எதிரி விருந்த தயித்தியவனத்தைக் கண்டார்கள். அந்த இடத்திற் கூடார மடிக்கச்செய்து, அதில் யாவருங் கூடியிருந்து, ஸ்திரீகளை யெல்லாம் வேறேரிடத்தி லிருக்கும்படியாக அமைத்துச் சில யோசனை செய்தார்கள். அஃதென்னவென்றால்: “இப்போது நாம் பழிதேடிக் கொண்டோம். ‘பழித்தார் தலையிற் பாடுவரும்’ என்னு மொழி நமக்கே பளித்தது. சித்திரசேனனிடத்தில் யாவரு மழிந்து வெட்டுப்பட்டதும் நஷ்டப்பட்டதும் கஷ்டப்பட்டதும் வெட் கங்கெட்டதும் பெரிதல்ல. ஏனென்றால் இராஜாதி ராஜர்களுக்கு யுத்தஞ் செய்கின்றதும் வெற்றி பெறுகின்றதும் அபஜயமடை கின்றதும் இயல்பான காரியம். இதன லொருவரும் பழிப்பதற் கிடமில்லை. இந்தப் பஞ்சபாண்டவர்கள் நம்மைமீட்டுக் கட்டவிழ்த் தார்களென்று, நம்மால் ஒருமொழி அவர்களுக்குப் பெருமையாகக் ‘காக்கைப் பொன்’ என்னுங் கீர்த்தியைப்போல் வந்திருக்கின்ற படியால், என்னுயிர் உள்ள வரைக்கும் அவர்களு ம்ற்றப்பேர்களுஞ் சொல்லுவார்கள். ஆ! தெய்வமே! இந்த இழிவான வார்த்தை யைக் கேட்டு இவ்வுலகத்தில் யானுஞ் ஜீவனஞ்செய்துகொண்டு மனுஷத்தனமாக இருக்கத்தக்கதோ? ஓ மாமா, ஓ தம்பி துச்சாதன,

உதவியைப் பெற்றாலும் உயர்த்தோர்களாற் பெறவேண்டும் அதனால் நமக்குப் பெருமையுண்டாகும். இவர்களோ பஞ்சைகள் வயிற்றுக்கு அன்னமும் உடுக்க வஸ்திரமும், இருக்க யெள்ளத்தனையேனு மண் மனை யொன்றுமில்லாமல், வனத்தில் மிருகங்களைப்போல் வாடுகின்றவர்கள். இவர்கள் வணங்காமுடியுடைய என்னைக் காத்தார்களென்னும் வாக்கியங்கேட்டு, இந்த மண்ணில் யான் சிலாக்கியமான வாழ்வைப் பெற்றிருக்க, ஆ! ஆ! விதியே! ஐயோ! என் மதியே! என்ன சதிசெய்தாய்? இனி யென்னகதி? ஓ அதிபதியே! ஓ நிதிபதியே! அண்ணா கர்ணா! நீ எங்கு எவ்வாறாயினையோ தெரியவில்லையே” என்று துரியோதனன் ஏங்கி விசனப்படும்போது, சகுனி அவனை நோக்கி, “இறைவனே, நம்மை அவர்கள் மீட்டுவிட்டாலுந்தா னென்ன? ஏதோ உரிமையுள்ளவனைப் போல்தருமராஜன் சில அருமையான நீதிகளைச் சொல்லிப் பெருமையடைந்த திறமையைப் பார்த்தனையா? ‘ஆடு நனைகிறதென்று அழுததாங் கோனாய்’ அதுபோல் வெகுபுத்திகளைச் சொல்லும் பாவனையாகத் தன் மனத்திலிருந்த வருத்தங்களை யெல்லாங் காட்டி, சுடாதுபோற் சுட்டான். ஆயினு மிருக்கட்டும். இப்போதுதான் என்ன முழுதிப்போய் விட்டது? கிணற்றின் ஜலத்தை வெள்ளங் கொண்டுபோகவில்லை. அந்தக் கந்தர்வ னெங்கே பிழைத்தான்? இவர்க ளெங்கே தப்பிவிட்டார்கள்? நல்லதாகட்டும்” என்று நகைத்து, “ஓ துரியோதன மஹாராஜனே, ஓ தம்பி என்னருமை மருமகனே, நீங்களேன் இப்படி நினைக்கின்றீர்கள்? இவர்கள் மீட்டார்களென்பதை நமது நாட்டார்கள் கேட்டால் நம்பமாட்டார்கள். ‘ஓ அம்மணமாயிருக்கின்ற தாதா, உன்னண்டையி லிருப்பவரை யணைத்துப் போற்றலாகாதா?’ என்றாற்போ லிருக்கின்றது இவர்களுடைய கதி ‘பழையதிருந்தாற் போடும் உமக்குப் பசியில்லாம லிருக்க மருந்து தருவேன்’ என்பதுபோல, இவர்கள் தங்கள் விதியையே தொலைத்துக்கொள்ள மாட்டாமற் றயங்கி இருக்கின்றார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் நம்மைக் காப்பாற்றினார்களென்பது பொய்யாகும். நீங்க ளொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். நானிருக்கின்றேன். இந்த வார்த்தைகளைத் திருப்பிக் கோத்து விடுகிறேன். சீக்கிரத்தி லெழுந்து நகரத்திற்கு வாருங்கள்” என்று சொல்லி யழைத்தனன்.

கர்ணன் துரியோதனனிடம் வந்து மீண்டும் போருக்கு விடை
கேட்க, ஊருக்குப்போக விடைதந்து தான் தனியே
உள்ளறையிற் சேன்றிருத்தல்

அச்சமயத்திற் சூரியகுமாரனாகிய தோன்றல் இரதத்தைச்
செலுத்திக்கொண்டு வந்திறங்கி, துரியோதனனிருந்த சாலேயிற்
போய் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு மனவருத்தமுற்று, “ஆ! ஆ!
இஃதென்ன? வகைமோசமோ? மாயவஞ்சமோ? மற்றியாதோ
அறியேன்! நான் கந்தர்வனுடன் யுத்தஞ்செய்து, அவனது
தேரையும் துவசத்தையும் வீரபட்டத்தையும் கவசத்
தையும் வில்லையும் அறுத்து, மார்பிலுந் தோளிலுஞ் சில வயிரக்
கணைகளை விடுத்து, அவன் முகமாறிப் போகும்படி அடித்தேன்.
அவன் என் தேரை அழித்தான். நமது தம்பி விகர்ணன் தன்
தேரைக் கொடுத்தான். அதின்பேரி லேறி மீண்டும் நான் போருக்
கடுத்தேன். அங்கேயொரு பள்ளமும் அதில் நிரம்பிய வெள்ள
மும் அள்ளலாகிய சேறு மிகுந்து, என்னிரதச் சக்கரங்களுங்
குதிரைக்கால்களும் அதிற் புதைத்துபோய்விட்டன. என்னுற்
கூடியவரையிலும் பார்த்தேன். இறங்கி வந்துவிடலாமென்ற
லென்னையு முழுகவைக்குஞ் சேரூகையால் தியங்கியிருந்தேன்.
இப்போது அநீருஞ் சேறும் உலர்ந்து போகவும், குதிரைகளும்
வீரத்துடனிழுக்கவும், நான் தத்தளித்துத் தேரை நடாத்திக்
கொண்டு இங்கு வந்தேன். என்விதி யிப்படியாய் விட்டது. உங்கள்
கதியென்ன?” என்று கேட்ட அங்கர்கோமானுக்குத் துரியோதனன்
தாங்கள் சித்திரசேனனுற்பட்ட பாங்கெல்லாஞ் சொல்லி, தரும
ராஜ னேவலால் பீமார்ச்சுனர்கள் மீட்டதையும், தருமராஜன்
தனக்குஞ் சகுனிக்குஞ்சொல்லிய நீதிகளையும், அவையனைத்தையுஞ்
தலைகுனிந்த வண்ணந் தாங்க ஞாயிரிழந்த உடல்போலிருந்து கேட்டு
வந்ததையும், அப்பால் இங்குற்றதையும், தான் எண்ணிய கருமங்
களையுஞ் சொன்னான். அதைக்கேட்ட சவுரியன் கண்ணீர்
பொழிந்து, “ஆ! ஆ! நமது பிழைப்பு நன்றாயிருந்தது. ஐயோ!
பழிப்புக் கிடமாச்சே! நல்லது எனக்கு விடைகொடும். நான்
போய்ச் சித்திரசேனைக் கட்டிக்கொண்டேவந்து உம்மெதிரில்
விடுகிறேன். அப்போது பாண்டவர்களும் தேவர்களு மும்மை
யிரந்து குறைதவிர்த்துக் கொள்வதற்கு இவ்விடத்தில் வந்து
வணங்குவார்கள்” என்றெழுந்து கோபாக்கினி பொழிந்து மொழிந்த

பராயணியைத் துரியோதனன் பார்த்து, “அண்ணா, இனியிவ்வாறு யோசிப்பதிற்பயனில்லை. ‘முதற் கோணல் முட்டக் கோணல்’ என்பதாகும். எனக்காக இந்த வருத்தம் நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறதைவிட, யானொரு மொழி கேட்கின்றேன். அதற்கு விடைதாரும். அது யாதென்றால்; தேவரீர் நமது தம்பிமார் முதலிய பேர்களுையும் ஸ்திரீகளையும் மழைத்துக்கொண்டு பட்டினம்போய்ச் சேர்ந்து, துச்சாதனனுக்குப் பட்டங்கட்டி, சகல விசாரணையையுந் தாமே பார்வையிட்டுக்கொண்டு, மாமாவைக் கை சோரவிடாமல், மற்றத் தம்பிமார்களையும் அவனைத்து, என் தாய் தந்தையர்களுக்கும் உறுதிகூறி யவர்களைச் சம்ரக்ஷனை செய்து, இறந்தால் நீர்க்கடனியாவூ நீரே முதற்பிள்ளையாக விருந்து முடித்து, வாழ்வைப் பெறக்கடவீர். யான் இந்த வனத்திற் பிராணத்யாகம் செய்துகொள்கிறேன். சித்திரசேனனிடத்தில் அகப்பட்ட துரியோதனாதியரைப் பாண்டவர்கள் மீட்டுப் பிராணபிச்சை கொடுத்தார்களென்னு மொழியை உலகஞ் சொல்லக்கேட்டு நான் இருக்கமாட்டேன். என் வாக்கியத்தை எவருஞ் தடுக்காதீர்கள்; விரைவிற்போங்கள்” என்று விலக்கிக் கூடாரத்தினுட்போய் உள்ளறையி லிருந்துகொண்டு, இராஜயோகத்தைச் செய்பவர்கள்போற் பேச்சுடன் மூச்சையுமடக்கி, ஒரேதியானமாயிருந்து விட்டான் அவர்கொடியோன். வெளியி லிருந்தோர்களெல்லாருங் காச்சுமூச்சென்று கதறிப்பதறியமுதார்கள். வாசற் காவலாட்கள் சுயோதனனுடைய ஆக்கினையின்படி யாரையும் உள்ளே விடாமல், பேசாதீர்களென்று அமட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

துரியோதனனைப் பாதலத்தரக்க ரழைத்துப்போய்ச் சில பரிவுகள்கூறி மீர்த்தியு சஞ்சீவி மந்திர முபதேசித்தனுப்புதல்

அந்தவேளையிற் பாதலத்திருந்த அரக்கரணேகம் பேருக்குப் பூமியில் நினைத்த அவர்கொடியோனுடைய யெண்ணந் தெரிந்த படியால், தங்களுக்குற்ற தேவதையாகிய ஒரு சத்தியை யழைத்து உற்றதுரைத்து, “வெற்றியையுடைய திரிதராஷ்டிரன் முதற்புத்திரனை இவ்விடங் கொண்டுவா” என்று விடுத்தார்கள். அந்தப் படியே அச்சத்தி மாயையினு லொருவருக்குத் தெரியாமற் துரியோதனனுக்கு மயக்கமுண்டாகும்படி செய்து எடுத்துக் கொண்டுபோய் பாதலத்தி லிருக்கு மிராக்கதர்களுக் கெதிரில் விட்டது. உடனே அவர்க ளிவனைப் பார்த்து, உபசார மரியாதைகள்

செய்து, ஆசனங்கொடுத்து, “கேளுமையா துரியோதனராஜனே, இவ்விடத்தில் அரசுபுரிந்துகொண்டிருந்த இராக்கதராஜனும் நாங்களுந் தேவர்கள் பேரில் யுத்தஞ்செய்து வெற்றிகொள்ளுங் காலையில், சில அரசுக்களும் இராக்கதராஜனுந் தேவர்களா விறந்து போயினர். நாங்கள் முறிந்துவந்து பரமசிவனைக் குறித்து எங்களி ராஜனைச் சேனையுடனெழுப்பித் தரவேண்டுமென்று தவமிழைத் தோம். அக்காலேயிற் கபிலாசபதியானவர் பிரசன்னமாகி, ‘உங்கள் இராஜனுஞ் சில இராக்கதர்களும் பூலோகத்தில் திரிதராட்டிரன் காத்தாரி இவர்களுக்குப் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து பூமியை யாளு கின்றார்கள். இன்னுஞ் சிலர் சிந்துதேசாதிபதி - சகுனி - கர்ணன் - சோமதத்தன் - பகதத்தன் இப்படியாகப் பிறந்திருக்கின்றார்கள். இவர்களெல்லாருஞ் சுயோதனனுக்கு மெத்தவும் உரிய சிநேகி தர்கள். இஃதல்லாமலும் இந்திரன் முதல் ஐவர் பாண்டவர்களாகப் பிறந்திருக்கின்றார்கள். தேவர்களிற் சிலர் பீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் முதலியவர்களாக அவதரித்திருக்கின்றார்கள். இருந்தாலு மிவர்கள் மாத்திரம் உங்கள் இராஜனுக்கு ஒரு காரணத்தினால் துணை யா யிருப்பார்கள். மற்றைய தேவர்களெல்லாரும் பாண்டவர்க்குச் சகாயமாவார்கள்’ என்று சொல்லி அந்தரத்தானமாயினர். ஆதலால், ஓ துரியோதனராஜனே, நாங்கள் சொல்வதைக் கேளும். இன்னுஞ் சிலநாளில் உங்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்குத் தாண்டவ ராஜன்புரியுந் சர்வசங்காரகாலம்போல் யுத்தம் நடக்கப் போகின்றது. அந்தக்காலத்தில் நாங்களும் உமக்குப் படைத்துணை யாவோம். நீர் விசனப்படவேண்டாம். எல்லாப்படைகளு மிறந்து நீர்மாத் திரந் தனியே இருக்கும்படி நேரிட்டபோதிலும், அந்த வேளையி லிறந்துபோன யாவரையும் பிழைப்பு மூட்டிக் கொள்ளும்படியா யொரு மந்திர முபதேசிக்கின்றோம். அம்மந்திரத்தை நீர் பெற்றுக் கொள்ளும்” என்று மிர்த்தியு சஞ்சீவி மந்திரத்தை உபதேசித்து, சில கணைகளுந் கொடுத்து, “இன்று நீங்கள் சித்திரசேனனை ஜயித்து வெற்றிபெறுவீர்கள். ஆனால் லொரு மோசம் நடந்திருக் கின்றது. அது என்னவென்றால்: கர்ணனுடைய இரதத்தைப் புதைத்து போகும்படியாய்ச் செய்து உங்களுக்கு அவமானந் தேடினவன் தேவேந்திரன். அவன் மாயையினு லின்று உங்களுக்கு அபஜயநேரிட்டது. இஃதல்லாமலும் இந்திரன் இன்னுஞ் சிலநாளி லிற் கர்ணனுடைய கவசகுண்டலத்தைத் தானமாகக் கேட்டு

வாங்கிக் கொள்ளுவான். இஃதென்றிடும் வேண்டிய அகிதங்களை உமக்கும் உம்மைச் சார்த்தவர்களுக்குத் செய்து, ஐவருக்கும் வேண்டிய இதங்களைச் செய்யப்போகின்றான். அப்படியெல்லாம் நடந்தபோதிலும், நீர் ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டிய தில்லை. நாங்களிருக்கின்றோம். நீர் இந்த வனத்திற் பிராணத்யாகம் செய்து கொள்ள நினைத்ததேன்? இப்போதென்ன அதிசயத்தைக் கண்டீர்? இன்னும் பின்னா வருக்கின்றது தேடுக்குள்ள சிங்காரம். ஆதலால் இதற்குள்ளாக இப்படி மயங்காதீர்” என்று பற்பல உறுதிமொழிகளைக் கூறி, “யாங்கள் சொல்லிய தேவரகசியத்தை ஒருவருடனேயுஞ் சொல்லாதீர். மர்மமாக வைத்திருந்து நடக்கடக்கப் பார்த்துக்கொள்ளும்” என்று விடை கொடுத்து, இஷ்ட சக்தியை நோக்கி, “இவரை முன்னிருந்த இடத்திற் கொண்டுபோய் வைத்துவா” என்று உத்தரஞ் சொல்லியனுப்ப, அவர்கள் சித்தப்படியே வைத்து வந்துரைத்தாள் சக்தியானவள்.

துரியோதனன் அனைவரோடும் அத்தினபுரஞ்சேல்ல, பீஷ்மராதியர் விளைந்தது சொல்லி விவேகங் கூற, அதுகேட்டு வருந்துதல்

இப்பால் புவனகர்த்தனாகிய துரியோதனன் பூமியிற் சற்று நேர மிருந்து மயக்க நீங்கி யெழுந்து, மாமனையும் அங்கர் பூபனையுந் தம்பிமார்களையும் மற்றப்பேர்களுையுந் தேர்களி லேறச் சொல்லி, யாவருடனுஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து பேசிக் கலந்து சந்தோஷமுற்று, அத்தினபுரத்தை நோக்கி வந்து, சகல ஆடம்பரங்களுடன் சபையிற்போய் சேர்ந்து, தன் தந்தையைக் கண்டு வேறொன்றுஞ் சொல்லாமல், வேட்டையாடி மாட்டைக் காப்பாற்றிய விதங்களைச் சொல்லினான். அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தான் திருதராஷ்டிரனானவன். அதுகாலையிற் பாட்டனாகிய பீஷ்மரானவர் பேரனைப் பார்த்து, “அப்பா துரியோதனா, என்ன நினைந்து யாது சொல்லி எவ்விடம் போனாய்? அவ்விடத்தில் நேரிட்ட அதிசய மென்ன? மாமன் சகுனியையும் மார்த்தாண்டன் சேய் கர்ணனையுந் தம்பி துச்சாதனனையும் மனதில் நீங்காமற் றரித்திருக்கின்றனையே! வனத்தி லிவர்கள் வல்லமைத் திறமும், நினைத்தவையெல்லா முடிக்கு மறமும், அறக்கடவுள்முதல் ஐவருங் காட்டில், உறக்கமுந் நிருக்கு மிருப்பும், அவர்கள் உனக்குச் செய்த உதவியும், கத்தர்வன் திறமும், கதைபீம னுரமும், தனஞ்சயன் வின்மையும், தருமராஜ

னன்மையும், எங்கள் வார்த்தையிற் கசப்பும், மாமன், கர்ணன் இவர்கள் வசனத்தில் இனிப்பும், இவையாவு நீ யறிந்தாயல்லவா? ஆகையால், இனிமேற் சாம - தான - பேதம் - தண்டமென்னு நான்கில், முதலுபாயத்தின்படி ஐவரையும் அழைத்து சிநேகஞ் செய்துகொண்டு, இழிச்சொற்களை நீக்கிப் பெரியோர்களுக்கு வழி பட்டுக்கொண்டு பெருமையுங் கீர்த்தியும் பொருந்தி வாழ்வதே உத்தமமாகும். நீங்கள் சித்திரசேனனிடத்தி லகப்பட்டபோது உங்களை மீட்டுப் பிராணதாரை வார்த்துக் கட்டவிழ்த்து, விடத் தக்க வல்லமைசாலிகள் துஷ்டர்களா யிருந்தால், உங்கள் யாவரை யுங் கட்டுகளுடன் வெட்டியடிக்க வெகுநேரஞ் செல்லுமோ? உன் னிஷ்டர்களாகிலும் அதை யோசிக்கயில்லையோ? அப்பா, பாண்ட வர்கள் மெத்தவு மனம்பொறுத்த உத்தம சத்தியவான்கள். நல்லோர் பெரியோர் மனம் நோகலாகாது. 'தாயார் மனமெரிய வாழா னொருகாலும்' என்னு நீதிவசனஞ் சொல்லி யிருக்கின்ற படியால், இவைகளை யோசித்து, பாண்டவர்களை கேசித்து, இரு திறவரும் விசுவாசித்து வாழ்வதே நலம்" என்று சொல்லிய கங்காபுத்திரன் வார்த்தையைக் கேட்ட கர்ணனும் சகுனியும் துச்சாதனனும் துரியோதனனு மொருவரை யொருவர் நோக்கி நகைத்தார்கள். அந்தவேளையிற் காங்கேயனுக்குக் கோபம் வந்து, பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்த கொள்கைபோ லாச்சென் றெழுந்து, அரண்மனைக்குப் போய்விட்டார். உடனே துரோண சாரியார் மன்னவனைப் பார்த்து, "அரசனே, இந்த வமிசத்திற்கு முதல்வனாகிய விரதசீலன் உங்களளவில் அன்புவைத்து, உரிய பாசத் தினால் நன்னெறிகளையும் நன்னீதிகளையும் தெரிவித்து, நடந்தசெய்தி களையுஞ் சொல்விவந்தால், நீங்கள் இப்படி நகைக்கலாமா? இனி நானில மெல்லா நகைக்க இருக்கின்றதை நாம் மாத்திர நகைப்பது காரியமோ? 'கெடுவாய் கெட்டுப் போகாதே' என்று கிட்டியிருப் பவர் சில சட்டங்கள் சொன்னால், 'இன்னுங் கெடுவேன் பந்தயம் போடு' என்பது போலு மிருக்கின்றதே உன்செய்கை! குற்றமில்லா திருப்பதேசுற்றம். குறைவில்லாதிருப்பதே நிறை. ஆதலால் ஒரு குளத்தி லுற்ற பற்பல மலர்களைப்போ லுடன் பொருந்தி வாழ்வது வாழ்க்கை; உமக்கும் பெருமை; எமக்குஞ் சிறப்பு; எவர்க்குங் களிப்பு. மேலும், அந்தப் பாண்டவர்களுடைய வரமுந் திறமுங் கேட்கக் கேட்க மகிழ்ச்சியும், உங்களை நோக்குங்காலையி லிகழ்ச்சியு

மாக இருக்கின்றது. இதனால் உலகமென்ன சொல்லும்? 'இன்னு ரின்ன ரிருந்தும் இப்பேர்ப்பட்ட தீவினையைப் பார்த்திருந் தார்களா' என்று சொல்லி, எங்கனையல்லவோ பழிப்பார்கள்? இவைகளை எல்லாம் யோசித்து, பெரியோர்களை நேசித்துப் பூசித்து, ஆசிபெற்றுக் காசினியாளக்கடவை" என்று அநேகமாகிய தருமங்களைச் சொல்லி யகன்றார். அவ்விடத்தி லிருந்த மற்றவர்களுந் தங்கள் தங்க ளிடத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். அரவக்கொடியோன், அழகிய துணைவர்களும் அங்கதேசாதிபனும் சௌபல ராஜனுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவர அரண்மனைக்குட் சென்றான்.

துரியோதனன் இராஜகுயத்தால் இந்திரனை அவமானஞ் செய்யக்கருத பீஷ்மராதியர் மாற்றி வேறுவிதத்தில் நடப்பித்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, 'ஆயமுடர்க் குரைத்தபொரு ளாற்றில் வீழ்ந்த பொருளொக்கும்' என்றாற்போல பீஷ்மருந் துரோணருங் கூறிய உண்மையில் ஓரணுவளவும் உள்ளத்திற் செலுத்தாமல், அன்றிராத்திரி அவர்கள் நாலுபேரும் ஒரு மண்டபத்தி லிருந்துகொண்டு பின்வருமாறு யோசிக்க லானார்கள்:—துரியோதனன், 'அண்ணு கர்ண மகாராஜனே, மாமா சகுனி, தம்பி துச்சாதனா, நாம் வனம்போய் வந்ததைக் குறித்துச் சபாமண்டபத்தி லிருந்த கிழவன் என்ன சொன்னான் கேட்டீர்களா? இவைக ளிவனுக் கெப்படித் தெரியும்?' என்றான் "பாண்டவர்கள் சொல்லியனுப்பியிருக்க வேண்டும்" என்றான் துச்சாதனன். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன் "நமக்கு நேரிட் டிருக்கு மிந்த இழிவாகிய விசனந் தீரவும், பெருமை கிடைக் கவும், ஒரு காரியம் உன்னி யிருக்கின்றேன். அஃதென்னவெனில் தேவேந்திரன் நம்மை அவமானப்படுத்தச் சொன்னானல்லவா? ஆகையால், முன்பு பாண்டவர்கள் செய்த இராஜகுயயாகத்தை நாம் செய்து, சகல அரசர்களையும் வெற்றிகொண்டு, அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்போது இந்திரனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அண்ணு கர்ணா, இதற்கென்ன சொல்லுகின்றீர்" என்றான். உடனே அவன் "ஹா! மெத்த நல்ல காரியம். இது நல்ல புத்தி. எனக்குச் செலவு கொடுத்தல் ஈரோழு பதினான்கு லோகத் தையும் ஒருநொடியிற் சுற்றிக்கொண்டு வெற்றிபெற்று வருகிறேன்" என்றான். அப்போது மாமனுந் துச்சாதனனும் "இஃதே சரி" என்றார்கள். பின்பு நால்வரும் மறுநாட்காலமே நித்தியவிதிகளை

முடித்துக்கொண்டு, சபாமண்டபத்திற் சகல சம்பிரமத்துடனே சென்றிருந்தார்கள். அப்பொழுது துரியோதனன் தன் தந்தையை வணங்கி, இந்தக் காரியங்களைச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன், பீஷ்மர் - துரோணர் - கிருபர் - அசுவத்தர்மன் - விதுரன் இவர்களை நோக்கி, “தம்பி சொல்லிய வசனத்தைக் கேட்டீர்களா? இதற்கென்ன சொல்லுகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டான். அதற்குப் பீஷ்மருந் துரோணரும் “இராஜகுய யாகம் ஒருநா ளிரண்டு நாளில் முடிவதல்ல. திக்கு விஜயஞ் செய்ய வேண்டியது; திரவியக் குப்பல் சேர்க்க வேண்டியது; ஒக்கலுடன் பகையின்றி வாழவேண்டியது; ஒருவரும் பதை செய்யா திருக்க வேண்டியது. அப்படியிருக்க, இப்போது அப் பாண்டவர்களுக்கும் நமக்கும் நடந்திருக்குங் காரியங்களில், பாண்டவர்கள் பட்சம் பாதியும் நமது பட்சம் அதிற்பாதியுமாக இருக்குமாயைவால், இப்போது அந்த வேலை வைத்துக்கொண்டால் நடப்பது கஷ்டம். ஆனால் கர்ணராஜன் உலகமெல்லாஞ் ஜயித்து வருவேனென்று சொல்லியிருப்பார். அந்த உறுதிகொண்டு அரசன் இப்படி உரைத்ததுபோ லிருக்கின்றது. அதற்கென்ன? மாங்காய் புளிப்போ வாய்புளிப்போ வென்று தமக்கிஷ்டமானபடி சொல்ல லாம். சொன்னபடி வெல்லுதல் பிரமனாலுங்கூடாது. ஆகையால் அந்த யாகத்தின் பலனைத் தரத்தக்க மற்றொன்றைச் செய்தாற் செய்யலாம்” என்று சொன்னார்கள்.

அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன் “ஏதேனு மொன்றையோசித்துச் சொல்லுங்கள்” என்ன, அவர்க ளவ்வாறே யோசித்து, “வயி ணவ யாகமென்று ஒன்றிருக்கின்றது. அஃது இவ்விராஜகுய யாகத் தின் பலனையெல்லாம் தரத்தக்கது. அரசர்களுக்கெல்லாம் திருமுக மெழுதி யனுப்பிவிட்டு, அந்த யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினால், அரசர்கள் வரிசையுடன் வருவார்கள். பெருமையு முண்டு” என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட அரசன் துரியோதனனுட னுரைக்க, அவனுஞ் சம்மதிக்க, உடனே அரசர்களுக்கு ஓலையனுப்ப, அவ ரவர் மரியாதையுடன் வந்து சேர்ந்தனர். பின் துரியோ தனன் யாகசாலை யேற்படுத்தி, அநேகங்கோடி பிராமணர் முதலிய பேர்களுக்கு அன்னமும் சொர்னமும் இன்னமும் வேண்டிய பொருள்களெல்லா மளித்து, யாகம் நடத்தும்போது ஒரு பிராமணன் மூலமாகப் பாண்டவர்க்குஞ் சொல்லி யனுப்பி

வைத்தான். அப்பிராமணன் அவர்களிடத்திற் போய், “ஐயா! வயிணவயாகத்திற்கு அழைத்துவரச் சொன்னார், உங்களையா” என் றியம்ப, அதைக்கேட்ட தருமராஜன் அவ்வந்தனைப் பார்த்து, “ஐயா, எங்கள் ஐயா முதலிய பெரியோர்கள் யாவர்க்கும் வந்தனம் புரிந்து வணங்கினேனென்று சொல்லும். மேலும், வனத் திற் பதின்மூன்று வருடங் கழித்துப் புரத்திற்கு வருவதென்று மன்னவர் சபையிற் சொன்னமொழி கடந்து இப்போது நான் வரக் கூடுமோ? கூடாது. ஆதலால் என் தம்பிமார் யாவருக்கும் என் ஆசீர்வாதஞ் சொல்லும்” என்று கூறினார். அவ்வேதியன் அவரிடத் தில் விடைபெற்று வரும்போது, அப்பிராமணனைத் தண்ட தரன் வளைத்துக்கொண்டு, “ஓய் ஐயரே, நீர் அவர்களிடம் போய் குருக்ஷத்திர மென்னும் யாகசாலையில், துரியோதனாதிய ரென்னு னூறுபசுக்களை, திரௌபதியினுடைய கோபாக்கினி மூட்டி, பீமசேனனுடைய கதையினால், சபதமென்னும் நெய் சொரிந்து, ஊழ்வினை யென்னுங் காற்றடிக்க, பாண்டவர் பகையென் னுஞ் சமித்துகளிட்டு, கடுமொழியென்னு மந்திரம் புகன்று, திருத ராஷ்டிரன் காந்தாரி முதலிய சகல ஸ்திரீகளுடைய கண்ணீரென் னுந் தண்ணீரிறைத்து, யமனென்னுந் தேவனுக்கு அவிர்ப்பாகங் கொடுக்க யாகத்தைச் செய்வதற்கு நாள் நேமித்துக்கொண் டிருக்கின்றான் பீமசேனன் என்று சொல்லும்” என்று கூறி விடுக்கவும், அந்த வேதியன் போய்ச் சபையிலிருந்த யாவருங் கேட்க, தரும ராஜன் சொல்லிய தன்மையையும் பீமசேனன் சொல்லிய வன்மை யையும் அவர்கள் சொல்லியவண்ணமே சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட திரிதராஷ்டிரன் இளைத்துக் களைத்தான். மற்ற யாவருங் கலக்கங்கொண்டார்கள். துரியோதனன், அவைகளை யோசிக்காமல், மனமகிழ்ச்சியுடன் யாகத்தைக் குறைவற நிறை வேற்றி, வேதப் பிராமணர்கள் மஹாரிஷிகள் முனிச்வர்கள் முதலிய யாவருங் களிக்கும்படியான தானங்கொடுத்து, தேவர்களுக் கும் அவிர்ப்பாக மளித்து, சகலராஜர்களுஞ் சகலதேவர்களுங் கொண்டுவந்த வரிசைகளைப் பெற்று, அவரவர்களுக்குத் தக்க வெகு மதிகளைச் செய்து, அன்னதானம் முதலாகிய சோடச மகாதானங் களெல்லா நடத்தி, பெரியோர் யாவரு மிந்த யாகத்தின் பெருமைபோ லெங்குங் கண்டதில்லையென்று கொண்டாடிச்சொல்லவும், அரசர்க ளியாவருந் தங்கள் புரசனர் யாவரு மகிழ்ச்சிகொண்டு வாழ்த்தவும்

அந்தந்தத் தேசங்களினின்றும் வந்திருந்த அரசர்களெல்லாருந் தமது சொந்த நகரங்களுக்குப்போகவும், இவ்விடத்திலிருந்த யாவரு டனும் வணங்காமுடிமன்னன் - கர்ணன் - சகுனி - துச்சாதனன் - இவர்கள் நால்வருஞ் சகல சம்பிரம மேளவாத்திய நித்தியகலியாண மங்கள் மனோகரமதிழ்ச்சியுட னிருந்தார்கள்.

தருமராஜன் துர்ச்சோப்பனங்கண் டிடம்பெயர்க்க, வியாசர் வந்து
மேளக்கல்ய மகரிஷிசரிதங்கூறித் தேற்றிச் செல்லுதல்

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே துரியோதனன்செய
லிவ்வாறாக , பாண்டவ ரைவரும் வனத்திற் காலங்கழித் துக்கொண் டிருக்குங் காலத்தில், ஒருநாள் தருமபுத்திர மகாராஜன் இராத்திரி பதினைந்து நாழிகைவரையிலும் விழித்திருந்து மாதவர்களுடன் வார்த்தை யாடி, அப்பால் நித்திரைசெய்துகொண் டிருக்கும்போது ஒரு சொப்பனங்கண் டெழுந்து, தெளமியரையும் தம்பிமார்களையும் வரவழைத்து, “ ஓ அன்பர்களே இப்போது எனக்கொரு சொப்பன வஸ்தை யுண்டாயிற்று, அதில் இந்த வனத்தி லிருக்கு மிருகங் கெல்லா மொன்றுகூடி வந்து ‘நீங்க ளிவிடம் வருமுன்னம் நாங்கள் சுகமாக இருந்தோம். இப்போது உங்களா லெங்களுக்கு வருத்தம் நேரிட்டது. நாங்கள் வெளியிற் புறப்பட்டு உலாவக்கூடாமையா யிருக்கின்றது. வேறொரு வனத்திற்கு நீங்கள் நீங்கிப் போகவேண் டும்’ என்று கேட்டதாகக் கண்டேன். உடனே எழுந்தேன். உங்க ளிடத்திற் சொன்னேன். ஆகையால் இந்த வனத்தை விட்டு அப் பாற்போக நினைக்கின்றேன் ” என்ன, தங்களிஷ்டப்படி செய்வதே கருமமென்று யாவருஞ் சொல்ல, உடனே யாவரோடு மெழுந்து காமியவனத்திற்குளே மற்றோரிடம் போய்ச் சேர்ந்து, பீமசேனனாற் கட்டப்பட்ட பர்னசாலையி லிருந்து, காலேக்கடனை முடித்துக் கொண்டு, சூரியமஸ்காரஞ்செய்து, அக்ஷயபார்த்திரத்தில் வரும் அன்னங்களைப் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களுடன் புசித்து மகிழ்ந்தி ருக்குஞ் சமயத்தில், வேதவியாசர் வந்தார். அவரைக் கண்ட வுடனே யுதிஷ்டிரர் எழுந்துபோய்ப் பூமியில் விழுந்து தொழு தெழுந்து, அர்க்கியம் பாத்திய ஆசமன்யமும் நடத்தி, ஆசனமளித் தெழுந்தருளச் செய்தனர். அப்போது அம்முனிபுங்கவர் ஐவரை நோக்கி, அர்ச்சுனனுடைய தவத்தின் வரலாற்றைச் சாங்கோபாங் கமாகச்சொல்லக்கேட்டுச் சந்தோஷமுற்று, “ உங்களுக்கென்ன தாழ்ச்சி ? சர்வசாக்ஷியாகிய பரமசிவமே காமாட்சியுடன் வந்து

காட்சி கொடுத்திருப்பதால், மோக்ஷமென்பதை யுங்களுக்குக் காணியாட்சியாகத் தேடிக்கொண்டீர்கள். இன்னுஞ் சிலநாட்களி லுங்களுக்குவருகின்றது அரசாட்சி. இந்த அன்னதானமென்னு மாட்சி மையைச் செய்துவருவதே மிகச் செழிச்சி” என்று புகன்றபோது யுதிட்டிர ரெழுந்து வணங்கி “சுவாமி, என்னையுந் தேவரீர் வாக்கினால் தானஞ் செய்பவனென்று உரைக்கலாகுமோ? நான் மகாபாவி. பட்டினத்தி லிருக்கும்போது பிராமணர்கள் முதலியபேர்களுக்கு அன்னதானமுஞ் சொன்ன தானமும் நடந்துவந்தன. காட்டில் வந்தபிற்பாடு அட்சயபாத்திர மென்னும் ஒட்டில் வரும் அமுதைப் புசித்து உறங்கி இருக்கின்றோம். இஃதோர் மாட்சிமையோ?” என்றுரைக்கக்கேட்ட வாதராயணர் சொல்லுகின்றார்:—

“ஓ மன்னவனே, கேளும்: மௌத்கல்ய மகாரிஷி யென்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர், சாஸ்திரங்களி னளவுந் தவநெறியின் முடிவுந் தானங்களின் றொகையுஞ் சம்பூரணமாகத் தெரிந்தவர். ஆதலால் அவர் தானங்களிற் சிறந்தது அன்னதானமென் றுணர்ந்து, அந் தத் தானஞ்செய்வது ஒருவரிடத்தில் யாசித்தும் உத்தியோக வியாபாரங்கள் செய்து சம்பாதித்தும் ஒருவர் மனநோவத் தண்டனை கண்டனை இயற்றியும் பொருளைச்சேர்த்துச் செய்வது மகாபாவமென் றுன்னினவராய், மலைகளிலும் வளங்கொண்ட கழனிகளிலும் உதிர்ந்து கிடக்கும் நெற்களைப் பொறுக்கிச் சேர்த்து, அமாவாசையி னன்று அதையரிசியாக்கி அன்னஞ்செய்து, காட்டிலிருக்கும் இலைக் கறிகளையுங் கூட்டி நாலுபாகமாகப் பிரித்து, ஒரு பாகம் ஒளபாசன அக்கினிக்கும், ஒருபங்கு பிதிர்த்தேவர்களுக்கும், ஒருகூறு அதிதி களுக்கும், ஒரு பிரிவு தனக்குமாகக் கொள்வார்; மறுநாள் தொடங்கி உதிர்ந்த நெற்களைப் பொறுக்கிச்சேர்த்து, பௌரணையினன்று அதைத் தண்டலகமாகச்செய்து நாலுபங்கிட்டு, மேற்கூறிய வண்ணங்கொடுத்துத் தாமும் புசிப்பார்; ஒரு மாதத்திற் கிரண்டொர மிப்படிச் செய்வார். இதைக்கண்ட துருவாச மஹாரிஷியானவர் அம்மௌத்கல்ய மஹாரிஷியி னிடத்திற் சென்று, ‘பசித்து வந்தேன்’ என்று கூறினர். அதைக் கேட்டதுந் தாம் பௌரணையினன்று பங்கிட்டுவைத்த பாகத்தில் அதிதியின் கூறை யெடுத்துக் கொடுக்க, அதை யவர் வாங்கிப் புசித்து, ‘வயிறு நிரம்ப இல்லையே’ என்று சொல்லினர். அப்படிச்சொல்லவுந் தம்முடைய பாகத்தையும் விசுவாசத்துடன் கொடுக்க, அதையும் வாங்கி அவர் புசித்துப்போயி

னார். பின் மறுபடியும் அவர் அமாவாசையினன்று வந்து அன்னம் வேண்டுமென்றுகேட்க, ரிஷி உடனே அவருக்குப் பாதபூஜைசெய்து, அதிதிகளுக்கு வைத்திருந்ததை இவரையு மதிதியாகக் கருதி யளித்தார். அதை வாங்கிப் புசித்த அவர் முன்போல் வயிற்றுக்குப் பற்றா தென்று சொல்லினார். ரிஷி முன்போல் அத்துருவாசமஹரிஷியை வணங்கித் தம்முடைய பங்கைக் கொடுத்து, தாம் தண்ணீர் புசித்திருந்தார். இப்படியிருக்க, மறுதடவையுந் துருவாசர் வந்து கேட்டார். அவர் அப்படியேகொடுத்தார். அப்போது துருவாசர் “ஐயா, மூன்று பட்சமாக எனக்கு உம்முடைய பங்கையுங் கொடுத்துவிட்டீரே, உமக்குப் புசிப்பு எவ்விதம்?” என்று வினவினர். அதற்கவர், “சுவாமீ, தேவரீர் பரிபூரணமாகக் கொண்டதே எனக்குத் திருப்தி” என்று சொல்லினார். அதைக் கேட்டதுந் துருவாச முனிவர் சிந்தை மகிழ்ந்து, “நீர் தேவவிமானம் பெறக்கடவது” என்று ஆசிகூறிப் போயினார்.

மறுபடியும் மௌத்கல்யமஹரிஷி தமது நியமப்படி நடத்தி வருங் காலையில், தெய்வலோகத்திலிருந்து தேவவிமானம் வந்து, அதினின்றுஞ் சிலதூத ரிறங்கி, “ஐயா, இந்த விமானத்தில் ஆரோகணித்துக்கொள்ளும். உம்மை அழைத்துவரும்படி தேவேந்திரன் அனுப்பிவைத்தார்” என்று சொல்லக்கேட்ட மௌத்கல்யமுனிவர் அவர்களை நோக்கி, “ஓ தேவதூதர்களே, இவ்விடத்திற்கு அவ்விட மிருக்கு மியல்பைச் சொல்லுங்கள்” என்றார். அதற்கவர்கள் “ஓ முனிநாதா, இவ்விடத்திற் றுனதருமம் பரோபகாரம் ஜீவகாருண்யம் அன்னதானம் முதலிய சற்கருமங்களைச் செய்தவர்கள், அநேகநாள் வரையிலு மவ்விடத்திற் சுகமடைந்திருக்கலாம். அந்தப் புண்ணியம் நீங்கிப்போய்விட்டால், மறுபடியும் பூமியில் வந்து பிறந்து, மேலாகிய சம்பத்தைப் பெற்றுத் தானங்களைச் செய்து, தேவதேகத்தைப் பெறலாம்” என்றார்கள். அதைக்கேட்ட இந்த மஹாரிஷியானவர் “அப்பா? உங்களுக்கும் உங்களை யனுப்பினவர்களுக்கும் ஒரு கும்பிடுபோடுகின்றேன். நீங்கள் வந்தவழியே போங்கள். இப்படிப்போகவு மறுபடி வரவும் எந்தரமல்ல. நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்” என்று அவர்களை யனுப்பிவிட்டு, சிலநாள் வரையிலு மேற்சொல்லிய வண்ணமே நடத்திவருங்காலையில், பக்தபராதினை - பரவாசுதேவன் - பரமபுருஷோத்தமன் - பாஞ்சசன்யன் - பஞ்சாயுதன் - பரமதயாளு - பக்தவத்சலன் - பங்கஜலோசனன் - பரந்தா

மன் - பாண்டவர்களே உங்கள் சகாயன் - பரமபதநாதன் - அந்த மௌதக்கல்ய மஹரிஷியினிடத்திற்கு வந்து தோன்றினார். அந்த மஹரிஷியானவர் உடனே எழுந்து அவரை வணங்கி 'சுவாமீ, மலர யன்பொறி தலையி லுருமல் வரமளித்தல் வேண்டும். ஓ மாதவனே! ஓ ஸ்ரீதரனே! ஓ துளபமாலையணி தோளனே! பங்கஜத்தாளனே!' என்று வணங்கினார். அம்மாதவத்தோனை மாலானவர் விமானத்தி லேற்றி வைகுத்தத் தழைத்துக்கொண்டு என்று மழியாச் சுகத் தில் வாழ்வுறச் செய்தார். ஓ தருமநந்தனா, வையகமோம்பி வாழ் விற்கிறந்து, ஐயம் முதலிய அறங்களைச் செய்தல் அருமையல்ல மழைக்காலத்தில் மேகம் பொழிவது சபாவம். வறண்டகாலத்தின் தூறல் பொன்மாரி யென்பார்கள். ஆகையால் நீங்க ளிந்த வனத்திற் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களுக்கும், இன்னும் வருபவர்களுக்கும் அன்னமளித்திருக்கு மிந்தக்காலத்தின் மகிமையைச் சொல்ல என் னாற்கூடாது. கண்ணனுடைய அருளினால் உங்கட்குச் சகலமுங் கை வல்லியமாகும். இன்னுஞ் சிலநாள் கழித்துப் பொன்னுலகனைப்போல் மண்ணாக்கடவீர். பயப்படாதீர்கள்" என்று பற்பல வார்த்தை புகன்று, அவர்க ளடிவணங்கித்தொழ ஆசிபுகன்று அகன்றார் வேதவி யாசர். ஐவரும் வனத்தில் அருமறையவருடன், செய்யுங் கருமந் திறம்பலின்றி, வையகம் புகழ் வாழ்த்திருந்தார்கள்.

14. சயிந்தவன் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

கருங்கடலி னிறத்தானைக் கமலமலர் முகத்தானைக் கருணையானைப் பொருங்கடமாக் கோடொசித்த புண்ணியப்பூ மாணமுப் புரிமார்போனை பிருங்கமலப் பிருந்தையுறந் தோளானை மைவருக்குப் பின்சென்றானைக் கருங்கலினைப் பெண்ணாக்குங் கண்ணனிரு திருவடியைக் கருதுவோமே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, பாண்டவர்கள் காமியவனத்திற் றவம்புரியுங் கருணை நிறைந்த மாதவர்களைக் கண்டு வணங்கி ஆசீர் வசனம் பெற்றுக்கொண்டிருக்குங் காலையில், ஒருநாள் தவசிக ளெல்லாரும் வந்து தருமராஜனைக் கண்டு, "ஓ தவத்திற்குச் சகாயனே, நாங்கள் செய்யுந் தவச்சாலைகளையெல்லாங் காட்டுப் பன்றிகளும் யானைகளும் வந்து நெருங்கி விழுந்து அழித்துப் போடு கின்றன. அந்த மிருகங்களை வரவொட்டாமலும், அதனா லெங்க னுக்குத் துன்பமில்லாமலுஞ் செய்யவேண்டும்" என்றுகேட்க

அப்பெரியோர்களுக்கு உற்ற இடையூற்றைத் தவிர்க்கக் கருதி, தெளமியாசாரியரையும் - திரௌபதாதேவியையும் - பன்னீ ராயிரம் பிராமணரையும் பர்னசாலையில் வைத்துவிட்டு, ஐவ ரும் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு, யோசனை தூரம்வரையில் மிருகங்களி னுபத்திரவ மில்லாமலிருக்கும்படி மிரட்டி யோட்டிக் கொண்டு போனார்கள். இவ்விடத்திற் சில பிராமணர்கள் வனங் களிற் சென்று, மாவிலை - தருப்பை - புரசையிலை - சமித்து முதலியவைகள் கொண்டுவரவும், சிலர் ஸ்நானஞ்செய்து நித்தியஜப முடித்துக்கொள்ளவும், தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளோடு போய் விட்டார்கள். திரௌபதாதேவி மாத்திரம் தனியாகப் பயமற்றுப் பர்னசாலையி லிருந்தாள். தெளமியருஞ் சில பிராமணர்களுஞ் சபாமண்டபம்போ லியற்றிய ஒரு சாலையி லிருந்தார்கள்.

பாண்டவர்கள் வேட்டைக்குப்போய்த் திரௌபதி தனித்திருக்கும் போது சிந்தராஜன் கண்டு வர்ணித்தல்

அந்தச் சமயத்திற் கௌடதேசத்து இராஜனுடைய கன்னிகை யின் சுயம்வரத்திற்குப் போயிருந்த காசிதேசாதிபதி முதலிய சகல தேசாதிபர்களுஞ் சிந்துதேசாதிபதியுந் தங்கள் தங்கள் இரதகஜ தூரக பதாதிகளோடு பாண்டவர்களிருந்த வனத்தோரமாக, பேரி - பாங்கா - கொம்பு - தவுண்டை - முரசு - துடி - தாளம் - முழவு - டங்கா முதலிய வாத்தியங்கள் கணகணவென்று முழங்கத் திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவ்வோசையை யுள்ளறையி லிருந்த திரௌபதாதேவியானவள் கேட்டு, “இதேது முழக்கம்? முன்னே அந்த வனத்தில் வந்த துரியோதனன் இந்த வனத்திலும் வந்தானோ?” என்று சந்தேகங் கொண்டு வெளியேவந்து, தழைத்து மலர்ந்து புட்பங்களைச் சொரிந்து நிறைந்து நிழலைத் தந்துகொண் டிருக்கு மொரு கந்தவிருட்சத்தின் கிளையை இருகரத்தினுற் பிடித்துக்கொண்டு கண்ணோட்டிப் பார்த்திருக்குங் காலையில் வெரு கும்புகளுடனே வந்த சமீந்தவராஜன் திரௌபதியைக் கண்டு, மன்மதவிரகத்தினால் மோகங்கொண்டு, “இந்த வனத்தில் அற்புதக் காட்சி கிடைக்கின்றது, என்ன ஆச்சரியமாக விருக்கின்றது. பூமி வரையிலுந் தோய்ந்து விரிந்த குழலும், காதுவரையிலும் பாய்ந்து அகன்ற விழியும், வள்ளையும் - முல்லையும் - அல்லியும் - எள்ளின் மலரையு முடைய கமலமுகமும், அழகிய தேகமும், சிறுத்த இடையும், நகைத்த இதழமாகத் தோன்றிய இப்பெண் யாரோ?”

என்று ஏக்கங்கொண்டவனாய், தன் பக்கத்திலிருந்த யானைப்பாகனை நோக்கி, “சீக்கிரஞ் சென்று அவ்விடத்தில் நின்ற தெரிவை இன்னு ளென்று அறிந்தோடிவா” என்றனுப்பினான்.

அவன் உடனே வந்து, “அம்மா, நீர் யார்? உம்முடைய பேர் யாது? ஊர் யாது? உமது நாயக ரெங்கே? தாய் தந்தையர் யார்? இவ்வனத்தில் தனிபா யிருப்பதற் கேது காரணம்? இவற்றைத் தையுபரிந்து சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்ட தூதனைத் திரௌபதி நோக்கி, “அப்பா, என்னை விசாரித்து வரும்படி யுன்னை அனுப்பிய வேந்தர் யார்? அவரோரும் - பேரும் - பதியும் - அவ ரெங்ஙனமிருந்து எவ்விடஞ் செல்கின்றாரோ அதனையு மெனக்குச் சொல்லக் கடவை” என்று கேட்க, அவன், “தாயே, சில இராஜர் கள் கௌடதேசராஜன் கன்னிகையின் கலியாணத்திற்குப்போய் வருகின்றார்கள். அதோ தேரிலிருக்கின்றவர் காசிதேச ராஜன். அதோ விமானத்தி லிருக்கின்றவர் திரிகர்த்த தேசவாசன். அதோ சூதிரைமீ தாரோகணித் திருக்கின்றவர் கலிங்கதேச போஜன். அதோ சிவிகையூர்ந்திருப்பவர் அயோத்தியாபுரி நேசன். அதோ யானையின்பேரி லிருந்து உன்னை இன்னாரென்று அறிந்துவரச் சொல்லிய விசுவாசன் சிந்துதேச மகாராஜன்” என்று சொல்லவுந் திரௌபதி கேட்டு, “அப்பா, நான் பாஞ்சாலராஜன் கன்னிகை; பாண்டவ ரைவருக்கும் பத்தினி. என் பேர் திரௌபதி. துரியோத னாதியர் மாயச்சூதாடி வஞ்சித்தனுப்ப நாங்கள் வனத்தில் வந்திருக் கின்றோம். என் மகிழ்ச்சி ஐவரும் வனத்தில் வேட்டையாடப் போயிருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லவும், அதுகேட்டு அவன் ஓடிச்சென்று, சிந்துராஜனோடு அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னான். உடனே அவன் யானையைவிட் டிறங்கி, உயர்ந்த இரதத்திலேறிக்கொண்டு திரௌபதிதேவி நின்றிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தான். அவனைத் திரௌபதி கண்டவுடனே இன்முகங் காட்டி, “அண்ணா, வாருங்கள் வாருங்கள்” என்று உபசரித்து ஆசனங் கொடுத்தாள். “அவன் நான் அவசரமாகப் போகவேண்டும்” என்றான். “இதோ உமது மைத்துனன்மார் வரப்போகின்றார்கள். இருந்து இளைப் பாறிக் கண்டு வார்த்தையாடிப் போகலாமே” என்றாள் திரௌபதி அவன் “அஃதிருக்கட்டும் உன்னுடையகதியென்ன? இப்படிக்காடெல் லாந்திரிந்து முகங்கரிந்து, உடல் சரிந்து, உண்டி யிழந்து, வாடி வருந்தி யிருப்பானேன்” என்றான். அவன் “ஏதோ கடவுளின் சித்தம்

இப்படியிருந்தால் நாமென்ன செய்யலாம்? எப்போது ஏங்களுக்கு நல்லகாலம் வருமோ என்று எதிர்நோக்கிக்கொண்டிருக்கின்றோம்” என்றான் திரௌபதி.

சிந்திராஜன் திரௌபதியோடு அடாத வார்த்தையாடித் தூராக்ரதமாய்த் தன் தேர்மேற் கொண்டேகுதல்

அதற்குச் சயிந்தவன் “ஐயோ இனி நல்லகாலங்கூட வருமென்று எண்ணங்கொண்டிருக்கின்றீர்களோ? நித்திய தரித்திரனுக்கு ஆசை யதிகம். ‘இராக்கண்ட சொப்பன மிடாப்போல் வீங்கியது’ என்கிற பழமொழிபோலுமிருக்கின்றது. யானைவாய்க்கரும்பும், பாம்பின்வாய்த் தேரையும், பெருமணலில் விட்ட நெய்யும், கமர்வெடிப்பிற் கவிழ்த்த பாலும், யமன் கைக்கொண்ட உயிரும், அணைகடந்த வெள்ளமும், ஈரேழு பிறப்பினுள்ளு மொரு பிறப்பி லொருவேளை திரும்பினாலும், என் மைத்துனனாகிய அரவக் கொடியோன் கைக்கொண்ட பொருள் இந்தப் பிறப்பிலும் மற்றெந்தப் பிறப்பிலுந் தலைகீழாக நின்று தவஞ் செய்தாலும் வரப் போகிறதில்லை. ஏன் வீணாசை கொண்டு வெதும்பி, இந்தப் பாஞ்சைகளை நம்பிப் பருவத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்ளுகிறாய்? இவர்கள் பராக்கிரமசாலிகளானால், உன்னை வஸ்திரபங்கம் பண்ணிய காலத்திலும், இவர்கட்கு விலங்குபோட்டு வேலைசெய்யச் சொல்லுமென்று விதூரனிடத்திற் சொன்ன காலையிலும், சும்மாவிருப்பார்களா? அப்படியிருந்த இந்த விறுதாவிழலரை யுறுதியாக நம்பி யொடுங்கிவிட்டாயே; உனக்கென்ன தாழ்ச்சி? பற்பல ஸ்திரீகளும் பற்பல சேனையும் உன்னை அடிபணிந்து கேட்க, நீ சீருஞ் செல்வமுஞ் சிறப்பும் பெற்று, வையநங்களிக்க வாழ்த்துமகிழலாம். என்றைக் கிருந்தாலு மிறப்பது நிச்சயம். இளமையும் பருவமு மின்பமு மணமும், நாளைக்கு வாவென்றால் வரமாட்டா, கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமென்றிருந்து அதுபவிக்க நினைக்காமல், இப்படி அவஸ்ஸதப்படுவானேன்? எனக்கு மிஞ்சிய இராஜரு மில்லை. உனக் கதிகமாகும் அழகினையுடைய ஸ்திரீகள் ஒருவரு மில்லை. எழுந்துவா போவோம், என்னுயி ருன்னதே” என்று பல மொழிக ளியம்பினான்.

இவையனைத்துங் கேட்ட பாஞ்சாலி நடுநடுங்கி, “ஓ சுவாமி! ஓ கிருஷ்ண! ஓ ஹரிவாசுதேவா! ஓ ஆபத்பாந்தவா! ஓ அநாத்

ரக்ஷகா!” என்று கூவி, இரு கரங்களினாலும் காதுகளை மூடிக்கொண்டு, “ஹரி! ஹரி! என்ன வார்த்தை சொன்னாய் அண்ணா, சந்திரவமிசமென்னுஞ் சாகரத்திற் பூத்த நூற்றைந்து தாமரைக்குள் ஒரு பொற்றாமரைபோற் பிறந்த துச்சலையின் நாயகனென்றும், எனக்குத் தமையனென்று மெண்ணி முறைதப்பாமல் உபசரித்த பாவமா நீர் இப்படிக்கெல்லாஞ் சொல்லியது? நீர் நினைத்தது தருமந்தானா? இனி யுமது முகநோக்கிப் பேசினால் அது தரும தேவதைக்கு அடாது செய்ததாகும். அமாவாசியை விரதத்திற்குப் புசித்துப்போ வென்றால், ‘உங்களுக்கு இருக்கும் ஆஸ்திபாஸ்தியைச் சொல்லும்’ என்று கேட்ட அழிம்புபோலு மிருக்கின்றதே நீர் சொல்லிய சொல்” என்று சொல்லி, இந்தச் சண்டாளனெனதில் தனியே யிருப்பது அழகல்ல வென்று கருதி, தெளமியாசாரிய நிருந்த சாலையை நோக்கித் தனது தாமரைமலர்போன்ற பாதத்தை யெடுத்து ஓரடி வைத்தாள். அப்படி வைக்கவும் அவன் உடனே தாவி யெழுந்து, இருகரங்களினாலுந் தகைந்து, இராவணன் ஸீதா பிராட்டியாரை எடுத்தகன்ற தன்மைபோ விரதத்தி லேற்றி, துரித மாய்க் குதிரையைத் தூண்டி விடுத்தான். அந்தத் துரோகியாகிய சிந்துராஜன் இப்படி வாரியெடுத்தபோது திரௌபதியானவள் ‘கோ கோ’ வென்று கூவி, அலறிப் பதைபதைத்து, துடிதுடித்து, நடுநடுங்கி, உடல்வியர்த்து, கண்ணீர் சொரிந்து, “ஐயா தெளமியாசாரியரே! ஓ தருமபூபதியே! ஓ பீமசேன மகாராஜனே! ஓ விஜயபராக்கிரமனே! ஓ நகுலமகாராஜனே! ஓ சகாதேவ தன்யனே! ஓ வனத்திலிருக்கு மஹாரிஷிகளே! ஓ அடர்ந்து நெருங்கிய வனதேவதைகளே! ஓ மிருகராஜர்களே! ஓ பட்சி ராஜர்களே! ஓ அம்மா பூமிதேவி! ஓ ஆபத்பார்தவா! ஓ அநாதரட்சகா!” என்று அலறிக் கதறிப் பதறி சுவாசமடங்கிச் சோர்ந்தாள்.

இந்த ஓசையைக் கேட்ட தெளமியாசாரியரும் பிராமணரிற் சிலரும் அத்தேரைப் பின்னொடர்ந் தோடி, அச்சிந்துராஜனுக்கு வெகுவாகிய தரும நீதிகளைச் சொல்லி, “அப்பா வேண்டாம், இப்படி அரியாயஞ் செய்த இராவணனுடைய பலமும் - குலமும் - நலமும் - கெட்டுப்போனதைக் கேட்டறியாயோ? ஒருவர் பத்தினி யொருவருக்குத் தாயல்லவோ? அப்படிக் கொண்டுபோகத் தக்க வன் பின்னாலே வேதையில்லாமற் பார்த்துக்கொண்டு போக

வேண்டியது. இதோ வரப்போகின்றார்கள் பாண்டவர்கள். ஐயோ! அவர்களுள்ளை யமனண்டையிற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுவார்களே! இதற்குள்ளாகத் துள்ளிக் குதித்துத் தொப்பென்று விழுவானேன்? உன் தலைப்புழு மாண்டுபோவ தறியாமற் றன்னையறியாச் சன்னதங்கொண் டாவானேன்? இவியேனு மரியாதையுடன் விட்டுவிட்டு, உன்னுபிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு ஓடிப் பிழை,” என்று அநேக நீதிவார்த்தைகளைச் சொல்லியும், சிந்து ராஜன் அவைகளை யுணராமல், திரௌபதை மூர்ச்சைதெளிந்து கூவுஞ் சப்தங் கேட்கவொட்டாமற் பேரி முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டு, தனதுசேனை வெள்ளத்திற் கலந்து கிழக்கு திசையை நோக்கிச் சென்றான். இவனைத் தொடர்ந்தோடிய தெளமிய ரிளைத்துக் களைத்து, ஒரு விருட்சத்தடியில் வந்து சோர்ந் திருந்துவிட்டார். சில பிராமணர்களும் ஓடி யோடிப் பார்த்து வாடி நின்றார்கள்.

திரௌபதி, தன்னைப் பாண்டவர் தேடிவருவதைக் கண்டு சிந்தைகளித்தல்

இப்படி யிருக்குஞ் சமயத்திற் பாண்டவர்கள் வேட்டையாடி, மிருகங்களை யெல்லாந் தூரத்தொலையி லோட்டிவிட்டு வெயிலில் வருந்தித் தமது பர்னசாலையை நோக்கி வந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்கள் தமது பர்னசாலைக் கருகில் தெளமியர் முதலிய பிராமணர்களைக் காணாமல் திரௌபதை இருக்கும் இடத்தை நோக்கினார்கள். அவ்விடத்திலு மொருவரையுங் காணாமையால் வருந்தி “இஃதென்னமாயம்? இஃதென்ன வஞ்சகம்? இஃதென்னமோசம்?” என்று வாடி நாலுபுறமுந் தேடி நாலும்போது, பீமசேனனும் அர்ச்சுனனுஞ் சில குறிநிதானங் கண்டவர்களாய், “இதோ இரதம் வந்து போயிருக்கின்றது. இதோ யாரோ ஒரு புருஷனுடைய அடிச்சுவ டிருக்கின்றது. இந்த இரதச்சக்கர மிப்போதுதான் ஓடி இருக்கின்றது. சீக்கிரஞ் சென்றற் காணலாம்” என்று இருவரும் வியர்க்க வருத்தமுற்று, வியாக்கிர வேகம்போல் பராக் கிரமத்துடன் வெகுதூரம் ஓடிச்சென்று, தெளமியரைக் கண்டு சங்கதி கேட்டுக்கொண்டு, தங்கள் காலிலுள்ள வேகமுமுமையுங் காட்டி ஓடுவதானார்கள். அப்போது தருமராஜனும் தெளமியரும் பிராமணர்களும் பின்னிட்டு மெதுவாகச் சென்றார்கள். நகுல சகாதேவ ரிருவரும் விசனத்துடன் இவர்களுக்குப் பிந்திச்

சென்றார்கள். இப்படி வரிசை வரிசையாக இவர்களெல்லோருஞ் செல்லும்போது அதிவேகத்துடன் இரதத்தைத் துரத்திக்கொண்டோடிய சேனைப்பெருக்கத்தை யெதிரிற் கண்டார்கள் ; விசனம் விண்டார்கள்.

இப்படி இதோ அண்டையிற் போகின்றார்களென்று ஆனந்தங்கொண்டு சென்றோர்களிலே தண்டதரனுவன் கைக்கொண்டிருந்த வில்லை வளைத்து நானேறிட்டுக் குணத்தொனிசெய்து கணக்கிறந்த கணைகளை வாரிச் சாடிக்கொண்டு நாடவும், இரத முதலிய சேனைகளோடவும், கிரீடி காண்டபத்தை வளைத்துத் தொனிசெய்து, இரதத்திற் பூட்டி யிருந்த குதிரைகளின் கால்களிலேயும் பதாடிகளின் பதங்களிலேயும் கஜங்களி னுரங்களிலேயும் கடுஞ் சரங்களைச் சொரிந்தனன். அப்போது அவைகள் நடுநடுங்கிப் பதைபதைத்து, வெப்பகாலத்து வெயிலிற் சுவட்டு மணவி லகப்பட்டுக் கொண்ட பச்சைப் புழுவைப்போல் துடிதுடித்து, காலோய்ந்து கதிதமொறி, கண்ணீர்சோரச் செந்நீரோடக் கலக்கமுற்று மயக்கங்கொண்டு தியங்கின. அப்படி அவைகள் தியங்கியதையுங் காரிடிபோன் முழுகிய கணைகளி னெலியையுங் கேட்டுக் கண்ணுற்றுப் பார்த்த பாஞ்சாலியானவன் சயிந்தவனைப் பார்த்துக் களைத்து, “அடா துரோகி! அடா அழியும்பாவி! இதோ வந்து விட்டார்கள் என்னுண்டவன்மார்! என்னைப் பார்த்த கண்ணும் என்னை யெண்ணிய நினைப்பும், என்னைப் பதறி யெடுத்த கரமும், பருந்துக்கு விருந்தாகுமடா! நாய்க்கு முழுத்தேங்காய் கிடைப் பதி லென்ன லாபமடா! நரியும் பரியாமென்பதை யறியாயடா! உனக்கு வந்தது கேடடா! அடா நாசகாலா! இவர்களுக் கெதிரில் யமனு நாடானடா! அவர்களைச் சற்று நாடி உற்றுப்பாரடா! நீ யாரடா! அடா பதராகிய திருடா! பழிதேடிய குருடா!” என்று பலவாறாகப் பேசி, அந்தப் பதிதன் முகத்தைப் பார்க்கக் கூசி, பரிதிகண்ட பங்கஜ மலர்போல் அரிவை முகமலர்ந்து, அகமகிழ்ந்து மிகக்களித்திருந்தாள்.

பாண்டவர்கள் சிந்துதேசராஜனோடு அரசர்களையெல்லா

முறியவடித் தோட்டேல்

இப்படிக் களித்திருந்த திரௌபதியை அப்பாதகன் பார்த்து “ஓ மஹாலட்சுமிபோன்று வடிவத்திற் சிறந்த மங்கையே! பருவ

நங்கையே, என் வார்த்தையைச் சிறிது கேள். 'காக்கையின் கண்ணுக்குப் பீர்க்கம்பூ பொன்னிறம்' என்பதுபோலும், 'பொரி மாவை மெச்சினான், பொக்கைவாயன்' என்பதுபோலும், பூரியர்தஞ் செல்வம் சீரியதென் றுன்னுத் திறம்போலும் பாரிய யோசனை யின்றி, விரியமற்ற காரியமில்லாத ஓரிபோன்றவரைச் சீரியரென்று மெச்சிப் பாரியாக இருக்கு நீ, ஆரியமாகச் சொல்லு கின்றாய். இதோ பார் ஒரே கணை; ஒரே வில். இதனா லவர்களு டைய உடலையுங் கிழித்து உயிரையு மழித்து, உன்னையுஞ் செழித்த பதவிபில் இருத்தி, உலகமெல்லாங் கொண்டாடச் செய் கின்றேன்" என்று ஒரு கால மண்டியிட்டுக்கொண்டு வாய்மடித்து, மலரயன்கணை - மாயவன்கணை - வாசவன்சரம் - வானவர்சரம் - மழையின்பாணம் - மதியின் பாணம் - வருணாஸ்திரம் - மாயாஸ் திரம் என்று சொல்லும்படியான பகழிகளை மாரிபோல்வாரிப் பிர சண்டமாருதம்போல் தூற்றினான். அவனோடு சேர்ந்து சென்று கொண்டிருந்த மற்ற மன்னவர்களும் பின்னிடாமற் பாணப்பிரயோ கஞ் செய்தார்கள். அந்தவேளையில் அர்ச்சுனன் ஆலகால ஜ்வாலா மாஸினி யென்னும் அஸ்திரங்களை விடுத்தது, அதற்கு உபகருவி யாக அநேகம் பாணங்களையுந் தொடுத்தபோது காகிதேசாதி பதியானவன் தன் கரத்திற் பிடித்த வில்லுங் குதிரையும் வீர பட்டமும் போய், மேனி முழுமையுஞ் செந்நீரோடப் புண்பட்டுத் தியக்கமுற்று, 'ஐயோ! இஃதென்ன அகியாயம்? கூத்துப்பார்க்கப் போனவிடத்திற் பேய் பிடித்துக்கொண்ட கொள்கைபோ லாச் சுதே! நமது பெருமையுங் கீர்த்தியும் வீணாகப் போச்சுதே, 'எட்டி யுடன்கூடி இலவுந் தீப்பட்டது' என்னு மியற்கை நேரிட்டதே! என்று வாடி யோடினான்.

அப்போது பீமசேனன் திரிகர்த்தனை வளைத்துக்கொண்டு தாக்க, அவனுஞ் சில அஸ்திரங்களை வரிசை வரிசையாய்ப் - பந்தி பந்தியாய் - அணியணியாய்க் கூட்டங் கூட்டமாய்க் குறித்துவிட, அவைகளை யெல்லாம் வாயுகுமாரன் முறிக்க, கமலகாண்கை யென்னுங் கணைமழைகளைத் திரிகர்த்தன் சொரிந்து புகைந்து நிற்குங்காலையில், 'திரிமூர்த்தியும் ஒரு மூர்த்தமாக வந்து எதிருற்ற போதிலும் ஒரு கர்த்தனையும் விடத்தக்கவனல்ல இத்திரிகர்த்தன்' என்று சொல்லத்தக்க அப்பராக்ரமவீரனை இந்திர குமாரனாகிய சுவேதவாகனனும் வாயுமகனாகிய இடும்பிகொழுநனும் ஒன்றாய்ச்

சேர்ந்து தகைத்து, இடியாஸ்திரம் நூறும் எரிகளை ஐநூறும் எடுத்து அவினிருபக்கத்திலு நெருங்க இறைத்தார்கள். இவைகளை யெல்லாந் திரிகர்த்தன் ஈட்டுக்கு ஈடாகிய அஸ்திரங்களை விடுத்துத் தடுத்து எதிர்த்தான். இப்படி இரண்டுதிறத்தாரும் நெடுநேரம் போர்புரிந்து கணைமாரி சொரிந்துவரவும் பாண்டவவீரர் மிஞ்சி, தச முகக்கணை - சதமுகக்கணை - உருகம்பு - சொருகம்பு என்னும் பல விதக்கோல்களைத் தொடுத்து, திரிகர்த்தன் தேரையுங் குரைகளை யும் சாரதி தலையையும் கொடியையும்-சிகரமுடியையும் போக்கினார் கள். அந்தவேளையில் திரிகர்த்தன் மிக நொந்தவனாய்ப் பூமியில் நின்று, “தெய்வமே! ‘வல்லவனுட்டிய பம்பரம் மணலிலும் ஆடும்’ என்பது மெய்யாச்சே! ‘வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆபுதமாகும்’ என்னும் வசனஞ் சரிபோச்சே! நமது வாய்மதத்தால் வகை மோசம் வரலாச்சுதே; நமது வீணாசையால் வாணாழிய வாச்சுதே!” என்று வெதும்பிப் பதுங்கி மறைந்தான். அப்பாற் கட்டோற்கஜன் தந்தையும் பற்குணனுங் கரவேக சரவேகங்களில் மாறாமற் காலனைப்போல் வருவதைக் கண்ட மற்ற அரசரிருவருஞ் சிறிது நிதானித்து, நீந்தத் தெரியாதவனை ஆறுகொண்டுபோ மென்னு நீதி நினைவில் வந்து, நாம் எதிர்த்து யுத்தஞ் செய்தாலு மிவர்களை வெல்லப் போகிறதில்லை. ஆதலால் நாம் இவர்களால் அவ மானப் படுவதைவிட அகன்றுபோதல் உத்தமமென்று கருதி, இரதத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு எதிரிகள் கண்களுக் ககப்படாமற் போய்விட்டார்கள்.

சிந்துராஜன் பாண்டவர்களோடு போராட முடியாமல் திரௌபதியை நிலத்தி லிறக்கிவிட்டுத் தேரை விரைவிற் செலுத்திக்கொண் டோதேல்

இப்பால் நகுலசகாதேவர்கள் சேனைகளை யெல்லாம் வளைத்துக் கொண்டு கால்மாடு தலைமாடாகக் கரணையாடி வரும்போது, சில சேகவத்திறமுடைய சேனாதிபதிகள் - யானைத்தலைவர் - குதிரைத் தலைவர் - இரதத்தலைவர் - பதாதித்தலைவர் என்னு மிவர்கள் அந் நகுலசகாதேவரை எதிர்த்துக்கொண்டதை அர்ச்சுனன் கண்டு, மழைகளைப் போல் அழற்கணைகளை விடுத்து மாட்டினான். அந்த வேளையிற் சயிர்த்தவன் தேரின்மீது பீமசேனன் தாவிச் சென்று, கோடி பாணங்களைக் ‘குபுகுபு’ வென்று குறித்தெய்து கூவி நெருங்க, அதைத் திரௌபதி கண்டு, “அடா முறைமை தப்பிய

மிருகமே! புனி தின்னு மாமிசத்திற்குப் பேராசைகொண்ட பூனை போன்ற பொய்யனை! அடா புரட்டனை! இதோ உங்கள் ஐயன் வந்துவிட்டார் பாரடா. இடம்பரசரன் பகாசரன் புண்டரீகன் ஜராசந்தன் முதலானவர்களை யெல்லாம் எமலோகத்திற் கனுப்பிய இறைவன், இனி உன் பிரண்ணையும் என் துன்பத்தையும் இமைப்போதில் நீக்கிவிடுவார்” என்று சொல்லக்கேட்ட சயிந்தவன் பல்லைக் கடித்து, இந்திரக்கணை அங்காரகன்கணை சந்திரக்கணை அர்த்தசந்திரக்கணை முதலியவைகளைத் தூவினான். இதற்குள் ளாகத் தனஞ்சயன் அச்சேனுவீரர்களைச் சாடி, அவர்களெல்லாரும் இளைத்துத் திக்குக் கொருவரா யோடிச் சிதறிய பின்பு நகுலசகா தேவருடன் சேர்ந்து வந்து சயிந்தவனைக் கண்டு, “விடாதே, விடாதே” என்று அடாமழைபோலும், வடவாமுகாக்கினி போலும் பல கணைகளைப் படபடப்புடன் விடவும், அதுகண்ட சயித்திரதன் ஆயிரங்கோடி அம்புகளைக் காயுங் கதிரோனை மூடும்பணிபோல் விடுத்து, படாப்பஞ்சாக அடித்தான். உடனே நால்வருந் தேவர் நாயகன் கணையை எடுத்து விடுத்து, மண்ணும் விண்ணும் ஒன்றாகும்படி வளைந்து அடுத்தார்கள். அதைக்கண்ட சிந்துதேசன் சந்தேகங்கொண்டான். “அண்டையில் வந்த அரசரும் நீங்கினர். சேனை களுங் குழுங்கப்போயின. பக்கச்சொல் பதினாபிரமென்னும் நீதி போல் நமக்கு உறுதி சொல்லுவா ரொருவரு மில்லை” என்று சயிந்தவன் கருதித் திரௌபதியைத் தேரிலிருந்து நிலத்தில் விடுத்து, சாரதிக்குக் கண்காட்டினான். அவனுங் குதிரைகளை யோட்டினான். பின் வாயுவேக மனோவேகமாய் நெடுந்தூரங் காடேகதியாய் வழிதுறை யில்லாமல் ஓடி மறைந்தான் சயித்திரதன்.

தருமராஜன் பாஞ்சாலியைத் தேற்றி, பீமாச்சுனராற் சயிந்தவனை உயிரோடு பிடித்துவரச்செய்தல்

இவ்விடத்திற் பூமியில் நின்ற பாஞ்சாலியை நால்வரும் வந்து சூழ்ந்து உபசரித்து, பயமகற்றித் தேற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது, பன்னிராயிரம் பிராமணருந் தெளமியாசாரியருந் தருமராஜனும் வந்து சேர்ந்து, திரௌபதாதேவியினுடைய மனவருத்தங்களை நீக்கி, அவன் வந்து எடுத்துப் போன விதத்தைக் கேட்கவும், பாண்ட வர்பிராட்டி பலபலவென்று கண்ணீர் சொரிந்து, “இந்தப் பாவியை நான் தமையனென்னு முறைமையில் உபசரித்தேன். இவன் என்னைத் துராக்ரதமா யெடுத்துவந்து, உலகநகைக்கவும் நமது சத்து

ருக்கள் ஒருங்கே பழிக்கவுஞ் செய்துவைத்தான். இவனை உபிருடன் விடுத்து இவனுற்றிருக்கின் றீர்களே ; ஐயோ ! இஃதென்ன வீரம்” என்றாள். இந்த வசனத்தைக் கேட்ட பீமசேனன் கதையைக் கரத்திற் பிடித்து விறுவிறெனச் சுழற்றி, வாயுவேகத்திலும் பதின் மடங் கதிகமாகப் பாய்ந்தான். அதைக்கண்ட தருமராஜன் பீமனை யழைத்துத் திரௌபதியை நோக்கி, “ ஓ மின்னலை பொத்த அன்னமே, முன்னமே பிரமன் விதித்த விதி இதுவென்று எண்ணாமல் இப்போதவனைக் கொல்லும்படி கூறுகின்றனையே. அப்படிக் கொன்று விட்டால் உன்னைத் தொட்டு எடுத்த குற்றமுங் குறைபு நீங்கிப் பழிச்சொற்களும் அற்றுப்போகுமா ? சிறியோர் செய்த தீங்கைச் சகிப்பவர்கள் எவர்களோ, அவர்களே தலைமையுடைபோ ரென்று தருமஞ் சொல்லியிருக்க, நாமும் அவனைப்போல் முன்பின் யோசிக் காமற் செய்வது முறைமையோ ? நல்லது ; நாய்குரைத்து நத்தம் பாழாகுமோ ? அந்தத் துஷ்டன் அக்கிரமத்தினு லுன்னை எடுத்து வந்தபடியால், ‘ அரசமரத்தைப் பிடித்த பேய் பிள்ளையாரையும் பிடித்தது ’ என்னும் வாக்கிபம்போல் அவனோடிய தல்லாமலும், அவனைச் சேர்ந்த அரசருஞ் சேனையும், அழிந்தும் பயந்தும் பதுங்கியும் ஒதுங்கியும் ஒடிப்போனார்கள். இளைத்தோடினவரை எதிர்க்கலாகா தென்னுந் தரும மிருக்க, இப்படி அவசரப் படலாமா ? ” என்று சொல்லிப் பீமசேனன் முகத்தை நோக்கினார்.

அப்படி நோக்கும்போது தான் சொல்லிய தருமங்கள் யாவும் அவனுக்குச் சம்மதமில்லா திருப்பதைத் தான் அறிந்துகொண்டு, “ தம்பி, அச்சயிந்தவனோ, நமது நூற்றைந்து பேருக்கும் பின்பிறந்த அருமைத்தங்கைக்குப் புருஷன் ; நமக்கு மைத்துனன். வாழை யாடியும் வாழைக்கே நஷ்டம் ; முள்ளாடியும் வாழைக்கே சேதம். ஆகையால், அவனைக் கொல்லாமற் பிடித்து வந்தால் இவ்விடத்தி லிருக்கும் பெரியோர்களுக்கு முன்பாக வைத்துத் தருமங்கூறி, மரியாதைத் தாழ்வும் பரியாச வார்த்தையுமாகச் சிலவார்த்தை களைப் பேசி அனுப்பிவிடலாம். அது நமக்கு மேன்மை. அவனைக் கொன்றுவிட்டால், நமது தங்கை விதவையாவளே ; அவள் விதவை யாயிருக்கப் பார்க்கும்போர் தெல்லாம் நமக்கே துன்பமும் அடிமடி நெருப்புமாக முடியாதோ ? அப்பா தம்பி, என் வார்த்தையைத் தள்ளாமற் பிடித்துக்கொண்டு வரக்கடவை ” என்று தருமநத்தனர் கூறி முடிவதற்கு முன்னமே பீமசேனன் கண்ணுக்கெட்டாமற்

போய்விட்டான். அப்பால் விஜயனை நோக்கி, “தம்பி, நீ போய்ச் சமீபத்திலிருந்து, உன் அண்ணனுடைய கோபாவேசத்தை யடக்கி, ஆளை உயிருடன் கொண்டுவருதல் உன் கடமை. நான் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு வனம்போய்ச் சேர்ந்திருக்கின்றேன். சீக்கிரம் வாருங்கள்” என்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, தெளமியர் நகுல் சகா தேவர் திரௌபதி மற்றப் பிராமணர்கள் முதலானவர்களோடு பிரயாணமாகி நடந்து, தங்கள் பர்னசாலையுள்ள காமியவனம் போய்ச் சேர்ந்திருந்தார் தருமராஜன்.

பீமாச்சுனர் சயிர்தவனைப் பிடித்துத்தேறிற்

கட்டிக்கொண்டு வருதல்

இப்பால் பீமசேனன் தன் தமையன் சொன்ன வாக்கிய மெவையுந் தன் காதிற் கேளாதவனாக மனவேகத்திலு மிஞ்சின வேகமாய் வந்து, வழிதுறை யில்லாமல் வனத்தில் நுழைந்து, இரதச்சக்கரம் போயிருந்த தாரியைப் பற்றிச் சென்றான். அப்போது சயிர்தவன் நெடுந்தாரம் வரையிலுந் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, பட்சிவேகத்திலும் அதிக வேகமாகச் சென்று, குதிரைகளுந் தானுஞ் சாரதியும் இளைத்து வருத்தமுற்றபடியாலும் பீமன் முதலிய பேர்கள் வாராமையாலும் இரதத்தை மெதுவாய் நடத்தச் செய்து, தானுஞ் சாய்ந்து, குதிரைகளும் ஓய்ந்து, உறங்கிக்கொண்டு செல்கின்றான். அந்தச் சமயத்தில் தண்டதரன் இரண்டு பின்னடியும் பிடரியிற்பட ஓடிச்சயிர்தவனைக் கண்டான்; தேரைக் கண்டவுடனே கடலுங் கலங்க மலையுங் குலுங்க காருஞ் சுழன்றோடப் பாருங்கிழிந்தாட ஓங்காரமிட்டு ஆரவாரஞ் செய்தான். இந்தப் பேரோசையாற் குதிரைகளுஞ் சாரதியு மருண்டு வெருண்டார்கள். சேர்ந்திருந்த சயிர்தவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நோக்கி, “சாரதி, நமன் வந்துவிட்டான். நடத்து தேரை” எனச் சாரதி தேரை அதிக விரைவில் முடுக்கினான். பீமனும், விரைந்து பறந்துவந்து சமீபத்தில் அடுத்தான். அப்போது சயிர்தவன், பக்கத்திருந்த அடர்ந்த பாரிய புதரிற் படுக்கென்று பாய்ந்து மண்ணைக் கவ்விக் கொண்டவனைப்போற் பதுங்கிப் பூமியுடன் பூமியாயிருந்தான். அப்போது பீமசேனன் வந்து இரதத்தை மறித்துப்பார்க்க, அதிலவனைக் காணாமலிருந்தமையாற் சாரதியை நோக்கி, “அடா சாரதி, எங்கே சயிர்தவன்?” என்றான். அதற் கவன் நடுங்கி, “ஐயா, நான் பார்க்கயில்லையே” என்று வாய்திறந்தான். உடனே பீமன் புள்

ரென அறைந்தான். அச்சாரதி திடீரெனப் பாரினில் விழுந்து மர வட்டைபோற் சுருட்டிக் கொண்டான். பீமன் அவனை வாரிப் பிடித்து அரட்டிப் புரட்டிப் பொம்மையைப்போல் அசைத்தான். அந்தச் சாரதி வணக்கத்துடன் பார்த்து, “சுவாமி, நான் வெகு குடும்பி, என்னைக் கொல்லவேண்டாம். உள்ளது சொல்லுகின்றேன். வள்ளலே, நீ ரிங்கு நெருங்கி வரும்போது அவர் புறத்தி லிருக்குங்காட்டிற் குதித்த தறிவேன். அது எந்தக் காடோ? எந்த யிடத்தி லிருக்கின்றாரோ? எனக்குத் தெரியாது” என்று சொல்லி வணங்கினான்.

அவன் அப்படிச் சொல்லவே அவனை நிலத்திற் போட்டுவிட்டுக் காட்டில் நுழைந்து, கொத்துச் செடிகளும் படருங் கொடிகளும் அடர்ந்த புதரும் தழைத்த சோலையுந் தப்பாமல், ஒவ்வொன்றாய் ஒவ்வொரு கதையினால் அடித்து நொறுக்கி வரும்போது, அர்ச்சுன னும் வந்து அண்ணனைக் கண்டு, “அகப்பட்டானா?” என்று மிகுந்த கோபங்கொண்டு கேட்டனன். அப்படிக்கேட்கவும் பீமன் “இங்குத் தான் மறைந்தானாம்” என்று சொல்ல, உடனே இருவரு நுழைந்து காட்டை வேருடன் கெல்லிக்கொண்டு வரும்போது, ஒரு பெரிய புதரைக் கண்ட பீமன் கதாயுதத்தா லோங்கி யடித்தான். அவ் வடியா லந்தப் புதர் பொடியாய்ப் பறந்தது. அதிலிருந்து “அப்பா! அப்பா!” என்று இரண்டுமொழி யுண்டா யடங்கி விட்டன. உடனே பீமசேனன் உட்புகுந்து, அவன் தலைமயிரைப் பற்றிப் பறபறவென்று இழுத்துக்கொண்டு வெளியில் வந்து, பாரி லோங்கி மோதி, பா தத் தினாற் றுவைத்து, காத்தின லறைந்து, சிரத்தினி லுதைத்து, புயத்தினை நெரித்து, புறத்தினி லிடித்து, கண்விழி பிதுங்கக் கழுத்தினைப் பிடித்து, தலையுடன்கால் சேர்த்துச் சக்கரம்போ லாக்கி, ஆயர்பாடியில் அமலனானந்தன் சகட்டினை யுதைத்த தன் மைபோ லுருட்டி, தலைமயிர் பற்றித் தரையினில் மோத ஆக்கிரமித் தெடுத்தான். அப்படி யெடுத்த அவசர நோக்கிய அர்ச்சுனன் அண்ணனை நெருங்கி வணங்கி, “இவன் இப்போது இறந்தால் இசை நமக்கில்லை. இவனை உயிருடன் வைத்து உலகெலா நகைக்கச் சின்னப்படுத்த வேண்டும் என்று சிந்தைசெய் திருக்கின்றேன். அப்பால் தேவரீர் சித்த மெதுவோ அதுவே சிறியேன் பாக்கியம்” என்று உரைத்துத் தேரினிற் கட்டுவோ மென்றான். பீம னுக்குக் கோபம் எழுகடல்போற் பொங்கியது. உடனே பல்லைக்

கடித்து அவனைப் பிசைந்து கசக்கிப் பாரில் விட்டெறிந்தான். அப்போது அச்சயிந்தவன் காற்று நீங்கிய துருத்தியொத்து, போட்ட காலும் போட்டகையுமாய்ப் பொம்மைபோல் மெய்யுமாய்ப் பூமியிற்கிடக்க, அவனை அர்ச்சுனன்போ யெடுத்துக் களையாற்றி, தேரில் வைத்திருந்த தண்ணீர் கொடுத்துத் தேற்றி, தேறி எழுந்தவுடன் அவனை இரதக்காலுடன் இருபுயம் ஒடியச் சேர்த்துக் கட்டினன்.

அப்போது பிமசேனனுடைய சிந்தை தாளாமல், ஒடிவந்து ஓர் உதை உதைத்து அரசிலைபோன்ற அக்கினிக்கணையால் அவன் தலையிரை ஐந்துபிரிவாக அமைத்து, மற்றவை எல்லாந் தீயி னைற் கருக்கி, ஐந்து பிரிவிலும் அலர்களையுந் தழைகளையுங் கட்டி, கருமண் செம்மண் வெண்மண் பசுமண் இவைகளைக் குழைத்து, கத்தரித்தோட்டத்துப் பொம்மைக்கிடுங் கோலம்போற் புள்ளி யிட்டுப் பார்த்து, “கக்கடகக்கட” என்று நகைத்து, சாரதியை நோக்கி இரதத்தைத் திருப்பிவிடச் சொல்லி, அதில் தாங்க ளிரு வரு மேறி நாயகத்தட்டி லுட்கார்த்து வரும்போது, நடந்த செய்தி களை யுன்னியுன்னி இரத்தம் பொங்கி, இருகரத்தையு நெருப்புப் பொறிபறக்கத்தேய்த்து ஓர் அறைகொடுத்தான். அவ்வறை “கொம்” என்று படவும், “அப்பா” என்று கொட்டாவி விடுபவர்களைப்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டான் சயித்திரதன். அப்போது பிமசேனன் இந்திரியங்களெல்லாம் புலன்வழி சிதறியிருந்த சயிந்தவனை நோக்கி, “அடா குருத்துரோகி, உன்னை வதைத்துச் சதைத்துப் புதைத்துப் போடுவதற்கு நினைத்தேன். என் தம்பி யுனக்குப் பிராணபிச்சை கொடுத்தான். ஆகையால் நீ பிழைக்கவேண்டுமானால் உனக்கொரு பேரிடுகின்றேன். அதை எவ்விடத்திலும் எப்போது மறவாமற் சொல்லிக்கொண்டிருப்பாயா?” என்று கேட்டான். ஐயோ! அதற்கவன் என்சொல்வான்? சொல்லாமற்போனால் உதைமேலுதை; அடிமேலடி; குத்துமேற் குத்து; மொத்துமேல் மொத்து. என்ன செய்வான் பாவம்! “ஆண்டவனே! நான் இந்தப் பூமியிலுள்ள வரையிலும் நீங்கள் இட்ட பேரைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது மல்லாமல், என் பிள்ளைகளுக்குக் கூட அந்தப் பேரை நிலைநாட்டி வைக்கிறேன்” என்றான். அதைக்கேட்ட பிமசேன மறு ராஜன் “அடா முறைதுறை யற்ற மூடா, இன்று முதல் உனக்குப் பண்டவதாசனென்று பேரிட்டேன். எங்கே சொல்லு பார்ப்

போம்?” எனவும், உடனே அவன் “பாண்டவதாசன், பாண்டவதாசன்” என்று வழி முழுவதுஞ் சொல்லிக்கொண்டு வந்தான்.

தருமராஜன் சயிந்தவனைக் கட்டவிழ்ப்பித்து, பீமசேனைச் சில வினவ, அவைகட் கவன் விடைதரல்

அப்படி அவன் சொல்லிக்கொண்டு வர, இரதம் வேகமாக வனத்திற்கு வந்தது; பீமன் இரதத்தைவிட்டு இறங்கி, சயிந்தவனை நோக்கி, “வாயை மூடிக்கொள். தருமபுத்திர மகாராஜன் கேட்கும் போது உரக்கச் சொல். பத்திரம்” என்று தனது கரத்தை நீட்டி விரலைக் காட்ட, அதை யவன் கண்டு, “இவன் கையமன் சூலமோ? ஆலகால விஷமோ? வடவாமுகாக்கினியோ?” என்று மதிமயக்கங் கொண்டு, “என் இஷ்டதெய்வமே, உங்கள் சித்தத்தின்படியே சொல்லுகிறேன்” என்றுரைத்தனன். பின்பு சிந்துதேசனைத் தேரிலிருந்து இறக்கி, கட்டுடன் கொண்டுவந்து தருமபூபதிக்கு முன்னே நிறுத்தி பீமார்ச்சுன ரிருவரும் அவரை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு ஒரு புறத்தி லொதுங்கி இருந்தனர். அப்போது திரௌபதா தேவி அந்தத் துஷ்டாத்மனுடைய முகத்தைப் பார்த்து நகைத்து, மறுபடியு நோக்க வெட்கமுற்றுத் தலைகவிழ்த்து கொண்டனள். அப்போது பிராமணர்களும், தெளமியாசாரியரும், தவசிரேஷ்டர்களும், ரிஷிபத்தினிகளும், பிராமண ஸ்திரீகளும் நெருங்கியிருக்க, அந்தச் சமயத்தில் பீமசேனைத் தருமராஜன் பார்த்து, “தம்பி பீமசேனா, இவனை எங்கே கண்டாய்? இவன் எப்படி அகப்பட்டான்?” என்று வினாவும்போது பீமன் சங்கதிகளெல்லாஞ் சொல்லி, “இவனுடைய பேரைக் கேட்டால் தங்களுக்கு எல்லா தெரியும்” என்றான். எனவே தருமநந்தனர், இதி லேதோ விரைதே இருக்கிறதென் றுணர்ந்து, “அப்பா சிந்துராஜனே, உன் பேரென்ன?” என்று வினவவும், அவன் வெகுபேர் கூடியிருந்த இடத்திற் சொல்ல வெட்கப்பட்டு, மெள்ளப் “பாண்டவ தாசன்” என்றான். தருமராஜனுக்குப் பின்பக்கமாக இருந்த பீமசேனன் உறுக்கிப் பார்த்து, இருகரத்தையுந் தேய்த்தான். அப்படித் தேய்க்கவே தன தடியிற் குறுகும்படியாக யெக்கி உரக்கக்கூவி, “பாண்டவதாசன்! பாண்டவதாசன்!” என்று வாயோயாமற் சொன்னான். அதைக்கேட்ட அறக்கடவுளானவர் அடங்காத சந்தோஷமும் அவ்வளவு விசனமு முடையவரானார். மற்றயர்க ளெல்லாரும் “கலகல கலகல” என்று நகைத்தார்கள். தருமநந்தனர் சற்று

நேரம் பொறுத்துத் தம்பியை நோக்கி, “இவனைக் கட்டவிழ்த்து விடக்கடவை” என்றார். உடனே அவருத்தரவிற்படி தண்டதரன் கட்டவிழ்த்து விட்டனன்.

அதைக்கண்ட தருமராஜன் அந்தச் சயிர்தவனை அருகே யழைத்து நிறுத்தி, பீமசேனனைப் பார்த்து, “இவனுக்குக் கண்ணைச் சுற்றி நாமமென்ன?” என்று கேட்டார். அவன் “அண்ணா, திண்ணையி லிருக்குத் தாதனுக்குக் கண்ணைச்சுற்றி நாமமிருக்கும்” என்றான். ஆனால் “இவனுடைய மீசை எங்கே?” என்று வினவினர். “மீசையுடைய வீரனாகில் தாய் தங்கை என்னு முறை தப்பி நடப்பானா? இல்லாமைபினாலே தான் இந்தக் கதியாயினான்” என்றான் பீமன். தருமநந்தனர், “அப்பா, இவன் தலைமயிர் ஐந்து பிரிவாக இருக்கவேண்டியதென்ன?” என்றார். பீமன் குடும்ப சம்ரக்ஷணை செய்து குலத்துக்குப் பழிதேடாமற் புகழைத் தேடு கின்ற பிள்ளைகளுக்குச் சவுளமென்னுங் குடும்பிக் களியாணஞ் செய் கிறதூண்டு, இவன், குலத்தையுங் கோத்திரத்தையுங் கெடுக்க வந்த பாவியாகையால், அலையும்படியான ஐந்துகுடும்பத்தலைய னாயினான்” என்றான். அதுகேட்ட தருமபுத்திரர் மனமிளகி, “இவ்வளவு வேலை இவனைச் செய்வதற்கு உன் மனம் இளைக்க இல்லையோ?” என்று கேட்கவும், “அண்ணா, கைம்பெண்சாதி பிள்ளையானாலுஞ் செய்யுஞ் சடங்கைத் திட்டமாய்ச் செய்யவேண்டு மென்னு மொழி தப்பாமல் நடத்தினேன்” என்றான். இப்பீமசேனனுடைய தீடத் தையுங் கோப அடத்தையுங் கண்டு, யுதிஷ்டிரர் மறுமொழி கேட்காமல் “தம்பி, இவன் சம்பிரதாய குலத்திற் பிறந்தவன்; சந்திரகுலத்தி லுதித்த ஸர்ப்பக்கொடியோனுக்கு மைத்துனன்; சிந்துதேசாதிபதி; மகா புத்திசாலி. இவனால் விளைந்த தொன்று மில்லை. இவன் சொல்லுவார் பேச்சைக் கேட்டுக் கெட்டான். ஆகி லும் நீ இவனை இப்படி அவமானஞ் செய்யலாகாது” என்று கூறிய அண்ணனைப் பீமசேனன் பார்த்து, “நாங்க ளொருகாலத்தி லும் ஒருவரை அவமானம் பண்ணுகிறதில்லை. தேவரீருடைய வார்த்தையையுந் தள்ளி நடப்பதில்லை. ஆகையா லுத்தரவிற்படி இவனை உயிருடன் கொண்டுவந்தேன். இவன் தேடிக்கொண்ட பழியும் பாவமு மிவனை அவமானப்படுத்தியது. தேவரீருடைய தருமமுஞ் சாந்தமு மிவன் பிராணனைக் காப்பாற்றி விட்டது” என்று வெகுண்டு விழித்தான்.

சயிந்தவனுக்குத் தருமராஜன் சில தருமங்கூறி விடுக்க,
அவன் கைலாசபதியை வேண்டித் தவஞ்செய்து
பாண்டவரை வெல்ல வரம்பெறுதல்

அதைக்கண்ட தருமராஜன் அண்டையிலிருந்த தெளமியாசாரியரைப் பார்த்து, “இந்த வண்டன் செய்ததுத் துண்டத்தனந்தான். அதனால் தண்டதரனுக்குக் கோபமுண்டு, பண்டு மதனை பெரித்த நீலகண்டனைப்போல் இவனை உண்டு இல்லையென்று கண்டுவிட நிர்கின்றான்” என்று சொல்லிச் சயிந்தவனை யழைத்து, “அப்பாமைத்துனா, தாய் தங்கை தமர் என்று நினைக்காமல் நிறைமுறை தப்பி நடந்த உனக்கும் இந்தக் காட்டிலிருக்கு மிருகங்களுக்கும் பேதமென்ன இருக்கின்றது? எடுப்பார் கைக்குழந்தை போல வந்து இடியுண்டு ஏளனங்கொண்டாயே; இது உனக்கு அழகா? இகத்தில் அழியாப்பழி பூண்டாயே; இறைவனென்று உலகம் ஆண்டாயே; இது உனக்கு என்றென்றைக்கும் புண்தானே!” என்று பற்பல நீதி வசனங்களைச் சொல்லி, “நீ ஆலஸ்யஞ் செய்யாமல் இந்நிமிடத்தில் உன்னுடைய நகரம்போய்ச் சேரக்கடவை. உன்னைப் பார்க்கப் பார்க்க மற்றையருக்கு மாளாக்கோபம் முளுகின்றது” என்று அனுப்பினார்.

சயிந்தவன் மிகுந்த விசனத்துடன் கண்ணீர்சோரத் தலை கவிழ்ந்து, தன் சேனைகளிற் போய்ச் சேராமல் தனிவனத்திற் சென்று, தயைசாந்தரென்னு மஹரிஷி ஒருவர் தவம்புரிந்திருக்கக் கண்டு, அவருடைய சரணங்களிற் ருழ்ந்து பணிந்து, தவஞ்செய்யு முறைமையுந் தகுதியாகிய மந்திரங்களும் பெற்றுக்கொண்டு, தனது இராஜகோலங்களை நீக்கிவிட்டு, தருமராஜன் முதலிய பாண்டவர்களைத் தன் கையாற் கொல்லக் கருதி, ஆகாரமித்திரை முதலிய வைகளை வெறுத்து, கைலையங்கிரிக் கடவுளை நோக்கிக் கடிந்தவஞ் செய்தான். இப்படி இவன் அருந்தவ மிழைத்துவருங் காலையில், உமாமஹேஸ்வரர் விருஷபவாகனருடராய்ப் பிரசன்னமாகிவர, அது கண்டு எழுந்து பாதங்களில் விழுந்து, வெகுவாகத் துதித்துக் கண்ணீர் பெருக நின்றான். அப்படி நின்ற சயிந்தவனைச் சாம்ப மூர்த்தி நாடி, “நீ நம்மைக் குறித்துத் தவமிழைத்த காரணமென்ன? உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்” என்று சொல்லிய சிவ பெருமானைப் பணிந்து வாய்புதைத்துக் கைகட்டி, வணக்கத்துடனினின்று வாழ்த்தி, “ஓ எப்பொருட்கு மிறைவனே, ஓ சுவாமி,

பாரதயுத்தத்திற் பாண்டவர்களை நான் கொல்லும்படியான வரமும் ஆயுத உரமும் எனக் கருள்புரிய வேண்டும்” என்று கேட்டான் சிந்துதேசாதிபதி.

அதையறிந்த பரமேசுவரன் “சயிந்தவனே, பூர்வத்தில் அர்ச்சுனன் நம்மை நோக்கித் தவஞ்செய்ய, நாம் வெளிவந்தபோது உபசாரத்துடன் வணங்கி, ‘ஐயனே, இனி நடக்கப்போகிற பாரத யுத்தத்தில் எங்கள் சத்துருக்களை யெல்லா முடிக்கத் திவ்யாஸ்திரம் வேண்டும்’ என்று கேட்டான். அப்படியே சகல வரமும் அஸ்திர முங் குறைவில்லாமற் கொடுத்து விட்டேன். அவர்களை நீ யெப்படி வெல்லுவாய்? உன் னா லாகாது. ஆனதால் அதைத் தள்ளி வேண்டியதைக் கேள்” என்றனர். அப்படிச் சொல்லவுஞ் சயிந்தவன் மீண்டும் பணிந்தெழுந்து, “கர்த்தனே, அடியேனுக்கு வேறு வேண்டிய தொன்றுமில்லை. அவர்களை ஜயிப்பதே எனக்குத் தரவேண்டிய வரம்” என்று சொல்லவும், “நல்லது. நீயும் அருமையான தவமிழைத்தபடியால், பாரத யுத்தத்தில் அர்ச்சுனன் தவிர மற்ற நான்குபேரையும் ஒரு நாளிற் ஜயிக்கக்கடவை” என்று அதுக்கிரகஞ் செய்து, கைலாசத்துக் கெழுந்தருளினார் சாம்பசிவ மூர்த்தி. இப்பால் சயிந்தவன் அவரொழுந்தருளிய திசையை நோக்கி நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, அங்குள்ள தவசிரேஷ்டர்களுடையும் பணிந்து, ஆசீர்வசனம் பெற்று, பலரூட் சென்றபின் தனது நகரம் போய்ச் சேர்ந்து, இந்தப் பகையை விடாமற் பாராட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

திரௌபதிக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தைக் கருதி வருந்திய தருமரை
மார்க்கண்டேய முனிவர் வந்து தேற்றிச்
சாவித்திரி சரித்திர முரைத்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இவ்வாறு பாண்டிவுக்கு முத்தற்புத்திரனாகிய தருமராஜன் சயிந்தவனுக்குச் சன்மார்க்க நெறி கூறி யனுப்பிய பின்பு, தெளமியரோடுத் தம்பியரோடும் வசனிக் காமல், தமது தர்மபத்தினிக்கு நேரிட்ட விபத்தை நினைந்து, “ஐயோ! நாம் எவ்வளவோ மதிழ்ச்சியாய்ச் சாதுசங்கப் பழக்கத் தோடு சதா நிஷ்டையி லிருந்துகொண்டு அசித்தியமாகிய இவ்வுலக வாழ்வை மறந்திருந்தும், நமது கன்மசம்பவம் இங்கேயும் விடாமற் குற்றமற்ற குணசாலியாகிய நமது திரௌபதியின் பக்கலிற் சென்று

செருச்செய்கின்றதே. இப்போது சயிந்தவனால் நேரிட்ட அபகீர்த்தி சந்திரசூரிய ருள்ளவரைக்குச் தாழாதே. இது பகைவர் செய்வித்த மாயமோ? பகவான் செய்வித்த நியாயமோ?" என்று தமக்குள் தாமே வருந்தினவரா யிருக்கின்ற சமயத்தில், தற்செயலாய் எண்டோண் மூர்த்தியைப் பூசித்து எமனைப் புறங்கண்ட மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர் எழுந்தருளினார். அவரைக் கண்ட வுடனே தருமராஜன் முதலிய யாவரும் எழுந்து எதிர்கொண்டோடி, பேரானந்த முற்றவர்களாய்ப் பூமிமீற் படிந்து பணிந்து, மகா உபசாரத்துடன் அழைத்து வந்து மலராசனத்தி லிருத்தி, அர்க்கிய பாத்திய ஆசமன்ய அக்ஷதை சந்தனாதிசுருங் கொடுத்து நமஸ்கரித்தார்கள். உடனே அவர், அவர்களை மந்திர வாக்கியங்களினால் ஆசீர்வதித்து உட்காரும்படி யுத்தரஞ்சொல்ல, யாவரு அமர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அதுகாலில் தருமராஜன் மார்க்கண்டேயரை நோக்கி, சயிந்தவன் வந்து திரௌபதையை யெடுத்துக்கொண்டு போனதும், தாங்கள் தொடர்ந்து அவனை யடித்து அவமானஞ் செய்ததும், பாஞ்சாலிக்கு உலகம் பழிக்கும்படியான வசனம் வந்ததையுஞ் சொல்லி, விசனப்பட்டார். அதைக்கேட்ட மார்க்கண்டேயர் கிருபையுற்று, அவருடைய மனத்துயர் நீங்கும்படி இதனைச் சொல்லத்தொடங்கினார்.—

கேளுந் தருமராஜனே, துஷ்டராகியபேர்களை உடனே கண்டித்தல் தருமம். உங்களுடைய மைத்துனன் ஐயத்திராதனென்று சுமமாய் விடாமல் அவமரியாதை செய்தனுப்பி வைத்தபடியால், இனிமேல் அவனும் பிழைப்பான், அவனுக்கு நல்லபுத்தியும் வரும், உலகத்தி லுங்களுக்குங் கீர்த்தியுண்டு. ஏதோ இதனால் இந்தப் பாஞ்சாலிக்குப் பழிப்பு வசன முண்டாமென்று நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம். 'உள்ளிய தெள்ளியராயினு மூழ்வினைப், பைய நுழைந்து விடும்' என்னும் வாக்கியம் பெரியோ ருரைத்திருக்கின்றமையால் ஊழ் யாரையும் விடாது. மேலும் கோசலராட்டுக்கும் அயோத்தி நகரத்திற்கும் அதிபதியாகிய கோதண்டதீக்ஷா குருவின் பத்தினியை இராவண னெடுத்துப்போய்ப் பத்துமாதம் வரையிலுஞ் சிறையில் வைத்து, அவனுங் குடும்பமும் அழிந்த பிற்பாடு ஸ்ரீராமருடைய தேவியாகிய சீதையம்மனுக்கு நேரிட்ட விபத்தைச் சாங்கோபாங்கமாக உமக்கு நாம் சொல்லி யிருக்கின்றோ மல்லவா? அதனால் ஸீதையாகிய சிந்தாமணிக்கு என்ன தாழ்ச்சி வந்தது

தருமராஜனே ? ஆகையா லுலகத்தில் அபவாதமும் அக்கிரமமும் துஷ்டர்களால் விளைவதுண்டு. அவைகளை யுடனே விலக்கிப் பெருமைபெறுவதே நமக்குக் காட்சி. அத்தன்மையாகிய ஸ்ரீராமரும் ஸீதையும் அந்தப்பாடு பட்டபோது, மற்றையர் படுவதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இந்தத் திரௌபதியை அவனெடுத்ததும், நீங்கள் வனத்திலிருந்து வருந்துவதும் வினையின் சம்பந்தமே யன்றி வேறன்று. ஐயா தருமசொருபி. சேய்மிதித்துத் தாய் வருத்தமுறுமோ? உறுது. அதுபோற் சபிந்தவன் எடுத்துப்போனதினால் இந்த உத்தமிக்கு ஒருகாலுங் குறைவுவராது. அவன் உயிருடன் செத்தபிணம்போல் பீமசேனனால் அவமானம் அடைந்துபோயினான். கற்புடைய திரௌபதையுங் காள்மேக மறைத்து நீங்கிய கதிரவன்போ லாயினான்” என்றார்.

உடனே யுதிஷ்டிர ரெழுந்து அடியினை வணங்கி “சுவாமி நல்லொழுக்கம் உள்ள கற்புடைய மனைவியாற் கணவனுக்கு விபத்து நீங்கிச் சம்பத்துண்டாகும் விதமும் உண்டோ?” என்று கேட்க, மார்க்கண்டேயமுனிவர் மனதிரங்கி, “ஓ ஐவருள் முதல்வனே, சாவித்திரி யென்னும் ஒரு மங்கையினுற் சகல சுபமும் ஆயுசும் பெற்ற ஓர் அரசனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். மாதாமாதம் மானம் மும்மாரி வழங்கவும், மன்னிய பபிர்கள் தழைக்கவும், துன்னிய உயிர்கள் பிழைக்கவும், மாதவர் தவங்கள் மருவவும், மறையவர் யாகங்கள் வளர்க்கவும், கோயில்கள் குளங்கள் செழிக்கவும், கொடுமைக ளனைத்துங் குறையவும், மதுரீதி குன்றாமல் அரசு புரிந்துவந்த மத்திரதேசாதிபனென்னும் அசுவபதி என்றொரு அரசுனிநுந்தான். அவன் மாளவியென்னுந் தேவியுடன்கூடி வாழுகளில், சகலபாக்கியமும் நிறைந்திருந்தும் புத்திரபாக்கியம் இல்லாதிருந்தது. அதனால் அவன் மனமகிழ்ச்சி குறைந்து வருந்தினன். அக்காலையில் நாரத மகாமுனிவர் அவ்விடம் எழுந்தருள், அவரை அவனும் அவன் மனைவியும் கண்டு பாதபூஜை செய்து பணிந்து, புத்திரனில்லாக் குறையைச் சொல்லிப் பரதவித்தனர். அவர்களை அம்முனிவர் ஆசீர்வதித்து, “ஓ புனிதர்களே, நீங்கள் சாவித்திரியை சரணம் அடைந்து நோன்பிழைத்தால் உங்கள்மனங்களிப்புறும்” என்று அதற்குரிய மந்திர உபதேசமுஞ் சொல்லி, அந்நோன் பிழைக்கு மார்க்கமுந் தெரிவித்துப்போயினார். அப்பால் இவர்க ளந்த நெறியின் வண்ணம் நோன்பு நோற்று அன்பு செலுத்து

நாளில், அந்தச் சாவித்திரியார் பிரசன்னமாகவும் அதுகண்டு அவர்கள் பலவாறாக வணங்கித் துதித்துப் பரவசமாகவும், சாவித்திரி “உங்களுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள்” என்று சொல்லினள். அதற்கவர்கள் அப்பாரதியாரைப் பணிந்தெழுந்து, “அம்மணி, எங்கட்குப் புத்திரவரம் வேண்டும்” என்று பணிந்தனர். அதற்குச் சாவித்திரி, “உமக்கு ஒரு பெண்ணுண்டாம்” என்று அருள்புரிய, அதைக்கேட்டு மீண்டும் பணிந்தெழுந்து, “தாயே, பெண்சந்ததியில் மோட்சம் வருவதற்கும் அரசபுரிவதற்கும் யோக்கியப்படாதே” என்று வருத்திக் கேட்க, “அந்தப் பெண்ணினுற் சகல வைபவமும் பிள்ளைகளும் உண்டாம்” என்று விளம்பி அப்பால் மறைத்து போயினர். அப்பால் அரசனும் அரசியும் அவ்வம்மனையே ஆன்மார்த்த தெய்வமாக வாழ்த்தித் தொழுது, வாழ்விற் சிறந்திருந்தனர்.

அப்பால் மாளவியென்னும் இராஜபத்தினி கர்ப்பமுற்றுப்பத்து மாதமுஞ் சென்று திவ்யதேஜோமயமாகிய பெண்ணைப்பெற்றாள். அப்பெண்ணுக்கு, சாவித்திரி பென்று பெயரு மிட்டு, சகல சிறப்புஞ் சீருஞ்செய்து, கணுவிதாக் கரும்பைப்போல் வளர்த்து, மங்கைப்பரு வம் வந்தகாலத்தில் நங்கைக்கு இசைந்த நாயகன் வேண்டுமே யென்னும் ஏக்கமுடையவர்களாய், எங்கு வாய்க்கு மென்று தாய்தந்தைய ரிருவரும் ஏங்கி யிருந்தார்கள். அப்படியிருக்கையில், ஒருநாள் சடை முடியும் மகதியாழர் தாங்கிய நாரதமகாமுனிவர் வர அவர்களாவரைக் கண்டு எதிர்கொண்டு சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு, அருக்கியபாத்திய ஆசமன்யங் கொடுத்து, அந்தப்புரத்திற் கழைத்துவந்து சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளச்செய்தனர். பின், அரசன் ஓராசனத்தி லமர்ந்தனன். மாளவிதேவி வந்து வணங்கி மலரடியை வாழ்த்தி, “மகதியாழ்முனியே, எனக்கு மலடியென்னும் வையக நிந்தையை நீக்கிய எந்தையே!” என்று மனங்குழைத்து விசுவசித்து நின்றனள். அக்காலையிற் காவியங்கண்ணினையுடைய ஓவியம் போன்ற சாவித்திரி வந்து, தன் தாய்தந்தையரைப் பணிந்து, பின்பு தவமுனியினுடைய தாளிணையைப் போற்றவும், நாரதமுனிவர் அப்பெண்ணை அருட்பார்வையால் நோக்கி, “வேளினே யீன்ற விமலனார் அருளால் வாழவினி லோங்கி வாழ்க” என்று வாழ்த்தினர். அப்போது அரசன் தன் பெண்ணைத் தழுவி யெடுத்தனைத்துச் சிங்காதனத்தில் இருத்திக்கொண்டு, நாரதரைப் பார்த்து, “சுவாமி, தேவரீர் கிரு

பையாற் சகல நலமும் நல்லெழிலும் உடைத்தாய்த்தவத்திற் பிறந்த இச்சாவித்திரிக்குத் தகுந்த நாயகன் வேண்டுமே யென்று சஞ்சலப் படுகின்றோம். ஆதலால், தேவரீர் அவ்வெண்ணம் நிறைவேற அதுக் கிரகம் புரியவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனன். நாரதர், “அரசனே ‘நிதியுங் கணவனு நேர்படினுந் தன்தன் விதியின் பயனே பயன்’ என்று வேதவாக்கிய முள்ளதாதலால், அவரவர் வினையின்படியே யாவும் நடக்கும். நீங்க ளொன்றும் யோசிக்கவேண்டாம். சர்வஜீவ தயாபரமூர்த்தியாகிய பகபதியார் சாவித்திரியின் மனதிற்குறித்திருக்குந் தலைவனை ஏற்படுத்தி யிருக்கின்றார். அவனுக்கே விவாகஞ் செய்து கொடுப்பது உத்தமம்” என்று சொல்லக் கேட்ட இறைவன் மகிழ்ந்து, குமாரத்தியின் முகத்தை நோக்கி “அம்மா, உன் மனதில் குறித்திருக்கின்ற நாயகனைச் சொல்” என்று கேட்டனன்.

அதற்கு அப்பெண் பருவமங்கை ஆதலினால் தலைகுனிந்து வெட்கமுற்று, சற்றுநேரத்தரித்து, “ஐயா, நான் சிறு பெண்ணாக இருக்குங் காலத்தில் என் தோழிமார்களுடன் பூங்காவனத்திற்குப் போய் விளையாடும்போது, அழகும் இளைமையும் ஆண்மையுமுள்ள ஓர் அரசன் குதிரையின்மேற் போகக் கண்டு, இவரயாரென்று பாங்கியரை விசாரித்தேன். அப்போதவர்கள் ‘சாலுவ தேசாதிபதியின் குமாரன் சத்தியவான்’ என்றார்கள். அன்றே மனதில் அவரை வரித்தேன்,” என்று சொல்லவும், அதைக்கேட்டு, அவர்கள் மகிழ்ந்து, நாரதருடைய நளின மலர்போன்ற அடியிணையைப் போற்றி, “காலத்திரயந் தெரிந்த உத்தம சத்துவகுணரே, தேவரீர் என் மகள் சொல்லிய சத்தியவானுடைய உத்தம குணதிசயங்களைச் சொல்ல வேண்டும்” என்று கேட்க, நாரதர் “ஓ மகாராஜனே, இந்த அரசனானவன் அழகிற் சிறந்தவன்; ஆண்மையில் உயர்ந்தவன்; சத்திய நெறியிற் றலைமை பூண்டவன்; உத்தம குணத்தில் ஓங்கிய வள்ளல்; நற்றவந் தருமம் நாளும் வளர்ப்பவன்; கண்களிரண்டுங் கங்குல் பாய்ந்திட்ட அன்னைபிதாவை ஆரன் எனத் தொழுபவன்; சத்துரு விடத்தில் தரணிமுதல் யாவும் பற்றற விட்டுப் பதாதியாய்க் கானில், இன்ன லுற் றிருக்கு மியல்பினானவன். அவன் இனி ஒரு வருடத்தில் இறந்துபோவான்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்ட இராஜன் விசனத்தோடு குமாரத்தியை நோக்கி, “அம்மா, நாரதமகா

முனிவர் சொல்லியதைக் கேட்டாயா? நீ அவனை மறந்து இன்னொரு புருடனை நியமித்துக்கொள்” என்று இயம்ப, அந்த மொழிக்கு அப்பெண் இணங்காமல் தன்முகத்தை ஒருவாறு சுருங்க வைத்துக்கொண்டாள். அதுகண்ட தந்தை அப்பெண்ணை நோக்கி “அம்மா, சத்தியவானுக்கு அற்ப ஆயுளாம்! அவன் தாய்தந்தையரிருவருங் கண்ணில்லாதவர்களாம்! தங்கள் இராஜ்யத்தைச் சத்துருவினிடத்தில் ஒப்படைத்துவிட்டுப் பதாதிகளாய் அன்னபலாதிகளுக்கும் வருந்தி ஆரணியத்திற்கஷ்டதிகையில் வாசம் செய்கின்றார்களாம்! அவர்கள் குமாரனை நீ விரும்பியது அகியாயம்! ஆதலால், என் அம்மணீ, நீ வேறு புருடனை விரும்பிக்கொள்” என்று கூற, அதற்கேற்றபடி அன்னையும் வருந்த, அதுகண்ட சாவித்திரியானவள் முகமலர்ந்து “ஐயா, பரமசிவனுக்கு ஒப்பாகிய நாரதபகவான் முன்னிலையில் நீர் கேட்டபோது, வெட்கத்தை விட்டு மனதில் நிச்சயித்திருந்த நாயகன் சத்தியவானென்று விளம்பினேன். அவ்வாக்கினால் வேறொரு புருடனை இனி விளம்பக் கூடுமோ? அப்படிச் சொல்லு வேறொரு தாய் தந்தை முதலிய சுற்றத்தாருக்குப் பழியும், பூலோகத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் பதிவிரதா தருமங்களுக்குக் குறையும், அரசசெலுத்திய மதுரீதிக்கு அழிவும், எக்காலத்திலும் நீங்காத இகழ்வும்; என்னொருத்தியினால் உண்டாகியதென்று யாவரும் நிந்திப்பார்களே! அப்படி நிந்திக்க இருப்பதைப் பார்க்கிலும் இறப்பது உத்தமம். மேலும், ‘கல்லென்றாலுங் கணவன் புல்லென்றாலும்புருஷன்’ என்னும் உலக மொழிக் கிணங்கமனங்குவிந்து நிச்சயித்த மகிழ்நனை விட்டு, மற்றொருவரைச் சொப்பனத்திலும் நினையார்கள் உத்தமகுணமுடைய ஸ்திரீகள். ஆகையால், அவர்கள் வருத்தமுற்று வனத்தில் இருந்தாலும் இன்னும் வரத்தக்க தீவினைகள் வந்தாலும், எனக்கு அந்தச் சத்தியவானே நாயகன். நானே அவருக்குப் பத்தினி. என் வினையின் வண்ணம் நடக்குமே யன்றி, வேறல்ல, நீங்கள் யாதொன்றுக்கும் யோசிக்காமல் விவாகஞ்செய்து கொடுத்துவிடுங்கள்” என்று பிரகடனமாகச் சொல்லவும், அதைத் தந்தை கேட்டு மனநொந்து “தெய்வமே!” என்று தியங்கி, நாரதர் பாதங்களிற்பணிந்து நைந்தனன். அப்படி நைந்து வருந்திய வேந்தனை நாரதர் எடுத்திருத்தி, உய்யும்படி, “ஓ வையகம் புரக்கும் மன்னனே, மகாலட்சுமிக்கு ஒப்பாகிய இச்சாவித்திரியானவள் மகா பதிவிரதை; நற்குணம்

நற்கிந்தையிற் கிறந்தவள் ; மேலும் 'ஜன்மாதிரத்திற் சத்தியவா
னுக்கும், புத்தியில் உயர்ந்த உன் பெண்ணுக்கும் சம்பந்தம் உண்டா
யிருப்பதனால் இவள் அவன் விஷயத்தில் இவ்வளவு உறுதியாகப்
பேசும்படி நேரிட்டிருக்கின்றது. எப்பொருட்கும் இறைவனாகிய
ஈசுவரனுடைய திருவுளச்செயல் எப்படியோ? அஃது நாமநியோம்.
இந்த உத்தமியின் தபோபலத்தினால் அவனுக்குத் தீர்க்காயுசு
உண்டானாலும் ஆகலாம். நீர் சஞ்சலப்படாமல் உமது பெண்
ணின் எண்ணத்திற் கிசைந்து கலியாணம் முடித்து வைக்கக்
கடவீர்" என்று சொல்லி நாரதமகாமுனிவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு
போயினர்.

இப்பால் அசுவபதி அரசனும் மாளவிதேவியும் பந்துக்களும்
மத்திரி மார்களும்கு பெரியோர்களும் பற்பல நீதிபுத் தருமமும் உலக
வழக்கமும் எத்தனையோ விதத்திற் சொல்லியும், ஒன்றுங்
கேளாமல் ஒரே மனதாய் இருந்த சாவித்திரியை அரசனுனவன்
பல்லக்கில் எடுப்பித்துக்கொண்டு, இரதகஜதூரக பதாதியும்
மேற்கூறிய சகலரும் நெருங்கி வரும்படியாகப் பிரயாணமாகி,
சாலுவதேசாதிபதி வந்திருந்த காட்டிற்கு யாவரோடும் போய்,
அவர்களைக் கண்டு இரதம் விட்டிறங்கி, அவர்கள் முன்பு
சென்று நின்று, "நான் மத்திரதேசத்தை ஆளும் அசுவபதி
அரசன்" என்று தெரிவித்தனன். உடனே அச்சாலுவராஜன்
அசுவபதிராஜனைக் கட்டியனைத்துக்கொண்டு, உபசாரவார்த்தைகள்
பேசி ஆசனம் அளித்து, க்ஷேமலாபங்களை விசாரித்து, தனக்கு
நேரிட்ட பொல்லாங்குகளையும், அதனால் பத்தினிக்கும் புத்திரனுக்கு
முள்ள வருத்தத்தையும், ஒன்றேனும் விடாமற் சொல்லி, "ஏது
இவ்வளவு தூரம் என்பேரில் தயவுகொண்டு வந்தது" என்று வின
வினன். அதற்கு அசுவபதி யரசன் "ஐயா, நெடுநாளாகத் தவஞ்
செய்து பெற்ற சாவித்திரி யென்னும் என் பெண்ணானவள், உம்மு
டைய குமாரனாகிய சத்தியவானைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ளக்
கருதினாள். அதற்கு யாங்கள் சந்தோஷமுற்று வந்தோம்" என்று
சொல்லியதைச் சாலுவராஜன் கேட்டு நகைத்து, "உம்முடைய
பெண்ணாய்க் கம்முடைய குமாரனை வரிக்கப்பெற்றதே எங்கள்
பெரியோர்கள் செய்த பாக்கியம். ஆகிலும், எங்கள் செல்வங்களெல்
லாம் பறந்து, சேனைகளியாவு மிறந்து, அரசாட்சியுந் துறந்து
ஆரணியத்தில் இருந்து, நான் கண்களிழந்து கலங்கித் தவிக்குங்

காலத்தில், எங்கள் காண்முனைக்குங் கலியாணஞ்செய்ய வேண்டோமோ?" என்று சொல்ல, அசுவபதிமகாராஜன், அச்சாலுவராஜனை நோக்கி, "ஐயா, தேகமும் இளமையும் செல்வமும் நிலையோ? இன்பமும் துன்பமும் என்றும் இரா. இளைத்தவர் கிளைப்பார்; கிளைத்தவர் இளைப்பார். மேடு பள்ளமாம்; பள்ளம் மேடாம். ஓடம் வண்டியில்; வண்டி ஓடத்தில். செல்வமும் வறுமையுந் தெரிந்தோர்க் கில்லை. வருவது தானே வரும். செல்வம் வந்தவர்களுயும், அஃதின்னி வருந்தி நொத்தவர்களையும், அதுபவத்திற் பார்த்துங் கேட்டு மிருப்பதன்றி, சாஸ்திர விசாரணையினாலும், சாதுசங்கப் பழக்கத்தினாலும், உள்ளதையுள்ளபடியறிந்திருக்கும் உமக்குச் சஞ்சலமேன்?" என்று தேற்றிச் சத்தியவானைப் பார்த்தான்.

அப்போதவன் அவ்வரசனை நோக்கி, "மகாராஜனே, தாய் தந்தையரைச் சம்ரட்சணை செய்வதே தருமமென்று நானைக் கழித்து நடாத்திவரும் எனக்கு; கால்விலங்கு பூட்டிக் கலங்கச் செய்ய நினைப்பது நலமல்லவே; இந்தப் பருவமங்கையை நான் விவாகம் பண்ணிக்கொண்டால், இனி இவளுக்கு வேண்டிய பக்குவ உபசாரங்களைச் செய்ய இதுகாலம் அல்லவே. பறப்போன் பிபிரிழ்த்த கதையாய் முடியுமே! மேலும், ஒரு பெண்ணை விவாகஞ்செய்து கொடுக்க நினைக்குந் தந்தையர்கள், கல்விக்கியானம் உள்ள பிள்ளையைக் கருதுவார்கள். தாய்மார் நிரம்பிய பாக்கியவானைத் தேடுவார்கள்; பந்துக்கள் பழமையாகிய உறவை நாடுவார்கள்; பருவப் பெண்கள் கைநிறைந்த பொன்னிலுங் கண்ணிறைந்த கணவனைநாடுவார்கள். இவைகள் ஒன்றினும் உதவி யில்லாத என்னைக் குறித்தது ஏதுகாரணமோ?" என்று கூறிய அப்புத்திரன் சொல்லே அசுவபதிராஜன் ஆதரித்து, தாய்தந்தையர், சுற்றத்தார், நண்பினர் முதலியோரின் இயற்கையும், ஊழ்வினையின் திறத்தையும், மற்றுமுள்ள உலகநடக்கையையும் எடுத்துக்காட்டி, "அப்பா, நீ கானகத்திற் சென்று கனி கிழங்குவகைகளைக் கொண்டுவந்து தாய்தந்தையருக்கு ஊட்டிவைக்கும் வரையில், இவர்களிடத்தில் இருந்து கால்கரம் முதலியவைகளைப் பிடித்து உபசரித்து, மிருகபயம் இல்லாமற் காத்து, தேகவாதை முதலியவற்றைக் கழிக்கவிடுத்து, வஸ்திரங்களை மலினம்நீக்கி அலங்கரித்து, எப்போதுஞ் சமீபத்தில் துணையா மிருப்பதற்கு, இந்தப் பெண் உதவியாயிருப்பாள். ஆதலால், இப்பெண்ணை நீ தர்மபத்தினியாகக் கொள்ளுக. உனக்கும் உனது

தாய்தந்தையர்க்கும் பேருதவி செய்துவருவாள்” என்று சொல்லக் கேட்ட சத்தியவான் அதற்கிசைத்தான். உடனே அசுவபதி, நல்ல முகூர்த்தம் தேடித்து, வேதபுங்கவர்கள் முன்னிலைபிற் சகல சம்பிரமங்களுடன் சாவித்திரியைக் கன்னிகா தானம் செய்து கொடுத்து, நாடு நகரங்கள் யாழை சேனைகள் பாங்கர் பாங்கியர் ஆடையாபரணங்கள் முதலிய யாவும் ஸ்திரீதனமாக அளித்து, மருமகளையும் மற்றையரைப் போக்கி, “நீங்கள் காட்டில் இருந்து வருந்துவானேன்? நாட்டுக்கு வந்து விடுங்கள்” என்று வருந்தி அழைத்தனன். அப்படியழைக்கவும் அவ்வரசனைச் சாலுவனோக்கி, “ஐயா, எங்களுக்கு நல்ல காலம் வந்தபோது நாட்டுக்கு வருவதேயன்றி, இதன் மத்தியில் வர மாட்டோம்” என்று சொல்லினன். அப்பால் அவன் தன் குமாரத்தியை போக்கி, “சில நீதிவசனங்களையும் பதிவிரதா மார்க்கங்களையுங் கூறி, மகளையும் அம்மகளைப் பெற்ற காலத்தி லுண்டான மனமகிழ்ச்சியையும் அவ்வனத்தில் விட்டுவிட்டு, மருகனிடத்திலுஞ் சம்பந்திகளிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, தன் மனைவி முதலிய யாவரோடும் மத்திரதேசம் வந்து சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

இப்பாற் சாவித்திரியுஞ் சத்தியவானும் மகாவிசுவாச முடைய வர்களாய், பாலும் நீரும் மலரும் மணமும் நகமுஞ் சதையும் சொல்லும் பொருளும் எள்ளும் எண்ணெயும் கரும்பும் இரசமும் உடலும் உயிரும் எவ்வாறு ஒன்றைப்பொன்று பொருந்தி யிருக்குமோ அவ்வாறு மனம்பொருந்தி மகிழ்விற் சிறந்து மருவிவாழ்ந்து வந்தனர். சாவித்திரி மூன்றாவது சாமத்தில் எழுந்து, ஸ்நானம் முதலிய நித்திய விதிகளை முடித்துக் கொண்டு, தன் புருஷனை எழுப்பி, அவன் பாதங்களில் புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, பிரதட்சணம்வந்து நமஸ்கரித்து, பண்டுபலாதிகள் கொண்டுவரும்படி வனத்திற்கு அனுப்புவன். பின்பு மாமன் மாமியாரை நித்திரை நீக்கி, அவர்களுடைய நித்திய கருமங்களுக்குத் துணையாயிருந்து, அவர்கள் திருவடிகளிலும் மலர்தூவிப் பணிந்து, வஸ்திரமுதலியவைகளை நித்திய முஞ் சுத்திசெய்து, இராத்திரி யிகுத்துவைத்த கிழங்குகனி முதலியவைகளை ஆகாரமாகக் கொடுத்து, தண்ணீர் அருத்தி, அவர்களோடு தருமகதைகளைப் பேசிக்கொண்டு, அவர்கள் கால்களையும் கரங்களை யும் பிடித்துக்கொண் டிருப்பாள். பத்துநாழிகைக்குமேல் நாயகன் பண்டுபலாதிகள் கொண்டுவருவான். அவைகளை இருவருமாகப் பெரி

யோரிருவருக்கும் கொடுத்துண்ணவைப்பர். அப்பால் சாவித்திரி தன் காதலனுக்கும் களைதீரச்செய்து, அவன் உண்டபின்பு தானும் புசித்து, அத்நைபும் மாமனும் உத்தரி இவனொன்சு சத்தியவான்மே விருக்குந் தையபிலும் பதினமடங்கு அதிகமாகத் தன் மீது வைத்துப் பாராட்டவும், இவன் காலிற் றைத்த முள் தங்கள் கண்களிற் றைத்ததைப்போல் அன்பும் பட்சமும் அதிகமாகக் கொண்டு ஆதரிக்கவும், கற்புக்கரசாகச் சொல்லும் அருந்ததியே இவனொன் அகமகிழ்ந்து இருக்கவும் நடந்து வருவன்.

அந்நாளில் தனக்கு நாரதமுனிவர் நவின்ற வாக்கியத்தை மனதில் இருத்தி வருந்தும்படியான இத்தையல், ஒவ்வொரு நாளாகக் கணக்கிட்டு, முத்தூற்று ஐம்பத்தாறுநாட்கள் சென்றுபோக “இன்னும் நான்கு நாட்கள் இருக்கின்றது நமது நாயகனுக்கு ஆயுள்” என்று கருதி, மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடனே மாமன் மாமி உத்தரவிற்பேரிற் கௌரி நோன்பு இழைக்கச் சிந்தை கொண்டு, வேதவிதிப்பிரகாரம் மூன்று நாட்கள் அன்னபான முதலிய யாவற் றையும் நீக்கி, நித்திரையை அகற்றி, மௌனங்கொண்டு பூசித்து, மூன்றுதினங்களுங் கழிந்த பின்பு நான்காவதுநாள் உதயத்திற்கு, முன் ஸ்நானஞ்செய்து, தன் கணவனைப் பணிந்து நோக்கி, “தேவரீருடன் யானுங் காட்டுக்கு வருகின்றேன். தடை சொல்லாமல். அழைத்துப்போக வேண்டும்” என்று சொல்லினள். அதைக்கேட்ட சத்தியவான் திகைக்கிட்டு, தனக்குப் பத்தினியின் மீதிருந்த உரிமைபினால் அவளைப் பரிந்துநோக்கி, “பெண்ணே சத்தியைப் பூசித்து மூன்றுநாளாகச் சலபானமும் இல்லாது இருக்கும் நீ, இன்று பாரணைசெய்தால் நாளைக்கு அழைத் துக்கொண்டு போகிறேன்” என்று சொன்னான். அப்படிச் சொல் லிய நாயகனை சாவித்திரி நோக்கி, “நாளை என்பது நம்முடைய நாளோ? நமனுடைய நாளோ? அஃதின்னவிதமென நாமறியோம். அன்றியும் ‘கௌரிரோன்பு நோற்பவர்கள் மூன்றுநாட்கள் உபவாச மிருந்து, நான்காவதுநாள் இராத்திரி தீபதரிசனஞ் செய்து, அப்பாற் பாரணை செய்யவேண்டும்’ என்று விதி யிருக்கின்றது. ஆகையால் இன்றுபகற்போதைக் கழிக்கவேண்டிக் காட்டுக்கு வருகிறேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட சத்தியவானுனவன் “என் தாய்தந்தையருடைய உத்தரவிற்பேரில் வருகின்றதானால் வரலாம்” என்று சம்மதிக்க, சாவித்திரி மாமன் மாமியாருடைய பாதங்களிற் சாஷ்டாங்கமாகத்

தண்டனிட்டு, அவர்களுடைய ஆசிபெற்று வணக்கத்துடனின்றி
“எனக்கு ஒரு வரத் தரவேண்டும்” என்று கேட்டனள். அதற்
கவர்கள் புளகாங்கிதமுற்று, “அம்மா, உனக்கு வேண்டிய வரத்
தைக் கேள்” என்று சொல்ல மீண்டும் பணிந்தெழுந்து “உங்கள்
குமாரருடன் நானுங் காட்டுக்குப் போய் வருகிறேன்” என்று
சொல்லினள். அவ்வார்த்தையைக் கேட்டதும் அவர்கள் புளகாங்
கிதராய்ப் பூரித்து நல்வினை வசத்தினால் உடன்பட்டுப் புத்திரனை
அழைத்து, “அப்பா, உன் பத்தினி மூன்றுநாட்கள் உபவாச
மிருந்தமையால் பத்திரமாக அழைத்துக்கொண்டுபோய் விரை
வில் கேசுமமாய் வரக்கடவீர்கள்” என்று வாழ்த்தி அனுப்பிவைத்
தார்கள்.

உடனே அந்த ஸ்திரீபுருஷ ரிருவருஞ் சந்தோஷத்துடன் வனத்
திற்குச் சென்று, அங்குள்ள மலைகளும், அம்மலையருவிகளின் பெருக்
கமும், மரங்களின் நெருக்கமும், மலைத்தேன்களின் மிகுதியும், காந்
தள் முதலிய புட்பங்களின் மலர்ச்சியும், வேடுவர் குறவர் முதலா
கிய பெண்கள் விளையாட்டும், யானைகளின் களிப்பும், புலி முதலிய
மிருகங்களின் ஒலிப்பும், காட்டுப்பன்றிகள் கொம்புகளினால் உழுத
நிலங்களில் வேடப்பிள்ளைகள் தினைகளை விதைக்க முளைத்துக்
காய்த்துக் கிளிமுதலிய பட்சிக்கள் கதர்களைக் கொய்துகொண்டு
போவதும், குறிஞ்சிநிலப் பெண்கள் ஆயாலோட்டும் ஓசையும், அவர்
கள் பேசிக்கொள்ளும் பாஷையும், காட்டெருமைகள் பசுக்கள் கும்பு
கும்பாய்க் கூடி மேய்ந்து இறுமாந்து மலைப்பாறைகளிற் பிரீடச்
செய்யும் பால்களும், இரால் கிழிந்து வழிந்துவருந் தேன்களும், மின்
னலைப்போல் தாவிவரும் மான்களும், பெருக்கெடுத்து ஓடிவரும்
ஆறுகளும், கொடிகள் செடிகளிடத்திற் படர்ந்து மேற்கட்டியைப்
போல் நெருங்கியிருக்குந் தூறுகளும், புள்ளாங்குழலின் நாதமும்,
பூவைகளின் கீதமும், குயிற் கூவுகிறதும், மயிலாடுகிறதும், மலைப்
பாம்புகள் புரண்டுகிடப்பதும், மலர்கள் செறிந்திருப்பதும், காய்
கனிகள் முதலிய யாவும் நிறைந்திருப்பதும் ஆகிய அவ்வனத்தின்
வளப்பங்களை யெல்லாம் இருவருங் கண்டு களித்து மனமகிழ்ந்து
அப்பாற்சென்று, இலைகள் காய்கள் -கனிகள் நல்லநல்ல மணமுடைய
மலர்கள் இவைகளை யெல்லாம் பரித்துக்கொண்டே வந்தனர்.
அப்போது சாவித்திரியானவள் பருந்துடன் நிழல் செல்வதைப்
போலும், நாடாவினுடன் நூல்செல்வதைப் போலும், உடலுடன்

உடற்சாயை செல்வதைப்போலும் அவனைத் தொடர்ந்து உலாவி வந்தனர்.

அப்போது சத்தியவான் பற்பல கனிகளையுடைய ஒரு விருட்சத்தைக் கண்டு, அதில் ஏறுவதற்கு விரும்பி, அதற்குத் தன்னால் முடியாமல் தன் பத்தினியை நோக்கி, “பெண்ணே, இப்போது என் கரங்களுங் கால்சளுஞ் சோருகின்றன; சரீர முழுமையு நடுக்கங்கொள்கின்றது; இடை சாய்ந்துபோகின்றது; கண்கள் சுழன்று ஒளிமழுங்குகின்றது; சுவாசந் துணருகின்றது” என்று சொல்லி ஓய்ந்து சாயந்தான். அப்படிச் சாய்ந்த காதலனைச் சாவித்திரி தன் மடியின்மீது அவன் சிரத்தை நாட்டி, மற்ற உடல் முழுதும் பூமியிற் படிய வஸ்திரத்தை விரித்துப் படுக்கவைத்துக் கொண்டு, பராசத்தியை உச்சரித்தவளாய் நான்கு திக்குகளையும் நோக்கி ஏங்கியிருந்தாள். அச்சமயத்தில் யமதருமராஜனவன் சிரத்தினில் முடியும், செவியிற் குண்டலமும், வெண்டாமரை மலர்போன்ற கண்களும், இருள்திரண்டதை யொத்த உடலும், கரத்திற் குலபாச தண்டாயுதமுங்கொண்டு, எருமைக்கடா வாகனத்தில் வந்து, பதிவிரதையாகிய சாவித்திரியம்மனை நெருங்கியதும், வாகனத்திலிருந்து யிரங்கி சற்று நிதானித்து தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்த நினைத்து, சத்தியவானுடைய பிராணனைக் கார்த்தம் இரும்பை இழுக்குந் தன்மைபோற் கைக்கொண்டு தன் வாகனத்தி லேறி நடந்தான். அப்படிச் சென்றதைக் கண்ட சாவித்திரி, தன் மடியி லிருந்த களேபரத்தின் தலையைப் பூமியில் வைத்துவிட்டு எழுந்து, ‘தலைவனை யிழந்து தரணியி லிருப்பது பிணத்திற் கொப்பாகு மல்லவா’ என்று சிந்தனைசெய்து, தன் கண்களுக்கு நேராகக் காணுகின்ற மகாபுருஷனைத் தொடர்ந்து போயினள். அப்போது மறலியானவன் திரும்பிப்பார்த்து, “நீர் யாரம்மா?” என்று வினவினன். அதற்கவள், “சுவாமி, நான் சாவித்திரி யென்னும் பெயரினள். ஆனால் என் பிராணநாயகனுடைய பிராணனைக் கைக்கொண்டு போகின்ற நீர் யாரையா?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நமனானவன் நகைத்து, பதிவிரதைகளின் மகத்துவத்திற்குச் சந்தோஷங்கொண்டு, “அம்மா, நான் சம் ஹாரத்தொழில் செய்கின்ற யமன். உம்முடைய பதிக்கு இன்று பதினைந்து நாழிகையுடன் ஆயுள் சரியாய்விட்டது. ஆயுள் முடிந்தால் எப்பேர்ப்பட்டவர்களையும் இறக்கக் காண்பதல்லாமல் இருக்கக்

காண்பதில்லை. ஆனால் பாவிகளை என்னுடைய தூதர்கள் பந்தித்துக் கொண்டுபோவார்கள். புண்ணியசாலிகளை நான் வந்து கொண்டு போவேன். ஆதலால் இந்தச் சத்தியவான் உத்தமனாகையாலும், பத்தினியாகிய உமக்கு நாயகனாகையாலும், நானே வந்து கைக் கொண்டேன். பூமியில் நாமரூபங்களாகத் தோன்றுகின்றவைக ளெல்லாம் அழிந்துபோ மென்று தேவரீருக்குத் தெரிந்திருக்கும். மேலும் நான் தேவன்; நீர் மானுடம். உம்முடைய நற்குண நற்சிந்தையினால் என்னை நீர் காணப்பெற்றீர். உமக்கு நிகராக உரைப்பதற்கு ஒருவரு மில்லை” என்று கொண்டாடி “நீ ரேன் காவ்வுருந்த வருகின்றீர்? இவ்விடத்திலேயே நில்லும். நான் போகின்றேன்” என்று சொல்லிச் சென்றான். சாவித்திரி நமனைப் பின்னொடர்ந்து, “ஐயா, நாங்க ளிருவரும் இகத்தில் உடனு முயிருமாய் மிக உரிமையோடுங் கூடிப் பதியென்றும் பாரியை யென்றும் பெயரில்மாத்திரம் இருபிரிவாக இருந்தோம். எங்களில் உடலை மாத்திரம் விட்டு உயிரைக் கொண்டுபோவது நியாயமல் லவே. என்னையுங் கூடக்கொண்டுபோவது உத்தமம். இனி இவ்வி டத்தில் யானிருந்து இழைக்குங் காரியம் யாது? மஞ்சள் குங் குமம் மலர் மணம் முதலிய வெல்லாம் போய், கைம்பெண் ணென்று சொல்லும்படி இவ்வுலகத்தி லிருப்பதி லென்ன பயன்? என்று இயம்பக்கேட்ட யமன் அவ்வம்மனைப் பார்த்து, “அம் மணி, ஆயுள் முடியாமல் உம்மை அழைத்துக்கொண்டுபோக எனக் கதிகாசமில்லை. நீர் என்னைத் தொடராதிர். நில்லும்: நில்லும். ஓ நல்லகுணமுடைய நாயகியாரே, உமக்கு உமது புருடன் தவிர வேறுவரங்கள் ஏதாகிலும் வேண்டியிருந்தாற் கேளுந் தருகிறேன்” என்று கூற, சாவித்திரி, “ஆண்டவனே, என் மாமனாகிய சாலுவ ராஜனுக்கும் அவர் மனைவியாகிய என் மாமியாருக்குங் கண்கள் தெரியும்படியாய்க்கடாட்சிக்கவேண்டும்” என்றுகேட்க, “அப்படியே கொடுத்தேன்” என்று சொல்லி மறவியானவன் நடந்தான். இந்தப் பெண்ணரசியுங் கூடத் தொடர்ந்தாள். அப்படித் தொடர்ந்து வரு வதை யமதருமராஜன் கண்டு, “ஏனம்மா மிருகங்கள் நிறைந்த காட் டில் தனிமையாக வருகின்றீர்? நீர் மெத்தவும் இளைத்திருக்கின்றீர். வியர்வை பெருக வருந்தி வருவானேன்? நின்னுவிடும்” என்று கூற, அதைக்கேட்ட சாவித்திரி “ஓ சூரியபகவானுக்குஞ் சாயாதேவியா ருக்குந் தோன்றிய தோன்றலே, நாயகனில்லாத வாழ்வு நட்டமென்

றும், புருஷனை யிழந்த பூவை பின்னமென்றும், எல்லோரும் பழிக் கவும், என்போலொத்த பெண்கள் யாவருஞ் செழித்துக் களிக்கவும் நான் கண்ணீர் சொரிந்து தத்தளிக்கவுஞ் செய்வது உமக் கழ கல்ல. என் உயிர்போன்ற நாயகர் என்னை ஒருகாலும் வஞ்சகஞ் செய்யார். உத்தமனே நீர்தான் என்னைப் பிரித்துவிட்டுச் செல் லுகின்றீர். இது உமக்கு நீதியல்ல. என்னையும் என் புருஷனாடு அழைத்துக்கொண்டு போவீராகில் உமக்குக் கோடி புண்ணிய முண்டு” என்று அடிபிணைகளில் அலறி விழுந் தழுதனள். அந்த உத்தமஸ்திரீயை மறவி நோக்கி, “அம்மா, அணைகடந்த வெள்ளம் அழைத்தால் வருமோ? சிருஷ்டி திதி ஸம்ஹார மென்னும் மூன்று தொழிலும் மாறுமோ? தெரிந்துந் தெரியாமல் வருந்துகின்றீர். யான் முடிவறிந்து கைக்கொண்ட உன் காதல னுடைய உயிர் திரும்பமாட்டாது. என்னை நீர் வெறுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். இவ்வுயிர் தவிர உமக்கு வேண்டிய வர மின்னு மேதாகிலுங் கேளுந் தருகிறோம்” என்று சொல்ல, சாவித்திரி பணிந்தெழுந்து, “ஆண்டவனே, என் மாமன் சாலுவ ராஜனுக்குப் பழையபடி இராஜ்யசம்பிரமச் செல்வங்களெல் லாங் கிடைக்கும்படியாக அருள்புரிய வேண்டும்” என்று வேண் டினள். அதற்கு “அப்படியே கொடுத்தோம்” என்று சொல்லித் தென்திசைக்கோன் நடக்க, சாவித்திரி அந்த யமனிடத்தில் இரண்டுவித வரம்பெற்ற இனிமையினால் இரக்கமுள்ளவரென்று தெரிந்து, அவரை விடாமல் மீண்டும் அடர்ந்து நெடுந்தாரம் வரையி ல் தொடர்ந்து போவதாயினள். அதுகண்ட காலமூர்த்தி, தனது வாகனத்துடன் நின்று “தாயே, ஏனிப்படி வருந்தி வருகின்றீர்? நானொரு உறுதி செல்லுகின்றேன் கேளும். இப்பூமியில் தந்தைபின் கருப்பத்தில் இரண்டு மாதங்களும், தாயின் கருப்பத்திற்பத்துமாதங் களுமிருந்து, இவ்வுலகத்துதயமாகின்ற மானிடர்கட்கும், மற்ற உயிர் கட்கும் பிறக்கும்போதே ஆயுள் இவ்வளவென்று நிச்சயித்திருக் கிறது. அது என்னுடைய கணக்கில் வந்துவிட்ட பிறகு நான் காலம் பார்த்திருந்து, எவர்க ளெப்படி துன்புற்ற போதிலுங் கொண்டு வந்து, அவரவர்கள் நன்மைதீமைக்குத் தக்கபடி நடாத்துவேன். தேவர்களாலும் மற்றியாவர்களாலும் விதித்த விதியினைத் தள்ளி நடக்கக்கூடாது. இத்தேகம் வினையொழிந்தால் அரைநிமிஷமும் நிற்காதுதென்று மேலோர்கள் சொல்லு மொழியை நீர் கேள்வி

யுற்றது மில்லையோ? ஆகையால் எவர்கட்கும் வந்த வேலை தீர்க்க
தால் இங்கு என்ன காரியம்? நீர் இதை மறந்து உமது காதலனை
நாடுகின்றீர். நானும் நாடி, நீரும் நாடுகின்றீர் காரியமில்லை. என்
னால் ஆவது ஒன்றுமில்லை. தேவரீர் மனதைத் திடஞ்செய்து
கொண்டு தீரும்பும். என்னை நீர் பின்பற்றி வருதல் உத்தமமல்ல.
எனக்குச் செல்ல விடைதாரும் ” என்றனன்.

அதுகேட்ட குணவதியானவள் தீர்க்க தண்டஞ்செய்து,
“தெய்வமே, மலைபி னுயர்ச்சி மலைக்குத் தெரியாதென்பதுபோல,
தேவரீருடைய வல்லமையைத் தேவரீர் அறியாமற் பேசுகின்றீர்.
யான் சிறியவளானாலும், அசுவபதி மஹாராஜனுடைய புத்திரி
சாவித்திரி என்னும் பெயரினையுடையவளாகையால் என் தந்தையி
லிடத்திற்கு தினந்தோறும் வருகின்ற உத்தமர்களைப் பணிந்து, முத்
தொழிலின் பிரதாபத் தன்மைகளைச் சற்று உணர்ந்திருக்கின்றேன்.
அவைகளிற் சாத்துவிக குணத்தைக் கொண்டு பிரமதேவர்
இவ்வுலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவும் இராசத குணத்தைக் கொண்டு
மகாவிஷ்ணு இதை இரட்சிக்கவும், தாமத குணத்தைக் கொண்டு
தேவரீர் சம்ஹரிக்கவும் இருக்கின்றமையால், மற்ற இரண்டு
குணங்களும் தேவரீரை விட்டு நீங்கினதில்லை. ஆதலால் உமக்கு
மேலான தெய்வங்களில்லை. இந்த மூன்றுதொழில்களும் உம்மால்
நடக்குமென்று உயர்ந்தோ ருரைக்க உணர்ந்திருக்கும் யான், சம்
பத்து முதலியவற்றை விரும்பாமல் என் புருஷனுடன் என்னையுங்
கொண்டுபோகும்படியாய் உம்மைச் சரண மடைந்தேன். ஓ
கருணைக்கடவுளே, என்னிஷ்டப்படி நிறைவேற்றவேண்டும்” என்று
வணங்கினள்.

அப்படி வணங்கிய கன்னியை அந்தகன் நோக்கி “தாயே,
உம்மைக் கொண்டுபோகுங் காலம் இன்னும் பின்னால் இருக்கின்றது.
இப்போது கொண்டுபோவதற்கு என்னால் இயலாது. ஆதலால்,
உமக்கு வேண்டிய வரம் இன்னும் ஏதாகிலு மிருந்தாற் கேட்டுக்
கொள்ளும் தடையில்லாமல் தருகிறேன் ” என்று கூறக் கேட்ட
அப்பொன்னையாள் அவனைப் போற்றி, “கவாமி, என் தந்தைக்
குச் சிந்தை குளிரும்படியாக நூறு மைந்தரைத் தந்தருள வேண்
டும்” என்று கேட்டனள். அதற்கும் அவன் “தந்தேன்: தந்தேன் ”
என்று மொழிந்து, இத்திரஜாலத்தைப்போல் அந்தரத்தில்
மறைந்து போயினான். அப்பாற் சாவித்திரியானவள் சிந்தை கலங்கி

வந்தவழி தெரியாமல் மயங்கி, “தருமமூர்த்தி எந்தவழி மறைந்தார்” என்று ஏங்கி, தென்திசையை நாடி, ஒட்டமும் நடையுமாக ஓடிவருவதாயினள். அதை அந்தகன் கண்டு மனந்தாளாமல், முன்னம் மார்க்கண்டேயரால் தனக்கு நேரிட்ட விபத்தை யாலோசித்து தன்னுடைய வாகனமும் காலெழாமல் நிற்பதைக் கண்டு, “மகாபதிவிரதைகள் மனநொந்தால் ஏதாமோ? எப்படி விளையுமோ?” என்று நைந்து, அச்சாவித்திரி கண்ணுக்குத் தோன்றினன்; அப்படித் தோன்றலும் அப்புண்ணியசாவி கண்டு தண்டனிட்டு நிற்க, அவளைப் பார்த்து “ஓ புண்ணியசொருபியே, இவ்வுலகத்தில் எத்தனைபேர் வைதாலும் வயிறெரிந்தாலும் பயப்படாத நான், உமக்குப் பயப்பட்டேன். ஏனென்றால், கற்புடைய தேவியான நீர், சிங்கங்கள், புலிகள், யானைகள், கரடிகள், செந்நாய்கள் இவைகளோடு துஷ்ட வேடுவரும் நிறைந்திருக்கும் காட்டில் ஒண்டியாய் வருவது ஞாயமல்ல. உம்மை நான் விட்டுப்போவதும் தருமமல்ல. மேலும், நீர் கேட்டுக்கொண்ட வரங்கள் எல்லாங் கொடுத்தும், இன்னமும் என்னைத் தொடர்ந்து வருத்துவது முறைமையன்று. தாயே, மலரைக் கசக்கி மணங்கொள்வார் உண்டோ? அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம். இதை யறியாமற் பேராசைகொண்டு என் பின்னால் வருவது தருமவிருத்தம். வீணலோசனை வேண்டாம்; நில்லும்” என்று சிறிது கடிந்து சொல்லவுஞ், சாவித்திரி நமஸ்கரித்து, “சுவாமி, இப்போதுதான் எனக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. என்பேரிற் கோபம் வராத வரையிலும் நான் பிழைத்திருந்தேன். உமக்குக் கோபம் வந்தபடியால் நானும் என் புருஷனுடன் கூடவந்து கூடிவாழ்வேன்” என்ற வார்த்தையைக் கேட்ட நமன் குலுங்க நகைத்து, “என்னம்மணி, உன்னுடைய கருத்து என்ன சொல்” என்று வினாவினான். அதற்குச் சாவித்திரி அவனைத் தொழுதெழுந்து, “ஐயா, ‘உத்தமர்களைக் கண்டு தரிசித்தாற் சகல விளையுந் தீர்த்து செளக்கியத்தை அதுபவிப்பார்கள்’ என்று வேதபுராணதிகள் முறையிடும்போது, எவர்களுக்குத் தரிசனமாகாத நீர் எனக்குத் தரிசனமானதுமல்லாமல், உம்முடன் வார்த்தையுமாடி வரமுங் கொடுத்திருக்கின்றீர். அப்படியிருக்க நான் அமங்கலமாக இருந்தாற் பெரியோர்கள் சொல்லிய தரும நூல்களும் வேதபுராணங்களும் பூமியில் நிலைக்காதே; அவைகளை நிலைக்கும்படி செய்து பெருமை அடைவதே புண்ணியம். ஓ தேவ

தேவனே! 'உமக்கு வேண்டிய வரங் கொடுத்தோம்' என்று திருவாய்மலர்த்தீர். தேவரீர் எனக்கு முன்பு கொடுத்தருளிய மூன்று வரத்தைவிட இன்னமு மேலாகிய பாக்கியங்களைக் கொடுத்தாலும், பிரேதத்திற்குப் பூமாலையோடு பொன்னுபரணங்களைப் பூட்டிப் பார்ப்பதுபோல் இருக்குமே தவிர, என்ன பலனைக் கொடுக்கும்? ஒ இறைவனே, என் புருஷனையுந் தயவு செய்து விடுப்பீராகில், நீர் கொடுத்த பாக்கியமெல்லாம் பிரயோஜனப்படும் ஆனதால், என்னுயகனும் நானும் எப்போதும் எவ்வுலகத்திலும் பிரியாவிடையாய் இருக்கும்படி, எனக்கு மாங்கிலியப்பிச்சை அருள்புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டும். ஒ சீவகாருண்யமுடைய தெய்வமே" என்று வாழ்த்தி எத்திப் பணிந்த பெண்ணரசியை எமதருமமூர்த்தி பார்த்துப் பூரித்து, அனலைக் கண்ட மெழுகு போல் உருகி, பருப்பதாசகுமாரியான பராபரையே இவளென்று கருணைகூர்ந்து, இவர்களாற் பூலோகத்தில் தானதரும பரோபகாரம் முதலியவை பெருகி, இல்லறத் துறவற மென்னு மிரண்டும் விளங்கி விருத்தியாகுமென்று கருதி, அகத்தில் அன்புகொண்டு சாவித்திரியைப் பார்த்து, "தாயே, நீர் சிறந்த உத்தமி, ஆதலால் உமது எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டீர். மெத்தவு மகிழ்ந்தேன். இப்பவும் உம்முடைய நாயகன் பிழைக்கவும் நானிலம் வாழ்த்தவும், சகல நலங்களையும் நீர் பெற்று வாழும் படியாகவும் வரம் அளித்தேன். இருவருங் கூடி இசையுடன் வாழக்கடவது" என்று சொல்லி ஆசீர்வதித்தேகினன்.

அதுகேட்ட சாவித்திரியம்மன் அகமகிழ்ந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து விடை பெற்றுக்கொண்டு திரும்பி, அதிக விரைவாக வந்து முன்னிருந்த இடத்தில் உட்கார்ந்து, புருடனுடைய சிரத்தை யெடுத்து மடிமீது வைத்து முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கும்போது அச்சத்தியவான் நித்திரை நீங்கி எழுந்தவனைப்போல் எழுந்து தன்னுடைய ஸ்திரீயினது முகத்தைப் பார்த்து, "ஓ பெண்ணே, நான் அயர்ந்து நித்திரை செய்து விட்டேன். நீ ஏன் எழுப்பாமற்போனாய்? பகற்போதும் போய்விட்டதே! தாய்தந்தையர் வருந்துவார்களே! ஓ அருந்ததிக்குச் சமானமாகிய பெண்ணே, ஒரு திவ்ய புருஷன் என்னைக் கைக் கொண்டு போகவும், ஒரு ஸ்திரியானவள் பின் தொடர்ந்து பிரிய வசனஞ் சொல்லி மீட்டுக்கொண்டு வரவும் சொப்பனங் கண்டு

விழித்துக்கொண்டேன். இஃதென்ன குறிக்கோ தெரியவில்லை” என்று சொல்லினன். அம்மொழியைக் கேட்ட சாவித்திரியானவள் நாயகன் முகத்தை நோக்கி நகைத்து, “நீர் கண்டது கனவு அல்ல உண்மையான காரியம். நாளேக்கே உம்முடைய நகரஞ் சேர்ந்து இராஜிகஞ் செய்யப்போகின்றீர். குறைவு ஒன்றுமில்லை. எழுந்து வாரும்” என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு இருவரும் வேக மாக நடந்து வரும்போது, “இந்நேரம் அந்த முதியோர் நம்மைத் தேடுவார்களே! இருவருக்குங் கண்கள் தெரியாவே! அவர்களை உபசரிக்க நம்மிருவரில் ஒருவராகிலும் அவ்விடத்தில் இராமல் வந்துவிட்டோமே! அவர்கள் பசியினால் வருந்துவார்களே! ‘இருவரும் வாலிபனும் மங்கைப் பருவமுடையவரும் ஆதலால் வனத்தில் சம்பிரம சந்தோஷமாக இருந்துவிட்டார்களோ? நம்மை மறந்து விட்டார்களோ’ என்று நாடுவார்களே. இதுவரையிலுங் கட்டிக் காத்திருந்து நாம் பாடுபட்டதெல்லாம் இன்று வீணாகப் போய் விட்டதே! பாழாகிய நித்திரை பகையாய் நேரிட்டதே!” என்று புலம்பிக்கொண்டு வருவதானார்கள்.

இவர்கள்செய லிவ்வாறாக, வனத்தில் இருந்த தாய்தந்தைய ரிருவரு மனம் நொந்து வாடி, தாங்கள் இருக்குமிடத்தில் நிழல் சாய்வதை நாடி, “ஐயோ பொழுது போய்விட்டதே! எம் புத்திரனும் மருமகளும் இதுவரையிலும் வரக்காணோமே! மிருகங் களினுற் பயமுண்டோ! ஸ்திரீயையும் கூடக்கூட்டிக்கொண்டு போன விதத்தினால் அபாயமுண்டோ! யாதேனுமோர் மன வெறுப்பினால் அகன்றனரோ? ‘நாமிருவரும் வேடிக்கையாய் வாழ்வோம்’ என்று சென்றனரோ! மரங்களி லேறி விழுந்து வருந்தினரோ! கனி முதலிய கிழங்குகள் அகப்படாமற் பொருந்தி னாரோ! வழி தெரியாமல் மயங்கினாரோ! மலைப்பாம்புகளினால் தியங்கினாரோ! மற்றெதினால் வருந்துகின்றாரோ! இன்னும் வரக் காண்கிலோமே! எங்களுக்கு ஏதோ தற்செயலாய்க் கண்கள் தெரிகின்றனவே! இஃதென்ன ஆச்சரியம்” என்று மயங்கி இருவருங் கூவிக்கொண்டு வழிதெரிந்து நடந்து தங்கட் கெதிர்வரு வோர்களைக் கண்டு கேட்டு, வருந்தி வாடிவருஞ் சமயத்தில் மகனும் மருமகளும் வந்து சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிட்டு தாய்தந்தை யர்க்குக் கண்கள் தெரிவதைக் கண்டு சந்தோஷங் கொண்டார்கள். உடனே அத்தாய்தந்தையர் மைந்தனையும் மருமகளையும் வாரி

அணைத்து, மடிமீது இருத்தி முத்தமிட்டு, “காலமே போன நீங்கள் இதுவரையிலும் வராமலிருந்த காரணம் என்ன?” என்று கேட்டனர். அதற்குச் சாவித்திரி, “மாமா, மாமி, நான் அசுவபதி மகாராஜனுக்கும் மாளவதேவியாருக்கும் வரத்திற்பிறந்து வளரும் போது, குதிரையின்மீது வந்த உங்கள் புத்திரனாகிய இச்சத்தியவானைக் கண்டு, இவரே நமக்கு நாயகரென்று எண்ணமுற்றிருந்தேன். அதுகாலையில் எங்கள் தந்தையார் இருவரும் விவாகஞ் செய்ய யத்தனித்தபோது, நாரதமஹாமுனி சாட்சியிற் ‘சத்தியவானே நாயகன்’ என்று சித்தமாகச் சொன்னேன். அப்போது நாரதபகவான் என் தந்தையைப் பார்த்து, ‘இன்னும் ஒரு வருஷம் இருக்கின்றது அந்தப் பிள்ளைக்கு ஆயுள். அப்பால் இறந்து போய்விடுவான்’ என்று சொல்லினார். அப்படிச் சொல்லக் கேட்ட என் தந்தையுந் தாயும் என்னை வேறொரு புருஷனை நேமித்துக்கொள்ளச் சொன்னார்கள். அதற்கு நான் சம்மதியாமல், ‘அவரே நாயகன் நானே நாயகி’ என்று சொல்லினேன். அப்போது என் தாய்தந்தையர் கோபங்கொண்டு, பந்துக்களுடன் கானகத்திற்கு வந்து, உங்களைச் சம்மதப் படுத்திக் கலியாணஞ் செய்துவைத்தார்கள்.

இப்படியிருக்க, அன்றுமுதல் இன்றுவரையிலும் முன்னூற்றறுபது நாட்களாயின. உங்கள் உத்தரவின்பேரின் கணவனுடன் காட்டுக்குப்போன நான் என் புருஷனுடைய பிராணனை கொண்டு போன யமதருமராஜனைக் கண்டு வணங்கி, ‘என்னையுங்கொண்டுபோ ஐயனே’ என்று வருந்தினேன். வருந்திய எனக்கு அவர் மூன்றுவரமுங் கொடுத்து, என்னுடைய னுயிரையு மருளிச் செய்து, அப்பால் மறைந்து போனார். பின்பு யான் அவர் சென்ற திக்குநோக்கித் தண்டனிட்டுத் திரும்பி என் கணவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்தேன். இதனால்தான் தாமதம். தேவரீர் இருவரும் கோபங்கொள்ள வேண்டாம்” என்று பணிந்த மருமகளாகிய திருமகளை இருவரும் மார்போ டணைத்து மகிழ்த்தார்கள். அந்தக் காட்டில் வாசஞ்செய்யும் ரிஷிகள் ரிஷிபத்தினிமார் யாவரும் சாவித்திரி மகத்துவங் கேட்டு நடுநடுங்கி, “அற்புதம்! அற்புதம்!” என்று ஆச்சரியங்கொண்டு, “இப்படியும் புண்ணியவதிக ஞண்டோ?” என்று தங்களைத் தாங்களே இகழ்த்துகொண்டார்கள். அக்காலையில் மாமனாரும் மாமியாரும் மருமகனுடைய மகத்துவங்களை

நினைந்து நினைந்து உருகி, “ஓ அம்மணி! ஓ மனோன்மணி! ஓ உருக்குமணி! ஓ தெய்வசிகாமணி! ஓ சிரோமணி! ஓ சிந்தாமணி! ஓ மாசிலாமணி! நீ எங்களுக்கு மருமகளாக வாய்த்தபோதே நாங்கள் குறைவற்றவர்களானோம். எங்களுக்குக் கண்கள் வரும்படி செய்த கண்மணியே!” என்று மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தி, மஹா ரிஷிகளுக்கு அன்னதானஞ்செய்து, மருமகளையும் பாரணைசெய்யச் சொல்லி, பேரானந்தமென்னும் பெருக்கத்தினால் அவ்விராப் பொழுதைக் கழித்து, விடியற்காலத்தி லெழுந்து நித்தியவிதி கருமங்களை முடித்துக்கொண்டனர். அப்போது பெரியோர்கள் முதலிய யாவரும் வந்து சாவித்திரியினுடைய சரித்திரத் தைக் கேட்டு மனமகிழ்ந்து ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தினர். அவர்களை இவர்கள் போற்றினர். அவ்வனங்களி லிருந்த மரங்கள் யாவும் மலர்ந்து மணங்கள் வீசின. மிருகங்களும் பட்சிகளும் ஒன்றுக் கொன்று பகையில்லாமல் உலாவின. தேவர்கள் புஷ்பமாரி தூவினர்.

இப்படி யிருக்கு நாளிற் சாலுவதேசத்தைச் சண்டை யிட்டு ஜயித்த சத்துருவானவன் இறந்துபோய், பட்டினத்தில் அரசனில்லாமையாற் பழைய மந்திரிமார்கள் யானையை அலங் கரித்துக் கொண்டு தங்களிராஜனாகிய சாலுவதேசாதிபதி யிருந்த காட்டிற்கு வந்து, அவ்வரசனைக் கண்டு அடிவணங்கி சத்துருவுக்கு நேர்ந்த சம்பவத்தைக் கூறி, உடனே அவ்வரசனை யானையின்பேரி லெடுப்பித்துக்கொண்டு, இராஜபத்தினி புத்திரன் சாவித்திரி இவர்களை வாகனங்களி லேற்றி, இராஜசின்னங்க ளெல்லாம் புடை சூழ்ந்து வரும்படியாகக் கொண்டுபோய்ப் பட்டினப் பிரவேசஞ் செய்வித்து, அரண்மனையை அலங்கரிப்பித்துப் பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்து, முன்போற் சிங்காதனத்திலிருந்து துரைத்தனஞ் செலுத் தும்படியாகச் செய்தார்கள். அந்தக்காலத்தில் அரசனும் அரசன் தேவியும், கஷ்டதிசையை நீக்கிய மருமகளை இஷ்டதெய்வம்போற் சிந்தித்து வந்தார்கள். இந்தச் சாவித்திரியினுடைய தந்தை அசுவபதிராஜன் நூறு பிள்ளைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, செல்வங் களிற் சிறந்து மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனன். அக்காலத்தில் “அரிய தவத்திற் பிறந்த நமது பெண்ணரசியானவள் என்ன வருத்த மடைகின்றாளோ? ஏது நினைத்து அழுகின்றாளே?” என்று மனம் வருந்தி மந்திரியரை விசாரித்த காலத்தில், சகல செல்வமும்

பெற்று அரசுபுரிந்து தங்கள் சுதேசத்தில் வாழ்கின்றார்களென்று சொல்லக்கேட்டு, அசுவபதிராஜன் ஆச்சரியங்கொண்டு, நால்வகைச் சேனையும், மந்திரிமாரும், புத்திரவர்க்கமும், தனது பத்தினியுஞ் சூழ்த்துவரப் பிரயாணமாய் வந்து, சாலுவதேசத்திற் சேர்ந்து, அரசனைக் கண்டு பிரிய வசனங்களைப் பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள். அப்பொழுது மருமகனும் மகளும் வந்து பாதங்களில் தொழி, அவர்களை இவர்கள் வாழ்த்தி அணைத்து, அங்கு யாவரோடும் மன மகிழ்வுடனே இருந்தார்கள்.

அக்காலையிற் சாலுவராஜன் அசுவபதி அரசனை நோக்கி, “ஐயனே, இவ்வரசு உம்முடைய தவத்தினால் வந்த சாவித்திரி அளித்தது; இக்கண்கள் அந்த உத்தமியினால் கொடுக்கப்பட்டன; என்னுடைய புத்திரன் பிராணன்; அந்தம்மாள் தயைசெய்து கொடுத்த பிச்சை; உமக்குண்டான நூறு புத்திரரும் அந்த மகா லட்சுமியினுடைய வரப்பிரசாதமே; இங்குள்ள செல்வமெல்லாம் அந்தப் பதிவிரதா கிரோமணியா லுண்டாயின” என்று நடந்த சரித்திரங்களை யெல்லாஞ் சொல்லக்கேட்ட அசுவபதிராஜனும் மாளவிதேவியும் அகமுமுகமு மலார்தனர். மற்றயாவருங் களித்தார்கள். அசுவபதி மகாராஜன் வேண்டிய வண்மைவரிசைகள் யாவும் கொடுத்து, “இகபர மிரண்டிற்கும் இந்தப் பெண்ணினால் நலத்தைப் பெற்றோம்” என்று மகிழ்ந்து விருந்துண்டு தன்னகரத்திற்குப் போகப் பயணங்கொண்டு, புத்திரர் மருவச் சென்று பட்டினஞ் சேர்ந்து வாழ்த்திருந்தான். இவ்விடத்திற் சாவித்திரியும் நாயகனுஞ் சுகத்தைப் பெற்று, மாமியு மாமனும் மகிழ்ச்சியுறப் புத்திர பாக்கியத்துடன் வாழ்த்திருந்தார்கள். கேளும் தரும ராஜனே, நல்லகுலத்திற் பிறந்தும், கோப நீங்கியும், நற்குண நற்செய்கையிற் சிறந்தும், உலகம் பழிப்பதற்கு இடங்கொடாமலும், நாயகனே கயிலைநாயக னென்றும், தாய்வீடுமுதல் அண்டை அசலிற் செல்ல இச்சைவையாமலும், தன் முன்தானையே தனக்குக் காவலாகக் கொண்டிருக்கும் உத்தமியாகிய ஒரு பதிவிரதையினால், புருஷனுக்கும் மாமன் மாமிக்கும் தாய்தந்தையர்க்கும் அழியாச் செல்வம் உண்டாகும்; ஆயுள் விருத்தியடையும்; சத்துருபிடை, துர்வியாதி, துர்மரணம், துர்க்கோபம் துர்ப்பயம் யாவும் நீங்கும்; அறமு மோங்கும். ஆதலால் பாஞ்சாலி யென்னும் பதிவிரதையினால் உங்களுக்குச் சுகல சுகமுங் கிடைக்கும்;

சத்துருஜயமும் உண்டாம். பயப்படவேண்டாம்” என்று வாழ்த்தி, அவர்கள் பணிய ஆசீர்வதித்து, தம்முடைய சூழலுக்கு எழுந்தருளி னார் மார்க்கண்டேய மகாமுனிவர்.

15. துருவாசமுனிச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

தன்னை யொத்தாண் மையிற்றெவ்வார் தனியூர் தன்னிற் றம்பியொடு மின்னை யொத்தா ளொடுநின்ற விற்சேவகளைக் கௌசலேயாம் அன்னை யிழைத்த தவப்பயனை யகத்துட் கருதி யடிபணிந்தார் பின்னை யுலகி லொருநாளும் பிறவார் வினையி னிறவாரே.

கேட்டரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, தருமபூபதியும் தம்பி மார்களும் திரௌபதி யம்மனும் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களும் தெளமியாசாரியரும் தவசிரேஷ்டர்களும் தருமம் முதலிய நீதிக்கதைகளைப் பேசிக்கொண்டு அந்த வனத்திற் சிறிதுநா ளிருக் கையில், ஒருநாள் சடைமுடியும் காவிகாம்பரமும் முப்புரிநூலும் உருத்திராட்சத் தாழ்வடமும் விபூதிதூளிதமும் கோபக்குழ் குடியாகிய கண்களும் வாழ்த்தலுஞ் சபித்தலு முந்திய நாவும் திருவடிகளில் மிதியடியும் இருடிகளிற் சிறந்த மேன்மையும் உடைய துருவாச ரிஷியானவர் அநேக முனிவர்கள் சூழ ஆபத்துக்காலங்களில் அலைந்து அயர்ந்து அவதியுற்று வருபவர்களைப்போல், மத்தியானம் பதினைந்து நாழிகைக்குமேற் பாண்டவர்கள் இருக்கும் வனத்திற்கு வந்தார். அப்படி வரவும் அவர்களைக் கண்ட பஞ்சவர்கள் எதிர் கொண்டு, அருக்கிய பாத்திய ஆசனம் அளித்து, விசிறிகளினால் உபசரித்து, “எங்கள் பெரியோர்கள் செய்த பூஜாபலத்தினால் இந்த உச்சிக்காலத்தில் தேவரீர்கள் எழுந்தருளப் பெற்றோம்” என்று இருகரங்களையுங் குவித்து இறைஞ்சி நின்றார்கள். இவ்வாறு இறைஞ்சி நின்றோருள் இறையாகிய தருமபூபதியைத் துருவாசர் நோக்கி, “எங்களுடைய இளைப்பு நீங்க போஜனம் அளிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டனர். அதற்குத் தருமராஜன், “யாவருந் தடாகத்திற்குச்சென்று நித்தியவிதி முடித்துக்கொண்டு வரலாம்” என்று வணங்கவும், அப்படியே அவர்கள் எல்லோரும் மத்தியானக் கடனை முடித்துக்கொள்ளச் சென்றார்கள்.

தருமராதியோர் வருந்துவதை யுணர்ந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி
அங்கேழுந்தருளுதல்

இப்பால் முரசுக்கொடியோன் திரௌபதியை நோக்கி, “இந்த மகாரிஷியானவர் நம்மிடத்து வந்து புசிக்கவேண்டுமென்று நாம் எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தாலும் கிடைக்கமாட்டார். இன்று நமக்கு நல்லகாலம் நேரிட்டது. ஆகையால் ஒரு நொடிப்போதிற் திவ்ய போஜனம் திட்டஞ் செய்பவேண்டும்” என்று சொல்லவுந் திரௌபதி இருகரங்களையும் நெரித்து, அடிவயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டு, “ஓ சந்திரகுல ஏந்தலே! என்செய்வேன்? சூரியபக வான் நமக்கு அளித்த அக்ஷப்பாத்திரம் பதினைந்து நாழிகை வரையில் வேண்டிய புசிப்பைத் தரத்தக்கதே யன்றி, அப்பதினைந்து நாழிகைக்குமேல் உதவமாட்டாதென்று தங்களுக்குத் தெரிந்து இருந்துஞ் செலவுகொடுத்தீர்களே! இதற்கு அடியேனாற் செய்யவல்லது என்ன?” என்று திரௌபதை தியங்கினள். அதுகேட்ட சத் தியகுண சற்சீலனாகிய யமதருமராஜனுடைய பாலன் மயங்கி, “பெண்ணே, நான் கியாபகமில்லாமற் சொல்லிவிட்டேன். பெரியோர்களுடைய மனம் நொத்தால் ஏதாக விளையுமோ?” என்று ஏங்கியபோது பீமசேனன் தமையனைப் பணிந்து, “அண்ணா, கந்தமூல பலாதிகளினால் திருப்தி செய்துவைத்து வணங்கிக்கொள்ளலாம்,” என்றனன். அர்ச்சுனனும் நகுலனும் “அப்படிச்செய்வதே நியாயம்” என்று சொல்லினர்.

அதைத் தருமராஜன்கேட்டு, “அன்னமென்று வந்தவர்களுக்குக் காயுங் கிழங்குங் கொடுப்பது தருமமல்லவே! ‘பெரிய வீடென்று பிச்சை கேட்டாற் கரியை வழித்துக் கையி விட்டான்’ என்னும் பழமொழிபோ லாகுமே! என்னுடைய காலம் விறுதாவாய்ப் போச்சே!” என்று நொந்து, “அந்தோ! இந்நேரம் பூசைமுடித்துக் கொண்டு வருவார்களே! என்ன செய்வேன்? ஆசைகூறி மோசஞ் செய்த பாகியானேனே! துருவாசர் சாபத்தினால் நாசமடையுங் காலத்தைப் பெற்றேனே! உலகமுள்ளவரையிலும் உலவாப்பழிக் காளாயினேனே! ஒன்றுக்கு முதவாமற் போனேனே!” என்று வருந்தித் தெளமியர் பாதத்தில் விழுந்து தளர்ச்சியுற்றனர். உடனே சுகாதேவ னெடுத்து அணைத்து, “அண்ணா, நமக்கு நேரிடும் பொல்லாங்கெல்லாங் காலத்திற்குத் தக்கபடியாக வருமேயல்லது வேறல்ல. மலைவந்தாலுந் தலைதாங்க வேண்டுமென்பதுபோல் இளைக்காமல்,

ஆபத்பாந்தவன் அநாதரட்சகன் பக்தவச்சலன் பரமதயாளுவாகிய ஜனார்த்தனன் இவ்விடம் வரும்படியாக நாமெல்லோருஞ் சிந்தித் தால், அந்தக் கிருஷ்ணமூர்த்தி வந்து மெது துன்பத்தை இன்பமாகச் செய்வார்” என்று சொல்லினன். அச்சொல் உட்கொண்ட மற்றையரும் பாஞ்சாலியுஞ் சிரத்திற் கரத்தைக் குவித்து, பகவானுடைய அளவற்ற திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதிசெய்தனர். அப்போது பாண்டவர்சகாயனாகிய ஆண்டவன், துரியோதனனேவ லால் துருவாசர் அகாலத்திற் பிச்சைக்கேட்டதும், அதற்கவர்க ளொத்துப் பின் செய்யமாட்டாமற் நியங்குவது மறிந்து, இவர்களைக் காண்டல் நிமித்தமாக வருகின்றதைப்போல் தாண்டலாகிய குதிரைபூண்ட இரதத்தின்மீது வந்து, பாண்டவர்கள் முன் நின்றார்.

கிருஷ்ணமூர்த்தி துருவாசமுனிவர்முதலியோர்க்கு
விருந்தளித்தல்

அப்போது தேடிய ம்ருந்து திருஷ்டிக் கெதிர்ப்பட்டதுபோல் வந்த சுவாமியைக் கண்டு, யாவரும் வீழ்ந்து வணங்கி, அகாலத்தில் துருவாசர் வந்ததும், அவர் கேட்ட போஜனத்திற்குத் தாங்கள் யோசிக்காது இசைந்ததும் அட்சய பாத்திரத்தின் முறைமையையும் மற்றும் யாவற்றையுஞ் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானாவர் தமக்குள் யோசித்துக்கொண்டு, பாஞ்சாலியை நோக்கி, “அம்மா, திரௌபதாதித்தன் கொடுத்த அட்சய பாத்திரத்தில் ஒன்று அரை அன்னம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதா பார்” என்று சொல்ல, அவன் “அண்ணா, சுத்தமாகக் கழுவிக்கவிழ்த்த பாத்திரத்தில் அன்ன மிருக்குமா? ஆகிலும் ஈஸ்வரச்செய லெப்படியோ யான் அறியேன்” என்று சென்று ஆத்திரப்படாமற் பாத்திரத்தைப் பார்க்க, அதில் ஒரு சாதம் ஒட்டிக்கொண்டு இருந்தது. அதைக்கண்ட திரௌபதி மகாசந்தோஷத்துடன் எடுத்துவந்து ஜகத்ரட்சகனிடங் கொடுக்க, அவர் அதைக் கரத்தில் வாங்கி, நான்குவேதங்களு மணக்குந் திருநாவில் வைத்துக்கொண்டு சுவைத்தனர். ஒ அரசனே, அவர் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவாகிய கடவு ளாகையாற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவ்வன்னத்தின் இரசம் அண்டரண்டங்களை வைத்திருக்கும் அவர் கருப்பத்திற் போய் விழுந்தவுடனே, சராசரமுதலிய எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதங் களாகிய உயிர்களும் பிரம்மானந்த பரிபூரண மடைந்தன.

அக்கால் தடாகத்திற்குச் சென்ற துருவாசர் முதலிய சகல ரிஷிகளும் ஸ்ரானஞ்செய்து விபூதியணிந்து, நித்தியகருமங்களை முடித்துக்கொண்டு கரையிலிருந்து ஜபஞ்செய்யுங் காலையில்; அவ ரவர்களுந் தாய்முலை சுரந்து சேய்மிக வருந்துவதைப்போற் தேவா மிர்தத்தைத் திருப்தியாகப் புசித்து, வாய்வழிகளிலேயும் மூக்கின் வழிகளிலேயுந் தேக்கி வழிய ஏப்பமிட்டுக்கொண்டு, வயிறு எடுக்க மாட்டாமல், “ஸ்ரீநாதனாகிய பரந்தாமன் செய்த விருந்து இது” என்று துருவாசர் உணர்ந்து, அவ்விடத்தினின்று யாவரோடும் புறப் பட்டுவந்து, தருமபுத்திரரையும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியையும் கண்டார். உடனே அவரை யவர்கள் தண்டனிட்டிடு, “ஐயா முனிவரே, விரைவிற் போஜனத்திற்கு வாருங்கள்” என்று அழைத்தனர். அதற்குத் துருவாசர் பயந்து, “ஓ தருமபூபதியே, எனக் கொரு வரங் கொடுக்கவேண்டும். அஃதென்னவென்றால், விருந்தாக வந்து உம்மைக் கண்ட புண்ணியவசத்தினால் அமரர்கள் புசிக்கும் அமுதமே உண்டோம். குசேலனுடைய அவலைத் தின்று அண்டத்துயிர்க ளியாவுங் குளிரச்செய்த ஆதிமூலப் பொருளையும் இவ் விடத்திற் கண்கள் களிக்கக் கண்டோம். இந்த ஜகத்ராட்சகளைத் துணையாகக்கொண்ட உமக்குத் துன்பங்களு முண்டோ?” என்று வாழ்த்தி இதனைச் சொல்லுவதாயினார்.

துருவாசர் தான் வந்தவிதங் கூறி ஆசீர்வதித்துச் செல்ல,
ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியுந் துவாரகைக் கேழுந்தருளல்

“ஓ தண்டதரனுக்குத் தமையனாகிய உத்தமனே, அஸ்தினு புரத்தி லிருக்குந் துரியோதன னிடத்திற்கு இந்தக் கூட்டத் தோடு நான் ஒருநாள் போயிருந்தேன். அவன் நம்மை மிகவும் பூசித்து, அறுசுவை யுண்டிகள் அன்புடன் படைத்தான். அதை நாங்கள் யாவரும் புசித்து, சந்தனம் மாலை தாம்பூலம் முதலிய வைகளைப் பெற்றுச் சந்தோஷமடைந்து, “உமக்கு வேண்டிய வரங்கள் கொடுக்கிறோம் கேளும்” என்றேன். அந்தப் பாவியா னவன் வேறொன்றையும் விரும்பாமல், “வனத்திலிருக்கும் பாண்ட வர்களிடத்திற் சென்று என்னிடத்திற் புசித்தவண்ணம் அவ் விடத்திலுஞ் சாப்பிடுவதாக வரங்கொடும்” என்று கேட்டான். அப்படியே கொடுத்து உம்மை வந்து கண்டோம். ஒருநாளும் உண்ணாத அமிர்தம் உண்டோம். அந்தத் துரியோதனன் தன்னு டைய செல்வச்செருக்கினால் உங்களை ஏழையாக எண்ணி, நீங்கள்

நல்ல போஜன மிடாவிட்டால் நாம் சபிப்போ மென்றும், அதனால் நீங்கள் கெட்டுப்போவீர்களென்றும், தான் வாழலாமென்றுங் கருதி என்னை யனுப்பினான். ஆகையால், அந்தத் துஷ்டனானவன் இன்னு மிரண்டுவருடத்திற்குள்ளாகப் புத்திர மித்திர களத்திராதிகளுடன் உருண்டுபோய்விடுவான். நீங்கள் திரண்ட செல்வத்தைப் பெற்று, தீனதயாளுவின் திருவடி அருக்கிரகத்தினால் வாழக்கடவீர்கள். உங்க ளுக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேளுங்கள் தருகின்றேன்” என்றார்.

தருமராஜன் தாழ்த்து வீழ்த்து, “ஓ சுவாமிகளே, இன் னொருகால் யாராகிலுந் தேவரீரை இப்பேர்ப்பட்ட வரங் கேட் டாற் கொடுக்காம லிருக்கவும், என்னைக் கேட்டவர்களுக்கு எந்த வஸ்துவாகிலு மில்லை யென்னுமல் நான் கொடுக்கவும் அருள் செய்ய வேண்டும்” என்று இரக்கமுடன் கேட்க, “அப்படியே கொடுத்தேன்” என்றருள்புரிந்து, தம்மோடுவந்த தவமுனிவர் முதலியபேர்களுடன் கிருஷ்ணமூர்த்தியி னிடத்திலும்-பாண்டவர்க ளிடத்திலுஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு, திரௌபதியை ஆசீர்வதித்து வாழ்த்தி, மற்றத் தெளமியர் முதலாமினோரையும் மனமகிழ்த்து போற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டு, துருவாசர் போய்விட்டனர். அப்பால் ஸ்ரீகிருஷ்ணபக வான் செலவு பெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்கு எழுந்தருளினார். பின்பு பாண்டவர்களும் பிராமணர்களும் அகமகிழ்ந்து, பகவானு டைய கருணைப்பிரதாபத்தைப் பலவாறு புகழ்ந்து பேசிக்கொண் டிருந்தார்கள்.

16. இந்திரன் கர்ணனுடைய கவசகுண்டலங் கவர்ந்த சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மிகுதியுஞ் சுலபமும் வெம்மை தண்மையும்
தகுதியு ளொதுமல ரதிகஞ் சார்ந்திடாப்
பகுதியோர் மிகுதியிற் பற்றி லார்பெருந்
தொகுதியுள் ளுறப்படுந் துணை யெமக்கரோ.

ஓ சந்திரகுலத் துதித்த இந்திரனே, கிருஷ்ணமூர்த்தி துவார கையிலிருக்கும்நாளில், ஒருநாள் தேவேந்திரனை நினைத்தார். உடனே அவன் வந்து சாஷ்டாங்க தண்டனிட்டு அஞ்சலி அஸ்தனாக

நிற்க, அதைக் கண்ணன் காண்டு ஆசனமளித்து இருக்கச் செய்து, “ஓ ஆகண்டலதேவா, அர்ச்சுனனுக்குங் கர்ணனுக்கும் ஆதிமுதற்கொண்டு ஏற்பட்டிருக்கும் பெரும்பகைகளும், காண்டவவன-தகனத்தில் தட்சகனுடைய புத்திரானுதிய அசுவசேனனானவன் வால் அறுபட்டுத் தாயையும் பறிகொடுத்து மனம் வருந்திக் கர்ணனிடத்திற் போய்ச் சேர்ந்து காண்டபனைக் கொன்று பகையைத்தீர்த்துக்கொள்வேனென்று நாகாஸ்திரமாக வளர்ந்து வருவதும், உமக்குத் தெரியுமல்லவா? அப்படிக்கிருந்தும் நீர் சும்மாவிருப்பது எப்படி? நாளை யொருகாலத்தில் கர்ணனால் விஜயனுக்கு அபாயம் நேரிடுமானால், பாண்டவர்களில் மற்ற நால்வரும் இறந்துவிடுவார்களே! அவர்கள் கூறிய சபதமுந் திரௌபதை விரித்த கூந்தலும் முடியாமற் போகுமே! இந்தப் பழிகளெல்லாம் உம்மையும் நம்மையுஞ் சாருமே! இதற்கு வேண்டிய யுத்திபுத்திகளை யோசித்துச் சொல்லும்” என்று பகவான் கேட்க, வலாரிவணங்கி, “சுவாமி, அடியேனால் ஆகத்தக்கதை ஆக்யாபித்தால் அவ்வண்ணம் நடந்துகொள்வேன்” என்றான்.

இந்திரனுக்குக் கண்ணன் கர்ணன்வரலாறு கூறித்
கவசகுண்டலங் கவர அனுப்புதல்

அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தி “கேளும் இந்திரனே, ஆதியில் வில்வித்தை பரிட்சைசெய்த காலத்திலும், வில்வளைத்த கலியாண காலத்திலும், கந்தர்வனிடத்தில் அகப்பட்டு மெய்ந்தகாலத்திலும், விஜயன்பேரில் நேரிட்டபகைகளைப் பாம்பின் விடம்போற் பல்வில் வைத்திருக்கிறான் கர்ணன். அதுவுமல்லாமல், எரியுங் கொள்ளியை ஏறத்தள்ளுவதுபோல் அசுவசேனன் என்னும் நாகாஸ்திரமுங் கைகூடியிருக்கின்றது. இஃதன்றியும், இவனுடைய பூர்வோத்திரஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். ஓ வெள்ளைவாரணனே, ஆதியில் இவன் ஆபிரங்கவசன் என்கின்ற இராக்கதன்; அதிக வரங்களினால் தேவர்கள் முதல் மாதவர்களையும் வேரறக் கொன்று வென்றுவருவான். அந்த வருத்தங் கண்ட பிரமாதிதேவர்கள் ஆதிநாராயண மூர்த்தியினிடத்தில் முறைபிட்டார்கள். அவர் நாராயணரிஷிபாக நரனுடன் பூமியில் வந்து, அவனோடு ஒருவருடம் யுத்தஞ் செய்து, அவனை ஜயிக்கமாட்டாமல் இளைத்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றார். நரனுனவன் ஒருவருடஞ் சண்டை செய்து, அப்பால் அவனுங் களைத்துத் தவஞ்செய்யச் சென்றான். பின்பு நாராயண ரிஷி

வந்து ஒருவருஷம் வரையில் யுத்தஞ் செய்து களைத்து மீண்டுத் தவத்திற்குச் செல்ல, அதுகண்ட நான் வந்து ஒருவருட்காலம் யுத்தஞ்செய்து வெல்லக்கூடாமல் களைக்க, இப்படியாக இருவரும் அந்த இராக்கதனோடு விடாமல் மாறிமாறிப் போர்புரித்து, வருஷத் திற்கு ஒரு கவசம் அழித்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறு அமர்புரிந்ததில் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றென்பது கவசங்கள் அறுபட்டன. ஒரு கவசம் இருக்கும்போது அரக்கன் இளைத்து ஓடினான்; இவர்களுந் தொடர்ந்து போயினர். சூரியனிடத்தில் அபயம் புகுந்து அப்போது, ஐக்யமாயினான். அந்த இராக்கதன்றான் இப்போது கர்ணனாக வந்து பிறந்து, மேற்கூறிய நரநாராயணரிடம் பகைகொண்டு இருக்கின்றான். அந்தக் கவசகுண்டலம் இருக்கிறவரையிலும் அவன் இறக்கமாட்டான். அர்ச்சுனனுக்கு அபாயம் வரும். ஆகையால், நீர் விருத்தப் பிராமண வேடங் கொண்டு, அக் கொடையாளியினிடத்திற்குச் சென்று அதைத் தானமாகக் கேட்டால், உடனே இரண்டையுந் தடையில்லாமற் கொடுத்துவிடுவான். அவனோ, இல்லையென்னுஞ் சொல்லைக் கல்லா தவன். அப்பால் நாகாஸ்திரத்திற்கு நானிருக்கிறேன்” என்று சொல்லக்கேட்ட இந்திரன் எழுந்து வணங்கி, தேவரீர் சித்தத்தின் படி நடப்பேனென்று விடைபெற்றுச் சென்று, பிராமணவேடத் துடன் கர்ணனுடைய அரண்மனைக்குப் போவதாயினான்.

சூரியபகவான் இந்திரன் வருங் காரியத்தைக் கர்ணனுக்கு முன்னதாய்ச் சென்றுரைத்தும் பயன்படாது போதல்

அப்படி இந்திரன் புறப்படுவதற்கு முன்னமே இவ்விரு வரும் பேசிக்கொண்டதைப் பார்த்திருந்த சூரியபகவான் விசனங் கொண்டு, “நமது புத்திரனைக் கொல்ல இந்த இரண்டு பெரியமனி தர்களும் எண்ணங் கொண்டார்களல்லவா? அவரவர்கள் தமது பாணை சாயப் பார்ப்பார்களா? தான் சாவ மருந்துண்பார்களா?” என்று நினைத்து, உடனே அச்சூரியபகவான் வேதிய ரூபங்கொண்டு கர்ணனிடத்திற் சென்று, அவன் செய்த உபசாரபூசை முதலிய யாவையும் பெற்றுக்கொண்டு, அவனை ஆசீர்வதித்து, “அப்பா, அர்ச்சுனன் நிமித்தமாகத் தேவேந்திரன் கவசகுண்டலங் கேட்க வருகின்றான். நீ அவனுக்கு அந்த இரண்டையுங் கொடுக்காமல் நிறுத்துவாயாகில் திரிலோகங்களும் உன்னை ஜயிக்கமாட்டா.

கொடுத்தாயாகில் நீ பார்த்தன் கைப் பாணத்தால் வீணே இறந்து விடுவாய். ஆதலாற் கொடுக்காதே” என்று சொல்லி, “நான் உனக்குத் தகப்பன். நீ எனக்குப் பிள்ளை” என்று பிறந்த வரலாறுத் தெரிவித்துத்தான் சூரியனென்று தனது ரூபத்தைக்காட்டினான். உடனே அங்கர்கோமான் புளகாங்கிதங் கொண்டு, புனித ஜலத்தினாலும் புட்பங்களினாலும் பூசித்துப் பிரதட்சணஞ்செய்து, ஏகாங்க திரியாங்க பஞ்சாங்க அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்காரங்கள் புரிந்து, “சுவாமி, என் பிராணனைக் கேட்டாலுங் கொடுத்து விடுவதென்று விரதங்கொண்டிருக்கும் அடியேனுக்குத், தேவரீர் இப்படிக்கட்டளையிட லாகாது. இல்லையென்னுஞ் சொல் என் சத்துருவினிடத்திலும் வரக்கூடாது. உயிர்பெற்று இருந்தார் என்பவர் ஈந்தவர்களன்றி ஈயாதிருந்தவர்களல்லர். மேலும், ஈதலே அறமென்று வேதம் விளம்பாபின்றது. சகலபோகங்களும் தியாகமும் யோகமு முடைய தேவேந்திரனே “தேகி” என்று என்னை இரந்துகேட்க வத்தால், நான் இல்லை யென்பதுவும் ஒரு சொல்லோ? என்னுயிரும் இவ்வுலகமும் மற்றயாவும் போம். கீர்த்திமாத் திர மழியாமல் நிலைத்து நிற்கும். ஐயா, இந்தப் பூதவுடலோ நீர்மேற் குமிழி. இவ்வாழ்க்கையோ நிலையில்லாத வான்மீன். இச்செல்வமோ மாறிமாறி யுருளுஞ் சகடம். முடிவிலித்தேகமோ, தாய் தந்தை பிணி பேய் நமன் நாய் நரி புழு காக்கை கழுகு பருந்து இவைகளெல்லாம் தங்களுடையதென்று காத்துக்கொண்டிருக்க, சூத்திரமுடைய பதுமைபோல் நடமாடிவரும். இப்பொய்யான தேகத்தை மெய்யென்று நம்பி விருதாவில் அழிவதைப்பார்க்கிலும் கேட்டவர்களுக்கு இல்லையென்னாமல் அளிப்பதே சுளிப்பாம். ஆதலால், கொடுப்பதென்பதைத் தடுக்காதீர். தேவரீர் என்மீது கருணைவைத்து வந்த படியால், எனக்கு ஒரு வரமாத்திரங் கொடுத்தருள வேண்டும்” என்று வணங்கினான். அப்படி வணங்கிய புத்திரனைச் சூரியபகவான் கண்டு, மறுமொழி ஒன்றுஞ் சொல்லாமல், ‘விதியை அநுசரிக்கும், மதி’ என்று நினைத்துப் புத்திரனுடைய உத்தமகுணத்திற்கு மெத்தவும் மகிழ்ந்து, “அப்பா, தப்பாமொழியுடைய தனயனே, தனக்கு மிஞ்சித் தருமமென்றும், சுவரை வைத்துக்கொண்டு சித்திர மெழுத வேண்டுமென்றும்; உட்சுவர் திருத்திப் புறச்சுவர் திருத்தல்வேண்டுமென்றும் உலகமொழிகளுண்டு. இவைகளை யோசித்து, உன் பிராணனுக்கு அழிவவர வொட்டாத கவசகுண்டலத்தைக் கொடுக்காமல்

நிறுத்துவாயாகில், திரிமூர்த்தியும் ஒருமூர்த்தமாக வந்தாலும் உனக்குப் பயமில்லை. மிஞ்சிக் கொடுத்து விடுவாயானால், உடனே இறந்தாயென்பதற்குச் சத்தேகமில்லை. ‘பெற்றமனம் பித்து பிள்ளைமனங்கல்லு’ என்பதை என்னிடத்திலும் உன்னிடத்திலுங் கண்டேன்” என்று சூரியபகவான் சொல்ல, இவையனைத்தையுங் கர்ணன் கேட்டு, “சுவாமி, தோற்றமாகிய நாமரூபங்களெல்லாம் நிலைத்துநிற்கத் தக்கதோ? தேவரீருக்குத் தோற்றாத காரியமுண்டோ? வினைப்பயனை வென்றவர்களைக் கண்டதுண்டோ? தேவரீர் என் காதில் இல்லை யென்னுஞ் சொல்லைப் போடாதீர். இல்லை யென்பாரிடத்திற் செல்வம் நில்லாது. வேண்டிய செல்வங்களைக் கொடுப்பதற்குத் துரியோதனமகாராஜன் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றார். என்னுயிரையும் அவருக்கே கைம்மாறாகக் கொடுக்க விரும்பி யிருக்கின்றேன். சகல போகங்களையு முடைய இந்திரனே வந்து இரப்பானால், இல்லையெனத் தக்கதோ?” என்று கூறினான்.

சூரியபகவான் பார்த்து உள்ளத்திற் களித்து, “குழந்தாய், உன்னுடைய மனது இப்படியிருப்பதால், நான் சொல்லியும் இன்னுமெவர்கள் சொல்லியும் பிரயோசனமில்லை. ஆனாலும், அந்த இந்திரனிடே வரப்போகின்றான். அவனுக்கு உன்னிஷ்டப்படி கொடுத்த பிற்பாடு, அந்த இந்திரனிடத்தில் மீளாதவேல் ஒன்றிருக்கிறது. அவ்வேலோ சிருஷ்டி. திதி ஸம்ஹார திரௌபவாதுக் கிரகமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீகயிலாசபதி யின்றருளிய சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள் கைக்கொண்டிருக்கின்ற சத்திவேலாயுதத்தின் அம்சம் பெற்றுள்ளது. அதையாகிலும் வாங்கிக்கொள். அப்பால் உன்னுடைய இஷ்டம்” என்று ஆசீர்வதித்து விசுவாசத்துடனே சூரியபகவான் தன் கதியை நோக்கிப் போய்விட்டான்.

இந்திரன் அந்தணரூபியாய்க் கர்ணனிடம் வந்து

கவசகுண்டலம் வாங்கி, ஒரு சத்திவேலை

அவனுக்குத் தந்து செல்லுதல்

உடனே கர்ணமகாராஜன் நித்தியவிதிகளை முடித்துக்கொண்டு, தானதருமங்களெல்லாங் செய்து, தேவப் பிராமணர்கள் ரிஷிகள் தரித்திரர்கள் குருடர் குட்டர் செவிடர் முடவர் கூனர் குள்ளர் கோயாளர் முதலானவர்களுக்கும் அவரவர்கள் கருதியவற்றைக் கொடுத்து, “இன்னும் யாராகிலு முண்டோ” என்று விசாரித்து, தேவேந்திரன் எப்போது வருவானென்று எதிர்பார்த்திருக்கும்

காலத்தில், வில்லைப்போல் வளைந்த உடலும், நடுநடுங்கிய கால்களும், ஓய்ந்த நடையும், கையிற் குடையும், கங்கையின் துரையைப்போல் நரையும், கன்ன முதலியன சுருங்கிய திரையும், கந்தை யுடுத்திய அரையும், காலிற் றொடுத்த மிதியடியும், கையிற் பிடித்த மூங்கிறறடியும், மார்பில் முப்புரிநூலும் இன்னுமுண்டான கோலத்தோடு ஒப்புவமை இல்லாத கிழிவடங் கொண்டு, அத்தினபுர வீதியிற் பதினைந்து நாழிகை வெயிலில் நடக்கமாட்டாமற் புழுவைப்போற் பதைபதைத்துத் துடிதுடித்து, ஓட்டமும் நடையுமாக வருகின் றான் தேவந்திரமகாராஜன்.

இப்படி வருகின்றதைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் அவனுக்குக் கைகொடுத்து உபசரித்து அழைத்துவரவும், மாயவேடத்துடன் வருந்திவந்த இந்திரன் “கர்ணமகாராஜனுடைய தானவாச லெங்கே? அரண்மனை யெங்கே?” என்று பலரையுங் கேட்டுக் கொண்டுவந்து, கோட்டை வாசலில் நுழைந்தான். அப்போது காவலாளிகள் தடுத்து, “ஐயா, இன்று தானங் கொடுத்தாய்விட்டது. நீர் போம் போம்: நாளைக்கு வாரும்” என்று சொல்லவும், அதைக்கேட்ட ஆகண்டல வந்தனன் ஏக்கமுற்றவன்போல் நிற்க, அப்படி நின் றவனை இடையூறகற்றுங் கர்ணன் கண்டு எதிர்கொண்டுவந்து, சாஷ்டாங்க தண்டஞ்செய்து, “சுவாமீ, என் பாக்கியமே பாக்கியம். இவ்வளவு பிரயாசையுடன் தேகம் வருந்த எனக்குத் தரிசனந்தந்தீர்” என்று வணங்கிக் கைகொடுத்து அழைத்துப்போய் ஆசனத்தி லிருக்கச்செய்து, அருக்கியம் - பாத்தியம் - ஆசமனியம் - சந்தனம் - அட்சதை - தூபதீபம் - யாவு மளித்து, உபசாரத்துடன் வந்து நின்றான்.

அப்படி வந்தனஞ்செய்து நின்ற கர்ணனை அந்தணன் நோக்கி, மங்களவாழ்த்துக் கூறி, “அப்பா, என்னுடைய ஆசை முன்னுக்கு இழுக்க, கிழத்தனமாகிய தள்ளாமை பின்னுக்கு இழுக்க, கால்கள் வழக்க, கனவருத்தப்பட்டு வருவதற்கு மத்தியானமாய் விட்டது. நானென்ன செய்வேன்?” என்று சொல்ல கர்ணன் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து, “ஓ சுவாமிகளே, காலத்தப்பி வந்தோமென்று கவலைப்படவேண்டாம். உம்முடைய மனோபீஷ்டப்படி கேளும் தருகிறேன்” என்று சொல்ல, தேவேந்திரனாகிய மறையோன் மகிழ்ந்து, “கற்பகவிருட்சத்தைப்போற் கேட்டதைக் கொடுக்கமாட்டுவையா?” என்றான். அதுகேட்ட கவசகுண்டலன் துடிதுடித்து, “சுவாமி,

எவர்கள் எதைக்கேட்பினும் இல்லையென்றமற் கொடுக்கும்படியாகத் துவஜங் கட்டியிருக்கிறேன். அப்படிக் கொடாமல் மாறுவனே யானால், யுத்தமுகத்திற் புறமுதுகிட்டு ஓடிய பாவிபோல் துர்க்கதி அடையக்கடவேன். நீர் தடையில்லாமற் கேளும். ஓ புருஷ சிலாக்கியனே, ஓ வேதவாக்கியனே ” என்று கர்ணன் சொல்ல வச்சி ராயுதன் புகழ்ந்து, “உன்னுடைய தேகத்தோடு பிறந்திருக்குங் கவசகுண்டலத்தைக் கொடு” என்று கேட்டனன். உடனே கர்ணன் அகமகிழ்ந்து கொடுக்க யத்தனித்தான். அங்காலையில் அசரீரி தேவதை உரக்கக்கூவி, “ஓ மிகுகொடையாளனே, வந்தவன் இந்திரன். உபேந்திரனாகிய கிருஷ்ணபகவானுடைய போதனையால், அர்ச்சுனனுக்குச் சகாயமாக, உன்னிடத்திற் கவசகுண்டலத்தைப் பெற பிராமண ரூபத்துடன் வந்திருக்கின்றான். இவ்விரண்டையுங் கொடுத்து விடுவாயானுற் காண்டபனுடைய கணையால் இறந்து போவாய். ஆகையாற் கொடாதே; கொடாதே” என்று தடுத்தனன்.

அப்படித் தடுத்துங் கர்ணன் கேளாமல், கவசகுண்டலம் இரண்டையும் மாயப் பிராமணனிடத்திற் கொடுத்து, மலர்போன்ற பாதங்களில் வீழ்ந்து, “ஐயனே, தேவரீர் வந்து இருகரங்களையும் நீட்டிக் கேட்டதற்கு யான் கொடுத்தது ஒரு பொருளோ?” என்று பிரிய வசனமுஞ் சொல்லினன். அதற்குத் தேவேந்திரன் புளகாங்கித முற்றுத் தன்னை மறந்து, “இவனுடைய தவமே தவம்” என்று ஆசிகூறவும்; பாரிஜாத புட்பங்களைத் தேவர்கள் வாரி மாரிபோல் தூவி, தேவதுந்துபி முதலிய வாத்தியங்களை முழக்கினர். வையகத்துள்ள யாவரும் வாழ்த்தினர். அக்கால் ஐயமில்லா மனத்தோடு கிய சவுரியன் களித்துநிற்க, அப்போது தேவநாதன் தன்னுடைய யாதாரூபத்தை எடுத்து எதிரில் நிற்க, அதுகண்ட ஈகையாளி அவனை இறைஞ்சிப் போற்றினன். உடனே இந்திரன் அவனையெடுத்து அணைத்து, “அப்பனே, உன்னுடைய கருணை சுரந்த மனத்தினுக்கு நான் இளைத்தேன். அர்ச்சுனன் நிமித்தமாகக் கவசகுண்டலம் வாங்க வந்தேன். அசரீரி தடுத்தும் அந்த மொழியைத் கேளாமல் கொடுத்த அன்பனே! உனக்குக் கைம்மாறு யான் செய்வ தென்ன!” என்று தன் கையிலிருந்த சக்திவேலாயுதத்தை எடுத்துக் கொடுத்து, “கிரீடி தவிர மற்றவர்கள் பேரிற் பிரயோகஞ் செய்வா யானால், உடனே தப்பாமற் கொல்லும்” என்று பல்லாண்டு கூறி

னன். உடனே கர்ணன் நமஸ்கரித்து, இரண்டு கரங்களினாலும் அவ்வேலை வாங்கிக்கொண்டான். அப்பால் இந்திரன் கர்ணனிடத்திற் செலவுபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்குப்போய், ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவானிடத்திற் கவசகுண்டலத்தை வைத்தனன். அதுகண்ட பகவான் மனமகிழ்ந்து, “இனிப்பாண்டவர்களுக்கு யாதொரு குறைவும் இல்லை” என்று சொல்லி, கர்ணனுடைய உதாரத்தைக் கேட்டுப் புகழ்த்தனர். பின்பு இந்திரன், கண்ணன் விடைகொடுக்கப் பெற்றுத் தெய்வலோகம்போய்ச் சேர்ந்தான். இப்பால் உலகத்தார் முதல் யாவருங் கர்ணனைக் கொண்டாடினார்கள். பாண்டவர்களுக்குக் கண்ணும் தோளும் துடித்தன. இனிமேல் ஜயம் பாண்டவர்களுடையதென்று பீஷ்ம துரோணாதிபர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். ஓ மகாராஜனே, இவ்வுலகத்தில், ‘இட்டோர் பெரியோர் இடாதோர் இழிகுலத்தோர்’ என்னும் வாக்கியப்படி, இல்லை யென்னுமற் கொடுத்த சூரியபுத்திரன் இன்னமும் புகழுடம்பு கொண்டு இருக்கிறான். இருந்தும் இல்லையென்னும் உலோபியர் உயிருடன் செத்தபிணமாக உழல்கின்றார்கள். ஆதலால் ஈகையை யுடைய தீரனே தீரன்.

17. பழம்பொருந்து சருக்கம்

கண்ணன் துதி

மண்ணுடன் புனலுந் தேயு வாயுவா காயந் தன்னோ
டெண்ணரு மிரவி திங்க ளியமான னெனுமோ ரெட்டு
வண்ணமு மாகி யெல்லா வடிவினுஞ் சிறந்து நின்ற
கண்ணரு ளுடைய கோவைக் கருதினோர் பிறவி தீர்ந்தோர்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, பாண்டவர்கள் பன்னிராயிரம் பிராமணர்களோடுத் தெளமியாசாரியரை வணங்கிச் சத்காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண்டு வனத்திற் சஞ்சரித்திருக்கும்போது, ஒருநாள் சாயங்காலவேளையில் அர்ச்சுனனுந் திரௌபதியும் உல்லாசமாக வனத்தின் அதிசயவேடிக்கையைப் பார்க்க வந்து, வெளியே பெரியோர்கள் தவஞ்செய்யும் நெருக்கமும் விருட்சங்களின் மிகுதியும் மலையருவிகளின் ஓசையும் மிருகங்களின் ஆர்ப்பும் மலர்கள் நிறைந்த மணமும் இன்னமும் பற்பலவித

வளப்பங்களைப் பூங் கண்டு களித்துவரும்போது அங்கே ஒரு நெல் விமரத்தில் ஒரு கனியானது மிகுந்த பிரகாசத்துடன் பழுத்துக் கொம்பில் இருக்கக்கண்டு, அம்பனைய கண்ணாளாகிய பாஞ்சாஜி, “இதை அறுத்துத்தாரும்” என்று அநுமத் துவஜத்தோனைக் கேட்க, விஜயன் காண்டிபத்தை வளைத்துச் சரத்தைத் தொடுத்து அறுத்து உடனே கொடுத்தான். அதைக்கண்ட மாதவர்கள் எல்லோருங் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு கிரீடியை நோக்கி, “அட்டா! என்ன காரியஞ் செய்தாய்? ஐயோ! பெரும்பழி தேடிக்கொண்டனையே! பெரியோருடைய சாபத்துக்கு ஆளாகினையே! இந்தப் பழத்தின் வரலாறு என்னவென்று எங்களைக் கேட்கலாகாதா? பதறி அறுத்துக் கொடுத்தனையே! பாவத்திற்கு உடன்பட்டனையே! இனி யாங்கள் என்ன செய்வோம்?” என்று ஏங்கி இரைந்து விசனப்பட்டனர். அப்பெரியோர்களை அர்ச்சுனன் பார்த்து, முகமூர் தேகமும் வியர்த்து, பூமியில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து, “சுவாமிகளே, என்பேரில் அபசாரம். தெரியாமல் அறுத்துவிட்டேன். தேவரீர் மன்னிக்கவேண்டும். இதோ பெற்றுக்கொள்ளும் உங்கள் நெல்லியங்கனி” என்று பூமியில் வைத்துச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கினான்.

அர்ச்சுனன் ஆமலகக்கனி வரலாறுணர்ந்து தருமிடஞ் சேன்று

முறையிட அவருந் தலித்தல்

அப்படி வணங்கிய பற்குணனைப் பார்த்து அந்தப் பெரியோர்கள் “ஓ இராஜபுத்திரனே, இந்தக் கனி எங்களுக்குச் சொந்தமல்ல. மித்திர மஹாரிஷீஸ்வரர் இந்த வனத்தில் தவஞ் செய்து கொண்டு இருப்பதினால், இந்த வனத்திற்கு மித்திரமஹாரிஷி வனம் என்று பேர். நாங்கள் எல்லோரும் அவருடைய அடிமைகளாக இருக்கின்றோம். அந்த உத்தமர் நித்தியம் ஒருவேளை இவ்விடத்திற்கு வந்து, இந்த ஆமலக விருட்சத்தின் அடியில் உட்கார்ந்து, சற்று நேரம் யோகஞ்செய்து பிற்பாடு எங்களுக்குத் தவம் தருமம் நீதி முதலிய யாவுஞ் சொல்லிப்போவார். அவருக்கு ஆகாமாக ஈசுவர அநுக்கிரகத்தினால் இந்த நெல்லிமரம் இரண்டுவருடம் பிஞ்சாகி அநுக்கிரகத்தினால் இந்த நெல்லிமரம் இரண்டுவருடம் பிஞ்சாகி இரண்டுவருடங் காயாகி, இரண்டுவருடஞ் செங்காயாகி ஆறு வருடத்தில் இரசம்பெருகிக் கனியாகி, அந்த மஹாரிஷியினுடைய கரத்தில் வந்து இரங்கும். அந்தக் கனியைக் கைலாசபதிக்கு அர்ப்பணஞ்செய்து, தாமுந் தம்மினமாகிய, தவத்தினரும் புசித்துக் களித்து, மறுபடி பன்னிரண்டுவருடம் வரைக்குந் காத்திருப்பார்.

அந்த மாதவருக்கு நானேக்காலமே உதவியாகுங் கனியைக் கன்னி கையின் வார்த்தையைக் கேட்டு அறுத்து ஈந்தனையே! அந்தோ! என்ன செய்யலாம்?" என் றெல்லோரு மிரங்கக்கேட்ட இத்திர குமாரன் இடிந்து இளைத்து, அக்கனியைக் கைக்கொண்டு தரும ராஜனுக்கு எதிரில் வந்து, அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்து அழுது பயந்து "அண்ணா, பாஞ்சாலி வார்த்தையைக் கேட்டு இந்தப் பழத்தை அறுத்துக் கொடுத்தேன். தவத்தைச்செய்யும் ரிஷி களெல்லாரும் மித்திர மஹாரிஷியினுற் சாபம் வருமென்றும், பன்னி ரண்டு வருடத்திற்கு ஒருதரம் இந்தப் பழங் கிடைப்பதென்றுஞ் சொல்லுகின்றார்கள். இது நான் விவேகமில்லாமற் செய்த வேலை. 'பெண்புத்தி கேட்டோர் பேதையராவார்' என்னும் பழமொழியையும் பாராமற் செய்து பாபியானேன். என்னைக் கோபியாமல் இரட்சிக்க வேண்டும்" என்று வணங்க யுதிஷ்டிரர் அண்டையில் சின்ற தண்ட தரணைப் பார்த்து, "அப்பா பீமா, 'பட்டவிடமே படும் கெட்ட குடியே கெடும்' என்பது நமக்குப் பலித்தது. நாமென்ன செய்யலாம்? மோர் சுடுகிறதென்று ஊதிக்குடிக்குங்காலத்திலும், இந்தத் திரௌ பதியினால் என்னென்ன பொல்லாங்குகள் நேரிடுகின்றன! இன்னும் என்ன விளையக் காத்திருக்கின்றதோ நானறியேன்! 'கற்பகத்தைச் சார்ந்தவர்க்குக் காஞ்சிரங்கா யீந்ததேன், முற்பவத்திற் செய்த வினை' என்னும் பழமொழிபோல், அநுபவிக்க வேண்டியதெல்லாம் அநுப விப்போம்" என்று யுதிஷ்டிரர் விசனப்படும்போது, காண்டபன் துதித்து, என்னால் ஓர் அபாயம் வந்தது என்னும் பெயர் வேண்டாம். பழத்தை அறுத்தவன் நான் ஆகையால் முனிவர் என்னையே சபிப்பார்; ஒருகாலும் உங்களைச் சபிக்கமாட்டார். எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவா ரெவரு மில்லை. அவருடைய சாபத்திற்கு நானே ஈடாக இருக்கிறேன்" என்று கூறினான். அப்படிக்கூறிய வென்றி விசயனைத் தருமபுத்திரர் பார்த்து, "தம்பி, நீ சாபத்தினால் இறக்கவும் நாங்களெல்லோரும் பிழைக்கவுங் கூடுமோ? இறந்தால் எல்லோரும் மாய்வதே காரியம். இஃதல்லாமல் ஒருவர் போய் நால்வர் நிற்கிறதும் நால்வர் போய் ஒருவன் நிற்கிறதும் தருமத்தின் உரிமைப் பாடல்ல" என்றனர்.

பாண்டவர் கிருஷ்ணனை தியானிக்க, அவர் அவர்களை ஆதரித்தல்

இப்படியாகப் பாண்டவர் கலங்கியிருக்குஞ் சமயத்தில் அவர்க ளுள் சகாதேவன் தருமபுத்திரரை எதிர்கொண்டு வணங்கி, "அண்ணா,

பாண்டவர் சகாயனென்றுசொல்லும் ஆண்டவன் ஆபத்பார்தவனும் நம்மைச் சார்த்தவனுமாகிய ஒருவன் மடிந்தபோது அல்லவா நாம் இறக்கவேண்டும். அவனிருக்கும் வரைக்கும் நமக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. அந்தக் கருணாநிதியை இவ்விடம் வரும்படி நாம் சிந்தித்தால் நமது ஆபத்து நீங்கும்” என்று இளையவன் சொல்லக் கேட்ட யாவருங் களித்து, ஏகமனத்தராய்ப் பக்தவத்ஸலனாகிய பகவான் இவ்விடம் எழுந்தருளி இரட்சிக்கவேண்டுமென்று துதித்தார்கள். அக்காலையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்களைப் பார்க்க வருகிறவரைப்போற் ஸத்தியபாமை ஸமேதராய் இரதத்தில் எழுந்தருள், உடனே ஆபத்துக்குப் பாபயில்லை என்பதாய்த் தருமநந்தனர் முதலானவர்கள் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, நெல்லிக் கணியினால் நேரிட்ட குறையை அவரிடம் சொல்லினார்கள். அது கேட்ட கண்ணன் மனந்துடித்து, “அடடா! இதென்னகாரியம்? இப்படியுஞ் செய்யலாமா? ஈசனுடைய அடியார் மனம் எரிந்து புகை தரல் வீண்போமா? இந்தக்கனியைப் பொருந்தச் செய்ய என்னு லாமா? ஓ தருமநந்தனா! ஓ பீமசேனா!” என்று அலறி, அபயம் என் பவர்களுடன் தாமுங் கூடி அவலிக்கத் தொடங்கினார். அதைக்கண்ட பஞ்சவர் முதல்வன், “தஞ்சமையா அஞ்சன மேனியனே எங்களைத் தளரவிடாதீர்” என்று தோத்திரஞ் சொல்லினார். அச் சொல்லைக் கேட்ட மாயன் சற்றுநேரம் யோசித்து இதனைச் சொல் லுவதாயினார்—

“ஓ முரசத்துவஜனே, உங்க ளிஷ்டப்படி முடிப்பதற்கு நான் தேவனல்லன்; மந்திரதந்திரங்களில் வல்லவன் அல்லன். ஆனால் பெரியோர் உரைத்த வேதமொழி ஒன்றுண்டு. அதாவது ‘உற்றது பகர்ந்தால் அற்றது பொருந்தும், என்பதுதான். இது உண்மையானது. மந்திரங் கால் மதி முக்கால் என்பதுபோல், அந்த மரத்தின் அடியிற் போய் நின்று, அவரவர்களுடைய மனோநிச்சயத்தைச் சொல்லுங்கள். எப்படியும் பொருந்தும். ஜனவாக்கியந்து கர்த்தவ்யம், என்பது பொய்யல்ல” என்றுரைத்து இவர்களை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, அந்த மரத்தின் அடியிற் போய் நின்று, தன்கரத் திற் பழத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, “ஓ ஆகாயவாணி! ஓ பூமாதேவி! ஓ வன்தேவதா! ஓ தேவமுதல்வனே! இந்தப் பாண்டவர்கள் சொல்லும் உண்மை வசனத்தினுற் பழமானது பொருந்தக்கடவது” என்று இயம்பித் தருமராஜன் கரத்திற் பழத்தைக் கொடுத்தனர். அதை

யவர் வணக்கத்துடன் வாங்கி, வழிபடு கடவுளைத் தியானஞ்செய்து நின்றனர். மற்றையரும் அவ்வாறே தியானசிந்தையரா யிருந்தனர்.

தருமநந்தன னுரைத்த மனோநிச்சயம்

அப்போது கிருஷ்ணமூர்த்தியுந் தமக் கிஷ்டதேவனாகிய சம்பு வைத் தியானித்து, பாண்டவர்களையும் பாஞ்சாலியையும் பார்த்து எச்சரிக்க, முதலாவது:—

“வெல்லுக வறமு மெய்ம்மையும்! பொறையு மேகமே னியனும் லாமற் செல்லுக பாவம் பொய்ம் மொழி கோபந் தயித்தியர் குலமெனத் தெளிவுந் தல்லும்வெம் பகலு மென்மன நிகழு மலகையா மன்னையை முன்னம் கொல்லுதல் புரிந்தோ யென்றனன் முரசுந் கொட்டியகொற்றவெக் கொடியோன்.”

இவ்வாறு ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியை “ ஒ ஆதியில் வஞ்சக மாதா வாகி வந்த பூதகியைப் பாலேக் குடிப்பது போலவள் பிராணனைக் குடித்துக் கொல்லுந் தொழில் புரிந்த கோவே ” என்று கூவி “தருமமும் சத்தியமும் பொறுமையும் நீலமேகவண்ணனாகிய நீரும் நித்தியமாக என்னிடத்தில் நீங்காமல் நீடுழி நிலைபெறக் கடவன பாவமும் பொய்மொழியும் கோபமும் இராக்கத குலங்களைப்போல் நசித்துபோகக் கடவன—என்று தெளிந்து, என்னுள்ளமானது இரவும் பகலும் இதுவே வேலையாக நடந்துகொண் டிருக்கின்றது ” என்று முரசு மெழுதிய வெற்றிக்கொடியினை யுடைய தருமராஜன் தமது உண்மை யுறுதியைக் கூறியவுடனே, அகங்கையி லிருந்த ஆமலகம் இரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது. அதைக்கண்டு யாவ ருஞ் சந்தோஷித்தார்கள்.

பீமசேன னுரைத்த மனோநிச்சயம்

இப்பால் இரண்டாவது:—

“பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதா யெனவும் பிறர்பொரு ளெட்டியே யெனவும் பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமையன் நெனவும் பிறர்தய ரென்றுய ரெனவு மிறுதியே வரினு மென்மனக் கிடக்கை யெப்பிரா னிவையென வுரைத்தான் உறவியுடையு மாறுமல் வியற்கை வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன்.”

இப்படியாக ஸ்ரீவேணுகோபாலனை, “ ஒ என் கர்த்தனே ” என்று கூவி “ அன்னியர்களுடைய தருமபத்தினிகளைக் காணில் என்னைப் பெற்ற தாயெனவும், பிறருடைய பொருள்களைக் காணில் எட்டிப் பழமெனவும் ஒருவரை யொருவர் வசைமொழிந்து புறங் கூறுதல் பெருமையல்ல எனவும், வேறொருவர் வருந்தும்

படியாக நேரிடுந் துயரம் எனக்கு வந்த துயரமெனவும், எனக்கு இறுதிவந்து போங்கால நேரிடுஞ் சமயத்தும் என் மனத்தை விட்டு நீங்காதிருக்கும். இந்தத் திடத்தை நீரே யறிந்துகொள்ளும்” என்று யமனை மடியச்செய்யும் வலிமையுங் குற்றமற்ற இயல்பையு முடைய வாழுவின் குமாரனாகிய பீமசேனன் சொல்லவே, அந்த நெல்லிக் கனியானது பின்னு மிரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது.

விஜயனுரைத்த மனோரிச்சயம்

இப்பால் மூன்றாவது :—

“ஊனமே யான ஊனிடையிருக்கு முயிரினைத் துறந்து பொண்பூனா மானமே புரப்ப தவனிமே லெவர்க்கும் வரிசையுந் தோற்றமு மரபு, ஞானமே யான திருவடி வுடையாய் ஞாலமுன் ளளவு நின்றலினு லீனமே யுயிருக் கியற்கை யாதலினு லென்றனன் பீமனுக் கினையோன்.”

இப்படியாக ஸ்ரீ வாசுதேவனை, “ஓ மெய்ஞ்ஞான உருவாகிய திருவடிகளையுடைய விமலனை” என்று கூவி “மாமிசம்-இரத்தம் - சீழ் - நரம்பு - எலும்பு - தோல் இவைகளுடன் நீர்க்குமிழி போல் அழியும் உடலிற் பொருந்திய ஆத்மாவை இழந்தாகிலும், ஒழுக்கமுடைமையும் மதிப்பாகிய சத்திய மொழியும் நல்ல குடிப் பிறப்பும் பூலோகமுள்ள வரையிலும் நிலைபெற்றிருப்பதனால், இவற் றைப் பொருளாய்ப் பெறவேண்டும். அப்படி யவற்றைப் பெறாமல் மனிததேக மெடுத்து விறுதாவில் இறப்பது ஆத்மாவுக்கு ஈனம். ஆகையாற் புருடராக ஜனனமெடுத்தவர்கள் மெய்ஞ்ஞான போதத்தை அறியவேண்டும். அல்லது யுத்த சங்கிராம வீரனாக வேண்டுமென்பது என்னுடைய கடைப்பிடி. என்னையாவது என் வில்லையாவது என் தமையனையாவது பழித்தவர்களையும், என்னோடு எதிர்த்தவர்களையும், கொன்று வெற்றித்துவனும் நாட்டுவதே எனக்கு மேம்பாடாகிய கீர்த்தி என்று எண்ணங்கொண் டிருக்கின்றது என் இதயம்” என்று பீமசேனனுக்கினைய பார்த்தன் சொல்லவே அதுகாலையில் கனியானது பின்னும் இரண்டுமுழம் உயர்ந்தது.

நகுலனுரைத்த மனோரிச்சயம்

இப்பால் நான்காவது :—

“குலமிக வுடைய ரெழின்மிக வுடையர் குறைவில் செல்வமு மிகவுடையர் வலமிக வுடைய ரென்னினுங் கல்வி ஞான மற்பமு மிலாதவரை நலமிகு திகிரிச் செங்கையாய் முருக்கின் மணமிலா மலரென மதிப்பேன் கலமிகு புலியி லென்றனன் வாகைத் தார்புனை தாரைமா வல்லான்.”

இப்படியாக ஸ்ரீபரந்தாமனை “ஒ பலமிருந்த சக்கிராயுதத்தைத் தரித்தருளிய செந்தாமரைக் கையனே” என்று கூவி, “மேலாகிய குலத்திற் பிறந்தோர்களானாலும், நல்லழகுக ளெல்லா முடையவர்களானாலும், அழியாச் செல்வத்தை அதிகம் பெற்றவர்களானாலும், சகல நலங்களையு முடையவர்களானாலும், கல்வியும் அந்தக் கல்விக்குத் தகுந்த ஞானமும் அற்பமேனு மில்லாதவர்களைச் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த பூலோகத்தில் வாசனையற்ற முருக்கம்பூப்போல் மதிப்பதே யன்றி, அவர்களைத் துதியேன்” என்று வேகத்தின் கதிமாறாத குதிரைக்கு வல்லவனாகிய வெற்றிமாலே புனைந்த நகுலமகாராஜன் சொல்லவே, அந்தப் பழமானது பின்னு மிரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது.

சகாதேவ னுரைத்த மனோரிச்சயம்

இப்பால் ஐந்தாவது :—

“ஒருமொழி யன்னை வரம்பிலா ஞான முற்பவ காரண னென்றுந் தருமமே துணைவன் கருணையே தோழன் சாந்தமே நலனுறு தாரம் அரியதின் பொறையே மைந்தன்மற் றிந்த வறுவரு மல்லதா ருறவென் திருவளர் மாப்பா வென்றனன் ஒருநாற் றிண்ணியர்க் குந்திக ழிளவல்.”

இப்படியாக ஸ்ரீ பக்தவத்சலனை, “ஒ அஷ்டலட்சுமிகள் குடி கொண்டு வளரு மழகிய மணிமாப்பா” என்று கூவி, “சத்தியமே தாய்; அளவுபடாத ஞானமே தந்தை; எந்நாளும் தருமமே சகோ தரன்; கிருபையே தோழன்; சாந்தகுணமே சகல நன்மையைத் தருந் தருமபத்தினி; அருமையான பொறுமையே புத்திரன். இந்த ஆறுபேரும் எனக்கு உறவினர். ஆதலால், குந்திமாதேவியும் மாத்திராதேவியும் பாண்டு ராஜனும் எனக்குத் தாய்தந்தைய ரல்லர்; தருமராஜன் பீமசேனன் அர்ச்சுனன் நகுலன் இவர்கள் எனக்குச் சகோதர ரல்லர்; இந்தக் கிருஷ்ணதேவர் எனக்குத்தோழ ரல்லர்; சேயை என்பவள் எனக்குப் பத்தினி அல்லள்; விரசுகோத் திரனும் சுதசேனனும் எனக்குப் புத்திரர் அல்லர்” என்று தருமரா ஜன் முதலிய நால்வருக்கு மிளையோனாகிய சகாதேவன் யாவருங் களிக்கத் தன்னுடைய இருதய கமலத்தில் இருந்ததை எடுத்துக் கூறவே, அதுகாலையில் அந்தப் பழமானது பின்னும் இரண்டுமுழ முயர்ந்தது.

திரோளபதி யுரைத்த மனோரிச்சயம்

இப்பால் ஆளுவது :—

“ஐம்புலன் களும்போ லைவரும் பதிக ளாகியு மின்னம்வே றொருவன் எம்பெருங் கொழுந னுவதற் குருகு மிறைவனே யெனதுபே ரிதயம் அப்புவி தனிற்பெண் பிறந்தா ரெவர்க்கு மாடவ ரிலாமையி னல்லால் நம்புதற் குளதோ வென்றனள் வசிட்ட னல்லற மனையே யனையாள்.”

இப்படியாக, ஸ்ரீ ஜனார்த்தனனே, “ஓ என தருமையோர்ந்த அண்ணாவே” என்று கூவி, “ஒன்றைவிட் டொன்று நீங்காத ஐம் புலன்களைப்போல் பாண்டவர் ஐவரும் எனக்கு நாயகரா யிருந்தும், இன்னமும் வேறொருவன் எனக்குப் புருடனாகும்படியாக விரும்புகின்றது என்னுடைய பெரிய மனம். ஆனாலும் அழகிய பூமியிற் புருஷர்களென்னும் பேரற் றிருக்குமானற் பெண்ணாகப் பிறந்த யாவரையும் பதிவிரதைகளென்று சொல்லலாம். புருஷர்க ளுள்ள வரையிலும் பதிவிரதைக ளென்று நம்புவதற்கு இடமு முண்டோ?” என்று வசிஷ்ட மகாரிஷியினுடைய வாழ்க்கைத்துணைநலத்திற் கமைந்த மனையியாகிய அருந்ததிக்கு ஒப்பான பாஞ்சாலியானவள் சொல்லவே, மித்திரமகாரிஷிக்கு ஆகாரமாகிய—நிறைந்த இன்சுவை யினையுடைய தேவாமிர்தம்போன்ற—நெல்லியங்கனி முன்னிருந்த கிளையினிடத்தில் ஒட்டிக்கொண்டது. “ஓ மகாராஜனே, பிரம் மாதி பஞ்சகர்த்தாக்களை யொத்த பாண்டவர்களும்” வாணிபாதி பஞ்சசத்திகளை யொத்த பாஞ்சாலியுஞ் சொல்லிய வாக்கியத்திற்கு, வாச்சியம் வேதமேயன்றி வேறன்று.

பாண்டவர்கள் தங்களிருக்கை வந்து சேர்ந்தபின்பு,

கிருஷ்ணமூர்த்தி துவாரகைக் கேழுந்தருளல்

அப்போது மகாலட்சுமியையுங் கவுஸ்துவாபரணத்தையுந் துளபத்தையு மணிந்த திருமார்பினை யுடைய துவாரகாபுரி வாசன் இவைகளை யெல்லாங் கேட்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, “கேட்டார்களோ பாண்டவர்களே, உண்மை யுரைக்கில் உண்மை பலிக்கும்; நன்மை பகரில் நன்மை யுண்டாகும். ஆதலால், ‘உற்றது உரைக்கில் அந் தது பொருந்தும்’ என்று பெரியோர்கள் பேசியிருக்கும் வாசகத் தின் மகத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லவே யாவருஞ் சந்தோஷங்கொண்டு வணங்கி, தாங்களிருக்கும் வனத்திற் குச் சென்றார்கள். அக்கால் தாமரைக்கமலத்தின் அரும்பைப்பே

லெழுந்து விரியாது குவிந்து விளங்கும் ஸ்தனங்களை யுடைய ஆயர் மாதர்களின் மலர்போன்ற கைகளி லணிந்த வளையல்களின் தழும்பு நீங்காத மரகத மலேபோன்ற ஸூபசிங்காரமுடைய கிருஷ்ண பக வான், இளைத்து வருந்திய பாண்டவர்களின் துன்பங்களை இன்ப மாகச் செய்து, பொங்கி யெழுந் தாங்கமுடைய பாற்கடலானது தனது நாயகனை விட்டுப் பிரியாதபடி உறையுந் தன்மைபோன்ற அகழ்சூழ்ந்த வளப்பத்தங்கிய துவாரகையை நோக்கிப்போகத் திரும்பினார். இங்ஙனம் ஐவரும் இறைவனை இறைஞ்சி இருந்தார்கள்.

இவ்வாறு கூறிய வைசம்பாயனமுனிவரை ஜனமேஜயமகா ராஜன் வபுஷ்டாதேவியுடனெழுந்து வணங்கி, “ஐயனே, பாஞ்சாலி யானவள் புருஷர்களில்லா விட்டால் ஸ்திரீகள் உத்தமிகளென்றும் புருஷர்களிருந்தால் மத்திமர்களென்றுஞ் சொன்னதாகச் செலவு கொடுத்தீர்; அஃதென்ன காரணம்?” என்று அரசன் கேட்க வைசம்பாயனர் “ஓ இறைவனே கேளும்: ‘ஏந்தெழின் மிக்கா னினையா னிசை வல்லான், காந்தையர் கண்கவருங் காட்சியான்— வாய்ந்த, நயனுடையின்சொல்லான் கேளெனினு மர்தர்க் கயலார்மே லாகு மனம்’ என்றும்; ‘தந்தையாபினும் விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தாரேனும் மைந்தராயினு மிகவும் வனப்பு டைய ரெனிலவர்மேல் மடநல்லார்தம், சிந்தை நடந்திடும்’ என் தும்; ‘எழிலுடையோர் முகநோக்கி வழன்முகத்தி விழுதென்ன மாத ருள்ளங், குழைபுமென யானுரைத்தல் குறிகொண்டா யிலை போலும்’ என்றும் எல்லா நீதிகளுஞ் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகை யால், ‘பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்’ என்றபடி சிந்தை யானது சிறிது நிலைக்காதபடி சஞ்சரிக்குந் தன்மையினால், மகளிர்க்கு மனந் தாவுமென்பது பற்றிப் பாஞ்சாலி அப்படி உரைத்தாள். அதைக் கேட்டுத் தனது பத்தினிக்கு மிஞ்சினபேர்க ளில்லை என்று யிருந்த தருமராஜனும் வெகுவா யோசித்து “அந்த இரகசியம் அரி பரந்தாம னறியத்தக்கதேயன்றி நம்மா லறியத்தக்கதல்ல” என்று அஞ்சியிருந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியும் ஸத்தியபாமையும் துவா ரகை போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

18. தச்சுப்பொய்கைச் சருக்கம்

கண்ணன் துதி

விசம்பினை யாதியாய் விரியும் பூதவித்
தசம்புள வாழ்க்கையிற் சார்வரோ கொலாம்
வசம்பிள முலையலர் மங்கை யாள்பவன்
பசம்புயல் வண்ணமே பரவும் பற்றினோர்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, பாண்டவர்க ளைவரும் பாஞ்சாலியுந் தங்களுக்கு நேரிட்ட துன்பத்தையும் பகவானால் நேரிட்ட இன்பத்தையும் தங்கள் சம்பந்தையும் நினைந்து நினைந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து, தாங்களிருந்த வனத்தைவிட் டகன்று, கார் வளம்-நீர்வளம்-கந்த மூலபலாத்வளம் நிறைந்த விண்டுசித்த மகா ரிஷியினுடைய வனத்தில் வந்து, பன்னிரண்டாம் வருஷத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கையில், அத்திலுபுரத்தில் இருக்கப்பட்ட துரி யோதனன், கர்ணன், சகுனி, துச்சாதனன் என்னும் இந்தத் துஷ்ட சதுஷ்டர்கள் கூடி, “பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருஷமுங் கழித் தார்கள். இன்னும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசம் போக்கி விட்டு, இவ் விடம் வந்து தங்களுடைய பகையை முடித்துக் கொள்ளுவார்கள். ஆகையால், அஞ்ஞாதவாசம் ஆகுமுன்னமே நாம் ஏதாகிலும் ஒரு கலகஞ் செய்துவிடவேண்டும். அல்லது அவர்களைக் கொன்றுவிட வேண்டும். இதற்கு எவ்வித உபாயம் தேடலாம்” என்று துஷ்டர் நால்வரும் யோசிக்கும்போது, மாமன் சகுனி மரு மகனை நோக்கி, “காமனைவென்ற காளமாமுனியைக் கடிதினில் அழைத்தாற் காரியமாகும்” என்று சொல்லவும் இது சரிதா னென்று இவர்கள் பேசிக்கொண்டு, எதிரில் இருந்த தூளமா முனிவனை விடுத்து “அக் காளமாமுனியைக் கையோடழைத்து வாரும்” என்றுரைக்க, அம்முனிவன் அவ்வாய்ச்சொல் முடியு முன்னே அழைத்து வந்தான். உடனே துரியோதனன் எழுந்து, அவ ருடைய அடிமல ரிணைக்கு அர்க்கியாதிக ளளித்து, சாம்பிராணி தூபமுஞ் சாஷ்டாங்க தண்டமுஞ் செய்து, “எத்தையே போற்றி, ஈசனே போற்றி, சுந்தர வேடத் தோன்றலே போற்றி, பகை மேலிட்ட பாண்டவர் தம்மை, மாண்டிடச் செய்து வையகமுமுதும், தூண்டாச் சுடர்போல் துன்ப மொன்றின்றி யான், ஆண்டிடச் செய்வ துன்னருளே யாதலால், என் சிந்தையின் மருளைத் தீர்த்து

இரட்சிக்க வேண்டுந் தேவனே” என்று துரியோதனன் போற்றவும் சகுனி துச்சாதனன் கர்ணன் இவர்கள் மூவரும் இருகரங் களையுங் குவித்து, “அரசன் எண்ணப்படியே அருள்செய்ய வேண்டும் முனிவர் பிரானே” என்று வணங்கினர்.

துரியோதனது தியர் காளமாமுனியைக்கொண்டு பாண்டவர்போருட்டு மாறணலுமஞ் செய்வித்தல்

இவ்வாறு துரியோதனன் முதலிய துஷ்ட சிரோமணிகள் நால்வரும் வணங்கிக் கேட்டதும், காளமாமுனிவர் கலங்கிப் பயந்து, இடிவிழுந்த பாம்புபோல் ஏங்கி இளைத்து, “பாவிகளிடத்தில் பகை மாய் வந்தோம். இவர்களால் நமக்கு இழிவுங் குறையும் உலகப் பழிப்பும் நம் முயிரினிழிப்பும் தவத்தின் பலன்களுஞ் சத்திய விரத மும் அழியுங்காலம் அடுத்தது” என் நெண்ணி, “அரவக்கொடியோய், ஐவர்மேற்கொடுமை, தீயர்கள் நினைப்பினுற் செய்ய நினைப்பாயேல், அரசும் வாழ்வும் ஆக்கமும் புகழும் புத்திரமித்திரரும் பொன்றுவ துண்மை. உன் வார்த்தைக்கு உடன்பட்டு ஓமஞ் செய்து பூதத்தை அனுப்பினாலும், பூதகியைக் கொன்ற பூதநாதனும் புண்ணிய புருஷோத்தமனும் பாண்டவர்சகாயனும் ஆகிய கிருஷ்ண பகவான் அவர்களை ஆண்டு இரட்சிப்பான். நீயும் நானும் மாண்டு போவோம். இந்த எண்ணம் உனக்கு வேண்டாம். சத்துருக்களைச் சண்டையில் வெல்வது சத்திய தருமம். அதனால் வெற்றியும் உண்டாம். மோச நினைப்பு நாசம் விளைக்கும். ஆதிநாளில் நீ அன்னத்தில் விஷத்தைக் கலந்து ஊட்டிவைத்தும், வசியை நாட்டி வைத்தும், மனையில் தீயை மூட்டிவைத்தும் பார்த்தாய்! இவைகட் கெல்லார் தப்பிப் பிழைத்தவர், இன்னும் எதனால் இறப்பார்கள்? அப்பா, நீ சுகப்பட்டு ஏகசக்கிராதிபதியாய்த் துரைத்தனஞ் செய்ய வேண்டுமானால், நான் சொல்லும் வண்ணம் நில்லு. நாமே பிழைக்க வேண்டும் பிறர் கெடவேண்டுமென்று உன்னுதே; நலமிலாத் துஷ்டரைச் சேராதே; நானிலம் பழிக்க நடவாதே; தாய் தந்தையர் வார்த்தையைத் தள்ளாதே; தானதருமங்களை மறவாதே; பெரியோர் தம்மை இகழாதே; பேதையர் பேச்சைக் கேளாதே; சத்தியந் தப்பு நடவாதே; தையலர் மோகங் கொள்ளாதே; வஞ்சக நினைப்பு வையாதே; வாழ்நாளை வீணிற் போக்காதே; இத்தன்மையவாகிய நீதியை அநுசரித்தால், உனக்குச் செல்வம் நாளுக்குநாள் நிறைவ

கும், குறைவென்பது சிறிது மிராது; ஆபுளுங் குறைபாது. விஷப் பரிகைஷ பார்ப்பவர்களைப்போல் மனது அறிந்து வசநாபியைப் புசிப்பார்களா? அரசனே ” என்று தபோமுனிவர் சொல்லினார்.

இவையனைத்தையுந் துரியோதனன்கேட்டு, காளமாமுனியின் காவில் விழுந்து கண்ணீர் சொரிந்து, “சுவாமி, என் வாக்கியத்தைத் தள்ளாமல் அவர்களைக் கொல்லவேண்டுமே யொழிய, சமாதானங்கள் சிறிதுஞ் சொல்லவேண்டாம்” என்று வருந்தி அவர் வாயையடக்கினன். மற்றையருஞ் சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு, ஒரே பிடிவாதமாய்ப் பிடித்தனர். என்ன செய்வார் முனிவர்? ‘விநாசகாலமுடையோனுக்கு விபரீதபுத்திவிளையும்’ என்று மேலோர் உரைத்த விதியின் வண்ணம், வினைவசத்தால் அவரும் நல்லதென்று உடன்பட்டு யாகத்திற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் எடுப்பித்துக் கொண்டு, தாமிருந்த இடத்தை விடுத்து, ஒருவருமில்லாமல் நாயும் நரியும் பேயும் கழுகும் பூதப்பிரேதமும் கள்ளியும் சுள்ளியும் நெருங்கி யிருக்குஞ் சுடுகாட்டிற் போயிருந்து, அதர்வண வேத விதியை அதுசரித்து மாரணஓமஞ் செய்யத் தொடங்கி, மாடு ஆடு பன்றி யானை முதலியவைகளைப் பலிகொடுத்தார்; அசாஸ்திர வஸ்துக்களும் ஓம விறகுகளும் விதிக்கு மாறுபாடாகிய நெய்களும் விடுத்து ஆகாயவரையிலும் புகையளாவும்படி செய்தார்; அளவற்ற குரூரமந்திரங்களை உச்சரித்து, ஒவ்வொன்றுக்கு சகஸ்திர அகப்பை நெய் வார்த்தார்; துஷ்டதேவதைகளை பெல்லாங் கட்டிக் காவல் செய்து, பட்டப்பகற்போல் தீயை மூட்டிப் பூரணகுதி விட்டார். அப்போது, அந்த ஓமகுண்டத்திலிருந்து துரியோதனனுடைய பேராசையைப்போல் வளர்ந்து, அவனுடைய மனதைப்போற் கறுத்து செவ்வானத்திற் கொப்பாகிய மயிரும் வடவாமுகாக்கினி போன்ற கண்ணும்கோரப்பல்லும்பெரியகரமும் சிறியகாலும் உடையதாய், விகாரத்தன்மை பொருந்தினதாய், தீர்க்கமும் பருமனுஞ் சிவெலெனு நிறமுமாக ஒரு பெரும் பூதம் ஓமகுண்டத்தை உதைத்துக்கொண்டு எழும்பிப் பூரியிற் குதித்தது. அதுகண்ட காளமா முனிவர் பொம்மென நடுங்கிப் பிரமைகொண்டு, அது தன்வயப்பட்டிருக்கும்படி வசிய மந்திரங்கள் கூறி, மந்திரகவசத்தினால் வலுவேற்றிக் கொள்ளத் தொடங்கினார்.

யமதருமராஜன் பிரமசாரியு மானுமாகச் சென்று பாண்டவரைக்
கடும் பாலைவனத்திற் கொண்டுபோய் விடுத்தல்

ஐயா மகாராஜனே, இப்படி இவர் இவ்விடத்தில் இருக்க, பாண்டவர்களுக்கு நேரிடும் நன்மையைச் சொல்லுகின்றோம் கேளும்: இந்தக் காளமாமுனிவர் செய்யப்போகின்ற யாகத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அறிந்து, யமதருமராஜனை நினைத்தனர். உடனே அந்த யமதருமராஜன் ஒரு பிரமசாரிப்பிள்ளையைப்போல் ஓடிவந்து, 'அபயம் அபயம்' என்று அலறி அழுது அவர்களெதிரில் விழுந்தனன். அப்போது ஐவரும் ஓடிவந்து, அந்தப் பிள்ளையை அழைத்துப் போய் உட்காரச்செய்து, "ஓ சிறுவனே, நீயேன் இப்படி அபய மிட்டு அழுகின்றாய்?" என்று கேட்க அந்தப் பிள்ளை, "ஓ அரசர்களே, நான் பிராமணப் பிள்ளை. எனக்கு உபநயனம் ஆகவில்லை. 'ஜன்மனாஜாயதே சூத்ர, கன்மனா ஜாயதே த்விஜஹா, வேதபாடேன விப்ரஸ்யாத், பிரமக்கியானேது பிராம்ணஹா:' என்னும் வாக்கியம்போல் நானிருக்க, என்னைச் சில பிராமணர்கள் கண்டு நிந்தித்தார்கள். நான் ஒரு பெரியவரை அடித்து என் குறையைச் சொல்லிக் கொண்டேன். அந்தப் பெரியவர் "உபநயனம் நான்செய்து வைக்கிறேன். நீ பயப்படாதே. ஆனால் அதற்கு ஒரு மான்குட்டி நான்கு கால்களும் வெளுப்பாய், தேகம் பரிசுத்தமாய், பால் மறந்த தாய் இருக்கவேண்டும். அது தருப்பையைப் புசிக்குங்காலத்திற் பிடித்து அதனுடைய தோலைக் கொண்டுவந்தால், முப்புரி நூலிற் கட்டி உபநயனம் முடிக்கலாம்" என்று சொல்லினர். இப்படிச் சொல்லவே நான் ஒரு வருஷகாலமாய் இந்த வனத்தில் வந்து ஒரு வேடனைச் சிறேகித்து, அவனுடன் திரிந்து, அத்தகைய மான்குட்டி ஒன்றைக் கண்டு பிடித்து, அந்தக் குட்டியின் தோலை அவ் வேடனைக்கொண்டு ரித்துக் காயவைத்து, பின்பு அவன் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு, இன்று அந்தக் கருமம் முடித்துக் கொள்ளக் கருதிப் போகாநின்றேன். அப்படிப் போகும்போது ஒரு கலை மான் ஓடிவந்து, என் கையி லிருந்த தோலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போய்விட்டது. ஓ ஐயன்மீர்! நான் இனி என்னசெய்வேன்?" என்று ஏங்கி விசனப்பட்டான்.

அதுகேட்ட பாண்டவர்கள் மனதிரங்கி, "ஐயா, பயப்படாதீர். நாங்கள் கொண்டு வருகின்றோம்" என்று காங்களில் வில்லும் பாணமும் எடுத்துக்கொண்டு ஐவரும் அந்த மான்போனவழி

எது வென்று கேட்டுக்கொண்டே போய் அந்த மாணைக் கண்டு தொடர்ந்தார்கள். அந்த மான் இவர்களைக் கண்டு பயப்படாமல் சற்றுநேரம் படுப்பதும், பின்பு எழுந்து போவதும், இவர்கள் கையில் அகப்படுவதுபோற் றியங்கி நிற்பதும், அப்பாற் காற்றிலுங் கடிய வேகமாய் ஓடுவதும், சிலநேரம் அயர்ந்து இளைத்து இருப்பதும், இப் படி இவர்களுக்கு மனவெறுப்பு வரவொட்டாமல், தானும் அகப்படாமல், பாண்டவர்களை நீண்ட வனத்தில் நெடுந்தூரங் கொண்டு போய் விட்டு மறைந்தது. நெடுந்தூர மலைந்ததால் பாண்டவர்கள் இளைத்துக் களைத்து, மான் அகப்படாமையால் வருந்தி, அந்தப் பிராமணப்பிள்ளைக்கு மான்தோல் கிட்டாமையை எண்ணி மனமெலிந்தனர்; ஆயினும் காடுகள் மலைகள் வனங்கள் வனந்திரங்களெல்லாந் தேடி, கடும் பாலேவனத்தை நாடினர். அப்பொழுது அவர்களுடைய காதுகள் சும்மென்று மூடிக் கண்கள் இருண்டு நாவறண்டு நாபி வரையிலும் உலர்ந்து நடுக்கமேலிட்டு வருந்தினர். அந்த வருத்தத்தை ஆயிரம் நாவினாலுஞ் சொல்லி முடியாது. தேக இளைப்பும், தாகவிடாயும் பிராமணப் பிள்ளைக்குத் தோல்கொண்டு வந்து தருகிறோமென்று கூறிவந்து அந்த மான் அகப்படாமற்போன வருத்தமும் எல்லாம் ஒன்றுபடவே, தருமராஜன் தளர்ந்து காலோய்ந்து, ஒரு சந்தனவிருட்சத்தி னீழிலில் விழுந்துவிட்டார். தம்பிமார்களுஞ் சோம்பி வெம்பி விழுந்தார்கள். சற்றுநேரத் தரித்துத் தருமராஜன் கண்ணை விழித்துப்பார்த்து, சகாதேவனை அழைத்துச் சொல்லுகிறார்—

யமனா லுண்டான நச்சப்பொய்கையால் பீமனாதியர்

நால்வரு மிறக்கத் தருமா உயிர்சோர்தல்

“அப்பா தம்பி, என்னுயிர் போகின்றது. கொஞ்சந் தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் இந்நேரம் மெத்த உதவியா யிருக்கும்” என்று சொல்லச் சகாதேவன் கேட்டுத் தன்னுடைய மெய் வருத்தத்தையும் காலோய்வையும் நோக்காமல், அவ்வனத்தில் நெடுந்தூரம்போய்த் தண்ணீர்தேடி வாடி வருந்தி, எங்கும் ஜலமகப்படாமல் திரும்பிவந்து, ஒருபெரிய குன்றின்மே லேறி நான்கு திக்கும் பார்த்தான். அப்போது மேற்குத்திசையில் ஒரு பெரிய ஆலமரந் தழைத்திருக்கக் கண்டு, அவ்விடத்தில் தண்ணீர் நிருக்குமென்று கினைத்துப்போய்ப் பார்க்க, அங்கே ஒரு பெரிய தடாகமிருக்கக்கண்டு, கால் கரஞ் சுத்திசெய்துகொண்டு இருகரங்களினாற்

புனலை வாரிப் பருகினான்; உடனே மயக்கமுற்றுக் கராமீது ஏறிய
தும் அங்கே தள்ளாடித் தடுமாற்றங் கொண்டு, விழுந்து இறந்து
போனான். இதனை யறியாத முரசத்துவஜன், நகுலனை நோக்கி
“தம்பி, உனதம்பி சகாதேவனை இதுவரையிலுங் காணோம். எவ்
விடத்திற் றண்ணீர் தேடுகின்றானே! அல்லது வாடுகின்றானே!
ஒன்றுத் தெரியவில்லை. நீயாகிலும் போய் அவனை யழைத்துக்
கொண்டு தண்ணீர் மொண்டுவரக் கடவாய்” என்று அனுப்பினர்.
அவ்னு மப்படியே போய்த் தேடித் குன்றேறிக் குளத்தைக் கண்டு,
அந்தத் தடாகத்தண்டையிற் போகும்போது தம்பி விழுந்து கிடப்
பதை நோக்கி, “ஐயோ, இஃதென்ன தலைமயக்கமோ! அல்லது
நிலத்தியக்கமோ! களையோ! தெரியவில்லையே! நாம் இந்த ஜலத்தைப்
பருகித் தம்பிக்குங் கொடுத்தெழுப்பிக்கொண்டு தமையனுக்குங்
கொண்டு போவோம்” என்று கருதிக் கரங்களிற் கங்கையை வாரிப்
பருகினான். உடனே கண்கள் சுழலமிட்டு, அங்ஙனே விழுந்து இறந்
தான். தருமராஜன், நகுலனும் வரத் தாமதிக்கவே, அப்பால் ஒப்
பாரு மிக்காரு மில்லாமற் சுப்பரதூபம்போல் நின்ற அர்ச்சுனனைப்
பார்த்து, “அப்பா பற்குற, என் மெய்யோ மெலிகின்றது! உயிரோ
சோர்கின்றது! தம்பிமா ரிருவருஞ் சீக்கிரம் வரவில்லை. நீயாகிலும்
போய் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு நிமிஷத்தில் ஜலங்
கொண்டுவா” என்றனர். உடனே அவன் முன்சென்றவர்களின்
தெரிந்து சென்று, குன்றேறிக் கண்டு குளத்தைச் சார்ந்து, தம்பிமா
அடிச்சுவடுரிருவருஞ் சாய்த்திருத்ததை யோர்ந்து, தண்ணீரள்ளி
யருந்தினான்; சேற்றில் யானைசிக்கிய விதம்போல், பார்த்தனும் பூமி
யிற்படுத் திறத்திட்டான்.

இவ்விடத்தில் யுதிஷ்டிரர் இளைப்பினால் வாடி, மூர்ச்சை
போகவும் முன்னின்ற பீமன், அண்ணனை மடிமேல் அணைத்துக்
கொண்டான்; பின் தண்ணீர் கொண்டுவருவே னென்று, சத்தன
மரத்தில் அவரைச் சாயவைத்து, ஒட்டமா யோடி உதகத்தையும்
உயிரிழந்து கிடந்த உத்தமர் மூவரையும் பார்த்தவுடனே தாகம்
பறக்க, வேர்த்து விதிர்த்து விசாரத்தில் மூழ்கி, கண்ணீர் ஆறாய்க்
கசிந்து பெருக கையா லசைத்துக் காரிய மிலையென அறிந்தோனாகி,
“ஐயோ இதற்கென் செய்வென் சிவனை! தேவர்தத் தேவனை!
கான்யாறெல்லாங் கடந்தோம்! சிறிய கால்வாய் தாண்டக் கதியற்
றிறந்தோம்! பாஞ்சாலி கூந்தலைப் பறக்கச் செய்தோம்! பண்ணிய

சபதம் மண்ணி லுகுத்தோம்! வீரமும் புகழும் வெட்டவெளி யாயினவே! தெய்வசகாயத் தெரிந்துபோச்சே! தீயோர் செய்கை செம்மையாச்சே! திருடர்க்கெல்லாந் திடமாய்ப் போச்சே! வினையே வலிமை! வினையே உறுதி! வினையே யெல்லா விளைவுஞ் செய்யும்! அண்ணனாவி அகன்றதோ உளதோ! திண்ணைப்போய் இச்செய்தி யைச் சொன்னால், ஆவியவர்க்கு ‘ஆ’ வென்றுபோமே! அண்ணன் பாற்போய் அறைவதைப் பார்க்கிலும், கண்களி னீரைக் கறப்பதைப் பார்க்கிலும், தண்ணீர் குடித்துத் தம்பிமாருடனே இறப்பதே லம்” என்று கருதி, “இவர்க ளிறத்தது இந்த ஜலத்தாற்போலும்! தேவர் கள் செய்த தீங்கிது வாமோ! சத்துரு தன்னாற் சமைத்த ஜலமோ! இது? வஞ்சகர் செய்த நஞ்ச மிதுவோ! அண்ணன் தருமன் ஆயாச நீங்கி, அலறி யெழுந்து அடிச்சுவடினை யறிந்து, ஒடிவரில் அவ்வுத்த மன் நம்மை, நாடி யெழுப்புவார் நாவறண்டமையால், விஷஜல மென்று நிதானிக்காமல், இதனைப் பருகி விளிந்துபோய் விடுவார். ஆகையால், அவருக் கறிவிப்போம்” என, மணலைப் பரப்பி “மாராஜ ராஜஸ்ரீ அண்ணா அவர்கட்கு அடியேன் சரணம். விண்ணப்ப மொன்று விளம்புவது யாதெனில், தம்பிமார் மூவருங் தமிழனு மிந்த, கஞ்சமலர்க்கயத்து நஞ்சமருந்தி, கானகத்திடை நாள்கழிக்க வந்ததுபோய், காலனுக் குயிரைக் கழித்தோம்! கழித்தோம்! தேன லர் மாலைத் தேவனே தெரிதி” என்றிவை யெழுதிவைத்துச் சென்று நீரை அருந்தி இறந்தனன். ஒன்றியாய்த் தனித்த உத்தம யுதிஷ்டிரர், நன்மையின்றி நால்வரும் பிரியவே, கண்ணீர் ததும்பிக் கால்களுந் தளர்ந்து, துக்கமெலிட்டு விக்கிச் சோர்ந்தனர்.

மாரணயாகத் துண்டானபூதம் பாண்டவ ரிறந்ததை

நோக்கிக் காளமாமுனியை வதைத்தல்

ஓமகுண்டத்தில் உதித்த பூதம், “என்னைப் பிறப்பித்தது யாது காரணம்? யான் செய்யவேண்டிய தொழிலை இயம்பு” எனக் கேட்க, மாமுனி பயந்து வணங்கிப் பணிந்து “காட்டில்வாழ் குந்தி காளையர் ஐவரை, நாட்டில்வாழ் துரியன் நனவிற்படியே, அழித்து வருக ஆவேச, ஆவேச” என்று கூற, எழுந்து பூதம், “பாண்ட வர் என்கண் பட்டாற் கொல்லுவேன். காண்டலில்லாவிடிற் கடிது மைக் கொல்வேன்” என்று சாற்றி ஈரேழுலகும், இடித்து முழங்கி எரிவிழி காட்டி, கரங்கால் விசையால் மரங்கள் முறிய, மண்ணும் விண்ணும் மாறிப் புரள, வனங்களிலுள்ள மாதவர் வாட, சினங்

கொண்டு வந்து தென்மேற் நிசையில், மூற்சையா லிறந்த முரசத் துவஜன் சந்தனமரத்திற் றணிமுடி சாய்ந்து, கிடக்கேநோக்கிக் கிட் டிப் புரட்டி, பொன்றின னென்றுபோய் நான்குபேரையும், கண்டு அவர்கள் கிடக்குங் காட்சியை நோக்கி, காளமாமுனிமேற் கறுவிச் சினவி, அவரிடம்போய் நின்று, “குருடன் மகன்றன் கொடுமையைக் கேட்டு என்னை யுண்டாக்கி இறந்தவர்பேரில், ஏவிப் பழியை எனக்குச் சுமத்தினை. உத்தம ரைவரும் உயிரிழத் தவித்தார். செத்த பேர்களைச் சிதைப்ப தெவ்வண்ணம்? பாவமும் பழியும் படரப் பெற்றீர். பாண்டவ ருமக்குப் பகையோ விகிதமோ? துஷ்டர்கள் வார்த்தை நஷ்டப்படுத்தும்; தீயோ ருறவு நாய்போ லாகும். தெரிந்துத் தெரியா திறத்திரையா” என்று மொழிந்து எறிந்து சூலத்தால், காளமாமுனியின் கந்தலை யறுத்து, தீயினில் எறிந்து க்ஷணத்தினில் மறைத்துபோயது பூதம். பூமியும் வானும், பாவி களென்ன ஆவி யிழந்தான், முனிவனென்று எங்கு முழங்க, துரியோ தனன் முதல் நால்வருங் கேட்டு, வெளிக்குவராமல் விசனமா யிருந்தார்கள். பிர்மஹத்திதோஷமும் பிடித்ததிவர்களை. பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரன் முதலியவர்கள் கேட்டு நகைத்துக் கிலேசமுற்றார்கள். பஞ்சவ ரைவருங் கொஞ்சநேரங் கழித்துப் பிழைத்த செய்கையின் பெருமையைக் கேளும்.

சருமராஜன் சகோதர ரிறந்தது நோக்கித் தாமு மிறக்கத் துணிந்தபோது, யமன் அசரீரியாய்த் ததேத்தல்

ஜனமேஜயனெனுங் திங்கள் மரபோய், சந்தன மரத்திற் சாய்ந்த தருமன், கொத்தலர் வீசங் குளிர்காற்றினாலும், ஜன் மாந்திர வினைத் தகைமையாலும், வழிபடுகடவுளின் வல்லமை யாலும், தரும தேவதைபின் தயவினாலும், போனவுயிர் தன் புந்தி யில் உறவும், கண்கள் திறந்து கைகா லாட்டிப் புரண்டெழுந் திருந்து புலர்ந்த தாகத்தால், “தண்ணீர் தண்ணீர் தம்பி தம்பி,” என்று தேடி ஏங்கி நடந்து, இறந்து கிடந்த இளையோரை நோக்கி, “இவர்க ளிறந்தது யாது காரணமோ! சத்துருக்களின்மேற் சண்டை யிட்டோ! கால்விலங்காற் கலங்கி யழிந்தோ! பசியினால் நொந்து பதை பதைத் தயர்ந்தோ! வசைபிணற் கலங்கி வாணுளிழந்தோ? தாகவிடாயாற் சலம்புசித் தயர்ந்தோ! பேய் பூதகணத்தாற் பிசகு வந் துற்றதோ! தெய்வச் செயலோ! தீவினைவலியோ! ஜன்மாந் திரத்திற் செய்த பாவமோ! தவத்தினர் கோபமோ! சாப விசேட

மோ ! அவத்திலிறக்க அரியாயமேதோ ? தாய்தந்தையர் செய்த தகாத கர்மமோ ! என்னமோ தெரியேன் ஈசனே ! இவர்கள் பின்ன மில்லாமற் பெருகிலத்தவித்தார் !” என்று கலங்கி, இளையதம்பியரை, தனித்தனிப் புரட்டித் தடவிப் பார்த்து, மயங்கிய காலையில் மருங்கிலிருந்த, மணலினெழுத்தை வாசித்தறித்து, ‘விஷஜலமிதனால் வீய்த்தனர் நால்வர்’ என்று உணர்ந் தெழுந்து “இவ்வென் செய் வேன் ! துரியன் செய்த சூறுதுதானோ ! கிளைப்பின் வண்ண நிறை வேற்றினானோ ! என்னப் பிரியா எம்பியர் மடித்தார். இவர்க ளுயி ரினு மென்னுயிர் சிறந்ததோ ? தம்பிய நிறக்க நாம் தாணியி லிருந்து, வருத்தி வாடுவதிலும் மாய்வதே பெரிது ” என, குளத்தி லிறங்கிக் குடங்கையில் நீரை, அள்ளிப்போது அசரீரி தடுத்த, “பஞ்சவர் முதல்வனே நஞ்சிது அருந்தேல். இந்த நால்வரும் என் மொழி தப்பி, இதனைப் புசித்து ஏங்கி யிறத்தார்” என்று கூறத் தருமநத் தனர் “சென்றவருடனே யானுஞ் சேர்வேன் ” என்றலும், அந்த அசரீரி, “ஆனாலொருமொழி யறையக்கேளும். தரும சந்தேகச் சங்கைக ளுண்டு. உம்மை நான் கேட்க உத்தரஞ் சொல்லி, அப்பாற் சலத்தை அருந்தும் ” என்ன, “நல்லது ” என்று நகைத்தனர் தருமர்.

யுதிஷ்டிரரை அசரீரி தருமசந்தேகம் வினவிச் சுயரூபங்காட்டி,

இறந்தவருக்கு உயிர்தந்து இயன்றதுரைத் தேகுதல்

இப்பால் அசரீரி மகிழ்ந்து அறச்சேபை நோக்கி “ஐயா, மேதினி தன்னில் விளங்கு நூல்களில் யாது பெரிது ? வேதமே பெரிது. தரு மங்களிற் சிறந்தது யாது ? மனையாளுடன் கூடி வாழும் இல்லற தருமமே சிறந்தது. புட்பங்களிற் சிறந்தது யாது ? சாதிமல்லி கையே சிறந்தது. முனீச்வரர் முதலிய பெரியோர்கள் தொழுங் கடவுள் எவன் ? துளபமாலே யணிந்த முகுந்தனே பெரியோர் தொழுங் கடவுள். கிரகத்திற்குரிய பாக்கியம் யாது ? குழந்தை களே கிரகபாக்கியம். செவிக்கு இன்பம் யாது ? அக்குழந்தைகளின் மழலைச்சொல்லே செவிக்கின்பம். உலகத்தில் நிலைபெற்று நிற்பது யாது ? சுற்கீர்த்தியே நிலைபெற்று நிற்பது. கற்கவேண்டியது யாது ? அறிவைவளர்க்குங் கல்வியே கற்கவேண்டியது. அற்பமென்பது யாது ? பிறரை யாசித்தலே அற்பம். மெய்யுறுதி என்பது யாது ? சத்தியமே மெய்யுறுதி. நீக்கவேண்டுவது யாது ? பொய் யொன்றினையே நீக்கவேண்டுவது. விரதத்திற் சிறந்தது யாது ?

ஐம்பொறிகளினுற் குற்றம் வராமற் காப்பதே சிறந்த விரதம்
நோன்பில் உயர்ந்தது யாது? கொல்லாமையே எல்லா நோன்பிலு
முயர்ந்தது. கடனென்பது யாது? பிதிரார்க்குச் செய்யவேண்டுவதே
கடன். கடவாதிருத்த லென்பது யாது? தாய் தந்தையர்
சொல்லைக் கடவாதிருத்தலேயாம்.

இந்தப்பிரகாரம் யமதருமராஜன் அசுரீரியாய் அநேகஞ் சங்கக
களைக் கேட்கத் தருமராஜன் துன்பமென்பதில்லாமல் இன்பங்
கொண்டு அன்புடன் விடைகூறினார். யமதருமராஜனுக்குச் சந்தோ
ஷம் வந்து, தனது நிஜரூபத்துடனே எதிரில் நின்றான். உடனே
யுதிஷ்டிரர் கண்டு, தம்பிமா ரிறந்ததையுந் தாகவிடாய் கொண்ட
தையு மறந்து, சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, அநேக ஸ்தவுத்
தியஞ் சொல்லினர். அப்படித் துதித்த புத்திரனை எடுத்து அணைத்து
முத்தமிட்டு, “ஓ சத்தியவானே, உன் புத்திக்கு மெச்சினேன். யான்
கேட்ட கேள்விகளுக்கும் நீ சொல்லிய உத்தரவுக்கும் நான் என்ன
உதவி செய்யப்போகிறேன்? ஆனாலும் ஒரு மந்திரம் உபதேசிக்
கின்றேன்; அதனை இறந்துபோன உன் தம்பிமார்களில் ஒருவன்
காதில் ஒதுவாயானால், அவன் உடனே பிழைப்பான்” என்று
சொல்லி உபதேசிக்கவும் அந்த மந்திரத்தை யுதிஷ்டிரர் வணங்கிப்
பெற்றுக்கொண்டு, நகுலமஹாராஜனுடைய காதில் ஒதினார்.

அதைக்கண்ட யமதருமராஜனவன் “ஓ தருமந்தனா, திட
காத்திர பலபராக்கிரமனாகிய பீமசேனனிருக்க, காலக்கய நிவாதகவ
சர்குல வையரியாகிய அர்ச்சுன னிருக்க, அறியாதபிள்ளையாகிய நகு
லனை எழுப்ப நினைத்ததற்குக் காரணம் என்ன? அம்முறையைச்
சொல்லும்” என்று கேட்டான். தருமராஜன் “தெய்வமே, பாண்டு
பூபதிக்குக் குந்திதேவியா ரென்றும், மாத்திரா தேவியா ரென்றும்
இரண்டு பாரிய ருண்டு. இத்தாய்மார்களிற் குந்திதேவியாருக்குச்
சிரேஷ்டபுத்திரன் நானொருவ னிருக்கின்றேன். மாத்திரா தேவியா
ருக்குச் சிரேஷ்டபுத்திரன் நகுலனாகையால், நான் அவனை எழுப்ப
நினைத்தேன்” என்று சொல்லவும் யமதருமராஜன் இதயங்களித்து,
“ஏந்தலே, உன்னுடைய நல்ல குணமே உனக்குத் துணையாகக்
கடவது” என்று ஆசிசொல்லி, மற்றப் புத்திரர்களையும் அந்த
மந்திரத்தைக் கொண்டே எழுப்புவித்தனன். உடனே அவர்கள்
உறக்கம் நீங்கினவர்போ லெழுந்து நமஸ்கரிக்க, அவர்களை யமதரும
ராஜன் தழுவிக்கொண்டு, “நீங்க னைந்துபேரும் நாளை நடக்கப்

போகின்ற யுத்தத்தில் நித்தியராய் வெற்றிபெறக்கடவீர்” என்று வாழ்த்தி, வில்லும் அம்பும் மந்திரமுஷ்டி நிலையுங் காட்டிக் கொடுத்து, அவர்களை இருக்கச்செய்து, “குழந்தைகளே, நடந்த வர்த்தமானங்களைத் தெரிந்துகொண்டீர்களா? இதோ நான் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்—அஃதென்னவென்றால் : துரியோதனன் சகுனி கர்ணன் துச்சாதனன் இவர்கள் நால்வருங் கூடியிருக்கும்போது துரியோதனன் மற்ற மூவரைப் பார்த்து, பாண்டவர்களுக்கு வனவாசச் தொலைத்தது. இனி அஞ்ஞாதவாசம் இருக்கின்றது. இன்னுஞ் சிலநாட்களில் அதையும் போக்கிக் கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். நாடு நகரங் கேட்பார்கள் ; இல்லையென்றால் நாமெல்லாரும் இறக்க ஒரு கை பார்ப்பார்கள். ஆகையால் ஓர் உபாயஞ்செய்து அவர்களைக் கொன்றுவிடுவதே காரியமென்ன, அண்டையில் நின்ற மாமனும் மற்றையரும் “ஆம் ; ஆம்” என்ன, பின்பு தங்களுக்குள் ஆலோசித்து, காளமா முனிவனைக்கொண்டு மாரணஓமஞ்செய்து உங்களை மடிப்பிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்து அந்த முனிவனை அழைத்துத் தங்கள் எண்ணத்தைக்கூறி வேண்டிய ஓமத்திரவியங்களும் பல்பாகங்களுங் கொடுத்து அனுப்பினர்.

அந்த முனிவனானவன் மசானபூமியி லிருந்து யாகம் வளர்த்தபோது, அந்த அக்கினியிலிருந்து உக்கிரமாக ஒரு பூதம் பிறக்க, இவைகளை யெல்லாம் தெரிந்துகொண்ட யாம் அஃதம் முனிவனிடத்தினின்றும் வருமுன்னமே நீங்களிருந்த இடத்தில் வந்து, பிரமசாரியாக நின்று சில குறைகளைச் சொல்லி, அக்குறை தீர்க்க நீங்கள் வெளிப்பட்டபோது உங்களெதிரில் மானாகத் தோன்றி, நெடுந்தூரம் உங்களை இழுத்துக்கொண்டு வந்து, எங்குத் தண்ணீரில்லாமற் செய்து, இந்தத் தடாகத்தை உண்டுபண்ணி, இதின் ஜலத்தை விஷமாக்கி, உங்களுக்குத் தாகவிடாய் ஏற்படுத்தி, இந்த ஜலத்தைப் புசிக்கச்செய்து, தம்பிமாரை இறக்கவைத்து, உன்னை வனத்தில் களைக்கச்செய்து, உங்களைவரையுங் கொல்ல உதித்த பூதம் வருமானால் உங்கள் பிரேத சரீரத்தைப் பார்த்துப் பிணங்களென்று தள்ளிவிட்டுப் போகவும் செய்தோம் ; இவையன்றி அப்பூதம் தன் கைக்குலத்தால் உங்களைக் கொல்ல அனுப்பிய அக் காளமா முனிவனைக் கொன்று, அக்கினியிற் கரந்துபோகவுஞ் செய்வித்தி, அப்பால் உன்னைப் பிழைக்கச்செய்தோம் ; நீ வந்து

ஜலம்புசிக்கச் சென்றபோது அசுரரியாக யிருந்து தடுத்து, அத் தடைக்கு மஞ்சா திறக்கின்ற உன்னைச் சில தருமசத்தேகங் களைக் கேட்டு, பின்பு உனக்கு எதிரில் நமது ரூபத்துடன் வந்து ஆசீர்வதித்தோம். நாம் யமதருமராஜன். உங்களிடத்திற் சத்திய மிருக்கின்றமையால் ஒரு காரியத்திலு முங்களுக்குத் தாழ்வு வரப் போகிறதில்லை. நீங்கள் சத்துரு நாசஞ்செய்து சபதமுடித்து வெற்றி யைக் கைப்பிடித்து மேதினி யாள்வீர். இதுவரையிலும் பன்னிரண்டு வருஷம் வனத்திற் கழித்துவிட்டீர்கள். இனி ஒருவருஷம் அஞ்ஞா தவாச மிருக்கின்றது. ஒரு நகரத்தி லுறைந்து ஒருவருக்குத் தெரியா மல் மாறுரூபமாய் மறைந்து காலங்கழிப்பதற்கு நானொரு மந்திரஞ் சொல்லுகின்றேன் கேளுங்கள்” என்று சொல்லி அம்மந்திரத்தைத் தருமராஜனுக்கு உபதேசித்து, “சகல துன்பங்களு நீங்கி இன்பங் களைப் பெறக்கடவீர்கள்!” என்று வாழ்த்தினான். ஐவரும் கேட்டு வியந்து வணங்கினர்; யமதருமராஜன் உடனே மறைந்து போனான். இப்பாற் பாண்டவர்கள் பால்போன்ற அந்தத் தடாக ஜலத்தில் குளித்துப் பருகி, அத்தடாகத்தை விட்டு நீங்கித் தங்கள் வனத் திற்கு அன்று மாலை வந்து, தெளமியர் முதலியவர்களுக்குத் தாங்கள் புறப்பட்டதுமுதல் நடந்த விர்த்தாந்தங்களை ஒன்றொழியாம லுரைத்து, நீலகண்டன் பாதங்களை நினைத்து, பிராமணர்முதல் யர்வரும் பல்லாண்டுகூற மங்களமுகத்தராய் வாழ்ந்திருந்தார்கள்.

பாண்டவர்களை, பீஷ்மராதியர் வந்து கண்டுபோதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, அப்போது ‘துரியோதன னுற் காளமாமுனி அழிந்தான்’ என்கிறமொழியும், பாண்டவர் பிழைத்த பரிசும் எங்கும் பரவ, அதைக்கேட்ட பாட்டன் பீஷ்மாசாரி - துரோணசாரி - கிருபாசாரி - அசுவத்தாமா - விதுரன் - பாஞ்சாலன் - இன்னுமுள்ள மேலோர் - அரசர் - அமைச்சர் - சேனாபதிகள் முதலான யாவரும் ஐவர் வசித்திருந்த ஆரணியத்திற்கு வந்தனர். அவர்களை அவ்வைவரும் எதிர்கொண்டு தண்டமிட்டு, அவர்கட்குச் செய்யவேண்டிய வணக்க முதலிய உபசாரங்களை நடத்தி, ஆசனந்த் திருக்கச்செய்தார்கள். அப்போது பீஷ்மாசாரியர் தருமராஜனைப் பார்த்து, “அப்பனே, உன்னு டைய தவமே தவம்! பீமார்ஜுனருடைய புண்ணியமே புண்ணியம்! யாங்களெல்லாரும் மனிததேக மெடுத்தும் என்ன லாபம்? உங்களைப்போ லதுபவிப்பதே மேலாகிய லாபம். அத்தனே,

இந்த அர்ச்சனன் கைலைநாதனைக் கண்டு, அவருடைய சடாமகுடங் குலுங்க அடித்து, பாசுபதமும் பெற்று, காலிகைய நிவாதகவசர்களையும் இரணியபுரவாசிகளையுங் கொன்று, இந்திரனுக்குப் பட்டமுங் கட்டி, இந்திராணி களிக்க இந்திர பதவிபு மாண்டு, தேவாமிர்தமும் தெவிட்டப் புசித்து வந்ததும், இந்த பீமசேனன் அளகாபுரிக்குச் சென்று, மணிமாலன் முதலியபேர்களைக் கொன்று குபேரனிடம் சன்மானம் பெற்று, ஆஞ்சனையருடைய சினேகமுங் கொண்டு, நகுஷனென்னும் இந்திரன் சாபந்தீர்த்து, அவனாற்பல ஆசீர்வாதங்களும் பெற்று வந்ததும், யாங்களெல்லாரும் கேள்விப்பட்டோச் சந்தோஷமாயினோம். காளமாமுனி பூதத்தை அனுப்பியதும், நீங்கள் வருந்தியதும், யமதருமராஜனாற் பிழைத்ததும், துஷ்டருறவு பற்றிய காளமாமுனி இறந்ததுங் கேள்வியுற்று, மனத்தாளாமல் உங்களைப் பார்க்கும்படியாக வந்தோம்' என்று சொல்லவும், அதற்குத் தருமராஜன் சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, “ஐயா, தங்களைப்போலொத்த பெரியோர்களின் கிருபையினால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருக்கின்றோம். இப்போது தேவரீர்களுடைய தரிசன மானபோது இனி எங்கட்கு ஒரு குறைவுமில்லை” என்று உபசாரங் கூறினர். அவர்கள் யாவரும் பாண்டவர்களை ஆசீர்வதித்து, அவர்களிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு அஸ்திநாபுரம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இப்பாற் பாண்டவர்கள் திரௌபதியினிடத்தில் இருந்த பாங்கியரைக் கூட்டிப் பாஞ்சால இராஜனிடத்திற் கனுப்பிவிட்டு, மற்றப்பரிசனர்களையுந் தங்கட்கிசைத்த விடஞ்செல்ல விடைகொடுத்து, பின்பு தாங்கள் பன்னீராயிரம் பிராமணர்களும் தெளமியாசாரியரும் புடைகுழத் திரௌபதா தேவியோடு வனத்தில் வாசஞ்செய்துகொண்டு, பக்தவச்சலனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சதாகாலமுந் தியானித்திருந்தார்கள்.

ஆரண்யபர்வம் முற்றிற்று!

4. வி ரா ட ப ர் வ ம்

க ண் ண ன் து தி

பஞ்சவர்க்குத் துணையான வுரத்தி னுனைப்
பாங்குறுபஞ் சாயுதமார் கரத்தி னுனைக்
குஞ்சரத்துக் கிடரகற்று மாழி யானைக்
குண்டலியிற் கண்படுபா லாழி யானை
அஞ்சனமா வெனுமெழில்சீர் நடையு ளானை
அமரர்தொழும் அணிதுளபத் தொடையு ளானைத்
தஞ்சமென்றார்க் கருள்செயுஞ்செந் தாளி னுனைச்
சரணடைந்தார் தாரணியில் தளர்வி லாரே.

சூதபுராணிகர் வாக்கியம்

ஓ சவுனகாதி முனிவர்களே, இவ்வாறு ஆதிபஞ்சகத்தின்
மூன்றும்பாகமாகிய ஆரண்யபர்வத்தைக் கூறிய வைசம்பாயன
முனிவரை ஜனமேஜயமகாராஜன் பணிந்தெழுந்து, ‘சுவாமி,
பாண்டவர்கள் பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனம் பண்ணவேண்டி வனம்
புகுந்து தெளமியாசாரியரோடும் பன்னிராயிரம் பிராமணர்களோ
டும் பாஞ்சாலிசமேதராய்ச் சூரியபகவானளித்த அக்ஷயபாத்திர
திலுண்டாகும் அமுதத்தை அருந்தவர்க் களித்துத் தாங்கள் கந்த
மூல பலாதிக ஞாண்டு காலங் கழித்துவரு நாளில் வேதவியாசர்
கட்டளையின்படி அர்ச்சனன் தவநிலைகொண்டு கைலாசபதியிடத்
திற்பாசுபதாஸ்திரம் வாங்கி இந்திரன் பகைகளைந்து தேவலோக
பட்டாபிஷேகம் பெற்று வந்ததும், திரௌபதி வேண்டுகோளின்படி
பீமசேனன் மந்தார பாரிஜாதமலர்களுக்காக யாத்திரை சென்று
ஆஞ்சநேயரைச் சிநேகங்கொண்டு புண்டரீகன் மணிமாலனாதியரை
வென்று, குபேரனிடம் சன்மானம் பெற்றுச் சடாசுரனைச் சங்கரித்து
நகுஷ்ணுடைய சாபத் தீர்த்து வந்ததும், அதுகாறுந் தருமனாதியர்
உரோமசமுனிவராலும் மார்க்கண்டேய முனிவராலும் காலக்ஷே
பங் கேட்டுக் காலங்கழித்ததும், சித்திரசேனனாற் கட்டுண்ட துரி
யோதனாதியரைப் பாண்டவர் மீட்டுவித்ததும், திரௌபதியைக் கைக்
கொண்ட சிந்தராஜனை அவமானப்படுத்தியதும், துரியோதனன்
ஏவிய துருவாசமுனிவரின் ஆசிபெற்றதும், கிருஷ்ணமூர்த்தி சகா

யத்தால், நெல்லிக்கனியா லுண்டான ஆபத்தை நீக்கிக்கொண்டதும், யமதருமராஜனுடைய அதுக்கிரகத்தால் நாகக்கொடியோன் காளமா முனிவனாற் செய்வித்த மாரணயாகத்தா லுண்டான விபத்தைக் கடந்ததும் இன்னும் அநேக செய்கைகளைச் செய்து வனவாசத்திற் சூரிய வருஷம் பன்னிரண்டையுங் கழித்த சரிதங்களை அவ்வவற்றின் உபசரித்திரங்களோடு கேட்டு ஆனந்தமடைந்தேன். இப்பால் நான்காம்பாகமாகிய விராட பர்வத்தையுந் திருவாய்மலர்த்தருள வேண்டும்” என்று கேட்க வைசம்பாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

1. பாண்டவர் கரந்துறை சருக்கம்

கண்ணன் துதி

நாள நாபனை நாரா யணன்றனைக்
காள மாமுகிற் கண்டன்ன மெய்யனை
வானை நேர்விழி மாமலர் மங்கையி
னீளு மன்பனை நெஞ்சுள் நிறுத்துவாம்.

கேளும் ஜனமேஜய மகாராஜனே, அரவக்கொடி படைத்த துரியோதன மஹாராஜன் கருத்தையும் அம்புலிகுலத் தோன்ற லாகிய தங்கள் பெரியதத்தை உத்தரவையும் நிறைவேற்றவேண்டிப் பாண்டவர்கள் திரௌபதாதேவி சமேதராய் தெளமியாசாரிய ருடனும் பன்னீராயிரம் பிராமணருடனும் வனவாசம் புரிந்து, கானகத்துண்டான் கந்தமூல பலாதிகளாலுங் கதிரவ னளித்த அக்ஷயபாத்திர அமுதினாலுங் காலங்கழித்து, வெயில்-பனி-மழை - காற்று முதலியவைகளைச் சகித்து, இரவும் பகலும் இருடியர்களால் தர்மார்த்த காமமோக்ஷத்திற்குரிய சத்காலக்ஷேபஞ் செய்துகொண்டு பன்னிரண்டுவருடம் பற்றறக் கழித்தபிற்பாடு, தருமந்தனர் அஞ் ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு ஆலோசிக்கவேண்டுமென்று தாங்கள் தங்கிய வனத்தை விட்டு அப்பாற் போயிருந்து, தருமதேவதை யைத் தொழுது, “எத்தையே, நாங்கள் நினைத்த காரியந் தடை யில்லாமல் நிறைவேறும்படி நச்சுப்பொய்கையில் தேவரீர் வரங் கொடுத்த வண்ணம் இப்போது கைகூடவேண்டும்” என்றிரந்து, தங்களுட னிருந்த வேதவேதியரை நமஸ்கரித்து, “பிரமக்யான ஆதர்ச மேலோர்களே, நீங்கள் இத்தனைநாளும் எங்களுடன் பொ

ருந்தி மெத்த வருந்தி வனவாசம் புரிந்து உபவாச மிருந்தீர்கள். இனிமேல் நாங்க ளொருவருடம் மறைந்திருக்கவேண்டிய காலம் நேரிட்டிருப்பதால், நீங்கள் யாவரும் ஆசீர்வதித்து எங்களுக்கு விடைகொடுத்தருளவேண்டும்” என்று உபசரித்துக் கேட்டார். இவ்விதமாகக் கேட்ட முரசுக்கொடி முதல்வனைப் பார்த்து வேதியர் விளம்புகின்றார்கள்—

தருமராஜன் சோகமுறத் தௌமியாசாரியருந் தம்பியருந் தேற்றயதல்

ஓ பாண்டவமுதல்வனே, நீங்க ளெண்ணிய காரியமெல்லாம் திண்ணமாய்க் கைகூடும். இனிமேல் உங்களுக்கு ஒரு தாழ்ச்சியு மில்லை. இன்னுஞ் சிலநாட்களில் நீங்கள் வெளிப்பட்டுச் சத்துருசங் காரஞ் செய்து சகல இராஜ வைபவத்துடன் தரணியாளப்போகின் றீர்கள்” என்றமங்களவாழ்த்துடன் ஆசீர்வதித்தார்கள்.

இப்படி ஆசீர்வதித்த மகாத்துமாக்களை நோக்கித் தரும ராஜன், “ஓ உத்தமர்களே, இப்போ தெங்கட்கு நேரிட்டிருக்கிற ஆபத்து நீங்கி வெளிப்படவும், யதாப்பிரகாரம் உங்களுடன் கலந்தி ருந்து, இக்காலம்போல் எக்காலமும் உலவாமகிழ்ச்சியைத் தரத் தக்க உசிதவசனங்கள் பேசி நேசித்து விசுவாசித்திருக்கவும் கூடுமோ கூடாதோ? நான் தேடிய புண்ணிய வச மெப்படியோ? அஃது அடியேனா லறிந்துகொள்ளுந் தகைமைய தன்று” என்று கண் ணீர்பெருக உள்ளமுருகிச் சோர்ந்தார். அப்படிச் சோர்ந்த தரு மராஜனைத் தம்பிமா ரணைத்து உபசரித்து, ஆயாச மாற்றித் தேற் றிப் போற்றினார்கள். அப்படித் தேற்றியுந் தேறாமல் தியங்கிய சத்தியவானைத் தௌமியாசாரியர் கண்டு, “ஓ யுதிஷ்டிரமகாரா ஜனே, தைரிய விஜய சாந்த உதார தரும முதலிய புகழ்ப் பிரதா பங்களிலும், சத்திய விரத சவுச ஸம்பத்தகர சாஸ்திர விசாரணை களிலும், பிரபலநீதி நிறைந்த கருணையங்கடலாகிய நீரே விசாரப் பட்டால், மற்று யார்தான் சகிக்கக்கூடும்? ஓ நிருபனே, முத் தொழி லியற்றிடு மூவர்க்கானாலும் முற்றத்துறந்த முனிவர்க்கா னாலும், கற்றுத்தேர்ந்த கவிச்சுரர்க்கானாலும், ஆபத்தென்பது வாராமற்போகாது. வந்தால் அதை அநுபவிக்காமல் தீராது. இதற் குத் திருஷ்டாந்தஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும்: தேவர்கட் கதிபதி யாகிய தேவேந்திரன் சூட்சுமரூபமாய் ஒரு தாமரைத்தண்டினுள் ஒளித்து, வெகுகாலம் தவஞ்செய்திருந்து, பின்பு தனக்கு நல் லனைப்பயன் நேரிட்டபோது வல்லவனானான். உலகரக்ஷகனான

ஸ்ரீமந்நாராயணன் அதிதியின் கருபத்தி லடங்கி, வாமனமூர்த்தியாய் வந்து மகாபலி சக்கரவர்த்தியினிடத்தில் தானமாக மூவடிமண் கொண்டு, திரிவிக்கிரம அவதாரமாய் வானமளாவிச் சேவடியால் மூவுலகையு மளந்து, தன் சிந்தையி லெண்ணியவண்ண முடித் தருளினான். அக்கினிதேவனுனவன் அவரவமஹாமுனியின் மனையாளுடைய தொடையில் மறைத்து, நெடுநா ளிருந்து, தீவினை தீர்த்த பிறகு வெளிப்பட்டான். சூரியபகவானுனவன் பசுவின் வயிற்றி லொளித்து, பலபகல் கழித்து, பண்ணவர்முதலிய விண்ண வருங் கொண்டாட மீண்டும் பாரி லுதயஞ்செய்தருளினான். இவ் விதமாக இன்னு மநேகரும் இப்படியே காலத்திற்குத் தக்க கோலங் கொண்டு, இஞ்ஞாலத்தில் வாழ்ந்து வாழ்நாளைக் கழித்தார்கள். ஆகையால், தீவினையா லெய்துகின்ற ஆபத்தானது யாவரையுந் தீங்குக்குட்படுத்தும். நீங்களும் அப்படியே அஞ்ஞாதவாசந் தொ லைத்து, விஞ்ஞான மேலிட நிலைத்து, முன்போலவே இராஜ்யபரி பாலனம் புரிய வருவீர்கள்” என்று அன்புட னுரைத்த புரோகிதர் சொல்லை இன்புடன் கேட்டு மகிழ்ந்து, “எங்கள் வினை இனி எப்படியோ?” என்று தியங்கி மயங்கித் தேறிய தருமராஜனை மகா பலசாலியான பீமசேனன் பார்த்து, முகம்வேர்த்து, “ஓ எங்க ளண்ணாவே, கதாபாணியாகிய நானும், காண்டவதரனாகிய விஜய னும், நகுலசகாதேவரும், உமது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து இஷ்டப் படி நடந்துவரும்போது, இப்போதும் இனி யெப்போதும் உமக் கென்ன குறை யிருக்கின்றது? தேவரீர் உள்ளங் கலங்க வேண்டிய காரணமில்லை. இப்பவுஞ் சற்றே கடைக்கண் நோக்குவீ ரானால், இதுவரைக்கும் பற்பல துன்பங்களைச் செய்துவந்த பகை யாளிகளை அடிவேரறுத்து, முடிசாய லீழ்த்தி, மற்ற மன்னர் முடியால் வணங்கக் கெடிஸ்தலாதிப னென்னுங் கீர்த்தி உமக்குண் டாக்கி வைப்போம். சிக்கிரத்தில் உத்தரவு கொடுத்தருளும். ஓ முத்தாரமணிந்த முதல்வனே, தேவரீ ரரசாளும் வேலையை முன் னாடி முடித்து விட்டு, மற்ற வேலைகளைப் பின்னாடிப் பார்க்கின் றோம்” என்று துடித்தெழுந் துரைத்தான். தருமராஜன் கைய மார்த்தி, “அப்பனே, எஃதெப்படியானாலுஞ் சத்திய நிலையைக் காத்து, தரும முறையைப் பார்த்து, உத்தமமான கீர்த்தியைச் சேர்த்து, உண்மைக் குறியை நிறுத்தவேண்டும். ஆதலால் மெத்த நான் இல்லை. இன்னுஞ் சிலநாட்க ளிருக்கின்றன. ஓ கூடாத்திரவான்

களே, இதற்குள் நீங்கள் ஆத்திரப்படவேண்டாம்” என்று தம்பி மார்களுடன் சாந்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டு, இரண்டுநாழிகை வழி தூரஞ் சென்று, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைக் குறித்துத் தெளமியாசாரியர் முதலிய பெரியோர்கள் முன்னிலையில் தம்பி மாரோடு ஆலோசனை செய்யத் தொடங்கினார்.

தருமராஜன் தம்பியரோடு ஆலோசிக்க அதற்கவர்கள் கூறுதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, சகல கலைக்கியானங் களையும் ஐயத்திரிபு அபிபாமை யில்லாமற் கற்ற தருமராஜன் வையம் புகழு மஹா வீரர்களாகிய தம்பிமார்களை நோக்கி, “ஓ என் சகோத ரரே, கல்லும் புல்லு நிறைந்த காடு மேடுஞ் செறிந்த கருங்கல் மலையுயர்ந்த இடங்கள் தோறும், நமக்கிருப்பிடமாகப் பொருத்திப் பன்னிரண்டு பலரு மறியக் கழித்தோம். இனி பொருவரு முணராமல் ஒருவருடர் தொலைக்கவேண்டி யிருப்பதால், நாம் மறைத்திருப்பதற்குத் தகுதியான இடம் யாதோ! அதை முன்னே யோசியுங்கள்” என்று விசுவாசமுள்ள தமைபன் கூறவும், இந்திரன் மைந்தனான அர்ச்சுனன் எழுந்து, தாமரைக் கமலம்போன்ற அவர் தாள்மேற்பணிந்து, “அண்ணா, நமது குருதேசத்திற்குச் சமீபத்திற் பாஞ்சாலதேசம் மச்சதேசம் சாளவதேசம் விதர்ப்பதேசம் பாகுலிகதேசம் விதேகதேசம் தசாந்நதேசம் சூரசேனதேசம் கலிங்கதேசம் மகததேசம் இவைகளெல்லாம் மஹாரம்மியமா யிருக்கின்றன. இத்தேசங்களுள் மிகவுஞ் சிறந்தது மச்சதேசம். அஃதே னெனில், அது நீதிபு நெறியு நிறைந்து, நிலவள நீர்வள முயர்ந்து, நிலையும் பொறையு மிகுந்து, நிலையாய் மும்மாரி பொழிய விளங்குவது; தருமமுங் கருமமுந் தழைந்து, சகல நிதிகளுஞ் செறிந்தது; பழதற்ற குடிகளும் படைகளுங் கடைகளுஞ் செழித்திருப்பது; மதுநீதி வழியே அஷ்டதிக்களவும் ஆஞ்ஞாச்சக்கரம் போக்கிச் செங்கோல் செலுத்தி, வேதியர் பலரும், வாவனர் விற்பனர் மாதவர் சிலரும், மாதூர்ஸ்தானம்போற் பொருத்தி வாழ்வைப் பெறும்படியாக விராடனென்னு மிராஜனுடைய ஆளுகை பெற்றது. ஆதலால் இத்தகைய நன்மைகளுக் கிருப்பிடமான அந்த நாடு சேர்ந்து நமது உருவமறைத்து, பயமில்லாமற் காலங்கழிப்பதே ஜயமாகும். நமக் கொருநாளுந் தீங்கில்லை. ஓ எங்கள் நாதனே, வேறொரு நாட்டை விரும்புவோமானால், நமது காரியகாரணங்கள் ஒருவேளை வெளிப்பட்டாலும் வெளிப்படும். இஃதன்றித்

துரியோதனனுடைய தூதர்களும், காரியஸ்தர்களும், மந்திரி சாமந்தர்களும், தினந்தோறும் போவதும் வருமதுமா யிருப்பார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட கிர்ப்பந்தமான வருத்தம் நமக்கு இந்த விராடநகரத் திவிருக்க மாட்டாது. மேலும் அந்தப்பட்டணத்து மச்சராஜன், பூர்வ சம்பந்தப் பொருத்தத்தினாலும், குண விசேஷத்தினாலும்; நாம் காட்டில் அதுபவித்த கஷ்டத்தை அந்நாட்டில் ஆற்றிக்கொள் ளும்வகை அதுகூலஞ் செய்வான். மேலும் அஸ்திநுபுரத்தை விட்டு நாம் வனவாசஞ் செய்ய வரும்போது ஜோதிட நூலோ ருரைத்த ஆருடத்தினாலும், நாம் இந்தப் பேச்சைப் பேசும்போது நல்ல சகுனங் கிடைத்ததினாலும் அடியேனுக் கிந்த நகரத்தின்மேல் ஆசையுண்டாயிற்று. பரிசுத்த பவித்திர மகத்துவ சுகத்தைத் தருமென்று தோன்றுகிறது. ஆகையினால் என் புத்தியில் தோன்றி யதைப் புகன்றேன். உத்தமர் கற்றவர் நற்றவர் பலரும் புகழ்ந்து பேசும் பொன்னுலகமும் பின்னிடும்படியானது இந்நகரத்தின் பெருமை. அப்பால் தேவரீர் சித்த மெப்படியோ? அதனை யறியேன் சிறியேன்” என்று வணங்கி “இதைவிட வேறோரிட மில்லை” யென்றான். மற்றத் தம்பிமார்களும் “இதுவே சரி” என்று சம்மதங் கூறினர்.

இவ்வாறு அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியையும், அதுவே சரி யென் நிணங்கிய மற்றத் தம்பியர் கருத்தையும், அருளுக் காதார மான தருமராஜன் கேட்டுத் தீர்க்காலோசனை செய்து, தங்களைக் காண வனத்தில் வந்திருந்த அரசர்களுக்கு இச்சங்கதி தெரி யாம லடக்கி, அவர்களை யழைத்து, “இராஜர்களே, இன்னமு மெங்களைப் பிடிக்கா நின்ற தீவினைகள் தீரும் வழியைப் பார்க் கின்றோம். நீங்கள் உங்கள் பட்டணம்போய்ச் சேருங்கள்” என்று விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டு, பரதேசிகளான வனவாசிகளென்னும் பிராமணர்களைப் பார்த்து, “ஓ சுவாமிகளே, இனி எக்காலம் உங் களை நாங்கள் காணப்போகின்றோம்? தேவரீருடைய திவ்விய சகவாசத்தாற் சென்ற பன்னிரண்டு வருடமுங் கழித்தது பெரி தல்ல. நின்ற ஒருவருடங் கழிப்பது ஒரு யுகமாக இருக்குமாதலால், எளியேங்கள்மீது கிருபைவைத்து ஆசீர்வாதத்தோடும் விடை கொடுத்தருள வேண்டும்.” என்று இவ்விதமான இன்ப வார்த்தைக ளன்புடன் பேசி, அவர்கள் மனங்களிற் துரைத்த வார்த்தையையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு, மூன்றுமுறை வலம்வந்து

முடியுற வணங்கி, “ எக்காலு முங்கள் கிருபை எங்கள்மேல் இருக்கட்டும் ” என்று உபசரித்து, பிரியப்படாத பிரியத்துடன் அவ்வவர்களி னிடத்திலும் அன்போடு விடைபெற்றுக்கொண்டு நடந்து அப்பால் போவதானார்கள்.

பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும், பாங்கர் பாங்கியரோடும்

தௌமியாசாரியரோடும் விராடபுரம் போதல்

கேட்டரோ ஜனமேஜயமகராஜனே, இப்பாற் பாண்டவ ரைவரும் பாஞ்சாலியும் பல கலைக்கியானங்களை யுணர்ந்த தௌமியாசாரியரும் பாங்கர் பாங்கியரும், அன்றிரவு முழுதும் நடந்து, சூரியோதயத்திற்கு முன்னதாகச் செல்வச்சிறப்போங்கிய விராடபுரஞ் சேரவேண்டுமென்று தொலைத்தற்கியதூரத் தொடர் தடர்ந்து படர்ந்திருக்கின்ற காடுகள் மலைகள் முதலிய வெல்லாங் கடந்து, பருக்கைக்கற்களும் பாலேவனங்களுமுள்ள பல விடங்களையுந் தாண்டி, வருக்கைமா - தேக்கு - தெங்கு முதலியன நிறைந்த சாலையும், வகுளம் - கோங்கு - மந்தாரை - கொன்றை முதலியன வளர்ந்த சோலையுங்குறுகி, அருவிகள் பெருகிய ஆறும், குருவிகள் மருவிய தூரும், ஏரியெதுவாய் நாடும், பள்ளர் வாழும் வீடும், பரந்த மணலார்ந்த திட்டும், பதுமமல ரார்ந்த குட்டையும், பற்பலபாலைஷ் வேந்தரும் விற்பன விவேக சார்தரும் நிறைந்த வளங்கள் மிக்க சந்திரவட்டக் குடையினை யுடைய விராடராஜனது மச்சநாட்டெல்லையில் வந்தார்கள். அப்போது பச்சைப் புரவி பூட்டி, ஓராழி யச்சுத் தேரினையோட்டி வருகின்ற சூரியனுங் கிழக்குத்திண்கில் எழுந்தான். அன்றிரவு முழுது நடந்த பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் புரோகிதரும் இனிமேல் தங்களெண்ணம் பலித்ததெனக் களித்து, மிதமற்ற மீன்கள் முதலையினங்கள் நீராணைகள் நீர்க்குதிரைகள் பொருந்திய தடாகங்களையும், மிளிர்நற்ற சித்திரங்கள் சிங்காரவனங்கள் நடைபாவிகள் நவமணி மண்டபங்கள் பொருந்திய இடங்களையும், பயிர்ப் பலங்கள் சூழ்ந்த நல்ல நாட்டையும், காவல னிருக்குங்கோட்டையையும், கால்நடை நடக்கும் பாட்டையையும், மாட மாளிகைகளுடன் கூடிய மகரதோரண வாயிற்பேட்டையையும், மேகமளாவிய சிகரிகளையும், மாகமளாவிய நகரிகளையுங் கண்டு களி கூர்ந்து, பாதலம் வரைக்கும் ஆழ்ந்து நிறைந்த ஒரு தாமரைத் தாடகத்தி லிறங்கி, நித்தியவிதி முடித்து, அருக்கியங் கொடுத்துச் சூரிய நமஸ்காரஞ்செய்து, வழிநடந்த வருத்தந்தீர ஒரு மரத்தினீழலில்

தங்கி, அருள்குடி கொண்ட தெளமியரை நோக்கி, இருகரங்களையுங் குவித்திறைஞ்சி வாழ்த்தி, 'இது வரையிலும் நிகரற்ற வாழ்வைப் பெற்ற நாங்கள் இனி நடக்கவேண்டிய முறைமையைக் கட்டளையிட்டிருளும்' என்று மேலான நூலாய்ந்த தருமராஜன் கேட்க, நாலாகிய வேத முணர்ந்த தெளமியாசாரியர் சொல்லுகிறார்—

“ஓ சந்திரகுலத்திந்திரனுன தருமந்தனா, நீங்களறியாத காரியம் நானென்ன சொல்லப் போகின்றேன்? ஆகிலுங் காட்டிற் காலங்கழித்தது பெரிதல்ல. நாட்டில் ஒரு வருடம் மறைந்திருந் தொழிப்பதே பெரியகாரியம். ஆதலால், நீங்கள் உருவ மறைந்துறைபு நாளில் உங்கள் சொருபத்தினாலாவது, பேச்சினாலாவது, செய்கையினாலாவது, கொஞ்சமேனு காணப்படுவீர்களானால் மறுபடியும் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசஞ் செய்ய நேரிடும். ஆனதால் உங்களை ஒருவரும் அறியாதிருக்கும்படி மாறுவேடந்தாங்கி, வெவ்வேறு பேர்கொண்டு, குலச்சிறப்புற்ற விராடராஜனிடஞ் சென்று, உங்கள் ஊக்கத்திற்குரிய தொழில்செய்து, அத்தொழிலுக் கிணங்க நடந்து காலங் கழிப்பதைவிட வேறுவுறுதியில்லை” என்று வைதிகக் கருத்தரான தெளமியர் சொல்ல, அவருடைய வார்த்தையைக்கேட்ட தருமராஜன் மகிழ்ந்து, “இவ்வாறு நடத்துகிறதைவிட இன்பம் வேறில்லை” என்று ஒப்புக்கொண்டார். அவ்வாறு ஒப்பிய தமையன் பாதத்தில் தம்பியர் வீழ்ந்து, மதிமருண்டு மயங்கி, “அண்ணா, நமது குலத்திற்கு முதலாகிய சந்திரனும், நம்மைப் பெற்ற பாண்டு பூபதியென்னுமிந்திரனும், நீரேயல்லது வேறில்லை என்று நாங்கள் வணங்கி வாழ்த்துகின்றோம். எங்கட்கு ஜேஷ்ட பிராதுருவாய் விளங்கிய சுதந்தரரும், களங்கமில்லா மனத்தினரும், இராஜபூஜா துரந்தாரும், கெடிஸ்தலாதிபரும், நிரந்தர காருண்யரும், காமக்குரோதிக ளற்றவரும், தாமப்புனல் மேருவை யொத்தவருமாகிய தேவரீர், உமக்குக் கீழ்ப்பட்ட இராஜனிடத்தின்போயினங்கி, அவன் மனதிற்படிவணங்கி வேலைசெய்வது தகுமோ? ஐயா, ஒ பொய்யாமொழிப் புரிதராகிய தெளமியரே! ஐயையோ! இந்த அநியாயத்திற் கென்செய்வோம்? இவ்வுலகத்தைப் பணமுடியால் தாங்கும் ஆதிசேடன் போலும் பொருளமுதம் பொழிந்து, கலைக்கியான முதலிய வேதக் கருத்துங் கடந்து, சத்துரு ஜயம்புரிந்து, வெற்றிமலை புனைந்து, எத்திசையிலுமுள்ள கொற்றவர் பலரும்வந்து பணிந்துகொள்ள முற்றும் பெருமைபெற்று, அருமைபுற்ற திருமுடி முடித்து, சம்

ராட்டு முதலிய சகல சிறப்பும் படைத்து, ஜகத்பாட்சகனாகத் தனி யரசு நாடாத்திய தரும சொரூபியோ ஏழையரிடத்தி லடங்கி இளைத் தொதுங்கி யிருப்பது? ஆஹா! வினைவலியே வலி” என்று வாடி வாய்விட்டு அரற்றினார்கள்.

தருமராஜன் தமது கோள்கையைக் கூறுதல்

இவ்விதத் துயரால் துன்பக்கடலு ளாழ்ந்த தம்பிமார்களைத் தருமராஜன் நோக்கி, “ஓ என்னுள்ளத்திற் கொப்பான சகோதரர்களே, நீங்க ளென்னைக் குறித்து விசாரப்படவேண்டாம். பின் னால் இப்படி வருமென்று முன்னாடி நான் ஜாக்கிரதையா யிருக்கின்றேன். அஃதென்னவெனில், திக்குப்பாலகரி லொருவராகிய தென்றிசைக்கடவுள் எனக்குப் பக்குவமாக அதுக்கிரகித்தருளிய மந்திரமொன் றுண்டு. அம்மந்திர வசத்தால் நான் வேதவேதாங்க முணர்ந்த வேதியனாகி, மச்சராஜனது உச்சிதச் சபைக்குட் புகுந்து, அவ்வரசன் முதலிய யாவரும் எனக் கெதிர்வந் திறைஞ் சவும், நான் அவர்கட்கு ஆசீர்வசனஞ் சொல்லவும் பெற்றிருக்கின்றேன். இஃதல்லாமலும், அவ்வரசன் என்னை நோக்கி, ‘உமக்கிருப்பிடம் யாது? உமது பெய ரென்ன? நீர் இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரணமேது?’ என்று கேட்பானாகில், ‘நான் தருமராஜனுக்கு உயிர் நண்பன்; அவர் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசஞ் செய்யச் சென்றபோது நானுங் கூடப்போயிருந்தேன்; இன்னு மொருவருடங் கழிப்பதற்காக இவ்விடம் வந்தேன்; என் பெயர் கங்க பட்டன்’ என்றுரைப்பேன். இஃதன்றியும் ‘பெரியோர்க ளியற் றிய அக்ஷரவிலக்ஷணம் - கணிதம் - சங்கிராமலக்ஷணம் - வேதம் வேதாங்க.புராணம்-வியாகரணம்-நீதிசாஸ்திரம்-ஜோதிடசாஸ்திரம்-தருமசாஸ்திரம்-யோகசாஸ்திரம்-போகசாஸ்திரம்-மந்திரசாஸ்திரம் சகுனசாஸ்திரம் - சிற்பசாஸ்திரம் - வைத்தியசாஸ்திரம் - சொரூப சாஸ்திரம் - இதிஹாசம் - காவியம் - அலங்காரம் - மதுரபாடனம் நிருத்தம் - சத்தபிரமம் - வீணை-வேணு-மிர்தங்கம்-தாளம்- அஸ்திர பரிகை-சஸ்திரபரிகை - இரத்தினபரிகை - கனகபரிகை- இரத பரிகை - கஜபரிகை-அசுவபரிகை-ஆயுதபரிகை-பூமிபரிகை- மல்யுத்தம் - ஆக்ருஷ்ணம் - உச்சாடனம் - வித்துவேஷணம் - ஜாலாதிஜாலம் - மோகனம் - வசியம் - இரசவாதம் - மந்திர வாதம் - கந்தர்வவாதம் - பைபிலவாதம் - தாதுவாதம் - காருடம் - நட்பம் - முட்டி - ஆகாயப்பிரவேசம் - பர்காயப்

பிரவேசம் - அதிரிசியம் - இந்திரஜாலம் - மகேந்திரஜாலம் - அக்கினிஸ்தம்பனம் - ஜலஸ்தம்பனம் - வாயுஸ்தம்பனம் - வாக்குஸ்தம்பனம் - சுக்கிலஸ்தம்பனம் - சுவாசஸ்தம்பனம் - கட்கஸ்தம்பனம் - அவஸ்தைப் பிரயோகம் முதலிய கலைஞானங்களெல்லா மறிவேன். திக்கெட்டுங் கொண்டாடுஞ் சொக்கட்டானும் பக்குவமும் எனக்குண்டு. ஒ விராடராஜனே, நீர் தயவு செய்து உம்மிடத்தில் நான் இருக்கச் செலவு கொடுப்பீராகில், ஒரு நாளைப்போல் ஒரு வருஷமும் இவ்விடம் விட்டு நீங்காமல் இன்புற்றிருப்பேன்' என்று உரைத்து அந்தராஜன் பக்கத்தி விருந்து, அவன் கருத்துக் கிசைத்த தேசவர்த்தமான காரிய காரணங்களைக் காலசமய மறிந்து பேசி, விநாதமான விந்தைகளை நிந்தையில்லாமற் சொல்லி, விதரணையான அரசாட்சியைப் பெருமையுடன் நடத்தி, வேந்தனுள்ளங் களிக்கச் செய்து, சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்த வெற்றிவீரர்களும், கற்றவர் முதலிய நற்றவத்தோர்களும், தத்திரி மத்திரி சாமந்தர்களும் உத்தமரிவர் என்று கொண்டாடும்படி மெத்தவும் மேன்மையாகக் காலங்கழிப்பேன். ஒ சித்தசுத்தி பெற்ற தம்பிமார்களே !' என்று ஏழலகத்திற் கோராழி செலுத்துங் குருகுலக் கோமானாகிய தருமராஜ னுரைத்தருளினார். அவருடைய பெருமித வாக்கியத்தைப் பிமார்ச்சுனர் முதலிய தம்பியர்கேட்டு, மது தமையனருக்கு இந்தத் தொழில் தகுந்தகு மென்று சந்தோஷமானார்கள்.

பீமராஜன் தன் கோள்கையைக் கூறுதல்

அந்தவேளையிற் பொறுமையைப் பூஷணமாகப் பூண்ட தருமராஜன், பீமசேனனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, கருணைவெள்ளங் கவிந்து, கனிந்துள்ள முவந்து, கருத்தினுற் பரிந்து, கண்ணீர் சொரிந்து, “ ஒ நினைத்தற் கரிய பலத்தையுடைய வாயுபுத்திரனே, நீ அரக்கு மாளிகைவிட் டெழுந்தபோது உரக்கக் கூவிக் கொடும்பகை கொண்டு வந்தெதிர்த்த இடம்பனைக் கொண்டும், வேத்திரகேயத்தி விருந்த வேதியர்களின் துன்ப மாற்றுவதற்காகப் பகாசுர னுயிரை வென்றும், கிம்பிராசுரனைக் கெடுத்தும், குபேரலோகம் புகுந்து, பவுண்டரீகனுயிரையும்-மணிமாலனுயிரையும் வாங்கி, மந்தாரமலர் பாரிஜாதமலர் முதலியவைகளைப் பறித்து வந்ததும், சடாசுரனைத் தாக்கியும், இன்னு மிப்படி போருக் கெதிர்த்தவர்களைப் போக்கியும், இரக்கமில்லாக் கொடியோனாகிய துரியோதனன் அன்னத்தில் விஷங்

தலர் தூட்டி, அநேகங் கொடிகளாற் கட்டி ஆற்றுப் பெருக்கத்திற் போட்ட காலையில் நாகலோகம் புகுந்து விஷாமிர்த முண்டிருந்த உன்னை நாங்கள் ஏழுநாள் வரையிலுந் தேடிப் பட்சிபோற் பறந்து பரதவித் தலைந்த துக்கத்தை எட்டாவதுநாள் வந்து விலக்கியும், அவ்வணங்காமுடியோன் செய்த எத்தனையோ வஞ்சனைகளினின்றும் நீங்கியும், உன்னைத் தனித்து செய்ததல்லாமல் எங்கனையுங் கூட்டிச் செய்த பற்பல ஆபத்துக்களி னின்றும் நம்மைப் பெற்ற தாயான குந்திதேவியாருடன் எங்கனையுங் காத்து இரட்சித்த தாஷ்டிகனே, நீ யொருவனுடைய நகரஞ் சேர்ந்து, அவனைக் கால மறிந்து தாழ்த்து, அவனுக் கிசைவாகிய தொழில் புரிந்து, நாம் கழிக்கவேண்டிய நாளைக் கழிக்க வறிவாயோ? நீ ஒருவரீடத்தி லடங்கி ஏவற்பணி செய்திருக்கும்படியாய்ப் பாவியான என்னிரு கண் பார்க்கத்தக்கதோ? ஓ படுவீனையே!” என்று பரதவித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, “அப்பா தம்பி, நமது காலபல னறிந்து வேளைக்குத் தக்க வேடம் புனைந்து நாளைப் போக்கத் துணிந்த போதிலும், நீ ஒருவரை வணங்கி இதம்பேச அறியாயே! இராஜ சமயந் தெரிந்து நலம்பெற உறவாடி, நேசவிசுவாசமுற நீனைக்க மாட்டாயே! எந்தவேளையில் எத்தொழில் செய்யவேண்டியதோ, அந்தவேளையில் அந்தவேலை முடித்து அரசனை மனமகிழ்ச்செய்யு மார்க்கங் கற்றிலையே! ஐயோ! பரிசுத்த குலத்தோனாகிய விராடன் புகழவும், அவனைச் சேர்ந்த சபையார் மகிழவும், நாம் அவ்விடத்தில் மறைந்திருப்பதை மற்றவர்க ளறியாதிருக்கவும், அஞ்ஞாதவாச மகற்றவு வேண்டுமே! நீ எவ்வித மிருக்கப் போகின்றாய்? ஓ என் னிளவலே?” என்று தளர்ந்து இமைகொட்டாமல் ஏக்கமுற் றிருந்தார்.

இவ்வண்ணந் தம்பியைக் குறித்து வெம்பிய அண்ணனைப் புகழ்ப்பிரதாப பூஷணமணிந்த புயபீமன் வணங்கி, “ஓ அண்ணா, தந்தை யிறந்த தளர்ச்சி தோன்றாமற் காத்த தமையனே; தித்திப்பு-புளிப்பு - உவர்ப்பு - துவர்ப்பு-கார்ப்பு-கைப்பு ஆகிய இவ்வறுவகை ருகியுடன் பலவிதக் கச்சாயங்கள் பலவிதப் பச்சடிகள் - பல வகைக் கறிகள் - பலவகை ரசங்கள் - பலவகைக் குழம்புகள் - பல வகைப் பாயசங்கள் முதலியவைகளோடு, புளியோதனம்-எள்ளோ தனம்-மிளகோதனம் - ததியோதனம் - பாலோதனம் - சர்க்கரைப் பொங்கல் - அக்காரவடிசில் முதலிய பலவகைச் சித்திரான்னங்

களும், பலவகைப் பலகாரங்களும் திருத்தமாகச் செய்யக் கற்றிருக்கின்றேன். இந்தச் சுயம்பாகத்தொழிலால் இரத்தக்கறை நீங்காத வேலாயுதத்தாங்கிய விராடனும் மற்றவர்களுந் திருப்தியடைந்து, அமுதத்தை இகழ்ந்து, நான் செய்யும் பாகத்தைப் புகழ்ந்து, பாக சாஸ்திரங் கற்ற பக்குவனென் றென்னை மகிழ்ந்து, யாவரும் உப சரிக்கும்படி இருந்து, விருந்து முதலியதும் புரிந்து, எந்தச் சமயத்தில் எது வேண்டியதோ அந்தச் சமயத்தில் ஆச்சுதென்றளித்து, அடுப்புக்கு விறகுவேண்டிய போது மற்றொருவரைக் கேளாமல், ஆகாயமளாவிய விருகூங்களைக் கோடாரிகொண்டும் பிளக்காமல், என்னிரு கைகளினாலே முறித்து ஏற்படுத்திக் கொள்வேன். ஒருவேளை மலையொத்த திண்புயனாகிய மச்சராஜன் மல்லர்களுடன் சண்டைசெய்ய விடுப்பானாகில், மற்றோர் வல்லவரைச் சொற்பமா யழித்துப் பற்பலவிதப் பரிசும் பெற்று, விற்பன விவேகிகள் மெச்சப் பேரெடுப்பேன். இன்னும், யாளி - சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை முதலிய மிருகங்களைப் பிடித்து, இராஜனுக்கு முன்னே விடுத்து, மாச்சரியமூட்டி ஆச்சரியங்காட்டுவேன். 'உன் பெயர் என்ன?' எனிற் பலாயன னென்பேன். 'உன் நகர் எது' என்றால், 'தருமராஜன் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்ற புண்ணிய நகரம்' என்பேன். 'உன் குலகோத்திர மென்ன?' என்றால், 'அறப் பெருங் கடவுள் மைந்தனாகிய முரசுகேதனருக்கு அடிமைசெய்யு மடியேன் ; அறிவிலாச்சூத்திரன்' என்பேன்" என்று வாயு சேயான பீமசேனன் சொன்னான். அவன் சொன்ன சொல்லைச் சாந்தகுணத் தருமராஜன் கேட்டு, இருபுயமும் பெருமலைபோ லோங்கி, பசுவானது கன்றின்மேல் வைக்கும் பகஷத்திலும் லகஷம்பங் கதிகமாய்க் கருணைகூர்ந்து, "தம்பி, இந்தத் தொழில் உனக்கு உரியது தான். என்றென்றைக்கும் அன்னத்திற்குக் கருப்பில்லை. இதுகாறுஞ் செய்துவந்த வனவாசத்திலும், நீ இவ்வஞ்ஞாதவாசத்தை வெறுப்பில்லாமல் நிறைவேற்றலாம்" என்று வியந்து கூறினார்.

அர்ச்சுனராஜன் தன் கோள்கையைக் கூறுதல்

இப்பால் தருமபுத்திரர் தன் பக்கத்திற் சாய்ந்து நிற்கின்ற சவ்வியசாசி யென்னும் பார்த்தனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, சொல்லுவதற் கரிய துயரங்கொண்டு, "அப்பா அர்ச்சுனா, தேவர்களாலுஞ் ஐயிக்கப்படாத காண்டவவனத்தை யழித்து அக்கினிதேவனுக்கு அவிபூயுளித்துப் பசிதணித்தனை. மகமேருவுக் கப்பாலுஞ் சென்று

விஜயம்பெற்று விஜயனென்று புகழ்ஸ் தம்ப நாட்டி, அரசர்களளித்த திறைகள் யாவற்றையுங் கொண்டு அடங்கா மறுமன்னரையும் வென்று ஜயத்துடன் மீண்டாய். இஃதல்லாமலும், நான்குவேதமும் நான்முகனும் - நாரணனும் - நாகலோகத்தினர் முதலியோரு மறி தற் கரிய தேவாதி தேவனை, திரிநேத்திரதாரியை, ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனை, சேற்கெண்டை போன்ற தடங்கண் வாய்ந்த ஜகதீச்வரி யுடனே விருஷபவாகனரூடராய்த் தரிசனஞ் செய்து உன்னிரு விழிகளும் உள்ளமுங் களித்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் தொழுது பழுதுபடாத இன்பம் அடைந்தனை. மூலகாரணனான அக்கண்ணு தலாற் பாசுபதமும் பெற்றாய். பிரமாவினாலும், அஷ்டவசுக்களி னாலும், அஷ்டதிக்குப் பாலகராலும், துளபமாலே தரித்த நாரண னாலும் இந்திரனாலும், தேவர்களாலும், பற்பல மந்திரக்கணைகளைப் பெற்றாய். கற்பக நாட்டாருக்கு நெடுநாட் பகைவராகிய காலகேய ரிவாதகவசர்களை நொடியிற் பொடியாக முடித்தாய். மானாபரண மும் ஞானாபரணமு மணிந்த மகாபதிவிரதையான இந்திராணி உன் திராணியறிந்து, சாவாமருந்தாகிய தேவாமிர்தத்தை ஊட்டுவிக்க இன்பமாயுண்டு, தேவேந்திரனுடன் சிங்காதன மேரிச் சிறப்புற் றிருந்தாய். அவைக்கொடிபடைத்த துரியோதனனையும் அவன் தம்பி மாரையும் அவர்கட்குரிய தருமபத்தினிகளையும் தாமணியாகக் கட்டிக்கொண்டுபோன சிந்திரசேனனைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவா வென்று நான் சொன்னவாய் மூடுமுன்னே சென்று, அவனைத் திருப் பிக் கொண்டுவந்து என்முன் நிறுத்திக் கட்டுப்பட்ட யாவரையுங் கட்டவிழ்த்து விட்டாய். மேலும், தேசுடையவரில் அக்கினிதேவன் போலும் தேசராஜர்களில் தேவேந்திரன்போலும், திசையானைகளில் சுப்பிரதீபம்போலும், ஜயகீர்த்தியில் விடையோன்போலு மிருக்கின் றாய். ஓ அநுமத்துவஜமும், அழியா வில்லும், அக்ஷயத் தூணியும், அழகிய தேரும், சுவேதப்புரிவியும் படைத்த சுந்தரனே, விசித்திர வில்லாளி யென்னும் விராடராஜனுடைய பதியிற் புகுந்து, உன் வேடமாறி வித்வத்திலுயர்ந்த உன்னுள்ள மடங்கி, ஒருவருட மொடுங்கி, எத்தன்மையான சிற்றேவல் செய்வாயோ என் அத் தனே?" என்று புத்தி மருண்டு கண்ணீர் ததும்ப உண்ணீர் வெதும் பக் கரைந்து வருந்தினார். இவ்வாறு வருந்திய தருமராஜனது உள் ளத் தளர்ச்சியையும் பெருமிதமான தன் மனக்கிளர்ச்சியையும், சற்று நிதானித்து ஆராய்ந் தெண்ணிய சவ்வியசாசி, "ஓ என்

களும், பலவகைப் பலகாரங்களும் திருத்தமாகச் செய்யக் கற்றிருக்கின்றேன். இந்தச் சுயம்பாகத்தொழிலால் இரத்தக்கறை நீங்காத வேலாயுதத்தாங்கிய விராடனும் மற்றவர்களுந் திருப்தியடைந்து, அமுதத்தை இகழ்ந்து, நான் செய்யும் பாகத்தைப் புகழ்ந்து, பாக சாஸ்திரங் கற்ற பக்குவனென் றென்னை மகிழ்ந்து, யாவரும் உபசரிக்கும்படி இருந்து, விருந்து முதலியதும் புரிந்து, எந்தச் சமயத்தில் எது வேண்டியதோ அந்தச் சமயத்தில் ஆச்சுதென்றளித்து, அடுப்புக்கு விறகுவேண்டிய போது மற்றொருவரைக் கேளாமல், ஆகாயமளாவிய விருகூங்களைக் கோடாரிகொண்டும் பிளக்காமல், என்னிரு கைகளினாலே முறித்து ஏற்படுத்திக் கொள்வேன். ஒருவேளை மலையொத்த திண்புயனாகிய மச்சராஜன் மல்லர்களுடன் சண்டைசெய்ய விடுப்பானாகில், மற்றோர் வல்லவரைச் சொற்பமா யழித்துப் பற்பலவிதப் பரிசும் பெற்று, விற்பன விவேகிகள் மெச்சப் பேரெடுப்பேன். இன்னும், யாளி - சிங்கம் - புலி - கரடி - யானை முதலிய மிருகங்களைப் பிடித்து, இராஜனுக்கு முன்னே விடுத்து, மாச்சரியமூட்டி ஆச்சரியங்காட்டுவேன். ‘உன் பெயர் என்ன?’ எனிற் பலாயன னென்பேன். ‘உன் நகர் எது’ என்றால், ‘தருமராஜன் கீர்த்தியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்ற புண்ணிய நகரம்’ என்பேன். ‘உன் குலகோத்திர மென்ன?’ என்றால், ‘அறப் பெருங் கடவுள் மைந்தனாகிய முரசுகேதனருக்கு அடிமைசெய்யு மடியேன்; அறிவிலாச்சூத்திரன்’ என்பேன்” என்று வாயு சேயான பீமசேனன் சொன்னான். அவன் சொன்ன சொல்லைச் சாந்தகுணத் தருமராஜன் கேட்டு, இருபுயமும் பெருமலைபோ லோங்கி, பசுவானது கன்றின்மேல் வைக்கும் பகூத்திலும் லகூம்பங் கதிக் மாய்க் கருணைகூர்ந்து, “தம்பி, இந்தத் தொழில் உனக்கு உரியது தான். என்றென்றைக்கும் அன்னத்திற்குக் கருப்பில்லை. இதுகாறுஞ் செய்துவந்த வனவாசத்திலும், நீ இவ்வஞ்ஞாதவாசத்தை வெறுப்பில்லாமல் நிறைவேற்றலாம்” என்று வியந்து கூறினார்.

அர்ச்சுனராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல்

இப்பால் தருமபுத்திரர் தன் பக்கத்திற் சாய்ந்து நிற்கின்ற சவ் வியசாசி யென்னும் பார்த்தனுடைய முகத்தைப் பார்த்து, சொல்லுவதற் கரிய துயரங்கொண்டு, “அப்பா அர்ச்சுனா, தேவர்களாலுஞ் ஐயிக்கப்படாத காண்டவவனத்தை யழித்து அக்கினிதேவனுக்கு அவிநாயனித் துப் பசிதணித்தனை. மகமேருவுக் கப்பாலுஞ் சென்று”

விஜயம்பெற்று விஜயனென்று புகழ்ந்தம்ப நாட்டி, அரசர்களளித்த திறைகள் யாவற்றையுங் கொண்டு அடங்கா மறுமன்னரையும் வென்று ஜயத்துடன் மீண்டாய். இஃதல்லாமலும், நான்குவேதமும் நான்முகனும் - நாரணனும் - நாகலோகத்தினர் முதலியோரு மறி தற் கரிய தேவாதி தேவனை, திரிநேத்திரதாரியை, ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனை, சேற்கெண்டை போன்ற தடங்கண் வாய்ந்த ஜகதீசவரி யுடனே விருஷபவாகனரூடராய்த் தரிசனஞ் செய்து உன்னிரு விழிகளும் உள்ளமுங் களித்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் தொழுது பழுதுபடாத இன்பம் அடைந்தனை. மூலகாரணனான அக்கண்ணு தலாற் பாசுபதமும் பெற்றாய். பிரமாவினாலும், அஷ்டவசுக்களி னாலும், அஷ்டதிக்குப் பாலகராலும், துளபமாலே தரித்த நாரண னாலும் இந்திரனாலும், தேவர்களாலும், பற்பல மந்திரக்கணைகளைப் பெற்றாய். கற்பக நாட்டாருக்கு நெடுநாட் பகைவராகிய காலகேய நிவாதகவசர்களை நொடியிற் பொடியாக முடித்தாய். மாநாபரண மும் ஞானாபரணமு மணிந்த மகாபதிவிரதையான இந்திராணி உன் திராணியறிந்து, சாவாமருந்தாகிய தேவாமிர்தத்தை ஊட்டுவிக்க இன்பமாயுண்டு, தேவேந்திரனுடன் சிங்காதன மேறிச் சிறப்புற் றிருந்தாய். அவர்கொடிபடைத்த துரியோதனனையும் அவன் தம்பி மாரையும் அவர்கட்குரிய தருமபத்தினிகளையும் தாமணியாகக் கட்டிக்கொண்டுபோன சிந்திரசேனனைக் கைப்பிடியாகக் கொண்டுவா வென்று நான் சொன்னவாய் மூடுமுன்னே சென்று, அவனைத் திருப் பிக் கொண்டுவந்து என்முன் நிறுத்திக் கட்டுப்பட்ட யாவரையுங் கட்டவிழ்த்து விட்டாய். மேலும், தேசுடையவரில் அக்கினிதேவன் போலும் தேசராஜர்களில் தேவேந்திரன்போலும், திசையானைகளில் சுப்பிரதீபம்போலும், ஜயகீர்த்தியில் விடையோன்போலு மிருக்கின் றாய். ஓ அநுமத்துவஜமும், அழியா வில்லும், அக்ஷயத் தூணியும், அழகிய தேரும், சுவேதப்புரிவியும் படைத்த சுந்தரனே, விசித்திர வில்லாளி யென்னும் விராடராஜனுடைய பதியிற் புகுந்து, உன் வேடமாறி வித்வத்திலுயர்ந்த உன்னுள்ள மடங்கி, ஒருவருட மொடுங்கி, எத்தன்மையான சிற்றேவல் செய்வாயோ என் அத் தனே?" என்று புத்தி மருண்டு கண்ணீர் ததும்ப உண்ணீர் வெதும் பக் கரைந்து வருந்தினார். இவ்வாறு வருந்திய தருமராஜனது உள் ளத் தளர்ச்சியையும் பெருமிதமான தன் மனக்கிளர்ச்சியையும், சற்று நிதானித்து ஆராய்ந் தெண்ணிய சவ்வியசாசி, "ஓ என்

அண்ணா, என்னைக் குறித்து எண்ணமுறுதிருக்கும்படியாய் அடியேன் ஒரு வாசகஞ் சொல்லுகிறேன். தேவரீர் திருவுள மகிழ்க் கடவது” என்று வணங்கிச் சொல்லத் தொடங்கினான்.—

“ஓ தருமகுணலயமே, பூர்வம் யான் தெய்வலோகம் போயி னுந்தபோது வண்ணப்பெண்ணான ஊர்வசி, அவள் எண்ணத்திற் கிசையாத என்னைப் பெண்தன்மையிலும் ஆண்தன்மையிலும் இழிந்த பேடித்தன்மை யடையும்படி சபித்தாள். ந்தச் சாபத்தால் தளர்ந்து வருந்திய வாட்டத்தை ஆயிரம் நாட்டமுள்ள அபிராவதத் தன் அறிந்து, அந்த ஊர்வசியினிடத்திற் சென்று, ‘அடிபாவி, தேவர் கட் கருகூலஞ் செய்த செஞ்சிலை வீவேகளை நீ இப்படிச் சபிக்க லாமா? ஆ! ஆ! துரோகி, இப்போது நீ இட்ட சாபத்தை விலக்கி என் சஞ்சலத்தைத் துலக்கிவிடு’ என்று வருந்திச் சொன்னார். அவ் வார்த்தை கேட்ட ஊர்வசியானவள் ‘நானிட்ட சாபம் பழுதுபடா மல் இவர் வேண்டும்பொழுது வந்து ஒருவருட மிருக்கவும், வேண்டா மென்றபோது அகன்று போகவுங் கடவது’ என்று பிரதிசாபங் கொடுத்திருக் கின்றனள். அந்நாளையில் வந்த சாபம், என் தந்தை யான இந்திரன் உபகாரமென் றெண்ணி வந்தேன். இப்போது அந்த ஊர்வசியிட்ட சாபமானது நாம் நாடிய வழிக்கு உபயோகப்பட்டு, நன்மையைத் தரத்தக்கது. ஓ உதிரக்கறை யோங்கிய வேல் தாங் கிய காவலனே, நான் அப்படியே பேடியுருவ மெடுத்து, இம்மச்ச ராஜனிடத்தி லடுத்து, பெண்களுக்குப் பரதநாட்டியம் படிப்பிக்க வல்லவளென்று பகர்ந்து, அவன் அருள் பெற்று ஆடாங்கச்சாலையி லிருப்பேன். ‘உன் பெயர் என்ன?’ என்றால், ‘பிரகந்தை’ என்றுரைப் பேன். ‘நீ யாரிடமிருந்தாய்’ என்றால், ‘தீயிற் பிறந்த திரௌப தாதேவிக்கு நடனத்தொழில் நாடாத்தினவன்’ என்பேன். ‘நீ ஏன் இப்படி வந்தாய்’ எனின் ‘பாண்டவர்களுடன் பாஞ்சாலியும் வனவா சஞ் செய்யப் போனநாளில் நானுங் கூடப்போயிருந்தேன். அவர்கள் ஒருவருஷம் அஞ்ஞானதவாசஞ் செய்வதற்காகச் சென்றதால், நான் தங்களை அடைந்தேன்’ என்றிசைத்து, அவ்வரசனைச் சந் தோஷப்படுத்துவதற்கு என் மனங் குவிந்திருக்கின்றது” என்றான்.

அவன் கருத்தை யறிந்த தருமராஜன் “இவை யுனக்குத் தக்கவை தான்.” என்று மகிழ்ந்து, பக்கத்தில் நின்ற நகுலனைப் பார்த்துக் கூறுகிறார்—

நகுலராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல்

“ஓ எந்நாளு மென்னேவிட்டு நீங்காத இளஞ்சிங்கமே, நீ நான் சொன்னபடி கேட்டு நடக்கத்தக்கவனே யல்லது உன் சுயபுத்தியா யொன்றைத் தொடங்கிச் செய்ய வல்லமையில்லாதவன். மெய்வருந் தும் வேலைபிற பிரவேசிக்கமாட்டாய்! வியர்வையுண்டாக மேனி கசங்காய்! முன்பின் னென்று முணராய்! அநியாச் சிறியவனான நீ, சத்துருவின் கண்ணுக்குக் கிட்டாமல், மச்சராஜன் தேசத்தில் உருமாறி ஒருவருட பிருந்து எவ்வாறு நாலங்கழிப்பாய் அப்பனை, ஓ அஸ்வாருடாராஜனே?” என்று தருமராஜன் கேட்கவும், சிவபெ ருமானுடன் விற்போரும் மற்போரும் புரிந்த சிலைவிஜயன் தம்பி யான நகுலராஜன், அமலனான அண்ணலைப் பணிந்து, கமலமலர் போல் முகமலர்ந்து, “கருணைக்கண்ணூர்ந்த அண்ணா” என்று அழைத்து “ஓ தருமப்பிரபுவாகிய தயாகிதியே, தேவரீர் அடியே னுக்குப் படிப்பித்த சாஸ்திரங்களில் அசுவசாஸ்திரத்தை முக்கியமா யறிந்தேன்; பரிக்கூயுந் தெரிந்தேன். அதனாற் குதிரைகளின் குல மும்-குணமும் - குரலும் - நலமும் - பலமும் - நன்மையும் - வன்ன மையும் - திறலும் - தீதும் - தேசமும் - வாசமும் - சீரும் - சிறப்பும் - சித்தமும் - உன்மத்தமும் - பேதமும் - அபேதமும் - முகமும் - கண்களும் - சுழியும் - சுத்தமும் - துலக்கமும் - விலக்கமும் - வருண மும் - ஆரோகணமும் - அவரோகணமும் - வட்டமும்-கோணமும்- வளைவும் - வையாளியும் - சிறுநடையும் - பெருநடையும் - சிம்புட் கதியும் - பிணிகளும் - அவைகட்குக் கொடுக்கு மருந்துகளும் செவ் யைகத் தெரிந்திருக்கின்றேன். ஆகையால், அசுவசாஸ்திர அதிபதி யென வேடம் பூண்டு, மச்சகுலாதிபனிடஞ் சென்று, அவனுக் கிச்சை யுண்டாகும்படி இசைந்து, பச்சைப்புரவி தூண்டும் பாக னிலு மேலாபிருப்பேன். அவர் என்னாரையும் என்பேரையும் என் சீரையும் நான் வந்த வாறையுங் கேட்பாராகில், ‘குருமரபி லுயர்ந்த தருமராஜனுடைய நாட்டிற் குதிரை நாடாத்திவந்த குமரன் யான். என் பெயர் தாமக்கிரந்தி’ யென்றிசைத்து, அருபிக் குதிரைகளையுந் தாராளமாய்த் திருப்பி விடுத்து, சமயத்திற்குத் தகுந்த சவாரியுங் கொடுத்து, ஐமமானைத் சந்தோஷப்படுத்தி, ஆடையாபரண முத லாகிய பரிசுகளும் பெற்று, குதிரைத் தலைவர்கள் கொண்டாடும் படிக்க காலங் கழிப்பேன்” என்றான். அந்தத் தம்பியின் வசனத் தைக் கேட்ட தருமராஜன் மனக்களிப்படைந்து, “காலத்திற்குத்

தகுந்த கோலமாய் நீ கொள்ளப்போகிற தொழில் மெத்தவும் நன்று” என்று உரைத்து, மன்மதனிலு முயர்ந்த வடிவமைந்த சகாதேவனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

சகாதேவராஜன் தன் கொள்கையைக் கூறுதல்

“ஓ அதிபாவியனே, தந்தையான பாண்டமகாராஜன் மாப்பி லும் குந்திதேவி மடியிலும் விர்தகிரி போன்ற என் தோளிலும் வேற் றரசர்களின் தலைபிலும் விளையாடி மிதித்து நடைபழகி புலாவிய உன் மெல்லடிகள் நோவ, செம்பருக்கைக் கற்களுடன் சிவந்த தீப் பொறிகலந்த மலைச்சாரலிலும் வனங்களிலுந் திரிந்து பன்னிரண்டு வருஷத்தொலைத்தும், உன் துன்பம் இன்னுந் தீரவில்லையே! ஐயோ! இது நீ முன்னஞ்செய்த தீவினையோ! கன்னெஞ்சனான அன்னவாகனன் இவ்வரியாய வெழுத்தை உன் அருந்தலையிற் பொறித்து வைத்தனனோ! கார்செறிந்து நீர்சொரிந்த பார் புரந்து தார்புனைந்த பாண்டிராஜனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறந்தும், அருளுற்ற என்போல்வார்க்குத் தம்மியாகச் சிறந்தும், சாஸ்திர கலைஞானங்களை யுணர்ந்தும், சாதுசங்கப் பழக்கம் புணர்ந்தும், பழவினையொழியாது உன்னை வருத்து கின்றதே! ஓ பாலனே! என் னிருகண் சீலனே! புத்தியிற் பிரகஸ்பதியுஞ் சுக்கிராசாரியு நிக ரென்று சொல்லும்படியாய் மந்திரசாஸ்திர முற்றும் நீதிநூல் முத லிய மற்றுங் கற்றுணர்ந்த வல்லோனே, நீ எத்தொழில் செய்வாய்? எவ்வாறு சிற்றேவல் புரிவாய்? எவரும் அறியாதிருக்க நீ எந்த வேட மெடுப்பாய்? எப்படி நாளைக் கழிப்பாய்? அப்பா என் இளவலே” என்று கண்ணீர்சொரிந்து ஏங்கி யிரைந்த தருமராஜனைத் திரிகால முந் தெரிந்த சகாதேவன் வணங்கிப் பேசத் தொடங்கினான்—

“ஓ ஸவயகநாடுஞ் செய்யகோலாடும் ஐயனே, தருமதேவதைக் கொப்பாகிய பசுவினங்களைச் சம்ரக்ஷணை செய்புங் கோபால வேடங் கொண்டு, விராடராஜ னிடத்திற் சென்று, பசுக்கள் மேய்ப்போனாகி, அப்பசுக்களுக்கு நேரிடுங் கோமாரி - அடைப்பன் - தெறிப்பன் - வெக்கை - தொம்பை - சூலை - இசிவு - வயிறுப்பல் - பொருமல் - செரு மல் - இருமல் - வாய் அசைவுபோடாதிருத்தல் முதலிய நோய் களைப் போக்கி, புல்லுள்ள புலத்தில் அவைகளை மேயவோட்டி, நீருள்ள இடத்தில் அவைகளுக்குத் தண்ணீர்காட்டி, நிழலுள்ள தோய்ப்பில் அம்மந்தையைக் கூட்டி மடக்கி, ஆடிக் கறக்கும் பசு அதட்டிக் கறக்கும் பசு, அணைத்துக் கறக்கும் பசு, பாடிக் கறக்கும்

பசு, பழித்துக் கறக்கும் பசு முதலியவைகளைத் தெரிந்துகொண்டு, அப்பசுக்களின் தேசம்-வாசம்-குணம் - மனம் முதலியவைகளையு முணர்ந்து நடத்த அறிவேன். 'உன்பெய ரென்ன?' எனில், 'தந்திர பாலன்' என்பேன். 'நீ யாரிடத்திலிருந்தனை' என்றால், 'பாண்டவர் களாகிய ஆண்டவமாரிடத்திற் பசுமேய்த்துக் காலங்கழித்தேன்' என்பேன். மேலும் நந்தகோபாலன் என்றன் மைத்துனனென் றுரைத்து, அவ்வரசன் சிந்தை களிகூரச் செல்வமாயிருப்பேன்" என்று சகாதேவன் சாற்றினான். அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட தரும ராஜன் "மகாதேவ சம்போ" என்று பெருமூச்சு விட்டு, நம்மெல் லோரிலுஞ் சிறந்த தொழில் இவன் பெற்றானென் றிசைத்து, அவ னைத் தனது இருகண்களிலு மொத்தி முத்தமுட்டு, கற்புக்கணியான பாஞ்சாலியின் மதிமுகத்தை நோக்கி விதிர்விதிர்த்து விளம்பத் தொடங்கினார்—

திரௌபதாதேவி தன் கொள்கையைக் கூறுதல்

"ஓ அழகுக் காலயமான அன்னமே, ஓ பிறவிச்செல்வமுள்ள பேதையே, அநேகர் தாதியர் ஏவற்பணி செய்யத் துன்பமில்லாமல் இன்பமடைந்த தோகைமயிலான நீ, எத்தொழி லியற்றிக் காலங் கழிப்பாயோ ஓ இளம்பிடியே?" என்றேங்கிச் சுவாசமேவிட்டிருந்த ஞானசம்பன்னனாகிய தருமராஜனது மனக்குறிப்பறிந்து, பெண் ணிற் சிறந்த பெருந்தகைப் பாஞ்சாலியானவன் கண்ணீருகுத்து "ஓ புண்ணியமனமுந் திண்ணிய புயமு முள்ள வள்ளலே, நான் வண்ணப்பெண் என்னும் வடிவங்கொண்டு, மச்சராஜனுடைய மனைவியிடஞ் சென்று, ஆபரண அலங்காரஞ் செய்யவும் கண்ணுக்கு மைதிட்டவும் ஸ்தனத்திற்குத் தொய்பிலெழுதவும் பலவகை மல ரெடுத்துத் தொடுக்கவும் பன்னிற முத்தங்களைக் கோக்கவும் கொண் டையிற் பூவேற்றி முடிக்கவும் கொடியிடையிற் பலசேலை யுடுக்கவும் நெற்றியில் விபூதிரேகை யிடவும் நிறமிக்க சிந்தூரத்திலதம் வைக்க வும் சாந்து சந்தனம் சவ்வாது கூட்டவும், சகலவித கதம்பப்பொடி தீட்டவும், இன்னும் பலவிதமான சின்னங்களுஞ் செய்ய அறிவேன்' எனச்சொல்வேன். 'நீ இங்கு வந்த காரிய மென்ன?' என்று கேட் டால், 'உம்மிடத்தில் ஒருவருட மிருந்து காலங்கழிக்க வந்தேன்' என் பேன். 'நீ யார்' என்றால், 'நான் ஜய விஜய ஜயந்த ஜயசேன ஜயற் பால ரென்னும் ஐந்து கந்தர்வர்களின் பூத்தினி; அவர்களைப் பகைத் துப் போராடும்வல்லவர்கள் எங்கு மில்லை. எப்பேர்ப்பட்டவர்களும்

என்னைப் பார்த்துத் தப்பான எண்ணங் கொள்ளப்போகாது. அப் படித் தாறுமாறான கினைப்புக் கொண்டால், தூறுதூறுகூறாய் வேறு வேறாகி மாய்வார்கள்' என்பேன். 'இப்பேர்ப்பட்ட வல்லவர்கட்கு இல் லாளான நீ வேலை செய்ய வெளிப்படுவானேன்' என்று கேட்டால், 'என் குலத்திற்குரிய நல்லொழுக்கமும், நாணம் மடம் அச்சம் பபிர்ப்பு முதலியவைகளும் குறைவுபடாமற் பிரதாபம்பெற்ற பாஞ்சா லிக்குப் பணிவிடை செய்து, மாஞ்சோலைக் குடில்போல் விசுவாசத் துடன் வாழ்ந்தேன் அவ்விடம்விட் டிவ்விடம் வரும்படியான அவசி யம் என்னவெனில், நல்வினைப்பயன் பெற்ற அம்மாதுகிரோமணி வல் வினை வசத்தால் வனவாசம் போனபோது, நானுங் கூடப்போயிருந் தேன். இப்போது அப் பெண்கொடி தன் கணவர்களோடு அஞ்ஞாத வாசஞ் செய்யப்போயினள். நான் அந்தக் காட்டி லலைந்து விசன மடைந்து, உன் காட்டிற் சிலபகல் கழித்து அவர்கள் வெளிப்படும் போது நாம்போய்க் கூடிக்கொள்ளலாமென்று யோசித்து வந்தேன். ஆதலால், உமக்கு என்னைச் சீசர்த்து ஆதரிக்க இஷ்டமுள்ளதோ' என்று கேட்டு இன்பமொழி புகன்று, அவள் அன்புட னுரைக்க ஆசையோ டிருந்து, சமயோசித வசனங்கள் தக்கபடி பேசி, முன்னி ருந்த தாதியரெல்லாரும் நாணப்பட என் வல்லமையைக் காட்டி, அந்தச் சீமாட்டி இச்சைப்படும்படி அணிமலர் சூட்டி, நாளுக்கு நாள் பக்ஷமுண்டாக நடந்து அஞ்ஞாதவாசங் கழிப்பேன்" என்று கற்புக் கொரு பொக்கிஷம்போன்ற காதலி சொல்ல, அற்புக்கு அருங்கட லாகிய தருமராஜன் கேட்டு, "ஓ சற்குணக் கடலாகிய அற்புத மின்னே, நீ சொன்ன நன்னய மொழியால், நீ நற்பயனைப் பெறுவாய்" என்றுரைத்துச் சில தருமங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

திரௌபதாதேவிக்கு தருமநந்தனர் சில தருமங் கூறுதல்

"ஓ அன்ன நடையும் மின்னலிடைபும் பின்னுசடையும் வண் ணவுடையு முடைய மடமானே, என் வார்த்தையைச் சிறிது கேள் என் செத்தேனே. வேதியராயினோர் ஒழுக்கமும் வேந்தராயினோர் தருமரீதியும் மாதர்களாயினோர் கற்பும் வகித்திருக்கின்றனர். அத னால் மாதமும்மாரி பொழிகிறதென்றும் அம்மழையினால் கற்காடு கள் திருந்திப் புழ்ப்புகள் பொருந்தி, செந்நெற்பயிர் நெருங்கிச் செகந் தழைத் தோங்குவதென்றும்; புண்ணியவான்க ளாயினோர் தவம் புரிகின்றனரென்றும் பெரியோர் புகன்றிருக்கிறார்கள். நீ அந்த நீதியை மறந்து நெறிமுறை வழுவாமல் நடக்கும் நிலைபினை யுடை

யவள். ஆகையால், உனக்கு விசேஷித்து நான் என்ன சொல்லப்போகின்றேன்? ஒரு கற்புள்ள மனையானைக் கலியாணஞ் செய்து கொண்ட கணவனுக்கு, விற்பன விவேக வேதசாஸ்திரங்களும் பற்பல சுகுணம் பரவிய பயனும், அன்பும், இன்பமும், அழகும், புகழும், வெற்றியும், புத்தியும், மேன்மையும், பெருமையும், செல்வமும், சீரும், திடமும், தீரமும், குறைவறப் பெருகுமென்று மஹாவாக்கியங்களிற் குறித்திருக்கின்றன. பாதியா ளென்பதே பாரியாளென மருவிய தாம். ஆதலால், அம்மனையாள் 'கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை' என்னுங் கருத்திற் கிணங்க நடக்கவேண்டும். அவள்கணவன் கருத்திற்கு மாறுபடுவாளாகில், அம்மாறுபாடு அவள் புருஷனுடைய மெய்த்தவத்தையும், செல்வத்தையும், ஆயுள் முதலிய யாவற்றையும் அழித்து, மீளாநாகத்திற் காளாக்கி விடுமென்று இருக்கு வேதத்திற் சொல்லி யிருக்கின்றது. பதிவிரதையுடன் கூடி, இல்லறதருமம் இயற்றி, நல்லமனதுடன் வாழ்கின்றவர்களுக்குக் கீர்த்தியும் பொருளுங் கிடைக்குமென்று உண்மைஞான முணர்ந்தோர் உரைத்திருக்கின்றார்கள். அதற்குத் திருஷ்டார்த மென்னவென்றால், மாதாவாகிய ஸிதாதேவியின் பதிவிரதா மகத்துவத்தால், இராமரானவர் தேவர் முதலிய தண்டகாரண்ய ரிஷிகளுக்கு அபயங்கொடுத்து, இராவண கும்பகர்னாதியரை வதைத்துப் பட்டாபிஷேகம் பெற்ற கீர்த்தியைப் பலதரமுங் கேட்டிருக்கின்றன. அருந்ததி துதிக்கும்அன்னமே, இப்படிக் கெல்லா மிருந்த போதிலும், 'காவல்தானே பாவையர்க் கழகு' என்னுங் கருத்தின்படி முதற்காவல் தந்தை, இரண்டாவதுகாவல் புருஷன், மூன்றாவதுகாவல் புத்திரன். இம்மூன்றுகாவலுக் குட்பட்டிருப்பவளே மகா பதிவிரதையாவாள். அதுவே பெண்கட் கழகாகும். நாம் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணவேண்டிய இத்தருணத்தில், உனக்கு யாதொரு காவலு மில்லை. ஆனதால் நான் சொல்லவேண்டுமென தென்னவெனில், உன் புத்தியைப் பெருங் காவலாகக்கொண்டு, இஷ்ட தெய்வத்தை யிடைவிடாமல் நம்பி, நிறையாகிய அழிவின்மையை முறையாய் நினைவி, இக்காலத்தைக் கழிக்கவேண்டும். உன்னிடத்தே துஷ்டர்கள் கருதிக் கிட்டவந்தாலும், அம்முடர்களை நீ பார்த்தபோதிலும், அவர்கள் கண்ணுக் கெட்டாம லகன்று, அந்தக் கொடுமையாளருடைய தூர்ப்புத்திக்கும் உமது சத்துருவின் பார்வைக்கும், அகப்படாதிருந்து, இராஜஸ்திரீக்கு விரோதம் வாராமல் நடந்து, ஓ பாஞ்சால கன்னி

கையே, நமக்கு நற்காலம் வருகிறவரைக்கும் இந்தத் துர்க்காலத்தைத் தொலைத்துவிடவேண்டும்” என்று பகர்த்தார். தருமராஜனுடைய சத்தியமொழியான தருமநீதிகளை உத்தம குணசாலியாகிய பாஞ்சாலிகேட்டதும், “ஐயா பொய்யாவிரதப் புனிதமுர்த்தியே, தேவரீர் உரைத்த சிலாக்கிய வாக்கியத்தை ஜன்மந்திர பாக்கியமென்றும், வேதமொழியென்றும், என் தலைமேற் கொண்டேன். தேவரீர் மொழிந்த தெவ்வண்ணமீமா அவ்வண்ணம் நடக்க அடியாளிருக்கின்றேன். எனக்காகச் சிந்தனை வேண்டாம். ஓ சத்திய வஸ்துவின் தத்துவ நிலையே” என்று கைகூப்பி, அவர் சரணத்தின்மேற் முழந்தாள்.

தௌமியாசாரியர் பாண்டவர்கட்குச் சில நீதி கூறி ஒளிபாசாக்கினி பெற்றுத் தவத்திற் கேகுதல்

இப்பால் தருமநந்தனர் தௌமியரை நோக்கி, “சுவாமி, அடியேங்க ளிழைத்த வினை இப்படியாயிற்று. அரசாட்சிமுதற் பெருமையும் போயிற்று. நம்மைப் பணவாரை நாம் பணியக் காலம் வாய்த்தது. இனித் தேவரீர் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்து, தமது கிருபையின்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றோம். ஒ பரமரகசிய பதித பாவனரே” என்று தருமராஜன் சாற்ற, தௌமியாசாரியர் “ஓ சத்தியசீலனே, நீங்கள் ஆறுபேரும் விராடபூமியெடுத்து, இது காறு மிருந்ததுபோல் இச்சயின்படி திரியாமல், ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒருவரை யொருவர் பிரியாமல், இப்போது இவ்விடத்தில் நிச்சயித்துக் கொண்டபடி வேறுவேடம் பூண்டு, அவரவர்க்குரிய தொழில்களை அலுப்பில்லாமலும், அவசரப்படாமலும், செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்கிற விஷயத்தில், ஒருவன் களங்கமறக் கற்ற கனவானானுந் தனக்கு மேற்பட்ட புத்திமானிடத்தில் ஆலோசித்து நடக்கத்தக்கதென்று நீதிநூலிற் கூறியிருக்கிறது, நீங்க ளுணராத நீதிநெறியில்லை. அப்படிச் குணர்ந்து தெளிந்தபோதிலும், நான் அறிந்திருப்பதையுங் கொஞ்சஞ் சொல்லுகிறேன், நீங்கள் யாவரும் வெறுப்பின்றி விருப்பமாய்க் கேட்டருளுங்கள்” என்று விரத சிலாக்கிய வேதபுரோகிதர் விளம்பலுற்றனர்.

“ஓ ஐவர்களே, ஜகமுழுதும் ஒருகுடையி லாளுந் தீரானுனும், திகாந்தவரையிலும் ஒரு நொடியிற் ஜயிக்கும் வீரானுனும், ஒருவரிடத்திற் சேவகஞ்செய்யப் புகுந்தால் தீரமும் வீரமுமொடுங்கிச் சேவகஞ் செய்யவேண்டுமென்று பாவக நீதிசாஸ்திரத்

திற்பகுத்திருக்கின்றது. ஆனதால், நீங்க னாவரும் மாறுவேடம் பூண்டு விரானிடஞ் சென்று தொழில்புரியு நாட்களில், உங்கள் பெருமையையும் புகழையும் பேசாமல் மறந்துவிடவேண்டும். பூர்வ காலத்தில் துளபமணி பூண்ட ஆண்டவன் ஒவ்வொரு காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக, எத்தனை பாடோ பட்டு அவதரித்துக் காரிய சித்திகண்டு, கமலசம்பவன் முதலாகிய தேவர்களுக்கு அருள்செய்திருக்கின்றார். அதுபோல் நீங்களுங் காலங்கருதி, உங்கள் சிறப்பை மறந்து மச்சராஜனிடம் மருவி, ஏவலாளரினும் எளியராயிருந்து நானேக் கழிப்பது நலமாகும். ஒருவனிடத்தில் ஊழியஞ் செய்வதும், அரசருக் கடிமையாவதும், வேறுவேஷங்கொண்டு வேலைக் கமர்வதும், கொடுமை! கொடுமை! இம்முன்றில், அரசனிடத்தில் உத்தியோகஞ் செய்கின்ற முறைமையும், ஏவற்றொழில் கேட்குந் திறமையும், அரசன் தயவைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய நன்மையும், தீர்த்திதேடுந் தன்மையும் உச்சிதவார்த்தைகளைச் சபைமெச்சப் பேச முசிதமும், நான் உணர்ந்தவரையில் உசிதமாக விளம்புகின் றேன் கேளுங்கள்—

ஓ திங்கள்குலத் தழைக்க வந்தவர்களே, பகைவருடைய பரவிய உதிரமாயிசத்தை முன்னத்தலையிற் சுமந்த வேலாயுதத் தரித்த இராஜனைவன் சபைக்கு வருமுன்னமே, தனக்குத் தகுந்த ஸ்தானத்தில் தான் வந்திருந்து, அரசன் வாக்கிவிருந்து வருஞ் சொல்லி னுடைய பொருள்துட்ப மறித்து, அந்தச் சொல்லின் கருத்தறிந்து பதிலுத்தரங் கொடுத்து, மனமகிழ்ச் செய்தால் அவ்வரசனது பாக்கியங்களெல்லாம் அவனே பெறத்தக்க யோக்கியனாவான். உலகு காவலனாகிய வேந்தனிடத்தில் நாம் வந்தடுத்த அந்நாள்முதல் இந்நாள் வரையிலும் வினாய்த் துன்பப்பட்டோம். இதனால் என்ன பலன் கண்டோம்? என்று பலரு மறியத் தூறி, மனவெறுப்போ டொறுத்துக்கொள்ளுகின்ற அவசர புத்தியுடையவர்கள், இனிமேல் இராஜனால் கிடைக்கப்போகிற பெருமை, புகழ் ஐச்வரியம் முதலிய சம்மானத்தைப் போக்கடித்துக் கொண்டவர்களென்று சொல்லலாம். மன்னன்மாளிகைக்கு மேற்பட்ட வீடும், அவன் சிறப்புக் கதிகமான சிறப்பும், அவன் நாகரிகத்திற்கதிகமாகிய நாகரிகமும், அவன் அலங்காரத்திற்கு அதிகமான அலங்காரமும், அவன் ஆபரணத்திற் குயர்ந்த ஆபணமும், அவனது சுகந்த பரிமளத்திற்கு மிகுந்த வாசனையும், அவன் வஸ்திரத்திற் குயர்ந்த வஸ்திர

மும், அவன் சொல்லிய நீதி பேதிக்கப் பேசுகின்ற துஷ்ட வார்த்தையும், மதிப்பில்லாத மரியாதையும், வணக்கமற்ற இணக்கமுங் கூடா. இவைக ளொருவேளை அதிகப்பட்டிருந்தால், நல்ல பாம்பின் விஷத்தை நாள்தோறும் அருந்துவதுபோல நன்மையைக் களைந்து, உயிரழிக்குத் தீமையை விளைவிக்கும். பூபதிக்குரிய புத்திரரானாலும், அவர்க ளாசைக்குரிய மித்திரரானாலும், அவர்களன்பு மேற்கொண்ட பௌத்திரரானாலும் இனவருக்க மானாலும் ஜனப்பெருக்க மானாலும், வெட்டி ஜபிக்கும் வீரமுள்ள சகோதரரானாலும், அரசனது ஆணைமீறி நீதிவழிவி நடக்கலாகாது. அப்படி நடப்பார்களாகில், அரசன் மிகுதியான கோபங்கொண்டு, மதுநெறி முறைமைக்கு மாறாக உயிர்வதை செய்து விடுவான்.

ஓ பாண்டியபதிக்குரிய பாக்கிய சிலாக்யரே, மன்னர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரு மைந்தர்களும், புத்தமுனையில் வெற்றிபெறுஞ் சத்தியையுடைய ஈத்த வீரர்களும், செய்யத் துணிந்து, பிரவேசித்த யாதொரு காரியங்களில் ஏதாகிலுங் காரியத்தாழ்ச்சி நேரிட்டு அந்தச் சங்கதி அவ்விடத்தி லிருக்கின்ற மற்றபேருக்குத் தெரியுமாயில், அதை வெளியிற் பிரசித்தப் படுத்தப்படாது. திக்கு யானைகளை யொத்த திறம்பெற்றவர்க ளானாலும், வேந்தனால் முடியாத காரியத்தை நானே முடிக்கிறேனென்று வீரியம் பேசப்படாது. இராஜன் நமக்கு மிகுந்த நேசவிசுவாசமா யிருக்கின்றானென்று அவ்விடத்தில் தனக் கினிமையான காரியங்களைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிற பகஷ்மானது, அந்த இராஜனை அடுத்திருக்கிற சிலபேருக்குத் துன்பத்தை விளைவிக்குமானால், அது மகா கொடுமையென்றறிந்து, புத்திமான்கள் ஒருபோதும் அவ்வாறு செய்யத் துணியார். தாங்கள் நினைத்த காரியங்கள் யாதொரு பயனு மில்லாதிருக்குமானால், வித்வசிரேஷ்ட மகத்துக்கள் கூட்டத்தில் அந்தப் பயனில்லாச் சொல்லைப் பகர்ந்து, பழிப்புக்கிடமாகிய இழிவடையப் போகாது. ஆலோசனையி லுயர்ந்த பேரறிவாளர்கள், ஏழை எளியோர் முதலிய யாவரானாலும் அவர்களைக் கடிந்து கறுவி, 'வெட்டெனப் பேசேல்' என்று மேலோருரைத்த நீதியை கினைத்துக் கோபங்கொள்ள மாட்டார்கள். வீரமுடைய வேந்தனிடத்தில் உரிமையா யிருப்பவர்களைப் பகைத்துக்கொண்டு, தன் அருமை பெருமை கொடுமை முதலிய ஆணவப்பேச்சால் மனம்வருந்தத் தூறிக் கடின வார்த்தைகள் சொல்லப்படாது. அப்படி விரோதிப்பார்களானால்,

அது, யாவராலு மாற்றப்படாத கூற்றுவனற் செய்யப்படுங் கொலைத் தொழிலை நாளுக்குநாள் விளைவிக்குமென்று நன்றா யுணர்ந்து, யாவருக்கும் நல்லவர்களாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் தராதிபன் கொலுக்கொண் டிருக்குஞ் சபையில் தாராளமாய் எதிரில் நிற்கப் படாது. அரசனுக்குப் பின்புறத்திலும் நிற்கப்படாது. சிங்காதனத்திலிருக்கும் வேந்தனுக்கு இருபக்கத்திலு நெருங்கி நின்று, அவனுடைய கண்கள் யாரைப்பார்க்குமோ என்றும், அக்கண்ணோக்கானது கருணை நோக்கோ கலகநோக்கோ வென்றுங் கண்டறிந்து, காலமு மிடமுங் நருதி நடக்கவேண்டும்.

மேலும் அரசனுடைய வாக்கிலிருந்து வருகிற வசனத்தைக் கண்சிமிட்டாமற் பார்த்து, காதுகொடுத்துக் கேட்டு 'எவர்களுக் கென்ன சிலாக்கியமோ, ஏழைகளுக்கென்ன பாக்கியமோ, எதிரிகளுக் கென்ன அபாக்கியமோ' என்று யோசித்துக்கொள்ள வேண்டும். அரசன் அரண்மனை யிலுள்ள நன்மை தீமைகளைத் தானறித் தாலும், ஒருவராற் கேள்விப்பட்டாலும், இராஜகாரியங்க ளெதுவா னாலும், மற்றொருவருடன் சொல்லாமல் மறைக்க வேண்டும். உடனே அதை மறக்கவும் வேண்டும். அந்நியர் முதலிய மன்னவர் களால் சண்டை சச்சரவு பொல்லாங்காகிய கட்டுவார்த்தைகள் நேரிட்டுக் கேள்விப்பட்டால், அதைக் கெட்டியாய் விசாரித்துத் தீர்க்காலோசனை செய்து, உடனே தன் எஜமானனுக்குத் தெரியப் படுத்தி மேன்மையைப் பெற்று, அவ்வரசனுக்கு மெய்ப்படப் பொருத்தி யிருப்பதுவே அழகுக் கழகாகிய அணியை யுண்டாக்கும். இராஜஸ்திரீக ளிருக்குமிடத்தில் தனித்துப் போகப்படாது. நாணம்-மடம் - அச்சம் - பயிர்ப்பு என்னும் இந்நான்கு மமைந்த ஸ்திரீக ளிடத்திலும், குள்ளனிடத்திலும், கள்ளனிடத்திலும், சிறுபிள்ளை யிடத்திலும், ஈனஜாதியா ளிடத்திலும், சிநேகஞ் செய்யலாகாது. சிநேகம்பண்ணினால், அது உடனே கலகநேர்த்து, அவமரியாதைக் குள்ளாக்கி, உயிர்த் தண்டனைவரைபிலுங் கொண்டுபோய் விட்டு விடும்.

ஓ பரமபுருஷோத்தமரே, உலகமெல்லாம் தொழுதற்குரிய உயர்ந்தீதாராயினுஞ் சிங்காசனக் கொலுமுக நோக்கிச் சென்றால், அவ்வரசன் தனக்கு மரியாதை செய்தில னென்றும், வாகனங் கொடுத்தில னென்றும் வசனித்தில னென்றும், ஆசன மளித்தில னென்றும், போஜனம் செய்வித்தில னென்றும், வரிசை வண்மை

மணியணிப்பணி தந்திலனென்றும், விசன மேற்கொண்டு குரூப் படலாகாது. ஒருவேளை அக்கொற்றவனும் சகல வெகுமானமும் பெற்றால் உடல்பூரித்து, தன்னைத்தானே மறந்து மனமகிழ்ந்து கர்வங்கொள்ளப்படாது. அதிக சந்தோஷம் அதிக துக்கத் தரு மென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லுகின்றமையால், அவ்வரசனா லப் போதே அவமான நேரிட்டாலும் நேரிடும். அதைக் குறித்துச் சிந்தை வாடப்போகாது. அரசனால் வந்த நன்மை தீமை யிரண்டை யுஞ் சமமாகக் கொண்டு சஞ்சலமில்லா திருந்தவர்கள், எல்லா முணர்ந்த வல்லவர்களென்று இயம்பத் தக்கவராம். இராஜன் ஒருவர் மீது கோபங்கொண்டு அவன் செல்வங்களைக் கைக்கொள்ளக் கருதிய காரணத்தைத் தாங்க ளறிந்ததுண்டானால், அந்தப் பேச்சை யாரி டத்தும் பேசலாகாது. அதைக்குறித்து அரசனையு மேசலாகாது, கார்மேகங் கலந்து பொழிகின்ற மழையிலும், ஊர்வெந்து உலர்ந்து கரிந்து போகக் காயும்வெயிலிலும், பைசாசு நித்திரைசெய்யும் பாதி ராத்திரியிலும், கைசாய வீசி மோதுங் கடுங்காற்றிலும், வேந்தன் ஒரு வேலையாக அனுப்புவானானால், தன்னிடத்திற் சொல்லிய காரியமே கண்ணாகக்கொண்டு தான் போன அந்தக் காரியத்தை முடித்து வரவேண்டு மல்லது வேறொன்றும் நினைக்கப்படாது. இராஜகாரியம் நிறைவேறுகிறவரையிலும், சோகம் சோம்பல் தேக வருத்தம் பசி இளைப்பு ஆயாசம் தாகம் மனஸ்தாபம் நித்திரை பெருமை அருமை சிறுமை முதலிய ஒன்றையும் பொருளாய்க் கொள்ளாமல், மானத்தையும் மன்னன் சொன்ன கட்டளையையும் முக்கியமாகக் கருதி முடிவுபெற நடத்திவரல் வேண்டும். கொலு முகத்தில் நின்ற ஒருவனை யழைத்துப் பகைவர்மே லனுப்பினால். அப்பகைவர்குடி கெடும்படி வென்று தங்க ளரசாட்சியைக் காக்க வேண்டும். அவ்வரசனைத் தங்கள் தங்கள் கண்மணிபோற் பார்க்க வேண்டும். எந்தவேளையும் அரசனைப் புகழ்ந்துபேசவேண்டுமல் லது, எப்போதும் இகழ்ந்து பேசலாகாது.

ஒ அறமாதி புருஷார்த்தங்களை ஆபரணமாகப் புனைந்த அருஞ் சீலரே, உற்ற துணையாகக் கொற்றவன் நேசம் பெற்றிருந்தாலும், அவனது பொன் அரசன் அவனை உயிர்போல் வைத்திருந்தாலும், அவனது பொன்னைப் பொருளைப் பூமியை நேமியைக் கன்னற்கோற் கள்வரைப்போற் கைப்பற்றக் கருதலாகாது. கணக்கு முதலிய காரியங்களிலும் மறந் தும் வழுவுலாகாது. ஒருவேளை இராஜன் சந்தோஷமடைந்து,

பொன்னை, பொருளை, பூமியை, மாளிகையை மனையைக் கொடுத்தால் ஆசை அன்புடன் அவைகளைப் பெறத்தக்கது. மற்றோர் உபாய தந்திரங்களாற் கிரகிக்க நனைப்பது, ஆலகால விஷத்தை அமு தென்று நனைத்த ஆசைபோலாகுமென்று, அறிவி லுயர்த்தோர் மோசம் போகாமற் கிடைத்தவரையிலுந் திருப்தியடைந்து சத்திய தருமத் தவறாம லிருப்பார்கள். இஃதன்றியும் 'காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்' 'கரும்புள்ளபோதே நாற்றிக்கொள், என்னும் பழ மொழியை நனைத்து, இந்தக் காலத்திற் சம்பாதிக்காமல் இனி யெத் தக்காலத்திற் சம்பாதிக்கப் போகிறோமென்று கைக்காண்டவரைக் குங் கொள்ளையடிப்பதற் குடன்படுவோர், கசடர் அகடர் கயவர் குயவர் என்றுரைக்கப்படுவது மன்றி முன்பின் னுள்ள முதலு மிழந்து. முனையு மழிந்து, தேசப் பிரஷ்டத்துவ மாவார்கள். கொலுக்கொண்டிருக்குங் கோவிர்தன் சபையில், பொய் புரட்டு பெருமோசம் டம்பம் ஜம்பம் தும்மல் விக்கல் கக்கல் நெட்டை சோம்பல் கொட்டாவி குறுகுறுத்தல் திமிர்விடுதல் முதலாகிய துர்க்குணங்கள் வரக்கூடாது. ஒருவேளை வருமாகில், அந்த இடத்தை விட்டு அப்பாற்போய்த் தீர்த்துக்கொண்டு வரவேண்டும். களிப்பாகச் செய்யுங் கயப்பாகிய வஸ்துக்களைக் கனவிலுங் கரு தப்படாது. அதை யுட்கொண்டு காவலன் சமூக மேறப்படாது. 'கண்ணூரக் கண்டதும் பொய் காதாரக்கேட்டதும் பொய் தீரவிசா ரிப்பதுவே மெய்' இதுவு முதியோர் மொழியாதலால், யாதொரு காரியத்தையும் நாவடக்காமற் பதறிச் சொல்லப்படாது. அப்படிச் சொன்னவர்களுக்குப் பெருந்துன்பத்தையும், மனுஷப் பதரென் னும் பெயரையும் வருவிக்கும். அரசனால் நியமித்த குற்றவாளி முதலிய கொலையாளருடன் கூடிக் கலந்து குலவலாகாது. கூடினால், இவனும் அந்தக் குற்றங்களுக்கு உரியவனாவான். அரசன் கை யெடுத்த தழைத்தால் ஆனந்தப்படாமல், அந்தகன் அழைக்க வந்த போது அவனைக் கண்டு நொந்தமுகின்ற அறிவிலார் உயிர்போ லொடுங்கி யடங்கி, வாய்பொத்தி வணங்கிவரவேண்டும். அரசனிடம் வரும்போது பூமி யதிரத் திடுதிடென்று நடந்து, அலட்சியமாய்ப் பதறி வரலாகாது 'அடக்கம் அமரருளுக்கும்' என்னும் வாக்கியத் திற் கிணங்க மருவிச் சுகம் பெறவேண்டும்.

ஓ சர்வஜன மனோரதராகிய சத்திய சீலர்களே, வெற்றவே லேந்திய வேந்தனிடத்திற் கட்டிக் காத்துப் பொருந்தி யிருப்பவர்கள்

கொசுக்குபோன்ற சிற்றறிவுடையவ ரானாலும், அவர்களோ டெதிர்த் துப் பகைத்துக்கொள்ளப்படாது. அவர்கள் பகையானது நல்ல தருணத்திற் கழுத்துக்குக் கத்திபோல் வந்து நேரும். இவ்வரசனி டத்தில் வெகுவாகிய செல்வமும், சுபமாகிய இன்பமும், பெறுகிற தற்காகவல்லவோ எந்நேரமும் கோள் குண்டிணி சொல்லி நயிச்சிக மாக நடந்து கொண்டானென்று அரசனைச் சூழ்ந்திருப்பவர்கள் யாவரும் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசிக்கொள்ளும்படி இடங்கொடுத்து, அதனாற் பலவித வளங்கள் கலபமாய்க் கிடைப்பதானாலும், அறி வினையுடையோர் அவ்விதப் பழிச்சொல்லுக் காசைவைக்கார்கள். இராஜன் கொண்டாடிப் புகழ்ந்த போதிலும் பேரறிவாண்மை யென்னும் பெருஞ் செல்வப் பேரியோர்கள், வெகுபேர் நம்மை மெச்சவேண்டு மென்று இச்சைகொண்டு, தம்மைத்தாம் மறந்து, ஆணவத்தாற் சிறந்து அகந்தை கொள்ளமாட்டார்கள். பரிசுத்த வான்களாகிய உத்தமர்கள் உலககாவலனாகிய அரசனையும் உப தேசஞ் செய்தருளிய குருவையும் வித்தியாப்பியாசம் பண்ணிய உபாத்தியாயரையும் முத்திபெறுதற்குப் பெற்ற பிதாவையும் பத்தி செலுத்துந் தெய்வத்தையுந் தந்தையெனச் சிந்தித்து, தினமு மேத்தித் தொழுது வாழ்த்திப் போற்றுவார்கள். ஆதலால், நீங்க ளைவரும் இவ்வகையான நற்குணங்களைக் கடைப்பிடித்து, விராட ராஜனை யடுத்து, நான்தோறுங் குற்றமற்ற ஏவற்ருழிலை முடித்து, அகந்தையற்ற மனத்தினராய்ப் பெருமைபொருந்தி, இன் சொல் விளைத்து, அஞ்ஞாதவாசம் ஒரு வருஷமுங் கழிப்பீர்களா னால்; அது உங்களிடத்தி லுண்டாகிய நல்ல நினைப்புக்குத் துணைக் காரணமா யிருக்கும்” என்று தெளமியாசாரியர் சொல்லவும், அப் போது பர்வதாகிர்தியாகக் குவிந்த தோளினையுடைய பாண்டவர்கள் ஜயங்கொண்டதைப் பார்கிலு மேலான விருப்பமுடையவர்களாய், பௌரோகிதருடைய மனமகிழ் இதனைச் சொல்லலுற்றார்கள்.

“ஓ வேதியர் பெருமானே, காவலனிடத்தில் ஏவல்செய்யு முறைமைகளை எங்களுக் கின்று கற்பித்தருளினீர். ஓ குறைவற்ற தவராஜ சிங்கமே நீர் உரைத்த திவ்விய மொழிகளை வேதபாடங் கற் குஞ் சந்தைபோலுஞ் சிந்தையுட் கொண்டோம். இனிமேல் நாங் கள் மறைந்துறைந்து ஒருவருடந் தொலைக்கிறவரைக்குந் தேவரீர் தவவேடம்பூண்டு, மாதவர்கள் வாழும் வனமடைந்து மருவத் தக்க தன்றோ?” என்று செந்தாமரை போன்ற அவரது திருவடியைத்

தொழுது போற்றி, இதுவரையிலும் பக்தியுடன் பூசைபண்ணிக் கொண்டு வந்த நித்திபாக்கினியை நெய்யோ டளித்தார்கள். அதனைத் தெளியாசாரியர் அன்போடு கைப்பற்றிக்கொண்டு, பாண்டவர்தம்மைப் பட்சமாய் நோக்கி, அருண்மலர் முகத்தோடு ஆசீர்வதித்து, அவ்விடம் விட்டு அப்பா லெழுத்து, மாசற்ற மாதவர் வாழ்வனம் புகுத்து, தேசுற்ற தவத்திற் சீர்பெற்றிருந்தனர்.

பாண்டவர்கள் வில்முதலிய படைகளை வன்னிவிருகூத்தடியிற் பதனஞ்செய்து வைத்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இப்பாற் பாண்டவர்கள் தங்களுக்குத் திரௌபதாதேவிக்கும் பணிவிடைசெய்துவந்த பாங்கர் பாங்கியர்களைப் பார்த்து, “நாங்கள் ஒருவருடம் ஒளித்திருக்க வேண்டிய காலம் நேரிட்டபடியால், அதுவரையிலும் நீங்கள் யாவரும் விசனப்படாமல் மான்களுலாவும் வனஞ்சூழ்ந்த பாஞ்சால தேசஞ் சேர்ந்திருங்கள்” என்று அவர்களுக்கு ஆதரவு சொல்லியனுப்பிவிட்டு, பெருமைபிற் சிறந்த பாண்டவர்கள் மகாலட்சுமி போன்ற பாஞ்சாலியுடன் சிலதூரம் போகையில், தருமராஜன் தன் தம்பியரை நோக்கி, “ஓ என்னருமைச் சகோதரர்களே, நாம் இந்த ராஜன் சார்பிற் சார்ந்து நமது தொழில்களை நடத்துநாட்களில் நமது கரத்திலிருக்கும் ஆபுதங்களை ஒருவரு மறியாமல் ஒளித்து வைப்போமானால், நம்மைச் சத்துருக்கள் முதலாகிய யாவருங் கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள்” என்றார். அச்சொல்லைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் வணங்கி, “அண்ணா, தேவரீர் சொன்னது நியாயத் தான்” என்று வாய்விட் டேங்கி யிரைந்து, பெற்ற தாயைப் பிடியுங் கன்றுபோ லேங்கிப் பதைபதைத்துத் தனது வெற்றிகொண்ட காண்டிபத்தையும், அஸ்திர நிறைந்த அக்ஷயத் தூணியையும், சஸ்திரமாகிய மற்ற ஆபுதங்களையுங் கஷ்டத்துடன் கழற் றிக் கொடுத்தான். மாருதி மைந்தனாகிய பீமசேனனும் வாரிதிபோற் பொங்கி, சேருதற் கரிய கோபங்கொண்டு சிந்தை சோர்வடைத்து, துன்பந் தாங்கி ஐந்து, மேகங்கள் வெளுக்கச் சிதைக்கும் வில்லையும், நாகங்கள் பதைக்க வதைக்குங் கதையையும், மோகமும் மானமு முடைய படையையுஞ் சோபத்துடன் அயர்ந்து மனமுருகித் தத்தான். நகுலசகாதேவ ரென்னுத்தம்பிய ரிருவருந் தலைவனாகிய தருமராஜ னுரை தவறாதவர்களாய், பல்லோருங் கவலைகொள்ளும் வில்லாயுதம், வேலாயுதம், வாளாயுதம், தோமரா

யுதம், சூலாயுதம், சேடயம், அம்பராத்தூணி முதலிய படைகளை அவிழ்த்துக் கொடுத்தார்கள்.

இப்பால் ஒப்பில்லாச் சித்தசுத்தமுள்ள தருமராஜன் தம் முடைய ஆயுதங்களையுங் கூடவைத்து மொத்தமாகச் சேர்த்து, இவைகளை பொருவரும் உணராதிருக்கும் இடத்திடி வைக்க வேண்டுமென்று யோசித்துச் செழுமைபுடன் வளர்ந்து இருளாக் கிருப்பிடமாக வயர்ந்து தழைத்து கவித்திருந்த ஒரு வன்னிமரத் தோப்பின் வளப்பத்தைக் கண்டு, மகாசந்தோஷங் கொண்டு அதி விருந்த ஒரு மரப்பொந்தில் இவ்வாயுதங்களை வைத்து, பகைவர் முத லாகிய பலருக்குத் தோன்றாம விருப்பதற்காக அவைகளை மான் தோலால் மறைத்து மூடிக்கட்டும்படி பீமசேனனுக்கு உத்தரவு செய்து, தந்தையாகிய யமதருமராஜன் திருவடியைச் சிந்தித்து வந்தித்து, “சுவாமி, எங்களுக்கு வெற்றியையும் வீரத்தையுங் கொடா நின்ற ஆயுதங்க ளைத்தையும் இந்த வன்னிவிருட்சத்தில் வைத்திருக்கின்றோம். இவைகளை நானாவது நரனாவது எடுக்கத் தக்கதேயன்றி, மற்று யார்வந்து எடுத்தாலும், இம்மரத்தின் கீளையை யடுத்தாலும், இவைகள் பெரும் பாம்புருவங்கொண்டு ஆலால விடத்தைச் சுவாலா மாலிகையாய் வீசி, வெகுண்டு மேல்விழக் கடவன” என்று கட்டுரையாகிய உறுதிமொழியால் திடத்த வரத் தைப் பெற்று, அவ்வரத்தைப் பர்த்திக்கவேண்டி. பீமசேனனை யழைத்து, “நாம் பத்திரப்படுத்திய படைகளைப் போய்ப் பார்” என்றுரைத்தார். அப்போதே பீமசேனன் போய் அந்த மரத்தின் கீளைமேற் சார்ந்து எட்டி யெடுக்கக் கிட்டியபோது, அவ்வாயுதங்கள் உடனே பெரும்பாம்புருவாகி, மட்டுமித மற்ற கொடுவிடத்தைக் குபிரென்று கக்கி, அழலால் தகித்துத் தூத்துவதாயின. அதைக் கண்ட பீமன் பெருமூச்சுவிட்டு, பொறிபுலன் கலங்கி, புகல் சொலிப் புலம்பி, பொன்போன்ற முகத்திரிந்து இரைந்தகன்றனன். அச்செய்கையைக் கண்ட தருமராஜன் முதலிய யாவரும் அதிக்கை பெற்ற யானைபோல் துயர்நீங்கி மகிழ்ந்து, அவ்வன்னித்தருக் கெதிரே யாவரும் யாமள வேதத்தாற் றுதிசெய்யா நிற்பச் சத்த கன்னியரு ளொருத்தியாய்ச் சங்குசக்கராதிப் படைகளோ டெழுந் தருளிய ஒரு மகாகாளியின் திருவடி தொழுது,, அவ்விடம் விட்டு நீங்கிச் சில தூரத்திற் கப்பாவிருந்த செத்தாமரைப் பொய்கை யைச் சேர்ந்து ஸ்நானம் பண்ணி, நீர் துவட்டி நெடுமயி ராற்றி

வேதவிதிப்பிரகாரம் மத்தியானக்கடன் முடித்து, அவரவர்கள் தந்தையரின் பதத்துணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அத்தந்தையர் வசிக்குத் திக்கு நோக்கித் தண்டனிட்டு “ஓ தென்றிசைக் கடவுளாகிய யமதரும மூர்த்தியே, ஓ வடமேற்றிசைச் செல்வனாகிய வாயுபகவானே, ஓ கிழக்குத் திசைத் தேவாகிய இந்திர மகாராஜனே, ஓ ஆகாயவாசிகளாகிய அசுவனி தேவர்களே, நீங்கள் நாங்க ளெடுக்கவேண்டிய வேடத்திற்குத் தகுந்த உபகரணப் பொருள்களெல்லாம் உதவிசெய்து, சுஜாதிகப் பிரகாசமூர் தந்தருள வேண்டும்” என்று வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவ்வாறே அத்தேவர்கள் தங்கள் தனையர்கட்கு அதுக்கிரகஞ் செய்தருளினார்கள்.

பாண்டவரும் பாஞ்சாலியும் வேற்றரு கொள்ளுதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே இப்பால், தருமபுத்திர மகாராஜன் ஒளிவிடுங் கிரண வுதய சூரியன்போற் சதுர்வேத சம்பன்னனுருவாய், தழைத்த பிள்குடும்பியும், செழித்த முப்புரி நூலும், கவித்த வெண்குடையும், பிடித்த தண்டுகமண்டலமும், விபுலப்பட்டஞ்சு வேஷ்டி யுத்தரியமும், காதிற் குண்டலமும், கையிற் பவுத்திரமும், கண்டவர் மதிக்கும் புண்டரபூதலும், கண்ணிற் கடாட்ச வீட்சண்யமும், கரத்திற் ஜபமாலையும், கணிவுறும் வாக்கிற் பணிமொழிபாசியும் பெற்று, முனிவரிற் சிறந்த முகவிலா சமு முடையவராயினார். மற்போர் வல்லவனாகிய பீமனுனவன் மடைத்தொழிலாள ருருவமமைந்து, துதற்கிசைந்த திலதவகையும் செவிக் கிசைந்த திருமணிநகையும், பாகசாஸ்திரப் பேச்சும், சந்தன பாளிதப் பூச்சும், தாழ்த்த இருகர வீச்சும், சரிகைப் போர்வையின் வேய்ச்சும் உடையவனாய் சிருஷ்டி கர்த்தாவினுலுஞ் செய்தற்கரிய நூதனவேடங் கொண்டான். மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் போற்றி விரும்பும் பவளமலை போன்ற பரமசிவமும், அப்பவள மலைமேற் படர்ந்த பச்சைப் பசுங்கொடிப் பார்வதியாரும் ஆசைப்பெருக்கோ டுத்து முன்னின்று அருட்பார்வை யளிக்க, தன்னிலை தவறாத் தவத்தி லிருந்து, உன்னிய கருவிக ளொருங்குடன் பெற்று, காட்சிகண்டருளிய காண்டப அரசனன், கண்ணுதல் தன்னுடன் கலந்து விளையாடிய, தன் திருமேனி வாசனையும் நெருங்கலர்க் குழலும், கலகலவென்று கலித்த கைவளையும், உடலை மறைக்கும் உயாரைச் சட்டையும், கருநிறக் குவளை கடுத்த கண்

களும், உடுகைக்கணையாய் உற்ற சிற்றிடைபுறம், உயர்த்த சரிகை யோங்கு பட்டிடைபுறம், உலவுஞ் சொகுசாகிய பிடிக்காட்டும், செத் தூரப் பொட்டணி செவ்விய நுகலும், தாளமுங் கொலுஞ் சதங் கையு முடையவனாய், பேடிபரி லுயர்த்த பேருரு வமைந்தான். பின் னவர் இருவரில் முன்னவனாகிய நகுலராஜனுனவன், தலைப்புறத்துங் காதின்புறத்துஞ் சுருள்செய்து கத்தரித்துவிட்ட மயிர்க்குச்சும், வன்னப்பிச்சமும், முறுக்குமீசையும் கனகமயச் சுருணை கலந்து கட்டிய வண்டிப்பாகையும், நெற்றியிற் கோபியும், கஞ்சகக் கவச மும், கலகலவென்னுங் குதிரைச்சம்மட்டியும், கதிநடை பழக்குங் கயிறுங் கொண்டு, குதிரைகளி னுடைய குணம் - குற்றம் - கோணம் - வட்டம் - வளைவு - மாறல் - பிணி வரும் விதம் - பிணி நீர்க்கும்விதம் - அலுஷதம் இவைக ளனைத்து முணர்ந்த குதிரைப் பாகனைப்போற் குறைவில்லா வடிவெடுத்தான். மகாவிற்பன விவக சகாதேவனுன வன் சிரசில் நிறைந்து பரந்த கொண்டையும் வளர்த்த தாடியுங் களர்த்த மீசையும், செம்மண் வெண்மண் திலகக்காப்பும், கருங் கம்பளமுங் கச்சப்பையும், கயிறுங் கோலுங் கன்றின் வாய்ப்பூட்டும் காதணிகுழையுந் தாதுகுதழையும், கந்தை வேஷ்டியும் பெருங்கூர் தாஷ்டியு முடையவனாய், பலகோடி பசுக்களைப் பாதுகாக்குங் கோபரலனைப்போல் வடிவங்கொண்டான். வேலாயுதம்போன்ற கண் ணினளாகிய பாஞ்சாலி தலைசீவி வகிர்ந்து, கூந்தல்விட்டு முடித்து, நெற்றிக்குச் சுட்டிகட்டி, நீலவிழிக்கு மைதீட்டி, இரத்தனப்பணிகள் பூட்டி, வாசனைப் பொடி கூட்டி, அண்ணல் முதலிய ஐவருங் களிக்க, வண்ணமகளுரு வாமெனச் சமைந்தாள்.

தருமராஜன் கங்கபட்ட ரென்னு மந்தண சிரேஷ்டராய்

விராடனுக் காசாரியத்தன்மை பூண்டிருத்தல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இவ்வாறு இவர்க ளுறுவ ருந் தாங்கள் நிச்சயித்துக்கொண்ட வண்ணம் வெவ்வேறு வேடந் தாங்கி, ஒருவரை யொருவர் பார்த்து உற்சாகமடைந்து மச்சராஜ னிடத்தி லொருவருடம் வாழலாமென்று இச்சைமேற்கொண்டு, அச்சமில்லாதவர்களா யிருந்தார்கள். அப்போது மறுவகன்ற, தரு மராஜன் மனமகிழ்ந்து, பலவித வுபாய வளப்பமும் பேசி “ஓ திற முடையவர்களே, ஊன்நாறும் வேலோங்கிய விராடனிடத்தில் நான் போய்ச் சேர்ந்தபிற்பாடு, நீங்க ளைவரும் முறையாகத் தனித்தனி வந்து சேருங்கள். நான் அவ்விடத்தி லிருந்தால் என்னை நோக்கி

வணங்கி யிணங்கிப் போற்றுதற் கெளிதா யிருக்கும்.” என்று விளம் பிக் கிளம்பிய அறக்கடமை நீங்காத அண்ணல், தம் தம்பிமாரும் பாஞ்சாலியும் வாழ்த்திப் பாதவித்து வாட, தேவர் முதலிய யாவருங் கொண்டாட, மாதவ வேதியர் வடிவங்கொண்டதற் கேற்பக் கங்க பட்டரென்னுந் திருநாமமும் இளஞ்சூரியன் போற் பிரகாசமும் பாற்கடலைப்போல் முப்புரிநூலும் பரந்தமார்போ டெயர்ந்த தோளும் வெகுவுலாச முகவிலாச மந்தஹாசமும் சுகந்தவாச மாலைபு முடையவராய், விகடதடகரடகடவாரணம்போற் சென்று, மராட-கர்நாட-கன்னட - கிராட - மலைநாடர் முதலியோர் வந்திறைஞ்சும் மணிக்கத வமைந்த வாசலிற் போய் நின்று, வெண்குடை நிழலில் நன்குடன் பொருந்திப் விராடராஜனுக் கவிவிக்கச் சொன்னார். அவ் விடத்திற் காவலிருந்த தூதுவர் உடனே அரசனிடத்திற் சென்று தங்கள் வாய்முடிக் கைகட்டி, “சுவாமி பராக்: யாரோ ஒரு பெரிய வர் நமது கொலுமுக வாசலில் வந்திருக்கின்றார்” என்றார்கள். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்ட மச்சராஜன் உடனே எதிரோடிச் சென்று, ஐம்புல னெடுங்கப் பணிந்து, முகமலர்ந்து, அகங்கனிந்து, கரங்கனிரண்டைபுங் குவித்துத் திரத்திற் பொருத்தி, கருத்தில் துதித்துச் சேவித்து நின்றான்.

உடனே கங்கப்பட்டர் “மங்களானிபவந்து” என்று உபசாரஞ் சொல்லி, இடக்கையை வலக்கையுட னெடுத்து இருக்குவேதசாகை யினால் ஆசீர்வசன முரைத்தருளினார். அந்த விராடன்சபையி லிருந்த யாவரும், வந்த வேதியர் பெருமானைக் கண்டு, விந்தையென் றுட்கொண்டு தொழுதார்கள். அந்த வேளையிற் சத்திரவிம்ப பிரம் தேஜசு ஜொலித்து மகாசோப்பியமா யிருந்த கங்கப்பட்டரால் மங்க ளாசனம் பெற்ற மகாராஜன் அவரை இச்சைமேலான பட்சத்துட னழைத்துப்போய், வைதிகர்க ளிருக்க வமைத்த ஆசனத்தில் எழுந் தருளப்பண்ணி அவர் உபய திருவடிக்கு அருக்கியம் - பாத்தியம் - ஆசமன்னியம் - அபிஷேகம் - வஸ்திரம் - புஷ்பம் - அரிச்சந்தனம் - அக்ஷதை - தூபம் - தீபம் - வைவேத்தியம் முதலிய உபசாரங்கள் யாவும் புரிந்து பக்திசெலுத்திப் பரிந்தேத்திப் போற்றி, வாய்பொத்தி னின்று, “சுவாமி, தேவரீர் யார்? எவ்விடமிருப்பது? இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளிய காரணம் யாது? தங்களுடைய நாமதேய மென்ன?” என்று கேட்டான். அதற்குக் கங்கப்பட்டர் “அதிதீவிர பக்குவமுள்ள அரசனே, இந்தச் சக்கரவாளஞ் சூழ்ந்த பூமியை ஆஞ்ஞாச்சக்கரஞ்

செலுத்தியானுந் தருமாஜருடன் பழசி யிருந்தேன். அவர் வனவாசம் பண்ணியபோதுங்கனகேசம் பண்ணிக் கலந்து திரிந்தேன். அவர் என்னைவிட டொருவருடம் பிரிந்திருக்கவேண்டி வந்ததால், நான் உம்மிடத்திற் சிலநாள் கழிக்கலா மென்று வந்தேன்” என்று வேள்வியிலுங் கேள்வியிலு மிக்கோனாகிய தக்கோ னுரைக்க, மறு நீதி தவறாத மச்சராஜன் கேட்டு, மதியால் மெழுக்து துதியாற் புகழ்ந்து பரவச மடைத்து, தெளிவாகிய அறிவும் அன்பும் ஆசையும் உள்ளக்களிப்பும் ஒளிபொண்டிலங்க, “ஓ என் ஆண்டவனே, தேவரீர் இந்தப் பட்டணத்திற் கெழுந்தருளிய பிரயோஜனமானது நான் ஏழேழு பிறப்பிலுந் தேடிக்கொண்ட கல்வினையின் நலமே யல்லது, வேறில்லை. ஆதலால், நாதகீத வேத முனிவராகிய தேவரீருக்கு, இவ்விடத்தி லெத்தனை நானைக் கிருக்க இஷ்டமோ, அத் தனை நானும் அதிபதியா யிருக்கலாம்” என்று வித்தகவிராடன் புத்திமேற்கொண்டுசொல்லவும், கங்கப்பட்டரானவர் அவ்வாறே புத்திய சிங்காசனத் திருந்து, வேதியர்முதலிய பல மாதவரும் விராடர் முதலிய பல பூதரருந் தொழ பவளச்செபமாலே கரத்திலுங் குவளைத் தொடைமாலே உரத்திலுந் தரித்து இருந்தருளினார்.

பீமார்ச்சுனர், பலாயனனும் பிரகந்ளையுமாய் அட்டிற்றொழிலும்

அருடட்சேயலும் ஏற்றிருத்தல்

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்ற பிற்பாடு விற்போருக்கும் மற்ற போருக்கும் இவன்தானென்னும் பலம்பொருந்திய கதாயுதபாணியாகிய பீமனானவன் தான் தெளிந்த தேவாமிர்தத்திற் கொப்பாகச் சமைப்பற்செய்யும் பக்குவத்தைக் குறித்தும், கல்வியின் திடத்தைக் குறித்துந் தெரிவிப்பதற்கு, ஏகபோகத்திற் கொருவனாகிய விராடன் சபைக்குட்புகுந்தான். அங்கே நாகரத்தினம்போல் நலம்பெற்றிருந்த தருமாஜனைக் கண்டு அவன் திருவடியில் தண்டனிட்டு, ‘இம்மண்டலத்தரசே, யான்மடைத்தொழிலுக் குரியவன். கூட்டுக்கறி குழம்புக்கறி குழைக்கறி பொறிக்கறி பச்சடி கிச்சடி முதலிய பலவகைக் கறிகளும், உண்ணல் தின்னல் நக்கல் பருகல் என்னு மின்னான்கு உணவுகளும், அவ்வவற்றிற் குரிய அறுசுவை நிறைவோ டமைவுறச் சமைப்பேன். ஒரு சமயத்தில் மல்லுங் கொடுப்பேன். ஒரு சமயத்தில் வில்லு மெடுப்பேன். அல்லும் பகலும் நல்லவனாய் நடப்பேன். பலராயனனென்னும் பெயர் பெற்றேன். திரிபுவனத்தில் தேடிப் பார்க்குகிலும் என் தொழிற் கிணைசொல்ல எத்தொழிலு மிராது. எனக்கீ

டானவர் எவரு மில்லை. சமயபேதத்தால் தருமராஜனுக் கிளைய பீமனென்பவனை விட்டு, உம்மிடத்தி லொருவருட மிருப்பதற்கு உன்னி வந்தேன்” என்றான். இவ்வா றியம்பிய பலாயனன்பேரில் இஷ்டங்கொண்டு முகமலர்ந்த விராடராஜன், அவன் தலை மேற் கைவைத்து, பொன்னாரமும் பூவாரமும் இரத்தினபரணமும் முத்தாரமும் வச்சிர வாகுவலயமும் மரகத மதாணியும் மெல் விய வஸ்திரங்களும் யானை குதிரை பல்லக்கு முதலிய வாகனங் களும் பெருமையாகக் கொடுத்து “ஓ சுயம்பாகி, அரசனிடத்தி லிருக்கின்ற உத்தியோகங்களிற் சிறந்தது தாய்போ லூட்டிவைக் குஞ் சுயம்பாகித்தொழில். ஆதலினால், இன்றுமுதல் எனக்கும் என் சுற்றத்தவருக்கும் இனிமையுடன் உண்பிக்கும் உரிமையும், இங்குள்ள மடைத்தொழிலாள ரனைவருக்குத் தலைமையாம் அதி காரமும் உனக்குக் கொடுத்தோம். இந்த வேலையை உன் சொந்த வேலையாகப் பார்த்து, சிந்தை வேறுபடா திருக்கவேண்டும்” என்று சொல்லி யனுப்பி மிகக்களித்திருந்தான்.

இப்படி வாயுபுத்திரன் சேர்ந்து மடைத்தொழிலிற் றலைமை பூண்டிருக்க, மறுநாட்காலையில் அறிவா லுயர்ந்த பிரகங்களை யென் னும் பேடியானவன் வட்ட வெண்குடையும் மணிமகுடமுந் தரித்த மச்சராஜ னிருந்த உச்சித சபையானது சிறக்கும்படி சென்று, முப்புரிநூல் விப்பிரரான கங்கபட்டரென்னும் முதல்வன் பாதத்தில் ஒருக்களித்து வணங்கி, “ஐயா, எண்டிசையுங் கொண் டாடுங் காண்டபதரான அர்ச்சுனனுடைய அரண்மனையி லிருக்கும் பேடியர் அநேகரில் நானொரு பேடி. நாதப்பிரமம் சத்தப்பிரமம் ஒலி ஒத்து தாளம் மேளம் முதலிய யாவையுங் கலந்து, சுரம் சுதி லையை முதலியவை குறையாமற் பாடவும் ஆடவும், நடனசாஸ்திரப் பிரசங் கஞ் செய்யுஞ் பேதைப் பருவப் பெண்களுக்குப் பாதங் கற்பிக்கவும் நான் கற்றிருக்கிறேன்; பிரகங்களை யென்னும் பெயரினை யுடையேன். உமது செல்வ மாநகரி லிருந்து சிலநாள் கழிக்கும் பொருட்டு இங்கு அடைந்தேன்; என்னை நீர் ஆதரிப்பிரானால், வேத மும் வேள்வியு முள்ள மேதினியில் உம்முடைய மரபு விருத்தியா கும்” என்று பேடி வாழ்த்தவும், அவள் வாழ்த்தியதைச் சாஸ்திர முணர்ந்த விராடராஜன் கேட்டு, “இத்தன்மையான பேடி இக்கடல் சூழ்ந்த காசியினிற் கிடைப்பது அருமை” என்று பெருமையாகப் பேசி, அளவற்ற பொன்னாடைகள் பொற்பூஷணங்கள் பாத நாட்டி

யத் தொழிற்குரிய பலவகைக் கருவிகள் சங்கீத சாஸ்திரத்திற் குரிய பற்பல வாத்தியங்கள் இன்னுமுண்டான வரிசை முதலிய வண்மைகளுங் கொடுத்து, “இன்னு முனக்கு வேண்டுவன வெல்லாந் தருவேன். என் பெண்ணுக்கு உயிர்ப்பாங்கிபோற் கண்ணுக்குக் கண்ணு யிருந்து, பரதசாஸ்திர முற்றிலும் பிழற்றுவிப்பாய்” என்று உத்தரகுமாரத்தி யிருந்த அந்தப்புரத்திற் கனுப்பி வைத்தான்.

நகுலசகாதேவர் தாமக்கிரந்தியுந் தந்திரபாலனுமாய்க் குதிரைகளையும் பசுக்களையும் பாதுகாத்து வருதல்

பின்னுஞ் சிலநாள் சென்றபின்பு, அழகில் மன்மதனையும் அறிவிற சுக்கிரனையும் பழிக்கச் செழித்த நகுலராஜன்போய், விராடனுடைய குதிரைச்சாலைக் கெதிராக நின்றான். அன்று சாயங்கால வேளையில் மின்னலோங்கிய வேல்தாங்கிய விராடராஜன் வண்ணக் குதிரை யேறி வையாளிவிட்டுக்கொண்டுவந்தான். அப்பொழுது நகுலன் கடிவாளமுங்கம்பியுங் கயிறுங் கிலுகிலுக்கும் கட்டையும் சாட்டையும் பிடித்து பார்த்தபேரெல்லாம் அசுவசாஸ்திரர் தெரிந்த மூர்த்தண்ணியனென்று மதிக்கும்படியாய் நின்ற அப்பரிவல்லவனாகிய நகுலனை விராடராஜன் இச்சைமேற் கொண்டு உற்சாகப் பார்வையாகப் பார்த்துக்கையை நீட்டி, “ஓ குதிரைச் சம்மட்டிகொண்டு நிற்கின்ற குதிரைப்பாகனே, நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்? உன் பெயரென்ன?” என்று கேட்டான்.

இவ்விதங்கேட்கவே, நகுலன் அரசனைக் குறுகி, தன் தொழிலுக்குத் தகுந்த மரியாதைசெய்து, “அரசனே, பாண்டவ ரைவரில் நடுப்பிறந்தோனாகிய விஜயனுக் கினையவனாகிய நகுலனென்பவன் பலதிசையிலும் வெற்றிபெற்றவ னன்றோ? அவனது கீர்த்தியைச் சொல்ல வல்லவரு முண்டோ? அந்த நகுலராஜனுடைய குதிரைச் சாலைகளுக்குத் தலைவர்களில் ஏழ்மையாகத் தாழ்ந்து வாழ்ந்தவன் நான்; தாமக்கிரந்தி யென்னும் நாமம் புனைந்தவன். யானோ இமையவருந் இவளியும் இராஜர்க ளேறுங் குதிரையும் இது விதுவென் றறிந்து, அவற்றின் மனமும் வடிவமும் சுழியும் சுத்தமும் நிறமும் திறமும் திடமும் குணமும் மணமும் குலமும் குரலும் வேகமும் கதியும் தேசமும் வீரமும் ரோஷமும் மறுவும் பிறவுமுள்ள மார்க்கமு மறிவேன். அவ்வகைக் குதிரைகளுக்கூள் தீராப்பிணிகளுந் தீர்ப்பேன். மேலு மவற்றை மண்டலம்

கோணம் வளைவு முன்னோட்டம் பின்னோட்டம் கேரோட்டம் முதலிய கதிகளின் வண்ண மோட்டுவேன்; அவற்றை நகி கரி அரி கிரி வேங்கை இவற்றி னடைபெறவுங் காட்டுவேன். தேருக்குப் பூட்டுங் குதிரையும் போருக்கு மூட்டும் புரவியும் பட்டாபிஷேகப் பரிகளும் பார்வேட்டையாடும் பரிகளும் கலியாண வாசியும் கடவுண்மகத் தூசியும் இது விதுவென் றறிந்து, அவ்வவற்றின் வாயுவேக மனோவேக சரவேக சர்ம்பவேக முதலிவை தெரிந்து வகுப்பேன். ஓ சத்துவ குண சாத்தனே, அண்டினோரை ஆதரிக்கும் பாண்டிமைந்த ரைவரும் வனவாசம் செய்யச் சென்ற பின்பு, உண்டியு மிழந்தேன் உறுதியு மழிந்தேன், உமது கீர்த்தியைக் கேட்டு இவ்விடம் வந்தேன். என்னை யாதரித்தருளும் உத்தமனே” என்றான்.

அந்தப் புரவித்தலைவனது பொய்யாமொழியைக் கேட்ட மாதிரத்தில், துன்னி நெருங்கிய மன்னவர் யார்க்கும் பொன்னுலகோர்க்கும் பூவுலகோர்க்கும் புனிதஞானியார்க்கும் பூசுரர் தமக்கும் விசுவாசனேச மெய்யறிவோர்க்கும் உற்ற கவலையை யொருங்குடன் தீர்க்கும் வித்தக விராடன் மெய்ப்புளகிதனாய், மந்திரிமார்கள் மகிழ்ந்து கொண்டாட, செத்திரு கலைமகள் சேர்ந்து நின்றாட, பொன்னின் குட நிறைந்த தன் பொற்கோபுர வாசலில் வந்திறங்கி, முன்னதாகத்தன்னை வந்து அடுத்திருக்குஞ் சத்தியநெறி பெற்ற தருமராஜன் முதலியவருக்குக் கொடுத்த வெகுமானத்திலும் மூன்றுபங்கதிகமாகக் கொடுத்துச் சம்மானஞ்செய்து, தன்னுடைய குதிரை வல்லவருக்கெல்லாந் தலைவன்னெனு முதன்மையுங் கொடுத்தான். இவ்வாறு அசுவங்களை அபிவிர்த்தியாக்கும்படி அமைத்த நகுலராஜனுக் கிளைய சகாதேவராஜன் பின்பு ஒருநாள் நந்தகோபன்மைந்தன்போல் வேடங்கொண்டு, அசைந் தாடிய செவிகளுக் கிசையச் சூடிய பச்சிலையுடன், புள்ளாங்குழி விசைபாடுந் தடியும், தொறட்டுக்கோலும், கன்றணைக்குங் கயிறும், மாடுகட்டுந் தும்பும், சிக்கக்கச்சமுந் தோள்மேற்கொண் டசைந்து; கீர்த்தி தழைத்த விராடராஜன் சபையைக் கிட்டினான். அவனைக் கண்ட அரசன், “ஓ கருங்கம்பளப் போர்வை யுடைய கானவனே, நீ யார்?” என்று கேட்டான். அப்போது தருமராஜனோடு சமமாயிருந்த விராடராஜனைப் பணியாமற் பணிந்து, “ஓ மகாராஜனே, துரியோதனனுடன் சொக்கட்டாளுடி இக்கட்டடைந்து நாட்டை விடுத்துக் காட்டையடுத்து வனவாசம் பண்ணிய பாண்டவர்களில், நான் இளஞ்சிங்க

மாகிய சகாதேவ ராஜனுடைய பசுக்களைப் பார்த்து மேய்த்துக் காத்துவந்த கோபாலன்யான்; என் பெயர் தந்திரபாலன்” என்றான். அவன் சொல்லைக் கேட்ட விராடராஜன் மகிழ்ந்து, அவனைத் தன்னருகி லழைத்து வேண்டிய வெகுமானங் கொடுத்து, “நமது பசு மந்தைகளை உன் சொந்தம்போற் காப்பாற்றிக்கொண்டிரு” என்று அனுப்பிவிட்டுச் சந்தோஷமும் திருந்தான்.

திரௌபதாதேவி வீரதசாரணியாய் விராடன்மனைவியை யடுத்தல்

இப்பால் ஓமாக்கினியில் உற்பவித்த திரௌபதாதேவி வண்ணப்பெண் வடிவாகி வந்து, மருமலர் மாலை வாசமேறிய திருமலர் வேலைத் தேசம் வீறிய மச்சராஜனது தோளணைந்த சுதக்ஷணை இருந்த அந்தப்புரத்தை நாடி, அவ்விடத்திற் காவலிருந்த பாங்கியரை நோக்கி, “யாரோ ஒருத்தி வந்திருக்கின்றாள் என்று உங்கள் அரசிக்குச் சொல்லுங்கள்” என்றாள். அவர்க ளவ்வாறே சென்று தங்க ளரசியை வணங்கி, “எங்களை யாளும் அம்மணி, தேன் நிறைந்த செந்தாமரை மலரிற் பிறந்த செந்திருவுந் தொழுதற் குரியா ளாகிய ஒருபெண்பெருமாள் இடையசைய விசையாய் நடந்து, நமது தலைவாசலைக் கடந்து வந்திருக்கின்றாள். தாயே பங்கஜாக்ஷி, தேவ ரீர் கட்டளைப்படி நடக்கக் காத்திருக்கின்றோம்” என்று உபசரித் தார்கள். அந்தப் பாங்கிய ருரைத்ததைக் கேட்ட பாரமார்த்திய முள்ள சுதக்ஷணை மிகுந்த பட்சமுள்ளவளாய், தட்சணமே அழைக்கச் சொன்னாள். அந்நேரமே சேடியர் கூடி, பாடிக் குயில்போ லோடி, வாடிய மயில்போல் வாசலில் நின்ற மங்கையை நாடி, “நூதனமான மாதனமே, வாரும்: வாரும்” என்று அன்போ டழைத்தார்கள். அவ்விட மிருந்த வண்ணப்பெண்ணுவள் மகா பாக்கியமென்று வந்தாள். அம்மாதின் துடியிடைப் பிடிநடைச் சுந்தரத்தைக் கண்ட சுதக்ஷணையானவள் திடீரென் றெழுந்து, செழுமுக மலர்ந்து, கைகொடுத் தணைத்து, பக்கத்திலிருத்திக் குங்கும சந்தன கதம்ப தாம்பூல மஞ்சளாதிகளோடு சுகுண நிறைந்த புஷ்பவஸ்திராபரணங்களாற் பூசித்து, “அன்னையே, உமது தேசவாசம் யாது? ஏது காரண மிவ்வளவு தூர மெழுந் தருளியது? உமது பெய ரென்ன? அடியாள் அறியச் சொல்லும்” என்று நயமாகக் கேட்டாள். அப்படிக் கேட்ட சுதக்ஷணைக்கு உபசாரவார்த்தை சொல்லி, “அருட்கண் ணிறைந்த ஆரணங்கே பாண்டு பூபதியின் குமாரராகிய பஞ்சவர் இந்திரப்பிரஸ்த முதலிய

எல்லாவற்றையுஞ் சகுனியாடிய சூதால் தோற்று, காடே வீடாகவும் பட்சிகளே பந்துவாகவும் பன்னிரண்டு வருட வனவாசம் பண்ண, அவர்கள் மருவிய மான்விழி மடந்தைபுங் கூடச் செல்ல, நான் அவனைப் பிரியாதிருந்தேன். இருந்தபோது அவர்கள் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டி மறைப, நான் பிரியலானேன். என் பேர் விரதசாரணி. சந்தனாதி கத்த கதம்பம் பூசுவதிலும், சேலை மாலை முதலியவை சேர்த்துக் கட்டுவதிலும், பூஷணபரணங்கள் பூட்டுவதிலும், கூந்தல் வகிர்த்து முடித்துப் பின்னுவதிலும், மார் புக்குத் தொய்யலெழுதி அலங்கரிப்பதிலும், விழிகளுக்கு மைதீட்டு வதிலும், மிகவல்லவளாய் யாவராலும் புகழ் பெற்றேன். உமக் கிச் சையானபடி அழகுண்டாக்கி மனமகிழ்ச் செய்யவேண்டுமென் றெண்ணிவந்தேன். பெண்கள் சிந்தாமணியே, இன்னுமொரு காரிய மியம்பக்கேளும். யான் என் தாய்வீட்டிற் சஞ்சரித்து உலாவுங் கன்னிப்பருவத்தில் ஜயவிஜய ஜயந்த ஜயசேன ஜயற்பாலரென்னும் ஐந்து கார்த்தருவரின் காவலி லடங்கிக் கற்புடையவ ளாயினேன். ஆதலால் என்னை மற்ற மனிதர்கள் நோக்கப்படாது. நானும் மற்ற மனிதர் வதன நோக்கி மகிழவு மாட்டேன். நீர் மாதவ முடைய மதியூகி என்று அறிந்து உமது மாளிகை நோக்கி வந்தேன் ” என்றாள்.

இவ்வாறு கூறிய வண்ணப்பெண் வசனத்தைக் கேட்ட சுதக்ஷணை திடுக்கிட்டுப் பயந்து, திடத்துட னயர்ந்து, மகிழ்ச்சியாய் விரும்பிப் புகழ்ச்சியாய்த் திரும்பி, “ ஒ பூதேவிபோன்ற சீதேவியே, தெய்வப் பெண்போல் வந்த உம்மைச் செவ்வையாகப் பார்த்துச் சிந்தை மகிழ்ந்தேன். இன்றுமுதல் நீர் என்னிரு கண்களாகவும் எங்களோடு ஒப்பாகவும், வண்ணப்பெண்ணாகவுமிருந்து, என்னு டலுமுயிரு முமதுகாவலாய்க் காத்து, உற்றதாயாகிய நீர் பெற்ற தாயெனப் பார்த்து, புகழ்பட வாழ்ந்து, நன்மொழி புகன்று, எம்மை நலம்பெற நடத்துவது உமது கடன். அன்றியும், எனக்கு யாதொரு குறைவு நேராதபடி இரட்சித்தருளும் என்னம்மணி ” என்று உபசரித்தாள். இவ்வாறு உபசரித்த பூரண புத்திசாலியான சுதக்ஷணையைப் பாஞ்சாலி பார்த்து, “ அம்மா, அப்படியே யாகட்டும் ” என்று சொல்லி, எந்தெந்த வேளைக் கெப்படிச் செய்ய வேண்டியதோ அந்தந்த வேளைக்குத் தக்க அலங்கார நன்மைகளை வெறுப்பில்லாமல் விருப்பத்துடன் விதவிதமாகச் செய்து, நாளுக்கு

நாள் அதிக விசுவாச முண்டாகும்படி நடந்துகொண்டாள். இந்தப்பிரகாரம் மைதீட்டிய வாள்போல் நீட்டிக் காட்டுங் கருங்கண் ணமைத்த திரௌபதாதேவியுஞ் சந்திரகுல மைந்தராகிய பாண்ட வர்களும் உருவ மறைத்து, இராஜசின்னங்கள் யாவுந் துறந்து உல்லாசப் பேச்சுரைகள் மறந்து, அஞ்ஞாதவாசத் தொருவருடமுங் கழிக்கச் சிறந்துவருநாளில், மெய்ப்பயிர் விளைத்துப் பொய்க்களை களைந்து தீவினை நீர்த்து நல்வினைசேர்த்து இராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவராகின்ற விராடராஜனுடைய மச்சநாடானது, நித்திய ஜயமங்களப் பெருஞ் செல்வமும் - மாதமும்மாரியும் - நன்செய் புன்செய்களும் விஞ்சி விருத்தியாயது, இரதகஜதுரக பதாதிர்களும் மிஞ்சின, நான்கு வருணத்தவருங் குலாவிக் கொஞ்சினர் அந்நாடு குருநாட்டுக்கொப்பாய்க் குறைவற வோங்கியது, பூவாத மரமும் பூத்து, காயாதமரமும்காய்த்து, பசுப்பாக்கியம் பாற்பாக்கியமிகுந்து சுபசோபனங்களுடன் சந்தோஷ சம்பிரமங்கள் அங்கே நிரம்பின.

2. மற்போர்ச் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

புவியதனைப் பாயலாய்ச் சருட்டிப்போய்ப் பாதலத்திற் புகுந்த பொற்கண் அவுணனுயிர்குடித்ததன் னப்புவினைய முன்போலுண் டாக்கு மாறு நவமுறுமொண் பிறைக்கோட்டுப் பன்றியுருக் கொண்டருளி நாகர்போற்றப் பவமகத்தி யாட்கொண்டு பாம்பனைமேற் றுயில்கூரும் பரமனெங் கோவே.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, நித்திய கலியாண சுப சோபன வைபவநீங்காச் செல்வச் சிறப்போங்கிய விராடபுரத்திற் பாஞ்சாலியும் பாண்டவர்களும் போகபாக்கிய புரிதவினிமையிற் பூரண சந்திரன்போற் பிரகாசித்து, அறுவரும் களங்கரகித ராய்க் கலந்து, கூடுங் கால மறிந்து கூடி, பேசுங்கால மறிந்து, பேசி, ஒருவர் கண்ணிற் படாமல் திரிந்து, ஒருவரையொருவர் பிரிந்துருமற் பொருந்தி தாழ்வற வாழங்காலையில், மச்சராஜனு மற்றையரும் யானே புலிகரடி சிங்கம காட்டெருமை கலைமான் முதலிய மிருகங்களுடன் மல்லரைச் சண்டைக்குவிட்டு, விதவித வேடிக்கை இச்சையின்படி விளைத்து மகிழ்வுற்றிருந்தார்கள். அப் பேர்ப்பட்ட சமயத்தில், வேலாயுதத்திற்குப் பாலசுப்பிரமணிய

ரென்றும், சூலாயுதத்திற்கு யமதருமராஜனென்றும், வில்லுக்கு இராமனென்றும், சொல்லுக்கு அகத்தியனென்றும், மல்லுக்கு நானே மகாதேவனென்றும், தேசத்திரிந்து சீருற்ற வாசவனென்னும் பேருற்ற மல்லனொருவன் கொலுமுகவாசலில் வந்தான். அவன் எப்பேர்ப்பட்டவனென்றால், அண்ட முகட்டையளாவிய மெய்யன்; எண்டிசை மட்டு மேத்தியகையன்; வாசுவலயம் வளைந்தோளன்; வீரகண்டை புனைந்த தாளன்; வாடைக் காற்றை மறிக்கும் வலத்தன்; ஓடைக் களிற்றை யொடிக்கும் பலத்தன்; சிவந்த மயிர் விரிந்த தலையன்; தீரபராக்கிரமபுய மலையன்; இப்படிப்பட்டவன் தன்னைப் புடைசூழ்த நிழல்போல் ஆபிர மல்லர்க ளடுத்து வரும்படி சப்தமாப்பூட்டிய ஒற்றையாழித் தேரினையுடைய சூரியன்போல் உன்னதத் தேரேறி, விருது, டால், கொடி, குடை, ஜயபேரி, டங்கா, பாங்கா, கொம்பு, தாரை, பூரி, வீரசின்னம், எக்காளம் முதலிய பல சின்னங்களும் வாத்தியங்களும் விளங்கிப் பிரகாசிக்க, கடல்சூழ்த உலகத்தில் இவனுடன் சண்டைசெய்யத் தக்கவர்கள் யாருமில்லை யென்று கட்டியக்காரர் எச்சரிக்கை சொல்ல, பட்டுவான்கள் கொண்டாடிக் கொக்கரிக்க, நவமணிப்பணி மகுடஞ் சொலிக்க, நாகரத்தினத் தனிப்பட்டய மிலங்க, நவமோக மன்மதனிவனென்ன, புவனேசுரர் புந்தியில் மிகவுன்ன, இராஜசிங்காசனத்திற் கொலுக்கொண்டிருந்த விராடபூபதியின் சமுகத்திற்கு வந்தான். இவ்வித பாடம்பத்துடன் வந்த வாசவனென்னும் அம்மல்லன் தேசபூஜிதராஜனைப் பணிந்து, “ஓ மகாராஜசிங்கமே, எழு கடல் வளைந்த வட்டாரத்தில் என்னுடனெதிர்த்து மல்லயுத்தம் பண்ணத்தக்க வல்லவ ரில்லை. நான் அநேக பட்டினங்களில் திரிந்து இராஜராஜர்களைக் கண்டு, என் சமர்த்தைக் காட்டிப் பொன் பூஷணவாகனாதிவரிசைகள் பெற்றிருக்கின்றேன். இவ்விடத்தில் உமது மகாசபையை நோக்கி வந்தேன். என் வல்லமை சொல்லுந்தாமல்ல” என்றுரைத்தான். அந்த மல்லயுத்தத் தொழில்முறை தெரிந்த விராடராஜன் வந்த மல்லன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு, தன் சபையி லிருந்த ஆஸ்தான மல்லர்களை நோக்கி, உதட்டைப் பிதுக்கித் தலையை யசைத்து, புதிதாக வந்த மல்லனுக்குக் கொடுக்கத் தக்க பரிசுகள் கொடுத்து, “நமது சபையில் நிர்வாகமுள்ள மல்லர்க ளில்லை யல்லவா?” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லமாட்டாமல் மனம்புழுங்கி யிருந்தான்.

வேளியூர் மல்லனுக்கும் விராடனூர் மல்லருக்கும் யுத்தம்

அந்தச் சமயத்தில் விராடனுடைய சொந்த மல்லர்கள் மனம் பொருமற் கோபாவேசங்கொண்டு, “எங்கிருந்தோ வந்த மல்லன் இவ்வளவு வரிசைபெற்றுப் போகவும் நாம் வல்லமை யற்றவர்களாகி மானக்கேடும் மரியாதைத்தாழ்வு மடைந்து இங்குக் குத்தியிருக்கவும் ஆயிற்றே!” என் றெழுத்து, காரிடிபோற் பேரொலி காட்டி, காண்டிரவம்போல் ஓரடியாய் நடந்து, ஆக்கிரமித்துப் பராக்கிரமம் பேசி, வியாக்கிரமித்து வெகுண்டெழுத்தேகிப் பதைத்துத் துடிதுடித்து, அதட்டிப் புய்த்தட்டி, மீசையை மேலெழ முறுக்கி, விழிகள் சிவப் பேற வுருக்கி, புழுங்கிப் பற்கடித்து, புது மல்லனை வளைத்து, இது நல்ல சமையமென் றிரைந்து, “எங்களுடன் சண்டைபோட வா” என்று மறித்து, அவன் பெற்ற ஆடையாபரண வெ்குமானங்களில் ஒன்றையும் விடாமற் பறித்து, அரிய மற்போர் நூலில் வகுத்தபடி விற்போர் வாட்போர் விதமெல்லாம் விளைத்து, வேந்தர்கள் முதலிய வெகுஜனங் காணப் பாய்ந்து எதிரோடிச் சண்டைசெய்தார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொருவனுந் தனித்தனிச்சென்று அவனோடு சண்டை பண்ணும்போது, தானம்விட்டகலாமல் தத்தியும், தருக்கி யொரு வனை யொருவன் மொத்தியும், உடலுடன் உடல்சேர ஒத்தியும், உரத்துடன் உரஞ்சேர எத்தியும், தானுடன் தாளடித்துத் தத்தியும், தலைபுடன் தலைதாக்கிச் சுற்றியும், இடசாரி வலசாரி யோடியும், இரைப்பெடுத்து ஒருபுறம் வாடியும், இடைந்து முன்பாய்ந்து கூத்தாடியும், இடம்விட் டிடஞ்சாயந்து கூடியும், வச்சிரமுட்டியா விடித்தும் வைரக்கையா லடித்தும், கால்கூட்டி மாட்டியும், கதாயுதத்தனை நீட்டிக் காட்டியும், கருங்கற்பாறையுடன் கருங்கற்பாறை யிடித்துக்கொள்ளுங் காட்சிபோல் மார்பு மார்புங் கலங்க மோதி, வாரிவாரி யெடுத்து வீசி, நேரோடி வாதுபுரிந்து போராடிப், பார்ப்பவர் கண்கள் பதறிக் கலங்க வேர்க்க விதிர்க்க மல்லயுத்தஞ் செய்தார்கள். அக்காலையில் வேளியூரி லிருந்து வந்த மல்லன் கையால் விராடனூரி லிருந்த மல்லர்களெல்லாரும் எமலோகஞ் சேர்ந்தார்கள். இவ்விதமாகத் தன்னுறுதியைச் சோரவிடாமல் யுத்தஞ் செய்து, விராடபுரத்து மல்லர்களை வீரசொர்க்கத்திற் கனுப்பிய வாசவனென்னு மல்லனை விராடராஜன் நேச விசுவாசத்துடன் மெச்சி, “ஆ! சபாஷ்! நீ மெத்தவு நல்லவன்! கைமுடக்கிக் குத்தவும் வல்லவன்!” என்று

புகழ்ந்து, உயர்ந்த வஸ்திராபரணங்களு மீந்து, விருதுமுடி குடை கொடி இவைகளுடன் பற்பல மேன்மைச் சிறப்புகளுஞ் செய்து விட்டு, போர்புரிந் திறந்த மல்லர்களைப் புதைக்கும்படி உத்தரவு கொடுத்து, தானுஞ் சபையை விட்டெழுந்து, அரண்மனைக்குட் போய் அன்றிரவு விடியுமளவும் நித்திரை பிடியாமல் மெத்தவும் வருந்தி, மறநாட்காலையில் நித்தியவிதி முடித்து இராஜ கொலுக் கூடத்திற்கு வந்து, தனக்குமுன் எழுந்தருளியிருந்த கங்கபட்டர் தாளில் வீழ்ந்து, அவரார் சுபமங்களாசீர்வசனம் பெற்று, மந்திரி சாமந்தர் முதலிய மன்னவர்களுடன் துன்னியிருந்தான்.

விராடன் தன் மல்லர் பட்டையெண்ணி வருந்த, கங்கபட்டர் பலாயனன் திறங்கூழி மகிழ்வித்தல்

அந்த வேளையில் வாசவனாகிய மல்லன் வந்து பணிந்து, “ஓ இராஜாதி இராஜபோஜ மகாராஜனே, ஓ பூஜாதார்தர புரிதழார்த்தி, அடியேனுக்குச் செலவு கொடுத்தருளும்” என்று கைதொழுது நின்றான். அவனைக் கண்ட மச்சராஜன் நேற்று இறந்த தன் சொந்த மல்லர்களின் பரிதாபத்தைப் பாராட்டி, இவனை ஜயிப்பதற்குத் தகுந்த மல்லர்கள் நம்மிடத்தி லில்லாமையாலன்றோ, இவன் இவ் விடத்தி லுண்டான மல்லர்க ளெல்லாரையும் வாரிப்போர்கொடுத்து யாருக்கும் பயங்கரமுண்டாகப் பேரெடுத்து ஊருக்குப் போகப் போகிறான்” என்று மனத்தாங்கலாகப் பேசினான். அந்தக் கருத்தை அண்டையி லிருந்த கங்கபட்ட ரறிந்து, “மாங்குயில் கூவும் வளநாட்டிறையாகிய மச்சராஜனே, கேளும்: அரசனிடத்தில் வரிசைபெற்று உரிசைகண்ட வாசவனாகிய மல்லனை வெல்லவாவது கொல்லவாவது வேண்டுமானால், பலாயனனென்று நமது மடைப் பள்ளியி லிருக்கிறானே, அவனை யவனை வெல்லத் தகுந்த மல்லன். அவனோ, மெத்த நல்லவன்; மகாசமர்த்துள்ள வல்லவன்; பூர்வத்தில் தருமராஜனுடைய தம்பி பீமசேனனிடம் இருக்கும் போது, வெகுபேர் மல்லர்களை வென்று, பலாயன னென்னும் பேருங்கொண்டு வெற்றி மாலையும் வெகுமதியும் பெற்றிருக்கின்றான். அஞ்சா நெஞ்சம் உடையவன். அவன் அசுரர்குல கால னென் னும் பல சாவி. அவனா லிவனை யடக்கிப் போடலாமென்று நினைக் கின்றேன்” என்று கங்கபட்டர் சொல்லியதை, அரசன் கேட்டு மகிழ்ந்து, “அப்படியானால் அந்த மடைத்தொழிலாளியை வருவி யுங்கள்” என்றான் கங்கபட்டர் உடனே தூதரையனுப்பி யழைத்

துவரச்சொன்னார். அவ்வாறு போய் அழைத்தவர்களைப் பலாயனன் கண்டு, “அடா தூதர்களே, அரசன் அழைத்த காரண மென்ன? முன்னம் அதனை யெனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க, தூதர்கள் “ஐயா, யாரோ ஒரு மல்லன் வந்து நின்று, நமது சில்லரை மல்லரை யெல்லாங் கொன்று, அரசனிடம் பல வெகுமானங் கொண்டு, நமக்கெல்லாம் அவமானம் தந்தான். ஆனதால், அவனோடு சண்டை போடுவதற்கோ, அல்லது உம்மைக் கண்டு பேசுவதற்கோ அல்லது வேறு எதற்கோ உம்மை அழைத்து அதை நாங்க ளறியோம். அன்றியும், உம்மைக் குறித்துக் கங்கபட்டர் செம்மையாகச் சொல்லி யிருக்கின்றார். அதன லழைப்பித்ததுபோலு மிருக்கின்றது” என்றார்கள். அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்ட பீமசேனன் முகமலர்ந்து அகமகிழ்ந்து, “இதோ வந்தேன்: வந்தேன்” என்று மகமேருவைச் சக்கர வாளகிரி வளைந்ததுபோல் இடுப்பிற் கச்சை வரிந்திடுங்கி, அண்ட முகட்டுக்கு முட்டுக்கொடுக்குந் தண்டமொன்று கையிற்கொண்டு, விஷாமிர்தம் புசித்த திடகாத்திர தீர ஐயசிம்மவீரன் சீக்கிரம் வந்து, சிங்காதனத்திருந்த கங்கபட்டரைத் தொழுது, “சுவாமி பராக்” என்று சொல்லி நின்றான். அவ்வாறு நின்ற சுயம்பாகியை விராட ராஜன் கண்டு, “நீ இந்த மல்லனோடு யுத்தஞ்செய்ய வல்லையோ?” என்றான். அதற்குப் பீமன் “ஐயா, ஏதோ உமது அதுக்கிரகத் தாலும், இதோ எழுந்தருளி யிருக்கும் பெரியோர்களின் ஆசீர் வசனத்தினாலும் போர்புரிய மாட்டுவேன். தேவரீர் காலதாமத மில்லாமற் கட்டளையிட்டருளும். இதோ ஒரு நொடியில் இவனை ஸ்தானப்பிரஷ்டத்துவ மாக்கி ஸ்தானம்பண்ணி வருகிறேன்” என்றான். அந்தப் பாகசாஸ்திரப் பலாயனன் சொல்லை விராட ராஜன் கேட்டு நகைமுகங் காட்டி, புதுமல்லனை யழைத்து, “இவனுடன் யுத்தஞ் செய்ய உனக்கு இஷ்டந்தானா?” என்றான். “ஆஹா! அதற்கென்ன தடை? ஆன லொன்றுசொல்லுகிறேன். கேளும். நீர் நல்ல புண்ணிய பூபாலன். உமது சபையி லிருந்த மல்லர்களெல்லாரையும் நான் வீணாய் மடித்துவிட்டேன்: இவனா கிலும் உம்மிடம் மல்லனென்னும் பேருக் கிருக்கட்டும். இவனு மிறந்து போவானாகில் எனக்கு மெத்த மனஸ்தாபமா யிருக்கும். உம்மைப்பற்றி இவனை மருந்துபோல் வைத்துவிடுகிறேன். அந்தோ! இவனது ஊழ்வினைப் பயனால் இவன் நமக்கு விருந்தாக

வந்திருக்கின்றான் போலு மிருக்கிறது. நீங்களும் இவன் உயிருக்கு உலையைத் திருக்கின் நீர்கள். என்பேரிற் குற்றஞ் சொல்லவேண்டாம். என்னுடனெதிர்த்த வுயிரும், சிங்கத்தைப் பகைத்த யானையும், என்னுடன் போராடவந்த மல்லரும் பிழைத்ததில்லை. ஆகையால், இவன் இன்றைக்கு இறந்துபோவான். இவனுக்கு யாராவது பெண்டு பிள்ளை தந்தைதாய் அண்ணன் தம்பி மாமன் மைத்துனன் உற்றார் உறவினர் இவர்களில் யாரேனு முண்டானால், முன்னாடி சொல்லியனுப்பித் தலைமுழுகிவிடப் பண்ணுங்கள். உங்களுக்கு இவைகளெல்லாஞ் சம்மதமானால் என்னுடன் சண்டைக்கு வரச் சொல்லுங்கள் ” என்று அண்டை யசலைப் பார்த்துக் கண்ணுருட்டிக் கறுத்து விழித்து, மீசைமுறிக்கித் திறித்து, மேனி குலுங்கச் சிரித்து, அண்டமதிர ஆர்ப்பரித்து, கொண்டல் சிதறக்கொக்கரித்து, பீமனுக்கண்டையில் வந்தான். அப்போது அவ்விட மிருந்த கங்க பட்டர் ஒருவர் தவிர மற்றவர்க ளெல்லாரும் பயந்து பலாயன னிறந்துபோனானென்று திண்ணமா யெண்ணங்கொண்டு, தியங்கி மயங்கித்தத்தளித்து நின்றுவிட்டார்கள்.

வாசவனோடு பலாயனன் மற்போராடி வதைத்தல்

இவர்க ளிவ்வாறிருக்க, காமதகனனுக் கொப்பாகிய பீமன் தன் அண்டையிற் சண்டைக்கு வந்த வீரமல்லனைக் கிட்டினான். உதயகிரி அஸ்தகிரி இரண்டும் நெருங்கிப் போராடப் புகுந்ததைப்போற் பொருந்தி, இருவரும் தோளடித்து, பெருங்கூரல் முழக்கி யிடித்து, பிரதாபப் பேச்சுகள் படித்து, கரலாலுங் கையாலும் பின்னிப் போரிட்டுப் பிடித்து. ஒருவரை யொருவ ரடித்தார்கள்; ஒருவர் காலை யொருவர் மிதித்தார்கள்; ஒருவரை யொருவ ருதைத்தார்கள்; ஒருவரை யொருவர் பற்றினார்கள்; ஒருவரை யொருவர் சுற்றினார்கள்; ஒருவரை யொருவ ரெறிந்தார்கள்; ஒருவரை யொருவர் செறிந்தார்கள்; ஒருவரைவிட் டொருவர் பிரிந்தார்கள்; ஒருவருக் கொருவர் பின்னூர்ப் பரிந்தார்கள்; மார்புடன் மார்புமுந்த இறுக்கிக் கட்டி யணைத்துச் சுற்றினார்கள்; கையை முடக்கி மார்புந் தோளும் துளைபடக் குத்தினார்கள்; கால்மேலாகி யெழ எற்றினார்கள்; கைகீழாகி விழச் சுற்றினார்கள்; புருவம் வாய் மூக்கு காது முதலிய உறுப்புக்க ளழியச் சிதைத்தார்கள். பொருப்பென்னும் புயங்க ளொடிய இடித்துப் பகைத்தார்கள். ஒருவரை யொருவர் தூரத்தி றிறுத்திப் பிடித்தார்கள்.

ஒருவரை யொருவர் பழித்துத் தெழித்துக் கடித்தார்கள். ஒடி வாடி நாடித் தேடிக் கூடிப் பாடி ஊடி நிலையில் மீண்டார்கள். ஒதுங்கிப் பதுங்கி ஒடுங்கி அடங்கிப் பாய்ந்து காய்ந்து சாய்ந்து வதங்கி வாடினார்கள். இத்தன்மையாக இருவரும் போர்புரிந்ததில், புதுமல்லன்கற்ற வித்தைகளையும் சாகசங்களையும் கைலாகவத்தையும் பீமசேனன் கண்டுகொண்டு, இவ்வளவுதான் விவனிடத்தி விருக்கிற மகிமையென்று தெரிந்து, எதிரிக் கிடங்கொடுத்து ஏழைபோல் நின்றான். உடனே யவனை எதிரிவிருந்த புதுமல்லன் திடீரெனப்பூமியில் குனிந்து குபீரெனப் பாய்ந்து, தொடையிற் கைகொடுத்துத் தூக்கி, தொப்பென்று பூமியிற் குப்புறப் போட்டுத் தோள்மே லேறத்துணிந்தான். அப்போது இடம்பாசரனையும், பகாசரனையும் எற்றுக் குத்தி எமலோக மனுப்பி இவ்வுலகத்திற் பேருபகாரியெனப் பெயரெடுத்த பீமன் தன்னுடைய சாகச சமர்த்தினால் வீராவேசங் கொண்டு, அந்த மல்லன் கையினின்றும் நீங்கி, நிலத்திற் பாய்ந்து பதறி நிமிர்ந்து குதித்து, நிதானமாய் மதித்து, நேருக்கு நேர் சென்று, ஒரு கையை நீட்டி அவனுடலை நெருக்கிப் பிடித்து, மற்றொரு கையால் கழுத்தை மடக்கி யொடித்து, நிலத்தினில் மோதி ஒரே யழுக்காக அழுக்கி, பழுத்த பாலைப்பழம்போற் கொழுத்த கண்கள் பிதுங்கக் கரகரணதிகளை யொடித்து, உயிரை மடித்து, வெறுப்பில்லாமல் வீசி யெறித்து, “எங்கே இவன் பின்னால் வந்த மல்லர்?” என்று புயங்கொட்டிப்பார்த்து, கண்கள் பொறியெழ விழித்து முகம் வியர்த்து, ஆர்ப்பரித்து, வீறிட்டெழுந்தான். இவ்வாறடங்காத் திடங்கொண் டெழுந்த சுயம்பாகியை விராடன் கண்டு, ஒப்புச் சொல்லுவதற்கிடமில் லாமல் “அப்பப்பா” என்று அயர்ந்து, “இப்பா லென்னவாமோ” என்று பயந்து, உடனே முகவந்து, “ஓ ஜகமகிமுந் திடவானே” என்று புகழ்ந்து, தன்னிரு கரங்களாலு மவனை யணைத்து, பொன்ன ரிமாலை முதலிய பூஷணங்கள் கொடுத்து, “இனிமே லென்னுடைய போர்முகங்களுக்கு உன்னையன்றி யுற்றதுணை உளதோ உத்தம பராக்கிரமனே” என்றுபசரித்து, மன்னர் மதிக்க வாணர் துதிக்கப் பன்னற்கரிய பலவரிசைகள் அளித்து, முன்னவ னென்னப் பொருந்திய கங்கபட்டரைப் பூசித்து, “சுவாமி, உம்மா லெனக் கிவ்வளவு பெருமை யுண்டாயிற்று” என்று உவந்து வாழ்த்தி, புலாயனனைத் தன்னுடல்போலும் தன்னுயிர்போலும் தன்பொருள்

போலும் பக்கத்திலிருத்தி, “இந்த அதிவீர பராக்ரமனாகிய சுயம்பாகிக் கொப்பாக ஸ்ரீராமனைச் சொன்னாலும் என் காதுக் கினிமையா யிராது. ஆ! ஆ! என்ன சாகசஞ் செய்தான்? என்ன சமர் புரிந்தான்?” என்று புகழ்ந்து சந்தோஷமடைந்து சிறப்புற்றிருந்தான். இப்பால் பாண்டமக்கள் தத்தத் தொழில்களிற குறைவின்றி அதிஜாக்கிரதையா யிருந்து விராட்ராஜன் நடத்தும் மரியாதைகளினால் அந்நியதேசத்தி லிருக்கின்றோ மென்னும் வெறுப்பின்றி, விசனமற்ற சுகஜனங்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தத்திலி ருந்து அரசாளுக்கு செல்வமதுபயிப்பதுபோற் சுகமுற்றிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்குங் காலையில், இச்சங்கதிகளை இந்தப் பட்டினத் திற்கதிபதியாகிய மச்சராஜனுக்கு மைத்துனரும் சுதக்ஷணாதேவிக் குத்தம்பியருமான கீசகர்கள் கேட்டு, ஆச்சரியப்பட்டு, தேசங்கள் தோறுஞ் சிறப்படைந்துவந்து வாசவனென்னும் பேர்கொண்ட மல் லனைத் தங்கள் வாசலி லிருந்தமடைத்தொழில் மல்லன் நாசகால நமன்போ லெதிர்த்துக் கொன்றுவிட்டதைக் குறித்துச் சந்தோஷங் கொண்டாடி, நேற்றிறத்த பழைய மல்லரைக் குறித்து இரக்க மடைந்திருந்தார்கள். அன்றுமுதலாகச் சுயம்பாகியாகிய பலாயன னைப் பார்க்குந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ளார்க்கும் மற்றவர்களுக்கும் மகாபீதியும் பயமும் உண்டாயின், அவ்விராட்ராஜனுக்குங் கீசகாதி யர்க்குங்கூட வயிற்றிற் பெருநெருப்புண்டாயிருந்தது.

3. கீ ச க ன் வ தை ச் ச ரு க் க ம்

க ண் ண ன் னு தி

அருமறையைக் சுவர்த்துவிரி மகரவா ரிதியினிற்சென் றன்றொ பூனத் பெருவலிகொள் சோமுகா சுரனாமத் தவுண்ணெமுன் பிறங்கு மீனத் திருவுருக்கொண் டறமாய்த்தம் மறையைபுல கிடைவிரித்துச் சீவர்தம்மைப் பொருவிலரு ளிற்புரந்து புயங்கமீ தறிதுயில்கொள் புனித போற்றி.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இவ்வாறு பஞ்சபாண் டவரும் பாஞ்சாலியும்வித்தியாசம் மின்றிப் பத்துமாதங்கள் கழித்து, மற்றநாட்களையுந் தொலைக்கவேண்டுமென்று ஒருநாளை ஒரு யுகம் போற்போக்கி, யாதினாலுஞ் சோர்வடையாமலும் தேகசுகம் பாராம லும் தங்கள் வன்மையைப் பிறருக்குக் காட்டாமலும் ஒரு மார்க்க

மாகக்காலங்கழித்தார்கள். அப்படி வருநாளில் ஒருநாள் சுதக்ஷணையுடன் பிறந்த நூற்றுநாலுபேருக்கு மூத்தவனும், விராடராஜனுக்கு மைத்துனனும், அவன் படைக் கதிபதியும் காமனைப் பழிக்குங் கார்தியும் அளவிடப்படாத ஆண்மைபு டையவனாகிய கீசகராஜன் தன் சகோதரியான சுதக்ஷணாதேவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்று வந்து, அந்தப்புரத்திற் புழுத்து, சிலம்பு புலம்பும் அவள் சீரடியிற் பணிந்து, கன்னமதம் கல்பாலமதம் பீஜமதம் என்னுமும்மதம்பொழியும் வாரணம்போற் றணிந்து சிலநேரம் வரையிலும் பேசியிருந்து, செலவுபெற்றுச் சங்கராவனத்தின் வழியாய் வந்தான். அவன் வரும்போது பாண்டவர்களின் தேவியாகிய விரதசாரணியானவள் சோடச கலைகள் நிறைந்த மதிமுகம் வெயர்க்கச் சொருபவுலாசமும் இந்திர தனுசை ஒத்த புருவவிலாசமும் பிரகாசிக்க, நூலிழை போன்ற இடை துவள அன்னந்தையும், வன்னவுடையும் உடையவளாய் ஆடகலோகத் திறைவனாகிய தேவேந்திரனது நந்தவனத்திற்கொப்பாகிய அந்தப்புரத் தோட்டத்திற் சுகந்தபரிமள மிகுந்த புட்பங்கள் பறித்துக்கொண் டிருந்தான். அவள் சாயல் கண்டு இளமயிலாட, குரலோசைகேட்டுக் குயிலிசைபாட, அளிமொழிக்கிடைந்து கிளியினம் வாட, அடிப்புறவடிக்கு ஆமையொளிக்க, பொன்னொளி பார்த்து மின்னல் நெளிக்க விளங்கிய அவ்வணங்கைக் கீசகன் கண்டான்.

கீசகன் விரதசாரணியைக் கண்டு மோகித்தல்.

அப்போது செயற்கையழகின்றி இயற்கையழகுபெற்ற அப்பாவையைக் கண்ட கீசகன் ஆசை மேற்கொண்டு, மோகசோக மூச்சுமேலிட்டு, காமன்கணையாற் கலக்கப்பட்டு, “ஆ! ஆ! இப்படிப்பட்ட பெண்ணை இதுவரையிலுங் கண்டிலேன். இவ்விலக மயங்குவந்த மாயையோ? சும்மாவிருப்பவர்கீழ் தொடுக்கு மோகனாஸ்திரமோ? திக்குப்பாலகருக்குச் சொக்குப்பொடியோ? பிரம்மா அமைத்த பெரு விசித்திரமோ? கம்மியன் செதுக்கிய கனகசித்திரமோ? அம்மாயாதொன்று மறிகிலேன்! ஏதொன்றுந் தெரிகிலேன்! தெய்வப் பெண்ணோ? தேவரம்பையோ? கந்தர்வார்மானோ? கனவிஞ்சையர் தேனோ? இவள் யாரோ?” என்று ஐயங்கொண்டு, அவள் அண்டையில் வந்து, இருகண்ணிமைக்குத் தன்மையாற் றுணிந்து காழுகி, சிந்தை வருந்தி நைந்து, நினைந்து நினைந்து மையலால் வெந்து, வாடி வதங்கி, மானம் மகிழ்ச்சி பெருமை புகழ்ச்சி யாவும்

மறந்து, ஐம்புலனும் புரண்டு, அறிவு மருண்டு, “ஓ மோகப்பயிருக் காதாரமாகிய வித்தே! நேசப்பெண்ணரசே! உன்சரித்திரத்தை இன்னவிதமெனக் கோளாத் தரித்திரனா யிருக்கின்றேன். நீ யாரோ? எவ்விட மிருப்பதுவோ? உன்னாயக நெங்கே? நீ என்ன காரிய மாக இங்கே வந்தாய்? உன் பெய ரென்ன? உன்மேல் மிகப் பரிவுற்ற என்பேரில் தயைபுரிந்து சொல்லாயோ?” என்று பலவிதத்திலுங் கேட்டான். இப்படியெல்லாங்கேட்டதற்கு ஓர் உத்தரமுஞ் சொல் லாம விருந்த சித்திரப்பாவையைப் போன்ற செல்வியைக் கீசகன் மீண்டும் பார்த்து, “ஓ பெண்ணரசீ, நான் உனக்கோர் பொருளாகத் தோன்றவில்லையோ? என் சொல் உன் செவிக் கேறவில்லையோ? நான் படுத்துயர் நீ அறியாததோ? உன் காதென்ன கருங்கல்லோ? உன் கருத்தென்ன மகாகடிதோ? உன் ஈனை வென்ன பெரும் இரும்போ? உன் நெஞ்சென்ன உருக்கெழுதோ? என்னிடம் வார்த் தையாடினால் உன் வாய்முத்து சிந்துமோ? ஆபத்து நீக்காவிட்டாற் பாபத்திற் கிடமல்லவோ? என்பேரிற் கோபத்தை வைக்காதே! நான் கொண்ட சோபத்தைத் தீர்த்தாள். ஓ சோலைக்கண்ணுறையு ம் வாலைப்பருவக் குயிலே, நான் ஆலைக்கண்ணுறையுஞ் சோலைக் கரும்பானேன். ஐயோ, என் மனமகிழ்ச் சற்று வசனியாயோ?” என்று பலவாறு பிதற்றியவனாய், அவ்விரதசாரணி பக்கத்தில் தங்கிய பாங்கியரை நோக்கி, “அடி தாதியரே இந்தப் பெண்பெருமாள் யாரடி? இவளுக் கென்ன பேரடி? இவ ளெந்த வூரடி? இதுவரை யிலும் நான் அறியேனடி? நீங்களாவது சொல்லுங்களடி?” என்று கேட்டான். அவர்க ளவனுக்குப் பயந்து, “ஐயா, இந்த வண்ணமகள் உங்கள் தமக்கையாரிடத்திற் பத்துமாதமாய் வேலைக் கமர்ந் திருக்கிறாள்” என்றார்கள். அந்த வாசகங் கேட்ட கீசகன் ஊழியஞ் செய்ய வந்தவள்தானே யென்று இலேசாக ஈனைத்து, காமத்திப் பெருக்காற் கருகி யுருகி, நாணங்கொண் டொடுங்கி முகங் கோணி முன்னின்ற விரதசாரணியின் பாதத்தில் வீழ்ந்து, “ஓ என் னாவியே, நான் மகா பாபியே, என்னைக் கொல்லுவது உன் ஆசை வசநாவியே. ஆதலால் வசந்தகால வண்டைப்போல் உன் வாய் மலரிற் சுரக்குந் தேனை யுண்டு, பிர்மாநந்தங்கொண்டு மேன்மை பெற விரும்புகின்றேன். உனக்குண்டாகிய அழகும், அந்த அழகுக் கேற்ற பருவமும், அப்பருவத்துக் குரிய வருவமும் அவ்வுருவத்திற் கிசைந்த காந்தியும், அக்காந்திக்குத் தக்க சாந்தியு முண்டாயிருந்

தும் உனக்குத் தகுந்த நாயகனில்லாமையால் உன் காலம் அநியாயமாய் அகன்றுபோகின்றதே. ஐயோ! ஒ அஞ்சுகமே, இவ்வுலகின்கண் பெண்ணாகப் பிறந்தவர்கள் உன் அழகைக் கண்டு பின் தொடரவேண்டுமே! அலங்கார மென்பன வெல்லாம் உனது அலங்காரத்தைக் கண்டு அலறவேண்டுமே! இவ்வளவு நிறைவுற்றிருக்குமுனக்கு மெனக்கும் என்ன குறைவு? நாம் பேசிக் குலாவிக் கூடுவதே யுறவு. உனக்கு வேண்டுவதான நவரத்தினுபரணங்களும்-கட்டுவர்க்கங்களும் பட்டுவர்க்கங்மளும் பொன் பாத்திரங்களும் இன்னுமுள்ள பொருள்களுந் தருகிறேன். நித்தியம் உன்னுத்தரவின்படி நடக்கிறேன். மற்றொருவர் முகத்தை நோக்கிலேன். சத்தியம் பண்ணித் தருகிறேன். சற்றேனு மனமிரங்கவேண்டுந் தையலே” என்று எத்தனையோகோடி உபசார வார்த்தைகள் சொன்னான்.

கீசகனுக்கு விரதசாரணி புத்திகூறிக் கடிதல்

அத்தனை மொழிகளுக்கும் எள்ளத்தனை பேச்சும் பேசாமல் ஒரு மரத்தினோரமாய் மறைத்திருந்து, “ஆ! கீசகா! பாவமாகிய மூட்டையையும் பழிப்பாகிய கேட்டையும் பாசப்பெருங் கோட்டையையும் ஏன் கட்டித் துள்ளுகிறாய்? ஏழைப்பெண் பாவத்தை ஏன் கொட்டிக் கொள்ளுகிறாய்? இம்மைப்பயனை ஏன் ஒழிக்கிறாய்? மறுமைப்பயனை ஏன் அழிக்கிறாய்? இம்மை மறுமை யிரண்டையும் யோசிக்கவில்லையோ? ஏதோ விபரீதமாய் நினைத்த இந்த வீண் நினைப்பை யின்னு மாற்ற வில்லையோ? ஐயோ! இஃதுனக் கெந்நாளுந்தொல்லையிக்குடிப் பிறப்பையும் போற்றிலை. நாடாத காரியங்களை நாடுகிறாய். வீணாகிய சொற்களைச் சொல்லுகிறாய்! அந்தோ! இந்தப் பேச்சு உன்னுட னற்றுப்போகிறதா யிருக்கவில்லையே! அநேக மன்னரும் வெகுவாகிய ஆத்மகோடிகளும் வந் தொதுங்குகின்ற சந்திரவட்டக் குடை நிழலையுடைய விராடராஜனது பெருமைக்கும் அவனது புகழுக்கும் அழிவுதேட ஏற்பட்டாய்போலும் ஒ முடிவு காலத்தைத் தேடிக்கொண்ட மூர்க்கனே! விவேக மற்ற வெறியனே! மன்மதபாணமாகிய நெருப்புக்குப் பயந்து, மகா பதிவிரதைகளின் வயிற்றெரிச்சலாகிய வடவாமுகாக்கினியில் வீழ்ந்து வாழ்நாளழிந்து மாளப்போகிறாய்! அடாபாவி! சிறந்த மரபிற் பிறந்தவர்கள் தங்களுடைய உடலழிந்தாலும், உடலிற் பொருந்திய உயிரொழிந்தாலும் பிறர் மனைவியையும், பிறர் பொருளையும், விரும்பமாட்டார்களே!

வாய்புழுக்க வசைமொழி வசனிக்கார்களே! நொய்ய வுரையார்களே! நோவக் கண் பாரார்களே! அவர்களையன்றோ மிக்கோரென்று துதித்தும், தக்கோரென்று மதித்தும், சாஸ்திரங்களிற் பேசியிருப்பது? நீ இழிந்த பிறப்புள்ள ஈனனாகையால் தூர்ப்பாஷைகளை யேறக்குறையப் பேசினாய். அவைகளையெல்லாஞ் சுதக்ஷணையைப்பற்றி மனம்பொறுத்தேன். அந்தமட்டும் உன் தூர்ப்புத்தியை விலக்கி நற்புத்தியைத் துலக்கினால், தொல்லுலகி லின்னுஞ் சிலநா ளிருந்து வாழ்வாய். இல்லாவிட்டால் எமலோகஞ் சேர்ந்து நரகத்துள்ளாழ்வாய். என்னை நீ யாரென்று நினைத்தாய். தேவபுருஷர்களாகிய ஐவருடைய காவலி லிருக்கின்றவள். அந்தத் தேவர்களுக்கு முனக்கு மிருக்கிற பேதத்தை யோசித்துப்பார். உனது நடத்தையை இது வரையிலு மவர்க ளறியார்கள்போலு மிருக்கின்றது. அவர்களி லொருவனாகிய வீரபோஜ னென்னு மேலோ னறிந்தானாகிற் கண்மூடித் திறப்பதற்குமுன் உன்னுடலை மண்மூடிப் போகச்செய்வான். உன்னுயிர் விண்ணுலகடையும்! அடா காலாந்தகா” என்று காமவேதைகொண்ட கயவனுக் கெதிரில் நாமம் வேறுகொண்ட நாயகி பேசினாள்.

கீசகன் விரதசாரணிக்குத் தன் பராக்கிரமங் கூறிப் பிரதாபித்தல்

இவ்வளவு சொல்லியும் அந்த நாசகாலனாகிய கீசகனுக்கு ஆசைநோ யதிகரித்து, சிறிதுங் கூசுதலற்று அவ்வண்ணப் பெண்ணை நோக்கி, “உன்னைப் பார்த்த கண்ணுக்கு மற்றொரு பெண்ணைப் பார்க்க எனக் கெண்ண மில்லையே! ஒ என்னிரு கண்மணியே! அதற்கிசைந்த கண்மணியே! அம்மணியி னொளியே! அவ்வொளியிடத்தின் வெளியே! இந்திரலோகத்திற் கொப்பாகச் சந்திரமண்டலத்திற் கப்பா லளாவிய என்மாளிகையைத் தருகிறேன். அம்மாளிகை நிறைந்த சாளிகையைத் தருகிறேன். சகல வதுபவ வதிகாரமுந் தருகிறேன். நான் உனக் கேவல் செய்ய வருகிறேன். என்னை நீ நிஷ்டரஞ் சொல்லாமல் என்னிஷ்ட தெய்வம்போ லாண்டருளும். ஒ ஆடகலோகத் தமுதம்போன்ற ஆரணங்கே! உனது அன்புள்ள கருணைப்பார்வையால் எனக்கு விபரீதத்தை விளைத்த காமப்பேயை யோட்டிவிடு. நான் கடைத்தேறும்படி தேற்றிவிடு. கலவி யமளியி லேற்றிவிடு. உனது சிறுநகை நிலவினால் என் புத்தி மருண்ட மோகவிருளைப் பிரகாசிக்கப்பண்ணு. என்னைத் தடுத்தாட் கொள். சரணஞ் சரணம்! அபய மபயம்! ஒ பெண்ணுயகச் செல்

வமே! இவ்விதமாக வணங்குகிற வென்னை இன்னொன்றை நறிந்து கொள். இந்திரன் முதல் யாவரையும் தந்திரத்திற் றயிக்குஞ் சுதந்தர முடைய நான், திரிபுவனஞ் சேர்ந் தெதிர்த்தாலும் அபஜய மடைய மாட்டேன். இளமைப் பருவத்தில் மாரன். வளமைச்செல்வத்திற் குபேரன். கல்வியிற் சேடன். நன்மைக்கு வந்தவன். நான் உன் தன்மைக்குத் தகுந்தவன். இந்த மச்சதேசத்தில் நான் வைத்தது பிச்சை. இந்த நாட்டரசனான விராட்டனை மேன்மையா யெண்ணாதே. இவனென் தமக்கைப் புருஷனாகையாலும், சிங்காசனத்தி லேறி யிருப்பதற்கு எனக்குச் சாவகாச மில்லாமையாலும், இவனை இவ் விடத்திற்கு முடிசூட்டி நிலைநாட்டி ஆள்காட்டிபோல் வைத்திருக் கின்றேன். இவனால் ஒன்று மில்லை. எல்லா மென்னா ளிருக்கின்றது. என் பெயர் சொன்னால் மராடமுதலிய கர்நாடகமு நடுங்கும். ஆத லால் நான் இவனை மதிப்பது மில்லை, துதிப்பது மில்லை. என் மகி மையை நீர் நன்றாய் விசாரிக்கவுமில்லை.

ஓ பெண்கள் பெருமாட்டி, உனக்கு எது வேண்டியிருந்தாலும், நீ யெப்படி நடத்த வேண்டுவதானாலும், உனது சொற்படிக்கெல்லா முடிக்கக் காத்திருக்கிறேன். என் பெண்சாதிமார்களும் உனக் கேவல் செய்யப் பார்த்திருக்கின்றேன். நீ வண்ணப்பெண்ணென் னுஞ் சின்னத்தொழிலை விடுத்து, என்னை யடுத்து மேன்மையா யிரு. நீ எனக்கு வசப்படுவாயானால், விருஷபத் துவஜராகிய திரிநேத்திர தாரியை, பார்வதிபங்கரை, என் பரமேட்டியான பரமசிவத்தைப் பூசித்துப் பிரமோற்சவம் பண்ணிவைக்கிறேன். யான் இதுவரை யிலும் பண்ணிய புண்ணியங்களை யுனக்கே தத்தஞ் செய்கிறேன். உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் முனக்கே யொப்புவிக்கிறேன். உனதாசையால் மோசம்பேர்கிறேன். நான் மெத்தப் பெரிய மனி தன். மகாமேன்மையுற வாழ்ந்தேன். ஆதரவற் றலைந்தேன். ஆசை வலையா லுலைந்தேன். ஐயோ! அறிவுந் தொலைந்தேன். நீ என்னு யிர்க் குறுதியாகிய தெப்பம்போற் கைகொடுத்துக் கரையேற்ற வேண்டும்! ஓ கலா நிதியே! ஓ நிலாமதியே! ஓ ஜீவசஞ்சவியே! ஓ தேவவரப்பிரசாதமே! ஓ கருணைப்பிரவாகமே! ஓ கார்த்திப்பிர வாகமே! என்னை யித்தருணங் கைவிடாமற் காப்பாயானால், உனக்கு மேலான புண்ணியமுண்டு. இனி நானென்ன செய்வேன்? உனது சித்த மென் பாக்கியம். தருமத்தை யெண்ணித் தயவு பண்ணி இனி என்னை இரட்சிக்கவேண்டும். என் மனமோ பதைபதைக்

கின்றது. என்னுடலோ துடிதுடிக்கின்றது. என் பொறி புலன்களோ கலங்குகின்றது. என் புத்திமதிகளோ விலகுகின்றது. நான் பிழைத்த பிழைப்போ வீணாய் போயிற்று. நான் உழைத்த உழைப்போ பிறர்க்கு கைப்புண்டாயிற்று. உள்ள முருகுது, உடல் கருகுது, உயிரு மலையது, உரையுங் குழறுது, ஆ! ஆ! பெண் தெய்வமே! உனது அபவிர்த்தப்பாதம் நம்பினேன், நம்பினேன், முக்காலும் நம்பினேன்” என்று வெம்பி வீழ்ந்து, அந்த விரதசாரணியின் காலடிப் பொடியில் இவன் தலைமுடி படுப்படி தாழ்ந்து கண்டபடி பிதற்றினான்.

கீசகனுக்கு விரதசாரணி சில நீதியுந் தன்னால் நேரு

முபாதியுங் கூறி நிந்தித்தல்

அப்பொழுது வண்டுமொய்க்குங் கூந்தல் விரிந்த மாதரசி கை நெரித்து, முகத்திற் கடுமைகாட்டி, “அடா கொலைப்பாதகா! அநாசார முடையவனே! உத்தம ஜாதியிற் பிறத்தும், உயர்வாழ்க்கையி லிருந்தும், யோசிக்காமற் போனாயே! பாத்திரமில்லாத சூத்திர சாதியாயும், இராஜஸ்திரீகளுக்குப் பணிவிடை செய்பவளாயும், இருக்கிற என்பேரி லாசைப்பட்டு மோசம்போய்ப் பேசுவது உனக்கு நாச காலமல்லவோ? அடா ஏழையாகிய எனக்குக் கொடுக்கிறேனென் கிற செல்வங்களை உன் குலத்துக்குரிய பெண்களுக்குக் கொடுத்து, அக்கினி சாட்சியாக அவர்களைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்டு கலந்துண்டு அழகா யிருக்கலாமே! அவர்கள் சுகத்தை விட்டுவிட்டு வயிறுவளர்க்க வந்து மாறுவேஷங்கொண்டு, தலையும் பம்பை உடையுங் கந்தைஆகிய இக்கோலமான என்னை விரும்பி ஏன் ஆசை கொண்டாய்? அடா வீணாசை கொண்ட வெம்பாதகா, ஓமகுண்டத் தழுதென்று உன்னுமற் கலங்குகிறாய். உயர்ந்த பொருளுக்குத் தளர்த்து ஆசைப்படுகிறாய். அடா துன்மார்க்கனே! புத்திமானாகிய ஒருவன் தான் மணம்புரிந்த மனைவியைத் தனியே விட்டு அந்நிய ஸ்திரீகளை நாடி, அவர்கள் காலடியில் வாடிக்கிடப்பது அழகல்லவே; அக்கினி சாட்சியாகச் செய்த சத்தியந் தப்பினவர்களுக்கு இம்மையி ல் வாழ்வு மாறும். மறுமையில் நரக மீறும். எப்பிறப்பிலும் பழியும் பாவமும் அபகீர்த்தியு மேறும். ஐயோ! நான் சொல்லு வதைக் கேள். மறுமாதர்மேல் மையல் கொள்ளுவது அபாயம். அம்மையலால் விளைவது அபாயம். எந்த வேளையும் அச்சமும் துன்பமும் சேரும். இதுவோ தொல்லை. இன்பமோ இல்லை. அன்

றியும் பரஸ்திரீகள் தங்களை விரும்பிய நாயகனுடைய சுயதுக்கத் திற்கு உரியராக மாட்டார்கள். அதேனெனில், தங்களைச் சேர்ந்த சோரநாயக னிறந்தால், அவனுக்குக் கருமக்கிரியை முதலாகிய சிராத்தங்கள் செய்ய அதிகாரமில்லை. அவள் கருப்பங்கொண்டு பெற்ற பிள்ளையுந் தந்தைவழிக் கிசைந்த கருமச்சடங்குகளைச் செய்யவொண்ணாது. அந்தப் பிள்ளையினால் வம்ச விருத்தியு மாகாது. ஒருவேளை வம்சவிருத்தியானால் தந்தைகுலம் நசித்துப் போம். அபிமானத்தால் வந்த அந்த மைத்தன் தலையெடுத்து மேம்பாட்டையான். அவன் எவ்வளவு செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், எருமைச்சாணம் எக்ஞயத்திற் காகா தென்பதுபோலாம். குலத்திற் கொண்டவள் குரங்கானாலுங் குறைசொல்லுதற் கிடமிராது. வேத விதியும் நீதிமுறையும் பிசகாது. திதி முதலிய பிதிர்க்கடனுக்கும் அதிகாரியாவான்.

அடா மூடனே, இவைகளை யெல்லாம் ஒதி யுணர்ந்த கோத்திரத்தானாகிய நீ, ஜாதியிழிந்தவன்போல் அதர்மத்திற் குடன்பட வேண்டாம். என்னை நாடுவதும், இஷ்டமாகத் தேடுவதும், உன் குலத்திற் குரிமையல்லவே! மூடவனுக்குக் கொம்புத்தேன் எட்டுமா? மூடனுக்கு என் அன்புதான் கிட்டுமா? ஓ மூர்க்கனே! நானொரு விரதம் பற்றி இவ்விடத்தில் வந்திருக்கிறேன். என் பேர் விரத சாரணி. நீ தப்புநினைப்புக் கொள்ளாதே. சாக நினைத்துத் துள்ளாதே. பூர்வத்தில் ஸீதையை யெடுத்துப்போய்ச் சிறையில் வைத்து, உண்ணாமல் தின்னாமல் ஊரம்பலமாகி, புத்திரமித்திர பௌத்திராதியுடன் நிர்மூலமாய்ப்போன இராவணன் சரித்திரத் தைக் கேட்டிலையோ? உனக்கும் அதே கதி. உருள வந்ததே தலை விதி. நீ என்ன செய்வாய்? என்னைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்ட கந்தர்வர் ஐவர். அவர்கள் மகாபராக்கிரமசாலிகள். என் விஷயத்தில் தீங்கு செய்பவர்களுடைய தலைகள் பனங்காயைப்போல் உருண்ட லைய, ஒங்கிய விற்பிடித்திருக்கின்றார்கள். இந்த இரகசியத்தை நானு னக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆகிலும் விராடன்பத் தினியாகிய சுதக்ஷணையை யடுத்து அவள் அன்னம் புசித்து வரு கின்றமையினால், நன்றி குன்றாமற் சொன்னேன். ‘கெடுவாய், கெடு நினையாதே’ என்றால் ‘இன்னமுங் கெடுவேன் பந்தயமென்ன’ என் பதுபோல் என்னை விரும்பி மேன்மேலுஞ் சின்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய். தூர்ப்புத்தியை விட்டுவிடு. வாய்க்கடங்காப் பிடிபிடித்து

மண்டையுடைத்து மடியாதே. என்னண்டை யடைத்து துடியாதே. என்னுடன் பேசுவதற்குத் தெய்வலோகத்தாருர் திடுக்கிடுவார்கள். அப்படியிருக்க, நீ பயமில்லாமற் பேசினாய். அடாபாவி! எனக்குரிய கந்தர்வர் இப்பொழுது இந்நகரத்தி லிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு விரோதிக ளில்லை. சில சமயத்தில் விரோதியானவர்கள் ஆகாயத் திற் பதுங்கினாலும், அலைகடல் மூழ்கி யொதுங்கினாலும், பாதலத் தில் மறைந்தாலும், பூதலத்தி லுறைந்தாலும், திக்குப் பாலகரு டைய பேருதவி பெற்றாலும், நவக்கிரகங்களின் நன்மை யுற்றாலும், ஹரிஹரப் பிரமாதிகளானபோதிலும், அவர்க ளுடிரையழிக்காமல் விடார்கள். ஆகையால், நீ என்னிமித்தம் உன் இனத்தாருடன் மடியவேண்டாம். காமபாசத்தினற் கொழுத்து ஏமபாசத்தை யிழுத்துக் கழுத்தில் மாட்டிக்கொள்ளக் கருதுவானேன்? அப்பாற் கண்ணீர் சொரிந்து கலங்குவானேன்? எரியும் நெருப்பை எடுத்து முடிவானேன்? கரிய விஷத்தைக் கண்டு குடிப்பானேன்? தன் பல மும் எதிர்பலமும் எண்ணாமல் தவிக்கின்றனையே! அடா சண்டாளா! அப் பால் அகன்று போடா! உன் மனதில் என்னை பெரு நெருப்பென்று நினையடா! என்னைக் கண்டால் அண்டக்கூடாத ஆலகாலமு மஞ்சுமடா! என்னை வினைத்தால் யமனு மொடுங்கி யடங் குவானடா!” என்று கெட்டியாய்க் கூவி யெட்டி நடந்தாள்.

விரதசாரணி சுதக்ஷணையிடஞ் சேன்று கீசகன்சேயல் கூற, அவள் சமாதானஞ் செய்ய, அங்கு மவன் வந்து பீடித்தல்

இவ்வாறு அட்டதிக்கும் ஜயஸ்தம்ப நாட்டிய பட்டாபிஷேகப் பாண்டவர்களின் தேவியால் ஏசப்பட்ட கீசகன், திடுக்கிட்டுச் சோர்ந்து, அவளை யடுத்துப் பின்சென்று, கையால் தடுத்து முன் னின்ற, “ஆ! ஹா! என் ஆசைக்கனியே! உனக்குரிய கந்தர்வரால் என்னுயிர் போயினும் போகட்டும். என் எண்ணங் கைகூடி னாலுங் கூடட்டும், உனது கருணைப் பார்வை, என்மேல் நீளட்டும். நீ வேண்டுமென்று நினைத்தால் என்னையுங் காத்து, உன்னை யு மீட்டுக்கொள்ளலாம். அப்பா லுனது சித்தம், எனது பாக்கியம்” என்று கூறினான். அக்காலையில் வடிவேற்கண் படைத்த வண்ணப் பெண்ணானவள் வாய் வரண்டு கோபங்கொண்டு, “இனி இந்தப் பாதகனுக் கெதிரில் நிற்கப்படாதென்று தூதுளங்கனி போன்ற வாயும் முத்துப்போன்ற பல்வரிசையுமுடைய சுதக்ஷண தேவிக்கு எதிரோடி, நடுங்கிய தேகமும் ஒடுங்கிய யுயிருமாய்,

குருச்சந்திரயோகத்திற் பொழியுமழைபோற் கண்ணீர்விட்டு ஆரூத் துயருடன் தேம்பித் தீதம்பி “ஓ கநங்கோபக் கண்ணீரையுடைய பட் டத்து யானைமேற் பவனிவரும் பார்த்திபன் பத்தியாகிய தாயே! நமது பூந்தோட்டத்திற் புட்பம் பறித்துக்கொண்டு திரும்பி வரும் போது வீரகண்டைதறித்த உமது தம்பியானவன் சொல்லாத வார்த்தைகளைப்பலவாகச் சொல்லி, பொல்லாத எண்ணங்கொண்டு என்னைத் துரத்தினான். ஐயோ உம்மிடத்தில் நான் ஊழியஞ்செய்ய வரும்போது, நான் கொண்டிருக்கும் விரதமும், எனக்குக் கந்தர்வ ரைவரா லுண்டாயிருக்குங் காவலும், என்னை யிச்சித்தவர்கட் குண்டாகும் இக்கட்டும், இன்னவித மென்று உமக் குறுதியாகச் சொல்லி யிருந்தேனே; இப்போது வீணாய் வாணாழியவழிதேடிக் கொண்ட உமது சகோதரனுக்குப் புத்திமதிகள் போதித்து, சாச சல்லாப சுரதலிலைகளைச் செய்புந் தாசிகளை யழைத்துவந்து, அவன் தலைக்கேறிய காமத்தைத் தணித்துவையும். சத்தியந் தப்பாமற் புத்தியா யிருக்கச்செய்யும். உத்தமியாகிய நீர் முன் ஜாக்கிரதைபடாமற்போனால், என் ஜாக்கிரதையில் நான் முந்தி யிருப்பேன். அதனா லவனுயிர் கித்திப்போய்விடும். இந்தச் சொல்லை யுண்மையாய் நம்பும், என்பேரிற் குற்றமில்லை. முக்கா லுஞ் சொன்னேன். சொன்னேன். சொன்னேன்.” என்று கூறினள்.

இப்படி வையகம் புகழுந் தைய லுரைத்த சங்கதியைக் கேட்ட சுதக்ஷணையானவள் கையை நெரித்து, வயிற்றைப் பிசைந்து, சந் திரபிம்ப முகமலர்ச்சி தளர்ந்து, கேகய பட்சிபோற் கொஞ்சிப் பேசு கின்ற சொல்லுங் குழறி, மயிலுக் கொப்பான சாயலு மாறி, அன் னம் போன்ற நடையு மயர்ந்து, கோடையிடியைக் கேட்ட பாம் பென வொடுங்கி, பசிலைக் கொடிபோல வாடி வதங்கி, வெதும்பி விம்மி வியர்த்து, வண்ணமாமகளை யணைத்து, கண்ணீர் துடைத்து, “அம்மா வாறும். கிருபைக்கண் பாரும். என்னருகி லுட்காரும். அவன் கெட்டான் கொடிய துஷ்டன். உம்மை தொட்டானா? அதற்காக நீர் பயப்படவேண்டாம். அந்தமட்டும் பாவிகையில் அகப்படாமல் தப்பி வந்துவிட்டதே நான் செய்த பாக்கியம்” என்று அருமை பாராட்டி, அந்த அழகியசீமாட்டி விரதசாரணியின் மனந் தேறும்படி சில பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது முன்னந் துரத்திக்கொண்டுவந்த காமாட்டியாகிய கீசகனுனவன் பணிப்பெண்

ஞகிய அம்மாவினியைப் பார்த்து, சுதக்ஷணையைப் பணிந்து, “அம்மா, உம்மிடத்திற் பிரியமாய்ப் பணிசெய்ய வந்திருக்கிற இந்த வண்ணப்பெண்ணால் என்னுடைய போவது திண்ணம். எனக்கு நேரிட்டசோபத்தை நீக்கி, ஆபத்தைக் காத்து, உமது கோபத்தை மாற்றவேண்டும். அன்னையே, நமது பூத்தோட்டத்தில் இவளைக் கண்டேன், மையல் கொண்டேன். இந்தச் சீதேவி காவில் வீழ்ந்தேன். உடனே இவள் என்னை ஆதரிக்காமல், ‘சீச்சி மூதேவி’ என்று முகத் தாலடித்து விடவிடத்துப் பேசினாள். படபடத்தேசினாள். இவளுக்கு நாயகர் ஐந்து கந்தர்வரென்றும், அவர்கள் அந்தகற் கந்தக ரென்றுங் கேள்வி. அவ்வந்தகற்கு அந்தகர்க்கு அந்தகன் நானென்று உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்ற தல்லவா? அப்படியே யிருக்கட்டும். நான் இவளை அடைந்து இவளுக்குச் சொந்தமான அக் கந்தர்வர் கையால் இறந்துபோனாலுஞ் சுகிர்த முண்டி. இவளை யடையாவிடில் எப்படியும் நான் யமலோகஞ் சேருவேன். நான் இறந்தால் உமது புருஷனுடைய இராஜாங்க முழுவதும் பறக்கும்; பகைஞர்கள் மேலிடுவார்கள். பார்த்தோருக்குக் கேலியாம். என்னுடன் பிரதத உமது தாலிக்கு நித்தியகண்டஞ் சம்பவிக்கும். ஆகையால், நீர் இவளுக்குத் தெரியப்படச் சொல்லி என்னுடன் இணங்கி வாழச் செய்வீரானால், உமது மங்கிலியர் தீர்க்கமங்கிலிய மாம். நல்ல செல்வங்களை யதுபவிக்கலாம். இந்த விராடராஜனது அரசாக்கிக்குத் தாழ்ச்சி வராதது. நான் இப்போது இவ்விரதசாரணி மேற் கொண்டிருக்கிற மோகதாபத்திற்கு முடிவு என்னுடையேயன்றி வேறில்லை. இவளைக் கண்டதுமுதல் எனக்கு மற்றோர் விவகாரத்திலும், மற்றோர் விநோதத்திலும் மனஞ் சிறிதுஞ் செல்வ தில்லை. ஆதலால், நான் இன்னுஞ் சிலநாளாக் கிருக்கும்படி கிருபை செய்தருளுஞ் சகோதரியே” என்று சுதக்ஷணை பாதத்தைத் தொழுதான்.

சுதக்ஷணை கீசகனைச் சினந்து கண்டிக்க, அவன் அவட்குச் சில நயபயங் காட்டிக் கேஞ்சுதல்

இவ்வாறு மிகுந்த வணக்கமாகப் பணிந்து வேண்டிக்கொண்ட கீசகன் முகத்தை நெருப்பைப்போற் பார்த்து, அவனுக் கிடங்கொடுக்காமல் அதட்டி, ‘ஆமடா’ என்று கறுவி, “அடா தோஷி! என்ன பேச்சு சொன்னாய்? அடாபாவி! ஹரி! ஹரி!” என்று இரண்டு தாளையும் பொத்திக்கொண்டு, “மானம் பெரிதென்று மதித்தவ

ருக்குப் பிராணன் துரும்பென்று மதியூகிக ளெண்ணுவார்கள். புத் தியினர்களோ பிராணனைப் பொருளாக கீனைத்து மானங்செட வயிறு வளர்த்து, அப்பிராணனைச் சிலநாளில் இழந்துவிட்டு, மண்ணுள்ள வரைக்கும் வசையினி லழிந்து, விண்ணுள்ளவரைக்கு மிகுநர கிலாழ்ந்து, பல பிறவிக ளெடுத்துத் தாதுமாறு யலைத்து வீறழிந்து சங்கடப் படுவார்கள். ஐயோ! துரோகி! இந்த சைந்திரியானவள் என்னிடத்தில் வரும்பொழுது தனக்கு மானக்கேடு வாராமற் பெற்றதாய்போற் காப்பாற்றவேண்டு மென்றும், தன்னை யாரேனுஞ் சிந்தித்து நிந்திப்பாராகில் அந்திவண்ண நருளாற் றனக்கு நாயகரா கிய கந்தர்வரால் அனர்த்தம் விளையுமென்றும், தானொரு காரணத் தின் பொருட்டுச் சிலநாள் கழிக்க வந்திருப்பதாயும் உனக்கு நான் அடைக்கல மென்றுஞ் சொன்னாள். நானும் அவ்வாறே வாக்குத் தத்தம் பண்ணி, விராடராஜன் முதலிய வேந்தர்களாலும் மற்ற மாந்தர்களாலும் பொல்லாங்கு வரவொட்டாமல், பெண்பழி பெண் தோஷம் பேசவொட்டாமல், இதுவரையிலுங் காப்பாற்றி வந்தேன். அடாதுரோகி! நீ என் கட்டுக்காவலையு மழித்து, என் பெயரையுங் கெடுத்து, எங்களை நடுத்தெருவில் விடுத்து, உனதுயிரை நமனுக்குக் கொடுத்து, விராடராஜனது செங்கோலையுங் கொடுங்கோலாக்கி, நிஷ்டூரத்தாற் கஷ்டப்படு மார்க்கத்தை இலேசாகத் தேடிக்கொண் டாய். அடா தீவினையாளா, இஃது உனக் கழகல்லவே, இஃதோர் அறிவல்லவே! என் சொல்லை நம்பிப் பேசாமற் பேய்விட்டா தம்பி! இந்தப்பெண்ணணங்குக்குக் கண்ணாளராகிய கந்தர்வர்கள் கருடனுக் குங் காற்றுக்கும் மேலான வேகமுள்ளவர்களாம்; வருணனுக்குந் தேவந்திரனுக்கும் மேற்பட்ட வல்லமையுள்ளவர்களாம்; அக்கினி யையுஞ் சூரியனையும் பழிக்குங் காந்தியுடையவர்களாம். அவர்களு டைய கோபாவேசத்திற்கு மூன்றுலோகமுந் தாங்கமாட்டாவாம். இந்த விருத்தாந்தங்களை நான் முன்னதாக யறிந்திருக்கின்றேன். நீ பிழைக்க மனதுள்ளவனாகில், இப்பெண்மேற் கொண்ட மோகத் தைக் கனவிலு நினையாமல் மறந்துவிடு. மறவாவிடில் வீணே கெட் டழிந்து போவாய். ஆ! பழிகாரா!” என்று சுதக்ஷணை கண்டித்துச் சொன்னாள்.

அம்மொழியைக் கேட்ட கீசகன் விந்தையாகச் சிரித்து, சிந்தைநொந் துருத்து, “என் தந்தைக் கொப்பாகிய தமக்கையாரே, என் வல்லமை தெரிந்துந் தெரியாதவர்போற் பேசுகிறீர். அவ்வளவு

பலவான்களாகிய கந்தர்வர் பதினாயிரம்பேர் ஒன்றாகத் திரண்டுவரி
னும், என்னோ டெதிர்த்து என்னைப்பகைத்து வெல்வார்களோ?
நான் ஒருவருக்குப் பயந்தவனோ? அவர்களைப் பஞ்சுபோலடித்து
யமலோக நோக்கப் பறக்க விடுத்து, இவ ளிதழைக் கடித்து, இன்ப
ரசங் குடித்து, என்னெண்ண முடித்து, உம்மெதிரில் நகைத்து
உலாவி விளையாடப்போகின்றேன். என்னைத் துன்பப்பட்டிழப்பா
யென்று சொல்லியது உமது பேதைமதியோ? பெரியவளென்று
பெயர்வைத்துக்கொண்டீரே: போம்: போம்” என்று நொடித்துப்
பின்னுஞ் சொல்லுகிறான். “நல்லதம்மா, அஃதப்படியே யிருக்
கட்டும். நீர் பெண்ணாகப் பிறந்திருந்தும், எனக்குத் தமக்கை யெ
னப் பேர்பெற்றிருந்தும், மனைவாழ்க்கையில் நன்றாய்ச் சிறந்தும்,
பெண்களுக்கு வேண்டிய பிரதான காரியங்களில் ஒன்றாயினு முமக்
குத் தெரியவில்லையே! உலகிலுள்ள பெண்களின் குணதீசயத்தை
யும் அந்தரங்க இரகசியத்தையும் நீர் அறியாமற் பேசினீரே! ஸ்திரீ
களின் சுபாவகுண மென்னவெனில், கைகிறைந்த பொன்னிலுங்
கண்ணிறைந்த கணவனே போதுமென் றெண்ணுவார்கள். அன்றி
யும், பெற்றவனானாலும், கூடப்பிறந்தவனானாலும், தான்பெற்ற
பிள்ளையானாலும், சௌந்தரியமாயிருந்தால் முறைபாராட்டாமல்
மோகங்கொள்ளுவார்கள். அழகிலும், இனியமொழியிலும் பருவத்
திலும் உருவத்திலும் சங்கீத சாகித்தியத்திலும் எல்லாராலு மதிக்
கத்தக்க நாயகன் வாய்த்திருந்தாலும், அப்படிப்பட்டவர்கள்மே
லாசையை விட்டு, அஞ்சிய புருஷர்கள்பேரி லிச்சைப்படுவது பெண்
னுருவாய்த் தோன்றிய பேதையருக் கியற்கை யென்று பெரியோர்
கள் கூறியிருக்கின்றார்கள். அஃதெப்படி யென்றால்,

‘தந்தையாயினும் விழைவிற் றன்னுடனே யொருவயிற்றிற் சார்ந்தா ரேனும்
டைந்தராயினு மிகவும் வனப்புடைய ரெனிலவர்மேன் மடநல் லார்தஞ்
சிந்தைநடந் திடுமதனாற் செய்யமலர்க் கணுவேளிற் செவ்வி வாய்ந்தோன்
பைந்தொடியா ரினிதடரு மகத்தினிடைத் தனிவருதல் பான்மை யன்றே’

என்றும்;

‘ஏந்தெழின் மிக்கா னிளையா னிசைவல்லான்
காந்தையர் கண்கவருங் காட்சியான்—வாய்ந்த
நயனுடை யின்சொல்லான் கேளெளினு மாதர்
கயலார்மே லாகு மனம்’

என்று மிருப்பதால் ஸ்திரீகள் விவஸ்தை யற்றவர்களென்றும், ஸ்திரீகளை நம்பப்படா தென்றுஞ் செப்பியிருக்கின்றார்கள். மேலும்,

‘அத்தி மலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமுங்
கத்துபுனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரோ
கானூர் தெரியற் கடவுளருங் காண்பரோ
மானூர் விழியார் மனம்’

என்னுந் தன்மையால், நீர் இவளுக் கிப்போது நல்ல புத்தி மதியைப் போதித்து, என்னை யடையும்படி செய்யும். இது உமது கடமை” என்று கெஞ்சினான்.

கீசகன் சுதக்ஷணையாற் கடிந்து துரத்தப்பட்டேத் தன் மாளிகை சேன்று விரகநோயாற் றவிக்க தாதிய ருபசரித்தல்

இவ்வாறு கெஞ்சிய கீசகனைச் சுதக்ஷணை நோக்கி, “அடா பஞ்சமாபாதகா, கொஞ்சமேனும் நாணமில்லாமல், பக்கத்திலிருக்கும் பாங்கிப் பெண்களையும் பாராமல், என்னிடத்தில் இந்தப் பேச்சைப் பேசலாம் பேசப்படாதென்றும் யோசிக்காமல், துணிந்து பேசினையன்றோ? நீ என்னகதி யடைவாயோ? எப்பாடு படுவாயோ? சைரந்திரிமேற் கொண்ட மோகாக்கினியில் தனக்குத் தானே வீழ்த்திறக்கின்ற விட்டிற் பூச்சிபோ லாவாயோ? நீயு முன்னைச் சார்ந்தோரும் எவ்வாறாவீர்களோ? பசிக்குப் பனம்பழத் தின்னப் பார்க்காதே: துஷ்ட காரியங்களைத் தொடங்கிக் கெட்டுப்போனவர்கள் கோடாகோடி யுண்டு. அடாமட்டி, என்னுடன் பிறந்தவர்கள் நூற்றைந்து பேரென்னுங் கணக்கு இன்றைக் கொழிந்தது. குட்டாயிருந்த கட்டுந் தளர்ந்தது; காவலழிந்தது; போங்கால மாயிற்று; சாங்காலம் வாய்த்தது. இப்போது உன்னை யிழந்தவ ளாயினேன். இனி என் தலைவா சலை மிதிக்காதே. எனக் கெதிரில் நிற்காதே. நீ செத்தாலும் நான் உன் முகத்தைப் பாரேன். இங்கிமிடத்தி லப்பாற் போடா” என்று அதட்டினான். அப்பொழுது பாவபுண்ணிய மெண்ணிப்பாராத பாவியாகிய கீசகன் கோபமேலிட்டுக் கொதித்து, சோபதாபத் துடன் தன் மாளிகைக்குப் போனான். அப்படிப் போகும்போதே சுரமும் குளிரும் சோம்பலும் ஏம்பலும் தேம்பலும் திகிலுங் கொண்டு, “ஆ! ஆ! பணிப்பெண்ணான பாதகி! என்னைக் கெடுத்தாயே! பாம்பின்வாய்ப் பட்ட தேரையாக்கினையே” என்று

பரிதாபமடைந்து, மூச்சுத் திணறிப் பதைபதைத்தான். பின் மலரணையிற் படுத்து வெம்பினான்.

அவ்வாறு மலரணையிற் படுத்து வெம்பிக்கொண்டிருந்த சீசகனுக்குப் பணிப்பெண்கள் எத்தனையோவித உபசாரம் பண்ணியும் அத்தனையும் அவனுக்கு வெறுப்பாயிருந்ததால், 'ஐயோ! இந்த மலரணை வெதுப்புதே! வாசப்பன்னீர் கொதிக்குதே! சந்தனச் சேறு தணல்போல் தகிக்குதே! பெண்களாகிய நீங்க ளெல்லோரும் ஒன்றாய்ச் சேர்ந்துகொண்டு என்னைப் புண்ணாக்கவோ, அன்றிமண்ணாக்கவோ, வந்தீர்கள்! பாலை நிலத்தின் நெருப்பை மெத்தையென்று பரப்பி வைத்தீர்களே! சிற்றூலவட்டம் பேராலவட்டம் பொன்னாலவட்டம் பூவாலவட்டமென்று விதவிதமாய்ச் சொல்லி வீசுகின்றீர்களே! இந்த ஆலவட்டக்காற்றும், சாளரத்திற் புகுந்து பெரும்புலி போற் பாய்ந்து வருகின்ற தென்றலும், வாசுகி முதலாகிய பாம்புகளின் விஷக்காற்றைப்போல் என்னுடைய முயிரையும் வாட்டுகின்றதே! ஓசைப்பட்ட டொலிப்பதென்ன கடலோ! அந்தக் கடலுக் கென்மே லென்ன அடலோ! இளஞ்சந்திரன் காயுதே! இஃதென்ன வடவைத்தீயின் வாதையோ! கோடைக் காய்ச்சலின் சூரியவேதையோ! இந்த மாலைப்பொழுது வந்ததென்ன காளவிஷக்கறுப்போ! இரவு மூடி யெத்தனேகால மாயிற்றே! பொழுதுவிடியாம லிருக்கும்படி பெண்கள் சபித்துவிட்டார்களே! வண்ணப்பெண் முகச்சாயல் வந்து பாயுதோ! மதிதானெழுந்து காயுதோ! நித்திரை பிடியாதது சித்தப்பிரேமையோ! நெடுமூச் செறிவது மோகச் சிரமையோ! கண்ணெதிர்ப் படுவது கண்ட வாசனையோ! கருத்திற் செல்வது காமவேதனையோ! அல்லது அவள் கடைக்கண் சோதனையோ! அம்மம்மா! அவள் குரலோ குயில்போற் கூவி யேசுவது! அவள் மொழியோ கிளிபோற் றூறிப் பேசுவது! என்னை மோகப்பேய் பிடித்துத் தலைசுற்றி யாட்டுதே! காமசோகபாசங் காலனுருக் கோட்டுதே! அடி தோழிகளே, அங்கே பேசுவதாரடி! பஞ்ச வர்ணக்கிளியோ! கொஞ்சம் பணிப்பெண்ணளியோ! அவ்விடத் திலசைந்து நடப்பது அன்னமோ! இவ்விடத்தி லிசைந்து நடப்பது விரதசாரணியாகிய சொன்னமோ" என்று பலவாறாக அன்றிரவு முழுதும் பிதற்றிக்கொண்டு அவன் பட்டபாடு மற்று யார்படுவார்கள்? ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, இவ்விதமாக விபரீதம் விளைந்த சமயத்தில், ஊழியப்பெண்கள் அனைவருஞ் சேர்ந்து

“ஐயோ! ஈதென்ன அடியாயம்” என்று பயந்து சந்தன பானித குங்கும பங்கஜ பராகங்களைக் கலந்து அவன் தேகத்தில் தெளித்து, தாமரைக்கொழுந்து முத்துச்சரம் வாழைக்குந்து முதலிய சீதளவஸ்துக்களினால் படுக்கைவிரித்துப் பக்குவம் பண்ணினார்கள்! அத்தனையு மவனுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாமல் மெத்த வருத்தப் பட்டு, “ஐயோ! எரியுதே! மேன்பொரியுதே! கண்ணீர் சொரியுதே! கைகால் கரியுதே! கண்க ளிருளுதே! கருத்து மருளுதே! கட்டு விட்டுப் போகுதே தட்டுக்கெட்டு மாறுதே! நாவும் உலர்ந்துதே, நாபியும் வறண்டுதே! செவியு மடைந்துதே! சிரசும் உடைக் குதே” என்று கதறிக்கொண் டிருக்கும்பொழுதே பேச்சடங்கிப் போயிற்று.

கீசகன் மாரணமூர்ச்சை யடையக்கண்ட தாதியர் சுதக்ஷணைபால் முறையிட்டு விரதசாரணியை அனுப்பும்படி பலாத்காரஞ் செய்தல்

அப்போது பக்கத்திலிருந்த பத்தினிமார்களும் பாங்கியரும் பார்த்து, “ஆச்சுது, ஆச்சுது, பெருமூச்சு வாய்ச்சுது, பேச்சும் போச்சுது. பிழைமோச மாச்சுது” என்று காச்சு மூச்செனக் கதறி, இனிமேல் நாம் சும்மாவிருப்பது காரியமல்ல வென்று பதறி, “பாவி படும்பாடு இவ்வண்ண முடிந்ததே” என்று கண்ணீர் விட்டழுது, தெய்வத்தைத் தொழுது, “இவன் நினைத்த நினைப்புப் பழுது, ஆதலால் இது சொற்பமாகப்போகத்தக்கதல்ல” என்று பற்பலவாகப்பேசி, அப்பால் யாவருந் தங்கள் பேரிற் பழிசாராமல் எஜமானிக் கறிக்கையிடவேண்டுமென்று கால்பதற வோடி, இராஜபத் தினியாகிய சுதக்ஷணையைப் பணிந்து, “ஒருலக்கொடியே, தேவரீர் கோபித்துக்கொண்ட கடுமையினாற்கூசாமற்சென்ற சேகராஜன் படுக்கைமேல் வீழ்ந்து, காமத்தீயாற் கருகி, மோகக் காற்றால் மொத் துண்டு, பித்தலும் பித்தற்றலு முடையவராய்ச் சிந்தைவாடி, தியங்கி வருந்தி, தலையெடுக்க மாட்டாமல் தன்னை மறந்து, அரட்டலும் புரட்டலுங்கொண்டு அயர்ந்து போய்விட்டார். எங்களாற்கூடிய மட்டும் உபசாரஞ்செய்து பார்த்தோம். ஏதேது! தேறுவதாய்க் காணோம். இனிக் கரையேறுவாரென்று கனவிலும் நினைக்கவேண்டிய தில்லை. ஆனால் உடன்பிறப் பென்னுங் கருணைபெருகி, அதனால் உமதுள்ள முருகி, ஜிவகாருண்யஞ் செய்ய இரங்குவீராகில், இன்னுஞ் சில நாளைக்குக் கீசகராஜ னிருப்பாரென்று ஒருவாறு எண்ணலாம். அவர் உயிர்பெற்றால் மாத்திரந்தான் விராடநகர்ப் புரிசையும்,

நமது வாழ்க்கையாம் ; வரிசையும் குறைவுபடாமற் கண்டு மகிழலாம்; எங்களைப்போன்ற ஏழைக்குடும்பங்களுங் காலங்கழிக்கலாம். அப்படிக்கில்லாவிட்டால், சீசகருக்கு நேரிட்ட கெடுதெ வெளிப்பட்டவுடனே பகைவர் மேலிடுவார்கள். நானாவித விரோதங்களும் விளையும். அதனால் நமது மச்சராட்டின் வட்டமும், பச்சைக் கொடி நாட்டிய பட்டமும் போம். அப்பா லுங்களை யண்டிய நாங்கள் பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்க நேரிடும். ஓ கொச்சை மொழிமானே, இனிமேல் வினைசெய லெப்படியோ அறியோம்” என்று கையை நெரித்துக் கண்ணீர்விடுத்து, சுதக்ஷணையின் கால் மேற் படுத்துக் கதறிப் பதறி யழுதார்கள்.

அப்படிச் கண்கலங்கிய பாங்கியரைச் சுதக்ஷணை பார்த்து “சங்கதி யென்னடி” என்று கேட்டாள். அப்போது அவ்விடம் நின்ற தோழியர் “அம்மா, பின்னை யொன்று மில்லை. நம்மிடத்து வந்திருக்குங் கருங்குவளைக்கண்ணாடிகய வண்ணப்பெண்ணெனும் நுண்ணிடையானே எப்பாடுபட்டாகிலும் வசப்படுத்திக் கீசகரிடம் அனுப்புவீராகில், அவர் கொண்ட வெறியுங் கடுங் காதற் குறியும், தனக்குத்தானே தணிந்து போய்விடும். போன பிராணனு மீளும்; அவர் மனைவியர்களு மங்கிலியத்தீதா டிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட ஆபத்து எப்பொழுதும் வந்ததில்லை. இப்போது நேரிட்ட இந்தத் தத்துக்குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி நீரே சாந்திசெய்யவேண்டும். ஒ ஏத்திழையே, இந்த வேளை நீர் இரங்காமற்போனால், இப்படிவா இன்னுஞ் சற்று நேரத்திலோ, பொழுது விடியுங் காலத்திலோ, கீசகருயர் போகும்போ லிருக்கின்றது. ஊழியராகிய எங்கள்மேல் தோஷஞ் சொல்லவேண்டாம். எங்களால் உபசரிக்க வேறு வழியு மில்லை” என்று பாங்கிய ருரைத்த பசப்பு வார்த்தையைச் சுதக்ஷணை கேட்டு, “ஓ தோழிமார்களே, ஆசைப் பட்ட பாவியாவது வேறு பெண்கள்மே லாசைப்பட லாகாதா? ஐயோ! மோசம் வந்ததே! கந்தர்வர் காவலி லடங்கிய தெய்வப் பெண்ணை நான் எப்படி வசப்படுத்தி யனுப்புவேன்? அப்படிச் செய்வது நன்மையல்லவே! ஒருவேளை யனுப்பி வைத்தால், மோகாதகனாகிய பாவி மேல்விழுந்து தொந்தரை செய்வானாகில், இந்நாடும் நகரமுங் குலமுங் கோத்திரமும் குடியும் படையும் குன்றிப் போய்விடுமே! நானென்ன செய்வேன்? ஓஎன் சகிமாரே, கெடு வழியற் பிரவேசிக்கலாகாதே! என் மனதிற்குச் சஞ்சலமென்னுந்

தணலை முட்டினீர்களே!” என்று முகத்திலும் வயிற்றிலும் அறைந்துகொண்டு, கலாபமயில்போல லசைத்து கலங்கினாள்.

அப்பொழுது வஞ்சகனாகிய சேகனனுடைய தாதாமார், இராஜ வஞ்சியை நோக்கி, “அம்மா, நீரேன் அஞ்சுகிறீர்? பெண்ணென்பவ ரெல்லாரு மொன்றே. நாமெல்லாரும் ஸ்திரீயின் மீயன்றி வேறல்ல. மானமென்பது யாவருக்கு முண்டு. கீர்த்தி அபகீர்த்தி எவர்கட்கு முள்ளதே. இந்த விஷயத்தைக் குறித்து உமக்கும் உம்முடைய நாயகனுக்கும் பொல்லாங்கு நேரிந்தமகில், எங்களுக்குத் துன்பமுந் துயரு மில்லாமல் போமோ? நீங்கள் நன்மையா யிருந்தாலல்லவோ எங்களுக்குச் சவுக்கியமுண்டு. நாங்கள் சேகர் பக்கத்தில் நீங்காம லிருக்கும்போது, வேறு வித்தியாசம் விளையு மென்று நினைக்கின்றரா? அப்படி நினையாதீர். எங்களுயிரை விட்டாலும் விடுவோமே யொழிய, அபகீர்த்திக் காளாகமாட்டோம். அவருடைய அக்கிரமத்துக் கிடங்கொடுக்கமாட்டோம். எங்கள் பேச்சை நீர் சத்தியமாய் நம்பும். நாங்கள் செய்யப்போகிற தந்திரத் தைக் கேளும். இந்த விரதசாரணியை யழைத்துப்போய் அவர் முன்னே நிறுத்தி, இவளைச் சுற்றிலு நாங்கள் நின்றுகொண்டு ‘இதோ வந்தாள் வண்ணமாத்’ என்போம். இச்சொல் அவர் செவியில் விழுந் தவுடனே மோகினியைக் கண்ட முனிபோலெழுந்து, இவளுடைய கால்மேற் பணிந்து, ‘கண்ணே பெண்ணே’ என்று புலம்பிக் கதறு வார்; காமவேதனையாற் பதறுவார். அண்டையி லிருக்கின்ற நாங்கள் அவரைத் தடுத்து, ‘ஐயா, உமதுடம்பு கசங்கி அசங்கியப்பட்ட டிருப்பதினாலு ஸ்நானஞ்செய்து, சந்தனம் புனுகு சவ்வாது பணிநீர் சாந்து கதம்பம் கலவை இவைகளைத் தீமிர்த்து; போஜனமுண்டு, தாம்பூலந்தரித்து, ஆபரண அலங்காரத்துடன் அடுத்து பழவர்க்கங் களும் பட்டுப் பட்டாவளியும் புஷ்பச்செண்டுங் கொண்டு வந்து இந்தப்பெண்ணுக்குக் கொடுத்து, உல்லாசப்படுத்திச் சல்லாபமாய்ப் பேசும்’ என்று அந்த வல்லாளன் புத்தியை மாற்றி, ஆளைப் பூமே லேற்றித் தேற்றி, உடனே இந்தச் சைரந்திரியை உம்மிடத்திற் கனுப்பிவிடுகிறோம். அம்மா, பெருநெருப்பில் ஈ மொய்க்குமா? இரும்பைச் செல்லெரிக்குமா? எள்ளளவும் வித்தியாச மெண்ணாதீர்” என்று உறுதியாய்ச் சொன்னார்கள்.

இவ்வாறு ஸ்திரமாய்ப் பேசிய சேடியரை சுதக்ஷணை பார்த்து, “ஆமடி பெண்களே, நீங்கள் சொல்லுவது பக்குவந்தான்.

இவ்வாறு நடந்தால் எவருக்குத் தோஷமில்லை. ஒருவேளை கரை புரண்ட வெள்ளம் அணைகடந்து போனா லெப்படி? நீங்கள்தான் என்ன செய்வீர்கள்? என் பாவியாய்ப் பழிகாரியாய் விடுவேனே! அன்றியும், கட்டுடியன் காழுகன் பொய்யன் பொறுமைக்காரன் புறங் கூறுபவன் கள்ளன் ஊராருடைமைக்குலைவைத்திருப்பவன் வறியன் மூடன் முதலியவர்களுக்கு, சத்தியம் சவுசம் ஆசாரம் சாந்தம் தன்மை உண்மை ஆணை ஆக்கினை முதலியவைகளி லொன்று மிராதே! இப்படிப்பட்ட மூடர்கள் சற்றும் யோசிக்கமாட்டார்களே! மோகக்காற்றுங் காமத்தியும் முடுகி வரும்பொழுது கைகொண்டு மறிக்கப்போமோ? அஃது வேறொன்றும் கட்டுப்படுமோ?" என்று தருமத் தவறாத சுதக்ஷணையானவள் சொல்லும்போது, அந்தக் கீசகனிடத்தி லிருந்து வேறு சில தாதிய ரோடிவந்து, "ஐயோ! அப்பா! எப்படி என்செய்வோம்? ஒ மைப்படிந்த கண்ணாளான் மதனரதியே, உன்பேரி லாணைப்படிக்குக் கீசகர் முடியப்போகிறார்! காலங் கிட்டுவிட்டது! ஜாலம் பண்ணாமல் இந்தச் சைரத்திரியை யனுப்பிவிடும். ஆபத்திற்குப் பாவமில்லை. இத்தருணத்தில் நீர் அவரைக் காக்கவேண்டும். இந்தம்மாள்பேரில் அவர்கைப் பட வொட்டாமற் செய்து, இவள் பதிவிரதா தருமத்தைக் காப்பாற்றி, உங்கள் சத்தியமுங் கீர்த்தியுந் தழைக்கப் பார்க்கின்றோம். இல்லாவிட்டால் அவர் கொண்டிருக்கிற மோகலாகிரி எம்மனோரற் றிர்க்கத் தகுந்ததாயில்லை. நாங்க ரூபசரிக்குத்தோறும் அவர் கொண்டிருக்கிற விரகதாபாக்கிலரியானது அழுவல் நெய்சொரிவது போல் அதிகரிக்கின்றது. ஆதலால் விரைவிற் கிருபைபுரியும்" என்று பல்லைக் காட்டிக் கெஞ்சினார்கள்.

சுதக்ஷணை விரதசாரணியை வருந்திப் பணிந்து கீசகனைக் கண்ணேரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுதல்

இவ்விதமாக அத்தாதியர் பட்ட பரிதாபத்தைப் பார்த்த சுதக்ஷணையானவள் காலகதியாற் கருத்து மயங்கி, ஊழ்வினைவசத்தால் உணர்வு மழிந்து, "அத்தோ! அடாபாவி கீசகா! பாசாவேசங்களாகிய ஐம்புலாதிகளின் சேட்டை யறிந்து கேட்டை யொழிந்து தேறித்தெளிந்த பாக்கியவான்களின் வாக்கியங்களைக் கற்றும், யோக் கியமாகக் கேட்டும், இன்னுந் தெளியாமற் போயினையே! மன்மத வேத மார்க்க மசிமையும் பார்த்திலையே! கேடுவரும்போது மதி கெட்டுவரு மென்பதுபோல், நாசம் வரும்போது ஞானமும் உண்

மையுங் கெட்டு, எல்லா நன்மையும் விட்டுப்போமே! மழைக்கா ளிருட்டானாலு மந்தி கொம்புவிட்டுக் கொம்பு பாடிமா? புலி படுத்தா லும் புல்லைத் தின்னுமோ? சிங்கஞ் சிறுத்தாலும் பங்கப்படுமோ? சிறுசிங்கமானாலும் யானை மாமிசமன்றி வேறாமாமிசத் திண்டுமோ?" என்றழுது, 'தானுடாவிட்டாலுஞ் சதைபாடும்' என்னும் பழ மொழிக் கிணங்கச் சகோதர பாசத்தால் வியாடூலப்பட்டு, நெஞ்சு புண்ணாய்க் கொட்டிய பஞ்சுபோற் படிந்து, நண்மாரி சொரிந்து தன்னருகி லிருந்த பண்ப்பெண் கால்மேல் வணங்கி, "ஓ பதிவிரதா கிரோமணீ, திருந்திய குலத்திற் பிறந்து அருந்ததியலுஞ் சிறந்த தேவரீர் சிறிது கடைக்கண்ணருள் செய்வீராகில், எங்கள் செங் கோலும் வாழ்வும் நீதிபும் நெறியும் சீரும் சிறப்பும் குறைவுபடா. தேவரீர் கிருபைசெய்யாவிட்டால், எங்க ளரசரிமை முதலிய யாவும் அழிந்துபோய்விடும். நீர் ஆமென் றொப்புக்கொண்டால் நாங்கள் பிழைப்பதற் கிடமுண்டாம். நீர் ஒத்துக்கொள்ளாவிடில் நாங்க ளடியோடு அழிந்துபோகும்படியாய் நேரிடும். ஒ பூரணச்செல் வியே, நான் பேசப்போகிற வசனத்தைப் பொறுமையுடன் கேட்ட ருளும் என்னுமிர்க்குயிராகிய துணையே எனக்குத் தம்பியென்று பிறந்த வம்பன் அறிவில்லாச் சிறுவனாகையால், மனவுறுதி யில்லா மல் மதனவெறியேறிப்போனானும்; மதமயங்கிப் பிணமானானும். இதுவரையிலும் உயிர் இருக்கிறதோ இல்லையோ வென்று தாதிய ரோடிவந்து சேதி சொன்னார்கள். மூவாசை யொழிந்த முதியோர் களையும் பெண்ணாசை விடாது. பிரபஞ்ச மாயையென்பது இது தான். நான் மகாபாவியாமினேன். நீர் என்பேரிற் கோபியாதிரும். உமது விரதங் குறையாதிருப்பதற்குத் தாதியர் மெத்தப் பிரயா சைப் படுவதாக எனக்குச் சத்தியஞ் செய்திருக்கிறார்கள். அப்ப டிச் சொன்ன போதிலும், பாடடம்பனான கீசகன் அடாத காரியமாக உம்மை நாடி யாசைப்பட்டது அடியாயம். ஆகிலும் உம்மை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஆபத்துக்காலத்திற் கிரங்கி, அடியேன் முகத்தைப் பார்த்து, என் மனச்சஞ்சலத்தையும் அவன் படுகிற துன்பத்தையும் போக்கும் வகையை நீர் யோசிக்கவேண்டும். உமது கற்புக்கும் பழுது வராமல், என்னையும் புதிதவதியாக்கி, அவனும் பிழைக்கும்படி கிருபைசெய்தருளும். நீர்வ்வளவு ஜீவகாருண்யம் வைத்து எங்களை இரட்சிப்பீராகில், உமது குலமும் கோத்திரமும் குணமும் நீர் கொண்டிருக்கின்ற நோன்பும் குறைவுறாமல் மேன்

மேலும் விருத்தியாகும். உலகுள்ளமட்டும் உமது மகத்துவம் நிலைநிற்கும் எங்கள் நூற்றைந்துபேரையும் பெற்று வளர்த்த தாயென்று நாங்கள் கொண்டாடுவதுமன்றி, உலகத்தாரும் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து வாழ்த்துவார்கள். தினமும் திருவிளக் கேற்றிவைத்து, எங்கள் குலதெய்வமென்று உம்மைக் கும்பிடுவேன். ஓ தீனரக்ஷகி, உமது பத்தினி தவத்திற்குப் பங்கம் வரும்படியாகப் பார்க்கமாட்டேன். நான் உம்மை நம்பினேன். எனக் கொருவருந் துணையிலலை” என்று சொல்லி, “கதியில்லாத அடியாளுக்கு உமதிரண்டு பாதமே கதி” என்று பணிந்து, இரண்டு காலையும் பிடித்துக் கொண்டு, “அம்மா, துணிந்து நானொரு யுக்தி நினைத்திருக்கின்றேன். அது உமது சித்தத்திற் கெப்படி யிருக்குமோ தெரிகிலேன். சிறியாளாகிய என் மொழியைச் சிந்தையிற் கொண்டருளவேண்டும். அஃதென்ன வென்றால், நாசகால வழியை நாடி மோசம்போய்க் கிடக்கின்ற கீசகனிடத்திற்கு நீர் போய், வாசப்பூமாலையுந் தேனும் உன் தமக்கை வரிசை யனுப்பினு ளென்று கொடுத்து வருவீரானால், என்னிஷ்டம் உம்மைவிட் டெப்பொழுது மகலாது” என்று அதிக வருத்தத்தோடு நிரைத்தும், இந்த உத்தமியை யனுப்புவதற்குச் சற்று மனமில்லாதவளாய்க் கவலைகொண்டிருந்தாள்.

இத்தன்மையாகச் சொல்லிய விராடன்மனைவியைக் கற்பிக் கணியாகிய பாஞ்சாலியானவள் நோக்கி, “ஓ என்னை யாதரிக்கத் துணிந்த அன்னையே, உம்முடைய தம்பியாகிய கீசகன் அற்ப விஷயத்திற் காசைப்பட்டுப் பூந்தோட்டத்தி லிருந்து என்னைத் துரத்திக் கொண்டு வந்தபோது, நீர் கடுமையாகப் பேசிய வார்த்தையாற் கொல்லத்தக்க பகைகெண்டு போனான். அவனுடைய கருத்து உமக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அந்த இடத்திற்குப் போவென் றெவ்வாறு சொல்லுகிறீர்? அவனிடத்திற் கென்னை யனுப்ப நினைப்பது, உமது மேலான புத்திக் கழகல்லவே, நான் உம்மிடத்தில் வந்தடுத்தபோது என்பேரி லொருவர் காதல் கொள்ளப்படாதென்றும், கொண்டால் உடனே உயிரிழக்க வேண்டுமென்றும் முன்னமே சொன்னேனே! அப்படியே குறைவு வராமற் காக்கிறேனென்று வாக்களித்து, அதுமுத லிதுவரையிலுந் தளர்ச்சியின்றிக் காத்து, இப்பொழுது அந்தச் சண்டாளனிடத்திற் கனுப்புவதற்கு எப்படி யுமது மன மொப்பியதோ அறியேன். அப்படியே யாகட்டுமென்று உமது வார்த்தையைத் தள்ளாமல் நான் அங்கே போவேனாகில், அந்த வண்

டன் என்னைக் கண்டவுடனே காதல்மீறிக் காமமேறிக் கைகலக்கத் துணிவானே! அப்போது நான் கண்கலக்கப் படுவேனே! அப்பால் விருதாவாய் அநர்த்தம் விளைந்துபோமே! ‘மறந்து செத்தேன் பிராணனே வா’ என்றால் வாராதே! ஆதலினால் அவனிடத்திற் கென்னை யனுப்புவதை நிறுத்தி, வேறெந்த வேலைக் கனுப்பினாலும் உமது சொல்லுக்குத் தடைசொல்லென். இந்த வேளையி லென்னை விலக்கி விடும். என்னைப்போல் இன்னும் அநேக தாதிய நிருக்கின்றார்கள். அந்தச் செளந்தரியவதிகளிற் சிலரை யனுப்பவது உத்தமமா யிருக்கும். என் மர்மத்தை யுமக்குச் சொன்னேன். அப்பால் உமதிஷ்டம்” என்று சைரந்திரி சொல்லினள். இவையனைத்துங் கேட்ட சுதக்ஷணை மீண்டும் வணங்கி “ஓ விதரணைசாலி, உம்மைக் கண்டு ஆசைப்பட்டு, உயிரழிந்ததைப்போல் யுறக்கங்கொண்டு படாத பாடும்படுகிற பதிதனுக்கு மற்றொரு பெண்ணைக் கண்டு பேச இச்சையுண்டாமோ? அப்படி யல்லவென் றனுப்பினாலும் உம்மேற்கொண்ட மோகம் மற்றொரு பெண்ணால் மாறுமோ? உமதுருவங் கண்டாலும், உமது இன்சொற் கேட்டாலும், இறக்க வழி பார்க்குங் கீசகன் எழுந்திருப்பானென்று சொல்லுகின்றார்களே! ஓ என்னிஷ்டமே, நீர் பட்ட கஷ்டத்தோடு என் கஷ்டமாய்ச் சென்று திரும்புவது மகா பாக்கியம். அதனால் நீர் நீடுழி வாழ்வீர். எங்களையு நிலைபெறச் செய்வீர்” என்று போற்றினாள்.

விரதசாரணி கீசகனிடஞ் செல்ல, அவன் தொடக்கிட்டலும் அவள் ஓடி விராடன் சபைய் லபயம் புகுதல்

இவ்விதமாக வணங்கிப் போகத்தகாத காரியத்திற்குப் போகச் சொல்லிய சுதக்ஷணையைப் பேரறிவாலும் பிசகாமொழியாலும் பெருமைவாய்ந் துயர்ந்த பாஞ்சாலி பார்த்து, “ஓ மேதினி போற்று மாதரசே, நீர் கொடியபாதக னிமித்தமாகக் குரூவார்த்தையைக் கூசாமற் சொன்னபடியால், உமது சொல்லைத் தள்ளக்கூடாத தாக்ஷண்யத்தின் பொருட்டுப் போகின்றேன். பின்ன லென்ன கெடுதி விளையுமோ? அதைக்குறித்து நீ என்னைக் கேட்கவேண்டிய தில்லை. ஓ அன்னமே, சொன்னேன்; சொன்னேன்; சொன்னேன்; முக்காலுஞ் சொன்னேன். என்னை வெறுக்காதேயும். அப்பால் இக் காரியத்தில் இதுவரையுந் தழைத்து விளங்கிய சுற்றத்தாருக்கும், மற்றையோருக்கும் மெத்த வருத்த மேலிடும்போ விருக்கின்றது. விநாசகாலம் விபரீதகோலம்’ என்பதை யோசிக்காமல், காலாறு

கூலத்திற்குத் தகுதியாய் நீரும் இப்படிக் கட்டளையிட்டீர். அப் படியே நான் போய்வருகிறேன்” என்று சொல்லி ‘வினையின் பயனை பயன்’ என்றெழுந்து, முத்துப்போற் கண்ணீரை முகஞ் சோரவிட்டு, வாசப்பூமாலையுந் தேனுங் கைக்கொண்டு, அந்தப் புரவாசலுக்கு வெளியே வந்து நின்று, தேவேந்திரன் வாயுதேவன் எமதருமராஜன் அசுவனி தேவர்கள் ஆகிய இவ்வைவரையுந் தியானித்து, எஜமானி யுத்தரவைக் கடக்கக்கூடாமையால் நாச காலக் கேசகன் வாசஸ்தலத்தை நாடிப்போனான். கேட்டிரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே, இந்தப் பாஞ்சாலி விரதசாரணியென்று வேஷங்கொண்டு சுதக்ஷணையிடத்துக்கு வந்தபொழுது கந்தர்வ ரைவர் தனக்குக் கணவரென்றும், மற்றவர் தன்னைத் தீண்டப் படாதென்றும், கண்ணேறிட்டுப் பார்த்தவர்கள் வெண்ணீரூய்ப் போவார்களென்றும், ஒரு தரத்திற்குப் பத்துதரமாகச் சொல்லி யும் மகாபுத்திசாலியாகிய சுதக்ஷணாதேவி நீதிநெறி கெட்ட கேசக னிடத்திற்கு இந்த அம்மானை யனுப்பினாள். இதற்கு ஆசானுபாகு வைப் பெற்ற அம்மச்சராஜன் மனைவியிடம் யாதொரு தோஷமு மில்லை. ஜன்மாந்திர வினைவசத்தால் வந்த அதுபவத்தை யாரும் அதுபவித்தே யொழிக்கவேண்டாம். அதுபவியாமல் வெல்ல வல்ல வர்கள் யாருமில்லை. முன்னம் பீமன்கையால் அழிந்தவர்கள்போக, இன்னுமிக் கேசகனு முடியவேண்டிய காரண மிருப்பதினாற் பாஞ் சாலியைப் பார்த்து அவன் ஆசைபடவும், அவள் அவனிடத்திற்கு இந்த உத்தமியைப் அனுப்பவும் சமயத்திற்குத் தக்கபடி தாதியர் சொல்லவும் நேரிட்டன. மேல்கடந்த விருத்தாந்தத்தையுங் கேளும். இப்பாற் புட்பமாலையுந் தேனுங் கொண்டு சென்ற திரௌபதா தேவி முந்தி நினைந்துவந்த ஐந்து தேவருடன், சூரியன் குபேரன் வருணன் உருத்திரன் மகாவிஷ்ணு விநாயகன் சண்முகன் பிரமன் முதலான தேவர்களையும், உருத்திரை மகாலட்சுமி சரஸ்வதி இத்தி யாதி தேவதைகளையுந் தனக்கு வந்து வழித்துணையாக வரும்படி வருந்தித் துதித்து, சத்துருசங்கராஞ் செய்யும்படி வந்தித்து வேடன் வீசிய வலைக்குள் அகப்படப்போகின்ற மான்போற் கண்க ளிரண்டு மிரண்டு வெருண்டு, நான்கு புறமுந் தேங்கிப் பார்த்து விதிர்விதிர்த்து மெய்சிலிர்த்து, இராஜவீதியாகப்போய் அந்தக் கேசக னரண்மனையிற் புகுந்து, தூக்கமும் ஊக்கமும் விட்டு மெய் மறந்து அன்னபானாதிகள் கசந்து அவஸ்தையா லுள்ளுடைந்து

விரதசாரணியைப் போல் தனக்கெதிரில் உருவெளித்தோற்றங் கண்டு நாவறள வாய்பிதற்றிக்கொண்டு கண்டபடிக்கெல்லாம் புரண் றெருண்டு கிடக்கின்ற பேயனைக் கண்டாள்.

அப்பொழுது சீசகன், தனக்கு அகாலமிருத்துவாகப் பூங் காவில் நேரிட்ட மங்கையை நினைத்து, புன்சிரிப்பாக நகைத்து, “இதோ என்பேரிற் பாசங்கொண்ட ஆசைப்பெண் வந்தாள்! என் ஆத்மாவை இரட்சிக்கும் அமுதசஞ்சீவி வந்தாள்! ஜீவகாருணி வந்தாள்! தேகபோஷகி வந்தாள்! ஜீமூதமான அஞ்ஞான கேவலத் தைப்போக்கும் ஞான சொருபி வந்தாள்! சித்தசன் தொடுங் கணையை வெற்றி கொள்ள வந்தாள்! ஆசைக்கடலுள் அமுந்திய நான் ஆதரவாகப்பற்றி நீந்திக் கரைசேருவதற்கு அமுத கொங்கைக் குடங் கொண்டுவந்தாள்! என்னை அடிமைகொண்டாளு மங்கை வந்தாள்! இருநிதிப்பொக்கிஷச் செல்வி வந்தாள்! பட்டாபிஷேகத் தேவி வந்தாள்! என் சீமாட்டி வந்தாள்! என் கண்ணாட்டி வந்தாள்!” என்று சரசசந்தோஷச் சைகைகாட்டித் தலையாட்டி, “இன்று எனக்கு நல்ல காலம். என்னுடைய சிறுகுழலில் நல்லவர்கள் திரு வடி பெயர்த்தருளப் பெற்றேன். ஒ சைரந்திரியாகிய தனமே, தேவரீர் செங்கமலப் பாதமுஞ் சிவக்க நடந்ததோ! அடி சேடிமார் களே, ஓடி வாருங்கள்! ஓடி வாருங்கள்! நான் பிறத்த பிறப்பு இன்று தான் பயன்பட்டது. இதோ என்னெண்ணப்பெண் வந்தாள். இவர் வந்து எந்நேரமாகிறது? ஒதுங்கி நிற்கவேண்டிய காரணமென்ன? உபசாரஞ்செய்து உள்ளே யழையுங்கள். வாசங் கலத்த பணிரீர் கொண்டுவாருங்கள். ஸ்நானம்பண்ணி வையுங்கள். பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னினாற் சித்திரித்த உத்தரியப்பட்டிட்டுத்துங்கள். இந்திர வன்னப்பட்டு-மேகவன்னப்பட்டு வெண்பட்டு செம்பட்டு இவைக ளாலமைத்திருக்கிற சேலையைக் கும்பிட்டுக் கொடுங்கள். முத்து மாலை மோகனமாலை ஆணிப்பொன்மாலை அலர்ந்தபூமாலை மாணிக்க மாலை வக்கிரமாலை மரகதமாலை முதலிய மாலைகளா லலங்கரியுங்கள், புதுகு சவ்வாது கதம்பம் கஸ்தூரி பணிரீர் அத்தர் சந்தனாதினைப் பூசுங்கள். மதுமாமிச பக்ஷணக் கச்சாயங்களும் கனிவர்க்கங்களும் இச்சையானமட்டுந் தின்னக் கொடுங்கள். வழிநடந்துவந்த இளைப் பாற்றுங்கள். ஒ விரதசாரணியென்னு மின்னே! என்பேரி லன்பு வருவதற்கு இத்தனைகாலஞ் சென்றதோ? வாறும் வாறும். என் மஞ் சத்தி லுட்காரும். வாடிப்போன என் முகத்தைப் பாறும். உம்மை

நாடிவந்த என் மோகத்தைத் தீரும். இதனா லுமக் கதிகப் புண்ணியஞ் சேரும். ஓ இன்பாசமே! ஓ இரீய சுகமே!” எனப் புலம்பி, மூடியகண்ணை விழித்துப் பாராம லிருக்கின்ற மூர்க்களைப் பாஞ்சாலி பார்த்து, “நம்மைக் கண்ணிற் காணாதபோதே கண்டபாவனை யாகப் பேசிக் கலங்குகிற லோப்யானவன், எதிரிற் கண்டால் என்ன செய்வானோ” என்று மனங் கலங்கிப் பெருமூச் செறித்து, இந்தப் பாதிராத்திரியி லிவனைப் பார்ப்பதைப் பார்க்கிலும் பொழுது விடிந்த பின்பு காணலாமென்று அழகிய பூஞ்சோலை நெருங்கிய ஓர் தடாகத்திற் புகுந்தாள். அக்கால் ஒருகாலுள்ள தேரைக் கூட்டி, மின்னற்கொடி நாட்டி, பரிமாவேளும் பூட்டி, படர்ந்த விருட்கூட்டங் களை யோட்டி, உதயகிரி யனுச்சியில் நீட்டி, கதிர்க்கிரணங்களைக் காட்டி, முக்காலும் அருக்கியமேற்குஞ் சூரியனை எக்காலங் கொண் டேருவதுபோல் மெதுவாய் வாராமல் அக்காலையி லவசரத்துடன் கிழக்குத் திசையில் அருணன் கொண்டுவந்தான்.

இவ்வாறு முருக்கம்பூப்போன்ற சூரியோதயங் கண்டவுடனே செருக்கி யெழுந்த சேவலாதிப்பட்சிகள் கண்விழித்து, தறிதலைக் கீசகன் பிதற்றிய சங்கதிகளைச் சகிக்கமாட்டாமற் சங்கடப்பட்டுப் பாதவித்துத் தியங்கித் தட்டுவதுபோல் இறக்கைகளினால் வயிற்றி லடித்துக்கொண்டு கூவிப் பறந்தன. தடாகமென்னும் பெண்ணானவள் திரௌபதாதேவியின் சஞ்சலத்தைப் பார்க்கமாட் டாமற் கண்களைச் சுருக்கிக் கண்ணிர் பெருக்கிக் கையை விரிப்பது போல், கருங்குவளை முதலிய புட்பங்கள் குவித்து தாமரைமலர்கள் தேன்சொரிந்து விரிந்தன. மகாபாவியாகிய கீசகனை இகழ்ந்து பாடு வது போல் வண்டுகள் ஓலமிட்டன. இத்தன்மையாகிய காலத்தில், தெங்கு மா கோங்கு பலா கமுகு முதலிய மாங்களோங்கும் வனஞ் சூழ்ந்த அப்பொய்கையினிடத்திற் பாஞ்சாலி இழிந்து, கைகால் களைக் கழுவிக்கொண்டு, நித்தியவிதி நிறைவேற்றி சூரியனுக்கு அருக்கியம்விட்டு, இருகரங்களையுங் கூப்பி

“உலகெலாம் விளங்கு மொருபெருஞ் சோதி

சர்வ சாட்சி தனிப்பரம் பொருளே

பாவமும் புண்ணியமும் பரிக்கும் பரிதியே

புத்தியுஞ் சித்தியும் பொருத்துமா தபனே

சத்துரு ஜெயந்தரு மித்திர வெயிலோய்

உத்தம குணமுஞ் சுத்தமும் வீடும்

வித்தகக் கல்வியும் மேற்படு செல்வமும்
 பத்திசெய் வோர்கட் கித்தனை பேரும்
 பாஸித் தருளும் பாப ரகிதனே
 எந்தையே போற்றி இரவியே போற்றி
 சுந்தரச் செங்கதர்ச் சுடரே போற்றி
 ஆபிரக் கிரணத் தலரியே போற்றி
 இருள்வல் யொழிக்கும் இன்னே போற்றி
 தினகர வெய்யோய் தினமணி போற்றி
 பங்கய பதங்கப் பரிதியே போற்றி
 பணிப்பகை பாணுப் பகலோய் போற்றி
 மித்திர விருச்சிக விண்மணி போற்றி
 சித்திர பாணு திவாகர போற்றி
 அண்ட யோனி அரியமா போற்றி
 அருக்க னனல யருணனே போற்றி
 சுதக்ஷண தேவியின் சொற்பிசு காமல்
 கீசகன் தன்பாற் கிட்டுமே ழைக்கு
 துன்பங் கெடுத்தி துயரமெய் தாமல்
 இன்பங் கொடுத்தா ளென்று ழொளியே
 உன்னைத் தொழுதேற் குறுக ண்ல்லாமல்
 இந்நகர் மன்னற் கிடர்வினை யாமல்
 விராடன் தேவி விசன முராமல்
 என்குல தெய்வமா யென்று மிருந்து
 தன்மங் காத்தருள் சத்திய மணியே
 சரணஞ் சரணஞ் சவிதா சரணம்
 தருணந் தருண சன்றோய் சரணம் தரணி சரணம்

என்று தோத்தரித்துப் பிரதக்ஷண தண்டஞ் சமர்ப்பித்து, பூமி
 யைத் தொட்டு நெற்றியிற் பொட்டிட்டு, அப்பூமாதேவி முதலி
 யோரை வழிபட்டு ஜலம்புரோகுகித்து, சங்கற்பஞ்சொல்லி, தற்சனி
 வைத்துச் சற்றுநேர மிருந்து தக்க மத்திரத்தால் ஆசமன்ய முடித்
 துக்கொண்டு கரையேறி, காமவிகாரத்தாற் கன்றி வருந்திய கீசக
 னிருந்த கெடுமனை கிட்டி, நமனை யெதிர்த்த உயிர்போல் மெலிந்து
 “ஐயா, உம்முடைய தமக்கையார் தந்த பூவுத்தேனும் இது” என்று
 கொடுத்து அவன் மாறுத்தரஞ்சொல்லு மளவும் வேறோர்
 புறத்தி லொதுங்கி யிருந்தனள். அந்தவேளையிற் கீசகன் கதி யெப்

படி யிருந்ததென்றால், ஆறாத மோக நெருப்பால் நீராய் வெந்து வெதும்பி, தலை விசிறி, நிலைதவறி, மதிபதறி, விதிசூறுகி, மேனி கருகி, மெலிந்து ஊனு முருகி யுலர்ந்து, செத்தாமரைக்கொழுந் தும் இளவாழைக்குருத்தும் யானைத்தந்தப் பலகையும் அனிச்சந் தளிரும் அலர்த்தமலரும் அணையாகப் பரப்பி அதன்மேற் படுத்திருந்த அவனை நோக்கியபோது கட்டையுடன் முட்டை கலந்தடுக்கி, அதன்மேற் சுட்டெரிக்க நீட்டிவைத்த பிணம்போலத் துலங்கினான். இஃதன்றியும், தாதியர் சத்தனம் பாளிதம் குங்குமம் பணிநீர் முதலியவைகளைத் தெளித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட போது அப்பிணத்துக்குச் சமயதிகை விடுவித்துக் கலசச்சல மிறைக்குங் காட்சிபோலிருந்தது. மேலும் அவனைச் சுற்றிலும் வாசனை வத்திகளைத் தாதிப்பெண்கள் வைத்திருந்தார்கள். அஃது கருமக்கிரியை செய்வதற்குப் புத்திரானில்லாதவர்கள் பெண்கள் கையில் தர்ப்பை யளித்துக் கொள்ளிநாட்டுவதைப்போலிருந்தது. இவ்வாறு செய்த சபித்தியோபசாரத்தினாலுந் தணியாமல், “ஐயையோ!!” என்று ஒங்கி யிரைந்து ஏங்கிய சேகனுக்குப் பக்கத்தி லிருந்த பாங்கியர் பலரும் ஆலவட்டம் தாலவட்டம் மயில்விசிறி குயில்விசிறி குறுவேர்விசிறி சிறுவேர்விசிறி பட்டுவார்விசிறி வெட்டி வேர் விசிறி தந்தவிசிறி சந்தவிசிறி முதலியவைகளா லுபசரித் தார்கள். அவர்கள் வீசிய விசிறிக்காற்றினாற் கூசி மெய்குலைந்து “ஓ தோழிகளே, ஈதென்ன ஊழித்தீக்காற்றோ அல்லது ஆழித் தீக்காற்றோ !” என்னுயிரைக் கொள்ளையாட வந்த கூற்றோ ! ஆஹா !! என் ஆன்மா அயருகிறதே ” என்று அவச்சத்தமிட்டான். அப்பொழுதே அவ்விட மிருந்த பெண்கள் ஆத்திரப்பட்டு பூவாரம் பொன்றாம் புதுகாரம் சந்திரம் சந்திராரம் முத்தாரம் என்னு மிவைகளை விஸ்தாரங்கொண் டெத்தாரஞ் செய்தார்கள். அவைகள் அவன் சரீரத்திற் பட்டவுடனே “பள பள மள மள” வென்று பொரிந்து. நீறுநெருப்புமாய் வெந்துபோனதினால் தளதள வென்று தக்காளிப் பழம்போற் கொப்புளமெழும்பக் குப்புறப்படுத் தான்.

இஃதன்றியும் காமனோய் கலந்த கலக்கத்தாற் சந்திரனைத் தூஷித்து, சமுத்திர கோஷத்தைக் கோபித்து, தென்றலைச் சீயென் றேசி, வரிச்சிறைக் குயிலை இருபிறப் பென்று பேசி கள்ளை மொழியைக் கடித்து, கடகடவென்று புரண்டு, கிடை கொடுக்காமல்

உடைவுடுக்காமல், உண வெடுக்காமல், கன்னியை விரும்பி, அன்னியனாய் வெம்பி, நாற்புறமும் நன்றாய்ப் பார்த்து, மெத்தை மேல் வீழ்ந்து தத்தளிக்கா கின்றான். அப்போது அப்பாதகன் ஜன்மார்திரத்திற் செய்த தவங் கைகூடியதுபோல், தாழ்ச்சியில்லா வண்ணம் மடந்தையைக் காட்சியாய் முன்னிற்கக் கண்டான். அவளைக் கண்டவுடனே “நான் பண்ணிய புண்ணியம் பலித்தது” என்று கக்கட கக்கட நகைத்து, பக்கமாய்ப் படுத்து, திடுக்கென் றெழுந்து, தீர்க்கமாய் வீழ்ந்து, “சரணஞ் சரணம் இது நல்ல தரு ணந் தருணம். என் மாதவம் வந்தது! என் வழித்துணை வந்தது! என் இஷ்டதெய்வம் வந்தது! நான் கும்பிட்ட தெய்வம் வந்தது! என் பிராண சஞ்சீவி வந்தது! பேசப்பிரசம் பெருகுங் குமுத மிதோ வந்தது! என்னாகத்துயிர் வந்தது! மோகவித்து வந்தது! போக முத்து வந்தது! என் கண்ணின்பாவை வந்தது! என் முன் வண்ணப் பூவை வந்தது! ஓ ஆபத்திற் குதவு மணங்கே வாரும்! ஓ தாகத்தைத் தணிக்கும் தயாரசமே வாரும்! என்னருகி லுட்காரும்! வறண்டுபோன என் மண்டைக்குந் தொண்டைக்கும், சுருண்டு போன நாக்குக்கு மூக்குக்கும், பசையுண்டாம்படி மதுர வார்த்தை யைப் பொழியும்! என்னை யிறுகக் கட்டிச் சேரும்! கைப்பாகிய என் வாய்க்குக் கனிவாய் முத்தர்தாரும்! என் பவம் போக்கடிக்க வந்த பதமே! என்னை விட்டுப் பிரியாதிருக்க வேண்டும் நிதமே! நான் உனக்குச் சதமே!” என்று நிலத்திற் குப்புற்றிருந்த தலையை நிமிர்ந்து, எக்களிப்பிட் டெழுந்து, முன்பின் பாராமல் விரத சாரணியை தொட்டணைக்கக் கட்டினான்.

இப்படி மீளாநரசத்திற் காளாகிய கீசகன் காமவிகாரத்தினுற் பேய்போ லோடி வருவதை விரதசாரணி கண்டு, “ஆ! அடா சண்டாளா! அடா துரோகி! என்னைத் தொடாதே. என்னை யொருவருந் தீண்டப்படாதே! வீணாசை கொண்டு வாணாளை யொழிக்காதே! நெருப்பி லழுந்திய புழுப்போற் சாகாதே! விளக்கில் வீழ்ந்த விட்டிற் பூச்சிபோல் வேகாதே! மறுமாதர்மே லாசைப் படாதே! மையல் மோகத்தால் நாசப்படாதே! காமப் பேயாற் கண் கலங்காதே” என்று கடுஞ் சொற்களால் கண்டித் தான். அவ்வாறு கண்டித்துந் தேறாதவனாய், “தேடிய மருந்து சிக்கியதுபோற் கிடைத்த தேவியே! என்னாவியே! நான் மகா பாவியே! பெருகிய காமாக்கினியா லுருகி வாடுகிற நான்,

நூறுபிரம்பேர் தடுத்தாலும் உன்னை விடமாட்டேன். துறட்டுக் கெட்டாப் பழம் வாய்க்கெட்டும்போது, அப்பழத்தைச் சுவைக் காமல் விட்டுவிடுகிற மூட னுண்டோ? ஓ தோகையே!” என்று துரத்தினான். அதனால் நீங்காத் துன்பங்கொண்ட பாஞ்சாலியானவள் பயந்து, உடல் வியர்த்து, கொலைவேடனைக் கண்ட கலைமானைப்போற் சேலைகுலை, மாலை யலை, கமலமுகம் வாட, கண்ணீர் பெருகியோட, கருங்கூந்த லாட, கலைமான் க ளோட, குடல்குலுங்க, குலைடுங்க, விடவிடென் றோடினான். அவ்வா றோடிய பாஞ்சாலியானவள் நவமணி யிழைத்த கதிர்முடி தரித்த விராடராஜன் கொலுவில் வந்து, தருமராஜன் முதலிய யாவரும் பார்க்கும்படியாய் “அபயம் அபயம்” என்றலறி, வாடிய கொடி போல் வதங்கி வீழ்ந்தழுதான்.

விராடன் சபையி லடைக்கலம் புதுந்த திரௌபதியையும் அவளைப் பிடிக்க நெருங்கிய கீசகனையுங் கண்டு ஆக்ரமித்த
பீமனைத் தரும ரடக்குதல்

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, அந்த விராடபுத்திரர், கங்கபட்டர் வந்த நாளமுதல் உதயத்திற் சபைசேரும்படியாய் வழக்கப்படுத்திய பிரகாரம், மகாஜனங்களுடன் கூடியிருந்த மறு குலத்தோன்றலாகிய மச்சராஜனும் மந்திரிமார் முதலிய சாஸ்திரி களும், தேம்பியழுகின்ற தெரிவையைக் கண்டு, கவலை மேற்கொண்டு கருத்து வேறுபட்டு ஒன்றுத் தோன்றாம லிருக்குஞ் சமயத்தில், காமப்பிணியாற் கலங்கிய கீசகன் சோமவதனத் திரௌபதியைத் தொடர்ந்து பிடிக்கத் துணிந்து அங்கெய்தினன். அந்தச் சமயத் தில் மகாலட்சுமிபோன்ற மாதரசியைப் பற்றுவதற்கு நீட்டிய பாதகனாகிய கீசகன் கைகளிரண்டையும், சூரியபகவான் அதுக்கிர கத்தாற் சுழற்காற்றைப்போல் தோன்றிய ஒரு கிங்கரானவன், தடுத்துச் சேர்த்துப்பற்றி, கிறுகிறெனச் சுழற்றி விறுவிற்றென விட் டெறிந்து போனான். அதனால் கைவீச்சோடு கடுகிய கீசகன் பெரு மூச்செறிந்து பிரமித்து, மன்னர் நகைக்கக் குப்புற விழுந்து, பின் னுத் தேறிப் பிடிக்கவெழுந்தான். பின்பு தானிருக்கு மிடத்திற்குத் திரௌபதி யிருக்கு மிடத்திற்கும் வெகுதூரமென்று கண்டு தலை கவிழ்ந்து, உடல் குனிந்து வெட்கி, சந்தடிகாட்டாமல் வந்தவழியே யோடிப்போனான். அவ்விடத்தில் நடந்த அதிசயத்தைக் கண்ட

யாவரும் “திக்கற்றவருக்குத் தெய்வமே கதி” என்று சிந்தைநைந்துருகித் திகைத்திருந்தார்கள். அப்பால் அச்சபையில் வந்து வீழ்ந்தழுத அவ்வேழைப் பெண்ணின் அலங்காலத்தையும், தொட்டிழுக்க வந்த தன் மைத்துனனது துராக்கிரமத்தையும், அதனால் தனக்கு நேரிட்ட நிந்தையையும் விராடராஜன் யோசித்து, அவ்விடமிருந்த பெரியோர்களையும் இராஜராஜர்களையும் மந்திரி பிரதானி முதலிய மதிவல்லோரையும் பார்த்து, “ஓ விற்பத்தி யுடையவர்களே, துற்புத்தியுடைய இக்கொடிய சீசுகன் துறைதப்பி நடத்ததைப் பார்த்தீர்களா?” என்று ஆத்திரப்பட்டு, அவனுக்கு நற்புத்தி சொல்லி அவன் செய்த வேலைக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கத் தன்னாற் கூடாமையால், அக்கீசுகனுடைய திடதைய பராக்கிரம திக்கு விஜயத்தைக் குறித்துப் பயந்து சித்தித்திருந்தான். அந்தக் காலத்தில் இராஜசபையில் நின்ற விரதசாரணியானவன், “ஐயோ! இஃதென்ன அபியாயம்? ஓ தெய்வமே! தெய்வமே!” என்று விசனப்பட்டான். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் நிறைந்திருந்த வெகு ஜனங்களுள் தானு மொருவனாக வந்திருந்த பீமசேனனாகிய பலாயன நென்பவன் மனவருத்த மடைந்து, அஞ்சிக் கெஞ்சிப் பஞ்சு போற் பறந்து ஓடிவந்த பாஞ்சாலியையும் அவனைப் பிடிக்கவந்த சீசுகனையும் பார்த்து, பஞ்சேசத்திரியங்களும் பதறத் துடிதுடித்து, ஆசாரவாசல் முகப்பி லிருக்கின்ற பெருந்தருவைப் பிடுங்கி யடித்துக் கீசுகனையும் விராடனையும் ஒருமிக்க முடித்துவிடுவதற் கெண்ணினான். அப்பொழுது தம்பியாகிய பீமன் எங்கே பதறுகின்றானோ வென்று அதுவே நினைப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தருமராஜன் அவனது கோபக்குறிப்பையும் எண்ணத்தையும் அறிந்து கொண்டு, “அப்பா பலாயனா, நீ மடைப்பள்ளிக் கெஜமானனாகையாற் காய்ந்த விறகு எங்குண்டோ வென்று உயர்ந்த மரங்களைக் கண்ணோட்டமிடுகிறதுபோல் காண்கிறது. நீ இப்பொழுது பார்க்கிற விருட்சம் அவசரத்திற்கு விறகாகமாட்டாதே; இதைக் காயவைத்துக் கொள்ளலா மென்று கருதினாலும் இன்னும் இரண்டு மாதஞ் செல்லாமல் உலராதே! முக்கியமாய் விறகு வேண்டியதாயிருந்தால் தகுந்த மனிதருடன் காட்டுக்குப் போய் நீ நினைத்த மரங்களை வெட்டி உன்னிஷ்டப்படி முடித்துக்கொள்ள வேண்டுமே யன்றி; இவ்விராடராஜன் சபையில் விளைவாகின்ற மரத்தை அவசரப்பட் டழிக்கக்கூடாதே! மிகுந்த பலசாலியாகிய உனக்கு

எதுவும் லட்சியமில்லை. ஆதலின், இப்பட்டணத்திற்குப் புறம்பிற் சென்று, வேண்டு மரங்களை வேருடன் கெல்லிக் கொண்டுவந்து எளிதாக எரிக்கலாம். இங்கிருக்குத் தருவானது அநேகம்பக்கிகட் காதாரமாயும், நமது வாழ்நாளுக் குதவியாயும், குளிர்ந்த நிழலைக் கொடுத்துக் கொலுமுகத்திற் கழகாயிருக்கின்றது. ஐயோ, இம்மரத்தைப் புத்திமான்கள் குறைக்க நினையார்கள். பச்சைமரத்தை வெட்டலாகாதென்று பெரியோரார் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. என்ன ஆபத்து வந்தாலும் பாபத்திற்கு பயப்படவேண்டுமே” என்று சொல்லித் தமது காலாற் பூமியைத் தேய்த்தார். அவர் இங்கே விறகின்மேலேற்றி வெளிப்படையாகச் சொல்லியவற்றின் பொருள், பரோபகாரியாகிய விராடனைக் கொல்லாமற் கீசகனைக் காட்டிற் கொண்டு போய்க் கொல்லவேண்டுமெனக் குறிப்பால் விளக்கியதால், அதையறிந்துகொண்ட பீமசேனன் சிறிது நிறாணித்து, “ஓ ஓ! இவர் இங்குத் தடையானாரே” என்று உடலெங்கும் பதறி எழுந்த கோபவேகத்தை யடக்கி, திரௌபதிக்கு நேர்ந்த விபத்தை யெண்ணிச் சிறிதும் ஆற்றமாட்டாதவனா யிருந்தான்.

திரௌபதி இராஜசபையிலுள்ள விராடனோடும் பெரியோர்களோடும் சில தருமங்கள் கூறி முறையிட அவர்கள் தேற்றத்தல்

இவ்வாறு பீமசேனன் கொண்டிருக்கும் ஆற்றமையையும் அவனை யடக்கிய தருமபூதியினுடைய கருத்தையுங் குறிப்பாயறிந்துகொண்ட பாஞ்சாலியானவள் தனக்கு நேரிவிருந்த விராடராஜனை நோக்கி, “ஓ மகாராஜனே, நல்லொழுக்கத்தை முற்றிலும் ஒழுகவிட்ட கீசகன் துன்மார்க்கமாய் என்னைத் தொடர்ந்து தொடர்முக்க வந்தது நீதிதானோ? சாஸ்திரங்களைப் படித்தும் சாதுஜன சங்கத்தை யடுத்தும், தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் காத்தும், பரதாரஞ்சோதர மெனப் பார்த்தும், பாவ புண்ணிய மின்னவென்றறிந்தும், அடைக்கலம் புகுந்தோரை யாதரித்தும், தேவதாபக்திகள் ஆசாரிய பக்திகள் செலுத்தியும், குலமுறை பிசகாமல் நடத்தியும், ஏழைகள் மனது நோவாம விரங்கியும், படை குடி கூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் இவ்வாறினையு முடையவனாகியுஞ் செங்கோல் செலுத்துஞ் சீமானாகிய நீர்; உமது மைத்துனருடைய தூர்ப்புத்தியை, விசாரித்து எனது உள்ளக் கலக்கத்தை மாற்றி ஆறுதல் சொல்லி ஆதரியாதிருப்பது உம தரசாட்சிக் கழகாகுமோ? ஓ நீதிபரனே, நெறிமுறை யறிந்த நிருபர்கள், தம்மை யண்டினோர்

களைத் தம் மக்களைப்போற் காக்கவேண்டுமென்று தருமசாஸ்திரஞ் சொல்லி யிருக்கின்றதல்லவோ? ஓ தயாவிதியே, வலியவனாகிய ஒருவன் எளியனை யடித்தாலும், ஒருவன் பொருளை யொருவன் அபகரித்தாலும், வம்பு வார்த்தைகளை வழங்கினாலும், அவைகளை யரசன் விசாரித்துத் துஷ்டிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம் பண்ண வேண்டுவதுண்டோ, இல்லையோ? அவ்வாறு விசாரியாத கொடுங் கோல் மன்னன் இருந்தென்ன? ஓ உத்தமனே, உயர்ந்தோர் முதலிய சர்வஜனங்களுந் தூர்ச்சோபம் - தூர்ப்பயங்கம் - தூர்மரணம் - தூர்வியாதி முதலிய பிடைகளடையாமல், சத்திகேடகம் - சன்மார்க்கம் - சர்க்குணம் - சதாயு முதலிய னன்மைகளைப் பெறும்படிக்கல்லவோ அரசனுக்குச் சிங்காசனப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வது? அவ்வாறு பட்டங் கட்டிக்கொண்ட அரசன் ஆக்கிணையா லல்லவோ வருண நான்கும் வரிசை தப்பாதிருப்பது? பூர்வத்தில் ஒரு பாதம் சந்தனக் குழம்பிலும் மற்றொரு பாதம் அக்கினிப் பிழம்பிலும் நாட்டி அரசாட்சி புரிந்துவந்த சக்கரவர்த்திகளின் சரித்திரத்தைக் கேட்டறியீரோ? ஓ தருமாத்மாவே, உமது தேவியாருக்குப் பணி விடை செய்து பிழைக்கவந்த ஏழையாகிய என்னை இக்கோலஞ் செய்து பங்கப்படுத்திய கீசகனைத் தீர விசாரியாமற்போவீரானால் எனக்கு வேறுகத்யே யில்லை. உமது திடத்தைத் தெரிந்து கொண்ட பாதகன் இனி யென்னை யெங்கும் பிழைக்கவொட்டான். எல்லாந் தெரிந்த பெரியோருக்குச் சொல்லா லுணர்த்துவ தியாதொன்று மில்லை. ஓ தோன்றலே, இவ்வுலகத்தில் தவஞ்செய் வதும், யாகம் புரிவதும், தீர்த்த மாடுவதுந் தெய்வந்தொழு வதும் பெரிதல்ல. அபயம் என்று வந்து அடைக்கலம் புருந் தவர்களை யாதரிப்பதுவே தருமங்க ளெல்லாவற்றினுந் சிறந்த தென்று, சதுர்மறைப் புரோகிதர் பிர்மசூத்திரத்திற் சாற்றி யிருக்கின்றனர். அதற்குத் திருஷ்டார்த்தங் கேளும்:—முற்காலத்தில் ஒரு நாள் பிர்மாவினுடைய சபைக்குத் தேவேந்திரன் போனான். அவனைக் கண்ட பிர்மதேவன் சந்தோஷித்து, 'ஓ இந்திரனே, சொர்க்கமத் திய பாதலத்தோர் நடத்துகின்ற தர்மாதர்மங்கள் உன்னுடையதா யிருக்கிறபடியால், நீ தருமசூக்கும மறிந்து நடத்தவேண்டியதா யிருக்கிறது. நீ அவ்வண்ணம் நடத்தாவிடில், இந்தப் பூலோகத் தார் செய்யும் பாபங்களிற் பேர்பாதி யுன்னைப் பிடியாமற்போகாது. அப்படிப் பிடித்த பாபங்களை நீ நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமானால், பற்

பல அதர்மஞ் செய்கிறவர்களை உடனே யழித்துவிட வேண்டும்' என்றார்.

இப்படிப் பலவாறாகிய அதர்மஞ் செய்யும் பாவிகள் யாரென்று தேவேந்திரன் கேட்க, 'வேதவிதியும் நீதிவழியும் உலக நடையுந் தப்பி நடந்தவர்கள்தான் பாவிகள். இவர்களில் நன்றி கெட்டவர்கள், அடைக்கலம் புகுத்தோரை யாதரியாதவர்கள், ஆகிய இருவரையும் மகாபாவிகள் எனப்படும். ஆதலின், இக்கொடிய அதர்மிகளை வச்சிராபுத்தால் மண்டை கிழிய மோதி, பண்டு செய்த பாபங்களைப் போக்கித் தருமத்திற் பிரவேசிக்கப் பண்ணுவாயானால், அவர்கள் செய்த புண்ணியங்களிற் பேர்பாதி புனக்குச் சேரும். நீ மூவுலகிற்கு முதற்பதியோ னாகையால், இந்தத் தருமசூக்குமத்தை யுமக்குச் சாற்றினேன்' என்றார். அந்தச் சதுர்முகன் மொழியைக் கேட்ட இந்திரன் பூலோகத்தில் வந்து துஷ்டர்களைச் சிஷித்து, சிஷ்டர்களை இஷித்து, புண்ணியம் பெருகப் பொருந்தி வாழ்ந்திருந்தானென்று பெரியோருரைக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். ஓ விராட ராஜனே, உன் மனைவியாரிடத்தில் வந்து சேர்ந்த அந்நாள்முதலிந்நாள் வரையிலும் இத்தன்மைபாகிய துன்பம் நானறியேன். இன்று என் பொல்லாவினையால் வல்லாண்மைக்காரக் கீசகன் இக்கொடிய எண்ணங் கொண்டான். அவன்தா னப்படி நினைத்தாலும், ஐகந்தாங்கிய நீரும் பேசாதிருந்தது என் தீவினை தான். ஐயா, உம் மிடத்தி லிப்பேர்ப்பட்ட குண மிருக்குமானால், அரசாட்சி யெவ்வாறு நடக்கும்? உம்மை யார் மதிப்பார்கள்? உம்மை யார் துதிப்பார்கள்? உம்மை யார் அடுப்பார்கள்? வருந்தி வந்தவர்களின் துன்பத்தை மாற்றிக் காக்கவேண்டியது உமது கடமையல்லவா? நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனால், சாஸ்திரப்படி உமக்கு மோகஷங்கிட்டாதே. ஒங்கிய ரகமும் உம்மை விட்டு அகலாதே. அதிலும் பேதைப்பெண்கள், நாதனற்றவர்கள், முடவர், ஊமர், செவிடர், குருடர், பிணியாளர், தரித்திரர், வேசிகள் முதலானோருக்குத் தாயுந் தந்தையும் அரசனாகையால், அவர்களைத் தன் பிராணனைப்போலாதரிக்கவேண்டும். பார்த்திபனே, நான் அநாதையா யிருக்கிறேன். நீர் என்னை நிராதரவு செய்யாமல் இரட்சிக்க வேண்டும்" என்று சைரந்திரி சொன்னான்.

இவ்வாறு சைரந்திரியாகிய விரதசாரணி மொழிந்ததை விராட ராஜனறிந்து, "ஓ மங்கையே, நான் கீசகனை விசாரிக்கவில்லை

யென்று கிலேசப்பங்கிரயம். உனக்கு மவனுக்கும் நேரிட்ட நேசமும், நீ அவன் வீட்டிற்குப் போன காரணமும், உன்னைத் துரத்தி வந்த விசுவாசமும், இன்னதென்று எனக்குத் தெரியாமையால், ஒருதலை வழக்காகத் தண்டிப்பது உத்தமமல்ல. எதையும் காரண காரியம் தெரிந்துகொண்டு தீர்க்க விசாரணை செய்யவேண்டும். ஆயினும் உனக்கு வந்த தீங்கு ஒருவாறாய் விலகிப்போனதினால், நீ இந்த வேளை மனம்பொறுத்துக்கொள்” என்று வாய்துளிரப் பேசினான். அவனது இன்சொல்லைக் கேட்ட பாஞ்சாலிமானவன் விராட ராஜனுக்கு மனோதைரிய மில்லையென்றுணர்ந்து, “ஐயா, நீர் சத்தில்லா வசனஞ் சொன்னீர். நான் உற்றது உரைக்கிறேன் கேளும். அடியாளுக்குக் கந்தர்வர் ஐந்துபேர் கணவர். அவர்கள் பராக்கிரம சாலிகள்; ஒப்பற்றவர்கள்; விற்பன விவேகிகள். அவர்கட்குப் பகைவ ரில்லை. யாருக்காயினும் அழிவுகால நேரிடில், அவர்க ளவர் கட்குச் சத்துருவாய்த் தோன்றி அழிவார்கள். அக்கந்தர்வர் வருகின்ற தேரோசையும் அவர்கள் கைக்கொண்டிருக்கும் வில்லோசையும்தான், எட்டுத்திக்குப்பாலகரையுந் திங்கிட்டு விழிக்கச் செய்வதுமன்றி, சக்கிரவாள முடிமட்டும் உக்கிரமாக வுடைபட்டுத் தத்தளித்தாடப்பண்ணும். அவர்களை யண்டினோருக்கு வேண்டிய பாக்கியங்க ளுண்டாம். அப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷர்களை மாலையிட்டு மருவி வாழு மென்னை, இப்பேர்ப்பட்ட கேலிக் கிடமாக்கிவிட்ட கீசகனுக்கு நாசகாலங் கிட்டியதென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஐயோ! இரும்பை நசுக்கிப் பொடிக்குஞ் சம்மட்டியானது நெருப்புக்கும் படுவதுபோல், உம்மை யெங்கே மாட்டிக் கொள்ளுகிறதோ வென்னுந் துக்கத்தால் இவ்வளவுதூரஞ் சொல்லி யழுகிறேன். ஐயா மச்சராஜனே, இத்திபாதி வல்லமை பெற்ற கந்தர்வர்கட்கு மனைவியாகிய நீ, என் தேவிக்கு வேலைசெய்ய வருவானேன் என்றால், வினைப்பயனை வெல்ல வல்லவ ரில்லாமையால் என் நாயகர் ஐவருந் தீவினை வசத்தால் தங்க ளுருமாறி யிருக்கின்றார்கள். அவ்வா றிருந்தபோதிலும், ‘கடுகு சிறுத்தாலுங் காரம் போகாது’ என்பதுபோல் அவர்கள் தீரவீரம் மாறினவர்க ளல்லர். இப்போது இவ்விடத்தில் நடந்திருக்கின்ற கலகத்தை அவர்களு மறிந்திருப்பார்கள். தடையின்றி எங்குஞ் சஞ்சரிக்கும் நெஞ்சுர முள்ளவர்கள். தமக்குத்தாமே சங்கதி தெரிந்துகொள்ளுஞ் சக்தியுடையவர்கள். இந்நேரம் இவன் பிராணனுக்கு முடிவு தேடி உலையைத்திருப்பார்கள். ஆகிலும், மண்ணு

ளும் வேந்தன் வாய்பேசா திருந்தால், பெண்ணாகிய நான் போவது எவ்வாறு? ஓ புத்தனை, நான் ஒருவரையும் கோவவேண்டியதில்லை. பூர்வத்தில் தேடிக்கொண்ட வினையையே கோகவேண்டும்” என்று பொருமி விம்மிப் புலம்பி, “ஓ சலைபிறைந்த புண்ணியவான்களே, சத்திய தருமமென்றும், அசத்திய தருமமென்றும் இரண்டுண்டு. அவ்விரண்டினுள் சத்திய தருமமே முக்கியம். இச் சத்திய தருமம் எவ்விடத்தில் விளங்குகின்றதோ? அவ்விடத்தில் மகாலட்சுமியுடன் மாயோனிருப்பார். அந்த ஸ்ரீயப்பதியிருக்குமிடத்திற் கிளர்ச்சியுஞ் சத்துருஜயமு முண்டாம். அசத்திய தருமம் எவ்விடத்தி் விருக்கின்றதோ, அவ்விடத்தில் மூதேவி குடிபுகுவாள். மூடர் உறவு எய்தும், அன்றிபும், அவ் வசத்தியதரும முடையோர் கொடுநரகிற் காளாய்த் தளர்ச்சியுற்று, அல்லலும் அருந்துயரு மடைவார்க ளெனச் சருதி முறைபிடுகின்றது. ஆகையால், மக்களைப்பெற்ற நீங்களாயினுங் கவனித்து, தருமத்தை யதுசரித்துப் பொதுவாய்ப் பேசப்படாதோ? ‘அரச னெவ்வழி குடிகளவ்வழி’ என்னும் வாக்கி யத்தைநிலைநாட்டினீர்களோ? நீதிநெறி யற்றீர்களோ? ஐயோ! இந்த நீணிலத்தில் நான் பெண்ணாகப் பிறந்த பெரும்பிழை யாதோ தெய்வமோ!” என்று தளர்ந்து வாடினாள். அவ்வழகிய மாதின் தளர்ச்சி யைச் சலைபிவிருந்த சகலரும் பார்த்து, கீசகனையும் விராடனையு கீத்தித்து, விரதசாரணியின் பதிவிரதாதருமத்தைச் சிந்தித்து, பெண்ணிலக்கணம் பூரணமாக அமைந்திருக்கின்ற பெருந்தன்மையை நிதானித்து, “இந்த அம்மாள் நல்ல குடிப்பிறப்பாகக் காண்கிறது. தேவபுருஷ சம்பந்தம்போலத் தோன்றுகிறது. குணம் மணம் குரல் வசனம் முதலியவற்றை நோக்குங்கால், பதுமினிஸ்திரீயா யிருக்கின்றாள். இத்தன்மையாளாகிய உத்தமிகள், நினைத்த காரியங்களெல்லாஞ் சித்தியாகாமற் போகா. இந்தப் புண்ணியசாலியை சாதாரணப் பெண்களைப்போல் எண்ணப்படாது. கெட்ட மதியுள்ள கீசகன் துஷ்டநினைப்பினால் தொடர்ந்த மூடத்தனமானது, அவன் பிராணமுடிவுக்கோ, அல்லது யாது காரணத்திற்கோ, ஏதுந் தெரியவில்லை. பூர்வஞ் சீதாதேவிக்குக் கஷ்டம் நேரிட்டாற் போல் இம்மாது சிரோமணிக்குங் கஷ்டம் நேரிட்டதல்லவா?” என்று தங்கள் மனதைத் தாங்களே தேற்றிக்கொண்டு, “அம்மா சும்மாயி ரும் விசனப்படாதீர். உமக்கு நல்ல காலம், இந்த விராடபுரத்தி லேயே வரப்போகின்றது. உமக்குக் கெடுதி நினைக்கும் பாதகர்கள்

விரைவி லழிந்துபோவார்கள். நீர் யாதொன்றக்கும் அஞ்சாதீர்” என்று சொல்லி வாழ்த்தினார்கள்

திரௌபதியைத் தருமராஜன் கடிய, அக்குறிப்பறிந்து
சபையை நீங்கிச் சுதக்ஷணையிடஞ் சென்று கூற,
அவளு மந்தறையருங் கேட்டு அவலித்தல்

அக்காலையில் இவற்றையெல்லாம் பார்த்து உள்ளே மாச்சரியமும் வெளிக்கு ஆச்சரியமும் கொண்டிருந்த கங்கபட்டரானவர் அத்திரௌபதியைப் பார்த்து, “ஓ சைரத்தி என்னும் பெயர்பெற்ற பெண்பாவாய், பெண்களுக்குரிய நாணம் மடம் முதலிய நூற்றுணங்களு மாறி, இராஜசபை யேறி, அத்துமீறிப் பேசுகின்றாய். நீ மிக அநியாயக்காரி. தருமபதியாகிய விராடபூபதி மகா தயாரிதி; சத்திய வாக்கியர்; சாதுசங்கப் பழக்கமுள்ள யோக்கியர்; சகலவித சம்பத்துடைய பாக்கியர்; சதுர்வேத மோர்த்தவர்; ததுர்வேதத் தேர்த்தவர்; மதுமுறை கற்றவர்; மக்களைப்பெற்றவர்; நடுவு நிலையாக விசாரிப்பார்; பகஷ்பாத மிராது. நீ யஞ்சாதே அவசரப்படாதே. இந்த மச்சராஜன் விசாரியாமற்போனாலும், உனக்குரிய கந்தர்வர் அவசியம் விசாரிப்பார்கள் என்று உன் சொல்லி னாலேயே விளங்குகிறது. நீ இந்தச் சபையில் ஆத்திரப்படவேண்டாம். எஜமானன் கட்டளையைப் பரிபாவிப்பதே முக்கிய தருமம். சார்த்தகுணமே தகுந்த பூஷணம், பெண்ணாகப் பிறந்தோருக்கு அடக்க மிருக்கவேண்டும். ஆதரவற்றவர்க்கு அரசனை தெய்வமென்று நம்பி வாயடங்கி ஒடுங்கிப்போக வேண்டும், அல்லது தாங்க ளெவ்விடத்தில் வேலைசெய்கி நீர்களோ அந்த விடத்திற் சொல்லி அவர்கள் மூலமாக விசாரணைக்கு வரச்செய்யவேண்டும். அப்பொழுது உன் மனக்குறை எப்பொழுது மில்லாமல் நீங்கும். இப்பொழுது நீ அந்தப்புரம் போய்ச் சேர்” என்று உரைத்தார். அவர் கருத்தைத் தெரிந்து கொண்ட மங்கையானவள் அங்கை குவித்து, புத்தியென்று போற்றி, சுதக்ஷணை யிடத்திற்போய்ப் பெருங்காற்றில் அலைந்த முருங்கை போற் சுருங்கி ஒடுங்கி சின்னாள். இவ்வாறு ஓய்ந்து நின்ற மாலினியை அரசன்பத்தினி பார்த்து, “அம்மா, கருங்குவளை நெருங்கிய கண்களும், வெண்டாமரைபோன்ற முகமும், சண்பகப் பூவனைய மூக்கும், முல்லை யரும்பைப் பழிக்கும் பல்லும், அமுதமாகிய சொல்லும், கொவ்வைக்கனிக் கொப்பான இதழும், ஆகிய மிவைகளெல்லாம், இராகுவினால் தீண்டப்பட்ட சந்திரன்போற்

குறைந்து, வதங்கிய உடலும் வாடிய நடைபுமாய் வருவா
னேன்? கண்ணீர் சொரிவானேன்? போன இடத்தில் பொல்லாங்
குண்டோ? அப்படிக்கேதாகிலு முண்டானால் இப்பொழுதே சொல்
லும். நான் இராஜனிடஞ் சொல்லித் தப்பாமல் தண்டிக்கிறேன்”
என்று கேட்டாள். அப்படி அன்புடன் கேட்ட சுதக்ஷணையைத்
திரௌபதாதேவி பார்த்து, “அம்மா கைவிரலாற் கண்ணைக் குத்தி
விட்டு ‘யார் குத்தினார்கள்? குத்தியதற்குக் காரண மென்ன?’ என்று
கேட்பது ஆச்சரியத்தின்மே லாச்சரியம். ஆ ஆ! என் நிர்வாக
முதலிய யாவற்றையும் முன்னாடிச் சொல்லியிருந்த என்னை உமது
தம்பியினிடத்திற் கணுப்பிவைத்து, பின்னா லொன்றுத் தெரியாத
வர்போல் துடிதுடித்துப் பேசுகின்றீரல்லவா? ஆபினும் பெரிய
தல்ல. உமது வார்த்தையின் வண்ணம் புட்பமுட் தேனுங் கொண்டு
போய்க் கொடுத்தேன். அந்தக் கேசகன் என்னைக் கண்டவுடனே
எழுந் தோடிவந்து, என் கைபிலிருந்த மாலைமையும் மதுவையும்
வாங்காமல், என்மேல் விழுந்து ஈர்ப்பதற் கெண்ணினான். நான்
அந்தப் பாதகன் கைபி லகப்படாமல் தப்பியோடி, விராடராஜன்
சபையிற் போய் விழுந்தேன். அப்பா லென்னைத் தொடர்ந்துவந்த
பாவி எப்பாடுபட்டானோ நானறியேன்” என்று சொல்லி இருகண்
களிலு நீருகுத்து உருகியழுதாள்.

இவ்வாறு உருகியழுகின்ற விரதசாரணியின் துக்கத்தையுஞ்
சோபத்தையுஞ் சுதக்ஷணை நோக்கி, “அம்மா அந்தப் படுபாவி
என் தம்பியானாலும் மகாபதிவிரதையான உமது சித்தத்தைச்
சிதையப் பண்ணியபடியால், மகா துஷ்டனானான். ‘தாய்க்காகாத
பிள்ளை ஊர்க்காகாது’ என்பது போல், உனக்காகாத அவன்
எனக்கு மாகாமற் போவான். உனக் கொருநாளுங் குறவில்லை. ஒ
பங்கமில்லாத தங்கமே, காமி-வாமி-வெறியன்-முறியன்-வறியன்-
சிறியன் இவர்களுக்கு மட்டுமரியாதை கட்டுத் திட்டம், ஈனமானம்,
விதிவிலக்கு, விவேகமுதலியன கிடையா. இவர்கள் நன்மையினால்
வசமாகமாட்டார்கள். விருத்தியாகவு மாட்டார்கள். அவர்களுக்குச்
சவுக்கடியே தெய்வம். ஆதலின், முறைகெட்ட முடனாகிய கேச
கனைக் கொல்லவேண்டு மென்னும் நினைப்பிருந்தாற் சொல்லும்,
விராடராஜனுடன் கலந்துபேசி வேலையை முடிக்கச் செய்கிறேன்.
உமதெண்ணத்தை எனக்கு உணர்த்தும்” என்று சுதக்ஷணை கேட்க,
அம்மொழியைக் கேட்ட விரதசாரணியானவள், “அம்மா, ஏதோ

என்னுடைய கர்மானுபவம் இப்படி யிருந்தது. இராஜசபையி லிருந்தவர்கள் நகைப்பதற் கிடமுண்டாயிற்று. திக்கற்ற எனக்குத் தெய்வ மிருக்கின்றது. 'அடாது செய்பவர் படாது படுவர்' என்னும் பழமொழி யுண்டு. அது பழுதுபடாது. என் விஷயத்தில் அபராதி யாகிய சீசகன் கந்தர்வரைவரார் கால்சாய்ந்துபோவான். எனக் குரிய நாயகர்கள் இன்றைக்கோ நாளைக்கோ வரப்போகின்றார்கள். அப்பாது இவன் செய்த அக்ரம மனைத்தும், இவன் தலையோடு போமோ அல்லது இந்தத் தரணியோடு போமோ? நான் யாதொன்று மறியேன். ஒ அன்னையே, நான் உம்மை வந்து அடுத்து, உம் முடைய உப்புந் தண்ணீரும் புசித்து, ஒரு குறைவு மின்றிக் காலங் கழித்து வந்தேன். என்னால், உமக்கு ஒரு குறையும் இல்லாதிருக்கும் படிஎன்னிஷ்டதெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்" என்று வண்ணமகள் கூறினாள். அப்பெண்ணின் வார்த்தையைக் கேட்ட சுதக்ஷணையானவள் கண்ணீர் விடுத்து, அவள் கண்ணைத் துடைத்து, விம்மி மெலிந்து, "நம்மி லொருவனாகிய தம்பி, வெம்பி விழுங்காலம் வந்ததே! புத்திர மித்திராதிபரை இழந்துபோக நேரிட்டதே!" என்று கலக்கமுற்று மிகவும் ஏக்கங்கொண்டிருந் தாள். இப்படித் துக்கப்பட்ட சுதக்ஷணையாகிய வண்டு விழியாளுக்குப் பண்டுதொட்டுத் தொண்டுபுரிந்து அண்டையில் நின்ற பெண் டுக் ளெல்லாரும் ஒன்றுகூடி, மாலினியைக் கண்டு மதிமருண்டு, "ஐயோ கண்டகனாகிய சீசகன் பண்டைவினையால் பொன்றுங் காலத் தைத் தேடிக்கொண்டானே! அது பெருந்தீயைப்போல் மூண்டுவிட் டதே! விராடராஜனுக்கும் விதண்டையான வியாகூலம் விளைந் ததே! இந்த மோசத்திற்கு நாம் தப்பிப்பிழைக்கும் வகை யெப்படி?" என்று, எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்பாற் பாஞ்சாலியைப் பிடிக்க வந்த சீசகன், திரௌபதாதித் தன் அனுப்பிவைத்த கிங்கரன் வீசியெறிய வீழ்ந்து, மிகவும் தாழ்ந்து, "நாம் வாழ்ந்த வாழ்வு இதுவோ?" என்று மனமெலி வடைந்து, தாஷ்டிகந் தளர்ந்து, மோகசமுத்திரம் வடிந்து, சிந்தை தெளிந்து, மயக்கமாறித் தன் மாளிகைபோய்ச் சேர்ந்தான்.

தருமந்தனர் சில குறைபாடுகளைக் கூறி விராடனைக் கடிய,
அவன் சபைகலைவித்து அந்தப்புரஞ் சேர்தல்

இவனது நிலை இப்படியிருக்க, அச்சமில்லாதிருந்த மச்சராஜன் கொச்சைமொழியாள் கேட்ட கேள்வியினால் நாணமடைந்து சபையி

லுள்ளோர் பேசிய தன் விவகாரத் தாழ்வையும் கீசகன் தேடிக்
கொண்ட நாசத்தையும் தன் மனதுட் கொண்டு, மைத்துனனைக்
கொல்லுந் திறத் தனக் கில்லாமையாற் புல்லியர்போற் பொருமலுந்
றிருந்தான். இத்தன்மையி னிருந்த விராடராஜனை வேதவிதியும்
நீதிவழியுந் தெரிந்த கங்கபட்டர் பார்த்து,

“பூதல மாண்மையாற் புரக்கு மன்னவர்
தீதொழில் புரிஞரைத் தண்டி யாரெனில்
நீதியுஞ் செல்வமு நிலைபெறுங் கொலோ
ஏதிலர் தமரென இரண்டு பார்ப்பரோ.”

“ஓ சாந்தகுணவேந்தனே, ஆண்மையுடன் அரசாட்சி செய்யும்
அரசர்கள் துட்டரைப் பிடித்துக் கொட்ட மடக்காவிடில், அப்பட்
டணத்துச் செல்வமும் இராஜநீதியும் நிலை பெறுவாம். புகழ்ப்பிர
தாபமுங் கைகூடாது. செங்கோற் செலுத்துந் திறமை யுடையவர்
கள் விவகாரதிசையிலே தன்னவன் பிறன் என்னும் பகைபாதம்
பார்க்கப்போகாது. வயிறு வளர்ப்பதற்கு வந்து உம்முடைய மனை
வியை யடுத்துக் குற்றேவல் செய்து ஜீவனம் பண்ணுகிற ஓர்
ஏழைமேல், மச்சராஜன் மைத்துனன் இச்சைவைத்தானென்பது
வசையோ அன்றி இசையோ? இது பெரிய மனிதனுக் குள்ள
நேயமா? ஒரு பெண்ணைத் தூரத்திவந்தது ஞாயமா? சுத்தவீரனா
யிருப்பவன் கொடுமை நினைத்தது தர்மமா? நீர் சும்மா இருந்துவிட்
டது மர்மமா? இது கீழ்மக்கள் செய்கையல்லவோ? அக்கீசகன் தன்
னைவிடப் பிரபஞ்ச மில்லையென்று உம்மை மதியாதிருக்கின்றான்.
உமது துரைத்தனத்தில் இப்பேர்ப்பட்ட கெடுதியைச் செய்து
கெலித்துப்போனான். இவனுக்கு எதிர் ஒருவரு மில்லை ; அப்பணிப்
பெண்ணுக்குத் திக்கி ஒருவரு மில்லை. அப்படிக்கிருந்தபோதிலும்,
எல்லோருக்கும் பொதுவில் தெய்வமொன் றிருக்கின்றதல்லவா?
பாவபுண்ணியங்களைப் பார்க்குந் தருமதேவதையானவன் சற்றேனுஞ்
சுகிக்கமாட்டானே! அரசன் அன்றே கொல்லும். ஆனால் தெய்
வமோ நின்று கொல்லும். உலகமாயை யொழித்த ஞானியையுந்
தீவினை தொடராது விடாது. தருமத்திற்கு விரோதமான காரியம்
எப்போதுங் கழுத்தறுப்பென்பது கதையிலுங் கேட்டறியீரோ?
பெண்ணிச்சை என்று சொல்லும் இது, சகல ஆத்மகோடிகளுக்
குஞ் சகஜமா யிருக்கிறது. அவ்வாறிருப்பினும், இலைமறைவோ
காய்மறைவோ, என்றிருந்து, தராதா மறிந்து, காலம் இடந்

தெரிந்து, ‘காற்றடித்தது தாழைபூத்தது’ என்னுங் கற்பனைபோல் அதுபவிக்கவேண்டியது. அப்படிக்கில்லாமல், அதுவே உற்பனமாய்க் கண்டவிடத்திற் கண்ணுங்கருத்துஞ் செலுத்திப் பெண்டாசை கொண்டு பிதற்றித் தவிப்பது துன்பத்திலும் பெருந்துன்பமாய்ச் சேருமே. ஐயோ! நீர் இதுவரையிலும் பெற்ற மகிழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியுங் கெட்டுப்போமே! இனி இகழ்ச்சிக் கிடமாகுமே இறைவனே!” என்று தருமராஜன் சாற்றினார்.

இப்பால் விராடராஜன் இங்ஙன முரைத்த கங்கபட்டர் வாக் கியமும் விரதசாரணிக்கு நேரிட்ட அபாக்கியமும் அதனால் தனக்கு வந்த சிலாக்கியமும் தன்னிரு காதுகளையுந் துளைத்து உருவிப் போனதினாற் களைத்து, புத்தியு மிளைத்து, சிங்காசனம்விட் டெழுந்து, திருமனைக்குட் புதுத்து, தியங்கி திகைத்து, மயங்கி, மலைத்து, பிரக்ஞைதப்பி யிருந்தான். அந்தக் கொலுமுகத்தி லிருந்த பீமன் நெருப்பினும் அதிகமாகப் பொங்கி, பொறி சிதறக் கண்களை யுருட்டி விழித்து, நறநறவென்று பல்லைக் கடித்து, கையைத் தேய்த்து முறுக்கி மோதி, முகத்தைச் சுளித்து விராடனைப் பழித்து, விண்ணு மண்ணும் வேகக் கலகல வென்று சிரித்து, குகைக் குட்புகுஞ் சிங்கம்போல் மடைப்பள்ளியிற் புகுந்தான். பின்பு தரும ராஜனும் மற்றத் தம்பிமாருந் தங்கள் காலத்தைநினைந்து வருந்தி, தங்கள் தங்கள் இடம்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். வெற்றிவே லேந்திய விராடராஜன் படுக்கை பொருந்தாமற் புரண்டு, “அழிவில்லா அர சுக்கு அரார்த்தம் வந்ததே!” என்று பழிகாரக் கேசகளை வெறுத்துக் குறுகுறுத்து, தன் தீவினையை யொறுத்து, “இனி நாம் முடிபொறுத் திருப்பது எப்படி” என்று ஏங்கி யிருந்தான். மகாலட்சுமிக் கொப்பா கிய சுதக்ஷண தேவியானவள் துன்பமடைந்து, “எப்படி விளை யுமோ? என்ன நேரிடுமோ? நமது செல்வங்கள் எவ்வாறுமோ?” என்று திகிலடைந் திருந்தான். அந்த மச்சநாட்டில் மருவிய நான்கு வருணத்தவருந் தங்க ஞபிரின் மேலும் உடலின் மேலும் இச்சை விட்டு அச்சமோ டிருந்தார்கள். ஓ அரசனே, இக்கொடிய செய் கைக்கு யார்தான் விசனப்படார்கள்?—என்று வைசம்பாயனர் சொல்லி வரும்போது சந்திரகுலத்தோன்றலாகிய ஜனமேஜயமகா ராஜன் மனஸ்தாபப்பட்டு, இஃதென்ன பாவமென் றேங்கி, பக்கத்தி லிருந்த தக்கமனைவியான வபுஷ்டாதேவியுட னெழுந்து பணிந்து,— சூலம், மகாபதிவிரதையாகிய பாஞ்சாலியம்மனானவள், அந்த

துன்மார்க்கக் கீசகனைச் சபித்துத் தன் மகத்துவத்தை நிலைநாட்டி வரிசைபெறப் படாதோ? ஏன் சும்மா விருந்தாள்? மானங் கெடுங் காலத்தி லில்லாத மகத்துவம் மற்றொருகாலத்தில் இருந்தென்ன போயென்ன? அந்தக் கீசகன் எம்மாத்திர மனுஷன்? எவ்வளவு பல முள்ளவன்? எந்தக் குலத்திற் பிறந்தவன்? சுதக்ஷணைக்கும் இவனுக்கும் சகோதர சம்பந்தம் எவ்வாறுண்டாயிற்று? இவனுக்கு விராடன் அடங்கியிருக்க வேண்டிய காரண மென்ன? அந்த விவரங் களை யெல்லாம் எனக்கு அறிவிக்கவேண்டும் புண்ணியனே—என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்.

கீசகன் வரலாறு

கேளும் ஜனமேஜயமகாராஜனே பிர்ம சிருட்டியி லுண்டர்ன பிரபஞ்சத்திற் பிராமண ஸ்திரீக்கும் க்ஷத்திரியனுக்கும் பிறந்தோர் களைச் சூதகுலத்தாரென்று சொல்லுவார்கள். அந்தச் சூதகுலம் க்ஷத்திரிய குலத்திற்குத் தாழ்த்ததென்றும், வைசியருக்கு உயர்ந்த தென்றும் ஜாதிநூலிற் சொல்லியிருக்கின்றது. அப்படிக்கிருந்த போதிலும், அதுமுதல் இதுவரையிற் சூதகுலத்தில் க்ஷத்திரியர்கள் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். க்ஷத்திரியகுலத்திற் சூத குலத்தாருக்குச் சம்பந்தமில்லை. இந்தப்பரதகண்டத்திற் கேகயராஜ னொருவ னிருந்தான். அந்தக் கேகயராஜன் இராஜகன்னி யென்ப வளை விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு லோகப்பிரசித்தனாய் வாழ்ந்தான். அவனுக் கொரு பெண் பிறந்தாள். அந்தப் பெண் தான் இந்தச் சுதக்ஷணை. இவள் பிறந்தபின்பு வேறு பிள்ளைகள் எல்லாமையால், இந்தச் சுதக்ஷணைதேவியைப் புஷ்பச்செடி போல் அருமையாக வளர்த்து வந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் இவள் தந்தையாகிய கேக யராஜன் ஆண்பிள்ளை பிறக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையால் மாளவ தேவி யென்பவளை இரண்டாவது மணம் புரிந்துகொண்டான். அவள் கருப்பத்தில் நூற்றுநான்கு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர் களில் இந்தக் கீசகன்தான் மூத்தவன். இவன் சிங்கபலனென்றும் பாணனென்றும் பேர்வாய்த்தவன்; மகா பலசாலி. இப்படியிருக்க, விராடராஜனுடைய முதற்பெண்சாதியாகிய சுரதை யென்பவள், சதானீகன் சங்கன் வராகன் வராககேது என்னும் நால்வரைப் பெற்றுவைத்து இறந்து போனாள். பிற்பாடு இவன் இந்த சுதக்ஷணை யைக் கலியாணம் செய்துகொண்டான். இவள் வயிற்றில் உத்தரன் உத்தரை என்னும் ஆணும்பெண்ணும் ஒரு பேராய்ப் பிறந்தார்கள்.

இவ்விராடராஜனுக்கு முதலில் பிறந்த அபிமான புத்திரன் சுவேதனென்பவ னொருவன். இவர்க ளியாவரும் குழந்தைகளானபடியாலும், விராடன் தம்பிமார்கள் பதின்மர் திடந்தப்பினவர்களாகையாலும், விராடனுடைய மச்சதேசஞ் சகல வளங்களும் உள்ளதாகையாலும், இவ்விராடராஜனுக்கு சத்துருக்கள் அநேக நிரந்தார்கள். அதனால் விராடன் சித்தங்கலங்கி, இந்தச் சுகுணைக்குத் தம்பியாகிய கீசகன் சத்துருசங்காரனென்று கேள்விப்பட்டு, அவனை வருவித்துத் தனக் குதவியா யிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டான். அதற்குடன்பட்ட கீசகன் உபகீசகர்களாகிய தன் தம்பிமார்களுடன் இந்த விராடபுரத்தை யடுத்து, சேனாதிபதிப்பட்டம் பெற்று திக்கு விஜயம் புரிந்து, சகல காணியாட்சிக்குத் தானே சுதந்திரனானான்.

இப்பொழுது நான் சொன்ன கீசகர்கள் யாவரும் பூர்வஜனத்திற் காலகேயர்க ளென்னுங் கந்தர்வர்களா யிருந்தவர்கள். பாணனென்பவன் முதலாக அந்த நூற்றுநான் குபேர்களும் வாமகாரிகளாகவும் காமகாரிகளாகவும் சாமவேதியர் சாபம்பெற்றுப் பூமியிற் பிறந்தார்கள். பாணனென்னுஞ் சிங்கபல கீசகனானவன் அஸ்திர சஸ்திரங்களுக்குரிய சாஸ்திரங்களை அப்பியாசித்து, பதினாயிரம் யானைகளின் பலம் பெற்று பகைவரைக் கொன்று, பலரையும் வென்று விராடபுரத்தரசை நிலைநிறுத்தி வைத்தான். இவனைப் பகைத் தெதிர்த்த திரிகர்த்த தேசாதிபன் தசாரண தேசராஜன் கஜேருக தேசாதிபன் மாளவதேசபோஜன் யவனதேசராஜன் புலிந்த நகர்த்தலைவன் கோசலதேச முதல்வன் அங்கராஜன் வங்கதேசன் கலிங்கராஜன் தக்கணதேசாதிபன் மிடததேசாதிபதி இவர்கள் முதலானோர்களும், கிராதகுலத் தலைவர்களும் இவனுடன் போர்புரிந்து வெல்லமாட்டாமல்; தேரழிந்து, வில்லொடிந்து, இனிச் சாகிறபரியந்தம் இவனுடன் சண்டைக்கு வருவதில்லை யென்று சபதம் பண்ணிக்கொண்டு, ஊர்முகமா யோடிப்போனார்கள். அதன விவன் அநேக வெற்றி பெற்றவனாய், மதிமந்திரியொப்பப் புத்திகற்றவனாய், இத்தேசமுழுவதுந் தனக்குச் சுவாதீனமாக்கிக்கொண்டு, தனக் கொருவரு நிகரில்லாமல் யதேச்சையாக இருக்கின்றான். எல்லாமர்மங்களுந் தெரிந்தவனாகையால் இவனுக்கு விராடன் அடங்கியிருக்கின்றான். இதனாலேதான் திரௌபதியைத் தூரத்திவந்த தூரர்கிராதத்தைப் பற்றி யொன்றுங் கேளாமற்போனது. அஃதன் நியும், 'திரௌபதியம்மன் கீசகனைச் சபிக்கப்படாதா?' என்று வினா

வினீரே: அதற்குக் காரணஞ் சொல்லுகிறேன் கேளும். தனக் குரிய கணவர்கள் கண்குத்திப் பாம்புபோற் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த் திருக்கும்போது தான் சபிப்பது தருமமல்ல வென்றும், சூரிய நமஸ் காரஞ்செய்த சுகிர்தத்தினால் தனக்குத் துன்பமில்லாமற் போயிற் றென்றும், எப்படியும் பீமன் தப்பாமற் கொல்லுவானென்றுங் தைரியங்கொண்டு; சபிக்காமல் விடுத்தாள். ஓ வெண்கதிர் குலத் தோனாகிய வேந்தனே? நீர் கேட்ட சங்கதியைச் சந்தேகமறச் சொன்னேன் மேலநடக்குங் சேகனுடைய அழிவையுஞ் சொல்லு கின்றேன் கேளும்—என்று வைசம்பாயனர் ஸ்ரீவேதவியாசரைச் சிந்தித்து வந்தித்துச் செப்பத் தொடங்கினார்.

திரௌபதி மடைப்பள்ளியிற் சேன்று பீமனைக் கண்டு

தன் குறைகூறி வேறுத்துக்கொள்ளுதல்

ஓ ஜனமேஜயமகாராஜனே, இப்பால் மாதமொன்றுக் கொவ் வொருவராக மகாமேருவை வலம்வருகின்ற துவாதசாதித்தர்களில், அந்த மாசத்தி லுதயமான மித்துருவென்னுஞ் சூரியன் சதா திரௌபதியம்மொற் பூசிக்கப்பட்டவ னாதலால், திரௌபதா தித்தனென்றுபேர் பெற்றான். அவன் விரதசாரணிக்கு விளைந்த துன்பத்தைக் குறித்து அச்சூரிய குலத்தோனாகிய சேகனை வெறுத்து, அவன் குலதர்மத்தை விட்டு வழுவினென்னுங் கோபத்தினால் விஸ்தாரமுள்ள தன் கிரணத்தை ஒன்றுபடக் கூட்டி, அஸ்தமன கிரியில் தேரோட்டி, மேற்றிசை சிவக்க நார்திசை யுவக்கச் சாய்ந்து சமுத்திரத்தில் தோய்தான். அக்கால் அந்நகரி லிருந்தோர் யாவரும் அடிவயிற்றில் வடவாக்முகாக்கினியைக் குடி வைத்துக்கொண்டு, பகீரெனத் திகிலடைந்து, நித்திரைவிட்டு, நினை வுங்கெட்டு, நெட்டுபிர்ப்பெறிந்து, உபிராசை துறந்து உறக்கமற் றிருந்தார்கள். சுதக்ஷணாதேவியினிடத்தி லிருந்த திரௌபதா தேவியானவள் தீராததுயரத்தினுற் சிந்தைவருந்தி, கண்கலங்கிக் கவலைகொண்டு, ஜபதப ஸ்நானபோஜனாதிகளுந் துறந்து, எண்ணுது மெண்ணி, “நமது புகழுக்குப் பழுது வந்ததே” என்று நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல் நெஞ்சமுருகி, ஏக்கமெலிட்டு, தூக்கங் கொள்ளா மல், நகிராத்திரியில் வெளிப்பட்டு, தருமராஜனுடைய சரணாவிந் தத்தைத் தியானித்து, காவலாளிகளின் கண்ணிற் படாமல் மடைப் பள்ளிக்குட் சென்று, வெண்பட்டு மெத்தைமேற் சயனித்து நித்தி னை பிடியாம லிருக்கின்ற பலாயனனைப் பார்த்து, “ஓ வருஷகாலத்து

விருஷபம்போன்ற மன்னனை, என் மானத்தை யழிக்க நினைத்த சேகனை வாட்டாமல் மெய்ம்மறந்து உறக்கங் கொள்கின்றீரா? கவலையுள்ளவர்க்குக் கண்ணுறக்கம் வருமோ? நான் பட்ட பாட்டைப் பார்த்திருந்த நீர் கொஞ்சமேனும் படபடப்பின்று முற்றிலும் மறந்து விட்டீரோ? நல்லது எழுந்திரும் எழுந்திரும்” என்றாள். இவள் வருவதற்கு முன்னமே எண்ணமிட்டுக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கலவரத்தி விருந்த பீமசேனன் திடுக்கென் றெழுந்து, “ஓ பேதையே, நாம் ஓரினத்தாரென்று ஒருவருக்குத் தெரியக்கூடாதே. அதையோசிக்காமல் நீ யிப்படியும் வரலாகுமோ” என்றான்.

அந்தச் சொல்லைப் பாஞ்சாலி பொறுக்கமாட்டமற் பதைத்து “ஆ ஆ! நீர் சொல்வது நன்றா யிருக்கின்றது. நான் எவ்வளவோ பரதவிப்போடு குறைசொல்லிக்கொள்ள வந்தால், வந்தகாரியத்தைப்பற்றி யோசிக்காமல் யாரோ? எவரோ? ஏனோ? தானோ? என்பவனைப்போல் அலகழியமாகப் பேசுகிறீர். வெகு நேர்த்தி! வெகு நேர்த்தி! பாஞ்சால புத்திரியாயும் பாண்டவர்களுக்குப் பத்தினியாயும், இந்திரப்பிரஸ்தத்தி விருந்த என்னை அஸ்தினபுரத்திற்கழைத்துவந்து, நூறு துட்டரை வெளியிட்ட தேவியை எனக்கிட்ட மான மாமியென்று அவள் கிட்டவைத்துப்போய், சொக்கட்டானாடித் தோற்று திக்கெட்டுமுள்ள துராதாரைகள் நிறைந்த சபையில் துச்சாதனன் என்னை மறக்கட்டி யிழுத்துவர, கர்ணன் துரியோதனன் முதலிய பலரும் இகழ்த்து துரப்பாஷைகள் வழங்க, அதனால் என் அங்கம் பங்கப்பெம்போது பிஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் திரிதராஷ்டிரர் முதலியவர்கள் ஊமைபோலிருக்க, நீங்க னாவரும் ஆமைபோலிருக்க, ஆப்தபாந்தவனும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதனும் ஆதிமூலப்பொருளும் அந்த கல்யாணகுணனும் யதுகுல முதல் வனுமாகிய ஜாரத்தனன் சன்மானத்துடன் என் மானங் காத்தருளினார். நீங்கள் அந்நாளி விருந்த தன்மைபோலவே இந்நாளிலும் இருக்கப்போகின்றீர்களென்று முன்ஜாக்கிரதை செய்ய முழுராத்திரியில் வந்தால், என்னை “என் வந்தாய்” என்று கழிகின்றீர். நான் பிறந்த அகத்திலும் புகுந்த அகத்திலும் அதிகச் செல்வமாய் ஓரா யிரஞ் சேடியர் புடைசூழ்த்து ஊழியஞ்செய்ய வாழ்த்திருந்தேன். உங்களுடைய வீரமில்லாத சாத்தத்தினால் இப்போது கற்களும் முற்களு முள்ள கானகமெங்குந் திரிந்தலைந்து, கசங்கி வருந்தி, காய் க்ணியிருந்தி, பன்னிரண்டுவருஷங் கழித்தேன். இது போதாமல்

இன்னும் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்வதற்கு உருமாறி வேறுபெயர் கொண்டு, என்னிருகைகளுங் கன்றி என் மெய்யொளியுங் குன்றச் சிற்றேவல் புரிந்து வருங்காலையில், கொடிய கீசகனுனவன் இவ்வித அவதிப்படுத்தினான். பூமண்டலமுழுதும் புகழ்பெற விளங்கிய தருமராஜனுனவர் வைதிக வேடம்பூண்டு ஒருமார்க்கமா யிருக்கின்றார். திரிபுவன கண்டக ஜயகிகாமணியாகிய விஜயன் பேடியுரு வெடுத்து, நாடகத் தொழிலித்து, ஆடல் பாடல் தொடுத்து, மூடுமுக்காடிட்டுக்கொண் டிருக்கின்றார். நகுலசகா தேவர்க ளிருவரும் வெளியில் தத்தமக்கேற்ற தொழிலில் அமைய திருக்கின்றார்கள். இவர்களிடத்திலெல்லாஞ் சொல்லிக் காரிங் மென்ன? ஒரு இலாபமூமில்லை. எனக்குரிய ஐயரில் என்னெண் ணப்படி நிறைவேற்ற உம்மைவிட மற்றொருவரா லாவதில்லை. எனக்கு உற்றதுணை நீரே. வாயாற் கூறிய சபதத்தையும், மனத் தால் நினைத்த குரோதத்தையும், முன்பின் பாராமற் முடிக்கத்தக்க பலசாவி நீராகையால், உம்மிடத்தில் என் குறையை முறைபிட்டுக் கொண்டேன் ” என்றான்.

பீமன் திரௌபதியைத் தேற்றிக் கீசகனைக் கொல்வதற்கான

ஒரு சூழ்ச்சியைச் சொல்லியனுப்புதல்

ஒ மகாராஜனே, இவ்வாறு கூறிய பாஞ்சாலியின் மொழியை பீமன் கேட்டு வெடுக்கென் றெழுத்து, காரணகாரியங்களை யோசித்து

“ பொறையெனப் பவெ தாடவர் தமக்குப் பூணெனப் புகலினும் பொருந்தார் முறையறப் புரிந்தா லக்கணத் தவர்தம் முடித்தலை துணிப்பதே முழுப்பூண் நறைமலர்க் குழலார் தமக்குமெய் யகலா நாணமே நலஞ்செய்ப்பு ணெனினு நிறையுடைப் பெரும்பூ ணமளிவாய் நாண நிகழ்வுற நிகழ்ச்சியே யன்றே ”

‘ ஒ மாதே, புருஷர்களுக்குரிய ஆபரணம் பொறுமை, ஆயினும், நீதி வழுவிய நிர்மூடரைக் கணப்பொழுதாயினுந் தாமதியாமற் குப் புறத்தள்ளி யுதைத்து, தலைபிளக்க மிதித்து, கீர்த்தியை நிலைநாட்டு வதே சிறந்த ஆபரணமாம். கலனிறைந்த மங்கையருக்கு நலனி றைந்த ஆபரணம் நாணமென்பதுதான். ஸ்திரீபுருஷர்கள் கூடுங் காலத்திலும் அந்நாணம் நீங்காமற் சாசஞ்செய்து அதுபவிப்பதே, பொற்பூஷணங்களிற் சிறந்த நற்பூஷணமாகும். இப்படியிருக்க, எனக்குப் போதுமான பலமிருந்தும், என்கைக்குத் தக்க கதாயுத மிருந்தும், என் தம்பி தனஞ்செயனுக்குக் சாற்றற்கரிய சௌரிய

பராக்கிரம மிருந்தும், அவன் கையில் திரிலோகத்தையும் வெல்ல வல்ல காண்டப மிருந்தும், என்ன இலாபம்? அஸ்திஸூபரத்திற் சகுனிபுடன் சூதாடித் தோற்றபொழுதும், உன்னத் துச்சாதனன் இழுத்து வந்தபொழுதும், இராஜசபையில் மானபங்கம் பண்ணிய பொழுதும், துரியோதனன் கண்ணன் முதலியவர்கள் வம்பு வார்த்தைகள் பிதற்றிய பொழுதும், ஆற்றங்கடாமல் உடல்பதறியெழுந்த எங்களை ஆத்திரப்பட வேண்டாமென்று அடக்கிய அண்ணாவான், இப்பொழுதும் இந்த விராடன் சபையில் உன்னைத் தூரத்திவந்த கீசகனைக் கொல்ல எண்ணிய என் கோபக்குறி தெரிந்து, சமிக்ஞையாகப் பேசு ஜாடைகாட்டித் தடுத்தாவிட்டார். இவர் என்றென்றைக்கும் இத்தன்மையாகவே இருந்தால், எங்கள் மானமுங்கெட்டு நானும்பட்டுப் போவோ மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால் ஒநல்லாய், இப்படி எங்களைச் சமயத்தில் மீறவொட்டாமற் சங்கடப்படுத்திவருந் தருமராஜனுண்டாகிய மனஸ்தாபத்தையும் துரியோதனதுயரால் விளைந்திருக்கின்ற கோபத்தையும் இந்தக் கீசகன்பேரிற் காட்டி, என் கீர்த்தியை நிலைநாட்டி, யானைமத்தகத்தைப் பிளக்குஞ் சிங்கம்போற் பாய்ந்து, அவனுடைய வாட்டிக் குடலைப் பிடுங்குகிறேன். இனிமேல் இவன் விஷபத்தில் யார் குறுக்கிட்டாலும் நான் உடன்படப் போகிறதில்லை; இவனை உயிருடன் விடப்போகிறதில்லை. இவ்வுலகத்தில் அற்பர்களுடைய மனைவிமார்க ளெல்லாரும் அதிக சவுக்கியமடைந் திருக்கும் போது, விற்பனர்களாகிய எங்கள் பத்தினியான நீ மெலிந்து விசனப்படவேண்டிய விதியென்ன? நல்லது ஆகட்டும். வல்லவருக்கு வாழ்க்கைப்பட்டும் இப்படி வருத்தப் படுகின்றோமே யென்று நீ சற்றும் மனமினைக்க வேண்டாம். ஒ மாதரசி, முன்னாளில் தீவினை வசத்தால் அகஸ்தியருக்கு அன்புடைய பத்தனியாகிய லோபாமுத்திரை யென்பவள் கணவனுக்குப் பணிவிடைசெய்து, ஆகாரம் நித்திரையின்றி நெடுநாள் கஷ்டப்பட்டு, பிற்பாடு நல்வினைவயத்தாற் சுபமுஞ் சுகமுங் கீர்த்தியும் பெற்றாள். இதன்றியும்-சர்யாதிகா ராஜன் புத்திரியாகிய சுகன்னியானவள் சவனகமஹாமுனிநருக்குச் சுகருஷைசெய்து, சிலநாள் வருத்தப்பட்டு, பலநாளும் பாக்கியத் துடன் வாழ்ந்து, கண்ணியம்பெற்றுப் புண்ணியலோக முற்றாள். பீமராஜன் மகளாகிய தமயந்தியானவள் பிள்ளைகளைப் பிரிந்து, புருஷனைப் பிழைத்த தனியளாய்க் காட்டில் அலைந்து, கரும்பாம்பின்

வாய்ப்பட்டு, வேடனூல் வெளிப்பட்டு, சிறியதாயார் வீட்டிற் போய்ச் சேர்ந்து அங்கே குற்றேவல் செய்துகொண்டிருந்து, கொஞ்சாளைக்குள் தாய்தந்தையரையடுத்து, பின்பு தூதுவிடுத்துப் பிரிவுற்ற நாயகனைக் கண்டுகூடித் தன் சேயோடு மகிழ்ந்து சிறந்து வாழ்த்திநுந்தாள். இவ்வாறு எத்தனையோ கோடி இராஜஸ்திரீகள் படாதபாடும்பட்டிக் கற்புக்கோரிடையுறுமின்றிப் பதம்பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆகையால், தேவர்களானாலும் நல்வினை தீவினையை அதுபவித்தே தீர வேண்டும். இப்பொழுது நமக்குண்டாகிய துன்பம் இன்னும் முப்பது நாளைக்குமேல் இன்பத்தை விளைக்கக் காத்திருக்கின்றது. “பட்டவர் பதத்திவிருப்பார்கள்” என்னும் பழமொழியறியாயோ? அப்படிக்கிருந்தபோதிலும் இந்தப் பகையை எந்தவிதத்தினுஞ் சிக்கிரத்தில் நானே முடிக்கிறேன். ஒ பாக்கிய வதியீய, அஞ்சவேண்டாம்.” என்று பிமசேனன் சொல்லித் தேற்றினான்.

இவ்வார்த்தையைப் பாஞ்சாலி கேட்டு, “ஐயா கதாபாணி, முரசக்கொடி முதல்வனாகிய தருமராஜன் உமது குறிப்பை யறிந்து கோபமேவிட வொட்டாமல், தணித்தாரென்று மனக்குறை வேண்டாம். நம்முடைய பகையாளி நிச்சயித்த பன்னிரண்டு வருடமுங்கழித்து, ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்யும்படியாக இந்த விராடபுரத்திற்கு வந்து கொஞ்சநாளாயிற்று. இன்னுஞ் சிலநாள் ஒருவரும் அநியாமலிருந்து காலம் போக்கவேண்டும். இதற்குள்ளாக நம்மையாவரேனுங் கண்டாற் பகைவெல்ல வந்த நற்காலத் தூர்க் காலமாம். பின்பு பழையபடி வனவாசம் பண்ணவரும். அதனால் உங்கள் சீருஞ் சிறப்புஞ் சபதமும் பலவீனப்படும். என்று நினைத்து உம்மை அவசரப்படவொட்டாமல் அடக்கினார். இஃதல்லாமலும், அவர் காலதேச வர்த்தமானத் தெரிந்த புத்திமானாகையால், உமது வெகுளியைக் கண்ட வுடன் அதனை அடக்கினார். அது கடமை தான், அதனால் அவர் பேரில் தோஷமில்லை. இந்தப் பஞ்சையாகிய சேகன் என்னைக் கொஞ்சமாக நினைத்தான். அப்போது அவனை நான் பார்த்து, “அடா பாவகாரி! அடா துரோகி! உனக்குக் கேடுகொலநேரிட்டது. எனக்குக் கந்தர்வர் ஐந்துபேர் கணவர்கள்; மிகுந்த திடவான்கள்; சத்துருவை வீரசொர்க்கஞ் சேர்க்கும் விஷயத்தில் மகாவல்லவர்கள். மித்துருவானவர்களுக்கு உத்தமகுணமுள்ள நல்லவர்கள். எல்லாமறிந்தவர்கள். பொல்லாங்கொழிந்தவர்

கள். எங்குமிருப்பவர்கள். நீ செய்த தீமைகள் அனைத்தையும் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க ஞானமுள்ளவர்கள். சொல்லாமற் சொல்லிக் கொல்லாமற் கொல்லத்தக்கவர்கள். நீயும் உன் குடும்பமும் நீளுகாதீர்கள். என்று பலநீதிகளையும், பழமையாய் நடத்திருக்கின்ற சில சேதிகளையுஞ் சொன்னேன். அந்தக் கீசகன் நான் சொல்லியவற்றை அலட்சியஞ் செய்து, 'போ: போ: அவர்கள் எப்போர்ப்பட்ட கந்தர் தவரானாலும் என் முன்னிற்பார்களுோ?' என்று ஏசித் துரத்திக் கொண்டு வந்தான். அந்தப் பதிதன் உமக்கு முன் எதிர்ப்படுவானால், என்ன பாடுபடான்? கருடனது நீழற்பட்ட பாம்புபோற் கெடுவான். என் மனம் பற்றிளிகிறது. அந்த நாசகாலக் கீசகன் வந்த வழி போனவழி தெரியாமல் லொத்தழியும்படி நீர் பிரவேசிக்க வேண்டும். ஆனால் ஆத்திரப்படாதேயும். இன்னும் இரண்டொருநாள் காலதாமிதஞ்செய்து இவனை முடித்தால், விரத சாரணிக்கு அன்பர்களாகிய கந்தர்வர் கீசகனைப் பிடித்துத் துடிதுடிக்க அடித்து முடித்துவிட்டார்களென்று பேசிக்கொள்வார்கள். அப்போது உம் மேற் சந்தேகங் கொள்ளுவதற் கிடமிராது. ஆகையால் உமது யுத்திக்கு இசைந்தபடி பார்த்துக்கொள்ளும்." என்று திரௌபதி சொன்னாள்.

அந்தக் கற்புடையாள் வார்த்தையைக் கேட்டு, "ஓ பாஞ்சாலி, கீசகனைக் குறித்துக் கிஞ்சித்தேனும் நீ யோசிக்கவேண்டாம், அவன் என்றைக்கு உன்னைத் தொடர்ந்தானோ அன்றைக்கே அழிந்தானென்று நம்பு. உன்னிஷ்ட மெப்படியோ, அப்படியே அவனுயிரை நஷ்டப்படுத்தி விடுகிறேன். ஆனால் இப்பொழுது விடியற்காலமாயிற்று. இனி நாம் வந்த காரியத்திற் பிரவேசித்தால், அஞ்ஞாதவாச ரகசியம் வெளிப்பட்டுப் போய் விடும். தருமபுத்திரர் சித்தத்திற்கு மெத்த வருத்தஞ் சம் விக்கும். அன்னமே, நீ முன்னமே சொன்னவண்ணம் எண்ணித் துணிவது கருமமாதலால், இன்றிரவு முழுமையும் நாளைப்பகல் முப்பதுநாழிகையும் பொறுத்து நாளை பிரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீ யந்தச் சுதக்ஷணை மாளிகைக்குப் போய்விடுவாயானால் அந்தத் தூர்புத்தியுள்ள கீசகன் நாளைக்காலமே உன்னிடத்திற்கு வந்து, இறுமாந்து 'ஓ விரதசாரணி, இப்போது என்ன சொல்லுகிறாய்? நான் உன்னைத் துரத்திவந்தபோது என்னை யார் கேட்டார்கள்?' என்னை யார் தடுத்தார்கள்? எனக்கும் எதிரியில்லை, உனக்குத் திக்கில்லை.'

என்று சொல்லி தாராளமாய்க் கிட்டிப் பேசுவான். அவனை நீ பார்த்தவுடனே அன்புள்ளவனைப்போல் அரைக்கண் பார்வை நாட்டி, அதிமேகமுக நயலாடை காட்டி, ஆசை விரய அபிநயம் புகட்டி, மேக விஷயத்தை அவன் முடிமே லேற்றி; உன் கற்புக்கு மாத்திரம் பழுவில்லாமல் அந்தக் கயவனுடன் கலந்து பேசி, விராடபுரத்திற்கு மேற்கிலிருந்து மாஞ்சோலை சூழ்ந்த வசந்த மண்டபத்தில் நானே இராத்திரிபத்துராரூடிகைக்கு அவனை வரும்படியாகப் பக்குவப்படுத்திக்கொள்.” என்று யுத்தசொல்லித் திரௌபதியை அனுப்பிவிட்டு, தான் நெய்வார்த்த நெருப்பெனப் பொங்கி முகம் வேர்த்து, நித்திரை பிடியாமற் சித்தம் பிரமித்து, தான் குறித்த காலவளவைக் கருதி, பகலிரவென்று பாராமற் கடச்சுட வேலை முடிவதற் கில்லையெ யொன்று மனகலக்கங் கொண்டு, பங்கையில் மல்லாந் தெண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்தான், தருமராஜனுக்கினைய சத்திய விரதனும், கருமலைபோல் வளர்ந்த இருபுஜமுள்ளவனும், பதினாபிரம் யானைபலம் பெற்றவனுமாகிய பீமசேனன்.

பாஞ்சாலி வழக்கப்படி நந்தவனத்திற்குச் செல்ல,
அங்கே மீண்டுங் கீசகன் வந்து வேண்ட, அவனை அவள்
பீமன் குறித்த இடத்திற்கு வாச்சொல்லி மீளுதல்

இத்தன்மையா யிருந்த பீமனிடத்தில் விடைகொண்டு சென்ற விரதசாரணியானவள் சுதக்ஷணை பின்மாளிகைக்குப் போய், பொழுதுவிடியுமளவும் ஒருவிதமாய் முகஞ்சுருக்கிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படிக்கிருந்த பாஞ்சாலியின் மனோதுக்கத்தைப் பரிகரிப்பது போல் ஒளியைக் கூட்டி இருளை யோட்டி கதிர்க்கிரணங்களை நீட்டிக்கொண்டு சூரியன் உதயமாபிணன். அழகிய உதயகிரியி லெழுந்த ஆதித்தனைக் கண்ட சைரத்திரியானவள் வழக்கப்படி காலேக்கடனை முடித்து சுதக்ஷணாதேவிக்கு மலரெடுத்துத் தொடுத்துக் கொடுப்பதற்காகப் பூஞ்சோலைக்குட் புகுந்தாள். அப்போது இராஜஸ்திரியாகிய சுதக்ஷணை முன் தன்னை கீர்த்தித்த கிரீடப்பாக்கி யத்தால் மனம் வருந்திப் போன கீசகன் தன் தமக்கையைச் சந்தித்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு வருவோமென்று நினைத்து, மந்தமாருத முலாவிய நந்தவனத்தில் வந்தான். அவன் வந்தவழி யிற் சந்திரவுதயம்போற் கொந்தலர் பறித்துக்கொண்டு நின்ற கோதையானவள் அவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் அந்தகனைக் கண்ட ஆன்மாவைபோல் நடுங்கி, தெளிந்த ஜிதேந்திரியர்களைப்போல்

உடனே தேறி, மனந்தளராமல், சங்கடப்படாமல், தள்ளாடி ஓடாமல், தவித்துவாடாமல் சற்றும் அச்சமில்லாமல், தலைகுனிந்து, தன்காற் புறவடியைப் பார்த்து, நிமிஷத்திற்கொருதரங் க்சகன் முகத்தை நோக்கி, சற்றே புன்கிரிப்பாக நகைத்து, அவனது தூர்ப் புத்தி படருவதத்குத் தானே கொடுகொம்பாதி, ப்மலிடத்திற் பேசிக்கொண்ட சங்கேதப்படி நிறைவேற்ற லெண்ணுள். அப் போது அவ்விடத்திற் கற்பு நிலை தவமுமற் பொற்பதுலாம் போவிருந்த மாலினியைப் பழிவழிக்கு வந்த முழுமுடன் பார்த்து, சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போற் பெருநி, சந்திரகாதக் கல்லப்போ போலுருகி, செல்வத்தைக் கண்ட தந்திரன் போல மகிழ்ந்து, கலவிப்பொருளிற் கற்பனை யலங்காரம் கவிதைக் கம்பற்கொண்ட கனவான் முகமலர்ந்து விழிகுளிர்த்து, அவன் கால்முதல் தலைவரைக்கும் இமையாமற் பார்த்து, தன் அறிவுகெட்டு, அற்பபுத்தி மெலிட்டு, திக்கு நோக்கிக் கும்பிட்டு, இதனைப் பேசுவதாயினுள்.—

“ஓ விரதசாரணி, எனக்குப் பிராணாதாரம் நீ யன்றி வேறில்லை. நான் சொல்லப்போகின்றதை நன்றாய்க் கேள். இந்தப் பட்டணமும் இந்நாட்டு வளப்பமும் விராடனுடைய வாழ்க்கையும் என் தமக்கையாரது மங்கிலிய சூத்திரமும் இதோ நான் என் இடக்கையில், மூடிவைத்திருக்கின்றேன். என் கையை விரித்துவிடுவேனானால், அவைகளெல்லாம் தூர்வாசர் சாபத்தாற் சமுத்திரம்போய்முந்திய தேவேந்திரன் செல்வம்போ லாய்விடும். என்னை என்ன மோவென் றெண்ணுதே. முன்னமே என் வல்லமை யாவுஞ் சொல்லியிருக்கிறேன். உன்னை நான் துரத்திவந்தபொழுது யாரென்னைத் தடுத்தார்கள்? எவர்கள் என்னருகில் வந்தார்கள்? விராடராஜனாவது ஏணிப்படிச்செய்தா யென்று கேட்டானா? உனக்காகிலும் உதவி ஒத்தாசை செய்தானா? ஒன்று மில்லை. ஆதலால் இன்னும் நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமா? இந்த வேலை என்னையல்லாமல் இன்னொருவன் செய்திருப்பானானால். இந்நேரம் அவனை எமலோகத்திற் புழுவாய்த் துடிக்கச் செய்வேன். எல்லோரும் என் காவில் வீழ்வதனாற் சகலமு மெனக்கே சொந்த மென்று உனக்குத் தெரியவில்லையா! இந்த விராடனுக்கு நான் கட்டிவைத்திருக்கின்ற பட்டத்தை இப்பொழுதே உனக்குக் கட்டி உன்னைப் பெண்ணரசியாக்கிவைக்கிறேன். வேண்டுமானாற் பிரத்யக்ஷமாகப்பார், இஃதென்றியும் உன்னைக் காக்குங் கந்தர்வ ருண்டென்று பேதை

மதியால் நம்மிப் பெருமோசம் போயிருக்கின்றாய்! என்னைப் பேசா
தும்பேசிக் கருக்கின்றாய். வீண் கர்வங்கொண்டிருக்கின்றாய்! இப்
ர்பார்ப்பட்ட நிலையில் உதவிசெய்ய வாராதவர்களை உனக்கு உரிய
கேளென்று எண்ணலாமா? அவர்கள் பண்ட வாஸ்ததையும்
பகூத்தையுங் கண்டுகொண்ட நீ. இனி வேறு பேசப் போமா! அற்ப
கந்தர்வர் பேச்சு அவலமாய்ப்போச்சு. நான் யாருக்கு மடங்
காதவன். யார்படைக்குத் தோற்காதவன். என்னைக் குறித்து
இன்னுமென்ன சொல்லப் போகின்றாய்? உன் எண்ணந்தான் என்ன?
அடி வண்ணமகனை, ஒருவேளை என்பேரிற் குற்றம் எத்தனையோ
இருக்கலாம். சிறிதோர் செய்த பிழையைப் பெரியோர் பொறுக்க
வேண்டுமென்று புண்ணியவான்கள் பேசியிருக்கின்றார்கள். அந்த,
வார்த்தைக்கு விக்கினமில்லாமல் மன்னித்து, என்னை இரட்சித்துப்
பொறுமைபுடன் ஆதரிப்பது உன் கிருபைக்குரிய கடன்” என்று
தன் இருகாதத்தையுந் தலைமேற் குவித்துச் சேவித்து, “உன் கல்
மனம் இளகி என் கருத்துமுற்றக் கனிவாய் திறக்கவேண்டும்”
என்று காலில் வீழ்ந்தான்.

இவ்வாறு பாதவித்துக் காலில் வீழ்ந்த கடும்பாவியை மாலினி
பார்த்து, முகநயத்துடன் முறுவலுங் காட்டி, நாம் நினைத்த காரி
யம் இன்றைக்கு நிறைவேறுமென்று மாயச்சாயல் மயக்கநோக்கம்
வஞ்சனைப்பேச்சு முதலிய மார்க்கங்களினால் வசனிக்கத்தொடங்கி
“வாரும் கீசகராஜனே, நான் உம்மைத் தடுத்ததும் விரக
தாப்பப்பட விடுத்ததும் உமது மனம் வருந்தப் பேசியதும்
ஏனென்றால், எனது மேலான மரபினாலும் நல்லொழுக்கத்தினாலும்
நான் கொண்டிருந்த விரதத்தினாலுமேயன்றி வேறல்ல. நீர் என்
பேரில் ஆசைப்படுமுன்னமே நான் உம்மேற் பாசங்கொண்டிருந்
தேன். அஃதெல்லாமலும், நீர் என்மேல் வைத்தமோகம் நிலையா
னதோ? நெறியானதோ? வேறொரு பெண்ணைக் கண்டாற் பின்
வாங்குமோ? மனதேங்குமோ? என்னவோ? ஆதலால் ஆண்பிள்ளை
களின் புத்தி சபலமாமே யென்று சோதிக்கு நிமித்தமாக, இஷ்ட
மில்லாதவன்போல அபிரிபித்தேன். என் மெய் தொட்டிருந்த
கந்தர்வர் ஐவரும் என்னைக் கைவிட்டனரெனத்தெரிகிறது,
இனிக் காரியமில்லை. என்மேற் காவலுமில்லை. ஒ விரியவானே!
நிராதரவான என்னைத் தராதர மறியத்தக்க நீர் அபேக்ஷித்த
பொழுதே, நான் புனிதவதியானேன் என்னைப் பெண்டாள

நினைத்த உமக்குச் சீக்கிரத்தில் மேலான பாக்கியமுண்டாம். என்னால் உமக்கு விளைந்த வருத்தமும் இன்று கூண்டோடு போய்விடும். பெண்களின் குண மறித்திருந்தும் வினை இத்தனை தூரம் பிரபலப்படுத்திவைத்தீர். நீர் காணாதுகண்டு கருதி மோகித்ததும், வீணாசை கொண்டு விருதாப்பறி சுமந்ததும், நான் காணாதுகாணி நலிய வாதித்ததும், நீர் என்னைப் பிடிக்கவந்ததும், நான் இராஜ சபைபிலோடி விழுந்ததும், ஊர் நாடெல்லாஞ் சிங்க உடம்பெடுத்ததும், ஏதோ நம்மிருவருடைய காலவித்தியாசத்தி லேற்பட்டனவென்று. கருதவேண்டும். போனது போகட்டும் இவ்வுலகத்தில் ஆலால விடத்தையும் ஆவிபறிக்கு மந்தகனையும் ஆற்றையும் பெருங்காற்றையும் வேங்கைப் புனியையும் அறிவில்லா மூடரையும் ஒருவாறு நம்பலாம். சேலேகட்டு மாதரை க்ஷணமும் நம்பப்படாது. அஃதெவ்வாறெனில், இந்திரன் முதலாகிய இமை யோரே வந்து ஆடையாபரணத் தந்து ஆசைப்பட்டாலும், ஸ்திரீகள் தாங்கள் கொண்ட மையலை வெளிப்படுத்தாமல், ஆசையற்றவர்போல் முகத்தைச் சுளித்து, முடுக்காய் முறுக்கி, ” ஏன் என்னைப் பார்க்கின்றாய்? நானேன்னவேசியா தாசியா? உனக்குத் தங்கை தமக்கை களுல்லையா? எங்கள் வீட்டார் கண்டாற் சும்மா விடுவார்களா? ” என்று தலைகுனிந்து, கலகலவென்று கண்ணீர்சொரிந்து, சிறு நகை காட்டி, குறுவியர்வு வழித்தெரிந்து மாராப்புத் துணியைப் பத்துதர மிழுத்திழுத்துச் சொருகி, வாயை மூடிக் கையை நெரித்து, கால்கடுக்க நிற்பானே னென்று தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டு, அப்பாற் சிலதூரம்போய் இப்பால் வந்து எட்டிப் பார்த்து, ஒரு பக்கத்தி லொதுங்கித் தலையை நீட்டிகாட்டி மறுபடியு மறைந்து, மறுபடியுங் கிட்டி, உறவு கொண்டு மகிழ்ந்து திரிவர். இது பெண்களின்கெட்ட சுபாவம், இப்பேர்ப்பட்டவர்களின் மனதை எப்படித் தெரிந்துகொள்ளலாமென்றால், அந்நியப்பெண்டுக ளாவது தாதி மார் முதலிய வேலைக்காரிகளாவது குழந்தைகளாவது தாடியும், புஷ்பத்தைப் புன்கிரிப்போடு முகந்தும் பெருமையாக டம்பம்பேசியும், விறுதாவாய் ஒருவரை யேசியும், சொற்பமானபேச் சுகளை ஓயாமற்சொல்லியுங் கூசுவர் நாயகன் அவர்களைப் பார்த்

தால் நிலத்தை நோக்குவதர்; நாயகன் அவர்களைப்பார்க்காத போது தலையெடுத்துப் புருஷனை நன்றாய்ப் பார்த்துநாணி நகைப் பர் இன்னும் அநேக ஜாலதந்திரங்கள் செய்வர் இவைகளால் அவர்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்தக் குறிப்புகளை யெல்லாம் வேறு பாடில்லாமற் சரச நாயகன் தெரிந்து, மேளத்திற் குத் தகுந்த தாளம்போட்டு எண்ணத்தை முடித்துக்கொள்ளு வான். மற்றவன் கண்டார் சங்கதியறியாமல், இஃதெப்படிப் போமோ? என்ன மாமோ? என்று பயந்து ஓடிப்போவான். ஆதலாற் பெண்கள் கொண்ட புருஷவிரகமானது லோபியர் பொருள்போல் அழுந்தியிருக்கும், ஆண்பிள்ளைகள் கொண்ட மோகமானது கல்லா தான் கற்றகல்வியைப்போல் வெளியாய்ப்போம், இந்தக் காரியத் தெரியாமல் அவசரப்பட்டவர்கள் பலனடையார்கள். நீரும் அவ் வாறே ஆத்திரப்பட்டுவிட்டீர். இப்பொழுதுதானென்ன? உமது இஷ்டத்தை என்னிஷ்டப்படி முடிப்பதினாற் பாபமில்லை. உமக் குள்ள காமவெள்ளத்தைக் கடந்து கரையேறுவதற்கு வழிகாட்டு கிறேன். நீர் கள்ளமில்லாமல் வாரும். எத்தனைவித சாகசங் கற்றி ருந்தாலும் உள்வீட்டிற் கரணம்போடலாகாது. என் கணவராகிய கந்தர்வர் ஒருவேளை இந்தச் சேதி தெரிந்து வந்துவிட்டால் உம் முயிரும்போம். என் தலைமயிரும் போம். அன்றியும், நேற்று என் னைத் துரத்திய உம்மை இந்நாட்டிலுள்ள பெண்களும் புருஷர்களும் இராஜன் முதலிய அனைவரும் நன்றா யறிந்தார்கள். லோகப்பிர சித்தி யாயிற்று. அப்படியிருக்க, நாமிருவரும் இன்றைக்கு உறவாடு வதைப் பார்த்தால் பழிப்பார்கள். உம்முடைய தமக்கையாகிய சுதக்ஷணைக்குத் தெரிந்தால் என்னைச் சுத்தமாய் நம்பமாட்டாள், இதுவரையிலும் நாம் பிழைத்த பிழைப்பு பேயின்பிழைப்பாய் விடும். அநேக பொல்லாங்குகளும் விளைபும், நல்லதல்ல. ஓ சந்தன மணிந்தோளனே, நீர் இன்றிரவிற்பத்துநாழிகைக்குமேல் வருவீரா னால் என்னிஷ்டப்படி முடியும்” என்று பாஞ்சாள்சொன்னான்.

அந்தத் தேன்மொழியானது கீசகன் காதிற் புகுந்து அமுத தாரைபோல் விரகாக்கினியை ஆற்றியபோது, வெளியெழும்பிப் போக வழிபார்த்திருந்த பிராணன் நிலைத்து, இளைத்தவுடம்பும் பூரித்து துன்பங்கள் நீங்கி, இன்பஞ் செழித்தேறத் தேகபரவச மடைந்து, மோகஞ்சிறந்து, “ஓ மேகங்கண்டாடு மயிலே இப்போ தல்லவோ உன்சொல்லாகிய ஆபர்ணம் என் காதிற் கணியாயிற்று.

இந்தக் கர்ம பூமியில் உடலெடுத்தபபன் இன்றுதான் லபித்தது. தீயபலன்றீர்ந்து நான் நற்பலனுற்றேன்; என் பாவங்கள் யாவும் பறந்தோடிப்போயின. நான் இதுவரையிலும் பண்ணியபுண்ணியம் இன்று ஈடேறியது. என் பாக்கியமே பாக்கியம். நான் பிழைப்பதற்குத் துணைக்காரணமான உன் வாக்கியமே வாக்கியம்.” என்று வாய்புதைத்துக் கைகட்டி, மெய்பொருங்கி வணங்கிப் பணிந்து, “ஓ என்னிஷ்டகாமியத்தை நிறைவேற்றிய ஆவியே, பாவியாகிய என்னை எவ்விடத்திற்கு வரும்படி கட்டளைபிட்ட டருளுகின்றீர்?” என்று கேட்டான்.

“வாரும் ரசிகனே, விராடராஜ்னது கோட்டைக்கு மேலண்டையி விருக்கின்ற மாஞ்சோலையில் குயில்கள் கூவவும் மயில்களாடவும் கிளிகள் கொஞ்சவும் அளிகள் மிஞ்சவுமாகி, மகா அலங்காரமாகப் பளிங்குக்கற்களாற் கட்டிய வசந்தமண்டபத்தில் வந்து சேரும். நீர் வருமுன்னமே நான் வந்திருக்கிறேன். இப்போது நான் சொன்ன இடம் சந்தடியற்ற தனியிடமல்லவா?” என்று விரத சாரணிவினாவினாள். அம்மொழியைக்கேட்ட சீசகன் கூறுகிறான்.—

“ஆ! ஆ! என் கண்ணே! அதுவே எனக்குத் தகுந்த இடம். தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்த வண்ணஞ் சீக்கிரம் வருகிறேன். உமது திருமேனி புழுதிபடிந்து அசுத்தமாயிருக்கிறதென்று கூச்சம் வேண்டாம். உமக்கு நல்லநல்ல ஆபரணங்களும், விலையேறப்பெற்ற வஸ்திரங்களும், புதுகு சவ்வாது கதம்பம் கஸ்தூரி அத்தர் பணிநீர் முதலிய பூச்சுவகைகளும், புட்பச்செண்டுகளும், பரமான்னமும், பலகாரங்களும், பழவர்க்கங்களும் பஞ்சவிடய தாம்பூலங்களும் என் தலைமேற் சுமந்துகொண்டு வருகிறேன். நீர் அவைகளை யங்கீ கரித்து என் கோரிக்கையை ஈடேற்றவேண்டும். ஓ கோமளமே ஓ என்குலதெய்வமே! ஓ சித்தசன் கொலுக்கூடத்திற் கமைத்த பொக்கிஷமே! என் பிராணனை உமக்கே ஒப்புவித்தேன். இதைவிட வேறே உபசாரஞ் சொல்ல அறியேன். அடிமை சிறியேன். என் உயிருள்ள மட்டும் உம்மை நான் பிரியேன். மறுமாதரை நோக்கேன். என்பேரிற் கிருபை வைக்கவேண்டும்.” என்று செலவு பெற்றுக்கொண்டு காளவிடத்தைத் தாகத்திற்கு உட்கொள்ளக்கருதிய துரித்திரன் போற் சீசகன் சென்று, இந்தச் சூரிய நெப்பொழுது

தொலைவானென்று அந்தகன் பாசந் தன்னைக் கலக்கவிருக்கும் அஸ்தமனத்தை நாடிவிருந்தான்.

தீரோளபதி பீமசேனைக்கண்டு நடந்தவிதங்கூற, அவனவட்குச் சில திட்டங் கூறியனுப்புதல்.

இப்பாற் கொலைசெய்யுங் கூர்வேல் போன்ற கண்ணாளாகிய பாஞ்சாலி சுதக்ஷணை மனைக்குப் போய்ப் பூமாலைகளைத் தொடுத்தளித்து, பூசுவனவுங் கொடுத்து, அவள் உத்தரவின்பேரில் மடைப்பள்ளிக்குச் சென்று, மதகரி பீமனைக் கண்டு, “நாம் பேசிக்கொண்ட படி அவனை இசையச்செய்து கொண்டேன். அப்பால் தெய்வச்செய லெப்படியோ” என்றாள். அந்தத் தீரோளபதியை பீமசேனன் பார்த்து, “ஓ காதலி, நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய்! ஒருவேளை யந்தக் கீசகன் வராமற் போவானாகில் நான் போய்க்கொல்லுகிறேன். அஞ்ஞாதவாசத் தவனைக்கு ளிவ்வூரார் அறிவார்களே யென்று யோசிப்பாயானால் இந்த விராடபுரத்தி லுண்டாகிய ஆண்பெண் எல்லோரையுங்கொன்று, துரியோதனாதியருக்குச் சேதி தெரியாமற் பண்ணுகிறேன். சிலவேளை துரியோதன னறிந்து பெரும்படைகொண்டுவந்து, அஞ்ஞாதவாசம் பூரணமாய் நிறைவேறாமற் குறைவுபட்டுக் கெட்டுப்போனபடியால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணவேண்டிய நிரந்தனைப்படிக்குப் போகவேண்டுமென்று புகன்றானாகில், அப்போதே யந்தத் துரியோதனையும் அவனைச் சேர்த்த மற்றவர்களையுங் கொன்று பள்ளத்திற் புதைத்து, அஸ்திபுரம் விராடபுரம் உலாவிய முதலிய உலகுக்கெல்லாந் தர்மராஜனை அரசனாக்கி, எல்லோருங் கொண்டாட எங்கும் பிரக்கியாதியா யிருப்பேன். சண்டிபுரண்டாற் காடுகொள்ளாதென்னுஞ் சங்கதி யறியாயோ? சமுத்திரத் தடையாயிருப்பது கரையினாலேயா சத்தியத்தினாலேயா? ஓ பாஞ்சாலி, நீ யாதொன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் போ” என்றுபிணை.

அவ்வாறே செலவுபெற்றுக்கொண்ட தீரோளபதியானவன் பீமசேனைப் பார்த்து, “ஓ கெடி வீரசிங்கமே, அங்கம் பங்கப்பட்டழியப்போகின்ற கீசகன், என் சொல்லை நம்பி யெப்படியுந் தப்பாமல் வருவான். நீர் இன்று இரவு அங்குச் சென்று, ஜாலஞ் செய்யாமல் ந்தடி காட்டாமல் வேலையை முடிக்கவேண்டும். வேந்தனே, இம்

படியாக இதனை நடத்திவிட்டால், சாந்தமூர்த்தியாகிய தருமராஜனுடைய சித்தங் களிக்கும்; மற்றத் தம்பிமார்களுக்குஞ் சந்தோஷமுண்டாகும்; சுதக்ஷணையும் மற்ற ஸ்திரீகளும் ஆதிமுதல் விரத சாரணி சொல்லிவந்த வசனம் நிஜமான தென்பார்கள். உங்கள்மீது சந்தேகமில்லாமற் போய்விடும் இந்தச் சொல் வெளிப்படுமாகில், நமதெண்ணமெல்லா மழிந்துபோய்விடும்: அன்றியும் 'பதிவிரதையைக் கருதிய பாவியாகிய கீசகன் பாழாய்ப் போனான் பார்த்தீர்களா?' என்று உலகிலுள்ள பதிவிரதைகள் இப்போது மகத்துவமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகளுங் கெட்டுப்போம்; 'பாண்டவர் அஞ்ஞாதவாசம் பண்ணும்போது, தவணை யொரு வருஷங் கடப்பதற்கு முன்னே வெளிப்பட்டு விட்டார்கள்' சொற்சொர்வுபட்டார்கள், பஞ்சவர் பேச்சுப் பஞ்சுபோ லாயிற்று என்று யாரும் நகைப்பதற்கிடமாய் விடும்; நீங்காப் பழிச்சொல் நிலையாய் நிற்கும். ஆகையால், நீர் மனம்பொறுத்து, அவசரப்படாமல், ஆடம்பரங் காட்டாமல், யாரு மறிபாமல், அடக்கமாய் முடிக்கவேண்டும்" என்று கூறினான். அந்த மொழியைக் கேட்ட பலானன் சிந்தை மகிழ்ந்து, 'நல்லது அப்படியே யாகட்டும். நீ மாத்திரம் பிறரறியாமல் விரைவாய் அவ்விடம் வந்து சேர்" என்று தலைவாயில் வரையிலும் வந்து விடைதந்து, இந்தச் சூரிய நெப்பொழுது அஸ்தமனமாவானென்பதாய்ச் சிந்தைவருந்தி தியங்கி யிருந்தான்.

திரௌபதியும் பீமசேனனுங் கீசகனுக்குக் குறித்த விடஞ்சேன்று

அவன் வரவுக் கெதிர்பார்த்திருத்தல்

இவ்விடத்தில் திரௌபதியானவள் சுதக்ஷணைக்குவேண்டிய சித்திரான்ன விதமும் திவ்வியமணக் குழம்பும் கச்சாயவர்க்கமும் கதம்பப் பொரியலும் ஆகிய அறுசுவையுண்டிகளையுஞ் சுயம்பாக பீமனிடத்தில் வாங்கிவந்து கொடுத்து, வழக்கப்படி வேடிக்கையாக விளையாடி, சந்தனாதி கந்தந் திமிர்ந்து, சிந்தைநோயற்ற செல்வியைப் போற் கபடமில்லாமல், யாருடனும் கலந்துறவாடி, களங்கரகித மாய்க் காலம் பார்த்திருந்தான். அப்படி யிருக்கும்போது, எட்டுத் திக்குங் கெட்டழிந்தோடிய இருளெல்லாந் திரளாகச் சேர்ந்து, தங்கள் பகையாகிய சூரியனை வெல்லவந்தவாறுபோற் சூழ்ந்துகொண்டன. அவ்விருளைக் கண்டு பாபத்திற்குப் பயந்தோடும் பாக்கியவான் களைப்போற் புண்ணியப்பொருளாகிய வெய்யோன் மேற்றிசைபுகுந்து அஸ்தமனகிரியை அணைந்தான்.

அக்காலத்தில் அளவிறந்த ஆசையை அடைத்துவைத்திருந்த கீசகனுனவன் தான் மோசம் போவதறியாமல், வண்ணப்பெண்மேற் கொண்ட மதவிகாரத்தினால் வாசனீரில் தோய்ந்து, பூஜாவிதி முடித்து, போஜனமுண்டு, இளைப்பாறவுஞ் சமயமில்லாமல், சந்தன-குங்கும - நுந்துர - பாளித-கந்த-கதம்ப-மிசுந்த-சுகந்த-நிறைந்த-மகரந்த-மலர்மாலையும், நவமணி பதித்த அழகிய ஆபரணமும். சித்திரித் தெழுத்தினிற் பரித்த இரத்தினக் கொத்து முத்து வைத்திழைத் தசரிகைகள் சுற்றிய வஸ்திரமும், கொத்துச் சரப்பணியும், இரத்தினமுருகும், முத்திரைமோதிரமும், அஸ்தகடகம், விசித்திரமகுடம், சுத்த பவித்திரம் முதலிய ஆபரணங்களு மணிந்து, வாசத்தாம்பூலமுண்டு, திரௌபதா தேவிக்குப் பற்பல பண்டு பாலாதிகளும் கொண்டு, கறுத்த இருளிற் காலால் வழித்தடி, அந்தக் கிருக்குர்திக்குநோக்கிச் செல்வதுபோல் அந்த மாலினி சொன்ன வார்த்தையை மெய்யென்று நம்பி, மாஞ்சோலையி லிருக்கிற வசந்தனுக்கிசைந்த மண்டபத்தை நாடி ஓடிவந்தான். இவ்விதமாக வந்த கீசகனுடைய பிராணனென்னும் பலியைக் கெடுக்கப் புகுந்த சூரியன் போன்ற பாஞ்சாலியானவன் இரவு தோன்றியவுடனே விரைவில் ஸ்நானஞ்செய்து, நித்திய ஜபமுடித்து சூரியன் முதலிய தேவர்களைத் தொழுது, அந்தப்புரம் விட்டுப் புறப்பட்டு, சத்துருக்க ளுயிரையுஞ் சமையல் வேலைகளையும் இம் என்பதற்குமுன் முடிக்கா நின்ற செம்பொன்மலையை நிகர்த்த தோளும் வீரகண்டை தாங்குந் தாளும் உடைவாளு முடைய பீமசேனனிடத்திற்குப் போய், 'விரைவிற்புறப்படும்' என்றான். அவன் சொல்லைக் கேட்ட பீமசேனன் எந்த வேளையில் எந்த வேட மெடுக்க நினைத்தாலும் அவ்விஷ்டப்படிக்கு அமைய வரங்கொடுத்திருக்கும் எமதருமராஜனரு ளினுற் சகலாபரண அலங்கார சொந்தரியப் பெண்ணுரு வெடுத்து, கையில் ஆள்ளிக்கொள்ளத் தக்கதாய்க் கலந்த நள்ளிருளில் மெல்லச் சென்று, 'கீசகக்கள்ளன் வருவானோ? வாரானோ?' என்று கவலைகொண்டு, கனகமயவுசித சிகரமாடமுடைய பளிங்கு மண்டபத்தை அடுத்து, தெய்வப்பெண்ணான திரௌபதா தேவியை அவ்விடத்திலொளித்து, வண்ணமகள்போலாகிய தன்னுருவத்தைத் தூணில் மறைத்து, கண்சிமிட்டாமற் காட்டுவழி மேல் நாட்டம் வைத்திருந்தான்.

கீசகன் விரதசாரணி வேடம்பூண்டிருந்த பீமனைச் சந்தித்தல்

அந்தவேளையிற் செத்தபிணமானது மெத்தப் பணிபூண்டு வருவதுபோலும், யக்கியத்திற் சிசைந்த நெய்யை நக்கிப் புசிக்க வரும் நாய்போலும் வருகிற கீசகன், உயர்ந்த மாமரச்சோலையிற் சாந்தினால் மெருகிட்ட தாவள்யமான வசந்தமண்டபத்தைக் கண்டு, “கெண்டையங் கண்ணு ளிங்கு வந்தாளோ? தனியாக வரப்பயந்து நின்றாளோ? வந்து என்னைக் காணுமையாற் சென்றாளோ? மறைந்திருந்து மனஞ்சோதிக்கின்றாளோ? என்னவோ? அவளெண்ணம் அறியேன். வாசப்பூ மலர்மேனிமாயினே! ஓ என்னுசைக்கோ ரணியே மதுரத்தேனே! ஓ மன்மதன் படையை வாட்ட வந்த துணையே! ஓ மாதவத்தை அழிக்கு மலர்விழிக்கணையே!” என்று கூவிக்கொண்டு வந்த கீசகராஜனை ஆஜானுபாகுவினையுடைய தண்டதராகிய பீமன் கண்டு, வெட்கங்கொண் டொதுங்கும் பெண்களைப்போல் அந்தத் தூண்மறைவி லொதுங்கித் தலையை நீட்டி, சத்திரபிம்ப முகங்காட்டி, இன்னும் பற்பல அபிநயங்களால அவனைப் பேய்போலாட்டினான். அப்போது அடங்கிக்கிடந்த காமத்தியைத் தொடங்கச் செய்த சீமாட்டியை அந்தக் கீசகன் கண்ணுருவக் கண்டு பெண்ணுருவெனச் சிந்தையுட் கொண்டு, குனிந்து நேராக அத்தையலின் கால்மேற் பணிந்து, “என் இன்பக்கனியே வாராய். எனக்கு உன் இனியமுத்தந் தாராய். கும்மென்றிருக்கின்ற இவ்வனத்து, என்னை யொருபொருளாய் மதித்து, என்பேரி லிஷ்டம் வகித்து, இத்தனை தூரந் தனித்து, கால்வருந்தத் தக்கதாக வரும்படி பொருத்திவைத்ததவம் யாருடையதோ? இத்தலம்புரி தவமோ? என் குலம்புரிதவமோ! ஓ வலம்புரிக் கழுத்தினையுடைய மாதே! அறியேன்! அறியேன்? நான் வரக் காலதாமதமாச்சு தென்று கோபங்கொள்ளவேண்டாம். ஓ! ஓ! பருவரதியே, காம வெறியேறிக் கருத்தழிந்துபோன நான் மானாபிமானம் பாராமல் உம்மைத் தூரத்திவந்து மனக்குறை விளைத்தேன். அப்பிழை பொறுத்து எளியேனை ஆண்டருள்வீர்” என்று நலம்பொலி மணிமுடி நிலம்பட வீழ்ந்து, மதுபடியு மெழுந்து, “அன்னமே” என்று புகழ்ந்து, செங்கைகளிரண்டையுஞ் சிரமேற்குவித்து, அவள் முகத்தைப் பார்த்து, மனோஞ்சித மயிலே! மாங்குயிலே! ஓ புனல்ங் படிந்து புதைபரந்து புதுகளைந்து பூவணிந்து புள்ளுறைந்து பொங்கு மங்குலைப் பொருத்தி, கங்குலைத் திருத்தி முடித்த குழற் சூங்கை

தையே! ஓ குழவிசைக்கினிய மொழிபல பயிலும் பேதையே! உமக்குத் தீது நினைத்த மகாபாவி நானாகையால் தேதரீர் தீர்க்க வைரம் வையாமல், அதனால் உமதுளம் நையாமல், என்னை யாட் கொள்ளவேண்டும். இந்தக் கடுமையான காட்டில் கொடிய கயவர் மனம்போற்குறத்த இருட்டில், அடியேன் நிமித்தம் நாடிவந்து காத்திருக்கின்ற உமக்கு நானென்ன உபசாரஞ் செய்யப்போகிறேன்? நீர் கிருபைவைத்து நடத்த நினைத்த உதவிக்குப் பிரதியுதவி புரிய வகையறியேன். ஓ என்னுசைக் கண்ணே! இனிமேல் நானென்ன செய்வேன்? ஆகிலும் பதிலுதவி செய்வதற்கு ஒரு வகை யிருக்கின்றது. அஃதென்னவெனில், என்னுயிரை உமக்கு ஒப்புவிப்பது தான் உயர்ந்த கைம்மாறு. இதைவிட வேறு விதியில்லை. இப்போதுத் தமக்குவேண்டிய வஸ்துக்களெல்லாம் இதோ கொண்டுவந்திருக்கின்றேன். தரையுடன் அங்கீகரித்துக்கொள்ளும். ஓ தருணி தவனைதப்பிய என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளும். என் சும்மாவிருக்கிறீர்? ஐயோ! பொழுது அகியாயமாய்ப் போகின்றதே! அநேக போஜன வஸ்துக்கள் ஆறி அலண்டுபோகின்றனவே! வாய்திறந்து கொஞ்சம் பேசப்போகாதா? ஓ பஞ்சவர்ணக்கிளியே, அஞ்சிய யென்னை ஆதரிக்கப்படாதா? எஞ்சிய வென்னை ஈடேற்றப்படாதா? தித்திப்பான உமது பேச்சு என் செவிக்கேறுங் காலமாச்சு. ஓ தெய்வப்பெண்ணே! நீர் இப்படி மர்மமா யிருந்தீரானால் மன்மதனால் நொந்து வெந்து போன நான் கடைத்தேறுங்கால மெதுவோ? நீர் எனக்கிசைந்து இவ்வளவுதூரங் கிட்டவந்திருந்து ஒட்டாம லெட்டியிருப்பது என்ன பாவமோ! உத்தம ஸ்திரீகட்குள்ள சுபாவமோ? எவதும் உமது கருணைக் கெதிரிற் க மாட்டாதே: தழைத்திருக்குத் தோப்பில் தனித்திருக்கு நாயிருவருங் கொஞ்சி விளையாட வேண்டாமோ? என்னிஷ்ட தெய்வமும் அஷ்டைஸ்வரியமும் உம்மையன்றி வேறொன்று மில்லை. உமது காலடி யழகுக் கீடுபடாத என் பெண் சாதிமார்களின் தேகத்தையும், அவர்கள்மே லுண்டான மோகத் தையும் இன்று துறந்தேன். இதுவே சத்தியம். என் சொல்லே நித்தியம் ஆபத்தினீ!" என்று அழைத்து அவளுக்கு நேர்சென்று நின்று, ஆ! ஆ! நீர் முந்திப் பேசலாகாதோ? பேசினால் கோபமோ? அல்லது மனஸ்தாபமோ? ஓ பெண்ணரசே" என்று பலவாறாகிய பஞ்சைப்பாட்டுகளைப் பாடினான்.

பீமசேனனுக்குங் கீசகனுக்கும் யுத்தம்

அவன் பிதற்றிய மொழிகளைக் கொஞ்சநேரம் வரையிலுங் கேட்டிருந்த பீமசேனன் தன் முகத்தைக் கீசகனுக்குக் காட்டாமல் தூணில் மறைத்து, ஒருபக்கத்திற் கொருபக்கக் திரும்பி, அவனைப் பார்க்கப் பார்க்க மனமுறிந்து, ஆணவமல முதலான அஞ்ஞான விருள் மூடிய ஆசாரவீனர் வாசா கைங்கரியஞ்சொல்லி ஊர்மெச்சப் பால்வார்த் துண்பதுபோல் உலகமெச்சச் செய்கின்ற படாடம்ப பூஜாவிதியின் புன்பயனல் அப்பூஜை செய்பவரையும் அவர் கால் வழியையும் நாசமாக்க நகைக்குங் கடவுள்போல் நகைத்து, கோபாக்கி னியாற் கீசகனைக் குறித்து வெறித்துப் பார்த்தான். அக்காலையிற் கீசகன் கௌரவமாய்ச் சிரித்து, “ஓ வண்டிலாவு மலர்க்குழல் மாதே! என்மே லன்புவர இத்தனைநாழிகை சென்றதோ? இப் போதுதான் மனதிரங்கியதோ? இவ்வளவு தயவு போதும்” என்று தன்னிரு கரங்களாலுந் தாவி, “ஓ என்பிராண மோக்ஷகாரணி!” என்று தழுவினான்.

தூணில் மறைத்திருந்த பீமன் கீசகன்கைக்குச் சிக்காமல் யானைத்துதிக்கை போன்ற தன்னிரு கைகளையும் அத்தூணுக் கிரு பாலு நீட்டி, முறைவழுவித் துறைதப்பித் தழுவ நீட்டிய கீசகன் கைகளிரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு நெருக்கினான். நெருக்கவே கீச கன் செந்தேள்கொட்டித் திகைப்பதுபோல் துடித்து, உதட்டை மடித்து, “ஈதென்ன ஆச்சரியம்? விபீதமாய்த் தோன்றுதே! பெருமோசம்போற் காணுதே! நாடுமண்ணிய வண்ணமகளானால் அவளுடைய உள்ளங்கை தாமரைப் புட்பம்போல் மிருதுவாயிருக் குமே! இந்தக்கை கல்லினுங் கடிதாக்ககாணுதே! இந்தப் பிடி எம லோகத்திற் கிழுத்துக்கொண்டுபோக வந்த காலதூதரால் கழுத்திற் கிடுங் கத்திரிக்கோல்போலு மிருக்கிறதே! இது யார் செய்த மாயமோ! அவள் தேடிய உபாயமோ! என் ஆத்மாவுக் கபாயமோ! ஒருவேளை நம்மை நம்பவைத்து மோசம்பண்ணி யிருப்பாளோ! ஏறவிட் டேணியை வாங்கும் புன்னெறியரைப்போல் செய்ய நினைத்தாளோ! நமது தமக்கையினிடம் அண்டிப் பிழைக்கவந்த ஆதாதையானவள் வஞ்சனை விரோதம் மனத்தில் வைப்பாளா! கொஞ்சமேனும் நன்றி நினையாளா! என்ச் செய்யும் வினைச்செய லெப் படியோ வறியேன்! ஆசிலும் ஸ்திரீகளை நம்பலாகா தென்பது பெரிய பேச்சு! அந்தச் சொல்லை யோசிக்குமிடத்தில் எல்லாப்

பெண்களும் மோசமுள்ளவர்களா யிருப்பார்களா? சிலவேளை நாம் கொண்ட மோகசோகத்தினுற் புத்திமருண்டு சக்தி மாறியதோ! நம்மை இவ்விடம் வரச்சொன்ன காதலி இவளோ, அல்லது இன்னுமெவளோ? இதை நன்றாய்ச் சோதித்தறிவோம்” என்று தனக்குள்ளே கலவரங்கொண்டு, “அடி என் கையைப் பிடித்த தையலே, நீ சரசமாய்ப் பிடித்த என் கையைச் சற்றே விட்டுவிட்டி. நீ பிடித்த பிடிப்புக்கு இளையாதிருக்கிற என் பிராணவலுவைப் பாரடி. உன் பலத்திற்கென்பலம் ஒன்பதுபங்கு உயர்ந்ததடி. உன்னை நான் அடிபிடி யென்பதாய்ப் பேசுகிறேனென்று நீ ஆயாசப்படாதே. அடி என்னிரு கண்ணே! அடி என் காதலிப் பெண்ணே!” என்று தன் கையைப் பிடுங்கினான்.

இவன் எத்தனையோ பாராக்குக்காட்டி அசப்பில் தன் கையை பிழுத்தபோது ஜாக்கிரதையி லிருந்த பீமன் தான் பிடித்த பிடியை விடாமல், வலக்கையை நீட்டி இடக்கையை பிழுத்து, இடக்கையை நீட்டி வலக்கையை பிழுத்து, நிலைமத்திட்டுத் தவிர்க்கடையுந் தன்மை போல் மாறிமாறி பிழுத்து வலித்து, தூணுடன் தேய்த்து, பின்பு சரேலென்று ஒருபக்கமா பிழுத்து, அவன் இருகரங்களையுஞ் சேர்த்துத் தன் ஒருகரத்தாற் பற்றிக்கொண்டு, மற்றொரு கரத்தினால் மொத்தியும், குத்தியும், கிள்ளியும், சிமிணடியும், பிசைத்தும், பிரமிக்கச் செய்து, “இது சரசக் குத்து. இது கலவிக் கிள்ளு” என்று சொல்லி ஒவ்வொரு கிள்ளுக்கு அள்ளுச்சதை துள்ளும்படியாகவும், ஒவ்வொரு குத்துக்கு உழக்குரத்தம் பீறிடும்படியாகவுஞ் செய்து, அவன் தேகத்தை வருத்தி அளவற்ற தீமைகளைப் புரிவதானான். அப்போது சேகன் சகிக்கமாட்டமல் வாய்விட்டிரைந்து, நாடாத்திசையு நாடி, வாடாத முகமும் வாடி, எண்ணாத எண்ணமுமெண்ணி, தேகமெல்லாம் வியர்த்து, “சூரசம்மாரச் சுப்பிரமண்யக் கடவுளோ? இராக்ஷசவைரியாகிய மகாவிஷ்ணுவோ?” என்று நிலவரம் விண்டு, கலவரங் கொண்டு, வகைதப்பி மாட்டிக்கொண்ட தன் கைகளைத் தன்னுற் கூடியமட்டுஞ் சாகசஞ்செய்து வாங்குவதானான். அப்போது அந்த பீமசேனன் மின்னொளிபோல் விளங்கி, சேகனுடைய இரண்டு கைகளில் ஒன்றை விட்டுவிட்டு, மற்றொரு கையைப் பிடித்த பிடி தளராம லிறுக்கி, விறுவிறென்று சுழற்றி, விசைக்கயிற்சுற இழுப்பதுபோல் அவனுடைய தலையிரைப் பற்றி பிழுத்து, நான்குதிசையிலுங் கரகரவென்று சுழற்றி மேலே தூக்கிக்

கீழே தாக்கி வீசினான். அப்போது கீசகன் பெருமூச்சுவிட்டு
 டெழுந்து; “ஐயையோ! ஆண்டவனே! பெண்ணென் றெண்ணிய
 எண்ணம் போச்சுதே! இப்போது இது பேயுருவாய் வந்து வாய்ச்
 சூதே! இனிப் பிழைக்கும்வழி யெப்படி? இந்தவேளையில் அஞ்சி
 இளைப்போமானால் நாம் தப்பமுடியாது. நாம் இவனை முந்தி
 முடித்துவிட்டாற் பிந்தி அந்தப் பெண்ணுடன்கூடிப் பேசிக்கொள்
 ளலாம். இவனைப் பிராணனுடன் விடப்போகாது” என்று விரைந்
 தோடி வந்தான்.

ஓ மகாராஜனே, இந்தமட்டுங் கிரகசாரம் விட்டதென்று
 போகாமல் விரைந்து ஓடிவரவே, வந்த கீசகனை பீமன் மடக்கிப்
 பிடித்தான். அப்பிடிப்பைக் கீசகன் சடுக்கென்று தட்டினான்.
 தட்டிய கீசகன் தலையிற் குட்டினான். குட்டிய பீமன் முகத்தில்
 கீசகன் குத்தினான். குத்திய கீசகன்மேற் கொதித்தெழுந்து
 குதித்து அவன் முக்கில் தாக்கினான் பீமன். தாக்கிய பீமனைக் கீச
 கன் தடுத்துப் பிடித்தான். பிடித்த கீசகனைப் பீமன் புரட்டிப் பூமி
 யிற் சாய்த்தான். சாய்த்த பீமனைக் கீசகன் காலால் தளைந்தான்.
 தளைந்த கீசகனைப் பீமன் புரட்டி யுதைத்துத் தள்ளினான். தள்
 ளிய பீமனுக் கிளையாமல் பின்னுங் கீசகன் எழுந்து, முன்னம் பேசிய
 ஆணவமும் நாணமும் மானமும் விடாமல் மற்போர் கொடுக்க வந்
 தான். அவ்வேளையில் பீமன் ஆக்கிரமித்தெழுந்து, எதிரியின் தோள்,
 மேற் கோடையிடிபோல் இடித்தான். அவ்விடிவைப் படியத் தாங்
 கிய கீசகன் “இவனை முடியப்பார்ப்பேன்” என்று விடியற்காலத்
 துக் காக்கைபோற் கதறி, அக்குத்துக்குப் பதிற்குத்துக் குத்தினான்.
 அவன் குத்திய குத்தை மகமேருவையொத்த தோளில் தாங்கிய
 பீமசேனன் தத்தளிக்காமல், முகஞ்சுளித்துத் தன் கைவிரல்களை
 மடக்கி, அக்கீசகன் மார்பு கிழியவும், அவன் தலையெழுத்து அழிய
 விம் முதுகெலும்பு நொறுங்கவும், பழுவெலும்பு முறியவும் தலை
 ஓடு உடைந்து இரத்தத் ததும்பி வழியவுந் தாக்கினான். அந்தத்
 தாக்கு தலைமேற்கொண்ட கீசகன் ஆர்ப்பரித்துக் களைத்து, வீரங்
 கொண்டு சுழன்று, இருகைகளையு மூடக்கி இலகுவுகொண் டெழுந்
 தான். எழுந்தவன் கரங்களிரண்டுங் கொழுந்தென வதங்கி
 வாடும்படி பீமன் தட்டிவிட்டு, குலத்திற்குப் பழுது தேடிக்கொண்ட
 கீசகனைத் துன்னி, தன் காலால் அவன் காலைப் பின்னி அப்பின்ன
 லோடு சேர்த்துத் தூக்கி யெடுத்துத் திரௌபதியை யழைத்து

“தீரா மோகங்கொண்ட விகாரசொருபனைப் பார்” என்று காட்டி, சுழற்காற்றி லகப்பட்ட துரும்பதுபோலுங் காற்றாடிபோலுங் கறகற வெனச் சுழற்றிக் கொக்கரித்து, போர்ச்சிங்கம்போற் பூரித்து பூயிமி லெறிந்தான். பீமசேனனால் எறியப்பட்டு வீழ்ந்த கீசகன் காம விற்பத்தைக் கட்டுடன் மறந்து, சோமகுலத் துலங்கப்பிறந்த பாண்டவர்களில், இவன் பீமசேனனென்று அறிந்து, துன்பநிறைந்து, “ஐயையோ! இவனை மிந்தமட்டும் விட்டுவிட்டு ‘என்னோட்டத்தை நீ பிடிக்கமாட்டாய் போடாபோ’ என்று ஓடலாமென்றால், இவன் நம்மை என்றும் பிராணனுடன் விடப்போகிறதில்லை. நாம் இதுவரையிலும் பிழைத்த பிழைப்புக்குப் பழுதுவந்துபோம். நம்மை யாருஞ் சட்டைபண்ணார்கள். குட்டுக் கெட்டுப்போய்விடும். ஆகையால் இவனை ஒரு கை பார்ப்போம். மெக்கு நல்வினைப்பயன் கைகூடுமானால் இவனை நமனுலகஞ் சேர்ப்போம். ஆகாமற்போனால் இவனிடத்தில் நமது உயிரைத் தாரைவார்ப்போம்” என்று எழுந்து விரைந்து கந்துபாய்ந்து, பீமன் தலைமயிரைப் பிடித்துக் கைவிரலிற் சுற்றி, கறகறவெனச் சுழற்றி, நிலக்கிடையாகத் தள்ளி, தன்னிரு காலாற் புரட்டிப் புரட்டி உதைத்து, அவனுடலைத் தேய்த்து, மழுங்கிய திரண்ட சுற்றாண்போ லாக்கி, உள்ளங்காலிரண்டும் இரத்தவெள்ளம் காணமிதித்து, அவன் தேகஞ் சிவக்கச் சீறி அறைந்தான். இவ்விதமாகக் கீழே வீழ்த்தி மோதிப் பிடித்து மாறியடித்து மொத்துகின்ற கீசகன் வசத்தில் வகைமோசமாய் மாட்டிக் கொண்ட வாயுகுமாரனைப் பாஞ்சாலி கண்டு பரதவித்து, “ஐயையோ!! பாபம் பெரிதோ? புண்ணியஞ் சிறிதோ? சத்தியங் குறைவோ? அசத்திய நிறைவோ? ஓ தேவீர்காள்? ஓ வனதேவதை காள்? பீமராஜனுக்குப் பொல்லாங்கு நேரிட்டபிற்பாடு இம்மேதி னியில் நானும் பிராணனுட னிருக்கவேண்டுமா? அவருக்கு முன்னே என் உயிரை மாய்த்துவிடுகிறேன். ஐயா முதலையைக் கொன்று மூரியானையைக் காத்த முதல்வனே!” என்றமுது பரத வித்தாள்.

அப்போது இந்தத் திரௌபதாதேவியின் விசனவசனமானது பீமன் காதில் துழைந்தது. அதனால் அவனுக்கு வீரசன்னத மேறி, மேலாள் கீழாளகப் புரட்டிக் கீழாள் மேலாளாகக் கண்ணுருட்டி, “ஓ பாஞ்சாலி, அஞ்சாதே, உயிர்விட மிஞ்சாதே, பதறாதே, இதோ நான் பிழைத்தேன்” என்று தேக ஆயாசந் தீர்த்து, பிராணனைத்

திரணமாக மதித்து, நீருண்டு வேகங்கொண்டெழுந்த மேகம்போ
 விரைந்து, பூவைதோய்ந்து, குபீரெனப் பாய்ந்து, சீசகனைப் பற்றிக்
 கிறுகிறெனச் சுற்றி வானத்தி லெறித்தான். ஆகாயத்திற் போன
 சீசகனானவன் வாயுவை ஸ்தம்பித்துக் கேசரிமார்க்கத்தற் கிளம்பி,
 விறுவிநெனச் சுழன்று, பீமன் தலைமேற் குதித்து, அவன் கழுத்
 தைக்கெட்டியாய்க் கட்டிகொண்டு தொங்கினான். அப்படித்தொங்
 கிய சீசகனை பீமசேன னெடுத்துக்கொண்டு, அவன் இருகரங்களை
 யுத்தன்னொரு கரத்திலடக்கி, ஆளையிழுத்துக் கீழேபோட்டு மடக்கி
 வயிற்றை மிதித்து, வாயிலு முதைத்து, பக்கப்பற்கள் பதினொறையும்
 உதிர்த்தான். பீமனிடித்த இடியினூற் சீசகன் வாய்கிழிந்து,
 கெடுகினைப்பழிந்து, பல்லெல்லாம் பதர்போற் பறந்துபோயின.
 அப்படிப் போயும் பொக்கைவாய்க் சீசகன் புறங்கொடுக்காமல்
 உரங்கொண் டோங்கி, மரங்களைப் பிடுங்கி வரிசைகள்
 தொடங்கினான். பீமனும் அவனை விடாமல் தொடர்ந்து, வேண்
 டிய மரங்களை வேருடன் களைந்து, விதம் விதமான போர்
 புரிந்து வீரவெறிகொண்டாடினான். இப்படி ஒருவரை யொருவர்
 விடாமல், இடம்வலம் வருதல் கெடாமல், இருவரும் அடிகள்
 படாமல், ஆயுதமென்பது எடாமல், அடிக்கடி முதுகு கொடாமல்,
 சோகதாபந் தொடாமல், சூக்ஷ்மாதி சூக்ஷ்மமாய் யொட்டி நடத்திய
 யுத்தத்தையும், அவர்கள் மோதிடத்தையும் - தேகாபிமானம்
 விட்டு அமர்புரிகின்ற திறத்தையும் சொல்வதற்கு ஆதிசேஷனாலு
 மாகாது. ஜனமே ஜயராஜனே, இவ்விதமாக இருவருந் தங்கள்
 தங்களுடைய முழுப் பலங்களைக் காட்டி மாறாமற் போராடிவரும்
 போது, பொழுதுவிடியப்போகிறதே; நமது பூர்வோத்திரம் வெளிப்
 படுமே என்று பீமன் துடித்து, “இவனை விரைவில் முடித்துவிட
 வேண்டும்” என்று நினைத்து, பங்கப்படாச் சிங்கமானது அற்ப
 மிருகத்தை அமுக்குவது போல் அந்தக் சீசகனை அமுக்கி,
 காலிரண்டையும் மேலாகத் தூக்கி, பூமியில் தாக்கி, அவன்மீதேறி,
 அமுக்கி உட்கார்ந்து, மார்புந் தோளும் வயிறும் பிடரியும் வலி
 யெடுக்கக் குத்தினான். அவன் குத்திய குத்தைச் சிங்கபலம் பெற்ற
 சீசகனானவன் திரஸ்கரித்து, அதையொரு வரவுசெலவில் வைக்
 காமற் காலால் அவன் கழுத்தை மடக்கி, இரு கைகளையுந்
 தரையில் தேய்த்து, வாய்குமாரன் தலையோடு நெரியத் தாக்கினான்.
 அந்தக் சீசகன் அறைந்த அறையானது பீமன் தலைமேல் வீழ்ந்த

காலையில் அரைநாழிகை வரையிலும் அறிவு மயங்கி, நெருப்பில் நெய்விட்டது போல் கோபங்கொண் டோங்கி, கருப்பைக்குட் கட்டுபட்ட சிசுவைப்போற் கீசகனை அசையவொட்டாம லடக்கி, ஒரே அழுத்தாக அழுத்தி அவன் தலையிரைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்து, வச்சிராபுதத்தால் மாட்டுவதுபோல் கையை முடக்கி நகங்களை நீட்டி முட்டி அடிக்கொப்பாய் அவன் உச்சியிற் குட்டினான் பிமன். அதனாற் கீசகன் தலை கிழிந்தது; மலசலா திகள் வழிந்தது; காதில் உதிரம் பொழிந்தது; அந்தக்கரண வாதனையால் அவன் பதறி, மரண வேதனையினாற் கதறி, ஆவி யழிந்து புவிமேற் சாய்ந்தான்.

பிமன் கீசகனுடலைப் பேய்ப்பதிபோற் சிங்காரித்துத் திரௌபதிக்குக் காட்டல்.

இப்படி அழிந்து சாய்ந்து மண்மேற் கிடந்த விராடன் மைத்துனனைப் பிமசேனன் அந்தமட்டில் வீட்டுவிடாமல் வாரிப் பிடித்து, மார்பொடிய இடித்து, கையை முறித்து, காலைக் குறைத்து, மெய்யைச் சுருக்கி கையாற் பிசைந்து, மாவிளக்குப் போடவதுபோல் மாமிசத்தைத் திரட்டி உண்டையாக வைத்து, அந்த உண்டையின் பேரில் மீசையுங் கண்களும் விரிந்த வாயும் பரந்த முகமுடைய தலையை நாட்டி, தன் தலையை யாட்டி, பணிப் பெண்ணுக்காகக் கொண்டுவந்த வஸ்திராபரண வலங்கார புட்பங்களை யெல்லாஞ் சூட்டி, பண்டுபலாதிகளை அதோடு வந்த தலைவாழை யிலையிற் படையற்போட்டு, கந்த க்தம்ப கஸ்தூரி களைவாரி இறைத்து, இவ்வுலகத்துள்ள பூசாரிகள் பேயோட்டிப் பதிபோடச் சிங்காரிக்கும் பொம்மை முகம்போ லமைத்து, இந்த வேடிக்கையைத் திரௌபதிக்குக் காட்டி, “காமப்பே யோட்டிக் காட்டுப் பூசை போட்டுப் பேய்ப்பதி சிங்காரித்திருக் கின்றேன் பார்” என்று சொல்லுவோ மென்பதாக நினைத்து, காயும் கனியும் பூவுமாயிருந்த ஒரு பெரிய டரத்தைப் பிடுங்கிக் கசக்கி, தீயெழத் தேய்த்து, பூபூவென்று நெருப்பெழ வாயினாலாதி, பக்கத்திலிருந்த காட்டைக் கொளுத்திவிட்டு எங்கும் ஜோதியா யெரியச் செய்து, திரௌபதியை யழைத்து, “கற்பினிலுயர்ந்த பத்மினிப் பெண்ணே! உன் கால்மேல் வீழ்ந்த கடையனைப் பார்; கயவனைப் பார்; காமக் களிப்போடாடிய பேயனைப் பார்!” என்று காட்டினான். அதை வேலுஞ்சேலும் விழியா யமைந்து பாலுந்

தேனும் மொழியாய்ச் சமைத்த அப்பங்கயப் பெண்பெருமாள் பார்த்து, தனது வயிறும் வாயும் மனமும் பதறிக் கதறிய வாட்ட மொழிந்து பீமசேனன்பேரில் நாட்டமா யிருந்தாள்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே, அவரவர்தேடிய ஸ்னைப் பயன்களை அவரவ ரதுபவித்தே தீரவேண்டும். ஒருகாரியத்தைப் பெற எண்ணினால் நினைத்தபடி அடைவது அரிது. எண்ணிய வண்ணம் எவர்களும் பெறவில்லை. எண்ணம் முன்னுக்கு வராது. தெய்வபல மிருந்தொருவேளை முடிந்தால் முடியும். சிங்கபலம் பெற்ற கீசகன் பாஞ்சாலியினளவில் நினைத்த பொல்லாங்கானது நாமெல்லோரும் நாவாற் பேசப்படாத பாபகாரியமாதலால், அதனால் வந்த மிதமற்ற பலனை உடனே அவன் அனுபவித்தான். அதைப்பற்றி நாம் பேசவேண்டும் அவசரமில்லை. இப்பால் வாயு சுதனாகிய பீமசேனன் அக்கினியிற் பிறந்த அணங்கை நோக்கி, “உனக்குப் பகையான கீசகன் ஒருவகையாய் அழிந்து போனான். உன் விஷயத்தில் யாராவது மன்மத கோலாகல மயக்கத்தைக் கொண்டார்களானால், அவர்களு மிப்படியே அதுபவிப்பார்கள். நீ ஒன்றுக்கு மஞ்சாதே. இனி நாம் இவ்விடத்தி லிருக்கத் தகாது. பொழுது விடியுமுன் போய்விட வேண்டும்” எனப் பின், இருவருங் காட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டு மச்சநாட்டை நோக்கி வருகையில், வழியில் ஒரு தாமரைக்குளத்தி லிறங்கித் தேக பரிசுத்தஞ் செய்து கொண்டு, தீர்த்த மருந்தி, தெய்வப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அப்பால் பீமன் சுதக்ஷணை அரண்மனைக்குப் போகும்படியாகத் திரௌபதியை அனுப்பிவிட்டுத் தான் மடைப்பள்ளிக்குப் போய் மலரணைமேற் படுத்து, நித்திரை வராமற் குத்துக்கா லிட்டுக்கொண் டிருந்தான்.

உபகீசகர்க ளிரவி லடவிச் சந்தடிக்கேட்டு ஐயுற்று வந்து தமையனுக்கு நேர்ந்த சம்பவங் கண்டு அமுதல்

இப்படியிருக்க, மடலவிழ்ந்து, இதழ்பரந்து, மலர்விரிந்து மதுநிறைந்து, மணமுறைந்து, தளிர் தழைந்து, தலைசெறிந்து, கிளை மிகுந்து, மிகவுயர்ந்து, இருளடர்ந்து, கொடிபடர்ந்து, காய் சொரிந்து, கனியுதிர்ந்து, கதிர்மதி நுழையாக் களிப்போடிருந்த அம்மாந்தோப்பில் பீமராஜனுங் கீசகராஜனும் பேசிய வோசையும், கைக்குத்தின் முழக்கமும், மண்டபத்தி லுண்டான எதிரொலியும்,

மரங்களைப் பிடுங்கி மாட்டிய ஆர்ப்பும், சத்தமடங்கிய இருபது நாழிகைச் சமயமாதலால் விராடபுர முதலிய சுற்றுக் கிராமங்களிலுங்கேட்டன. கேட்டுஞ் ஜனங்கள் அப்போது இராக்காலமானதினாலும் நித்திரை மயக்கத்தாலும் எப்பொழுதும் யுத்தம் இல்லையென்றிருந்த மந்த புத்தியினாலும், காட்டின்கணெழும் ஓசையாயிருப்பதினால் விசாரிக்கவேண்டிய அவசிய மில்லாமையினாலும், தாங்கள் வாழுநாட்டில் யாதொரு கலவரமு மெண்ணாதவர்களாயயர்ந்து நித்திரை செய்தார்கள். ஆனால் முன்னமே கலவரங் கொண்டிருந்த கீசகன் தம்பிமார்கள் இந்தப் பேரோசையைக் கேட்டு, படுக்கைவிட் டெழுந்து, உப்பரிகை மேலேறிப் பார்த்து, அந்தச் சத்தம் வருகிற வழியை யுற்றுக்கேட்டு, தங்கள் அண்ணன் நினைத்த எண்ணமும், வண்ணப்பெண் வகித்த வயிற்றெரிச்சலும், ஊரார் பேசிக்கொண்ட பேச்சும், தங்களைச் சந்தேகத்திற் கொண்டு வந்துவிட, அதனாற் சிறிது அச்சப்பட்டு, கீசகன் படுக்கை வீட்டைப் பார்த்து, அவன் அவ்விடத்தி லில்லாமைபாற் பாங்கியர் முதலாகிய பணிப்பெண்களைக் கேட்டனர். அவர்கள் இன்றிரவில் பத்துநாழிகைக்கு ஸ்நானம்பண்ணிச் சர்வாலங்கார சம்பிரமராய் மேனிமினுக்கி வெளியே போனாரென் றுரைக்க, அம்மொழிகேட்ட உபகீசகர்கள் பரதவித்து, “சரிதான்: சரிதான். நமது சுதக்ஷணைக்கு சாந்து சந்தனாதி மலர் முதலியனவும் புனைந்து வந்த தெய்வப் பெண்ணின்மேல் இச்சைவைத்தமையால், அதுமுதல் அன்னத் துவேஷங்கொண்டு, தனக்குரிய போகமாதரையும் விண்டு, மன்மதன் கணையா லுடைந்து, பாகொத்த மொழியாளாகிய அப் பணிப்பெண்ணைத் தொடர்ந்தும், தன்னெண்ணம் பயன்படாமையாற் சோகமேவிட்டுத் தூக்கமுங் கெட்டுத் துயரமாயிருந்தவன், தான்கொண்ட விரகவெப்பத் தணிவதற்காக மாமரச்சோலை வசந்த மண்டபத்திற்குப் போனவனாக வேண்டும். அந்த வேளையில் வண்ட ருமலர்க் கொண்டையை யுடைய சைரந்திரியானவள் ஏதோ ஒரு காரியார்த்தமாய் அவ்விடத்திற்குப் போயிருக்க வேண்டும். பிரசண்டவேக மதயானைபோன்ற கீசகன் அவளைக் கண்டு, ஏதடாநமக்கு டம்படாதவள் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறாள்? இந்த இருட்டில் தனித்து வருவதற்குக் காரணமென்ன?” என்று சற்றேனும் யோசனைபண்ணாமல், ஆசையை நிறைவேற்றக் கருதினவனாகவேண்டும். இதற்குமுன்னாள் அவளைத் தூரத்திச் சின்ன பின்னப் படுத்திய

செய்தியை அவளுக்குரிய கந்தர்வ ரைவர்கட்கு அவள் தெரிவித்திருந்தவளாக வேண்டும். அவர்கள் அவ்வாறே வசந்தமண்டபச் சோலையில் வந்திருந்தவராகவேண்டும். இவனுடைய பொல்லாத வினைவசத்தாற் போர்முண் டிருக்கவேண்டும்” — என்று தங்களுக்குள்ளே நிச்சயித்து இதனைப் பேசுவதானார்கள் —

ஓ சகோதரர்களே! இனி நாம் சும்மாவிருக்கலாகாது. சீக்கிரம் போய்ப் பார்ப்போம். அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நிந்தைக்குடன்பட்ட நிஷ்டரன் உயிரோடிருப்பானாகில், வந்திருக்குங்கந்தர்வருடன் முந்திப் போர் விளைத்து, அவர்களைக் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கண்கலங்கப் படுத்துவோம், ஓ நவேளை. சீசகன் ஈசமடைந் திருப்பானாகில், அவனைப் பறிகொடுத்து நாம் உயிருடனிருந்து மானமில்லாமல் வாழ்வது மரியாதையல்ல. கூடப்பிறந்த தோஷத்திற்காக அந்தக் கந்தர்வருடன் போராடி, அவன் மடிந்த விடத்திலேயே நாமு மடிந்துபோவோம் இதைவிட உறுதி வேறில்லை—என்று தம்பியர் யாவரு மொன்றாய்க்கூடி, கண்ணிற் கனற்பொறி யெழ விழித்து, கடகடவென்று பல்லைக் கடித்து, விடவிடவென்று வில்லைப் பிடித்து, மடமடவென்று பல வாயுதங்களுங் கொண்டு, தடதடவென்று விரைந்து வந்து கசந்த மனம் போற் கருகிய விருட்டில் வசந்தமண்டபத்தைச் சேர்ந்து, சங்குச் சுண்ணந்தடவித் திங்களொளிபோற் பிரகாசிக்கும் அம்மண்டபத்திற் கொழுந்துவிட் டெரியுங் கோடழல் வெளிச்சத்தினால் அழிந்து- சிதைந்து - அரைந்து - திரைந்து - திரண்டு - உருண்டு மொத்தா காரமா யிருந்த மாமிசத் திப்பைபின்பேரில் தமையனுடைய தலை மாத்திரம் அழியாமலிருக்கக் கண்டு, திக்கென்று வயிற்றெரிந்து, திடீரென்று சீழே வீழ்ந்து, வாடி வதங்கி, வயிற்றைப் பிசைந்து, கைகளை நெரித்து, செய்வ தென்னென்று வெம்பித் தேம்பி, விம்மி விழித்து, மண்டபத்தைச் சுற்றிப்பார்த்து, ஒருவரையுங் காணாமல் வாய்விட் டழுது, முகத்திலுந் தலைபிலு மோதிக்கொண்டு புலம்பினார்கள்; பின் அண்ணனுடைய கால்கை முதலான அவையாவங்க ளொன்றுங்காணாதவர்களாய்ப் பிண்டாகாரமாயிருக்கும் பேருடலைக் கண்டு, “ஓ! ஓ! ஓ! ஈதென்ன விந்தை? இதுவரைக்கும் இகலற்று, வாழ்ந்த எங்களுக்கு நேரிட்டதே நிந்தை! அளவிறந்த பல பராக் கிரமங்களமைந்த நமது ஜேஷ்டனை இப்படிக் கொன்ற பேரெவர்களோ? இவனைக் கொல்ல வல்லவருந்தொல்லுலகி

ஐயோ! இவனைக்கொன்றவன் மானிடனல்லன். தேவப்பிறப்பா யிருக்கவேண்டும். வேறொரு பிறப்பில் விளைந்தவனானால், கழுத்தை முறித்து - வயிற்றைக்கிழித்து கைகால்களை யொடித்துக் கசக்கி னடியக்குத்தி மொத்தையாகச் செய்வானா! ஐயோ! தன்னிஷ்டப் படிக்கெல்லாம் இன்பமதுபவிக்க வசதியிருக்கப் பிச்சைக்குப்போவா னேன்? வசத்தப்பித் துர்மரணமடைவானேன். இருக்கட்டும். ஆனால் தானென்ன? அவனைப்படிப்பட்ட தேவனாயிருந்தபோதிலும் இவன் வன்கையா றிக்கமாட்டான். எதோ சூதுவிளைத்துத் தீது செய்து விட்டார்கள். ஆ! ஆ! என்ன ஆச்சரியம்? ஐயோ! அந்தப் பெண் மோகத்தாலும் இவனது தீவினை வசத்தாலும் வீணாய் மாண் டானே!” என்று மார்பிலடித்துக்கொண்டு, மண்மேல் வீழ்ந்து புரண்டு “மானம்போச்சுது. வையகத்தார் பழிக்கும்படிக்கு ஈன மாச்சுது. ஆஹா!! தெய்வமே!” என்று கலங்கிக் கதறி இதனை யோசிப்பதாயினார்கள்—

உபகீசகர் சுதக்ஷணையிடஞ் சென்று தமையன்செயல்கூறு,

அவளது கேட்டுநடத்த வேண்டுவே துணர்த்தி யனுப்புதல்

ஓ சகோதரர்களே! இவனிப்படி அழிந்ததைப் பிறரறியாம லடக்கம் பண்ணிவிடவேண்டும். பிறரறிந்தாற் பெருமோசம் வந்து விடும். ஆனதால் நமதுசுதக்ஷணைக்குமாத்நிரற் தெரிவித்து அவள் கருத்தின்வண்ணம் நடந்து கொள்வோம்-என்று நினைத்து, அவளிடத்திற்குச் சென்று தங்கள் தலையில் அடித்து மோதி வீழ்ந்து, அவள்பாதத்தில் தாழ்ந்து, “ஓ மாதரசி! நாம்வாழ்ந்த வாழ்வு இன் றோடழிந்தது! நமது வண்ணப்பெண் மோகங்கொண்ட அண்ணன் விண்ணுலகேறினான். இனிமேல் நடத்துங் காரியங்களுக்கு நாங்கள் ஆலோசனை செய்யவந்தோம் “என்று சொன்னார்கள். அச்சொல்லை அந்தச் சுதக்ஷணை கேட்டு, “ஐயையோ!! தெய்வமே!” என்று அலறி, தம்பிமாரைத் தழுவிநின்று, கொம்பிலாக் கொடிபோலத் துவண்டு, தரைமேலுருண்டு, தலையிலடித்துக்கொண்டு, பெருமூர்ச்சைய டைந்து, பதறி யெழுந்து, “அடாபாவி! எங்களைத் தெருவில் விட்டாயே: வாழ்ந்த வாழ்வு இவ்வளவுதானா? உன்மேற்பாய்ந்து சாய்ந்தது மன்மதபாணந்தானா? அதனாலேயா நீமரண மடைந் தாய்? ஐயோ! அப்பா! என்றுடல்தளர்ந்து உயிருலைந்து ஊசலாடி, ஓ சகோதரர்களே! நா னெவ்வளவோ சொல்லியும் பாவி கீசகன் கௌரவத்தை ழிந்தான். அந்நிய ஸ்திரீகளினுசை ஆயுளழிக்குமென்று

மோகநிவாரண நூலில் மொழிந்திருந்தும், அதைப் பலகாற் கண்டுங் கேட்டும், காலாந்திரத்தாற் கதிசேர்ந்தானே ஐயோ! அடா கீசகக் களிதே! ” என்று கண்ணீர்வடித்து, அவனது புஜபல காரியங்களைப் படித்து, ஒருவரு முணராம லொப்பனையிட்டழுது, கீசகநிறத்தா னென்னுங் கேள்வி பாரராஜர்களுணர்ந்தாற் படையெடுத்துப் போர் கொடுத்து இப்பட்டணத்தை அபகரிப்பார்களே! என் நாயகனுக்கு மெனக்கும் இந்தநட்டத்தை வைத்தானே! நடுக்கடல் துரும்பா னோமே! நடுத்தெருப்புழுதி யானோமே!! அடடா!! துட்டனே! என்றுபட்டப்பகலில் தோன்றிய சந்திரன்போல் முகத்தொளி மழுங்கிய, ஓ என்சகோதரர்களை! நானிந்த வார்த்தையை உங்களுடைய மைத்துனராகிய விராடராஜனுக்குப் பக்குவமாய்ச் சொல்லிவிடுகிறேன். நீங்கள் சீக்கிரத்திற் சென்று, அண்டையயலா ரதிரியாமல் அடக்கம்பண்ணிப் போடுங்கள். பரப்பில்விடாதீர்கள். பழிப்புக்கிடம் பண்ணாதீர்கள். பதறாதீர்கள். என்னைப் பரதேசியாக்கிப் போடாதீர்கள். நமக்கு நான்குதிக்கிலும் பகைவர்களிருப்பதினாற் கீசகனுயிருட னிருக்கின்றனென்னுங் கெடியைக் காட்டி, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய்து தீர்த்துவிடுங்கள். என்று உறுதிகள்சொல்லி யனுப்பிவிட்டு, உள்ளநடுங்கி யொடுங்கி, வெள்ளம்போற் கண்ணீர்விடுத்து, பூமிமேற்படுத்து, ஓ தெய்வமே என்று தேம்பித்தொழுது, துக்கமற்றவள் போல் பக்கத்தி லிருப்பவர்கட்குத் தெரியாமல் விக்கி யிருந்தாள்.

உபகீசகர்கள் தமையனைத் தகனஞ்செய்யவரும் வழியில் விரதசாரணியைக்கண்டு ஐயுற்றுமுடுக்க, அவள் அலறிக் கூவுதல்.

இப்பால் அந்தச் சுதக்ஷணை சொன்ன வண்ணம் அண்ணைனைத் தகனஞ்செய்வதற் கொண்ணிய தம்பிமார் நூற்றுமூன்றுபேரும் பிரேதத்திற்கு வேண்டிய சல்லா சாதராசால்வை சந்தனகட்டைகள்-ஸ்நான திரவியங்கள்-முதலிய சகலமுங்கொண்டு, தமக்கை யரண்மனையிலிருந்து சுருக்கிற் குறுக்குவழியாய் வருவதானார்கள். அப்போது பீமசேனைவிட்டு வராதின்ற வண்ணப் பெண்ணைத் தாங்கள் கண்ணிற்கண்டு வழிமறித்து நின்று, அவள் பேரில் அடங்கா மனஸ்தாபங்கொண்டு, “மேனாதிடமுடைய தமையன் மாளுவதற்கு இவளே காரணமல்லது வேறில்லை. நாமெண்ணியபடி இவளே முடித்துவிட்டு எங்கேயோ போயிருந்து இப்போது வருகிறாள். இதற்கியாதொரு சந்தேகமுமில்லை. அவனிவள்மேல் வைத்த ஆசையும், இவளவளைக்

கெடுத்தமோசமும், அடியோடு நாசமாகும்படியாய் இவளையு மவனு டன் சேர்த்துக்கொளுத்திவிடுவது உத்தமதர்மம். இம்மையிற் கலந் தெரிந்தால் அம்மையிலும் எம்மையிலும் பிரியாவிடையாயிருப் பார்கள். ஆகையால் இவளைக்கூசாமற் பிடியுங்கள்” — என்று நான்கு திசையிலும் பார்து நாய்போல்வளைந்து, மான்போல் மருண்டு செல்லும் பாஞ்சாலியைத் துாத்தினார்கள். அக்கால் வனவேடர் போன்ற உபகீசகர்களைக்கண்ட சைரத்திரியானவள் எப்பேச்சும் பேசாமல், அல்லலடைந்து ஆவிபறியக்கதறும் அன்னம் போற் பதறி, பெர்றி புலன்சிதறி, ஸைகாலுதறி விரைவிலோடி. “ஆ! கந் தர்வர்களை! எனக்குக்காவலாகிய மதூதரைப்போற் சில துஷ்டர் களடுத்து என்னைப்பிடித்து, நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தும்படி நிச்ச யித்தார்கள். அதனாற் கொழுகொம்பில்லாக் கொடிபோல் துவளு கிறேன். என்னசெய்வார்களோவென்று வாடுகிறேன். இப்பாவிகள் வசப்பட்டு ஆவியழியுந் துன்பத்தைப் பார்க்கிலும், என்னில் நானே என்னுயிரை யொழித்து விடுவது இன்ப மென்று நாடுகிறேன். இந் தப்பஞ்சைகள் கையிலகப்பட்டுப் பாதவிக்குமுன்னே, அஞ்சேலஞ் சேலென்று நீங்களைந்துபேரு மோடிவாருங்கள். இந்த ஆபத்து வேளையில் வந் தென்னைக்காப்பாற்றுங்கள். மலைகளை மண்ணாகவாட் டும் உங்கள் புஜபலத்தைக் காட்டுங்கள். அந்தத் துன்மார்க்களை முடித் ததுபோல் இந்தக்கயவர்களுையும் வாட்டுங்கள். மனோவேகத்திலுங் கடுக வோடிவந்து இவர்களை யமலோகத்திற் கோட்டுங்கள். ஓ ஜய விஜய ஜயந்த ஜயசேன ஜயற்பாலனென்னு நாமங்களை யுடைய எனது நாயர்களே!” என்று அக்ஞாதவாச முதலில் நேமித்துக் கொண்ட சங்கேதப் பெயர்களைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாள்.

பீமசேனன் திரௌபதி கூச்சல்கேட்டோடிவந்து, உபகீசகர் நூற்று மூவரையும் வதைத்தல்.

அவன் கெட்டியாய்க்கூவிய ஓசையை மடைப்பள்ளியிலிருந்த பீமசேனன்கேட்டு, அதிவேகங்கொண்டெழுந்து ஏதோபிரமாதம் விளைந்ததென்று இடையிற் கச்சையையிறுக்கி வரிந்து, தொடையி லிரத்தந் துடிக்கப்பரிந்து, “இதோ வந்தோம்: மனந்தளரேல் மனந்தளரேல்.” என்று பேரிடிபோ விரைச்சலிட்டுக் கொக்க ரித்து, மகா எக்களிப்புடன் எதிரிலிருந்த மரங்களைப் பிடுங்கி, விறுவிநெனச் சூழ்ந்றி, கையொடு கையறைந்து காடுகலங்கக் குதித்து வழியிலகப் பட்ட நீண்ட விருகூங்களெல்லர் மளமளவென்று

நெறிந்துமுறிய மிதித்துக்கொண்டுவந்தான். அவனா வாரிப்புண் டாகிய, திசையையும் - மரங்கள் முறியும் விசையையும் - உபகீசகர் பார்த்து, உடனே முகம் வேர்த்து தங்களுக்குள் தயங்கி, தைரியமில் லாமல் மயங்கி, “ஆ! தம்பிகளே! இவளிரைந்து கூவியபோது இதோவிரைந்து வந்தோமென்று ஒருபேரொலிகேட்டது. அவ் வோசை யடங்குவதற்குமுன்னே பெறுங்காற்று புறப்பட்டது. மரங்களியாவும் மடமடவென்றொழுகின்றன. பூம் கடடவென் றோடுகிறது. இவளுக்குரிய கந்தர்வர் துணைவருகிறாற்போலு மிருக் கிறது. நமது தமையனையடித்து முடித்துவிட்டுப்பொழுதுதான் போகிறவர்கள் போலுங் காண்கிறது. நம்முடைய தமையனை இக் கேடு கண்டவர்கள் நம்மையெளிதில் விடார்கள். இனி என் செய் வோம்?” என்றுபயந்து, உடல்பதறி நடுங்கி, ஈட்டழகமைந்த விரத சாரணியை விட்டுவிட் டோடிப் பிழைப்பதே மேலென்று யோசிக் குமுன்னமே காலபாசச் சூலங்கொண்ட காலனைப் போலும் ஆல காலவிடம்போலும் பீமன்வந்து புகுந்து விளாசுவதனான். அப் போது யுத்தித்தாழ்வாற் பிராணனைப்போக்கடித்துக்கொண்ட கீச கன் தம்பிமார்கள் சுற்றியோடி விலகினார்கள். அவர்களை யமன் கொத்துப் போற் சேர்த்து வளைத்து, பத்துப்பேர்க் கோரடியாய டித்து, ஒருவருந் தப்பிப் பிழைக்காதபடி, அவரவரெலும்பை யொ டித்து மேலுலகி லேற்றினான். அந்த உபகீசகர். சகோதர வாத்தல் லியந் தப்பாமலும் தமையனைப் பிரியாமலும் அவன்போனவ ழியே இவர்களும் போனார்கள். கேட்டரோ ஜெனமே ஜயமகார ஜனே!

“ பண்ணிய வினைகளின் பயன லாதுதா,
மெண்ணிய கருமமற் றியாவ ரெய்தினார்
திண்ணிய கீசகர் செய்த தீங்கவர்
புண்ணியுமானதாற் புகல்வதென்கொலோ” —

ஆதலால் யாவருக்கும் வினையின் வண்ண முடியுமேயன்றி, தம்மிச்சையி லொன்றுமாவதில்லை. கீசகன் செய்துகொண்ட புண் ணியங்கள் இப்படிக்கிருந்ததால், அவைகட் கியார் என்னசெய்யலாம்? துவளுமிடையும்-சுவர்னப்பட்டுடையும்- அன்னநடையும்-அணிபூஞ் சடையும்- கற்புடைமையாங்கவின் சீருடைமையுமுள்ள விரதசார ணியின்மேல் விருப்பம்வைத்த கீசகனைப் பீமசேனனழித்தபோது அவன் ஒருவருமறியாமல் உபாயத்திலொழிந்தான். உபகீசகர் மடிந்த

போது, பொழுதுவிடியுஞ் சமையமாகையினாலும் விராடபுரத்தைச் சமீபித்த இடமாகையினாலும் அவர்களாலுண்டான பேரோசையினால் ஊராரிந்து, உறக்கத் துறந்து, காற்றாய்ப்பறந்து, கலங்கிப் பயந்து, சரிதான்: சரிதான்; வண்ணமாதும் தெண்ணங்கொண்ட திண்ணியனாகிய கீசகனை அந்தப் பெண்ணுக்கிசைந்த கந்தர்வர் வந்து கொன்றார்களாக்கும். அவனுக்காகப்பரிந்து அவன் தம்பிமார்கள் ஒன்றுகூடி வந்து சண்டை விளைத்துநிற்க, அந்நூற்றுமூன்று பேரையும் அவர்கள் வென்றார்களாக்கும். ஆகிலுந் தேவஸ்திரீயை மனிதன் நாடுவதுதீங்கு. தேவர்களுடன் மனிதரெதிர்த்துச் சண்டைசெய்வது அத்தீங்கிலுத்தீங்கு, தன்பலமும் எதிர்பலமும் எண்ணுமற் சண்டையிட்ட கீசகர்களில் ஒருவரும் பிழையாமல் வீணுலகுற்றார்போலும்” என்று பட்டினத்திலுள்ளவர் யாவரும் பற்பலவிதமாகப் பயந்து பழித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

பீமசேனன் திரௌபதிக்கு ஜயைசரிதங்கூறித் தேற்றுகிறான்
பின் இருவருந் தமதிருக்கைபையடைதல்

இவ்வாறு உலக நடுங்கி யொடுங்கும்படிக்கு அன்றிரவிற்கொன்றதல்லாமல், உபகீசர்களாகிய மற்ற நூற்றுமூவரையும் ஒரே முச்சிற் கொன்று, அங்குள்ள நாய் நரி பேய் பிசாசும் காக்கை கழுகு கூளி காளி முதலியவற்றிற்கு விருந்தாக்கிவிட்ட சுயம்பாகியாகிய பீமசேனனும் பாஞ்சாலியும் அவ்விடம்விட்டுத் திரும்பும்போது, வாயுகுமாரன் திரௌபதியை யணைத்து, “ஓ வண்டரூ மலர்க்கூந்தல் வாய்ந்த மாதே; கற்புடைய மாதர்க் கெப்போதும் ஆபத்து நேரிடாது. ஒருவேளை தீவினைப்பயனால் நேரிட்டால், சூரியனைக் கண்டபனிபோலகலும். மேலும் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடைய பதிவிரதைகள் தாங்களெப்படி நினைத்தாலுமுடியும். அதற்கொப்பாக ஒரு கதை சொல்லுகிறேன் கேள் :—

பூருவத்தில் இமயபர்வத இராஜகுமாரியான பவானியிடத்திற் பணிவிடை பண்ணிக்கொண்டிருந்த ஜயை என்னும் பெயரினை யுடைய தெய்வப்பெண்ணொருத்தி, இந்தப் பூலோகத்தில் வாழு மாதர்களுடைய இல்லறதாம மெப்படியோ வென்று சந்தேகங் கொண்டு பார்வதியாரைக்கேட்டாள். அதற்கு அவ்வம்பிகையார் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்து, ‘நான் சொல்வதின லுனக் கடுபவ மாகாது. நீபோய்ப் பூமியிற் பிறந்து, இல்லறதர்மத்தைக் காட்சிப் பிரமாணமாகக் கண்டு அநுபவித்துவரக் கடவாய்’ என்று சொல்லி

அதுக்கிரகம் பண்ணினார். அவ்வாறே அந்த ஜமையென்பவன் மண்ணிற் பிறந்து வளர்ந்து சிறந்துவருங்காலில், தேவாத னென்றொரு முனிவன் தனக்கு உபசாரஞ் செய்வதற்கு உத்தமகுணசாலியான பத்தினி யொருத்தி வேண்டுமென்ற தெவ முழுமையுந் தேடித் திரிந்து வாடி வருந்தி வரும்போது, ஒரு அக்காரத்தி னிருந்த இத்தப் பெண்ணைக் கண்டு, கன்னிகை யென்றுணர்ந்து, இவளது பதி விரதாகுணத்தைக் சொதிக்கவேண்டுமென் றெண்ணிப் பெரிய இராக்கூஸரூபங்கொண்டு, கோமாயெதர்சென்ற கண்ம, அவளைப் பருந்து தூக்கும் பாவனைபோல் தூக்கிக்கொண்டு, மகா ஆரணியத்திற்போய் நூறுயோசனை விசாலமுள்ள தாமரைத் தடாகக்கரைமேல் வைத்து, வெகுவித சந்தோஷ முண்டாக்கி, பற்பல கலிதேன்-கிழங்குகளுங் கொடுத்து, உற்பலம்-தாமரை-மல்லிகை முதலிய புட்பங்களு மளித்து, சாசமாய்ப் பேசி, தன்னுற் கூடியமட்டுத் திருத்தி, நயபயங் காட்டிப் பொருத்திப் பார்த்தான். அவள் எத்த விதத்திலு மயங்நாமல் திடச்சித்தமாகி நுத்தான்.

அப்போது இராக்கூஸ ரூபங்கொண்ட முனிவன் தன்கையிற் பிடித்திருந்த கோலால அவளைக் கீழே தள்ளி, பலவத்தம்செய்ய ஆரம்பித்தான். அவள் அதற்கு மஞ்சாமல், தன்னிரு கைகளையுந் தலைமேற் குவித்து, “ஒ தருமதேவதையே, நான் இதுவரையிலும் மனோவாக்குக் காயங்களினால் வருவதன் முதலிய பழுதுகளில்லாமற் கற்புடைமை காத்து, ஒப்புவமையல்லாதிருந்தேன். இப்போது இந்த இராக்கதன்கை யென்மேற் படுமுன்னமே அற்பமாகிய என்னுடலங் கருங்கல்லாய்ப் போகக்கடவது” என்று கூவினாள். அவ்வாறு உரக்கக் கூவினவளை அவ்விராக்கதன் அதட்டி வெருட்டிப் பயங்காட்டி, மீண்டும் மெல்விழுந்து தழுவப்போனாள். அப்போது அவள் கல்லாய்ச்சமைந்தாள். அவளுக்கு நேரிட்ட அபாயத்தைக் கண்ட முனிவன் இராக்கத ரூபத்தை விட்டுப் பழைய வடிவெடுத்து, அவளுடல் கல்லாகியதைத் தடுத்து, தான் அதுவரையிலுந் தேடிய தபோமகிமையை அதனுக் கீடாகக்கொடுத்து, அவளைத் தன் வாழ்க்கைத்துணை நலத்திற் குரிய மனைவியாக்கிக்கொண்டு தன்னாச்சிரம மடுத்து, அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என்னு நாற்பயன்களையுந் திறம்பாமலடைந்து, இல்லறவாழ்க்கையித்தன்மையதென்று யாவரு மறியச்செய்தான். ஒ பாஞ்சாலச் செல்வீ, நல்லவர்களுக் கொருநாளும் பொல்லாங்கு வராது. வந்தா.

லும் நிலையாயிராது. பின்னால் நன்மை யுண்டாகும். ஆதலால் எப்போர்ப்பட்ட ஆபத்துக்கள் வந்தாலும் அதற்கஞ்சி விசனப்படலா காது. இப்போது உனக்கு நேரிட்ட கஷ்டநிஷ்டரங்களுக்காகத் துக்கப்படாதே. இன்னுஞ் சில நாட்களுக்குள் நமக்கு நல்லகாலம் வரும்” என்று உயந்துபேசி சுதக்ஷணையிடத்திற்கவளை யனுப்பி விட்டுத் தானொரு தாடாகத்தி லிறங்கி ஸ்நானம்பண்ணி, நித்தியவிதி களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, வெளியே போய்வந்த செய்தி ஒருவரு முணரா திருக்கும்படியாய் மடைப்பள்ளிக்குப் போய்விட்டான்.

இந்தப்பிரகாரம் பீமசேனன் போக, திரௌபதியானவள் பொழுது விடிந்துபோயிற்றே யென்று பயந்து ஒடுங்கி யொதுங்கி, வாடி வதங்கி, “நம்மை யார் பாப்பார்களோ! என்ன நினைப்பார்களோ! என்னவென் றேசுவார்களோ! நாம் போகிற வழியில் யாரே னுஞ் சந்திப்பார்களோ? ஏதோ? என்னமோ?” என்று அச்சத் துடன்போய்ச் சுதக்ஷண தேவியி னரண்மனைக்குள் புகுந்தாள். என்று வைசம்பாயனர் கூறினார்.

அதைக்கேட்ட ஜனமேஜயராஜன் பரிந்துநோக்கி, “ஓசுவாமி, உபகீபகர் கையி லகப்பட்ட பாஞ்சாலியைப் பீமசேனன் வந்து விடு விக்காமற்போனால் உபகீசகர் தங்கள் தமையனோடு சேர்த்துக்கொ ளுத்தி விடுவார்களே, ஆ! ஆ! அந்த உத்தமிக்கு என்ன ஆபத்து வந்து நேர்த்தது!” என்று சொல்லிப்பரிதாபித்தான். அதுகேட்ட வைசம்பாயனர் “ஓ மதிமரபுதித்த மன்னவர்பிரானே, கேளும்: ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானுடைய கடாக்ஷவீட்சண்ணியத்தினாலும், தரும புத்திர மகாராஜனுடைய சத்தியநித்திய தவத்தினாலும், பாஞ்சாலி யினுடைய கற்பினாலும், அப்படிப்பட்ட பொல்லாங்கு நேரிடாது. ஒருவேளை நேரிட்டாலும், அவளுக்குத் தந்தையாகிய அக்கினி தேவன் தான்பெற்ற பெண்ணைத்தந்தானே கொளுத்துவானா? தானே சுட்டெரிப்பானா? அப்படி நேரிடுங்காலையில் தருமதேவதையும் அதற்குச் சாகயப்படுமா? தர்மந்தலைகாக்காமற் போமா? ஓ சந்திர குலாதிபனே!” என்று சந்தேகத்தீர்த்து மேல்கடந்த வர்த்தமா னங்களையுஞ் சொல்லத் தொடங்கினார்.

விராடனுஞ் சுதக்ஷணையுங் கீசகர்க் குரிய கடன்களை முடித்து

திரௌபதியைத் தேய்வம்போல் போற்றிவருதல்

இப்பால் ஜகத்தை மறைத்துப்போர்த்த கறுத்த இருள்திரைக் களங்கத்தை இரவியானவ னிந்திரதிசையினின்று மெழுந்து இடல்

கொடு விலக்கி, நிலத்தை விளக்கி, உதயசிரி முடிமே லெற்றிய மணி விளக்ககப்போல் எட்டுத்திசையும் பிரகாசிக்கப் பிரபைவிட் டொளி காட்டினன். உடனே அன்றிரவில் நடந்த யுத்தவிபர்தமுஞ் சத் தப் பிரதாபமும் விராடபுரமெங்கும் பரவி, ஆரிரங் கிரணினிலு மதிகமாய் விரிந்து, மச்சநாட்டுள்ள ஜனங்களெல்லாநங் கோட் டைக்கு மேற்புறத்தடைந்து, வனத்தில் மாண்டுகிடக்கிற உபகீசகர் களையும், அவியாமலெரிசிற மாஞ்சோலைகளில் ஆடு மகம்மாயிக்குப் பூசைபோடச் செய்த பதிமலங்காரம்போ விருக்குங் கீசகன் தலை யையுங் கண்டு விசனங்கொண்டு, பயந்து ஒட்டமா யோடிவந்து, விராடராஜனுக்குச் சொல்லி வெறுப்படைந்தார்கள். இதற்கு முன் னமே கீசக னழிந்த செய்தியைத் தன்பெண்சாதி சொல்லக் கேட்டு வருந்தி, “ஐயையோ!! ஒ கன்னியன்னமே! இலரி நானென்ன செய் வேன்? என் தோள்வலி போச்சுதே:” என்று அடித்துக் கண் ணீர் வடித்துப் படுக்கைவிட் டெழப் பலமற்றவனாய்ப் பரதவித்துக் கொண் டிருந்த அப்பார்த்திபன் செவியில் உபகீசகர்களு முயி ரொழிந்தார்கள்” என் றுரைத்தவுடனே, இடிமே விடியும் அடிமே லடியும் எய்தியவாறுபோ விரங்கி யுரைந்து, விரைந்தெழுந்து, கொலுச்சாவடியிற் கூடிய தூதர்களைக் கூவி, “என்மைத்துனரிறந்த காரண காரியங் கண்டறிந்து வாருங்கள்” என்றனுப்பினான். அரசன் அப்படியே அவர்கள்போய்ப் பார்த்து, சிதைந்து வதைந்த கீசக ரைக்கண்டு, ஆச்சரியமுமாச்சரியமு முள்ளவர்களாய் வந்து அரசன் திருமுகத்தைப் பார்த்து, “ஓ இராஜாதி ராஜனே, பராக்: கீசகராஜ னுடன் உபகீசகராஜரும் பறந்து உலக வாழ்க்கையைத் துறந்து மண்மேற் கரந்து இறந்துபோனார்கள். அவர்கள் பேரு மிறந்து போயிற்று, அந்தப் பிணங்கள் அலங்கோலமாய்க் கிடப்பதை நோக்கி இந்தப் பட்டினத்து ஜனங்களெல்லோரும் பயங்கொண்டு வெளிவரமாட்டாமல் வெம்புகின்றார்கள். இந்த விபரீத மெல்லாஞ் சைரந்திரியென்னும் பெண்ணால் விளைந்ததன்றி, மற்றொருவராலு மல்ல. அந்தப் பாக்கியசாலி இன்னுஞ் சிலநா ளிவ்விடத்தி லிருந் தால், இவ்வூரிலுள்ளோர் யாவருஞ் சாகாமற் போகார்கள். ஒ தரும சீல தயானுவாகிய தராபதியே, இப்பால் தாங்களே யோசிக்கத்தக் கது” என்று சொல்லிச் சரணஞ்செய்தார்கள். அன்னவர்க ளுரைத்த மொழியை விராடராஜன் யோசித்து, மத்திரிகளுடன் கலந்து வார்த்தையாடி, “ஓ என்மித்திரர்களே, நீங்க ளுங்கள் தந்

திரயுத்தினாலும் மந்திரசித்தியினாலும் அந்தக் கந்தர்வரைக் கண்கலங்கப் பிடிப்பதற்கான உபாயத்தேடி, விற்படை வேற்படையோங்கிய வீரர்களை விடுத்து, மற்புயவலி மிகுந்த என் மைத்துனரை அற்பமா யெண்ணிப் பிராணனை வாங்கிய துஷ்டர்களை எப்படியாவது கைப் பிடியாகப் பிடித்து என் சொற்படி விரைவில் வரச்சொல்லுங்கள்” என்று பற்கடித்துப் பகர்ந்து, இறந்துபோன மைத்துனருக்குச் செய்பவேண்டிய ஈமக்கடன் முடித்து, “இனி யென்னமோசம் வருமோ” என்று ஏக்கமேவிட்டுத் தூக்கம்பிடியாம விருந்தான்.

இவன் செய விவ்வாறாக, நேற்றிரவில் நடந்த சங்கதிகளைப் பாண்மெக்க னைவரும் பாஞ்சாலியுந் தனித்தோரிடத்திற் சேர்ந்து இருந்து வார்த்தையாடி, “அஞ்ஞாதவாசஞ் செய்பவந்த நமது அவதிராளாயிற்று. இன்னுமுள்ள கொஞ்சநாளுத் தொலைந்தால் வெறுப்பா யெடுத்த இவ்வேடத்தை விடுத்து, விருப்பாம்பழைய வேடமெடுத்து, வெகுஜனங்களுங் காண வெளிப்பட்டுப் பேசவேண்டிய சேதிகளையெல்லாம் பேசிக்கொள்ளலாம். அதுவரையிலுஞ் சந்தடிபண்ணாதிருப்போம்” என்று பேசிக்கொண்டு, விற்பன விவேகிகளாகிய அவ்வேந்தர்கள் தங்கள் கற்பனைத்தொழிவிற் பக்குவமாக விருந்து காலங்கழித்து வந்தார்கள். அதுமுதல் விராடராஜனும், சுதக்ஷணையும், புறம்பிலுண்டான சுற்றத்தாரும், மற்றையரும், அந்த விரதசாரணி யிடத்தி லதிகமாய் நெருங்கவும்-வேடிக்கையாய்க் கொஞ்சவும்-வினோதமாய்க் குலாவவும் போவா வென்று வாய்ப்பேச்சுப் பேசவும் பயந்து, அவளா லாகவேண்டிய வேலைகளைத் தாங்களே செய்துகொண்டு, “அம்மா தாயே, நீ சும்மாவிரு” என்று உபசரித்து, எங்களுக் குயிர்த்துணையா யிருந்த கீசகன் உன்மே லாசைவைத்து மானமாதிகள் கெட்டு மாண்டார். நீ எங்கள் பேரில் யாதொரு குற்றங் குறை வையாமல், கோபதாபஞ் செய்யாமல், உனக்குக் காவலாகிய கந்தர்வரிடத்திற் சொல்லி எங்களை இரக்ஷிக்கும்படி பிராணபிச்சைதாரும். நீ யெங்களுக்குப் பக்கத்துணையிருந்து காப்பாற்று” என்று உபசாரம் பண்ணிப் பொண்ணைப் போற்றுமாறுபோற் பூசித்து வந்தார்கள். அந்நகரிலுள்ள நான்கு வருணத்தவருந் திரௌபதியம்மனைக் கண்டால் எதிர்சென்றோடித் தீர்க்கதண்டனிட்டு, மரியாதையுடன் பாதைபூஜை பண்ணி மஞ்சள் - குங்கமம் - கந்தம் - கதம்பம் - அக்ஷதை - முதலியவைகளைச் சாத்தி, தூபதீபங்கொடுத்து வணங்கி, வாய்க்குற்றம் கைக்குற்றம்

வரப்போகின்றதென்று வயிற்றில் வாள்கட்டிக் கொண்டவர்போற பயத்துடன் மதித்துத் துதித்துச் சன்மானம்புரிந்து, தெய்வோப சாரம் இராஜோபசாரம்போற் பல உபசாரங்களையுஞ் செய்து வந்தார்கள். பாஞ்சாலியும் இந்தப் பூனை யந்தப் பாலைக்குடிக்குமா “ஓ ஐயன்மீர்! ஓ அம்மைமீர்! எனக்கென்னதெரியும்? நானென்ன அறிவேன்?” என்று கூறிக்கொண்டு சுதக்ஷணைக் கிணையாய்ப் பொருந்தி அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்தாள்.

விராடராஜன் கீசகனிநுந்ததைக் குறித்து விசனப்பட, தருமபுத்திரர் தேற்றி ஆதரவு கூறுதல்.

திரௌபதாதேவி இவ்வளவு பூஜிதையோடு மிருக்க, கீசகர் நூற்றூரால்வரும் ஈடழிந்து நாடொழிந்து கேடுகண்டதைக் குறித்து மச்சராஜன் பெருமூச்சுவிட்டுக் கிலேசமுற்று, “இந்நாள்வரையிலும் இந்த இராஜ்யத்திற் கிடையூறு வாராமற் காத்துச் சேனாதிபதித்துவ விசாரணையுஞ் செய்து எனக்குத் திகிலுந் தீங்கு மில்லாமல் தனது சொந்தம்போற் பார்த்து வந்த என் மைத்துனன் மாண்டானே! அத்தோ! இனி நான் எப்படிப் பகைவரை வெல்லுவேன்? இறைகேட்டனுப்பும் முறைமையுடைய வேந்தர்க்கு இல்லை யென் றெப்படிச் சொல்லுவேன்? எங்கும் விரோதிகளாய்ப் படைகொண்டு சண்டைசெய்ய வருவார்களே! அப்படி வருபவர்களுக்குப் படைகளை பறித்த பாவனை யாயிற்றே: கோட்டையைப் பிடித்த கொள்கைபோலாயிற்றே! என்னிடத்தில் வைத்த மதிப்புமுதலிய கௌரவமும் இன்றோடு ஒழிந்ததே! நமது கீசகனுக்குச் சமானமான பல சாலியைச் சம்பாதித்துச் சேனாபதி யாக்கவேண்டுமே! தெய்வமே!” என்று மனக்கவலை யுற்றிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் அவன் பக்கத்தி லிருந்த கங்கபட்டர் மச்சராஜன் மனதைத் தேற்றி, வாய்ப் பிதற்றலை மாற்றி, “ஐயா, துஷ்டக் கீசகர்களுடைய நஷ்டத்தைப் பற்றிக் கஷ்டப்படுகின்றீர்! நீர் யாதொன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். படுபாவியான கீசகன் பட்டதே உமதிஷ்ட தெய்வாதுக்கிரகமென் றெண்ணிக்கொள்ளும். இனி யுமக்கு நல்லகாலம். அந்தக் கீசகனின்னு மிருப்பானால், சத்தியவாக்கியமும் சகல பாக்கியமும் யோக்கிய சிலாக்கியமும் ஒன்றுமில்லாமற் பாழாய்ப்போய்விடும். இதுவரையிலும் உம்மைப் பிடித்திருந்த ஏழரைநாட்டுச் சனி விட்டுப் போயிற்று. துஷ்டத்துரோகியை நினைத்துத் துன்பப் பட்டீர். நமது மடைப்பள்ளி மல்லனை விட வேறுசேனாபதியும்

வேண்டுமோ? இனி யுமக்குப் பகைவரென்பாரு மில்லை. உம்மைப் பகைத்துவந்து பிழைப்பாரு மில்லை. உமது சத்தியசவுசவாசார விரதம் உற்றதுணையாயிருந்து, மேலான சம்பத்தை உமக் குண்டாக்கி வைக்கும். நீர் சஞ்சலப்படவேண்டாம். ஓ சாந்தகுணனே” என்று தருமசொருபன் உரைத்துச் சமாதானப்படுத்தியபோது, விராடராஜன் வேதியர் பெருமானுரைத்த புத்தி கேட்டு, மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு மேன்மையோ டிருந்தான். அந்நியமாதர்மேல் வைத்த ஆசாபாசத்தால் மோசம் போய்த் தம்பிமார்களுடன் கீசுகன் பட்டானென்று தேசாதேசமெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள்.

1. தகஷண நிறைமீட்சிச் சருக்கம் கண்ணண் துதி.

மந்திரஞ்சேர் சமதக்னி ரேணுகைபாற்
பரசிரா மப்பேர் பெற்று
மைந்தனெனத் தோன்றியுறை யோர்க்கிடர்செய்
தறநெறியை மாய்த்த வேந்தன்
தொந்தமுறுங் குலமுழுது மறச்செருத்தம்
மறையோர்க்குத் துணையாய் நின்று
சிந்தைமகிழ்ந் துலகாண்டு பாற்கடலுட்
டுயின்றவனென் சிந்தை யானே.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, பாண்டவர்கள் அஸ்தினாபுரத்திற் சொக்கட்டானாடித் தோற்றுத் திரௌபதியோடு பன்னிரண்டு வருஷம் வனவாசஞ் செய்யப் புகுந்து, காடாக்கினி யோங்கிய காட்டிலும் காளவிஷாக்கினி தங்கிய பாலேநிலத்திலும் வடவா முகாக்கினி வந்து குடிக்கொண்ட மலைச்சார்பிலும், திருபுராக்கினி சிவந்த பருக்கைக்கல் மேட்டிலும் மதனாக்கினி மலர்ந்த மடுக்கரை குளக்கரை நதிக்கரைகளிலுந் திரிந்து, மழை-பனி காற்று வெயில் முதலாகிய வருத்தங்களையும் பொறுத்து அலைந்த சரித்திரத்தை முன்னமே சொன்னேன். பின்பவர்கள் ஒருவருஷம் அஞ்ஞாதவாசங் கழிக்க வேண்டி உருமாறி விராடராஜனிடஞ் சென்று, தங்கள் தங்கள் புத்திசாதாரியத்திற்கேற்ற நாமமுந் தொழிலுங் கொண்டு, வாசவ

னென்னு மல்லனையுங் கீசகரென்னும் புல்லரையும் வதைத்துச் சகலரும் போற்றச் சிறந்திருந்த சரிதத்தை இப்போது சொன்னேன். இனிப்பஞ்சவரைக் காட்டி லோட்டிவிட்டு, வீரகண்டை தாங்கிய தன் பாதத்திற் சத்துருக்க ளெல்லாரும் மித்துருவாய்ப் பணிந்து கப்பணங் கட்டிவரப் பொற்பணி முடிபூண்டு, எப்புவனங் களுக்கும் ஏகசக்ராதிபதியாயிருந்து துரைத்தனஞ்செய்து வரா நின்ற பாப இருதயம்படைத்த துரியோதனராஜன் அச்சமில்லாச் சேனைகளுடன் மச்சநாட்டைப் பகைத்து, இச்சையின்படிக்குப் பசும்ந்தைகளைக் கொள்ளையிடலாமென்று கொச்சை மதியால் வெட்கங் கெட்டு நின்றதால் வந்தசண்டையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும்.

துரியோதனன் பாண்டவரிருக்கை யறியத் துதரை யேவ,
அவர்கள் சேன்றாய்ந் தவலித்து வருதல்.

ஓ மகாராஜனே! மராடமன்னர்முதலிய யாவரும் வணங்கும் விராடமன்னனிட மேவி இணங்கும் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாத வாசஞ் செய்து வருநாளில் சகல வளமைகளும் பொருந்தி நிலைமை பெற்ற இருபுறத்திலும் அலையெறிந்தொதுக்கிய பொற்சன்னங்களும் நவமணிக் குப்பைகளும் இராசிராசியாய்ப் புரண்டு பிரகாசித்திருக்கின்ற கங்கைவள மோங்கிய குருநாட்டுக் கதிபதியான துரியோதனராஜன் அஸ்திநுபுரத்தை யாண்டு வருங்காலத்தில், ஒரு நாள் 'வஞ்சச்சூதினால் தோற்றுப்போன குந்திதேவியின் பிள்ளைகள் இன்னும் வனவாசஞ் செய்ய வெண்டியிருக்குமா? அல்லது அஞ்ஞாதவாசம்பண்ணப் போயிருப்பார்களா? அவர்கள் நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குப்போன நாளைக் கணக்கிட்டுப் பாருங்கள் சம்பிரதிகளே' என்றான். அவ்வரண்மனைக் கணக்கரில் பெரியராயசக் காரனெழுந்துவணங்கி, 'ஓ இராஜாதி இராஜபரமேஸ்வர! இராஜமார்த்தாண்ட! இராஜவுத்தண்ட! இராஜகெம்பீர! இராஜப்பிரபுடக! இராஜதுரந்தரா! பராக்: ஆண்டவ னுத்தரவின்படி பாண்டவர்கள் வனவாசங் கழித்து அஞ்ஞாதவாச முக்கால்வாசியுந் தொலைத்து விட்டார்கள்' என்றான். அந்த மொழியைக் கேட்ட அரவகேதனன் சிந்தை வருந்தி, மிக அவசரத்தோடு அருகில் நிறைந்திருந்த சாரணர்களை யழைத்து, "துாதரே! பாண்டவ ருறைந்திருக்கும் பதியையும் அவர்கள் கொண்ட மாறுவேடத்தையுங் கண்டறிந்து நமக்கு வெளிப்படுத்து வீர்களானால், உங்களுக்குக் கோடி திரவியமும், சூதிரை யானே தேர் குடை கொடி பட்டு பட்டாவளி இரத்

ஔபரணம் சிவிகை அருகுதீவட்டி ஜெயபேரி பங்காவாத்தியம் கிராமம் பூமி முதலாகிய வெகுமதிகளுங் கொடுப்பேன். நான்கு திக்கிலும் நன்றாய்த்தேடிப்பார்த்து வாருங்கள்” என்று சந்தன் தாம்பூலங் கொடுத்து விடுத்தான்.

அரசன் சொல்லை நம்பி அநேக தூதர் புறப்பட்டுச் சபைமெச்சும்படி வெகுமதி பெறவேண்டுமென்னுஞ் சந்தோஷத் தால் வானமளாவிய மதில் வளைந்த கோட்டைகளும், மாடமா னிகை கூடகோபுரமுள்ள பட்டினங்களும், கிராமங்களும், துருவங் களும், நதி-குளம்-ஏரி-தடாகம்-ஓடை-கயம்-கால்வாய்களும், வாழை-கமுகு-கரும்பு-தேங்கு-வருக்கை முதலிய விருகூ வளம் பெற்ற நாடுகளும், கரை-புன்னை - தாழை - கரும்பு முதலியன அடர்த்த மணல்மேடுள்ள கழிக்கரையையும், பற்பல வழிக்கரையுந் தேடி, பாண்டவர்களின் காலடிச்சுவடுண்டோ வென்று நாடி, நாலுதிக்கும் பிரிந்தவர்கள் கூடி, வேசாரி வாடி, நாமெல்லோரும் அதிர்ஷ்ட மற்றவர்களென்று தங்களைத்தாங்களே நொந்துகொண்டு அஸ்திபுரத்திற்கு வந்து சேர்த்தார்கள். அப்போது சூரியபுத்திர னாகிய கர்ணன், சௌபலராஜ குமாரனாகிய சகுனி, பரத்துவாச தநயன் துரோணாச்சாரி-சிவன் காதலன் அசுவத்தாமன், சரத்து வந்த மகாரிஷி சந்ததியி லுதித்த கிருபாச்சாரி, சரத்து நந்தன் னாகிய பீஷ்மர் பச்சை முதலிய ரத்னஔபரணமும் வெட்சிமாலையும் புனைந்த திரிகர்த்தன் வியாசன்வழித் தோன்றல்லாகிய விதுரன், குருகு லாதிபதியாகிய திரிதராஷ்டிரன், இன்னுமுள்ள பலதேசராஜரும் மந்திரி சாமந்தருந் தந்திரி சாளுவருஞ் சூழ்த்திருக்க, சந்திரனை விட்டகலாத தாரகாகணம்போல் தம்பிமார் மொய்த்திருக்க, முடி மன்னர் முறமையுட னினங்கிக் கப்பணஞ் செலுத்திக் கால்மேல் வணங்க, முடியர் கூற, பட்டுவர் புகழ், துஷ்டர்கள் தாழ், கவிவா ணர் துதிக்க, இசைவாண ரிசைக்க, மறையவர் ஆசிரவதிக்க, பாத நாட்டியப் பாவைய ராட, சுரதசங்கீதத் தோகையர் கூட, வெண சாமரை போட, வீரர்களை துரோட, வெண்பட்டுக்குடை கீழற்ற, செம்பத்மராகத்தா லமைத்த வீரசிங்காசனத்தின்மீது மத்தியா னச் சூரியன்போல் வேந்தனான சுயோதனராஜன் வீற்றிருந்தான்.

அக்கால், வினைப்பயனுக் கேற்ப விதியை மதியாகக் கொண்ட வேந்தனிருந்த கொலுமுகத்திற் பாண்டவர்களைத் தேடி இளைத்து வந்த தூதர்போய் நின்று தீர்க்கதண்டனிட்டு, “ஓ நந்தியாவட்டை

மாலே புனைந்த நாதனே, கொன்றை மாலே யணிந்த பரம சிவனுக்கு வலக்கண்ணாகிய சூரியதிரணங்கள்பாயு மிடங்களிலும், அந்தச் சருவேச்வரனுக்கு இடக்கண்ணாகிய சந்திரப்பிரகாசம் பரவு மிடங்களிலும், ஆதிபராபரனுடைய நெற்றிக் கண்ணாகிய அக்கினிதேவன் பொருந்து மிடங்களிலும், கால கண்டன் தாளருள் கண்ட காலனுடைய கருமபாசஞ் செல்லு மிடங்களிலும், புகுந்து, சோர்வில்லாம லாராய்ந்து பார்த்தோம். எங்கும் பாண்டவரைக் காணாமற் பங்கப்பட்டிங்கு வந்தோம். ஓ பார்த்திபனே ! தங்கள் சமுகத்தில் நாங்க ஞன்மையாய்ச் சொல்லு கின்றோம். ஆண்டவனருளாற் பாண்டவர் மாண்டேபோயினர் இதற்குச் சந்தேகமில்லை. தேவாரிடத்தில் யாங்கள் தவணை வைத்துக்கொண்டுபோன நாள்முத லிதுகாறந் தேடித்தேடி, எங் கள் கால்கள் வாடி, வீணாய்க் காலம்போக்குவதற் பிரயோசன மில்லை யென்று தீர்மானித்து, சிக்கிரஞ்சென்று மன்னர் பெருமா னுக்கு முன்னாடிச் சொல்லிவிட்டால் இன்னும் வேண்டிய வுபாயந் தேடிக்கொள்வாரென்று எண்ணி வந்து விட்டோம்,” என்று நமஸ் கரித்து, வாய்புதைத்துக் கைகட்டி, புத்தி புத்தி யென்று விண்ணப் பம் பண்ணினார்கள்.

கர்ணன் பாண்டவரிருக்கை இவ்வாறு இருக்குமெனக் கூறுதல்

இப்பாற் பஞ்சபுஷ்ப பாணங்களையுங் கருப்பு வில்லையு முடைய மன்மதனை யொத்த வடிவமைந்த துரியோதன ராஜன், சாரண ருரைத்த லோபமொழியைக்கேட்டுக் காதிரண்டுங் குப்பென்றடைத் துக்கொள்ளக் கதறி, உடல் பதறி, 'இருகரத்தையு முதறித் தன்னரு கிலிருந்தசாதுக்கள் முகத்தைநோக்கி, “ஐய பெரியோரே, இந்தத் தூதர்கள் அவனிமுழுதுந் தேடி யலைந்துவந்து உரைத்ததைக் கேட் டீர்களே, இனி நான் செய்யவேண்டிய காரிய மின்னதென இயம்புங் கள். பாண்டுமக்க னாவரும் பாஞ்சாலன் தையலுந் துவாதச வருடம் வனவாசம் பண்ணி, தேகமினைத்துக் களைத்து ஆவியழிந்து போனார்களா அல்லது அஞ்ஞானவிருளைப் போக்கிச் சுஞ்ஞானச்சுடரெரிக் கச்செய்யுந் தவமுனிவர்களினால் மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன் னாசைகளை விட்டு மனோதிடம் பெற்று, விஞ்ஞான விளக்கத்தால் வேதார்தியானார்களா? ஒருவேளை யாருமறியாம லஞ்ஞாதவாசங் கழித்து, முடிவி லிவ்விடம் வந்து முளைப்பார்களா? யாதுந் தெரிய வில்லை. அதனை உங்களுடைய உள்ளத்திற் செவ்வையாக நிதா

ளித்துயோசித்துச் சொல்லுங்கள் ” என்று கேட்க, சூரியன் புத்திர
னாகியகர்ணன் சொல்லலுற்றான் —

ஓ அரவக்கொடிநிலையி கௌரவகுல முதல்வனே, என் சொல்
லுறுதிபைக் கேளும். பாண்டவ ரைவரும் வனவாசம் பண்ணிப்
பண்ணிரண்டு வருடத்தைபுங் கழித்துக் காடுவிட்டகன்று, நாடுபற்
றிச் சென்று, கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்வதுபோல் மாறுவேடம் பூண்டு,
பெயர்வேறுகொண்டு, குலம்வேறு காட்டி, குணம்வேறு நாட்டி,
நீதிநெறி பிசகாமல் ஆசாரம் வழுவாமல், பழைப செல்வம்
பாராட்டாமல் அடங்கி ஒடுங்கி, ஆபுதங்களை மறைத்துவைத்து,
காலத்திற்குத் தக்க கொலமாக ஒவ்வொரு வேலைபி லிருந்து, அஞ்
ஞாதவாச வருடமுந் தொலைத்து அப்பால் வெளிப்பட்டு, ஆபாண
மணிமாலைகள் பிரகாசிக்கு மாந்திரினை யுடையவராய் ஆபுதபாணிக
ளாய் இறுமாந்து இவ்விடம்வந்து, ‘நாங்கள் முன்னஞ் சூதாடித்
தோற்ற நாட்டைக் கொடுப்பாயா, அல்லது போர்தொடுப்பாயா’
என்று நம்மைக் கேட்பார்கள். இப்படி அவர்க ளுயிருடன் வரு
வார்க ளென்பதற்குச் சந்தேக மில்லை. வேறுகநினைக்கவேண்டாம்.
இலங்கிய வலம்புரி மாலையைப் பார்த்து அரம்பைய ராசை
கொள்ளவிளங்கும் அலங்கார மார்பனே, என் சொல்லை நம்பும்—’
என்று வீரப்பிரதாபந் தெரிந்த மேலோனும், மந்திரசக்தி வரோ
தயனுமாகிய அங்கதேசாதிபன் அமைந்தான்.

துச்சாதனன் கர்ணனுரையை மறுத்து, பாண்டவர் தமக்குட்

பகைத் திறந்தன ரெனல்

இவ்வாறிசைத்த கர்ணன் கருத்தைத் துச்சாதனன் கேட்டுத்
துடித்து, மனங்கொதித் தெழுந்து, கண்ணுங் கருத்துங் காதும்
புகையக் கனன்று, அண்ணன் கமலவடிபிற்பணிந்து, “ஓ மலையி
ரண்டு திரண்ட வயத்தோள் வள்ளலே, ஏழையாகிய வென்
சொல்லைபு மிரங்கிக் கேட்டருளும்: பாண்டவர்கள் நாட்டை
விடுத்துக் காட்டையடுத்தபோதே செத்தபிணத்தோ டொத்த
பிணமானார்கள். அவர்கள் இந்நாள் வரையில் உயிரோடிருந்து
இனி மிவ்விடம் வரப்போகிறார்களென் றெண்ணுகின்றீர்களா?
ஐயோ! பாவம்! அவர்க ளப்போதே கெட்டு மண்ணில் மக்கி
விட்டார்கள். அவர்களைப் புதைத்த இடமும் புல்முளைத்தாயிற்று.
ஐயர்பேரும் மறைந்து போயிற்று. அக்காரியங்களை நிதானிக்காமற்

கர்ணராஜன் இப்படிச் சொன்னது தப்பேயல்லாது வேறில்லை. இஃ தன்றியும், இவர்க ளுயிருட னிருந்தாற் பாதாளலாக அஞ்சனம் போன்ற நம்முடைய தூதர்களின் கண்ணில் அவர்கள் அகப்படா மற் போவார்களா? இதுவே நமக்குப் போதுமான சாட்சியாயிருக்க, வேறுவே ரெண்ணி விவரிக்கவேண்டியதென்ன? தேவரீர் எட்டளை யிட்டருள்வீரானால், காட்டிற் கஷ்டப்பட்டுக் காலங்கழித்த ஐவர் தாறுமாறா யிறந்ததற்குக் காரணஞ்சொல்லுகிறேன். அதைக் கவ னித்தருளும்—

“ஐ பாவலர் புகழுங் காவலர் கிறையே, பாஞ்சாலியானவன் மர் ழம்விட்டுத் தர்மராஜனை நோக்கி, “ ஐயோ பாவி, அன்னமில்லாமல் நானழுகின்றேனே! ஆவியொழுகின்றேனே! ஏழை யெளியவர்க்குப் பெண்சாதினவர்கள் எவ்வளவோ செல்வங்களை இன்பமா யதுப விக்கிறார்களே! கோழையாகிய உங்களுக்குப் பெண்டாகிய நான் ஏழையாய்வார்க்கு மெளியவளாய்க் கண்டார் சிரிக்கக் கலங்குகின் றேனே! முகத்திற்கு மஞ்சளுண்டா? நெற்றிக்குக்குங்குமமுண்டா? கூந்தலுக்கு மாலைகளுண்டா? குட்சிக்குக் கஞ்சியுண்டா? அஞ்ச லென்பவருண்டா? ஆதரிப்பவருண்டா? ஒஞ்சரித்துப்படுக்க ஓலைப் பாயுண்டா! குந்தியிருக்கக் குடிசையுண்டா? வெளுத்தவாய்க்கு வெள்ளிலை யுண்டா? ஆ! ஆ! தெய்வமே! சாண்பிள்ளையானாலும் ஆண்பிள்ளை மேலென்பார்கள். நீங்கள் வேலும் வில்லும் வாளும் பூரித்த தோளு முடையவர்களாயிருந்து என்ன பலன் பெற்றீர் கள்? எனக் கென்ன நலம் வைத்தீர்கள்? நீங்க னாவரும் ஆண்பிள்ளை களிற் சேர்க்கைதானா? உங்களைப்போன்றவர்களைப் பார்க்கும்போது வெட்கமில்லையா?” என்று நாஸ்தோறுஞ் சலித்துக்கொண்டு பேசி, வீணாய்வுறுத்து அவமதித்தேசி, முகங்கடுகடுத்துத் தினமுஞ் சண் டைதொடுத்தாள்.

‘அதனால் தருமராஜன் குக்கல்வாய்ப்பட்ட முயல்போல் மனங் கூசி வருத்தமுற்ற நாளையில், தம்பிமார் நால்வருந் தமையனை யடைந்து, வடவைக் கனல்போற் கொதித்துக் கோபித்து, “ அடா துரோகி, உன்னுடன் பிறந்து என்ன பலன் கண்டோம். பெண் சாதி பிள்ளைகளை விட்டோம். நாடுநகரங்களைச் சூதா விழந்து, கெட்டோம் சுகாதாரர்களாகிய துரியோதனாதியரைப் பிரிந்தோம். உண்டு தின்று உறங்கும் பருவத்தில் உண்ணாமல் தின்னாமல் ஓட் டாண்டியானோம். ஒருவருக்கொரு காசுகொடுக்கக் கதியற்றோம்.

யுத்தமுனையில் வெற்றிபெறுதற்கும் வகையற்றேறும். இனி யுன்னி
டத்திற் பொருத்திடுநுப்பது தர்மமா? எங்களை யிப்படி இழிவுபடுத்தி
யது தர்மமா? பாண்டிவுக்குப் புத்ரராகப் பிறந்த தர்மமா? ஒரு பிர
யோசனமு மில்லாமல் உனக்கு ஊழியஞ்செய்ய எங்களை
மடக்கி வைத்துக்கொண்டாய். ஓ வேப்பம்வித்துக் கொப்பான
வனே!" என்று மரியாதை தப்பி மெதிர்த்துக் கொண்டார்கள்.
தன்னை டொருநாளு மாறப்பட்டப் பேசாத தம்பிமார்கள் வாயில்
வந்தபடிபேசிய வருத்தத்தினாலும், திரௌபதி படுத்துத் தொந்த
ரையினாலும், தனக்குள்ளிருக்குஞ் சில அசந்தர்ப்பங்களினாலும்
அகால போஜனத்தினாலும், காட்டுத்தீவெப்பத்தினாலும், மலைக்கான
வினாலும், பனியினாலும், தன்னுள் பிடித்த சனியினாலும், தனக்குச்
சமான அரசர்கள் பறித்துச் சின்னத்தனஞ் செய்ததினாலும், பாப
மும், பழியுமேலிட்டதினாலும், எம்மிடத்தில் வந்து முகத்தில் விழிக்
கப் பவிஷில்லாததினாலும், தன்னுள் கூடியவரையிலுந் தாழ்த்து
குழைத்து விசனஞ்குனிபால் வெத்து, சஞ்சலத்துடன் சலித்து உயிர்
விட்டான் தருமராஜன்.

என்றும் பிரியாமலிருந்த தருமராஜனுயிர்பிரிந்தபோது, தம்பி
மாருந் திரௌபதியுந் தழுவி யழுது, "அந்தோ! பழுது வந்ததே"
என்று பரதவித்து, அண்ணனைப் பறிகொடுத்து மண்ணிலிருந்
தென்ன வாரிக்கொள்ளப் போகிறோம்? என்றைக்கிருந்தாலும்
நமக்கு மிதுவே கதியெனத் தேறி இறந்துபோனார்கள். அவ்விட
மிருந்த கழுஞ்-பருந்து-காக்கை முதலிய பட்சிகளும் மிருகங்களும்
வயிரூரத் தின்று, கழித்துவிட்ட எலும்புகள் மண்ணில் மக்கி
மறைந்துபோயின. அவர்களைக் குறித்து இன்னும் பேசுவது வீண.
எனக்கு அநேகவிதங்களினால் திருஷ்டாந்தமாயிற்று. அண்ணா,
நான் திண்ணமாய்ச் சொல்லுகிறேன். கொல்லனுலைபிற காய்ச்
சித் தோய்த்த இரும்பி லேறிய சலமானது திரும்பி வந்தாலும்
வரும்; காடேறிய பாண்டவர்கள் இனி நாடேறப்போகிறதில்லை.
என் சொல்லுக்கு எதிர் எவர் பேசினாலும் அது நாடேறப்போகிறது
மில்லை" என்றுரைத்த துச்சாதனன் சொல்லைத் தேவர்கள் விரும்
புந் திவ்யக்ஞான இச்சாசுத்தரராகிய துரோணசார்யர் கேட்டுப்
பசுந்தரதாபப்பட்டு, புன்னகை விளைத்துப் பாண்டவர் பக்ஷத்தில்
வைத்த பக்ஷமும் பண்பும் அன்பும் யாவருக்கும் பரிஷ்காரமாய்த்
தெரியும்படி சொல்லத் துணிந்தனர்.

**துரோணசாரியர் பாண்டவர் நிலைமைகூறித்
துச்சாதன னுரையைக் கடிதல்**

ஓ இராதிராஜனுன சுயோசன மகாராஜனே, கேளும். உம்மு
டைப தம் பியாகிய துச்சானராஜன் கூடாத்திரமாகச் சொன்ன ஆத்
திர வார்த்தையை யோசித்துப்பாரும். பாண்டவர்களை இலேசாக
நினைக்கவேண்டாம். சிறுபிள்ளை யுடுத்திய சிற்றூடைபோற் பேசா
தீர்கள். முன்பின் எண்ணிப் பாராமவ் முழுமோசம் போகாதீர்கள்.
முறைதப்பான ஆலோசனை பண்ணுதீர்கள். பாண்டவர்கள் எத்
தன்மைய ரென்றால், வேதமுறை வழுவாத வித்தகர்கள் ; விண்ண
வர் கொண்டாடு மேன்மைபெற்றவர்கள் ; யாவருடைய நாவுக்கு
மினிமையானவர்கள் ; எத்தலத்தவர்க்கு முதன்மையானவர்கள் ;
மூவாசையற்ற முனிவராலுங் காணுதற் கருமையான கண்ணுத
லாற் பெற்ற பாசுபதமுதனிய பாணவலிமை யுடையவர்கள் ; மிகுந்த
சுகந்த கற்பகமாலே புனைந்தவர்கள் ; விற்பன விவேக முயர்ந்த
வர்கள் ; எங்கும் விளங்கும் இளஞ்சூரியன்போல் தேஜசுடைய
வர்கள் ; மந்திரஞானியர் ; எப்புவனமு மதிக்கும் ஒப்புவமை யில்லா
தவர் ; மருதமரத்தை யுதைத்து இரட்சித்துக் குருந்தமரத்திற்
குதித்து விளையாடிய பன்னகசயனனாகிய திருமாலேப் பாண்டவர்
சகாயனென்று யாவருஞ் சொல்லும்படி பெற்று இறுமாந்திருக்கும்
பார்த்திபர் ; காலகேயர் நிவாதகவசர்களுடைய உரத்தையும்
வரத்தையும் சிரத்தையும் புரத்தையும் போக்கி, தேவர்கள்
இடரை நீக்கி, தேவேந்திரனுக் காதிக்கமுண்டாக்கி வைத்து அழி
யாக் கீர்த்தி படைத்தோர் ; கடலினு முயர்ந்த கண்ணரு ளுடை
யோர் ; அமுதினுமினிய அன்புடையோர் ; சற்றும் பிசகாத ஸத்திய
ஸம்பன்னர் ; வித்தக மதுநூல் மேம்படு மன்னர் : இத்தன்மைய
ராகிய அந்த வுத்தம வேந்தரைச் செத்தன ரென்பது தகுமோ ?
அத்தினபுரியில் உத்தமர்கூடிய சபையிற் கூறிய உறுதிச்சபத
முடிக்கமற்போவரோ ? மத்திமர் கூடி வசைபேசும்படியாய்ச்
சாவரோ ? பாண்டவரை மாண்டவரென்று மனப்பால் குடியாதீர்
கள். அவர்கள் பகைவருக்குப் பாசகரென்று யோசிக்கவேண்டியது.
தங்களுண்மையை நிலைநிறுத்தும்படி தவணைநாட்கழித்து இன்னுஞ்
கிலநாட்களி லிவ்விடம் வந்து சேரப்போகின்றார்கள். நாமெல்லோ
ருங் கண்ணுற் காணப்போகின்றோம். தேனோங்கு மாலைதாங்கும்

பூமாவை, நான் சொல்லியதைச் செவ்வையாகத் தெரிந்து, உமதுள் ளத்திலுறுதி கொள்ளும்” என்று அரோணுசாரியர் சொன்னார்.

கிருபாசாரியர் பாண்டவர் பராக்கிரமங் கூறித்

துரியோதனாதியர்க் கறிவுறுத்தல்

இப்பால் வில்லின்மறை வல்லவாகிய கிருபாசாரியர், “நல்ல விவேக ஈகப்போகமுற்ற வேந்தனை, ஸத்தியம் விட்ட அசத்தியர் களுக்கு மிர்த்தியு கிட்டிவருமெயன்றி, ஸத்தியத்தொட்ட உத்தமர் கட்டு உரிய காரிய நிறைவேறுமுன் மிர்த்தியு எட்டிப்பாராது. ஆத லால், உண்மையுள்ள பாண்டவர்கள் மரணமானார்களென்று அகால மரணத்திற்கு இடமானவர்களை சொல்லுவார்கள். புத்திமான்கள் அவைகளை பொருப்போது ஒப்புக்கொள்ளார்கள். விம்முதலோடுஞ் சென்ற வேந்தர்கள் ஐவரும் நம்மிடத்தி லொப்புக்கொண்ட பன்னி ரண்டாண்டுகளையு மெளிதற் கழித்து, அஞ்ஞாதவாசங் குறித்து அவரவ ருருவ மறைத்து, எந்த நகரத்திலாவது அடுத்த, எடுத்த காரிய முடிப்பதற்கும் தொடுத்த வேலை நடத்துவதற்கும் காலங் கருதிக் காத்திருப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பவர்களு முண்டோ? ஓமண்டல துரந்தரா, அவர்கள் மகாகுரர்கள்; தது மறை முதலிய சாஸ்திர மயிந்த வீரர்கள்; சாதுசங்கப் பழக்கமுற்ற தீரர்கள்; தனகனக வஸ்துவாகன தர்மவிசாரணையிற் குபேரன் போன்றவர்கள்; மகா தவம்பெற்றவர்கள்; மேலான மதியுற்றவர் கள்; ஒருமையும் பெருமையு முறவாய்க் கலந்தவர்கள்; அவ்வை வர்களுள் தருமநந்தனர் சதா நிஷ்டர். அவாவறுத்தலும் பொறு மையும் அழுக்கா நின்மையும் நற்குண நற்செய்கையும் புறங்கூறு மையு முடையவர். தம்பிமாரிடத்தி லன்பு தவறாமல், அவர்களிஷ்ட டப்படி மாறுபடாது நடந்து, காலத்திற்குத் தகுந்த புத்தியுத்தி களை யெடுத்துக்காட்டி, அவர்களைத் தம் வசப்படுத்திக்கொண் டிருக்கத்தக்கவர். அந்தத் தம்பிமார்களோ, தமையன் சொல்லுக் கிரண் டில்லாம விருந்து, அவர் கீறிய கோட்டைக் கடவாமல் நடந்து, தமையனைத் தந்தையாக உட்கொண்டு நிந்தைதேடா திருப்பவர் கள். ஆதலால், அவர்களுக் கொருபோதும் பொல்லாங்கு நேரி டாது. அப்பேர்ப்பட்ட அறிவாளிகள் மனவெறுப்பினால் ஜேஷ்ட னைத் தாதுமாறாகப் பேசி, அவரு மிறக்கத் தாங்களும் இறந்தார்க் ளென்பது மாச்சரியமன்றி ஆச்சரியமல்ல. அந்த நினைப்பை முற் றும் மறந்து, எப்படி மிவ்விடம் வருவார்களென்னும் எண்ணம்

வைத்து, அவர்கள் வந்துவிட்டால் அதற்கு என் செய்வோ மென்று அச்சத்தோ டிருக்கவேண்டும். ஓ மதிஞலவா னோ, அவருள் அர்ச்சுனனோ, அசகாய குரன்; அதிரதவீரன்; மூன்றுலகையும் வெல்லுத்தீரன்; சுந்தரத்திற் சொகுசுடைய மாரன்; தேவதாஸ்திரத் தெரிந்த கௌமாரன்; பீமனெப்பேர்ப் பட்டவனோ ஊழிக்காலத்து யமன் போல புத்தம்பண்ணத்தக்க சண்டப்பிரசண்ட தண்டதான்; சாந்த குண தருமராஜன் சண்டைசெய்ய வந்தாலோ திரிபுவனமுத் திக் கென் றெறிந்துபோம். வடவாழுகாக்கினியும் வாடிச்சாம்பராய்ப் போய்விடும். அவருடைய மகிமையை யா ந மநியார்கள். அறியத்தொடங்கிது லளவிறந் திருக்கும். ஓ அவக்கொடியோனாய் விளங்கும் அரசனே இளைபவரிருவர் எத்தன்மைபொலில், இராம பாணத்திலுங்கொடிய அம்பினைபுடையவர்கள்; பரதன்போலும் இலக்குமணன் போலும் விரதங்காப்பவர்கள். பாஞ்சாலியோ, பதி விரதைகளுக்கெல்லாம் அதிதேவதை யானவன்; சொல்லக்கடந்து சொற்புகலாதவன்; பல்லைத் திறந்து பலுக்கறியாதவன்; இல்லையென்றுரைத்தல் என்று மில்லாதவன்; வல்லவர் தம்மால் மாறுகொள்ளாதவன்; துடிப்பினைபுடையவன்; தூற்றலிலாதவன்; நற்குண நற் செய்கை வாய்ந்தவன். இப்பேர்ப்பட்ட எறிலுடைபமானாள் தரும ராஜனுடனே வெறுத்துச் சண்டைபோடலாபினுள்ளென்பது, தவறிலுத் தவறே. இவர்கள் முக்கியமாய் அஞ்ஞாதவாசந் தொலைத்து இவ்விடம் வருவார்கள். உங்களுண்ணத்தைப் பார்த்தால் அநர்த்தம் விளைபுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. அவர்கள் வெளிப்படுவதற்கு முன் எவ்வகையிலாவது கண்டுபிடித்து, சபைபிற் பேசியிருக்கிறபடி மறுபடியும் வனவாசம் போகச்செய்வோமானால் நாம் சுகப்படலாம், அப்படிச்செய்யாவிடில், அர்ச்சுனன்களை அதிக்கிரமித்து வந்து நம்மைக் கொண்டுபோய் நமனுலகத்திற் சேர்க்கும். இஃதன்றியும் வேதியருக்கு வேதமே கண்கள். கூடித்திரியருக்குத் தூதரே கண்கள். ஆகையால், நீங்கள் சாரணரை விடுத்த முன்ஜாக்கிரதைப் படவேண்டும். நமது யுத்திக்கு மேலான யுக்தியைபுடையவர்கள் பாண்டவர்கள்; ஆண்டவ னருளைப் பெற்றவர்கள்; எவர் கண்ணுக்கும் அகப்படார்கள். பகலளவு போனாலொழிய இரவுவாராது. இரவு ளவுசென்று லல்லது பகல் தோன்றுது. அதுபோல் உருவமறைந்துறையும் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசங் கழித்து வெளிப்படுவார்கள். நமது பலாபலத்தை நாமெண்ணி மெச்சும்போது, எதிரிக்

ளின் பலாபலத்தை யு மெண்ணித்துணிய வேண்டிடும். இப்படிச்
கெல்லாம் யோசித்து ஒன்றைச் செய்தால், என்றென்றைக்கும் பழு
துண்டாகாது. அதைவிட்டு துராலோசனை செய்வதினும் பிரயோ
சன மென்ன?" என்று கூறி முடித்தார்.

பீஷ்மாசாரியர் பாண்டவருள்ள நகர் இவ்வித இயல்

புடையதாமென அறிவித்தல்

இந்தப் பிரகாரம் துரோணசாரியருங் கிருபாசாரியரும்
பேசிய விபரங்களைச் சபையிலிருந்த சகலருங்கேட்டு, பெரி
யோர்களின் கருத்தைத் தங்கள் தங்கள் புத்திக் கிசைத்தபடி
யோசித்து முடியப்போகிற காரண காரியங்களை நிதானித்து, வாய்
மூடி மௌனம்போலிருந்தார்கள். அந்த வேளையிற் கௌரவகுலப்
பிதாமகனாகிய பீஷ்மர் துரியோதனனைப் பார்த்து, "அப்பா திரித
ராஷ்டிரனுக்குப் புத்தியனும் எனக்குப் பௌத்திரனுமான
சுகோத்திரனை, நீ தூதர்களை யனுப்பிப் பாண்டவர்களைத் தேடச்
சொன்னது ஞாயமே. அவர்கள் தேசமெங்குத் தேடிப்பார்த்துத்
திரும்பிவங் துரைத்தது அபாயமே. அதற்காகக் கர்ணராஜன் பேசி
யது நேயமே. உனதம்பி துச்சாதனன் அறைத்தது உனக்கு அநி
யாயமே. துரோணசாரியருங் கிருபாசாரியரு மொழிந்தது காயமே.
நீ அந்தப் பாண்டவர்களை எப்படியுங் கைப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டு
மென் றெண்ணுவது உபாயமே. இதனாற் காரியமில்லை. பாண்ட
வர்கள் பன்னிரண்விருஷம் வனவாசஞ்செய்து அஞ்ஞாதவாச
மோராண்டு தொலைப்பதற் குன்னி, தங்க ஞருவ மறைந்து, ஒரு
தேசத்தி லுறைந்து, முக்காலே மூன்றுமா முக்காணிவருஷமுங்
கழித்துவிட்டார்கள். இப்போது நீங்கள் ஐவர்களைக் கண்டு பிடிக்கு
முன் மற்ற நிகரற்ற மாகாணிவருஷத்தையும் மொழித்துவிட்டு
வெளிப்படுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட அறிவுடையோர்களை மரண
மடைந்தாரென்று பேசினவர்கள் அந்தப் பாண்டவர்களால் மரண
மடையத் தக்கவர்களேயாவர். அத்தன்மையான அவசரப்பேச்சை
எத்தன்மையோ னெடுத்திசைத்தாலும், புத்திமானாகிய நீ யெள்ள
ளவும் நம்பப்படாது ஆனால் ஐவரிருக்கு மிடத்தை நீங்க
ரியர்களால் அதற்கோர் உபாயமுண்டா யிருக்கின்றது. அந்தக்
குறிப்பின்வழியை நான் குறிக்கின்றேன். நீங்கள் நிதானித்துக்
கொள்ளுங்கள்" என்று காங்கேயர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

வைத்து, அவர்கள் வந்துவிட்டால் அதற்கு என்செய்வோ மென்று அச்சத்தோ டிருக்கவேண்டும். ஓ மதிசுலவரசே, அவருள் அர்ச்சனனோ, அசகாய சூரன்; அதிரதவீரன்; மூன்றுலகையும் வெல்லுந்தீரன்; சுந்தரத்திற் சொகுசுடைய மாரன்; தேவதாஸ்திரந்தெரிந்த கௌமாரன்; பீமனெப்பேர்ப்பட்டவனோ ஊழிக்காலத்து யமன் போல புத்தம்பண்ணத்தக்க சண்டப்பிரசண்ட தண்டதரன்; சாந்த குண தருமராஜன் சண்டைசெய்ய வந்தாலோ திரிபுவனமுத் திக் கென் றெரிந்துபோம். வடவாமுகாக்கினியும் வாடிச்சாம்பராய்ப் போய்விடும். அவருடைய மகிமையை யாநு மறியார்கள். அறியத்தொடங்கின லளவிறந் திருக்கும். ஓ அரவங்கொடியோனாய் விளங்கும் அரசனே இளைபவரிருவர் எத்தன்மைபொனில், இராம பாணத்திலுங்கொடிய அம்பினைபுடையவர்கள்; பரதன்போலும் இலக்குமணன் போலும் விரதங்காப்பவர்கள். பாஞ்சாலியோ, பதிவிரதைகளுக்கெல்லாம் அதிதேவதை யானவன்; சொல்லைக்கடந்து சொற்புகலாதவன்; பல்லைத் திறந்து பலுக்கறியாதவன்; இல்லையென்றுரைத்தல் என்று மில்லாதவன்; வல்லவர் தம்மால் மாறுகொள்ளாதவன்; துடிப்பினையுடையவன்; தூற்றலிலாதவன்; நற்குண நற்செய்கை வாய்ந்தவன். இப்பேர்ப்பட்ட எறிலுடையமான தருமராஜனுடனே வெறுத்துச் சண்டைபோடலாபினுள்ளென்பது, தவறிலுத் தவறே. இவர்கள் முக்கியமாய் அஞ்ஞாதவாசந் தொலைத்து இவ்விடம் வருவார்கள். உங்களெண்ணத்தைப் பார்த்தால் அரர்த்தம் விளையுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. அவர்கள் வெளிப்படுவதற்கு முன் எவ்வகையிலாவது கண்டுபிடித்து, சபையிற் பேசியிருக்கிறபடி மறுபடியும் வனவாசம் போகச்செய்வோமானால் நாம் சுகப்படலாம், அப்படியச்செய்யாவிடில், அர்ச்சனன்களை அதிகக்கிரமித்து வந்து நம்மைக் கொண்டுபோய் நமனுலகத்திற் சேர்க்கும். இஃதன்றியும் வேதியருக்கு வேதமே கண்கள். கூத்திரியருக்குத் தூதரே கண்கள். ஆகையால், நீங்கள் சாரணரை விடுத்த முன்ஜாக்கிரதைப் படவேண்டும். நமது யுத்திக்கு மேலான யுக்தியையுடையவர்கள் பாண்டவர்கள்; ஆண்டவ னருளைப் பெற்றவர்கள்; எவர் கண்ணுக்கும் அகப்படார்கள். பகலளவு போனாலொழிய இரவுவாராது. இரவுளவுசென்ற லல்லது பகல் தோன்றுது. அதுபோல் உருவமறைந்துறையும் பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசங் கழித்து வெளிப்படுவார்கள். நமது ப்ரலாபலத்தை நாமெண்ணி மெச்சும்போது, எதிரிக

ளின் பலாபலத்தையு மெண்ணித்துணிய வேண்டிடும். இப்படிக் கெல்லாம் யோசித்து ஒன்றைச் செய்தால், என்றென்றைக்கும் பழுதுண்டாகாது. அதைவிட்டு துராலோசனை செய்வதினாற் பிரயோசன மென்ன?" என்று கூறி முடித்தார்.

பிஷ்மாசாரியர் பாண்டவருள்ள நகர் இவ்வித இயல்

புடையதாமென அறிவித்தல்

இந்தப் பிரகாரம் துரோணசாரியருங் கிருபாசாரியரும் பேசிய விபரங்களைச் சபையினிருந்த சகலருங்கேட்டு, பெரியோர்களின் கருத்தைத் தங்கள் தங்கள் புத்திக் கிசைந்தபடியோசித்து முடியப்போகிற காரண காரியங்களை நிதானித்து, வாய்மூடி மௌனம்போலிருந்தார்கள். அந்த வேளையிற் கௌரவகுலப் பிதாமகனாகிய பிஷ்மர் துரியோதனனைப் பார்த்து, "அப்பா திரிதராஷ்டிரனுக்குப் புத்தியனும் எனக்குப் பௌத்திரனுமான சுகோத்திரனை, நீ தூதர்களை யனுப்பிப் பாண்டவர்களைத் தேடச் சொன்னது ஞாயமே. அவர்கள் தேசமெங்குத் தேடிப்பார்த்துத் திரும்பிவந்துரைத்தது அபாயமே. அதற்காகக் கர்ணராஜன் பேசியது நேயமே. உனதம்பி துச்சாதனன் அறைத்தது உனக்கு அநியாயமே. துரோணசாரியருங் கிருபாசாரியரு மொழிந்தது காயமே. நீ அந்தப் பாண்டவர்களை எப்படியுங் கைப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டுமென் றெண்ணுவது உபாயமே. இதனாற் காரியமில்லை. பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டிவருஷம் வனவாசஞ்செய்து அஞ்ஞாதவாசமோராண்டு தொலைப்பதற் குன்னி, தங்க ஞ்ருவ மறைந்து, ஒரு தேசத்தி லுறைந்து, முக்காலே மூன்றுமா முக்காணிவருஷமுங் கழித்துவிட்டார்கள். இப்போது நீங்கள் ஐவர்களைக் கண்டு பிடிக்குமுன் மற்ற நிகரற்ற மாகாணிவருஷத்தையும் மொழித்துவிட்டு வெளிப்படுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட அறிவுடையோர்களை மரண மடைந்தாரென்று பேசினவர்கள் அந்தப் பாண்டவர்களால் மரண மடையத் தக்கவர்களேயாவர். அத்தன்மையான அவசரப்பேச்சை எத்தன்மையோ நெடுத்திசைத்தாலும், புத்திமானாகிய நீ யெள்ள ளவும் நம்பப்படாது ஆனால் ஐவரிருக்கு மிடத்தை நீங்களறிய வேண்டுமென்னும் முக்கிய முளதாகிய முந்நூலாகி ரியர்களால் அதற்கோர் உபாயமுண்டா யிருக்கின்றது. அந்தக் குறிப்பின்வழியை நான் குறிக்கின்றேன். நீங்கள் நிதானித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று காங்கேயர் சொல்லத்தொடங்கினார்—

“ அப்பா துரியோதனா, பிரமாதிதேவர்களை யன்றி முனிச்வர்களாலும் ரிஷிச்வர்களாலும் மதித்தற்குரிய தருமராஜனும், திரௌபதாதேவியும், சகோதரர்களும் ஒன்றாய்ப் பொருத்தி வாழ்கின்ற நாடும் நகரமும் மாதமும்மாரி வருஷிக்க வளங்கொண்டிருக்கும்; காடு கரம்புள்ள மலைகளெல்லாம் தேன்வாரி கசிந்து கொண்டிருக்கும்; ஆறுகுளத்தி னலைகள் யாவும் நவரத்தினக்களைக் கொழித்துக்கொண்டிருக்குப்; கழனிசுளி லூர்த்து தவழாடின்ற இப்பிகள் முத்துக்களை முறைமுறையே ஈன்றுகொண்டிருக்கும்; கருங்கடற்கரைகளிற் சிவந்த பவளக்கொடிகள் படர்ந்திருக்கும், காடுகள் தோறுந் தேடுதற்கரிய பொருள்வளம் நிறைந்திருக்கும்; பசுவினங்கள் வேளைக்குப் பத்துப்படி பால்கறக்கும்; வெகுஜனங்கள் நடக்கும் வழிகளெங்குங் கரும்பாலை சிறக்கும்; எப்போது முப்போகத் தப்பாமல் விளையும்; சித்தியசுப மங்களமாபிருக்கும்; அருத்ததியைப்போற் பதிவிரதையான ஸ்திரீகள் பொருத்தி யிருப்பார்கள்; சாரபயம் வராது; சோரபய மிராது. தெருக்கள்தோறுங் தருமக் கொடி நாட்டியிருக்கும்; போர்முகத்தில் வெற்றிக்கொள்ளும் ஐயக் கொடி காட்டியிருக்கும்; வண்டினம் மதுவுண்டு மகரத்தந் தோய்த்து காந்தாரம் பாடும்; அந்நகரப்பதியோர் அண்டினபேரையாதரித்துக் கீர்த்திப் பிரதாபம் பெற்று ஜீவகாருண்யாரா யிருப்பார்கள்; தூர்ச்சோபம் தூர்பயங்கரம் தூர்மரணம் தூர்வியாதி முதலிய தேகபீடை வாரா: யோகமார்க்க நெறிதேடித் தீவினையொழித் திருப்பார்கள். பொதுச்சாலைபிற் கட்டிய ஆராய்ச்சிமணி என்று மசையாது; அசையும்படியான அக்கிரமங்களு மிராது. எளியவரென்றும் வலியவரென்றும் பாராமல் யாவர்க்கும் நடுவுநிலைமையான கீதி யொன்றாயிருக்கும். எவர்க்கு மறிவு குறையாது. சகல கலைக்கியானங்களுந் தவறாது. உடனுக்குடனே துஷ்டநிகரக சிஷ்டபரிபாலனம் நடந்தேறிவரும். ஆசாரபூசாவிதிகள் அதிகமாயிருக்கும். தேவாலயம் விஷ்ணுவாலயம் மிகுதியாய்ச் சிறப்புற்றிருக்கும். பபாத்திற்குங் கோபத்திற்கும் பயந்தடங்கி வாழ்வார்கள். புண்ணியத்திற்கும் பொறுமைக்கும் பொக்கிஷமா யிருப்பார்கள். தைரியம் கல்வி ஞானம் குணம் பெருமை மேன்மை தபம் ஜபம் தானம் நிதானம் வெகுமானம் சன்மானம் வேத மந்திரம் வேள்வி ஓமம் பூரணகும்பம் புண்ணிய போஜனம் நலமணிமாஸிகை ஆசுவைகளனைத்தும் எங்குஞ் சிறந்திருக்கும், சுபமங்கள கல்யாண

முரசும் தியாகமுரசும் வெற்றிமுரசும் வலம்புரிச்சங்கங்களு மெங்
கெங்கு முழங்கிக் கொண்டிருக்கும். காயாமாங் காய்க்கும்; பூவா
மாம் பூக்கும்; கமலக்கருணைக் கண்ணனும் மகாலட்சுமியுடன் வாச
மாயிருப்பார். இத்தன்மையாகிய உத்தம நகர மெதுவோ அது
தான் புண்ணிய புருஷர்களிருக்கும் பதியென் றுணர்ந்துகொள்ளுக.
பெரியோர்கள் பேசிய வண்ணம் காணு முண்மையாகச் சொன்
னேன். இனிமேலுன்னுடைய வல்லமைபினால் யோசித்து உறுதி
செய்துகொள்ள வேண்டாம்” — என்று பீஷ்மர் விளம்பினார்.

கிருபாசாரியர் துரியோதனனைச் சோற்சோர்வுபடலாகா

தேனக் கடிதல்.

இவ்வாறு பீஷ்மர் கூறியவனைத்துங் கேட்ட கிருபாசாரியர்
மனமகிழ்ந்து, வணங்காமுடி மன்னனை நோக்கி, “ ஓ வில்லும்
வேலுங் தாங்கிய வேந்தே, உமதெண்ணப்படி முடியும் வண்ணஞ்
சுளுவான சூட்சியை உங்கள் பாட்டனார் சொல்லிவிட்டபடியால்,
திண்ணிய தூதரை விடுத்துத் தேடச்செய்வதற் கிதுவே நல்ல
ஆதரவு” என்றிசைத்து “அன்புடைமையை ஆபரணமாகவு
டைய பாண்டவர்கள் இராஜ சபையிற் சொக்கட்டானாடித் தோற்
றநாளில், என்னைப்போலொத்தவர்க ளேற்படுத்திய வாக்கியம் பழுது
போகாமல், பன்னிரண்டுவருடங் காடுறைந்து ஒருவருட நாடு
றைந்து காலங்கழிப்பதற்காகத் தங்கள் தங்கள் வடிவத்தை
மறைத்திருப்பார்க ளென்பதற் கையமில்லை. பூருவமிந்த இராஜ
சபையி லுடன்பட்டுப் பேசின பேச்சின் படி சொற் சோற்வு
படாமல், விவகாரப்பழுது வராதபடி தவணைநாளேத் தவிர்த்
துக்கொண்டு மெய்வழி நிற்கின்றார்கள். ஆதலால், நீர்முன்னம்
அவர்களை நோக்கி, “ ஓபாண்டவர்களை, இப்போது பெரியோர்கள்
கூறிய இந்தப் பதின்மூன்றுவருடமுஞ் சென்றபிற்பாடு நீங்களிவ்
விடம் வருவீர்களானால், உங்கள் நாட்டை யொப்புவித்து விடுகி
றேன் ” என்று உறுதியுடன் எங்களுக்கு முன்பாகச் சொல்லியிருக்
கின்றீ ரல்லவா? நீர் அப்போ துரைத்த வாக்கியத்தை இப்போது
தவறியேதேதோ பேசுகின்றீர். இன்னும் பாண்டவர்களைக் கண்டு
பிடித்துப் பின்னும் பன்னிரண்டுவருடங் காட்டிலோட்டி விட
வேண்டுமென்று மெத்தப் பிரயாசையுடன் சித்தப்பிரமை யடை
வது அரியாயமல்லவோ, ஐயோ! தலைபோங்கால நேரிட்டாலும், சரீ
ரத்தைவிட்டு உயிர்கெட்டாலும்; உம்மை போலொத்த உத்தமன்

சொல்லிலைதப்பிச்சோர்வடையலாமோ? அப்படிநிலைதவறுவீரானால், உமதரசாக்கி, என்னபிரயோசனத்தைப் பெறும்? உம்மையார்தான் மதிப்பார்கள்? ஆனால் எனக்கொன்று தோன்றுகிறது. பாபங்களைத் து பாராலும் பார்த்தி பர்டத்திற் சத்தியத் தப்பிய குணத் தோன்றுமா கில் அவர்களி னரசாட்சி பாராஜர் பங்காய்விடும். அஷ்டலட்சமியு மகன்று குஷ்டலட்சமி கலத் துறவாநவாளென்று வேதத்தில் விளம்பிய மொழி யொன்றுண்டு. அதை யுன்னுமிடத்தில். உம்மு டைய செல்வமுமுமையுஞ் சத்தியவான்களாகிய ஐவர்களுடைய தென்பதற்கு யாதொருசந்தேகமு மில்லை. இதை நீ செவ்வையா யோசித்துப்பார்த்து உம்முடைய நாவைக் காத்துக்கொள்ளும். ஒ சந்திரகுலத்தோன்றலே, ஆதிகாலத்தில் நாங்களெல்லோரும் உம் முடன் கூடிக் குலாவிபிருந்து பேசிய வித மென்ன வெனில்: பாண் டவர்கள் வனவாசம் பண்ணி வந்தால், அவர்கள் நாட்டைக்கொடுத்து விடுவதெனுந் தீர்மானமேயன்றி வேறொன்றில்லை, இப்போது உமக்கிஷ்டமாகிய தம்பிமார் முதலியபேர்களைநி நீருந் தாறு மாறாய்ப் பேசுவது சரியல்ல. அறிடாதவர்கள் அப்படிப் பேசினு லும், பெருமையு நிலைமையு முடைய பெரிய வராகிய நீர் பேசப் படாது, உங்கள் குணத்தை நிதானிக்குமிடத்தில் நீங்கள் நினைத்த கருத்தை நேரே யறிந்தோம் நீங்களொன்று நினைக்கத் தெய்ந் மொன்று நினைக்கு மென்னு நெறியறிநீரோ? நீங்க ளெண்ணிறந்த நாள் தேடினாலும் உங்கள் கண்ணுக்குப் பாண்டவர் அகப் படப் போகிறதில்லை. அவர்களைக் கண்டுபிடிக்குஞ் சாமர்த்தியமு முங்க ளிடத்தி வில்லை. அப்படிக்கல்லவென்று காண்பதர்க் கெத்தனிப்பீர் களானால், வீணானபழியும் மேலான இழியுங் குறைவு நேரிடுமே யல்லது, நிறைவேறுது, அவர்க ளெந்நாளு நன்னுளாகவே யனுபவிப்பார்கள், ஆச்சது! அஞ்ஞாதவாசமும் பண்ணிவிட்டார் கள், நீர் கங்கணங் டட்டிக்கொண்டு இதுவரையிலுந் தேடவிட்டி ருந்த தூதராற் பாண்டவரிருக்கும் ஸ்தானத் தெரிந்துகொள்ளாமற் போனீர், இனிமேல் தேடிவிட் டென்னலாபங் காணப்போகின்றீர்? வீண் ஆலோசனை யாற் பிரயோசனமில்லை. யாதொரு காரியத் திற்கும் முன் ஜாக்கிறதை யென்ப திருக்க வேண்டும். பின் எண் ணிப் பார்ப்பது பேதையர் பக்கம். தவணைநாட் கழியுங் காலையில் தடவிப் பார்க்கத் துணிவது மேன்மையோர் பக்கமல்ல. ஆயினும் பூகோதி பெற்ற கோமுனியாகிய பரிசுத்த ஓயிருதயரான பீஷ்மர்

சொன்ன குறிப்பின்படி தூய்மைபும் வாய்மைபும் பொருந்திய தேசம் எவ்வட மிருக்கிறதென்று அதையாகிலும் தெரிந்து கொள்ளும். அப்பால் மற்ற காரியம் யோசிக்கலாம்” என்று பூர்வா சாரியராகிய கருடாசாரியார் பேசிமுடித்தனர்.

தூதர்கள் துரியோதனனுக்கு மச்சநாட்டு வளமும், அந்நாட்டில் நடந்த விதமுங் கூறுதல்.

அப்போது அவரிடத்தில் விசுவாசமுள்ள துரியோதன மகாராஜன் மனம்வருத்தி, மாதிலமெல்லாத் தேடித் திரித் தலைந்துவந்த சாரணர்களை லோக்கி, “நீங்கள் பார்த்த தேசத்தில் எங்கள் ஐயா அவர்களுரைத்த வார்த்தையின் படி அழகும் வளமும் அன்பும் லோன்பும் நேயமும் கிலையும் நீதியும் நெறியும் மானமும் தியானமும் வண்மைபும் பண்பும் இசைத்திருக்கும்பட்டினம் யாதோ? அதைத்தெரியச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டான். உடனே வேவுகார ரெல்லோருங் கூடி, அரவக்கொடியோனுடைய அடிமேற் பணிந்து, “வந்தே பராக்! பெரிய மூதாதை பேசியபடியே மாதமும்மாரியின் யோகமும், பூதலப்பயிர் பொருந்து முப்போகமும், ஆதுலர்க்களிக்கும் அன்னமுதலாகிய தியாகமும், மற்றச் சீருஞ்சிறப்பும் திகழுநற் செல்வமும், அறம்பொருளின்பேமம்பாகிம், கிறத்தரும் பசுக்கள் நெருக்கமும், பரிசுத்தப்பெருக்கமும், பாபச் சுருக்கமும் படைபின் வருக்கமும்: வாழை கமுகு தெங்கு கரும்பு முதலியவைகள் வளம்படவிளைந்து, பார்ப்பவர் மனதையுங் கவர்ந்து, மேன்மேற் சிறந்த நாடு மச்சநாடல்லது மற்றநாடில்லே. வேறே மாற்றிச் சொல்லுவதற்கும் வகையில்லை. எங்கு மாராய்த்துணர்ந்தோம். அந்நாட்டின் மகிழ்ச்சிபை நாங்களைன்னென்று சொல்லுவோம்? ஓ எங்கு மிசைபெற்ற ஏத்தலை, நம்முடைய பிதாமகர் பேசிய வார்த்தை பிசுகன்று. அது சத்திபமே; மேலும் அம்மச்சநாட்டில் மற்றோராச் சரியத்தைக் கேளும், யாரோவொரு பெண்ணுனவன் சைரத்திரியென்றும் மாலினியென்றும் பணிப்பெண்ணென்றுப் வண்ணமாமகலென்றும் பேர்கொண்டு விராடாஜனுடைய மனை விபினிடத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனாம், அவன் பேரிற் கீசகன் ஆசை கொண்டு தூரத்தினனும் எவனோவொரு கிங்கரன் குறுக்கே துழைந்து, அவனைப் பிடித்தெறித்து விசினனும். சபையிலிருந்த வர்களேசினுர்களாம். அத்தக் கீசகனையும் அவன் தம்பிமார்க்களையும் அன்றிரவில் மோசஞ்செய்து, பொழுது விடிபுழுன்னகே

சிலர் கொன்றுபோட்டார்களாம், இவ்விதமாகக் கொன்றவர்கள் யாரென்று விசாரிக்கு மிடத்தில். மேற்பூய வண்ணமாமகளுக்கு மெய்க் காவலர்கள் விண்ணுலகிற் சஞ்சிக்குங் கந்தர்வரைவரென்று மண்ணுலகெல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார்கள். நாய்க லதை நன்று யோசிக்குங்காலத்தில், அந்தக் கந்தர்வ ரைவரும் பாண்டவர்க ளென்று துணிபாய்ச் சொல்லுவோம், இதுவே நிச்சயம் ” என்று ஸ்திரமாகச் சொன்னார்கள்.

துரியோதனன் துதுவர் சொல்லைச் சன்மானித்துச் சபை

யானா வினுவதல்.

இப்பால் துரியோதனராஜன் சாரணர்கள் கூறிய ஸ்திர வார்த்தையையும், பிஷ்மர் மனங்குவிற் துரைத்த சத்திய மொழி யையும் சேர்த்து, தன்கருத்துக் கிசையச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் காரணகாரியத்தை யோசித்து, தனது பூரணமனத்தோடு இதனைப் பேசத்தொடங்கினான்.

ஐயா, கிருபைக்கடலாகிய பெரியோர்களை, கேளுங்கள். கீச கன் பீமசேனன் சராசர்தன் பகாசரன். மத்திரராஜன் பலதேவன் இவர் யாவரும், இந்திரன் முதலிய பேர்களாற் புக்ழத்தக்க தோள் வலிமைபுள்ளவர்கள். பதினாபிரம் யான்களின் பலன் படைத்தவர்கள். இவர்களில் ஒருவரையொருவர் கொல்லலாமென்று மற்றொருவரால் மடியாரென்று பெரியோர்கள் பேச நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படியிருக்க, கந்தர்வர் வந்து கீசகர்கள் மடித்தா ரென்பதை யெப்படி நம்பலாம்? அந்தச் சைரந்திரி நிமித்தமாய்க் கீசகர்கள் சங்கரிக்கப்பட்டார்களென்பதை உன்னி யோசிக்குமள வில், அவள் சைரந்திரியல்லன் திரௌபதியென்றும், கந்தர் வரல்லர் பாண்டவரென்றும், அப்பாண்டவரில் பீமசேனனை கீசகர்களை நாய்குச் செய்தவ னென்றும், இவர்கள் யாவரும் பெட்டிபிற் பாய்பு போ லடங்கி விராடபுரத்தி லிருக்கின்றார்களென்றுங் கெட்டி யாய்ச் சொல்லுவதற்கு யாதோடு அட்டிய மில்லை. அதேனெனில் வல்லிரும் பெனத் திருந்திய புயவலி பொருந்திய யக்ஷகர்கள் அம ரர்கள் நாகர்கள் அசுரர்கள் இராக்கதர்கள் கந்தவர்கள் முதலாகிய யாவரும் அந்தக் கீசகன் வல்லமைக்கு ஆற்றமாட்டாமல், கால்கை நடுங்கி யொடுங்கி யிருந்தார்கள். இவர்களிலொரு பிரிவினராகிய கரு தர்வர் வந்து கொன்றார்களென்பது எனக்கு மிகவு ஆச்சரியமா யிருக்கின்றது. தேனுளிக்கு முடியோனாகிய கீசகனை மடித் தவன்

காமனுக்கெப்பாகிய பிமனென்று கீனைப்பதற்கு யாதாஞ் சந்தேக மில்லை. வண்டு மொங்குங் கொண்டைவினையுடைய வண்ணம் பெண் வடிவினுள் ஐவர்க்குரிய தேவியே! இதற்கு ஐய மென்ப தில்லை. ஆகையால் பாண்டவர்கள் விராடபுரத்தில் மறைத்திருக் கின்றார்கள். அஞ்ஞாதவாசத் தவணை கழிக்குநா ளின்னு மிருக் கிறபடியால் தாங்கள் வெளிப்படாமல், இரகசியமாய்ச் சிங்கபல கீசக னுமிரைத் தீர்த்துவிட்டார்கள். இதற்கு மேல் நடக்கவேண் டிய யோசனை யென்ன? இன்னதென் உரையுங்கள் , பொன்னனைய பெரியோர்களே,” என்று ஐயங்கொண்டாடும் புயங் கக் கொடியோன் கெட்க, சூரிய குமாரனாகிய கர்ண அ ஒருமொழி யுரைக்கலுற்றான்.

கர்ணன் மச்சநாட்டிற் பாண்டவரைக் காண்பதற் கேதுகூற,
திரிகர்த்தன் பூர்வ பகை நாடி அங்கு சேல்லத் துரியோதனன்
யுத்தசன்னத்தலுதல்.

“ஓ மணங்காதலிக்கும் வணங்காமுடி மன்னனே, நீர் எண்ணி யதே உண்மை. இன்னுமேன் தாமதம்? மேகமண்டத் மளாவிய தேர்விதங்கள், மும்மதம்பொழி யானையினங்கள், குப்புற்றுலாவங் குதிரைத்திரள்கள், ஆலாலம்போன்ற காலாட்கள் இவைகளுடன் இக்ஷணமே புறப்பட்டு, மச்சநாட்டை வளைத்துப் போர்கொடுத்து பசுக்கணங்களைத் தடுத்து நமதுர்புக விடுத்து, கண்முடிக் கண் திறப்பதற்கு முன்னமே கலகம் விளைத்து விடுவோம். நாம் எண் ணியவண்ணம் பாண்டவர்க ளிருப்பார்களானால், விராடராஜனுக்குப் பரிந்து நம்மேற் சண்டைக்கு வருவார்கள்; சும்மா விருக்கமாட்டார் கள். அவர்களைக் கண்டுபிடித்து நமக்குள்ள விவகாரஞ் செலுத்த லாம். அவர்க ளவ்விடத்தி லில்லாமற்போனால் மடக்கிய பசுமந்தை களெல்லாம் நமக்கு அடைக்கலமாகும். இதுவே பாங்கு” என்று அங்க தேசராஜன் சொல்ல, அங்கிருந்த அரசர் யாவரும் பொங்கிப் பூரி த்து, சும்மதமென் றிரைந்தார்கள். பெருமையுடைய துரியோதன மகாராஜனும் இக்கருத்துக் கொத்திருந்தான். அந்தவேளையில் திரி கர்த்த தேசாதிபனாகிய சுசர்மா எழுந்து, கரத்தைச் சிரத்திற் குவித்துப் பணிந்து “கௌரவ குலாதிபனே, முன்னோருநாள் சேனாதிபதியாகிய கீசகனுக்கும் எனக்கும் போர் விளைந்தது. அப் போது அவன் விராடன்முதலிய மன்னர்களுடன் வந்து வளைந்து; என்னைப் பிடித்து இறுகப் பிணித்துத் தன்நகரத்திற் கொண்டு

போய்விட்டான். அவன் கையை விட்டுத் தப்பிவரப் பட்ட பாடு தெய்வமறிந்தது. அந்தப் பகைவனை வெல்வதற் கென்றற் கூடாமையால், அந்நாள்முத லிந்நாள்வரையிலும் நன்னாள் நமக் கெப்போது வருமென்று நான் காத்திருக்கிறேன். காமாந்தகனாகிய கீசகன் வாசஞ்செய்த மச்சதேசத்திற்கு என்னைப் போகச்சொல்லு வீராணல், விராடன் முதலிய வேந்தரைப் பிடித்துக் கட்டி, என் மனத்தில் வெந்துகொண்டிருக்குங் குரோதத்தைபுங் காட் டித் திட்டி, அந்த விராடன் மைத்துனனாகிய கீசகன் என்னைப் படுத்திய அவமானத்தை இவன்பாற்படுத்தி, அவ்விடத்தி லொளித் திருக்கும் பாண்டவரைப் பக்குவமா யறிந்து, மச்சராஜன் வளப் பங்களைக் கைவசப்படுத்திக் கீசகன் பலத்தால் நமக்குக் கப்பணங் கட்டாதிருந்த கர்வத்தை யடக்கி, பசுமந்தைகளையு மடக்கி அஸ் திநுபுரம் வந்து சேருகிறேன்” என்று திருகர்த்தன் சொல்ல இராஜாதிராஜன் நகைத்து, “இவன் படையிலு மொருவன் கொ டையிலு மொருவன்” எனப் புகழ்ந்து, “அண்ணா கர்ணா, சுசர்மா சொல்லிய வாக்கியம் உமக்கெப்படி யிருக்கின்றது” என்று கேட் டான். கர்ணன் “அடடா, இப்பொழுதே யப்படிச் செய்வது உத் தமம்” என்றான். துரியோதனன் அப்பொழுதே சேனைகளைச் சேக ரிக்கும்படி உத்தரவுசெய்து, சுசர்மாவுக்கு வரிசைகளுந் தாம்பூல மரியாதையும் நடத்தி, அண்டகடாக மதிரும் வாத்தியங்களுடன் சண்டைக் கனுப்பினான். திரிகர்த்தனானவன் விந்தகிரிக் கொப்ப மான தேரேறி, பூலோகதே வேந்திரன்போற் புறப்பட்டுச் சிறப்புப் பொருந்திய விராடபுரத்தின்மீது போர்புரியப் போயினான்.

அப்பால் நந்தியாவட்டமாலே யணிந்த நராதிரபன் சபையிலு யர்ந்த சாதுக்களை நோக்கி, ‘ஓ பெரியோர்களே, பூரணஞானப் புண்யசீலராகிய மூதாதை புகன்ற குறிப்பிற் கிணங்க, நமது தூத ருரைத்த சொற்களினாலும், என்னுடைய நிச்சயத்தினாலும், அந்த விராடபுரத்திற் பாண்டவ ரிருக்கின்றார்களென்பது பரிஷ்காரமாய்த் தெரிய வந்தது. அதற்குக் காரண மென்னவெனில், கேகயராஜ குமாரனாகிய கீசக னிறந்த காட்சியே சாட்சியாய்விட்டது. இப் போது நம்மிடத்தினின்றும் விடைபெற்றுத் தண்டெடுத்துப் போன திரிகர்த்தனானவன் மச்சநாட்டிற் புகுந்து மாட்டை மடக் குங்காலத்தில், எதிரிகள் சும்மாவிருக்கமாட்டார்கள். எவ்விதத் திலேனும் அவர்கள் மேல் விபூந்து டோர்வோடுத்து மாட்டைத்

திருப்பிக் கொள்ளுவார்கள். அப்போது மீட்டித்தினின்றுஞ் சென்ற திரிகர்த்தன் அம் மச்சநாட்டாருடைய ஆபுதங்களா லடிபட்டு முனைகேட்டு, முறப்பட்டு, பிடித்த பசுக்களை விட்டு முதுகிட்டோடி வரும்படி கேட்கும், அப்படி கேட்கத்த பிற்பாடு அவ்விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு, அதற்கெற்றபடி எம் படைபெடுத்துப்போவது நன்மையா, அல்லது இப்பொழுதே செல்வது நன்மையா? இதனை நீங்கள் யோசித்துக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டு, புத்திபெற்றிரந்த கர்ணன் மனம்புரிந்து, “ஓ கொற்றவனே, வித்தக விராடராஜன் தன் மைத்துனனாகிய கிசகனை யனுப்பி, அடிக்கடி யுத்தம் பண்ணச் சொல்லி எம்மை தடுக்கிடப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தா னன்றோ? அந்த வஞ்சகந்திர எம் அவனைத் தண்டிக்கவேண்டும். ஆதலால், உமது பெரியவர்களின் அனுமதி கேட்டு, பெருஞ்சேனைப்படை கூட்டிப் புறப்பட்டுப் போர்மாட்டு” என்று கழற, அவன் மொழியைத் துரியோதனன் சுவன்மொழியா யுட்கொண்டு பின்னும் பெரியோர்களைப் பார்த்து, “நான் நினைத்த க்னைப்புக் கென்ன சொல்லுகின்றீர்கள்? உங்கள் கருத்தைப் மொளியாமல் வெளியிடுங்கள்” என்று வினாவினான். அப்போது அங்கிருந்த விரதப் பொருளாகிய கிருபாச்சாரியரும் மெய்த்தவ வித்தக பீஷ்மரும், வேதவித்தாகிய துரோணசாரியரும் படையெடுத்துப் போக வேண்டியதே முக்கியமென்று சம்மதித்து, போதுபோன பிற்பாடு போவோமென்றுரைத்தார்கள். அந்த மொழியைச் சற்பக்கொடியோன் கேட்டுச் சந்தோஷித்துத் துச்சாதனனை யழைத்து, “ஓ எனக்கு நற்றுணையாகிய தம்பி, இரதகஜதுரக பதாதிகள் முதலிய சேனைகளைப் பிரயாணபேரிகை அறைந்து புறப்படச்செய்” என்றான். அவன் அப்படியே செய்வோமென்று போய்ப் பிரயாணபேரிகை முழக்கிவைத்தான். உடனே புள்ளிப்படற் திருந்திய நாகக் கோடி பொருந்திய சுயோதனன் தம்பிமாராகிய அத்துச்சாதனனோடு தொண்ணூற்றொன்பதுபேரும், சல்லியராஜன் சௌபலராஜன் சகுனிராஜன் கர்ணராஜன் முதலிய இராஜர்களும், துரியோதனனுடைய கெட்டகினைவின்படி யுத்தகோலங் கொண்டிருந்தார்கள்.

திரிகர்த்தன் பசுநிறைகளை மடக்குவதைக் கண்ட கோபாலர்

அவனோடேதிர்த்து இளைத்தோடி விராடனுக் கறிவித்தல்

இவர்கள்செய்தி யிங்ஙனமாகக் கொத்துச் சித்திரவேலை பதித்த இரதத்தைச் செலுத்திக் கொண்டு மச்சநாட்டின்மேற் சென்ற திரி

கர்த்த தேசாதிபனுடைய செய்தி யாதாபற்றெனக் கவனிப்போம்
 ஓ மகாரா ஜனே! பெருமையிலுயர்ந்த பெரியோர்பேச்சைப்
 பொருளாகக் கொள்ளாத துரியோதனன் ஆய்ந்த வண்ணம்
 படைசேர்த் தெழுந்த படைவீர்த்தனுனவன் முரசுவாத்தியம்
 பேரிடங்கா பாங்கர் காகளம் சங்கம் தாளை பூரி வர் சின்னம் தப்
 பட்டை முதலிய வாத்தியங்களைத் திக் கெட்டுச் செவிப்பட முழ
 க்கி, கத்தி கட்டாரி கேடயம் ஈட்டி எறிவல் சூலம் பிண்டிபாலம்
 வாள் முசலம் தோமரம் சூர்தம் சக்ராயுதம் மற்றமுள்ள ஆயு
 தங்களெல்லாம் பளபளவென்று விளக்கொளிபோல் மின்ன, கவச
 குண்டலம் கிரீடம் மதாணி கடகங்கணம் தோளணிப்பதக்கம்
 முதலியவை துலங்க வீரர்களை யுந் திடகாத்திரதேக தீரர்களை யுந்
 திசாதிசைகளிற் பாயவிட்டு, ஓரக்குரோணிப் படைகளுடன் மச்ச
 தேசத்திற்குத் தகூண பரிசுத்தில் வந்து இறங்கி கட்டுக்காவ லில்
 லாமல் யதேச்சையாகத் தின்று கொழுத்துக் கன்றுகளுடன்
 தழைத்துத் திரிகின்ற பசுமந்தைக ளைத் து மடக்கினான்.

அப்போது அந்த மாடுகளெல்லாம் காதுகளை நெரித்து, கண்
 களை யுருட்டி விழித்து, கடைப்பார்வை பார்த்து, தலையேறிட்டு
 தங்களை மடக்கினவர்கள் அந்நியரென் றறித்து, தங்கள் தங்கள் கண்
 துகளுடன் பெயர்ந்து, கும்பலினின்று முறித்து கும்மாள மிட்டு,
 நாலுபக்கமும் பிரிந்து அம்மாவென்றலறி, வீறிட்டதீர்ந்து அயர்ந்து
 பயந்து, செம்மான் பாய்வதுபோற் பாய்ந்து, சும்மா வொரு மூலை
 யிற் கொம்பசைத்துக் கூட்டமாய்ச் சாய்ந்து, வெருண்டு பதறிக்
 கதறி, கால்தவறிக் கலங்கித் திகைத்து, மயங்கித் தியங்கி யகன்றோ
 வெதாயின. அப்பசுமந்தைகளைச் சுசர்மனுடைய படைகள் துரத்
 தித் துரத்தி, மறித்துப் பிரித்து இருப்புக் கண்ணியால் தடுத்தார்கள்.
 அந்தப் பசுமந்தைகளைக் காத்திருந்த காவலர்களும், அவைகளை
 மேய்த்திருந்த கோவலர்களும் ஆக்கிரமித்து அதிர்த்தெழுந்து, மூவு
 லகதிரும்படிதாவி, மேவலர் சேனமேல் விழுந்து, அஸ்திர சஸ்திர
 ஆயுதங்களாலும், குடுதடி குண்டாந்தடி சுக்குமார்த்தடி வளைதடி
 கிலுக்குத்தடி முறுக்குத்தடி பாணுத்தடி ஈட்டி எறியீட்டி திருகீட்டி
 சொருகீட்டி உருகீட்டி குத்தீட்டி குறியீட்டி பாலா பல்லயம்
 பட்டா பாங்கு சாங்கு கத்தி கட்டாரி பிக்குவா உண்டை
 வில் சுண்டுவில் அம்புவில் இத்தன்மையாகிய ஆயுதங்கள் பலவுங்
 கொண் டெதீர்ந்து, கோபமுதீர்ந்து பாய்ந்து, மாய்ந்து போகும்படி

யாய்ச் சிலரை வெட்டியும், பலரைக் குத்தியும், சிலரை அடித்தும் சிலரை மடித்தும், சிற்சிலபேரை அழைத்தும், பலரை முறித்தும், சிலரைத் துண்டித்தும், சிலரைக் கண்டித்தும், சுற்றிய பேர்களைக் குத்தியும், பற்றியபேர்களை பெற்றியும், தங்கள் பசுக்களை யெல்லாக் திருப்பினார்கள்.

அப்போது திரிகர்த்தனைச் சேர்ந்த சேனைகள் சித்தம் பிரமித்து ஒருமுகமாகச் சாய்ந்து, கணக்குமிதமற்ற கடுங்கணைகளை நானாமுகத்தினுள் தூண்டி, மும்மதயானைகளை முடுக்கிக் கோட்டை மதில்போற் குறுக்கி வகுத்துச் சிகரம் பெற்ற தேர்களைச் செலுத்தித் திசைகளி லோடிய ரைகளை வளைத்து, குப்புற்றுப்பாயுங் குதிரையை விடுத்தாக் கூட்டமாகியசேனை நிலைகெட்டழியக் கடுகித்து, தன் சொர்தச் சேனைகளா லந்தச்சேனைகளைமுறிந்துபோகச்செய்து, மறுபடியும் மந்தையைத் திருப்பிககொண்டு கட்டுக்காவ லமைத்து, ஜயம்ஜயமெனச் சிங்கராத முழக்கி, அந்தப் பசுக்கூட்டங்களுக்காக மேலிட்டுவந்த கோபாலர்களையும் பூபாபலர்களையும் வில்லெடுத்து வளைத்து, சரமாரி தொடுத்து, திசைமாற விடுத்து, விசனப்படும் படிபாய் மாட்டி வாட்டினார்கள். அப்போது இடையர்களெல்லாரும் உடைந்தடைந்து, கைப் பிழந்தவரும் காலிழந்தவரும் மேலுளைந்தவரும் கீழுளைந்தவரும் முடிபோனவரும் அடிபோனவரும் முனை கெட்டபேரும் நிலைவிட்டபேரும் ஆனவர்களாய், கண்ணீராறு கரையின்றிப் பெருகி, மாரிகா வழிவதுபோல் வழியவந்து, விராடபுரத்திற் புகுந்து முடிவேந்தனுடைய கொலுமுகத்திற்கு முன்சென்று நின்று, “ஓ சங்காழி முகுந்தனைப்போற் சிங்காசனத் திருந்தருளிய எங்கோனே, சுசர்மாவுடன் திரிகர்த்தர்களுங் குருசேனாசகிதராய்ச் சேர்ந்து தென்றிசையில் நிறைந்த பசுமந்தைகளை மடக்கினார்கள், அவர்களுடன் நாங்களும் பகைத்து, எங்களாற் கூடியமட்டும் போரிட்டுப் பார்த்தோம். அவர்களை வெல்ல வல்லபயில்லாம லடிபட்டு வெம்பி வெதும்பி யோடிவந்து விட்டோம். அறுபதி னாயிர பசுக்கள் அவர்வசப்பட்டன. இன்னும் நாற்பதினாயிரம் பசுக்களையுங் கைக்கொள்ளப் பார்க்கின்றோம். ஓ நாதனே, தேவரீர் ஆலசியம் பண்ணாமல் அமழேருக்தன்வ கெக்கன்றார்கள். இவண் வாடுறும்” : முலைல்ல மாடிகள் மொழிந்தை கேட்ட வல்லவகைத்து, கண்களிரண்டுங் கறுத்து, கைபிரண்டு நெரித்து, பற்கடித்து சிரித்து, படைகள் துன்பைப்பொறுத்து, “அமைச்சராகியு

அறிஞர்களே, திரிகர்த்தனுடைய விசுவாச மோசத்தைக் கண்டீர்களா? சொப்பனத்திலும் நீனைக்கப்படாத அற்பனாகிய இவன் எங்களாற் கட்டுப்பட்டு நொந்து, கால்மேல் வீழ்ந் திரந்து, என்றைக்கும் அடிமையென்று புகன்று, இழிவுபட்டுப் போனதை மறந்து, மூவர்முதலிய தேவராலும் வெறுநீனைக்கப்படாத விராடபுரத்திற்கு இப்போது வந்து, மிகுந்த சேனைபுடனெதிர்த்துப் போர்தொடுத்து வெகுபேரைக் கெடுத்து, மாட்டையுமடக்கி யிருக்கின்றானுமல்லவா? நல்லது ஆகட்டும். ஒ சேனாதிபதிகளே, வீரபட்டம் பெற்ற நமது இரதகஜ துரக பதாதிபலமுள்ள ஓர் அக்குரோணி சேனைகளையும் யுத்தசன்னாகப்படுத்துங்கள்” என்று மெத்த முழக்கமாய் வெடிபடச் சொன்னான்.

விராடராஜன் தன் தம்பிகளோடு தனயரோடும் போர்க்கோலங்
கொண்டு ப்ரயாணமாதல்

அந்தச் சொல் செவியிற் புகுமுன்னமே கரத்தில் வில்லுங் கழுத்தில் மாலையுந் தரித்த அதிரதர் அநேகர் எட்டுத்திசையிலு மட்டுப்படாத வாத்தியங்கள் முழங்கத் திரண்ட தேரோறி, வெள்ளம் புரண்டு வருவதுபோல் வந்து மொய்த்தார்கள். வெல்லும்படியான நிலக் காவலர்க ளெழுந்து, நவமணிகளாற் சிறந்த முடியும், சூரியன் நரணத்தக்க மாணிக்கப் பதக்கமும், ஆணிப்பொன் மதாணியும் நரைவென்றோர் அணியுந் தும்பை மாலையும், கேயூர மணிகுண்டல கண்டியும், பிரதாப வில்லும், சபதச் சொல்லும் பெர்ங்கமாகக் கொண்டு, சங்கம்போற் சென்று, பொன்னுலகை விட்டிழிந்த தேவேந்திர னென்னும்படியாய்த் திக்குக்கஜங்களுக் கொப்பாகிய யானையினங்களின்மேலேறி, பெரும்புலி யெனச் சீறிக்கொண்டு புறப் பட்டார்கள். எண்ணிய எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகின்ற திண்ணிய திடபுகாத்திரதீரர்கள் யாவரும் ஒன்றாகக்கூடி, விராடராஜன் வெளிப்படுமுன்னமே நாம் போய்த் திரிகர்த்தனையும் அவன் சேனைகளையும் வென்று, பசுக்கணங்களைக் கொண்டு விராடனுக் கெதிர் சென்று, “நாங்கள் ஜயித்துவந்தோம். நீங்கள் போகவேண்டியது அவசரமில்லை என்றுசொல்லி உயர்ந்த விருது பெறுவோம்” என்பதாக ஆலோசித்தவர்களாய், ஆணிவில்லை வளைத்து நாண்பூட்டி, அம்பறாத்துணி மாட்டி, வாளும் கேடகமும் வல்லயமும் பல்லவ முங்கொண்டு, பகைவர் பட்டார்கள் முதுகிட்டார்கள் அவர்கள் கெட்டார்கள் என்று கர்வித்தெழுந்து, கட்டுங்கடங்காமல் அட்டாள

தேசமு , மூலவிவரும் பட்டாளக் குதிரைகளின்மீது ஏறிவந்தார்கள். சேனாபதிகள் திரண்டு, திக்கென் றெறியச் செவ்விழி காட்டிச் சீறிப் புகைந்து, செம்பொற் சிதறக் காய்த்து, வீரகண்டையை யாட்டி, வெதுப்பும் வெறுப்புங்காட்டி, ஆபுதங்களைப் பிடித்து, அரைக்கணமும் தரியாமல் துடித்து, அலைபாந்த கடலேழும் அடியோடு பெயர்ந்த அந்தாள் இந்நாளென்று அகில சராசரமும் பேசிக் கொள்ளும்படி பேரோசை முழக்கிப் பெருங்கும்பு சேர்த்தார்கள், இவ்விதமாகச் சதுங்கசேனைகள் புறப்பட்ட வீராவேசத்தை விராடனுடைய முதற்பிள்ளை சுவேதனென்பவன் கேள்விப்பட்டு. “நாமிருக்க நம்முடைய தந்தை வருந்துவானென்?” என்று தன்னுடைய பிராணனையும் எதிராளியையும் துரும்பாக மதித்து, பம்பரம்போற் சுழலுஞ் செம்பொற்றை ரேறி, வீரலட்சுமியை விவாகஞ் செய்வதற்கு விரும்புத்தீர புருஷனைப்போற் கூரம்புக்கூடுங் கார்முகக் கோடுங் கொண்டவனாய்க் குவலய நடுங்கக் கவலையோ டடைந்தான்.

இரண்டாவது பிள்ளை சதானிகனென்பவன் சங்கதிக ளறிந்து, முகச்சுளிப்புடன் வெளியே வந்து, “அப்படியா, இந்நாள்வரையிலும் பின்னமில்லாத மச்சநாட்டிற் கொஞ்சமேனு மச்சமில்லாமற் பிரவேசித்து மாட்டை மடக்கிய லச்சைகெட்ட திரிகர்த்தனுடைய சேனைகளென்னுஞ் செய்கால் நிலத்தை என் வில்லம்புகொண்டு முது, இரத்தநீர் பாய்ச்சி, அவர்கள் உயிராகிய விதையை விதைத்து, அக்கிரமமென்னுங் களையைக் களைந்து, வெற்றிப்பயிர் விளைத்து, பூபாரப்பினம்போற் கட்டி, எமனுக்கு மேல்வாரங் கொடுத்து, என் தந்தைக்குக் கீர்த்தியென்னு நிலவாரங் கொடுக்கிறேன். ஆ! ஆ! ஏதுமற்ற திரிகர்த்தன் இந்த வழிக்கா வந்தான்?” என்று திடுக்கென் றெழுந்து, வில்வனைத்து நானோசை தெறித்து, பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டியானது தங்கக்கிரியில் தாவுந் தன்மைபோல் விசாலமான தேரோறி வீதியில் வந்தான். மூன்றாவது பிள்ளை சங்கனென்பவன் சிங்கநாதஞ் செய்து எழுந்து, “எங்கள் மாமனாகிய கீசநராஜ னிருக் கிறவரைக்குங் கொஞ்சங் கோப்பியமாயிருந்தது. அவன் இறந்த பின்பு மெத்தச் சாப்பியமாய்விட்டது. இனிமேற் பலரும் வசையா யேச, இந்த மொழியைக்கேட்டு நான் உயிரோடிருந்து இன்ப மதுப விக்கமாட்டேன். இதோ வாளாயுதமெடுத்துப் புறப்படுகிறேன். வந்தவர் நொத்தழியக் கொந்தித் தள்ளுகிறேன். அவர்களை வெல்லா மலுங் கொல்லாமலும் போவேனாகில், என்னுவி யழிந்து பொன்னு

லகம்போய்ச் சேருகிறேன். இதுவே சத்தியம்” என்று சபதங் கூறிக் கவசமணிந்து விரைவுட னோடி, திசையனைத்துத் திப்பிரமிக் கச்செய்யுந்தேரேறி, தன்னை யொத்த தராபதிக் குமார்கள் மின்னுக் கிணையான ஆயுதத்தாங்கி வீராவேசங்கொண்டுவரத் தானும் ப்ர யாணமானான். நான்காவது பிள்ளை வராககேதென்பவன் நான்கு வேதமுந் தருமசாஸ்திரமும் தேர்ந்து அறம்பொருளின்பம் விடென் பவற்றை யறிந்து, பொறுமைக் கவசம் பூண்டு, மன்னுயிரனைத் தையுந் தன்னுயிராய்ப் பரிந்து பாதுகாக்கும் பருவநாயகன். அவன் குலமன்னர் கூட்டமும் பலமன்னரீட்டமும் காலாட்படைகளும் இரதகஜ துரகபதாதிகளுந் தன்னைச் சூழ்ந்துவரும்படியாகத் திட்டப்படுத்தி, தான் வேற்படை விற்படை முதலியவைகளைக் கைக் கொண்டு, நமது மச்சதேசத்துத் தகஷணதிசையில் லட்சியம் வையாத அந்தத் திரிகர்த்தனை இக்ஷணமே பிக்ஷாபாத்ரனாக்கி வீர சொர்க்கத்தி லேற்றிவிட்டு வேறுவேலை பார்க்கிறேன்” என்று விசித்திரக் கவசம் பூண்டு, தேரேறிப் போரோறுபோற் புறப்பட்டான்.

இந்தப்பிரகாரம் நான்குபிள்ளைகளும் நால்வகைச் சேனைகளும் ஆரவாரித்தெழுந்து, க்ஷத்திரம் சாமரம் ஆலவட்டம் கொடி குடை பீலிக்குஞ்சம் மகரதோரணம் டால்வகைகள் ஆகிய யிவைகளோடு, படைமன்னரும், வாத்திய கோஷமும் பின்னு முன்னும் பெரும் புறக் கடல்போற்பெருகிவர, சிங்கநாதம் சங்கநாதம் எங்குநாதமாய் முழங்க, தேர்நிரை யானைநிரை முதலிய பலமுறையுடன் சேர்ந்த திறத்தினை விராடராஜன் கண்குளிரக்கண்டு, “ஐயோ, இந்நாள் வரைக்கும் என்னைவிட்டுப் பிரியாமலும் போர்முக மறியாமலு மிருந்த அறியாச் சிறுபிள்ளைகள் முன்பின் யோசிக்காமற் போக, நாம் இவ்விட மிருப்பது நியாயமோ? அவ்விடம் விளைவது என்ன அபாயமோ?” என்றெண்ணித் தன் சகோதரர்களாகிய சதானிகளை யும் மதிராசுவனையும் அழைத்து, “வாருங்கள் தம்பிமார்களே, தகஷண நிரைமீட்சிக்குப் போகின்ற நமது பிள்ளைகளின் போர்த் திறத்தையும் குருசேனையுடன் வந்த திரிகர்த்தனது போர்த்திறத் தையும், நான் பார்க்கவேண்டியிருப்பதால், சீக்கிரத்தில் தேர் கொண்டுவரச் செய்யுங்கள்” என்றான். தமையன்மொழி தவறாத தம்பியு ரிருவரும் தடவேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டி இரதத்தை மதிமோகனென்னுஞ்சாரதியுடன் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள்.

அம்மாத்திரத்தில் விராடராஜன் பொன்தகடு வேய்த்து நவரத்தின மிழைத்த அஸ்திரசஸ்திர நிரஸ்கார வயவக் கவசத் தரித்து, அம் புப்புட்டிலும் வரிநெருங்கிய வில்லும் வாளும் வேலும் மகுடமும் மகரகுண்டலமும் வாசுவலயமும் கச்சையும் வீரகண்டையும் விரற்சாடு கரச்சாடும் மின்னுதற் பட்டமுந் தரித்து, தம்பிமார் களும் இராஜகுமாரர்களும் மகாப் பிரபல்ய சேனைகளும் புடைசூழ் விருதுமேள வாத்தியங்கள் வெண்சாமரைகள் வெள்ளைக்குடைகள் மயிற்பீலிகள் முதலிய சின்னங்களைப் பலர் புடைதாங்கிவரப் புறப் பட்டு, சேனாதிபர்களும் படைவீரர்களு முன்னாட, கட்டியரும் பட்டு வான்களும் புகழ்பாட, பருவக்கணிகைமங்கைய ரெதிரின்று பரத நாட்டிய மாட, திருநீறணிந்த திரிநீர்த்திர தாரியாகிய உருத்திர மூர்த்தி இவனெனச் சாதிக்கும்படியாய்ப் புறப்பட்டு வந்தான். அம் மன்னனைத் தொடர்ந்து வழிவிடப்போன தருமராஜனை பீமசேனன் நகுலன் சகாதேவன் ஆகிய மூவரும் பார்த்து, “இந்த விராடராஜ னானவன் மாடுபிடி சண்டைக்கு உம்மைச் சகாயமா யழைக்காமற் போகின்றானே ! இஃதென்ன காரணம் ” என்று கண்ஜாடையிற் பேசிக்கொண்டார்கள்.

கங்கபட்டர் விராடனுக்குப் பலாயனனாதிய மூவர் திறங்கூறுதல்

பாண்டவர்களும் யுத்தகோலங் கொண்டு உடன்சேல்ல,

உடனே யுத்த மூளுதல்

இவ்வாறு சகோதரர்கள் பேசிக்கொண்ட கருத்தை யறிந்த கங்க பட்டரானவர் மச்சராஜனை நோக்கி, “நமது மடைப்பள்ளியி லிருக் கின்ற பலாயனன், மல்லர்களை வென்றபோதே மகாபலசாலியென்று நீர் அறிந்தீரல்லவா? அவன் மிஞ்சிய மற்றோரிலுங் கொஞ்சம் விற் போரிலும் பழகினவனாகத் தோன்றுகிறது. இதோ நிற்கின்ற தந் திரபாலனும் தாமக்கிரந்தியும் போர்புரிவார்கள் போலுமிருக்கிறது. இவர்கள் தருமராஜனிடத்தி லிருக்கும்போது கௌரவர்களுடன் கூடி ஆயுதபரீட்சையிற் பயின்றிருக்கின்றார்கள். சில சமயத்திற் சண்டையிலுஞ் ஜயங்கொண்ட தாஷ்டகர்கள். இவர்களை இரட்சிக் கும் நீர் சண்டைக்குப் போகும்போது, இவர்கள் உம்மை விட்டுத் தனித்திருப்பது தருமமல்லவே; இம்மூவரையும் அம்மூவராகப் பாவித்துக் கூட்டிப்போவது நலமாகும். அப்போது நான் மாத்திரம் தனித்திருப்பது நியாயமல்ல. நீங்கள் யாவரு முன்னாடிச் செல்லுங் கள். நான் நடந்து பின்னாடி வருகிறேன்.” என்று கங்கபட்டர்

சொல்ல, அவரிசைத்த மொழியை யன்புடன் கேட்ட விராடன் சிந்தைகளித்து, “இது என் தவப்பயன்” என்றுரைத்து, தம்பியாகிய சதானீகனை யழைத்து, “இந்த மகாசுவாமியாகிய கங்கப்பட்டருக்கும் மற்ற ஆசாமிகளுக்குஞ் சிங்கமுகல்லாடத்தேரும் பங்கப்படாத வில்லும் அம்பராத்நூணீயும் தினுசுவாரி ஆபரணங்களும் ஆபுதங்களுங் கொடுத்து, அதிசுக்கிரத்தி லுன்னுடன் கூட அழைத்துவா” என்று ஆக்பாபித்துப் போனான். இப்பால் தருமர் முதலிய நால்வரும் அரசனுத்தரவின்படி சகல வரிசைகளும் சதானீகனிடம் பெற்றுத் தடந்தேரேறி, எல்லோருக்கு முன்னதாய்ச் சென்று, விராடராஜன் தெற்குக்கோட்டை வாசல் தாண்டுமுன்னரே சேனையுடன் கலந்து போனார்கள். அக்காலையிற் பொன்மலையை யொத்த எண்ணுயிரத் தேர்களும் மும்மதம்பொழியும் ஐயாபிரம் யானைகளும் இம்மெனப் பறக்கும் இருபதினாயிரங் குதிரைகளும் பொம்மென நெருங்கிய லக்ஷங் காற்படைகளும் தம்பிமார்களும் சாதூரியமுள்ள சூரர்களும் மந்திரி தந்திரி மகுடவர்த்தனரும் சுந்தரமைத்தருஞ் சுதந்திரவேந்தரு மேவினார்கள். உடனே கொம்பு கொடி முதலிய சின்னங்களோடு முரசு முதலிய வாத்திய கோஷ்டங்கள் எட்டுத் திக்குஞ் செவிபெட்டுப்போக, தும்பு தூசுகள் அம்பரமட்டுமேக, செம்பரத்தம்பூப்போற் சிவந்த கண்களையுடைய படையைத் தூசியணியாக நிறுத்தி, தன் மந்தையை மடக்கிய சத்துரு சேனைகள் மேற் சென்று போர்தொடுக்கத் தொடங்கினான் விராடராஜன்.

இருதிறப்படைகளுங் கைகலந்து, யானையும் யானையும், குதிரையும் குதிரையும், தேரும் தேரும், காலானும் காலானுமாகக்கூடித் தொந்தயுத்தம் பண்ணினார்கள். அந்த யுத்தத்தில் யாரை யார் அழித்தார்கள்? யாரை யார் துவைத்தார்கள்? யாரை யார் வதைத்தார்கள்? யாரை யார் சிதைத்தார்கள்? எவரை யெவர் கொன்றார்கள்? எவரை யெவர் வென்றார்கள்? எவரை யெவர் பொருத்தினார்கள்? எவரை யெவர் வருத்தினார்கள்? எவரை யெவர் ஓட்டினார்கள்? எவரை யெவர் மாட்டினார்கள்? ஐயா ஜனமேஜய மகாராஜனே அவற்றை இன்னவித மென்று நான் எப்படிச் சொல்லுவேன்? ஆனாலும் அவர்கள் வரிசையாகப் புகுந்து மாச்சரியத்துடன் உடலை வகிர்ந்து இரத்தவெள்ளம் புரண்டோடச் செத்தபடியால், போரின் பெருமையைப் புகழ்ந்துபேசு வல்லவ ரில்லாமற் போனார்கள். இத்தன்மையான காலத்தி ன்நூறு நூறாயிரம் இரத்தங்கள் நீறு நீருயழிய, பல

க்தியிற்றேர்த்த குதிரைக ளிறந்து குவிய, கொம்புள்ள யானைக்கும்பு
கள் யாவு மொழிய, மாறுமாடுகிய மன்னருடல்களும் வேறுவேறுகிய
வீரர் குடல்களுந் தாறுமாடுகிச் சிதைய, மலைகீர் புஜபலமண்ட
லேசுவார்கள் தல்போ புந்நி சங்கட மடைய, இதனைக் கண்ட
யாவரு மஞ்சி இன்சொல் லுரைக்க. திறங்காட்டி வந்த திரிகர்த்தன்
சேனைகள் புறங்காட்டி னொந்து புலம்பி யோடும்படியாக விராடன்
சேனைகள் மெலிட்டிச் சாடியபொழுது, கோபமா யெழுந்த குரு
குலச்சேனைகள் கூறுகூறாய நிலைகெட்டோடினார்கள். வீறிட்ட
டர்த்த விராடன் சேனைகளோ டெதிர்த்துப் போர்விளைத்த குரு
குலச்சேனைகள் ஆற்றமாட்டமல் அஞ்சிப்பயத்தோடுகின்ற அலங்
கோலத்தைத் திரிகர்த்தன் தம்பியாகிய திடனென்பவன் கண்டு
முகம்மீவர்த்து, அண்டகடாகம் பிளக்கும்படி ஆர்த்து, வில்லெடுத்து
நாணிபூட்டி இரண்டுபாலாங்களை விடுத்து, சூரியனு மஞ்சி
யொதுங்கத் தேரைச் செலுத்திப் போராடினான். இவன் நீரை
வாரிய மாநீபோல் வாரிப் பொழியும் வாளியின் வல்லமையால் விரா
டனது நால்வகைப்படையும் இரதிகர்களும் பின்னடைந்து, இரதமு
முடைந்து, யானைகுதிரைகளு மழிந்து, மானுபாண மகிபரு மொழி
ந்துபோனார்கள். இப்படி விராடராஜனோடு வந்த ததுர்வேத சாஸ்
திரிகளும் சுவேதனன் முதலாகிய பிள்ளைகள் நால்வரும், சதா
னீகன் முதலாகிய தம்பியரும் வெற்றிப்பயிர் விளைவிக்கும்
வீரவேந்தரும் விதரணசாலிகளாகிய பலமார்தரும் இசைகெட்
டழிந்து, திசைவிட்டோடும்படி திரிகர்த்தன் தம்பியாகிய திடனென்
பவன் மலைந்து ஜெயம்பெறுகின்ற நன்மையைத் திரும்பிப்பாராம
லோடிய துரியோதனன் சேனைகள் கண்டு, முன்புவருந்திய தோஷம்
போக்கிப் புகழ்ந்து, வாடிய பயிர் மழைகண்டவாறுபோற் புளகாங்கி
தத்துடன் மகிழ்ந்து, கடல்முழக்கம்போ லிரைந்து, திரும்பி விரைந்
தோடிப் புகுந்து, திரிகர்த்தன் தம்பியைக் கலந்து, நான்குபுறமும்
பரந்து அணியணியாய்ப் பிரிந்து, வில்லினை இருகுதையும்
பொருந்த வளைத்து, கொல்லெனப் பாணங்களைக் குவித்துச் சொரிந்
தார்கள்.

விராடன்சேனைகள் வெருண்டு அரண்டு புரண்டு மருண்டு,
மேனியெல்லாம் புண்ணாகிக் கலங்கி, கருதாத்தெல்லாங் கருதிக்
ககிந்துருகி, வியாகூலமடைந்து, அமர்முனைவிட் டோடாநின்றனர்.
அப்போது அவர்களை விராடனுடைய முதற்புத்திரனாகிய சுவே

தனன் கண்டு, கோபத்தாற் கொதித்து, மனம்பதைத்து, “ஓடாதிருங்கள்” என்று கையமர்த்தி, திரிகர்த்தனையுங் குருசேனையுஞ் சிதைத்துவிடுகிறேனென்று தேரைச்செலுத்திச் சென்று, வைரவில்லை வளைத்து நாலிபூட்டிக் குணத்தொலி செய்து, அஸ்திரசஸ்திர முதலிய அளவற்றபாலாங்களை யெய்து, மாறுபடாத யானைப் பெருக்கங்களையும் கூறுபடாத குதிரைக் கூட்டங்களையும் வேறுபடாத மிகுதிரவீரர்களையும் நீறுநீறாக நெரித்தது மல்லாமற், மேலிட்டுவந்த வேந்தரையு மாட்டி, நூறு இரதங்களை நொடியில் பொடிபடக்காட்டி, மற்றோர் திசையில் வளைந்து போர்மூட்டி, சுற்றியபெருஞ்சேனையின் தலைகள் சுழலப் பேய்போலாட்டிப் பின் னிட வோட்டினான். இவனுக் கிளையவனாகிய சதானிகனென்பவன் மன்னவர் மதிக்க வயச்சிலை வளைத்து, பொன்னுருள் பூண்ட தேர் மேல் வந்த மன்னர்முடிகளைத் தென்னங் குலைபோற் சிதற வுதிர் த்து, கன்னமத முதலிய மும்மதம் பொழியும் யானைவீரர்களை முன்னும்பின்னு முடுக்கி யதிர்த்து வாயுகதி மனோகதியுள்ள குதிரைவய வரைச் சின்னப்பட்டுப் பயந்தொதுங்கும்படியாகத் துன்பப்படுத்தி, பராக்கிரமத்திற் சிறப்புற்ற பதாதிகளையெல்லாம் உறுத்துச் சினத்து, உறுக்கிச் சிரித்து, மகா உரத்துடன் முனைந்து ஒருதிசை புகுந்தான். அவனுக்குத் தம்பியான சங்கனென்பவன் முன்னவன் காட்டிய முடுக்கைப் பார்த்து, தானொரு திக்கிற் சென்று வண்ணத் தேரோட்டி வரிச்சிலை யீர்த்து, நவமணி பதித்த கிரீடந்தாங்கிய வெற்றிவீரக்கொற்றவ ரேறிய ஆயிரந்தேர்களை யடித்துக் குறைத்து, அநேகரை மடித்து, பிணமலை குவித்து, ஜயசிங்கம்போல் தாக்கிச் சத்துருக்களை யமனிடம் போக்கினான். இவனுக் கிளையவனாகிய வராக கேதென்பவன் வாசமலைகள் மணக்கத் தரித்து, பூசலுக்குரிய புகழுடனெதிர்த்து, பலம்பெற்றவரும் பதறிக் கதறிச் சிதறி முறியும் படிசெய்து, வேங்கைப்புலிக் கெதிர்ப்பட்ட மான்போலோடிய பகைவர் யாருங் கெட்டொழியும்படி கிர்த்தூளியாக்கிவிட்டு, பூண்ணிப் புயமிரண்டுஞ் செழிக்கப் பொருந்தினான்.

இந்தப்பிரகாரம் பாற்கடலை மந்தரகிரியானது கலக்கிக் கடைந் தவாறுபோல் விராடனுடைய நான்கு பிள்ளைகளும் நால்வகைச் சேனையினோடு எட்டுத்திக்கும் புகுந்து மிகுந்த போராடியவேளை யில், தந்தையான விராடராஜன் அந்தப் புத்திரர்களின் சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு உற்சாகங்கொண்டு, ஆலமரத்தின் விழுது அம்

மரத்தைத் தாங்குமாறுபோல் தனக்குச் சகாயமாய் வந்துவளைந்த தன் மக்களைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, தளர்ச்சியில்லாமற் களித்து, ஜயமாலையு முடிபுத் தரித்த தானும் வெகுண்டு எக்களித்து, விசித் திர வின்னாணைற்றி, விபரித முழக்கங் காட்டி அச்சுடனமைந்த தேரோட்டி, சங்குகளின்ற முத்தினங்கள் சந்திரனைப்போற் பிரகாசிக்கும் வயல் சூழ்ந்த வளநாட்டுக் கதிபனாகிய திரிகர்த்தன் தம் பியை வளைத்து, பத்துக்களைகளைப் பாயத்தொடுத்து, அவன் விடுத்த பாணங்களை யழியக் கெடுத்து, அவனுடைய கொடி குடைதேர் குதிரை சாரதி வில் வான் இவைகளையு மொழித்து, அவனுடன் கூடவந்த வீரர்களைபுங் குறைத்து, நேருக்குநேர் தாராளமாய் நெருங்கி, அவன்மேல் மாறுவேக வடிக்களை முடுக்கி, சேனைவேறு யானைவேறு தேசராஜர் கூட்டமும் வேறுவேறுகிச் சிதறும்படி தாறுமாறாக முறித்து, தனிப்படப் பிரித்து, பெரும்போர் விளைத்து நின்றான். அதனால் திரிகர்த்தன் தம்பியானவன் சிந்தைவருந்தி, தோளூர் துளைபட்டு, வாளூர் தறிபட்டு, சேனையுங் கெட்டு, செருமுகம் விட்டு, ஒடுகின்ற பதாதியழிக்கோரடி முந்திப் புறங்கொடுத் தோடத் தலைபட்டான். இப்படி வெங்கொடுத் தோடிய புன்மையைத் திறம்படைத்த விராடர்கோன் கண்டு, ஊழிக்காலத்தொருவனாகிய உருத்திரமூர்த்திபோ லுருத்தெழுந்து, வாடிப்போகின்ற குருசேனைகளை மறித்துத் தறித்து மடியச் சிதைத்து, ஒருவருந் தனக் கெதிர்ப்படவொட்டாமல் வதைத்து, பிணக்குப்பையின்மீது சக்கரம் புதையத் தேர் விடுத்துச் சென்றான்.

இந்தவிதமாக விராடபூபதியால் நிலையழிந்துவிட்ட குருசேனையும் திரிகர்த்தன் தம்பியும், பலங்குறைந்து, படைமுறிந்து நொந்து போனார்கள். அக்காலந்த யுத்தித்தில் இரத்தம்பெருகி ஆறுபோலோட, பிணங்கள் மலைகளெனக் குவிந்து கூறுபோற் கூட, காக்கையுங் கழுகுங் கலந்து விளையாட, நாயுநரியுஞ் சீறிப்போராட, பேயும் பூதமும் புகழ்ந்துகொண்டாட, எம்படர்களு பிறை யிழுத்துக்கொண்டோட, கூளியும் பருந்தும் விருந்துண்டாட, பைசாசகணங்கள் பாடிநின்றாட, அறுபட்ட தலைகளைப் பூமிதேவி யம்மானாராட, புயமுந் தலையும் பொருந்திப் புரள யாவரையும் பொடிப்பொடியாக்கி, ஒருகோடி சுடுசரங்களையும் அருகோடிய தேரையுந்தூண்டி ஜயங்கொண்டு, வருகின்ற விராடராஜனது திடத்தைத் திரிகர்த்தன் கண்டு, வெகுண்டு கொதித்து விஷலை வளைத்து, புரண்டுபோன

சேனாவெள்ளத்தைப் போகவொட்டாமல் திருப்பி, சந்திரனைக் கண்ட சமுத்திரம்போற் பொங்கி, அட்டதிக்குக் கஜங்களும் அயர்ந்து நடுங்கி மதம்பொழியும்படியாய் நானொலி செய்து, வெற்றிப்பாடல் கள் பாடுகின்ற நால்வகைப் படைகளுடன் சேர்ந்து, மகமேருவைப் போன்ற இரத்தினத்தேர்மேலிருந்து, கடுவிட நாகக் கணைமழைகளை அமோகமாகப் பொழிந்து, விராடன்சேனைகள் யாவும் விநதிழந்து புறங்காட்டச்செய்து, திக்கெட்டுந் திங்கிட்டுந் திக்குமுக்காடி விக் கிட்டோடச் செருவினைத்து, மதயானைக் கூட்டத்தில் வந்து || குந்த மடங்கலென்னுஞ் சிங்கத்தைப்போற் பாய்ந்து, தேரனிகத்தையும் - யானையினத்தையும் - குதிரைப்பந்தியையும் - காலாட்களையும் - பல திசைகளிலும் பதறிச் சிதறப் போக்கிவிட்டு, சோர்வடையாத தோளாண்மைபூண்ட ஈசர்மாவானவன் எட்டுத்திசையினுஞ் சுற் றிச்சுற்றித் தும்சஞ்செய்வ தாயினான். அக்காலையில் விராடார்ஜன் பிள்ளைகள் வந்து மேல்விழுந்து, கொள்ளைகளான கொடுஞ்சமர் விளைத்தார்கள். அவர்களுையெல்லாம் அத்திரிகர்த்தனானவன் ஆக்ர மித்து மடக்கிப் போராடி, அவர்கள் தங்கள் வெங்கணையாயுதமும் வில்லு மிழந்து கரி பரி தேர் காலாளுங் குறைந்து குடல்கலங்கி உடல்குமுங்கிக் குலைகுலைந்து தலைநடுங்கி உயிரொடுங்கிப் பெருமூச் செறிந்து உடன்பட்டோருடன் திடங்கெட்டோடவும், தேகத்தில் தாங்கிய காயங்களுடன் சேனைகள் மருண்டேங்கவும், பசுக்காவலரும் படைவீரரும் பறந்து பின்வாங்கவும் படாதபாடுபடுத்தி, மச்சராஜ னுடைய பசுமந்தையைத் தண்ணிச்சையின்படி கைக்கொண்டு நச்சர வக்கொடியை நாட்டி, நாம் வெற்றிகொண்டோமென்று ஜயபேரி யடித்துச் சிந்தைமகிழ்ந்து, சிலதூரத்திற்கப்பாற் சேனைகளையும் பசுக்களையுஞ் சேர்த்து ஜபத்திறம் பேசிவிருந்தான்.

திரிகர்த்தனால் விராடன் கட்டேப்பட, அதுகண்டதனயராதியர்
கங்கபட்டரிடமுறையிட, அவர் தம்பியரைச் சேலுத்தித்
தாமுமேகல்

இவ்விதமாக வீரகண்டையுஞ் ஜயவீரபட்டமும் பெற்று, விண் மணிமுடியிற் செங்கழுநீர்மாலையுங் கரந்தைக் கோதையும் பொருந் தத் திருந்தியிருந்த பெருந்தகையான திரிகர்த்தராஜனை மச்சநாடன் கண்டு, மதிமுகம் வேர்த்து, தேருட னெதிர்த்து, சிலைவளைத் திழுத்து, முறுக்கு நாணையிறுக்கி யேறிட்டு, ஐம்மலர்வாளி ஐம் முகவாளி ஐஞ்சிகைவாளி ஐம்பூதவாளி ஐம்பிறைக்கணை ஐஞ்

சிறைக்களை ஐந்தடிக்களை ஐங்கடுக்களை முதலிய வேறுவேறு அஸ்
திரங்களை விடவிறை விடுத்து, திரிகர்த்தனை நிய தேரை முறித்து
ஸாரதி தலையைத் தறித்து, கொடியைக் குறைத்து, குதிரையை
வதைத்து வில்லைப் பிளந்து காளைத் துணித்து, கவசத்தைப்
பொடித்து, கருத்தைக் கலக்கி, அச்சமுண்டாகும்படி பின்னுங்
கொத்தாகிய பத்தம்பை அவனுடைய மார்பில் விடுத்தான். அந்த
விராடன்விட்ட களைகளினால் வருந்திச் சினந்து நேர்புகுந்த சுசர்
மாவானவன் தேரழிந்து, சிலைமுறிந்து, சீரொழிந்து பரதவித்து,
பின்பு நெஞ்சரமுற்ற, “இந்த விராடனை நான் எளிதில் விடமாட்
டேன்” என்று சேமத்தேரேறிச் சிலகளைகள் கொண்டு சென்று,
நேர்மின்று ஆரவாரித்து, இருபதுபாணம் இடிபோல் தொடுத்து,
அவனது தேரினுடைய அச்ச மச்ச குற்றக்கால் கொடுங்கை
கொடி குடை குதிரை ஸாரதி முதலியவற்றைத் தூளுதா ளாக்கி,
மற்றக் கொடி குடை ஆலவட்டம் தாலவட்டம் பீலிக்குஞ்சம் முத
லிய சின்னங்களையெல்லாம் பஞ்சுபோற் கொட்டிப் பறக்க விரட்டி,
அவனுடைய இடக்கை வில்லினைச் சடக்கெனத் தறித்து, துவசகவ
சாதிகளையு மழித்துக் கிழித்துச் சாடினான். அப்பொழுது தட்டுக்
கெட்டுத் தடுமாறிக் கட்டுவிட்டுக் காவலழிந்து, நிலத்தில் நின்று
மலர விழித்த கண்களுடன் வாடி வருந்தினான் விராடராஜன். அவ
னுடன் வந்த சேனைகளழுது, “ஐயையோ, நமதரசனுக்கும் வந்
ததோ பழுது! ஆ! ஹா! தெய்வமே!” என்று தொழுது, நாவறண்டு,
நாணமேலிட்டு, யுத்தமுனைவிட்டுச் சித்தம் பிரமித்தோடும்படியா
யிற்று. இப்படி யாவரையுஞ் சிதறவோட்டிய திரிகர்த்தன் பலம்
பெற்ற வில்லாளியாகிய விராடன் கழுத்தில் வில்நாளை மாட்டி;
தனது இரதக்காலுடன் பூட்டி, ஜயசங்கபேரி முழக்கி, நால்வகைச்
சேனையோடு சென்று, நான்குபுறத்தினுங் காவல்கொண் டடர்ந்து
பசுமந்தைகள் தொடர்ந்துவரும்படியாக ஓட்டிக்கொண்டு, பணிக்
கொடி தரித்த பார்த்திபனை நாடிப்போவதாயினான். அந்த அபஜயத்
தைக் கண்ட விராடன் மைந்தரும், பசுக்கூட்டங்களுக்குக் காவலாள
ரான நந்தரும், படைத்துணைவந்த வேந்தரும், பராக்கிரமவீர மாந்
தரும், தங்களாற் கூடியவரையிலு நேர்ந்து, காலகதியை யோர்ந்து
மனநொந்து, நெடுந்தூரத்தி லிருந்து யுத்தவிந்தையைப் பார்த்தி
ருந்த கங்கப்பட்ட ரிருக்குமிடத்திற்கு வந்து, அவர்கால்மேல் விழுந்து,

“ஒ மகானுபாவரே, எங்கள் தந்தையை யிழந்தோம். எந்தையாகிய அரசனைப் பிரிந்தோம்” என்றேங்கி யழுதார்கள்.

அந்தவேளையில் தருமராஜனுன குருகுலக்கோமகன் “பயப் படாதீர்கள்” என்று அவர்கள் பட்ட பரிதாபத்தைமாற்றி, தம் பக்கத்தி விருந்த பலாயனனாகிய தம்பியைக் கடைக்கண்ணூற் பார்த்தார். அவரது கண்ணாடையைக் கண்ட பீமசேனன் ஊழித்தீயைப்போ லெழுந்து, தன் உடலை மறந்து, யுகமுடிவில் தோன்றுஞ் சர்வசங்காரக் கடவுளாகிய உருத்திரமூர்த்திபோற் பேரோசை கொண்டு, தன் தந்தையான சண்டவேகவாயுதேவனுனவன் உயர்ந்த மலைகளையும் உவரி யலைகளையும் உலைத்து மோதிச் சிதைக்குமாறு போல், திரிகர்த்தனுடைய தேர்முதலானவைகளை யெல்லாஞ் சின்ன பின்னப்படுத்தி அவன் படைவீரர்களையுங் கொன்று, பசுநிரைகளையும் விராடனையும் விடுவித்துக்கொண்டு திரும்புதற்கெண்ணினவனுய்த் திடுதிடெனச் சென்றான். இப்படி யோசித்து எடுத்தடிவைக்கு முன்னமே ஏற்றக்கோல் தூரம்போய்விட்ட இளஞ்சிங்கத்தின் ஆத்திரக்குறிப்பைத் தருமராஜனறிந்து, “ஓ! ஓ! ஓ! மோசம் வந்ததே” என்று வருந்தித் தம்பியைத்தனிப்பட வழைத் தணைத்து, “அப்பா ஒப்பிலாச் சுப்பிரதீபம்போன்ற உத்தமனே, உன் கருத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன். என் கருத்தை நீ கண்டுகொள்ளவில்லை. ஆத்திரப்படாதே. நமது அடக்கத்தை விடாதே. இதுவரையிலுங் கழித்த வனவாசத்தைக் கெடுத்துப்போடாதே. இப்போது உதயமான சூரியன் அஸ்தமனமாகிவரைக்கும் நாம் இன்னொருன்று எவர்களும்றியப்படாது. ஒருவேளை சத்துருக்கள் நம்மைத் தெரிந்து கொண்டால், நாம் இதுவரையிலும் பட்டபாடு பாழாய்ப்போம். இதை உன் கருத்தி விருத்திச் சென்று, பெருஞ்சண்டை விளைக்கும் பீமசேனனென்னும்பெயரை வெளிப்படித்தாமல், வில்லும் பாணமுங்கொண்டு தேர்மேற் சென்று திரிகர்த்தனுக்குள் திறங்காட்டி நின்று, அவனைத் தேருடன் வென்று, நம் விராடராஜனை மீட்டு விடுக” என்று வேண்டிய புத்திபுத்திகளைத் தருமராஜன் பீமனுக்குரைத்து, அவனுக்கு வீராவேச மேலிடாதிருக்கும்படி எமதர்ம ராஜனாகிய தன் தந்தையைப் பிரார்த்தித்து விடுத்தார். அவ்வாறு அண்ணன் சொல்லுக் கடங்கிய பீமசேனன் கேயூரமணிகுண்டல முதலிய பணிகள் பூண்டு, அம்பரூத்தாணிமுதலிய ஆயுதசின்னங்கள் யாவும் தரித்து, ஆகாயமளாவிய குன்றனைய தேர்மேற் பாய்ந்து

வில்லை வளைத்து நானேற்றி, வெற்றிபெற்ற சிங்கமானது யானை மேல் தாவும் விருப்பைப்போலும் விண்ணளவி வளர்த்த அடவியைப் பற்றிக்கொண்டு வெகின்ற தியைப்போலும் மகா உக்கிரபராக் கிரம கோலாகலத்துடன் விரைந்துபோகின்றான்.

இப்பால் பிமஷுக்குப் புத்திமதி விளம்பி விடுத்த முரசுக்கொடியோனாகிய தருமானான் மனந்தாளாமலும் தம்பியை கம்பாமலும் நகுல சகாதேவர்களாகிய தாமக்கிரத்தி தந்திரபாலர்களைப் பார்த்து, “அப்பா தம்பிமார்களை, உங்க ளண்ணனாகிய பிமனை யனுப்பியிருக்கின்றேன். அவனை, மிகுந்த ஆத்திரமுடையவன்; அவசரக்காரன்; முன்கோப முதல்வன். அவன் ஒருவேளை சுசர்மன் பேரிற் பாய்ந்து சுசுசரர் தொடுத்துச் சமர்ப்பியும் வேளையில், அவனு விவனுடைய வில்லும் பாணமு முறித்து மேலி வருத்தி வம்புநெரிமோகில், இவன் தேரைவிட்டுக் கீழி குதித்து, அம்புகள் பறக்குங் கும்பலிற் புகுந்து, விற்பார் விடுத்து மற்போர் கொடுத்து, மலைகளையெங்களை வாரணத் தேர்களை வாரியடித்து மாறுகொடுப்பான். அதனால் இவன் பிமனென்று வெளியாகி, பாண்டவ ரிவ்விடத்தி லிருக்கின்றார்களென்று பகைவ ரறிந்துகொள்வார்கள். அவர்க ளறிந்தால் மறுபடியும் நாம் வனவாசம் பண்ணவரும். நாம் எண்ணிய எண்ணம் ஒன்றும் நிறைவேறாமற்போய்விடும். உலகம்பழிக்க இடமுண்டாகும்” என்று தம்பியரிருவர்க்குத் தனிக்கச் சொல்லி, நீங்க ளிரண்டுபேருங் கூடச் சென்றிருந்து பிமனை மிஞ்சுவொட்டாம லடக்கி, திரிகர்த்தனை மடக்கி யுத்தத்தொடங்கி, பசுக்களையும் விராடனையும் விலக்கி, வேடிக்கை பார்ப்பவர் தலைகுலுக்கி வியக்கும்படி அமர்முடித்து, ஐயத்துடன் வருவதே பெருமை” என்று உரைத்தனுப்பினார். இளங்காளைய ரிருவரும் அவருடைய ஹிதோபதேசத்தைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே முடிப்போமென்று அண்ணலைத் தொழுது விடைபெற்று, பொன்மயமான போர்த்தே ரூர்த்து நடத்தி, கல்லென்றிசைக்குங் கார்முகம் வணங்கி நூற்றி லொருவன் ஆயிரத்தி லொருவனென்னு மதிரதவீரர் தலைகள் குதிரையின் காவி லும் யானையி னடியிலு மகப்பட் டுருளும்படியாகச் சேனைகளை நடாத்திப் பாணப்பிரயோகம் பண்ணிக் கண்ணுக்கெட்டியதூரம் பறந்து ஓட்டமாயோடுகின்ற வாயுபுத்திரனாகிய பிமசேனன்மேல் நாட்டம் வைத்து நாடிச்சென்றவர்களாய், திரிகர்த்தன் சேனைவெள் ளத்தை நீந்திப்போய்த் தேருடன் தேர்கலக்கப் போராடினார்கள்.

இங்கே தேவர்கள் புகழாநின்ற குருகுலச் செய்பதயான தரும ராஜன் “தம்பிமார் மூவரும்போயிருக்கின்றார்களே ! தாழ்ச்சி பென்னவோ ! சண்டையாதோ !” என்று தாமெடுத்த வேடத்திற்குத் தக்கமரியாதையும் மகிமையுந் தப்பாமல், ஸம்மார காலத்திற் புரண்டெழுகின்ற ஜலநிதிபோற் குணக்கடலு மருட்கடலுங் குலவத் தேரேறி, அக்ஷதை யிறைத்து, கட்டிகளெட்டுங் குச்சுப்பட்டு முடைய வில்லைத் தொட்டெடுத்து, வாயுவேக மனோவேகத்துடன் வந்து தம்மைத் தம்பிமார் பார்க்கும்படி சமர்முனையிற் கலந்தார்.

பலாயனன் திரிகர்த்தனை வேன்று தன்தேரிற்கட்டி,

விராடராஜனையும் பசு நிரைகளையும் மீட்டல்,

இவருக்கு முன்சென்ற தம்பிய ரிருவரும் எப்புறத்துச்சேனை களு மப்புறத்தி லகலாதபடி துப்பறவொழித்து, மன்னர்தம் உயிரை வானுலகேற்றிச் சின்னபின்னஞ் செய்து வருவதானார்கள். இத்தம்பி மார்களின் செய்கையை பீமன் கண்டு மேலாகிய சந்தோஷங் கொண்டு பலம்பொருந்திய தனது வில்லிற் சரங்களைப் பூட்டித் தலம்புரண்டோடக் தாங்கினான். அவ்வேளையில் திரிகர்த்தனாவன் “இவர்க ளாரடா அப்பா” என்று சென்ற தேரைத் திருப்பி யெதிரின்று, வீரலட்சுமி விளையாடுகின்ற தனது வில்லை வளைத்து, பாணங்கள் பற்பல திசையிலும் பறந்திடச் சொரிந்தான். அக்காலே யில் அழிவில்லாப் பலம்படைத்த ஆண்சிங்கம்போன்ற பீமசேனன் தன்தேரைத் திரிகர்த்தன் தேருக் கெதிர்முடுக்கி, அயிரந்திராஸ்திரங் களை விட்டு மடக்கி, அவன் தொடுத்த கணைகள் யாவையுந் தறித்து வில்லையு முறித்து, நாணையு மறுத்து, சாரதி குதிரைகளின் தலைகளையும் பறித்து, தேரையு முடைத்துத் தியங்கச்செய்தான். அப்போது திரிகர்த்தனாவன் திடதையிரியதீரம் விடாமல் வேறுதேரேறி, மின்னென விளங்கும் வாடிவேலை யெடுத்துப் பீமன்பேரில் வீசினான். அந்த வேலாயுதமானது பூரணசந்திரனைப் பிடிக்கத் தாவினது. செம்பாம்புபோற் புரண்டு திசாதிசையிலுந் தீப்பொறி யிறைத்து வருவதை மாருதி கண்டு, மடமடவென்று பற்களைக் கடித்து நின்று, அதனைத் தனது பிரமாஸ்திரத்தால் ஒடித்தான். வேற்படை முறிந்ததைச் சுசர்மன் கண்டு வெகுண்டு, வச்சிரக்கட்டுகளோடு முட்கட்டு களு முடைய ஒரு கதையைச் சுழற்றிக் கரகரவென் றெறிந்தான். அது விறுவிற்றெனச் சுழன்று பீமனை நோக்கிவர, அதைப் பார்த்து நெருப்புத்தலை யெற்ற இருப்புக் கணைகளைப் பத்தெடுத்துத் தனக்கு

நேர்வருங் கதாபுதத்தை ந்மிஷத்திற் பொடித்து அசைவற்றிருந் தான். அப்போது புலவர்கள் புகழும்படி பொடிப்பொடியா யுதிர்ந் தழுந்த தன் கதாபுதத்தைத் திரிகர்த்தன் நோக்கி, “வந்தவேளை யெந்தவேளையோ?” என்று மனநொந்து வாடி வானே யுருவி, விண் டலத் துயர்ந்து மண்டலத்திற் பாய்ந்து வீசினான். அவ்வீரத்தை பீமன் பார்த்து மகிழ்ந்து, நாகம்போற் றினந்து, மெகக்களை யொன்று போக்கி, அவன் தேகஞ் சோகங்கொள்ளும்படி துளைத்துத் தாக்கி, அவனைச் சார்த்த யானை சேனை பரிவாரங் களையுங் கலக்கி அப்பால் ஓட்டுவித்து, அச்சுசர்மாவையு அவன் கைபிடித்தவானையும் அலங்கோலமாக்கி, அவனை யெங்கு நிலைக்கவொட்டாமல் இலவம்பஞ்சுபோற் பறக்க வடித்து அவன் தலமயிரைப் பற்றி யிழுத்தான். அக்காலையில் திரிகர்த்த ராஜன் பொறிபுலன் மயங்கித் திக்குமுக்கிட்டு, தலையிறக்கத்துடன் தத்தளித்துத் தளர்வுற்றிருந்தான். அஃதெப்படி யிருந்ததெனில், பாண்டவர்வனவாசம் பண்ணும்போது அவர்களைப் பங்கபடுத்த வந்த துரியோனைன் சித்திரசேனனிடத்திற் சிக்கிப் புத்திரமித்திர பூவைமாருடன் தாமணிப்பிணியாகக் கட்டுண்டு பரதவித்த தன்மை போலிருந்தது. யுத்தமுகத்தில் மற்றோருவரையும் வெற்றிபெற வொட்டாத சுத்தவீரத் திறமுற்ற திரிகர்த்த தேசராஜனென்னுஞ் சுசர்மாவானவன் சிங்கத்தினிடத்திற் சிக்கிக்கொண்ட மத்தகஜம் போல் வல்லமைகுறைந்து, வாயுகுமாரனாகிய பீமனிடத்தி லகப் பட்டுப் போனான். உடனே பீமசேனன் வீராடபூபதியைக் கட்ட விழ்த்து, அவனைத் திரிகர்த்தன் தேர்னின்று தன்தேரி லேற்றிக் கோண்டு, தான்பிடித்த சுசர்மாவின் தலைமயிரைச் சுற்றிப் பிடித்த பிடி விடாமல் தன் தேர்மே லிழுத்து, இரத்தத்துளி பீரிட்டுச் சுற் றிலுந் தெறிக்குப்படியாய் மடலோடு மடல்சேர மணிக்கயிற்றினால் இறுக்கிக் கட்டி, அவனைத்தன் எதிரிலிருக்குங் குருசேனைகளுக்குக் காட்டி “இன்னுஞ்சண்டை செய்யச் சமர்த்துள்ளவர்க ளிருந்தால் வாருங்கள்” என்று அவர்கள்மீது சரமாரி பொழிந்து, கோபா வேசங்கொண்டு நின்றான். இப்படி நின்ற பீமசேனைச் சுசர்மாவின் சேனைகள் கண்டு பயங்கொண்டு புறங்காட்டி யோடிப்பொனார்கள். அவ்வேளையிற் ஸர்வஸம்மாரகால உருத்திரன்போ லுருத்தெழுந்த வாயுகுமாரனை விராடராஜன் நோக்கி, “நமது பங்குத் தெய்வமோ இவ்வுருக்கொண் டெழுந்தது” என்று மிகவு மகிழ்வடைந்தான். அப்

போது பதினாயிரங் குதிரைவீரர்கள் பாய்ந்து கோபாலருடன் சேர்ந்து, திரிகர்த்தராஜன் கைக்கொண்ட பசுவிரைகளைத் திருப்பிக் கொண்டு, “ஜயம் ஜயம் ஜயம்.” என்று ஜயக்கொடி காட்டி, சிறு பறை கொட்டி, பலவிதவாத்தியங்களை யு முழக்கிக்கொண்டு, தங்கள் யதாஸ்தானமாகிய மச்சதேசத்திற்குத் தென்புறத்திற் கலந்து முன்போ விருந்தார்கள். கங்கபட்டராகிய தருமராஜன் தமது பகலும் ஜயமென் றறிந்து, முந்தியிருக்கும் ஒரு கூடார த்துக்குப் போய் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் தாமிருக்கத்தக்க ஆசனத்தி லிருந்தருளினார்.

இப்பாற் சத்துருவாகிய திரிகர்த்தனை வென்று அவனைத் தேர்க் காலில் இறுகக்கட்டிக் கொணர்ந்த பீமசேனனும் விராடராஜனும் அத்தேரை நடத்திச்சென்று விராடராஜனுடைய தம்பியரோடு தனையரோடு சேனைகள் சூழத் தருமராஜனுக் கெதிரிற்போய்ப் பணிந்து நின்றனர். கங்கபட்டர் அவர்களை ஆர்வதித்து, அருகி லிருந்த ஆசனத்திலிருத்தினார். அப்போது கங்கபட்டரை விராட ராஜன் பணிந்தெழுந்து, “ஓ ஆண்டவனே, போர்முகத்தில் வீரர்களை எதிர்த்து ஓட்டி, ஊர் முகத்தில் என்னைக் கொண்டுவந்து காட்டி, உலையாப் புகழை நிலைநாட்டி. எனக்குக் குலதெய்வமாகத் தோன்றிப் பகைவர் கைப்பட்ட வென்னையும் என் பசுக்களையு மீட்டு இரட்சித்த பாலாயனனுடைய பேருதவிக்கு நானென்ன கைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்? அப்படிக்கல்லவென்று செய்தாலும், இவர் புரிந்த உதவிக் கீடாகாதே; இதற்கொத்த கைமாறுளதோ?” என்று யோசிக்கும்படித்தல், இப்புவிபிணு மில்லை. அன்றியும், இப்பிறப்பி லுங் மெப்பிறப்பிலுங்கூட இல்லை. ” என்றுரைத்துப் பலாயனனை மிகமகிழ்ச்சியுடன் தன் மார்போ டனைத்துக்கொண்டு, “என் மைத் துனான சீசகனைப் பறிகொடுத்துக் கதியற்றிருந்த வென்னை நீங்கள் இவ்வேளையி லடுத்து, எதிரிகையிற் பட்ட சிறையை விடுத்து எனக் குயிர்கொடுத்தீர்கள். நீங்கள் இவ்வுதவி செய்யாவிடில் இந் நேரம் என்கதி யெப்படியாமோ? அதை நான் அறியேன். ஆகையால், என்னரசு உரிமையையும், என்பட்டினத்தைம், என்செல்வ முதலாகிய, யாவற்றையும்: என்னுயிரோடு உங்களுக்கே தத்தமாகக் கொடுத்தேன். உங்கள் பெருமைக்கும், அருமைக்கும், நீங்கள்செய்த நன்மைக்கும், நான் தத்தம் பண்ணிய பொருள்கள் தகுதியற்றனவா யிருப்பினும், பக்திசிரத்தையாகச் செய்கின்ற ஏழையின் பூஜையை

எப்போருட்கு முரிய சசன் அங்கீகரித்துக் கொள்வதுபோல், தாங்களுந் தையுரிந்து ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். எப்பொழுது மென்னை விட்டு நீங்காமலிருந்து இரட்சிக்கவேண்டும்” என்று பற்பலவிதமாக உபசாரவார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தான். அவ்வரசன் மொழியைக் கேட்ட தருமராஜனும் மற்றத் தம்பியர் மூவரு மகிழ்ந்து புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள்.

கங்கபட்டர் திரிகர்த்தனைக் கட்டலிழ்ப் பித்து விடுத்தல்

பின்பு முரசுக்கொடியுடைய முதல்வன் மச்ச தேசாதிபனாகிய மன்னனைப் பார்த்து, “ஐயா, பாண்டவர்களிடத்திற் பகஷமாயிருந்த நாங்க னாவரும் ஒருவரைவிட்டொருவர் பிரியாமல், உத்தமனாகிய உம்மிடத்தில் வந்தடைந்த அந்நாள்முதல் ஸ்நாள்வரையிலும் நன்னுளாகக் கழித்து, அன்ன வஸ்திராபரணங்களு மதுபவித்து, மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்க்கேதாம். நாங்கள் வெளிப்பட்டுப் போவதற்கு இன்னுஞ் சிலநாளிருக்கிறது. அப்படியே நாங்கள் போனாலும் உமக்கெந்நாளுங் குறைவில்லை” என்று உபசாரஞ்சொல்லி “ஓ பரிசுத்த இருதயம் படைத்த பார்த்தீபனே! நீர் அளித்த சகல சம்பத்தையும் நாங்கள் அதுபவித்ததைப்போல் ஆபிரம்பங் கதிகமாக ஆனந்தப் படும்படியாக உமதுதேரிற் கட்டுபட்டிருக்கின்ற திரிகர்த்தராஜனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, அவனை உபசரித்துச் சன்மான வெகுமானத்துடன் ஓர் இரதமுங்கொடுத்து அனுப்பவேண்டும்” என்றார். இவ்வாறு மகா இரக்கமாகச் சொல்லிய தருமராஜனுடைய கருணை மொழியை விராடராஜன் காதாரக் கேட்டு, மறுவாய் திறவாமல் தானே யெழுந்து போய்க் கட்டவிழ்த்து விட்டு, ஆபரணவஸ்திராதிகளும் வழங்கி, அழகிய தேரு மளித்து, “ஓ திரிகர்த்தனை முன்னொருநாள் நீ அவமானப்பட்டிருக்கப் பின்னும் வந் தகப்பட்ட மையால, மன்னர் முறைமைப் படி உன்னை வாளால்வெட்டவேண்டும். மகாநுபாவராகிய கங்கபட்டர் உன்னைத் தப்பிவித்தார். இவ்வாற்து கிடைத்தது உனக்குப் பிராணபிச்சை, இதை யெப்போதும் மறவாமலிரு” என்றனுப்பினான். அத்திரிகர்த்தன் விராடனைப் பார்க்க வெட்கப் பட்டு, மெத்த விசனமுற்று, புத்திமயங்கிச் சித்தப் பிரமைகொண்டு, “சுயோதனன் முதலாகிய கொற்றவர் நமக்குப் பின்னுதவி வந்து கைகொடுக்காமற் போனார்களே: அவர்கள் முகத்தில் நாமெப்படிபோய் விழிப்போம்?” என்று மனமெலிந்து, ஒடி

யொதுங்கிப் பதுங்கியிருக்கின்ற தன் படைபுடன் கலந்து, கங்க பட்ட ரென்பவரைக் கருணையில் தருமராஜனென்று புகழ்ந்து, “பிழைத்தது போதும்: போதும்:” என்ற போயினான். அப்பால் தருமந்தனன் விராடனைப் பார்த்து, இப்போழுதுபோன திகர்த்தன் ஒருவேளை மேற்படைகூட்டிக்கொண்டு வந்தாலும் வருவான்’ என்றுரைக்க, அதைக்கேட்ட மதிசுவலேந்தனாகிய மச்சராஜன் இரதகஜதுரக பதாதிகளான நால்வகைப் படையையும் பிள்ளைகள் மூவரையும் பேரணி நிறுத்தி, மேற்படைவரு மார்க்கத்தில் வேவு காரரை யனுப்பிவிட்டு, அன்றிரவு முழுமையு மவ்விடத்தில் முகாம் போட்டுக்கொண்டிருந்தான், முன்பு திகர்த்தனு லடியுண்டு முறி பட்டோடிய மூத்தபிள்ளையாகிய சுவேதன் முக்கண்ணனாகிய முதல்வனைப் பூசித்து, எக்காலத்து மெவர்களுக்கு மினையாமலிருக் கும் உரத்தை வரத்தினுற்பெறக் கருதித் தவஞ்செய்திருந்தான். அக்காற் சூரியனஸ்தமனமானான். அஃதெப்படி யிருந்ததென்றால் பீமசேனன் திகர்த்தனைத் தேருடன் கட்டிய திறத்தைச் சமுத்திர நாதனான வருணன் கண்டு, இன்னும் பாண்டவர்களை வெளிப்பட வொட்டாமல் தடுத்திருக்கின்றான் சூரியனென்று கோபங்கொண்டு தன்மேனியைச் சிவக்கக்காட்டி மேற்றிசைக்குக் கொண்டுபோனது போ லிருந்தது.

5. உத்தரநிரைமீட்சிச் சருக்கம் கண்ணன் துதி

அலையெறியும் பாற்கடலின் மத்தாகப்
பொன்மலையை யமைத்து வானக்
கலைமதியை யடையாக்கி வாசுகிநா
மத்தானைக் கயிறுப் பூட்டிப்
புலவர்குழாங் கடைபொழுதம்
மலைகடவி அமுந்தாமற் புகழுமாமை
நிலவுருக்கொண் டடிதாங்கி யமிர்தேங்கப்
பகிர்த்தருளு நெடியோய் போற்றி.

ஓ ஜனமேஜய மகாராஜனே, ஒப்பற்ற சித்திரமணித் தேரோ
றிக் குருசேனையுடன் கூடிவந்த திகர்த்த தேசாதிரென்னுஞ்
சுசர்மாவானவன் விராடபுத்திரன் தகஷணபரிசத்திற் சேர்ந்து

ஆதிசேடனார் சுமக்கப்பட்ட இப்பூமி யதிரும்படி பெரும்போர் தொடுத்து, விராடனுடைய மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிப் பிடித்து ஐயம்படைத்துத் திரும்புங்காலையில் பசுக்காவலரடிப்பட்டோடி விராடராஜனுக் கறிவிக்க, அவ்வரசன் ஓர் அக்குரோணிச் சேனை யுடன் வந்து திகிர்த்தனுடன் சண்டையுரிந்து தேரிற் கட்டுப்பட்டு சுயம்பாகுரினால் விடுபட்டு, மறுபடியும் திகிர்த்தனைப் பிடித்துத் தேர்க்காலுடன் கட்டி அவமானப்படுத்தி, கங்கபட்டர் சொற்படி விடுத்து, அவன் கைக்கொண்ட மந்தைகளைத் திருப்பிக்கொண்ட விதத்தைச் சொன்னேன்.

இப்பால் திகிர்த்தராஜனுக்கும் பின்படையாகவர யுத்தசன் னத்தரா யிருந்த துரியோதனாதியரின் பெருஞ்சேனைகள் மச்சநக ரத்தின் வடபாரசித்தில் வந்து அங்கிருந்த மாட்டுமந்தையை மடக் கிப் பேடியினால் மானங்கெட்டுப் பசுநிரைகளைவிட் டோடிய சரி தையைப் பகருகிறேன் கேளும்.—

ஓ குவலயம்புகழங் குருகுலக்கோமானே, திகிர்த்தராஜன் தன் கைவசப்பட்ட மாட்டுமந்தையை விட்டுத் தானுங்கட்டுண்டு விடுபட்டுச் சேனையுடன் முதுகிட்டுத் திரும்பிய செய்தியைத் துரி யோதனன் சிலதூதுவர் கூற அறிந்தான். அறிந்ததும் அவன் ஆக் கிரமித்து வியாக்கிரம்போ லெழுந்து, “இந்தச் சுசர்மன் நாம் சொல்லியனுப்பியபடி பாண்டவர்கள் பதுங்கியிருக்கும் பருவத்தைப் பாராமல், பசுநிரையை மடக்கினான் பின் பக்குவத்துடன் பட்டினம் வந்துஞ் சேராமல், விருதா வேலை செய்துவிட்டானே” என்று வெம்மி, “ஐயோ! ஆண்மையுடையவ னிவனென்று நம்பி வீண் மோசம் போனோமே! அடா தம்பி துச்சாதனா, நமது நால்வகைப் படையு மெழும்படி விளம்பி, என் வெற்றிமுடியை விரைவிற் கொண்டுவா” என்று கிளம்பி, “நாம் திக்கெட்டுஞ் செவிடுபடப் பேரிகை முழக்கிக்கொண்டு பட்டப்பசுவிற் புறப்படுவது பக்குவ மல்ல” என்று சொல்லி, விட்டெறிக்கும் கிரணங்களை யுடைய வெய்யோன் உதயஞ்செய்யு முன்பாக அட்டகஜத்திற் கிணைபட்ட துட்ட யானைகளை நடாத்திக் கட்டுக்காவலுடன் மட்டுப்படாச் சேனை கள்புடைசூழப்புறப்பட்டு, விராடபுரத்து உத்தர திசையிற் சென்று, நவதானியங்கள் விளைந்திருந்த நாடுகாடுகளை யழித்து, தனது நால் வகைச் சேனைகளையு நிறைத்து, ஊரிலுள்ளோரை யோடவிட் டடித்து, ஓடும் பேர்களை யோடாமல் மறித்து, செழித்து வளர்ந்த

கருப்பங் கொல்லைகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தி, நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்களை நாசப்படுத்தி, ஆழ்ந்த குளங்க ளனைத்தையும் தூர்த்து, தடங்கள் மடங்களைச் சரிய விடித்து, ஆறு கால் ஏரி அணைக்கரை முதலியவைகளை யழித்து, போராகக் குவித்த நெற்களைப் பொறி பறக்கக் கொளுத்தி, நாடு காடாகக் காடு மேடாகக் கெடுத்து, மாடு களைப் பிடித்து, அறம் பறத்தேங்கவும் மறஞ் சிறந்தோங்கவும் வில்லை வளைத்து அல்லல் விளைத்தான்.

கோபாலர் முறையிடக்கேட்டு தாயோடு வருந்திய உத்தரன் கருத்தை
விரதசாரணி பிரகநளைக் கறிவித்தல்

அக்காலையில் அந்த மந்தைகளுக்குக் காவலா யிருந்த நந்த கோபாலர் வந்தெதிர்த்துப் போர்புரிந்து சிந்தைநொந்து, திறனழிந்து ஊர்புகுந்து, இராஜ மைந்தனாகிய உத்தரகுமாரனோடு ஒலமிட் டழுதார்கள். அவர்களை அவ்வரசிளங் குமாரன் நோக்கி, “உங்கட்கு என்ன துன்ப நேரிட்டது?” என்று கேட்டனன். அதற்கவர்கள் இராஜகுமார னடிமேல் வீழ்ந் தெழுந்து, இருகைகளையுங் குவித்து “இளஞ்சிங்கக் கன்றாகிய சுவாமி பராக்! தென்றிசையில் திரி கர்த்தன் வந்து புகுந்து, பசுமந்தையை மடக்கிய செய்தி யறிந்து, அப்பசுக்குலங்களை மீட்கவேண்டிச் சேனைகளுடன் விராட பூபதி சென்றிருக்குஞ் சமயம் பார்த்து, அரவக் கொடியோனாகிய துரியோதன ராஜன் பலம்பொருந்திய படைகளுடன் வடதிசையிற் கலந்து பதாதிகளைப் பிரித்துவிட்டு, நாட்டிலுள்ள பலன்கள் யாவையு மழித்து அதாகதஞ் செய்து, மாட்டையுங் கவர்ந்து, கூட்டமாய் எதிர்த்த எங்களை மாட்டிப் பிளந்து விட்டான். ஓ சந்திர குலேந்திரனே, நீர் இத்தருணத்தில் வீட்டிலிருப்பது தகுதியோ?” என்று முறையிட்டார்கள். இவ்வண்ணம் உத்தரகுமாரனோடு வினையுரைப்போர் விளம்பிய சொல்லை அக்குமாரனைப் பெற்ற சுதக்ஷணை அறிந்து, “ஆ! இஃதென்ன விர்தை? யாரேனும் நாட்டில் அரசனில்லாத வேளை பார்த்து வந்து ‘மாட்டை மடக்கு வார்களோ? இஃது இராஜதீதிக் கேற்குமோ? பெண்பாலாகிய நான் என்ன செய்வேன்?’ என்றேங்கித் தன் பக்கத்திலிருந்த பாங்கியரை நோக்கி, “அடி தாதியரே, இந்த வேளை தப்பித்துக் கொள்வந்த கெந்த வழியுங் காணும். வந்திருக்குங் குருகுலச் சேனைகள் நமது அந்தப்புரம் புகுந்து தொந்தரை செய்யு முன்னமே ஜாக்கிரதைப் படவேண்டும். அதற்கு என் சிந்தையி லொரு தந்திரம் தோன்று

கிறது. அதைக் கேளுங்கள். எப்பேர்ப்பட்டவர்களும் பெண்கள் பேரிற் படைமெடுக்க லாகாதென்று அரசநீதி யிருக்கின்றது. அதைப் பலரநியா விட்டாலும் சிலரமினும் அறிந்திருப்பார்கள்; பாவ புண்ணியம் பார்த்து நடப்பார்கள். ஆகையால், நீங்கள் யாவரும் ஆபுதபாணிகளாய்ப் புறப்பட்டுக் கோட்டை மதில்மேலே நிக்கூட்டங் காட்டி, நமது மச்சநாட்டுக்கோர் மறுவுறுதபடி கவனித்துவாருங்கள்” என்று கூறினாள்.

அவளுரைத்த வார்த்தையைக் கேட்ட உத்தராகுமாரன் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் துடித்துப் பெருமூச்சுவிட்டு, பெற்ற தாயை வணங்கி, “அம்மா, நான் இருக்க நீ என்ன சொன்னாய்? ஓ! ஓ! ஓ! நீ யிப்போது உரைத்த மொழியானது மிகவு நன்றாயிருக்கிறது” என்று வெருண்டு நகைத்து, “ஐயையோ, என்னைக் கொல்லமாட்டாமற் புல்லிய மொழி சொல்லினையே! உனது வயிற்றிற் பிறந்து, சகலகலைகளு மறிந்து, செல்வச் சிறுவனா யிருந்து செழித்து அமுதருந்திய என்னை, மன்னனுக்குப் பிறந்த மைந்தர் களிற் கடைசியிற் பிறந்த மகனென்னப் பூரித்து ஆதரித்துவந்த அன்னையாகிய நீ, என்னை யருமையாக இதுவரையில் வளர்த்தது, சத்துருக்களாற் பகை வந்து டேர்த்தபோது பெண்கள் கூடிச் சண்டை செய்து தாங்குவதற்குத் தானே? இந்த ஸ்திரீகளால் மச்சநாட்டுக்கு வந்த வருத்த நீங்கிப்போமானால், நான் உனக்குப் பிள்ளையென் றிருந்து பிரயோசன மென்ன? எனக்கு வீரனென்னு மேம்பாடென்ன? நான் கற்ற வித்தைகளினாற் பயனென்ன? நானொருவ னிருக்கின்றேனென்று சற்று மதியாது பயன்ற வார்த்தை களைச் சொல்லினையே! தாயே, நான் அந்தச் சத்துருக்களைச் ஜபிக்க மாட்டேனென்று எண்ணினீர் போலும்? சத்திக்குஞ் சத்த சமுத்திரம் போற் படையெடுத்து வந்து நமது பசுநிரைகளைக் கவர்ந்த பகைவருக் கெதிரில் நானொருவனு முனைந்து, முழுப்போர் புரிந்து, இமைகொட்டு முன்னே யிளைத்தோட வாட்டி, விஜயக் கொடி நாட்டி, ஜயபெரி யடித்து, யாவரும் புகழ்ந்து மெச்சப்படி திரும்பி வந்து உன் பொன்னடியைப் பூசிக்கின்றேனம்மா. ஆனால் அந்தப் போர்முகத்திற் காலமறிந்து, சமயத் தெரிந்து, மனக்கருத் துணர்ந்து, முகக்குறிப் போர்ந்து, எதிரியின் எண்ணங் கண்டு, எனது தேர் விடுக்கத் தக்கவனாகவும், எனது மனதுக் கொத்தவனாகவும்? ஒரு ஸாரதி திடைப்பானானால், யாரென்னை ஷல்ல வல்லவர்கள்,

அம்மணி, அப்படிப்பட்ட ஸாரதி யொருவன் இல்லாக்குறைவினால் நீர் உரைத்த பேதைமைச்சொல்லுக்குப் பின்னிட்டுத் தவிக்கிறேன் இப்போது வந்தெதிர்த்திரா நின்ற கர்ணராஜன் பிஷ்மாசாரி கிருபாசாரி. துரோணசாரி அரவக்கொடி படைத்த துரியோதனன் இவர்கள் யாவரும் புறங்கொடுத் தோடப் போராடி, அம்புலிக் குலத்தில் அவதரித்திரா நின்ற மகா வீரகிகாமணியாகிய அருச்சுனன் கூட அதிசயிக்கும்படி. ஐயித்து, நமது மாட்டுமந்தையை மீட்டுக் காட்டுக் கோட்டி விட்டு, ஒரு கழிகை நேரத்தில் இந்நாட்டில் வந்து அடி வைப்பேன். அம்மா, இதைக் குறித்து வேறொன்றும் யோசிக்க வேண்டாம்” என்று உத்தர குமாரன் சொல்ல, அதைக் கேட்ட சுதக்ஷணை அவனைக் கட்டி யணைத்து, “என் அப்பனே, நீ இப்போது உரைத்ததெல்லாஞ் சரிதான். உன்னிஷ்டப்படி தேரைச் செலுத்த வல்லவனை நான் எங்கே கண்டு தேடுவேன்? உனக்கு ஸாரதி தேடு தற்கு முன்னமே எதிரிகள் வந்து கோட்டையைக் கைக்கொண்டு போவார்களே” என்று சொல்லி ஏக்கமுறுஞ் சமயத்தில், இக் கருத்தைப் பக்கத்தினின்று கேட்டிருந்த பணிப்பெண்ணானவள் உத்தரானுரைத்த உறுதிச் சொல்லையும், அருச்சுனனைப் புகழ்ந்து பேசிய அன்பையும், தன் சித்தத்திற் குறித்து, சற்று விதானித்து, சித்திர விற்கொண்டு சிவபெருமானைப் புடைத்துப் பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற தனஞ்சயனாகிய பேடி யிருக்கும் நாடகசாலையிற் புகுந்தாள். அப்போது மிக்க அவசரமாக வந்த விரதசாரணியின் ஆவலையும் முகக்குறிப்பையும் பிரகந்தையாகிய பேடி கண்டு ஓடிவந்து, தங்க ளுக்குள் அமைத்துக்கொண்ட சைகையினால் தனித்துச் சென்று, “இத்தனை விரைவோ டிங்குவந்த காரியம் என்ன?” என்றான். அவள் “ஐயா! சில கோபாலர்கள் வந்து உத்தர குமாரனைக் கண்டு தெற்குத் திசையில் திரிகர்த்தனை யனுப்பிவிட்டுத் திரண்ட சேனை யுடன் வடதிசையிற் புகுந்து மாடு மடக்கினான் துரியோதனன்” என்று கூறினார்கள். அந்த மொழியைக் கேட்ட சுதக்ஷணாதேவி சிந்தை நொந்து, அருகிருந்த தாதியர்களை யழைத்து, விராடராஜன் வருகிற பரியந்தங் கோட்டை மதிவின்மேற்கூட்டங்காட்டி நாட்டை க்காத்து வாருங்கள்” என்று நவின்ருள். அப்பேச்சைக் கேட்ட உத்தர குமாரன் மனம் பொறாமல் மாதாவை வெறுத்து, தனது விரப்பிரதாப வெற்றியைப் பேசி, “என் மனதுக் கிசைந்தவ் னிருப் பானானால் தனஞ்சயனுங்கொண்டாடக் கண்ணைப் போடுவேன். பகை

வரைச் சாங்கேவன். கூத்திரியத் திறத்தைச் சாதிப்பேன், என்று சஞ்சலப் பங்கின்றுன்னென்று” சொன்னான். அம்மொழி கேட்ட பேடி ஆத்திரப்படாமல், தாங்கள் கடத்தவேண்டிய அக்ஞாதவாசத் தவணை நாளைக் கணக்குப் பார்த்து, ஊர்வசியின் சாபமுற்ற ஒரு வருடத் தொகையிற் காலபலமுங் கண்டறிந்துகொண்டு, வெளிப் படுங் காலம் இதுதானென்று மிகமகிழ்ச்சியுடன் திரௌபதியைப் பார்த்து, “ஓ பெண்ணாயகமே! இவ்வளவுதூரம் வந்து என் காதிலேற்றிய வீரசமமானது விருதாவாய்ப் போகாமல், எப்படியாவது சுதக்ஷணைக்கும் உத்தரனுக்குத் தெரியப்படுத்தி, ஸாரதித் தொழிலுக் கென்னை யாசவிப்பது உன் கடமை” என்று ஒருதரத்திற் கொன்பது தாமதம் சொல்லி வேண்டினான்.

விரதசாரணி பேடியை உத்தரனுக்கும் ஸாரதியா யமைவித்தல்

அவையனைத்துங் கேட்ட வண்ணப்பெண்பாவை அவ்வாறே செய்விக்கின்ற நென்று சொல்லி விடைபெற்று வந்து, நெருங்கித் தினிந்த தனமும் - சருங்கிக் கணிந்த மனமும் - துவண்ட விடையும்கிறந்த நடையுமுடைய உத்தரை குமாரத்திக்குச் சங்கடியாவற் தெரிவித்து, அவளைத் தன்னோடழைத்துக்கொண்டு சென்று, விராடன் புத்திரனாகிய வர்கண்டை தரித்த அவ்வுத்தர குமாரனைக் கண்டு, “ஐயா! நானொரு நன்மை சொல்லுகிறேன். ஐயமில்லாமல் அங்கீகரிபும். வையமுழுது மும்மை வாழ்த்தும். பொய்யில்லாப் புகழணி பூணலாம். இப்போது சூழ்த்திருக்கின்ற துஷ்டரை வெல்வதற்கு உமக்கிஷ்ட மிருந்தால், திருத்தமாகிய தேரைப் பொருத்தமாகச் செலுத்துஞ் சாரதியில்லை யென்று சங்கடப்பட வேண்டாம். இந்த உத்தரை நாயகியாருக்கு நடனத் தொழில் பயிற்றிவராவின்ற பிரகநளை யென்னும் பேடிக்கொப்பாகிய ஸாரதி எப்புவியிலு மில்லை. அவளெப்படிப்பட்டவ ளென்றால் ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியின் தங்கையான சுபத்திராதேவியைத் திருமணமுடித்த அர்ச்சுனன் காண்டவ வனத்தை யெரித்த காலத்தில், அவனுக்கு அக்கினிதேவன் கொடுத்த அழிவில்லா இரதத்தைச் செலுத்தி, யாவருந் துதிக்க தேவருங் களிக்க அடுபோர் புரிந்து ஐயம் பெற்றிருக்கின்றாள். நான் பாண்டவாக்குரிய பத்தினி யிடத்திருந்த நாளில், அந்தப் பேடியின் திறத்தை யறிவேன். மெத்த மகிமை பெற்றவள், வீரப்பிரதாப முற்றவள்; மிக வல்லவள். மேலும் நல்லவள். என் பேச்சை நம்பி யோசித்துப் பாரும்” என்று

விரதசாரணி சொல்லவும், உத்தர குமாரனுக் குடன்பிறப்பாகிய உத்தரையானவள் அலர்ந்த செந்தாமரைக் கொப்பாகிய தமையன் முகத்தை தயவுடன் நோக்கி, “ஓ அண்ணா! இந்த மாலினி சொன்ன வாக்கியம் ஒருகாலும் பிசகாது. ஒருநாள் பாத சாஸ்திரத்தைக் குறித்து நானும் அந்தப் பேடியும் பேசிக் கொண் டிருக்கும்போது, ஸாரதித் தொழிற்குரிய ஸாஸ்திரப் பேச்சும் வந்தது. அந்தவிஷயங்கள் யாவையும் கிரமமாகப் பேடி பிரசங்கித்து, என்சித்தம் பிர்மிக்கச்செப்து, தேர்விந் திறமெல் லார் தனக்குத் திட்டமாய்த் தெரியுமென்று தன்னுண்மையைச் செப்பியிருக்கின்றாள். அதனால் அந்தப்பேடியை யொப்பு கொள் ளும்படியாக நானும் விரும்புகிறேன்” என்று தங்கைபேசவும், இவ் விருவர் பேச்சையுங்கேட்ட உத்தரகுமாரன் கல்ரென நகைத்து, “பளா! பளா! நல்ல வார்த்தைசொன்னீர்கள். கேடில்லாக் கீர்த் தியை யுடையவர்கள் பேடியையும் ஸாரதியாகப் பெறுவார்களோ? ஆணும்பெண்ணுமல்லாத அலியைச் சாரதியாகக்கொண்டு போர்க் களத்திற்சென்று சத்துருக்களை வென்று ஜெயம்பெற்றாலும், அது நிலைநின்றபுகழாமோ? என்பெருமைக் கழகாமோ? பேடிமுகத்தில் விழித்துவிட்டு ஒருவேலைக்குப்போனாலும் அக்காரியங் கெடுதலாவ தன்றி, நமக்குண்டாகிய ஆண்மையும்-அறியும்-புகழ்ச்சியும்-மகிழ்ச்சியும் - பொருளாகாமற் போய்விடுமே : அடடா!! இப்பேர்ப்பட்ட அலிகளது முகாலோபனமும் பண்ணப்படாதே: அத்தோ! பேதை மைப் புத்தியாற் பேசுவந்தீர்களே : போங்கள்: போங்கள்” என்று பொருமியுரைத்தான்.

இப்படி அறியாதவன் கொண்ட ஆத்திரத்தைக்கண்ட சைரங் திரியென்னுந் திரௌபதா தேவியானவள் மீண்டுமெனைப் பார்த்து, “ஓ விராடராஜ தனயனே! நான் சொன்னவளைப் பேடியென் றெண் ணிப்பேசாதீர். அவளுடைய காரிய மிப்போது தெரியாது. இனி மேல் தெரியப்போகின்றது. அப்பொழுது என்னை நீர் எப்பொழுதுங் கொண்டாடப்போகின்றீர். ஐயனே! அவளை வலவனாகக்கொண்டு ஜெயம்பெறப்போகிற மேன்மையும், நான்புகன்ற வாய்மையும், நீர் கூறிய தூய்மையும், இன்னுஞ் சற்றுகேரத்தில் அறியப்போகின் தீர். வெகுசாலமாய் அவளுடன்கூடி ஓரிடத்திருந்து பழகியறிந்த வள் நாளுகையால், இப்பேர்ப்பட்டவளென்று அவள்குணங்களை யுல்லாம் எடுத்துச்சொல்லத் துணிந்தேன். இன்னுஞ் சொல்லு

கிறேன் கேளும். உமக்கு நல்லகாலமிருந்து அவ்வல்லவியை ஸாரதியாகக்கொண்டு யுத்தகளத்திற் புகுவீரானால், வீரமும் பிரபல வெற்றியும்பெற்று, பசுமந்தையைப் மீட்டுக்கொண்டு, சுபகரமாய்த் திரும்பிவந்து உமது அன்னையாகிய சுதக்ஷணையைத் தொழுதுமகிழ்வீர். அவளுக்கும் கைவாசியுண்டு. அந்தப்பேடியைவிட்டு நீர் வேறொரு ஸாரதியைக் கொண்டீபோனாலும், போர்முனையில் இழிவாகிய அபிஜயமடைவதற்கு ஐயமெயில்லை. அன்றியும் - ஸாரதியைப்பேர்ப்பட்டவனுமிருந்தாலுஞ் சாமர்த்தியனுமிருக்கின் உமக்கதனால் தாழ்ச்சியென்ன? 'வல்லவனுக்குப் புல்லுமாயுதம்' என்னும் வசனமறிவீரோ? 'மண்பூனையானாலும் எலிபிடிப்பதே காரியம்' என்பதைக் கருத்திலவையும். நானுங்கட்கு விரோதியல்ல. உங்களுடைய சுகதுக்கங்களுக் குடன்பட்டவளே: ஓ இளங்களிறே! இனி நானுமக்குச் சொல்லவேண்டியது யாதொன்றுமில்லை" என்று பணிப்பெண் இயம்பினாள். உத்தரை குமாரத்திடும் அதற்கொத்துப் பேசினாள். இவற்றை யெல்லாங் கேட்ட இளஞ்சிங்கமானவன் ஸாரதித் தொழிற்கு வேலுவழியில்லாமல் ஒருவாறு சம்மதித்து, "ஓ வண்ணமாமகளை! மண்குதிரையை நம்பி யாற்றிலிறங்கும் வகையாய் உன்சொல்லை நம்பினைன். அப்படியே யாகட்டும். தெய்வச் செயல் உள்ளபடியே நடக்கட்டும். அந்தப்பேடியை யழையுங்கள் பார்ப்போம்" என்றான். இப்படி அவனுடன்பட்டதைத் தெரிந்து கொண்ட பத்தரைமாற்றுப் பசும்பொன்னாகிய பணிப்பெண்ணும் உத்தரைகுமாரத்திடும் ஓடியாகவேடி, பேடியிருவந்தாங்கிய பெருந்தகையைக்கண்டு, "ஆம்மா! வாடியமைந்தன் மனதைத்திருப்பினோம். கூடியவரையிலுடன்பட்டு உன்னையழைக்கிறான் ஆதலால் நீர் வாரும்" என்றழைத்தனர்.

அச்சொல்லைக்கேட்டமாத்நிரத்திற் பிரகந்தையானவன் "இதோவந்தேன்: இதோவந்தேன்;" என்றெழுந்து, வேகமாகநடந்து, கையிலணிந்தவர்கள் கலகலவென் றொலிக்க, கமலக்கண்ணிலங்கு மதி முகஞ்ஜொலிக்க, ஒரேமூச்சில் வந்து இராஜகுமாரனைக்கண்டு உபசரித்து நின்றான். இப்படியாகவந்த பேடியை இராஜபுத்திரன் பார்த்து, "ஓ பேடி! அசுவங்களுடைய சுபாவமறிந்து, எசமானன் கருத்தும், காலசமயமுங்கண்டு, கைத்திறங்காட்டி, சமயோசிதமாகக் குதிரைகளை நடாத்தப் போர்முகத்தில் தேர்செலுத்துத்திறம் உனக்குண்டோ?" என்று சிறுவன் கேட்டனன். அதற்கவனெதிரில்

வணங்கிநின்ற பேடியானவள் “ஓ இளஞ்சீயமே! கூலிக்குக் குற்று கின்றவர்களைக் கேளிக்கையாடச் செய்வதுபோல், நாட்டியங் கற்பிக் கும் அலியாசிய பேதையை விற்பூட்டிப்பொருதும் போர்முனையில் தேர்விடச்செய்வது திறமோ? இராஜ இராஜர்களதயுத்தொழிலை நானறியத்தக்கவளோ? ஆகிலுமந்தச் சாரத் தொழிலென்ன சாமானி யமோ? ஓ அழகு-ஈகை-குணம்-புகழ்-மெய்ம்மை-வண்மை முதலிய யாவுமுள்ள மச்சராஜன் மகனே! ஆணும்பெண்ணும்ல்லாத அறி விவியானயான், உமதுள்ளக் குறிப்புங் குதிகைகளின் குணதீசபங் களு முணர்ந்து தேர்விடத்தக்க திறமுடையவளாவேனோ?” என்று கிரமசைத்து, கரநெரித்து, குறுகைகொண்டு நின்றாள். அவள் காட்டிய புன்னகையின்குறிப்பை மன்னன்மகனறிந்து, இவளிடத் தில் ஏதோ கொஞ்சம் வித்தையின் இறுமாப் பிருக்கின்றதென் றோர்ந்து, “அடி பேடி! என்மனதொத்தவாரதி மாண்டுபோய்விட் டான். அதுமுதல் என்பாக்கிரமமும் ஓய்ந்துபோய்விட்டது இனியெனக்குத் தக்கவாரதி பெப்படியகப்படுவானென் றேக்கமுற்றி ருந்தேன். இப்போ துன்னுடைய திறமையும்-தெளிவும் - நெளிவும்- அறிபோகசாலிகள் சொல்லத் தெரிந்துகொண்டேன். தேர்விடுந் தொழுலுக்கு உன்னையே விரும்பி யிருக்கின்றேன். சுத்தவீரனா ராஜன் எத்தனை பலசாலியா யிருந்தாலும். யுத்தஞ்செய்தல் - ஓய்ந் திருத்தல்-உடன்சென் றெதிர்த்தல்-திரும்பியோடல்-போர்மறுத்தல் பிராணநிறத்தல் முதலாகிய விவைகட்கெல்லாம், சமயம் - காலம்- இடம்-திடம் இவையறிந்து தேர்செலுத்தும் ஸாரதி தீர்க்காலோ சனை செய்யாவிடில், எசமானனுக்கு இன்பமென்ப தெவ்வளவு மிராது. அன்றியும் அரசன் வெற்றிமாலையணிவதும், பெரும்புகழ் பெறுவதும், பெரியகாரியங்களை முடிப்பதும், எதிரிகளையோட விட் டடிப்பதும், இவைகளியாவுஞ் சாரதியின் பேருதவியின லுண்டா கத் தக்கனவேயன்றி வேறில்லை. ஆதலால் நான் விஸ்திரித்துச் சொல்லவேண்வேதில்லை. நாமிப்போது செல்லுகின்ற போர்முகத் தில் தேர்செலுத்தும் உன்றிறமையை நான் கண்டுகொண்டால், அளவுபடாத என்சம்பத்துகள்யாவும் உனக்கே சொந்தமென்று ஐயமில்லமற் கைமேற்கொண்டு இவ்வையகம் வாழ்த்த மகிழ்வுற்றுய் யலாம். ஓ வாசனைதாங்கிய கருங்குழ லோங்கிய பேடி! என்னை நீ வேராகினைபாதே. உன்மனம்போல்நடந்து கொள்வேன். நமது விராடபுரத்து வடதிசையில்வந்து வளைந்திருக்கின்ற சத்துருக்களோ

டெதிர்த்து, சண்டைவிளைத்துச் செயித்து, மாட்டுமந்தையை மடக்கிவருவோம். சிக்கிரந்தேர்கொண்டுவா போ” என்று கட்டளை யிட்டான்.

உத்தரகுமாரன் யுத்தகோலங்கொண்டு ரதமேறிச்சேன்று

உத்தர திசையடைதல்

இவ்வாறு உத்தரனுரைத்ததைக்கேட்ட பிரகர்நோயானவ ளவ னைப்பார்த்து, “ஓ இளங்கேசரியே! நான் பலவகைச் சாதுரியமுள்ள இச்சாரதித் தொழிற்கு வல்லமையற்றவ ளாயினும், இராஜலக்ஷண மமைந்த உமது கருணைக்கண்ணின் கடாட்ச வீட்சண்ணியத்தினு லும், மேன்மைதங்கிய விராடபூபதியின் சத்திய நெறியினாலும் பொன்னாட்டினர் புகழ் இந்நாட்டினர் மகிழ் என்னுற் கூடியமட்டுந் தேர்விடுகிறேன். நீர் யாதொன்றுக்கும் மயங்காமல் யுத்தகோலங் கொள்ளும்” என்று பேடிசூறிய தீரமொழியை உத்தரகுமாரன் யோசித்து சிதானித்து, தேர்விடுந்திறம் இவளிடத்திலில்லாவிடில் நமதுபணிமாது இத்தனை துணிவாகப் பகர்வாளா? ஏதோ கொஞ்சம் பசையிருக்கிறது. இனி நமக்குப்பயமில்லை” என்று மனங்களி கூர்ந்து, யுத்தகோலச் சாலையில் நுழைந்து, குத்தினிச்சல்லட்ந் தொடுத்து, தட்டிவரிந்து, அரைப்பட்டிகைகட்டி, வச்சிரக் கவசம்-உருக்குக்கவசம்-இருப்புக்கவசம் இவைகளைத்தரித்து, பாஜிபந்துங் கடக கங்கணமுமணிந்து, வாகுவலையம்புனைந்து, அங்கைமூடி - புறங் கைமூடி - விரற்சாடு-காச்சாடு-முன்கைப்பூண்-பின்கைப்பூண்-முழங் கைத் தோற்கட்டு-இருப்புச்சீரா-மார்புறை இவைகளைப்பூண்டு, குண்டலம் பரித்து, திரிபுண்டரத்தரித்து, செந்தூரத் திலகமிட்டு, முத் தாரம் - இரத்தினாரம் - மோகனாரம் - முதலியன அணிந்து, மாணிக்கப்பதக்கம்-வயிரப்பதக்கம்-தும்பிப்பதக்கம்-துத்திப்பதக்கம்-சரப்பணி கண்டசரம் - உத்தரசஞ்சம் - மோகனமாலை முதலிய ஆபரணங்களும், தொடுத்தமாலை - கோத்தமாலை - தும்பைமாலை - வெட்சிமாலை முதலிய மலர்மாலைகளுந்தரித்து சாந்து சவ்வாது பூசி, நவமணிபதித்த ஜோதிமா மகுடஞ் சிரசின்மேலேதாங்கி, வீர பட்டங்கட்டி, வானும்வேலு மருங்கிற்சேர்த்து, உச்சிதமான பச்சை வில்லேந்தி, அம்புரத்தூணி அழகுடனிறுக்கி, காலில் வீரகண்டா மணி தொடுத்து, போர்லங்கிர்தம்யாவும் புகழ்பெறக்கொண்டு யுத்த சன்னத்தனாகத் தோன்றித் தலைவாசலிற்சென்று நின்றான்.

இத்தன்மையான யுத்தகோலங்கொண்ட உத்தரகுமாரனைப் பெற்றதாயாகிய சுதக்ஷணையானவள் கண்ணார்க்கண்டு, கருத்துள் மகிழ்ந்து, ஒன்றுத்தோன்றாமல் உள்ளங்குளிர்த்து, திருஷ்டிபடப் போகின்றதென்று சித்திக்கும் வேளையில் மைத்தனோடிவந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து வணங்கினாள். சேயானவன் தொழுத காட்சியைத் தாயானவள் பார்த்து, ஆசையாகத் தழுவி முத்தமிட்டு, அன்பினாலுருகி, ஆர்த்தம்பெருகி, “அடா என் கண்மணியே! நீ தேர்மேற்சிறந்து, போர்முனைபுகுந்து, தீரசத்தியி னருளால் வீர வேந்தரைவென்று, வெற்றிமேற்கொண்டு, பசுக்களுடன் மீண்டு பட்டினம் வரக்கடவாய்” என்று வாழ்த்தினாள். இதற்குள்ளே பேடியானவள் நேர்பாய்த்து, குதிரைப்பந்தியை யாராய்த்து, சுழி-சுத்தம்-ஜாதி-குணம்-தேசம்-வாசம்-இராப்பிறவி-பகற்பிறவி-மானம்-வயிரம் - தீரம் - திடம் - ரோஷம்-வேதம் முதலியவற்றிற் சிறந்த சுபகரமுள்ள குதிரைகளை நாடிப்பிடித்து, ரதத்திற்பூட்டி, அம்பு முதலிய ஆயுதவகைகளும்வைத்து, சுற்றிலும் பத்திபத்தியாக வெற்றிக்கொடிநாட்டி, ஆசாரவாசலிற் கொண்டுவந்து அத் தேரை நிறுத்தினாள். அந்தத் தருணத்தில் உத்தரன் தங்கையாகிய உத்தரை குமாரத்தி தன் தமையனுக்கு முத்து இரத்தினமுதலிய நவமணிகளாலமைத்த ஆலத்திசுற்றி, வெண்ணீறளித்து, விநோதமங்கள வாழ்த்தவினாற் போற்றி, அருமையான என் அண்ணாவே! தேவரீர் யுத்தமுகத்திற்சென்று, சத்துருக்களைவென்று, அவர்கள் சிரத்திற் கட்டிய சித்திரவஸ்திர விருதுத்துணிகள் எல்லாவற்றையுங் கொண்டு வந்து எனக்குக் கொடும். நான் விளையாடும் பொம்மைகட்டுக் கட்ட வேண்டும்” என்றாள்.

இளையவள் வார்த்தையைக் கேட்ட இராஜகுமாரன் வளையாத தலையை வளைத்து, ‘அக்காடு வெட்டிப் பருத்தி விதைக்குத் தருணத்தல் அப்பா எனக்கொரு துப்பட்டி தாரும்’ என்னும் பழமொழியை ஒத்திருக்கின்றதே நமது தங்கை மொழியென்று, மாறுத்தராஞ் சொல்லமாட்டாமல் நகைத்துக்கொண்டிருந்தான். அவனுக் கருகிலிருந்த பேடியானவள் “ஆ! ஆ! ஆ! அம்மா! அவ்வாறே கொண்டு வருவதற்குத்தடைபென்ன? சாமர்த்தியமுள்ள உன் தமையனுக்கு இது ஒரு பெரிதோ! அவரவர்களுடைய நிலைத்தலைப்பெற்ற நீண்மூடியை யெல்லாம் நேர்பட்டவரையி லுருட்டப் போகும்போது, அவரவர் தலைத்துணிகளைக் கொண்டு

ஜெயம்பெற்று வருவதும் அரிதோ? ஸீசந்தேகப்பட வேண்டாம்” என்று உறுதியாகச் சொல்லி உத்தரனை நோக்கி, “சருனங்க ளெல்லாஞ் சரியாயிருக்கின்றன. இதுவே நல்ல வேளையா யிருப் பதால், இரதத்தின்மீ தேறும்” என்றாள். அவன் அப்டியே யாகட்டும்” என்று, அன்னை முதலிய பெரியோர் யாவரையும் வணங்கி விடைபெற்று, பொன்மலைபோன்ற தேரிற் பொருந்திப் போர்ச் சிங்கம்போற் பூரித்திருந்தான்.

அப்பொழுது சுதக்ஷணையர்னவள் தன் புத்திரனது முன் னழகையும் பின்னழகையும் பார்த்து, பொங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு, ஒரு பக்ஷத்திற் பூரிப்பும் மற்றொரு பக்ஷத்தில் அறியாச் சிறுவன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிறானே யென்கிற ஏக்கமும் கொண்டவளாகி நின்றாள். அவ்வேளையில் அரண்மனைப் பெண்கள் யாவரும் கற்பூரதிப நோஞ்சன மெடுத்து, தங்கள் தங்கள் இஷ்டதெய்வங் களைப் பிரார்த்தித்து, பேடியை வாழ்த்தி, “எங்கள் பிள்ளை பத்தி ரம்: பத்திரம்:” என்று சொல்லி நின்றார்கள். பேடியும் அவர்களைப் பார்த்து, நாங்கள் போய்வருகிறோ மென்று சொல்லி விடை பெற்றுக்கொண்டு, குதிரைகளின் கவினக்கயிற்றை இடக்கையாற் பிடித்துக் குறடாவை வலக்கரத்தில் தாங்கித் தேரின்மீது ஒருகால் ஊன்று முன்னமே, புரவிகள் கதி - கவனம் - தாவல் என்று சொல்லப்பட்ட வேகத்தை யுடையனவாய்ப் பூம் கிடுகிடுடன் றதிரவும், தும்புகள் மேலெழுந்து ஆகாயத்தைக் கொள்ளவும், அதி வேகமாகச் சென்றன. அந்த விராடபுரத்திலுள்ள பிரம-க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திராதிகளில் ஆண்களும் பெண்களும் அணியணியாக நின்று, “எங்கள் இளவரசாகிய உத்தர குமாரருக்கு மங்கள் முண்டாகுக” என்று மனதார வாழ்த்தி, தங்கள் தங்கள் வழிபடு கடவுளைத் தொழுது துதித்தார்கள். இப்படியிருக்க, கண்முடிக்க கண்திறப்பதற்கு முன்னமே வானுற நிமிர்ந்து வளைந்த மதில் குழந்த இராஜ வீதியையும் மற்றுமுள்ள பற்பல வீதிகளையுந் தாண்டி, ஒற்றைச்சக்கரமும் சப்தமா வென்னுங் குதிரையு முடையதேர்மேற் பிரகாசிக்குஞ் செங்கதிர்போற் சங்கிராம ஜய உத்தண்டதீரனாகிய உத்தர குமாரன் உத்தர திசைக்கு வந்துவிட்டான்.

**குருசேனையைக் கண்டஞ்சிய உத்தர குமாரனுக்கும்
பிரகந்நனைக்கும் வாது**

இந்தப்பிரகாரம் வடதிசையை நோக்கி, அதிவேகமாக வருகின்ற இரதத்தில் இளஞ்சங்கம் போன்ற அய்வுத்தர குமாரன் ஸ்ரீராமனைப்போ விருந்துகொண்டு அக்குட்பர திசையை நோக்கிக் குறிக்குங்காலையில், வானமெங்கு இடமறச் செறிந்து நிறைந்த நகரத்திரங்கள் போலும் - அளவிடுதற்கரிய கடற்கரையின்க னுள்ள மணல்போலும் திரண்டு பரவிய துரியோதனன் சேனைகள் தன் கண்களுக் கெட்டியதூரம் வெகுவாய் விரிந்து நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு, “ஆ! ஹா! ஹா! அடி பேடி! பொறு: பொறு: பொறு! அவசரப்படாதே. நீ விடுத் தேர் விறுவிடுவென் றோடுகிறது. ஐயோ! என் தலை கிறுகிறென்று சுற்றுக்கிறது. பூமி நெடுநெடுன்று நெடுகிறது. என் குலையோ நடுங்குகிறது. குடல் குழம்புகிறது. எதிரினிற்குஞ் சேனைகளைப் பார்த்தாற் கர்ப்பங் கலங்குகிறது. அடி பாவி: தேரைச் சுற்றே நிறுத்தடி. நமக் கெதிராகிய படைகளைக் கண்ணாற்பாரடி! யானையெத்தனை கோடியோ? குதிரையெத்தனை யெத்தனைகோடியோ சேனையெத்தனை யெத்தனைகோடியோ? தேர்க ளெத்தனை யெத்தனைலக்ஷமோ? நாம் எப்படி கணக்கிடப்போகி றோம்? என்னசெய்வோம்? ஐயையோ!! ஆபேடி! நீயாகிலும் பார்த்துச் சொல்லடி” என்றேங்கி, உள்ளங்கலங்கி, கைகால்கள் நடுங்கி, கண்களிருண்டு, உடல்பதைத்து, உயிர் துடித்து நாவறண்டு, முடிசோர்ந்து, பிணம்போல் தேர்மேற் சாய்ந்துபொனான். இவ்வாறு பிதற்றி முருகக்கடவுளாகிய செவ்வேள்விட்ட வேலாயுதத்தாற் கிழிபட்டுவீழ்ந்த கிரவுஞ்ச கிரியைப் போற்சுறிதும் போர்முனைபுகு தற்குச் சக்தியில்லாதவனாய்த் தேர்மேற்சாய்ந்த உத்தரகுமாரனைப் பேடிபார்த்து, தன்னிருகையாலுமனைத்தெடுத்து நிறுத்தி, வேர்வை துடைத்து, சோபத்திரத் தாகமளித்து, ஆளைத்தேற்றி, அவன் முகத்தைநோக்கி, ‘ஏனப்பா இப்படியானாய்’ என்று அறிவாலுயர்ந்த பேடி “ஓ வானும்வேலுங்கொண்ட விராடன் மைந்தனை! நீ எதிர் நிற்கும் படையைப்பார்த்துப் பயந்தாயோ? ஏன் கலங்கிவீழ்ந்தாய்? இறுமாந்தெதிர்த்த பகைவரை யெங்கு மில்லாமல் அழித்து விடுவதொன்று, அல்லது நாமாவது யுத்தகளத்தில் மாள்வதொன்று. இதுவேசுத்த வீரருடையதுணிவு. வேறேயோசிக்கத்தக்க தொன் துமில்லை. இதை விட யாதேனு முண்டாயிருக்குமானால் அதை

எனக்குச்சொல்லு. முற்றிலும்வளைத்த சத்துருக்களை வெற்றி பெற்று வருகிறேனென்று நீ உன் அன்னைமுதலிய யாவரிடத்திலும் உரைத்துவிட்டு, இப்போது உத்தரநிரைசையைநாடி இன்னுஞ் சற்று நேர மாகவில்லையே: இதற்குள் மறந்துபோனாயோ? எல்லது கைப் பிடித்த வில்லைவளைத்துக் கடுங்களைதொடுத்துப் போர்செய்து அணுவத்தனையினும் காயம்பட்டு திரும்புவாயானால் அப்பொழுது சிலர் உன்னைக்கஞ்சித்துச் சூரத்துவ முள்ளவனென்றேனு மதிப்பார்கள். இல்லாவிடில் அதிக இலேசாக எண்ணுவார்கள். சற்றுநேரத்திற்குமுன் நீ விட்டிற்பேசி வந்த வீரவசனங்களை முற்றிலுமறந்து, இப்பொழுது முதுகிட்டோடும் இழிவையோகிககு மிடத்திற்குறைந்த பெண்டுகள் கூடக் குலுக்கென்று நகைப்பார்களை; இப்படிப்பட்ட உடம்பும் எடுக்கலாமா? உன்னை யார்தான் பூசித்துப் புகழ்வார்கள்? ஐயோ! அடாதம்பி! நீ புறப்படும்போது புலிபோர் கெற்சித்து, இத்தாபார், சத்துருக்களையெல்லாம் அதஞ் செய்துநமது மாடுகளை மடக்கிக்கொண்டு வருகிறேன் என்றுவாய் பதட்டமாய் உளறினாயே அப்படி மகாவீரம்பேசி வெளிப் பட்ட நீ எதிராளிக ளிருக்குமிடத்தை மிதிக்கு முன்னமே உயிரு னைந்து, உடல்நடுங்கி, திடனழிந்து, திகைத்து விட்டாயே: உல்க மென்னசொல்லும்? படையைப்பார்த்துப் பதறிக்கதறி ஓடினா னென்னும் பழிப்பிற்கிடமாமே இத்தன்மையாகிய நிந்தை நேரிட்ட பின்பு உயிரிருந்தென்னலாபம்? மானங்கெட்டும் பிராணனைவைப் பது மரியாதையோ? நீயே யோசித்துபார். பயப்படாதே தைரிய மாய் ரதத்தின்மீது உட்கார்ந்து அலைகடற் கொப்பாகிய பெருபடை களை வென்றுவருவோம்.

அப்பா! இன்னொன்று சொல்லுகிறேன்கேள். கருங்கற்சூ ணானது சுமக்கமாட்டாத பெரும் பளுவைத் தாங்கியபொழுதும் பிளந்து முறிந்துபோவதுமன்றி, தளர்ந்து வளர்ந்து தலைசாய மாட்டாது. அதுபோல் அளவிடப்படாத யானைசேனையுத் தாலுங் கூடியமட்டுஞ் சண்டைசெய்து, தளர்ந்தவிடத்து அந்தப் போர்க்களத்திலேயே உயிரை யொழித்து விட்டேவண்டும். மெலி ந்துவெருண்டு புறங்கொடுத்தோடுவது வேந்தர்க்குத் தகுதியல்ல. இப்படியாக விளம்பியிருக்குஞ் சாஸ்திரத்தை நீ விசாரித்ததில் லையோ? இப்பொழுது தானென்ன? ஒன்றுமுழுக்கிப்போகவில்லை. போர்முகநிலையுங் கார் முக முறையுங் கடுங்களைத் தொகையுங் கற்

நிருக்கின்ற நீ, பெரியமலையைக் குறியாகக்கொண்டடிப்பதுபோல் பெருங்கும்பாகிய சேனைகளின்பேரில் மொத்தமாகப்பாணந்துற்றி விட்டால், கும்பலிற் கோவிர்தம் போடுவதுபோல் அம்புகள் போய் விழுந்து, இன்னூரினியரென்று பாராமல் யாவரையுங்கொல்லும், உனக்குத்தகுந்தபடி யானுந்தரைச் செலுத்துவன். அப்போதுனக்கு மேலான சீர்த்திவிளையும். வைத்த குறிதப்பாமல் மாட்டு கிறான் விராடராஜன்மைத்தனென்று, கடல்சூழ்ந்த உலகக் காவல ரும்-படைகளும்-உனக்கெதிர்வாராமல் ஒருநடிக்வொழிவார்கள். அப் பனை! நாம்ப்படியாக அடித்து, வேந்தர்யாவரையு முடித்து, அமர்கைக்கொண்ட பக்ககூட்டங்களைப் பிடித்து, ஜெயபேரிகை யடித்து, விராடபுரம்போய்ச் சேருவோமாகில், சந்திரவமிசத்தர சரணவரும் பந்துவர்க்கத்தாரெல்லோரும் உன்னைப்புகழ்வார்கள். நெடுநாளைக்கு உன்கீர்த்தநிலைபெற்றிருக்கும். அவ்வாறின்னிப் புறங் காட்டியோடுவாயானால், உலகுள்ளவளவுத் தீராதவசையடைவாய். வந்தபகைவரைவென்று திரும்புவோ மானால், வையகமெல்லாங் கைகுவித்துப் போற்றுவதுமன்றி, உன் தந்தையுஞ் சிந்தைமகிழ்ந்து அளவில்லா ஆனந்தத்தை யடைவார். ஒருவேளை நமதெண்ண முன் னுக்குவாராமல் நாமிறந்துபோனால், உடனே புகழுடம்புபெற்று, வீரசொர்க்கமுற்று, கற்பகத்தருவினீழலில் வீற்றிருந்து வாழலாம். இரண்டு விதத்திலும் இன்பநமக்குண்டாம்.

“ஓ இளங்கன்றே! பேடியாயிருப்பவரைப்பேடியென்று பேசுவது பெருமைமன்று! பெரும்போர்புரிவேனென்று வந்து, பேச்சுத் தடுமாறிச்சொர்ந்து, படையைக்கண்பெயந்து, ஓடவழிபார்க்கும் ஒருவனையே பேடியென்று உயர்த்தோர்ருரைப்பார்கள். ‘சொற் சொர்வுபடேல்; சோம்பித்திரியேல்’ என்னும்வாக்கியங்களை விற்போருடைய வேந்தர் மறவார்கள். கலகத்திற்சென்று, கல்நாட்டின்று, உயிரழுத்த வீரர்களினது கதையின்திறம் உணர்ந்திலையோ? என்று பற்பல வகையினாலும் உத்தரகுமாரனைத்தேற்றி, கலவரத் தைமாற்றி, கட்டுரையாகிய வீரதர்மங்களாற் கரைத்தாள் பேடியானவள். இப்படிக்கெல்லா மெடுத்துக்காட்டியும் பேடியின் கருத்திற் கிணங்காமல், தேரோடும் வீதியிற் சேருகெஞ் சிறப்பினையுடைய மச்சநாடன் மைந்தனாகிய உத்தரகுமாரன் விற்பிடிக்கவெருண்டு, கண்ணீருகுத்து, கடைவாய்குழைத்து, புருவநெரித்து, நெற்றிவியர்த்துப்பொருமி. “அடிபேடி சற்றே உற்றுப்பாரடி! ஆ!

குடிவேடி! உனக்குக்கண்ணில்லையோ? அவர்கள் சேனைக் கெண்ணில்
லையோ? இப்படைப்போ டெதிர்ப்பதாடி? அப்படியே திருப்பிப்
போவது போடி. அப்பப்பா! என் கர்ப்பங் கலங்குகிறதே! குடைக
ளும்-தாற்படைகளும்-கருங்கடல்போற்றலங்குகிறதே. பூமிமுழு
துஞ் சேனைக்காடாகப் பொங்குகிறதென்றதே! ஐயோ! சித்தம்
பிரமிக்கிறதே. இந்தக்கும்பலில் நானொருவனுஞ் சென்று மீண்டு
வருவேனென்பது விரைதப்பெச்சே! பெற்றதந்தைக்கும் ஏச்சே!
என்மதியுங்கெட்டுப்போச்சே! ஏதேது? இவர்க்கரிய மில்லை.

அடிபேடி! நான்சண்டைக்குபோனால் தப்பாமற்சாவேன்.
இதற்குச் சந்தேகமில்லை. ஆதலால்-சற்றே தயவுசெய்து என்கதி
யை இன்னதென்றாயிடி! எந்தந்தைதாய்க்கு நான் கடைக்குட்
டிப் பிள்ளையடி! இனிப்பெறப்போகின்றோமா வளர்க்கப்போகின்
றோமா வென்று என்னைமிகச்செல்வமாக வளர்த்தார்களே: நானும்
என் போலியாகிய அறுவர்களைநிசேந்து உண்டைவிற் கையிற்
பிடுத்து விளையாடித் திரிந்துகொண்டிருந்தேனே: என்னைச்சண்டை
முகத்திற் கொண்டோகாதையடி! புத்தஞ்செய்யும் பருவம் எனக்
கின்னுமில்லையடி! நான் அறிபாத பிள்ளையடி! எனக்கெனிர்தச்
சள்ளையடி! ஆ! ஹா! இஃதென்ன அநியாயம்? கொடையாளியாகிய
கர்ணன் - பிஷ்மர் - துரோணசாரியர் - கிருபாச்சாரியர் - அசுவத்
தாமர் - மற்றுமுள்ளவீரர் பலருஞ்சிர்ந்து முனைந்த இந்தப்போர்
முகத்தில், நான் புதுந்து போராட அறிவேனோ? போடிபோ! அடி
பேடி! ஒருவேளை தெய்வச்செய லுள்ளபடி யாகிறதென்றமனோ
திடங்கொண்டு சண்டை செய்வோமென் றெண்ணினாலும், தேர்கள்
கோடி; யானைகளதற்கிடடி; குதிரைகள் வெகுலோடி; பதாதியர்
கோடாகோடி- இவையன்றியும் பட்டவர்த்தனரென்ன? மகுடவர்த்
தனரென்ன? அதிரதரென்ன? சமரதரென்ன? மகாரதரென்ன?
அர்த்தரதரென்ன? இவர்களை பெல்லாம் படைத்துணையாகக்
கொண்டுவந்து நமது பசுமந்தைகளைக்கவந்த வணங்காமுடியோனுக்
கெதிரில், வணங்குமுடிபெற்ற பேடியாகிய உன்னைஉதவியாக நம்பிப்
போய்ச் சண்டைதொடங்கலாமோ? அடிபேடி! காலபலமும்- தன்
பலமும் - மாற்றான்பலமும் - துணைப்பலமும் - ஆகிய இவைகளை
ஆராய்ந்துணராத அரசனது முயற்சிகளைத்தும் பயன்படா
வென்று பெரியோர் சொல்வார்கள். நானோ மெத்தவுஞ் சிறியவன்.
அதிலுஞ் சொற்பபலமுள்ளவன். இத்தன்மையானுகிய வென்னை,

அதிரதரிற் சிறந்து பின்பலம் விரும்பாமற் போர்முகத்தற் புதுந்து
மதயானைகளைப் பிளந்து புஜபலபராக்ரம விசரமம்பெறும் போர்வி
ஜய சிங்கம்போன்ற அருச்சுன மகாராஜனென் றென்னைமதித் திருக்
கின்றனையோ? ஐயோ! பேதையே! விஜயன்புரியும் போர்க்களத்தில்
எழுந்து பறந்துபோகாவின்ற பரம அணுவுக்கு நான் ஈடாவேனோ?
அடிபாவி! ஏனடிவம்பு செய்கிறாய்?

“அடிபேடி! யாரெப்படி யானாலும், விளைந்தபோர் எப்படி
போனாலும், உனக்கென்ன நயநஷ்டங்கள்? என்னைத்தானே சாருட்.
நீயேன் வினைதுள்ளி விழுகிறாய்? ராஜஸ்தீர்களுக்கு ஆடல்பாடல்
கற்பித்துப் பத்துநாளேக்கிருந்து வயிறுவளர்த்துப் போகின்ற உனக்
கேன் இத்தனைவீம்பு? பிள்ளையருமை யறியாத பெருமூடிபோடி!
இப்பொழுதுதான் புதிதாக வில்வித்தையிற் கைப்பழகிவருகிற நான்
நெடுநாளாகக்கற்ற வில்லாளருக் கெதிர்போய் வில்வளைப்பேனானால்,
மானங்கெட்டு ஈனம்பட்டு மாள்வேனென்பதற்குச் சத்தேகமென்ன?
ஐயையோ!! உன்னால் என்னாவி ஒழியவந்திருக்கிறதே” என்று கண்
சிவந்து, கடுங்கோபங்கொண்டு, “ஓ பிரகந்தனையென்னும் அவியே!
எங்கள் பசுமந்தைகளை யெல்லாம் பகைவர் கொண்டுபோனாலும்,
மச்சநாடுமுழுவதும் நாங்கள் இழந்தாலும், குடி-படை-அமைச்சு-
நிதி-நிகேஷம்-இவைகள் குறைந்தொழிந்தாலும், முடிமுதற் செங்
கோல்முறை யழிந்தாலும், இதனால் வரும்பெரும்பழி யெனக்கடுத்
தாலும், எங்களைத் தெய்வம் நடுத்தெருவில் விடுத்தாலும், உனக்
கொன்று மில்லையல்லவா? என்னைத்தடுத்தாரைக்கவேண்டிய அவசி
யம் உனக்கென்ன? நானிப்போது சொல்லுகின்ற சொற்படிவாயை
முடிக்கொண்டு, என்பேச்சுக் கெதிர்பேச்சு பேசாமல், அப்படி யிப்
படி போகாமல், ஊரைப்பார்க்கத் தேரைத்திருப்பு. அடிமகராசி!
உனக்குக்கோடி புண்ணியமுண்டு. தயைசெய்து எந்தாய் முகத்
தில் விழிக்கும்படி பண்ணு. உனக்குவேண்டியவையெல்லாம் தருகி
றேன். நான்சொன்னசொல் மாறேன். சண்டைசெய்யப் போகிறே
னென்று என்னுயிருள்ள வரையிலும் இனிப்பதறிகூறேன்” என்று
கூகுவெனக் கதறிப் பேசிய சிறுவன்மொழியைக் காண்டபதரன்
கேட்டு, “அத்தோ! ஏது? இனிக்காரியமில்லை. இவன் கருத்தைப்
பார்க்குமிடத்துத் தேரைவிட்டுக் குதித்துப் புறமிட்டோடுவான்
போலும் இருக்கிறது” என்றெண்ணி, மறுபடியும் மனவெறுப்பில்லா
மல் மன்னவன் மகனை மகிழ்ந்து நோக்கி இதனைச்சொல்லுகிறான்,

அப்பா கூத்திரிய குலாதிபனே! இப்பொழுது நிரைநிரையாக வந்தடர்ந்த பெருஞ்சேனைகளை மொருகணையால் மாளப்பண்ணி, திரிலோகத்திலும் ஏகச்சக்ராதி பத்தியமும் ஆக்கினுச்சக்கரமுஞ் செல்லும்படிசெய்து, உன்சிந்தைமகிழ நிமிஷத்தில் திரும்பிவந்து விடுவோம். நீயாதொன்றுக்கும் பயப்படாதே. உன்னை நம்பிவந்த வென்னை திடமாகும்பு. இந்தப்பகைவருடைய வாளாயுதம்-வேலாயுதம்-பாலாயுதம்-குந்தாயுதம்-சக்ராயுதம்-தோமராயுதம்-முதலிய ஆயுதங்களெல்லாம் நெல்லிற்பதார்போல் நெருப்பெழப் புடைத்துச் சேனை யானைகளைத் துடைத்துச் செயம்படைத்து மேன்மைபாகத் திரும்புவதைவிட்டு, இதுவரையிலு முண்டாயிருந்த கீர்த்தியைப் போக்கி, விராடராஜன்பெற்ற பிரதாபத்தையும் பாழாக்கி, எதிரிக ளுக்கஞ்சி யோடினானென்னும் ஏளனமுண்டாக்கி, என்புகழையு மண்ணுக்கிப்போடநினைப்பது கூத்திரிய புத்திரனுக்குத்தகுதியோ? உன் தாயாகிய சுதக்ஷணாதேவியும் உனக்கிளையாளாகிய உத்தரையும் உன் பந்து மித்திரவர்க்கங்களும் உன்னிடம்வந்து வணங்கும் பணிப்பெண்களும் பட்டினத்து ஜனங்களும் 'நம திளவரசனாகிய உத்தரகுமாரன் யுத்தத்திற்குப் போயிருக்கின்றான்: சத்துருவை வென்று அவர்கள் கைக்கொண்ட பசுமந்தையைத் திருப்பிவருவான்' என்று மேகத்துளியை விரும்பிய பவிர்போல் வாட்டமுற்று வாய் திறந்து நீவரும்வழியைப் பார்த்திருப்பார்களே: அப்படிப்பட்டவர்க்கு எதிரில் நீயெப்படிபோய் விழிப்பாய்? என்னசொல் இசைப்பாய்? ஐயோ! இந்த அவமானத்தைப் பார்க்கிலும் நான்சொல்வதுகசப்பா? நினைக்க நினைக்க எனக்கு விசனம்விளைக்கிறதே: நான் பேடியான போதிலும் இதுவரைக்குந் தேர்விடுத்த போர்முகத்தில் யார்பிழைத் தார்கள்? கண்டதுண்டம்படக்கொன்று கைகண்டதன்றி, சண்டைக் குப் பயந்தோடிய சங்கதியைப் பார்த்துமறியேன்; கதைகளிற் கேட்டுமறியேன். என்னுற் பிசகுவந்ததுமில்லை. என்னைநம்பிய பேருக் கிடர் தந்ததுமில்லை. இப்போதுமென்ன? இதழ்விரிந்த-மலர் செறிந்த- மணமுறைந்த - விரிநிறைந்த - தொடையணிந்த - படை திணிந்த-பலவான்கள் அடங்கலும் விறுவிநென்று தலைசுழன்று தந் நிலை தெரியாமல் தயங்கும்படி, இரதஞ்செலுத்துகின்ற என் கைச் சாதுரியத்தினுற் செல்வமிகுந்த உங்கள் பசுமந்தையைத் திருப்பிக் கொள்ளுவோம். திடதையிய தீரசிந்தை சிதையாமல்வா? நான் விடப்போகின்ற தேர்ச்சாகசத்தைப்பார்,

அப்பா அரசிளங்காணையே! ஒருவேளை உனக்குச் சத்தாருக்க ன்றாற் குற்றநேரிடுமானால், உடனே உன்னுடிருக் கென்னுபிரைத் துணையாகக் கொடுக்கிறேன். நீ என்னை நம்பித்தேறி லுட்காரு. எத் தனையோ கோடாகோடி சேனைகளென் றிதயங்கலங்காதே. இன்னு மெழுகடல்போற் படையெழுத் தெதிர்த்தாலும், பெரும்பொறைக் கடல்போற்பெயர்ந்து வந்தாலும், வரட்டுமென்று உறுதியாய் மனத் துணிவு பெறுவாயானால், தேவர்கள் மதித்துத் துதித்துச்செய்யும் ஆசீர்வசனமும், தீர்லட்சுமியின்கருணாகடாட்சமும், பூதலத்தேதார் காதலித்துப்புகழும் புகழ்ச்சியும் உனக்குண்டா மென்பதற்கு யாதொரு ஐயமுமில்லை. நீ மாத்திரங் குருகுல நாயகன் போரைக் குறித்து வில்வளைத்துக் குணத்தொனியெழுப்பு. அத்தொனியெழு முன்னமே நான் பெருங்காற்றிற் பறக்கு முருங்கைச்சரகுபோ லடி த்து, மாட்டுமந்தையைக் கைப்பிடித்து, கூணப்பொழுதில் உன்னை மச்சதேசத்திற் கொண்டுபோய்விட்டு மறுவேலை பார்க்கிறேன். இன் னாரைக் கொல்லவேண்டும். இவ்வாறு வெல்லவேண்டும். இப்படி செய்பவேண்டும் என்னும்வருத்தம் உனக்கெவ்வளவும் வேண் டாம். நீ யஞ்சாதே. நன்மை தீமைக் குடன்பட்டு என்னுடன்கூடி வா” என்று புத்தியிலுயர்ந்த பேடியானவள் மெத்தவு மனம் வருந் திச் சொன்னாள். இப்படிக்கெல்லாந் தன்னுற் கூடியமட்டும் உத்தர னுடைய மனதைக் கரைத் துரைத்தும், பெண்யானைகள் போன்ற எருமைகள் கடைபுரள விழித்துக் கன்றைநினைத்து வழியப் பொழி கின்ற பாலானது காலில் வீழ்ந்து சென்று மேலாகிய நெற்பயிரிற் பாயும், வளம்பொருந்திய மச்சநாட்டுக் கதிபதியாகிய விராடகுமார னுக்கு அவ்வார்த்தை யத்தனையிலும் அணுவத்தனையேனுஞ் சித் தம் பொருந்தாமல் யுத்தவீரந் திருந்தாமல், மானம்போமென்ன வருந்தாமல், வேறொன்றுந் தோன்றாமல், புறமிட்டோட நானாமல், வகழாபாணம் பூணாமல் போக்கின்பேரிலேயே நோக்கமுள்ளவனாய்ப் பெருமூச்செறிந்து, பேச்சுந் தளர்ந்து, பேடியையேநோக்கிப் பேசத் தொடங்கினான்—

அடி மோசக்காரி! நான் எத்தனை விதத்திற் சொன்னாலும் என் னத்தனையுந் தெரிந்து கொள்ளச் சத்தியுனக்கில்லை. உன்சுயபுத்தியி னுலே துணிவுபெறுவா யென்றாலோ அதுமில்லை. சொற்புத்தியுஞ் சுயபுத்தியுமில்லாத் துஷ்டையைக்கொண்டு சண்டைக்கெப்படி போகலாம்? இவ்விடத்தில் மேகம்போற் கவிந்த துரியோதனனு

டைய சேனைக்கெதிரில் யுத்தஞ்செய்யத் தெரியாத என்னைக்கொண்டு. போய்விட்டு, நீ வெற்றிபெறலாமென் றெண்ணினாயோ? நரிவாலேக் கொண்டு கடலாழம் பார்க்கலாமோ? அதற்கு நான் ஆளல்லவே! என்னைப் பெற்றவனாலும், அவனைப்பெற்ற : என்பாட்டனாலும், தநூர்வேதங்கற்ற சாதுரியனாலும், இந்தப்படை வெல்லும் வல்லமை யெவர்க்குண்டாயிருக்கும்? சொல்லடி பெருமூடி! அடி புத்திகெட்ட பேதையே! உனக்கென்னதெரியும்? நீயென்ன அறிவாய்? மறுமன் னர்க்குண்டாகிய உறுதியும், போர்மேற்செல்லுந் திறமும், காலபல முதலிய காரியா காரியங்களுந் தெரியாத கயவருக் கென்னசொன்னு லுங் கண்டறிய மாட்டார்கள். ஐயோ! ஈதென்னபாவம்? அடியேன் வீணை பழிசுமந்து கொள்ளுகிறாய்? வேண்டாமடிபாவி! நான்சொல் வதை இன்னுங்கேளடி லோபி! படமுடைய பாம்புக்கொடிபடைத்த பார்த்திபனுடன் சத்தியவிரத சாதநெறிபெற்ற சாந்தரும், வெற்றி வேலேந்திய வேந்தரும், குற்றமற்ற தநூர்வேதங்கற்றவரும், முனைந்து சண்டைசெய்யப் போர்முகத்திற் கால்வைக்க மாட்டார்களே! நம னும் எட்டிப்பார்க்க நடுங்கிக் கண்கலங்குவானே! அப்பேர்ப்பட்ட அதிரதர்களுக்குமுன் விற்பிடிக்கவறியாச் சிறுவனாகிய என்னைக் கொண்டுபோய் விட்டுச் சண்டைபோடென்பது உனக்குத் தகு தியோ? அவர்கட் கெதிரில் நானெப்படிபோய் நிற்பேன்? என்ன யுத் தம்பண்ணுவேன்? நல்லது: உன்பேச்சைநம்பி நா நெதிர்த்தபோதி லும், தொலைதூரத்தி லிருந்து பாணம்விசிப்பேன். நான் ஒருகணை விடுக்கு முன்னமே அவர்கள் ஓராயிரங்கணை தொடுப்பார்களே: அவர்களெய்யு மம்பினால் உன்கையும் மெய்யுங்கலங்கி முதற் பவி யாய் நீ விழுவாயே; உன்னைக்காக்கும் வல்லபம் என்றனக்கில் லையே: அப்பால் நான்செய்வ தென்ன? பிற்பாடு எந்தேருஞ் சாரதியுங் குதிரையு மழிந்து, வில்லுந்துணிந்து, நானு மிறந்துபோனால் வெற்றி யெவர்பகூமாகும்? ஐயோ! ஒரு வேளைத் தெய்வச்செயலால் தப்பிப் பிழைத்தாலும், துரிதக்கணை யேவி தூரத்தியடிப்பார்களே. அதனால் துயருழந்து, துன்ப முற்று, தேகமலக்கழிந்து, கால்நடுங்கி, கைநடுங்கி, கண்கலங்கி புண்கள்பட்டு, கருத்தழிந்து, கீழேவிழுந்து, புரண்டெழுந்து, உள் ளங்கால் சிவக்க உரங்கெட்டோடி, மச்சநாட்டிற்போய்ச்சேர்ந்து வாடிவருந்துவது உனக்கிச்சையோ? அதனா லிகழ்ச்சியோ புகழ் ச்சியோ நிதானித்துப்பார். ஐயோ! இதைவிட நாமேறிவந்தாத

முறிபாமல்' வில்லழியாமல், குதிரைசாவாமல், 31 மடிவுறாமல் நானுமடிபடாமல், ஒருகுறைவுமில்லாமல் உயிருடன் திரும்பி வீரங் கெடாதவர்போல் மீண்டு ஊர்புகுவது பெருமையோ சிறுமையோ யோசித்துசொல். அடியென் உயிரழிக்கவந்த பேடி! இனியேனு மென் சொல்லைத் தடுக்காமல் தேரைத்திருப்படி!"-என்று பற்பல விதமாகப்பேசி, மலையருவிபோற் கண்ணிருகுத்து உண்ணிருலாந்து உள்ள முருகி, "கொடியபாவியாகிய இந்தப் பேடிகம்மைப்பிரான, னுடன்விடமாட்டாள். இவள்குடிகேடி" என்றுயோசித்தவனாய் கையிற்பிடித்தவில்லையும் அம்பறாத்தூணியையும்-மற்றக்கணைகளே யுந் தேர்மேற் போட்டுவிட்டு, பின்புறமாய்ப் பூமியிற்பாய்ந்து, விராட புரத்தைநோக்கி விரைவிலகன் றோடினான்.

உத்தரகுமாரன் தேர்விட்டிழிந் தோடக் கண்ட

கௌரவாதியரா லோசித்தல்.

கேட்டரோ ஜனமேஜயமகாராஜனே: போர்முனையிற் ற் சென்று வெல்லப் பூரணவாண்மை பெறாத விராடகுமாரன் தே விட்டிழிந்தோடுவதைக் கருணைக்கடற் கொருமுதலாகிய அருச் சுனன்கண்டு, பச்சாத்தாப்பப்பட்டு, குதிரைக் கடிவாளத்தைத்தேர்க் காலிற் கோத்து விட்டு, நிலத்திற்குதித்து இளைத்தோடுகின்ற உத் தரகுமாரனைப் பின்னொடர்ந்தான். திரண்ட கற்றாணையொத்த புஜபலஜெயசிங்க விஜயனானவன் உத்தர குமாரனுக்குப் பின்னொடி யபோது, நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த துரியோதன னுடைய படைமன்னர் பார்த்துச் சங்கதிதெரியாதவர்களாய் ஒவென்று சமுத்திரம்போ விரைந்து, தங்களிற்றாங்களை பொங்கிகிழிந்து, கைகொட்டிக்கலீரென்று நகைத்தார்கள். அந்தவேளையிற்சிவந்த கண்களையுடைய பிஷ்மரும்-மற்றப்பெரியோர்களும்-நமதுவிவேகத் தால் நிதானித்து, நமக்கெதிராகவந்த தேரைவிட்டோடுஞ் சிறு வனைத்தொடர்ந்து செல்லுஞ் சாரதியையோசிக்குமிடத்தில், விசா லமாக நீண்டவிழியும்-எறுநெற்றியும்-ஆஜானுபாகுவாகிய துணைக் கரமும் வஜ்ஜிரமலைபோன்ற மார்பும்-பச்சைவர்ணத்தாமரைமலரை யொத்த முகமும்-பருத்தவிடையும்-கனத்ததொடையும்-சிவந்த பதமும்-சிரித்த நகையுமுள்ள சிலைவிஜயனைப்போற் றோன்றுகிறது. ஆனால் அணிந்திருக்குங்காதோலையினாலும், திணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களினாலும், கலக்கலக்கும் வளையல்களினாலும், சட்டியிருக்கும் புடவையினாலும், பின்புறமுடித்த கொண்டையினாலும், முன்பு

றுமை விழிக் கெண்டையினாலும், பெண்ணுருவாய்க்காண்கிறது. ஆகையால் பெண்ணுருவென்றும், ஆணுருவென்றும், பெண்ணும் ஆணுமல்லாத பேடிபுருவென்றும் எப்படிபேசலாம்? ஈதன்றியும் - முத்துச்சரக்குடைகள் பத்திப் பத்திபாகச் சிறந்த விராடநகரத்திலிருந்து இந்த ஒருதேவோபுறப்பட்டது. அந்தத்தேவிற்பொருந்தினவன் சிறுபிள்ளையாகத் தேவாந்தரன். அவன் கம்முடன் யுத்தஞ்செய்ய வெத்தனித்து விற்பிடித்து வந்தவன்போலு மிருக்கிறது. அவனுக்குத் தேவாந்தரன் ஆனென்றும் பெண்ணென்றும் தெரியாமற் சந்தேகத்திற் கிடமுண்டாகிறது. அவர்களின்னாரென்றும் இன்னகாரணமாகவந்தார்களென்றும் எடுத்துரைப்பார் யாருமில்லை. இந்தச் சூக்ஷிமையெவ்வாறறியலாம்? எப்படியுணரலாம்? அந்தோ! ஈதென்னசூதோ? இனி விளையப்போகிறதென்னவாதோ! என்று மனமுருகி, மறுபடியுத்தெளிந்து, உடனே ஆலோசனைச் சங்கங்கூடி, அவரவர்களும் நாடி ஸ்திரமாய்ச் சொல்லலுற்றார்கள்.

திரிபுரத்த தேசவாசனான சுசன்மா வென்பவன்விராட நகரத்திற்குத்தக்ஷணபாரிச மடைந்து பசுக்கூட்டங்களை யோட்டிய காலையில், விராடராஜன் துடித்து, மலைபோல்திரண்டதனது தேனேயிற்செழுந்து வைரங்கொண்டு, பற்கடித்து விற்பிடித்து நால்வகைத் தானைபுடன் - து எதிரியை யடர்த்து, எவரையும் வென்று, பசுநிறையைக் கைக்கொண்டு, நாம்கேள்விப்பட்டபடி மண்ணுலகத்தோரும் வின்னுலகத்தோருங் கொண்டாடும்படி ஜெயம் பெற்றவனாக வேண்டும். பாண்டிமந்தரைவரும் இப்பதிபிலிருப்பார்களென்பதற்குச்சந்தேகம் வேண்டிவதில்லை. மச்சராஜன் தக்ஷண திசையிற் சண்டைக்குப்போகும்போது உத்தரகுமாரனென்னும் இளங்காளையைவிட்டு, மற்றப்பிள்ளைகளுடனுடன் புறப்பட்டு, அக்ஞாதவாசஞ்செய்வதற்கு மாறுவேஷத்துடன் அமர்த்திருந்த தருமராஜன் - பீமன் - நகுலன் - சகாதேவன் - இவர் களுல்வருந் தன்னுடன்வரச் சென்றவனாகவேண்டும். ஊர்வசி சாபத்தினுலடைந்த பேடியுருவத்துடன் வெளிப்புறப்பட வெட்கப்பட்டு இராஜகன்னிகைக்கு நாட்டியம் பழக்கவரும் நபஞ்சகனாகவேண்டும். நாமெல்லோரு மிங்குதிரண்டு - சமுத்திரம்போற் புரண்டு - மச்சநாட்டின் வடதிசையடைந்து - வீட்டைநாட்டைவேக் ககொளுத்தி - மாட்டைக்கூட்டி மடக்கியவன்மையைத் தூதர்களோடித்துயருடன்சொல்ல, வியவேளைப்போல் வீட்டிலிருந்துகேட்ட

உத்தரகுமாரன் வியசன மடைந்து, கண்ணிவப்பேரி, என்றந்தையாருந்தமையன் ஆருமில்லாச்சமயம்பார்த்துவந்தார்களே! எனக் கொரு சாரதியுமில்லையே! என்றதயங்கிச்சார்வடைந்தவனாக வேண்டும். இக்காரியங்களைக் கேள்விப்பட்ட அருச்சுனராஜன் எக்களிப்புடனெழுந்து, பபிர்க்கொல்லைக்குத் திருஷ்டி பரிகாரமாகச் செய்து வைத்திருக்கிற புல்லாடவனையொத்த உத்தரகுமாரனுக்குப் போர்க்கோலஞ்செய்து, தானே சாரத்தியம்பண்ணச் சமைந்தவனாகவேண்டும். அந்தப்பேடி பேசிய சாதூரியவசனசமர்த்தினாலும்-அச்சொல்லில் உறுதியுக்க முடைமைபினாலும்-தான் மிறுவனாயிருக்கின்ற தன்மைபினாலும் பின்முனெண்ணிப் பாராமல், எதிரியையுந் தன்னையு மெண்ணாமல், மானாபிமானத்தை மதியாமல், இளங்கன்று பயமறியாது, என்பதுபோல் தேர்மேலேறிப் போர்மேல் வந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இதுவே நிச்சயம். இதற்குவேறாக நினைக்கவேண்டியதில்லை.

மேலும் அந்தப் பேடி நடத்திய இரதத்தில்வந்த உத்தரகுமாரன் கங்குகரைகாணாத நமதுசேனைகளைப்பார்த்து, கருப்பமு மனமுங் கண்ணுங்கலங்கி, தானினைத்த சண்டைநினைப்பை மறந்து, தாய்தங்கைய ரிடத்திலுரைத்த தைரியத்தையுந்துறந்து, வாட்டத்துடன் ஓட்டங்கொள்ள நினைத்தவறியனாகவேண்டும். அவன் மடமையைத் தெரிந்தசாரதி தான்சொல்லவேண்டிய கடமையையும் தீரவீரத்திறமையையும்-இராஜமுறைமையையுந் தெளிவுறச் சொல்லித்தேற்ற, சிறிதுந் தேராதவனாய்த் தேர்விட்டிழிந்து உயிர்க்குறுதிதேடி ஊரைப்பார்த்தோடுகிறான். அதிகபயங்கொண்டோடுகின்ற விராடகுமாரனைஸாரதியாகிய பேடிநோக்கிப் பின்னொடர்ந் தோடுகிறான். இதுதானிப்பொழுது நடந்திருக்கின்ற காரிய! மென்று ஆலோசனைச் சங்கமர்க்கூடிய யாவருந் தங்கள் பேரறிவினால் நிச்சயித்தார்கள். இவர்கணி,தானத்தைக்கேட்ட சுயோதனனும் அவன்மனதிற்கிசைந்த மன்னவரும் பயங்கொண்டு இருதயத்திற் பசுமரத்தாணிபோற்பதித்து, காதில்நாராசமென்ன நுழைத்து, என்னமோ? ஏதோ? என்னும் பிரார்த்தியாற்பதைத்தோடுகின்ற உத்தர குமாரனைக் கண்சிமிட்டாமற் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

உத்தரகுமாரன் தன்னைவிட்டுவிடும்படி பிரகந் நளையை
வேண்டேதல்.

இவர்களிப்படியிருக்க ஊர்முகமாயோடிய உத்தரகுமாரனைப்
பிடிக்கபோன பேடியானவன் கூணப்பொழுதிலோடிச்சென்று,
அவனெதிர்த்து மறித்து, அவனுடையமுன்கையைத் தொட்டி
முப்பதற்கஞ்சினான். அதேனெனில், வீரப்பிரதாப மேன்மையில்
லாதவேந்தனாலும், அவனுக்குத்தான் சாரதித்தொழிற்கிசைந்த
தன்மையினால்; எசமானன் கையைத்தொடுவதுமரியாதை யல்ல
வென்றிருந்தான். இப்பால் எம்பாசம்போல் இருகரத்தையும் விரித்
துத்தடுத்தெதிர்த்துப் பேடியைப் பிதிர்கலங்கியோடுகின்ற உத்தர
குமாரன்கண்டு, மதிமயங்கித் தியங்கி வதங்கி, மதிமுகம்வாடி,
ஏடி? அடிபேடி! குடிகேடி! ஆ நிரீமடி! இன்னுமென்னை விட்டுவிட்
டாயா? என்று பூனையைக்கண்ட கிளிபோலும், பூதத்தைப்பார்த்த,
உயிர்போலும் பயந்து, மெய்ந் நடுங்கி யொடுங்கி யுளறிப்பேசினான்.
அவனைப் பேடிவேடப் பிரதாபன் பிரியத்துடன்பார்த்து, “இளவா
சான இறைவனே! உன்னைத் துணையாக நம்பித் தேர்ச்செலுத்த
நான் வினையைத் துணையாக நம்பிய வீணர்களை யொத்தேன்” என்று
சொல்லிவெறுத்து. சற்றுநேரம் பொருத்து, ஆ! ஹா! ஹா! ஓ
அரசிளங்கன்றே! இப்படியுஞ் செய்யலாமா, எவன் நிசைத்தான்
அவன் பேச்சைக்கேட்டுக் கலகலத்த உத்தரகுமாரன் அந்தப்பேடி
யின் முகத்தைப்பாராமல், நிலத்தைப் பார்த்து நெடு மூச்செறிந்து
திக்குமுக்காடித் திடுக்கிட்டோடி, கண்கள் கலகலவென்று நீர்சொரி
யவும்-கைகால்விட விடவென்று நடுங்கவும்-முத்துப்போல்வீரவை
முகத் திற்றுளிக்கவும்-எண்ணங்கூலையவும் இதயந்துடிக்கவும்-மல்
லுந்தளறச் சொல்லுங்குளற வெருண்டு விம்மி இதனைச் சொல்ல
லுற்றான்—

அடிசீமாட்டி! இவ்வுலக வாழ்க்கையை விரும்பிய உயிரானது
நமனைக்கண்டு நடுக்கங்கொள்வதுபோல், உன்னைக்கண்டு ஒடுங்கி
விட்டேன். நான் சொல்லுநன்மை யைக்கேள். பிள்ளையாகப் பிறந்த
வந்நாண்முத விந்நாள்வரையிலும் நான் தாய்தந்தையைவிட்டுப் பிரி
யாததநயன் நான்போர்க்கோலங்கொண்டுதேரேறினாரும்போது என்
னைப்பெற்ற சுதகூணாதேவி என்முகநாடி, தன்முகம்வாடி, வாசற்படி
வரைக்கும் வந்துவழிவிட்டனளே: அவளுடைய மனமும் வயிறும்
எப்படி வருந்தியதோ? என்னதிகில்டைந்ததோ? நானறியேன். அவ

ளப்படி அவலமுற்றிருக்க, நானிவ்விடத்தில்வந்து எதிரிகளைக்
 கொன்று வென்று விஜயத்துடன் திரும்பாமற்போனால், தாய்வி
 நெறியச் சம்பிரமங் கொண்டாடுந் தந்திலையர்களில் நானொரு
 பாவியல்லவோ? அடிசதிகாரி! நான்வந்த சந்தேதாஷமாறும்
 கொண்டோய் விராடநகரத்திற் சேர்த்து விடுவையாகில் உனக்கு
 கோடி புண்ணிய முண்டு கண்ணியமுண்டு சுகீர்தமுண்டு. சுபமு
 முண்டு, எந்தாய்தந்தையின் பக்தம் உன்பரி லத்கமாயுண்டா
 கும். அவர்களுனக் வெகுமானஞ்செய்ய முன்னமே, யானே-தேர்-
 குதிரை முதலிய இவைகளோடு அளவற்ற ஆடையாபரணங்களும்
 கொடுக்கிறேன். அடிபேடி உன்னையான் கனவிலுமறவேன். நீயு
 நானும் உடலிரண்டு முயிரொன்றென மிகவும் பெருமையாயிருப்
 போம் எக்காலமும் உன்பர் விளங்கும்படியாக, இவ்வுலகிலுன்
 உபகாரச்செய்கையை ஸ்தாபித்து, என்னிஷ்டதெய்வமாக உன்
 னைக் கொண்டாடுவோம். நான்மாத்திரநகரம்போய்ச்சேர்வேனாகில்,
 மன்னரையடக்கி மாட்டை மடக்கிப் பின்னமில்லாச் செயம்
 பெற்றதுபோல் ஆவேனடி! அடி உத்தமி! ஏதோ என்ம
 னங் கலவரப்படுகிறது. இன்னொருதரமென் தாயைப்பார்க்க
 இச்சைமேலிகிறது. மச்சநாடுபோய்த் திரும்பிவராமற் சண்
 டைக்கடி யெடுத்துவைக்க மாட்டேன். அடியென் மண்டைக்கோலை
 கொண்டுவந்த கொடும்பாவி! கண்மூடித் திறக்குமுன்னம் பட்டினம்
 போய்ச்சேரடி! கலங்கவிடாதேயடி! கடவுண்முகத்தைப்பாரடி! என்
 மார்பையுந் தொட்டுத்தேறடி! ஐயையோ! என்குலை துடிக்கின்றதே
 என்குண்டிக்காய் வெடிக்கின்றதே; கரைந்துருகியவென்னைக் காவடி
 அடிபேடி! நீயென்பங்கில் அஷ்டமத்துச் சனிபோல் எங்கிருந்து
 வந்தாயடி! நீ யாரடி? எனக்கென்ன நீ ஓட்டா? உறவா? ஒன்றுமில்
 லையே; ஆயினும் இந்தவேளை நீதான் எனக்குத் தாயடி! இவ்வளவு
 சொல்லியும் உன்னிதயமென்ன இரும்போ? கருங்கல்லோ? சந்
 நேனுமிரங்காயடி! எனக்கு முனக்கு மென்னபகையடி! எனக்கும்
 உனக்கும் ஜென்மப்பகை யேதேனுமுண்டோடி? சிறிது தாஷ்யண்
 யம் வையடி! எனக்குத் தைரியம்பொய்யடி! நீ யாதொரு நன்மை
 தீமையுஞ் சொல்லாமல் இடத்திற்கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதே
 எனக்குச்செய்ய முபகாரமடி! ஓடிப்போ மென்னைத் தடுக்காமல்
 விட்டுவிடுவதே உனக்குக்கோடி புண்ணியமழ!" என்று பற்பல

விதத்திலுங்கூறி, தப்பியோடுவதற்கு வழியில்லாமல் மிரளமிரள விழித்து வெம்பினன்.

பிரகந்நனை உத்தரகுமாரனை வலவனாகவிசைப்பித்து,
வன்னித்தரு வருகில் தேர்சேலுத்துவித்தல்

இப்படி வெம்சேய விராடபுத்திரனை விஜயன் பார்த்து மெத்த விசனப்பட்டு, “ஏதது? இவனினித் திரும்பான், ஆகிலும் இப்போ திவனை விடப்படாது. மற்றொருவிதத்தால் மனத்தேறச் செய்ய வேண்டும்” என்று நினைத்தவனாய் உத்தரகுமாரனை நோக்கி, “ஓ விராடராஜ புத்திரனாகிய உத்தமனே! உனக்கு சித்திபவாழ்வைத் தர வேண்டுமென்றெண்ணியிருந்த என்னெண்ணத்தைக் கெடுத்து, நீயு மயங்கிப்போய்விட்டாய். போனதுபோகட்டும். இனிப்பாவது செவ்வைப்பெம்படி உனது சித்தப்பிரமையை விட்டுவிடு. நான் சொல்லப்போகிற உறுதிமொழியைக் கேட்டு உன்மனதைத்தேற்றி யென்மனம்போ விசைத்து வருவாயானால், மேலானதிறம்பெற்ற வில்வல்லவர்களினுஞ் சிறந்தவ னென்று யாவருமதிக்க உன்னை முதன்மையாக்கி, இப்பிராமுது கீரிட்டிருக்குஞ்சத்துருக்கள் வாடும்படியாய்மாட்டி, நமதுபசுமத்தைகளை யெல்லாங் கூட்டி, பெருங்கிரத்தியை கிலைநாட்டி விராடபுரம்போய்ச் சேருவோம். இவ் வாறு ஜெயம் பெறுவதற்குமுன் மனத்தளர்ந்துவந்தவழியேதிரும் பியோடு வதைக்கண்டால், என்னப்போ லொத்தவர்கள் ஏளன ன்ஞ்செய்யார்களோ? ஓவிராடராஜ புதல்வனே! பேடியென் றென்னைப் பிழைபட நினையாதே. நீயெப்போதுஜெயங்கொண்டு வருவாயென்று உன்வரவை யெதிர்பார்த்திருக்கும் உனதாயும் - தந்தையும் - பந்துக் களும் - சந்தோஷத்துடன் உன்னைத்தழுவவும், அன்பினாலுருகிப் பேரானந்தக் கண்ணீர் பெருகிமுத்தத்தரவும், பொன்னுலகத்திற் கிணையாகிய உன்னுலகத்தார் யாவரும் என்னையும் உன்னையும் புகழ்ந்துபூரித்தெதிர்கொள்ளவும், மலையாகிய கீர்த்தியைவளர்த்து- நிலையாகிய வெற்றியை விளைத்து-ஒருநிமிஷத்திற்குநிமிஷம் ஜெயம் பெறுகின்ற விஜயனென் றென்னைப் பலரும் நினைக்கவும், மந்தரகிரி யாலலைவுபட்டபாற்கடல்போற்பகைவரதுசேனைக்கடலைப்படுபாழாக் கிக் கலக்கியடித்து, கருந்தாள் செந்துளையெழும்ப முடித்து, நீடுழி வாழ்வை உனக்கு நிலைபெறச்செய்யேவாச். ஓ மச்சகுலாதிபன் மாதவப்பேறே! நீ இச்சொல்லுக்கிணங்கி, சப்தமாவென்னும் பச் சைப்புரவித்தேர்க்கொப்பாகிய அச்சவச்சிரத்தால் அமைத்திட்ட

நமதுஉச்சிதத்தேர் மேலிருந்து, அச்சமில்லாமல் சாரதித்தொழி லாகிலுஞ் செய்வாயானால், முச்சகங்கொண்டாட முதன்மையைப் பெறலாம். இதற்காகிலும் உடன்பட்டுவருவையோ? வரமாட் டாயோ?" என்றுபோருக்கு முதற்பதமான பேடியருவான அர்ச் சனன் கேட்டான்.

அவையனைத்துங் கேட்ட உத்தராகுமாரன் சற்றூழ்ந்து யோ சித்து நிதானித்து, நாம் தனித்திவள் கைநிற் சிக்கிக்கொண் டோம். காலகதி என்னவோ? அஃதின்ன தென்று தெரியவில்லை. நாம்போர்செய்வோமென்று புறப்பட்டவேளை யெப்படிப்பட்டதோ? இன்றுதயத்திலே யார்முகத்தில் விழித்தோமோ? இந்தப்பேடிப்பாவி நமக்கெமன்போல் வந்து சேர்த்தாள், இவள் நம்மை உயிருடன் விட மாட்டாள்போலு மிருக்கிறது. எதிரியைப் பார்க்கப்பார்க்கப் பயமே லிகிறது. வாய்க்கொழுப்புச்சீலைபில் வடிந்தது என்னுங் கதை போல், என்வாய்ச் சொல்லே எனக்கிடர்வினைத்து விட்டது. இனித் தெய்வச்செய லெப்படியோ தெரியாது. தாய்தத்தைதேடிய தவம் இதுதானோ? தர்மந்தலைகாக்துமென்பது பொய்யோ? இந்த நபுஞ் சகியானவள் ஜெயம்பெருகிறவில்வல்லபத்தைத் தீரர்களைப்போற் பேசுகிறாள். பயமகன்று சாரதித் தொழிலாவது பண்ணென்று பகர்கின்றாள். இதற்குமாட்டேனென்று குதர்க்கம்பேசுவது தகு தியல்ல. நல்லது. உள்ளபடியாகிறது. நாமுங் கொஞ்சஞ்சாரதி சாஸ்திரம்பார்த்திருக்கின்றோம். ஆதலால் தேர்விடுந்தொழிற் கிசை ந்துகொண்டால், போர்முனை புகுந்த பேடியின் திறத்தைத் தெரிந் துகொண்டு, சமயத்திற்குத்தக்கபடி பார்த்துக் கொள்ளுவோம். என்று ஒருவாறுடன்பட்டு, நடுக்கமுமேக்கமு நீங்கி, ஊக்கமேவிட்டுள் ளந்தேறி, திடுக்கிய முடுக்குஞ் சிங்கம்போற் சீறி, வீரப்பார்வை காட்டி, "அடி சீமாட்டி! உனக்கு மெனக்கு மேதோவொரு சம்பந்த முண்டாயிருக்கிறது. அஃதின்னதென்று தெரியவில்லை. உன்னி ஷ்டப்படியே ஒப்புக்கொண்டேன். என்னிடத்தில் தப்பொப்பிருந் தாலும், நீயோசிக்கவேண்டும்" என்று உத்தராகுமார னுரைத்தான். அதைக்கேட்ட அர்ச்சனனானவன் சித்தமகிழ்ந்து திரும்பி, உத் தரனுட னேடிவந்து தேர்மேலேறி, கடிவாளம்பிடித்துக் குதிரை களை முடுக்கச் செய்து, அதிராதனாகிய தான் நாயகனாக அமர்ந்து, பூர்வபுண்யப் பிரயோசனப் பல னிப்போது கூடியதென்று களித்து, வில்லும்பாணமுங் கரத்திலேந்தி, வேந்தனான உத்தர

குமாரனுக்குத் தைரியஞ்சொல்லி, “ஐயா விராடகுமாரனே நமக்குநேர் வடக்கே உருத்திர பூமியிற் சாமுண்டி ஸ்நிதானத்திலிருக்கும் வன்னிமரத்திற்கு நேராக நமதுதேரைச் செலுத்து” என்றான். அவன்சொல்லி யடங்குமுன்னமே ஸாரதியான உத்தரகுமாரன் என்னமோகாரணம் தெரியவில்லையென்றெண்ணி, பொன்மயத்தேரை வன்னிமரத்திசையி லோட்டினான்.

ஒற்றைத்தேருந் துற்சகுனமுங்கண்ட துரோணரும் பீஷ்மரும் வருபவன் அருச்சுனனென்றறிந்து கயோ தனனுக் கறிவித்தல்.

இந்தச்சங்கதி இவ்விடத்திலிப்படியிருக்க, நேராக வடதிசையை நாடிவந்த தேரானது மாறி வடகிழக்கிற் போவதைத் துரியோதனன் முதலிய அரசர்களும் மற்றப்பெரியோர்களும் பார்த்து, நமது படைபின் மீதுலக்ஷியம்வைத்து வருகின்றவன் அருச்சுனனல்லது மற்றொருவனுமல்லன். அந்நியனென்னுஞ் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லை. அவனைப்பேடியென்று மதித்தது நமதுபேதமைத்தனமே; என்றெண்ணிப் போர்முனைவிட்டோடி, புத்தி மழுங்கி, பொறிபுலன் குன்றி, கண்கலங்கிக் கவலைகொண்டார்கள். உடனே அனர்த்தமான அவசகுனங்கள்விளைந்தன. இவற்றையெல்லாம் துரோணாச்சாரியர் கண்டுகொண்டு விசனப்பட்டு, அவக்கொடிபடைத்த அண்ணலை நோக்கி “ஓ மதிமரபுற்ற வணங்காமுடிபெற்றமகிபனே! யான்சொல்லுவதைக்கேள். வானமுழுதுமதிர்ந்து, திக்கெட்டுங் கம்பிதமெழுந்து, பகற் காலத்தில் நகூத்திரமுதிர்ந்து, மேகம் இரத்தமழைபொழிந்து, பூமலைகள்கரிந்து, புலால்நாற்றமிகுந்து, யானை குதிரைகள் கண்ணீர்சொரிந்து, பருந்துங் காக்கையும் பறந்துமேல் வீழ்ந்து, நாயும் நரியும் புரண்டோளியிட்டு, கழுகுங்கூளியுங் கவிந்து நிறைந்து, ஆபுதமுனைகளனற்புகைமலிய, சேனைகள் தியங்கித் திடுக்கிட்டலைய, பற்பல துர்ச்சகுனங்களுண்டானதை யோசிக்குமிடத்தில் சகுனசாஸ்திரப்படி இராஜனுக்குத் தீங்கும் அபஜயமும் விளையுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. சாஸ்திரந்தப்பென்றெண்ணாமல்! முன்ஜாக்கிரதைப்படவேண்டும்” என்றுரைத்து, பீஷ்மர்-கிருபாச்சாரியர்-முதலிய மேலோரைநோக்கி விளம்புகின்றார். “ஓ அதிரதமாரத சமர்த்தத்தலைவர்களே! சமுத்திரம்போற்பரவியநமது தேர் வீரர்கட் கெதிரில், ஒற்றைத்தேர்செலுத்திவருவோன் உறுதியையுணர்த்துகளா? அவன் நமது எண்ணிறத்தசேனைகளையுமொருகணை பால் வெற்றிபெறத்தக்க வீரப்பிரதாபனல்லாவிடில், தானொருவ

னாய்த் தனித்துவருவானோ? ஆதலின்-நம்முடன் எதிர்ப்பவர்களில் லேயென்று இறுமார்து வாய்மதம் பேசுகிறீர்கள் திருவது தகுதியன்று. சுத்தவீரர்கள் தங்கள் தங்கள் படைகளை அணிவகுத்துக் காத்துக் கொள்வதே உத்தமம். ஒதெக்ஷணமே மீட்சிக்குச் சென்றதிரிகர்த்தனை இகழ்த்தசாதுரியவான்களை! நமது உதகமழிந்தாலும், பிராணனொழிந்தாலும், மானமழியாமலும், மடக்கியமாட்டைவிடாமலும், தீரவீரத்திடங்காட்டிச் சூயம்பெருவதே திடவான்கட்குரிய கடனாம்” என்றுரைத்து, அப்பொழுதே சதகஜ தூரக பதாதிக்களை அணிவகுத்து, இடைக்கிடைபடைத்தலைவர்களை நிறுத்தி, அவர்கட்கு நெகிழ் பசுமந்தையை மடக்கிவைத்துக்கொண்டு, கட்டுக்காவல் திட்டப்படுத்தி, மட்டுப்படாத தனுவீரவத வரோத பனின்னார்.

இத்திறமோர்த்த இராஜவீரர்களைவரும் “இனியித்தப் பசுநிரை யைக் கவர்வாருமுண்டோ” வென்று இரைந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் தேவர்கள் கொண்டாடுஞ் சத்தியவிரத உத்தமனாகிய பிஷ்மரின் முகக்குறிப்பைத் துரோணச்சாரியாருணர்ந்து, “தேவரீரெண்ணிய கருத்துக்குத் திருநிலை. வருகிற வண் அருச்சுனனே. வாளான்மை வில்லான்மையிற் சிறந்த குருகுலச்சேனையை மதியாதவனாய் ஒன்றைதேருடன் வெளிப்பட்டிருக்கிறான். இவன் வருகிற வகையை யோசிக்கு மிடத்தில், சூரபன்மன்மேலெதிர்த்த சுப்பிரமணியக்கடவுள் போலிருக்கின்றது. இதில் யார்யார் மாள்வார்களோ? யார்யார் பிழைப்பார்களோ, என்ன அர்த்தம் விளையுமோ? அறிவேனதேயேன்” என்றுசொல்லிய துரோணச்சாரியரை அருச்சுனன் பேரில் உள்ளன்புடைய பிஷ்மர் பார்த்து, “ஓ வீரர்கள் மதிக்கும் வில்லாசிரியனே! நீர் முன்பு பேசிய வசனத்தின்படி ஒற்றைத்தேரையும் ஒழுங்கற்ற சகுனத்தையுங்கண்டயான் என்ன யோசித்தேனென்றால், பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாசம் பண்ணவேண்டிய ஒருவருடமுங் கழித்து வெளிப்பட்டிருப்பார்களா? அல்லது மாடுபிடிசனடையென்று மகிழ்ந்து கோபத்தினால் வெளிப்பட்டிருப்பார்களா? ஒருவேளை காலவளவைக் கடந்து அவசரப்பட்டிருப்பார்களானால், மேல் நடக்கவேண்டுவ தென்ன வென்று வேந்தர் சபையில் நியமித்த சிபந்தனையைச் சிந்தித்துப் பார்த்ததன்றி வேறொன்று நினைக்கவில்லை” என்றிருவருங் கலந்து பேசிக்கொண்டு, துரியோதன

எரிடத்தில் தாங்களெண்ணிய கருத்தைக் காட்டாமல் வேறுவிதமாய் விளம்ப வேண்டுமென்று, “வாருங் குருகுல சிந்தாமணியே! அந்தப் பாண்டவர்க ளிதுவரையிலும் பொறுத் ததுபவிக்கக் கடவதான நாள் முழுவதும் போக்கி, எதிர்புட னெதிர்த்துப் போர்புரியத் தக்க நாள் இன்றே பென்ற புறப்பட்டனர் போலும்” என்று பிஷ்மர் புகல், தனுவேத சம்பன்னரானவர் தெவிட்டா அமிர்தமுண்ட தேவர் போற் களித்து, “ஐயா மதிசுலவரோதய விரதசிகாமணியே! இவ் விடமிருக்கும் நமது சீசனையை நாடி ஒரு வில்லுடன் தேர்ச்செலுத்தி வரும் ஒருவன் திறத்தை உன்னுமிடத்தி லெப்படி லிருக்கிற தெனில், ஒரு புருஷ சிங்கமானது வெகுகாலங் குகைக்கு ளடங்கிப் பரிதாகத்தா ளினைத்து, நற்கால தேரிகெடு வரையிலும் வாட்டமுற்றிருந்து கரடகுஞ்சரக் கூட்டங்களைக் கண்டு களித்துத் தாவிமெழுந்து தனித்துவருந் தன்மைபோ லிருக்கிறது. கறை மிடற் றண்ணலாகிய பிறைமுடிப் பிஞ்சுகளளித்த பாசுபதாஸ்திரம் பெற்ற பார்த்தீன யெதிர்த்துப் போர் தொடங்கத் தக்க வில்வீரர்கள் எந்தத் தொல்லுலகிலு மில்லை. வெபிலுக்கினையாக மின்மினி பிரகாசிக்குமோ? ஒ சகலகலை வல்லவரே! நீயே யுங்கள் பேரனுக் குச் சொல்லும்” என்று துயோனாச்சாரியர் சொல்லினார்.

கர்ணன் துரோணர் கூறியவற்றைக் கடிய, துரியோதனன்

அவனைத் தணித்தல்

இச் சொல்லாகிய ராசமானது கர்ணன் காதுல் துழைத்த மாத்திரத்தில், செயலுஞ் சிந்தையுந் திகைத்து நொந்து, வாயுங்கண் ணும் வறண்டு புகைத்து, வேசார்போய் உள்ளம் வெந்து, வெகுளி மிகுந்து, வில்வேதத் தெரிந்த வேதியரைப் பார்த்து, இருகண்களுஞ் சிவந்து, “ஆ! ஆ! என்ன சொன்னீர்” என்று கருவி, அங்கிருந்த மணிமகுட மன்னரெல்லாருங் கூடுமிடங்கவும், தடவிகட குஞ்சர வீரர்கள் வாய்பேசாம லொடுங்கவும், சுற்றுமுற்ற மற்றச் சேனைகள் குலை குலைத்தெங்கவும், மிக்க இறமாப்புடன் ஒருத்தரஞ் சொன் னான்—“ஓ தனுவேதியரே! சதுர்வேத மொழிந்த தர்ம முணர்ந் தீரா? அஃதென்னவென்றால் “நன்றி மறவேல்” என்னுந் தர்மந் தான். அப்படிமிருக்க, மகுடமன்னர்கள் வந்து வணங்கு மகா மண்டலேசுவரானாகிய சர்பக்கொடி தரித்த துரியோதன ராஜன் உம்மிடத்திலே பகஷம்வைத்து, இராஜவைபவ அலங்கார அணிமணிப் பணியாடையும் • படையும் • வீரபட்டமும் • பெருமையுங்

கொடுத்து, சவுக்கிய போஜன சம்பிரமத்துடன் சிப்பெறச் செய்து, உமதுதவியினால் வெற்றிபெறலா மென்னு மாசையை மிகுதியும் வைத்திருக்கின்றார். நானு மஃதுத்தம மென்றெண்ணி யிருக்கின்றேன். நீர், எதிரிகளைக் கொண்டாடி அவர்கள் புஜ்பலத்தைப் புகழ்த்து, அன்னமிட்ட ஆண்டவனுடைய ஆண்மையைக் குறைத்துப் பேசுகிறீர். உலக மிகழும்படி செய்துந்நிறி மறத்தீர். வைத்து வளர்த்தவற்குப் பலன் கொடாமல் அண்டை விட்டுக்காரன் அதுபவிக்கும்படியாகச் சாய்த்த முடக்குத் தென்னமாம் போற்குறைத்த மதியைக் கொண்டிருக்கின்றீர். தருணத்தில் தண்ணீர் வார்த்து வளர்த்த கௌரவகுல முதல்வனைவிட்டு, சொல் வன்மையும் வில் வன்மைமுமுள்ள பாண்டவாள் பேரிற் பகைக்கொண்டீர். ஐவர் பேரில் அன்பு மாசையும் உமக்குண்டா யிருக்குமானால், அந்தப் பஞ்சைகட்கு நீர் இளைத்ததாகப் புகழ்த்துபேச வேண்டுமே யன்றி, மற்றையர்களைக் குறைத்துப் பேசுவது லுமக்கென்ன லாபம்? இது லுமக்கு எவ்வளவேனு மேன்மை கிடைக்குமா? எம்போலியரை வெல்லும் வல்லபம் அந்தப் புல்லியருக்குண்டா யிருக்குமானால், போர்க்களத்திரங் கண்ட எம்போலொத்த வீரர்கள் அவர்களைப் புகழாதிருப்பார்களோ? “கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்” என்பது போல் வீரரை வீரர் வியத்துரையாரோ? ஓ மணங்கமழு மாலை புனைந்த தோளின் யுடைய மறையோனே! நீர் இப்படி யெல்லாம் பூச்சி காட்டாதீர். இவ்வேளை நமக்கெதிரானவன் அசகாபகூர னாகிய விஜயனானாலும், அவனுக்கெதிர் நானொருவனு முனைந்து, வில்வளை த்தமர்புரிந்து, மண்ணாவிரும்பிய அவனைவிண்ணாவிடுகிறேன். இதுவேசத்தியம். உலர்த்தசரகு எரிநெருப்பிற் கரிந்து வேகாதிருக்குமாகில், தேர்மேலேறிப் போர்மேல்வருஞ் சிலைவிஜ யனுங் கீர்த்தபெறுவானென் றுணரலாம். நீரேன் விருதாவிற் சொற்சொர்வு படுகிறீர்? வேதிய குலத்தராகிய நீரேன் வீண்பழி சுமக்கின்றீர்” என்றான்.

இப்படி கர்ணன் சொன்னவார்த்தைகளைக் காதிற்கொண்ட சுயோதன ராஜன்-“அண்ணா! எதிரியைப்புகழ்த்து பெருமையாகப் பேசுகிறவர்களெல்லாரும் பேசட்டும். நீரேன் அவசரப்படுகின்றீர்? போர்செய்யவருகிறவன் பார்த்தனாயிருப்பானால், நமக்கு நல்ல காலமென்றே யெண்ணும். அதேனெனில்-அவர்களொப்புக்கொண்டு போன பன்னிரண்டுவருட வனவாசத்திலும் ஒருவருட அக்ஞாத

வாசத்திலும் நாட்குறைவிருக்கின்றது. அதைக் கண்டுபிடித்து மறுபடியும் அவர்களை வனவாசம் பண்ண அனுப்பிவிடலாம். அப் படிக்கல்லவென்றால், இந்தபுத்தத்தி லுடையழிந்து போவார்களென்று உறுதியாய்ச்சொல்லிடும். தாக்ஷணியமாக முன்பின் பார்க்க வேண்டுவதில்லை” என்று களிப்புடன் சொல்ல, தாமரைமலைதரித்த தநர்வேதயரும் பனைமலைதாங்கிய பீஷ்மர்முதலாகிய வேந்தரும் “சரிதான்: சரிதான்” என்று சிரக்கம்பனஞ்செய்து, வரவரக்கண்ட நிவோமென்றிருந்தார்கள்.

பிரகந்நளை உத்தரகுமாரனை வன்னிமரத்தேறி ஆயுதமேடுவேன
அவனங் கோரரவுகண்டஞ்சப் பின்பவனைத்தேற்றி இசைவித்தல்

இப்பால் உத்தரகுமாரனை உடன்படவைத்து அழைத்து வந்த விஜயன் அவனைநோக்கி “ராஜகுமாரனே! எப்போர்ப்பட்டவனானாலும் எக்குலத்தானாலும் போர்முக வீரனென்று பேர்பெற்று யுத்த முனை புகுத்தவன், முன்காயம் பெறாமல் முடிசாய்க்கப்படாது. பகைவனுக்கிளைத்தோடிவருங்காலையினும், புகழுண்டாகப்புகுங்காட்டாது மார்பிற் காயம்வாங்கி வரவேண்டும். அப்படி வர்த்தக்க வல்ல மையில்லாதவன்தேகம், ஆதில்லாநாட்டையும் அரணில்லாக்கோட்டையையும் தர்மபத்தினியில்லா வீட்டையும் வளநீங்கிய காட்டையும் பொறையில்லாவரசையும்-ஞானமில்லாக்கல்வியையும்-நன்மண மில்லா மலரையும் மதியில்லா விகம்பையும்-மைந்தனில்லாச்செல்வத்தையு மொப்பாமென்று தநர்வேதத்திற் கூறியிருக்கின்றது.” என்று இராஜதருமங்களால் அவன் மனதைத்தேற்றி, பயங்கரத்தை மாற்றி, வீராவேசம் விளைத்து, ஆறுகோடிமாயாசத்தியாலுமாறுபடாத அரண்போன்ற வீபற்சானவன் வன்னிமரத்தைச் சேர்ந்தான். அப்போது பராசத்தி கோயிலும் பாலைல்லமுஞ் சிறந்தடர்ந்த வன்னி மரத்தோப்பில்வந்த உத்தரகுமாரன், கன்னிப்போரால் வந்த ஜந்நித் தோஷத்தாற் கண்விழிக்கமாட்டாதவர் போற்கலங்கி அசைவற் றிருந்தான். அப்படிக்கிருந்த ஸாரதியைப்பேடிபார்த்து, “அப்பா! நீ என் சொல்தப்பாமல் இந்தமரத்திலேறி, வடபுரத்திற்பிணைத் துப் பருத்த கீளையின்பொத்திற் சேமஞ் செய்திருக்கிற ஐவரது ஆயுதங்களையும் அம்பருத்தூணியையு மெடுத்துவா” என்று கூறி னான் அந்தப் பேடிமொழியால் தேறிய மைந்தன் ஈதென்ன விந் தையென் நெண்ணி, உயர்ந்து தழைந்து விரிந்த வன்னிவிருகைத் தைநோக்கி, “ஐயோ! பூதப் பிரேதங்கட்குரிய பிணக்காட்டகத்தி

லென்னை அரிபாயமாகக் கொண்டுவந்து கிறத்தி, இந்தப்பெரிய மரத்திலெறென்ப தென்ன பேதைமை? அடிப்படி! ஒரோமட்டா யென்னுபிர்வாங்குதற்கோ, அடிபாவி! இந்தமரம் என்னிரண்டைகொள்கும் அடங்காதே: அணைத்தே நுவோ மென்றால் என்மார்பிடம்போதாதே: காலணைத் தேறும் வல்லமைபுரில்லையே: உனக்குக்கொஞ்சமேனுஞ் ஹீவகாருண்ய மில்லையா? அடிபுஞ்சக! பாடுந் புத்தி சொல்லுகிறேன்கேள். மச்சாட்டை கொக்கிச் சற்றுதூரம்போவேனாகில், வேண்டிய வேலைக்கார ரகப்படுவார்கள். அவர்களா லாபுத மெடுப்பிக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட மாமேற்கிறவாடிக்கை எனக்கில்லை. கடன்வாங்கிபிறைகொடுத்தவரும், மாமேற்கிக்கைவிடுத்தவரும், தலைமெடுக்கப்போகிறதில்லையே: ஒ விரமாகாவி! நானிந்தப் பாவிகையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு உன் ஸந்திதானத்தில் வந்தேன். யாவரு மிறத்தழியுமிடஞ் சேர்ந்து விட்டேன். இவரியென்னுபிராசைவிட்டேன். ஆ! ஹ! செட்டேன்” என்றிருகண்ணிலுங்கண்ணீர்விடுத்தேங்கினான்.

இவ்வாறிரங்கப் பின்வாங்கியபாலனை அவன் பாங்கிலிருந்த அர்ச்சுனன் தன்கைகளாற்றுகி, மார்போடணைத்து, மகிழ்ச்சியாய்த்தழுவி, அவனுடலைத் தடவிக்கொடுத்து, உள்ளன்புகாட்டி, “அப்பா! நீ அஞ்சாமலேறி ஆயுதமெடுப்பாயானால், அதனால் உனக்கதிக மங்களகரமுண்டாம். ஆதலாற்றான் உன்கையா லெடுப்பிக்க யான் எண்ணங்கொண்டேன். வேறுகலையாடே” என்று சொல்லி அவனைத் தேதர்க்கொடுங்கைச் சிகரத்திலேற்றி, மரக்களையிற்றூண்டிப் போகும்படிக்கான உபாயமுஞ் சொல்லிப்போக்கினான்.

கேட்டிரோ ஜனமே ஜெய மஹாராஜனே! அந்தப் பேடி பேச்சுப் பிசகாமற் பின்னாற்பெற்று அதுபவிக்கப்போகிற பெரும்பயனென்று காத்திருப்பதினால், மச்சகுமாரன் அச்சமில்லாமற் கிளைமேற்றாவி, ஆயுதங்களைப் பாண்டவர்கள் பதுக்கிவைத்தார்க ளென்னும்பேச்சு நிச்சயமோ நிதானித்துப் பார்ப்போமென்று கட்டி, கிருஷ்ணஜலத்தினற் கட்டியிருந்த கட்டையவிழ்த்துப் பார்த்தான். அப்போது உச்சிதமான கிருஷ்ண சர்ப்பமொன்று சீறித்தூரத் தியதுகண்டு, மதிமருண்டுமயங்கி, வருந்தித் தியங்கி, அடிவஞ்சகப் பேடி! சண்டைமுகத்துக்கு வரேனென்ற வென்னை உபாயமாய்க் கூட்டிவந்து வன்னிமரத்திலேற்றி, பாம்புக்கிரையாக்கவோபார்த்தாய்! நான் பண்ணியபாவ மென்னவோ? உன்னை ஸாரதியாக வெண்

ணிவந்த தோஷமோ? இன்ன முமென்னை யென்னசெய்யப் போகிறாய்? இந்தமட்டு மென்னை விட்டுவிடடி! எனக்குபுத்திவந்ததடி! அடி சதிகாரி!” என்று மயங்கி இறங்கிவரத்திரும்பிய உத்தரனியற் கையைப் புத்திசாலியாகிய புண்ணியவிஜயன் கண்டு, “இறங்காதே இறங்காதே: என்று கையமர்த்தி, நீண்டபாம்பானது உன்னைப்பதறிக் கடியாது. அதற்கு நீ பயப்படாதே. ஓ அதிசுணசாலியாகிய அர சகுமாரனே! உனக்குப் பொல்லாங்கு விளைக்கும்படியான பொரு டை யெனக்கில்லை. நீ விருதாவிற் கவலைப்படுகிறாய். இன்னும் சற்றுநேரத்தி லுனக்கு மேலான சுபங் கிட்டப்போகின்றது. எப் போது மென்சொல் உனக்கொப்பில்லா இன்பத்தை யுண்டாக்கக் காத்திருக்கின்றது. உங்களுடைய ஆதரவிலிருக்கின்ற யான் ஒரு காலும் உனக்குக் கெடுதி செய்யக்கருதேன். இங்கினி நடக்கப் போகின்ற சில காரியங்களால் நீயே சந்தோஷிக்கப் போகின்றாய்” என்று அவன் கருத்திலெழுந்த கலவரத்தைக் களைந்தான்.

உத்தரகுமாரன் பிரகந்நளையின் சொற்படி ஆயுதங்கண் டதன்வரலாறு
கேட்க அதற்கவன் விடைதரல்

இப்பால் அம்மரத்தின் மீதிருந்த ராஜகுமாரன் சிறிது மனங் தேறி, “பிராணன் போனாலும் போகட்டும் இப்பேடி பறிந்து வருந்திச்சொன்ன பேச்சைப்பாப்போம்” என்றுளங் தெளிந்து, “பேடியிடத்திற் சிக்கிப் பேய்போல் அலைவதிலும் பெரும்பாம் பின் வாய்ப்பட்டிற்றப்பது புண்ணியவசந்தான்” என்று துணிந்து, பாம்புருவாய்க்கண்ட படையின்பேரிற் கைவைத்துக் கலைத்தான். அப்போ தவனுக்கொரு பொல்லாங்கு மில்லாதிருந்தது. அதை யவன் பார்த்து, “அட்டா!! இதிலென்னமோ மகத்துவ மிருக்கிறது” என்று தனக்குத்தானே பூரித்து, பூமியில்வின்ற பேடியைநோக்கி, “ஓ வீணான நிஷ்டேரத்திற் காளான வித்தைக்காரி! இந்த மரப்பொக் தில் வைத்திருக்கும் ஆயுதங்களுடன் மலைப்பாம்பொன்று சுற்றிக் கொண் டிருக்கிறது. உன்னாலெனக்கு என்ன தைரிய நேரிட்டா லும், “பாம்பென்றாற் படைநடுங்கும்” என்னும் பழமொழி யுண் டல்லவோ? அதனால் என்மனம் அளவுபடாமல் வருந்தி வாடுகின் றது. அப்படி யிருந்தபோதிலும், பாண்டவர்களின் படைக ளிவ்வி டத்தில்வந்த வரலாறும், விஷாக்கினிபுள்ள பாம்பொன்று சீறிக் கொண் டிருக்குந் தன்மையும், அவர்களிந்த வன்னிமரத்தி லொளித் துவைத்த காரணமும், இந்தரகசிய முனக்குத் தெரிந்தவிதமும்,

எனக்கொளியாமல் விவரமாகச் சொல்லுவா பானால்; நானிந்த ஆயுதங்களை யெடுத்துக்கொண்டு கூடவந்து நீ சொன்னபடிக்கேட்டு நடப்பேன். இல்லாவிடில், இம்மரத்தைவிட்டியங்க மாட்டேன்” என்று உத்தராகுமாரனுரைத்து அம்மரத்தி லட்டகாசஞ்செய் தமர்த்திருந்தான். அந்த மைத்தனறைந்த வார்த்தைகளை அர்ச்சுனன்கேட்டு, சிந்தை பூரித்துச் சிரித்து மகிழ்ந்து தேர்த்தட்டின்மீதேறி நின்று “ஓ அபித்தோரைக்காக்கும் அரசிளஞ் சிங்கமே! பாண்டவர்கட்குரிய படைகளை இந்தவன்னிமரத்தில் மறைத்து வைத்தபோது, ‘இருவர்தவிர மற்றவர்கள் கண்ணுக்குப் பாம்பு நுவமாய்த் தோன்றக் கடவன’ என்று தருமராஜனுரைத்த சத்தியவர்க்கின்படி சர்ப்பமாகத் தெரிகின்றன. சஞ்சலப்படாதே. அஃதொரு பெரிய வில்லென்றறிந்து கொள்ளக்கடவை. அந்தவில்லின் பிரதாபமும் அது கிடைத்த முறைமையையும் கேள்—திருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமாவினிடத்தில் நூறாயிரவருடம், தக்ஷகப்பிரமாவினிடத்தில் பதினாயிரவருடம், தேவேந்திரனிடத்தில் ஆயிரவருடம், சந்திரனிடத்தில் ஐநூறுவருடம், வருணனிடத்தில் நூறுவருஷம், மற்றும் பலரிடத்தில் நெடுங்கால மிருந்து, இவர்கட்குண்டாகிய பகைகளைக்களைந்து பின்னும் வருணனிடத்தில் வந்துசேர்ந்து பொன்னுமணியும் பூஜையாகக்கொண்டு, சிலவருஷஞ் சென்றபின்பு கடைசியில் அக்கினிதேவன் அடுத்துக்கேட்க, அவனிடத்திலாசைவைத்த அவ்வருணராஜன் அதை அன்போடு கொடுத்துவிட்டார். இந்தவில்லினால் வெற்றி பெற்றுவந்த அக்கினிதேவன் காண்டாவனதகன காரணத்தினால் அருச்சுனராசனுக்குக் கொடுத்து, தமக்குவேண்டிய காரியங்களை முடித்துக்கொண்டார். அதுமுதலிதுவரையிலும் அறுபத்தைந்து வருடமாக அருச்சுனராசன் கரத்திற்கிசைந்து, அநாவிர்தகண்டம் அளாவிர்தகண்ட முதலிய வெண்டிசையும் வென்று, ஜெயமாலே புனைந்து, மனோபீஷ்டங்களைக் கொடுத்து, தேவர்களுரைத்தருளிய ஆசீர்வாதத்தினால் வெகுவித அதிகசய வெற்றியைப் பெற்று, காண்டபமென்னும் அசைவற்றஇசை பெற்றிருக்கும் பேர்கொண்ட வில்லென்றறியக்கடவாய். இந்தவில்லுக் கொப்பாகிய வில் இந்திரவுலக முதலிய எவ்வுலகத்திலுமில்லை. இந்திர நீலம் வைத்திழைத்த எழிலொளிபோற் பிரகாசிக்கும் அதனை நீ நன்றாய் நிதானித்துப் பார்க்கில், உனக்கே செவ்வையாய்த் தெரியும். அன்றியும் பஞ்சபூதங்களினாலும், பண்ணவர்முதலிய பதினெண் கணங்

களினாலும், எக்காலத்தும் பழுதுபடாத வியல்பு அதனிடத்துள்ள தால், அதற்குக் காண்டபமென்னும் பெயருண்டாயது. பூர்வம் அருச்சுனனவன் சொர்க்கலாகத்தினுக்குற்ற துன்பத்தினை நீக் கும்பொருட்டுக் காலகைய கீவாதகவசர்களை வென்று யமபுரத்திற் கனுப்பிய திறமையும், இராஜசூய யாகத்திற்காக விஜயம்பெற்றுத் திரவியம் சேகரித்த முறைமையும், சித்திரசேனமுதவிய கந்தர் வரைக் கண்கலங்கச்செய்து துஃயோதனனைக் குடும்பத்துடன் கட்ட விழ்த்து மீட்ட கருணையும், இக்காண்டபத்தினுலென் றறியிக் கடவை. இந்தமட்டு பிதுகிற்க, சத்தாகிய பாற்கடலைக் கடைந்த மத்தாகிய மந்திரகிரிபோன்று, கொத்தாகிய மற்றவாயுதங்களுடன் கலந்து விளங்குகின்ற வெவ்வித கதையானது பீமசேனனுக் குரியது. மற்றுமுள்ள ஆயுதங்க ளிபாவுந் தருமராஜ நகுலசகாதேவர் களுக் குரியனவாம்” என்று அருச்சுனன் சொல்லவும், வெற்றிமேற் கொண்ட விராடகுமாரன் தன் மனங்கலக்கத் தெளிந்து, சகல படைகளையுங் கண்ணுற்கண்டு சொல்லுகிறான்—

உத்தரகுமாரன் பாண்டவர்க்குநேர்ந்த சம்பவங் கேட்டவரெங்
குள்ளாரோ வென்றுவருந்த, பிரகந்நகை இரகஸ்யத்தை
வேளிப்படுத்துதல்

ஓ கடையேனாகிய வெனக்கு இவற்றையெல்லாங் காண்பித் தென்னை ஆளாக்கிவிட்ட காரிகையே ! ஓ இஷ்டதெய்வம்போ லென்னைத் தடுத்தாட்கொண்ட வேந்திழையே! மகா புண்ணியவதி யாகிய குந்திதேவியீன்ற மைந்தரைவருந் தங்கள் தங்க ளுபிர்போற் கருதிய ஆயுதங்களை பொருநாளும் பிரியார்களே; அப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷர்கள் இந்த வன்னிமரத்தில் மறைத்துக் குறிப்பிட்டி ‘வைக்கவேண்டிய அவசரமென்னவோ ? இப்பொழுதவர்களெந்த நாட்டில். இருக்கின்றார்களோ ? எந்நகரத் துள்ளார்களோ ? எப்படி யானார்களோ ? அதையெனக் குணர்த்தவேண்டும்; பாக்கியசாலி!” என்று உத்தரன்கேட்க, வாசகிறைந்த மலர்போற்சிறந்த வாள்விழி யிளையுடைய பேடியானவன் முகநடந்து புன்னகைபுரிந்து, “ஓ அன் புள்ள அரசனே! பாண்டவரைவரும் நந்தியாவட்ட மாலையணிந்த நரார்தகனுடைய வஞ்சத்திற்குள்ளாகிச் சொக்கட்டானாடி, அவ் வாட்டத்திலே தோல்வியடைந்து சோர்வடைந்தவராகி, அத்தோல் விக்குப் பண்ணிரண்டுவருடம் வனவாசமும் ஒருவருட மஞ்ஞாத வாசமு மவன்போக்க அதற்குடன்பட்டுச் சென்று காட்டிற்கழிக்கு

நாட்களைக்கழித்து, நாட்டிலிருக்கு நாளைக்கேந்து, யாவராலும் தங்களை இன்னொருன்று அறியாதிருக்கும்படி தங்களாயுதங்களை இம்மரத்தில் மறைத்துவைத்து, வேடமாறி வேற்றுருக்கொண்டு, எவரும் ஐயங்கொள்ளா திருக்குடும்படி அவரவர்க்குத் தக்கதொழிலை மேற்கொண்டார்கள். இப்பொழுதவர்க ளெவ்விடத்தி லிருக்கின்றார்களோ எனக்குத் தெரியாது” என்று தங்கள் குலஞ் சிறக்கப்பெற்ற சிலை விஜயன்கூற, மறுஷில்லா மச்சகுமாரன் பெருந்தகைப்பெரிய வார்த்தையைக்கேட்டுப் பெருமூச்செறிந்து, உடல் படபடத்து, உயிர்துடிதுடித்து, “ஐயோ! தெய்வமே! சத்தியந்தப்பாத சாதுவானவர்கள் அசத்திய துஷ்டராகிய சுயோதனாதியரால் இப்பாடுபடத் தக்கதேயோ? தருமமவர்கட்குச் சகாயம் பண்ணாமற் போயிற்றோ? கலிகாலமாயிற்றோ? பாவமேலிட்டதோ? நீதவழுவிக்கெட்டதோ? கொடியோர் களித்திருக்கப் பாண்டவர்கள் துன்புற்றுத் தேம்பி வாடச்செய்தது தீவீனையோ? தவத்தைத் தஞ்சமென்றுகருதி இவ்வுலகிலுள்ளோர்கள் கொண்டாடுகின்றார்களோ: அந்தோ! இனி யெப்படி தருமத்தை நம்பலாம்? அசத்திய மேலிட்ட அக்கிரமிகளுக்குத் துணைசெய்யுமாயின், சத்தியத்தை நம்பிச் சங்கடப்படுவது தகுதியோ? ஒ என்பிரமை தீர்த்த பிரகங்களைப்பாவாய்! தருமமே சத்தியம், சத்தியமே நித்தியமென்று இருந்த தருமராஜனும், தோள்வலியைத் துணையாகக்கொண்ட பீமபீசனனும், திறனுற்ற சிலைபெற்ற விஜயசிகாமணியும், மற்ற இளையவரிருவரும், பெருமையாக வாழ்ந்த புண்ணியர்க ளன்றோ! அவர்களுக்கு மித்தன்மைத்தான இடையூறுவரலாமா? வாசமணக்கு மலர்க்குழலினையுடைய திரௌபதிமாதுடன் எவ்விடத்திலே துன்பம் அநுபவிக்கின்றார்களோ? எத்தொழில் செய்கின்றார்களோ?” என்று வருந்திப் பின்னுஞ் சொல்லுகிறான்—

ஐயோ! இவ்வுலகத்தி லொருவர் பற்பல யாகங்கள்செய்து சோடச மகாதானமும் பண்ணி மேலர்கிய வாழ்வதுபவித்துத் திரிபுவனத்தும் ஜெயம்பெற்றிருந்தாலும், அவ்வாழ்வைக் கீழ்ப்படுத்தித் தாழ்வைமேற்படுத்தி, நல்லாரைப் பொல்லாராக்கிப் பொல்லாரை நல்லாராக்கி, விதவைகளை வீரர்களாக்கி, வீரர்களை விதவைகளாக்கி, ஜாதியீனரைச் சிரேஷ்டராக்கிச் சிரேஷ்டரைச் ஜாதியீனராக்கி, தனவான்களைத் தரித்திரராக்கித் தரித்திரரைத் தனவான்களாக்கி, புனிதரைப் பிணியராக்கிப் பிணியரைப் புனிதராக்கி, பொய்

யரை மெய்யராக்கி மெய்யரைப் பொய்யராக்கி, இவ்வாறு தலைகீழா கப்பண்ணுவதோ ஊழ்வினைப்பயன்?" என்றுருகத் தன்மனங்கருகி, கண்ணீர்பெருகியோடக் கசிந்து, பெருமூச்செறிந்து, "ஓ தெய்வமே! பாண்டவர்கள் இப்போது எங்கிருக்கின்றார்களோ? நல்லவர் கட்டுகுத் தீவினைவிளையுங் காரண மென்னவோ?" என்று உயிர்வேதையுடன் ஏக்கங்கொண்ட உத்தரகுமாரனுடைய உண்மையையும் உறுதியையும் அருச்சுனன் தெரிந்துகொண்டு, உள்ளமகிழ்ந்து "ஓ பள்ளரீர்க் கயங்கடொறும் பால்பெருகியோடு மச்சநாட்டிறையான மைந்தனை! சிந்தையில்லாப் பாண்டவர்களைக்குறித்து நைந்துவருந் தாதே. அவர்களிப்போது, உன்னாட்டிலும் - நகரிலும் - படைவீட்டிலு மிருக்கிறார்களேயொழிய, வேறெங்குமில்லை" என்று சொன்னான்.

அவன் வார்த்தையைக்கேட்ட உத்தரகுமாரன் சித்தம்பிரமித்து, "அம்மம்மா எனது நாட்டிலும் வீட்டிலு மெப்படியிருக்கின்றார்கள்? ஐயோ! அந்த விந்தையை எனக்கு விபரமாகச் சொல்லுந்தாயே!" என்று உத்தரன்கேட்க விஜயன் "அப்பா! முதன்மையான குலத்தையும் முடிவில்லாத நலத்தையுமுடையவராய், விராடராஜனுக்கருகில் ஆசனத்தி லிருந்து திவ்வியமங்களை விக்கிரகமாய் விளங்குகிறவரும், விவகாரதருமநீதிகளை விளம்புகிறவரும், கங்கபட்டரெனப் பெயர்பெற்றவருமாகிய கருணையாளர்தான் முரசக்கொடி படைத்த தருமராஜன். நாவிற்கினிய அறுசுவை பதார்த்தத்துடன் அன்னஞ் சமைக்கும்படியாக உங்கள் மடைப்பள்ளியிலிருக்கும் பலாயனனென்னுஞ் சுயம்பாகிதான் பீமசேனன். எங்கும் பிரசித்தமாகிய குதிரைக் கூட்டங்களுக் கெஜமானாகிய தாமக்கிரந்திதான் நகுலராஜன். உங்கள் பசுமந்தைகட்டுத் தலைவனெனவந்த தந்திரபாலனானவன் சகாதேவன். உன்தாயாகிய சுதக்ஷணையி னிடத்திற் பணிப்பெண்ணாயமைந்த விரதசாரணியானவள் மகாலட்சுமிக் கிணையான த்ரௌபதாதேவி. உன்தங்கையாகிய உத்தரைக்கு மத்தளத்தாள விதத்துடன் தித்திமிதாவென நர்த்தனம் பழக்கிக்கொண்டிருந்த பிரகந்நனை யென்னும்பேர்கொண்ட பேடியாகிய நான்தான் அருச்சுனன். அன்றியும் உன் அம்மானான கீசகன் த்ரௌபதியின் மீது காதல்கொண்டு துன்யார்க்க நினைத்தமையால், அவனை வசந்த மண்டபச் சோலையி லடித்து அவன் தம்பிமார்களை யு முடித்து, கந்தர்வர்பேரிற் பழிவைத்தவன் பீமசேனனென்று தெரிந்துகொள்.

பீமன் கொன்றுபோட்டுக் காந்தர்வர்பேரிற் பழிகமத்திய தேனென்றால், நாங்கள் கழிக்கவந்த அக்ஞாதவாசத்திற் கிடைத்து வந்மென்றஞ்சி அவ்வாறு சுமத்திமறைத்தோம். இதுவரையில் நாங்களதுவரும் உனது மச்சநாட்டிற்றானே மந்திரத்தால் தடைபட்டிருந்த கிருஷ்ண சர்ப்பம்போ லடங்கியிருந்து, தவணைமனைக் கழித்துவிட்டோம். நாங்களதுபவிக்க வேண்டிய பதின்மூன்று வருஷங்களும் நேற்றோடு தீர்த்துபோய்விட்டன. இனிமேலெங்கட்கு இயாதொரு பயமுமில்லை” என்று உண்மையை விளம்பினான்.

உத்தரகுமாரன் அர்ச்சுனன் பெயர்களு மவற்றின் வரலாறுங்கேட்ட
டையந்தீர்த்து ஆயுதமெடுத்துத்தரல்

இவையனைத்துங் கேட்ட உத்தரகுமாரன் ஆச்சரியத்துடன் புகழ்ந்து, “இதுஎல்ல காலமாயிருப்பதால் இவ்வெனையி லின்னுஞ் சிலரகசியங்களை வெளியாக்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று விரும்பி, ஓரேமனதாய்த் துணிந்து, “ஓ பெண்ணுருக்கொண்டு நிற்கும் பெருந்தகையே! தேவர்கள் கொண்டாடாநின்ற பேரழகும், சிவ பெருமானளித்த அருளாண்மையும், சுத்த வீரர்கள் மெச்சுஞ் சிலை விஜயத் திறமும் ஆகிய இவைகளைப்பெற்ற தீரவீர அருச்சுனராஜன் நான்தானென நீர்சொன்ன பேச்சை நானம்பமாட்டேன். நீரேநா னென்று ஸ்திரமாகச் சொல்லுவீரானால், உமக் கெத்தனைபெயர் கிடைத்திருக்கின்றது? அப்பெயர்கள் வந்ததற்குக் காரணமென்ன? நீர் அவற்றையெல்லாம் என்மனக்கலக்கத்தீரச் சொல்லுவீரானால், நானுமக் கடிமையாவே நென்பதற்கு யாதொரு தடையுமிராது” என்று உத்தரகுமாரனுரைக்க, சித்திரைப்பாவைபோ லிருந்து கேட்ட விஜயன் சிந்தைகளித்து, “ஓ வெற்றிபெற்ற விராடராஜ னளித்த உத்தரகுமாரனே! எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பெயர் பதினென்று, அவையாவன-பற்குனன் - பார்த்தன்-கிரீடி-தனஞ்ச யன், விஜயன் - சுவேதவாகனன் - வீபற்சு-சவ்வியசாசி-சிட்டினன்- அருச்சுனன்-கிருட்டினன். இவ்வாறமைந்த என்பெயரைப் பெரி யோர் முதலிய யாரும் பெருமையாகக் கொண்டாடிப் பேசுவார்கள். இப்பெயர் வந்ததற்குக்காரணம் யாதெனில் பங்குனியுத்தரத்திற் பிறந்தமையால் பற்குனனென்றும், என்னையின்ற அன்னை பெயர் பிரதையாதலின் பிரதைசம்பந்தம் பெற்றதால் பார்த்தனென்றும், தேவலோகத்திலே புகுந்து தேவேந்திரன் கொடுத்த கிரீடம் புனைந்து ஸிம்மாதனத்தில் வீற்றிருந்தமையாற் கிரீடியென்றும்,

இராஜகுயயாகமியற்றிய அந்நாளில் உத்தராகுரு கண்டத்துக்குச் சென்று தேவர்கள் கத்தர்வர்கள் முதலியபேர்களை வென்று எண்ணி ரத்த தனக்குவைபை மகம்நுபோற் குவித்தமைபின் தனஞ்சய னென்றும், திரிபுவனத்து மென்னைச்ஜபிப்பவரின்றித் திசைமுற் றும் யானொருவனைவென்று விஜயங்கொண்டமையால் விஜயனென் றும், பரசிவத்தின் வெள்ளிவிடைபோல் விளங்கும் நான்கு சுவே தப்புரவிகள் பூட்டிய தேரேறி டாத்துகின்றமையாற் சுவேதவா கன னென்றும், என்னைக்கண்ட வேந்தர்யாவரும்பொன்-மண்-பெண் என்னு மூவாசைகளையிட்டுக் கண்ணைப் பிசைந்து கலங்கிப் பின்னி டவும் விண்ணைச்சேரவும் விடுக்குத் திறத்தால் வீபற்சென்றும், இடக்கைவலக்கை இரண்டிலுமும் பாணந்தொடுக்குத் திறத்தாற் சவ்வியசாசி யென்றும், என்னையும் - என்வில்லையும் - என் தமையனையும் இகழ்த்து பேசுகின்றவர்கள் மட்டற்ற வல்லமை பெற்ற வானவராயினும் மன்னவராயினும் அவர்தலையை நட டப்படுத்தி நாசஞ்செய்வே னென்று சபதங் கொண்டிருக்கின்றமை யாற் சிட்டினென்றும் மரகதமணிபோற் பசப்பற்ற உடல்கொண் டிருத்தலால் அர்ச்சுனனென்றும், காண்டவவன தக்கனகாலையில் மாதவனும் யானும் வேற்றுமைபின்றி மருவியவாற்றாற் கிருட்டின னென்றும், இத்தன்மையா யிசைத்த பதினொருபெயருங் கற்றவ ராலும்-கொற்றவராலும்-நற்றவராலும் தேவர்கள்முதலிய மற்றவராலும் எனக்கு வந்துற்றன.

“ஐயா உத்தரகுமாரனே! பூர்வத் திரிபுரமு நீறெழச்சிரித்தரு ளிய சிவபெருமான் அதுக்கிரகஞ் செய்த திவ்யாஸ்திரங்களும், பிரமா-விஷ்ணு-இந்திரன்-முதலிய தேவர்களளித்த கூரிய பாணங் களும் பெற்றிருக்கிறேன். அவைகளை நாங்கள் அக்ரூதவாசஞ் செய்ய யத்தனித்தபோது, இந்த வன்னிமரப் பொத்தில் வைத்தி ருக்கின்றோம். இப்போது உனக்குப் பாம்புருவமாகக் காணுகின்ற காண்டபமும் - அக்ஷயதூணியும் - அக்கினிபகவான் அளித்தவை. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுந் தேவீவந்திரனுங் கொண்டாடிக் கொடுத்த தேவதத்தத்துடன் பதினாயிரங் குதிரைபூட்டிய இந்திர விமானத்தை மாதலியோட்டிய காலையில், அதன்மே லாரோகணித் துத் தோயமா புரத்திற்சென்று, மூன்றுகோடி நிவாதகவசர்களைக் கொன்று ஜெயங்கொண்டு, தேவஸ்திரிகள் ஆலத்தியெடுக்கவும் - புட் பமாரி பொழியவும்-புகழ்த்து வாழ்த்தவும் - பிரதாபம் பெற்றேன்.

இரணியபுர வாசிகளாகிய அறபதினாமிரம்பெர் காலகையர்களையும்-
அவர்கட்குதவியான பதினாமிரம் அரக்கரையும்-பாடபதக் கணையால்
மாய்த்து, யான் மந்தாரமாலையுடைய வரிசைபெற்றப் புலோகத்
திருகு வந்த மேன்மைபை நீ கேட்டறிபாப்போலும் இருக்கிறது!
நல்லது! ஓ உத்தரகுமாரனே! ஆமிரம் பேச்சென்னத்திற்கு? ஒரு
வார்த்தை சொல்லுகிறேன். சத்துருக்களை யடிப்பதும், அவர்களு
யிரைத் தாகத்திற்குக் குடிப்பதும், இவ்விண்டும் எனக்கு அதி
சொற்பமான வேலையன்றி வருத்தமன்று. ஆதலால்-நான் அர்ச்சுன
னென்பதிற் சந்தேகங் கொள்ளாதே: இதற்குத் திருஷ்டார்த்தமாக
இப்போது நமக்கு நேராகியசேனகளைக் கண்காணும் லோடவடிக்கி
கிறேன். கன்றுகளுடன் கலந்த பகிரைகளை மீட்கிறேன். நீ
இனித்தாமதஞ் செய்பாமற் புறப்படு” என்று சொன்னான். அம்
மொழிகேட்ட உத்தரன் ஒருவாறுதேறி மகிழ்ச்சிற்று, இனிமக்குப்
பயமில்லையென்று தானேநிபிருத்த விநக்ஷத்தை விட்டிறங்கி, இர
தத்தின்மீது இளஞ்சூரியனைப் பனிமூடியவாறுபோற் பேடியருவ
மமைந்த பெருமானைவணங்கி, நெடுநாளாகத் தேடிய தேவைப்பணி
யும் அன்பர்போற் பணிந்து, துன்பமும் துயரும் தொடராக்க
சொருபமுடைய திருவடியைச் சிரத்திலுங் கண்களிலும் முகத்தி
லுஞ் சேர்த்து முத்தமிட்டுத்தன்னைத்தான்மறந்து, தனக்குத்தானே
திடுக்கிட்டுப் பயந்து, இனியவசன மொழிந்து நயந்து நின்றான்.

அக்காலையிற் பார்த்தனாவன் விரைவிலே தேர்விட்டிழிந்து,
பிரியாப் பிரியத்துடன் முகமலர்ந்து, உத்தரகுமாரனை உடல்
குழைய வணைத்து, “ஐயனே! இன்னுமுனக்கு பயமுண்டா யிருக்
கின்றதோ? என்னளவிற் சந்தேக முண்டோ? நீ யேதொன்றுக்கும்
அஞ்சாதே. இனி நீ தீதில்லாச் செயம்பெற்று வாழ்வாய்” என்று
உறுதிவார்த்தைக ளுரைத்துத் தேற்றினான். அதனாலுத்தரகுமா
ரன் களித்து முகமலர்ந்து, சிவந்த கைகளைச் சிரத்திற் குவித்து,
கண்ணீர்பெருகக் கசிந்து உள்ளூருகி, “ஓ பாற்கடல்போற் கீர்த்தி
படைத்த பார்த்தமகாராஜனே! தேவரீ நின்னரென் ரறியாமற்
கன்னு பின்ன வென்று ஏழைமதியாற் பிதற்றி, அபசாரங்களைப்
பெரியமூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டேன். நான் மஹாபாவியாயி
னேன். சூறியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்து அருள்சுரந்
தாளவேண்டும். ஓ அத்தனே! ஓ என்னிஷ்டமாகிய கர்த்தனே!”
என்று பற்பல வசனங்களினூற் பாதவித்துக்கூறி மேலுஞ் சொல்லு

கின்றான். ஓ கருங்கடல் அகடுகிழிய ஒருங்குட னேடிக்கலக்குங் கங்கை நீர் வளம்பெ நடுப குநாட்டரசே! கேட்டருளும்: தேவரீர் திருவடிபெயர்த் தருளப்பெற்றுத் தங்கட்குச் சாரதித்தொழில் செய்ய எனக்குக் கிடைக்குமா? ஜன்மார்திரப் புண்யபலன் எண்ணியவண்ணங் கைகூடுமா! என்று வெகுநாளாகக் கவலைகொண்டு மனங்கவன்றிருந்தேன். அண்ணலே! மெத்தப்பிரயாசைப்பட்டுத் தான்கற்ற வித்தையைத் தானேபுகழ்ந்து பேசுகிறவர்களைப்போற் பேசப்படாதென் றிருந்தாலும், தமது கருணையானது என்னைப் பேசச் செய்கிறது. அருமையறியும் பெருமானிடத்திற் பேசப்போகின்றேன். அரவாபரணம்பூண்ட ஆண்டவருக்கு வேதப் பரிதூண்டிய பிரமா விதித்திருக்கின்ற சாரதி நூல்களெல்லாம் பார்த்து, எல்லாவல்லமையிலுங்கைதேர்த் திருக்கின்றேன். ஓ கருணாகடாட்ச காண்டபதரனே? அதனுலவ்வித்தையைத் தங்களுக் குப்போகப்படுத்திப் பேர்பெறவேண்டு மென்பதே யெனது வெகுநாட்கருத்து” என்று சொல்லிப்பணிந்த ராஜகுமாரனே அர்ச்சுனன் தழுவியணைத்து, “ஓ என்னிதயத்திற் குவந்த இளஞ்சிங்கமே! நீயும்நானும் கெருங்கிய இஷ்டரானும், இனி நெருப்பும் காற்றுஞ் சேர்த்தபின்பு சத்துருவாகிய காடு நீறுபடாதிருக்கக்கூடாது. இன்னும் யோசனைக் கிடங்கொடாது விரைவிலேயே இம்மரத்தி லொளித்துவைத்திருக்கும் நமது காண்டபமென்னும்விலும்- அக்ஷயதூணியும் தேவதத்தமு மெடுத்துவா” என்று விஜயன் விளம்பினான். உடனே உத்தராகுமாரன் தடைபில்லாமல் ஏறி, உத்தரவின்படி தேவதத்தமும்- காண்டபமும் - அக்ஷயதூணியும்-எடுத்துக்கொண்டு, மற்றவாயுதங்களை முன்போல்வைத்து, மான்மீதாலாலே கட்டி மறைத்துவிட்டு, மரத்தைவிட்டிழிந்து, அர்ச்சுனராஜனைத் தொழுது கொடுத்து, தனக்குச் சாரதித்தொழில் கிடைத்த சந்தேதாஷத்தால் திடீரென்று, தேரிற்குறித்து, குதிரைக் கடிவாளங்களைக் கைபிற்கொண்டான்.

அர்ச்சுனன் சுயருபங்கொண்டு, இந்திராதியரா லணிமணிக்கலனோடு

அனுமக்கோடி படைத்துப் படைமுகம்போதல்

அப்பொழுது அர்ச்சுனராஜன் இந்திரன்முதலிய தேவர்களையும் ஊர்வசியையுஞ் சிந்தித்து, தந்தை-தாய்-தமையன் முதலான பேர்களையும் வந்தித்து, தர்மதேவதையையும் போற்றினான். அவ்வேளையில் விஜயனுக்குப் பாண்டரோஜன் பூருவந்தேடிய பாக்கியம் பவித்தது போற் பேடிருபநீங்கியது. அவன் ஆதிபு ஷ ரூபலாவண் யவடிவமாயி

னான். ஆகாயத்திலுள்ள அமரரியாவரும் வாழ்த்தினார்கள். அர்ச்சுனனைச் சுயரூபத்தோடுங்கண்ட உத்தர குமாரன் பெண்மையை அவரவும் பேரெழிலாடவரை யொப்ப அவாவினான். கெட்டமீரா ஜெனமே ஜெய மகாராஜனே! க்ஷணத்திற்குமுன்னம் இருள்மடியவாறுபோற் பேடியாயிருந்த அர்ச்சுனன் இப்போது பச்சைமணியினது பிரகாசம் வீசிச் சொலிப்பதுபோல் துலங்கியதன்மை யெவ்வாறிருந்த தென்னில்-இந்திரஜாலங் கற்றவர்கள் க்ஷணத்திற்குக்ஷணம் வெவ்வேறு ரூபங்காட்டுகின்ற விந்தைபோன் றிருந்தது. அர்ச்சுனனது தேககாந்தியைக்கண்ட உத்தர குமாரன் மின்னலுக்கெதில் விழித்தவர்போற் கண்கூசிக் கவிழ்த்து, இரண்டுகைரினாலுஞ் சேர்த்திறுகத் தழுவி, “ஓ என்னையனே! உமது மாசற்றதிருமேனிக்கு இம்மறுவந்த காரணம் யாதோ?” என்று வணங்கிக்கேட்க விஜயன் “ஓ இராஜசெல்வமே! முன்னொருபோது இந்திரனோடு சொர்க்கலோகம்போய்த் தேவர்கட்குப்பகையாகிய காலகேய நிவாத கவசர்களை வென்று, வெள்ளையானையின்பேரிற் பவனிவந்து, அமுத போஜன முண்டு, அமர் யாவரும் புடைசூழும்படியாக இந்திராசனத்திலிருந்தேன். அப்படியிருந்த எனக்குச் சந்தோஷமுண்டாகும்படி அத்தேவேந்திரன் நினைத்து, அரம்பை-ஊர்வசி-மேனகை-திலோத்தமை - இவர்களால் நாட்டியமாடுவித்தார். அவர்களாடிய ஆட்டிலும் பாடிய பாட்டிலுஞ் சிறந்த முகையமுள்ள ஊர்வசியை நான் மெச்சிச் சிரக்கம்பஞ்செய்தேன். அவனிருந்த தேவர்முதலிய யாவரும் ஊர்வசி இன்று செவ்வையாய் நடித்தனளென்று கொண்டாடினார்கள். அன்றிரவில் எனக்கங்கமைத்த அரண்மனை யிற்போயிருந்தேன். நடுராத்திரியில் அந்த ஊர்வசி என்னிடத்திற்கு வந்தாள். அவளையான் கண்டமாத் திரத்தில் எங்கள் பாட்டின புருரவச்சக்கரவர்த்தியின் பத்தினியாதலால் மெத்தப் பயந்து, உடனே யெழுந்து அவள்பாதத்தில் விழுந்து நின்றேன். அதுகண்ட ஊர்வசி கொழுந்து விட்டெரியுஞ் சுடர்போற் கொதித்து, நானெண்ணிவந்த எண்ணத்தைப் பின்னம்பண்ணியபடியால், “மண்ணினில்வாழு மனுக்களில் நீ பேடியாகுக” என்று சபித்துப் போயினான்.

அப்பாற் பொழுது விடிந்த பின்பு அவ்வுருவத்தோடு வெளியே வருவதற்கு வெட்கப்பட்டிருந்த என்னைத் தேவேந்திரன்கண்டு விசுனமடைந்து, சங்கதியறிந்துகொண்டு, ஊர்வசியினிடத்திற்குச்

சென்று, அவளுக்குவேண்டிய உறுதொழிபுகன்று, எனக்கிட்ட சாபத்தை நவாரணஞ் செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டார். அதற்கவ ளிரங்கி, அந்தச்சாபம் நானினைத்தபோது ஒருவருஷம் என்னைத் தொடர்ந்திருக்கவும், நானினையாதபோது என்னைவிட்டு நீங்கியிருக் கவும் அதுக்கிரகத்தாள். அந்த ஊர்வசியதுக்கிரகத்தால் உன்னு டைய விராடபுரத்தில் ஒருவருஷம் பேடியாயிருந்து, அக்ஞாத வாசம் பண்ணும்படி நேரிட்டது. அப்பனை! எனக்குப் பேடியிருவ மைந்த வரலாறு” என்று உத்தரகுமாரனுக்குரைத்துச் சந்தோ ஷிப்பித்த அர்ச்சுனன் பின்பு தன் தந்தையான இந்திரனையும் ; வம்ஸநாயகனாகிய சந்திரனையும் - திரௌபதியைப் பெற்றவனாகிய அக்கினிதேவனையும்-சிந்தையிலேதுதித்து, வந்தனைபுரிந்து, தனக்கு வேண்டிய அணிமணிப் பணிகளைக்குறித்து விரும்பினான். அவ் வேளையில் தேவேந்திரனானவன் தன் மைத்தன் பழைய கோலத்தி னைக் கொள்ளப்போகிறானென்று மகிழ்ந்து, கதிர்மணிக்குண்டலம்- கனககிரீடம்-நவமணியிழைத்த-ரத்னபரணம் முதலிய பலபூடணங்க ளுடன், ஒப்புவமையில்லா முப்புரிநூலுங் கற்பகமாலையுங் கந்தமுந் தந்தான். அவற்றையெல்லாம் அன்போடு பெற்றுக்கொண்டு, ஊர் வசியம்மனை உள்ளத்தில் நினைத்துப் பஞ்சாயுதனைப்போலும்-செஞ் சிலை மதனைப்போலும்-அஞ்சனமேனியின் அழகனாயமைந்து விளங் கிய அக்காண்டிப னென்னுங் காளையானவன் அக்கினிதேவனால் அநுமக்கொடியும் அசுவகதியும் வரும்படியாகச் செய்துகொண்டு, சகலாபரண பூஷிதனாய்ப் பூரணவலங்கிர்த்தத்துடனிருந்து, உத்தர குமாரனைப்பார்த்து, “அப்பா மச்சநாட்டரசே! நமதுதேரில் நாட்டி யிருக்குஞ் சிங்கக்கொடியை மாற்றி, அண்டமுகடதிர ஆகாயமார்க்க மாய் வந்த அநுமக்கொடியை அமைத்திக” என்று சொன்னான். அவனுமவ்வாறேயமைத்து, தனது சிங்கக்கொடியை வன்னிமரப் பொந்தில் மறைத்து வைத்தான். அஃதெப்படி யிருந்ததென்றால்- அர்ச்சுனனுடைய அநுமக்கொடியை உத்தரகுமாரனுடைய சிங்கக் கொடியானது கண்டு துவண்டு நாமிந்த அநுமக்கொடிக்குச் சரியாக மாட்டோம். இந்த அநுமாரானவர் இராம ராவண யுத்தத்திற் சங்கை தீர்த்திருக்கின்றவர்” என்று தைரியம் விட்டுச் சந்துபார்த்து நுழைந்து ஒளித்துக்கொண்டதுபோலிருந்தது.

இப்பால் அர்ச்சுன ராஜனும் உத்தரகுமாரனும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கிக் களித்து, அவ்விடத்திருந்த காளிகாதேவியைக்

கைதொழுதெழுந்து, இரதநீதேறி, ஆயாயமளாவித் தழைத்த வன்னிமரத்தை வலம்வந்து தொழுது, விஜயமாளைய வில்லை நிறுத்தி, வாசமலர்மலை சாத்திப் புஜைபுரிந்து, இந் துதையும்வளைய நானேற்றி டங்காரஞ் செய்தான். அங்குணத்தொனியினால் எங்கு நெருங்கிப் பொங்குக் கடல்போன்றிருந்த கௌரவச் செனைகளெல்லாம் நின்ற நிலையில் நிலை தவறிப் போய், யானைவீரர் - அச்வதீரர்-அழகியதேரர்-அணிபடைக் காலாளர்-அதிபத மகாபத சமரத அத்தரதர் முதலியர் யாவரும் பேரிடி முழக்கங்கேட்ட பெரும்பாம்பினம்போல் தலையெடுக்கமாட்டாமல் தட்டிழிந்தார்கள். அக்காலையிற் கற்பகமாலையணிந்த மற்புயகோலால விற்பன விவேக விதான சாலியான வீபந்தர், யாவரும் தடுக்கிட்டுக் கண்கலங்கும்படியாகத் தேவதத்தத்தை பெடுத்ததுத் தனது செவ்விபவாயில்வைத் தூதினான். அவன் செய்த சங்கத்தொனியால் மகமேருமுதலாகிய மலைகளும் அதிர்ந்து, கடலுங் கீழ்மேலாகக் குழம்பி, சப்தமேகமும் பிதிர்ந்த, அஷ்டநாகமுஞ் சிதைந்து, நகூத்திரங்களும் உதிர்ந்து, அண்ட முகடுகளெல்லாம் விண்டு கடகடத்தன. இவ்வித சங்கத்தொனியினாலும் வில்லின் நானேனாசையாலுந் தேரிற்கட்டிய புரவிகள் பதைத்தன. சாரதியாகிய உத்தரகுமாரனுஞ் சங்கடப்பட்டுத் தலைநட்டுக்கொண்டு கையிற்பிடித்த கடிவாளத்தைவிட்டுக், கண்பொறி கலங்கச் செவிடுபட்டு, உணர்வுகெட்டு ஓடுங்கி வீழ்ந்தான். இவ்வாறு நடுங்கி யொடுங்கி நிலத்திற்சாய்ந்த உத்தரகுமாரனைக் காண்டவவனதகன காண்டபன்கண்டு, தனதுநீண்டகைகளால் எடுத்திணைத்து, ஆலவட்டங்களினாலுஞ் சாமரைகளினாலும்வீசி ஆயாசந்தணித்து, வெயர்வுபோக்கி, அயர்வுநீக்கி, பன்னீர்தெளித்து, வெந்நீரளித்து, விடாய்ப்பட்டிருந்த களையை யாற்றினான். அப்போது களைதீர்த்தெழுந்து கணவிழித்துப் பார்த்த உத்தரகுமாரன் நடுக்கமுங்கவலையு நீங்காதவனாய், கும்மென்று காதடைபட்டு ஈனசுரமாய்ப் பேசினான். அந்தப் பிள்ளையை அர்ச்சுனன் இரக்கமாய்ப் பார்த்து, பொருப்பைக் குடைந்து கடைந்து பொருந்திய புஜபூரிப்பைப் படைத்த விராடர்கோனளித்த புனிதகுமாரனே! புகழ்கொள்விறோதனே! நான்செய்த சங்கத்தொனியினால் ஐம்புலாதிகளுமுயங்கி அவசமடைந்த உன் பேதைத்தனம் யாதோ?" என்று கேட்டான்.

அக்கால் உத்தரகுமாரன் சிறிது தலையெடுத்துப் பார்த்து, “ஐயா! சப்தசமுத்திரங்களும்பொங்கி வழிந்து உலகமழியும் ஸர்வ ஸம்ஹார ஊழிக்காலத் தோசையென்பது தேவர் முழக்கிய சங்கோசையைப்பார்க்கிலும் பெரிதா யிருக்குமோ? எல்லாவுலகினுமெழும் பற்பல வோசையுளியாயும் இப்போதவ்விடத்தில் உமது வில்லாலுண்டாகிய விபர்த வோசையைப்போல் வித்தை விளக்க வல்லவோ? இத்தன்மைமாகிய தோசையைக்கட்ட தேவர்களிலுந் திக் குப்பாலர்களிலும் யார்தான் தகிலடைய மாட்டார்கள்? அப்படிக்கிருக்க, உமதுகால்மாட்டிலிருந்த நான் பயப்பட்டு வீழ்ந்தது பெரிதல்லவே. அந்மட்டும் உயிர்தப்பிப்பிழைத்துத் தேவரீருடன் பேசப்புகப்பட்ட நான் மிகவுந் தைரியசாலியல்லவோ? முத்தொழில் நடாத்துகின்ற சூவருந்நெஞ் முழக்கத்திற்குச் சித்தப்பிரமை கொண்டு தேறிடவென்னை ஆதரித்தருளும். ஒ அர்ச்சுனராஜனே! இனி நானென்ன சொல்லப்போகிறேன்?” என்றிரங்கிய விராடராஜ குமாரனை அர்ச்சுனன் அன்புடனோக்கி, தோளுடன் மார்புதோயத் தழுவி மாதவமுனிவரால் தான்கற்ற மயக்கந்தீரு மந்திரத்தை உபதேசித்து, “ஒ உத்தரகுமாரனே! உனக்குங் குதிரைகளுக்கும் இனி யொருநாளும் பயமில்லை. நமோமூலகுங் குலுங்கினாலும், ஒரோழ்கடலுங் கலங்கினாலும், என்றென்றைக்குங் கவலைபல்லா திருக்கலாம். இப்பொழுது விரைவில் தேர்செலுத்தென்று தனஞ்சயன்சொன்னான். அச்சொல்லைக்கேட்ட மச்சராஜன் மதலையானவன் தனக்கு அர்ச்சுனன்கிடைத்த ஆசையினால் அன்புமெலிட்டு, கையிற் கடிவாளம் பிடித்து, உச்சவான் கதிர்த் தேறிற் பூட்டிய பச்சைமாவோ ரேழையும் மோட்டிய அருணைப்போற் சவ்வியசாசியின் சுவேத வாம்பரிகளைப்பொப்ப விளங்கிய குதிரையைப் படபடவென்று செலுத்தினான். அப்பொழுது பனியினால் மறைபட்டு ஒளிமழுங்கி உடலொடுங்கியிருந்த சூரியனானவன் தனது ஆயிரங்கிரணங்களோடும் அலைகடன் முகட்டில் உதயமான தன்மைபோல் பேடியுருவால் மறைந்து பெருமைகுறைந்திருந்த அர்ச்சுனன், பேசுதற்கரிய தன் பின்னழகும் முன்னழகும் பிரகாசிக்கச் சிறந்திருந்தான். நெடுஞ்சிலையுங் கொடுங்கணையுங் கைப்பிடித்து, கௌரவ முதல்வன் சேனையிலுள்ள நிருபர்க ளியாவரும் நடுநடுங்கி நாவறண்டு கிடுகிடுத்துப் போகும்படியாக அவர்களுக்கு நேராகத்தோன்றினான்.

அர்ச்சுனன் வரவைக்கண்ட துரோணர் துரியோதனனுக்குணர்த்தி அறிவுறுத்தல்

இவ்விதமாகிய அழகிய தேர்மேல் வந்த அநுமக் கொடிக்கதி பனைப் பீஷ்மர் முதலாகிய வீரர்கள் கண்டு, வேறுவேறெண்ணங் கொண்டு, விருதுமுதலிய வீரசின்னங்களெல்லாம் சோரனினுர்கள். அவ்வேளையில் நான்மறைக் கொடிபடைத்த துரோணசாரியார் பாம்புக்கொடியும் நந்தியாவர்த்தமாலேபுமுடைய துரியோதன மஹா ராஜனைப் பார்த்து, ஓ வணங்காமுடி பெற்ற மகிபனை! இதோ நமக்கெதிரில் இசைபெற்ற விஜயன் ஸர்வ ஸம்ஹாரகாலக் கடவுள் போற் சலனமில்லாமல் வருகின்றான் பார். அவனார்துவருகின்ற தேர்வேகத்தினால் இந்தப் பூமியைத்தாங்கும் பனாமகுடமுடைய ஆகிசேடன் என்னபாடு படுகின்றானே? அந்தத்தேரிலிருக்கிற மகா புருஷன் கைப்பிடித்திருக்கும் வில்லினது நாடினாசைபால் தேவ லோகம் எப்படி தத்தளித்ததோ! அவன் போர்முகத்தில் முழக் குஞ் சங்கத்தைப்பூரித்த பேரொலியானது எட்டுத்திக்கையுஞ் செவிடுபெத்தாமல் விட்டு விடுமோ? ஒண்டித்தேரும் ஒற்றைவில் லுங்கொண்டு ஒன்றுக்கும் அஞ்சாமல் தனிமையாய் வருபவன் எப் படிப்பட்ட வீரனா யிருக்கவேண்டும்? இவ்விடத்தி லிருப்பவர்கள் இன்னுரினனாரென்றறியாமலும்-நன்மைதிமைகளை நாடாமலும்-நம் மோடெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்ய வருகிறவன், அசகாயசூரனென்றுந் திடதைய தீரவீர பாராக்கிரம முள்ளவ னென்றுந் தேர்ந்தாயோ? எப்போதும் யாதொரு காரியங்களையுஞ் செவ்வையாக சிதானித்து யோசிக்கவேண்டியதவசியம். ஐயா துரியோதனராஜனே! ஜோதிப் பிரகாச குண்டலமும், சுடர்விடு கதிர் மணிமகுடமும், உதயகிரியி லெழுந்த சூரியன்போல் துலங்கும்படியாக வருகிறவன் இந்திரன் மைந்தனென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. அதற்குத் திருஷ்டாந்த மாகச் சந்திரனைப்பாதிதாகப் பிளந்ததையொத்த ஃகார தந்தங்கள் பெற்ற கொடிய இராக்ஷசப்படைகளை அடியோடு மடியப்படுத் திய அநுமக்கொடிக்காட்சியே சாட்சியாக இருக்கின்றது அன்றியும்- அவன் வருகிற திறத்தை நோக்குங்கள், வெற்றிபெற்ற வில்லைப் பற்றி ஈரேழுலகையும் இன்றே வென்று செல்லுவேனென்று இறுமாப்படைந்து, யாவரையும் ஒருபொருளாக எண்ணாமல் யானைகளைநோக்கித் தாவுகின்ற ஆண்சிங்கம்போல் வந்துவிட்டான். மேல் நடக்கவேண்டியதென்ன? இனிச்சம்மாவிருப்பது காரியமல்ல.

அவனோ இனி நமது சேனைகளை வீரியங்கெடச் செய்து, சூரியனுக் கெதிர்ப்பட்ட பனிபோ லோடப்பண்ணுவான். அல்லாமலும்- ஆழ்த்தபேரறிவுடைய அவ்வர்ச்சுனன் இங்கேசூழ்த்த நமக் கெதிரில் வந்து வெல்லவேண்டுமென்று வில்வளைத்தானானால், இவ்விடத்தில் நிறைந்த பெருங்கும்பவில் அவனோடெதிர்த்துப் போராடத் தக்கபேர் யாரிருக்கின்றார்கள்? ஒருவேளை அவனுக்குத் தப்பிஓடிப் பிழைப்போமென்றாலோ அவன்கையிவிருக்கும் அஸ்திரவன்மையால், அதலசுதல பாதலம்போனாலும் அங்கும்வந்துபோர்புரிந்து கொல்லுவான். நாம் அறிந்த அநுச்சுனனே இவன் வேறல்லன். ஆகையால் நானொன்று கினைக்கிறேன். நம்மோடவன் எதிர்ப்பதற்கு முன்னே அஸ்திராபுரத்திற்குப் போய்விடுவோமானால், ஒருவருக்கும் ஒன்றுமில்லை. ஊர்கிரிக்கும் பழியுமில்லை. யோசிக்குமிடத்தில் வேறு வழியுமில்லை. அப்படிக்கல்லாமல் தானென்னுங்கருவத்தால் தலைகாட்டி நிற்போமானால், என்றைக்கும் அவனைவெல்லும் வல்லமை நமக்கில்லாதிருந்தாலும், இன்றைக்கு நிச்சயமாக நாமவனை ஜயிக்கமாட்டோம். அதேனென்றால்-நாம் நாடுவிட்டுப் புறப்பட்டதுமுதல் மாடுமடக்கிய இதுவரையில் நேரிட்ட துற்சகுனத்தினாலும், மனச்சோர்வினாலும், வெற்றிபெறுவது அரிதென்று தீர்மானிக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. ஆதலால்-நாமடக்கிய பசுக்கூட்டங்களை ஒட்டிக் கொண்டு பட்டினம்போய்ச் சேருவோமானால், நமக்கு லாபமுண்டு. நாம் பயந்து ஓடிவிட்டோமென்று யாரும் பழியார்கள். அதற்கு ஓர் உபாயமுமுண்டு. அவ்வுபாய மென்னவெனில் குருகுலநாயகனாகிய பிஷ்மரும்-கிருபாச்சாரியரும்-அசுவத்தாமா முதலியபலரும்- நானும் இங்கனநெருங்கிவின்று, எதிர்வருகின்ற தனஞ்செயனை மறித்து யுத்தஞ் செய்கின்றோம். நீபும்-உனக்குரிய சிலவேந்தரும்-வீரர்களும் - பாதிச்சேனைகளும் - மடக்கிய பசுக்கூட்டங்களோடு இவ்விடம்விட்டுப் பெயர்ந்து, அரவக்கொடிநாட்டிய தேரைத் திருப்பிக் கொண்டு தேசம்போய்ச் சேர்ந்துவிடு. அப்படிபோய்ச் சேர்ந்து விடுவாயானால் துரியோதனராஜன் பெரும்படையுடன் வந்து விராடராஜனுடைய பசுமத்தைகளை மடக்கிக்கொண்டு போய்விட்டானென்று உன்னைப் பலருங் கொண்டாடுவார்கள். “ஆரியக்கூத்தாடினாலுங் காரியத்தின்மேற்கண்” என்பதை யோசிக்கவேண்டும். அப்பனை! நான் சொல்வது உனக்கு ஒப்போ? அல்லது தப்போ? நன்றா யோசித்துச் சொல்” என்று துரோணாச்சாரியர் கேட்டார்.

அவருரைத்த சொற்குசகத்தை புணராத துரியோதனன்
பதைத்துக் கூறுகிறான்—

துரியோதனன் துரோணர் கூறியதைக்கேட்டு வெறுத்துக்கொண்டு
மற்றயரை யுத்தத்திற்கு ஆயத்தப்படுத்துதல்

வாரும் சதுர்வேதபாபங்கதாபிய ததுர்வேதியே! பாண்டிபுத்
திரர்கள் எங்கள் மாமனிடத்திற் சொக்கட்டாளுடித்தோம், கீர்வள
னுற்றநாடும்-சீர்வளனுற்ற நகரும்-மற்றும் பற்பல செல்வங்களுஞ்
சேனைகளும் இழந்து, பன்னிரண்டை வரடம் வனவாசமும் ஒருவரு
டம் அக்ஞாதவாசமுமொழிந்து, ஒருவருக்குத் தெரியாமலிருந்து
வெளிப்படும்படியாக உங்களைப்போல் தேறித்தெளிந்த பெரியோர்
கள் நிச்சயித்த சிபந்தனையை ஒப்புக்கொண்டகாலத்தில், மற்றொரு
விதம் கீர்ணயம்பண்ணி இருந்ததை மற்று பேசுகின்றோ? ஐயரே!
ஐவரும் உருவமறைந்து கருவங்குறைந்து அக்ஞாதவாசத்தினிருக்
கும்போது அவர்கள் இன்ன இடத்தில் இருக்கின்றார்களென்று
நாமறிந்தால், அன்றுமுதல் மீட்டும் பன்னிரண்டு வருடம் வன
வாசம் பண்ணி ஒருவருடம் அக்ஞாதவாசஞ் செய்யவேண்டுமென்று
ஸ்தாபித்திருக்கிற மொழிப்படி சத்தியத் தவறாமற் போக்கவேண்டு
மல்லவோ? அப்படியிருக்க, அந்த அக்ஞாதவாசத் தவணைநாள்
அகல்வதற்குமுன்னே எப்படிவெளிப்படலாம்? என்னுடைய கல்ல
காலம் இப்போது வருகிறவன் அர்ச்சுனனாக இருப்பானால், நமக்கு
மேலான கியாயவழியைத் தருமல்லாமல், தாழ்வான நிலையைத்
தரமாட்டாது. ஒ ததுர்வேதியே! மாறுபட்டுப் போரடும்பெருஞ்
சமர் வல்லவராகிய பாண்டவர்கள் இந்தமச்சநாட்டினிருந்தவாறு
தெரியாமலா வந்தோம்? ஏதோ சிலகாரணங்களால் தெரிந்ததினா
லும் விராடபுரத்தின்மீது நமக்கிருந்த வெகுநாளையப்பகையை
முடித்துவிடவேண்டுமென்னும் எண்ணத்தினாலும் ஒரேமனதாய்
முன்னாடித் திரிகர்த்தனையனுப்பி, பின்னே நாமெல்லோரும் ஆலோ
சித்து, பஞ்சவர்களின் அக்ஞாதவாசத்தைக்கெடுத்துவிட வேண்டு
மென்று தானே வந்தோம்? ஐயா துரோணரே! இப்படியெல்லா
மிருக்க, அர்ச்சுனன் வந்தானென்று ஏன் அதைரியமாகப் பேசுகின்
றார்? ஐயோ நரனான அவன் நமக்கெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யத்தொட
ங்குவானால், நாம் அவனுடன் பகைத்துப் போர்புரிய வேண்டிய
அவசரமில்லையே; விவகாரமென்கிற கயிற்றினால் அவனையும், அவ
னுடைய சகோதரர்களையும், அவனுக்குச் சகாயமான பேர்களை

யுங் குண்டுக் கட்டாகக்கட்டி யுநட்டிவிடலாம்: அவனெவ்விதம்
 நம்மை வெல்லக்கூடும்? நாம் கைகொண்டமாடுகளை அவனெவ்வாறு
 கைப்பற்றக்கூடும்? அவன்கழிக்கவேண்டிய அக்ஞாதவருஷத்தவனை
 யில் இன்னும் ஒருநாள் போக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது. எங்கள்
 குலமுதல்வராகிய பிஷ்மருக்கு இந்த வித்தியாசங் ளெல்லாம்
 நன்றாய்த் தெரியவரும். அந்த மகாதுபாவரே இந்த விவகாரத்தைக்
 கண்டறிந்து, மறுபடியும் பாண்டவர்கள் வனவாசம்பண்ணும்
 படிக்கு ஸ்தாபிக்கப் போகின்றார். இதற்குள் நீரேன் ஆத்திரப்
 படுகின்றீர்? யுத்தத்திற்கிளைத்த உலோபரைப்போல் என்னை ஊருக்கு
 ஒடிப்போவென்று உறுதி சொல்லவந்தீரோ? என்ன காரணத்தால்
 இவ்வாறு கூறினீர்? எல்லது. ஒ துரோணரே! நீர் சொல்லியவண்
 ணம் ஒண்டித்தேர்மேல் வருகின்றவன் தனஞ்சயனாயிருந்து
 சண்டைதொடுத்தாலும், அவனுக்குச் சகாயமாகத் திக்குப் பாலகர்க
 ளடுத்தாலும், தேவர்கள்-கந்தர்வர்-அரக்கர்-யக்ஷர்-இயக்கர் அரசர்
 முதலியோர்கள் வந்து என்னுடன்போர்தொடுத்தாலும், நம்மை
 அசைக்க முடியாது. எப்படியும் நாமெண்ணிய எண்ணம் பழுதுபடா
 மல் மாட்டுமந்தையையெனக்கி நமது வசம் பண்ணிக்கொண்டோம்.
 நாமுந் துணிந்துவந்திருக்கின்றோம். ஆகையால் இவ்விடம்விட்டுப்
 பெயராமலிருந்து, ஒருநைகபார்த்து வென்று, வருகிற வீரனைப் புறங்
 கண்டு, விவகார மேற்கொண்டு, ஜெயபேரிமுழக்கி எந்தேசத்திற்
 குப் போவேனல்லது, திருடனைப்போற் பதுங்கி யோடிப்போக
 மாட்டேன். ஒ நூலுணர்விற்பயின்ற துண்ணியனை! இதுவரைக்
 குஞ் சத்துருக்கள் பேரில் யுத்தம் பண்ண வேண்டுமென்று சொல்
 லுமுன்னமே கண்கள் சிவந்து, கறுவிப்புரைத்து, கைதேர்த்தகாரி
 யவான்கள்போல் மேகமண்டலம் அளாவிய தேர்மேலேறி, ஆயுத
 தீர ஆரபார வீராவேசத்துடன் அடுத்து, வீரச்சேவகங்காட்டி
 எட்டுத்திசையிலும் இசையை நாட்டிவந்த உங்களுடைய பகல்வேஷ
 மெல்லாம் மெய்யென்று நம்பியிருந்தேன். இப்போது வெட்டவெளி
 யாயிற்று. ஐயா! நமக்கெதிரே ஒடிவரும் பகைவரைக் கண்டவுடன்
 வருந்தி மயங்கி வாடி, ஒருவர்முகத்தை யொருவர்பார்த்து நெடு
 மூச்சுவிட்டு, நீ நாட்டை நோக்கி ஒடிப்பிழை; நான் காட்டைப்
 பார்த்துப் பிழைக்கிறேன்.—என்று கண்கலக்கப் படுவதற்குத்
 தானே இவ்வளவு பிரயாச மெடுத்துக்கொண்டுவந்தது? என்னத்
 திற்காக இவ்விடம் வந்தோம்? புறங்கொடுத்தோடுவதற்கா? இதை

நீர் நன்றாய்த் தெளிந்து சீர்தூக்கிப்பாரும். ஓ தேசிகனே! விற்பிற
மேன்மைபடைத்த வேந்தர்களானால், இந்தவிஜயனுக்கெதிரின்று
மேன்மைபடைத்துச் சயம்பெறத்திறத்தை ஒருபொருளாகச் சித்
தையில் நினைக்கமாட்டார்கள். நீர் அத்திறத்தினுக்குரியல்லாத
அந்தணராதலால், அப்பப்பா! அவன் மகாதீரனுச்சே? வீரனுச்
சே? ஆவியைக் கொள்ளைகொள்வானே! எப்படி. வெல்லப்போகின்
றோம்! என்றுசொல்லித்தளருகின்றார். உமது சொல்லைக்கேட்டு
மீதலத் தோரும்-பூதலத்தோரும் கலகலவென்று கைகொட்டி. நகை
ப்பார்கள். இனி உம்மைக்கண்ட கைப்பெண்களும் அலட்சியமாக
நினைத்துப் பகைப்பார்கள். ஓ காமத்திரிமீதர்த்த கலைவேதியனே,
மந்தோரினிறைத்து விற்போரிற் சிறந்த வானவர்கோன் மகன் வரு
வதைப்பார்த்து வளைத்துக்கொள்ளாமல் மடக்கி, மாட்டையோட்
டிக்கொண் டொதுங்கி மாநகர்க்குப் போவனானால், அதனாலெனக்கு
வருவது வசையோ? இசையோ? அல்லது வருகிறவனைக் கண்டு பய
மில்லாமல் எதிரின்று போர்புரிந்துவென்று ஜெயம்பெறுவது,
புகழோ? இகழோ? சொல்லும். ஓ மித்ரரை யிகழ்த்து சத்து
ருவைப்புகழ்த்து மகிழ்த்து பாடாடின்ற நைச்சிகனே! எண்ணிறந்த
கோடிகளாக இவ்விடத்திற்கூடிய நமது வீரப்படைக ளெல்லாஞ்
சேர்த்து ஒருவனாகத் தனித்துவராடின்ற வில்லாளியை ஜபிக்க
மாட்டார்களென்றால், ஒற்றைத் தேரோட்டி வருகின்ற ஒருவன்
இத்தனைபேர்களையும் எப்படி ஜயிப்பான்? வருகிற சுத்தவீரன் தன்
பிராணனைத் துரும்பாக மதிப்பவனென்றால், அத்தன்மையான
பேர் மதுசேனைகளிலில்லையோ? ஆகிலும் போர்செய்யப் புகுந்த
பேருக்குப் பிராணன் பெரிதோ? கடல்குழந்த உலகத்திற் பெரு
மையும் மானமும் போனபிற்பாடு, சஞ்சாரப்பிரேதம்போற் பிராண
னுட னிருப்பதில் என்ன பிரயோசனம்? ஆ புண்ணியபூசுரனே!
இனி நான் பலவாறுகப்பேசுவதில் லாபமில்லை. ஒரே வசனஞ்
சொல்லுகிறேன் கேளும். இதோ வருகிற என் பகையாளி
யைக்கண்டு பயந்து அஸ்தினுபுரத்திற்குப் போகமாட்
டேன். எனக்குபகாரம்போற் சொல்லுகிறவர்களின் பேச்சையுங்
கேட்கமாட்டேன். இது அவரவர்கள் புத்தியிற் கெட்டியாயிருக்
கட்டும். ஆனால் இப்பொழுது வருகிறவர்கள் அர்ச்சுனனுடைய சண்
டைக்குப் பயந்தவர்கள். ஆவியைக்காக்க ஆசைப் பட்டவர்கள்,
பெண்ணாதிபிள்ளைகள் மீதிலும்-மண் மனையாதிபிள்ளைகளும்-கிதிடுகேஷ

பங்களிலும் பாசமுள்ளவர்கள். இவர்கள் யாவரும் நன்மைபுடன் பட்டினம்போய்ச்சீசரலாம். இப்படிப்போக மனதுடையோர்களுக்கு யாதொரு தடையுமில்லை. போகின்றவர்கள் இவ்விடத்தில் வந்திருக்கும் படைகள் அடங்கலையுஞ் சாய்த்துக்கொண்டுபோனாலும் போகட்டும். என்னதிர்ஷ்டம் போகிறதில்லை. ஒருவர்க்கொருவர் துணையென்பதில்லை. அவரவர்களுடைய கல்வினை தீவினையே அவரவர்களுக்குத் துணையாய் நிற்கும். ஓ அறிவிலுயர்ந்த வேதியரே! இதனை நீர் நன்றாயறிந் துட்கொள்ளும்.—என்று அடங்காக்கோபங்கொண்டு, துற்சாதனன் முதலாகிய தம்பிமார்களை யுந் தார்வேந்தர்களை யுநோக்கி, விருஷபமுக்காரம்போற்களைத் து, தணல் நெருப்பைச் சிந்தி, அதிகபடப்பட்புடன் விரைந்து இதனைச் சொல்லுகின்றான். ஓ என்னன்பிற்குரிய தம்பிமார்களை! ஓ எனக்கு வெற்றியைத்தரவந்த சம்பிரம வீரர்களாகிய வேந்தர்களை! பிரம தேஜசுடைய முதற்குலத்தீதாராயும் விற்குருவாகிய மிராநின்ற துரோணச்சாரியர் நன்னெடிகற்ற பெரியோராயிருந்து, சமயோசி தப் பேச்சைச் சாதூரியமாகப்பேசி, சாப்பாட்டுக்குச் சங்கடப்பட மாட்டாமற் காலபோஜனங்கொண்டு காலங்கழித்திருப்பதே காரிய மென்று ஆரிய சித்தாந்தமுதலிய சாஸ்திரம் யாவும் படித்தவர், அன்றியும் ததுர்வேதத்தி லுள்ளன வெல்லாந்தப்பாமலுணர்ந்து புத்திமான்களுக்குப் போதிக்கத்தெரிந்தவர். வாதித்தெதிற்கும் சத்துருக்களைச் சேதிக்கச்சென்று யுத்தங்கண்டு வென்றுவருகின்ற வீரத்திரம் இவருடைய தொழிலன்றென்று நன்றாய்ப் பிரசித்தமானவர். ஆகையால்- இப்பேர்ப்பட்டவரை நீங்கள் நம்பியிராமல் வருகிற எதிரியென்னும் போர்யானையின் முனைபுகுந்து, தனிமுகச் சிங்கம்போற் சாதித்துவிடுங்கள், சண்டைபோடப் பயந்த வைதிகர்களெல்லோரும் அர்த்தரதப் படைக்குப் பின்னாலே நின்று, நமக்குச் ஜயம்முண்டாகும்படியாகச் ஜெபம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கட்டும். உங்கள் வேலைபில் நீங்கள் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள். ஒருவரு தவியைப். பார்க்கவேண்டாம். விரைவிற் படைகூட்டிப்போங்கள் என்றுரைத்தான்.

அசுவத்தாமன் தன்தந்தையை நிந்தித்த துரியோதனனை

கடிந்து துறுதல்

இப்படியாக துரியோதனன் சொன்ன சொல்லானது அங்ஙன மிருந்தபேர்களின் செவிகளில் நுழைவதற்கு முன்னமே துரோ

ஞ்ச்சாரியர் குமாரனான அசுவத்தாமன் கேட்டு, நெருப்பில் வீழ்ந்த புழுப்போற்றுடித்து, கண்கள் சிவந்து, பொறி பறந்து, புகை மலிந்து, நெருக்கினையான புயம்படைத்த அபுயங்ககேதனைப் பார்த்து, “ஆ! ஆ! வணங்காமுடிபுடைய மன்னனே” என்று கூவிமத்தகஜம்போற்றாவி, அன்புக்கொருவராகிய பிஷ்மாச்சாரியரும் கிருபாச்சாரியரும் கர்ணமகாராஜனும் துற்சாசனன் முதலிய தம்பி மார்களும் மன்னர்மண்டலிகளும் மற்றுமுண்டான முடிமகீபருங்கண்ணிரண்டு மூடிக்காதிரண்டு மடைத்து உள்ளங்கலங்கி உடல் நடுங்கிட உயிருமொடுங்கும்படி சிலவார்த்தைகள் சொல்லத் தொடங்கினான்.

ஓ கௌரவகுலாதிபனே! நாம் அஸ்தினாபுரத்தைவிட்டு வந்ததும், விராடராஜனுடைய பசுமந்தையை மடக்கிக் கொண்டதும்; கூட்டமாகிய நால்வகைச்சேனைகளை வரிசைப்படுத்தி வைத்ததும் ஜயம்பெறுவதற்கோ? அல்லது அபஜெய மடைவதற்கோ? நீர்சொல்லும். அப்படிக்கிருக்க-நீர் வீரலட்சுமி வாசமாயிருக்கும் வெற்றிவேல் பெற்ற துரோணச்சாரியருடைய மனதுநொந்து ஞையும்படியாக வசைமொழிகளை வழங்கி வைத்தது தகுதியோ? ஓ கூறிய வேலும் வில்லுங்கொண்ட கோமானே! நீர் பிள்ளையாகப் பிறந்த நான் தொடங்கி இதுவரையிலும் யுத்தமென்பது செய்து எங்கே வெற்றியடைந் திருக்கின்றீர்? இந்த விராடபுரத்திற்குவந்து பசுக்காவலாளரை யடக்கிப் பசுமந்தைகளை மடக்கிவிட்டீர். இதுவொரு ஜெயம். முதலில் சுகமாயிருந்த பாண்டவர்களை யழைத்து மோசச்சூதாடிப் பூமி முதலிய செல்வங்களை அபகரித்துக்கொண்டு காட்டினுக் கோட்டிவிட்டீர், இதுவொரு ஜயம். இதுதானே நீர் கண்காட்சியாகக் கண்டிருப்பது? இதைவிட வேறுசொல்ல யோக்கியம் உண்டா? என்னவோ பெரிய யுத்தங்களெல்லாஞ் செய்து, குரர்களைவென்று, வெற்றிமாலை பூண்டு, கோட்டை கொத்தளங்களை முற்றுகையிட்டதுபோய் மெத்தமெத்த இறுமாந்து பேசுகிறீர். இதென்ன கட்டுவார்த்தை? இந்த வீரம் ஒருதுட்டுப் பெறாதே நமது. திறத்தை நாமேயெடுத்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறதா? இது நன்றாயிருக்கவில்லை போம்; போம்: ஓ ராஜனே! இராஜசபையிலிருக்கும் பெரியோர்களுக்குக் கடமையென்னவென்றால் காமாதாரர்களாகிய காவலருக்கு காரியங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதாக நீதிநூல் முறையிடுகின்றது. ஆதலால் அந்த

நீதிப்பழக்கத்தையும் உலகவழக்கத்தையும் அதுசரித்து, உமக்குச் சொல்லவேண்டிய தருமத்தைச் சொன்னாராக்கும். அவ்வாறழித்துச் சொல்லுந் தருமவாக்கியம் உமக்குச் சம்மதமில்லாமற் போனால், அவருடைய சொல்லுக்குக் காது கொடுக்காமல் வருகிற வீரனுக்கு எதிர்ப் போய் நன்று போர்புரியலாமே: அப்படிப்போகிற உமது வீரத்திறத்தை யார் தடுத்தவர்கள்? நீ ரென்ன சண்டை போடாதவரா? இதுகாறும் நீர் புகுந்த போர் முகத்தில் எங்கேயாகி லும் அடிபட்டும் புறங்கொடுத்தும் ஓடியிருக்கின்றரா? இல்லையே! கையில் வில்லுங்கணையுடையிருக்கச் சத்துருக்கள்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு சண்டைப்பாட மாட்டாமற் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றரா? இல் லையே: இப்போதுதான் என்ன! நீர் தேவிரைப் புறப்படுவதுதான் தாமதம். துரிதப்பாதனமகாராஜன் வில்வளைத்தா னென்று கேட்ட வுடனே போர்முகத்திலுள்ள அதிரதவீரர்கள் முதலிய பேரும் அபஜயமடைந்து உயிர் விடுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வாகை பெருஞ்சேவகனாகிய பூபதியைப்பார்த்து நீ மாட்டையோட்டிக் கொண்டு ஊர்முகமாகி ஓடிப்போவென்று இந்த விருத்தவேதியர் சொல்லலாமா? ஐயோ! அவர்சொன்ன சொல்லானது நீர் இது வரையிலும் பெற்றிருந்த வீரத்திற்கு மிகவுங் குறைவாயிற்று அய்யா அய்யா சுத்தவீரனே! சமாக்களத்திற் சகல விருதுகளோடு நின்று சத்துருக்களை மடக்கித் தனுவேத விதிப்படி யுத்தஞ் செய்து வெற்றிபெறும் விதத்தை என்னென்று நினைத்திருக்கின்றீர்? சகோதரர்களிடத்திற் சூதாடிப் பூமியைப்பறித்து, ஜேஷ்டபிரா துருவின் பெண்சாதியான திரௌபதா தேவியென்னுந் தாயைத் தலையிரைப் பிடுத்திழுத்து, சபைநடுவே வஸ்திரத்தை உரிந்து மானக்கேடுண்டாக்கி, காட்டுக்கு வழிகாட்டிவிட்ட கதைபோல் நினைத்தீரோ? அல்லது-உமது மாமனாகிய இச்சகுனி முதலியபேர் கள் வாய்கொண்டமட்டுமேபேசி ஜயித்த வீரமென் றெண்ணினீரோ? ஐயோ! அப்படி ஜயித்த அரியாய ஜயமெல்லாங் கருமபூமியிற் பாபமென்னுங் காணியாட்சியைக் கொடுக்கத்தக்கவை. இப்போது வந்திருக்கின்றபோரை அவ்வளவு எளிதென்று எண்ணுதீர் வருகின் றவன் தனஞ்செயன். அவனுக்கெதிரிலிருந்து வில்வளைத்துப் பாணந்தொடுத்து யுத்தம்பண்ணியே தீரவேண்டும். சூதாடித் தோற்ற அந்த நாளையிலிருந்த அருச்சுனன்தானே யென்று அலட் சியமாய் நினைக்காதீர். இந்தநாளையில் உங்களை யெளிதில் விடுவா

னென்று எண்ணங்கொள்ள வேண்டாம். உமதம்மானான சகுனி ராஜன் உமக்காகப் பாடுபட்டுச் சம்பாதித்த தருமமானது, சிக்கிரத்தில் திரண்டுருண்டு வளர்ந்து இப்போதுவர் தெதர்ந்துகொண்டது, இதைக்குறித்து நீரொருவருக்குச் சொல்லவேண்டிய அவசரமில்லை. நீர் யாரையுந் துணைப்பற்ற வேண்டாம். நீரொருவரை விரும்பித் துணைவரக்கேட்பீராகில் யாருந்துணையாக மாட்டார்கள். அந்த ஆசையை விட்டுவிடும். சூதாடி உமக்குச் சந்தோஷமுண்டாகப்பண்ணினவர் இதோ நேராக நிற்கின்றார். இப்போது நேரிடப்போகின்ற போர்முனைக்கெதிரில் அவரைப் போகச் செய்வது ஞாயம். ஆயுதபாணியாய் அவர் போர்மேற் புறப்படும் விதத்தைப்பாரும். நல்ல நல்ல ஆயுதங்கள் அவரிடத்திலிருக்கின்றன. அவ்வாயுதங்கள் எதர்ப்பவர்களுடைய குடித்தனத்தைக்கெடுத்து விடும். அப்படிப்பட்ட ஆயுதமிருக்க உமக்கென்ன குறைச்சல்? அத்தன்மையான ஆயுதம் எத்தன்மைப் பேருடையதென்றால், பன்னிரண்டு - எட்டு - இரிக்கால்-தொகை-என்னுஞ் சிறந்தபேருள்ளவை, இவைகளினால் கட்டு-வெட்டு-குத்து-பிரித்துவிட்டு-தனியே ஓட்டிவிட்டு, கீழேதள்ளிப்படுக்கவை என்று இப்படிக்கெல்லாஞ் சொல்லி விஜயனுக்கெதிராகி வெல்லுவார். அந்தப் பார்த்தனை வெல்லும் பராக்கிரமம் எங்களைப்போன்றவர்களா வில்லை. எங்களை யல்லாமல் நாகலோகத்தார் முதலிய மூன்றுலோகத்தாரும் நரனுக்கெதிர் நிற்கமாட்டார்கள். நிகரில்லாதவனாய் வருகிற அருச்சுனனைக்கண்டு நான் வெல்லுகிறேனென்று வாய்வண்ணம் பேசுகிற வல்லவர்களுமுண்டு. ஆனால் வாய்ச்சொற் சொல்லுவதற் கென்னபஞ்சமா? ஓ மதி மரபிற் பிறந்தவனே! பெரியோனாகிய சிலையாரியனை அவமதித்துச் சொல்லத்தகாத சொல்லைச்சொல்லி வெல்லவல்லவர் நீராகையால், இதோ நான் சொல்லுகிறேன் கேளும். இந்த மண்டலத்திலும் அந்தவிண்டலத்திலும் அருச்சுனனுக்கு ஒப்புச்சொல்வது தப்பு. அவனுக்கெதி ரொருவருமில்லை. அவனுடைய போர்முனையில் நீர்தானாவது, இன்னும் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாவது, கிட்டி எட்டிப்பார்த்து வந்தாலும் போதும். அதுவே அவனை ஜயித்த கீர்த்தியிலும் எண்மடங் கதிகமான பெருமையை யுண்டாக்கும். அவனுடைய போர்முகத்தில் நீர்நேர்முகமாகப் போய் வரமாட்டுவீரோ? உமது கண்ணிற்கண்டு கலங்கா திருப்பீரோ? ஓ நாகக்தொடியோனே! உம்மிடத்தில் விசுவாசம் வைத்த ஆசாரியர்

எதிரி இப்பீர்ப்பட்டவன் அவனோடு சண்டையெய்ய வல்லவர் எண்
 டிசையிலு மில்லையென்று சொன்னால், இந்தப்பேச்சுக்குத் தகாத
 வார்த்தைகளைப் பேசினார். அருமையறியாத உம்முடைய யுத்த
 முனையில் எங்களைப் போன்றவர்களிருக்கமாட்டோம்” என்று பேசித்
 தன் தந்தையின் செயலை யெண்ணிவருந்தி, “ஆ! பகவானே! இந்தத்
 திறைமுறைதெரியாத துரியோதனராஜனிடத்தில் வீரத்தைவிட்டு
 நாணமுங்கெட்டிருக்கிற இந்தத் துரோணச்சாரியார் தநுர்மறைக்
 குருவாடிருந்தும், இவன் பேசிய ஈனவார்த்தைகளைக்கேட்டும், இன்
 னும் போகாமலிருக்கின்றார். இவர் இவ்விடத்திலிருந்து சண்டை
 யுஞ் செய்வார்போல் இருக்கின்றது. ஐயோ! அவமரியாதை நேரிட்
 டபோதே அந்த அரசனுடைய உறவை நீக்கவிடவேண்டும். அல்
 லது பேசினவன் பிராணனை அறப்போக்கவிடவேண்டும். இவ்வி
 ரண்டிலொன்றும் இல்லாதிருப்பது மனுஷத்தனமல்லவே” என்று
 தன் தந்தையை ஞாந்துகொண்டதுமன்றி, மீட்டும் அவர்க்
 கொழிக் கதிபனைப்பார்த்து, “ஓ அரசனே! இப்போது நான் சொல்
 லுகிறதைக்கேளும். எல்லாவுயிரையுங் கவரும்படியான எமதரும
 ராஜனையும், கடல்நீரை வறட்டும் வடவாழ்காக்கினியையும், உருத்
 திரமூர்த்தியின் கண்டத்தைக் கருக்கிய ஆலாலவிடத்தையும், மட்
 டுப்படாத எட்டுத்திணைகளையும் அட்டமாகயத்தையும் ஒருநொடியில்
 மடிக்கப்பார்ப்போம், அல்லது ஜப்பப்போம். தேவேந்திர குமாரான
 சிலைவிஜயனை மாத்திரஞ் ஜயிக்கமாட்டோம். நீர் உமது சிந்தையில்
 இதை விரைதயாகக்கொண்டு, மனவுறுதியோடு நின்று, தெளிந்து
 பார்த்துக்கொள்ளும்” என்று கூறினான்.

கர்ணன் துரோணரும் அசுவத்தாமனுங் கூறியவற்றைக்கேட்டு

மறுத்துத் தன் பராக்கிரமங் கூறல்

கேட்டிரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இந்தச் சொற்களை
 யெல்லாம் துரியோதனராஜனுக்குச் சமீபத்தில்நின்ற கர்ணராஜன்
 கேட்டு, நறநறவென்று பற்கடித்து, வெற்றிமிக்க வீரவேல்பெற்ற
 பெரியோர்களை நோக்கிப் பேசத்தொடங்கினான்—“ஓ பூலோகபுரந்
 தரராகிய புரிதர்களை! விராடராஜனுடைய பசு மந்தைகளை
 மடக்கும்படியாய் விதாலித்து அஸ்தினாபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட
 நாம், வாசமாலேதரித்து வராரின்ற விஜயனென்னும் வில்லாளியை
 வியந்து புகழ்ந்துபேசுவதுமேன்மையோ? குந்தியேதனியின் மைந்தர்
 தொடுக்குங் கணைக்கஞ்சிப் பயப்படுகிறவர்கள் விருதாவில் இவ்வளவு

தூரம் ஏன் வரவேண்டும்? ஐயோ வீட்டிலிருக்கப்போகாதா? அப்படியே வேலையைவிட்டு வந்தவர்கள் எதிரியைச் ஜெயிச்சுத்திறமில்லாவிட்டாலும் வாயைமூடிக்கொண்டு சும்மாவிருக்கலாகாதா? திறமைசாலிகளாகிய தீரர்களுக்குநேரில் வாய்க்குவந்தமட்டும் பிதற்றுவானேன்? இவ்வளவு காரியத்திற்குப் பெரியவர்களென்று பேர்வைத்துக் கொள்வானேன்? தனக்குவெல்ல வல்லப மில்லாவிட்டால், தரணியிலுள்ளபேர்க ளெல்லோரும் வெல்லமாட்டார்களென்று தப்புந் தாறுமாய் விண்பேச்சுப் பேசவேண்டிய வேலையென்ன? சுத்த வீரர்கள் மனமுறிய மெத்தவருத்தப் படுத்துவானேன்? இந்நேகக் கெடுத்துவந்த மத்தியானச் சூரியன்போன்ற நானொருவனுமெழுந்து, நெருப்புக்கொழுந்துபோல் வருகிற விஜயநாயகத்து, அச்சமில்லாமல் நான்தொடுத்து, அபாரமாகக் கணைகள்விடுத்து, என்னிச்சையின்படிக்குப் போர்கொடுத்து, அவனைவிவருந்தேரின் அச்ச-மச்சு-குத்துக்கால் முதலியவைகளையு முறித்து, குதிரை நான்கையும் அறுத்து, காண்டபத்தையும் அதுமக்கொடியையுங் குறைத்து வெற்றிபெறப்போகின்ற என்விரத்தை அருச்சுனனைக்கண்டு கொண்டாடுகின்றவர்கள் அவனுக்கச்சப் படுகின்றவர்கள் - யாவருமிருந்து சாக்ஷியாய்க் காணுங்கள். மேலும்:-மண்டலத்தைக்கீறி, விண்டலத்தைப் பீறி, குண்டலமசைய வருந்தேரோடுகிய தண்டதானதம்பியைக்கண்டவுடனே எண்டிசையதிர மண்டலாகிர்தியாகியவில்லைவளைத்து, வருணாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து வடவைத்தீவேகத்தை மாற்றுந் தன்மைபோல ஒருகணத்தில் அவன்பலத்தை மாற்றி, நீங்கள் யாவருங்கண்டு கண்களிக்கச் செய்கிறேன். அந்தவிநோதத்தை வேண்டுமானாற் பாருங்கள். இஃதல்லாமல்-அவன்வனவாசம்பண்ணிய பன்னிரண்டுவருடமும், அக்ஞாதவாசமான ஒரு வருடமும், துருப்பிடித்து அழுக்கடைந்து மழுங்கிக்கிடந்த காண்டபத்தையுங் கணைப்பெட்டியையுங் கைக்கொண்டு, நமக்கெதிரிற் கலங்காமல் வருகின்ற அவனுடைய திடத்தையுந் தீரத்தையுந் தேகத்தையுந் சின்னபின்ன மாகும்படி சேதிக்கிறேன். நீங்களெல்லோருங்கூடப் பார்க்கலாம். பெரியார்களை! அச்சுன்னுக்கெதிரி அங்கர்கோனென்று இச்சுகமுதலெங்கும் பிரசித்தமாகப்பேசிக் கொண்டிருக்க, நான் அவனையெளிதில் விடப்போகிறதில்லை. நானும் ஒருவில்லைப்பிடித்து மலைபோலெதிர்த்து மலைந்து, போர்த்திறந்தெறிந்த புண்ணியவான்களைப்போற் புகழ்பெறுகின்ற பிரதாபத்

தைக் காணவாருங்கள். குளம்படியாற் கிளம்புமண்பொழிகள் விண்ணிலோயாம லெழுவருங் குதிரைகள் பேரிலும், அக்குதிரைகள் பூட்டிய தேரின் பேரிலும், கோழிகோழி பாணங்களைச் செலுத்திக் கொல்லுவதல்லாமலும் அவனது ஆஜானுபாகுவாகிய கரங்கள் தறி படவும், கால்கள் முறிபடவும், விரிந்தமார்பு துளைபடவும், அணிந்த முடியுடன் தலையறுபடவும், விரைந்து போர்புரிந்து நான் வெற்றி கொள்ளப் போகின்ற வித்தை தயைப்பார்த்து நீங்கள் மகிழுங்கள். இவ்விடத்திலின்று நானுறுதியாகச் சொல்லுகிறதை யாரும் ஞாபக மாய்க் கேளுங்கள். நானிதுவரையில் நரபதியாகிய துரியோதன மகாராஜனிடத்தில் உண்டவளர்த்துவந்த செஞ்சொற்றுக்கடனும், கர்ணன்-அருச்சுனன்-என்று சொல்லப்படும் எங்களிருவரில் வல்லவர் யாரோவென்று சந்தேகங்கொண்டிருந்த சகல நக்குஞ் சுத்தேகந் தீருஞ் சமயமும், இளமைப்பருவத்தில் தநர்வேத பரிக்ஷை பார்த்த போது அர்ச்சுனன் தலைபயறுத்து அரங்கபூஜை செய்கிறே னென்று அரசருக்குமுன்னை நான்கூறியிருந்த சபதவார்த்தை முடியுங்காலமும், பற்குனனை வெல்ல வல்லவரில்லை யென்று சிலை யாரியனும் அசுவத்தாமனும் பேசிய கட்டுவார்த்தை கெட்டோடச் செய்யுந் தருணமும் இப்போதெனக்கு நேரிட்டிருப்பதினால், என் பரமகுருவாகிய பரசுராமர் அற்புதமாகக் கற்பித்துவைத்த அஸ்திர வித்தைகளை நிலைபெறச்செய்து, அவருடைய திருவடிகளைத் துதிக் குங்காலங் கிடைத்திருக்கின்றதை மதிக்கும் விவேகிகளாகிய மன்ன வர்களே பாருங்கள். பெருந்தேரிலோங்கி ஒருசிலைதாங்கி வருகிறவ னைக் கண்டேங்கி மயங்குகின்ற ஒருகோடி நரபாலரும் என்சுற்றினி லிருந்து, அவனை நானொருவனை சென்றெதிர்த்து வெற்றிபெறும் வேடிக்கையை முற்றிலும் அறியுங்கள்” என்று உருத்திரமூர்த்திக் கொப்பான பிஷ்மர் முதலியபேருக்கும் நன்றாய்க் கேட்கும்படி யாகச் சொன்னான்.

கிருபாசாரியர் கர்ணன் கருத்தைக் கண்டித்து உல்லங்கனஞ்செய்ய,

அதற்கவ னிந்தித்தல்

கேட்டிரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இவ்வாறு கர்ணராஜன் கூறிய வளை த்தையுங் கிருபாசாரியர்கேட்டுமனந்தாளாமல், “ஆஹா! அங்கதேசத்தரசராகிய அறிஞனே! நெடியகடல்குழந்த உலகத்தை

யானாகின்ற அரசருக்கு, சாமம்-பேதம்-தானம்-தண்டம்-என்னுஞ் சதுர்வித உபாயமுண்டு. இந்நான்கில் நீ தண்டமென்னும் உபாயத்தை அதுசரித்துச் சண்டைசெய்ய. கற்றிருக்கின்றாயன்றி, மற்ற மூன்று உபாயமும் அறிபமாட்டாய்போலு மிருக்கின்றது. அவ்வுபாயமூன்றையும் அறிந்துகொள்ளத்தக்க சுயபுத்தி உனக்கில் லாவிடினும், தெரிந்தபெரியோர்கள் சொல்லுகின்ற சொற்புத்தியா கிலுங்கேட்டு நடக்கவேண்டும். தண்டமென்பதைத் தாமதகுணத் தோர் விரும்புவார்கள். சாத்வீககுண முள்ளவர்களுக்கு மற்றமூன் றுத் தகுதியுடையன வாகும். அஃதெவ்வாறெனில்-அரசனானவன் காரியத்தைக்கருதி யோசியாமற் பகைவர்களைச் செல்லுதல், அப்பகைவரைத் துன்பத்தில்லாமல் நிலைக்கச் செய்வதாகும். மேலும் - தொழில்வல்லமையையும் - தன் வல்லமையையும் - எதிரி வல்லமையையும் - அணைவல்லமையையும் - ஆராய்ந்து, தன் வல்லமை மேலிட்டிருக்குமாயின் தானெடுத்த காரியத்தை முடிக்க லாம். ஆகையால்-காரியாகாரியங்க ளெல்லாவற்றையுங்கருதி, பிற பாடு சமராடப் புகுந்தபேர்களுக்கு எவ்வுலகத்தும் எக்காலத்தும் ஒப்பில்லாக்கீர்த்தி யுண்டாகுமென்று நீதிநூலோர் பேசி யிருக்கின் றார்கள். அதுவுமல்லாமல் தன்பலமும் எதிரிபலாபலமும் அறிந்து வீரியமாக யுத்தஞ்செய்யக்கற்ற புத்திமான்களானபோதிலும், 'பெரி யாரைத் துணைக்கொள்' என்னும் நீதிவாக்கியப்பிரகாரம் தனக்கு மேற்பட்ட அகண்ட அறிவாளர்களைக்கேட்டு, அவர்கள் புகன்ற புத்தி வழி நடக்கவேண்டும். அப்படிக்கேளாது அரசன் உன்மத்தனா யிருப்பானாகில், அவனது சுகதுக்கத்திற்கொப்பப் பொருந்திப் பக்க யிருப்பானாகில், அவனது சுகதுக்கத்திற்கொப்பப் பொருந்திப் பக்க யிருக்கும் எம்மைப்போன்ற பெரியோர்கள் அவனுக்கு இடித்துச் சொல்லவேண்டியது கடமை. ஓ திசையளவுநாறும் உதிரப்பசை வீசும் வேலைந்திய கர்ணனே! வருகின்றதேர் ஒன்றென்றும், அத் தேர்மேல் வருகிறவன் தனியனென்றும், அவன் கைப்பிடித்தவில் ஒன்றென்றும், அவனெம்மாத்திரமென்றும் வெகுசுலபமா யெண்ணி ஆத்திரப்பட்டுச் சொன்னாயல்லவா? உன்னைப்போலொத்தவன் இவ்வாறுரைத்தால், மாற்றுயர்ந்த பொன்னைப்போன்று வருகின்ற வன் உன்னை என்னென்று புகலவேண்டும்? அவனுன்னாவுக் கடங் கின்வனா? இலேசானவனா? அந்தோ! இந்தப்பாராளுந் துரியோத னன் முதலாகிய பலபடைமன்னர் கூட்டங்களையும் பிஷ்மர் முதலா

கிய பெரியோர்களையும், வீரியம்பேசுகின்ற உன்னையும் என்னையும் ஒருபொருளாய் நினைக்காமல் திரஸ்காரஞ் செய்யத்தக்கவனென்று உனக்குத் தெரியாதா? ஆண்சிங்கஞ்சீறி யானைக்கூட்டத்தின் மீதே திப்பாயுந் தன்மைபோல் வருகின்றானே : அவனுக் கெதிரின்று போராடுபவர்களு முண்டோ? சிவபெருமா னொருவரே சென்றுதிரி புரமும் நீரூக்ககண்டு திரும்பினுரென்பதை இதுவரையிலும் நீ கேட்டிருக்கவில்லையா? அப்படிப்பட்ட அமலினுடையே அடல் பெற்று வந்தவன். நம்பாலொத்தவர்களிடத்தில் ஒருவனுய்வந்து வெற்றியைப்பெறுவது அருமையோ? ஓ செருமுகப்புனியே சீர் படைத்த பாஞ்சாலராஜனுடைய பட்டினத்தில் திரௌபதாதேவிக்குத் திருக்கலியாண முகூர்த்தமென்று சுயம்வராஞ் சாற்றியபோது மச்சேந்திர லக்ஷியத்தை முடித்து, இச்சைவைத்துவந்த ராஜரெல்லோரையும் ஓடவிட்டடித்து, கச்சணிந்த பெருந்தனக் காரிகையை யுங் காண்டபத்தையுங் கைப்பிடித்து, ஜெயலக்ஷுமி கலகலவென்று நடத்துவாக்கண்ட காளேவருகின்றான். அக்கால் அவனுடனெதிர்த்துப் போராடுந் திறனுற்றவர்கள் யாரிருந்தார்கள்? சிற்சிலர் வெளிப்பட்டுப் பட்டபாட்டை மறந்தாயோ? ஓ மாலைபுனைந்த மணிமுடிக் காண் ! நீயந்தச் சுயம்வர காலத்தில் திரௌபதாதேவியைக் குறித்துப் போயிருந்த தில்லையோ? சகலராஜராலும் வளைக்கப்படாத வில்லை நீதாங்கி வளைக்கவில்லையோ? அக்கால் நீயடைந்த அவமானத்தையும், உன்னைப்போற்றாறுணிந்து வளைக்கச்சென்றவர் இளைத்தோடியு எளிதத்தையும், அங்ஙனமிருந்தோர் பேசிக்கொண்ட அவ்விந்தைப்பேச்சுகளையாவது வேடிக்கையாய்க் கேள்விப்படவில்லையோ? இஃதன்றியும் - கொடுமையாளராய்த்தொடர்ந்த யதுகுலத்தாரையெல்லாங் குழுக்கி ஜயங்கொண்டு, சுபத்திராதேவியை மணம் புணர்ந்துகொணர்ந்த காலத்தினும்; முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் முதுகுகாட்டியோட-ஓட்டி, அஷ்டவசுக்களுடன் அஷ்டதிசுக்குப்பாலரும் - சப்தசமுத்திரத்துடன் சப்தமேகங்களும்-சலிக்கக் கெலித்து; காண்டாவனத்தை அக்கினி தேவனுக்கு ஆகாரமாக ஊட்டிவைத்த காலத்திலும், அளாவிர்தகண்ட முதலாகிய உத்தர குருகண்டத்திலுற்றோரியாரும் முடிவணங்கித் தொழுது, கண்ணீர்விட்டழுது “எங்களுக்குப் பழுதுவாராமற் காப்பாற்றும். கடைக்கண்பாரும்”, என்று உபசாரத்துடன் அநேக திரவியங்கள் குவிக்கப்பெற்ற காலத்

திலும்; மாயாவரத்துடன் தோயமாபுரத்தின் ஓந்த காலகையரையும், இரணியபுரவாசிகளாகிய நிவாதகவசர்களையும் டித்து அவர்களுடைய தோள் வலியும்-தாள்வலியும்-உருத்திரதேவனாற் படைக்கப்பட்ட வரத்தின் வலியும் உபயோகமாகவொட்டாம லடித்து முடித்தநாளை யிலும் அட்டதிற்கும் புகழ்பெற்ற சித்திரசேனனென்னுங் கந்தர்வ ராஜனைக் கொட்டமடக்கி, நமதரசனாகிய துரியோதன மகாராஜனை யும்-தம்பிமார்களையும் - தர்மபத்தினிகளையும்-கட்டவிழ்த்து மீட்டு மாணங்கெட்ட பிராணனைக் காப்பாற்றிவிட்ட காலத்திலும், இதோ வருகிற கட்டழகனாகிய கிருட்டினனுக்கு யார் துணையாயிருந்தவர் கள்? ஒருவருமில்லை, எந்தக்காலத்திலும் அவன் தன் கையிற்பிடித்த விஜயகாண்டபமே துணையல்லது, அவனுக்கு வேறுதுணை கண்ட தில்லையே: அப்படி ஏதாசிலுந் துணைநாடிப்போய் ஜயித்திருப்ப துண்டானாற் பேசு—

ஓ கர்ணராஜனே! உன்னுடைய குணதீசய வழக்க மென்ன வெனில்-அரசர் முதலியபேர் கூடியசபையில் எனக்குமிஞ்சி யெவரு மில்லையென்றும், புயவல்லமை எனக்கே பொருந்தியதென்றும், என்னுடன் போராடும் பகைவர் பூமியிளில்லை பென்றும் பலவாறு கப் பேசுவதேயாம். அப்படி நீ செல்லியவண்ணம் எங்கேயாவது சோர்வறமுடித்து வெற்றிகொண் டிருக்கின்றாயா? நீ எந்தச் சத்து ருக்கள்பேரிற் சண்டைக்குப்போனாய்? எவ்விடத்தினின்று கீர்த்தி கொண்டு வந்தாய்? இந்த நரனுக்கு நேராகப்போய் நிற்கத்தக்க திற முனக்குண்டா? அப்படியிருந்தால், ஒரு அனுபவங்கொண்டா. அப்பா! நான் பேசுவதென்ன தப்பா? சிவபெருமானும் செங்கண் மாலும் - பிரமதேவனும்-தேவேந்திரனும்-தேவர்களும்-மற்றுமுள்ள வர்களுங் கோலாகலமாய் வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்வதற்கே கூடாத வல்லபனான அந்நல்லவன் வில்லைவளைத்தானாகில், அவனு டைய வீர்யத்தைப்பிழித்து, இங்கிருக்கும் அரசர்முதலிய ஆரியர் களுக் கெதிரில் உன்காரியத்தைக்காட்டி ஜயம்பெறப் போகிறாயோ? அல்லது எண்ணுமற்பேசி இழிவடையப் போகின்றாயோ? இதுவரையில் நாங்களுமிருந்து பார்த்ததுதானே உன் திறம்? அடா அப்பனே! கிரேஷ்ட முனிவராகிய பிஷ்மரும்-சிலைக் குரு வான துரோணச்சாரியரும் சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள்போன்ற

அகவத்தாமாவும் - நானும் - நீயும் தேனிறைந்த வலம்புரி மாலை யணிந்த துரியாதன மஹாராஜனும் - ஜகதாட்சகராகிய தார்முடி வேந்தர் பலரும் ஒன்றாகச்சேர்ந்து, அழகிய தேரைச்செலுத்தி வில்லம்புகள் தாங்கி மேலான யுத்தஞ்செய்தாலும்; அந்த அர்ச்சுனனை வெல்வது அரிதாதென்று கருதிக்கரையும் எங்கட்கெதிரில், நானொருவனை போர்முனையுடுத்து வெல்லுகிறேன். அவனைக் கொல்லுகிறேன் என்று நீ சொல்லுவது, காலிலியானவன் காத வழிநடப்பை நென்பதுபோலாம். நீ சொன்னசொற்படி முடிப்பா யானாற் பரியானது சூரியனை விழுங்கப்போடுமென்று சந்தேகமறப் பேசலாம். ஓ கொடைக்காரனே! நீர்வளமுள்ள குருநாட்டுக்கதிப னாகிய கௌரவகுல முதல்வன் உன்னிடத்தில் நேயம்வைத்திருந்த தால், அவனுக்கு உறுதிவார்த்தைகளைச் சொல்லி, நீதென்குறையா மற் பாராளுமுறையைப் போதித்து, பக்கத்தில் மத்திரிபோ லிருந்து தந்திரத்துட னடத்துவதைவிட்டு பயன்படாத வார்த்தைகளைப் படித்து, அசத்தியத்தைச் சத்தியமென்று துடித்து, சண்டை முகத்தி லவனையுரிமூத்து, இரண்டுபுறத்தும் இடியுண்டினைத்து மருண்டு நிற்கவைத்து, அந்தச்சமயத்தில் நீ அப்பால் நீங்கிப்போவ தற்காகவோ இவ்வளவுதூரம் நீனைத்துச் சொல்லவந்தாய்? உத்த மனே! அந்தமட்டும் நீயறிந்ததுபோதும். இத்தமட்டும் உன்கடை யைக்கட்டும்” என்று சகலமேம்பாடுகளினும் மூவரையும் வெல்லுங் கிருபாச்சாரியர் சொன்னார்.

இவ்வாறு கிருபாசாரியர் சொன்ன மொழியைக்கேட்ட கர்ண ராஜன் நெருப்பில்விட்ட நெய்போ லுருகிப்புகைந்தான். அவன் கண் ணிரண்டுஞ் சிவந்தன, அவனுக்குக் கடுங்கோபம் பிறந்து, குற்றமான மொழியைமெத்தப்பேசி, கிருபாசாரியருடைய முகத்தைப்பாராமல் மற்றவர்கள் பக்கமாய்த்திரும்பி, ஓ முடியரசர்களை! வாசங்குலாவு மாலைநிலாவும் வணங்காமுடி வேந்தனுடைய வளப்பங்களையும்-சகல சுபசந்தோஷ சவுக்கியங்களையும்-தாழ்ச்சியில்லாமல் தங்கள் தங்கள் பத்துவர்க்கங்களுடன் காலங்கருப்பு தோன்றாமல் அநுபவித்துச் சிறுமையின் நிப் பெருமையாய் அண்டிப்பிழைத்த பேர்கள் சண்டை முகத்தில்வந்து நின்றால், அன்னமிட்டாரை யிகழ்ந்து, கன்னமிட்ட சத்துருவைப்புகழ்ந்து, சித்தங்களித்துத் தோள்வலியைத் துதித்து, தாள் வலியை மதித்துக் கொண்டாடா நிற்பவர்களானால்; நமக்கு ஜயங் கிடைக்காமற் போமோ? இவ்வுலகத்தில் நன்னெறியில்லாமற்

போமோ? மழைமாரி குறையுமோ? வானறங் குன்றுமோ? ஆ? அகாலமே! வருகிற நரனானவன் மிகவுந் தறநாசாளி யென்று புகழ்ந்து பேசுவதினால் இலாபமென்ன? அவன் பெரிவர்களுக்கு அன்பிருக்குமானால், அந்த அன்பு விருதாவாய்ப்போகாமல் ஒண்டியாய் வருகிற அவனுடன்போய்க் கூடிக்கொள்வது தகுத்யாகும். அப்படிக்கில்லையென்றால், அவரவர்களுடைய விட்டுக்குப்போய்ப் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்தல் விதிக்கலாம். இதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. நேரேவருகிற பார்த்தனாகிய பஞ்சைக்கு காணே யெதிராகிறேன். அவனு என்னை ஜயிக்கிறவன்? அட்டா!! பாதலமேழும் பூதலமேழும் பார்த்த அகண்ட சக்கிரவாளப் பாப்புந் தப்பாமற் பெருமைபெறுஞ் சுப்பிரதீபக் கணைகளினாலவனைச் சிவனுக்கெதிரான மதனைப்போலாக்கி, திக்கு திக்கார்த்தத்திலுஞ் சொக்குப்பொடிபோல் தூற்றிவிடுகிறான். அவர்களுக்குஞ் சேதிசொல்ல ஒலைவிடுகிறேன். தங்களுருக்குப்போய்ச் சுகமாய் உறங்கட்டும்” என்று உரத்துக்கொதித்து உரைத்துச் சிரித்தான்.

பீஷ்மர் ஆசாரிய நிந்தைசெய்த துரியோதனனையுங் கர்ணனையுங் கோபித்து, அவர்கள் பெருமையைக் கூறுதல்

கேட்டிரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இந்தப்பிரகாரங் கொடைக்கரசனாகிய கர்ணராஜன் பேசியபோது, சேமித்துவைத்த திரவியம்போலுற்ற சிலைநூல் முதலிய பலநூலுங்கற்ற பீஷ்மர் உன்மத்தனையொத்த துரியோதனராஜனை யழைத்து, தராகநிலை போல் நடுவுநிலைமையாய்த் தெரிவிக்கத் துணிந்து, “ஓ திங்கள் மரபிற் றோன்றிய என் சிந்தைக்கினிய சுயோதனனே! சிலையாரியனாகிய துரோணசாரியருரைத்த தனைத்துஞ் சரிதான். மேன்மை மிகுந்த பெரியோர்கள் பேசவேண்டிய விதியும் அதுதான். சகலக் கியானமுந்தேர்ந்த அசுவத்தாமாவும் பரிந்தெழுந்து, வேண்டுமானபோது காரியா காரிய மெடுத்துக்காட்டிக் கண்டிக்க வேண்டியதுங் கடமைதான். மலைபோல் நிலைபெற்ற கிருபாச் சாரியர் மடக்கித் தெரியவைத்தது மனுநெறிமுறைதான். இப்போ திலைபோ லொளிரும் வேலேந்திய கர்ணராஜன் தராதரமறியாமற் பேசியது தகுதியற்றதுதான். பெரியாரை நிந்தித்துப் பேசப்போகாது. பெரியார்சிந்தை நொந்தால் வறுமைநிறையும். வாழ்நாள் குறையும். இது எவர்களுக்கும் எப்போதுந்தகாது. ஓ மல்லின் வலியும் வில்லின்வலியுந் தளர்வில்லாமல் வளருந் தடம்புயனே! ஓ

அரவக்கொடியும் அணிமணிமுடியும் பொறுத்த அரசரே! ஓ திரித ராட்டிர புத்திரனே! ஓ துரியோதன னென்னும் என் பெளத்திரனே நீதான் சொல்வதைச் செவிகொடுத்துக் கேட்கவேண்டும். மெய் யறிவுள்ள மேலோர் செய்கை யெவ்விதமெனில், தங்களுக்குத் தற் கால நடந்து வருகிற திசாபலனும்-காலபலனும்-செய்கையெதுவும் காரணகாரியங்களும்-செவ்வையாகநாடித் தீர்க்காலோசனைசெய்து வெல்லத்தக்க வல்லமை தங்களுக்குண்டா யிருந்து துணிவுபற்றிய போதிலும், பகைவரை வெல்வது அருமையா யிருக்கிறதென்றும் அசாத்திய மென்றுஞ் சொல்லி ஆய்ந்துணர்ந்த அறிவாளரோடு ஆலோசிப்பாரல்லாமல், அஞ்சாது அலக்ஷியமாக எண்ணி அவசரப் படார்கள். தங்களால் ஆகிறகாரியமானாலும் என்னமோபோய்ப்பார்ப் போமென்பார்கள் இதுதான் மேம்பாடுடைய இலக்கணம். இப்படிக்கி ன்றிமுன்பின்னெண்ணாமல் வாய்க்குவந்தமட்டும் வல்லமைபேசி, எதிரியின் பலத்தை யெண்ணாமலேசி, காரியங்களிற் பிரவேசித்த காலத்தில் நாலுபேருஞ் சீ! சீ! என்று நகைக்க முகங்கூசி நாணிவந் தால், சொன்னசொல்லின்படி வெல்லாமற் பல்லைக்காட்டிப் பரதவி த்து, ஓடிவந்துவிட்டானென்று உலகமுள்ள வரையிலும் பெரியவசை ஏற்படாதா? அதனால் நல்லோர்கள் அடங்கியிருந்து, தாங்க ளெண்ணிய காரிய பாவங்களில் தங்கள் கருத்து நிறைவேறுங்கால மறிந்து, தங்கள் வல்லமையைக்காட்டித் தளர்ச்சிபெறாமற் புகழு டன் மனக்கிளர்ச்சி பெறுவார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட வீரர்களைக் கொண்டாடவேண்டியதுதான். இதுதான் பெரியவர்களுக்கும்-சிறிய வர்களுக்கும் - புத்திமான்களுக்கும்-புத்தியீனர்களுக்கும்-இருக்கின்ற வித்தியாசம்.

ஈதிப்படியிருக்க - நாம்பூசிக்கப்பட்ட ஆசாரிய புருஷர்களோ யுத்தநிலத்தில்வருஞ் சத்துருவைக்கண்ட மாத்திரத்தில் வெற்றி பெற விரும்பிப் போர் முனைபுகுத்து, வில் வளைத்து, கூரிய கணை களைச் செலுத்தி, கருக்குலையச் செருக் கலையக் கால்மாடு தலை மாடாக்கி, எல்லா விதத்திலும் ஜயம் பெறக் கற்ற திடவான்க ளான வர்கள் இத்தன்மைவாய்ந்த உத்தமர்களை யுத்தகளம்விட் டோடிப் போங்க ளென்றும், எனக்குப் பின்னிருந்து பாருங்க்ளென்றும், அக் கியான கேவலரைப்போற் பெண்சாதி பிள்ளைகளைச் சேர்ந்து பிழை யுங்களென்றும், இப்படிக்கெல்லாஞ் சொல்லலாமோ? அன்றியும் அவர்கள் முன்பாக நானே வீரமுள்ளவனென்றும், அர்ச்சுனனுக்கு

வைரி நானே பென்றுஞ் சொல்லப்போமோ. மானமுள்ளவர்கள் இவ்வாறு வெளிப்படையாகப் பேசு வெளிப்படுவார்களா? மானம் கெட்டவர்கள் எனக்கவன் பகையென்பார்கள். காண்பது உறவாடும் வேலையி ளிருப்பார்கள்- ஒருபோது மெத்தல்லவ னென்பார்கள் மற்றொருபோது, அப்பா! அவனா? மகாகெட்டவ னென்பார்கள் அவர்களுக்கு ஈனமான மில்லாமையாலும், நாணம்வெட்கம் கூலிந்த மையாலும், களிம்புதுலக்கிய செம்புபோல் விளக்கி, முன் சொன்ன வார்த்தைக்குப் பின்சொன்ன வார்த்தை மாறுதல்பட்டு மெய்னு ம்தியில்லாமல் அலைவார்கள். மானமுள்ளவர்கள் சொற்சொர்வு படாமலிருந்து, மானக்கேடு வராமற்காத்து, தங்கள் பிராணனைத் துரும்பாய்மதித்து, சத்துருநேரிட்டால் யுத்தமுட்பண்ணி, வெற்றி யும்பெற்று, வீரவாகையுற்றுத் தீரலட்குமிக்கு இருப்பிடமாவார்கள் ஆதலால் “பழம் புண்ணுளிபரிகாரி” என்பதுபோல் நான்குதுறையு மறிந்த அதுபவசாலியான பெரியோர்கள், இப்படிபோனால் இப்படி முடியும்: இன்னதுசெய்தால் இன்னதுவரும் என்று நம்போலிய ரைத் தடுத்துச் சொல்லவேண்டிய சம்பந்தமுண்டா யிருந்தபடி யாற் சொன்னார்கள். வழியே போகிறவர்கள் நமக்கு நற்புத்தி சொல்ல வருவார்களா? அப்பா துரியோதனா! முதுமறையாளராகிய இவர்கள் மூவரும் மும்மூர்த்திகளுக் கொப்பானவர்கள். திரிகாலக்கி யானிகள். இத்தன்மையராகிய ஜீவன்முக்தரை இந்தக்கர்ணனெதிர் த்து இழிவாக்கப்பேசுவதற்குத் தகுதியானவனோ? நல்லது: இப் போதுவருகின்ற அர்ச்சுனனுக்கு முன்னின்று போர்கொடுத்து வெல்லுந் திடமுள்ள ஆரியருள்ளத்தை வெம்பி வெதும்பி வெந்து போகும்படியாய் விளைத்துவிட்டீர்களே. ஆ! ஆ! இப்படியும் பேச லாமா? ஐயையோ! இது கடவுளுக்கும் ஒப்புமா?”— என்று தம் கை யோடு கையறைத்து, முகம்வாடி வதங்கி, தேர்விட்டிழிந்து, சூரி யன்போற் புகழ்படைத்த அந்த பிஷ்மரானவர் துரோணச்சாரி யார்-கிருபாச்சாரியார்-அசுவத்தாமா-இவர்களிருக்கு மிடத்திற்குச் சென்று நின்றார். பிரதாபம்பெற்ற பாட்டனார் தேர்விட்டிறங்கு முன்னமே துரியோதனன் பயந்து, தானுந் தேர்விட்டிறங்கி ஓடி வந்தான்.

அப்போது துரோணசாரியர் முதலிய அம்மூவருக்குஞ் சிறிது கந்தோஷமுண்டாகும்படியாகத் துரியோதனனைப் பார்த்து பிஷ் மார் “அப்பா துரியோதனா! இம்மூவரும் எப்பேர்ப்பட்டவர்கள்

ளென்றால், தேவருங் கொண்டாடுகின்ற கிலேத்திற முடையவர்கள். நம்மைப் பேரன்றவர்களால் வணங்குவதற்கும், வழிபடுவதற்கும், பூசிப்பதற்கும், தருமதீதிகளையோசிப்பதற்கும் தானமாதிகளையோசிப்பதற்கும் நமக்கு நன்னெறிகளையாய்ந்து நன்மார்க்கம் போதிப்பதற்கும், நமது மனதைத் தக்கபடிக்கெல்லாஞ் சோதிப்பதற்கும், கிருபைக்கண் வைப்பதற்கும், ஆசீர்வசனஞ் செய்வதற்கும், உன்னத ஸ்தானத்தினின்று உயர்ந்த பூஜிதையால் பெருமை பெறத்தக்க பெரியோர்கள். இவர்களுடைய திருவடி நமதுமணிமுடிமேற் பதிக்கத்தக்கதன்றி, வேறல்ல. அப்படியிருக்க - இவர்களைக் கோடித்து அற்பமாகப்பேசி, அவமதிப்பாக ஏசி, இவர்களுடைய கிந்தைவருந்தித் திடுக்கிடச்செய்து, நாம் வீண்பழிசுமந்து வினை மூட்டை கட்டிக்கொள்ளுவதற்கு உரியோரல்லவே! அப்பா துரியோதனா! ஆ! ஆ! என்னகாரியஞ் செய்துவிட்டாய்?" என்று பாரமார்த்திய தருமங்களைப்படித்து, 'இவ்வளவுதானா உன்னுடைய இராஜாங்கம்' என்று வெறுத்து, 'பெற்றோர் அகடழித்தால் பிறரும் அகடழிப்பார்' என்னும் பழமொழியை யோசித்திலையோ! ஐயையோ! இப்பெரியோரைப் பழித்த பேதைமையால், கண்டவர் நின்றவர் கொண்டது கொண்டபடி கொழிப்பார்கள். அண்டையயலுஞ் சிரிப்பார்கள். சண்டையின் தன்மை உனக்கென்னதெரியும்? சாதுக்களின்சேதியை நீ யெப்படி அறிவாய்? சாதுசங்கப்பழக்கம் எவ்வாறு உணர்வாய்? காரியத்தாழ்ச்சிசெய்து கலக்கப்படுத்திக் கலைத்துவிட அறிவாய் போ: போ" என்று கடுஞ்சொற்சொல்லி, ஆசாரியருடைய பாதங்களில் விழுந்து கையு மெய்யுங்குவிய நையுமன்பு நிறைய-வெற்றிக்கு வித்தாகிய வேதவேதியரைப்பார்த்து பீஷ்மர் விளம்பலுற்றார்.

பீஷ்மர் ஆசாரியர் மூவரையும் அபராதமன்னிப்பு கேட்டு வணங்க அதற்கவர்களினங்கி இனியாகவேண்வே துரைத்தல்

ஓ ஆசாரியசுவாமிகளே! தநுர்வேத சதுர்வேத சம்பன்னர்களே! சரணம்! சரணம்! புல்லறிவுடையோரென்ன சொன்னாலுங்கல்வியறிவுள்ள உத்தமராகிய தங்களைப் போன்றவர்கள் அதைக்குற்றமாய்க் கொள்ளார்கள். மேலும் தங்களைபிகழ்த்துபேசிய தறுகண்ணாரைப் பதிலுக்குத் தாங்களிகழாமல், ஜீவகாருண்யத்தால் க்ஷமிக்கவேண்டியது. அதுவுமல்லாமல்-ஊழ்வினைப்பயனால் இகழ்ந்தவர்கள் மீளாநரகத்திற்கு ஆளாகாதபடி. ஜெகதீசனைக் குறித்து

மந்திரஜெபார்ச்சனை செய்து மன்னிப்புக்கட்டு வரம்வாங்கி கஷமீத் தலுஞ் சான்றோருக்குரிய கடனாகையால், ஒ புரணகர்ப்போக்க முள்ள புண்ணியர்களை! இந்தப்புத்த மல்லாதம்பருக்குக் குற்ற நேரிடாமற் தீத்தமிரங்கித் திருவருள் பாடுக்கவேண்டும். பகைவர் நேரிட்டசமயத்தில் இப்பாதகர் பெரிய வண்ணப்பப் பேச்சும் விரு தாக் கைவீச்சும் பபன்படா. காற்றுக்குப் பதர் கலங்கா திருக் குமா? ஓ கலங்காமணியாகிய காரணர்களே! அடிமைபுத்த எங்கள் பேரில் அன்புவைத்து ஆதரிக்கவேண்டும். இனி என் சொல்ல வேண்டிய உபசாரமென்ன விருக்கிறது? தனுர்வைதக்கடலுஞ் சதுர் வேதசாகரமும் உள்ளிறையம் கொண்டிருக்கும் உத்தமர்கள் நீங்கள். குற்றமற்ற உங்களுக்கொப்பாக வைறொருவரை நீனைப்பது தகுமோ! அது நிற்க; மற்றொருகாரியம்-குருகுலநாதனுக்கும் அவன்சேனைக்கும் ஏதாகிலும் ஒருதீங்குவருமானால், அந்தப்பழி யானது துரியோதனனுக்கு மிமையாகப் பிரியாதிருக்கின்ற தனுர் வேத ஸம்பன்னராகிய உங்களைச் சாராமல்விடாது. அப்போது மதிப்பிலுயர்ந்த உங்களை நாடெங்கும் பழிப்பார்கள். மதிப்பற்றவர்க ளைக் குறித்து யாரும் பேசமாட்டார்கள். ஆதலால் தங்கள் மனத் திற் பலவாறாகிய குற்றங்குறைக் கிருந்தாலும், அவைகளைத் தீர்க்க விரிமாயாகப் பாராட்டாமல், தங்களையடுத்த மன்னவனுக்கு எப் போதுங் கீர்த்தி யுண்டாகும்படி சகாயம் செய்யவேண்டும். மதுநெறிமுதலிய மற்ற நூல்களிலுஞ் சொல்லியிருக்கும் முறை இதுவன்றோ? அப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்களை முற்றுங்கற்றிருக் குங் கருத்தினைபுடைய உங்கட்கு யாரா லென்னகுறை நேரவல் லது? மற்றொரு விண்ணப்பம்: இந்தக் கர்ணராஜன் கழறியவார்த் தைகள் களங்கமுள்ளன வென்று யோசிக்கவேண்டாம். அவனு டைய கருத்து வேறு. அஃதென்னவெனில் தானிப்படி பேசினால் உங்களுக்கு இன்னுமேலான வீரத்துவமுந் தீரத் துவமும் உண்டாய் அர்ச்சனைச் ஜெயிப்பீர்க ளென்ப தொன்று; துரியோதனன்பிரிற் கொண்டிருக்கின்ற உங்களன்பு வெளிப்படு மென்பதொன்று. ஆதலால் தாங்கள் மனம் பொறுத்துக் காத்தருளவேண்டும். இதோ நமக்கெதிரில் அதா கதஞ்செய்யக் கருதிவருகிற சுவேதவாகன னென்னுங் காளை சூரிய பகவானுக்கொப்பாகக் காண்கிறான். அவனுக்கு முன்னே நாமும் நமதுசேனையும் பனிபோலாய் விடுவோம். இது பிரத்யக்ஷமாகத்

தெரிந்திருந்தும், நீங்கள் மனவெறப்படைவானேன்? அப்பால் தங்களுடைய சித்தமென்று அளவிடுதற்கரிய புகழ்ப்பிரதாபத்தையுடைய பீஷ்மர் வேண்டிக்கொண்டார்.

அப்போது துரியோதன ராஜனும்-கர்ணராஜனும் துரோணாச்சாரியர் முதலிய மூவரையும் பணிந்துபோற்றி, 'சுவாமிகளே! விளையப்போகின்ற தீவகு இவ்வகையானதென்று தெரியாமல் ஏதேதோ பேசிவிட்டோம். எங்கள் பிழைபொறுத்து இரகழிக்கவேண்டுமீ' என்று மீண்டுஞ் சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரம் பண்ணி வேண்டிக்கொண்டு, தங்களால் நேரிட்ட அவர்களின் மனக்குறையை மாற்றி னார்கள். இந்தப்பிரகாரம் இவ்விருவரும் வேண்டிக்கொண்ட காலையில், சான்றோர்சினமாதலால் நீர்கிழிய எய்த வடுப்போலுடனே மாறியது. பின் அவர்களை ஆசீர்வதித்து, பக்கத்திலுள்ள பலரையுநோக்கிச் சிலமொழி பகர்த்தார்கள். ஓ கண்ணியவான்களே! இதழ்விரிந்த வலம்புரிமாலையணிந்த குருகுலவேந்தனும் அங்கதேசராஜனும் எங்களைப்பெரிய சொல்லானது முடிவில்லாத துன்பத்தை விளைத்துவிட்டது. அத்துன்பமானது தேவர்கள் கைகூப்பிச் சிந்தித்துவந்திங்கப் பெற்ற விரதசீல பீஷ்மருடைய சாந்தவசனமென்னும் அமுததாரையால் தணிந்துபோயது. இனிச்சிந்தனை யில்லை. இப்பால் நம்முடையபேரிற் கோபங்கொண்டவருகிற நானுக்குத் தப்பிப் பிழைக்க வழியையும், மேல் நடக்க வேண்டிய வகையையும் துரியோதனனுக்காகவேண்டிய உறுதியையும் யோசித்துச் சொல்லுங்கள். நாமெல்லோரும் படை கூடிநின்ற வருகின்ற வளை வளைத்துப் போர்புரியும்போது, அந்த அர்ச்சுனன் இந்தத் துரியோதனன்பேரிலும் நாமடக்கிய பசுநிறையின் பேரிலும் லட்சியம்வைத்து வருகின்றவனாகையால், எதிரில்கிற்கின்ற நம்மெல்லோரையும் ஒருபுறமா யொதிக்கிவிட்டு, வணங்காமுடி மன்னனைத் தனித்துவளைத்து விஜயகாண்டபக்கணையால் துளைத்து, அடிநாளையப் பகையை ஆற்றுவான். அப்படியாற்றுவானால், அநேககோடி அசுவரதங்களும் திரளாகிய யானைசேனையும், வெகுவாகிய வேந்த வீரர்களும், நாமுங் கும்புகூடியிருந்து என்ன பிரயோசனம்? துரியோதனன் அடிபட்டான்! அர்ச்சுனன்கையிற் பிடிபட்டான்! வில்லா சிரியர்முதலிய பல்லோரும் விழித்துப் பார்த்திருந்தார்கள்! இந்த அனியாயத்தைபார்த்தீர்களாவென்னும் பழிப்பும் அவமதிப்பும் வருமல்லாமல், வேறுபுகழுண்டாமோ? ஐயா பீஷ்மரே! நமக்கு நேரில்

வருகின்றவன் நீலமேனியையுடையவனாதலின், அர்ச்சுன னென்பதில் ஐயப்படவேண்டியதில்லை. ஆகையால் அவனுடனெதிர்த்துச் சண்டைபோடுவதொன்று. அல்லது ஒருவருடம் அக்ஞாதவாசத் தவணைக்கு ஒருநாட்குறைவென்று துரியோதன மகாராஜன் எண்ணிச்சொன்ன பிரகாரம் வழக்கிட்டு, மறுபடியும் காட்டுக் கோட்டி விடுவதொன்று. இவ்விரண்டுகாரியத்தல் ஒன்றை நிச்சயித்து ஸ்திரமானதைச் செய்துவிடுங்கள். மிஞ்சிப் போனபிற்பாடு விழிப்பது காரியமல்ல” என்று துரோணாச்சார்யர் சொல்ல, அந்தமொழிடைப் பிஷ்மர்கேட்டு, துரியோதனனுடைய சிந்தை தெளியும்படி செப்பத் தொடங்கினார்—

அக்ஞாதவாசத்தவணையீ லையுற்ற துரியோதனனை பிஷ்மர் தேற்றி யறிவுறுத்த, அவனதற் கோவ்வாது தன் கோள்கைகூறுதல்

அப்பா, துரியோதனா! தப்பானகாரியத்திற் பிரவேசிக்காதே: நானுனக்குச் சொல்லுவதைக் கேள், அக்ஞாதவாசத் தவணை நானைக் குறித்துப் பாண்டவர்கள்பேரில் வழக்கிட்டு மீண்டும் வனவாசத்திற் கனுப்பவல்லவர்கள், ஆண்டவன் படைத்த நமது குலமுதல்வனான சந்திரனுடைய நிழல்படிந்த இத்திரிலோகங்களிலுங்கிடையார். அதேனப்படி யென்றால் ஜகதீசனுடைய ஆக்ஞைப்படி காலசக்கரஞ் சுழன்று வருகின்றதால் அதிலகப் பட்ட சூரிய சந்திரர் முதலாகிய நவக்கிரகங்களின் சாரத்தினாலும், தினசாரபேதத்தினாலும், சற்றேறக்குறைய ஐந்து வருஷத்திற் கொருதரம் அதிகமாசம் வருகின்ற கணிதப்படி யோசிக்குமிடத்தில் இப்போது இரண்டுமாதமும் பன்னிரண்டுநாளும் உயர்ந்திருக்கின்றன. அந்த உபரிநானைக் கூட்டி நேற்று உதயத்திற்கே பதின்மூன்று வருடமுங் கழித்துப் போட்டார்கள். இன்றையதினம் தவணைநாளுக்கு மேற்பட்ட நாளாகையால், நேர்புகுந்து போர் செய்யப் புறப்பட்டிருக்கின்றான் விஜயன். நீயதை யோசியாமற் சொன்னாய். அடா என் பௌத்திரசிகாமணி! பாண்டவர்கள் எப்பொழுதுஞ் சொற்சொர்வுபடார்கள். வார்த்தைதப்பி வசனிக்க மாட்டார்கள். ஒருவர் தீனையத்தனை நன்றிசெயினும் அதைப் பனையத்தனை யாகக்கொண்டு பிராணனுள்ளவரையிலு மறவாமற் புகழ்ந்து பேசத்தக்கவர்கள். ஒருவர் செய்த பல பொல்லாங்கு களையும் அருவிநீர்போல் அன்றே மறப்பார்கள். தீர்க்கவைரிக ளல்லர். சத்திய நெறியும் நித்தியவிதியுந் தப்பார்கள், வானவர்

கொண்டாடும் ஞானமுள்ளவர்கள்; வண்மை உண்மை தின்மை இம்மூன்று முடையவர்கள். நல்லொழுக்கமும், அவ்வொழுக்கத்திற்குத் தக்க நடைப்பழக்கமு முடையோர். பொருமையற்றவர்கள். அயலார் சொத்துக்கு ஆசைவைக்காதவர்கள். புறங்கூறுதவர்கள். அக்கிரமத்திற்கு உடன்படாதவர்கள். குலமுறை குன்றாதவர்கள். ஆகையால் அவர்க ளொருநாளும் அபக்கியாதி பெறமாட்டார்கள்; அபஜெயமுமடையார்கள். இப்படிப்பட்ட இருதயசுத்தி யுள்ளவர்கள். ராஜசபையில் ஒப்புக்கொண்டுபோன தவணைநாள் கழிப்பதற்கு முன்னமே தாராளமாகச் சண்டைக்கு வருவார்களா? அவர்கள் சாஸ்திரங் கல்லாதவர்களா? கணிதநூ லுணராதவர்களா? நல்லது: அப்படி தப்பி வருத்தன்மை பாண்டவர்களிடத்தி லுண்டாயிருக்குமாகில், அஸ்தினாபுரத்தில் நீங்களடிய தலையறுந்த ஆட்டத்திற்கும் சொக்கட்டானிற் சாதித்த நாட்டத்திற்கும் திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த வாட்டத்திற்கும் இராஜசபைகூடிய உங்கள் தின்மார்க்கக் கூட்டத்திற்கும் உட்பட்டு, தடைக்கஞ்சிய சர்ப்பம்போலும் கரைக் கடங்கிய கடல்போலும் பொறுமையாயிருப்பார்களா? இதனாலாவது நீ ிய தெரிந்துகொள்ளவேண்டாமா? கழனியிற். றழைத்த கருப் பஞ் சோலையின் செழுமையைச் செந்நெற்பயிர் காட்டவும், செந்நெற்பயிரின் கொழுமையைப் படப்பையில் வளர்ந்த கமுகஞ்சோலை காட்டவும், கமுகஞ் சோலையின் வளமையை முடக்கின்றி யுயர்ந்த தென்னஞ் சோலை தெரிவிக்கவும் தென்னஞ்சோலையின் சீர்மையை இன்னுமுள்ள சோலைகள் விளக்கவும், ஆகிய சிறப்புகள் தங்கு நிலவளத்தையுடைய குரு நாட்டுக்கதிபதியான குபேரனே! பன்னிரண்டுவருடம் வனவாசம் பண்ணிய பாண்டவர்கள் சந்திரனுடைய சாரகதியினால் அக்ஞாத வாசவருட மொன்றையும் நேற்றோடு தொலைத்துவிட்டார்கள். நீ யதைக் குறித்துச் சந்தேகப்படவேண்டாம். பதின்மூன்றுவருடமும் போக்கிவந்தால் உங்கள் நாட்டைவிட்டு விடுகிறேனென்று நீ ஆதியிற்சொல்லியவண்ணம் பாண்டவர்களுக்குரிய பதியைக் கொடுத்தது, அவர்களுடன் கலந்து சமாதானமாய்ப்போவது மிகவும் நல்லது. கூடித்திரிய தர்மத்திற்கும் உத்தமம். சத்தியவாக்குந் தப்பாது. ஆதலால் இந்தப்படி நடவென்று மனத்தழுக்கற்ற பீஷ்மர் சொல்லினார்.

இவ்வாறாகச் சொல்லிய துலகுநவாகிய பிதாமகன் த் துரியோதனமகாராஜன் நோக்கி, முகங்கருகி, மனங்குறுத்தி, உரைதளர்ந்து “ஓ எங்களையாயே! தேவர் சொன்ன சொல் எனக்குச் சம்மதமில்லை. முன்னே நிச்சயித்தனுப்டிய பதன்முன்ற வரடமுங் கழிந்துப்பா னுல்தான் என்ன? இன்ன மும் ஒநமுறை வனவாசாம்பண்ணி வரும் படி ஒட்டிவிடுவனையெனத், நான் நாமகொடக்கப்பொகிறதில்லை, நீங்க ளந்தத்தவணைநானேக் கணக்குப்பார்க்க வணங்கவது மில்லை. இஃதா மின்னல்போற் பிரகாசிக்கும் வில்லவந்தர்களுக்கும் முன்பாக விளம்பு கின்றீர்கள். சங்கினமீன்ற முத்துக்களால் அடைபடமடைநீர்தடைப டாதோடுங் கழனிகளுக்குத்த ஓர்நாடேனும்-ககோனும்-ஐவர்க்களிக் கமாட்டேன். அதெனெனில் இவர் நான் என்னகொடுத்து இணங்கி னாலும் அவர்கள் என்னிடத்திற் பரியமவையாமல், எந்நாளுஞ் சத்துருவாயிருப்பார்களென்றி எனக்குமித்துருவாகார்கள். ஆகையால் நான்கொடுத்திப் பொல்லாங்கு பெறுவதைவிட, கொடாமல் விரோ தப்படுவதே நன்மை. அவர்கள் வண்டுமானாற் சண்டைபண்ணி மூன்றுலோகத்தையும் வென்று தாமே ஆளட்டும். அவர்கள் செல் வச் செருக்கில் வாழுங்காலத்தில், துரியோதனனாற் சுகப்பட்டோம் என்று சொல்லிக்கொள்வார்கள். மேலும்-இத்திரிலோகவாசிகளு மென்னைப்பார்த்து, “ஆ! ஆ! துரியோதனனுடைய தீரமேதீரம். அவன்கொண்டதே வீரம். எந்தக்காரிய மெப்படியானாலும்-எவர்க ளெவ்வாறு சொன்னாலும்-அவைகளுக்கெல்லாம் அசையாமலிருந்து ஒரேநிலையாக யுத்தம்புரிந்து, போர்முனையிலிறந்து பெருஞ்சுவர்க்க முற்றுனென்று எனக்கொரு கீர்த்தியுமுண்டாம். அறித்தியமாகிய இவ்வகிலவாழ்வை யொருபொருளாகவெண்ணி வாழவேண்டுபவர் கள் வாழட்டும். அக்கால் எனக்கு என்றுமழியாத அவ்வும்பர்வாழ்வு இருக்கவே யிருக்கின்றது. எனக்கு எதினாலுந் தாழ்ச்சியில்லை. ஆத லால் யார் யாதுசொன்னபோதிலும், என் கடப்பாட்டினை நான் ஒருகாலங் கடவேன்” என்றான்.

துரியோதனன் கருத்துணர்ந்த துரோணர் அவனைப் பசுமந்தைகளோடு பாதிசேனையுங் கூட்டிப் பட்டணமனுப்பி, தாங்கள்

படைவகுத் திருத்தல்

இப்படி சுயோதனன் ஸ்திரமாகச்சொன்ன கருத்தையும்-பீஷ் மர் சொல்லிவந்த விதத்தையும்-காலநிதானத்தையும்-படைமன்னர்

களுடைய எண்ணத்தையும் - வெற்றிமலைபொறுத்த துரோணச் சாரியரறிந்து, “ஓ பேரும்பிரதாபமும் பெருமையும் படைத்த கௌரவகுலச்சிங்கமே! பாண்டவர்களுக்கு நாங்கொடேனென்று நீ பகர்ந்தது நிச்சயமானால், உனக்கு அவர்கள் ஒங்கொடுப்பார்களென்பது உண்மையே. இனிமொரு கூணப்பொழுதும் நீ மிவ்விடத்தில் கிற்கப்போகாது. எங்களையும் ஸ்திரமாக நம்பாதே. இப்போது கைக்கொண்டிருக்கிற மாட்டையோட்டிக்கொண்டு, ஒட்டமுந்நடையுமாய் ஊர்போய்ச் சேர்வாயானால், நீ வெற்றிபெற்றதுபோலாம். நமது யுக்தியும் நிறைவேறும். இவ்விடத்திலிருந்து போர்புரிந்து ஜெயங்கொண்டு போகாலாமென்றால், நாம் ஒட்டியமாட்டையுங் குருநாட்டையுரிழந்து, அடியாயமாக உயிரிழக்கவேண்டிவரும். ஆனதால் நம்முடைய சேனைகளை இரண்டுபிரிவாக்கி, ஒருபிரிவை ஆவினங்களுக்குக் காவலாக அழைத்துக்கொண்டு நீ அஸ்தினாபுரம் போய்ச்சேர்வது உக்தமம். மற்றச்சேனைகளுடன் நாங்கள் கும்பலாக நின்று வருகின்ற தாஞ்சையனை உன்பேரில் வரவொட்டாமற் றடுத்து, எங்களாற் கூடியமட்டுஞ் சண்டைதொடுத்து, சமயம்பார் த்து நாங்களும் பட்டினம் வந்துவிடுகிறோம். “விரதங்கெட்டாலுஞ் சுகந்தக்கவேண்டும். சுகங்கெட்டாலும் விரதத்தக்கவேண்டும்? இரண்டுங்கெட்டால் என்னபலனுண்டாம்? இறைவனே! நாங்களெப் படியாகிலும் அடிபட்டு அவதிப்பட்டுத் தட்டுக்கெட்டுத்தட்டுமாறி வந் தாலும், விராடபுரத்திற்குப்போய் மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிவந் தோமென்று பெருமைபாராட்டிப் பேசித்திரியலாம். இழிவென்பது நம்மையெட்டிப்பாராது” என்று தநுர்வேதசம்பன்னருரைத்தரு ளிய வார்த்தையை விரதமுனியாகிய பிஷ்மருங் கிருபாச்சாரிய ருங்கேட்டுச் சந்தோஷித்து, அந்தோ! இந்தயுக்தி யாவர்க்கு மேம் பாட்டை விளைவிக்குமென்று விளம்பி, இரத-கஜ-துரக-பதாதிகளை இரண்டிரண்டு கூறுக்கி, ஒருகூறை துரியோதன மகாராஜனுக்கும் பசுமந்தைகட்குங் காவலாக அமைத்து, அஸ்தினாபுரத்தை நோக்கிப் போகும்படியாக அனுப்பிவித்தார்கள். பெரியோருரைத்த பேச் சின்படிக்கு உடன்பட்ட பிரதாபமுடிவேந்தன் அப்போதே புறப் பட்டு, அரவக்கொடி நாட்டிய தேரிலமர்ந்து, ஆவினங்களையும் அநேக வீரப்படைகளையும் தனக்கு முன்னாகவும் பின்னாகவு டடாத்தி, தானுந்தேரை விரைவிற செலுத்திக்கொண்டு சந்தடி செய்யாமற் போயினான்.

இப்பால் துரோணாச்சாரியர்-கிருபாச்சாரியர்-பீஷ்மர்-அசுவத்
தாமா-கர்ணன்-முதலிய யாவரும் ஒன்றுகூடி, இங்ஙனனென்ற மற்றச்
சேனைக் கடல்போற் பெருக்கக்காட்டி, எங்ஙுந்தாமாபிலகி நின்றார்
கள். அஃதெப்படியென்றால்-எவ்வகைப்பட்ட திறமுடையோரும்
இவர்களுக்கு முன்சென்றுண்டு புத்தஞ்செய்வது மெத்தவும்
அருமையென்று இளைத்துவாடி ஓடிப்போகும்படியாக, சிலசேனை
களைப் பலசேனைகளாகவும் - பலசேனைகளைச் சிலசேனைகளாகவும்-
தோற்றும்படி யமைத்து உத்தர திசைக்குக் கிருபாச்சாரியர் -
தக்ஷிணதிசைக்குக் கர்ணன் - தூசிப்படைக்குத் துச்சாதனன் -
கூழைப்படைக்கு விகர்ணன்-இவர்களை மெய்க்காவலாக நிறுத்தி,
சேனைகளுக்கு மத்தியிற் சகுனி-சயிந்தவன்-சோமதத்தன்-பாகுலீ
கன்-முதலாகிய முதன்மையோரை யிருத்தி, புறமிடப் புகழ்
பெற்ற புண்ணியசீலனாகிய பீஷ்மரும்-மங்களம்பொங்கு மகிழ்ச்சி
தங்கிய துரோணாச்சாரியரும் - சேனைகளின் முனைமுகத்தினு நடு
நிலத்தினு முயற்சிவிடாமற் பொருந்தினார்கள். அப்போது வான
மளாவிய குடைகளும் வாயொளிமின்னும் படைகளும்-வகைவகை
யான கொடிகளும்-வளைத்தி முதலிய தடிகளு-பாலாபல்லபங்களும்-
மகரதோரணங்களும் நிறைத்து, முரசு-காடளம்-எக்காளமகொம்பு-
பம்பை-தாரை - பூரி-கீரசின்னம்-சங்கம் பேரி-மற்றுமுள்ள வாத்தி
யங்க ளெல்லாம் பூமி செவிப்பட முழக்கினார்கள். இத்தன்மையாக
ஆர்ப்பரித்திருந்த இவர்கள் துணியும்-சேனாசனியங்களைத் திருத்தி
யமைத்த திறமும்-தூரியோதனன் பசுமந்தைபுட னீங்கிப் பட்டினம்
போகின்ற ஒழுங்கும்-தேவேந்திரன் கண்டு, விட்டாற்றியாய் ஒரு
தேரில்வருகிற அர்ச்சுனனுக்கும் - கட்டாற்றலோ டாண்மை
கொண்டு அங்ஙனநின்ற கௌரவர்களுக்கும் - இனி யிவ்விடத்தில்
நடக்கப்போகின்ற புத்தத்திறத்தைப் பார்ப்போமென்று, சகல
தேவர்களும் அந்தரநிறை இந்திரவிமானத்தின்மீது வந்துநின்றனர்.
அவ்வேளையிற் பரவாசுதேவர் அதுக்கிரகஞ் செய்ய அவராக்கைப்
படி சொர்க்கலோக வாசம்பெற்ற அஷ்டகன்-வசுபத்திரன்-வாருகன்
நகுஷன் - மாந்தாதா - கிபி-புருரவன்-கார்த்தவீரியன்-பரதன்-பகீர
தன் - சகரன் - தசரதன் - அரிச்சந்திரன்-பாண்டு - முதலாகிய
மகாராஜரும், விருதுடால் மேளங்களுடன் அரிசந்தனாதி கற்பகப்பூ
மாலே வாசங் கமகமவென்று பரிமளிக்கவந்து, விளங்கிய வேடிக்கை
பார்த்திருந்தார்கள். அவர்களில் தனது மகன் வரவைக் கண்ட சந்

திரகுலத்தோன்றலான பாண்டமகாராஜன் மகிழ்ச்சிகொண்டு, இரண்டேதானும் பூரித்து, துண்ட உடலும்பாரித்து, இன்பமதுவுண்டு, தென்புமெற்கொண்டு, காணாதுகண்டு களித்தவன்போல் இந்திரனுக்கு அருகாசனத்திற்பொருந்தி யிருந்தான்.

துரியோதனன் செல்வதும் துரோணாதியர் செய்கையுங்கண்ட

அர்ச்சுனன் பெரியோர்க்கு வந்தனக்கணையேவ,

அவர்களவனை வியந்து பயந்திருத்தல்

இந்தப்பிரகாரக் தேவந்திரனும் மற்றத்தேவர்களும் வானத்தில் தானமில்லாமல் விமானத்தி லிருந்து வேடிக்கை பார்க்கும் போது, தேவிறைந்த மாலைபுனந்த சூரியகுலத்தரசரும்-சந்திரகுலத்தரசரும்-சற்றம் ஏமாறாமல், விழித்தகண் விழித்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது விஜயப்பிரதாப வீரகாண்டப அருச்சுனனுனவன் பானுகோடி ஜோவித ஜோப்பியம்போல் தேர் செலுத்தி, அணிவகுத்திருக்குங் கௌரவச் சேனைக்கெதிரில் வெளிவந்தான். அப்படிவந்த காண்டபனது தேரொலியென்னும் பேரொலியால் அஷ்டகிரிகளும் - அஷ்டகரிகளும் - அஷ்டதிக்குகளும் - அஷ்டபாலர்களும் - அஷ்டவசுக்களும் - திடுக்கிட்டுத் திகைத்தார்கள். அந்தத்தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளின் குரத்தெழுந்ததுகட்படலங்கள் எண்டிசையுமொய்த்து, எழுகடலுந்துற்று, சக்கரவாளச்சுற்றும் அண்டமுகடுமுற்றுங் கப்பிக்கொண்டன. வேடிக்கைபாராரின்ற தேவருமொடுங்கினார்கள். சக்ரவர்த்திகள் முதலிய யாவரும் பதுங்கினார்கள். சேனையும் சேனாதிபதிகளான வீரரும் ஒடுங்கினார்கள். தங்கள் தங்கள் ஜீவன் தப்பாதென்று தயங்குகின்ற கௌரவர்களுடைய நால்வகைச் சேனைகளின் திறத்தையும், அவைகளைச் சுற்றிநின்ற படைவீரர்களின் மறத்தையும் எளிதிற்றெரிந்துகொண்ட விஜயனுனவன் தனக்குச் சாரதியான உத்தரகுமாரனைப்பார்த்து, “அப்பா விராடபுரத்து வெற்றிச் சிங்கமே! எதிரி சேனைக ளிருக்கின்ற இறுமாப்பைப் பார்த்தையா? நீரோட்டமுள்ள நெடுங்கடல்போல் நிலைகொள்ளா திருக்கின்றன. ஆகிலும் இவை நமக்கொரு லக்ஷியமல்ல. இப்போதவர்கள் செய்திருக்கிற உபாயமான அபாயத்தை உனக்கு நானெவ்வாறுரைப்பேன்? என்

னுடைய வெட்கம் என் வாயை மூடுகின்றது. நம்மை யவர்கள்
மோசம்பண்ணி விட்டார்கள். அத்தச்சங்கதியை உனக்குச் சொல்
லாமல் வெல்லக்கூடாது அஃதென்னவென்றால்-காட்டுக்குப்போன
பாண்டவர்களிற் பார்த்தனவன் தலைமாட்டுக்குத் திங்குவினைக்க
வந்துவிட்டான். நீ காட்டுக்கு நல்லதுரையானதால் நாம் கூட்டிய
மாட்டுமந்தையை ஒட்டிக்கொண்டு உன் வீட்டுக்குப் போய்வி
டென்று வணங்காமுடி மன்னனுடைய மனத்தைத்திருத்தி, பாதிச்
சேனையை அவனுக்குக்காவலாகப் பொருத்தி யனுப்பிவிட்டு, மீதிச்
சேனையை நமக்கெதிர்திறுத்திப் பேரணிவகுத்துப் போராட நினைத்
துப் பெரியோர்கள் நிற்கின்றார்கள். இவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்யத்
தொடங்குவோமாகில், பசுக்கூட்டங்களோடு துரியோதனன் பட்
டினம்போய்ச் சேர்ந்துவிடுவான். அப்பால் இவர்களை வென்று நாம
டையப்போகின்ற லாபமென்ன? ஆகையால் நமக்கு நேர்நிற்கின்ற
பெரியோர்களும்மறியாமல், அம்மன்னனுக் குரியோர்களு மறியா
மல், நாம் செய்யப்போகின்ற வேலை யின்னதென்று யாருங்குறியா
திருக்கும்படியாய், தேரோட்டிக்கொண்டு போகாநின்ற அத்துரி
யோதனராஜனுக்குக் குறுக்கே நாம் போய்கின்ற, மறித்து வருத்தி
நமது மாட்டை. மடக்கிக்கொள்வது மதியூகராகிய மன்னவர்
செய்யும்போர்த்திற உபாயமாக்கும் ஒ மைந்தனே! நாம் மீட்கவந்த
பசுமந்தைகள் அஸ்திநாபும்போய்ச் சேர்ந்துவிட்டபின்பு, இவ்வி
டத்திலுள்ள பல்லோரையொழித்தும் வல்லோரையழித்தும்
பிரயோசனமென்ன? ஆரியக்கூத் தாடினாலுங் காரியத்திற் கண்ணி
ருக்கவேண்டும். ஆதலால் முன்னதாகப் பசுக்களை மடக்கி விராட
புரத்திற் கனுப்பிவிட்டு, அப்பாற் பெரியோர்முதலிய உரியோர்
களுடன் சமராடித் துரியோதனனையுஞ் சுற்றவிட்டு, எவ்விதத்தி
லேனும் வெற்றிபெறுதற்குத் துரிதமாயிருக்கவேண்டும். ஒருவேளை
நாம் துரியோதனனைத் தடுக்க நாடிப் போங்காலையில் இந்தப்பெரி
யோர்கள் மேல்விழுந்து போர்கொடுப்பார்களானால், நாம் நேர்புகு
ந்து, கடுங்களைப் பிரயோகங்காட்டிக் கலக்கி, கண்ணுக்குக் காண
மல் ஓடிப்போகும்படியாய் விலக்கி, காரியானுகூலங் காண்போம்,
இதை விட வேறுயோசனையில்லை என்றிசைத்து எக்களிப்போ
டுவோம்.

அந்தப் பற்குணை உத்தரகுமாரன் பணிந்து, மகாபாக்கிய
மென்றுசித்தமகிழ்ந்து, “சரிதான்: ஓசுத்தனை! இப்பேர்ப்பட்ட கால
த்தி லல்லவோ என்சாமர்த்தியத்தைத் தேவரீர் அறியவேண்டும்”
என்று குதிரையின் கடிவாளத்தைக் குறுக்கிப்பிடித்து, குலுக்கிவிடு
த்து, சிகரக்குன்றம்போன்ற தேரைச் செண்டுபோலெழுப்பி, துரி
யோதனன் போனதிக்கைத் தொடராமல், பெரியோர்களுக்கு வல
சாரிவருவதுபோற் சூழ்ச்சிகாட்டி மேலுக்குமேலாக மேற்றிசையை
நோக்கி விரைவில் விட்டுவிட்டான். அக்காலையில் அனுமக் கொடி
யாடுந்தேரின் கணமார்துவருநின்ற அர்ச்சுனராஜன் தெக்கூண
திசையி லிருக்குஞ் சிலைக்குருவான துரோணசாரியருக்குக் குரு
பாதவணக்கம் பண்ணிக்கொள்ளவேண்டுமென்று கருதி, காண்டபம்
வளைத்து நானேற்றி, சரணானைசகாட்டி, இரண்டுகணைகளை
யெடுத்துப்போற்றிப் பணிந்து விடுத்தான். காமதகனனாகிய கண்
னுதலின் கடாட்சம் பெற்ற காண்டபன் அபிமந்திரித்துவிட்ட அஸ்
திர மிரண்டும் அந்தரம்புகுந்து, ஆகாயகங்கையைக் கவர்த்து, அங்
கலர்த்து விரிந்த மலர்களைப் பறித்துவந்து, துரோணச்சாரியரு
டைய பொன்னடிமேற் பொழிந்து பூசித்துவந்தன. அப்போது
அர்ச்சுனன் பின்னும் இரண்டுபாணங்களைப் பிரயோகஞ்செய்தான்
அவ்விரண்டுத் திரண்ட உருண்டைபோன்ற அண்டத்திற்பறந்து,
அவற்றுள் ஒன்று பிரிந்துசென்று ஆசாரியரைச் சூழ்த்து பிரதக்ஷ
ணஞ் செய்து திருவடியிற் பணிந்தது. மற்றொன்று பதின்மூன்
றுவருடம் வனவாசஞ்செய்து அக்ஞாதவாசமும் பண்ணித் துன்பந்
தொலைத்துத் தேவரீருடைய அநுக்கிரகத்தால் இன்பம்பெற வெளி
ப்பட்டோம், என்னுடன்கூட எல்லோரும் க்ஷேமமாயிருக்கின்றார்
கள். என்று சுபஞ்சொல்ல வந்ததுபோல் ஆசாரியருடைய செவியி
னிடத்தி லொதுங்கி ரீங்காரமிட்டு நின்றது. இந்தவிற்தையைக்
கண்ட துரோணச்சாரியார் சிந்தை தளர்ந்து, திக்பிரமை கொண்டு
தியக்கமடைந்து, ஒன்றுந்தோன்றாம லிருந்துவிட்டார்.

அவரத்தன்மையி லிருக்கும்போது பச்சிமதிசையிற்படர்ந்த
அர்ச்சுனனானவன் அங்கிருந்த குலமுதல்வனாகிய பீஷ்மரைக்
கண்டு, அவரையுந் தொழும்படியாகக்கருதி, துரோணச்சாரியரைக்
சூறித்துத் தொடுத்த பிரகாரம் நான்குபாணம்விடுத்து, கங்கை

நீராட்டிக் கர்ச்சித்து, பத்திர புஷ்பங்களினால் அர்ச்சித்து, செவி
 களுக்குக் கேஷமசமாச்சாரமுந் தெரிவித்து, இதுபோலவ் வடநகை
 யில் மேருவைப்போற் படைகாவன நுக்கன்ற கிருபாசாரியருக்கும்
 நான்கு பாணஞ் செலுத்தி வந்தனை வழிபாடுசெய்து, காதுகளிடத்
 துங் கணையொலிகாட்டி, தன்பேரில் அவர்கள் நெநாளாக வைத்
 திருந்த காதலை விருத்திசெய்து, அவரவர்கள் தம்மைத்தாம் மறக்
 கும்படியாகத் தலைமயக்கங்கொள்ள விடுத்து, இச்சமயத்தில் தன்
 னையவர்கள் தொடராதிருக்கவும் தேடாதிருக்கவும் மோகன முண்
 டாக்கி, செவ்வானத்திற்கலந்து மறைந்துசெல்தன்ற செங்கதிர்ச்
 செவ்வனுடைய தேர்போல் தன்னுடையதேரைச் செந்துகளால்
 மறைத்து, அங்கு நிறைந்த பெரியோர்களும் பிறமன்னர் முதலா
 கிய யாவரும் அறியா திருக்கும்படியாக அவர்கட்குப் பின்பக்கமாக
 ஓர்நெறிபற்றிப் போயினான். இவ்வண்ணமாகப் பார்த்தனேறிய
 தேரை மூர்த்தணயமாகத் திருப்பி முடுக்கி வேகமாய்விடுத்த உத்
 தரகுமாரன் திறத்தை பீஷ்மாச்சாரியர் துரோணச்சாரியர் கிரு
 பாச்சாரியர் அசுவத்தாமா முதலிய யாவரும் பார்த்து, பார்த்த
 னுக்குத் தகுந்த தேர்ப்பாகன் அகப்பட்டானென்று பட்சமாய்ப்
 பேசி, என்றுங் காணாத அதிசயம் இன்று கண்டவர்களைப்போல்
 ஆந்தங் கொண்டு, “ஆ! தெய்வமே! இந்நாள்வரையிலுந் தநுர்வேதங்
 கற்று சம்பிரதாயமுற்று மந்திரார்த்தங்களைப் பெற்று மகாசமர்த்தா
 யிருந்த சம்பிரமமாய்க் காலங்கழித்து வாழ்ந்த நாம், கதையிலுங்
 கேட்டில்லாத கற்பனையிலுங் கண்டறியாத அந்நியாதிசயமான
 அம்புகளை யனுப்பி, கும்பலினின்ற நம்மைக்குறித்து அன்பு பாரட்
 டினானே என்று ஒருவரோடொருவர் கூடிக்கசுந்து, ஆ! ஹா! இந்த
 வல்லவனுக்கீடாகிய புருஷர்களுமுண்டோ? அடடா!! விஜயன் விட்
 டகணைகளில் ஒருகணையானது ஆகாயங்கையை அள்ளிக்கொண்டு
 வந்து சளசளவெனப்பொழிந்து சரணங்களில் அபிஷேகம் பண்
 ணவும் மற்றொருபாணம் புஷ்பங்கள் பறித்துவந்து அர்ச்சனை
 செய்யவும் மற்றொரு அஸ்திரம் வஸ்திரம்போல் வளைந்து வலஞ்
 சுற்றிவந்தது. பின்னு மோரம்பு தீதிலாச் செய்தியைக் காதிர்
 போதிக்கும் திறம்போ லிரைந்தது. இப்படிக் கெல்லாஞ்செய்த
 பிரதாபம் வாய்ந்த பெருமையேய்ந்த தனுமறைகள் முதலிய சாஸ்
 திரங்களாய்ந்த தனஞ்செயன், இனிச் சண்டைமுகத்திற் றொடுக்

குஞ் சாத்தைத் தடைசெய்யப்படித்த தாஷ்டிகர்களுமுண்டோ? இஃதன்றியும் பெரும்பாபமேநிலுந் தளர்ந்து வளையாத கற்றாணைப் போல் எத்தனையோடி கொடிப்படைகள் தன்னைச்சுற்றினுஞ் சற்றுமினையாத தனஞ்செயனுவன் மெத்தவல்லமை கொண்டு ஒருசாரதி துணையாகக்கொண்டு சண்டைபோடத் தலைப்பட்டிருக்கின்றான். இன்று இவனது போர்முகத்திற்கு நேர்முகமாகத்தேர்செலுத்தி நின்ற யார் செய்க்கப் போகின்றார்கள்? நாம் பிழைக்குமாறெப்படி? என்று யாருந் திப்பாமை கொண்டவர்களாய்த் திகைத்திருந்தனர். அப்போது துரோணர் துடிதுடித்து, “ஐயா கங்காபுத்திரனே! இந்த அர்ச்சுனன் என்னிடத்திற் கற்காத கணைவித்தைகளெல்லாம் கற்றிருக்கின்றானே; ஆ! ஆ! என்னசமர்த்தன்? என்று கண்கலக்கப்பட்டு கழறியபோது, பிஷ்ம ரிதனைவிளம்பத் தொடங்கினார்—

ஐயா துரோணாச்சாரியரே! அதுமக்கொடிபடைத்த அர்ச்சுனராஜன் நமக்கு மரியாதை நடாத்திய மந்திராஸ்திரத்தையும், நம்முடையபேரி லெதிர்க்க நலியாமல்வருகிற மனோதிடத்தையும் நிதானிக்குமிடத்து, அவனைத் தொடர்ந்தெதிர்த்து அமராடிவெல்வதற்கு யாராலாகும்? அல்லாமலும் பாஞ்சஜன்யப் பரந்தாமனான ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானுடைய பாமதயாள பாத்திரனாயிருப்பவன். தந்தையாகிய இந்திரனுடைய சொந்தக்கருணையையும், அவன் தந்திருக்கின்ற பலமந்திரக்கணைகளையுந்துணையாகப்பற்றி, அன்புக்குந் தயைக்கும் இடமாயிருப்பவன். ஏற்றுவாகனமூர்த்தியாகிய கூற்றுதைத் தோனது கடாட்ச வீட்சன்ய முண்டாயிருப்பவன். இத்தியாதி நல்வினைப்பயனுற்ற நரணனவனைச் சற்றேனுஞ் ஜயம்பெறுகின்ற தன்யரில்லையே நாமென்னசெய்யலாம். நமதுசொல்லை ஏற்காமல் தள்ளிநடக்குந் துரியோதனன் துள்ளுகாளைபோற் துடித்து அப்பாண்டவருடன் சொக்கட்டானாடி அவர்களுடைய நாடுகராதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதுவுமல்லாமல் பட்டஸ்திரீயாகிய பாஞ்சாலியம்மனைத் தலைமயிரைப்பற்றி யிழுத்துச் சபையேற்று வித்து, வஸ்திரமுறிந்து, மானபங்கம்புரிந்து, பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசம்பண்ணப்போக்கி அபாக்கியனானான். அவன் ஒருபோதும் சிலாக்கியனாகமாட்டான். சத்தியவாக்கியனான தருமராஜனுக்கிளைய தம்பியினாற் கெடுவான். உயிர்விடுவான். இன்றைக்கிவனுலவ

மானப்படுவான். இதற்குச் சந்தேகமிராது. அழைப்பது மிருக்க-
அணிநிறுத்திச் சேனைக்குக் காவலா யிருந்த காலம ஆவலாய்ப்
பூசைபண்ணிப்போய்விட்டான். அவன் செய்த உபசாரத்திற்கு
நாம் ஒரு ஆசீர்வசனஞ்சொல்ல வகைமல்லாமற் போயினோம்.
இதனால் நமக்கெதிராகிவந்த மலைப்புயன்-சிலைக்கான் வானவர்
கோன்மைந்தன் - நந்தனத்தனநேயன் - ஆகிய இக்காநாமனுக்குச்
சரியாகாதவர்களாயினோம். நல்லது நாமடக்கிய மாட்டுமந்தையை
விடுவிக்கவந்தவன் படைமேல்விழுந்து அமராவெண்ணீரே. அப்
படிக்கில்லாமல் நம்மையும்யக்கி, நமதுசேனையையும்விலக்கி, நான்கு
திக்கையுங்கலக்கி, ஊரைநாடிப்போகின்ற துரியோதனனை விடா-
மல் நாடிப்போனான்போலு மிருக்கின்றது. ஐயா! மற்றப்பேச்சுக்
களை யுத்தமுனையிற் கலந்துபேசித் தெரிந்து கொள்ளுவோம். வெந்
நிலீரவிஜயன் போனவழியைச் சுற்றிப்பாருங்கள். பிரசித்தானை
துரியோதனனை உற்றுக்காருங்கள். யாவருஞ்சேர்த்து வாருங்கள்.
சித்தப்பிரமைகொண்டு தியக்கப்படாதீர்கள். சிலை விஜயன் தேரைத்
தெற்கு மேற்கு வடக்கு இவைகளில் விட்டாலும், கிழக்கில் விடா-
தீர்கள். ஒ சேனைமன்னர்களே! யாவரும் ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்”
என்று யானை சேனை பரிவாரங்களுடனின்றி, ஒன்றுந் தோன்றாமல்
யோசித்துக்கொண்டு, ஒருவாறு உறக்கம்பிடித்திருந்தார். மற்றை
யரும் தளர்த்தார்கள்.

அர்ச்சுனன் அத்தினுபுரிக்குச் செல்லுந் துரியோதனனைச் சேனையோடு
மடக்கி, பசுநிரைகளைமீட்டிச் சரக்கூட்டிட்டு விராடநகரனுப்புதல்.

அத்தருணத்தில் உத்தர குமாரனானவன் அர்ச்சுனராஜ
னுடைய குறிப்பறிந்து, மடமடவென்று மண்ணுங்குலுங்க, விட
விட வென்று விண்ணுங்கலங்க, திடுதிடென்று திசைகள்நடுங்க,
குடுகுடென்று குவடுகள் துடங்க, கடுமையாகவீசிய காற்றின்
வேகத்தாற் கருங்கடலைக் கிழித்தோடுகின்ற கப்பலைப்போற்
பார்ப்பவர்க ளெல்லோரும் மயங்கும்படியாக மனோவேகத்திலு
மிஞ்சிய வேகங்காட்டி, கடகட படபட தடதட வென்று தேரைச்
செலுத்தி, துரியோதனராஜனுடன் ஓட்டமுநடையுமாய்ச் செல்லு
கின்ற சேனைக்குமுன் தான்சென்று, ஜெயம் ஜெயம் என்று தடுத்தி
கின்றான். அப்போது அந்தப் பசுக்கூட்டங்களுக்குக் காவலாகப்

போகின்ற ஆபர்களும்-கோபசபதங்கள் கூறும் வாயர்களும்-யுத்தஞ் செய்யவல்ல நேயர்களும் - ஆபதபாணிகளாய் அதிர்த்து வந்தவனுடன் போர்புரிவதற்கு எதிர்த்து, வானும் வேலும்பிடித்து விதிர்ந்து, ஓடும்படைகளைநாடு உரக்கக் கொக்கரித்துக் கர்ச்சித்தார்கள். அதுகண்ட அர்ச்சுனன் ஏ! ஏ! ஹே! என்றிரைந்து, இருதோளும் பூரிக்க விபைந்து, காண்டபத்தில் நாரிபிகித்து, காய்த்துத் துவைத்துக் கடைச்சந்திடித்த கணைகளைத் தொடுத்து, ஆகர்ணபரியந்தம் இழுத்து விடுத்தான். அச்சமயத்திற் கிரீடியின் தேரோடிவந்து கிட்டிவளைத்த கெடுதியைச் சடுதியிற்கண்ட துரியோதனன் சஞ்சலப்பட்டு, பெரியோர்கள் பேசிய பேச்சைக்கேளாமற் பெருமோசமாச்சே; அவர்களங்கும் நாமிங்குமாகப் பிரிந்து இவனிடத்தி லகப் பட்டோமே: என்று பெருமூச்சுவிட்டு, சற்றுநிதானித்து, சித்தம் பேதித்து, அவனைவிட்டு, அப்பாலோடவுங் கூடாமல் திரும்பிப் போய் பிஷ்மர் முதலிய பேர்களுடன் கூடவுமுடியாமல், வாடிவதங்கி, மரத்தினீழில் லொதுங்கி மறைதலும் வெளிப்படுதலுமாகிப் பதுங்கி நின்றான். இவ்வாறு தீரகண்டனான துரியோதனன் மதின்மேற் பூனைபோற் சமயத்தை நோக்கி இளைத்துக்காட்டிய செய்கையையும், அவன் சேனைகள் சிலைவிஜயனால் வளைக்கப்பட்ட வகையையும், வீரகண்டை தரித்த விராடராஜ குமாரன் தெரிந்து கொண்டு, விஜயலட்சுமியருளால் இன்று நமக்கு ஜெயமென்று முகமலர்ந்து, விர்தகிரிபோலமைந்த தன் சொந்தாதத்தை வாரிதியிற் சுழன்ற மந்தரகிரிபோற் நிருப்பி, கர-கர-கர-கர-வென்று கரகரத்தொனி காட்டி, விற்கரத்தானான விஜயனை நோக்கினான். அந்தவேளையில் அர்ச்சுனனானவன் பேரிடிமுழக்கம்போற் காண்டப நானோலிகாட்டி அட்டகாசஞ் செய்தான்.

அத்தொனியை பிஷ்மர் - கிருபர் - துரோணர் - அஸ்வத்தாமா கர்ணன் - சகுனி இவர்கள் முதலாயினோர்கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, ஒ! ஒ! என்னமோ மோசம்வந்தது. நானோசையும் வில்லோசையுங் கேட்கின்றன. சமர்புரியவந்த குமாரனைக்கானோம். ஆரபாரதீர வீர மூர்த்தணயமாகத் தேருர்ந்துவந்த போர்வீரனெங்கே? ஈசான மூலையில் இடிக்கின்றாற்போ லிருக்கின்றது. ஆனால் இது மழையிடியல்ல. மகரமச்சமுலாவுகின்ற கடலொலியுமல்ல. மாருதமுழக்கமுமல்ல. கெடிவீரசிங்கக் கிரீடிகைக்கொண்ட காண்டபக் கிண்கிணியல்ல. நானோசைபோற் காணுகிறது. கவனமிருக்கக் காணுகொடுத்துக்

கேளுங்கள். தீதனுக்கவொட்டாமல் திசைகளைக் காருங்கள். நிக்
தையும் எண்ணமுஞ் சிதறாமலுய்த் துணருங்கள். பார்த்திபன்
கதியைப் பதறும் பாருங்கள்” என்று வடமேற்கு அலைநீர் கண்
வைத்து, “ஏதேது? இதற்குள் ஆர்ச்சனன் இவ்வளவு தூரங் கடந்து
போவானா? இப்போதுதானே நாம் பார்த்தோம். மேற்குத்திங்கில்
வெகுதூரம் போனானே” என்று ஒருவர்க்கொருவர் வாதுகொடுத்து
நான்கு பக்கமும் காதுகொடுத்திருந்தார்கள். அப்போது பசுமந்
தையையும் பாம்புக்கொடி படைத்த பார்த்திபனுக்குச் சேனைகளு
டன் மடக்கிய செஞ்சிலைவாசச் சேவகனுனவன் தளக்குத்தானே
யோசிக்கத்தொடங்கினான்.

அஃதென்னவென்றால்—நாமின்னுஞ் சற்றுநேரம் தாழ்ந்து
வருவோமானால், மாட்டு மந்தைகளுடன் மன்னனுஞ் சேனை
யும் அஸ்தினாபுரத்தின் எல்லேபோ யனைவார்கள். அவர்கள்
அந்த எல்லையை மிதித்துவிட்டால் அப்பால் நாம்
அபஜெயமடைந்து திரும்பியதுபோலாம். பிராணன் வைத்
திருக்க வேண்டிய பெருமையிராது. ஏதோ தெய்வாருகூலத்
தினாலும், பெரியவர்களைப் பூசைபண்ணிய பூஜா பலத்தினாலும்
துரியோதனன் பசுமந்தையுடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான். மேற்
படையோ சமீபத்தி லிருக்கின்றது. நமது வில்லோசையைக்
கேட்டவுடனே பீஷ்மராதியராயுள்ள வீரநிற் பல்லோரும்வந்து
கவிந்து கொள்வார்கள். அப்பால் மிகுந்த பிரயாசத்துடன் பசு
மந்தைகளை மீட்கவேண்டிவரும். ஆகையால் முன்னேமாட்டை
மடக்கி மச்சநாட்டுக் கனுப்பிவிட்டு, அப்பால் வருகிறவர்களுடன்
போராடுவது உத்தமம்—என்றுன்னிக் காண்டபத்தில் அனல்முகக்
கணைகளைத்தொடுத்து, பொருப்புமுதற் பூமிபெல்லர்ம் நெருப்புமழை
பொழிவித்து, எக்களித்துக் கர்ச்சித்த சேனைகளை யெல்லாம் திக்கு
முக்காடச்செய்து, திசாதிசைகளைத்துஞ் சின்னாபின்னப்படுத்தி
விட்டான். அவனுடைய தீவிரத்தைத் தேவர்கள்கண்டு திக்கென்
றொதுங்கி, அவரவர்களிருந்த விடத்தைவிட்டுப் பக்கென்றெழுந்து,
“இனிக்காரியமில்லை. இந்தப் பூமியிற் பளிகொடுப்பதற் கெண்ணிச்
சேனைகளைக் கூட்டிவந்தான் துரியோதனன்; ஐயோ! பகவானே!
இப்படி கெடுவாருமுண்டோ? எவ்விதத்திலுஞ் சவ்வியசாசி பந்
தித்து வென்றுவிடுவான். எவர்களையுஞ் சும்மாவிடான்” என்றத்

துரியோதனனை சிந்தித்து, சிலைவிஜயன் பராக்கிரமத்தைச் சிந்தித்துப் பார்த்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் விஜயனுடைய வில்லோசையும்-நானோசையும்-தேவதத்தமுழக்கமும்-தேரோடுமொளியும் குதிரைகள் அதுமானிக் கும் பழக்கமும் - சாரதியிரையும் வழக்கமும்-அதுமக்கொடி யாடு கின்ற படபடாகாரமும்-அஸ்திரங்களோடுகின்ற சிட்சிடாகாரமும் போராடு மிடங்கள்தோறும் புறப்படுமொளியும் வீரர்கள் மாறாடும் வலியும்-ஆகிய விவைகளெல்லா மீதுத்து புவனமூன்றும் பயங் கொள்ள வயம்பெறுஞ் ஜெயசங்கம் வருகிறவழியில் திரளாகக்கூடிய யானைக் கும்புகள்போல் துரியோதனனைச் சேர்ந்த சேனைகளும் வெற்றிவாளேந்திய வீரர்களும் பொங்கி, தங்களாற் கூடியமட்டும் போராடி, விஜயனுக் கெதிர்நீர்கமாட்டாமல் நாணிப் புறங்கொடுத் தோடினார்கள். அர்ச்சுனன் தொடுத்த அனல்முக்கணைகள் கொதித்தெழுந்து, கோபித்து விழுந்து, குதிரைகளைத் தறித்து, யானைகளை முறித்து, கொடிமுடி மன்னரைக் குறைத்துக்குலாவி யுலாவித் திரிந்துகொண்டிருந்தன. அக்கொடுமையைத் தேவேந்தி ரன் முதலிய தேவர்களும் மற்றமூவர்களும் பார்த்து, கிரீடியைக் கொண்டாடி, ஒப்புச்சொல்லுவதற்கு உவமை தேடினார்கள். பின் னும் புகழ்த்து ஆனந்தவெள்ளத்திற் குளித்து, ஆசைமேலிடக் களித்து ஆடினார்கள். அர்ச்சுனனேவிய அக்கினிபாணங்கள் பிர சண்ட வேகக்காற்றினாற் பாதலமு மீதலமுநெந்து, பூதலமும் பஞ்சுபஞ்சென்னப் பறந்தது. சுயோதனனாதியர் முதலிய யாவரும் நெஞ்சுலர்ந்து நாவறண்டு, நாபிவரையிலும் புகைந்து நாடாடும் நாடி, “இதென்ன அக்கினி நகடித்திர உதயமோ? அல்லது ஆலாலஞ் சேகரித்த புதையலோ? வடவைத்தியின் அம்பாரமோ? வன்னிக் காற்றின் வன்மையோ?” என்று அவர்களன்று பட்டபாட்டை நானென்னென்று சொல்லுவேன்? நான்குவகை ரதிகரையும்-நால் வகைப்படையையும்-சுயோதனனாதியரையும்-உயிருடன் சுடும்போது சும்மா விருப்பாருமுண்டோ? ஐயா ஜெனமேஜய மஹாராஜனே! இந்தப்பிரகாரம் நானேவிய அக்கினி பாணங்களாற் பலபடைவீரர்க ளெல்லாம் மண்ணோடு மண்ணாய்ப் படித்து, பதறிப் பெதறிச் சித் திப் பிரிந்து, பலர் மாய்ந்து, சிலர் தேய்ந்து, யுடையோய்ந்து போனார்கள். அந்தப் பக்குவத்தை உத்தராகுமாரனறிந்து, என்ன களின் காவற்கட்டுக்குட்பட்டிருந்த தங்களிடையரை நோக்கி, “ஓ

கோவலர்களே ! உமக்கு யாதொரு தடையுமில்லை. உங்களோ டெதிர்க்கப் படையுமில்லை, நீங்கள் உற்சாகத்துடன் வற்சலங்களை யோட்டிக்கொண்டு ஊர்போய்ச் சேருங்கள்” என்று உரக்கப்பேசி இருகரங்களையும் வீசி “ஏகுங்கள்: ஏருங்கள்” என்று சொல்லினான்.

அப்போது தங்கள் ராஜகுமாரன் கூறிய இனியவார்த்தையைத் தனிமையாய்ச் சஞ்சலப் பட்டுக்கொண்டிருந்த சகல யாதவருங் கேட்டுச் சம்பிரமங் கொண்டாடி “ஓமது இளஞ்சிங்கமே யுத்தஞ் செய்ய ஏற்பட்டுப் புறப்பட்டபடியாற் கௌரவகுலச் சேனைகளை எங்குமில்லாமற் சங்கரிப்பார். எழுங்கெலிக்கலாம்” என்று பொங்காரத்துடன் உங்காரமிட்டு, அகமகிழ்ந்து, முகமலர்ந்து முனைகலந்து கலகலென்று மணிமுழங்கப் பசுவடர்ந்துநின்ற இடமடைந்து, ஊஸென்று, வாய்குவித்து ஊதி புள்ளாங்குழலிசையையுஞ் சமிக்கையையும் வழக்கப்படி காட்டினார்கள். இடையர்களுடைய குறிப்போசையைக் கேட்ட காட்டுப் பசுக்களும்-நாட்டுப் பசுக்களும்-தலை யெடுத்துப்பார்த்து, வாலெடுத்து, காதசைத்து உடல் குலுக்கிக் கொம்புகளைத் தாழ்த்தி, தங்களைக் கிட்டியிருந்த மச்சநாட் டெல்லையைக் குறித்து, இறுமாந்து நெறித்து, சேனைக்கும்புக ளலையமுறித்து, அம்பரமுழுதுந் தும்புகள்படியக் கம்பளத்தாயர் கலந்து பின்னடையப் பம்பரமென்னச் சுழன்று, மானினர் தாவுதல்போற் கும்மாளமிட்டுக் குதித்து, வண்டெனப்பறந்து, செண்டனவெழுந்து, கண்டவர் கலங்க-மண்டல மயங்க-திசைதடுமாற-தினக்கரனோட திரை கடல்வறள, சேனைகள் உருள அரைக்கணப்பொழுதில் செந்துள் கருந்துள் வெண்டுளெழுந்து பறக்கும்படி திரும்பியன. அப்படி திரும்பிய பசுக்களைத் துரியோதனனும்-அவனுடன் கலந்து வந்த தேசராஜவீர பூபாலர்களும்-கோபாலர்களும் பார்த்து, திக்கு வேறில்லாமல் வருந்தி, மடக்கிவந்த மந்தைகளை விடப்படாதென்று மான்போர்வைபூண்டு வந்து, வல்லமை யெல்லாங் காட்டி மனநொந்து அப்பால் தங்களாலாகாமல், காய்ந்துருகிச் சடப்படங்கிய நெய்ப்போல் வாயடங்கி மடங்கினார்கள். மச்சராஜனுடைய கோபாலர் இச்சை மேற்கொண்டு தாவி, உருகி யோசையடங்கிப்போனது. நெய்யில், ஒருதுளிப்பால் தெறித்ததைப்போற் சளசளவென்று உரத்துக்கூவி, எதிரிகைக்கொண்டுபோன எங்கள் மந்தையை மீட்டி பெற்றோமென்று எங்கும் பிரகாசிக்கமேவி, எந்நாளும்பெறக் கூடாத செயத்தை இந்நாளடைந்தோமென்று இறைவனைப்

புகழ்ந்து, மந்தையை விடாமற் றொடர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு செயங் கொண்டாடிவருங் கோபலர்க ளுடைய புல்லாங்குழத் தொனியாலுங் கண்டத்தொனியாலுங் கால் வீசியோடும் பசுக்க ளும், பசும்பொற் குடம்போன்ற மடியையுடைய கபிலைகளும், ப்ரு வக்கன்றுகளுள்ள கோமளங்களும், சூற்கொண்ட சுரபிகளும், சூற் படாக் கடாரிகளும், இளமையான விடைகளும், முதிர்ந்த விருஷ பங்களும், கட்டுப்படாக் காலிகளும், கறுப்பு - வெளுப்பு-சிவப்பு, கலப்பு-இவை முதலான பலவர்ணப் பசுக்களும், துரியோதனன் சென்றவிடந்தொடங்கி பீஷ்மர்-துரோணர்-முதலியோர்கள் அணி வகுத்துநின்ற நிலம்வரைக்குங் காலால் சிலரை யெறிந்து மிதித் தும், வாலாற்பலரை யடித்து மடித்தும், உடலாற் சிலரை யுராஞ்சி யிடித்தும், உரத்தாற்பலரை யொசியத்தாக்கியும், கொம்பாற் சில ரைக் குத்திவீழ்த்தியும், கோலாகலமாய்ப் பலகும்பலைக் கலைத்தும்- அம்புபோற் பறந்து நேருக்கு நேராய் நிரைநிரையாய்ப் பாய்ந்து போகா நின்றன.

இப்படிப் போகாநின்ற பசுமந்தைகளைப் பார்த்தன் பார்த்து, இம்மாடுகள் போகின்ற மார்க்கத்தில் பீஷ்மர் முதலாயினோர் படை வைத்துக்கொண் டிருக்கிறார்களே: ஒரு வேளை யிந்தப் பசு மந்தை களை மடக்குவார்களே; நாம் இந்தப் பசு மந்தைகளுடன் கூடப் போய் மச்சநாட்டில் விட்டு வரலாமென்று நினைத்தால், வீபற்சு வந்தான். எங்களை மயங்கவைத்து மாட்டை யோட்டி க் கொண்டு போய்விட்டான். சண்டைசெய்து வெற்றி கொண்டு போனவனல்ல என்று பல்லோரிடத்திலும் பழிப்பாய்ச் சொல்லிக் கொள்ளுவார்களே: மேலும் நாம் போய்த் திரும்பி வரு வதற்கு முன்னே துரியோதனன் தப்பிப்பிழைத்தேனென்று அஸ் திநாபுரத்திற்குப் போய்விடுவான்போலவுந் தோன்றுகிறதே; ஐயோ அவனைக்காணவும் அவனுடன் ஆவலாய்ப்பேசவும் அவசரப்பட்டு, பதின்முன்றுவருடங் கழித்து ஓடிவந்தோமே: ஆகையால் - நாம் இவனைவிட்டுப்போகலாகாது. இப்பசுமந்தைகட்கு வேறுவகையான காவல்செய்ய வேண்டும்.” என்றெண்ணி, தனது விஜயகாண்டபத் திற் சோனாமேகம் பொழிவதுபோற் பாணப்பிரயோகம் பண்ணி, பசுமந்தைக் கிருபாலும் அண்டச்சுவருக் கொப்பாகச் சரக்கூட வேலியமைத்து, அவ்வேலிக்கு மந்திரமென்னுங் கட்டுகளிட்டு, அக்கட்டுகட்குக் காவலாக வைரவனென்னு மகாபுருஷனை யமைத்

தான். அந்தப்படியே அப்பசுமந்தைகள் யாதொரு ஆகேஷபனையுமில்லாமல், கிரந்தரமங்கள துரந்தர புரந்தரனாகிய விராடராஜனது மச்சநாட்டில் இதுவரையும் வசித்திருந்த வனங்களிற் போய்ச் சேர்ந்தன. எமன் கைக்கொண்டவுயிர் மீண்டவாடபோற் பகைவரால் மடக்கப்பட்ட பசுக்கணம் வந்ததை அந்நாட்டிலுள்ள பலரும் பார்த்து. ஜெயம்! ஜெயம்! என்றுசுந்தைமகிழ்ந்து, பத்திரமாகப் பசுமந்தையைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்பால் பசுமந்தைகள் பாணபந்தலோடும் பலவிதக்காவல்களோடுஞ் சென்றதை வெகுதூரத்திற் நோர்களிலேறியிருந்த சிலைக்குருவாகிய துரோணச் சாரியர்- பீஷ்மர்-கிருபாச்சாரியர் -அஸ்வத்தாமா கர்ணன் சகுனி சாளவன் விகர்ணன் துச்சாதனன் முதலிய பேர்கள் பார்த்து சரிதான் நாம் ஆலோசனை பண்ணிப் பசுநிரைகளையும் பார்த்திப்பனையும் அஸ்திபுரத்திற்கு முன்னாடி அனுப்பிவைத்த உளவை அர்ச்சுனன் எப்படியோ அறிந்துகொண்டு, இங்கிருந்த நம்மெல்லோருக்கும் இன்பமுண்டாகும் படியாய் அம்புகளைவிடுத்து அயர்வுண்டாக்கி, சாரதியுடன் தேரூர்ந்துசென்று, மாட்டையுஞ் சேனையையும் மன்னனையு மடக்கிவிட்டான். நாம் எண்ணியவெண்ணங் கைகூடவில்லை. “பண்ணியப்பிரிற் புண்யம் தெரியும்” என்பது போல் அவனெண்ணியவண்ணம் இசைவாக்கிக்கொண்டான். யாவரேயாயினும் தருமத்தின்வழி நிற்பார்களானால் அவர்களை அத்தருமமே தலைகாக்குமென்று பெரியோர்கள் சொல்லும் வாக்கியம் பிழைபடுமா? ஒற்றைதேருடன் ஒருதவியுமில்லாமல்வந்த இவனுக்கு நாமித்தனை பேரிருந்தும் என்ன பயனடைந்தோம், இவ்விடத்திற் கூட்டமான நமக்கு இனியென்ன ஆட்டபாட்டமிருக்கின்றது. அவன் நம்முடனெதிர்த்தால் நாமெடுப்பது ஓட்டவாட்டமே” என்று ஒரே, நாட்டமாய் மனநொந்து உறங்கினார்கள்.

மடக்கியநிரைகள் மச்சநாடு செல்வதைக் கண்டு ஐயுற்ற பீஷ்மராதியர் துரியோதனனுக்குத் துணையாகுமுன், அர்ச்சுனனவனைக்கண்டு இழித்துரைத்தல்

இங்ஙனஞ் சிலைவிஜயனானவன் உருத்திராம்ஸமடைந்து அரைக்கணத்தில் நிரைக்கணத்தை மீட்டுச்ச்சரக் கூடங்கட்டிப் பெருக்கவிடுத்ததன்மைப்படிக்கு வடகிழக்குமூலையிலிருந்து தென்மேற்கு மூலையில்மாடுகள் போய்ச்சேர்ந்தவாறுணர்ந்து மனமகிழ்ந்து, பீஷ்மராதியோர் வினவிப்பிரமிக்கும்படி வெற்றிச்சங்கமுழக்கினான்: நல்லது.

இராஜாதிராஜனெங்கே? அவனெறிச்சிறக்குந் தேரெங்கே? அத் தேரிற் பறக்கும் பாம்புக்கொடியெங்கே? என்று எட்டுத் திசையும் மட்டிட்டுப்பார்த்துவருவதானான். அப்போது ஆனினங்களை முன்னாக்கிச் சேனைக்கணங்களைப் பின்னாக்கி முடுக்காய்ச் சென்ற துரியோதனராஜன், அர்ச்சுனன்தெறித்த விற்குணத்தினாலும் வாய்வைத்து முழக்கிய சங்கு நாதத்தாலும் அக்ஷமழல விடுத்த பாணக்குழாத்தாலும் அருஞ்சமர்வீரர்ப்படும் பெரும்பாட்டாலும் நால்வகைச்சேனை கெடுங்கேட்டாலும் வெருண்டு, அலமருண்டு, புத்திபுரண்டு, கண்கலங்கி, ஒருபுற மொதுங்கி, நெறிமயங்கி யொடுங்கி நின்றவிட்டான். இவ்விதமாகிய துரியோதனராஜனைச் சவ்வியசாசி கண்டு, கண்கள்சிவந்து, முகஞ்சுளித்து பற்கடித்து, மீசைதுடித்து, வியர்வுபொடித்து, வெகுளிமேற்கொண்டு, எத்திசையிலும் பிரசித்தமான உத்தரகுமாரனைப்பார்த்து “ஓ வெற்றிபெற்ற வேலாயுதம்பற்றிய விராடகுமாரனே! நம் முடைய ரதத்தைக்கண்டு பயங்கொண்டு, தனதுபடைகளையும் பசுக்கூட்டங்களையும்விண்டு, தானுந்தலையிரக்கங்கொண்டு, இங்கிலத்தை விட்டகன்று, அதோ ஒருமரத்தினீழலில் ஐம்பொறியடக்கிய ஆமை போலிருப்பவன் கௌரவ குலாதிபனான துரியோதனமகாராஜன். அவனண்டையில் நமதுதேரைக்கொண்டுபோய் நிறுத்துவாயானால் அற்பமிருகத்தைச் சொற்பமாயழிக்கும் ஆண்சிங்கம்போல் அவனுதிரத்தை என்பாணத்திற்கு ஆகுதி கொடுக்கிறேன் என்று நமடுகடித்து, உடலர்த்துடித்து, குறிப்பினுல்தெரியப்படுத்தினான். அர்ச்சுனனுரைத்த வார்த்தையைக் கருங்குவளைமலர்ந்துநிறைந்த வாவிசெறித்த கழனிகள் சூழ்ந்த மச்சநாட்டிறைவன் மைந்தனான உத்தரகுமாரன்கேட்டு, மனோவேகமும் வாயுவேகமும் மட்டென்றுரைக்கத்தக்கதாகத் தன்தேரைவிடுத்து, துரியோதனனுடைய சேனையைத்தடுத்து, அவன் தேரையடுத்து, தன்தேர்க்குதிரைகளின் முன்னங்காலை அவன் தேர்க்குதிரைகளின் தலைமே லேற்று வித்து அப்பாவிப்பால் அசையவொட்டாமலழுத்தினான்.

அந்தவேளையிற் சந்தேகங்கொண்டு சலிப்பாயிருந்த பீஷ்மர் துரோணாச்சாரியர் முதலிய மேன்மையோர் மாடுகள் திரும்பி விட்ட மார்க்கத்தினாலும், சங்கத் தொனி-வில்நாரித்தொனி-சரமாரித்தொனி-இவைகளைக் கேட்டதன்மையினாலும், செவ்வையாய்க் காரியபாவந் தெரிந்துகொண்டு; ஓ! ஓ! மிஞ்சிப்போய்விட்டது, அஸ்

தினாபுரத்தைநோக்கி ஆணினங்களுடன்போன நமதரசனைப் போர் முகப்புலியான புருஷன் இதுவரையில் மடக்கிக்கொண்டிருப்பானே. இவ்விடத்திலிருந்த நம்மை யேங்கலவாத்துச் சிங்கமானது நரியடிதேடிச் செல்லு மாறுபோல் மெற்கு முகத்தற் றுப் பாக்குக் காட்டி கிழக்குமுகம்வந்து கட்டிவிட்டான்; இவன் எத்தவாழி வந்தானோ! அந்தரவாசிகளாகிய அமரர்கள் இவனுக்குஉளவா யிருப்பார்களோ? வணங்காமுடியோன்சென்ற மார்க்கம் இவனுக்கெப்படி தெரிந்ததோ? என்னமா யந்தானோ? இத்தனை பேர்களின் கண்களுக்குத் தெரியாமல் இவனெப்படி அவனைத் தெரிந்துபொன்னு? ஆ? ஆ? அவன்மனதுக்குத் தகுந்தாற்போற் சாரதியுங்குந்ரையுஞ் சமைந்ததல்லவா? ஆகிறகாலத்தில் எல்லாம் அடுக்காய் அமையும். நல்வினையை யாவரும்புகழ்ந்தேற்றுவார்கள். ஆதலால் நாம் கம்மா விருக்கப்போகாது. இம்மீரம் நமதுமன்னன் என்னகெதியானோ தெரியாது. இப்படியே நாமெல்லோரும் பிரியாதுசென்று, துரியோதனனுக்கு உபபலமாகின்று, அபாயநேரிடாமல் அர்ச்சுனனை வென்று மறுபடியும் விராடபுரத்தைத் திரும்பிப்பாராமல் ஊர்போய்ச் சேரவேண்டும்” என்று உள்ளத் துறுதியாக்கிக்கொண்டு, தாங்க ளிருந்த இடத்தைவிட்டு நீங்கி, அங்குவகித்திருந்த வச்சிரயுகம் பத்மயுகம் அர்த்தசந்திரயுகம் முதலிய யுகங்களைக் கலைத்து, மந்தமா ருதமும் பிந்திபோகும்படியாய் முந்தி நால்வகைச் சேனைகளுடன் ஓடிவந்தார்கள். ஐயா ஜனமேஜயமகாராஜனே! இவர்கள் எவ்வளவு வேகமாய்த் தேர்செலுத்தி வந்தாலும், நந்தனந்தனன் மைத்துன னாகிய இந்திரன்மைந்த னுந்திய சயந்தின்வேகத்திற் கிணையிலீயென்றியம்பத்தக்கதே. இப்பால் அவர்கள் துரியோதனனிடம் போய்ச் சேருமுன்னமே தான் தன் தேரை அத்துரியோதனனிடத் திற்பிறுப்பி யிருந்தானன்றோ? அப்போது அவ்வரவக் கொடியோன் எப்படியிருந்தானென்றால், பெருக்கமான வெள்ளங்குறுகிச் சுருக்க மாயோடுஞ் சோர்வைப்போற் குதிரைகள் நடையோய்ந்து, சாரதி யொருபுறஞ் சாய்ந்து, தானும் மாய்த்தான் போலிருந்தான். அப் படியிருந்த மன்னனுக்கு நேரில்நின்ற அர்ச்சுனனுனவன், அவன் முகத்தை பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்று ஆசைகொண்டு நோக்கி னான்.

அப்போது சுயோதனனுடைய முகம் அர்ச்சுனனுக்குத் தெரியவொட்டாமல் அவன்தேரிலிருந்த சாரதியும் ரதத்திற்கட்டிய

நான்கு பரிகளுந் தடையா யிருந்தமையால், திடீரென்று வடிக்களை யெடுத்து அபிமந்திரித்து விடுத்து, சாரதியையுங் குதிரைகளையும் போக்கி வொட்டாரவெளியாக்கி, இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் இராஜ போகத்தி லிருந்த தங்கனையழைத்துப்போய்ச் சூதனாகிய சகுனியைச் சேர்த்து இக்கட்டான சொக்கட்டானாடி வஞ்சகினைப்பினால் வாய்க்குவந்தபடிபேசித் தங்கள் ஐஸ்வரியமுதவியயாவும் ஒன்றொழி யாமல் ஒதுங்கிக் கைகொண்டு கொஞ்சமேனும் நெஞ்சிரக்கமில் லாது வனவாசம் பண்ணவிட்ட பஞ்சமாபாதகனாகிய பாம்புக்கொடி யோனைச் சங்கடப்படாமல் தாராளமாய் எதிராகப்பார்த்து, சற்றே நகைத்தான். அனுகூலையில் துரியோதனனுடையசாரதியுங் குதிரைகளுந் தலைசாய்த்துப் பானதைக்கண்ட உத்தரகுமாரன் கைபிடித்த கடிவாளத்தை உலுக்கிப் பின்னுக்கிழுத்து, தன்தேரை முன்னுக்கு முடுக்கி, குதிரையை ஓரடியடித்தான். எக்காலத்திலும் அடிபடாத தன்குதிரைகள் உடம்புசிலிர்த்து, ஒவென்றிரைந்து களித்து விரைந்து கைக்கடங்காமற் கால்மீறி யெழுந்து, துரியோதன மகாராஜனுடைய தேர்த்தட்டின் மேல் அக்கால் வைத்தூன்றி நின்றன. கேட்டிரோ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! இப்படி தேரும் தேரும் முட்டியபோது சிலைவிஜயன் தேரிற்கட்டிய அதுமத்துவஜமுந் துரியோதனன்தேரில் காட்டிய அரவத்து வஜ முங் காற்றினாலாடி, கடுகடுப்பாயூடி, ஒன்றினோடொன்று துன்னிப் பின்னிப்போராடுவதுபோலிருந்தன. அஃதெத்தன்மையா யிருந்த தெனில் அவ்விரண்டு துவசங்களும் படபடாகாரமாய் அடிபட்ட டிடுரைபட் டிரிபட்டொடிபட் டுடைபட்டு, உடனேவிடுபட்டு அண்ட மும் கண்டமும் அதிரும்படிவாய் விட்டன. அனாமக்கொடியானது அரவக்கொடியைப் பார்த்து, “ஓ பணிப்பதாகையே என் தந்தையான வாயுதேவனுக்கும் உன் தந்தையான ஆதிசேஷனுக்கும் ஒரு கால்பலத்தைக் குறித்துப் பிரமாதமான தர்க்கம் நேரிட்டு, நீ சிறியவன் நான் பெரியவ னென்று பேச்சுவினைந்து, உன் நந்தை யானவர் தன் திடத்தை பெவர்களுங் காணும்படியாய் மகமேருவின் அடிமுதல் முடிவரைக்கும் ஆயிரஞ் சுற்றாக வளைந்து, தன் வல்லமையைக் காட்டினார். அப்போது என் தகப்ப னானவர் இரைந்து விரைந்து, தன்னாற் கூடியமட்டுஞ் சாதித்து உனது தந்தையான சேடன் கதறிச் சிதறிப்பதறிப் போகப் புரட்டி, அந்தமேருவின் சிகரத்தில் மூன்றுமுடியை வாரிக்

கொண்டுபோய்ச் சமுத்திர கடியாக்கி, தன்னுண்மையை உலையாட்டி ஜெயங்கொண்டார். அன்று முதலின்றளவும் பாம்பினங்களுக்கும் வாயுவினங்களுக்கும் பகைவினைத் திருக்கின்றது. அதுபற்றி நானந்த வாயுதேவனுடைய மைத்தனாகையாற் பூர்வம்கூறிய பொல்லாத கைப் பாராட்டி, உன்னை வெல்லாமலும் கொல்லாமலும் விடுவதில்லை என்று மேல்விழுந்து, துரியோதனன் பாம்புக்கொடியைப் படாத பாடும் படித்தியதுபோ விருந்தது.

அக்கால் அர்ச்சுனன் துவஜத்தில் ஆஞ்சநேயர்வந்து நர்த்தனம்பண்ணினார். அவரெப்பேர்ப்பட்டவரென்றால்-முன்பு காண்டவவனதகன நிமித்தம் அக்கினிதேவன் இந்த அனுமக்கொடியை அர்ச்சுனனுக்கு அளித்தாலத்தில், ஆஞ்சநேயர் அக்கொடியினின்றும் பிரசன்னமாகி அக்கினிதேவனைக்கண்டு, “ஐயா! இராவண கும்பகர்ணாதியரோடு மூலபலங்களை பெல்லாமுடித்து, தாயாகிய சீதைக்குத் திருவாழிகொடுத்து, தந்தையரான ஸ்ரீராம லட்சுமணரையுந் தோளிலெடுத்து, அவர்களுடைய திருவடியை அடுத்து, பட்டாபி ஷேக சம்பிரமப் பாக்கியங்களையும் பார்த்த கண்களால் இந்தப்பஞ்சையான போரையும் பார்க்கும்படிக்கமைந்ததோ வென்று பாதவித்தனர். அப்போது அக்கினிதேவன் அருட்கண் ணோக்கி, “அப்பா மாருதிமைத்தனே! அடியேனிமித்தம் நீ அருச்சுனன்தேரில் அமர்ந்தருளல் வேண்டுமென்றறைய, அவ்வாறே நல்லதென்றமர்ந்தவர் அவ்வநுமார். ஆனதால்-துரியோதனனுடைய சேனைக்கடலைக் கலக்கிக்கடக்கவும், விஜய வீரியன் ஜெயம்படைக்கவும், உதய கிரியிலெழுந்த சூரியன்போற்கோபச்சுடர் விரித்து, கூசாமலெரித்து கோரதந்தர் தெரித்து குறுகுறுத்ததிர்த்து, அர்ச்சுனனுடைய தேர்க்கொடியாடையில் அநுமார்வந்து பிரசன்னமாய் நர்த்தனம் பண்ணினார். இப்பால்-வேடன்கையில் அகப்படாமல் விடுபட்டுப் போன மிருகம் மீண்டும் அகப்பட்ட வாறுபோல் அர்க்குனன்கையிற் சிக்கிக்கொண்ட அரவக்கொடியோன் இடிமுழக்கங்கேட்ட உரக்கம்போலேங்கி, தானிருக்குநிலை தனக்குத் தெரியாமல் மயங்கி யொடுங்கினான். அர்ச்சுனன் அவனைப்பார்த்துச் சிலவார்த்தை சொல்லத்தொடங்கினான். ஓ வணங்காமுடிபெற்ற மன்னனே! நீ எங்கே ஓடுகின்றாய்? ஏன் வாடுகின்றாய்? ஓடவேண்டிய அவசரமென்ன? ஐயோ! உன்கையிற் பருத்த வில்லும்-பக்குவமான அஸ் திரங்களும் போதுமான பலமுமிருக்க, புண்ணியவான்களாகிய பெரி

யோர்கள் பக்கத்துணையாகவிருக்க, வேண்டியமட்டுந்தனங்களிருக்க
தம்பிமார்களும்-ஏவலாளிகளும் ஏழுகடல்குழந்த பூமியும் - மாயச்
சூதாடு மாமனும்-மகாபிரபலனாகிய கர்ணனுமிருக்க, போர்முனை
வந்து புறமிட நினைந்து வாயைத்திறவாமல் மயங்கிப் பேப்போ
லோடிப்போவது திறனோ? நல்லகாரியம்: நீ இப்படியே அஸ்தினபுரம்
போய்ச் சேர்த்தாலும், விரபட்டமுஞ் சிந்தூரப் பொட்டுமிட்ட
பட்டத்து யானைமீ தேயிப் பவனிவரும் இராஜவீதியில், உன்
னைப் பார்ப்பதற்கு ஓடிவரவந்த பொற்பாவையைப் போன்ற
கச்சணிந்த கனதனமாதர்களோடு கைம்பெண்களுங்கண்டு, இச்
சுகத்தையாண்ட துரியோதனராஜன் பித்தன் பித்த னென்று
இகழ்ந்து பேசிச் சிரிப்பார்களே: இங்கே நீ வந்த காரியத்தை வழி
யாய் முடித்து வெற்றிகொண்டு போகாமல், விழலனாய்ப் போக
லாமோ? இஃதன்றியும்-சீடாடசகலேகிறந்த மதியம்போல் இலங்
கியசுவேதக்ஷத்திரமென்னும் வெள்ளைக்குடை பிடிக்க, இருபக்கங்க
ளிலும் பால்நுரைபோன்ற சாமரைவீச, வந்தியர்குழ்த்து வாழ்த்திப்
புகழ், பலராஜர்வந்து பாதமேற்பணிய, தவராஜரும் வந்து ஆசீர்
வதிக்க, மகா சிறப்போடு சிந்தைகளித்துச் சிங்காதனமேறி மித்ர
புத்ர பந்துவுடன்கூடிவாழ்கின்ற வேந்தர்வேந்தனென்னும் லோகா
திபதியாகிய நீ சண்டைமுகத்தில் வந்து சாதிக்கவேண்டுவதை
விட்டுப் பெண்டுகள்போல ஓடுவது தீரத்துவமோ? நீ இப்போ
தென்னிடத்தில் தனித்தகப்பட்டாய், உன்னையும் உன் சகோதரர்
களையும் ஒரு கணப்போதில் எண்கணைகளினாலே சல்லடைக் கண்க
ளாகத்துளைத்து, அவற்றிற்கு இரையுமாக்கி விடுவேன். ஆனால்சிங்கக்
கொடிக்கதிபனாகிய என் தமையன் உங்கள் நூற்றுவரையும் கொல்வே
னென்று இராஜசபைபிற் சொல்லிய சபதம்வீணாய்ப்போமென்று
உங்கள் வாணனை விடுத்தேன். பகற்பொழுதைவிளக்கிய பானு
அஸ்தமிக்கிறவரைக்கும் பார்த்திருந்து அப்பாலே தன்னரசாய்வந்து
உடுக்கூட்டங்களென்னு முறவினரோடு சஞ்சலமில்லாமற்பிரகாசிக்க
வருஞ் சந்திரன்போல், எங்களைக் காட்டி லோட்டி யிட்டு நீங்கள்
நாட்டிலிருந்து நல்லபாக்கியங்களை அநுபவித்துக் காலத்தப்பாமற்
புசித்து ஆக்குாச்சக்கரஞ் செலுத்தி அரசாண்டு வந்தீர்கள்.
மறுபடியும் விடியற்காலத்தில் சந்திரனொளியைத் தவிர்த்துத்தானே
பிரபுத்துவஞ் செய்யவந்த சூரியனைப்போல், இப்போது நாங்கள்
வெளிப்பட்டோம். சங்கினங்கள் தவமுந் தண்ணிய வயல்குழந்த

கங்கைவளநாடஞ்சிய பீமசேனமகாராஜன் கைரினால, தாமசமின்றி
நாளேக்கே உங்களைக் களப்பல் யூட்டிவைக்கப்போகின்றோம். மேலும்
பீமசேனருடைய சபதத்தப்பினாலும் தப்பட்டம். இப்போது
பாவியான உன்னைப்பார்த்துங் கொல்லாமல் விடலாகாதென்று
ஒருகடுங்கோபம் எனக்குண்டாயிருக்கின்றது. ஆனால் இரப்பவர்கள்-
புத்தத்திலிளைத்தவர்கள் - புறங்கொடுத்தோடினவர்கள் - வில்லைப்
போட்டுப் புல்லைக்கவ்வினவர்கள்-குழந்தைப்பருவ முடையவர்கள்-
இளையவர்கள் யாவரும்புகழுங் கவிராஜர்கள்-தவராஜர்கள்-தூதுவர்
கள்-நோயாளிகள்-விருத்தர்கள்-பீரமக்கியானமுள்ள பிராமணர்கள்
ஸ்திரீகள்-இவர்களைக் கொல்லுவது மகாபாவமென்று பெரியோர்
கள் பேசியிருக்கின்றார்கள். அந்தத்தருமம் என்னைப் பிசக வொட்
டாமல் தடுக்கின்றது. இப்போது இளைத்து ஒடிப்போகவிருக்கு
முன்னை நானென்னசெய்வேன்? அடாவஞ்சனை? பாவ புண்ணி
யத்தை எண்ணிப் பாராதஞ்சனை! நீ யெண்ணிய எண்ணஞ் சித்
திக்குமென் றிருந்தனையோ? வனவாசஞ்சென்ற பாண்டவர்கள் மறு
படியுந் திரும்பி வரமாட்டார்களென்று மதித் திருந்தனையோ?
இனி நீ நோவவேண்டுவது உன் தலையின் விதிபினையோ? ஐயோ!
“வாழ்வாரைப் போலும் தாழ்வார்-தாழ்வாரைப்போலும் வாழ்வார்
இதைச்சற்றேனும் உன்மனத்தில் வைக்காமற் போனதென்ன?
அடா பேயே! எவருஞ் சதுரர் நாமென்றெண்ணப்போகாது. தரு
மத்திற் கொருளானும் பிசகுவராது. தானென்னுஞ் செருக்கு நிலை
நில்லாது. ஐயையோ!! அதுபொல்லாது. அடா சொல்லாது
போகின்ற தூர்த்தனே” என்று இன்னும் பலவாறாக இழியக்குத்தி
னான்.

இவ்வாறிகழ்ந்து பேசியபோது துரியோதனராஜன் எதிர்ப்
பேச்சுப் பேசாமல் ஆபத்துவேளை யிதுவென மனத்தாபத்துட
னிருந்தான். அவன் இவ்விடத்தி லிவ்வாறிருக்கும்போது
இந்தமுகநோக்கித் திரும்பிய வேதக்கொடியுடைய துரோ
ணச்சாரியர் கிருபாச்சாரியர் - அசுவத்தாமர் - பீஷ்மர் கற்பக
காவைப்போல் அற்புதமாகக் கொடுக்குங் கர்ணராஜன் - சகுனி-
சயிர்தவன் - விகர்னன் - துச்சாதனன்-சாளுவன் - இவர் முதலிய-
சாமர்த்தியவான்களெல்லாருஞ் சர்ப்பக்கொடிபடைத்த மற்புய மகா
ராஜனுக்குத் துணைவந்து கூடினார்கள். அவ்வாறு வந்தவர்களில்

துச்சாதனன் விகர்னன் முதலிய தம்பியரிற் சிலரும், முடிவேந்தர் களிற் பலரும், வெற்றமாலையணிந்த சுத்தவீரர்களும், மாமனும் மைத்துனனும் உடல் பதறியோடிவந்து, மதயானைகள்போற் புகுந்து நத்தியாவட்ட மாலைதறித்த நாரதிபனைத்தாங்கி ஆதரித்துத் தேற்றினார்கள். இதற்குள்ளாகக் காரோசை - கடலோசை - இடியோசை-ஏற்றோசை-முதலிய வெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்து ஓரிடத் திற்கூடி முழங்கியவாறுபோல், தேர்க்களினோசை - குதிரைகளினோசை - நானோசை-சங்கீவாசை-தாரை பூரி முதலிய வாத்திய வோசை-சரங்களினோசை-ஆகிய விவைகளெங்கு முழங்கப் படையாளர்வந்து குவிந்தார்கள். சப்த சமுத்திரம்போலிரைந்து ஆர்ப்பரித்து இருபக்கங்களிலுங்கவிந்த இப்படை மன்னர்களைத் துரியோதன மகாராஜன் கண்டு, சற்றுத்திடங்கொண்டு, குனிந்த தலையை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

கர்ணனுக்குங் காண்டிபனுக்கும் யுத்தம்

இப்படி துரியோதனன் பார்த்தபோது, அப்பார்வையின் பரிபவத்தைக்கண்ட கர்ணன் பச்சாதாப்பப்பட்டு, உடனே நறநறவென்று பல்லைக்கடித்து, வெம்பிக்கிளம்பி, வெதும்பிச்சீறி, கனைத்துச்சினந்து, திசாதிசைகளுந் திடுக்கிடத்திரும்பி, சடக்கெனத் தேரைத் தட தட வென்று முடுக்கி, மின்னுடன் மின்மினியும்-வேங்கையுடன் மானும்-சிங்கத்துடன் யானையும்-மலைபுடன் மணற்குன்றும் - எதிர்க்கச் செல்வதுபோல் விஜயன் தேருக்கு நேர்சென்று நின்று, “ஓ அர்ச்சுனா! என் முகமாகத்திரும்பு. வணங்கா முடி மன்னனாகிய துரியோதனனை வளைத்துத் தகுதியற்றசொல்லா லிகழ்ந்து கண்டவாறுபேசுது நியாயமல்ல. நாங்கள் யாவருமிருக்க நாரதிபனை எதிர்த்தது வீரமுமல்ல. நீ யேன் வீணாகக் கிடந்து மயங்குகின்றாய்? இதோ நான் உனக்குமுன் வந்திருக்கின்றேன் என்னுடன் பகைத்துப் போர்புரிவதற்கு உனக்குத்திற முண்டாயின் இங்கே திரும்பிப்பார்” என்று அக்கினியிற் பொறியும் புகையுந் திக்கென் நெழுவதுபோல் மொழிந்தான் இவ்வண்ணமாக அங்கதேசாதிபன்சொன்ன வார்த்தையை அருச்சுனன் கேட்டதும் குபிலென்று பொங்கி யெழுந்த கோபாக்கினியானது கால்முதல் தலைவரைக்கும் உதிரத்தை முறித்துவிட்டதனால் முகங்கறுத்து, கும்பகரடக் குஞ்சரத்தை யடக்கி யடக்கிய

யாளியானது சிங்கத்தைக்கண்டு செறத்துப்பாய்வினா செயல் போல் துரியோதனனை விட்டு விட்டு, அறைகூவிவந்த விருந்தினனாகிய அங்கராஜனுக்கு நேர இரதத்தை முக்கி யெதிர்த்தான். அப்போது அர்ச்சுனன்தேருங் கர்ணன் தருங் கிட்டிகெருங்கி ஒரு வரோடொருவரெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யப் புறந்தகாலையில், கர்ணனைச்சேர்ந்த காவலர்களும் - ரதகஜதூபதாதிகளும் கனைத்துக் கனன்று, சிங்கத்தைத் துரத்திவருஞ் சேங்கன்களன்போற் பங்கப் படாத பற்குனனை வளைந்து பற்றினார்கள். இவர்களல்லாமலும் துரியோதனன் தம்பிமாராகிய சித்திராங்கதன் - விகர்னன் - சித்திரசேனன் - சங்கிராமசித்து - சித்திரவிரதன் - துன்முகன் - துர்ஜெயன் முதலியவர்களும் - கர்ணனுக்கு உபதம்பிமாராகிய ராதைமக்களுங் கர்ணனைப் பின்னாக்கி, தாங்கள் முன்னாகி, கனகன வென்று காலாக் கினி கதித்தெழுந்தவாறு சேர்ந்து, விசித்திரமான வில்லை வளைத்துச் சரநாணையேற்றி, தங்கள் தங்கள் குருவைப்போற்றி, உடலூடுருவிப் பாய்கின்ற உயர்வடிக்கணைகளைப் பப்பத்து - தூறு தூறு என்னும்படியாகத் தொடுத்து, திக்குத்திசையெங்கும் அக் கினிமயமாக்கி, அதிகவேகமுங் கோபமுங்கொண்டு யாவருக்கு மடங்காமனின்று அமராடினார்கள்.

அப்போது சுப்பிரமணியக் கடவுளை நிகர்த்த சுவேதவாகன னானவன் இவ்வளவு பேருக்கும் இவ்விடத்திலேயே மரணமென் றெண்ணி, திறமிருந்த செஞ்சிலையைத் திடீரென்று வணங்கி, கட்டுப்படாத சரநாணைகளை காட்டினான். அக்கால் எதிரிகள் தங்கள் இறுமாப்பெல்லா மொழிந்து, தனித்தனி விழுந்து, சரீர மயர்ந்து, தங்கள் தேராகிய சயந்தனத்திற் சாய்ந்து, மறுபடியுந் தெளிந்தெழுந்து கண்கள்சிவந்து, போரிற்புருந்து, தேரிற் சிறந்து சாணை பிடித்துத் தயிலதூபஞ்செய்த சரங்களை மாரிபோற் சொரிந் தார்கள். அப்பாணத்தைப் பார்த்த பார்த்தானவன் இவர் களை யெளிதில் விடலாகாதென் றெண்ணி, சோனாமேகஞ் சொரிவதுபோல் நானாவித அஸ்திரங்களை விடுத்து, துரியோதனன் தம்பியரிற் சித்திராங்கதனுடைய வில்லையும் அவனேறிய இரதத் தையும் அழித்து, முடியையுங் குறைத்து, உடலையுஞ் சல்லடைக் கண்ணாக்கி; மதியூகியான விகர்ணனைப் பார்த்து, பிறைமுகக் கணைக் கிணுற் பிளந்து, புறங்காட்டிப் போகக்கொண்டு; சித்திரசேன னென்

பவனை வளைந்து, அவனை நிறுத்த தேரையுமழித்து, அவன் சேனையை மொழிந்து, இடியோசை கேட்டு இளைக்கும், பாம்பைப்போற் பூமியிற் புரளவிட்டு, அவனுடம்பெங்கும் புண்ணுக்கி” மேலிட்டு வந்த சங்கிராமசித் தென்பவனைச் சலிக்கவடித்து, சரீரம் வலிக்க விடுத்தது, தன் முகனோடெதிர்த்துத்தூத்திவிட்டு; துற்சயனைக் கொச்சையோடு நோக்கி, “அடா நச்சரவக் கொடியோனுடன் பிறந்த நாசகாலர்களை!” என்று கூவியத்தாக்கினான். அப்போது நால்வகைத்தாடாகளும்-நாலிலவீரர்களும்-ரதகஜதுரகாதிகளும்-அதிரதமகாரத சமரதர்களும்-சூரியகிரணத்திற்கு முன் பனிநெருக்கம்போற் சூழ்ந்து, நாம் வாழ்ந்த வாழ்வு இம்மட்டோ வென்று சோர்ந்து, நிலத்திலாழ்ந்து, சிலர் முன்னேங்கி, பலர்பின்வாங்கி, யாவரும் பலங்குறைந்து அயர்ந்து போனார்கள். இப்படி சேனைகளால் சேனைவீரர்களு மயர்ந்து போனதைக் கர்ணராஜன்கண்டு கனகோபங்கொண்டு, காண்டபன் எங்கே! எங்கே! என்று கடுகிடுத்து வந்தான். அப்படி வந்தவனை அசுவத்தாமன் குறுக்கிட்டு, “ஓ அங்கராஜனே! நீ யெந்த அர்ச்சுனனை யிகழ்த்து பேசினையோ? அந்தச் சங்கிராம விஜயன் இவன்தான். இவனை யெவ்விதத்திலுமாட்டி இவ்விடம்விட்டோட்டி, எங்கள் முன் நீ ஜெயமடைந்து வரவேண்டும். அபஜயத்திற் கிடங்கொடாதே. அப்பனே! செவ்வையான ஆலோசனை செய். உன்பேரில் வெகுநாளைய அடம்பைத்திருக்கின்றான் இந்தக்கிரீடி. நீ இராஜசபையிற் பேசிய சங்கதிகளை யெல்லாஞ் சரக்கோவையாய்க் கோத்து வைத்திருப்பான். இவைகளினால் நீ தப்பிவருவது அருமை. ஜாக்கிரதை: ஜாக்கிரதை” என்று உசிதமாகச் சொன்னான்.

இவ்வாறு அசுவத்தாமன் சொன்னதைக்கேட்ட கர்ணராஜன் மனந்தாளாமல், “ஓய் அசுவத்தாமா! நான் பிராமண ஜாதியிற் பிறந்திருந்தால் யுத்தஞ் செய்வதற்கு அஞ்சுவேன். அப்பேர்ப்பட்ட நைச்சிக இனத்திற் பிறவாமல் கூடித்திரிய குலத்திற் பிறந்தவனாகையால், கூடித்திரிய தருமத்தை யதுசரித்துக் கையில் விற்பிடித்த நான் அமருக்கஞ்சுவேனென்று நினையாதே. இப்போதென்னுடன் எவ் ரெதிர்த்தாலும், அவர்களுக்கு இந்தப் பூமியே சமாதியிடமாக அடக்கம்பண்ணித் திரும்புவேன். இதற்கு வேறுதிருகில்லை. என் பராக்கிரமத்தையும், நான் செய்யப்போகின்ற யுத்தத்தின் அதி

சயத்தையும், நீயே கண்ணாரக்கண்டு, களிக்கப் போகின்றாய்" என்று சொல்லி வெற்றிக்கொடியும் வாகைமாலைபுஞ் சூழ்ந்துக் கட்டித் தூக்கிய கொற்றத்தேரை நெருங்கி யுத்தத்திற்குக் குறுகுநான். இவ்வாறு நிறைந்த சமயத்தில் இந்த ரகுமானுடைய ரதமுங்கிட்டியது. அக்கர்ணனுடைய ரதமும் அந்தோ முட்டியது. உடனே அவ்விருவர் தேரிலும் பூட்டிய குதிரைகள் கணக்கவும், சாத்திரரு வருஞ் சப்தித்திரையவும், தேர்ச்சக்கரங்கள் கிழ்ச்சிட்டொலிக்கவும், சிறுமணிச்சதங்கைகள் கணகண வென்றார்க்கவும், தீர்க்களிருவரும் வில்லையெடுத்துப்பிடித்து நிறுத்தி வளைத்து இழுத்து நாணிறொடுத்து, நாரிதெறித்து, டங்காரஞ்செய்தனர். பொன்மலைப்பாற்பிரகாசிக் கின்ற அவ் வில்லிவிருந்து விறுவிற்றென்று விடுத்த வேகக்கணைகளின் வீரத்திறத்தாற் சமுத்திரஞ்சுவறி, நிலைதெமாறி, தளதளவென்று கொதித்துக் குறைந்தது. பூமியின் பரப்புப் புகையால் மறைந்தது. யுகமுடிவோவென்று உலகத்தோ ரிரைந்தனர். அஷ்டதிக்குக் காதாரமாகிய எட்டுக்கிரியும் எதிரொலிசெய்தன. திசையானைகள் திடுக்கிட்டு வாடின. அஷ்டமாநாகங்கள் அலறியஞ்சின. ஆகாயத்தில் வேடிக்கைப் பார்க்குந் தேவாதிதேவர்களும், பூபாலராகிய போர்வேந்தர்பலரும், எப்புவனங்களிலும் இதைவிட அதிசயமில்லையென்று அற்புதமடைந்தார்கள். அன்றியும் இருவருஞ்செய்த சங்கவொலிகள் திக்கெட்டுஞ் செவிபட முழங்கின. ஒருவரை யொருவர் சீறிக் கூறும் வீரவார்த்தைகள் தாறுமாறான ஒலியோடார்த்தன. இவ்வாறு எண்ணற்கரிய தீரவீர பராக்கிரமத்தோடு தீவுகளனைத்துத் திகைக்கும்படியாகச் சிங்கலலாடத் தேர்க்கிறையாகிய அங்கர்கோனுவன் ஆலாலவிஷத்திற் கொப்பாகிய அம்புகளைக் கும்பலாய்ப் பொழிந்து, அர்ச்சுனனுடைய - வில் - பாணம் - தேர் - குதிரை - சாரதி முதலியவெல்லாஞ் சீர்குலையப் பண்ணினான்.

இப்படி கர்ணன் தொடுத்த அஸ்திரங்கள் கதித்துவருகின்ற செயலை அர்ச்சுனன் கண்டு, வாய்மடித்துச் சிரித்து, தனதடையாளம் பொறித்த அனலாஸ்திரங்களை அனந்தமாக ஏவி, கர்ணன்விட்ட கணைகளையெல்லாம் ஒருநொடியிற் செத்தைபோலாக்கி வில்லில் மேகாஸ்திரந்தாக்கி வந்தித்து, மந்திரித்து, வள்ளலான கர்ணன் பேரிற் கொள்ளை கொள்ளையாகக் கூசாமலிரைத்தான். இப்படி வெள்ளையானேமேற் பவனிவரும் வேந்தன்மகனுந்திய பாணங்கள்

காரிடி-கடலிடி-கீரிடி-கெருப்பிடிபோல் நெறிப்போடு வருதலைக் கர்ணன் கண்டு, கங்கைகள் கோடாகாடிகளைப் படபடெனத்தாக்கி, எதிரிபுந்திய மெகாஸ்திரங்களைச் சிந்து சிந்தாக்கினான்.

இவ்வாறாக இருதிருத்தவர்களுந் திரண்டபகழிகளைப் பரபரவென்று செலுத்தி, தைரைக்கரகாவென்று சுழற்றி, செஞ்சிலைச் சதங்கைகள் குலுங்க அசைத்து, கொஞ்சமேனும் ஒருவரையொருவர் மிஞ்சவிடாமல் அடர்த்துப் போர்கொடுத்து வரும்போது; கனகக்கொடையாளுகிய கர்ணன் கைமிஞ்சி, காய்த்துத் தோய்த்துக் கடைச்சற்றிடித்த பத்துபாணங்களை யெடுத்து உத்தராகுமாரன் பேரிடலாச்சி, இரதத்தின்மீது இருபதுகணைகளை யெடுத்துச் செலுத்தி, குதிரைகள்மீது குறிபிசகாது நாற்பது சரங்களைப் போக்கி, விஜயன்பேரில் நூறு கணைகளை விடுத்தான். அம்மாத்திரத்தி லக்கணைகள் அண்டச்சுவரின் அடியைப் பெயர்த்து, எண்டிசை முழுதும் இடியப் பொடித்து பரபரவென இரைந்து, சரசரவென விரைந்து, அண்டரெல்லாந் திப்பிரமைகொள்ள மண்டியெரிந்து வருவதைத் தனஞ்செயன் கண்டு ஒரு சதுர்முகக் கணைகொண்டு அவற்றையெல்லாம் பிளந்து பொடிப்படுத்தினான். அந்த விபரீதத்தைப் பார்த்திருந்த அமரர்களியாவரும் போர்த்திறப் பார்த்தனைப் புகழ்ந்துகொண்டாடினார்கள். இப்பாற் பற்குனன் வெகுண்டு வில்லையெடுத்து, கணைகளைப் பக்குவமாகத் தொடுத்து, கர்ணன் மீதும்-அவன் தேரின்மீதும் குதிரைகளின்மீதும்-சாரதிமீதும் பிரயோகித்தான். அந்தக்கணைகளெல்லாம் ஏகமுகமாய்க்கூடி, இந்திர நாட்டைநாடி, அந்தமேகம்போ லெழுந்து இரைந்து, ரதகஜதுரகபதாதிகளை நாடித் தேடி வருகின்ற வேகத்தைக் கர்ணராஜன்கண்டு, காலாக்கினி போன்ற பாணங்களை விடுத்து, அவற்றையெல்லாம் அணுவினும் பரமானுவாக்கி விட்டான். அவனான்மையைக்கண்ட யாவருந் துதித்து, இவனுக்கெதி ருண்டோ வென்று மதித்தார்கள்.

உடனே இருவரும் பிரிந்து பின்னுமெதிர்த்து, வாசாமகோசரமாய் வடிக்கணைகளைச் சொரிந்து, அமர்புரிந்தார்கள். இருவர் விழிகள் ஏரியவும், இருவர்மனது பதறவும், குதிரை யினங்கள் கதறவும், சேனைகளெங்குஞ் சிதறவும், கணைகள் கக்குங் கனலும்-தேர்ச் சக்கரங்கள் கக்குங் கனலும் - கணைகள் கக்குங் கனலும்-பெருங்குழைபுகைத்தன. ஒருவரை யொருவர் வெகுண்டபுகன்ற உரைவிண்ணெழுந்த பெருங்கனல் விரிந்து எரிந்து நிறைந்தது. இருவர் தேரும்

இடைந்து மிடைந்து இடைவிடாமலுழன்று, சூயவன் திகிரிபோற்
சுழன்று, பாதல பூதலமுழுவதும் பள்ளமாக்கி, மறபடி யுஞ் சேனை
களாலெழுந்த புழுதிகளால் நிறைத்தது. இவ்விதமாகத்
தொடர்ந்து தாறுமாறாய் வேறுவேறு பாணங்களை நூறு நூறுகத்
தொடுத்துச் சண்டைகொடுத்து நின்றார்கள். அவ்வேளையில்
அர்ச்சுனனுனவன் அங்கராஜன்செய்த அமர்திறத்தைக்கண்டு
அதிககோபங்கொண்டு, ஆ! கர்ணா! உனது சாமர்த்தியமும், நீ செய்
யுஞ் சண்டையும், நீ கற்றகல்வியும் இவ்வளவென்ற நிறிந்துகொள்ளும்
பொருட்டாகவே இதுவரையிலும் உன்னைப் பிராணனுடன் விட்டு
வைத்தேன். இனி நான் தாமதிக்கமாட்டேன். பொறுமைக்கிடங்
கொடுத்தால் அது வறுமைக்கிடமாகும். இவ்விடத்திலுள்ள பெரி
யவர்களும் உரியவர்களும் அறியத்தக்கதாக ஒருகணையால் உன்னை
வாட்டி, கீர்த்தியை நாட்டி, நானடையப்போகின்ற வெற்றியை
நீயே நன்றா போசித்துப்பார்” என்று இரண்டு அர்த்தசத்திராஸ்
திரங்களை விட்டு, அதிசீக்கிரத்திற் கர்ணன் கைபிடித்த வில்லைக்
கடுக்கென ஒடித்தான். அப்பொழுது கர்ணன் கலீரென்று
நகைத்து, மலைபிளந்ததுபோலொடித்த வில்லைவிட்டெறித்து, கண்
களை யுருட்டி விழித்து, காரும் பாருங்கருக நோக்கி, தனதுகரத்தில்
வேறு விற்கொண்டு, பற்குனன்பேரிற் சிகைவிரிந்த செங்கதிர்வே
லெடுத்துச் செலுத்தினான். இப்படி அங்கராஜன் எறிந்த வேலா
யுதமானது அண்டங்களதிர வெளிப்பட்ட, சொர்ணவிறமாகச்
சோபித்து, பூர்ணசத்திரனைப் பிடிக்கவருகின்ற இராகுக் கிரகம்
போற் செஞ்சிலை விஜயனை நோக்கிவந்தது. அந்த வேலாயுதங் கந்த
மாதனமுங் கடலுங்கலங்கித் திரிபுவனமுந் திடுக்கிடவந்த விதத்
தைச் சர்ப்பக்கொடி தரித்த கௌரவகுல துரியோதனனும் ரத
கஜதுரகபதாதியுடன் கலந்த பல காவலர்களுங்கண்டு, ஓ! ஓ! ஓ!
அர்ச்சுனனுடைய செளரியம் இப்போதல்லவோ தெரியப்
போகின்றதென்று நிமையுட னிமைகொட்டாமற் கண் விழித்துப்
பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தார்கள்.

இப்படி எல்லோரும் நடுங்க எதிரேறிவந்த வேலாயுதத்தை
அதுமக்கொடிக்கதிபனாகிய அர்ச்சுனன் பார்த்து வலிதிருந்தி மணி
பொருந்தி மலரணிந்து விளங்குகின்ற வச்சிரக்கணையொன் றெறித்
து, அசைவற்ற வில்லிலமைத்து அபிமந்திரித்து ஆவேசங்கொண்
டுத்தினான், அந்தக்கணையானது பந்துபோலெழுந்து, வந்துமேல்

விழுந்து, அந்த வேலாயுதத்தை அரப்பொடியாக நூறி, அந்தப் பொடியை வணங்காமுடி மன்னன் முதலாகிய கௌரவச் சேனைகளின் கண்களிறு வியது. விழித்தகண் விழித்தபடி வேடிக்கை பார்த்திருந்த வேந்தர்களியாவருந் திகைத்து, இதற்கோ இந்தக் கொள்ளையென்று தலையிறக்கங் கொண்டார்கள். அதைக்கண்ட தேவர்கள் அகங்களித்தாடினார்கள். அங்கதேசராஜனாகிய கர்ணன் அருமையாய்ப் பெற்றிருந்த அவ்வேலாயுதம் அர்ச்சுனன் கணையால் அழிபட்டுப்போனதைக் கண்டுஞ் சற்றுந் தளராமல் மனோதிடங் கொண்டு, வைரவிலல்லான் நெடுத்து, அதைத்தீர்க்கமாய் வாங்கிச் சிறு நாணூசைகாட்டி, சிலைவிஜயனுக்கு எதிரில் வந்து, அளவுபடாத அஸ்திரங்களை அமோகமாகச் செலுத்திப் போர்விளைத்தான். அச்சமயத்தில் இந்திரன் மைந்தனான தனுர்வேத சுந்தர தனஞ்ஜெயன் மகாதேவனை வணங்கி, அர்ச்சுனைப் புரிந்து, சிறந்த பொற்கட்ட மைந்த அஸ்திரங்களைத் தெரிந்தெடுத்து விடுத்து, சங்கமுங் குறித்து, சொர்ணமயமாய் விளங்குகின்ற அக்கர்ணனுடைய தேரையும் - கவின்பெற்ற கச்சைக்கொடியையும் - நான்கு புரவியையும் - அப்புரவிகளைப் பாங்குற விடுக்குஞ் சாரதியையும் பொடித்து, அவனுடற் காப்பாகிய மணிக்கவசத்தையுந் துணித்து விடுத்து, வீரபட்டத்தையுந் தூளாக்கி, அவனைத் தலையிறக்கமாய்ப் பூமியினிற்கச்செய்தவனாய் மிகமகிழ்வற்றுப் புகழ் பெற்ற அந்நரனானவன் சிற்சில வார்த்தைகள் சொல்லலுற்றான். “ஐயா கர்ணா! இளமைதங்கிய ரிஷபம்போன்ற உன்னை நான் நெடுநாளாக அறிவேன். உன்யோக்கியம் எப்பேர்ப்பட்ட தென்னில், புத்தியில்லாத புரவலர்சேர்ந்த புன்சபையில் என்னை வெற்றி கொள்ளத்தக்க சுத்தவீரர்கள் ஒருவருமில்லை யென்றும் யுத்தத்தில் நான் அதிசமர்த்தனென்றும் விஸ்தாரம்பேசுவாய். நான் நிகரற்றவனென்பாய்! இப்படி புலம்பிக் கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் உன் பொல்லாதவேனையால் யுத்தம் நேரிட்டால், அற்பபலம்பெற்ற அறிவில்லாரைப்போல் அயலிற் பதுங்குவாய்! ஒருவேளை அடுத்துப் போர்கொடுக்கத் துணிந்து ஆனமட்டும் பார்ப்பாய்! அடிபட்டு ஓட்டமெடுப்பாய்! இக்குணம் உன்னுடன் கூடப்பிறந்திருக்க, வேறே வா வென்றால் வருமா? ஐயா! எவர்க ளென்ன கேட்டாலும் இல்லையென்றும் கொடுக்குந் தன்மை உன்னிடத்தி லுண்டென்

றும், ஓயாமலீயுங் கொடையாளி யென்றும், இடையெழு வள்ளலி
 லொருவனென்றும் உன்னை எல்லோரும் போற்றிப் புகழ்கின்றார்
 கள். ஆனால் யுத்தகளத்திலவந்து ஒரு தெப்பை பட்டவுடனே
 அப்பாவென்று புறங்காட்டி யோடுகின்ற விஷயத்திலும் நீ மிகவுங்
 கொடையாளிதான். நானும் உன்னை மதித்திருக்கின்றேன். வாய்
 மதம்பேசும் வள்ளலே! போர்முகத்திலே தேர்செலுத்திப் போர்
 புரிந்து புறமிடாதிருந்து பிராணனை விட்டு விடுவையாகில், இகத்தி
 லுள்ள எல்லோரும் உன்னைப் புகழ்வார்கள். பரத்திலுள்ள தேவர்
 களும், எதிர்கொண்டு சென்று மகிழ்வார்கள். அரம்பா ஸ்திரீகளின்
 போகமுமுண்டாம். வீரசுவர்க்க மடைவாய். இதற்குச் சம்மத
 மில்லாத பகஷத்தில் நீ யடுத்திருக்கின்ற அரவக்கொடியோன் கொண்
 டாமெம்படி தப்புவார்த்தைகளைக் குளறி, உன் காலத்தைக்
 கழித்து, நமனுக்கு நாளை யொப்பிவிப்பது உத்தமம். இவ்விரண்டு
 மின்றி நானுமொரு நாயக வீரனென்று அமர்செய்யவந்து புகுந்து
 பிறைமுகப்பகழி சொரிந்து போராடுகின்ற வீரபுருஷ ரெதிரிற்
 றேரேறிவந்து எதிர்த்தது மதியினம். ஒ திறனற்றவனே! மேலும்-
 பாஞ்சாலராஜன் பண்ணிய யாகாக்கினியிற் பிறந்த திரௌபதா
 தேவியை அத்தினபுரியிற் கூடிய கொற்றவர் சபையிலேற்றி வஸ்திர
 பங்கஞ்செய்த காலையில், பொறிபுலன் கலங்கி, கண்ணீர் தாரை
 தாரையாய்ச் சொரிந்து, மெய்சோர்ந்து, நடுநடுங்கி, மானந்தன்ன
 தென்று மனம்வாதிக்க நின்று, தன்னாற் புடவையைத் தடுத்துக்
 கொள்ள மாட்டாமல் வஸ்திரத்தைக் கைவிட்டு, தேகாபிமான நீங்கி
 ஓ ஹரிவாசுதேவா! ஸ்ரீகிருஷ்ணா! எனக்குரிய மானாபிமானமனை த்து
 முன்னுடையதென்று வாழ்த்தி வணங்கி மரம்போல்நின்ற பாஞ்சா
 லியை, துஷ்டராகிய நீங்கள் பார்த்து நகைத்துப்பரிகாச வார்த்தை
 பகர்ந்தீர்க ளல்லவா? என ஜாதியோரும் இவ்விதச் செய்கைக் குடன்
 படுவார்களா? அந்தவேளையில் எங்கள் தமையனாகிய தர்மராஜன்-
 “அப்பா தம்பிமார்களே! இப்போதொன்று முழுகிப்போகவில்லை.
 இதுவரையிலும் நாம் தருமந்தப்பி நடந்தோமென்னும் பேருமில்லை.
 பழிச்சொற் பெருமற் சகித்திருங்கள்.” என்று அடிக்கடி யெங்கட்கு
 அறிவுறுத்தி, “சுத்தசார்தமே பத்தினியென்றும்-துய்யபொறுமையே
 தன்யன் என்றும்” தர்மஞ்சொல்லித் தடைப்படுத்தினார். அவரோ
 திய மூலமந்திரத்தால் நாங்கள் மகாநாகம்போலடங்கித் தடை
 பட்டுக் கன்மாதுபவப் பிரகாரங் காலங் கடத்தினோம்.

ஆ! ஹா! ஹா! வைதிக சாந்தஸ்தராகிய தருமராஜனது அரு
ணிறைந்த கடைக்கண் கொஞ்சமசையு மாயினும், எங்களை நோக்கா
திருக்கினும் போதுமே: இதுவரைக்குங் கர்ணன் துரியோதனன்
என்கிற பெயர்கள் இந்தக்காசினியோர் பேசிக்கொள்ளவு மிருக்
குமோ? இவர்கட்குச் செல்வமுஞ் செருக்குமோ? தீரமும் பெருக்
குமோ? ஆ! பாவி! அப்படிக்கு நாங்கள் ஒடுங்கியிருந்தும், அந்தச்
சபையில் நீங்கள் நடந்த அநீதத்தால் பீமசேனன் வெகுண்டுமன
நொந்து, துரியோதனன் முதலாகிய நூறுபேரையும் என் கதை
யால் நாளை நொறுக்குகிறேனென்று சபதம்பேசி, இவர்களை முடிக்க
கிற பரியந்தத் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் குடிக்க மாட்டேனென்று
கூறினான். அந்தச் சொல்லைக்கேட்ட சமஸ்தமானபேருந் தலை
குலுக்கிச் சாய்த்தார்கள். அந்தவேளையில் நானுமெழுந்து, மின்
னிய கணையால் உன்னுயிர் போக்குகிறேன் என்று உறுதிவார்த்தை
உரைத்திருக்கின்றேனே அது உனக்கு நன்றாய்த் தெரியவருமல்
லவா? என்றைக்கிருந்தாலும் என் பாணத்திற்கு உன் தலை சொந்
தமே; அஃதுனக்கிரவலே: இப்போது மென்ன? ஒரு முழுக்கில்
மண்ணெடுக்க வேண்டுமென்னும் அவசரமில்லை. நீ இப்போ
திருக்கின்ற கதியை யோசித்துப்பார். உனக்கு என்னுடன் சண்டை
செய்யத் தெரியுமானால் தாராளமாய் வந்து போர்புரிந்து என்னை
ஐயிக்கலாம். நான் உனக்கு இந்தப்பூமியை இடம்பண்ணியிருக்கின்
றேன்; ஐயோ! பாவம்; நீ எங்கே பிறந்தாய்? எங்கே வளர்ந்தாய்?
எங்கே யிருந்தாய்? அங்ஙனே யிருந்து காலங்கழிக்காமல் அரவக்
கொடியோனைக் கெடுக்க இங்கே புகுந்தாய்! ஓ அங்கதேசாதிபனே!
இதோ நான் தொடுக்கப்போகின்ற இந்துமுகாஸ்திரங்களினால் தப்
பாமலுன்னுடைய தலை தத்திவிழப்போகின்றது. அதை முன்னதா
யுனக் கறியச்செய்தேன். ஏதோ நீ வீரனுனால் இந்த யுத்தத்துக்குத்
தப்பி ஒடிப்போ பார்ப்போம்” என்று உறுக்கி யுரைத்தான்.

இந்தப்பிரகாரம் அர்த்தநாசீவரராகிய சிவபெருமான்
மழவிடைமே லெழுந்தருளி வரும்படி தவயோகஞ் சாதித்த
தனஞ்ஜெயனானவன் சாற்றிய கடுமொழிகளெல்லாங் கலந்து
கர்ணனுடைய காதிற்புகுந்து கலங்கச் செய்தன. அதனாற்
கர்ணனுனவன் நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து, இரத்தினமிழைத்த கட்டை

கங்கணமுந் தோளணியுந்தாங்கிய இருபுயத்தைபுறம் பளபளவென்று தட்டி, இரண்டு கைகளையும் கூப்பிக் கொட்டி, கங்கடகங்கடவெண்ச் சிரித்து, காதுடன் சிரத்தை யசைத்து, திங்கென்றெரிய விழித்து பக்கத்திற்குப் புறப்பாய்ந் தோடினான்.

இவ்வாறேடிய கர்ணன் மீண்டு மனந்துணிந்து, மலைபோற் றிணந்த சேமத்தேரேறி, வச்சிரக் கவசம்-உச்சிதக் கவசம்-மணிக் கவசம் - மாழைக்கவசம்-இவைகளைப்பூண்டு, விசாலமான மார்பில் முப்புரிநூலும்-முத்தாரமும்-கொத்துச் சாப்பளியும்-பொன்மாலே யும்-பூமாலையும் பொலிவுற்று மின்னும்படியாகத் தரித்து, கடலின் அலைபோற்றுலங்கிய நாரிமாட்டிய வில்லைப்பிடித்து, விசையா யிழுத்து, தடதடவென்று தேரைச்செலுத்தி, சற்றுமேரத்திற்கு முன்னே சண்டைபோட்டு இளைத்தோடிவந்த அத்தடத்திற்போய் நின்று, மீசைமுனைக்கு மிகுமுறுக்கேற்றி, கண்டபேர் கலங்கக்கணக் குங் கொண்டல் வாகனன் குமாரனான கிரீடியை அண்டையிற் கண்டு, “அடா அர்ச்சுனா! எங்கே ஓட வழிபார்க்கின்றாய்? ஏன் சண்டைபோடச் சக்தியில்லாமற் போகின்றாய்? இதோ நான் வந்து ருக்கின்றேன். இப்போ திளைத்துப் போய்விடாமல் என்னை வளைத் துப் போர்புரிய வாடா” என்று யாவருமறியத் தானேடிய நிலை மையை மறைக்கத் தனஞ்ஜெயனேடியவாறுபோற் குறித்து அவனை மடக்கி, “ஏண்டா என்னை இழிவாகப்பேசினே?” என்று தன்னாக்குக்குத் தழும்பேறும்படியாய்க் கோபங்கொண்டு கொடி தான சில சொற்களைக்கொட்டுகிறான்.—அடா பஞ்சவரில் இடைப் பட்ட பஞ்சையே! நீ யென்னடா கொஞ்சமேனும் அஞ்சாமல் மெத்தவுங்கற்ற சுத்தவீரன்போற் கருவங்கொண்டு மிஞ்சிப் பேசு கின்றாய்! தலையறுந்த ஆட்டமாய்த் தனக்குத் தானே சுழன்றாடு கின்றாய்! இவ்வூரிலுலகத்திலுள்ள பெரியோர்கள் - உரியோர்கள் - சிறியோர்கள் - வறியோர்கள் முதலாகிய இவர்க ளியாவரும் உன் னைப்பார்த்து, இவனும் ஒரு வீரன்தானாவென்று ஏளனஞ்செய்து சிரிக்கும்படி ஏமாந்து சூதாடி, நாட்டை - நகரத்தை நலத்தை பலத்தை இன்னுமுள்ள எல்லாவற்றையும் பங்காளிகள் கையில் ஒப்புவித்துப்போட்டு, மானம்போனாலும் பிராணனிருந்தாற் போது மென்று, இருளருக்குப் பிறப்பிடமும் இருப்பிடமுமாகிய வனத்திற் சென்று, கதியற்றிருந்து, கஞ்சிக்கலைந்து, வயிறுகட்டி, வாண னோட்டி, இப்படிக்கெல்லாங் காலங்கழிக்கக் கற்றாயன்றி, போர்

முனைக்கண் ணோர்புதுத் து வில்லாளரான வல்லாளருடன் விதண்டை
விளைத்து வெற்றிபெறுகின்றவிதம் இன்னதென்றறிவாயோ? வீரப்
பிரதாபம்பெற்ற விவகிகளை உணர்வாயோ? நீயும் ஒரு வில் வீர
னென்று விரபட்டங் கட்டிக்கொண்டு வில்லெடுத்துப்போர் கொடுக்க
வந்தாயல்லவா? போதும்: போதும்: அடா அர்ச்சுன! அஸ்தின
புரத்து ராஜகாஷ்டியில் வட்டாடித்தோற்று மரியாதைகெட்டது
மன்றி, உங்கள் நாட்டைப் பறித்துக்கொண்ட நரேந்திரனானவன்
உங்கள் பெண்சாதியையும் மயிரைப்பற்றி யிழுத்துவந்து சபையி
லேற்றி மானபங்கஞ் செய்வித்தானே அந்தக்காலத்தில் இல்லாத
முனையும் முடுக்கும் இந்தக்காலத்தில் எங்கேயடாயிருந்து எழுந்தன!
என்னைக்கானாவே கிளைத்தோடி வந்தனவோ? அல்லது முளைத்
தோடிவந்தனவோ? மானமும் வல்லமையு மாறாதவன் நீ தானா?
இதுபோகட்டும். கீழேகிடப்பவன் கீழேதானே கிடப்பானு என்பது
போல், ஒருவேளை சூரத்துவம் இப்போதுதான் வந்தாலும், என்னை
ஐயித்து இசைபெறப் போகின்றவன் நீ தானா? விஜயகாண்டபம்
எடுத்து வென்றிவாகை பெறுதற்கு வந்தாயோ? ஆ! பைத்தியக்காரா
இராஜராஜேஸ்வரனாகிய துரியோதன மஹாராஜன் சமுகத்திற்
பேச்சுமூச்சுமில்லாமற் பதறிக்கிடந்த பாண்டவர்களிற் பின்னிட்
டிருந்த நீ, என்னை மிரட்ட வந்தாயா வென்னடா? அடா பேதையே!
இதோ இப்போது நான் விடுக்கப்போகின்ற இரவியாஸ்திரங்களால்
உன்னுயிர் வெளிப்பட்டு, உடல் முறிப்பட்டு, உன்போலொத்தவர்கள்
நிந்திக்கத்தலைப்பட்டு, நீ நெடுநாளாய்த் தேடிச்சேகரித்த கீர்த்தியுங்
கெட்டு, நிஷ்டரமாகிய வசைபேற்பட்டு, பொன்னாடுபோய்ச் சேரும்
படியாய் நாளிட்டுவைத்த நன்னாள் வந்து ஒத்துக்கொண்டது.
ஐயோ! இனியென்ன இருக்கின்றது? தாய்-தமையன்-தம்பியர்கள்-
தாரம்-தனயர் இவர் முதலிய பேர்களை ஒழித்துவிட்டுத் தனியே
சண்டைக்குத் தலையிட்டு, இவ்விராடபுரத் தெல்லையிற் செத்துப்
போக இருக்கின்ற உன்னைக்குற்றமான கொடுஞ்சொற் கூறுவா
னேன்? அப்படிப் பேசுவதினால் எனக்கென்ன லாபம்? ஓ பார்த்
தனே! சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே என்னை வென்று ஒட்டிவிட்ட
தாய் இறுமாந்து, முன்னாலோசனை பின்னாலோசனை யெண்ணாமல்,
இறுமாந்து, முன்னாலோசனை பின்னாலோசனை யெண்ணாமல்,
குறைகுடந் தளம்புவதுபோலும்-நொய்யரிசி கொதிபொறுக்காத்
தன்மைபோலும் - சின்னப் பேச்சுகளைக் கொட்டிய போட்டாய்.
உன்னுட நெதிர்த் என் கை வில்லும் நானேறிய தேருக் கிழங்கு,

நானும் போர்முனையிலே தெழித்துப்போனதை இன்னவிதமென்றறியாமல், வெற்றி யடைந்தோமென்னும் உற்சாகங் கொண்டு உனக்கிச்சையானமட்டும் பேசினையாக்கும். அப்பா அர்ச்சுனா! யானையைச் சிங்கம் பங்கப்படுத்துவது இயற்கை. அப்படிப்பட்ட சிங்கம் அந்த யானைக்கு ஏதாவொரு காரணமாகச் சற்றிடைத்துப்போமானில், அந்த யானை சந்தோஷப்பட்டுச் சிங்கத்தைப் பழித்துப்பேசுவதுத் தீரமோ? இதுவுமொரு வீரமோ? நீ யென்னவோ மெத்தத்தெரிந்தவென்று பேசிக் கொள்கின்றார்களே: உனக்கென்னதெரியும்? வில்லானது எவ்வளவு துவணி வளைகிறதோ அவ்வளவும் வேகத்தற்கிடமென்று தோன்றவில்லையோ? ஆட்டுக்கடா பின்னுக்கிடைவது இன்னொரு ஆட்டின் தலையோட்டுக்குக் கேடென்றுணராயா? ஏதோ காரியத்தினுற்பின்னிட்ட சிங்கமானது மறபடியும் பிரவேசித்து மத்தகத்தைப் பிளந்து உதிரமூனையை நிரம்பப் புசிக்குமென்று சற்றேனும் நீ நினைக்காமற் போனதென்ன? நல்லது இப்போது நானுன்னைச் செய்யப் போகின்ற செய்கையினாலும், காரணகாரியங்களினாலும், என்னை யின்னென்றறியப் போகின்றாய். உன்னிடத்தில் விருதாவாகப் பேசுவதிற் பிரயோசன மொன்றுமில்லை. அடா பயனற்றவனே என்று உரத்துத் தொனியிட்டதட்டிக் கரத்தினிருக்கும் வில்லைநாட்டி, நாணி பூட்டி, வலுத்தகணைகளை வந்தித்து மாட்டி, வீரலக்ஷணங்காட்டி, மிகுந்தவிசைபுடன் தகுந்த சரங்களை விறுவிறுவிறுவிறென்று பொறித்தான்.

இப்படிக்குச் சூரியகுமாரனான கர்ணன் தொடுத்த சரங்களினாலும் அவன்தூறிப்பேசிய வீரியச் சொற்களினாலும் அர்ச்சுனன் மனம்பதைத்து, அனலாஸ்திரம்-புனலாஸ்திரம்-மினலாஸ்திரம்-மேகாஸ்திர முதலியவைகளை அபிமந்திரித்துப்போக்கிப் பற்பலதேயமாந்தரும் - விற்பனமேய வேந்தரும் - வீரசேனைகளும் பிரண்டு மருண்டு இளைத்துப் போகும்படியாக்கி, கர்ணன்பேரிலுங்கனக்க மாட்டினான். இவ்வாறு கும்புகும்பாய் உந்திய அம்பிகளைக் கர்ணன்கண்டு, எதிரெதிர் தடுக்கும்படி கோடி அஸ்திரங்களைவிப் போராடிநின்று, மாறாடிய தங்கள் சேனையுடனவனை வளைந்து, நூறாகிய வேந்தருடன் சேர்ந்து தளைந்து, ஏறாகிய கிரீடையை மொய்த்துக்கொண்டு ஈட்டி-கதை-வாள்-வேல் சூலம்-பிண்டி-பூலம்-தோமரம்-கத்தி-கட்டாரி வாங்கு - சாங்கு முகண்டி-முனை

சக்கரம் முதலாகிய சஸ்திரங்களை எடுத்தெடுத்தெறிந்து மூடுபனி போல் ஐாடினான். அக்காலையில் தனிச்சிங்கமென்ன நின்ற தனஞ் ஹெயனானவன் செஞ்சுடர்க்கணையைத் தெரிந்து, சிரத்தையா யெடுத்துப் பரிந்து, பூசைகளேகம்புரிந்து, காண்டபநாரியில் வரிந்து கால் தலை தெரியாமற் சொரிந்தான்.

இந்தக் கணைகளெல்லாஞ்சேர்ந்து கர்ணன் விட்ட சஸ்திரங் களையெல்லாங் தூளாக்கி, அவனைச் சூழ்ந்த கும்பலிற்போய் விழுந்து தும்புபறக்கச் சுட்டெறித்தன. அப்போது காவலர் முதலாகிய யாவருங் கடல் முகட்டெழுந்த கதிரவணைக்கண்ட பனிபடும்பாடு பட்டழிந்தார்கள். விண்படரு மேகம்போலடர்ந்த நான்குபடைகளிலும் புண்படாமற் போனவர்களில்லை. இந்தப்பிரகாரங் கர்ணனோடுவந்த சேனைகளெல்லாங் கரமுறிந்து, கால்தறிந்து, சிரமெறிந்து சிலைநெறிந்து சிதைந்தன. இப்படியாகச் சேனைகளெல்லாஞ் சிதைந்தசேதத்தையும்-வதைந்தகேதத்தையும் ஊன்சேற்றின் வருக்கத்தையும், உதிரவாற்றின் பெருக்கத்தையும் பானு குமாரனான கர்ணன் பார்த்து, படபடத்துச் சினந்து, குருசேனையிற் கூடிய பலபடைமன்னரும் அன்புகூர்ந்து இன்புறும்படியாய் ஆசாரியரான பரசுராமரைப்பணிந்து, அழல் வாளிகோடி அறல் வாளிகோடி அரிவாளிகோடி யெடுத்து ஆகாயமெல்லாம் மறையும் படி தொடுத்தான். அந்தக்கணைகளியாவுஞ் செந்தீ யிறைத்து ஹெகமுற்றுநிறைந்து, விண்ணைக்கருக்கி மேகங்களைச் சுருக்கி வேலை நீரை வெதுப்பி வெந்நீராகக்குழப்பி, விண்டலமளாவி மேலிட்டுநின்ற மலையையிடித்து, பெருங்காற்றடித்துப் பொழியுஞ் சோனாமேகம்போற் பரவிச் சற்றேனுந்தங்காமற்றிவிவதாயின.

இப்படி பரவித்திரியும் அஸ்திரங்களைப்போர்முகவிஜய புருட சிலாக்யன் கண்டு, தனக்குக் கைவந்த இந்துமுகாஸ்திரம் ஐந்து ஆய்ந்தெடுத்து, எதிரிவிட்ட பாணமுழுமையுஞ் சற்று நேரத்தில் சிதற வடித்து வெற்றி வீரப் பிரதாபத்துடன் திரும்புக என்று விட்டான். அம்மாத்திரத்தில் அவ்வைத் தஸ்திரங்களும் அவனுந்திய வண்ணம் வந்து, முந்தியகணைகளைப்பிளந்து, மேவலர்கண்டோடக் களைந்து நிற்குங்காலையில், முப்புவனமுங் கொண்டாடக் கொடுக்குங் கொடையா லெங்கும் பெயர்பெற்றுவிளங்கும் கர்ணனும் நற்றவனாகிய பார்த்தனும் ஒருவர்க்கொருவ ரெதிர்த்துப் போர்புரிந்தார்கள். இருவர்க்ணையும் பறிந்து, இருவர் ரதமுஞ்செறிந்து, இடைபட்ட

சேனைகளும் முறிந்து, ஆகாயமும் பூமியுயிறைந்தன. சூரியனொளிபுங் குறைந்தது. வேடிக்கை பார்த்திருந்த சூரவருந்தேவரு மறைந்து இடம் பெயர்ந்தார்கள். வாயுதேவனும் உலகி லுலாவுதலொடுங்கி ஸ்தம்பித்துப் போனான்.

இப்படி சிவர்களிருவரும் பிரயோகஞ்செய்த பாணவேகத்தினால் வெகுபேர் மாண்டார்கள். அடிக்கடி அபசகுனங்களும் வீபர்தங் களுமுண்டாய்த் திகிலும் விளைந்தது. புத்தஞ்செய்கின்ற இருவர் கண்களுக்கு கழன்று, இருவரெண்ணங்களுமழன்று, சிறப்பாய்வருந் தேருந் தேரும்-நெறிப்பாய்வருங் குதிரையுங் குதிரையும் உறுப் பாய்வருங் கொடியுங்கொடியும்-ஒன்றோடொன்றோடுதாக்கி அரர்த் தமுண்டார்க்கிக் கர்ணன் களைத்து, இடம்-வலம் - வலம் - இடமாகத் தேரைத்திருப்பி, பெருநகை, பெரும்புனி யெனப்புருத்து, “அடா அர்ச்சுனா! அக்ஞாதவாசஞ் செய்யப்போன ஒருவருஷத்தில் இன் னும் ஒருநாட் கழிக்க வேண்டியிருக்க, அதற்குள் அவசரமாய் வெளிப்பட்ட உன்னால் நீங்களைத்துபோரும் இனியநுபவிக்கப்போ கின்ற வனவாசத் துன்பமானது உங்கள் தலைமேலேறிக்கொண்டது. சபைபிற் சொல்லிய சத்தியவசனத்துறுதி அதுவல்லவா? அது தெரியாமல் என்னடா மெத்தத் தத்திச்சுற்றித் தலை கீழாய் விழுகின்றாய்? கற்ற வித்தயெல்லாங் காட்டுகின்றாய்! குற்றமற்றவர்களைப்போற் கொண்டாடி நடிக்கின்றாய்! இதோ நான் விடப்போகின்ற சிலீமுகங்களினால் இறந்து போவாயானால் “கூண்டோடு போயிற்று குளிருங்காச்சலும்” என்று கூறும் பழ மொழிப்படி மற்றயரை மன்னித்துவிடப்படும். சிலவேளை என்க ணைக்குத் தப்புவாயானால், இன்னும் பதின்மூன்றுவருடம் வனவாசம் பண்ணவேண்டும். இவ்வாறு அந்தந்த அக்ஞாதவாசந்தோறும் உங்களை யெப்படியாகிலுங் கண்டுபிடித்து, நீங்கள் காட்டுக்கு ஆட்சி யாய்ப் பொருந்த நாங்கள் காட்டுக்கு அரசாட்சியா யிருந்து எங் கள்காலத்தை இன்பமாய்க் கழிப்போம். உங்கள் காலத்தை உத வாமலொழிப்போம். நீங்கள் பண்ணுகின்ற இந்திரஜாலத்தைப் பசையறக் கரைப்போம்” என்று சிந்தைவெம்பி, தீப்பொறிபம்பிய எட்டுக்கம்பிக் கணைகளை ஒன்றின்பினொன்றாகவுந்தி, நிரைநிரையாகச் சிந்தி, சும்பல்கும்பலாகக் கொளுவி, குப்பையுங் கூளமுமாகக்குவித் து, அர்ச்சுனனையும்-அவன் தேரிற்பூட்டிய குதிரைகளையும்- அனுவகளை யோட்டுஞ் சாரதியையும், அலமலங்கப்படுத்தினான்.

அத்தக்கர்ணன் சித்தியகணிகள் ஆகாசபாணம் போலிரைந்து, இராருக்கிரகம்போல் விரைந்து, எங்கும் பார்த்து எரிந்து வந்தன. அத்தக்கோரத்தைப் பார்த்தன் பார்த்து, கண்ணுமனமும் வேகக்க றுத்து, விண்ணுமேகமும் வெடிக்கச்செய்து, விண்ணுனை விசைபட வீக்கி, வெகங்கொண் டொன்றுபட்டோடச் சரங்களைத்தாக்கிப் பானுகுமாரன்விட்ட பாணமெட்டும் பாதிவழியில் பங்கப்பட்டுப் போகப்பட்டதி, பார்த்துன்ற படைவீரர்களை யெல்லாம் பட்டப் பகல்போல் வெட்டவெளியாக்கிக் கிடத்தி, "அடடா!! இந்தக் கர் ணனை எதிரியாகக்கொண்டு நாமிவனுக்கு நேராக நின்று போராடு வதும், இவன் நம்மையடிப்பதும், நாம் இவனை யடிப்பதும், பெரு மையா இருக்கவில்லை. பார்க்கின்றபேர்கள், இவனுஞ் சுத்தவீரன் தான். இவனால் அர்ச்சுனனும் அடிப்பட்டான். வெகுநேரஞ் சண்டைபோட்டான் என்று சொல்லுவதற்கு இடங்கொடுக்கிறது. ஆகலாலிது நமக்குத் தகாது. இவனோடெதிர்த்து வெகுநேரமா கின்றது" என்று நெற்றிவியார்த்து, புருவநெறித்து, சற்று நகைத்து, முற்றப்பகைத்து, உச்சிதமான வஜ்ராஸ்திரம் தொடுத்து, அவ னுக்கு உடற்காப்பாகிய கவசத்தையும்-துவஜத்தையும்-உடையை யும் பீறிக்கிழித்து, எங்கும் பெருந்துளைபோக்கி, உடலை உதிரமய மாக்கி, அத்தமட்டும் விட்டுவிடாமற் பின்னும் இரண்டுகாளமேகக் கணையைத்தூக்கி, வீணாய்ப்பிதற்றும் வாய்மேல் தாக்கி, கச்சைக் கொடியைப் பிய்த்தெறித்தொடித்து, கண்ணிரண்டிலும் புண்பட வடித்து, நவரத்தினமுடியைத் தவறக்கெடுத்து, வாகுவலயநலங்க விடுத்து, அவனது பாரியவில்லைப் படாலெனமுறித்து, அவனைப் பார்க்கப்பார்க்கப் படரென வெறித்து, அடங்கா வயிற்றெரிச்ச லுடன் அனற்கணையனேக விறைத்து, அவன் இருதோளையுந் தாளை யும் அனேகந் துவாரம்படத் துளைத்து, பகைத்தெறித்த பரிவாரங் களையும் வளைத்து, பஞ்சுபோற்கொட்டிக் குமுக்கிக்குவித்து, இப் படி யெவரையும் குலைகுலைத்தோட வடித்து க்ஷமித்து எதிரொரு வரில்லாமல் எங்குந்தனித்து ஊடாடி உலாவினான். அவனை வக்ஷஸ்தலத்தில் மகாலட்சுமியை வைத்தருளிய மாயனும், அவரது திருநாபிக்கமலத் தெழுந்தருளிய அயனும் பக்ஷத்துடன் மகிழ்ந்து பரிந்தார்கள். தேவர்களும் மேன்மேலாகப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இப்பால் அங்ஸதேசாதிபன் அர்ச்சுனனுலாபட்டு, தனக்கு உயிர்த்துணையான வில்லும் ஒழிபட்டு, ஸ்ரீவரத்தினத்தை நிழத்த செந்தலைநாகம்போற் சிவதை தளர்ந்து, பின்னுந் தையியம்விடாமற் புந்திகிளர்ந்து, வேறு வில் லொன்றின யெடுத்துப் பிடித்து, மின் போற் பிரகாசிக்கின்ற நாரிபிறுக்கி, திசாதிசைகளும் பித்தி, சந்திர சூரியரும் அதிர, மோனமுனிவரும், ஞான முனிவரும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும், முக்குண முத்தொழில் விளையாட்டுடைய தேவர்களும் போரானந்தங் கொள்ளுமபடியாய் கொஞ்சநேரத்திற் குள்ளாகச் சோனைமேகம் பொழியுங் கொள்கை போற்கொடிய விஷம் நுப்புள்ள காலாக்கினி க் கணைகளைக்கொண்ட மட்டுங் கட்டுக் கட்டாக மாட்டித் தொடுத்தான். இப்படி க் கர்ணன் தொடுத்த கணைகளினால் அர்ச்சுனனுடைய தேரும் நான்கு குதிரைகளும் உத்தரகுமாரனான சாரதியும் கலக்கங் கொண்டார்கள். அவ்வேளையில் எங்கும் புகழ்ப் பங்கு வைத்திருக்கின்ற பற்குணனானவன் அமுதாகா னிமிடகரித்திருக்கின்ற அர்த்தசந்திர பாணத்தைக் காண்டபத்திர்பூட்டிக் கடுகடுத் தெறித்து, கர்ணனால் விடப்பட்ட காலாக்கினிக்கணைகளை யெல்லாம் ஒன்றுபோனவழி ஒன்று போகவொட்டாமல் தடுத்துக் கிழித்து, ஒழித்துப் பறித்து, இடியாஸ்திரங்களை முடியப்பரப்பி, வடுவில்லாக் கர்ணன் பிடித்திருந்த வில்வளைவை நிமிர்த்தி மளமளவென்று நடுவறமுறித்தான். அப்போது துட்டரைக் கொட்ட மடக்கும் அங்கதேச பட்டாபி ஷேகத்தைத் துரியோதனனாற் கட்டிக்கொண்ட கர்ணராஜன் தன்கையிலிருந்த வட்ட வரிவில்லானது அர்ச்சுனனால் வெட்டுப் பட்டுப் போனபோதே அதுகெட்டுதென்று விட்டெறித்து, எட்டுத் திக்குங் கெட்டயரும்படியாய் ஆர்ப்பரித்து, வஜ்ரக்கட்டிட்ட மலை போன்ற கதாயுதமெடுத்து விதுவிநெனச்சுழற்றி விட்டெறிந்தான். அதனால் குவலய நடுங்கிப் பின்வாங்க, அலைகடல் நிலை தவறி முன்னேங்க, திசையானையெட்டுந் திடுக்கிட்டொதுங்க, சக்ரவாளகிரியுந் தலைதாழ்த்திப் பதுங்கலாயின. இப்படியாகக்கலக்கி எங்குமுலாவி யுழக்கிவருகின்ற கதாயுதக் கடுமையைக் காண்டபன் கண்டு, வயிரக்கணையொன்று மந்திரித்தெடுத்து, மலையுடன் மலை மலைவுறுமாறுபோற் கதாயுதம் வருவதைக்காட்டிக் காதுபரியந்தம் இழுத்து மாட்டினான்.

அந்த வயிரக்கணையானது வெளிப்பட்டமரத்திரத்திற் கர்ணன் ஸ்ரீசிய கதையை வழிமறித்துக்கொண்டு, அந்தக்கோடி சக்கைசக்.

கையா யுடைத்து, வெற்றி பெறதற்கு விரும்பிவந்த அவன் சேனைகளின் பொலிவற்றத்து, அவர்களையுஞ் சின்னாபின்ன மாக்கியது. அதனாற் சேனாக்களுஞ் சேவந்தர்களுஞ் சகிக்க மாட்டாமற்கவன்கல்லடியுண டழிந்தவர்களைப்போற் கை-வாய்-கிரம்-உரம்-கால்-முதலிய உறப்புகளெல்லாம் வருத்தி மடங்கியோடினார்கள். இவ்வாறாகத் தன்படைமன்னர்களுஞ் சேனைகளுஞ் அவ்விடத்திற் பொருத்தப் போர்கொடுக்கமாட்டாமல் மாறுபட்டோடினதையும், தானெந்த தெரிந்த தண்டாயுதமானது உரியுந்தவிடம்போல் முறிந்துபறந்து நிறிப்போனதையும், எதிரியாகிய இந்திரகுமாரனும் அவனைநியமதமும் அழிந்துட்டியகுதிரையும் அதையோட்டுஞ்சாரதியும் அனுவத்தையெனும் பழுதுபடாமலிருந்த அதிசயத்தை யுங் கர்ணன்கண்டு, பெருமுச்செறிந்து ஏக்கங்கொண்டு, ஏதொன்றுத் தோன்றாமல் இளைத்து நின்றவிட்டான். அப்படியாக கின்ற அங்கயாஜ்ஞச் சங்கிராம விஜயன்பார்த்துச் சிரித்து, மற்றவீரர்களையுமடித்துச் சத்துப்போகமுடித்து, வெற்றிபெறப் படித்திருக்கின்ற பத்துக்கணைகளை ஆராய்ந்தெடுத்து, பற்பல பூசையும் பண்ணி உபசாரத்துடன் வணங்கி அபிமந்திரித்துத் தெரித்தான். அந்தக்கணைகளானவைப் பந்தபாசம் போற்பற்றி, எட்டுத்திக்கிலுஞ்சுற்றிக்கர்ணன் ஊர்ந்துவந்த கனகமயமான ரதமும் அந்தரத்தின்பூட்டிய அதிவேகக் குதிரையும் அக்குதிரையின் மனமும் எஜமானுடைய மனமு மறிந்து தக்கபடி தேர்செலுத்துஞ் சாரதியும் ஒருகூணத்திலழிய ஒழித்து, அக்கம்பக்கத்தில் சிற்கும் படைகளைக்கழித்து, அண்டகடாகம் வரையிலுஞ் செழித்து உலாவிக்கொண்டிருந்தன. அப்படியிராசினர் பாணங்களையும் கலைமதிமுகங் கடுகடுத்துக் கறுத்துநிற்கின்ற காண்டபனையுங் கர்ணன்கண்டு, கனல்வீசக் காய்த்து, தேர்விட்டிறங்கிப் பாய்த்து, உதமெடித்து, முகஞ்சுளித்து, கைவேல் கதிர்வேல் வடிவேல்-நெடுவேல் முதலிய பலவேலாயுதங்களைப் போக்கி, பூமியில் கின்று செவ்வையாய் யுத்தஞ்செய்தான். இப்படி பூபதனாய் நான்குபுறங்களிலுந் திரும்பி வளைந்து விளையாடி வருகின்ற செங்கதிர்ச் சேயனைச் சிலைவிஜயன்பார்த்து, இனியிவளை இவ்விடத்தி லிருக்கச் செய்யலாகா தென்றெண்ணி, விருதுகட்டிய அம்பொன்றெடுத்து பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்தை யுச்சரித்து, ஆசாரியவணக்கஞ் செய்து அரைகூணத்திலே தூண்டினான்.

அந்தப் பிரம்மாஸ்திரம் புறப்பட்டுக் கர்ணனெறிந்த வேலாயுதங்களை யெல்லாம் அதாகதஞ்செய்து, அந்தக் கர்ணனுடைய மார

புந் தோளும் புண்பட்டுத் துளைபட்டு மயர்க்கால் தோறங்கண்விட்டு
 இரத்தப் பிரவாகமாகத் தக்கதாய் வருத்தப்படுத்தியது. அதனால்
 கர்ணனுடைய தேகமுழுமையுஞ் சரங்கள் பாய்ந்து, அமபுப்பயிர்
 கட்ட செம்பொன்மலைபோற்பாய்ந்து, அனேக துன்பங்களால் வருந்
 திக் கால்சாய்ந்து, எதிர்த்து, போர்வதற்கு வேறுவகையில்லாம
 லோய்ந்து, படுகுழியில் வீழ்ந்து பாகவிக்ஞம் யாக்கிப் போற் பாத
 வித்திருந்தான். அப்படியிருந்த கர்ணராஜனின் கைவதவாகனன்
 கண்டு, வேகத்தக்ககோபங்கொண்டு, இரக்கமென்பது எள்ளளவு
 மில்லாமல் மேலுமேலு மகிமைபெற்ற சரங்களை வாரிவாரிச்சொரிந்
 தான். இப்படி அர்ச்சுனனுனவன் அஸ்தலாகவத்தால் அமோக
 மாகப் பொழிந்த அஸ்திரங்களியாவும் காடாக்கினி போலெரிந்து,
 வாடாமல்நி யெனவந்து விழுந்து, கர்ணனது நெற்றியிற்கட்டியிருந்த
 வீரபட்டத்தைத் துட்டத்தளையாய்ப் பொடித்து, அந்தப்பட்டங்கட்
 டிய நெற்றியிற் பொட்டிட்டதுபோல் முத்திரையடித்து, அவனுட
 லெங்கும் ஊசிதுழைவதற் கிடமில்லாமலுருவி, அவனுயிரோடும்
 ஊடாடிப் போராடலை மருவின. அப்போது கர்ணனுனவன் யா
 தொன்றும் யோசிப்பதற் கிடமில்லாமல், பெருமைபெறக்கருதிய
 சகலவித சாமர்த்தியங்களையும் விட்டு, சண்டைமுனையுங் கெட்டு,
 தானும் புறமுதுகிட் டோடினான். அதுகாலையில் அர்ச்சுனன் தேரி
 விருந்த உத்தராகுமாரன் பளபளவென்று இருகரமலரையுங் கொட்
 டிக் கலகலவென்று கனககையதுகொடு திட்டி, ஓ! ஓ! ஓ! என்றிரை
 ந்து விரைந்து தேர்விட்டான். இங்ஙனம் அஞ்ஞான வஞ்சகத்தில்,
 அனுதினமுங் கருத்தைப்பொருத்திய துரியோதனனும் அவன்
 தம்பிமார்களும் குற்றத்திற்கு மெத்தத் திடஞ்சொல்லித் தேற்று
 கின்ற சகுனிமாமனும் மற்ற வித்வசிரேஷ்ட மேலோர்களும் அர்ச்சு
 னன் செய்த, யுத்த முகத்திற் புறத்தந்தோடுகின்ற கர்ணனைக்கண்டு,
 “ஐயையோ!! இக்காலத்தி லிவ்வொருவனுக்கே நாமுடைவதானால்
 ஐவரு மொன்றுசேரில் இனியெக்காலத்திலும் நமக்கு வெற்றியில்லை,
 இப்போதிருக்கின்ற அரசாட்சியும் போய்விடும்” என்று ஏங்கித்
 தளர்த்தார்கள். சூரியனுக்கொட்டாகிய ஆரியர்களான பிஷ்மாசாரியர்
 கிருபாச்சாரியர் துரோணாச்சாரியர் முதலிய பெரியோர்களெல்
 லாரும் முகமலர்ந்து, அகமசிழ்ந்து, புயம் பூரித்து, தேகம்பாரித்து;
 “ஐயமுஞ் செவ்வமுந் தனஞ்செயனே பெறுவான். இவனே
 திரனென்பதற்குத் தடையேதாகிலு முண்டோ?” என்று வாழ்த்தி
 னார்கள்.

அர்ச்சுனனுக் கிளைத்துப் புறங்காட்டிப் போகுங் கர்ணனை

அசுவத்தாமன் கண்டேசுதல்.

அந்தவேளையில் அதிரத்தலைவர்களில் யாருமெனக் கிணையாக மாட்டார்களென்று ஆஷி பறியப் பறியப் பலகாலங் கூறிக் கூறித் தீதறிய அங்கத்தசாதிபன் சங்கடப்பட்டு நொந்து, பின்காற் பிடறியிலடிபட ஒங்கின்றதை அழகிய தேர்மேல் அமர்ந்திருந்த அசுவத்தாமன் கண்ட வெகுண்டு, மகா அவசரத்தோடுத் தன்தேரை முடுக்கிச் சென்று, இத்தக்காலத்திலேதான் அந்தக் கொடையாளியைத் தடுத்தாப் பேசுவண்டுமென்றுபோனான். இவன் தேரோடி வருகின்ற மீப்பிராசையை, கலவரங் கொண்டோடி வருகின்ற கர்ணன்கிடட்டு, திரும்பிப்பார்க்கச் சாவகாசமுந் திடதையிய தீரமு மில்லாதவனாய் அர்ச்சுனன் தூத்தி அடிக்கவருகின்றானே வென்பதாய் மேன்மேலும் திகிலடைந்து, பின்னு முடுக்காய்ப் பதறிப் பூமிமேலிடறிப் பொத்துப்பொத்தென் றடிக்கடி தடுமாறிவிழுந்தோடினான். இவ்வாற்றைத்துப் பிராணபயங்கொண்டோடுகின்ற கர்ணனை அதிவேகங்கொண்டு வந்த அசுவத்தாமன் வளைத்து “ஓ படையாளியான பாரமார்த்திபனே! நான் அசுவத்தாமன். எண்பொறிகலங்கித் தலைசவிழ்ந்தோடும் நீ என்னை அர்ச்சுனனென்று மதித்து ஆத்திரப்பட்டு ஓடவேண்டாம். நில்லு: நில்லு: ஐயோ! பாவம் சற்றே நிதானித்துப் பாரு. இங்கேவா கொஞ்சம் இளைப்பாரு. ஓ! ஓ! ஓ! இதென்ன கோலம்? ஐயோ! பொல்லாதகாலம்! ஏனில்வாரோடுகின்றாய்? மண்களிற் புரண்டொதுங்கி, கண்களிற் சலங்கலங்கி, மார்பும் தோளும் காலும் கையும் நடுங்க ஓடுவானேன்? எதிரிகள் வாயெடுக்க வொட்டாமல் வாயாடுகின்ற உமது வசனம் ஒடுங்கிப்போவானேன்? ஓ காரியவானே! காரணஞ்சொல்லு. நாமெல்லோருங் கூடி மாடு மடக்கிய அந்தவிடத்திற் சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே இதோ ஓடி வருவது ஒருதேரென்றும், அதன்மேல் வருகின்றவன் ஒண்டிக்காரனென்றும், அவன் கையிற்பிடித்திருப்பது ஒரு வில்லென்றும், அவனை ஜெயிப்பதற்கு நம்மிலெவராலு மாகாதென்றும் நாங்கள் சொல்லியபோது அவன் எனக்கெம்மாத்திரமென்று ஆணவமாய்ப் பேசி, நீங்க ளியாவரும் எனக்குப் பின்னின்று வேடிக்கை பாருங்க ளென் றேசி, வந்திப்பாகிய பலபடைகளுடன் சென்று, முந்திப்போய் நின்று முனைந்து போர் புரியப் போனாயே. அப்பா கர்ணா! நீ கையிற

'பிடித்திருந்த வில்லெங்கே? நீ ஜயிப்பென்று சொன்ன சொல்
 லெங்கே? அங்கத்தேசராஜ பட்டாபிஷேகம் பெற்ற முடி
 யெங்கே? ஆகாயமளவில் பறந்துங் கச்சாசக்கொடி மெங்கே?
 கூசாமலோடுங் குதிரையெங்கே? குணமறித் தோட்டுஞ் சாரதி
 யெங்கே? தந்திர சேனையெங்கே? மந்திர உச்சாப்பெங்கே? விரபட்ட
 மெங்கே? விருதின்திட்ட மெங்கே? மணிக்கவசமெங்கே? அணிக்
 கவச மெங்கே? எனக்குத் தயவுசெய்து சற்றை சொல்லப்பா!
 ஓ வெல்லப்பாதினு மினிப்பாய்ச் சொல்லுஞ்சொற்களிற் சிறி
 துஞ் சோர்வில்லாத விற்காதுநயனே! உனக்குத் துணைபட்டுத் துள்
 ளிக்குதித்த வேந்தன் தம்பிராகிய துர்ச்சாதனனெங்கே? அவன்
 மச்சானெங்கே? அன்புள்ளமாமனெங்கே? ஆ! பச்சாதாபம் பார்க்காத
 பதிதனே! மாறுபட்டுவரும் பகையாளிகளைப் பிறுபெற்ற ஆயுதங்களி
 னாற் கூறுகூறுக்கித்தாறுமாறாக வேறுலகாளவிட்டு வலம்புரி மாலை
 யணிந்த துரியோதனமகாராஜனை இந்த சிலம்புரக்கப் பட்டாபிஷே
 கம் பண்ணிப் பெருஞ் செல்வத் தமைநிறேனென்றும், அர்ச்சுன
 னுக்கு வையி நானொருவன்தானென்றும் பெருமைபாராட்டி அரு
 மையாகச் சொல்லிய நீ அந்த அர்ச்சுனனு லடிபட்டு, பெருகிவழி
 கின்ற இரத்த வெள்ளத்தில் நீந்தி, விசனநீர் மாந்தி, இருகையேந்தி
 விலத்தில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்தி நணச்சேற்றிலழுந்தி கெடுங்காற்புதைத்து
 ஓடவேண்டிய தென்ன? ஓ உத்தமனே! எங்களைப்போன்றவர்
 கள், ஒருவனுடைய அன்னத்தைப்பிசித்து, யுத்தநேரிட்ட காலத்
 தில் எஜமானையிகழ்ந்து எதிரியைப்புகழ்ந்து, நன்றிகுன்றி மானங்
 கெட்டு நாணம்விட்டு நடக்கத்தக்கவர்கள். இதல்லாமலும் தீரத்
 துடன் ஜெயிக்கப்போகின்ற உன்னைப்போன்ற வீரர்களுக்குப் பக்
 கத்திலிருந்து நச்சுநச்சென்று லச்சைகெடப்பேசி, ஜயிப்பவர்களை
 யுந்தடுத்து, அவர்களுக்குள்ள திடதையிததைபுங் கெடுத்து,
 நாங்களுங் குப்புறப்படுத்து, எதிரிட்ட பகையை வெல்லாம
 லும் வெல்லுகின்றபேர்ட்டு உற்சாகஞ் சொல்லாமலும் காரியத்
 தாழ்ச்சிசெய்கின்றவர்கள். ஆதலாற்றான் எங்களை ஊரை நோக்கிப்
 போகச்சொன்னாய். அப்படிப்போக மனதில்லாதவர்கள் அர்ச்சு
 னனை யடித்து வெற்றிபெறப் போகின்ற என்னுடைய யுத்தவல்ல
 பத்தைப்படித்து, எனக்குப் பின்னாலேயின்று கண்டு சந்தோஷப்
 படுங்களுன்றும் பேசினாய். போகட்டும்; எங்கள் கதிதான் அப்ப
 டிக்கானாலும், வாய்ப்புகட்டுரைத்த உன்கதையை யோசிக்குமிடத்தில்

சாதுரியவார்களாகிய பாண்டவர்களுக்குச் சந்தோஷங்கொடுத்து, உனக்கு அன்னாநிட்டு அகழித்த துரியோதன ராஜனுக்குத் துன்ப மட்டைபைக்கொடுத்து, நீ வாயாற்பேசியிருந்த வரிசையற்ற புகழ்புகழ்கெடுத்து, நன்றியறியாத வென்றியினாலே: ஆ! ஆ! பிரகந்தானே! ஆயினும் இப்போது ஒடுகின்ற நீ ஒருவேளை திரும்பி வருவாயானால் உன்னைக்காப்பாற்றிய துரியோதனனுக்கு என்னசொல்லுவாய்? பெரியோர் முதலிய பிராமணருக்குக் கூடத் திரமில்லைபென்றும், வைதிகர் சாந்த முடையவர்களென்றும், கூடத் திரமுள்ள கூத்திரியகுலாதிபன் நான்தானென்றும் மாற்புதட்டிப் பேசினாயே: ஒ தராதிபனே! எக்காரியங்களையு மெண்ணித்துணியாமல் வீண்பேச்சுப் பேசுகின்ற வீணனே! இத்தருணத்திலேனும் நானிசைப்பதைக் கேட்பாயாக.—

இவ்வுலகத்தில் மௌடீகர்களா யிருக்கின்றவர்கள் இருந்த இடம்விட்டு டெழுந்திராமல் வாய்கொண்டமட்டும் வசனிப்பார்கள்; சொல்லியவண்ணம் நடத்தமாட்டார்கள். விவேகிகளாயினோர் பல முகத்திலுந் திரிந்தாராய்ந்து, தங்களுக்குச் சகலகாரியங்களும் கை கூடியிருந்தும் வாயடங்கி, தன்பலமும் காலபலமுமறிந்து, சொல்லிய வண்ணம் நடத்துவார்கள். இப்படிக்கெல்லா மில்லாவிடத்து அப்படி நடத்தலாமென்பது சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய திசைமுகனுக்குமாகாது. நீயோ கெடிஸ்தலாதிபனாய் கௌரவகுல முதல்வனாய்த் தனமும்-தான்னியமும்-சம்பத்து-பசு-பத்தினி-புத்திரர் - மித்திரர்-இவை முதலிய வெல்லாப் பாக்கியமும் படைத்து, பொக்கிஷப் பொருளைப் பூரியாகக் கொடுத்து, புகழுடம் பெடுத்துப் பூரித்திருக்கும் புஜபல வலிமைபால் முன்பின் யோசிக்காமல் வம்புப்பேச்சுகளைப் பேசிவிட்டாய். உன்பேச்சின்படி முடிப்பதற்கு உனக்கு அசாத்தியமாயது. இன்னும் ஒரு சிங்கத்தைப் பதினாறாம் யானைகள் வளைத்துக் கொண்டாலும், தங்கத்தைக் குப்பைமேடு மறைத்துக்கொண்டாலும், சிங்கத்திற்குந் தங்கத்திற்கும் பங்கம் வருமென்று உன் சிந்தையிலெண்ணாதே” என்று பலவிதமா யெடுத்துப்படித்து தவடையிலு மிடித்ததுபோற் பேசினான்.

அப்போது சூராதிர சூரனும் அஸ்திரசஸ்திர சாமர்த்தியனுமாகிய கர்ணன் ஏதொன்றும் பேசாமல், எதிர்த்து வாயாடாமல் தலையெடுத்துப்பாராமல், சமயத்திற்குத் தக்கபடி சொல்லாமல், அர்ச்சுனனால் மடிந்த பிணமலைகளுக்குப் பின்னாலொதுங்கி,

ஆமைபோற்பதுங்கி அகதிபோல் சின்னான். அவன் கதி அப்படியிருக்க வாசத்தேன் மருவிக் குலையி, வசனத்தார்மாலே லையி, வீரத்தோள் பூரித்திலகிய வில்வேதியர்மனென மருவிய அகவத்தாமாவென்னும், அதிரதமுதல்வன் பின்னிட்டுடோம் வதவை முகத்தைப் பேணவுமாகாது விழிக்கவுமாகாது விழித்து வசனிப்பது மிகுபாவம் என்று அவ்விடம் விட்டு நீங்கித் தனது தந்தை முதலாகிய பெரியோர்களிருக்குஞ் சார்பிற்போய்ச் செர்த்தான். இப்பால் அர்ச்சுனனிடத்தில் நடந்த அதிசயத்தைச் சொல்லுகிறேன் மேளும்.—

அர்ச்சுனன் தன்னெதிர்திற்கும் படைக்கணுள்ள சத்துருயித்துருக்களை உத்தரனுக்குணர்த்தி யறிவுறுத்தல்

ஓ ஜெனமேஜய மகாராஜனே! சிற்பாடு விஜயவிர பராக்ரமத்திற்கிறந்த கிரீடியானவன் பொற்சிகரங் ஈடிய அநுமக்கொடியிலிருந் தேர்மீதிருந்து கர்ணன் ஓடுமீபோது கைகொட்டி நகைத்த உத்தரகுமாரனே ஆ! ஆ! வென்று அதட்டினான். அந்த அமட்டலைக் கேட்ட உத்தரகுமாரன் கர்ப்பங்கலங்கி, சர்ப்பம்போல் வளைந்து ஒருவாறுவாடி, தாயூட்டிய செவ்வெண்ணெயுங் கழன்று, உறங்கியுழன்று, ஒடுங்கியுழன்று, தேரிற்சாய்ந்தான். இவ்வாறிகளைத்த விராடபுத்திரனை பாண்டிபுத்திரன் பார்த்துப் பச்சாதாபங்கொண்டு மெத்தப் பயந்துவிட்டானென்று தன்னுடைய சித்தத்திற்பேர்ந்து மகிழ்ந்தமுகமும் குளிர்த்தபார்வையும் கனிந்த சொல்லும் கசிந்த அன்புமுள்ளவனுப்ச் சொல்லுகின்றான்.—

ஓ மச்சகுலத்திற்கணியாகிய மணியே! இச்செகத்திற் பிரகாசிக்கின்ற இரவிமைந்தனான கர்ணன் என்னுடனெதிர்த்து அதிர்த்து போர் புரிந்து வெறுங்கை வீணன்போற் பின்னிட்டுடாடிப் போனான். அவனோடிவிட்டானென்று நாம் அலட்சியமாக யிருப்பதாகாது. இராஜ வீரர்கள் யுத்தத்தில் இளைத்து ஓட்டமெடுப்பது முண்டு. மறுபடியுங் கிளைத்துவந்து போர்தொடுப்பது முண்டு. இவையன்றி—அங்கர்கோனை அடித்துத் துரத்தியவாறுபோற் பெருங்காடென்னக் கலந்து நமக்குநேரில் அடர்ந்து பெருமுழக்கமிட்டிருக்கின்ற சேனைகளுடன் அதிரதர் முதலாகிய வேந்தர்களையும் வென்று ஜெயம்பெற வேண்டியிருப்பதனால், இவ்விடத்திற் கூடியபேர்கள் இன்னொன்றொன்று நீ தெரிந்து கொள்ளும்படி சொல்லுகின்றேன் கேள்.—

ஓ மாலையணிந்ததோள் வாட்படைமைந்தனே, இதோ நமக்கு யெதிர்ப் பாரியதேரினில் வீற்றிருக்கும் வீரியர் நெய்தலிலக் கருப்

பொருளாகிய பணியைக் கொடியிலெழுதிப் படைத்திருக்கின்றவர் தெய்வத்தன்மை கொண்டபெற்ற அஷ்டவசுக்களிற் கனிஷ்டரானவர். இவ்வுலக முதலாகிய எவ்வுலகுக்கொண்டாடாகின்ற எங்கள் குலத்தலைவர். இவரது தந்தையாகிய சந்தனு மகாராஜனுக்குப் பரிமளகந்தியாருடைய போகலவங்கிடைக்கும்படியாய் விவாகம்பண்ணி வைத்தார். அந்த விவாக முன்னிலையில் இவர் அனுபவிக்க வேண்டிய சகலவைபவசம்பிரமங்களை யுஞ் சிறுவயதில் கைவிட்டு, இராஜ போகமான விதவழியில் சென்று, பிஷ்மரென்று பேர்கொண்டு மெய் வழிகண்ட மேன்மையார்களால் மேன்மை பெற்றவர். இவர் எந்தக் காலத்தில் இறக்க வேண்டுமென்று எண்ணுகிறாரோ அந்தக்காலத்தில் எமதர்மராஜன் இவரிடத்திற்கு வரவேண்டு மல்லது, மற்ற ஆத்ம கோடிகள் போற்கருதி வாப்படாது. இப்பேர்ப்பட்ட மேலான வரத்தையும் ஆசீர்வசனத்தை யுஞ் சந்தனு மகாராஜனால் அளிக் கப்பெற்றவர். இவ்வுலகத்தில் இவரெத்தனை நாளைக்கிருந்தாலு மிருக்கலாம். இவர்தானையா எங்கள் முதாதையாகிய பாட்டன்.

ஓ சத்துவகுண புத்திநுட்பத்தாற் கற்றறிவுடைய உத்தர குமாரனே! இந்தப் பிஷ்மருக்கு அண்டையில் நான்கு வேதத்தையும் பொறித்த நான்மறைக்கொடி தரித்த சக்கரத்தோமே லமர்ந் திருக்குஞ் சுவாமியவர்கள், தேன்சாறுபாயு மாஞ்சோலைவீறு பாஞ் சாலதேசத்தையாளுந் துருபதராஜன் கொண்ட கர்வத்தைப் பங்கப்படுத்தினவர். அறுபத்து நான்கு கலைஞானங்களும் ஐயந்திரி பில்லாமல் விருத்திற் பொருளுடன் ஆராய்ந் துணர்ந்தவர். தேவாஸ்திரங்கள் முற்றும் ஸ்திரம்பெறத்தீதர்ந்தவர். சம்பிரதாயத்தனு வேத மோந்தவர். திரவிட சம்பன்னர்களாகிய பக்குவர்களுக்குச் சிலைத்திறந் தெரிவிக்கும் விற்குருவானவர். முடிதாங்கிய தேவர் களும் படியோங்கிய முனிச்வரர்களும், பணியும்படியான பதம் பெற்றவர். உத்தம க்ஷத்திரிய குலத்தி னுற்றவர்போல் வெற்றி வாகை படைத்த வீரப்பிரதாபர். மதாணிமுதலிய ஆபரணங்களை யணிந்தவர். இவர்தானையா எங்களுக்கு விற்குருவாகிய துரோணாச் சாரியார்.

ஓ மச்சநாட்டினர்க் குச்சிதப்பேறே! சங்கிராம விற்குருவான துரோணாச்சாரியருக்குங் கங்காபுத்திரான பிஷ்மாசாரியருக்கும் நடுவில் வெள்ளைக்கொடியும் - பொன்னிறமுடியும் - வீரப்பட்டமும்

வேகப்புரவியும் பூட்டிய மேகமளவிய வெண்கலத்தேரோட்டி. ஊக் கத்துடன் வந்திருக்குந் தீர்க்கமூர், அமுதங்குலாவிய மதிமுகமும் குமுதமனைய சிறுககையும், நுலவிய நுறுவிபர்வும், பெருமீதவருள் விழியும், பற்பலமணியாற் செய்த ஆபாண அலங்காரமும், பார்த்தவர்களைப் பாதுகாக்கும் டிரம்மதேஜகம், பணைந்ததோளும், வீர கண்டைதரித்த தாளும், செளந்தரியகாந்தியும், தவமும், ஜெபமும் வரமும், பொதுமையும் உடையவர்; தனுர்வேதத்திலும் மனம் பார்த்தலும் - சமர்வேதத்திலும் - சதுர்வேதத்திலும் வேந்தனர், இவர்தானையா இந்தக் நுலவயமெல்லாங் கொண்டாடுங் குணநிதியாகிய கிருபாச்சாரியர்.

ஓ உத்தமகுணத்திற் நிறந்த உத்தரகுமாரனே! இந்தக் கிருபாச்சாரியருக் கண்டையில் நிற்கின்ற அழகிய தோளரியானவர் பஞ்சபாணந்தரிந்த மன்மதனென்று சிலர்பேச, வேலாபுதத்தரித்த பாலசுப்பிரமணியரென்று பலர்சொல்ல, சோடசகலேகிறைந்த சந்திரனென்று சிலர்துதிக்க, வச்சிராபுதந்தாங்கிய இந்திரனெனப் பலர்மதிக்க, மூதண்டங்குங் கோதண்டராம னென்று சிற்சிலர் கொண்டாட, பிதிர்வாக்கிய பரிபாலனஞ்செய்த பரசுராமரென்று பற்பலர்வந்திக்க, இப்படிக்கெப்புவனமுங் கொண்டாட ஒப்புவமையிலாத தோற்றம்படைத்த புண்ணியன்; முப்புரமெரித்த எப்பொருட்கு மிறையான முக்கண்மூர்த்தியின் திருவருட்பயன்பெற நானே ஒரு க்ஷணத்தில் திரிபுவனத்தையு மழிக்கவல்ல குழகக் கன்று போன்ற அசுவத்தாமா எங்கள் குருவான துரோணச்சாரியருடைய குமாரன். இவர்தானையா எனக்குரிய அரிய பாவிய மித்திரர்.

ஓ சாதுசங்க சற்சனர்மேய நேயனே! இப்போது நான் சொல்லிவந்த வித்தக பீஷ்மரும், இரண்டாசிரியரும், அசுவத்தாமாவும், என்னிடத்தில் அருமை பாராட்டி அன்பு வைத்திருக்கின்றவர்கள். இவர்களுடைய குற்றமற்ற விற்பிறத்தைக் குறிக்கவிண்ணவராலு முடியாது. அப்படிக்கிருந்தபோதிலும், அவர்களுடன் போர்புரியவேண்டிய அவசியம் தற்காலத்திலில்லை. இன்னும் நாம் வெல்ல வேண்டிய வீரர்கள் வேறிருக்கின்றார்கள். அவர்களை முன்பின் பாராமல் முதலறக்கொன்று வெற்றிபெறுவது நமக்கு மேலாகிய ஒர்த்தியாம். இன்று பூர்த்தியாகப் போர்புரிந்து புகழூறச்செய்வோ

மானால், அது நமக்கு எல்லதிடத்தையும் - திறத்தையும்-அறத்தையும்-மகிமையையும்-விளங்காமற்போகாது. ஆகையால்-நாம் வெல்லவேண்டிய மேவலரைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

ஓ உலகமதிக்கச் சிறப்புற்றீரூங்கிய உத்தமகுலப் பேரே! இதோ உனக்கு நேராக நீலக்கொடியாடை பறக்குந் தேரிலிருப்பவன் வணங்காமுடி மன்னனை மயக்கி, அவனது மதியைக் கலக்கித் தன்வசமாக இணக்கி, இந்திரப் பிரஸ்தத்திலிருந்த எம்மை வரவழைத்து வஞ்சகச் சூதாடச்செய்த கொடும்பாவி! அப்போது அத்தூரியோதனனாகிய தன் மருமகனைக்கொண்டு மகாமன்னர்களும் மாநகர ஜனங்களும் - ஒன்றுபடக் கூடியிருந்த மகாசபையில் எங்களைக் கண்கலங்கும்படியாய்ச்செய்த பாதகன்! கார்தார தேசவீரன்! சவுபலராஜகுமாரன்! எங்கள் சமஸ்தானத்தைக் கெடுக்கப் புகுந்த கறுப்பன். கபடமென்பனவற்றை யெல்லா மடைத்து வைத்த குடுக்கை! கடைவால் விஷங்கொண்ட செந்தேள். ஒரு காலத்தும் நம்பப்படாத உரகம்! இவன்தானையா சகுனி யென்பவன்.

ஓ சுதக்ஷணாதேவி தனயனே! அந்தச் சகுனி மாமனுக்குச் சமீபத்திற் குச்சிதமில்லாச் செச்சைக்கொடியோடு அச்சடித்தது போலுச்சிதவிற் பிடித்துப் பொற் சிகரத்தேரேறி விசித்திரப்பணி பூண்டிருப்பவன் நச்சரவக் கொடியோனுக்குக் கனிப்டன். இளவரசுபட்டங் கட்டிக்கொண்ட அனிப்டன். சர்வதந்திர உபாய சகலசுதந்தரநேயன். பழிபாவத்திற்கஞ்சாத துச்சாதனன். இவன் தானையா பாஞ்சாலிமயிரைப் பற்றியிழுத்துக் கண்ணியர்களிருந்த சபைக்கேற்றிவைத்து வஸ்திரபங்கம்பண்ணிய புண்ணியவான்.

ஓ விவேகத்திற்சிறந்த விராடகுமாரனே! அதோ ஈசானதிசையிற் பன்றிக்கொடி பறக்கச் சண்டைத் தேரேறித் துச்சாதனனுக்கு அண்டையிலிருப்பவன் தூரியோதனன் முதலாகிய நூறுபேருக்கும் மைத்துனன். இவர்கள் தங்கையாகிய துச்சளையைக் கலியாணஞ் செய்துகொண்ட தோன்றல். சிந்துதேசராஜனாகிய ஜயத்திரதன். இவன் எங்களிடம்பெற்ற வெகுமானங்களையுஞ்சன்மானங்களையு மறிந்து நாங்கள் காட்டிலுறைந்து வேட்டை போயிருக்கும்போது முறை துறைபாராமல் திரௌபதியை யெடுத்துப் போயினான். அந்தச் சங்கதியைக் கேட்டுவந்த நாங்கள் ஓட்டமாகச் சென்று, இவனைக்

கண்டு பிடித்து வாட்டப்படுத்தி, இவன் மயிர் முடியை ஐந்து சிகை வைத்தரிந்து, முகத்திற்புள்ளிபிட்டு, பேரும் வேதிட்டு, தருமராஜனுக்கெதிரில் நிறுத்திக் கட்டவிழ்த்து, வெட்டவெளியில் வேண்டிய மட்டும் அவமானப்படுத்திவிட்டுத் துரத்தினோம்.

ஓ மச்சராஜன் மாதவப்பேறே! இப்பால் வாயுமூலை மடக்கில் பாலசூரியன் போற் பிரகாசிக்கின்றவன் கார்தாமி திரிதராஷ்டிரா னென்னுஞ் சேற்றிற்பூத்த பல தீனுட புஷ்பங்களிற் சிறந்த ஒரு செங்கழுநீர் புஷ்பத்தை யொப்பப் பிறந்திருக்கின்ற ஸ்கர்ணன். இந்த நீதிமான் வெறிமுறை தவறாமலுன்னி, பாவபுண்ணியங்க ளெண்ணி திரௌபதி கேட்ட கேள்விக்கு இராஜ சபையில் நியாயஞ் சொல்லிப் பாஞ்சாலிபட்ட சஞ்சலத்தைமாற்றித் தேற்றிவிட்ட தருமவான். இவனை இவ்வுலகத்திற் புகழாதவர்களில்லை.

ஓ புத்தியற்சிறந்த புரவலரேறே! இதோ நமது தேருக்கெதிராக நட்சத்திரக் கூட்டம்போற் பற்பல தேர்களின் மேல் விளங்குகின்ற பையல்கள், துரியோதனனுக்குத் தம்பிமார்கள்; கர்லாந்தக ரென்று கருதுவதற்குத் தடையல்ல. கொடிய துஷ்டர்கள். அதோ தத்தித்தா வெனவாடுங் குதிரைகள் பூட்டிய ரதத்திலமர்ந்தவன் சோமதத்தன். இதோ தித்தித்தோமென நீளுஞ் சித்திரவில் வளைப் பவன் அசுவசேனன். அதோ தன்புற நிற்பவர்கள் யாவரும் தேசராஜ போஜர்கள்.

ஓ விராடராஜன் மைந்தனே! இப்போது நானுனக்குக் காட்டிய இவர்களை யெல்லாம் எதிர்த்துச் சண்டை விளைத்து, திக்குக்கொரு வராய்க் குலைந்தோட வடித்து, மந்தாகிரியாகிய மத்தினடிபட்ட பாற்கடல் போலுழக்கி, ஒரு கணப்போதில் உருமாறிச் சுழலவிட்டுக் கலக்குகின்றேன். நீ சற்றே மனங்கொண்டு காண்” என்று சொல்லி, தன்னுள்ளக் கருத்தையும் அவனுக்கு விள்ளும் படியாய் இவ்வாறாலோசித் துரைப்பதாயினான்.

புத்தமுனையி லடிபட்டு ஓடிப்போன கர்ணனைக் கண்டு உத்தரன் கைகொட்டி நகைத்தானுதலாலும், இனிமேல் பிஷ்மர்-துரோணர்-கிருபர் அசுவத்தாமா இவர்கள் நால்வருந் தன்னோடெதிர்த்துச் சண்டைவிளைத்து அடிபட்டுப் புறங்கொடுத்தோடப் போகின்றார்களென்பது தனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கின்றபடியாலும், ஒரு வேளை யப்படியோடும்போது இந்தச் சாரதி கைகொட்டிச் சிரிப்ப

பானுகில் அது மரியாதைக் குறைவாகு மாகையினாலும் குலமுதல் வராகிய பீஷ்மர் முதலிய பெரியோர்கள் தங்களிடத்தில் அன்பு வைத்தவர்களென்பதும் அவர்களுக்கு வந்த குறைவும் அவமானமும் தனக்கு வந்தவை போலாகும். என்பதும் அம்மச்ச ராஜகுமார னுணரும்படி அச்சமுண்டாகப் பேசி, மற்ற சத்துருக்களையுத் தெரிவித்து, இச்சத்துருக்களை மாத்திரங் கண்டு நகைத்தால் அதனால் தாழ்ச்சி யொன்றமில்லை யென்று எண்ணிய தன் கருத்தை உத்தரனுக்குக் காட்டி, பெரியோர் கள் பேரிருக்கின்ற பட்சமும்-துரியோதனாதிய ரென்னும் பகைவர் மேலிருக்கும் அபட்சமும்-வேறு வேறு விதமாகவும் வெளிப்படுத்தி, “அப்பா உத்தரகுமாரா! இப்போது பரிசுத்தவான்களாகிய ஆசாரிய புருஷர்கள் பேரிலெதிர்த்துப் போராடவேண்டிய கருத்தை யொழித்து மற்றவர்கள் பேரில் யுத்தஞ் செய்யவேண்டியிருப்பதால், நமது தேரைச் செலுத்து. ஒரு க்ஷணத்திலவர்களை யெல்லாம் வென்று ஜெயம் பெறலாம் என்று சிந்தை மகிழ்ச்சி கொண்டு செப் பினான். இப்படி சொல்லிய சுப்பிர தீபம் போன்ற அர்ச்சுன னது கருத்தை உத்தரகுமாரன் மிகுந்த துட்பமாயறிந்து, தான கைத்ததைக் குறித்துமிகப்பயத்தினைத்து, தன்னிடத்தில் அர்ச்சுனன் கலந்து பேசினானென்று தன்னை மறந்து போகாமற் ஜாக்கிரதையாய் மரியாதையுடன் அடங்கி அர்ச்சுனனுரைத்து வாய் மூடு முன்னமே ம்நோவேகத்திலும் வாயுவேகத்திலு மிஞ்சும் படிக்கு அசுவங்களை முடுக்கி மண்டலமதிர-எண்டிசை பிதிர-அண்டர்கள் ஒதுங்க மண் டர்கள் பதுங்க கடலேழுமதிர-கனமேழு முதிர கதிர்மதி வெருவ கல்லினமுருவ-கடகட தடதட படபட மடமட வென்றோட்டி, தட மகுடவரசர் படைகளை யெல்லாஞ் சாய்த்து, மகா உக்கிரபராக்கிர மத்துடன் சக்கரங்களினின்றுங் கர்க்கத் தொனியெழும்படியாக விரை வுடன் ரதத்தைவிடுத்தான்.

துரோணச்சாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம்.

இந்தப் பிரகாரம் உத்தர குமாரனுக்குத் தெளிவுண்டாகும் படியாய்த் தெரிவித்துப் போர்மேல் வருகின்ற தீரன் கருத்தையும் அவனேறிய செம்பொற்றேரின் வேகத்தையும்-சேனைகளின் பேரிற் செல்கின்ற மர்மத்தையும்-ஆழ்ந்த கேள்விகளாலுயர்ந்த துரோணச் சாரியர் கண்டு தம்முள் அருள்கொண்டு, பெற்ற தந்தையாய் னென் பிள்ளையை நாடிப் போவதுபோல் தன்னுடைய தேரைச் செலுத்

திக்கொண்டு போய் அர்ச்சுனன் தோற்குந் தேர் சென்று நின்று மறித்து, “அப்பா அர்ச்சுனா! நாங்களுல்லோரும் உனக்கு நேராக விருக்க, நீ யெங்களை விட்டு விட்டு எங்கே போகின்றாய்? நீ யப்படி ஒதுங்கிப் போனாலும் நானுன்னை விடமாட்டேன். என்னுடன் யுத்தஞ் செய்ய வா” என்று வில்வளைத்து நாண் தொடுத்து டங்காரங் காட்டினார். இந்தப் படிக்கு வார்த்தையாடிச் சண்டை செய்யவந்த துரோணச்சாரியைத் தருமராஜனுக் கிடைய தனஞ்ஞெயன் மண்டு தேர்விட்டிழித்து அன்புகூர்த்து நின்றை மகிழ்ந்து, செந்தாமரைக் கமலம்போன்ற அவர் திருவடிபிற் பணிந்து, கரங்குவித்துத் துதித்து, “ஓ அத்தணர்க்கரசே! தேவர்ரனுக்கிரகத்தாற் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும் ஒரு வருடம் அக்னாத வாசமுங் கழித்து வெளிப்பட்டோம், இனிமேல் தர்மா தர்மந்தெரிந்து நடப்பிக்க வேண்டிய கடமை தங்களைப் போன்ற பெரியோர்களுடைய தர்மம். அப்படிக்கிருக்க யாதொரு காரியங்களும் இன்னதென்றறியாத வென்னை எல்லாம் தெரிந்தவனென்றாக்கி, இவனுக்கு மிஞ்சிய செஞ்சிலை வீரர்கள் இவ்வுலகத்தும் எவ்வுலகத்தும் இல்லையென்று துதித்து, பல்லோரும் புகழ் நல்லோர்கள் கொண்டாடும் படியாய் வில்வேதமும் அஸ்திரசக்தியும்-சஸ்திரசக்தியும்-குற்றமறக் கற்பித்தருளிய சத்தியவுண்மைச் சம்பன்ன தேசிகராகிய தேவரர் என்னை மறித்து ஒருபொருளாக மதித்து யுத்தஞ் செய்யப் பகைத்து வரத் தக்கதோ? ஐயனே! அடியேன் பயமில்லாமல் வெளிவந்து, என் குருஸ்வாமியாகிய தங்களோடு உறுத்து, என் கையில் விற்பிடித்து நாண் தெறித்து, கணைகள் விடுத்து தேவரர்க்குடாகப் பூசல் புரியத் தக்க விதரணையும் பெற்றிருக்கின்றேனோ? அவ்வளவு வித்தைகளை யான் கற்றிருக்கின்றேனோ? ஓ விற்குருவாகிய வேந்தனே! ஓ வேதியகுலசார்தனே! அப்படிக்கல்ல வென்று என்னறி வீனத்தாலெ திர்த்து அடித்துப் போர் விளைத்து ஆசாரியராகிய தமது திருவடிக்குத் துரோகம் நினைப்பேனானால், அதுபஞ்சமாபாதகத்தி லொன்றாகிய பெரும்பாவமல்லவோ? ஓ பாபரகித புண்ணியவானே! என்னுடைய வெண்ண மென்னவென்றால் தேச ராஜ வீரர்களுடன் சேர்ந்து நால்வகைச் சேனைகளுடன் புகுந்து, விராடராஜனது மாட்டுமந்தைகளை மடக்கிய துரியோதன ராஜனையும் அவன் தம்பிகள் முதலாகிய பேர்களையும் வளைத்துக்கொண்டு, இடியுடனிட மின்னலுடன் மின்னல்-மேகத்துடன் மேகம்-எதிர்த்து எரிந்து

புகைத்தொழி மாறுபோற் போர்த்திறங்காட்டிப் பார்த்துத் தேவரீர் உபதேசித்தருளிய மந்திரக்கணைகளைத் தொடுத்து, அவர்களுயிரை வதைத்துக் கொடுத்து, எமலோகத்திற்குடிபுகவிடுத்து இணையில்லாம ளிருப்பதல்லாமல் தேவரீருடனேயும், கிருபாச்சாரியருடனேயும், தேவரீர் குமாரனாயும் என்மினேகனாயு மிருக்கின்ற அசுவத்தாமாவுடனும், பாட்டனாராகிய பீஷ்மருடனுஞ் சண்டை போடப்படாது. அப்படிக் கொடுவேளை சண்டைசெய்ய நேரிடுமானால், அது தர்மமல்ல. தகுதியான தன்மையுமல்ல. எனக்குக் கொடிய பாவத்தைக் கூட்டிவைக்குமென்று என்றென்றைக்குஞ் சத்தியமாய் எண்ணி யிருக்கின்றேன். ஆதலால் ஓ முனிசிரேஷ்டரான மூதறிவோரே! என்பேரிற் கிருபை கூர்த்து சற்றற்பாற்போகத் தயைபுரிய வேண்டும்” என்று வணங்கிச் சொல்லினான்.

இப்படியாக அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியினைத் துங்கேட்ட துரோணாச்சாரியர் சற்றுநேரம் வரையிலும் புத்தியில் ஈதானித்துப் பேரன்புடன் நிம்மதியாயிருந்து, பின் எம்மதியுந் தோன்றாமல் நன்மதியோ டாசீர்வதித்து, விண்மதிக்குலத்து வேந்தனான விஜயராஜனே! என்னிஷ்ட மெப்பீர்ப்பட்ட தெனிற்கேள்—ஒரு வனுக்கு யுத்தகளத்தில் உனக்காக உழைக்கிறேனென்று உறுதி சொல்லி அவனுடைய உப்புந் தண்ணீருமுண்டவன் நான்; அவனுடைய நன்மைதிமைகளை பென்னுடையவை யென்று கருதுபவன் நான். சமயம் வந்தபோது அவனுக்குத் துரோகம் பண்ணலாமா? அப்படி, பண்ணாமல் உடன்பட வேண்டுமென்பதே என் விருப்பம். இது காரியம் உனக்குத் தெரியாமலிராது. ஆதலால்-துரியோதன ராஜனுக்குச் செஞ்சொற்றுக்கடன் கழிக்கும் படியாய் அமர் தொடங்கினேன், படுகளத்திற் சீஷனென்றும்-பிள்ளையென்றும் கவனிப்பதற்காகாது. நீ தேவெந்திரன் முதலிய தேவர்களை யெல்லாம் வருத்தப்படுத்தித்திரிலோகத்தையும் பயமுறுத்தி நடுங்கப் பண்ணிக்கொண்டிருந்த காலகேயரிவாதகவசர்கள் மூன்றுகோடி அறுபதினாயிரம் பேர்களை ஒரு க்ஷணத்தில் மடித்து, ஜெயக்கொடிபிடித்துச் சிவசுப்ரமணியக் கடவுள்போல் தேவசேனாபதிப்பட்டமுங் கிரீட யென்னும் பெயரும் பெற்றுச் சிறப்படைந்தாயென்று சில நாளைக்கு முன்னே கேட்டுச் சிந்தைமகிழ்ந்திருந்தேன். அந்தத்திறமை யெப்படிப்பட்டதோ? அந்தத்திறமையை இப்போது எனக்குக் காண்பிக்க வேண்டுமென்று வருந்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு நீ

யுடன் படாவிட்டால், உனக்குக்கோப பிறக்கும் படியாய் நான் முன்னதாய் உன்னையடிக்கிறேன் பார் ” என்று மகிமையுடையத் தமது வில்லை இருகுதைகளும் பொருந்தவளைத்து, இத்து முகாஸ்திரம்-இத்திர மோகாஸ்திரம்-கொந்தலர்ப்பகழிகள்- கூர்வாயம்புகள்-சதாகதிச் சரங்கள். சகஸ்திரமுக பாணங்கள்- முதலியவைகளை யெடுத்து வந்தித்து மந்திரித்து அநுசந்தித்து, செந்துள் கருந்துளையும் மந்தரவரையனைய தேரை வலநிடமாகமாறி விட்டு, வானமும் பூமியும் மழைபோன்றிரையும்படி வாசாமகோசாமாக வாரிவாரி இறைத்து, சாரதி குதிரைகளைச் சற்றந் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துத் தனுவேத சாகச மெல்லாங்காட்டினார். இப்படி தாமே மிஞ்சிக்காட்டிய உத்தமகுணத் துரோணச்சாரியரைக்கொற்ற வர் முதலியபலரும் மெத்தப்புகழ்ந்து, சித்தமுவந்து கொண்டாடி “இத்தினம் அர்ச்சுனன் இற்றனன்! அற்றனன்! செத்தனன்” என்று சிறந்து கூத்தாடினார்கள். இவையல்லாமல் ஆகாய நிறைய வேடிகை பார்த்திருந்த தேவேந்திரனுந் தேவர்களும் பாண்டு முதலாகிய பார்த்திபர்களும் பரதவித்து, ஆ! ஆ! ஆ! துரோணச்சாரியர் இதுவரையிலும் இப்பேர்ப்பட்ட விற்பிறங்காட்டிய வீரத்தின்தாங்கண்டறியோம், ஐயோ! சீஷனாகிய விஜயனுடன் வேடிகையாய்ப் பேசி வினைச் சண்டை விளைத்தாரே” என்று மேன்மேலும் பேசிக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு பலம்பெற்ற பாணங்களைப்பொழிந்து யுத்தஞ்செய்கின்ற துரோணச்சாரியரைச் சுத்தவீரனான பார்த்தன் பார்த்து, “சுவாமி! அடியேன் தேவரீருடைய அடிமைப்புத்திரனென்று முடிதாழ்த்தி வணங்கினேன். தேவரீர் என்னை மன்னிக்காமற் சன்னத பின்னலாய்ச் சரவருஷம் வருஷித்துவிட்டீர். இனிமேல் தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ள வேண்டியது தர்மமே யாகுமன்றோ! தாமதியாதகாரிய மொன்றில்லை. என்பேரில் தப்பிதமுயில்லை. நீர் ஜாக்கிரதையாயிரும்” என்று தனிப்புலிபோற் குமுறியிரைந்துபுகுந்து விரைந்து தேருர்ந்து, புகழெழுதிய பிரதாப வில்லைப் பிடித்துகிறுத்தி நாணி மாட்டி டங்காரங்காட்டி, நானாவிதமாகிய நாராசக் கணைகளைப் பூட்டி, நாராயணமந்திரமேற்றி, நான்கு குதிரையு நடுங்க முடுக்கி, துரோணச்சாரியர் தொடுத்த பாணங்களத்தையுங் கொள்ளைப்போற் குவிந்து எள்ளைப்போல் இடிந்துபோகச் செய்தான். அவனது பாணத்திறத்தைப் பார்த்த துரோணச்சாரியரும் ஆசாரியப் பட்ச

மறவாத அர்ச்சுனராஜனும்-ஒருவருக்கொருவர் குறுகி நேரிட்டு, புயமிரண்டும் பூர்த்தி மேலிட்டு, மலைபோன்ற வில்லானது பிறை போன்ற வளைய காண்பித்து, ஆகர்ணபரியத்த மிழுத்து, வருஷ காலத்து மேகம்போற் கோடா கோடி சாங்களை ஒருவர்மீதொருவர் சொரிந்துகொண்டார்கள். இப்படி கையோயாமற் பொழிந்த அஸ்திரத் தலைவர்களின் பயமுகராகிய துரோணச்சாரியரும் நயமுகனாகிய காண்டிபனும் படபடத்து விட்ட பகழிகளானவை சிடசிடத்தெழுந்து சீறிப்புகைத்து, தீப்பொறிமிசுத்து சினங்கொண்டுபுகுத்து, கதிர்முனை யிற் கடுவாய் வேகத்தைக் கலந்து, கலகலவென்று நேருக்குநேர் சென்று முனைத்து, ஒன்றினோடொன்று உராய்ந்து, ஒன்றையொன்று பற்றி, ஒன்றையொன்று ஏற்றி, ஒன்றையொன்று கிழித்து, ஒன்றை யொன்று அழித்து, ஒன்றாலொன்று கலந்து, ஒன்றாலொன்று அலைத்து, இதுவுமதுவும் அதுவுமிதுவுமாகப் பிசறிக்கொண்டுபோய்ப் பிரித்துப் பேசக்கூடாம விருந்ததல்லாமல் அர்ச்சுனன்பேரில் துரோணர் பாணமும் துரோணர்பேரில் அர்ச்சுனன் பாணமும் பட்டதில்லை.

அப்பால் வேதக்கொடியாடிய சூரியன் தேருக்கொப்பான தேர்மேலேறிய துரோணச்சாரியரும் அதுமக் கொடிசூடிய இந்திர விமானத்திற் கொப்பாகிய இரதத்திலேறிய அருச்சுனராஜனும்-கர கரவென்று தேரைச்சுழற்றி, சரசரவென்று மீட்டுஞ்சிலநேரஞ் சர மாரிபொழிந்துகொண்டனர். பின் துரோணச்சாரியர் இந்திராஸ்திரம் எடுத்து மத்திரித்து விட்டார். அர்ச்சுனனும் மற்றோரிந்திராஸ்திரம் விடுத்து அதைக்கெடுத்தான். துரோணர் அக்கினியாஸ்திரம் மெடுத்துத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் வேரோர் அக்கினியாஸ்திரம் தொடுத்து அதைத் தடுத்தான். துரோணர் சூரியாஸ்திரம் வீசிஞர். அர்ச்சுனனுஞ் சூரியாஸ்திர மொன்றெடுத்து உத்தினான். துரோணருஞ் சந்திராஸ்திரம் போக்கி அதைச் சிந்தி வருணஸ்திரம் மெடுத்துத் தாக்கினார். அர்ச்சுனன் அதை வருணஸ்திரம் பூரித்து மாற்றினான். துரோணர் வாயுக்கணையொன்று தூவிஞர். அர்ச்சுனன் வேரோர் வாயுக்கணையேவி அதைக்குறைத்தான். இந்தப் பிரகார மேலுமேலுங் கருடாஸ்திரம்-நாகாஸ்திரம்-மேகாஸ்திரம்-பர்வதாஸ்திரம்-மோகாஸ்திரம்-விருக்ஷாஸ்திரம்-கமலாஸ்திர முதலிய தேவாஸ்திரங்களை வீசி, தெய்வலோகத்தார் மெய்ப்புளகமுற்று வாழ்த்தும்படி வெகு நேரத்திடுத்து, ஒருவரை பொருவர் பிரிந்து, மறுபடி

யும் போர் புரியப்பரிந்து ஆர்ப்பரித்துப்பாணம் தொடுத்தார்கள். அஃதேனெனில்-நல்லபுத்தமாள்களிடத்திற்கல்வி முதலியவற்றைப் பேசப்பேச ஆசையுண்டாகு மாறுபோல், வீரனுடன் வீரனெதிர்த்துப்போர்கொடுக்கக் கொடுக்க வீராவேச மேத்யபடியால் துரோணாச்சாரியர் பிராணபதமான விஜயனைப்புகழ்ந்து, ஒரு சூரியாஸ்திர மெடுத்துத் தொடுத்தார். அர்ச்சுனன் ஒரு மேகாஸ்திரம் விடுத்து அந்தச் சூரியக்கணையின் வெப்பத்தை யொடுக்கி, காளகூடம் போற் கறுத்து மின்னல் இடியுடன் வெள்ளம் பொழியப் பண்ணினான். அந்த விஜயனுடைய பாணத்தின் விந்தையைக் கண்ட துரோணாச்சாரியர் ஒரு வாயுவாஸ்திரத்தை மந்திரித்து விடுத்து மேகாஸ்திரத்தைச் சிதற வடித்தார். ஆசாரிய ரேவிய வாயுக்களை அனர்த்தம் பண்ணுவதை அர்ச்சுனன்கண்டு, வாயுபக்ஷணஞ் செய்கின்ற நாகாஸ்திரத்தை விடுத்து நாசம்பண்ணினான். நரனுந்திய நாகாஸ்திரத்தைத் துரோணாச்சாரியர் பார்த்து நடுங்கி ஒரு கருடாஸ்திரமுய்த்து அதனைக் கெடுத்தார். இக்கருடாஸ்திரக் கடுமையைக் காண்டபன்கண்டு கலகலவென்று நகைத்து, நாராயணாஸ்திரத்தால் அதையடக்கி நன்மையுண்டாகச் செய்தான். இவ்வாறு காண்டபனெடுக்கிய கதியைக் கண்ணுற்ற தனுர்வேதியரும் அர்ச்சுனனும் பின்னும் வேறுவேறு சத்துரு மித்துருவான அஸ்திரங்களை யெறிந்து, உத்தமமத்திம யந்திரமந்திர மார்க்கமுந்தெரிந்து, மனங் களிகூர்ந்து, மறுகாலுந்தேருந்தி, வலமிடஞ் சுழன்று கார்க்கரத் தொனியுடன் கலகலவென்று சப்தித்து, இருவர்தேரும் நெருங்க, இருவர் வில்லுங் குனிய, இருவர்நாரியு மொலிக்க, இருவர் சண்டையுங் கலிக்க, பூமியும் பொருப்புங் கிடுகிடென்றதிர, தாரா கணங்கள் பலபலவென்றுதிர, உலகமதிக்கக் கலகம் விளைத்தார்கள். இவ்வாறிருவருமேவிய பாணங்களெல்லாஞ் சக்கிரவாளம்வளைந்த தடமெல்லாநிறைந்து, பேரோசை பிறந்து, அண்டச்சுவ ரடங்கலு முட்டி, எட்டுத்திசைமட்டு மெட்டி, மட்டுப்படாமல் வாட்டினின்றன. இவையன்றியும்-முப்புரத்தை யெரித்தருளிய தற்பரனுதற்கண்ணிற் பிறந்த அக்கினிப்பொறிக் கிணையாகச் சிறந்த அந்தப் பாணக்கினியின் வெப்பத்தினால் மகரமுதலாகிய மச்சங்களுக் காதாரமாகிய கடலும், பரந்து விரிந்தபாதாளத்தினீரும், மேலுலகடைந்த ஆகாய கங்கையும் வறண்டனவென்றும் எல்லோரும் பேசலாயினர்.

இப்படி துரோணர்ச்சுனர்க ளிருவரு முன்னந்தபோது, ஓட்டம்
கோணம் வட்டம் வளைவு திருகல் மாறல் முன்செல்லுதல் பின்
செல்லுதல் முதலாகிய தேரோட்டத்தை அவர்கள் சாரதிகள் காட்
டினர். அதனால் பூமிப்பிளந்து, ஆதிசேடனுடைய ஆயிரம் பனாமகு
டங்களு முடைத்தன! திசைகளுந் திக்குமுக்கிட்டசைந்தன! மேரு
வுங்குலுங்கியது! ஈழமூலகுமங்கியது! காட்டிலுள்ள மிருகங்களுங்
கலங்கின! நாட்டிலுள்ள யாவருநெங்கினர்! வித்தெனப்பரவியநகூத்தி
ரங்கள் கொத்துக்கொத்தாய் முத்துப்போலுதிர்ந்தன. இத்தன்மை
யான யுத்தஞ்செய்தார்களென்று யாவருஞ்சொல்லுதற் கிடமில்லா
மற்போயிற்று. வல்லமையேறிய வில்லாளர்களும் வல்லாளர்களும்
சொல்லாமலோடும்படி நேரிட்டது. அந்தவேளையில் துரோணச்சாரி
யருடைய சேனைகள் கடல்போலிரைந்து பூரித்துப்பொங்கி உருத்திர
சன்னதங் கொண்டு தேவேந்திர குமாரனாகிய சிலைவீரனை வளைத்து,
அவனதுதேர்ச் சக்கரங்களைத் துளைத்து, ஈட்டி-தோட்டி-துறட்டி-
பாலா-பல்லயம் தண்டாயுதம் சக்கராயுதம்-வெலாயுதம்-காலாயுதம்-
வாளாயுதம்-சூலாயுதம் மழுவாயுதம்-கொழுவாயுதம்-வஜ்ராயுதம்
பிச்சுவா-ஃட்டாரி-வளைதடி-குடுதடி - குண்டார்த்தடி - பாணத்தடி-
முறுக்குத்தடி-இரும்புத்தடி - கிலுக்குத்தடி-உக்குலக்கை-செக்குலக்
கை இன்னும் பற்பலவாகிய அஸ்திர சஸ்திரங்களுங் கொண்டுமோதி
அமராடினர். அப்போது அந்தர வாசிகளாகிய தேவர்கள் ஆச்சரியங்
கொண்டு, இப்படி யுத்தஞ்செய்கின்ற சேனைகளின் ஆச்சரியங்
கண்டு, இது என்னகாரணத்திற்கோ இப்பேர்ப்பட்ட விபரீதச்
சண்டை யுண்டாயதென்று ஏக்கங்கொண்டு பார்த்திருந்தார்கள்.
அந்தவேளையிற் கலங்காக் கருத்தினனாகிய காண்டிபனும் குந்திமா
தேவிக்கு நடுப்பிறந்தோனாகிய புத்திர சிகாமணியும்-நாராயணனாக்
கொப்பாகிய நானும் நான்முகனாக் கொப்பாகிய வரனும்-நானிலம்
புகழுங் கோமானும்-வானிலமகிழுஞ் சீமானுமாகிய அர்ச்சுனன்
சற்று நகைத்து, இதுவுமொரு நிமித்தமென்று பார்த்து, மட்டுப்ப
டாத தன் வீரங்காட்டி வெங்கனலைக் கொப்பளிக்கும்
அம்பினங்களைத் தனது வீரகாண்டிபத்தில் அதுசத்தித்து, ஒன்
றின்மே- லொன்றாகச் செலுத்தி, உவர்க் கடலூடெரியும் வட
வையையொப்பக் குப்பென்றோங்கி வெகுளிமேற் கொண்டு
விரைந்து முன்னின்றான். இவ்விதமாகச் சவ்வியசாசி
தொட்ட அஸ்திரமடங்கலும் போய்விழுந்து, துரோணச்சாரி

யருடைய நால்வகையான சேனைகளையும்-அச்சேனைகள் செலுத்திய ஆயுதங்களையும் - நலியப்படுத்தி நாசமாக்கி, எங்குமுதிரவேள்ள மோமும்படி யாவரையும் அதாகதஞ் செய்தன.

இத்தன்மையாக எள்ளத்தனைப்போதுத் தாங்காமற் சேனைகளை யெல்லா மடிவித்த முறைமையைத் துரோணச்சாரியர்மணிந், அர்ச்சுனன் தேருக்கு நேர்சென்று கின்று, தன்படைகளுக்கு நீரிட்ட இடரை நீக்கும்படியா யோசித்து, நெறநெறன வில்லைவளைத்து, நீண்ட பாணங்களை வேண்டியமட்டும் போக்கி, அர்ச்சுனன் செலுத்திய கணைகளத்தனையு மண்ணாக்கி, பின்னும் ஈடுக்கிடாகப் பெருஞ்சரங்களேவினார். அச்சரங்கள் அர்ச்சுனனுடைய கணைக்கிடைபுகுந்து இடைக்கிடை துழைந்து இரண்டிரண்டாகத் துண்டு பண்ண, அதைப் பராக்கிரம விஜயனோக்கி, படபடத்துப் பசையழிக்கும் நாராசக்கணைகளைப் பார்த்தும் பாராமலெடுத்து, வசவசவென்று மொய்த்துக்கொள்ளும்படி வாரிவாரிச் சொரிந்து நேரில்வந்த துரோணச்சாரியையும் - அவராலுந்திய அஸ்திரங்களையும் - மாறி மாறித் தாறுமாறுகப்போக நூறுவிதமாகக் கண்டான், இந்தப்படி அர்ச்சுனன் மண்டலமுழுதும் பொழியுஞ் சோனாமேகம்போற் சோர்வில்லாமலடித்த துணிவையும்-அவனது வீரவில்வேகவிந்தையையும்-வண்டுகள் துன்றுத் தாமரை மாலையணிந்த துரோணச்சாரியர் கண்டு, “ஆ! ஆ! ஈதென்ன ஆச்சரியம்? இவன் செயலைச் சிந்தை செய்யு மிடத்தில் மான்மமுகுலப் படைதரித்தருளிய மகாதேவன் கூட இவனுக் கெதிர்வந்து மலைந்து போராடமாட்டான்போலு மிருக்கின்றதே: அப்படியா? இனி என்போன்றவன் என்ன செய்ய முடியும்? என்று கண்டுங் காணாதவர்போற் சற்றுநின்று தயங்கி, ஆகியில் இவனுக்கு வில்வித்தை கற்றுக்கொடுத்துப் பீஷ்மர் முதலாகிய வேந்தர்கட் கெதிரிற் பரீட்சித்து யாவரு மெச்சும்படியாய் லக்ஷயம்பெற்ற தனுசாஸ்திரங்களும் - மந்திரங்களும் - அஸ்திரங்களும்-ஆகியவைகளெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது ஒன்றுக்குப் பத்தாய் பத்துக்கு நூறாய் உயர்ந்திருக்கின்றனவே: இத்தன்மையான விற் நிறத்தினுலன்றோ முத்தலமும் புகழுங் தீர்த்தியைப் பெற்று வைத்தவனா யிறுமாந்து, நம்மை பெங்குமில்லாமலடித்து ஜயித்தான். ஆதலால்-ஜெயவிஜய நென்னும் பேர் இவனுக்கே தக்கது. இனி வேறு பேர் கூறுவதற்கிட மில்லை. ஆனால்-எாம் ஒரு காரியஞ் செய்தால் உத்தமமாயிருக்கும். அஃதென்னவென்றால் - அந்த

அர்ச்சுனனுக்கு நாம் தொண்டுசெய்து அவனண்டையிற் காத்திருந்து, அருமையான வில்விதையைக் கற்றுக்கொள்வதே நமக்கு நலம்” என்று தம்முட்டாமே கருதி கவலையுற்றிருந்தனர். இவ்வாறாக எண்ணி, கவலைகொண்ட துரோணாச்சாரியருடைய நினைப்பு ஒரு முடிவுபெறுவதற்கு முன்னமே நாரணன் புகழும் நானுவன், ஊரோடுயிர்களை வேரோடுகளைகின்ற உகர்த்தகாலப் பேரொலி நாட்டி உருத்திடித்துப் பயங்கரங்காட்டும் இடியாஸ்திர முதலிய பர்வதாஸ்திரங்களை யேவினான். அவ்வஸ்திரங்களானவை பளபள வென்று வந்து விழுந்து, ஆசாரியருடைய தேரை மளமளவென்று முறித்து, வேதக்கொடியை வெடுக்கென் றொடித்து, குதிரை நான் கையுங் குறுகக் குறைத்து, சாரதி தலையைச் சரியத் தறித்து, அவன் கையிற்பிடித்த வில்லையு முறித்து, வில்லில்மாட்டிய நரம்பையு மறுத்தன. அதனால் வேறுவில்லுந் தேருங்கொண்டு மாறுகளை தொடுக்கவொட்டாமல் வெட்கப்பட்டு மூதறிவனை த்து மயங்கக் கீதநாத வேதவேதியரான ததுர்வேத முனிவர் புறங்கொடுத் தோடினார்.

அசுவத்தாமனுக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம்

இந்தப் பிரகாரஞ் சமர்முனைவிட் டோடுகின்ற தந்தையான துரோணாச்சாரியரையும் அர்ச்சுனன் தொடுத்த தனிப்பாணங்களின் கிளர்ச்சியையும் அசுவத்தாமன் கண்டு சீற்றங்கொண்டு, வெதும்பி வெதும்பிக் கண்ணீர் ததும்பி, தனதுதேரைச் சந்தியிலுந்தி, தனஞ்ஜயனுக்கு முந்திச் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினான். இவ்வாறு ததுர்வேத சாஸ்திரச் சாலைச் சினேகனும்-ஆரிய குமாரனும்-வீரிய நாமனுமாகிய அசுவத்தாமாவானவன் அர்ச்சுன ராஜனைத் தடுத்துப் போர்கொடுக்க வந்தது எத்தன்மையை யொத்திருந்த தென்னில், மேன்மேலாக நெருப்புப் பொறிவீசிய பெருந்தீக்கடவுளைப் பகைத்து, ஆலாலவிடத்தில் முளைத்த அருங்கனல்வந்தெதிர்த்ததுபோ விருந்தது. இப்படியாக முனைந்த அசுவத்தாமன் அர்ச்சுனனுடைய தேரின்பேரில் ஐம்பது அஸ்திரங்களும், அசுவங்களின்மீது நூறுகணைகளும், சாரதிபேரில் இருநூறு சரங்களும், அதுமக்கொடிமேல் ஐந்துறம்புகளும், பச்சைநிறப் பார்த்தன்பேரில் ஓராயிரம் பகழிகளும் முன்பின்பாராமற் பிரயோகம்பண்ணி, தனக்குப் பின்பல மொன்றுந் தேடாமல் பங்கப்படாத சிங்கக்குட்டி

போற் சீறி நின்றான். இப்படி யிந்த அசுவத்தாமன் கொத்த அம்புக் கும்புகளைப் பார்த்த தேவேந்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாரும் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்டு, ஆ! சபாஷ் சபாஷ் என்று அதிசயப் பட்டார்கள். அப்போது ஜயவிஜய செளரிய பராக்ரம காண்டப தரனாகிய தனஞ்ஜயன் அண்டமுகடதிர வருகின்ற பிரசண்டக் கணைகளாகிய ஓராயிரத் தெண்ணூற்றைம்பது பாணங்களையும் ஒரு நொடியில் நறுக்கென்று குறுக்காக வெட்டிக் குறுக்குளாக்கிவிட்டுக் கூர்மையான இருபது சூரியாஸ்திரங்களைக் குறித்துக்கைப்பிடித்து, ஆரியமந்திரம் உச்சரித்துத் தொடுத்து, அசுவத்தாமன் ரதத்தி னுட்டிய சுவேதத் துவஜத்தை அடியோடொட்டித் தீரப்பார்வை காட்டினின்றான். அதைக்கண்ட அசுவத்தாமன் கச்சிதமான வச் சிரவாளியைத் தட்சணமேகொண்டு பிரயோகம்பண்ணி, மெச்சிய மேன்மைக்கு உச்சிதமாகிய அர்ச்சுனராஜனது வீரபட்டத்தை யறுத்து, ஒடியாத காண்டபத்திற் பூட்டிய அருதநாணைக்குதை நீக்கித் தளர்த்தி, அனந்தங்கோடி அம்புகளினால் ஆகாயம் பூமிகள் தெரியாமல் மறைத்து, அர்ச்சுனனுடைய தேரையு மூடினான். இத்தன்மையாகக் குருபுத்திரன் நடாத்திய யுத்தத்திறத்தை வெற்றிவீரப் பிரதாப விஜயன்கண்டு புன்சிரிப்புக்கொண்டு, ஓ அசுவத்தாமா வென்னுஞ் சிரஞ்சீவியே! என்னுடைய வின்னாணைத் தளர்த்தி விட்டதினால் உனக்குப் போர்ச்சேவக நென்னும் புகழ் கிடைத்ததுண்டோ? போ: போ: இது வீண் பைத்தியம் என்று தனது வீரதீர காண்டப வின்னாணை யிறுக்கி, கோரபார சரங்களைக் குறையாம ளிறைத்தான். அசுவத்தாமாவும் அதற்கீடாகிய அஸ்தி ரங்களை அமோகமாய் நிறைத்தான். இப்படி எண்ணற்ற கணைகளே இருதிறத்தவருஞ் செப்பிடு வித்தை செய்பவர்போல ஒப்புவமை யுரைப்பதற்கின்றி எப்புவனமும் நடுங்க அம்பு மாரியெனப் பொழி வதைச் செப்புதற்கரிய துரியோதனனுடைய சேனைகள் நோக்கி, தங்களுக்கு ஜயகாலமென்று கருதி, சந்திரனைக்கண்ட சமுத்தி ரம்போல் இரைந்துபொங்கி, ஆசாரியகுமாரன் செய்த அமர்த் தொழிலைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள்.

இந்தப்படி ஒருவருக்கொருவ ரோயாமல், ஒன்று-பத்து-நூறு-ஆயிரம் - பதினாயிரம் - லக்ஷம் - கோடி-அற்புதம்-அற்புதம், என்று சொல்லும்படியாகக் கங்குகரை காணாமல் எங்குமிறைந்து கிடப்ப ஒருமுகூர்த்த பரியந்தங் கணைகளைக் கர-கர-பரபரவெனப் பொழிந்

தகாலையில், தோள்வல்லமை யுடைய துரோணச்சாரியருடைய தோன்றலது அம்புறுத்தூணி நிறைந்த அஸ்திரங்களியாவும் வறண்டுபோம், சொற்பத்திரன்போற் சோர்வடைந்திருந்தன. அஃதெப்படியெனில் - கீழ்மக்கள் மேன்மக்க ளாவார்களென்பது கனவிலுங் கிடையாது. ஒருவேளை தந்தை விழுந்தெழுங்காலத் துன்னி வந்ததெந்த வினையோ அந்தச் சம்பந்த வினையினால் நடு வதுபாதி முதலிய காட்களிற் செல்லவேரிடலாகும். அவ்வாறு வேரிட்டால் அதைப்பாதுகாத்து, தன்னிலுஞ் சிறந்த சாதுக்களு டன் சாவகாசஞ்செய்து, விற்பன விவேகம் விளங்கக் கற்பனையான கல்வியையறிந்து, அக்கல்வியிற் கழறிய கருத்தை யுணர்ந்து, அந் தக் கருத்திற் கிணங்க அடங்கியிருந்து, முன் பின்னுள்ள உலக முறைமையுற் தேர்ந்து, அடக்கம் வணக்க முதலியவைகளை அணி கலனாய்ப் பூண்டொழுகி, இரக்கமுந் தயையும் பெற்றிருப்பவர்கட் குச் சம்பத்தென்ப தெந்நாளுந் தவறடையாது. அப்படிக்கில்லா மற் பற்பல அகந்தைகள் விளைத்து, தலைகாற்றெரியாச் சன்னதமாடி இளைத்து, பெரியாரைப் பணியாத பெருமைமுனைத்து, வீஷ்ணுத் தாற்றினைத்து, வெறும்பொய்ப்பாற் களைத்து, விசனத்தா லுனைத்து வெதுப்புண்ணும் அறிவில்லாத அற்பர்க்குச் செல்வம்பகை யென்ப தற்குச் சந்தேகமில்லை. இதற்கிணங்க இவ்வகவத்தாமனும் அரு மையாய்ச் சம்பாதித்த அஸ்திரங்க ளடங்கலும் வழிதுறையில்லா யோசனப்படவொட்டாமற் போக்கடித்துக்கொண்ட வெறும் வீண ரைப்போல் வதங்கிவாடி யிருந்தனன். இந்திர குமாரனாகிய அர்ச் சுனனது அம்புறுத்தூணியானது, இறைக்கச் சுரக்கு மணற்கேணி போல் எடுக்கவெடுக்கக் குறையாமல் அக்ஷயமாய் எப்போதும்போ லிருந்தது. அஃதெப்படி யென்னில் - தப்பித மில்லாமற் கற்க வேண்டிய ஆசு-மதுரம்-சித்திரம்-வித்தாரம்-என்னும் நான்கு கவிக ளையும் ஆராய்ந்துதெளிந்த பூரண வித்துவான்களின் விவேக விளை வினால், கற்பனை அலங்காரங்கள் கணக்கற்றனவாய்க் காணச்சுரக்கும் பாவின்விர்த்திபோ லிருந்தது.

கிருபாசாரியருக்கும் அர்ச்சுனனுக்கும் யுத்தம்.

கேட்டிரோ ஜனமேஜய மகாராஜனே! இஃதிப்படிக்கிருக்க-

குற்றமற்ற வெற்றிபெற்ற கொற்றவன்ப்போல் தேரின் பேரில் அசையாமலிருந்த சிங்கக்குருளை போன்ற அசுவத்தாமனது செயலையறிந்தோ அல்லது திறமாகிய சிலைவிஜயனுடன் போர்புரிந்து ஜெயம்பெற நினைந்தோ அல்லது மைத்துனராகிய துரோணரும்-மருமகனாகிய அசுவத்தாமாவும் இளைத்துப்போனாங்களை அப்படியே நாமும் இளைத்துப் போவோமென்ன நினைந்தோ, மற்றென்னவோ? சிவர்த் நிறமும் திறமும்படைத்த கிருபாசாரியர் திடீரென்று தம்முடைய தேரைக் கடகடவென்று விடுத்தது, கணைகளை வெகுவாய்த் தொடுத்து, தனஞ்ஜயனோ டெதிர்த்துச் சண்டை விளைத்துத் தடுத்தார். அந்தவேளையிற் கடல்நிறங்கொண்ட காண்டிபனுனவன் சாரதியான உத்தராகுமாரனைப் பார்த்து, “அப்பா புத்திமானே! அசுவத்தாமன் அம்புக் கூட்டிலுள்ள அஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் வாரியிறைத்து வறண்டினைத்துப் போயினான். அவனுக்கு நேரிட்ட அவமானத்தை வெளிப்படுத்த லாகாதென்று அவன் நல்லம்மானான கிருபாசாரியர் கம்முட னெதிர்த்துப் போர்புரிய வருகின்றார். அவர் வருகின்ற அவசரத்தையும் ஆத்திரத்தையுஞ் சற்று நிதானித்துப் பார்” என்று தனது அருட்பார்வையாற் காட்டினான். அந்தக்குறிப்பை யறிந்துகொண்ட உத்தராகுமாரன் தன் தேர்ச் சக்கரங்களிற் கர்க்கரத்தொனிகாட்டி, முட்கரமாக வோட்டி, பூர்வாசாரியருடைய தேருக்கெதிர்வந்து வளைத்தான். அதுகாலையில் அர்ச்சுனராஜன் காண்டிபத்து நாணையிறுக்கி, மின்னவிடி முழக்கத்துடன் மன்னிப்பொழிகின்ற மேகமும் வெட்கப் படும்படி சரசரவென்னச் சரதாரைகளைச் சாய்த்தான். அதைக் கண்ட கிருபாசாரியருங்கிட்டி, ரதத்துடன் ரதத்தை முட்டி, நாலாவிதக் கோலாகல லீலாவினோத பாணங்களைக் கொட்டி, அவனுத்திய கணைகளைவெட்டி; அவனுக்கிணையாக வொட்டி யுத்தம் பண்ணினார். இவ்வா நிவ்விருவரும்போராடிய வல்லமையை இவ்விதமென்று மதித்துச்சொல்ல வல்லவ ரெவ்விதத்தினுமில்லை. ஆனால் வானத்தில் வேடிக்கை பார்த்திருந்த வானவரும் மாதவர் முதலாகிய பிதிர் தேவதைகளும் வெகுதூரம் ஒதுங்கிச் சென்றார்கள்-பிரசண்டவாயுவுங் கலங்கி, பிரகாசிக்கு மகமேருவுங் குலுங்கி, எட்டுத் திக்குஞ்செவிபெட் டொடுங்கிப்போயின. அம்பரஞ் சுழன்று பம்பரம்போ லாடியது. அக்கினிமிசுந்து அனற்பொறிமலிந்து வீசி

யது. அண்டகூடத்தொட்டு அண்டமும்செக்குவிட்டுச் சாய்ந்தது. அஞ்சனமேகமும் விக்கி, அந்தர கதியாய்த்தொக்கி, அதனது வாயைப் பெருக்கி, நீரிடிநெருப்பிடியைக் கக்கி, மலைக்குகைகளிலும் பிலத்துவாரங்களிலும் புகுத்து உக்கி யொடுங்கிப்போயது.

இப்படியாக விற்றிறங்காட்டிய விக்கிரம கிருபாசாரியரும் பராக்கிரமப் பற்குணனுத் தங்களுக்குத் தெரிந்த சிலைத்திறங்களைக் கணைத்திறங்களைச் சீராட்டிப் பாராட்டி, முன்னோட்டம் பின்னோட்டமாகத் தேரையுத்தி, வெகுசேரம்வரையிலும் பகழிகள் நுத்தி ஒருவருக்கொருவர் உதிரஞ்சிந்தி, உடலெல்லாஞ் சிந்துசிந்தாய்க் கோந்தி, உருத்துருத்து முந்திப்போர் புரிந்தார்கள். அதுகாலை யிற் கிழியானவன் கையிஞ்சி உருத்தி, கிருடிச் சரங்களைச் சரேலெனப் புகுத்தி, புட்பகவிமானம்போன்ற சக்கரத்தேரினையும்-வேதவெள்ளைக்கொடியையும்-சாரதி குதிரையையும்-தத்தி வீழத் தாக்கி, கிருபாசாரியருடைய உடல் முழுதுந் துளைபோக்கி, மறுபடியும் பாதமுதல் தலைவரைக்கும்-பாணங்கள் ஊடுருவிப் போகும்படியும் பாதமுதல் தலைவரைக்கும்-பாணங்கள் ஊடுருவிப் போகும்படியும் நாளணவீக்கி டங்காரஞ் செய்தான். அனையகாலையிற் கிருபாச்சாரியர் மதிமயங்கித் தியங்கிக் கண்கலங்கி, மானந்துலக்கி மண்மேற்கரைநீரார். அந்தக் கிருபாச்சாரியருக்கு இரண்டு பக்கத்திலுந் திரண்ட மலைபோலிருந்த சக்கரரக்ஷகர்களில் யந்திரகேது-சுஸேஷணன்-மணிமந்தன்-ஏமவான் முதலிய வெற்றிவீர வேந்த ரகேகர் ஆர்ப்பரித்து அர்ச்சுனனை மடக்கி, ஜெயம்பெருமல் விடமாட்டோமென்று ஸ்திரப்போர் விளைத்தார்கள். அவர்களை அர்ச்சுனன்பார்த்து, அதிகோபமாய் வேர்த்து, மறுகிக்கொதித்து மாறிமாறி அவ்வீரக்கும்புகள் பேரில் நூறுநூறாயிரம் அம்புகளேவி, அன்னோருடைய ஆயுதங்களையும்-பாணங்களையும் - விற்களையும் - தேரையும்-சிகரத்தையும்-மற்றச்சின்னங்களையும் கொறுக்கிப் பறக்கவடித்து, மலையொத்த புயத்தைக் குறைத்து இடையுந்தொடையும் இடையத்தறித்துக் கரமுங்காலும் புறம்படமுறித்து, தலையைச்சிதைத்துத் தாணிமேற்குவித்துத் தாவியகாலையில், வீரத்தேரேறித் தீரம்விடாத விருத்தராகிய கிருபாசாரியர் மீண்டும் வெளிப்பட்டார். உடனே அவர் நூதனமாகப் பெற்றுவந்த வில்லையும்-ரதத்தையும்-சாரதி-குதிரையையும் அழித்து, அவருக்குப் பின்னுதவி வந்த மன்னவர் புலரையுஞ் சிந்தினான்.

இப்படி தமக்குதவியான மன்னரையுமடித்துத் தம்கையி
விருந்த வில்லையு மொடித்து, தானே வந்ததேரையும் பொடித்து,
தானேகள் நான்குந் தவிடாடித்துச் சயம் படைத்திருக்குத் தனஞ்
ஜயனைக் கிருபாசாரியர் கண்டு, தாளமாட்டாமல் வருந்தி, உடல்
படபடத்துப் பூரித்து, பூமிநிலுட்கார்ந்து பாய்ந்து, ஓர் எறிவே
லெடுத்துப் பூசைமுடித்துப் பற்குனன்மேல் வீட்டுநீந்தார். அந்த
வேலாயுதம் அதிர்ந்து வருகின்ற ஆர்ப்பாட்டத்தை அர்ச்சுனன்
நகைமுகமாகச் சிரித்து, அக்சினியாஸ்திரம் தொடுத்து அவ்வேலா
யுதத்தை யுடைத்துத் தள்ளினான். அப்போது கிருபாசாரியர்
தாமெறிந்த வேலாயுதம்போன விதத்தையும், அதைமுறித்த அர்ச்
சுனனது திறத்தையங் கண்டு, மகா வுக்கிரத்துடன் ஆக்கிரமித்து
வெகுண்டு, தமது உடல்மறந்து, சிறந்த ஓர் வாளாயுதமுங் கேடய
முங் கைக்கொண்டு ஒரேவீச்சாய் வீசிவிடக் கருதி விஜயனுடைய
தேறிற் பாய்ந்தார். இப்படியாக எண்ணிப்பாய்ந்த பூர்வாசாரியரைக்
காண்டவவன மழித்த காண்டபன் கண்டு, வெந்திடச்செய்யும் இந்து
முகாஸ்திரத்தைச் சுந்தரக் கணைகளுந்தி, அவ்வாளாயுதத்தையும்
பரிசையும் நீராகப் படுத்திப் பஞ்சைப்போற் போக்கினான். அத
னால் யுத்தமுனையில் வெற்றிபெறக்கற்ற வீரம் பெற்ற கிருபாசாரி
யர் வேறுபோர் புரிவதற்கு விதியில்லாமல் சற்றுநேரம் வரைக்
கும் அசைவற்றிருந்து, தமதறிவைத் தாம் நிதானித்து நோக்கித்
தமக்கு முன்னே சண்டையிலிளைத்த தாஷ்டகர்களையும் கருதி
கீழ்க்கண் பார்வையாய்க் கிரீடையைப் பார்த்துச் சிறுநகை விளைத்து,
திடீரென்றோடி, வீரகண்டாமணிகட்டிப் பிரகாசிக்கின்ற துரோ
ணசாரியர் புத்திரனான அசுவத்தாமனுடைய தேரின்மே லேறிக்
கொண்டார்.

பீஷ்மருக்கும் அர்ச்சுனுக்கும் யுத்தம்

இங்ஙனம் முனைவீரங் காட்டிப் போர்புரிந்த கிருபாசாரியர்
பின்னிட்டோடி மருகனுடன் ரதத்திலிருந்த வண்மையை அவரை
கம்பிப்போன சேனைகள் கண்டுவாடி, அர்ச்சுனன் பாணத்தால் அடி
பட்டோடினார்கள். முன்னிட்டடுத்து யுத்தமுனையேறிய கிருபா
சாரியர் இழிவு தேடிக்கொண்டு பின் முதுகு கொடுத்துப் போன
தும் பொற்சக்கரம் பூட்டிய தேர்மேலிருந்த போர்ச்சிங்க பீஷ்மர்
புறப்பட்டு, மேகங்களை மின்னுடன் பிடித்துப் பிழிந்ததைப்போல்

விளங்குஞ் செஞ்சிலை தாங்கியாங்கிய சேவகத்திறங்காட்டி; பேரணிப்படை புடைகுழ்த் வரும்படியாய்ப் பிரவேசித்து, பிரதாபமான சவ்வியசாகியை வளைத்து நானொலி செய்தார். அந்த குருகுலக்காமான் தெறித்த குணத்தொனி கேட்டமாதிரத்திற் கரையுடைந்த ஏரி நீர் போலிருந்த சகுனி நுச்சாதனன் முதலாகிய சங்கிராம வேந்தர்களுள்ளாம் ஒன்றாகக்கூடி பிஷ்மருடைய ஆதரவின் பேரில் அர்ச்சுனனை நாடி அளவற்ற அம்புகளைத் தொடுத்தார்கள். அவ்வம்பிக் கும்புகளைக்கண்ட நானுனவன் பம்பிய மேகம்போல் நச்சரவப் பாணங்களை பெடுத்து, அவர்கள் தூற்றிய அஸ்திரங்களை யெல்லாம் நாலிரண்டா யொடித்து, நாரியோசை யடித்து, தேவதத்தத்தையையுந் தொனியெழும்பப் பிடித்தான். அதனொலியால் யாவருமயங்கி மடங்கி நலியாலடங்கினார்கள். இப்பால்-சத்திரகுலத்திந்திரனாகத் தோன்றிய தனஞ்ஜெயன் தானேறிவந்த மந்தரமலை போன்ற ரதத்தைத் தந்திரமாகச் செலுத்தும்படி சாரதியான உத்தர குமாரனுக்குச் சாற்றினான். அவனப்படியே முடுக்கி, ஒரு நொடிப்பொழுதிற் குலக்குரவன் கலக்கவருந் தலத்தில், அவரலக் கண்மிகப் பெலக்கும் வகைபோய்ச் சார்த்தான். இவ்விதமாகச் செவ்விசேர்ந்த மன்மதவடிவம்பெற்ற வாசவன்மதலை உலகமுடிவி லெழு கின்ற ஆலகாலம் போலும் - காலகாலன் போலும் - போர்முனையிற் கலந்ததைக் காங்கேயன் கண்டுகளிக்குங் காலையில், வாளாயுத வல்லமைகற்ற இடபசேனன் வெறித்து, அர்ச்சுனனைக் குறித்து, கேதுராகுக் கிரகங்கள்போல் மறித்து பலம்பொருந்திய பாணங்களைத் தெறித்து, கிராமமாகப்பிறிந்து, தானும் நெறித்து நின்றான். இவ்வாரி டபசேனன் செய்த போரைப் பார்த்த நானுனவன் ஆங்காரங் கொண்டு, ஸ்தானசரங்களைப் பலமாகச் செலுத்தி யடித்து, அவனுடைய தேர் - சாரதி - குதிரைகள் - முதலிய யாவையும் ஒரு கணப்போதிற் பொக்கி மடித்து, கைப்பிடித்த வில்லையுங் கரணையா யொடித்து, ஒரு செங்கதிர்ச் சிலீமுகந்தெறித்து அவனது தேகத் தையுந் துளைத்தான். அந்த அடியினுற்களைத்த இடபசேனன் உடலெரிந்து, உயிர்க்கரிந்து, பிஷ்மருக்காகப் பரிந்துபுகுந்த பக்ஷம் போதுமென்று முனைசெட்டழிந்து, முதுகிட்டயாந்து முறைபட்டோடிப் போயினான்.

அவனோடுவதை நோக்கிய சிந்து தேசாதிப னென்னுஞ் சயிந்தவனும்-காந்தார தேசாதிபனுன செளபலச் சகுனியும்-வெம்பு

மனத்தராகி, துரியோதனன் தம்பிமார்களோடும் மற்றுமுள்ள மன்னவர்களோடும் எதிர்த்து விதிர்விதிர்த்து, வெந்தழற் கணைமழைகளை வெகுவாகச் சிந்தினார்கள். அக்காலையில் மதத்த கஜகேசரியாகிய மாதவி கொழுநன் நகைத்து, மனநொந்துப் பகைத்து, புரத்தை யெரித்த உரத்த அஸ்திரங்களை புத்தி, அவரவர் பிடித்திருக்கின்ற வில்லையும் பாணங்களை யுஞ்சித்தி, கொடி காணையுங் குறைத்து, குதிரையைச் சாரதியைத் தறித்து, குடையை யுந் தேரையு முறித்து, பின்னும் நூறு பெருங்கணைகளைத்தாக்கி, வீறுபட்டசேனைகள்-தாறு பட்ட யானைகள்-கூறுபட்ட குதிரைகள் - மாறுபட்ட ரதங்கள் இவ்வாறு பட்டனவென்று சொல்வதற் கிடமில்லாமல் வெவ்வேறுபட்டு நிறுபட்டெரிய நிமிஷத்திற் பொடித்து, சேறுபட்ட உதிரவெள்ளத்தின்மீது தேர்செலுத்தி எதிரொருவரில்லாமல் வருகின்றான். அப்படி வருகின்ற விஜய பராக்கிரமனைப் பருந்து பறக்கச் சிறந்த தேர் மேலிருந்த பிதாமகன் கண்டு, “அப்பா பற்குது! இதோ நான் காத்திருக்கின்றேன். என்னைவிட்டு அவ்வெளியவர்களோடு போராடுவதில் என்ன பிரயோசனம்? விரைவிலென்னோடும் ஒருகைபார்த்துச் செல் பார்ப்போம்” என்று கூவினார். அப்படியெதிர்த்த பிஷ்மரை அர்ச்சுனன் வணங்கி ஒடுங்கி, “ஐயா! தேவரீருக்கு நானெம்மாத்திரம்? என்னை ஒரு பொருளாகக்கொண்டு சண்டை போடவுஞ்சம்மதமுண்டோ? ஆ! ஆண்டவனே” என்று நிம்மதியாய் நின்று, மேகம்போன்ற காண்டிபங்கொண்டு, மின்னற்கிணையாகிய நான் பிகிந்து, கரணங்கலங்க நானொலிசெய்து, தீரஜெயவாளி-வீரவயவாளி-மகேந்திர பாணம் உகாந்தபாணம் - முதலியவற்றை வாரி வரிசையாய்ச் சொரிந்தான். பிஷ்மரும் உகாந்தகால உற்பாதகாலமழைபோல் வாகார்த்த வாளிகளை வரிசையாய் பொழிந்தார். இவ்வாறு மலையுமலையு மெதிர்த்து மாறும் வாறுபோலிருவரு மெதிர்த்துப் போராடினார்கள். இவர்கள் புரிந்த கலகத்தினால் ஏழு சமுத்திரமும் எட்டுத்திக்குப் பாலரும்-ஒன்பது கிரகங்களும் பத்துத் திசையும் பதினோரு ருத்திரரும் - பன்னிரண்டு சூரியரும் பட்டபாடினவென்று பாவாணரும் பகர்வதற் கிடம்படவில்லை. அந்தரவாசிகளாகிய இந்திரன் முதலாகிய தேவர்களும் வேடிக்கை பார்த்து வெருண்டு, அனேக யோசனை தூரம் அகன்றுபோய் நின்றார்கள். சந்திர சூரியர்களுங் கதிமாறினார்கள். இவர்களிருவரும் உதயமாகி யொடுக்கமாகின்ற உதயகிரியும் ஒதுங்கி நடுங்கியது. கட

லுங் கொதித்துக் கணலுங் கதித்துக்களகளவென் றுறைத்தன. எட்
டுத்திசை யானகளுந் தட்டுக்கெட்டயர்த்தன. இவ்வுலகமும் எவ்
வுலகமும் ஏங்கித்தளர்த்தன.

இவ்வாறு பிரமாத முண்டாகும்படியாய் இவர்களிருவரும்
அமராடிய காலையில், பிஷ்மர் மிஞ்சி, பஞ்சபூதம் போன்ற அஞ்சு
கணைகளிற் சாரதியான உத்தரகுமாரன் பேரிற்றாக்கினார். அந்தக்
கணைகள் வருகின்ற கிருதியைக் காண்டிபன் கண்டு, ஓர் காலாக்
கினிக் கணையை யெடுத்துப்பாய்ச்சிப் பஞ்சப்பொதியில் நெருப்புப் பற்
றிய பான்மை போலெறித்து, வஞ்சமறியா மனத்தோராகிய பிஷ்
மருடைய நெஞ்சு திடுக்கிடும்படி அவர் கையிலிருந்த வில்லையு
மொடித்து விட்டான். இப்படி ஒப்பாரில்லாத தன் பேரான அர்ச்சு
னனால் ஒடிபட்ட வில்லை அப்பாலெறித்து, இப்பாலொரு வில்லை
யெடுத்து மலைப்பால் வளைத்து, புற்றிலிருந்து புறப்படுங் கிருஷ்ண
சர்ப்பங்கள் போரடை கொண்டு புகுந்தவாறென்ன, அஸ்திரமாரி
யைத் துஸ்தரமாகச் சொரிந்தார். இவ்வாறு பிஷ்மர் தாஷ்
டகமாய்ச் சாய்த்த கணைகள் யாவற்றையும் இணையில்லாத அர்ச்சு
னன் திரணமாய்ப்போக்கி, கரணபரியத்தங் காண்டிப நாரியை ஊக்கி,
அருணோதயம்போற் சில செஞ்சாங்களை மிஞ்சத்தாக்கி, அஞ்சிப்
பயந்தோடச் சேனைகளைப் புடைத்து, அசையாக்கீர்த்தி படைத்து
அமராடினான். அக்காலையில் எழுகடல் நீருஞ்சுண்ட, மலை முதல்
யாவுங்குன்ற, உலகிலுள்ள யாவரும் பதுங்க, ஊரிலுள்ள யாவரும்
இதங்க, அஷ்டகஜமும் ரத்தங்கக்கி வதங்க, அமரர்களும் அகடை
யெக்கி யொதுங்க, பிரளய காலப் பெருநெருப்பைப்போற் சரங்களி
ரைத்து, பிரமாதிகளுங்கண்டு கலங்கும்படியாய்ப் புலிங்க நிறைத்துத்
தகுதியான இவ்விருவருந் தேரைச் செலுத்தி ஓரிடத்திலுந் தங்கா
மல் அண்டச்சுவரின் அடிவராமட்டுந் திரிந்துகொண்டிருந்தார்கள்.
இவர்களேறிய தேர்கள், வாயுமேக மனோவேக மென்பதைக் கடந்து
வட்டமாகச் சுழன்று, ஒன்றுக்கொன்று கிட்டநெருங்கி யுராய்ந்து
ஒன்றையொன்று விட்டுப் பிரிந்து பாய்ந்து, நெடுந்தாரமோடி ஓய்
ந்து, வலசாரி யிடசாரியாய்த் திரிந்து, சூரியன்றேரைச் சுழலச்
செய்தன.

இஃதன்றியும், இந்திரன் மைந்தனான விஜயனுடைய வில்
லும்-கங்காபுத்திரனான பிஷ்மருடைய வில்லும்-குலாலன் சக்கரம்

போற் கூசாமற் கழல, அச்சுழலினின்றும் வந்து வெளிப் படுங் கூரம்பு முதலாகிய பாணங்கள் ஒன்றோடொன்று புரண்டு முடிகளோடு முடிகள் தலைகளோடு தலைகள் இடிபட உடைபடச் சாடிப்படியால் தேறிற்கட்டிய குதிரைகள் பிடிபடாமற் களைத்துக் கறாளித்துக் கவித்துப் பீறிட்டோடின. இருவர் சாரதிகளும் எக்களிப்பிட்டு இறைந்து விரைந்து பரிகளைத் தடுத்தனர். அர்ச்சுனனுடைய அனுமக் கொடியும் பீஷ்மருடைய பன்னமர்க்கொடியும் ஆகாபமளாவி நீடிய வாயுழைவனுடன் போராடின. வாள்வீரர் முதலாகிய மன்னவர்களெல்லாதோள்கள் பூரிக்கவும், நெற்றிவியர்க்கவும், மீசைதுடிக்கவும், ரோமஞ் சிவிர்க்கவும், வாள்விழி சிவக்கவும், தீப்பொறி பறக்கவும், அஸ்திரந்தொடுக்கும் விரல்கள் நெளிக்கவும், அமர்விற்பிடித்த கரங்கள் முறைக்கவும், வீரகண்டை முழங்கவும், வெற்றிப்பட்ட மிலங்கவு மாணர்கள். வேடிக்கை பார்த்த வேந்தர்கள் கலங்கினர். மேலுலகத்தோர் வெதும்பி யொதுங்கினர். நாகலோகத்தார் நலிந்து கலங்கினர். நாகிலத்தார் நடுங்கிக் குலுங்கினர்.

இவ்விதமாக இருவரு நிலைத்து ஒருவர்க்கொருவர் ஈடுதாழ்த்தி யில்லாமற் சமராடுகின்ற தன்மையினாலே, மதுசூதனன் மைத்து னான அர்ச்சுனன் ஓர் யுத்திசெய்து, கொற்றமுற்ற பத்துக்கணைகளெடுத்துக் கொத்துக்கொத்தாகத் தொடுத்து, வெற்றிப்பனைக் கொடிவீறிய பீஷ்மந்தேரைத் தடுத்து வில்லைமுறித்தான். வில்லையெறித்து வேறுவில்லைப் பீஷ்மரெடுப்பதற்கு முன்னே விஜயன் முனைந்து அட்டகாசம்பண்ணி, அர்த்தசந்திரபாணம் ஆயிரமாக எய்து பாட்டனுடைய தேகத்தைக் கொய்து, செல்லரிப்பதுபோற் சல்லடைக்கண்ணாய்த் துளைத்துவிட்டான். முன்னமே சிவந்திருந்த பீஷ்மருடைய திருமேனியானது ரத்தத்தினுற் பசந்தது. பாணந்துளைத்த வருத்தத்தினாலவர் களைத்து வருந்திவாடி, நிலைதவறி நெடுமூச்செறிந்து, கரைபுரண்ட கருங்கடல்போல் தேர்மேல் வீழ்ந்து அசைவற்றிருந்தார். அப்போது எஜமானினைத்தையறிந்த தேர்ச்சாரதியானவன் அர்ச்சுனனுடைய போர்முனை விட்டுத் தேரைச்செலுத்தி, நேர்முகமான திசையிற் கொண்டு போய் நிறுத்தி, அவரைச் சீர்பெறத்தேற்றி, ஒளஷதாதிகளுட்டிக் களை தெளியச்செய்து அன்புபாராட்டினான். அந்த வேளையிற் பகல் விளக்கான பரிதியினிரதமானது ஆகாயத்தி னுச்சியை யடுத்தது.

அதுகாலை யில் பிஷ்மர் மத்தியானகருமத்தை முடிக்கச்செல்பவர் போல் புத்தமுனையை மறந்து மறைந்து போனார். அவரிடைத்து சென்றசெயலைக் கண்ட துரியோதனன் தம்பியமார்களும்-புத்திரர்களும்-சகிந்தவனும்-சகுவிபும்-இடபசேனன் முதலாகிய மற்றப் பேர்களுந் தங்கள் தங்கள் சதுரங்கப்படைகளோடு தயங்கி மயங்கி தங்களுக் குதவியாய்ப் பின்புறமின்று தாங்குவா ரில்லாமையால் தனித்தனியேயங்கி, பற்குணன் பாணத்தாற் பங்கப்பட்டு, கிற்பதற் கிடமில்லாம லுழன்று மனமிழந்து புறமுதுகிட்டோடினார்கள். ஐயா மகாராஜனே! இந்த பிஷ்மாசாரியர்-கிருபாசாரியர் அசுவத்தர்மா துரோணாச்சாரியர் கர்ணமகாராஜன்-ஆகியவீவர்கள் பராக்கிரம மெத்தன்மைப் பட்டது ? இத்தன்மையான பேர்களுக்கிளைக்காதவ னுக்கு விஜயனென்னும் பேர் அமைவது வியப்பாகுமா?

அர்ச்சுனன் செய்த யுத்தபராக்கிரமச் சிறப்பு

அந்த வேளையில் மந்தரபுயத்தோனாகிய அர்ச்சுனன் யுத்த முகத்திற் பிரவேசித்து, விசித்திரசரங்களை விதவிதமாய்த் தொடு த்து, துன்னியசேனைகளைத் தாக்கி மன்னரை வேறுவேறுகப் போக்கினான். இந்தப் பிரகாரமேலுமேலுங்கோடிகோடி கணைகளை வீக்கியகாலையில், நாலுமுலையிலுங் கோலாகலமாயிருந்த வணங்கா முடி திருந்திய துரியோதனமகாராஜன் படைகளால் பின்னிட்டு மறைந்த இரதங்கள் முன்னிட்டு முறிந்தன. காடிமரங் கீழ்ச்சாய்ந் தன. குதிரைகள் காலோய்ந்து வாடின. தேரிற்கட்டிய சித்திரத்துகி லுங்கிழிந்தன. இரதத்தின் சக்கரங்களுமுடைந்தன. அச்சுகள் பிளந் தன. மச்சுகள் சரிந்தன. குற்றுக்காலுங் கொடுங்கையும் வீழ்ந்தன. போதிகையும் பிடிக்கையுந்தாழ்ந்தன. சிகரமுதிர்ந்து சிதறிக்கழிந்து, திகழ்த்தட்டனைத்துஞ் சிந்திச் சிதைந்தன. வீறிய குடையுஞ் சுருங்கி யது, சாரதி மடலுங் கலங்கி, வரிசைவிட்டுக் கிரிசைகெட்டு மாரொடிந்துபோனது மல்லாமல் வஞ்சமனத்தனான துரியோதனனு டைய வெற்றிபெற்ற மத்தகஜ மனைத்தினுக்கும் மத்தகக் கும்பம் பிளந்து, வித்தகத்தந்த முறிந்து, சுளகுபோன்ற காதுகள் றுந்து தும்பியாகிய கைகள்தறிந்து, நான்குகாலுங் கழுக்கைய வா லும் போய்வறண்டு, நல்ல உடலும் குடலும் ஒன்றாய்ப்புரண்டு, வட்டக்கடலுலகில் மலையெட்டுந் தலைநட்டுப் பட்டுவ்விழுந்தாறு போல் ஒன்றொழியாமல் உயிர்கெட் டொழிந்தன. தெய்வலோகத்

தில் இத்திரசிங்காசன மேறிய கிரீடியானவன் கிரீடியாய்ச்சிந்திய சரோருகக்கணைகளால் துரியோதனனுடைய குதிரைக்கூட்டங்களி யாவும் படைமுறிந்து கழுத்து மயிருதிர்ந்து, கடிவாளக்காரி யு கழன்று, மார்புகிழிந்து, மன்குளம்பழிந்து, தோல்மடிந்து, மேலொ டிந்து, சப்பைபுழுமுகமும் குப்புறவீழ்ந்து சருகெனச்சிதறின. நாகக்கொடிபடைத்த நராதிபனுடைய பதாதிகள் சிஞ்சிதைந் திடைந்தன. கரந்தறிந்தழிந்தன. எலும்பொடிந்துடைந்தன. ஈரல் சரித்துதிர்ந்தன. நாடியறுந்துழன்றன; நல்லுதிரம்பொழிந் தெழுந் தன. அவைகள் நெற்றியும் புருவமும் நிமிர்ந்து பிளந்தன; புயமும் மார்பும் புண்ணாய்க்கிழிந்தன. குதமும் பதமுங் குறைந்துசருங் கின. காலுங்கரமுங் கரணையாய் வீழ்ந்தன. எவ்விடங்களும் பிணக்குவிய லுயர்ந்தன. இனியொருவர் எதிர்த்தும் போர்கொடுப் பார்க ளென்று கனவிலுரினைக்காதபடி சவ்வியசாதி விட்ட சரங் களினால் நால்வகைச்சேனைகளிற் றப்பிப்பிழைத்தவர்கள் இப்புவிபி லில்லையென்றுசொல்ல மாண்டார்கள்.

இப்பால்-புத்தஞ்செய்த விடத்தில் நெஞ்சரம் பொருந்த நஞ்சுபோலிருந்த நரனென்னுங் காலாக்கினிக்கு எதிர்ப்பட்ட பூளைப் பூப்போல், துரியோதனன் சேனைகள் எதிர்த்து-பொடிந்து-பொறிந்து புகைந்து பறந்து புரண்டுபோய்விட்டன. மேலும் சிரித்துப் புர மெரித்த சிவபெருமான்போனின்ற செஞ்சிலை விஜயனுக்கெதிரில் திரிபுராதிகட் கொப்பாய்த் துரியோதனன் படைகள் பட்டார்கள். இன்னும் அனுமக்கொடிபடைத்த அர்ச்சுனராஜன் அனுசந்தானஞ் செய்த அஸ்திரங்களினால் ஆறுபட்டோடிய ரெத்த வெள்ளமானது சேறு பட்டுச் சிதைந்து செந்துளாகியது. பின்னும்-அர்ச்சுனனு டன் மாறுகொண்டு மடிந்தபெயர்களின் வல்லுடலானது நீறுபட்டு நெரிந்து ஊறுபட்டொழிந்தது. அசைவில்லாம லெழுந்த விஜயன் கணைகளானவை தங்களிஷ்டபடி சண்டை போட்டு, திசையின் கடைசிவரைக்கும்போய் முட்டிப்பார்த்துத் திரும்பி, அப்பாலுந் தங் கள் விசையடங்காமற் பூமியைத்துளைத்து, அதுவும்போது மென்றி ராமற் றிரிந்தன. மேலும் மாதவிகாதலனாகிய பார்த்தனேவிய வார் கணைகள் திக்கெட்டுங்கிட்டி, திசைப்பாலகர்தலையிலுங்குட்டி, அஷ்ட கணைகள் திக்கெட்டுங்கிட்டி, அண்டச்சுவரையுமுட்டி, இன்னும் யாராகிலும் படைகளுண்டுடோவென்று ஆராய்ந்துவிட்டன. இஃதன்றியும் சிற்

சில நெடுப்புக்களைகளானது பற்பல தேர் நிரைகளையும், யானைப் பெருக்கங்களையும், குதிரைநெருக்கங்களையும் கால்பல வருக்கங்களையும் கலியக்கரைத்துக் கண்ணுக்கிடுமைபோலரைத்துக் கால்வாய் கொண்டாடுகின்ற எத்தங்குளிற் கரைத்து, கடலிற் பெருங் காயங் கலத்தல் போற் கலக்கிவிட்டிரைந்தன. வீபற்சு விளைத்த விளையால் கொற்றவர்களும் மற்றவர்களும் மெத்தவருத்திச்செத்ததல்லாமலும், தலைமேற்குவித்த காத்தினராய், தமிழ்நாடு வீழ்ந்த சிரத்தினராய் தைரியங் கெட்ட உரத்தினராய்த் தங்கள் தங்கள் வாய்விட்டாற்றின ராய்ப் போயினர். அவர்க்குரிய பெரிய பெரிய சந்திரவட்டக் குடைகளும், வெண்சாமரைகளும், பல்லக்குகளும் பலவாகனங்களும், பேரிகை, பூரி, தாளம், மேளம், தவிலடி, காளம், கொம்பு, கொடி, முரசு முதலிய வாத்தியக்கருவிகளும் வில்லும் பாணமும், வேலும், வாளும் வெவ்வேறுபயிற்று பூமியிற் குப்பைபாய்ப்பொருந்திக்குவிந்தன. இந்தப்பிரகாரஞ் சண்டைபுரிந்த இந்திரன்மைந்தன் அண்டச் சுவரையளாவிய சமுத்திரம்போ லிரைந்தெழுந்த துரியோதனனுடைய சேனைகளை மகரமச்சம்போற் குடைத்து வாட்டி விட்டான். மேன்மேலும் தெறிந்த வெங்கனற்களைகள் மிதமறப்படர்ந்து வெளியெல்லாமடர்ந்து, காடெல்லாங்கடந்து, கடையுக்காக்கினி போலெரிந்து, விரோதிகளைத் தொடர்ந்து, மேலியைப் பிளந்து சேனையைச் சிதைத்து, ஊனினைப்புசித்து உதிரங்குடித்து, தாராகணங்களைத் தரையிலுதிர்த்து, தேவர்கண்டுங்கச் செந்தி யெரித்துச் சிரித்துக் கலித்துத் திரம்பெற்று நின்றன.

இவ்வாறு மாடுபிடி சண்டை போடுவதற்காகப் புகுந்த வணங்காமுடியோன் முதலாகிய மன்னவர்கள் பேரிற் குறிப்பறிந்து நெறிப்பறிந்து கூசாமலேவிய பாசுபதன் பாணங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்படி யிருந்ததெனில், தசரத சக்ரவர்த்தித்தந்த மைந்தனான தாசரதியானவர் தர்ப்பசயனத்தி லிருந்து வருந்தியழைக்கும் போது வராத சமுத்திரராஜன் பேரில் வலுக்கொண்டெந்திய வன்னிக்களை போன்றிருந்தது. ஆண் சர்ப்பக்கொடி நாட்டிய துரியோதனனுடன் பொருந்திப் போர் புரிந்த போர் வீரர்கள் பேரிற் புரந்தர துரந்தரன் போக்கிய புங்கவங்கள் எவ்வாறெத்தன வெனில், தீரம்பெறுஞ் சூரனையும் அவன் சேனைகளையும் களைந்த சிவசுப்ரமண்யக் கடவுளின் வேலாயுத மொத்திருந்தன. மேலும் கருங்கடல் போற் கவிந்த கௌரவகுல முதல்வன் சேனைகளி

யாவற்றையுங் கண்கலங்கப் புண்துலங்கக் கசக்கி வதக்கி. கட்டிக்கும் படி கேசவற்றேழுமன் முடுக்கிய திகைக் கணைகளானவை எத்தன்மை யொத்தனவெனின், எமதநுமராஜனைவி விய தண்டப்பாசத்திற் கிணையா யிருந்தன. வேந்தர்கள் முடிமேற் கவித்த வெள்ளைக் குடைகள் காம்புமுறிந்து பூரிசிற கவிழ்த்து காற்றினால் நிர்த்து கலந்து கிடந்தன. அவை எவ்வாறிருந்தனவெனில், கபத்தரை நாய கன் துரியோதனுடைய படையை வென்று அலுத்துச் செய்யும் யாகத்தில் அவிர்ப்பாகம் பெறவேண்டி சந்திரன் வந்து காலைக் கவிழ்த்திருப்பது போலிருந்தன. வெற்றி வீரமுள்ள வேந்தர்கள் கையிற் பற்றிய வலம்புரிச்சங்க முதலிய வெல்லாவற்றையும் அர்ச் சுனன் அம்பாலடித்துத் தள்ளியது எவ்வாறிருந்த தென்றால், ஏக சக்ராதிபனாகிய துரியோதனனது கீர்த்தியை வேரறக்களைந்த வாறு போலிருந்தது. தேர்களிலும் யானைகளிலும் பொருத்திரிருந்த பல தினுசு பட்டுக் கொடிகள் பார்த்தன்விட்டபாணங்களால் அறுபட்டு முறிப்பட்டு தறிப்பட்டு மாலைமாலையாய் வீழ்வது எப்படிக்கிருந்த தென் றால், வெகுநிற மேகங்கள் விண்டலம் விட்டு நீங்கி மண்டலத்தில் ஒரே மொத்தமாய் விழாமல் தனித்தனி வரிசை வரிசையாய் விழுந்தவாறு போன்றிருந்தது.

இஃதல்லாமலும் - மாசற்ற தேசுற்ற வளம்பெற்ற மனதுற்ற தருமராஜனுக் கிளவலாகிய தனஞ்ஜெயனானவன் ஜெயலக்ஷ்மி யைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதற்குத் தனித்தனி யெடுத்துத் தொடுத்த சரக்குவையலானது தூசிப்படைச் சூரர்களின் வீர வில்லை வெடுக்கென்று முறியப்படுத்திய வேடிக்கை எவ்விதமிருந்த தெனில், ஜனகராஜனுடைய வில்லைச் சீதாபிராட்டியாரைக்காகச் செங்கண்மால் வளைத்தொடித்த செயல்போன்றிருந்தது. இஃ தன்றியும் - கரும்பைப் பரிந்தெடுத் துண்ணும் வாயும் - பனைக்கை யும் பொருந்திய திடகாத்திர கும்பகராதட யானைகளின் பேரில் முழங்காநின்ற முரசவாத்தியங்களை நானுந்திய நாராசப்பகழிக ளுடைத்தது எப்படிக்கிருந்ததென்றால், உயர்ந்த மலைமேலுற்ற பெருங்கருங்கற்களைப் பேரிடி விழுந்து பிளந்தவா றிருந்தது. மேலும் வெற்றிப்போரிற் புகுந்த மத்தகஜங்கள் வீரப்பட்டங்கட்டிய கும்பம் பிளப்புண்டு இரண்டு பக்கங்களிலும் ரத்தம் புரண்டோடும் படியாகத் திரிந்தன. அது எத்தன்மை யொத்ததெனில், சித்திரைப் புயலைக்குங் காலத்திற் சிவந்த வெள்ளம்பெருகிக் கறுத்தமலைமேற்

கால்கொண்டு வழிந்த காட்சியை பொத்திருந்தது. இஃதல்லாமலும் அர்ச்சனை அந்த இடத்திற் போர் செய்த திறம் எப்படியிருந்த தெளில், ஒரு யாகஞ்செய்து தேவர்களுக்குப் பூரணகுதி கொடுத்த செயல் போன்றிருந்தது. அஃதெவ்வாறென்னில் மாடுபிடி சண்டை விளைந்த காங்குடி கொண்டு பார்த்த நிலமானது வேள்விச் சாலையாகவும், வீரர் எதிர்த்துப் போர் புரிந்த இடமானது ஓமகுண்டமாகவும், அவர்கள் போர் போயாகப் பண்ணிய பாணக்கினிகள் யாகாக்கினி யாகவும் போர்மொகங் கொண்ட வீரர்களுடைய தேகமானது சமித்துக்களாகவும், அன்றோடும்கூட இருந்து வழிந்த ரத்தங்கள் நெய்யாகவும் போர்போர வழைக்கும் வீரப்பேச்சுகள் வேதமந்திரங்களாகவும் யாவருடைய உயிரும் அவிர்ப்பாகமாகவும், தேர்ச் சிகரங்கள் பூரண கலசங்களாகவும், அபமேதம் - கயமேதம் - புருஷமேதம் - பக்மேதம் என்னும் யாகத்தை ஒரு நாள் விரதத்தில் அவ்வுத்தமன் செய்ததை ஒத்திருந்தது. மேலும் பிரம சிருஷ்டிக் குட்பட்ட ஆக்மகோடிகளின் கண்ணுக்குள் மணி போன்ற கண்ணாணிப்போல் அந்த யுத்த பூமியைச் சாரி வரும் அர்ச்சனைக் கண்ட பாரிய தேர் வீரர்களெல்லோரும், இன்னுந் தங்களை நாடித் தனஞ்ஜெயன் தேடிவருகின்ற னென்று தளர்ச்சி யடைந்தார்கள்.

இப்படியாகப் போர்விளைந்த யுத்தகளம் எப்படியிருந்த தென்றால்-பருந்துகளிருந்து விருந்துகளருந்த, கழுகுகள் குழுமிக் கொழுமிணங்கொள்ள, காக்கைகள் வீரர்கள் கண்ணைப்பிடுங்க, ஆக்கையைப் பேனாய் அடுத்தக்கடிக்க, பிணத்தின்னுங் கூளிக் கணங்கள் பறக்க, ஈரலைமுனையைக் குழிநரி யிழுக்க, மிகுந்த ஓசையுள்ள பட்சிகளின் இறக்கை நெருக்கத்தினால் வானமும்-மலையும் - மாங்கனாமறைய, ஆளுகவும்-சேருகவும்-மடுவாகவும்-ஓடையாகவும்-கயமாகவும்-காலாக ஆளுகவும்-பெருகியோடிய உதிரத்தினுற் கடல்வளைந்த உலகஞ் சிவக்க, பைசாசங்களும்-பூதகணங்களும்-பிணங்கி, மறுபடியும் இணங்கி, வராகியை வணங்கி, கைகோத்து ஆடியும் பாடியும் ஓடியுமிருக்க பாம்பாரம்-என்புமலை-சூலகபாலம்-யாளிவாகனம்-உடுக்கை-பம்பை இவைகளைக் கொண்டு திரிகின்ற காளிக்கூட்டமும், மணிமுடி யணிந்த மயிடனைத் துணித்த கன்னிப்படையும், குத்துச்சண்டை வெட்டுச் சண்டையிற்றேறிப் குறளி-கூளி பாரிடம்-இவைகளுங் கூடிக்க

குலாவிப் போர்க்கள முழுவதும் பொருமித் திரியவுமா மீருந்தது. அன்றியும் - ஒரு பேய்ப் பெண்ணுவள் சண்டையிலு ருண்ட திரியலர் தலைகளை, அண்டையற் றிடக்கும் யானைத் தலைகளை குப்பையாய்க் குவிந்த குதிரைத் தலைகளை மலைப் பாம்புடல்களில் வரிசையாய்க் கோத்து, தாவிப்பு முத லிய மங்கலகுத்திரமாய்க் கழுத்திற் றறித்து, உருவுகள் கோத்துக் கொண்டேனென்று பிரதாபம்பேசித் தன்னைமறந்து வந்து, சற்றே தவறி இரத்தத்தில் வீழ்ந்து ஆழ்ந்து சுழியிற்றூழ்ந்து, செத்தே னென்று முழுகி யெழுந்து திணறிக் கூச்சலிட்டன. அப்போது ஒரு பூதம் ஓடிவந்து ஏற்றக்கோல்போன்ற நீண்ட கரத்தைக்காட்டி, அக்கரத்தைப் பிடித்துக் கரையேறுபவர்போல் அக்கரத்தைப் பிடித் துக் கரையேறிவந்து, இன்றைக்கொரு தத்தென்று சந்தோஷிக்குஞ் சந்தடிப் பெருக்கமும்; அவ்வாறு பிழைத்த அப்பெண்பேயானது தன்னைக் கரையேற்றிவிட்ட பூதத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, “எப் போதுமது கைப்பிடித்தேனோ அப்போதே உமக்கு நான்பெண்சாதி எனக்கு நீரே புருஷன். இனி வேறு புருஷனை விரும்பேன்” என்று பந்து ஜனங்களுக்குச் சொல்லி, அவர்களனுமதியிற் கவியாணஞ் செய்து கொள்ளுகின்ற ஆரவாரமும், அக்கலியாணத்தில் சினமாயி சத்தை நிரம்பத்தின்று, மயங்கி வீழ்ந்து புரளுகின்ற வயிறுதாரிப் பேய்களின் கோஷமும்; அர்ச்சுனராஜனுடைய புகழ்ப்பிரதாபத் தைப்பாடி, அவனுக்கு நன்மையுண்டாகக் கடவதென்று வாழ்த்திக் கூடி, அவனுடைய காண்டபத்தையும் - அக்ஷயதூணீரத்தையும் - தோத்திரஞ் செய்கின்ற பேரொலியும் எங்கும் நிறைந்திருந்தன. இஃ தன்றியும் - சோரி வெள்ளமானது வாரிபோலோட, அதில்மடிந்த யானைகள் அவ்வாரியிற் படிந்த திமிங்கலம்போலவும், அதில்வீழ்ந்த குதிரைப் பிணங்கள்திமி யென்னு மீன்போலவும் அதிலுலாவும் வாளாயுத முதலிய மற்றவாயுதங்க ளெல்லாம் பற்பல வித மச்சம் போலவும், அதிலோடுகின்ற தேர்கள் தேர்த்தட்டுகள் முதலியவை கடன்மேற் செல்கின்ற கப்பல் - கட்டுமரம் - தோணி-படகு இவை போலவு மிருந்தன. பிணங்களாய் குவிந்த மேடானது எண்காற் பட்சிகளிருக்கும் பெருமலைபோன் றிருந்தது. மதயானைகள் கொம் பொடிந்து கூக்குரலிடும் ஓசையானது, தீர்புருஷர் ஒருவருக் கொருவர் கூரிய கணையால் குத்திக்கொண்டிரையும் பேரோசையா லடங்கின். கடையாணி கழன்றோடுகின்ற சக்கரங்களும், தலையறு

ந்த முண்டமாமும் ஆட்டங்கனும், பரத ராட்டிய ஸ்திரீகள் வெட்க முறும்படி யாடிருந்தன.

இந்தப் பிரகாரங் கற்பகப்பூமாலையணிந்த பொற்பிரகாசப்பொன் னுலகிற் சிறந்த தேவேந்திர குமாரனான பார்த்தன் ஆர்த்து அப் போர்க்களத்தில், யாளிக்கும்-சின்கத்திற்கும்-யாணைக்கும் - புலிக்கும் றிகராகிய வேந்தர் முதலாகிய-வீரர்களை, கூளிக்கும் யாளிக்கும் காக்கைக்கும்-கழுவுக்கும் , அளவில்லாத் தன்கை வாளிக்கும் அவ் ஆர்வாமுங் காளிக்கும் விருந்தாக்கித் தேவர்கள் கண்களிக்கும்படி விஜயலட்சுமியைத் திருமணங் கொண்டருளினான்.

இந்த வீரப்பிரதாப தீரகாண்டீப யோக வைபோக தியாக மாயோக விஜய மகாராஜன் செலுத்திய வெந்தழற் கணைகளுக்கு யாவரும் பஞ்சுபோற் பறிந்து அஞ்சி, பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சி எஞ் சிப் போனார்கள். சிலர் சண்டையைத் துறந்தார்கள். பலர் மண்டை கிழிந் துறந்தார்கள். சிலர் முகம் விட்ட-வாறே ஓடினார்கள். பலர் மூச்சுவிட்டுத்திணறி வாடினார்கள். இவ்வாறான நிலையைச் சுவிய சாசி கண்டு வெவ்விய நகையுடன் வெகுண்டு, ஆபத்தினு லோடு ஈன்றவர்களைப் பாபத்திற்குப் பயப்படாமல் துரத்தி, “விடாதே: விடாதே” என்று வெருட்டுவதானான். இஃதல்லாமல், திரிதராஷ்டிர குமாரனான துரியோதனன் - துச்சாதனன்-சிந்துராஜமைந்தன் செளபல ராஜகுமாரன் குந்தீதேவி முதற் பிள்ளையான சூரியதன யன் முதலாகிய வெற்றி வீரர்களியாவருந் திசைவிலக்கிமதி கலங்கி நிலைகலங்கித் தலைகுலுங்கிப் போகும் படியாய்ச் செந்தீக்கணைகளை முன்னும்பின்னு முடுக்கி, தேர்செலுத்துஞ் சாரதியான உத்தர குமாரனுந் தானுஞ் சற்றிளைப்பாறும் படியாய்க் கைப்பிடித்த காண் டீபத்தை நாண்தளர்த்தி, தோட்டிறமாட்டிய அம்பரூத்தூணியை நீக்கி, விரற்சாடு, காச்சாடு, முன்கைத்தோற்கட்டுப் பின்கைத்தோற் கட்டு - இவை முதலிய கவசங்களைக்களைந்து இரதத்தின்மீது வைத்து அசுவசஞ்சீவி மந்திரத்தாற் குதிரைகளைத்தேற்றி, சாரதி யின் சலிப்பையுமாற்றி, தனதாசாரியர்களைப் போற்றி, இன்னமும் பகைவர் ஒன்றுகூடி வருவார்களானால் மெத்தவும் நேர்த்தியென்று பூர்த்தியான தன் சரீரவருத்தந் தீர்த்து முகமவேர்த்து நின்றான். அத்தருணத்தில் உத்தரகுமாரனுந் தேர்விட்டிழிந்து, குதிரை கடி வாளத்தைக் குத்துக்காலுடன் சேர்த்து, குதிரை நடாத்துங் கோலை

யுந் தேர்மேல் வைத்துக்கட்டி, குதிரைகளைத் தடவித்தட்டி, அர்ச்சுன ராஜனைக்கட்டி, மாடுபிடி சண்டை நடந்த மகத்துவத்தையும் இனிமேல் நடக்கவேண்டிய மார்க்கத்தையும் விபசிக்கொண்டிருந்தான்.

துரியோதனதுயர் மீட்டோர்ச்சுனனோடு பொருது அவனது

மோகனஸ்திரத்தால் மயங்கிச் சாய்ந்துபோதல்.

ஜெனமேஜெய மகாராஜனை! இப்பால் பச்சை நெய் படைத்த பார்த்தனுடன் கொச்சைப் போர்ப்பிந்து லெச்சைக் கெட்டழிந்து அடிபட்டோடிய பேர்களின்செய லென்னவெனில், இவ்விதமாக ஒவ்வதலில்லாச் செவ்வையதான சவ்வியசாசி பௌவமாம் படையில் அவ்வவர்மீதிற் கௌவுமம்பாய்ந்து எவ்வமாகென்று வின்னாணிமாட்டி முன்னாகப்பூட்டி இழுத்துவிட்டுச் சற்றினைப்பாறியிருக்கவும், துவ்விய பாணத் தெவ்வர்களுடைய கொவ்விய பிடரியைக் குறைத்தழித் தொழித்த கொடுமையைக் கௌவக் குலமகன்கண்டு, செவ்விய கண்கள் செவ்வர்க்கினுஞ் சிவந்து, நாப்புரண்டுலர்ந்து, தீப்பொறி மலிந்து, நாடாதுநாடி, வாடாதுவாடி, க்ஷாத்திரத்தால் முனைந்து, நான் இந்த நானுடன் சண்டைவிளைத்து, நலிந்து, மலிந்து, தறிந்து முறிந்து இறந்து போனாலும் போகிறதே யல்லது, இவனுல் என்படைகெட்டு இவ்வளவு அவமானப்பட்டு அஸ்தினாபுரி மட்டும் போய்ச் சேரமாட்டேன் என்று நடநடவென்று பற்கடித்து, மடமடவென்று விற்பிடித்து, பளபளவென்று தோளடித்து, கிடுகிடுகென்று கர்ச்சித்து தடதடவென்றோடித் தேரேறி, கடகடவென்றாடப் புவிசெலுத்தி, படபடவென்றாவக் கொடிநீட ஆணவப் பேயாட, அருவினை யூடாட, கிராடமராட கர்னாடர் முதலிய மன்னவர்குழிப் படாடம்பங்காட்டி வந்தான்.

இப்படி வராஜின்ற துரியோதன மகாராஜனைக் கர்ணன் பார்த்து, கடுங்கோபங் கொண்டார்த்து, “ஆ! தம்பி! நானுயிருடனிருக்கும் போது நீ சண்டைக்குப் போகவேண்டுமா? நில்லு: நில்லு” என்று தடுத்துத் தன்னுடைய தேரை முன்னே விடுத்தது, மன்னவன் ரதத்தைப் பின்னுறவமைத்தான். அன்னகாலையிற் பொன்னணி பூண்ட துரியோதனனுடைய தம்பிமார்களும் பூபாலர் முதலிய பேர்களும் மின்னென வெழுந்து, கர்ணனுடன் கலந்து முனைந்தார்கள். பிஷ்

மர் துபாஸாஸார்யர் கிருபாச்சாரியர் அகவத்தாமா நால்வருந்
துர்யாதனனுடைய மனோபாவமறிந்து, தவறு பேசுதல் தவிர்த்து
போனவருட னொன்று புதுத்தார்கள். அப்போது மகம்ருக் கொப்
பாகிய அத்தினபு" யென்னும் வெற்றி யாணமீதேறிக் கொண்டு
"அர்ச்சுனன் சண்டையை இப்போது அமராடிப் பொடிபாக்கு
வேன். இது எப்போதுத் தப்பாது. எங்கள் பெருமைக் கொப்
பேது பாருங்கள்." என்று விண்டல மேகங்களும் - எண்
டிசை நாகங்களும் - மண்டல முதலாகிய அண்டங்களும் -
விண்டுதிர்ந்துபோ மென்னைத்தக்கதாய் விளைந்திருக்கின்ற இப்போர்
முகத்தில், இவனை வெற்றி பெறுவானென்று கொற்றவர் பலரும்
மற்றவரெவருங் குறித்துக் கொண்டாமுடிபாய் விகர்ணனென்
னுங் காளை செண்டென வெழுந்து திரண்ட சேனையுடன் வந்து
கலந்தான்.

இஃதெல்லாமலும்-பார்த்தன் பாணத்திற்கு அஞ்சி, போர்க்
களம் விட்டுப் பிரிந்து, பெண்டு பிள்ளைகள் மேற்பரிந்து
பின்னு முன்னுமாக இரிந்து போன மகுட வர்த்தனர்
பட்ட வர்த்தனர் முதலிய பேர்களுஞ் சேர்ந்து, எம்தர்ம
ராஜன் மேல் எதிர்க்கின்ற உயிர்வகைக் கூட்டம்போல் திரும்பினார்
கள். கோபமீறிய குரோதமேறிய நான்கு படைகளும், அதிரதர்-மகா
ரதர்-சமாதர் அர்த்தாதர் முதலிய வீராதவீரர்களும் பொருந்தி,
பிருதிவி-அப்பு-தேயு-வாயு - ஆகாயம் என்னுயிவ் வைம்பெரும்பூத
முங் கலங்கும்படியாய், ஆதிசேடனுடைய பணமகுடமுங் குலுங்
கும் படியாத் துணிந்து, திடதைய தீரத்துடன் இளைப்பாறிக்
கொண்டு தனித்திருந்து சாரதியுடன் சண்டையின் திறத்தினைப்
பேசுகின்ற தனஞ்ஜெயச் சிங்கத்தைத் தட்டியெழுப்பி வளைத்தார்
கள். சற்றுநேரத்திற்கு முன்னே தனஞ்ஜெயனாற் பட்டபாடும்,
கெட்டகேடும், அஸ்திரந்துளைத்த நோயும், பச்சையுதிமோடி
வரும் புண்வாயுங் காயுமுன்னமே ஆயும் அறிவினர் ஆயாசம் பாரா
மல் போர்புரியப் புகுத்து நாற்றிசையிலும் பாவி நானாவிதமாகிய
அஸ்திரசஸ்திர ஆபுதங்களை விஸ்தாரமாக விடுத்த அடித்தார்கள்.
அவ்வவர் தொடுக்கும் அம்புகும்புகளை அர்ச்சுனன் கண்டு, இரத்த
தின் மேற்கொண்டு, எதிர்வந்த பேர்கள் பிதூர்கலங்கிப் போகும்படி
விஜயகாண்டபம் வளைத்து நானொலி விளைத்து, முளைத்த முழுமதி

போல் மதர்த்து நின்றான். இராயகனான நரன்தேரேறு முன்னமே வாரேறு தனச் சுதர்க்களை மைந்தனை உத்தரகுமார னெனுஞ் சாரதி களையாறிய குதிரைகளைத் தேரிற் பூட்டி, கலகலவென்று ஒலிக்குஞ் சதங்கைகள் கர்க்கரத்தொனியுடன் உலத்துமுழங்கமுடுக்கினான். அர்ச்சுனராஜன் தேர் அசைந்தாடி யோடும்பொழுது மணி முடிதரித்த மன்னவர் பலருங் காரிடி நீரிடி-நெருப்பிடி-பேரிடியென்ன நெடுநாணைசைகாட்டி, அளவுபடாத அம்புகளைச் சொரிந்தார்கள். அதுவுமல்லாமல் அக்கினிபற்றி யெழுகின்ற நெடு-மழுதண்டாயுதம்-சூலம்-அங்குசம்-பாசம் உலக்கை-சக்ராயுதம் தோமரம்-ஈட்டி-வாங்கு-இவை முதலிய ஆயுதங்களை முக்கண்மூர்த்திக் கொப்பான பற்குனன் பேரிலும், சாரதிமீதிலும், தேரின்பரப்பிலும், குதிரைகளுடம்பிலும் படும்படியாய்வீசி முடுக்கினார்கள்.

ஈதன்றியும் - யானைமே விருந்தவர்கள்-தேர்மேல் அமர்ந்தவர்கள் - குதிரைமேற் கொண்டவர்கள்-பூமிமேல் நின்றவர்கள் - ஆகிய இவர்கள் தங்கள் தங்களுக் கிஷ்டமானபடி முனைந்து, தனிப்படைகொண்டு ஜாடினார்கள். அப்போது பூண்டயங்குந் தேரிவிருந்த பாண்டு புத்திரனாகிய பார்த்தன் எமந்தருதுக் காலத்தில் மூடுபனியினால் மறைக்கப்பட்ட சூரியன் போலிருந்தான். அவ்விதமாகச் சற்றுநேரம் ஒளிமழுங்கி உருத்தெரியாமலிருந்து, உடனேயோசித்து விரைந்து, தனக்கெதிரேரிட்ட தரியலர்களையும் - அவர்களாற்றாக் கிய சரக்களைகளையும் - சட்டை பண்ணாதவனாய் பட்டங்கட்டிய முடித்தலையாட்டி, பகபக நகைத்துப் பற்காட்டி, உடலுமுயிரும் பதைக்க நம்முடன் அடல் விளைக்கவந்த இத்தனைபேர்களும் படவதைத்து விடவேண்டுமென்று பதறிநினைத்து, மறுபடியும் பொறுத்து, விஜயகாண்டிபத்தை யெடுத்து நிறுத்தி வளைத்து நானேற்றி, பூர்வத்தில் தனக்குத் தேவேந்திரன் கொடுத்திருந்த இந்திராஸ்திரத்தை யேந்தி மந்திரஞ் சொல்லி வணங்கி இந்திரத்திக்கினிலுந்தி, யமாஸ்திரத்தை யெடுத்துப் பூசித்துத் தென்றிசையிற் செலுத்தி, வருணாஸ்திரத்தை வணங்கி மேற்குத்திக்கில் முடுக்கி, குபேராஸ்திரத்தைக் கைக்கொண்டு கும்பிட்டுப்பணிந்து வடக்குத்திக்கில் விடுத்து, இந்திரன் முதலாயுள்ள அஷ்டதிக்குப் பரலர்களையுந்துதித்து, நான்குதிக்கிலும் பாங்குடன்நடந்து திரும்பி நான்தளர்த்திய காண்டிபத்தையும் அம்பறுத்தூணியையும் இராதத் தின்மேல் வைத்துவிட்டு அக்கால் நடக்கின்ற வந்தையான வேடிக்

கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படி செருக்கி
நின்ற தனஞ்ஞெய்யையும் - அவனுவேவிய சாயகங்கனையும் - அந்தச்
சாயகங்கள் தங்களைத் தடைப்படுத்துகின்ற தத்திரங்கனையும்-அவன்
கற்றிருக்கின்ற தனுவேத மத்திர சுத்திரங்கனையும் துரியோதனன்
படைவீரர்கள் தெரிந்துகொள்ள மாட்டாதவர்களாய், பண்டாட்ட
மாவதே கொண்டாட்ட மென்னக் குறித்து, சப்தமேக மெழுந்தது
போற் கவித்து, மின்னவிடும் விற்றிட்டவாறுபோல் முழங்கி விற்
பிடித்து, கல்வருஷம் பொழியுந் காட்சிபோல் அஸ்திரங்களைச்
சொரித்து, வேண்டியமட்டும் பரிந்து சலிப்பில்லாமற் பாபெட்
டார்கள்.

இவ்வாறு தம்மாற் கூடியவரையிலுந் தாட்சியில்லாமல் முடுக்
கிப் பிரயோகித்த சாங்கனையெல்லாம் அர்ச்சுனன் விட்டநான்கு
தேவதாஸ்திரங்களும் அப்பாவிப்பாற் செல்லவொட்டாமல் முடுக்கி,
அவ்வர்ச்சுனன் பேரிற் போகவொட்டாமல் மடக்கி, அப்பாணங்
களின் வேகத்தையும் அடக்கி, ஆவெனத் திறந்த வாயால் அமுக்கி
முறுக்கி, வாரி யடித்து நொறுக்கி, தாறுமாறாய்-வேறுவேறாய்க் கூறு
கூறாய்-ஃறுறாய்ச் செய்யுந் தன்மையை மந்தரமலை போலுயர்ந்த
தோளினையுடைய பீஷ்மர்-துரோணச்சாரியர் கிருபாச்சாரியர்
அசுவத்தாமா முதலிய சாந்தரும், துரியோதனராஜன் முதலாகிய
மாந்தரும் பார்த்துத் தலை கவிழ்த்து குனிந்து, மதியங்கி கினைந்து
“ஐயோ! இந்த அர்ச்சுனனால் முன்னாடி அடிபட்டு இடைத்தோமே.
அதனுடன் போய்விடாமல் திரும்பி யெதிர்த்தும் வெல்லமாட்
டாமல், இப்போது துரியோதனிடம் அடிபட ஆளானோமே,
ஓ! ஓ! ஓ! வெகுநாளைக்கு நிலைநிற்கும்படியான அப
தீர்த்தியை யடைந்தோமே! இதுவரையிலும் நாம் பெற்றிருந்த சுப
தீர்த்தியை யிழந்தோமே! வீணாகவேசாதி நொத்தோமே! பூணரம்
மெய்வருத்த மில்லாமல் விலகிவிட்டோம்” என்று வெட்கப்பட்டு
யொதுங்கிப் போனார்கள். இப்பால் வர்னத்தினின்றும் வேழங்களை
கண்ட வானவர் மாதவர் முதலாயினோர் மகிழ்ச்சி மேற்கொண்டு,
மாதவிகொழுநனைப்புகழ்ந்து, மலர்மழை பொழிந்து வாழ்த்தினா
கள். சரஸ்வதி நாயகனான சதுர்முகப் பிரமனானவர் சாக்ஷாத்கா

மான சங்காழி முகுத்தனுடைய தனியருளென்று சந்தோஷம் கொண்டாடினார். அமராபதிக்குதிபனாகிய தேவேந்திரன் காலகேயரைவென்று நமராயுளளித்த விஜயன் நவந்த சோரநாதன் மைத்துனனென்று நாடிப்புகழ் தாடினான். அளகாபுரிக்கிறைவனான குபேரன் சந்திரசேகர சடாதரனருளால் இந்திராதிபரெவர்க்கும் முந்திய முதற்காரணமாகி வந்தவதரித்த மரகத நிறத்தனே அர்ச்சுனனானென் றுனந்தம் கொண்டான். பாண்டு பூபதியானவன் மற்றப் பார்த்திபர் பலரோடுங் கலந்து, நமது காண்டிபன் வெகுண்டு தூண்டிய சரத்தாற் செத்தழிந் தொழிந்த சேனையும் யானையும் இத்தனை கோடி யென்றியம்பப்படாமையால் நல்ல புத்திரப்பேறு பெற்றன மென்று மெத்தவும்பேசி மேன்மையடைந்தனன். அமரர்-சித்தர்-அசுரர்-தைத்தியர்-கருடர் - கின்னரர்-நிருதர் கிம்புருடர்-கந்தர்வர்-இயக்கர் - விஞ்சையர்-பூதர் - பைசாசர்-அர்த்தரதர்-முனிவர்-உரகர்-ஆகாயவாசிகள்- போகபூமியர் - ஏகாதசருத்திரர்-துவாதசாதித்தர் - அட்டவசுக்கள்-இவர்கள் முதலாகிய பேர்களியாவரும், இந்தச் சவ்வியசாசியின் சாதாரியத்தைக் கண்களார்கண்டு களித்துத் தங்களாலுந் தாங்கமாட்டாமல் ஓங்கிய மலைக்கண் ணுவப் புற்றிருந்தனர்.

இவ்வாறெல்லோருங் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த வேளையில் வீபற்சு என்னும் பெயர்பெற்ற விஜயன் மறுபடியும் வில்லையெடுத்து நாண்தொடுத்து, தானினைத்த காரியஞ் சித்தியாகும்படி கருதி மோகனாஸ்திரம் பிடித்து, பூசாவிதிகள் முடித்து, பிரணவ மந்திரம் படித்து, பிரதாபராமன்போல் விடுத்தான் ; பெருங்கும்புகளெல்லாந் தும்புகளெழும்படியாய்ச்சிதறிவாடி ஓடின. அவர்கள் படும் பாட்டை விஜயன் யோகபுருஷன் போல் நாடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இங்ஙனம் நின்றெழுந்த மோகனாஸ்திரமானது தியாகம் வாங்கச்சென்ற தெரிவைபோற் சென்று பிராணத்தியாகம் பண்ணுவதற்குப் பின்வாங்காமல் முன்னோங்கி, மற்போர் விளைக்கும் பற்பல வீரர்களையும் விற்பன விவேகிகளையும்-சொற்பனங் காண்பவர் போற் சோர்வுறச்செய்து மயக்கியபோது, சண்டை செய்யவந்த திறமும் தாங்கள் புரிந்த மறமும் தேகநிறமும்-துறந்து மறந்து, மடிந்தவர்களைப்போற் பூமிமேற் படிந்து போனார்கள். இஃதன்றியும் தேர்மேலிருந்தவர்கள் தேரின்பேரிலும் யானைமேல் வந்தவர்கள்

யானையின் பேரிலும்-குதிரையினு வந்தவர்கள் குதிரையின்பேரிலும், நிலத்தின்மேல் நின்றவர்கள் நிலத்தின்பேரிலும், இருந்திருந்தபடி ரொத்திவி லடைந்து, இத்தலோகம் - அத்தலோகம் எத்தலோகமோ வென்று நிலைதவறித் தலைபுதறிப்பொறிசிதறிப் பலன்பதறிச் சாய் த்து விட்டார்கள். அவர்கள் படம் பாட்டைப்பார்த்த பார்த்தனான வன் மனதிற்கிசைத்த சாரதியான உத்தர குமாரனுடைய சித்திர முகத்தைப்பிந்து நோக்கி, பிரயோசனமற்ற ஒரு நகை புரிந்தான். பிரயோசனமில்லாத நகை யாதெனில்-இரும்புக்கு விழுவின்ற சம் மட்டியானது நெருப்புக்கும் விழுவதுபோல, துரியோதனாதியர் படப் போகின்ற அவமானத்தைத் துரோணர் முதலிய பெரியோர்களும் படப்போகின்றார்களே என்று வெறுப்பினால் நகைத்த வெறுநகை என்று சொன்னோம்.

அர்ச்சுனனேவலா லுத்தரகுமாரன் தன் தங்கைக்குத்

தரணிபர் தலையாடை பறித்து வருதல்

இப்படி யாதொரு சத்துஷ்டியு மில்லாமல் வெறுப்பாய் நகைத்த தனஞ்ஜெயனானவன் விராடகுமாரனைத் தழுவி, “அப்பா உத்தரகுமாரனே! உன் சகோதரியான உத்தரை சொல்லிய சங்கதி ஞாபகத்திலுண்டோ இல்லையோ? மறந்துவிட்டாயோ? ஜெயங் கொண்ட தன்மையால் மகிழ்ந்து விட்டாயோ?” என்று கேட்டான். அவ்வசனங் கேட்ட உத்தரகுமாரன் கண்களிருண்டு, மனமருண்டு, சிந்தைகலங்கி, தீரம் விலங்கி, திடுக்கிட்டலமலங்கித் தியங்கி, ஒன் றுந் தோன்றாமல் மயங்கி, உறக்கமுந் துன்பமும் ஒருவாறடைந்து, இப்பேர்ப்பட்ட மகா புருஷனுடைய அருமைபெருமை தெரியாமல் நமது தங்கை என்ன சொன்னாளோ? ஏது காரணமோ? என்று பெருமூச் செறிந்து, பற்குணைப் பணிந்து, பயம்விட்டுத் துணிந்து என்னிஷ்ட தெய்வமான ஏந்தலே! அறியாதவளான சிறியாள் குறியாமற் பேசிய கொடுமொழிக ளேதேனு முண்டாயின், அம் மொழியை என்னைப்பற்றி மன்னிக்க வேண்டும் என்று வாய் பொத் திக் கைகட்டி மனநடுங்கிச் சொன்னான். அவனது அடக்கம், ஒடுக் கம், நடுக்கம், வணக்க முதலியவற்றைக் குறிப்பின லுணர்ந்து கொண்ட நரனானவன் உத்தரகுமாரனுடைய முதுகைத்தட்டி, “அப்பா குழந்தாய்! மற்றொன்றுமல்ல. நீவாய் வறளாதே; மனந்தள ராதே; மதிபுரளாதே. ஒ வல்லவனே! இப்போது நாம் போக்கிய

மோகனக்கணையால் அயர்ந்து எழுந்த யாவரும் இன்னுமொரு முகூர்த்தத்திற்குள்ளாக மயக்க நீங்கி யெழுந்திருப்பார்கள். இதற்குமுன்னே நீ அவர்களிடத்திற்குப் போய், அவர்கள் கிட்டத்திற் சாம்பிரதாயமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற வஸ்திரங்களையும் விருதுகருதித் தொடுத்த இரத்னச்சீலைகளையும் பக்குவமாய்ப் பரித்து வருவாயானால், உன்தங்கை கேட்டுக்கொண்டவண்ணம் பொம்மைகட் கணித்து விளையாடக் கொடுக்கலாம்” என்ற புகன்றான். உத்திரன் இதைக் கேட்டதும் பற்றரைமாற்றுப் புகம்பொன் போலச் சித்தமுவந்து தேர்த்து, சித்தைதெளித்து, ஜயமென்றெழுந்தான்.

அப்படி செல்லவெழுந்த உத்தரகுமாரனைப் பார்க்கிரமக்கொடி படைத்த பார்த்தனழைத்து, “விராட பதிசுமாரனே! இராஜாதிராஜனான துரியோதனமகாராஜனணிர்ந்திருக்கும் வஸ்திரமானது கருத்தமணிகள் பொறுத்த நிறத்தையுடையது. அசுவத்தாமாவூர் துச்சாதனனுத் தரித்திருக்கும் வஸ்திரம் நீலமணிகளழுத்திய கோலத்தையுடையது. கொடையாளனாகிய கர்ணராஜனுடைய சிரோவஸ்திரமானது நான்குபுறமும் நவமணிபதித்து மரகதநிறத்தை மாற்றியிருப்பது. மதுவேதமறிந்த தனுர்வேதிய ரிருவருந் தரித்த கலையானது சுற்று முத்துவைத்துக் கோர்த்த குற்றமற்ற வெண்பட்டாற் சமைந்தது. இன்னுமுள்ள மன்னவர்துணிகள் பன்னிற வன்னமாயிருக்கும். அன்னவைகளில் உன் கண்ணுக்கிசைந்தனவெல்லாங் கழற்றிக் கட்டிக்கொண்டுவந்துவிடு. அப்படி வரும் போது எங்கனையாவாகிய பிஷ்மரிடத்திற்குப் போகாதே. அவரது கலை மெத்தச் சிறந்திருக்கும். அதன்பேரிலாசை வைக்காதே. அவரிந்த மோகனஸ்திர மயக்கத்தில் மூழ்கமாட்டார். நீ யொருவேளை அவரைக் கிட்டிப் போவாயானால் அவர் ஒரே வெட்டாய் வெட்டிபெறிவார்? ஆகையாலவரை எட்டிப் பாராதே. மற்றவர்களிடத்தில் தாராளமாகச் சென்று அவரவர்களுடைய தலைத்துணியைக் கைக்கொண்டு விரைவில் வந்துவிடு. மேலும் நீ கால்நடையாகச் செல்லாதே. அவர்கள் படும்பாட்டைக்கண்டு ஒன்றுஞ் சொல்லாதே. கண்மூடிக்கலங்கி கசங்கிக்கிடப்பவரைக் கொல்லாதே: அவர்களுண்ணைக்கண்டுவிட்டால், ஐயோ! அது பொல்லாதே: நீ யவ்விடங்களில் தாமிசப்பட்டு நில்லாதே. நமது தேரைச் செலுத்திக்கொண்டுபோய்ச் சிக்கிரத்தில் வரக்கடவாய்”

என்று சொல்ல உத்தரன் அத்தப்பிரகாரமே செய்வேனென்று
ரதபூர்த்து சென்று, கால்மாடு தலைமாடாகவிழுந்து உறங்கி
யிருக்கின்ற பகைவர்களைக்கண்டு, அவரவருடைய தலைத்துணியைப்
பாய்த்து பாய்த்து பறிப்பதாயினான்.

அப்போது மாய்த்தவர்போற் சாய்த்துகிடக்கிற வேந்தர்களெல்
லாரும் விழியைத் திறக்காமலிருந்தார்கள். சிலபேர்கள் விழித்த
பார்வையுடன் விடைத்தாற் போலிருந்தார்கள். ஆவெனத்திறத்த
வாயர்கள் சிலபேர் ஓவென ஒளிக்கும் பெயர்கள் பலபேர். ஊவென
ஓசையிட்டு ளுறினோர் சிலபேர் ஏயெனவேங்கியெண்ணமிட்டோர்
பலபேர். நாக்கைக்குழப்பி நலிந்தோர் சிலபேர். வாக்குளறி வலிப்
போர் பலபேர். நயுவாமற்பிடித்த எழுவாயுதத்துடன் விழுவார்
சிலபேர். விழுவாரையெல்லாம் விழியார்க்கண்டு எழுவார் பலபேர்.
கால்தவறி மண்ணைக்கவ்வுவோர் சிலபேர். மேல்சுவறி ரத்தவெள்ளத்
துழலுவோர் பலபேர். இஃதன்றியும் கைகாலசைவது குறியா
மலும், மெய் சாய்வதினையறியாமலும், வாயில் ஈப்புருவது
தெரியாமலும், நோயில் தீப்படுவது தரியாமலும், பல்லைக்
காட்டிப் பாதவித்து, வில்லைநாட்டி விலவிலத்து, பலவித
ஜாலமாய், தலைவிரிகோலமாய், யாவரும் பதைபதைத்திருந்
தார்கள். இப்படியாயிருந்தபேர்களைப் பார்த்த உத்தராகுமாரன் பைய
நடந்து, என்செய்வோமென்று அர்ச்சுனன் சொன்ன சைகையை
மறந்து, அவனது ஆதரவைப் பூரணமாக நினைந்து கையுங்கா
றும் கடகடவென்று குலுங்கி நடுங்கி மெய்யும் வாயும்,
பட பட வென்று அலமலங்கி யொடுங்கி, பேய்போற் பத
றிப் பின்னுமுன்னும் போகத்தொடங்கி, பீஷ்மறிருந்த நிலையிற்
போய்ப் பார்த்தான். மெய் விரத சீலராகிய பீஷ்மரானவர்
கண்ணையுருட்டிக்காட்டி விழித்து, வீரப்பார்வை நாட்டியிருந்தார்.
அவரைக்கண்டமாத் திரத்தில் ஒருதரம் வேர்த்து, பயங்கரத்துட
னார்த்து, நான்குபுறமும்பார்த்து, சித்திரச்சிலைவிஜயனைச் சிந்தித்து
திட தீரத்துடன் களைத்து, வந்த காரியத்தை நினைத்து,
வஸ்திரம் பறிக்கத் துணிந்து, வெற்றி வீரர்களின் பட்டுத்
துணிகளில் ஒன்றையும் விட்டு விடாமற் ரொட்டுப்
பறித்துப் பெருமூட்டை கட்டித் தேர்மேலேற்றி, காற்றைப்போ
லிரைந்து செல்லும் குதிரைகளை முடுக்கிக் கணப்போதில்

வந்து சேர்த்தான். இந்தப்படி அச்சமில்லாமற் சென்று மச்சராஜன் மைத்தன் கொண்டுவந்த துணிமூட்டையைப் பச்ச மேனிப் பற்குன்னகண்டு, அவனை மிகவுங் கொண்டாடி மகிழ்ச்சியடைந்து புகழ்ச்சியாய்ப்பார்த்திருந்தான்.

மன்னர்யாவரும் மயக்கநீங்கி பிஷ்மரால் தங்கள் தலையாடைபோன தறிந்து உடனே அத்தினபுரிக்குப்பிரயாணமாதல்

இப்பால் அர்ச்சுனன் கணையால் அடிபட்டுநொந்து, மெலிந்து கிடந்த கெடிவீர வர்க்கமும் படியாளு மனனரும் நஞ்சொழிந்த நாகம்போல் நெளிந்து, தங்களைத் தாங்களேயறிந்து, தலைக்கேறிய மயக்கந்தெளிந்து தத்தித்தடுமாறிச்செறிந்து, மெத்தனவெழுந்து, பித்தர் போல் விழுந்து, எக்காலு நீங்காத துக்கமும்-துயரமும்-வெட்கமும்-நாணமும் விசனமுங்கொண்டு, “ ஏதது ? இனி தலையெடுக்கப்படுபாகிற தில்லை ” என்று சொல்லும்படிக் கிருந்தார்கள். சுப்பிரதீபம் போன்ற அர்ச்சுனராஜனை யெண்ணி மதித்து அவனுக்கெதிர்வரமாட்டாமற்றியங்கி, சிவனுக் கெதிர்செல்ல நானுத்திரிபுராதிகளைப் போல் திடமற்றவர்களாகி, திகிலடைந்த ‘மனமுற்றவர்களாய், திறலழிந்தவர்களாய், வறண்டுபோன நஞ்சும் நாக்கும்-சுருண்டுபோன ஈரலும் குடலும், துன்பப்படாமற் சிறிதுஜலமுண்டு னனையச் செய்துகொண்டு, இணங்கினோரை இன்புடன் காக்கும் கருணைக்கடலாகிய கங்காபுத்திரரை நோக்கி, ‘ ஓ காங்கேயனே! இதற்கென்னசெய்வோம்? மயக்கமெங்களைவிட்டு மாயவில்லையே தியக்கமெங்களைவிட்டுத் தீர வில்லையே என்று ஏங்கினர். மதனுக்கிடங்கொடாத மகாவிரத பிஷ்மர் உடனே எப்புவனத்தும் ஒப்பில்லாத மற்புவவல்லவனான சுயோதன பாக்கிய வானுக்கெதிர்சென்று நின்று, “ ஓ யோக்கிவானே என்வாக்கியத்தை இனியேனுங்கேள். இப்போது எல்லாருயிரையும் வல்லான்கைப் பம்பரம்போ லாட்டி வாட்டவந்த இவ்வர்ச்சுனனோடு பதைத்துப் பதறிப்போ யெதிர்த்துயுத்தம் பண்ணுவதற்கு, தேவர்களாலும் அத்தேவர்களைப் பெற்றமூவர்களாலும் ஆகாது. இனிமேல் யுத்தகல நாடி வெற்றிப் போர் புரிவோமென்று என்மென்றைக்கும் எண்ண வேண்டாம். அப்பா துரியோதனா! நீயாவது மற்றும் யாராவது இனி ஒருவேளை கிரகசார சாமானியத்தாற் சண்டைபோடக்கருது வீரர்களானால் மெய்யாகவே பிராணன்பெற மாட்டீர்கள். அஃதென்

னத்தன லென்றால் அவனுத்திய மோகனஸ்திரத்தால் ாமெல் லோரும் உபர்சுத்தியவாறுபாலயர்ந்து தலைசாய்த்து கிடத்த சம யத்தில், ஏதோ ஒரு நினைவுகொண்டு தன் சாரதியையனுப்பி, அவ ரவர் தலையை விலாவிற்றொண்டுவாவென்று அனுப்பிவிடுவான். அத்தச் சொல்லுக் கிரண்டில்லாமல் இதுவரையில் நமது பிரா ணன் போயிருக்கலாம். அதற்குச் சாட்சியாதெனில் சுற்றுவோரத் திற்கு முன்னே செத்தவர்போலொடுங்கிக் கிடத்த நம்மைச் சுற்றிப் பார்த்து வரும்படியாய் உத்தராகுமாரனை யனுப்பினான் போலும். அவன் நமது தலையிலிருந்து தனக்குவேண்டியவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டு போனான். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் உங்களுங்கள் தலையி லிருப்பதைத்தடவிப் பாருங்கள் ” என்றார்.

அப்போது வேத்தர்கள் தங்கள் தங்கள் தலையைத் தடவிப்பார்த் தது மல்லாமல் ஒருவர் தலையையொருவர்பார்த்து உனதலைத் துணி யெங்கே? என் தலைத்துணி யெங்கே? என்று பெருங்குச்சலிட்டு ‘ஐயையோ! தலைத்துணியைக்கொண்டுபோன சாதூரியனுக்கு நமது, தலையைத் தறித்துக்கொண்டு போவது முடியாதகாரியமா? ஒ! ஒ! ஒ! வெகு காலத்தில் முடித்துக்கொள்ளலாம். அந்தமட்டும் நம்மைச் சும்மாவிட்டுப்போனது நமது மனைவிமார்களின் மாங்கல்யபலமே யாகும் ஆ! ஆ! ஹா! என்ன ஆச்சரியம்!” என்று மகிழ்ந்து பீஷ்ம ரைப் புகழ்ந்து தேவரீர் சொன்ன வார்த்தைக்கு வேறில்லை யென்றார் கள். அப்போது பீஷ்மர் “இப்படியே என்சொல்வழி நிற்பீர்க ளானால், ாமெல்லோருஞ் செளக்கியம் பெறலாம். அஃதெப்படி யெனில்-கடல் நிறம்பெற்ற காண்டிபனுவன் உயிர்ப்பிச்சை கொ டுத்தானென்று உரக்கக்கூவி, மங்களகரமுண்டாகும்படி அவனை வாழ்த்தி, நம்முடைய படைமுழக்கத்தைத்தாழ்த்தி, அஸ்தினு புரத்தை நோக்கிப்போவதே நேர்த்தி” என்று கூறலும், உடனே மன் னன் முதலிய தம்பியர்பலரும், கர்ணன் முதலிய நண்பினர் சிலருஞ் சத்தியஞ் சத்தியமென்று திரும்பி, பகிரதி புத்திரனுரைத்த புத் தியை விரும்பிப்போனார்கள். அத்தருணத்தில் அரவக்கொடிக் கதி பனான தூரியோதனனுடைய சகோதரர்களின் விகர்னராஜனென்ப வன் அத்தினபுரியென்னும் பட்டத்துயானைமேலேறி, தன்தமையனை முன்னடத்தி, அவனை மறைத்துக்கொண்டு தான்பின்னாகப்போனான். இரதகஜதூரக பதாதியர் முதலிய மன்ன மண்டலீகர் யாவரும்

பெருங்காற்றிற் பறக்கின்ற இலவம்பஞ்சுபோற்றிச் சாதிசைகளை கோக்கிப் பறந்து, கரத்தைச் சிரத்திற் குவித்துச் செறிந்து, துரியோதனன்மீது மனமுறித்து மெய்விரதன் தம்பியான விஜயபீடப்புகழ்ந்து, உயிர்ப்பிச்சையளித்தான் உத்தமனென்ற மகிழ்ந்து ஊர்முகநாடி யோடினார்கள்.

அத்தினபுரிக்குச்செல்லுந்துரியோதனை அர்ச்சனை

அவமானஞ்சேய்தனுப்புதல்

இப்பால் அர்ச்சனை தொடுத்த பாணங்களினால் அழிந்தவ ரொழிய, ஒடியொளிந்த சேனாசயினியங்களுந் துரியோதனன் மகாராஜனுந் திரும்பிப் போவதை ஆண்மையிலுயர்த்த அர்ச்சனை பார்த்து, அடிவயிறெரிய ஆர்ப்பரித்து, வேர்த்து, தேவர்கள் முதலாயினோருந் திடுக்கிடும்படியாய் ஆர்த்து, அவனஞ்சும்படியான அவமானச் சொற்களை யெல்லாங் கோத்து, “ஓ கௌரவகுல முதல்வனே! ஓ கீர்த்திபடைத்த மூர்த்தண்ணியனே! ஓ கெடிஸ்தலாதிபனே, ஓ வணங்காமுடி மன்னனே! ஓ அரவக்கொடியானே! ஓ நந்தியாவட்டமலை தரித்த நரேந்திரனே! ஓ துரியோதன மகாராஜனே! ஓ அவனியையாளும் நேயனே! ஓ அபத்தம் பேசும் வாயனே! மாயச் சூதாடக்கற்ற வஞ்சகச்சகுனிமாமனிருக்க, மகா பதிவிரதைகளை வஸ்திரமுரியக் கற்ற துச்சாதனத் தம்பி யிருக்க, வாயாடக்கற்ற தேர்ப்பாகன் வளர்ப்புப் பிள்ளையான கர்ணனிருக்க, உனக்குப் போதுமான புத்தியிருக்க, சத்துருக்களை வெல்லுஞ் சமர்த்திருக்க, சத்தியந்தவறி, வாயடிப் படிக்குஞ் சாதாரியமிருக்க, இத்தனை பலமும் அபலமாகும்படியாய் ஏன் ஓடுகிறாய்? பூர்வம் அரசர்கள் கூடிய அஸ்திபுரத்து ராஜ சபையில் இரத்தின முடிபொறுத்த உன் தலையாட, உன் காதிலணிந்த குழையாட, உன் வாயிலடங்கிய நாவாட, கட்டுரைபேசி வாதாடிச் சொக்கட்டாடாட்டத்தில் எங்களை வென்று காட்டி லோட்டிவிடக்கற்ற நீ, இப்போது சண்டைநேர்ந்த இவ்விடத்தில் விற்றிறங்காட்டி வெற்றி பெறமாட்டாமல் தலை கவிழ்த்து தலைத்துணி யிழந்து உயிர்கொண்டு போவது பொல்லாது. இதைப் பார்க்கிலுஞ் சாவது மேல். ஓ காவலனே! யுத்தத்திற் செத்துப் போவது மெத்தவும் புகழ்ச்சியல்லவோ? மானங்கெட்ட பிற்பாடு பிராணனிருக்க வேண்டுமோ? ஆ! மன்னனே! அரவக்கொடியும் அணுமிணி முடியும் வெள்ளைக் குடையும் - வேண்டிய படையும்-

சங்கத்தொனியும் - எங்குமுழங்கி நெருங்க இந்த விராட்புரத்திற்கு வந்து, சுத்தவீரக் கர்த்தனைப்போற் புகழ்மைதகனை மடக்கினு யல் லவியா? நீ யோட்டிய மாட்டுமெந்தையை எதிரிகளிடத்தில் விட்டுப் போட்டு, நீ கூட்டிவந்த சேனைகளிலும் பாதி மடியக் கொடுத்து, உயிரிழந்த பிணம்போல் ஊரை நோக்கிப் போகின்றாயே இதுவு மொரு விரத்தானா? இஃதல்லாமலும் - இப்போது நீ போய்ப் பட்டி னஞ் சேர்த்தவுடனே உன்னைக்கலந்த மங்கைமார்கள் என்ன செய்தி யென்று எதிர்ப்பெற்று கேட்டால், அந்த உரியவர்களுக்கு என்ன சொல்லப் போகின்றாய்? ஐயோ! அப்பா! பெரியதனம்படைத்த பேயா! அப்பேர்ப்பட்ட பெண்களுக் கெதிரில் காணாமல், தலை கோணாமல் மானம்விட்டு நடப்பாயோ? அடா பாவி! இப்போது நீ யானும் பூமியையும் உன்னுயிரையுந் தீங்கில்லாமல் வாங்குவதற்கு என் தமையன் பீமசேன மகாராஜன் காத்திருக்கின்றாரென் றெண்ணி, இன்றையதின முன்னேக் கொன்று விடாமல் வெற்றிமாத் திரங் கொண்டேன். இஃதன்றியும்-பொறுமையாக உன் பிராண னையும் விட்டேன். இல்லாவிட்டால்-நீயும் உன்னைச்சார்ந்த படை மன்னரும் எனக்கோர் லக்ஷியமோ? எப்போது மலக்ஷியமே? அது உனக்கு விலக்ஷணமாகத் தெரியுமல்லவா? ஓ குலக்ஷயம் பண்ணப் பிறந்த கோமானே!" என்று வெகுண்டு நிகந்தயான வார்த்தை புகன்று நிஷ்கடும் பேசியகாலையில், இராஜாதிராஜன் அர்ச்சுனன் சொன்ன மொழியைக்கேட்டுங் கேளாத செவிடனைப்போல் இரு தோளும் வாடி, பூரிப்படங்கி, துன்ப இருளால் மூடப்பட்டு, ஆமை போலடங்கி ஊமைபோற் போனான். அந்தச்சமயத்திற் பச்சை சிறம்பெற்ற பற்குனனானவன் வஜ்ரகண்ட வாளியொன் நேவி, விக்ரன் னேறிச்சென்ற வீரபட்ட யானையை வெட்டி முடக்கி, துரியோதனன் வெட்ட வெளிப்பாய்த்தெரிய மடக்கி, மீட்டும் பாரிய வில்லிற் கூரியமுனைப் பகழியடுக்கி, அரவக்கொடிதரித்த துரியோ தனனுடைய வணங்காமுடியிற் பொறுத்த கிரீடத்தை யுடைத்து முடுக்கி, மொட்டைத் தலைபுடனிருந்த அத்துட்டனைப் பார்த்துப் பொட்டென நகைத்தான். அது காலையில் துரியோதனனுடைய முகமானது சந்திரனைக்கண்ட கரோருக மலர்போற் குவிந்து கரிந்து பொறிந்து செறிந்த கண்கலங்க முள்ளவனாய், ஓட்டத்தின் பேரில் நாட்டம் வைத்துப் போயினான்.

அர்ச்சனன் அத்தினபுரிக் கேகும் ஆசாரியர்க்கு அச்சந்திர வந்தன
வீடைபெற்று, உத்தரானேடு வசனித்திருத்தல்

இந்தப் பிரகாரம் சொல்லாங்கூர்த் திருப்பிடமான வஞ்சக
கெஞ்சனைச் சேர்ந்த பூபாலர்களுங் கோபாலர்களும் புத்தமுனை
தொட்டுப் புறமுதுகிட்டுப் போராசை விட்டுப் போராசை கெட்டுப்
போகுங்காலையில் கற்பகக் காவைப்போற் கருணையுற் பிரக்யாதியும்
பெற்று மகா வாகை யுடைத்தாய்த் தேர்ந்திருந்த செஞ்சிலை வீணை
யன் மச்சகுலாதிபன் முகத்தைப் பார்த்து, “ஓ சித்தசனுக் கொப்
பான உத்தரகுமாரனே! நமது மச்ச தேசத்திலுள்ள மாட்டை
மடக்கி வெற்றிகொண்டு போகவந்த வேந்தன் முதலாகிய விரர்களி
யாவரும் யுத்தம்பண்ணி, எம்மைச் செறிக்கச் சத்துவ மற்றவர்க
ளாய்ச் செத்தவர்போக மற்றவர்கள் மெத்த கொத்து, சிந்தை
கொத்து, உயிர்மாத்திரங்கொண்டோடுகின்றார்கள். நம்முடைய காரி
யம் ஐயமாய்விட்டது. இந்தமட்டிலு மிவர்களை விட்டுவிடாமல்
இன்னமு மேல்விழுந்து தொடர்ந்து துரத்தி யடிப்போமா? அல்ல
தவர்கள் கெட்டார்கள் பஞ்சைகளென்று விட்டு, பெரிய மனசு
பண்ணி விராடபுரத்திற்குப் போவோமா? இன்னுஞ் சற்றுநேரம்
இவ்விடத்திற்குள்ளே யிருப்போமா? உன் கருத்தென்ன? அதனை
விரைவிற் திருத்தமாய்ச் சொல்லு” என்று கேட்டான். விராட
குமாரன் காண்டபனை வணங்கி, ஓ வீரியவிஜய வெவ்வேலவனே!
சீரிய மதிசூலச் செஞ்சேவகனே! அடியேனு மது திருவடிக்கடைக்க
லம்! அடைக்கலம்! ஐயா! காரியங்குறியாக் கடையேன் சிறியேன்!
பாரிய யுத்தம் பண்ணியானறியேன். ஆயினுமையா அவர்களெல்
லோரும், செத்தபிணத்தோடொத்த கணம்போல், தத்துவங் கெட்
டுத் தளர்ந்தோடினார்கள். ஆனதால்-இளைத்தோடுகின்றவர்களின்
மேல் கணைதொடுப்பிராகில், தேவரீர் இதுவரைபிலும் பெற்றிருந்த
புகழ்ச்சி இகழ்ச்சியாய்விடும். மேலும்-இன்னும் ஆகவேண்டியகாரி
யம் பின்னிட்டிருப்பதால், அப்போது பார்த்துக்கொள்ளலாம்.
நாமிப்போது விராடபுரம் போய்ச் சேருவோம். ஓ பலஞ்சுரந்து
பொங்குந் தோளினையுடைய பார்த்திபனே! இது தான் எனியே
னுடைய கருத்து. அப்பால் தேவர்கித்தம் சிறியேன் பாக்கியம்”
என்று உத்தரகுமாரன் சொன்னான்.

இவ்வாறு உத்தரகுமார னுரைத்த உத்தரத்தைப் பார்த்தன்
உற்றுக்கேட்டு, உத்தரதிசையை விட்டுத்திரும்பிக் களித்து, வில்

நாளைத் தளர்த்தி, அம்பலத்தூணியையும் விழ்த்தித் தேர்மேலி
ருத்தி, “அப்பா இளஞ்சங்கம்! இளைத்தபோர்களைத் தொடரப்
படா விதனாலும் என் எண்ணப்படிக்க நீயுஞ் சொன்னாய்! நம்
மிருவர் மனம் உருமையானதே பெருமை. நீ யுத்தகோலங்
கொண்டு புறப்பெயம்போது உன்னைப்பெற்ற தாயான சுதக்ஷண
தேவியானவள் மிகுந்த விபாகுல மடைந்திருந்தாள். விரைவிற
போய்ச் சோரவிட்டால் இன்னமும் எப்படியோ வென்று எதிர்
பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். ஆகையால்-நாம் இவ்விடத்தில் வந்த
சத்துருக்களை ஐயத்து, ஒன்பதுக்காடிப் பசுக்கூட்டங்களை யு மீட்டு
வனத்தில் அனுப்புவதைச் சங்கதிகளை நாமே ருசவிற்போய்ச்
சொல்லி, அவள் மனக்கவலையை ஆற்றல்வேண்டும்” என்று தேவர்
கள் மறித்துக் கொடுத்திருந்த தேவதத்தத்தை யெடுத்து, உலக மயங்
கும்படியாய் முழக்கினான். அந்தச் சங்கத்தொளியைக் கேட்ட
பிஷ்மாசாரியர்-துரோணச்சாரியர்-கிருப்பாச்சாரியர்-அசுவத்தாமா
முதலிய பேர்களெல்லாரும் பார்த்தன் பின்னொடர்ந்து ஆர்த்துவரு
கின்றோனே அல்லது இன்னுமென்னவோ, என்னும் பயத்தால் திரும்
பித் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். அப்படி பயந்து பார்க்கும்போர்களை
அர்ஜுனனும் பார்த்து, தேர்விட்டிறங்கி, தகுதியுடைய பெரியோர்
களைத் தலைவணங்கிப் பணிந்து, நானிம்மட்டும் போர்விட்டு விடை
கொள்கிறேனென்னுங் குறிப்பைக்காட்டித் திரும்பி, மறுபடியுந்
தேரேறி, மிகுந்த சந்தேகத்துடன் உத்தரகுமாரன் விடுத்த இர
தத்தின் மேற்சென்றான்.

இப்பாற் கடல்குழந்த உலகைப்பரித்த அரவக்கொடிதரித்த
துரியோதன மகாராஜன் அணிந்திருந்த அழகிய நவமணிமுடியும்-
ஒளிவிடு பிரத்திபாணங்களும் - அதுலசங்கிராம ஜயவிஜயனது
அஸ்திரங்களினால் அறுப்புண்டு, பிளப்புண்டு, தவறுண்டு, தள்
ளுண்டு, கிழக்குத்திசையிலுதித்த சூரியகிரணங்களால் மேற்றிசை
யிற் றோன்றிய சந்திரன்போல் ஒளிமழுங்கி, இன்னமும் ஏதேது
செய்ய வந்திருக்கின்றானோ, ஏதேதாய் முடிப்பானோ--என்று ஏக்கங்
கொண்டு அட்டதிக்கும் பரவிய சேனைகளுடன் பட்டப்பகலிற்
பட்டினம்போக மாட்டாமல் வெட்கப்பட்டு, சகல ஆட்டபாட்டங்
களும்டங்கி, அத்தினபுரியிலுள்ள யாவரும் நித்திரைபோன பிற
பாடு கோட்டைமதில் வளைந்த ராஜபாட்டையிற் புகுந்து, ஓட்டமு
நடையுமாய் ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். பெரியோர் முதலிய உரி

யோர்களும் பாதிராத்திரியிற் பேப்போற் போனார்கள். இவர்களைப் படி யிருக்க- மாடுபிடி சண்டையை வென்று ஆங்கொடி புடன்றி நும் பிய அர்ச்சுனராஜன் மேடுபெடும் பாலைலத்திற் காட்டப் படர்க்கு நீடிய வன்னிமரத்தைச் சார்ந்து, அமமாப்பொந்தில் முன்னிருந்த வண்ணம் ஆபரணவலங்கார முடியும்-அனுமக்கொடியும் - தேவதத் தமும்-வில்லும்-அம்புறத்தூணியும் வைத்து, பழையபடி மான்மீரு லிட்டி றுக்கி, மச்சகுமாரனையுயிறக்கி, முச்சகங் கொண்டாடாசின்ற தனது முன்னழகையும் பின்னழகையுமாற்றி, இனிமீமல் நடக்க வேண்டிய முறைமைகளையுந் திறமைகளையும் யோசித்து, பழைய படி பேடியுருவை கிளைத்து, அவ்வழுவில்லாத வடிவமமைந்து, பொன்மயமான தேரில் உத்தரகுமாரனது சிங்கக்கொடியை நாட்டி, குதிரைக்கயிறுங் கோலுந்தாங்கிச் சாரதியாசிச்சயிந்தவ முந்தினான்.

இப்படி தேர்முகத்திற் குந்தி யுத்திய முத்திய பேடியுருவைக் கண்ட உத்தரகுமாரன் கோவென்றழுது, ஓ வென்றிரைந்து, “ஐயா! பொய்யாமொழிப் பொறையன் சகோதரா! இப்போது சொல்லும் மெய்யான யென் மொழியைச் சற்றே தயவுசெய்து கேளும். இனி நான் செத்தாலுந் தேரோறமாட்டேன். இனிச் சற்றேனும் நாயகனு யிருக்கமாட்டேன். ஆ! ஆ! இஃதென்ன கொடுமை? தேவாருடைய காலடிப்புறத்தி லிருக்கத் தக்கவறிற் கடைப்பட்ட நாயேன், நடுநாயகத் தட்டிற் பொருந்து நலம் பெறு வேனா? ஆ தெய்வமே!” என்று சிந்தை சிந்தி நொந்துநைந்து தேம் பினான். அத்தன்மையாய்க் கலங்கிய உத்தரகுமாரனைத் தேற்றி, அவனது விசனத்தை மாற்றி, பிரியவசனங்களினாற் பேடியாகிய கிரீடி பேசத்தொடங்கினான். ஓ விராடன் தவத்தா லுதித்த வீரச் சிங்கமே! எனக்கு மூத்தவர்களும் இளைபவர்களுந் தங்களுடைய ஏதாரூபமெடுத்து வெளிப்பட்டார்களோ, இன்னும் வெளிப்பட வில் லையோ, என்னை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களோ, அது இன்னதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அஃதப்படி யிருக்க-நான் மாத்திரம் நிரூபங்கொண்டு நடக்கலாமோ? தமையன் கருத்தைத் தள்ளி நடக்கப்போமோ? அப்படி தப்பி நடந்தால் பின்னால் பாபம் பிடிக்காமல் விட்டுவிடுமோ? தருமவிருத்த னென்னுந் தாழ்ச்சிபெறுவே னல்லவோ? அப்பனை! உனக்கு மெனக்கும் ஒரு பேதமுமில்லை. உள்ளன் பென்பது ஒன்றுமே போதும். என்

வார்த்தை தட்டாமல் இந்தத் தேரிலேறுக” என்றவனை யொருவாறுதேற்றி, அவனை அதிரதராஜனாகப் போற்றி, விற்பாணங்களும் வரகண்டையும் பூட்டி, குதிரைக்கயிறுங்கோலுந்தாக்கித் தீதனைச் செலுத்தி, சற்றேனுங்குந்த மனம்பெறாத உத்தராகுமாரனோடு பலவாறாக வார்த்தையாடிக்கொண்டு, விராடபுரக் கொட்டை மதிலுக்கு வடமேற்காகச் சென்று அங்கு குளிர்ச்சிபும் பசுமையுடைய குளாவுஞ் செழுச்சி யாகிய சிங்காரத் தோட்டில் வந்திறங்கித் தேக வெப்பத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய சிந்தையைக் கொண்டிருந்து, ஒருவருக் கொருவர்பரிந்து, பாண்டவர்களாகிய தாங்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வன வாசம் பண்ணிய துன்பங்களையும், ஒருவருடம் அக்ரூதவாசஞ் செய்வதற்காக வடிவமாறிய துயரங்களையும், அவன் தந்தையான விராட ராஜனிடத்தில் தாங்கள் செய்துவந்த தொழில் விதங்களை யும், அவ்வத் தொழிற்கேற்ற வேறுவேறுகிய மாறுபெயர் வைத்துக் கொண்ட மார்க்கங்களையும், அமுதரசம் பொழிவது போல் உத்தர குமாரனுடன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் விஜய காண்டபதராசு கிய அர்ச்சுன மகாராஜன்.

தக்ஷணநிறை மீட்டுவந்த விராடன் உத்தரகுமாரன்

சேதி கேட்டு வருந்தி, பின் கங்கபட்டராலுங் காண்டபன் தூதராலுந்தேறி, அமைச்சராதியரை அழைத்துவர விடுத்தல்.

கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்படி யிருவரும் ஆசோதை பெற்றிருக்கின்ற வேளையில், விராட புரத்திலிருந்து சில தூதர்களோடிவந்து கேஷம விசாரணை செய்தார்கள். அந்தத் தூதர்களைக் கண்ட அர்ச்சுனன் சாரணர்களே! நீங்கள் விராட பூபதியைக்கண்டு, பேடி தேர் செலுத்தச் சென்ற உன் புத்திரனான உத்தரகுமாரன் எதிர்த்துவந்த மன்னருடன் அதிர்த்துப்போர் புரிந்து கோடிதேராளிகளை வென்று குப்புற்றுப் புறமிடக்கண்டு, நமது மந்தையை மீட்டு விட்டானென்று சீக்கிரத்திற் சென்று சொல்லுங்கள். தாமதஞ் செய்யாதீர்கள்” என்று கூறி அவர்களை யனுப்பி விட்டு, விராட குமாரனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான். இவர்களில் வாறிருக்க - இதற்கு முன்னால் நேருண் டிருந்தான் விராட ராஜன் திரிகர்த்தனை வென்று, அன்றிரவு முழுதும் அந்நேரம் படைவருமென்று கங்கபட்டர் முதலான பேர்களுடன் தூக்க

மில்லாமற் சேனைகளுடன் காவலிருந்தனனன்றோ? அப்பால் மேற் படை யொன்றும் வாராமையால், மறுநாட் குர்வியோதயமான பின்பு பந்து வர்க்கங்களும் மன்னரினங்களும் மைத்தாஜைவரும் மறற்ப் பரிசுனாதி சேனைகளுந் தாம் தாமென்று சங்கத முழங்க விராடபுரம் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களை ஐ ஜயப்பிரதானத்துடன் பச்ச நாடு வந்துசேர்ந்த விராடராஜனை விஷ்ணுமமுதுங் கலந்த வெற்கண னாளாகிய சுதக்ஷணாதேவி இச்சைகொண்டு எதிர்சென்று கண்டி, மச்சகுலாதிபன் வணங்கித்தேவர்த் தக்ஷணநிரைமட்சிக்குப் போய் ருந்த சமயத்தில் பிஷ்மாச்சாரியர் கிருபாச்சாரியர் துரோணாச் சாரியர் அசுவத்தாமா - கர்ணராஜன் முதலானவர்களை ஐ தம்பி யருந் தான வெள்ளங்களும் புடைசூழத் துரியோதனன் வந்து, நமது விபாடபுரத்தின் வடதிசை புகுந்து வளைந்து மாட்டி மத் தைபை மடக்கினான். அந்தச் செய்திகேட்ட தங்கள் திருமகனாகிய உத்தராகுமாரன் நமது சித்திரப்பதுமை போன்ற உத்தராகுமாரத் திக்கு நாட்டியங் காட்டி ஆட்டிவைத்திருந்த பேடியைத் தேர் செலுத்த ஆக்யாபித்து, தான் புத்தகோலங்கொண்டு வெற்றி பெறப் போயிருக்கின்றான்” என்று விளம்பினான்.

இப்படி தனது மனைவி கூறிய சங்கதிபைக் கேட்ட விராடன் உயிரொழிந்த உடம்புபோ லொடுங்கி, உணர்வடங்கி உருகி வீழ்ந் தான். உடனே பக்கத்திலிருந்த பேர்கள் வாரியெடுத்து மார்போட ணைத்து, சீதள சந்திரகாந்தக் கிண்ணங்களிற் பொருந்திய சுண்ணங் களையுஞ் சந்தனபாணித குங்குமக் குழம்புகளையும் பூசி பணிநீர் தெளித்துச் சயித்தியோபசாரஞ் செய்து, சிற்றூலவட்டம் பேரால வட்ட முதலிய விசிறிகளசைத்து விராடராஜனைத் தேற்றினார்கள். இப்படி எவ்வித வுபசாரங்கள் செய்யினுந் தேருதவனாய்ச் சோர் வடைகின்ற தோன்றலை நித்திய விதிசூறு நின்மலனாகிய கங்கபட்டர் பார்த்து, “ஓ மகாராஜனே! நீர் என்னத்திற் சிவ்வண்ணம் வருத்தப் படுகிறீர்? வாரேறுங் கனதனப் பேடியானவள் தேருரும்படியாய்ச் சென்றிருப்பாளாகில், இன்னுஞ் சற்று நேரத்திற் சம்பிரம வெற்றி பெற்று உமது மகன், வரப்போகின்றான். அவனைக் குறித்து நீர்சித் தங் கலங்கவேண்டாம்.” என்று சொல்லித் தேற்றினார். இப்படி சொல்லிய தரும்ப் பிரபுவின் வாக்கியத்தினால் விராடராஜன் நிறைந்த பாக்கியம் பெற்றவனைப்போல் தேறித்தெளிந்து சிறப்புற்றிருந் தான். பின்னுஞ் சற்றுநேரத்திற்குள் ஏதேதோ தன்மனத்துள்ளுந்

னினைவனும், 'ஓ கங்கபட்டரே! என் பாக்கிய மெப்படியாமோ? உமது வாக்கிய மெப்படிப்போமோ? நானறியேன். ஆகிலும் நால் வகைப்படைபுகொண்டு என்ம எதிரீரோக்கிச் சென்று கம்மா லான உதவிபுஞ் செய்தால் அவ்வறிபாச் சிறுவனுக்கு அனுகூல மாபிறக்கும் என்று என்மனம் காடுகின்றது' என்று விராடராஜன் விளம்பினான். இம்மொழிகேட்ட கங்கபட்டரானவர் அவ்வரசனை நோக்கி, "ஐயோ! நீரிப்படி அணைப்படுவீரானால் கனம் பெற்றுவரு கின்ற உமது குமாரனுக்கு அவமானத்தை விளைக்கு மல்லது, வெகுமானத்தை விளைக்கமாட்டாது. ஆகையால் இன்னுங் கொஞ்ச நேரம் நீர் செய்வவபாக நிதானித்து, சில காரியஸ்தரை யனுப்பி எதிர்கொண்டழைத்து வரச் சொல்லும்" என்று கங்கபட்டர் சொல்லினார்.

அதற்கு விராடராஜன் உடன்பட்டிருக்குங் காலையில், திறம் படைத்த அரியோதனன், பிஷ்மர், துரோணாச்சாரியர், கிருபாசாரி யர், அசுவத்தாமா, கர்ணன் இவர் முதலாகிய பேர்கள் புறங்கொடுத் தோடிப் போயினுரென்றும், அவர்களால் மடக்கப்பட்ட மாட்டு மந்தை யனைத்தும் மச்சநாட்டைச் சார்ந்த காட்டுப் புறத்தில் வந்த தென்றும், ஒரு தேரும் ஒரு வில்லுங் கொண்டு முனைந்து யுத்தம் புரிந்து வெற்றிபெற்று வருகின்றார் உமது புத்திர சிகாமணியாகிய உத்தரகுமாரனென்றும், முன்னம் அர்ச்சுனனுப்பிய தூதரோடி வந்து தொழுதுரைத்தார்கள். அவர்களுரைத்த அமுதரசத்தைச் செவி வழியாகத் தெவிட்ட அருந்தி, கொதிப்பாறிக் குளிர்த்த குள த்து நீர்போலும் - குமுதநாதன் கிரணத்தையுண்ட. சகோரம் போலும் சோபதாபத் துபரமாறிச் சிந்தைகளித்து இச்சேதி சொன் னவர்கட்கும் அவர்கள் பந்துஜனங்கட்குஞ் சுகபோஜனஞ் சுகந்த பரிமள சந்தனாதினும் பற்பல வெகுமானத்தோடு கொடுத்து; மங் திரிமார்களைபும் மற்ற மன்னவர்களைபு நோக்கி, "நீங்கள் யாவரும் ரத-கஜ - துரக - பதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளுடன் பல விருது சின்னங்களும் விநோத வாத்தியங்களுங் கொண்டு சென்று, ஜெய பரதாப முடைய என்சிறிய குமாரனைச் சீக்கிர மழைத்து வாருங்கள். வீதிகளெல்லாம் அலங்கரிக்கும் படியாய்ப் பறைசாற்றச் செய்யுங்கள். பந்தலடைத்து மகாதோரண முதலியவை கட்டுங் கள்." என்று ஆக்கிபாபித்தான். கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகா ராஜனே! இந்த விராடராஜன் கொண்ட சந்தோஷ மெவ்வகைப்

பட்டதெனில் ஒருவன் மனையானவன் அபலாபித்திற்
சோரத்துவஞ் செய்து பெற்றுக்கொண்ட பிள்ளையைத் தனக்குப்
பிறந்த பிள்ளையென்று உள்ளங்களித்து முத்தமிட்டு, மடிமேலுந்
தோண்மேலும் வைத்துத் தாலாட்டி, கொஞ்சிக் குலாவி, ஆசை
வைத்து நுகுகின்ற அறிவில்லான் தன்மையை யொத்திருக்கின்றது.
இங்கே விஜய பராக்கிரம விக்கிரமன் வெற்றிபெற்றிருக்க, அதனை
விராடன் தெரிந்து கொள்ளாமல் உத்தரகுமாரன் வெற்றி
கொண்டானென்று உண்மையாய் நம்பி உடல் பூர்த்தி நுத்தான்.
இவனாகியபித்த ஏவலைக்கொண்ட காரியஸ்தர்கள் யிதிகள் திருத்திப்
புழுதிகளடக்கி, செம்பொற் கலசங்கள் பொருத்தி, வாழை-தாழை
கரும்பு-கழுநு, பனை-பலா-தெங்கு-மேதமா - கூந்தற்பனை - கோங்கு-
இவைகளை நாட்டி, மாணிக்கத் தீபங்கள் வரிசையாய் வைத்து,
கொடி, குடை-ஆலவட்டம் தாலவட்டம்-மகர தோரணம்-மாமணித்
தோரணம் இவைகளை வரிசைப் படவமைத்து, ஏழுப்பரிகையுயர்த்த
மாடமாளிகை கூடகோபுரமுள்ள யிடுகளை யெல்லா மலங்கரித்து,
விதவிதமாய்ச் சிங்காரித்தார்கள். மன்னவர் மந்திரிமார் முதலான
பேர்கள் சகல விருது வாத்திபங்களோடு நால்வகைச் சேனைகளுட்
புடைசூழ உத்தரகுமாரனிருக்கும் உத்தரதிசையை நாடிச் சென்
றுர்கள்.

விராடன் தன் குமாரன் வருமளவுங் கங்கபட்டரோடு
வட்டாடலிற்புக, அதனாலிருவர்க்கும் வாதாடல்மிக,
விரதசாரணிதன்றலை வனுதலில் வடுவாடல் கண்டு வருந்தல்

“இவ்விடத்தில் விராடராஜன் தர்மராஜனைப் பார்த்து, உம்
முடைய ஆசீர்வசனத்தின்படி எனது உசிதகுமாரன் ஜெயப்பிர
தாபத்துடன் வருகிறவரையிலும் நாமிருவருஞ் சொக்கட்டானுடு
வோம்” என்றான். அவருமப்படி ஆகுந் வென்றார். உடனே அங்
குள்ள காரியஸ்தர்கள் பவளம்-நீலம்-மரகதம்-புஷ்பராகம் இவை
களினாலாகிய காய்களை வச்சிரப்பாச்சிகை முதலியவைகளோடு
கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். உடனே இருவருங்கூடி யாடினார்கள்.
அவ்வாட்டத்திற் கங்கபட்டர் வென்றார். தோற்றுவிட்ட மச்ச
ராஜன் வெட்கி, ‘ஐயா கங்கபட்டரே! இவ்வாட்டத்தில் நான்சற்று
அஜாக்கிரதையா யிருந்து விட்டேன். மற்றோரோட்ட மாடுவோம்
வாரும். இந்த ஆட்டத்தில் என்மகனாகிய உத்தரகுமாரன் வெல்ல

அவனுக்கேபட மாட்டாமல் புத்தமுனை கெட்டோடிய வெற்றி யீர்களைப்போல் உம்மைமான் ஓடவிட்டடிக்கின்றேன் பாறும்." என்று பிரதாபமாகப் பேசினான். அவ்வாறுரைத்த விராடராஜனைக் கங்கபட்டர் தடுத்து, ஓ மன்னர்மன்னனே! பேடியாகிய ரதசாரதி யானவன் ஐயங்கொண்டு வருகின்ற பெருமையைப் போல் உம்மை நான் ஐயங்கொள்வேனென்று பேசுவீரானால், அது எனக்குச் சம் மதமாகும். நீர்ப்படி சொல்லாமல் உத்தரன் வென்றதைப்போல் வென்று தப்புவா செப்புவதினால், அதற்கு நான் ஒருகாலும் ஒப்ப மாட்டேன் அதேனெனில் பிரகங்கை யென்னும் பேதையைப் பேடியென்றெண்ணாதீர். அவள் பூர்வங்காண்டவவன மழித்தகாளைக் குத் தேரூர்த்து, தேவர்களுக்குப் பகையாகிய ராக்ஷசர்களை வென்று தேவசகாய விஜயியென்று பேர்நூண்டு திக்குத் திகாந்தம் வரைக் கும் அதிசொற்பத்திற் ஐயங்கொண்டு திரண்ட கீர்த்தி பெற்றிருக் கின்றவள். ஆதலால் அவளை இலசாக மதிக்காதீர்." என்று கங்க பட்டர் சொல்லினார். உடனே மச்சராஜனுக்கு மிச்சமாகிய கோபம் பிறந்தது, மனங்கறுத்தது, மதியுஞ்சிறுத்தது, கண் சிவந்தது, கனற் பொறிபறந்து, அவன் கங்கபட்டரைக்களைத்துப் பார்த்து, 'ஓ பெரிய வரே! இப்போ திங்ஙனம் வந்த தூதர்கள் என் குமாரனாகிய உத்த ரன் பேடி தேர் விடச்சென்று, கோடாகோடி குருசேனைகளை நீடா தடித்து நிரிர்க்கெடுத்து, என் பிள்ளை யொருவனுமே யாவரையும் வென்று, பகைவர் மடக்கிய பசுமந்தைகளையுங் கைக்கொண்டு திரும்பி வருகின்றனென்று சொல்லப் பிரத்தியக்ஷத்திற் கேட்டிருந்த நீர், ஒரு கூனனைக்கூடக் கொல்லவும் வெல்லுமாட்டாத அதி சொற்பமான ஒரு பேடியைக் கொண்டாடி ஸ்தாபித்துப் பேசுகின் நீர். ஈதென்ன பிடிவாதம்? ஈதெவர்கள் சொல்லுகின்ற பக்ஷபாதம்? ஓ பிரம்மக்கியான முணர்த்த பேரறிவாளரே இப்படிப் பேசாதீர்; வாய் மூடும்." என்று கடுகித்து மொழிந்தான். அந்த மொழியைக்கேட்ட தர்மராஜன் சிறுகை நகைத்து, 'நான் சொன்ன ஊர்த்தை பழு தல்ல. இன்னுஞ் சற்று நேரத்தில் நீரையப் பாகின்றீர்" என்றார்.

இதைக்கேட்ட விராடராஜன் மனந்தாளாது முகஞ்சுளித்து ஓ விஸ்தாரங் கற்றிருக்கும் வேத முனியை இனியென்னத்தை யறி கிறது? கைப்புண்ணுக்குங் கண்ணாடி வேண்டுமோ? பேடிக்குங் கிரீ டிக்கும் பேசுமறியாதவர் நீர், கிரீடிபெற்ற ஜெயத்தோடு அக்கிரீடிக்குத் தேர் விடுத்த பேடியையுங் கூட்டிப் பேசினீர். இதனாலேயே

உம்மை யேதுமறியாதவனென்ற கண்டுகொண்டான். ஆ! ஆ! போதும்; போதும். இனி இப்படி என்னவாது பேசாதிடு. நீதல்லா மன்னரானவர் ஏதேனும்மோர் புண்ணாம்புடன் நடி மச்சலப்பலுள்ள வர்கள் நன்மை கன்மையென்ற நானுஞ்சொல்லி பாடினும்கீதம் படப் பேசவேண்டு மல்லாமல், அவன் தயவுக்கும் காத்திருந்து ஸ்ரீவ னுஞ் செய்பவர்கள் மன்னன் கருத்துக்கு மறத்துப் பேசுவது முண்டோ? காலசமய மறித்து கலந்துகொள்ள வேண்டாமோ? நீர் நான்கு வேதங்களையு நன்று யோதய ஞானவானு நிரந்தும், இராஜர் களோடு பேசவேண்டிய விதிமுறை யறியாமல், விருதாவார்த்தை சொன்னீர்” என்றுரைத்தான். இப்படிவெறுத்து மமதைகொண்டு பேசிய மச்சராஜன் பேச்சுக்குக் கங்கபட்டர் இடங் கொடாமற் றடுத்து, ‘ஓ விராடராஜனே! நீர் கொஞ்ச தெரலரிடும். கொடை யாளியான கர்ணராஜனெனை, படையாளிபான பிஷ்மரென்ன, ததுர்வேத சம்பன்னரான துரோணாச்சாரியரென்ன, வித்வமகத் துவ முடைய அசுவத்தாமா வென்ன, முதலிய சுத்தவிபர்களை உண்டைவிற் பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த உமதுள்ளீன வெல்ல வல்லவனென்று நீர் சொல்லமாட்டுவீரோ? ஓ நிருபனீ! நில் லும், நில்லும். இதோ எல்லாச் சங்கதியும் வந்துரைக்கப் போகின் றார்கள். அப்போது என் சொல்லுக்கு நீர்மறுத்துக் கூறியவளைத் தும் மனத்தப்பென்று உமது மதி உமக்கே ஒப்புச் சொல்லும். இப்போது நானுமக்கென்ன சொன்னாலும் அது தப்பாகவே மீதானறும். இனி மெய்ப்படும்போது, பெருமையடைந்தது துப்பாத் திருமேனி படைத்தபேடியே யென்றுணர்வீர்” என்று தர்மராஜன் பேசினார். இச்சொல்லைக்கேட்ட விராடராஜன் இருகண்களுஞ் சிவக்கக் கோபச் சிரிப்பாகச் சிரித்து, ஓ! ஓ! ஓ! ஓ! ஐயா! மெத்த மெத்தக்கற்ற வேதி யரே! வில்லாண்மையிலுயர்ந்த என் குமாரன் சொல்லாண்மையிற் சிறந்த பகைவரையோட்டிப் பாரமார்த்தியமாய் வருகின்ற வீரப்பிர தாபத்தைப் பார்த்த தூகர்வந்து நேரிற்சொல்லக்கேட் டறிந்திருந் தும், எவ்வளவு மெண்ணிப் பாராமல்-எதிரியையு மதியாமல் என்னை யடுத்து ஸ்ரீவனஞ் செய்துவருகிற இயற்கையை யு மோராமல், பல தரமு மென்னையலட்டி வாது செய்கிறீர். சொற்பமான பேடியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்ற நீர் என் பிள்ளையைக் கொண்டாடிப் பேசப் படாதோ? உமக்கு என் பிள்ளையின் பேரில் இவ்வளவு பொருமையும், பேடியின் பேரில் அவ்வளவு அக்கரையும் வந்த காரணமென்ன?” என்று கொல்லும் விடங்கொண்டெழுந்த

உல்லாசப்போற் றிற், தன்னைமீட்டுத் த பாய்ச்சிகையை நிலத்தில் விட்டெடுத்து மகா பீரங்கை கைகத்தான். அவ்வாறு அதிக கோபத் தால் வியப பாய்ச்சிகையானது பூமிமீறப்பட்டுத் தெறித்து, நேரி ள்விருந்த கங்கப்பட்டர் தெற்றியெழுத்து, குங்குமக் குழம்பாற் படிந்த திலகம் பொற் குன்றமணியத்தன் இரத்தங் குபீரென்று கொப்ப ளித்தது.

அப்போது உத்தரகுமாரனது க்ஷேமத்தைக் குறித்து ராஜ சபையினர் என்ன பேசிக் கொண்டார்களோ, அதனையறிந்துவா போவென்ற நதக்ஷண நேஷிமனூல் அனுப்பப்பட்ட பணிப் பெண் ணானவள், சபையுடைய அவ்விடத்திற் கு வந்து, சங்கதியாவும் விசா ரித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள். அச்சமயத்தில் தர்மராஜனெற்றியி லுண்டான துளி இரத்தத்தைத் துரளபதி கண்டு, நீர் வற்றிய தடாகத் தாமரை மலர் போல்கிறங்குன்றி, நெஞ்சம்வெருண்டு, மரு ண்ட, கலிகுலைத்து, அந்தத் தருமனுடைய உதிரத்தொரு துளி பூரியில் விழுமாகில் விராடராஜ னென்னுந் தருவிற் றழைத்திருக் கின்ற பந்துக்களென்னும் பல கிளைகளும் - புத்திர பௌத்திராயதி ரென்னும் புட்பங்களும் - மித்திரர் முதலாகிய மென்காய் கணிகளும்- புகழ்ப் பூதாபப் பெருமணச் சிறப்பும்-அழகும் வாழ்வும் அமைந்த மூலமும், தாங்களாறு பேரும் அக்ஞாதவாசஞ் செய்யவந் தடுத்து ஒதுங்கியிருந்த நீழலும் அன்றே கெடுமென்றோ, அல்லது தனக் குரிய நாயகனெனு நேயத்தினாலோ, அல்லது யாவருக்கேனும் இடையூறுண்டானால் உபசாரஞ் செய்ய வேண்டுவது எல்லோருக் கும் பொது வென்பது பற்றியோ, அல்லது அர்ச்சனன் முதலிய பேர்கட்கு உத்தரஞ் சொல்லவேண்டு மென்பதை நத்தியோ அல் லது பெரியவரென்னும் பத்தியோ, அந்தப் புண்ணியவதியின் சுபா வப்புத்தியோ ஒ மகாராஜனே! அவள் கருத்து இன்னவித மென் றெனக்குத் தெரியாது. உடனே கைகால் நடுங்கவோடி, கண்ணீர் துளித்தழுது, கடகடவென்று உடல் நடுங்கத் தொழுது, 'ஐயோ பழுதுபடாத சத்தியதரும பூகரனுக்கும் பழுது நேரிட்டதே' என்று வெகு நேரம் வரையிலும் ஒத்தியகை யெடுக்காமல் தரும பத்தினி போலிருந்தாள். அப்படியிருந்த வண்ணப் பெண்ணின் மரியாதை யையும், அவளுடனின் துடிப்பையும், அவளாவிபடும் பரிதாபத்தை யும் விராடன் பார்த்து விசனப்பட்டு 'இஃதென்ன ஆச்சரியம்? இது வரையிலு மில்லாத கோபம் மகக்கு இப்போது நேரிட்ட தென்ன

மாச்சரியம்?' என்று எண்ணமுஞ் செயலும் வேறாக, 'ஐயோ இதற்கென் செய்வோம்? ஏது சொல்வோம்?' என்று தன்னைத் தானே நொந்து, பின்னாலறியப் போகின்ற பெருமை தெரியாத வனாய், 'ஆ! ஆ! ஆ! கோபம் மகா சண்டாளமென்னும் வாக்கியத் திற்கு நாமே இலக்காயிடுமே." என்று தான் கொண்ட மன மகிழ்ச்சி குறைத்து வீழ்ந்தான். இந்த விராடராஜனுடைய மனோ துக்கத்தைக் கண்டு மனந்தாளாத ஆயிரங்கிரணக் கதிர்ரானாகிய சூரியன் அஸ்தமனதிரியை நோக்கி அடைவதாயினான்.

உத்தரகுமாரன் பட்டினமீண்டு கங்கபட்டருக்கு

நேர்ந்த கடுமையைக் கண்டு வருந்ததல்

கேட்டிரோ ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! இப்பால் முன்னம் விராடராஜன் தன் பிள்ளையை யெதிர் கொண்டழைத்து வரும்படி ஆய்நாபித்த வண்ணம், அமைச்சர் முதலாயினோர் போய்ச் சந்தித் தலும், உடனே உத்தரகுமாரன் அவ்வமைச்சர் முதலானவர்களுடிக் களேபி அநேக கரமாக்கள் - அந்தணுள் - மடைத் தொழிலர் - மருத்துவக் கலைஞர் - நிமித்தகப் புலவராதிய பரிவாரங்கள் புடை சூழ்ந்து நெருங்க, வீரவாத்திய மேளமுழங்க, விருது - டால் கொடி குடை-இவைகள் விதவிதமாய் விளங்க, பாலா - பல்லயம் - சவளக் கோல்-கத்தி-கட்டாரி - ஈட்டி-கேடயம் - இவைகள் மின்ன, எங்குஞ் சங்கத்தொனி பொங்கித் தழங்க, பட்டத்து யானைகளும் - ஆட்டக் குதிரைகளும் உன்னதத் தேர்களும்-துன்னிய காலாட்களும் - இரு பக்கமு நெருங்கிவர, தேவேந்திர லோகத்திலிருந்த ஜெயமுள்ள காளமேகன் தேர்மேலேறிப் பூலோகத்தில் வருமாறுபோற் பேடி. தேர்செலுத்த, வண்டு மொய்க்கும் அம்மலர்க்காவை விட்டுநீங்கி, வாகை மாலைதாங்கி, மணிப்புயமோங்கி, நீடிய கீர்த்தியோடு விராட புர வீதியில் மேவினான். இந்தப்பிரகாரஞ் சத்துரு ஜெயஞ் செய்து வருகின்ற உத்தரகுமாரனை வேதியர்களும் மாதர்களுங் கண்டு, அன்புகொண்டு ஆலஞ்சுழற்றி-திருஷ்டிகழித்து-மங்களாலாவி வாழ்த்தி-கொப்பிகள் முதலிய பாடலைப்பாடி ஆசீர்வதிக்க, பரத நாட்டிய ஸ்திரீகள் அபிநயங் காட்டி யாடித்துதிக்க, கட்டியர் புகழ் ஜெட்டியர்மகிழ், பட்டுவான்கள் போற்ற, சந்திரவட்டக்குடை நிழற்ற, வென்சாமரைபோட, அட்டதிக்குங் கொண்டாட, இராஜ சின்னங்களுடன் மகன் வருகிற மகிமையை விராடராஜன் கேள்விப்

பட்டு, வரைபக வெறிந்த வள்ளிமணானைச் சிலைமதனைச் செற்ற சிவபெருமா நெதிர்கொண்டு சென்று கண்டதுபோல் ஆகந்தங் கொண்டு சென்று கண்டு, தேர்மேலிருந்த சிறுவனைச் சீக்கிரந்தழுவி அணைத்தெடுத்து, தன் சித்தங் குளிரமுத்தி கொடுத்துக் கீழே விடுத்தான். உடனே உத்தராகுமாரன் அத்தந்தையை வணங்கி ஆசிபெற்று பின்பத் தந்தைமுதலிய யாவரோடு நடதடவென்று கொலுமுகவாசம் சென்று, அங்குத் தனியா யெழுந்தருளியிருந்த வேதவித்தாகிய கங்கபட்டரை வணங்கித் துதித்து, அவருடைய திருவடிகளைச் சிரத்திலுங் கண்களிலும் பொருத்தி, பற்பலராஜகூட்டங்களும் பாக்க அவருடைய பொற்புயத்தைப் புகழ்ந்து, அற்புதக் கருணை முகத்தைப் புகழ்க்கினான்.

அப்போதவ் விற்பன விவேகியானவர் கட்டாட்சத்துடன் சொற்பலவாய் ஆசீர்வதித் தருளினார். அக்காலவர் நெற்றியிலிருந்த வடுவை உத்தரன் பார்த்து, உடனே முகம்வியர்த்து, அண்டாண்ட சராசரங்களும் அதிரும்படியாய்க் கூவி, “ஓ என்னாண்டவனே! விபூதி ரேகை பிரகாசிக்கின்ற தமது லலாடஸ்தானத்தில் அபூர்வமான காயம் படுதற்குக் காரணம் யாது? யாவன் வடுச்செய்தவன்?” என்று கார்முகங்கைக்கொண்டு கடுகித்து நின்றான். அங்ஙன நேர் முகமாய்நின்ற விராடராஜனெங்கி, முன்னடந்த காரியங்களைப் பக்குவமாய்ப் பேசினான். அவ்வார்த்தைகூறிய தந்தையைச் சினந்து, தன் சிந்தை வருந்தி நொந்து, கைக்கொண்ட வில்லையொடித்து, பல்லைக் கறகறவென்று கடித்து, “ஆ! ஆ! நல்லகாரியஞ் செய்தீர் போம்! போம்!” என்று வெறுத்து, “நீர் இந்த மஹானுபாவருடைய சொல்லை இசுழ்ச்சி செய்தே நென்றபோது, ஐயோ! என்னுடல் நடுங்குகிறதே: அதை நினைக்குந்தோறும் என்னுடலைவிட்டு உயிர் வெளியோடுகிறதே! அத்தோ! ஓ பிர்ம சிருஷ்டியினாலாகிய பெரும் பொறைக்கடலை ஆடையாயுடுத்த அவனியினிடத்திற் பாரியமணி மகுடப்பட்டந் தரித்த வீரிய வேந்தருக்கு வேந்தாகிய வேந்தே! இவருக் கொப்பாகிய பேர் எப்பாறிலு மில்லையே! இவரையாரென்றுணர்த்தீர்? ஓ பின்னமேற்கொண்ட மன்னனே! என்னெதிரில் நீர் நிற்கச் சகியேன்! சற்றப்பாற்போம்!” என்றதட்டிப் பூசராகிய புண்ணியனைப்பணிந்து, “அத்தனே! அன்புநீங்காப் பரிசுத்தனே! எங்களை யாண்டுகொள்ளுங் கர்த்தனே! (சிறியார் செய்த தீமை களனைத்தும் பெரியோராயிற் பொறுப்பதுகடனே)” என்று தாங்

களே செலவுகொடுத்திருப்பதினால், விவாகமற்ற என் தகலதரின் பேரில் தேவரீர் கோபங் கொள்வது ஞாயமன் னு" என்று அக்கங்க பட்டருடைய அடியிற்றாழ்த்து, மீட்டிக்கத்தைப் கொண்டு பெரியோர்கள் திருவுள்ளம் பேசித்தாலெப் பொருளுடைய பொதுதான் என்று மேலோர் சொல்லிய மெய்ம்மொழியைச் சிறந்தும் பாரியாமற் பழிக்காளாயினர்" என்று கூறி அவ்வாறாயினதும் வீழ்ந்திறைஞ்சச் செய்து, பின்னுமின்னுத தாவிற்றஞ்சி, கந்த துப்பேசவறியாத தாக்ஷணிய பாராகிய தாமபுத்தா பின்னும் மோனவானுடைய துக்கத்தை மாற்றிவிட்டான்.

உத்தரகுமாரன் தன் தாய்தந்தையரோடு கங்கப்பட்டராதியர்

கரவை வெளிப்படுத்துதல்

அப்போது தருமந்தனர் கீர் கிறிய வெய்த வரப்போலக் கங்க பாறி, சாஸ்திரங்கற்று மாட்சிமை பெற்றதப் பெருமைபுங் கருணையும் பொருளெனக்கொண்டதமது சித்த மகிழ்வோடு அவ்வாறாட ராஜகுமாரனுக்குத் தகுந்தபடி வாழ்த்தி, உத்தரநிரைமீட்சிக் குப் புகுந்து வெற்றியடைந்துவந்த அவன் பெருமையைக் கொண்டாடினார். மச்சராஜனும் இச்சையுடனதனைக்கேட்டு மகிழ்ந்தான். மனங்கலந்த உரியோர் பலரும் சினங்குலைந்த பெரியோர் சிலரும், புடை நெருங்கிப் பூரித்தார்கள். இவர்களுல்லோருந் தன்னைப் புகழ்வதை உத்தரகுமாரன் கேட்டு, ஒன்றுஞ்சொல்லாமல்வெட்கி, தன் தந்தையைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரம் போனான். அங்கே ஜெயங்கொண்டுவந்த மைந்தனைச் சுதேஷ்ணை கண்டு, தவமிருந்துபெற்ற அப்பிள்ளையின்மீது ஈன்றபோதிருந்த பேராசையைவிட எண்படங்கதிகமான இன்பமடைந்து, எடுத்தாள்; முத்தங் கொடுத்தாள். கரஞ்சுற்றிநெரித்தாள்; மது கர்ப்பஞ்செய்த புண்ணியமென்று பூரித்தாள். இவ்விதமாகச் சோடசகலைகணிறைந்த சந்திரனெழுச்சிகண்ட சமுத்திரம்போல் அத்தாய்தந்தையரும் அங்குள்ள மற்றவரும் புகழ்ச்சியாய்ப் பூசித்து மகிழ்ச்சியடைந்து, கங்குகரை காணாமற் பொங்கிய பேரானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி, பெருமைபாகிய பள்ளத்திற்படிந்து, ஜெயமென்னுஞ் செய்தியாற் நேறி யிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் உத்தரநிரைமீட்சிக்குச் சென்ற உத்தரகுமாரன் கௌரவச்சேனைகளைக்கண்டு பயங்கொண்டு புறங்கொடுத்தோடியபோது, அந்த ராஜகுமாரனைத்தேற்றி அவன்

திருவிடைமருதூர் சாத்திரத் தொழில் செய்யுற்படி தேர்மேலேற்றித்தனக்
கெதர் மென் உத்தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் மூட்டாமலேயுடைய துரியாதனாதியரை
வென்ற அபரகனானவன், இரத்தத்தின்கீது வைத்திருந்த எதிரி
களின் சாத்திரத்தினைப் போடிருபங்கொண்ட தன்
தலைமேற் கமந்துவந்து உத்தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் கையிற் கொடுத்து, உத்
தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் பெற்ற உத்தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் பின்பக்கத்தி
லொருங்கி ஒடுங்கித் தலைவனாங்கி நின்றான். அவனின்றிகோலத்
தைக் கண்ட உத்தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் கைகொடுத்து, கலீரொனச்சிரித்து,
தேர்மேற் விழித்திருக்கத்து, திருவிடைமருதூர். துக்கத்தினால் விக்கித்
துயருழந்திருந்தான். அவன் குறிப்பையறிந்த அன்னையுள் தந்தை
யும் ஆசையுடன் தழுவி, “அடா அப்பனே! ஐயனே! அதிசய
மென்ன? நீ யிப்பேடியைக்கண்டு கைகொடுத்துச்சிரித்த காரண
மென்ன? உடனே திருவிடைமருதூர் தேம்பலுங்கொண்டு துயருழந்தகாரண
மென்ன? அவற்றை யெங்கட்கையத்தீரச் சொல்லுக” என்று பல
முறையாகக் கேட்டார்கள்.

அப்போது உத்தராகிரமீட்சிச் சருக்கம் ஆயாசத்தீர்த்து, அடிவயிற்றிலி
ருந்து எரிந்தெழிந்த அக்கினித்தனில் நீங்கும் வழியைத்தேடி, அப்
பேடிமுகத்தை நாடி பேசாமல் வாய்மூடி மீட்டும் பெருமூச்சு
விட்டு, நானென்னத்தைச் சொல்வேனென்று தந்தை தாய் இரு
வரையுள் தனித்தழைத்துச் சென்று, இனி நாம் பிழைக்கும்வித
மெப்படி? எந்தகாலத்திற்கும் புரிதராகப்போகின்றோம்! இப்போது
நீர் விளைத்துவிட்ட பகையானது எப்போது நீங்கும்? சமுத்திரம்
போற்புரண்டு, சதுரங்கமுந்திரண்டு நமது மந்தை மாடுகளு மிர
ண்டுபோகவந்து மடக்கிய கௌரவகுலாதிபர் ஞொந்து போகச்
செய்த அடமும் அவர்களுடன் சினந்து போர்புரிந்த மூர்த்தணய
திடமும் மந்தைப்பசுக்களை மீட்டமார்க்கமும், வீண் சண்டைக்கு
வந்தபோர்கள் சோர்ந்துவிழும்படி மோகனாஸ்திரப்பிரயோகஞ்செய்து
அவர்களணிந்திருந்த தலைத்துணிகளைப் பிடுங்கி மூட்டைகட்டிக்
கொண்டுவந்த மொய்ப்பும் இவைகளியாவும் என்னுலானவல்லமை
யல்ல. என்னுலாகுமென்பதுமல்ல. எங்கள் முன்னுலொருவரவென்ற
துமல்ல. சொன்னாலுங்கட்கு நன்றாய்த்தோன்றும் ஒ என் அன்னாய்
ஒ என் அத்தா! அந்த வினோதத்தைச் சொல்லுகிறேன் சற்று நிதா

னித்துக் கேளுங்கள். தேவர் தக்ஷணர்கார்ட்டிக்ரு சென்ற வேளை கண்டு சத்துருக்கள் மொய்த்து உத்தாதிகைசி லொருமிக்கவர்து, மந்தைகளை மொத்த வருத்தப்படுத்தி படக்கினூர்க ளென்று சித்தொன்று ஒற்றரோடிவத் துரைத்தார்கள். நான் அவ் வார்த்தையைக்கேட்டு, இத்தாயைத்தொழுது, அம்மா! எனக்கொரு சாரதி கிடைப்பானானால் பழுதுவராமற் செலிப்பேனென்று சொன் னேன். அக்கால் நமது உத்தரைக்கு நாட்டியம் பழக்கிவருகிற பேடி மெத்தவும் உத்தமமானசாரதி யென்று பணிப்பெண் சொல்ல, அது கேட்கவும், அவளைச் சாரதியா யமைத்துக்கொண்டு தேரேறிச்சென் று, கடல்போற் கவிந்த சேனையைக் கண்டு கண்கலங்கி, மனம்விண்டு தேர்விட்டிழிந்து, ஊர்முகமாக ஓடிவருவதாயினேன். அப்படி பயத் தோடிவந்த என்னை ஊர்வசியின்சாபத்தாற் பேடியுந்கொண்ட தனஞ்ஜெயனென்னும் புருஷோத்தமன் விடாமற்றடுத்துப் பிடித்து என்னைத் தனக்கு ஸாரதிபாக்கித்தேற்றி என்பயத்தைமாற்றி, தேர் மேலேற்றி, வன்னிமரத்தில் மறைத்துவைத்திருந்த விஜயகாண்டப வெம்படை தாங்கி, அனுமக்கொடி நாட்டி, யாவரு மெச்சும்படி யாகிய அர்ச்சுன உருவமுங்காட்டி, தேவதத்த முழக்கி, அர வக் கொடிக் கதிபனுடைய சேனைகளிற் புகுந்தபோது அவ்விடத்தில் நடந்த விந்தையை நான் சொல்லத்தாமோ? ஓநராதிபனே! சூரிய னுக் கெதிர்ப்பட்டபனிபோலவும், சுடருக்கெதிராகிய இருள்போல வும், சிங்கத்திற் கெதிர்ப்பட்டயானைகள் போலவும், நெருப்புக்கெதி ராகிய விட்டிற்பூச்சிபோலவும், இடிக்கு நேரிட்ட பாம்புகள் போலவும், எமனுக்கெதிர்ப்பட்ட உயிர்கள் போலவும், சிவனுக் கெதிர்ப்பட்ட சிலைமதன்போலவும், தீச்சலுக் கெதிர்ப்பட்ட பயிர்க் கால்போலவும் யாவரும் அழிந்து ஒழிந்தார்கள். ஐயா! அப்போது நான் பயத்து இந்த அர்ச்சுனராஜனை விசாரிக்குமிடத்து தேவரீ ரிடத்தில் உண்மைநண்பராய் உயிர்க்குயிராய் தர்மாதர்ம முதலிய நீதிகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டு கங்கப்பட்டரென் றிருக்குந் தயானு வானவர் சந்திராகுலத் தோன்றலான தருமராஜ னென்றும், வாசமலரோடுபூசுதல் முதலாகிய புணுகுஞ் சாந்துஞ் சம்பங்கித் தயிலமுந் தரித்த கூந்தல்விரித்த வண்ணமகள், பாஞ்சால ராஜ கன்னிகையான திரௌபதாதேவி யென்றும், 'மல்லர்

களை மாட்டிக் கேசகர்களை வாட்டி மடைப்பள்ளியிற் சமையற் கூட்டிவாரான்ற வல்லமைபாளன் பிமேசனனென்றும், குதிரைச் சேவகத்த லமைத்த கொமான் கதுவாஜனென்றும், பசுமந்தைகட் கெடாமான னாபி ருத்த பாக்சியவான் சகாதேவராஜனென்றும், வேலாயு தம் பிடித்த விரர்களை மடித்த பட்டத்துயாணை படைத்த இப்பான் டவரைவரும் பாஞ்சாலியும் அக்ஞாதவாசம் தொலைப்பதற்காக இந்த மச்சராட்டில் மறைத்திருந்து காலங்கழித்தனரென்றும், நேற்றையவ ரையிலும் அவர்களுக் குண்டாகிய தவணைநாளைப்போக்கிவிட்டு இன்று முதல் வெளிப்படவேண்டிய நாளென்றும், கேள்விப்பட்டேன். இனி இதைக்குறித்து நாம் யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. இது வரையிலும் சம்மாளியர்களுக்கு என்னகுற்றம் குறைகள் நேரிட் டிருக்கின்றனவோ, அவைகளில் ஏதொன்றும் எனக்குத் தெரிய வில்லை. இப்போது பிரத்தியட்சமாய் வருவில்லாத தருமராஜனுக்கு நெற்றியில் வருஷண்டாக்கி வைத்திருக்கிறீர். ஐவருக்கும் அன்பாகிய பாஞ்சாலியை ஆசைப்பட்டினைத்து சேசமுறத் தொடர்ந்த கேசகன் முதலாகிய தம்பிமார்களும் நாசப்பட்டும் போனார்கள். இவ்விரண்டினு லேயே பெரியமோசம் வந்திருக்கின்றது. இவைகளை மெல்லாம் தக்க படி யோசிப்புகள்' என்று உத்தராகுமாரன் சொன்னான்.

இம்மொழியனைத்துங் கேட்ட விராடராஜனுஞ் சுதக்ஷணையுந் தன் குமாரனைப் புதைத்திருந்த பொருள் குதித்து வெளிப்பட்டது போற்கண்டு, ஆ! ஆ! ஆ! அப்பா காதலனே! பாண்டவர்களா யிவர் கள்? பாஞ்சாலியா பணிப்பெண்? ஐயோ! ஆண்டவனே! என்னகாரி யம் செய்துவிட்டோம்? என்னவிதமாய் மதி இழந்தோம்? என்று அந் நனையயர்ந்து, நிலத்திற்சாய்ந்து, உயிருடன் மாய்ந்து மூர்ச்சையா னார்கள். அப்போது உத்தராகுமாரன் அவர்களை யணைத்து, சோபத் தையும் மனஸ்தாபத்தையும் தணித்து, இனித் துக்கப்படுவதிற் காரிய மில்லை. சீக்கிரம் இதற்கு வேண்டிய பரிகாரம் தேடுங்கள். எனக்கொ ன்று தோன்றுகிறது. அஃதென்னவெனில் மன்மதனுக்கொப்பா கிய வடிவமும் மயில்வாகனனுக் கொப்பாகிய வெற்றியும் உமாமகேசுவரரைப் பூசிக்கும் புத்தியும் விருஷப குஞ்சர சிங்கவிராட்டின் சத்திபுமுள்ள பார்த்தனாகிய பரந்தாமன் மைத்துனனுக்கு எனக்கிளைய உத்தராகுமாரத்தியைக்கொடுத்து, நம்முடன்கலந்து வாழச்செய்யுங்கருத்தைக்கடைப்பிடிப்போமானால் தெரிந்தும் தெரியாமற்செய்த தீமைகளும் சிதறிப்போம். இது

னேத்தான் என்சின்தையில் நினைத்தேனென்றான். இவ்வாறியம்பிய மைந்தன்வார்த்தையை மனமகிழ்ந்துகேட்டு தந்தையுந்தாயுஞ் சிந்தைகளிகூர்ந்து, “அப்பா மைந்தனே! உத்தன் மனதின்படியே எங்கட்கு மவ்விச்சை மிச்சந்தான்” என்று சொல்லி அன்பியுவந்து விடியுமளவும் அச்சத்துடனெடுங்கி அகாவற்றி நுந்தார்கள். உத்தரநிரைமீட்சிக்காகப் பார்த்தன்பண்ணிய சண்டையிற் செந்தூள் கருந்துள் பறந்து படிந்து மறைந்த தன்மேனியைச்சுத்தம் படக்கழுவிக்கொள்ளுவதற்குப் போனவன்போல் உடனே சூரியனானவன் மேற்குச் சமுத்திரத்திற் போய்க் குளித்தான்.

இப்பாற் பெருமையி லுயர்ந்த பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் விராடனுடைய அரண்மனைவிட்டு நீங்கி, அம்மச்சநாட்டின் புறம்பில் தங்களாயுதங்களைச் சேமித்து வைத்திருக்கின்ற வன்னிவிருக்கச் சோலைக்கருகிற் சென்று, கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்கிறவர்களைப்போல் தாங்கள்கொண்ட வடிவத்தை மாற்றி, பழைய ரூபங்கொண்டு, எமதர்மராஜனைத் தோத்திரம் பண்ணிவணங்கி, மேற்றிசையடைந்த சூரியபகவான் கிழக்குத்திசைக்குவருங்காலத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த வேளையிற் கோழிமுதலிய குருவிகளெல்லாம் துயிலொழிந்து, ஓ பாழியபுயம்படைத்த பாண்டவர்களே நீங்கள், நீடுழி வாழி: வாழி: ஆழியினலையுடன் மாநிலநடுங்குவதாற் சூரியன்வரப்போகின்றான் என்றுசொல்லுவது போற்கூவின. அதுகாலையில் மேற்றிசையில் மறைந்த வெய்யோன் மீண்டுங் கிழக்குத்திக்குக்கு வரயத்தனித்து. பாண்டவர்களின் சங்கதியெல்லாந் தெரிந்துகொண்டோம் இனித் துரியோதனையார்களின் கருத்தையு மறிவோம் என்று மகமேருவைச் சூழ்ந்துவந்தவனைப்போல் உதயகிரியில் வந்து, தனது கிரணக்கதிர்நீட்டி, தாமரை மலர்க்கரங்காட்டி, தண்மதிமுதலிய துட்டரையோட்டி, சத்திய நிலைபெற்ற தர்மராஜனது ஆக்ஞா சக்கரத்தை நிலைக்குநாட்டியதுபோல் உதயகிரியினுச்சிமே லெழுந்தான்.

உத்தரநிரைமீட்சிச் சருக்கம் முற்றிற்று.

6. பாண்டவர் வெளிப்படும் சருக்கம்.

கண்ணன் துதி.

வானமாகி பூதராசி தோறுலாய மாயனை

ஞானமாகி மறையினுச்சி நண்ணிரின்ற கண்ணனை

மோனமார் முனிக்குழா முணர்த்தமுத்தி வித்தனை

பானுமுன்ற பிற்விதீர எண்ணி யெண்ணி வாழ்த்துவாம்

ஐயா ஜெனமேஜெய மகாராஜனே! விராடபுரம்விட்டு நீங்கிய பாண்டவர்களும் பாஞ்சாலியும் ஒருமாஞ்சோலை சூழ்த்த வனத்தூடமந்த பொய்கையில் முழ்கி, அருணாதய மானவுடனே ஜப தப விதிகள் யாவற்றையு முடித்து, சூரிய மஸ்காரஞ்செய்து, ஸ்ரீ வேத விபாசனையும் எமதர்மராஜனையும் திக்கு நோக்கிப்பணிந்து, பாண்டவசகாயனது பாதபதும நினைத்து, பருதியினொளியினும் மேலான பழையவடிவஞ் சிறந்து விளங்கினார். வாயுகுமாரனான பீமசேனனும்-தேவீவந்திர குமாரனான செஞ்சிலை விஜயனும் - ஆயுள்வேதியரளித்த நகுல சகாதேவரும்-தங்கள் குலத்திற்கும் குணத்திற்கும் நலத்திற்கும் நன்மைக்குத் தகுதியான முரசக்கொடி படைத்த முன்னோளைத்தொழுது, அன்னை னருளிய ஆசிமேற் கொண்டு பெரும்புகழ்ப் பிரகாசத்துடனவரைச் சார்ந்திருந்தார்கள்.

தருமநந்தனர் நெற்றியிற் றழும்பு கண்டேன்ற தம்பியரைச் சில தருமவாய்மை கூறித் தணிவித்தல்

இவ்வாறிருக்குஞ் சமயத்தில் நிகரற்ற விற்பாங்கிய தனஞ்ஜயன் தருமராஜன் முகத்தைச் சத்துஷ்டியாய்ப் பார்த்து, அவர் நெற்றியிற் செந்தூரத் திலகம்போற் சிவந்த புண்ணைக்கண்டு, “அண்ணா! தேவரீருடைய நெற்றியில் வடுவுக் கிடமானவாறு யாது?” என்று திகக்கிடக் கேட்டான். அதற்குத் தருமராஜன் சிறுகை புரிந்து, யாதொன்றுஞ் சொல்லாமலிருந்தனர். அப்போது பின்னலைப் பழித்த மேனிபடைத்த பாஞ்சாலி, “விராடராஜனுக்குத் தருமராஜனுக்கு முண்டான ஒரு வாக்குவாதத்தினால் வந்ததீது ஈது” என்று சொல்லினள். அதுகேட்ட அநேகமே, அர்ச்சுனனெழுந்து, இன்னமும் தாமசமாவென்று நெருப்புபோ லெரிந்து, நெடுமூச் செறிந்து, அண்ணன்மேற் பரிந்து, “ஐயோ! நான் பிரிந்து

வந்த துன்பமிதுவோ? இப்போதே விராடபுரம் வேகக்கொளுத்தி மச்சநாடன்றலையை வாங்கிவைக்கிறேன்” என்று மச்சாவம்பிபாற் சீறி, வெட்சி மாலையணிந்த ஆகமுல் தேகமு மலற மெங்கப் பற் கடித்து, கையில் விற்பிடித்து, அவனுக்கிச்சையான குலத்தை இன்னிமிடத்திற் பச்சடி பண்ணுகின்றனென்று புறப்பட்டான். நெருப்புடன் காற்று நேசமானதுபோல் பீமனும் வெகுண்டு விரித் டெழுந்தான். கருல சகாதேவரிருவரும் வியாபுலத்தோடு கங்கி, விராடராஜனுக்கின்று விநாசகாலமா வென்று மெய்மறந்து விட் டார்கள்.

இத்தன்மை வாய்ந்த தம்பிமார்களின் கடுங்கோபத்தைத் திருமராஜன் கண்டு, ஓ! ஓ! மோசமாச்சுதே யென்று பூசிட வார்த்தைகள் புகன்று, ஆ! நேசவிசுவாசிகளே! அப்பா ராஜகுல நிரேஷ்டர்களே! நிஷ்டூரம் வேண்டாம்.

“ஒன்றுதவி செய்யினு மவ்வுதவி மறவாமற்
பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திவெர் பெரியோர்
நன்றி பலவாக வொருநகை புரிவரேனுங்
கன்றிவெதன்றிமுது கயவர் நினையாரே”

என்றிருப்பதால் கொஞ்சம் யோசனை செய்யுங்கள். ஒரு வருடைய ஆபத்காலத்தில் இன்னொருவர் உதவி செய் தால், அவ்வுதவியை ஆபுகள்ள வரைக்கு மறக்காமல், நன்றி குன்றாமை யென்னும் நீதியையும் - தருமத்தையும்-நிறைந்துநாடி அவ்வுதவி செய்தபேர்களால் என்ன பிழைவந்த போதிலும் அதைச்சகித்து, மனமபொறுத்து, நன்றியிற் பிழையாமல் நன்மை பைச் செய்பவர்க ளெந்நாளும் பெரியவரென்று நானிலம் புகழ்வ துண்டு. “நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றே மறப்பது நன்று” என்று சாதுக்களும் சாஸ்திரங்களிற் பேசியிருக்கின்றார்கள். பற்பலநாளும் ஒருவன் நன்மை புரிந்து, சொற்பமாக ஒருநாளிற் குற்றஞ்செய்ய நேரிட்டால், அச்சொற்ப குற்றத்திற்காக நன்றி குன்றி, மனங்கன்றி, பொல்லாங்குசெய்ய நினைப்பது புகழல்ல, பூணல்ல, பொருளல்ல. அது புலமை கெட்ட கீழ்மக்கள் செய்கை யாம். “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு” என்று வேதமுறைபுகின்றது. ஓ புண்ணியகுலத்திற் பிறந்த புனிதர்களே! ஒருகாலொரு நன்றி செய்தபேர்களே உள்ளத்திலவைத்து, மறுகாலவர்களே செய்த

பிழை நூற்றாண்டு சான்றொராகிய பெரியோர் பொறுப்பார். கயவ ராகிய ஆட்களுக்குப் பலகாலும் பலநூறு நன்றிசெய்து, ஒருகா லொரு தீதாமாகில் முன்செய்த பல நூறு நன்றிகளும் பாழாய்க் கெட்டுப்போம். ஆகையால் காடாக்கினி முண்ட காட்டிற் பன் னிரண்டு வருஷங் கஷ்டப்பட்டு, பதின்முன்றாவது வருஷத்தில் இத்த விராடராஜனுடைய சிழிளிசூத்து, அவனது உப்புத் தண்ணீரு முண்டு, நாம் எண்ணியவெண்ணம் பின்னமில்லாமல் அக்ஞாத வாசங்கழித்தோம். எத்தேசத் தாசர்களிலும் இத்தேசத்தாசன் மெத்தவுஞ் சாசன். நாம் எங்கிருந்து அக்ஞாதவாசம் பண்ணலா மென்று முன்னம் நான் வினாவியபோது, நீங்கள் விராடபுரத்திற்கு மிஞ்சிய நகர மில்லையென்றும், அவ்வாசனுக்கு கிரான ராஜனு மில்லையென்று சொன்னீர்கள். உங்கள் சொல்லைநம்பி இங்குவந் தடுத்தபோது, நமக்கிவன் ஊழியன் போலவும்-இவனதாசாட்சி நம தாசாட்சிபோலவும்-காலங்கடத்தினோமே யல்லது, நாமிவனுக்குத் தாழ்ந்து நடுங்கி நடத்ததில்லை. நம்மையிவன் அதிகாரஞ்செய்தது மில்லை. ஏதோ கோப பாபமென்னுங் கொள்கையாலும், நமது தீவினைவசத்தாலும், ஒரு சிறிய குற்றம் நேரிட்டது. அதற்காக நாம் கடவுளை நோக்கி மன்னிப்புக் கேட்டு, இவனுக்கொரு பொல் லாங்கு நேரிடாமற் காக்கவேண்டிய கடமை நம்முடைய தாயிருக்க, நீங்களவனைக் கோபித் தெழுவது குணமல்ல.

“தம்மையிகழ்ந்தமை தாம் பொறுப்பதன்றி மற்
றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை
எரிவாய் நிரையத்து வீழ்வர் லெகான்றோ
பரிவதுஉஞ் சான்றோர் கடன்”

என்று மேலோர்கள் கூறியிருப்பதைச் சன்மானிக்க வேண் டியது. நம்மைத்தொழுது பாதுகாத்த தோன்றலின் மேல் பழுது நினைப்பது மகாபாவம்; மகாபாவம்; பார்த்தனோ! பதறாதே” என்று தர்மராஜன் தடுத்தார்.

பாண்டவராயுதபாணியராய்ப் பழைய கோலங்கொண்டு
கோலுக்கூடம் வர, விராடன் வரிசைவைத்து வணங்க,
தருமரவனைச் சன்மானித்தல்

இப்படி சொன்னதின்பேரில் பீமார்ச்சுனரிருவரும் நகுல சகாதேவரும் - மூத்தவர் மொழிந்த முறைபிற் பிறழாமல், மச்ச ராஜன்மேல் வைத்த கோபமாறி, தருமராஜனுத்தரவின்படி வன்னி

மரத்திலேறி, அவரவராயுதங் கைக்கொண்டு, அந்தப் பாலை நலத்தி
லமர்ந்த கோலாகலி-நீலிசடாதரி-லிலாவதி-குன் - கலாதரி-யென்
னுங் குண்டலி குமரி சாமுண்டியைப் பணிந்து, வன்னிமரத்தை
வலம்வந்து வணங்கி, எங்கள் தாயினது கர்ப்பம்போல் ஆயுதங்களைக்
காத்தளித்த தமனியத் தருவே யென்று சந்தோஷப்பெரிச்சி
சம்பிரமங் கொண்டாடி, விராடராஜனுடைய கொலுமுகச் சாவடி
யிற் கூசாமற் புகுந்து, ஐந்து தேவேந்திரர் ஒரு இந்திராணி
யுடன் வந்திருந்த வாறுபோற் சிங்கத்தவிச்சுந் திருந்தார்கள்.
அந்தவேளையிற் செந்தழல்வளர்க்கும் அந்தணி-முனிவர்-மந்திரமார்
சாமந்தர்-தந்திரியர்-பிரதானிகர்-சுற்றத்தினர் - காப்பாளர்-நகரமாக்
கள்-படைத்தலைவர்-இவுளிமறவர்-யானை விரர் சேனாபதியர் - துாதர்-
கருமாதிக்காரர்-கட்பாளர்-மடைத்தொழிலாளர்-மருத்துவக் கலைஞர்
நிமித்திகப் புலவர்-இவர் முதலிய யாவருஞ் சேர்ந்துவந்து, குந்திதே
வியார்தந்த மைந்த ரைவருங் குருகுலம் விளங்கப் பிரகாசித் துதய
மாகிய குமுதநண்பன்போற் சிங்காசனத்தி லிருக்கக்கூண்டு, தங்கனாற்
றங்கப்படாத சந்தோஷங்கொண்டு, விராடராஜனுக்கு விரைவிற
றெரிவித்தார்கள்.

“அச்செய்திகேட்ட மச்சராஜன் இச்சைமேற் கொண்டு,
ஐயோ! நாமென் செய்தோம்? இனியென் செய்வாம்?” என்று மன
வருத்தங்கொண்டு, சந்தனம் - தாம்பூலம்-புட்பம்-பனிரீர்-மஞ்சள்-
குங்குமம் - வாசனைத் திரவியம்-தேங்காய்-வாழைக்கனி-மாங்கனி-
பலாக்கனி - பற்பல அப்பங்கள் - பருப்புவர்க்கங்கள் - இவை முதலி
யவைகளைத் தட்டுத் தட்டா யெடுப்பித்துக்கொண்டு, பட்டுப்பட்டா
வளிகள்-கட்டுக்கட்டாகிய கட்டுவர்க்கங்கள்-முட்டுப்படாத முத்து
முதல் நவரத்தினங்கள் - முதலானவைகளுங் கொண்டுவந்து காணி
க்கைவைத்து, புத்திரனுடனுங் தரும பத்தினியும் பாண்டவர்களின்
பொன்னடியில் வீழ்ந்து, புழுதிபடப் புரண்டு, “ஓ பூரணநிதியே! ஓ
பொறுமைக்கரசே! எளியேங்கள் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளும்
என்று துதித்து, பூமியை விட்டெழுந்திராம லிருந்தார்கள். அம்
மூவரையுங் தருமராஜன் எழுப்பி விட்டான். பின், விராடனையும்
உத்தரகுமாரனையும் மார்போடணைத்து, அரசனைப் பக்கத்தில்
வைத்து, “ஆதிசேடன் முடிமேற்றாங்கிய இப்பூமியில் உம்மைப்
போல் யாரிருக்கின்றார்கள்? நீர் மெத்தவும் உத்தமர். புண்ணியசாஸி
பொறுமைக்கு வேலிபோன்றவர்” என்று புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்.

இவ்வாறு கொண்டாடிய குருகுலக் கோமானது குளிர்ந்த வாசகத்தால் மச்சதுலாதிபனெழுந்து, மறுபடியும் பணிந்து, “ஓ வேந்தாகிய சாந்தமுர்த்தியே! தோத்திரமென்பதும் மதைப்போன்ற வாக்குத் தகுமல்லது, எங்கட்குத்தகாது. நாங்கள் அவ்வளவு பாத்திரமும், கீஷத்திரமும், கோத்திரமும் பெற்றவர்களல்ல. ஆதலால் - அடியையன்மிகவும் பிபன். விவேகமற்ற சேபன். முன் கோபத்தாற்பதற்ப் பேதிக்கின்ற வாயன். அப்படிக்கிருந்த போதிலும், தங்கட்கு நான் தகுந்த வேயனெனப் பாராட்டி, என்னால் நேரிட்ட குற்றங்குறைகள் யாதிருந்தாலும், அவைகளை மன்னித்து ஓட்டி, தீர்க்கவைர நாட்டாமல், சில காலத்திற் சொல்லிக் காட்டாமல், ஓ பார்த்திபரே! தினனான வென்னை ஆண்டருள்செய்ய வேண்டும்” என்று வேண்டிக்கொண்டான். இந்தப் பிரகாரம் புகன்றடைக்கலம் புதுந்த விராடராஜனை வேந்தர் வேந்தாகிய தருமராஜன் பார்த்து, இரக்கமுள்ளவராய் இஷ்ட பூர்த்தியா யிதனைச் சொல்லத் தொடங்கினார் —

“ஐயா விராடபூபதியே! உமது பட்டணத்தில் நாங்கள்வந்து சேர்த்தபிற்பாடு துன்பமென்பவையில்லாமல், எங்கட்குரிய தேசம் போலவே, எங்கும் பிரக்கியாதி யுண்டாகும் படியாய் வேற்றுமை யின்றி வீற்றிருந்து வாழ்ந்தோம். உன்னுமிடத்தில் உம்மினு முயர்ந்த உற்றருமில்லை. பெற்றருமில்லை. மற்றருமில்லை. ஓ மாசற்றமா போய்! உம்மைவிட எனக்கு வேறொரு உதவியுமில்லை. நாங்களிது வரையிலுங் குறைவில்லா ததுபவித்து வந்த உமது பட்டினத்தின் பதவியைவிட வேறொரு பதவியுமில்லை. நீரும் உமது சகோதரரும்-உமது புத்திர - மித்திர பௌத்திராதியரும் - நால்வகைச் சேனைகளும் ஆகிய யாவரும் எனக்குப் படைத்துணைவந்து எப்பக்கத்தில் நிற்பீர்களானால், துராங்காரமாய் எங்களை வஞ்சித்த சத்துருக்களையும், அவர்கட் குடன்பட்டு வந்த சேனைவேந்தர்களையும் ஒரு நிமிஷத்தில் யமலோக மேற்றிவைக்கிறேன். இது மெய்யென்று பறைசாற்றி வைக்கிறேன். இதனையும்து கருத்தில் ஐயமற உட்கொள்ளும் என்று வையகம் வாழ்த்து மாபினான் சொல்ல அதனால் மச்சராஜன் தேறிமனத்துயர் மாறிமகிழ் அது கண்ட மாதொடு மகனூர் தீதகன்றுற்றார்கள்.

உத்தரன் வேண்டுமோளின்படி உத்தரையை அபிமன்னுவுக்காகச்

சம்மதித்த பாண்டவர் கருத்தறிந்து விராடன்

பந்துக்களாதியர்க்கு ஓலை விதேல்

இப்பால் உத்தராகுமாரன் நமக்கு உறுதி தேடிக் கொள்ளுத்
தருண மிதுதானென்று துணிந்து தந்தைதாய் நுவரையு முன்
னிட்டுக்கொண்டு தருமராஜனைப் பணிந்து, வாய் பொத்தி நின்ற,
'ஓ சமுத்திரத்தை ஆடையாகத் தரித்தருளிய இவ்வுலக முழுமை
யும் ஒரு வெள்ளைக்குடை சிழலில் அடக்கியானும். விதரண வேந்தே!
யான் தக்க பக்குவமாகப் பேசவறியாச் சிறியனானாலும்,
யான் செய்துகொள்ளும் விண்ணப்பத்திற்குத் தேவரீர் செவி
கொடுத்தருளல்வேண்டும். இந்த விராடபுரமும் இதனது பூவளம்
பொருள்வளமுள்ளனயாவும் தேவரீருக்குரியவையே யாம். நாங்களி
யாவரும் உங்களுடைய ஏவற் பணிவிடைக் கேற்றவர்களே. எங்
கட்கு சுதந்தரமான ஆறுவிதப் படைகளுந் தங்களுடையவைகளே
யாகும். நதல்லாமல் என் தங்கையாகிய உத்தராகுமாரத்தியும் அர்ச்
சுன ராஜற்குரியவளே. ஓ எங்களாண்டவராகிய பாண்டு நந்தனரே
தயவுசெய்து எங்களை யாண்டுகொள்ளவேண்டும்." என்று வேண்டி
விளம்பினான். இவ்விதமாக உத்தராகுமாரன் சொல்லக்கேட்ட விஜய
காண்டபதரன் அவனை நோக்கி, 'ஆ! ஆ! ஹா! என்று கைபமர்த்தி,
ஓ கல்வியின் சாரமும்- செல்வியின் அபாரமும்- கைப்படை வீரமும்-
விற்பன விவேகமும்- காமன்மயமும்-சேமன்ஜெயமும் - காரியசித்தி
யும்-கூரியபுத்தியுமுடைய காவலன் மகனே! உன் தங்கையாகிய
உத்தராகுமாரத்திக்கு நான் சிலகாலம் நாட்டியம் பழக்கி வைத்த
படியால், அவள் எனக்குப் பெண்மரியாதையாம். நீ இப்போதுகொண்
ட நினைப்பை நீக்கி விடு. அல்லது உன்னிஷ்டப்படி தப்பாமல் உறவு
கலக்க வேண்டுமானால், உனக்கிளைபவளாய் நன்னலம் நற்குணம்
வாய்ந்திருக்கின்ற அவ்வுத்தரைப்பாவை பொன்னில முதலிய நன்
னில மன்னவர் புகழும் பெரும்பேர்ப்படைத்த என்மைந்தன் வாளபி
மன்னனுக்கு உரியவளாகட்டும்" என்றான். இப்படி அற்புதமாய்
விளம்பிய பற்குணன் மொழியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் அவ்
விடத்திருந்த சாஸ்திரசம்பன்னருடன் தருமராஜன் விராடராஜன்
முதலிய சகலமான பேரும் "சதாஸ்து" என்று சம்பிரமங் கொண்
டாடினார்கள். உடனே விராட பூபதியானவன் கலியாண முரசுவாத்
திய முழக்கி வைத்து, பந்துமித்திராதிபர்கட் கெல்லாம் பாண்டவர்

கள் விராடபுத்தி விருக்கின்றாரென்றும், அப்பாண்டவரில் நடுப் பிறந்ததான் பன்னையாகிய கிருஷ்ண அபிமன்னு குமாரனுக்கும் எனது பெண்ணாகிய சௌபாக்கியவதி உத்தரை குமாரத்திக்கும் கனியாலாம் நடக்கப்போகிற தென்றும் ஓலைகளேழுதி, தூதர் வசத்தி லனுப்பி அறிக்கை விட்டான்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பந்துக்களோடு அபிமன்னினையும்
கடுவதனையு மழைத்து வருதல்.

ஓ ஜெனமேஜெப மகாபாஜனை! ஈதிப்படியிருக்க - விராடராஜ னுடைய முதற்குமாரன் சுவேத நென்பவன் கைலாசபதியைக் குறித்துத் தவஞ்செய்யப் போனானென்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கின்றே னல்லவா? அந்தச் சுவேதனுனவன் மனோ பக்திமாறா பல வைராக்கிய சீலையை வகித்து, மகாதேவனைக் குறித்துத் தவ நிழைத்து, தாழ்ச்சி யில்லாத காட்சியும் பெற்று, எந்த ஆயுதம் பிடித்துப் போர்புரிந்தாலுந் திரிபுவனத்தையும் ஜயிக்கும்படியான அருளுற்று, மற்றெவருந் தனக்கெதிரில்லாமல் யாவரையும் வெற்றி பெறும்படியான சித்தியைப் பற்றினான். அவன் பற்றியிருக்குஞ் சித் தியை முத்திக்கு வித்தாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி யறிந்து, “இனி மேல் நாம் குருஷேத்திரத்திற் கூட்டி வைக்கப்போகின்ற யுத்தத் திற்கு இவனொருவ னிருக்கின்றான். இவனை விட்டுவிடுவது யுத்த மல்ல. எவ்விதத்திலு மிவனைக்கொண்டு போகவேண்டும்.” என்று நினைத்து அவனிருந்த இடத்திற்குப் போய், பிரிந்துபோன உம் மைப் பார்க்க இத்தனை நாட்சென்ற தென்று உபசரித்துப் பரிந்த ழைத்துவந்து, தனக்குண்டாயிருந்த பகைவர்களை யெல்லாம் அத னுற் போக்கிக்கொண்டு, துவாரகாபுரிக்கழைத்துப்போய்ச் சுரே சனு மெச்சும்படியான விருந்து செய்வித்து, அளவற்ற வெகுமதி யளித்து, கேளிக்கை முதலாகிய சம்பிரமங்களிற் காலதாமசம் பண்ணிக்கொண்டு, பாண்டவர்கள் வெளிப்பட்ட சமாச்சாரம் இன்றைக்குவருமோ நாளைக்குவருமோ வென்று தமதிகயத்தில் எண்ணமுற்றிருந்தார். அச்சமயத்தில் தூதர்கள் ஓலைகொண்டுவந்து வணங்கினார்கள். அந்தச் சுருளையவர் அவிழ்த்துப் பலபத்திரருக் கெதிரிற் படித்துக்காட்டி அண்ணா! நமது பாண்டவர்கள் அக்ஞாத வாச மகற்றி வெளிப்பட்டார்களாம். அல்லாமலும் உமது மருமகன் அபிமன்னனுக்குத் திருக்கலியாணம் நடக்கப்போகின்றதாம்” என்று

சொல்லி மகாவிரும்பத்துடன் நீருண்ட கருமேக பிறங்கொண்ட கோபாலனுவர் பலராமர், சாத்தகி, கிருதபன்மன், கிருதவியன், இவர்களும், இவர்கள் குடும்பங்களும், வண்டு செறிந்த மதுமாலையணிந்த சுருட்கருங்கொண்டை சிறந்த தங்கை சுபத்திராதேவியும், அபிலாபுதம் படைத்த முருகையனுக் கொப்பான அபிமன்னனும் கூரிய வேற்படைகொண்ட சுவேதனும், குடிப்படை முதலியோருஞ் சூழ்ந்து வரும்படி கூட்டிக்கொண்டு விராடபுரம் வந்து சேர்ந்தார்.

இந்தப்பிரகாரம் மேகவண்ணனான கண்ணனும் அவரண்ணனும் வருகின்றார்களென்று சோகநீங்கிச் சுகம் பெற்றிருந்த பாண்டவர்களும் விராடராஜனும் தூதுவராத் கேள்விப்பட்டி, அவ்வேதநாயகனைக் காணவேண்டுமென்று எதிர்பொண்டு சென்று கண்டு இருவர் தேகமும் ஒன்றென்று சொல்லும்படியாய் ஒருவரை யொருவர் இறுகத்தழுவி யணைத்து, ஆகாயமளாவிய சிகாகோட்புரஞ் செறிந்த பேரவையி லழைத்துவந்து, பலராமர், சாத்தகி, மற்ற யாதவ குமாரர்கள் முதலிய பேர்களுக்கும், அரவணைப்பள்ளி நீங்கிய ஆதிமத்தியார்த் ரகிதனோடு வந்த பெரியோர் முதலிய உரியோர் யாவருக்கும், தகுத்யாகிய சன்மானமும் வெகுமானமுங் கொடுத்துப் பிரியவசனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள். மந்திரி பிரதானியர் சிலரும் வந்த யாதவர் பலரும் மரியாதை குறைபாமல் வணங்கி நின்றார்கள். சுபத்திரா தேவியும், யாதவ ஸ்திரீகளும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய அஷ்ட பாரியர்களும், தேவகி தேவியாரும் உரோகிணி தேவியாரும், மற்றுமுள்ள தாய்மார்களுந் திரௌபதா தேவியிருந்த அந்தப்புரம் போய்ச்சேர்ந்து, சகலவித மரியாதையுடன் உபசாரமும்பெற்று, சுபங்கொண்டாடி யிருந்தார்கள். இப்பால் அபிமன்னனெருங்கி, வெகுநாளாகப் பிரிந்திருந்த தந்தையரை வணங்கிப் பாஞ்சாலியைப் பணிந்து, மாஞ்சோலையிற் குயில் கூவும் வளனுடைய மச்ச நாடனுக்கும் வந்தனர் தந்தான். அவர்களியாவரும் அவனை யாலிங்கனம் பண்ணி ஆசீர்வதித்து, ஆண்மையுடைய பாண்டவர் பக்கத்தில் இளஞ்சிங்கம் வீற்றிருக்குந் தன்மை போல் இருக்கச் செய்தார்கள். அப்போது அந்தப் பிள்ளையைச் சபையினிருந்த பெரியோர்கள் கண்டு மிகவுமகிழ்ந்து, வியப்புடன் புகழ்ந்து, நயந்து வியந்து, பாண்டவர்கள் பூர்வஞ் செய்த புண்

னிய உலக இப்பள்ளையாகப் பிறந்ததென்று கொண்டாடிக்
கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது தரும சொருபயாகிய யுதிட்டிரர்
தமது வடாத கடாஷ்டக்ஷணையப் பார்வையால் விராடரதாபத்
தேரன் பூதத அபரணனைப் போகக், அவனோடு சில ஸ்திரமான
வார்த்தைகளைப்பிட்டு, அதற்கவன் சொல்லுக்குச் சொல் சாஸ்திர
யுக்தமாய்ச் சொல்லுங் துணர்வைத் தேர்ந்து, ஆசைமேலிடச் சிறந்து
அகமகிழ்த்திருந்தார். இவ்வந்தமாகப் பெரிய தந்தையினிடத்திற்
பேசிய அபரணனை மாமனாகப் போகிற விராடராஜனும் மைத்
துனனாகிய உத்தரகுமாரனும், சுவேதன் முதல் மற்றுள்ளோரும்
கதக்ஷணா தெவ்யுங்கணம் கண்களிகூர்ந்து, செவிகுளிர்த்து, முக
மலர்ந்து, அகமகிழ்த்து, ஆனந்தங் கொண்டாடினார்கள்.

இப்படியாக வருக்கன்ற சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவா
னுடைய திருவருட் பயனால் விராடபுரம் வந்து சேர்ந்த சுவேத
னென்பவன் தன் தந்தையான விராடனையும், குறிய தந்தைமார்
களையும், தருமராஜன் முதலிய பேர்களுடையும், தாயாகிய சுதக்ஷணை
யையும் பணிர்தான். இவர்களெல்லோரும் அவனையேந்தி முத்த
மிட்டார்கள். அவருள் மச்சராஜன் இச்சைமேலிட் டெழுந்து,
மைந்தன்பேரில் விழுந்து, ஆ! என் விவேகக் கொழுந்தே யென்று
மார்போடணைத்து, புஜத்துடன் புஜமொத்தி, முகத்துடன் முகஞ்
சேர்த்து, இருகரத்திலும் எடுத்துப் பிடித்து உச்சிமோந்து, கருத்தி
னாற் களித்து, கண்ணருள் தழைத்து “அப்பா என்கண்
மணியே! நீ இதுவரையி லெங்களைவிட்டு எந்த யிடத்திலிருந்
தாய்? தந்தவண்ணனுக்கினைய ர்த்தகுமாரன் உன்னை யெங்கே
கண்டார்? இவருடன்கூடி நீ எப்படி வந்தாய்? எவ்விடத்தில்
நீங்களிருவருஞ் சந்தித்தீர்கள்? இது எனக்கு நல்ல காலம். ஆத
லால் என் மனங்குளிரச் சொல்லுக” என்று கேட்டான். அதற்குச்
சுவேதனருகிலிருந்த கடல்நிற வண்ணக் கண்ணன் ஓ விராட
பூபதியே! உமது குமாரன் அருந்தவமிருந்து சிவனருள்
பொருந்திப் பெருந்திறற் படைகளும் பெருமையும் பெற்றான். இத்
தன்மையாகச் சித்தி பெற்றிருக்கிற திடத்தை யானறிந்து, இந்த
உத்தமனை யழைத்துக்கொண்டு துவாரகைக்குவந்து, எனக்கு
அசாத்தியமா யிருந்த சத்துருக்களை யெல்லாம் இவனாலொழித்து
விட்டு, இவனுக்கு விருந்து முதலிய உபசாரங்களெல்லாஞ் செய்து,
என்னிடத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது நீங்க

ளெழுதி யனுப்பிய ஓலையைக்காணவும், உடனே பிரயாணமாகி இம் மச்ச நாட்டடைந்தோம்” என்று கோபாலன் சொல்ல, விராட மச்ச நாட்டடைந்தோம்” என்று கோபாலன் சொல்ல, விராட ராஜன் பக்ஷமேலிட்டு, மகன் பக்கத்திட்டு, தவம்புயல் போனது முதல் வந்தது வரையிலுஞ் சாங்கோபாங்கமாய் பக்ஷமாய்ப்பங்களை விசாரித்து, பகைவரென்னும் யானைகளைக் கொல்லுகின்ற சிங்கம் போன்ற பாண்டவருடன் மற்றப் பெரியோர் யாவாராயும் பணிவித்து, சபாமண்டபத்திற்குள்ளே தவணைத்தழுவி உறத்தத்தானு முடனிருந்தான். அங்கால் விராடராஜனுடைய மற்றய பள்ளைகள் யாவருந் தமையனுன சுவேதகேச சாஷ்டாங்கமாகத்தொழுது, அவனு லுபசரிக்கப்பட்டதே தருக்குயிருந்தார்கள். அன்னையாகிய சுதக்ஷணாதேவியுந் தன்னையப்பணிந்த சுவேதகேச வாழ்த்த, பொன்னுக்கண்ணையாகிய தன் புத்திரியின் கண்ணுக்கண்ணிடையான கணவனாயும் பார்த்துக் களிப்போடிருந்தாள்.

பாஞ்சாலர் குந்திபோஜர் இவர்கள் முதலாயினோரும், தேளம்யாசாரிய ராதீயரும் வருதல்

அதுவேளையிற் பாஞ்சால தேசராஜனும், சோமகாளும், அவர் கட்குரிய நால்வகைச் சேனையும், இளம்பஞ்சபாண்டவர்களும், திரிஷ்டத்தாய்மன் முதலாகிய பேரும் வந்தார்கள். அவர்களை விராடராஜனும் பாண்டவர்களும், எதிரே சென்று கண்டு, ஒருவரை யொருவர் தழுவிக்கொண்டு, தகுந்த மரியாதைகளுடன் புகழ்ந்து சபாமண்டபஞ் சேர்த்திருந்தார்கள். இப்பாற் குந்திபோஜ குல ராஜர்களும், மத்திர தேசாதிபர்களும், புத்திரவர்க்கங்களும், மித்திர வேந்தர்களும், பாண்டியநாட்டரசரும், சோழராஜ சிகாமணிகளும் சேரபூபதிகளும், மகததேசாதிபதிகளும் இன்னும் பற்பல தேசத் திறைவர்களும் வன்னவன்ன வாகனமேறி வந்தார்கள். அன்னவர்க ளையெல்லாம் பலவரிசைகளோடு பசரித்து ஆசனத்தி லமர்த்தினார் கள். வந்த வேந்தர்கள் சிந்தையுவந்து பாண்டவர்களைப் பார்த்து “அந்தோ! நீங்கள் பன்னிரண்டு வருடம் காட்டில் வாசம் பண்ணவும் நாங்களுங்களைப் பிரிந்திருக்கவும் நேரிட்டதல்லவா? ஆ! ஆ! இஃதென்ன வினை?” என்று சொல்லி மனநொந்தார்கள். தம்மைக் குறித்து வெம்மை யடைகின்ற தராதிபர்களைத் தரும ராஜன் நோக்கி, “ஓ சகல சாஸ்திரங்களுங்கற்ற சம்பன்னர்களே! மேல்வினை யெவரையு மீறவிடாது. மேதினியிற் பிறந்தோன் வேத னுனாலும் வீனைக்குப்புறம்பாய் மீளுவதற்கியலாது. ஆகையால்

கடந்துபோன காரியத்தைப்பற்றி என்னாவதில்யாதொரு லாபமு
மில்லை. இனி கடக்கவேண்டிய காரியங்களை கன்கரமுய வேண்டும்”
என்று சாந்தமாகப்பெயர்ப்பனனுஞ் சொல்லுகின்றார்—

ஓ தாணீசுவராகினை தாமவாச் செக்கவகாற் பந்தத் அம்மங்
கள் அம்மலாத் தென்களால் கவரத் திறகுக்களை வானத்தில் விரித்
துலாச்செய்கின்ற வணமைபுர, தானத்தைப் பொழிபுந் தத்தா
வளத் திண்ணைமபுர, கோவள கவள கண்ணையு முடைய இந்த மச்ச
ராஜன் வசந்தகால மனமதன் போன்ற மகாராஜன். வெகு தேஜன்.
இவருடைய காட்டிற்கு காங்க னெப்போது வந்தோமோ அப்
போதே காட்டிற்குந்நகர வருத்தமும், எங்களை மாட்டி வருத்திய
தீவினைப் பொருத்தமும், கேட்டையடைந்து போய்விட்டன. இந்த
அன்பருடைய பெருதனனால் துன்ப மகன்றிருந்தோம். முன்பு
நான் மாட்டிக்கொண்ட தெவ்வாறெனில், சரவயபேதங்களாகிய-
வரி-க-ம-ப-த-தி-என்னுஞ் சப்த கரதாளத்துடன் சேர்ந்த குரல்-
துத்தம்-லகக்கினை-உழை-இனி-விளரி-தாரம்-இவை முதனிய ஏழி
சைப்பாடலுக்கு விரும்பி வந்துருகிய அகணப் பட்டிகள்,
பறையடியோசை கேட்டுச் சிறையடியா தயர்ந்து ஒருவன் கைக்
குள் மாட்டிக்கொள்ளுமாறுபோல், விண்ணுக்கிறைவனென நீண்டு
மண்ணுக்கொருவனென வாண்ட திரிதராட்டிரமகா ராஜனெனும்
எமது பெரியதந்தையின் வார்த்தையால் மயங்கி, துரியோதனன்-
சகுனி-துச்சாதனன்-கர்ணன்-இவர்கள் கூடியெண்ணிய வஞ்சனை
யில் மாட்டிக்கொண்டு வருந்தினேன். இனி நான் செய்யவேண்டிய
காரிய மென்ன? நீங்களியாவரும் என்னைக்காக்கும்படி கண்ணுக்
கிமைபோற் கலந்திருக்கின்றீர்கள். உங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம்”
என்று மெத்தவும் வருந்தி யுரைத்த உத்தமன் சொல்லைக்கேட்ட
கொற்றவர் பலரும் பதைபதைத்து, “இப்போ திவ்விடத்திற் சேர்ந்
திருக்கின்ற நாமெல்லோரும் இதுவே பயணமாகப் புறப்பட்டு,
இன்றைக்கே சண்டைவிளைத்து, துரியோதனன் மண்டையோலை
கிழித்து, அவனுக்குத் துணைவந்தவர்களைக் கொன்று
கழித்து, ஜெயம்: ஜெயம்: என்ன வென்று வருவிவாம் வாரும்”
என்று தருமந்தனன் கருத்திற்குப் பொருத்தமாக வற்புறுத்திச்
சொன்னார்கள்.

இன்னவாறு மன்னர் மன்னர்கள் முன்னிட்டுரைத்த மூர்த்த
தண்யமொழியை விராடர்கோன் கேட்டு மகிழ்ந்து, “உங்களுடைய

பூர்வத்தியான கிருபை கீர்த்தியிற் சிறந்த இப்பாண்டவ புரதிகளுக்
 குச் சீர்த்தியாக விருக்கும்போது, இன்றைக்கும்-மறையன்றைக்கும்-
 என்னகுறை?" என் றபசாரங் கூறச் சபையை வட்டெழுதி,
 யாவருக்குஞ் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து, கோபாலக்ருஷ்ணாபைச் சிங்
 தித்து, பூபாலவேந்தரைச் சந்தித்து, இரகரங்குவதித்து வந்தத்து,
 "ஓ இந்நிலங்காக்கு மிறைவார்களே! நான் கூடும் விண்ணப்பித்தைச்
 செவிகொடுத்துக் கேளுங்கள். மலைகள் மதித்துத் துடித்து வணங்
 கப் பூரித்த புயமும், நீதி சாஸ்திர வெறிமுறைப்பயனுப, சொற்
 பொருணயனும், விற்பன வினயமும், செளந்தரியமும், கூர்வேல்
 தாங்குந் தைரியமுடைய பாண்டவ சுபுத்ரனென்னும் அடமன்ன
 ராஜனுக்கும், என் தவக்கொழுந்தாகிய உத்தரையாட்கும் நடக்கும்
 களியாணவைபவங் கண்டருளிய பிற்பாடு, வாளைகள்பாய-கமுகம்
 பாளைகள் சாய-வனிதையருடி மகிழ்ந்ருங்கடி நீடி விளையாடும் வள
 நாடாகிய குருநாட்டைச் சண்டையிட்டு வாங்கப்பிறப்பிப்போம்.
 அதுவரையில் நீவீர் யாவரு மனம்பொறுத்திருக்கக் கேட்டுக்கொள்ளு
 மென்னை மன்னிக்கவேண்டும். மேலும், மாயனுக்கு மருமகனாக
 வாய்க்கின்றமையால் பற்பல தேசாதிபாகள் யாவரும் ஏக காலத்தில்
 ஒருமிக்க வரும்படிக்கு முற்பிறப்பிற்செய்த தவம் இப்பிறப்பிற்
 கைவல்லியமாய்தென்று சிறப்புற்றிருக்கின்றேன். மலை தாங்கிய
 வண்புயமோங்கிய மன்னவர்களே! சீக்கிரத்தில் முகூர்த்தம் நடக்
 கும்படிக்குச் செலவு கொடுத்தருளவேண்டும்" என்று சந்தன
 பாளித புஷ்ப தாம்பூல பலாதிகள் யாவற்றையும் தட்டுத் தட்டாய்
 வைத்து, முட்டுப்பாடில்லாமற் கைகட்டிக்கொண்டு விராடராஜன்
 கேட்டான். அதன்பேரி லெல்லோருஞ் சம்மதித்து, தரும
 ராஜனது அருட்பார்வையையு ளோக்கி, அவ்வாறு நடத்துவதே
 உசிதமென்றார்கள். அப்போது அன்புக்கொரு வித்தாகிய தரும
 ராஜன் முதலான பாண்டவரும், ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியும் புஜங்கள்
 பூரித்து, அகமு முகமு மலர்ந்து ஆசைமேலிட்டார்கள்.

இப்பாற் பாண்டவர்கள் அக்ஞாதவாசம் பண்ணப்புகுந்த காலை
 யிற் பிரிந்த தெளமியரும் பன்னிராயிரம் பிரமக்கியானிகளும் வந்
 தார்கள். அவர்களை ஐவருங்கண்டு அன்புமேற்கொண்டு, "ஓ சுவாமி
 களே! யாங்கள் செய்யவேண்டி யிருந்த ஒருவருடத்தொண்டும்
 அகன்றது" என்று புகன்று சரணமேற் பணிந்தார்கள். அவ்வாறு
 உபசரித்துத் தொழுத ஐவர்க்கு மவர்க ளாசீர்வதித்தான பின்பு,

தொளபதாதிதன் வெதிகை கபத்தியா இரேணுமதி விஜயை இவர்
கனும் பணிக்தாரகள். அவாசருக்கும் மங்களாசனஞ்சொல்லி,
உடன பணிக்தெழுந்த இளம்பஞ்சபாண்டவர்கள், வன்சகா
தேயன், அம்மன்னன், சிந்தித்தான், செபக்ஷத்தான் முதலிய புத்
திரர்களையும் வாழ்த்தி, எத்திக்கும்புகழும்படி கீர்த்திபெறங்களென்
மிசைத்து, தருமந்தனரைப் பார்த்து, “ஓ தனிக்வே! எம்மை
விட்டு நீங்கி அக்ஞாத வாசத்திற் கிசைத்த ஒருவருடம் வரையிலும்
நடந்த சங்கதியாவும் உடைத்தருள வேண்டும்” என்று கேட்டார்
கள். இப்படியாகக்கேட்ட தெளமியர் முதலிய மகான்களும் மன்ன
வாகளும் மகிழ்வுறும்படியாய் நிறைவுறுஞ் செய்திகளைக் குறைவுறக்
கூறினா. தருமந்தனர் அவையனைத்துஞ் சொல்லக்கேட்டுச் சந்
தோஷித்த முனிச்வரர்களையுந் தெளமியாச்சாரியையுந் தருமந்த
னரும் விராடராஜனும் பார்த்துக் கைகுவித்து, “ஓ வேதவேதியர்
களே! நமது வாள்பிமன்னனுக்கும் உத்தராகுமாரத்தியாருக்கும்
பாணிக்ரிகுண முகூர்த்தம் நடக்கவேண்டியதா யிருப்பதால், இதற்
குத்தகுத்த நன்னுள் நியமிக்கவேண்டும்” என்று விளம்பினார்கள்.

விராடன் முகூர்த்த நாள் வைத்துப் பாண்டவரை

உபலாவியத்திருத்தி, மணவினைக்குரிய தொழில்யாவு முடித்தல்

இவ்வாறு கேட்டுக்கொண்ட அவர்களெண்ணப்படி நகூத்திரம்-
இலக்கினம்-திதி-ஒரை-போகம்-கரணம் - பொருத்தம் ஆகிய இவை
களை யெல்லாம் திருத்தமாக விவாகச் சக்கர முதலிய தோடுஞ்
சோதித்து, தாங்கள் கற்றுணர்ந்த தருமசாத்திரத் திறங்களெல்லாம்
காட்டி, தகுதியான பலங்களுட்டி, ஒரு முகூர்த்தநாள் வைத்தார்
கள். அந்தக் கலியாண நாள்வரையிலும் பந்தர் முதலிய பல அலங்
காரங்கள் பண்ணவேண்டி யிருந்ததால், விராடராஜனவன் பாண்
டவர்களையும் அவர்கட்கு வேண்டியவர்களையும் உபலாவியத்திற்
கனுப்பிவைத்து, அவ்விடத்திற் செளக்கியமா யிருக்கும்படிசெய்து
சகல சாமக்கிரியைகளும் உடையாதி உசிதங்களுங் கெட்டுத்தி, ஒரு
நாளேப் போற் பலநாளுஞ் சலிப்பில்லாமல் விசாரணைசெய்து வந்
தான். இவ்வாறு பாண்டவர்கட்கு உபலாவியத்தி லாகவேண்டுங்
காரியங்களிற் றடையற நிறைவேற்றிவரும் விராடராஜன் தன்னு
நகரவலங்காரஞ் செய்யும்படியாய்ப் பேரி முழக்கிவைத்து, கருங்

கடற்கலை யுடுத்த காசினியை யானுங் காவலர்க்கெல்லாங் கலியாண
 ஓலையும் தூதும் ஒருநிக்கவிடுத்து, வீராடபுர முழுவதும்
 வினோதமான பவளக்கால் நாட்டி, தவளவிட்டம் பூட்டி, மாகத்
 வோலைகணிட்டி, வச்சிரப்பதுமை மாட்டி, மாணிக்கமலர் மாலை
 தூக்கி, முத்துக்கொத்து வடங்கள் வக்கி, ஆணிப்பொன் றோகை
 யமைத்து, அற்புதக் காட்டுகள் சமைத்து, தொங்களி வட்டஞ்
 சுவரொரு வட்டங்களி ருத்தி, தூங்காவிளக்கு, தோரண விளக்
 குகள் பொருத்தி, வாழை, கமுகு, மாங்கனி, பாலக்கனி, காழை, இள
 நீர், சரக்கொன்றை, ஈந்து, பாளை, கரும்பு, கூந்தற்பனை, பற்பலமலர்,
 இரகிதக் குண்டுகள், ஜாலர்கள், சடைமாலைகள், தமனியப் படங்கள்,
 நீலக்கண்ணாடிகள், சிலைக்குங்கண்ணாடிகள், முத்தினத் தூண்கள்,
 ரத்தினப் பூண்கள், வேடிக்கை மான்கள், வினோத ஆண்கள் வாரணக்
 குதிரைகள், வஸ்திரகித்திரங்கள், தோரணநிரைகள் ஜோடித்த வரை
 கள், மேல் விதானங்கள், விதவிதக்கொடிகள், பலவிதக் குடைகள்,
 பைம்பொன் மேடைகள், வேதிகைச் சாலைகள், மென்மலர்ச் சோலை
 கள், கும்பக்குடங்கள், குடமாடங்கள், விம்பவேடங்கள், வெயில்
 மணிச்சிகரங்கள் எண்ணிசையண்டருங் கொண்டாடச் சமைத்து,
 சாந்து சந்தனத்தினால் தரையெலா மெழுதி, முத்துச்
 சுன்னத்தால் மொக்கெலாமிட்டு, கலியாண மண்டபக்
 கலசந்திருத்தி, மணவறைநிறைய மாலை பொருத்தி மதுகர
 நிறைந்த பூமாலை, மகிழ்ச்சி சிறந்த பொன்மாலை, வாடாப்பவள
 மலர்மாலை தேடாப்படிகத் திரண்மாலை ஆணிமுத்து மாலை
 இரத்தினமாலை - அரிமரகதப் பசுமாலை - அரவின் மாணிக்க மாலை,
 வச்சிரமாலை - பசுச்சிலை மாலை முதலிய மாலைகளை யெல்லாம் புகழ்
 கொண்ட பூவுலகோர் கண்டு கொண்டாடும்படி சோடிப்பித்தான்.
 இப்பாற் கலியாண வாசலிற் சால்-கரகம்-முளைப்பாலிகை- தழல்
 வளர்க்கு மேடை-குடவிளக்கு- அரசாணிக்கால்-மாவிலை-தருப்பை-
 அறுகு-மஞ்சள்-குங்குமம்-சந்தனம்-தாம்பூலம்-வாழைப்பழம்- தேங்
 காய்-புஷ்பம்-வெல்லம்-அக்ஷதை-சாம்பிராணி-குடம்-சமித்து-நெய்
 பால்-தயிர்-நவதானியம்-பொரி இவை முதலிய யாவு மமைத்து,
 நாளைய யுதயத்திற் பத்து நாழிகைக்கு முகூர்த்தமென்று பாண்ட
 வர்களுக்குத் தெரிவித்து, தன்னுடைய முதலிய பன்னாட்டுக்கும் பறை
 சாற்றுவித்தான்.

அபிமன்னன் உடலாவியத்திலிருந்து வீராடபுரத்திற்கு மணக்கோலமாய்ப் போதல்.

இச் சங்கதியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தருமராஜன் முதலியோர் பங்கு வர்க்கதுடன் ஜெயமென்றெழுத்து, சிந்தை மகிழ்ந்து, சிவாலயம் விஷ்ணுவாலயங்களுக்குச் சிறந்த பூஜைகள் செய்வித்து, திங்கள் மாபிற நேரன்றிய தங்கள் சிறுவனைத் திருமணக் கோலமாகக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று தமக்குள் கினைந்து, பொங்குத் தடத்துப் புனித கன்னீரைத் தங்கக் குடத்திற் றுமெடுத்து வந்து, சங்கைநில்லாத சாஸ்திரம் பாராட்டி, ஓங்கிய புதல்வனை யுவந்து நீராட்டி, வெண்ணிலால் நீர்துவட்டி, சிங்காசனத்திலேற்றி சிகைசீவி வகிர்ந்து, சிலபணி புனைந்து, தேவமல ரணிந்து, திரிபுரண்டரத் தீட்டி, திலகமுங் காட்டி, குண்டல மாட்டி, பச்சைக்கல் முருகிட்டு, முத்தார முதலிய பத்தாரங்களோடு வித்தாரப் பதக்கங்களுந் திருத்தி, திருமுடி பொருத்தி, தங்கச் சஞ்சந் தரித்து, பாஜிகளும் வீக்கி, திவ்ய வேஷ்டிகளால் அலங்கரித்தார்கள். அப்பாலும் உயரமுஞ் சுற்றும் உன்னதமாகி ஏழுதுப்பும் பூமியிற் படிந்து, கிம்புரிப்பூண் கொம்புகட் கிட்டு முகபடா மதனை மொய்ப்புறச் செறித்து கவுட்குழி கன்ன மகரிகை பொறித்து கும்பக் கலசங் கொடியுடனமைத்து வெண்கவரி செங்கவரி தூக்கி ஒன்பது வகை இரத்தின வவுதா வமைத்த அரசுக் களிஞ்சுரிய பட்டத்து யானை மேல் அபிமன்னனை யேற்றி அந்தணர்க்கும் ஆதுலர்க்குந் தானங் கொடுத்து, முத்துக் குச்சுடன் பவளமமைந்த சந்திரவட்டக் குடை கவிக்க வெள்ளைக் கொடிகள் பிடிக்க, ஆலவட்டம் சுருட்டி பீலிக் குஞ்சம் பவளச்சவளம் விருது டால் - கருட டால் - அருகு ஒருகு மயிற்பீலி-வெண்சாமரம் மேற்கட்டி தோரணம் முதலியன நெருங்க இளம்பாண்டவ ரைவரும் பஞ்சவர்ணக் குதிரை யேறிப் பக்கத்திற் பிறங்க, மத்தகஜத்திலமர்ந்த மற்றப் பிள்ளைகள் சுற்று நடக்க, பல்லக்கிலேறிய பார்த்திபர் முடுக்க, மல்லர்கள் சிலம்பு வரிசை முன் கொடுக்க, மாதவர் வேதியர் வாணர்கள் ளடுக்க, கீத நாதக் கிள ரொலி தொடுக்க, நாகஜபேரி நடனமுன் னடிக்க, தூகஜ துந்துமி சுரஜதியடுக்க, ஐந்து கருவியும் முந்தி முன்னோங்க, பந்திபந்தியாய்ப் பந்துஜனந் தேங்க, மத்தள தாள மேள முழங்க, வித்தக சங்க

தங்கள் கழங்க, காட்டிய மாதர்களைடிக்க, கந்தித மாதர்கள் படிக்க, கட்டியக்காரர் மன்னர்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டாட, பாடல் வான்கள் வேந்தர்களின் மாதாப விராடகளை விண்டாட, குலமறை வந்திப்போர் தலை முறைபக்க, பவமுறப் புகழ்விப கந்தித் தொடுக்க, இந்திர வாத்தியம் ஆம்ஆமஆம் மென, இணைபல் காற் சேனை திம்திம்திம் மென கந்தகோபாலந் தந்தவண்ணனும், கொந்தலர் கூந்தலார் வந்தவர் பலரும், மீதரின் மீயிலும் வண்டிகள் பேரிலுஞ் சென்றார்கள். திரௌபதாதேவி கபத்தா தேவி அஷ்டலக்ஷுமிகள் ஆயமாதர்கள் ஆகிய யாவரும் கவரத்தினங் களினு லமைத்த சித்திரப் பல்லக்கேறிச் செல்ல, ஸ்ரீ கிருஷ்ண மூர்த்தியுங் கூடச்சென்றனர்.

இப்படியாக இவர்கள் வரவும், ஆரியர்களுஞ் சீரியர்களும் பூமாரி பொன்மாரி மணிமாரி நவதானியமாரி-இவைகளை அக்ஷதைப்புடன் வாரிச்சொரிந்து வாழ்த்தினார்கள். மங்கிலியப்பெண்கள் மகிழ்ந்து மஞ்சள்-குங்குமம், தாம்பூலம், தேங்காய், வாழைக்கனி, மாங்கனி, தேங்கனி இவைகளை வருவார் போவாராகிய மங்கயரைப் பூசித்து விசுவாசித்துக் கொடுத்துப் போற்றினார்கள். தண்ணீர், வெந்நீர், ததி நீர் இவைகளை உண்ணீருண்ணீர் ரென்று உபசரித்து வழியினைப்பு மாற்றினார்கள். இவ்வாறாகிய எக்களிப்புடன் விவாகமுரசங்களுந் தியாகமுரசங்களு முழங்கின. தோரண மாடங்களிலும் வாரண கூடங்களிலும் பூரணகலசங்கள் நிறுத்தினர். பவளப்பட்டையு முத்துப்பட்டையும் பத்திப்பத்தியாய் அடித்திராநின்ற சுவர்களுந் திண்ணைகளுந் தெருவாசல்களும் பன்னீர் தெளித்துக் கோலமிட்டுத் தீபமேற்றி வைத்து முத்தாலத்தி பவளாலத்தி நீராலாத்தி யெடு த்துக் கண்ணெச்சில் கழித்து மங்களம் லாலி சுபசோபனப்பாடல் வாழிப்பாடல் இவைகளைப் படித்து கையைச்சுழற்றி மடக்கிக் கன் னத்தில் நெட்டையொடித்தனர். இப்பேர்ப்பட்ட கணவன் நமக்கிசை யாமற் போனானே யென்று கன்னியர் கலங்கிக் கவலைகொண்டு துடித்தனர். கட்டியினமாதர் காதல் கொண்டு நடந்தனர். இவ்வாறா கப் பலவிதச் சிங்கார வலங்காரங்களை யுடைய விராடபுர வீதியிற் பவனிவருகின்ற பரந்தாமன் மருமகனானவன், ஆடவரு மகளிரும் ஆனந்தங் கொண்டு பணிந்து புகழும் படியாய் வீதிகளெல்லாங் கடந்து விவாகமண்டபத்தின் முன்முகப்பிற்கு வந்தான். இவ்வண்

ஊகத் துணைக் கொலங் கொண்டுவந்த அபிமன்னனுக்குச் செவ்
வண்ணப் பொலித் தர்ஷ்டத்துய்மனுத் திருமாலும் பெருமன்னர் குழு
வுங் லைக்கொடுத்தனர். மணமகன் மெகம்விட்டிழியு மின்னொளிபோற்
பட்டத்துயர்ன் விட்டிழித்து, அத்தனர், அருந்தவர், பாவலர் பூவ
லர் காவலர் முதலிய வெவரையும் பணிந்து, குருசுவாமியார் பெண்
கொடுக்கவரு மாடியார் இவரிருவரையும் போற்றி, அவர்களன்புற
வளித்த அருண்மொழியும் பெற்று, சம்பிரமமாகச் சதீர்சாலையி
லிருந்தான். உம்பர்கொண்டாட உயர் பொன்னளித்து, ஓங்கிய தரும
தானம் புர்த்து, உற்றார், பெற்றார், கற்றார், பரிந்து உடனிருந்து
விரிந்து அருத்தச் செறித்து வருந்தி உபசாவரிசை யளித்துவரும்
கண்ணமையக் கண்டு மகிழ்வுற்றான். முகூர்த்த சமயமென்று சொல்
லித் தெளையார் முதலிய முனிசுவார்கள் அபிமன்னனை அழைத்
தார்கள்.

திருக்கலியாணச் சிறப்பு.

உடனே கலியாணப் பிள்ளையானவன் இராஜ வைபவத்துடன்
கைலாகுக் கொடுக்குங் காரியஸ்தர் பக்கத்தில் நெருங்க, மணப்பந்த
லில வந்தான் அப்போதங்கிருந்த வேதவேதியரி யாவரு மெழுந்து
வேதநான்கு மொழிந்து, மன்மதனுத் தலைசாய்க்கும் வடிவமைந்த
மால் மருகளை அறுநாற் பீடத்திலேற்றி, மத்திராக்ஷதைபுடன் வாழ்த்
தினர். மான்போலும் விழிபடைத்த உத்தராகுமாரத்தியைத் தேன்
போலுஞ் சொல்லமைந்த சேஷுடர் சத்திதேவியைப் போற் சிங்காரித்
துச் சகலவித மேளசம்பிரமங்களோடுங் கூட்டிவந்து நாயகனுக்கு
வலப்பாகம் வைத்து, திரையால் மறைத்து, நலங்கு முதலிய சடங்
குகள் புரிந்தனர். பின்பு வானமாதர் வாழ்த் தொலிசெய்ய, அந்
தனர் வேத மந்திர மோத, சந்திர குலத்திந்திரர் சேர, சுந்தரக்
கனல் ஜோதியாய் வளர, நந்த குலாதிபர் வந்தனைசொல்ல, கந்தனைக்
கணைசனைக் கமலனைப் பூசித்து, இந்திராதியரை யேத்தி வணங்கி
மாசுதீர்ப்போனால் மறைவிதி முடித்து, பிரமசாரி விரதங் களைந்து
ஸ்நானஞ் செய்வித்து வைதிகச் சடங்கு மார்க்கங்காட்டி, கங்கணங்
கட்டி, காலாழி மாட்டி, காத்திலுரத்த கதிர்வாள் அளித்து, கருணை
யாளர்க்குங் கனகமேற் கொடுத்து, மேற்பட்டுடையை விரித்து
மீமன்முடி, விதிமுறை செவியில் இடிம்பட வுரைத்து, தேங்காய்,
வாழைப்பழம், குங்குமம், புஷ்பம், அக்ஷதை, மஞ்சள், தாம்பூலம்,
கண்ணாடி, சந்தனம், திருமங்கிலயம் இவைகளையெல்லாம் பொற்றும்

பாளத்திலிட்டு, நற்றவர் முதலிய கற்றவர் பலரும் உற்றார் பெற்றார் உறவினரெவரும் இருகரத்தாலும் பரிசித்து இஷ்டதெய்வப் பிரார்த்தனையுடன் வாழ்த்தவும், தாய்தந்தையிடுவரும் தத்தம் பண்ணவும் மாப்பிள்ளை குருவைத் தந்தையை வாழ்த்தவும், செந்தியில் நெய்யைச் சிதறாமற் கொட்டவும், திரைச் சீரையாத் தாழ்த்திச் சற்றேபிடிக்கவும், ஜனசமூகங்கள் ஜெயஜெய வென்னவும் பொன்னுலகத்தினோர் பொன்மாரி பொழியவும், மன்னுலகத்தினோர் மலர்மாரி சொரியவும், டங்கஜமுகமாதர் வாழ்த்தவும், அங்கு ஜவயமள்ளர் போற்றவும் எங்கணும் பருணிதர்க ளேத்தவும், தங்களுந் பகலுமருளுற்றவும், நாகஜதுந்துமி யொலிக்கவும், காஜத் தாளங் கலிக்கவும், சங்குமுழக்கத் தழைக்கவும், தங்கட் குலத்தார் செழிக்கவும், தம்பர்வீணை யசைக்கவும், சல்லரியாதிக ளசைக்கவும், புள்ளாங்குழலிசை பிடிக்கவும், புகழ் யாழ்வகை ரிக முடுக்கவும், மற்றக் கருவிகளெல்லா மிரையவும், தாரை-பூரி-வீரி-சின்னம் - தடா பம்பை - காளம் முரசம்-முழவம் இவைகளெல்லாம் கோஷிக்கவும், மறைவாணர் கலைவாணர் முதலியோர் கூடிச் சோமசூரியாக்கினி சாக்ஷியாகத் தாழ்ச்சியில்லாக் காக்கியுடன் கலியாணங் கண்டருளிணார்கள்

இப்பாற் பெண்ணும் பிள்ளையும் வலமிடமாக மாறி யிருந்து ஓமவிதி நடாத்தி, அக்கினியிற் பொறியிரைத்துப் பூரணகுதி கொடுத்து, பிரதக்ஷணம் வந்து பணிந்து, மாலைமாற்றி மறைவாணரைப் போற்றி, மாமுனிவரை யேத்தி, மங்களாசனங் கொண்டு, சுண்டுவிரல் மாட்டி நின்று நிறைகுடம், வெண்சாமரம், கண்ணாடி, யானைக்குடாரி, மணிமுரசு, விளக்கு, விருதுக்கொடி, இணைக்கயல் என்னும் அஷ்டமங்களங்களுங் கண்டு, அம்மி மிதித்து, அருந்ததியைத் தரிசித்துப் பூசித்து, அரசாணிக்காலையும் நைவேத்தியத்துடன் தொழுது, மற்றப் பேர்களையும் பணிந்து, திருவனைய மாத ரெடுத்துவரா நின்ற திருவிளக்குத் துணையுடன் சிற்றறைக்குட் போந்தனர்.

இவ்வாறு ராஜவிவாகச் சடங்கின் வண்ணம் யாவு முடித்து மறுநாள் மஞ்சனீர் வசந்தமாடி, மழைநாற்சுவங் கொண்டாடினார்கள். குந்திதேவியின் மைந்தராகிய பாண்டவர்கட்கும் மற்ற வேந்தர்கட்கும் பிராம்மண ஸ்திரீகள் ராஜஸ்திரீகள் முதலிய யாவ

ருக்குஞ் சம்பந்தத் தட்டுடன் மரியாதைத் தாம்பூலமும் வைத்து,
எம்மன்னருங் கண்டு சத்தோஷப்படும்படியாய்ச் சகல காரியங்
களுஞ் சம்பிரமமாய் நடத்தினர்

ஸ்ரீதனச் சிறப்பு

கேட்டிரா ஜெனமேஜெயமகாராஜனே! இப்பால் விராடராஜ
னானவன் தன் குமாரத்திக்கு ஸ்ரீதனங்கொடுக்க யத்தனித்து
நவரத்தினகசிதப்பணிகள், முகபடாம், வீரதண்டை, அவுதா
இவைகளுடன் சேர்த்தயாணிகள் துராமுதலிய முத்துக்குச்சு
கள், கழுத்துக் குப்பிகள், தும்ச்சிப்பிள்ளைகள், பாதசரவண்டயங்கள்
பின்கவரி, முன்கவரி, கல்லணை இவைகளுடன் கூடிய குதிரைகள்,
பொன், வெள்ளி, பட்டு இவை முதலியவற்று லாகிய பெரிய ரதங்
கள், கால்பலங்கள், தாதுகள், சேடிகள், தோழிகள், நல்ல ஆளடிமை
கள், பால்பொழியும் பசுக்கள், மேலுயர்ந்த வீடுகள், வளப்பமுள்ள
மாடுகள், இளப்பில்லாக்காடுகள், ஜோதிப்பிரகாசம்பெற்ற ஆபரணத்
தினுசுகள், பலவித வஸ்திரப்பட்டுகள், தேவேந்தர் நாட்டிலும்
பூவேந்தர் நாட்டிலும் அகப்படாத அருமையான வஸ்துக்கள், சித்
திரப் பஞ்சணைகள், சித்திரப்பொம்மைகள், விசித்ரப் பஞ்சணைகள்
பெட்டிபேழைகள், தங்கக்கட்டிகள், பஞ்சலோகப்பாத்திரங்கள்,
அவள் படித்த சாஸ்திரங்கள், முதலிய யாவும் பற்பலவாத்தியங்
களுடன் கொடுத்தான் அதைக்கண்ட ராஜராஜர்களெல்லாருஞ்
சிரக்கம்பஞ் செய்தார்கள். இஃதன்றியும் இந்தக் கலியாணத்துக்கு
வந்த காசாம்பூவண்ணன் முதலாகிய காவலர்களுக்கும், குந்தி
தேவியின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களுக்கும், விராடபுறத்திலுற்ற
சகலருக்கும், வேறுவேறு ஆவரவர்களின் ஆசாரபூசாவிதி குல
முறைக்கடுத்தபடி விருந்து போசனமும், ~~வெகுமதி~~ சந்தன
தாம்பூலங்களும் தாழ்ச்சியில்லாமற் கொடுத்து மரியாதைசெய்து
பூசித்தான்; மிகவன்போடு நேசித்தான்; வெகுநயமாக விசுவாசித்
தான். இப்பால் விராடராஜனானவன் கூத்திரியவிதிப்பிரகாரம் ஐந்
துநாளும் ஓமஞ்செய்து, கங்கணவார்ச்சிதமுங் காட்டி, மங்களஸ்
நானமும் ஆட்டி; நல்ல சுபமுகூர்த்தத்திற் கூட்டி, காப்புதானமுஞ்
செய்தான். பின்பு நற்பயன்சேர்ந்த நலம்போற் செறிந்த விற்பன
விவேகிகளாகிய பெண்ணும் பிள்ளையுஞ் சொற்பழுதுருமல், அற்ப
மேனும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரியாமல், கற்பனை அலங்காரம்
போற் கலந்து வாழ்வற்றார்கள்.

இக்களியாணத்தில் மந்திராலோபங் கிரயாலோப நிலைமல் வளர்த்திய ஓமாக்கினியாகத்தால் முப்பத்து முக்கொடி தேவர்கள். அஷ்டவசுக்கள், திருப்பாலர்கள், துவாதசாதித்தர்கள் முதலாகிய தேவரயாவருந் திருப்பதியடைந்து களித்தார்கள். புரீத் தன்புடன ளித்த பெரும்பொருட்குவையால் வேத வேதிய சாதியாயாவரும் வெகுவாய்க் களித்தார்கள். களிந்து நற்கவி சொல்லுங் கவிவாணர் களெல்லோருங் கனக்கொகையாற் களிந்நகர் களித்தார்கள்.

காசினிக்குரிய காவல்வேந்தர்கள் களியாணச் சரப்பரங் கணிந் களித்தார்கள். பூமியிலுள்ள பேர்களெல்லோரும் பொன்னு செளக்கி யத்தாற் புகழ்ந்து களித்தார்கள். தரித்தார் யாசகர் முதலிய சகலருந்தனத்தாற் கனத்துக் களித்தார்கள். ஸ்ரீகிருஷ்ண தேவராகிய என்னாண்டவனும் பாண்டவர் முதலிய மற்றியாவரும் உத்தரகுமாரத்தியின் சற்குணத்தாற் களித்தார்கள். வரைபகவெறிந்த வள்ளி மனாளனையொத்த அபிமன்னன் உத்தரையுடன் நகமாக வாழ்ந்திருந்தான். மற்ற அரசர்கள் யாவரும் இஷ்டப்படி யிருந்து செலவு பெற்றுக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் பட்டினம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். பிள்ளையும், பெண்ணும் பாண்டவர்களும் திரௌபதாதேவியும் சுபத்திரையும் இன்னுமுள்ள ஆண்பாலார் பெண்பாலார் யாவரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியோடு உபலவியஞ்சேர்ந்து வந்திருந்தார்கள்.

பாண்டவர் வெளிப்படும் சருக்கத்தோடு

விராடபர்வம் முற்றிற்று.

சென்னை தண்டையார்பேட்டை, ஸ்ரீராமா பிரஸில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தமிழர்ப் புத்தகங்கள்.

வாழிள்ள ராமஸ்வாமி காஸ்த்ருவ அண்ட் ஸன்ஸ்,
292, எஸ்டிள்ளனேட், சென்னை.

நன்றாய்ப் பரிசோதிக்கப்பட்ட அழகாக அச்சிடப்பட்ட

தமிழ்ப் புத்தகங்கள்.

சதகங்கள் (குறிப்புரையுடன்)				நீதி நூல்கள்.			
ரு. அ. பை.				(பதவுரையுடன்.)			
ரு. அ. பை.				ரு. அ. பை.			
குமரேச சதகம்	0	5	0	கொன்றைவேந்தன்	0	1	6
கோவிந்த சதகம்	0	2	0	வெற்றிவேற்கை	0	1	6
அறப்பளிசர சதகம்	0	5	0	வாக்குண்டாம்	0	1	0
திருவேங்கட சதகம்	0	5	0	நல்வழி	0	1	6
தண்டலையார் சதகம்	0	3	0	நன்னெறி	0	1	6
பாராயண நூல்கள்				திருக்குறள் (பரிமேலழகர்			
(குறிப்புரையுடன்.)				உரை) பாகட்டிடிஷன் 2			
கந்தர் கலிவெண்பா	0	1	6	திருக்குறள் மூலம்			
சரஸ்வதி அந்தாதி	0	1	6	(பாகட் எடிஷன்)	0	6	0
அபிராமி அந்தாதி	0	1	6	திருக்குறள் விளக்கும் நூல்கள்			
கந்தரனுபூதி	0	1	6	(குறிப்புரையுடன்.)			
திருமுருகாற்றுப்படை	0	2	0	சிவசிவ வெண்பா	0	2	0
நால்வர் நான்மணி மாலு	0	1	6	சோமேசர் முதுமொழி			
விநாயகர் அகவல்	0	1	0	வெண்பா	0	2	0
இலக்குமி தோத்திரம்	0	1	0	இரங்கேச வெண்பா	0	2	6
ஆனந்த லகரி	0	1	6	ஆத்திருடி வெண்பா	0	1	6
சௌந்தரிய லகரி	0	1	6	திருத்தொண்டர்			
நீதிநூல்கள்				வெண்பா	0	1	6
(குறிப்புரையுடன்.)				திரட்டு நூல்கள்.			
திருக்குறள்	0	8	0	திருவருட்பா	0	6	0
நாலடியார்	0	6	0	திருப்புகழ்	0	2	6
நீதிநெறி விளக்கம்	0	1	6	பட்டினத்தார் திருப்			
ஆசாரக்கோவை	0	2	0	பாடற்றிரட்டு	0	3	0

வாவிள்ள ராமஸ்வாமி சாஸ்த்ருவு அண்ட் ஸன்ஸ்,

292, எஸ்டிஎனேட், சென்னை.

